DEMONUL ROŞU

Gaston Renée

– Roman foileton –

Apărut în 131 de fascicole în perioada 03 mai – 04 octombrie 1933
în ziarul „Ora Literară”

Gaston Renée

DEMONUL ROŞU

– Roman foileton –
Traducere de A. TOMA

———————————————
Apărut în 131 de fascicole
în perioada 03 mai – 04 octombrie 1933
în ziarul „Ora Literară”
———————————————

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT
Administraţia: Bucureşti, Calea Victoriei, nr. 5
Telefon 3–52/75

CUPRINSUL

Capitolul 1 – Cele două rivale

Vântul îşi cânta melodia lui visătoare printre copacii bătrâni ai parcului Hohenegge. Soarele a apus; zarea însângerată se reflectă în apa liniştită a lacului, pe marginea căruia o fată stă rezemată de trunchiul unui fag secular. Capul ei împodobit cu bucle aurii îi atârnă trist peste piept şi din când în când, privirile înlăcrimate ale ochilor săi de culoarea cerului, se îndreaptă îndurerate înspre castelul Hohenegge, care se zăreşte printre copaci.

— Vine! Vine, spre a o îmbrăţişa şi spre a o mângâia pe biata lui Margot, spre a-i spune că totul n-a fost decât o nenorocită înlănţuire de împrejurări, îngână ea deodată.

Se desprinsese de lângă copac şi mânată de dragostea nemărginită, pe care i-o purta iubitului său, îşi deschise larg braţele spre a-l cuprinde în ele.

Ea nu ştia că fiecare mişcare îi era spionată de doi ochi diabolici care o priveau printre frunzele unui tufiş din apropiere, ea nu ştia că o mână albă, împodobită cu pietre scumpe, se strânsese înciudată, văzând-o că aleargă în întâmpinarea iubitului. Din dosul unei cotituri se ivi făptura chipeşă a unui tânăr îmbrăcat într-un foarte elegant costum de călărie.

— Margot!... Draga mea Margot!

Din câteva sărituri, el fu lângă fată, pe care o îmbrăţişă cu patimă.

— Dragul meu Eberhard! murmură ea, în cele din urmă. Acum că te simt lângă mine, mi se pare că tot ceea ce am îndurat de câteva ceasuri, nu este decât un vis urât! Nu-i aşa Eberhard, că nu mă vei părăsi? Nu-i aşa că nu vrei să-ţi baţi joc de biata fată săracă, care te-a urmat, numai din pricina prea marii iubiri pe care ţi-o poartă?

— Niciodată, iubita mea, niciodată nu te voi părăsi! răspunse contele Eberhard de Hohenegge şi mâinile sale mângâiară buclele blonde ale fetei. Îţi mulţumesc că mi-ai dat

putinţa să mă întâlnesc cu tine aici, în parc, căci din pricina spionilor cu care ne înconjură geloasa mea verişoară, baroneasa Leonie de Brissac, nicio clipă nu mai putem rămâne singuri la castel. Cu aceste cuvinte, tânărul conte îşi aşeză iubita lângă el, pe o bancă a parcului şi-i şopti mii de cuvinte de dragoste.

— Să ne întoarcem la cele întâmplate, dragul meu, zise Margot într-un târziu. Până astăzi m-am lăsat purtată pe aripile visului pe care mi l-ai zugrăvit tu, până astăzi nu m-am temut că, într-o bună zi, tatăl tău, asprul conte de Hohenegge mă va alunga de la castel, deoarece el nu s-ar putea învoi niciodată ca fiul lui să se însoare cu o fată simplă, dintr-o familie burgheză. El nu bănuieşte că, în dosul sorei de caritate se ascunde iubita propriului său fiu, fata care şi-a luat însărcinarea de a-l îngriji tot timpul cât va fi bolnav, numai în nădejdea că astfel va putea să-i înduioşeze inima.

— Şi oare tata nu este mulţumit de tine? întrebă tânărul conte, zâmbind.

— Ba da şi, totuşi, mă îngrozesc, când mă gândesc că va veni o zi în care va trebui să-i mărturisim dragostea noastră.

— Îi vom mărturisi atunci când vom socoti că a sosit momentul potrivit. Tata mă iubeşte foarte mult, şi în timpul din urmă am putut să-mi dau seama că te iubeşte şi pe tine. Dar, chiar dacă s-ar împotrivi, totuşi, numai tu vei fi soţia mea!

Ochii fetei se îndreptară asupra tânărului conte, dar îndată după aceea, ei se întristară din nou.

— Până astăzi şi eu credeam la fel, zise ea. Dar astăzi, după amiază... Doamne! mă întreb cum de nu m-am prăbuşit la pământ, când l-am auzit pe tatăl tău vorbind cu baroneasa de Brissac şi cu mama ei, despre căsătoria ta cu baroneasa Leonie?

Chipul frumos al tânărului conte se întunecă, o clipă.

— Ce ne pasă nouă, de dragostea pe care mi-o poartă Leonie? Va trebui să-şi caute un alt bărbat!

Buzele lui sărutară din nou gura fetei, dar el nu putea să ştie ce chinuri arzătoare erau sărutările lui pentru femeia care

îl spiona din boschet.

— Mi-e teamă de această baroneasă, murmură Margot, cutremurându-se. Eu cred că ea bănuieşte adevărul!

— N-are decât! Nădăjduiesc că voi putea vorbi cu tata, mai înainte ca ea să ne poată pune beţe în roate, răspunse Eberhard. Acuma, întoarce-te la castel şi mai ai puţină răbdare. Pentru a nu fi silit să mă mai întâlnesc cu ea în astă seară, mă duc călare până la un vecin. O fac aceasta anume, spre a-i dovedi că nici nu mă sinchisesc de ea.

Margot se ridică de pe bancă; dar sufletul îi fu cuprins de o nelinişte fără seamăn. I se părea că în clipa aceea se despărţea de Eberhard pentru totdeauna. Lacrimi fierbinţi îi năpădiră ochii şi se aruncă în braţele tânărului conte.

— Eberhard, nu pleca! murmurară buzele fetei. Simt că la castel se pregăteşte ceva groaznic, simt că vor să ne despartă.

Cu multă blândeţe, el îşi luă de pe gât mâinile fetei şi zise:

— Fii cuminte, scumpa mea, mă întorc îndată. Poate că ziua de mâine va fi ziua fericirii noastre.

Buzele celor doi îndrăgostiţi se mai întâlniră o dată.

Eberhard dispăru printre copaci şi în curând se auzi galopul unui cal.

*

Contele Bertram de Hohenegge zăcea în pat de câteva luni. Acum însă, era în afară de orice primejdie, numai că nu putea părăsi patul, din pricina prea marii slăbiciuni.

Contele dormea când Margot se înapoie în vârful picioarelor şi se aşeză, ca întotdeauna, pe un fotoliu, la căpătâiul bolnavului.

Contele se mişcă şi Margot tresări fără să vrea. Dar când bolnavul o zări pe buna sa îngrijitoare, un zâmbet de mulţumire i se înfiripă în colţul buzelor. Plin de recunoştinţă, el luă mâinile fetei.

— Ce s-ar fi ales din mine, dacă nu aş fi avut o asemenea îngrijitoare? şopti el. Niciodată nu voi uita aceasta, draga mea Margot şi sunt încredinţat că nici fiul meu nu va pierde niciun

prilej, de a-ţi dovedi veşnica lui recunoştinţă. Numai dumitale îţi va putea mulţumi că tatăl său a mai rămas în viaţă. De ce roşeşti? Oare nu au recunoscut chiar doctorii că nimeni nu m-ar fi putut îngriji mai bine ca dumneata? După ce mă voi fi înzdrăvenit pe deplin şi Eberhard îi va fi dat castelului o nouă stăpână… Dar ce-i cu dumneata, Margot? De ce tremuri?

— O!… nimic, domnule conte!… îngână sărmana fată. În ultimul timp am adeseori asemenea slăbiciuni…

— Eşti istovită, copila mea, răspunse contele. De mâine va trebui să te cruţi mai mult. Voi vorbi şi cu Eberhard despre lucrul acesta. Îţi mărturisesc sincer că mă simt atât de mult legat de dumneata, încât nici nu-mi pot închipui că ne-am mai putea despărţi!

Contele se opri, deoarece Margot, care nu-şi mai putea ţine cumpătul, se aplecase peste mâna lui, spre a o săruta.

— Ce înseamnă asta Margot? De ce plângi? Am vorbit oare despre un lucru care te doare? N-am vrut…

— Domnule conte… Doamne, ajută-mă!… Eu…

Draperia de la intrare se mişcă şi lui Margot cuvintele îi muriră pe buze… Fiinţa, care intrase în odaie, cu capul semeţ şi aproape fără să fie observată, era Leonie de Brissac.

— Tu aici Leonie? murmurară buzele bolnavului.

— Da, răspunse ea, în vreme ce Margot încremeni, ca sub privirile otrăvitoare ale unui şarpe. Am venit să te scap de prezenţa acestei femei pierdute!

Capitolul 2 – O faptă mişelească

Un strigăt surd îl făcu pe conte să-şi întoarcă faţa de la nepoata sa. Strigătul acesta ieşise din pieptul lui Margot, pe care cuvintele baronesei o loviseră ca tot atâtea lovituri de bici, făcând-o să cadă în genunchi.

— Milă!… îndurare!… strigă ea, sfâşietor. Eu nu sunt o femeie pierdută, nu sunt vinovată! Ascultaţi-mă pe mine, domnule conte! Baroneasa se uită la mine cu priviri de ură. Vrea să mă nimicească…

— Ce comedie!... exclamă baroneasa de Brissac, dispreţuitoare. Pe care din noi două o vei crede, dragă unchiule, pe mine, sau pe această fiinţă, venită cine ştie de unde?

— Vorbeşte Leonie! Ce învinuiri aduci îngrijitoarei mele? răspunse contele, tulburat.

— Fata aceasta are demult legături de dragoste cu Eberhard. I-am auzit, astăzi după-amiază, în parc. Ea a aflat despre viitoarea noastră călătorie şi crede că prin plânsete şi suspine va izbuti să-l facă pe Eberhard să strice planurile dumitale.

— Nu este adevărat!... Nu, nu!... Să spună Eberhard singur! strigă Margot, în prada deznădejdii.

— Spune mai departe, Leonie! zise contele, răguşit. Eberhard, fiul meu, ultimul urmaş al conţilor de Hohenegge, ar avea legături serioase, cu o persoană care este plătită pentru a mă îngriji?

Privirile bietei fete rătăceau prin încăpere, ca şi când ar fi căutat un ajutor. Oare nu mai era niciun mijloc de scăpare?

— Ne iubim, domnule conte, murmură ea, căzând în genunchi din nou. Dumnezeu îmi este martor că l-am urmat pe Eberhard, fără niciun gând ascuns, fără să întreb de numele sau de averea lui!

— Aşadar, totuşi... O poveste de dragoste sub acoperişul casei mele!? În vreme ce eu zăceam pe patul de moarte, fiul meu petrecea cu o drăguţă, care se furişa de lângă patul meu, de îndată ce bolnavul adormea. Câtă decădere!

Biata fată se zbătea în căutarea unor cuvinte care să înduioşeze inima contelui, dar în prada fricii şi a deznădejdii, ea nu le găsi pe cele potrivite.

— Eberhard mi-a jurat că mă va lua de soţie.

Un hohot de râs satanic izbi urechile celor de faţă.

— Soţia lui! Ha, ha, ha! Mai vrei şi altă mărturisire, unchiule? zise Leonie.

— Soţia lui? Ai înnebunit? exclamă contele. Un conte de Hohenegge şi o femeie decăzută, o femeie de stradă?

Atunci, toată mândria fetei se revoltă. Era prea mare

murdăria, care i se arunca în faţă.

— Eu nu sunt nici decăzută, nicio femeie de stradă, domnule conte! strigă ea atunci şi ochii ei începură deodată să arunce scântei. Am fost săracă, dar cinstită, până în ziua în care fiul dumneavoastră mi-a câştigat inima. Iar dacă am venit aici, ca îngrijitoare, n-am făcut-o spre a vă înşela.

L-am rugat pe Eberhard, de nenumărate ori, să vă mărturisească adevărul şi dacă el n-a făcut-o, aceasta este numai fiindcă se temea să nu vă înrăutăţească boala.

— Nu mai sta pe gânduri, unchiule şi dă-le binecuvântarea dumitale, zise baroneasa. Poate că-mi veţi trimite şi mie o invitaţie, pentru nunta domnului conte de Hohenegge cu Margot Ernemann!

Bătrânul conte îşi ridică mâna tremurândă şi rosti:

— Afară din casa aceasta, fiinţă mizerabilă! Voiai să fii contesă?! O femeie de stradă, în castelul Hohenegge?! Ha, ha, ha! Ce ar fi râs toată aristocraţia! Vei părăsi castelul chiar în noaptea aceasta, chiar în ceasul acesta! Cât despre fiul meu, mă voi îngriji eu să nu-şi mai dea întâlniri cu o femeie de teapa ta! Afară! Şi să nu mai îndrăzneşti să calci pragul acestei case, că te voi alunga cu câinii!

Margot se mai îndreptă odată, plină de mândrie.

— Mă duc, domnule conte! Dar va veni o vreme, când vă veţi căi amar de jignirea pe care mi-aţi adus-o în clipa aceasta! Nu sunt decât o fată săracă, lipsită de ajutor, dar dacă fiul dumneavoastră ar fi de faţă, fiţi încredinţat că ar fi arătat uşa, nu mie, ci femeii aceleia de colo!

Contele de Hohenegge sunase şi bătrânul său servitor se ivi îndată.

— Fiinţa aceasta va părăsi castelul fără întârziere, strigă el furios. O vei da afară, o vei arunca în stradă.

Margot părăsi dormitorul, ca mânată de furii şi aruncând o privire mânioasă asupra contelui, care căzu cu capul între perne.

Ea îşi adună repede cele câteva lucruri pe care le avea la castel. Nu mai avea ce căuta acolo. Nimeni nu-i dădea mâna, nimeni n-o învrednicea de un rămas bun! Sărutând un mic

medalion, cu chipul lui Eberhard, îngână:

— Am crezut, ca un copil în visul pe care mi l-ai plăsmuit, atât de frumos! Dar visul s-a sfârşit şi eu m-am trezit la cruda realitate! Rămâi cu bine!… Rămâi cu bine!

Îmbrăcată în vestmintele-i simple, cu capul învăluit într-un fişiu[1], în mână cu micul ei geamantan, Margot coborî treptele pustii. Ajungând în faţa uşii ce ducea în dormitorul contelui, simţi deodată că i se înmoaie genunchii. Ceva nehotărât, ceva tainic, o ţinea pe loc. I se părea că nu avea dreptul de a părăsi castelul, fără a mai arunca o privire asupra chipului aceluia, care era părintele lui Eberhard.

Margot deschise uşa încet şi dădu draperia la o parte. Dormitorul era slab luminat, iar bolnavul zăcea între perne, cu ochii închişi. Ea se apropie de pat în vârful degetelor şi cu inima tremurândă de teamă. Dar oare nu se mişcau tocmai buzele contelui?

— Dar dacă totuşi, am fost nedrept? Margot… unde eşti? Vreau…

Bolnavul nu mai continuă. Fata căzu în genunchi şi cu glasul înăbuşit de lacrimi, îngână:

— Vă mulţumesc de mii de ori, pentru cuvintele acestea! Nu le voi uita niciodată!

După aceea se ridică şi puse mâna pe geamantănaş. Trebuia să plece, căci contele se putea deştepta în fiecare clipă. Atunci, deodată, rămase ca trăsnită. Privirile i se rătăciseră înspre firida dormitorului şi i se păru că perdelele grele, care atârnau în faţa firidei, se mişcaseră uşor. Oare nu era singuri, numai ea şi contele? Un strigăt pe jumătate înăbuşit îi muri pe buze… Printre cutele perdelelor ea zărise chipul ascuns în dosul unei măşti roşii, al unui necunoscut!

Margot se repezi spre ieşire, clătinându-se. Voia să fugă departe, cât mai departe de privirile acelea înfiorătoare.

Într-o fugă nebună, ea ajunse pe coridor, unde se văzu pe neaşteptate în faţa bătrânului servitor, care o privea uimit.

— De unde vii? Ce-ai mai căutat în odaia domnului conte? o întrebă dânsul.

---

[1] Şal, basma, batic, băsmăluţă, broboadă. (franţuzism rar).

— Dă-mi drumul! exclamă ea, în prada unei groaze neînţelese. Am vrut să-mi iau rămas bun şi atâta tot…

Cu o mişcare bruscă ea se smulse din braţele servitorului şi o luă la fugă. Servitorul se uită după ea, clătinând capul, apoi se înapoie în anticameră şi se trânti într-un fotoliu.

Peste vreun ceas, Eberhard se întoarse şi el de la vecinul la care fusese şi se îndreptă înspre dormitorul bătrânului conte, spre a-i ura „noapte bună”.

Dar… ce însemna aceasta?

Eberhard îşi duse ambele mâini la tâmple, faţa i se făcu ca varul, iar pe buze îi muri un strigăt de groază… apoi, se năpusti ca o furtună înspre pat.

În aşternutul răscolit, cu capul dat pe spate, cu ochii sticloşi, cu trăsăturile feţii schimonosite, zăcea tatăl său… *Contele Bertram de Hohenegge fusese sugrumat de o mână criminală!*

— Ajutor!… Ajutor!… Ucigaşii!… izbuti Eberhard să strige, într-un târziu.

În câteva minute toată servitorimea fu adunată la faţa locului.

— Ucigaşii!… Ucigaşii!… se auzi de prin toate colţurile. Cine a săvârşit această grozăvie?

Deodată, o mână se aşeză pe umărul tânărului conte, care căzuse în genunchi, alături de patul de moarte al părintelui său şi o voce rece zise:

— Este opera fetei alungate. Margot e ucigaşa tatălui tău!

Eberhard îşi întoarse faţa îngrozită. Privirile îi căzură asupra chipului frumos, dar plin de nemărginită ură, al verişoarei sale, baroneasa Leonie.

Capitolul 3 – Întâmplări misterioase

După ce câţiva servitori fură trimişi în grabă să aducă poliţia, baroneasa Leonie se întoarse împreună cu mama sa, în apartamentul ce le fusese hotărât, pentru tot timpul şederii lor la castel. Leonie era într-o asemenea stare de enervare,

încât i-ar fi fost cu neputinţă să mai rămână în apropierea cadavrului contelui.

Leonie îşi conduse mama până în dormitorul ei, apoi încuie uşile.

— În sfârşit, singură! murmurară buzele pline ale frumoasei femei. Să vedem ce se va mai întâmpla acum!

Deodată tresări! I se păruse numai sau într-adevăr scârţâise uşa balconului?

Nu, nu i se păruse, căci uşa balconului se deschise într-adevăr şi mai înainte ca baroneasa să se fi putut ridica de pe divan, un bărbat se avântă în odaie.

Dar ţipătul de groază i se stinse pe buze, de îndată ce zări chipul acestui vizitator, ce venea la o oră şi pe o cale atât de puţin obişnuită. Fără să-i pese de stăpâna camerei, el îi întoarse spatele şi închise uşa balconului. Apoi se întoarse din nou la ea. Purta o mantie lungă şi neagră, chipul încă tineresc, îi era adumbrit de o pălărie moale, iar hainele de sub pelerină păreau să fie foarte elegante.

— Tu!... Tu? îngânară buzele tremurânde ale baronesei.

— Nu puteam să mă îndepărtez neobservat, deoarece parcul e împresurat, răspunse el, apropiindu-se de canapea.

— Este o nebunie să te furişezi în dormitorul meu! îngână Leonie.

— Prostii! Ne cunoaştem destul de bine şi fiecare ştim ce vrem! Contele a murit şi tu vei ajunge contesă de Hohenegge.

— Şi? întrebă baroneasa, care îşi mai venise în fire, şi care se uita la necunoscut cu priviri ucigătoare.

— Şi?... repetă acesta, aşezându-se pe divan. Ce caraghioasă întrebare! După ce-ţi vei fi atins scopul, devenind contesă de Hohenegge şi deci stăpână a atâtor milioane, vom căuta să ne descotorosim de domnul conte, tot astfel după cum...

— Taci! Ai înnebunit? Cine îţi spune că nu-l iubesc pe Eberhard şi că nu voi şti să-l apăr, dacă voi vedea că este ameninţat?

Necunoscutul privi uimit în ochii Leoniei, apoi zâmbi.

— Aşa stau lucrurile? Atunci Hector Rammont trebuie să-şi

ţină ochii deschişi! Sau poate crezi că un om ca mine face servicii gratuite?

— Ce vrei să spui?

— Cine te-a scăpat, la Paris, de prezenţa primului tău soţ, de care te săturaseşi?

— Soţul meu, baronul de Brissac, a căzut la o alergare de cai şi şi-a frânt gâtul!

— Aşa este. Numai că aceasta nu s-ar fi întâmplat, dacă în urma dorinţei tale, nu-şi vâra coada şi Hector Rammont, care era amantul tău.

— Nemernicule, de ce îmi mai aduci aminte? Baronul era ruinat şi tu te-ai dat drept milionar. După aceea…

— Ţi-am mărturisit că nu sunt decât un cavaler de industrie, un aventurier, care era foarte înclinat să te facă tovarăşa sa. Tu însă n-ai vrut şi într-o bună zi ai dispărut. Eu însă ţi-am dat de urmă şi aici şi după ce am aflat ce gânduri ai, ţi-am dat o mică mână de ajutor să ajungi contesă de Hohenegge.

Leonie se cutremură din nou.

— Mă îngrozeşti, Hector! Mi-e teamă că nici astăzi nu ştiu cu adevărat cine eşti, şi nu-mi pot da seama, ce afaceri misterioase învârteşti!

— Ia-mă drept ce vrei; nu căuta însă să-mi mai scapi şi a doua oară, căci nu vei izbuti. Eşti a mea, cu trup şi suflet!

Cu aceste cuvinte, el îşi înlănţui braţele pe după trupul ei şi căută s-o tragă mai aproape de sine.

— Nu vreau să fiu sclava ta! Dacă nu-mi dai drumul strig după ajutor!

El îl dădu drumul, dar numai spre a o arunca pe un fotoliu.

— Îndrăzneşti să mi te împotriveşti, femeie? Fereşte-te să te trec în rândurile duşmanilor mei, căci te nimicesc ca pe o muscă! Vino!

Necunoscutul arătă înspre uşa dormitorului alăturat.

— Nu suntem noi oare, ca şi bărbat şi soţie?

Atunci cineva bătu la uşa ce dădea spre coridor.

— Mii de dracii! murmură Hector Rammont, dându-se înapoi.

— Verişoară, dacă nu te-ai culcat încă, deschide, te rog! se auzi o voce bărbătească de afară.

Era Eberhard.

Leonie era în prada nehotărârii. Acolo, lipit de perete, omul pe care îl ura şi în mâinile căruia căzuse, fără nădejde de scăpare; dincolo de uşă, Eberhard, omul pe care-l iubea şi care trebuia s-o apere.

Luă o hotărâre bruscă şi deschise uşa... tocmai în clipa în care Hector Rammont se refugie într-o cameră vecină, scoţând o înjurătură.

*

La marginea capitalei, într-un cartier plin de grădini şi căscioare, locuite aproape numai de funcţionari ieşiţi la pensie, şedea şi pensionarul Hartenberg. El avea două fete: cea mai tânără, Alice, care conducea gospodăria şi a doua, Margot, cu un an mai mare decât sora sa. După câte se şopteau prin vecini, Margot era dusă de câteva săptămâni la un castel, unde îngrijea de un conte bolnav. Nici Hartenberg şi nici Alice nu vorbeau bucuros despre lucrul acesta.

Hartenberg trăia modest, din mica lui pensie; un lucru însă, li se părea vecinilor foarte ciudat. Adeseori, Hartenberg lipsea de acasă zile întregi, fără ca cineva să ştie pe unde îşi petrece timpul, nici chiar fiicele lui, cărora le spunea că face excursii cu câţiva vechi prieteni.

În seara aceea, Hartenberg lipsea din nou şi acasă nu era decât Alice, care de-abia împlinise douăzeci de ani şi care era parcă şi mai drăgălaşă decât frumoasa ei soră, Margot.

Deodată, cineva bătu încet în fereastră.

— El este! Aşadar, tot a venit! murmură Alice, vădit emoţionată şi alergând să deschidă uşa tânărului, care se furişă iute în casă şi o cuprinse în braţe.

— Eşti singură, comoara mea? întrebă el, grăbit.

— Fireşte, răutăciosule! Tata e plecat de două zile şi după cât mi-a spus, nu se întoarce decât mâine.

— Slavă Domnului! Atunci suntem nestingheriţi!

Cu aceste cuvinte, tânărul se aşeză pe un scaun şi vru să ia

fata pe genunchi. Aceasta însă se împotrivi.
— Iartă-mă, Franz, îngână ea, dar nu mai pot continua cu această comedie pe care o jucăm în spatele tatălui meu. Trebuie să te hotărăşti să vorbeşti cu el şi să-i mărturiseşti totul.
Fruntea tânărului se întunecă.
— N-am avut timp, Alice... Afaceri foarte însemnate, m-au reţinut!
Alice izbucni în plâns.
— Ştii prea bine cât îmi eşti de drag şi că aş fi în stare să-mi dau şi viaţa pentru tine. Dar eu nu sunt învăţată să-i tăinuesc tatei nimic şi mai ales, un lucru atât de însemnat. De aceea, spune-mi cinstit dacă vrei să vorbeşti mâine cu el?
Franz Hohenwalder, după cum îşi zicea el, făcu o mişcare de nemulţumire.
— Şovăi să-mi dai un răspuns? îl zori fata. Spune-mi, vrei să vorbeşti mâine cu tata, da sau nu?
— El bine, nu! La naiba! Eu nu sunt obişnuit să fiu sub papuc şi mai puţin sub al tău! Aceasta este dragostea ta? Dacă vrei să rupem, spune-mi-o pe faţă şi-mi văd de drum.
Ei se ridică în nădejdea că Alice nu-l va lăsa să plece. Se înşela însă.
— Cine vorbeşte astfel, acela nu mai iubeşte! răspunse ea, îndurerată, dar hotărâtă. Pesemne că te-ai săturat de mine şi acum nici prin gând nu-ţi mai trece să mă ceri de soţie.
— Voi veni altă dată! zise el. Mie nu-mi plac scenele acestea. Noapte bună!
Dor n-ajunse până la uşă, căci Alice se agăţă de el şi exclamă:
— Franz, Franz, este cu neputinţă să fii atât de rece cu mine. Dar ce fâşâie aici, în buzunar? O scrisoare?!
Mai înainte ca el s-o fi putut împiedeca, Alice îşi smulse scrisoarea din buzunar st citi pe plic adresa:
„Baronesei Leonie de Brissac”.
— Mii de trăsnete! strigă el, furios. Dă-mi scrisoarea!
Dar fata se şi repezi în fundul odăii, unde luă în mână lampa cu petrol, apoi zise:

— În clipa în care te atingi de mine, trântesc lampa jos! Alice rupse plicul şi citi următoarele:

„Fereşte-te de răzbunarea mea! În seara aceea am izbutit să scap nevăzut, cu toate că frumosul tău conte a intrat peste mine, în odaie. Te aştept în noaptea de miercuri, în camera No. 18, a hotelului „La bradul verde”. Trebuie să ne în înţelegem. Va fi vai de tine, dacă nu vii! Hector Rammont nu este obişnuit să fie păcălit de femei”.

Alice scăpă scrisoarea din mână şi se prăbuşi la pământ. Franz se repezi la ea, dar văzând că îşi pierduse cunoştinţa, se mulţumi să-şi ia scrisoarea şi să zică:

— Cum dracu a dat peste scrisoare? Eh, nu va face ea nicio legătură, care să mă dea de gol. Păcat doar că n-am putut să aflu taina acestui misterios Hartenberg! Dacă aş şti că, într-adevăr el este celebrul „Ochi-de-Pisică”, regele detectivilor...

Se întoarse deodată, cu un strigăt răguşit. Uşa se deschise şi o femeie se ivi în prag. Era Margot Hartenberg, sora Alicei.

Timp de o clipă, ei se uitară încremeniţi unul la altul, apoi Margot scoase un ţipăt de groază:

— Dumnezeule! Ochii aceştia şi Masca roşie, din dosul draperiei.

Dintr-o săritură, tânărul fu la uşă şi apoi dispăru.

Zărindu-şi surioara zăcând pe podea, fără cunoştinţă, Margot se trudi s-o aducă în simţiri, şi care nu-i fu mirarea, când aceasta îi povesti despre scrisoarea adresată baronesei Leonie de Brissac!

Ea nu-i spuse însă nimic surorii sale, ci o culcă, încercând s-o liniştească. Toată noaptea aceea însă, Margot nu închise ochii.

Franz Hohenwalder... Hector Rammont... Masca-Roşie... Leonie de Brissac, îi frământau creierul necontenit, fără însă a izbuti să ajungă la vreo concluzie.

A doua zi de dimineaţă veni şi Hartenberg, şi după ce ascultă trista poveste a fiicei sale mai mari, zise:

— Mi-ai spus totul, Margot? Nu mi-ai ascuns nimic?

— Ba da, tată, am uitat să-ţi spun că, în urma dorinţei lui Eberhard, la castel nu mi-am spus numele meu adevărat, ci m-am dat drept Margot Ernemann. Nu ştiu de ce a vrut Eberhard aşa. Şi acuma, spune-mi, tată, poţi să mă ierţi?

Hartenberg îşi aşeză mâna dreaptă pe capul fiicei sale. În ochii lui se putea citi o milă fără margini.

— Şi eu am fost tânăr odată, copila mea şi eu am iubit... şi am suferit mult şi de aceea înţeleg durerea ta! Caută de-l uită, Margot, căci niciodată nu vei putea fi soţia... unui conte de Hohenegge!

— Dacă n-ar trăi tatăl său aş fi! Cred în cuvântul lui Eberhard cum cred în Sfânta Scriptură.

Dar Hartenberg zâmbi amarnic. El ştia prea bine cât se putea încrede în jurămintele oamenilor.

— Deocamdată, caută să te linişteşti, Margot. Mai târziu vom mai vorbi despre chestiunea aceasta, căci sunt unele lucruri, pe care nu le înţeleg prea bine, zise el. Pentru moment ai un adăpost, unde nu te va mai supăra nimeni.

După aceea, Hartenberg, care părea să fie foarte obosit, se culcă, spre a nu se deştepta decât spre seară, când după ce mâncă ceva, îşi luă un teanc de gazete şi se aşeză cu ele pe un scaun lângă fereastră. Să fi răsfoit vreun ceas prin ziare, când o ramură izbi în fereastră. În aceeaşi clipă, în dosul geamului se ivi chipul unei femei.

Un strigăt înăbuşit ieşi din pieptul lui Hartenberg.

Ridicându-se de pe scaun, spre a se năpusti din odaie, se văzu faţă-n faţă cu Margot, care tocmai venea din încăperea vecină. Se părea însă, că nu-şi mai recunoaşte fiica, deoarece fără a o băga în seamă, se repezi în grădină, unde oprindu-se în faţa necunoscutei, îi strigă cu asprime:

— Ce cauţi din nou aici, stafie a trecutului meu? Vrei să mi le furi şi pe acestea două, după cum mi-ai furai pacea şi fericirea vieţii mele?

— Nu vreau nimic, decât să mai privesc o dată în ochii copiilor mei, în faţa cărora ai avut cruzimea să mă dai drept moartă, răspunse femeia.

— Pleacă!... Pleacă! zise atunci Hartenberg, în şoaptă,

împingând-o înspre o portiţă laterală a grădinii. Tu ţi-ai pierdut dreptul de a mai păşi înaintea copiilor tăi. Sau poate că vrei să le dezvălui taina vieţii tale?

— Plec! îngână femeia. Fii însă îndurător, numai de data aceasta… poate că nu mă voi mai întoarce niciodată! Lasă-mă să-mi văd fetele!

Dar Hartenberg o împinse cu asprime, afară din grădină. Peste un sfert de ceas, plecă de acasă.

Mergând pe strada întunecoasă, se trezi deodată în faţă cu un om care îl strigă pe nume.

— Ce vrei? întrebă el, mânios.

— O însărcinare, din partea primului procuror. Vei avea de lucru, nu glumă, Ochi-de-Pisică!

Hartenberg se opri îndată.

— Vorbeşte mai încet! Am putea fi auziţi! Vino!

Cei doi bărbaţi dispărură în întunericul nopţii.

Capitolul 4 – Părăsită şi alungată

Peste vreun ceas de la plecarea lai Hartenberg, uşa casei se deschise pe neaşteptate şi în pragul ei se ivi un bărbat înalt, cu gulerul pelerinei ridicat aproape până peste ochi.

Un strigăt de bucurie ieşi din pieptul lui Margot şi cu braţele larg deschise, fata exclamă;

— Eberhard! În sfârşit! Scumpul meu, cum să-ţi mulţumesc că ai venit? Teama şi durerea m-au înnebunit aproape!

Cu aceste cuvinte Margot alergă înaintea lui, dar deodată braţele întinse îi căzură de-a lungul trupului. Fiori de gheaţă o străbătură, din creştet până-n tălpi.

Omul pe care îl adora ca pe un Dumnezeu, stătea în faţa sa, nemişcat, cu faţa palidă ca de mort, cu ochii aruncând scântei.

— Nu mă atinge, nenorocito! strigă tânărul conte de Hohenegge. Dacă m-am furişat ca un hoţ până aici, n-am făcut-o decât numai fiindcă mă chinuia gândul că fiinţa pe care am copleşit-o cu dragostea mea, va trebui să

sfârşească… sub securea călăului.

Margot se clătină, ca lovită de trăsnet.

— Eberhard, îngână ea, tu uiţi că vorbeşti cu aceea ce s-a jertfit pentru dragostea ta?

— Blestem ziua în care inima mi-a fost cuprinsă de dragoste pentru tine, răspunse Eberhard cu voce sinistră.

Nepricepând nimic, Margot căzu în genunchi şi încercă să-i înlănţuie picioarele.

— Eberhard, îţi jur pe numele lui Dumnezeu că nu înţeleg ce înseamnă aceasta purtare a ta. Spune-mi, ce am făcut, de-mi adresezi asemenea cuvinte?

Tânărul conte râse amarnic.

— Renunţă la teatru! Nu mă mai momi. Priveşte ce a rămas din mine, în timpul ultimelor două zile! Aceasta este opera ta, ucigaşă a tatălui meu!

— Eu… aş fi… eu… Dumnezeule!… Eberhard, ţi-ai pierdut minţile?… Tatăl tău să fi murit? bâigui biata fată.

— Ucis de mâinile tale, deoarece n-a vrut să se învoiască la unirea noastră! Orice tăgăduială este în zadar! Bătrânul servitor te-a văzut fugind îngrozită din dormitor, mai înainte de a părăsi castelul şi dacă n-ai fost arestată până acuma, aceasta se datorează numai împrejurării că n-am mărturisit că Margot Ernemann este una şi aceeaşi cu Margot Hartenberg. Dar pot să-ţi dea de urmă în orice moment, deoarece mandatul de arestare a şi fost emis împotriva ta.

Bietei fete i se păru că pământul începe să i se clatine sub picioare. Ea să fi săvârşit a crimă?

— Eberhard, mă crezi tu în stare de a săvârşi o crimă? zise ea, ridicându-şi frumoşii ochi albaştri spre faţa iubitului.

— Sfârşeşte cu comedia, nenorocito! strigă dânsul. Faptul că mă găsesc aici, îţi dovedeşte că tot mai simt pentru tine o fărâmă de milă. Fugi! Ia banii aceştia!… (El aruncă un portofel pe masă). Nu mai pierde nicio clipă. Mâine vei fi arestată. Ia-ţi o altă înfăţişare. Vei găsi în portofel actele unei foste servitoare care a servit la castel… Dumnezeu să-ţi ierte păcatul, eu nu pot! Mâinile tale sunt pline de sângele tatălui meu!

El mai aruncă o singură privire îndurerată şi plină de dispreţ asupra fetei, apoi se îndreptă în spre uşă. Dar Margot îl prinse de picioare.

— Nu pleca aşa, fie-ţi milă! Nu-mi trebuiesc banii tăi, ci dragostea te. Nu mi-o lua, căci atunci îmi, iei viaţa!

Cu un brânci, Eberhard o trânti la pământ.

— Nu-mi pot da dragostea ucigaşei tatălui meu! Rămâi cu bine!

Cu aceste cuvinte, tânărul conte plecă, trântind uşa în urma sa. Cu ochii secaţi de lacrimi, din pricina durerii nemărginite, Margot se târî până într-un colţ, unde căzu pe un fotoliu, şi rămase nătângă, îndobitocită de ceea ce aflase.

Timp de o jumătate de ceas, stătu aşa.

Apoi, uşa se deschise din nou. Hartenberg se înapoiase. Ultima licărire de speranţă! Chiar dacă o părăsiseră toţi, un tată nu putea să nu-i creadă copilului său! El o va apăra, împotriva acestei cumplite învinuiri ce i se aducea.

Dar Hartenberg venise clătinându-se, căutând un sprijin… şi se prăbuşi alături de masă, pe un scaun…

Împreună cu însoţitorul său, Hartenberg fusese la primul procuror, în cabinetul căruia intrase printr-o uşă secretă.

— Am de lucru pentru dumneata, îi zise primul procuror, de îndată ce Hartenberg se ivi înaintea sa. Ai citit dările de seamă asupra crimei săvârşite la castelul Hohenegge?

— Nu, domnule prim-procuror, răspunse Hartenberg. Pot afla ceva amănunte?

— Poftim dosarul. Studiază-l! răspunse înaltul magistrat dându-i un maldăr de acte.

— Domnule prim-procuror, zise pretinsul pensionar, după ce citise fiecare foaie a dosarului, nu s-ar putea ca de data aceasta…

— Cum? Temutul Ochi-de-Pisică, cel mai celebru detectiv al timpurilor noastre, şovăie?

Hartenberg îşi ridică încet capul, pe care până atunci şi-l ţinuse îndreptat spre pământ.

— Bine, nu voi şovăi! Ucigaşa va fi găsită, vie sau moartă! Margot Ernemann, îngrijitoarea bătrânului conte!

Zece minute mai târziu, Hartenberg părăsi cabinetul primului procuror şi acum ochii lui împăinjeniţi cătau spre făptura ghemuită în colţul odăii. Acolo era propria sa copilă pe care crezuse că o crescuse în frica lui Dumnezeu şi care devenise... o ucigaşă! Mila, îndoiala, voiau să mai pună o dată stăpânire pe el; dar le alungă pe amândouă. Era doar atât de vădit! Voise să ajungă contesă.

Privirea neobişnuit de fixă a tatălui său, o trezi pe Margot din amorţeală. Ea se îndreptă înspre el, clătinându-se.

— Tată, Eberhard a fost aici! S-a întâmplat ceva înfiorător. Părintele lui a fost ucis!

— Ştiu, răspunse asta, şi tu, Margot Ernemann, eşti ucigaşa!

Margot scoase un ţipăt înfiorător.

— Şi tu, şi tu, tată, crezi aceasta? Nu, nu este cu putinţă! Tu eşti tatăl meu, tu trebuie să-ţi aperi copilul, trebuie să ţi-l scapi din ghearele deznădejdii!

Dar detectivul clătină din cap.

— *Aceea care a ucis, nu mai este fiica mea!*

Hartenberg îşi văzu copila prăbuşindu-se la pământ, dar nu rosti niciun cuvânt, ci doar îşi muşcă buzele. Ea nu ştia că demult el era în slujba poliţiei secrete şi că, cu câteva minute mai înainte, îi făgăduise primului procuror să i-o aducă pe ucigaşă... vie sau moartă!

Margot îi prinse mâinile şi udându-i-le cu lacrimi, îngână:

— Tată, scumpul şi bunul meu tată, ajută-mă... sunt nevinovată!

— Nu cred... Nimeni nu te crede!

— Nu mă lăsa să cad în mâinile poliţiei! Ascunde-mă, sunt doar copilul tău! îl imploră nefericita fiinţă.

Hartenberg ştia prea bine că nici chiar el n-are puterea de a scăpa o ucigaşă... De făgăduiala făcută magistratului, de jurământul de credinţă, putea să scape. Un glonte, şi nu ar fi fost silit să-şi aresteze pe propria sa fiică. Dar atunci ar fi rămas singură pe lume, cealaltă, Alice, unicul copil ce-i mai rămăsese şi Margot tot nu ar fi scăpat de securea călăului.

Securea călăului?... Aceasta nu trebuie să atingă gâtul

copilului său.

— E noapte! îngână el, ca şi când ar fi vorbit pentru sine. Drumul într-acolo mai este încă liber. Mâine nu va mai fi! Tot e mai bine, decât sub securea călăului!

— Mai bine ucide-mă, tată, cu propria ta mână şi te voi binecuvânta!

— Eu nu sunt ucigaş! răspunse Hartenberg, ca trezit din vis. Am avut o fată, pe care am pierdut-o… cum mi-am pierdut şi fiul… Cruţă-ne cel puţin, pe mine şi mai ales pe sora ta, de ruşinea de a te vedea executată. Mai este un loc, unde se poate ascunde orice ruşine!

— Ce vrei să spui, tată? întrebă Margot, îngrozindu-se.

— Râul curge nu departe de aici. În fundul lui se poate ascunde orice ruşine!

— Tată… tu îmi dai sfatul acesta?… Doamne, atât de tânără… şi să mor, pentru păcatul altuia!?…

— Pentru a salva numele surorii tale, care nu este vinovată de păcatul tău! zise detectivul, îndreptându-se spre odaia sa.

În pragul uşii se mai întoarse însă şi după ce o învălui pe Margot într-o privire sfâşietoare, zise:

— Dacă nădăjduieşti că mai este vreun om, care să-ţi poată dovedi nevinovăţia… atunci aşteaptă răsăritul soarelui!

Apoi, uşa se închise în urma lui.

Nevinovăţia ei? Cine să i-o mai poată dovedi, când iubitul o blestemase, când tatăl ei se lepădase de ea? Nimeni!… Nimeni!… Tatăl ei avea dreptate. Trebuia să scape, ce se mai putea scăpa: numele curat al surorii sale, Alice, a cărei singură zestre era un nume neprihănit!

Fără să mai stea pe gânduri, se îndreptă înspre uşă, o deschise, dar când să iasă, fu reţinută de un strigăt. Alice alergă după ea.

Apoi se repezi în strada pustie, ca mânată de furii, îndreptându-şi paşii înspre râu. Peste câteva minute, podul se şi ivi înaintea ochilor săi. Două felinare luminară slab împrejurimea nelocuită. Apa murmura ispititor, spunând parcă: „Vino, te aşteptăm”.

— Viu! Dumnezeule, fii îndurător cu sufletul meu! strigă

nenorocita fată, ridicându-şi braţele.

Deodată, se cutremură. Auzise un strigăt de ajutor!... Îşi întoarse capul şi în apropierea podului, slab luminat de felinare, zări două făpturi omeneşti, care se luptau deznădăjduite: o femeie şi un bărbat!

— Ajutor!... se mai auzi o dată.

— În iad cu tine! strigă bărbatul.

Doamne, unde mai auzise ea glasul acesta?

Din câteva sărituri, Margot ajunse la locul unde se luptau cei doi. Luna străpunse perdeaua norilor şi în mâna ridicată a bărbatului, Margot zări lama ascuţită a unui pumnal.

— Stai! strigă fata, îngrozită.

Dar era prea târziu! Pumnalul lovise şi femeia se prăbuşi la pământ, cu un ţipăt sfâşietor.

— Ucigaşule!... Ucigaşule!... strigă Margot ca ieşită din minţi. Omul se întoarse furios, se uită la chipul nepoftitei şi... un ţipăt dublu se auzi!...

Margot se dădu înapoi şovăind. Era trează sau o amăgea un vis fantastic? Privea o faţă, pe jumătate acoperită de o mască, din găurile căreia fulgerau doi ochi – doi ochi pe care i-a mai văzut o dată, în dosul draperiei, în acea nenorocită noapte, la Hohenegge!

Aceasta îi smulsese ţipătul: groaznica descoperire o face să se clatine ca lovită de trăsnet; ştie acum cine săvârşise fiorosul atentat împotriva bătrânului conte: omul cu masca roşie!

Şi el a scos un strigăt; prea repede, prea pe neaşteptate a venit surpriza de a recunoaşte în persoana care-i cădea aici în braţe, pe sora Alicei! Dar se stăpâni repede.

Doar ochii lui scăpărători privesc ţintă la fata, care tocmai voia să-şi caute moartea în apă, căci îşi pierduse pe vecie şi iubitul şi patria.

De groaza acestei întâlniri, ea uită pentru o clipă chiar şi pe nenorocita femeie, care zăcea întinsă la pământ, străpunsă de oţelul ucigaş al acestui om misterios; un singur gând înfricoşător o stăpâneşte, covârşind totul. Stă în faţa

adevăratului vinovat, din pricina căruia s-a abătut nenorocirea asupra ei, în faţa ucigaşului contelui Hohenegge!

Cu un strigat sălbatic se repede la omul cu mantia largă. Degetele ei se înfig în postavul negru. Îşi manifestă ura, scoţând un ţipăt răsunător:

— Ajutor! Ajutor! Ucigaş! Ucigaş!

Cu o lovitură omul o repede cât colo, încât fata se izbeşte clătinându-se, de parapetul podului.

— Îndrăzneşti, făptură netrebnică, să te atingi de Masca-Roşie? Fugi, dacă ţi-e dragă viaţa, înainte ca mâna mea să se fi ridicat spre a te distruge! se auzi o voce şuierătoare, răguşită de sub mască.

Dar biata fată nu mai ia în seamă că viaţa îi e în primejdie, ea ştie că dacă-l lasă acum pe misteriosul individ să scape, atunci poate că n-are să-l mai întâlnească niciodată, iar crima îi va păta pe veci numele.

— Am să mă agăţ de picioarele tale, ucigaşule, căci pe conştiinţa ta apasă viaţa contelui de Hohenegge!

— Drace, ce-i asta? strigă furios omul cu mască. Ai înnebunit, femeie?

El ridică mâna. Mai ţinea între degete oţelul pătat de sânge.

— Încă un cuvânt şi te trimit unde am trimis-o şi pe femeia care zace colo, la pământ! strigă el sălbatic.

— Omoară-mă, mizerabile, dacă eşti în stare! Dar mâna îţi tremură! Nu ai nenorocit-o tu şi pe sora mea şi n-ai aruncat asupră-mi bănuiala că aş fi săvârşit sângeroasa ta crimă? Loveşte! A!… Nu poţi! Braţul nu vrea să ţi se supună!

Omul cu mască scrâşneşte din dinţi de furie.

Se repede la ea şi o cuprinde cu braţele-i musculoase. Ca într-un cleşte de fier strânge trupul mlădios, răsuflarea lui caldă i se revarsă pe obraz. Margot priveşte timp de câteva secunde în ochii lui, care-i ard obrazul ca nişte flăcări.

— Eşti frumoasă! – cuvintele acestea îi izbesc deodată urechea. Fii a mea şi n-ai să mai ştii ce-i lipsa şi nevoia!

Ea îl loveşte cu pumnii.

— Mai bine în mâinile călăului, decât femeia ta, asasinule!

Ea rosteşte cuvintele acestea, cu un strigăt sălbatic, răsunător. Atunci el o apucă cu o putere aproape supraomenească şi o ridică în aer.

— Atunci, în iad cu tine! Nu o femeie îl va învinge pe Masca-Roşie!

Zadarnic încearcă nenorocita să i se împotrivească, ştie doar prea bine că omul acela misterios vrea s-o arunce în adâncime, deasupra parapetului. Asta înseamnă moarte sigură, căci hainele ei au s-o tragă în jos, şi niciun om nu va fi prin apropiere, care s-o poată salva.

Vântul sfâşie norii, lumina lunii se revarsă pe pod. Margot vede apa neagră sub ea, aude vâjâitul ei la picioarele podului, îi vine ameţeală. Moartea, pe care cu câteva minute înainte o căutase de bunăvoie, i se pare ceva înfiorător, acum când l-a găsit pe adevăratul ucigaş!

Un râs sarcastic îi izbeşte auzul, vântul îi suflă părul mătăsos ca un nimb în jurul capului, braţele lui Mască-Roşie se desfac…

— Ajutor!…

Masca-Roşie sare înapoi, în timp ce trupul lui Margot coboară vâjâind prin aer!

Capitolul 5 – Ochi-de-Pisică

În seara următoare, în căsuţa lui Hartenberg domneşte o atmosferă grea, apăsătoare. Chiar şi Hartenberg însuşi umblă, încoace şi încolo, posomorât şi întunecat. Fruntea îi e brăzdată, ca niciodată până acum, ochii lui care, altminteri par a pătrunde în fundul inimii fiecărui om ca un oţel tăios, acum privesc numai în podea. Pare stăpânit de gânduri misterioase.

Din pricina asta nu ia în seamă nici măcar atitudinea ciudată a fiicei sale, Alice. Fata e palidă, se fereşte din calea tatălui ei, pe cât îi e cu putinţă şi mulţumeşte în gândul ei bunului Dumnezeu, că părintele ei nu-i pune vreo întrebare.

Dar în odăiţa ei, Alice stă cu privirea aţintită în gol, ţinându-

şi tâmplele între mâini.

— A putut să mă înşele, el, Franz Hohenwalder! Nu, el numai faţă de mine doar se numea aşa! Nu cunosc adevăratul lui nume, şi unul ca şi celălalt e fals! Un mister adânc îl înconjoară, căci stă în legătură cu baroneasa de Brissac! N-am fost decât o jucărie pentru el! Şi totuşi i-am dat tot sufletul meu, tot eul meu, fiecare fibră a fiinţei mele! Aş vrea să-l blestem să-l uit, nu trebuie să mă mai gândesc la el, şi totuşi simt că nu pot trăi altfel, că mă prăpădesc fără el! Ajută-mă, Doamne Dumnezeule, îndură-te de mine, sau lasă-mă să mor!

Plângând cu hohote, cade pe patul ei. Bărbatul din odaia din faţă nu bănuieşte ce se petrece cu al doilea copil al lui, umblă fără pace în sus şi în jos, ridică din când în când capul şi ascultă.

Acum au să vină. În fiecare clipă pot fi aici şi să-i vestească grozava ştire la care se aşteaptă: am găsit o femeie înecată la stăvilare! El însuşi se pusese în legătură, pe cale oficială, cu oamenii poliţiei!

Tăcere apăsătoare domneşte în casă şi nici de afară nu răzbate cel mai mic zgomot. Deodată, uşa se deschide încet şi Alice se furişează înăuntru.

— Ce vrei? întrebă Hartenberg, abia ridicând ochii.

— Tăticule, mi-e aşa de frică!... zice cu buze tremurătoare Alice. Unde s-a dus Margot de nu se mai întoarce?

Bărbatul de la fereastră întoarce o clipă capul şi trăsăturile lui poartă o expresie aspră, neînduplecată.

— Nu mai întreba niciodată de sora ta, ea a plecat pentru totdeauna şi nu va mai călca niciodată în casa asta!

— Niciodată?...

— Niciodată! Este moartă!

Cu un ţipăt, Alice se dă înapoi, clătinându-se, şi priveşte îngrozită la tatăl ei, ai cărui ochi cenuşii ca oţelul o sperie acum.

— Margot? Ce s-a întâmplat cu ea? Nu mă lăsa în nesiguranţa asta înfricoşătoare, tată!

Hartenberg face o mişcare scurtă cu mâna.

— Nu mai întreba nimic! Într-o zi ai să afli despre ce e vorba, şi ca şi mine ai s-o blestemi pe Margot.

Fata încearcă să mai spună ceva dar, se aud bătăi în uşă, la intrare. Hartenberg se cutremură.

— Du-te! zise el aspru. Am o vizită, o vizită importantă!

Din nou unul din acei misterioşi vizitatori nocturni, pe care tatăl ei îl ducea în odăiţa de alături, având grijă să încuie uşa după ei. Tot aşa de misterios cum au venit oamenii, dispar. Ştie prea bine, că Hartenberg nu rabdă nici cea mai mică contrazicere în asemenea caz, astfel că ea se depărtează în tăcere.

Repede păşeşte prin gangul îngust spre odăiţa ei, pe când Hartenberg o urmează mai încet, dar se îndreaptă apoi spre partea cealaltă, ca să descuie uşa de la intrare, după ce s-a încredinţat mai întâi că Alice a intrat în camera ei.

Şi în astă-seară e lună plină. Lumina se aşterne palidă în grădiniţă.

Un bărbat îmbrăcat simplu, cu pălăria trasă tare peste ochi, stă în faţa casei.

Hartenberg îl pofteşte cu un gest să intre, şi străinul îl urmează în sală. Uşa se încuie iar.

Cei doi bărbaţi intră, în tăcere, în odaia cea mare, fără ca noul sosit să-şi fi scos pălăria. Hartenberg păşeşte înainte tot aşa de tăcut, deschide uşa unei odăiţe lăturalnice, aprinde lampa şi încuie uşa după ei.

Se aşezară amândoi la o masă.

Ce se petrecea în sufletul detectivului secret Hartenberg în aceste câteva minute, nu-şi poate nimeni închipui. Nicio fibră nu se mişcă pe faţa liniştită, rece, ochii săi cenuşii privesc neclintiţi.

— Un raport? întrebă vestitul detectiv.

— Da, dar înainte de toate o întrebare particulară – suntem aici siguri că nu vom fi deranjaţi?

Hartenberg îl priveşte.

— Dumneata trebuie să ştii doar, domnule inspector! Cine să ne spioneze?

— Hm, am avut impresia, ca şi cum m-ar fi urmărit cineva!

Ştie naiba cine-o fi fost individul, care ba apărea, ba dispărea, în umbra caselor!

— Te-a urmărit până aici?

— Dincolo, în colţul străzii l-am pierdut din ochi, dar ştii, e bine să te asiguri pentru toate cazurile. Mă trimite şeful. Suntem încredinţaţi că omul cu masca roşie se află în Berlin!

— Ce-l face pe şef să creadă una ca asta? întrebă detectivul calm.

— Omul are un trădător printre ai săi, poate chiar o trădătoare! Poliţia criminală a primit un denunţ.

— Ah, dacă-i la mijloc o femeie, atunci e chestie de gelozie. Bine! Mai e ceva?

— În astă seară Masca-Roşie se întâlneşte cu câţiva din partizanii săi într-un loc pe care-l cunoaştem. La capătul străzii... se află o casă veche, destul de încăpătoare, dar părăsită de câteva săptămâni, vândută pentru dărâmare. Nimeni nu se sinchiseşte de baraca cea veche. În pivniţele acestei case, cică va ţine în noaptea asta Masca-Roşie o consfătuire.

— Când o să fie adunarea?

— La unsprezece fix! La ora asta străzile din cartierul acela mai sunt animate, de aceea persoanele singuratice nu atrag nicio atenţie. Iei asupra dumitale afacerea?

— Cu plăcere, chiar de ar fi numai ca să dau de urma tainelor lui Mască-Roşie.

Inspectorul se ridică.

— Înc-o întrebare, zise Hartenberg. Cum stau lucrurile cu crima de la palatul Hohenegge?

— Nu am înaintat mai deloc. Comisiunea a cercetat totul cu de-amănuntul în camera mortului, dar n-a găsit nimic.

— Asta nu mă miră.

— N-ai vrea şi dumneata să vii la faţa locului?

— Poate! Dar criminala dispărută, domnişoara ceea de companie? Încă nicio veste în privinţa ei?

— Nimic!

Hartenberg îl însoţeşte pe inspector până la ieşire, apoi se întoarce în odaie. Stă o clipă pe gânduri apoi strigă afară pe

gang:

— Alice!

Durează câteva minute până ce fata să răspundă şi să apară în coridor.

— Mă duc să iau masa cu un cunoscut al meu şi probabil că am să mă întorc târziu, Alice, zice el cu indiferenţă. Nu trebuie să mă aştepţi. Noapte bună!

Fata îşi apasă mâna pe inimă, care-i bate năvalnic.

— Tăticule, n-ai vrea azi, tocmai azi... să rămâi cu mine? Mi-e grozav de frică.

— Prostii, Alice! Ţine încuiate uşile şi ferestrele şi n-o să ţi se întâmple nimic! răspunse Hartenberg.

El observă ochii roşiţi de plâns ai copilei, dar nu cedează. Alice o fi amărâtă pentru sora ei!

Mâna încinsă de friguri a copilei sale tremură într-a lui. Apoi el pleacă. Uşa se închide în urma sa...

*

Inspectorul nu se înşelase. Fusese urmărit de cineva, pe când se ducea spre casa lui Hartenberg. Încă de la prefectura poliţiei îl urmărise umbra aceasta, pe care la început, fireşte, nici n-o observase. De cum intră inspectorul în casă, necunoscutul se apropie şi el. Dintr-o săritură se avântă peste grilaj; era mai tânăr ca Hartenberg şi cel puţin tot atât de îndrăzneţ ca acesta.

— Trebuie să aflu, cu orice preţ, în ce constă taina acestui onorabil funcţionar de cancelarie, murmură necunoscutul. Dacă nu mă înşală presimţirea sau mai bine zis spiritul meu de combinaţie, atunci sunt pe urme bune!

Se apropie de casă şi caută să se furişeze fără cel mai mic zgomot pe lângă zid, ceea ce şi izbuteşte. Iată-l ajuns la fereastra odăiţei din fund. Pune urechea la oblon şi ascultă cu încordare.

— Vorbesc despre Masca-Roşie! Ah!

Cu o îndemânare puţin obişnuită, tânărul scoate un instrument din buzunar şi sfredeleşte o gaura în oblonul de lemn. Operaţia aceasta fu îndeplinită repede de tot. Acum

spionul poate urmări pe cei doi inşi din odaia luminată.

— Inspectorul de poliţie Möerner, ia te uită!

Dar tot nu putea încă prinde fiecare cuvânt al convorbirii. Pentru a doua oară începe să găurească cu sfredelul de formă atât de ciudată, lucrat din cel mai fin oţel englezesc. De astă dată însă sfredelea de jos în sus, cam oblic. Fără niciun zgomot, găuri lemnul pervazului. Dacă cei din odaie ar fi stat s-asculte, ar fi auzit cel mult ceva ca sfredelitul unui cari. Gaura cea mică era gata, tânărul vârî cu băgare de seamă o sârmă subţire de tot în deschizătură, iar căpătui celălalt care se termina cu un fel de pâlnioară, îl duse la ureche.

Telefonul era gata. Fiecare silabă rostită de către cei doi bărbaţi din odaie, era percepută de către necunoscut.

Convorbirea se încheie şi inspectorul îşi luă rămas bun. Ceasornicul unui turn bătea ora nouă şi jumătate.

Uşa căsuţei se deschise din nou. Hartenberg ieşi afară; avea iar înfăţişarea lui obişnuită de modest funcţionar de cancelarie. Apucă drumul spre oraş şi dispăru repede.

Acum se ridică de pe jos necunoscutul şi-şi scutură praful de pe haine.

Un râs scurt, aspru îi scapă de pe buze.

— Ochi-de-Pisică! Nu mi-am jertfit zadarnic noaptea! Acum ştim tot ce ne trebuie! La zece o să fie la prefectura poliţiei, la unsprezece, în pivniţă! Bine!

Vrea să iasă din grădină şi-şi caută un loc potrivit. Trece astfel pe la fereastra care răspunde în odaia Alicei. El nici nu ştia că e a ei, dar deodată, oblonul de lemn se ridică şi raze de lumină se revarsă în grădină.

Prea târziu ca să se mai ferească în lături, fata care stă în pervazul ferestrei l-a descoperit şi l-a recunoscut!

Capitolul 6 – Sărmana Alice

— Franz! O, Doamne! scăpă un strigăt de pe buzele palide ale fetei.

Lumina lămpii izbeşte chipul de afară, din întuneric. O clipi

Franz Hohenwalder stă în cumpănă, apoi doar un tremur uşor îi agită buzele. Hotărârea lui e luată, cunoaşte doar prea bine pe femeile îndrăgostite. Repede ca fulgerul se avântă peste prichiciul ferestrei, şi stă în faţa Alicei, care tremură ca varga şi-l priveşte cu ochi mari, ca buimăcită.

Tot atât de repede, tânărul închide fereastra şi oblonul.

Abia acum se întoarce spre iubită şi chipul lui poartă iar expresia blajină, rugătoare.

— Alice, fetiţa mea iubită, strigă el aruncându-se în genunchi înaintea ei şi căutând să-i apuce mâinile. Iartă-mi cele ce ţi-am făcut în nebunia mea! Nici nu-mi dădeam seama ce făceam! Dacă ai şti ce se petrecea în sufletul meu!…

Îşi acoperise faţa cu o mână şi Alicei i se păru că-l aude gemând.

Toată dragostea ce o simţise pentru omul acesta o cotropeşte din nou. S-a luptat ea destul cu sine, a plâns, s-a văicărit, doar l-o uita – şi totuşi n-a izbutit. Dacă ar fi avut într-adevăr un motiv pentru purtarea lui de ieri şi dacă i-ar putea cel puţin explica împrejurările care l-au silit la asta!

— Ce faci, Franz? întrebă ea printre lacrimi. De ce mai vii iar aici?

Ochii lui negri o sfredelesc. Ea se cutremură.

— Trebuia să te mai văd o dată, Alice; o ultimă dată! îi răspunde el. Să nu mă numeşti fals şi necredincios!

Sărutările lui calde ard pe mâinile ei; atunci o părăseşte orice putere. Plângând se apleacă asupra ticălosului.

— Franz! Franz! Nu ştii oare cât te iubesc?

Cu un strigăt de triumf el o trage la pieptul lui.

— Păsărica mea, sărmănico! De ce nu pot rămâne lângă tine? Blestemată să fie groaznica ursită! Dar tatăl tău!…

El se opreşte ca speriat. Alice însă îl priveşte ţintă, cu sufletul îngheţat.

— De ce nu pot deveni soţia ta, Franz? Tatăl meu?… Ce voiai să spui?

— Nu pot, nu pot vorbi, e prea îngrozitor! murmură el adânc mişcat.

Ea îl cuprinde cu amândouă braţele.

— Îmi ascunzi ceva înfricoşător! Te implor, spune-mi ce-i cu tatăl meu?

— El ne desparte! Asta a fost ce mă schimbase ieri aşa de mult.

— Tatăl meu? Ştie oare ceva despre iubirea noastră?

— Nu, încă nu; mai bine să nu afle niciodată nimic, căci şi-a pierdut dreptul de a numi a sa, o fiică curată ca un înger, cum eşti tu!

— Franz! Nu, nu! Ţi-ai pierdut minţile! Ce vor să-nsemne toate astea?

— Că tatăl tău, sub masca unui simplu slujbaş, îşi ascunde firea lui de criminal!

Alice se trage îngrozită înapoi. Tremură toată. Dar apoi priveşte cu un zâmbet copilăresc pe Franz.

— Nu, Franz, taticu nu-i un criminal! Asta nu poate fi decât o mare eroare!

Din nou apucă mişelul mâinile mici ale fetei.

— Crezi, oare, că am suferit mai puţin ca tine, sărmana mea copilă? Ceasuri întregi mi-am ţinut capul între mâini, după ce mi s-a făcut destăinuirea...

— De către cine? Spune-mi-o, pentru numele lui Dumnezeu! imploră fata, tremurând.

— Alice, ai să mă ierţi dac-am să-ţi dezvălui şi această din urmă taină asupra persoanei mele? Mă numeam Franz Hohenwalder, pentru că am fost trimis aici la Berlin ca ajutor al poliţiei secrete franceze. Destăinuirea mi-a fost făcută de către superiorul meu.

— Atunci ai fi...

— Detectiv secret? Da! Voisem să mă las de meseria asta primejdioasă, după ce te-am cunoscut pe tine, voiam să rămân aici să încep vreo afacere bănoasă.

— Dar baroana de Brissac?

— Da, vezi tu, asta-i o doamnă care stă şi ea în legături tainice cu noi. Asta am să ţi-o povestesc altă dată, Alice. Tatăl tău, după cum am aflat ieri foarte precis este şeful bandei care plasează bancnotele false fabricate în Franţa!

Alice se aruncă la picioarele lui cu un ţipăt de spaimă.

— Spune-mi că te-ai înşelat! Nu se poate să fie aşa! Fii îndurător!

Franz Hohenwalder răspunse cu glas îndurerat:

— De-aş mai fi avut îndoiala cea mai mică, în astă-seară mi-a fost răpită. Am ascultat convorbirea lui cu omul celălalt, care pare atât de misterios!

— Ce voia omul acela de la tata?

— I-a adus cincizeci de bancnote a o mie de mărci, pe care Hartenberg le-a încuiat în biroul lui, pentru că sus, în partea dreaptă aveau o mică greşeală de imprimare, o pată mică de tot, abia vizibilă.

Sărmana fată se împotriveşte cu disperare.

— Nu-i adevărat! Noi suntem săraci! Niciodată n-a avut tata în stăpânire o sumă atât de mare! strigă ea.

— Tu eşti copilul lui, te înţeleg, Alice! Rămâi cu bine! N-ai teamă, nu-l trădez pe tatăl tău, în orice caz părăsesc slujba de poliţist! Nu-l pot arunca în temniţă pe omul care te numeşte fiica sa!

Ochii bietei fete ard de înfrigurare.

— Cunosc biroul tatei şi ştiu unde-şi ascunde cheile. Vreau să mă încredinţez chiar cu ochii mei şi apoi…

O apucă ameţeala gândindu-se numai la asta.

Ea îl trage aproape cu de-a sila în odaia de lucru a lui Hartenberg şi el o urmează cu un zâmbet misterios.

Găseşte repede cheile, vrea să descuie, dar o apucă un tremur şi cade pe un scaun de lângă masă.

— Nu pot!…

El îi ia cheile din mână şi deschide singur dulăpaşul. Tăblia se dă deoparte, Franz se apleacă peste rafturile deschise, întinde mâna, şi în clipa următoare aruncă un pacheţel tare pe masă.

— Cincizeci de mii de mărci în bancnote false! Poftim, încredinţează-te! zise el cu glas înăbuşit.

Alice se ridică, clătinându-se, mâinile ei tremurătoare rup învelişul, ochii i se holbează – numai hârtii de câte o mie! Şi în colţul drept, greşeala de imprimerie, cum spusese Franz.

Cu un geamăt dânsa cade la pământ.

Franz Hohenwalder stă în faţa ei cu braţele încrucişate.

De pe chipul lui a pierit expresia de milă, de disperare şi de jale.

Zâmbind se apleacă peste trupul tineresc al Alicei.

— Mai bine nici că-mi puteam dori! îşi zise el. Prin asta îmi economisesc o treabă importantă.

Scoate din buzunarul de la piept o sticluţă, o destupă şi o ţine sub nasul Alicei. Apoi pune sticluţa la loc. Se uită la ceas.

— Înainte!

Repede a adus ceva îmbrăcăminte pentru ea, şi un fişiu negru, cu care înfăşoară dibaci capul şi umerii fetei leşinate. Îşi întinde braţele puternice, îşi pune pălăria, şi o ridică pe Alice de pe jos. Cu povara, al cărei cap se odihneşte pe umărul lui, părăseşte apoi casa zăvorâtă pe dinăuntru.

Afară se uită mai întâi în juru-i, ascultă în noapte, şi când îşi dă seama că totul e liniştit în jur, păşeşte zorit şi râzând încet, pierzându-se în întuneric.

Repede a ajuns la o mică piaţă, unde se vede o trăsură. Birjarul doarme pe capră.

— Hei birjar, du-ne la podul M... Nevastă-mea a leşinat. Hai, grăbeşte-te! strigă el.

Înainte ca birjarul să fi putut vedea pe cine aşază în trăsură clientul său nocturn, uşa cupeului se şi închisese. Birjarul dă bice cailor, care pornesc în goană.

*

Câtă vreme o fi zăcut leşinată, nu ştia nici Alice. Când se trezi în sfârşit, privi în juru-i şi scoase un oftat adânc.

Unde se afla oare? Ce se petrecuse cu ea şi de ce o doare aşa capul?

Cu încetul i se adună gândurile, Apoi scoase un ţipăt de groază.

Banii cei mulţi! Bancnotele. Cine şi-ar fi putut măcar închipui că tatăl ei ar fi un criminal? Dar Franz? Unde o fi rămas?

În jurul ei, tăcere de moarte.

O cuprinde o spaimă care-i strânge inima tot mai tare.

E oare la ea acasă? Nu, asta-i o odaie străină! E întinsă pe un divan acoperit cu blănuri. Mobilele din juru-i sunt elegante, pe jos covoare.

Şi – Sfinte Dumnezeule! – ce-o fi asta? Unde-i rochia ei simplă de casă? Se ridică repede, tremurând toată. Privirea ei cade pe oglinda din peretele odăii; odaia, deşi mică, e aranjată cu mult gust. Trupul ei frumos, tineresc e învăluit într-un capot de dantelă spumoasă, care ia forma trupului ei delicat; picioruşele ei mici sunt vârâte în papuci turceşti.

Se repede la fereastră şi dă deoparte perdelele. Odaia e slab luminată de o lampă din tavan, dar Alice speră, că aruncând o privire în stradă să-şi poată da seama unde se află.

Dar se trage îndărăt îngrozită – aici nu e nicio fereastră; perdelele sunt acolo doar ca să acopere peretele, tapetat ca şi restul odăii, şi nimic altceva.

Alice îşi ţine fruntea în mâini, ochii ei rătăcesc plini de groază în juru-i.

— Sfinte Dumnezeule! Unde mă aflu oare? Franz! Franz! ţipă ea deodată cu glas răsunător, înspăimântată la culme.

Dincolo e uşă. Vrea să iasă, să plece! Aerul înăbuşitor de aici ameninţă s-o sufoce. Zgâlţâie uşa dar rămâne împietrită: e încuiată! Pumnii ei mici bat în tăblie, gura ei strigă cu putere după ajutor – şi iată că uşa se deschide fără zgomot şi Franz Hohenwalder intră.

În primul moment, Alice se dă îndărăt, cu spaimă. Tânărul este îmbrăcat în haine foarte elegante de seară, un briliant mare străluceşte pe cămaşa lui albă ca zăpada. Dar sărmana fată n-are timp să cumpănească mult şi cu un strigăt de mântuire sare la pieptul iubitului.

— Franz? O, cât îţi mulţumesc că eşti aici! Unde mă aflu oare? Ce s-a petrecut cu mine? Ocroteşte-mă, Franz, îmi este o frică de moarte!

Răsuflând greu, se lipeşte de umărul lui. Braţele lui o cuprind, în ochii-i se aprinde o flacără caldă şi pătimaşă. Astfel o trage pe Alice până la divan. Respiraţia lui îi arde faţa, iar buzele lui murmură răguşit:

— În sfârşit a mea, cu totul a mea! De ce ţi-e frică, Alice? Nu sunt eu cu tine? Nimeni n-o să ne deranjeze, aici ne putem trăi în voie iubirea noastră.

Ea se sperie de expresia pătimaşe a ochilor săi şi-l îndepărtează cu braţele.

— Cum îmi vorbeşti, Franz? Te rog… fii îndurător… du-mă înapoi, la tata! De nu mă găseşte acasă când s-o întoarce, o să se sperie!

Franz izbucneşte în râs.

— Ia lasă-l încolo! Să te caute, dar de găsit… de găsit nu te găseşte nimeni aici, câtă vreme nu vreau eu.

El o cuprinde din nou. Dar Alice e atât de copleşită de spaima şi de groaza ce-i inspiră toată situaţia ei, încât se smulge de la el şi fuge spre uşă.

— Vreau să plec, bunul, dragul meu Franz, condu-mă afară! îl imploră ea.

El râde din nou şi se apropie de ea.

— Încotro, oare, în costumul ăsta?

Ea se priveşte roşind şi se trage în colţul odăii.

— Asta… n-ar fi trebuit s-o faci, Franz! M-am încrezut în tine pân-acum, credeam că mă vei iubi curat şi nobil. Şi acum… O, Doamne!

Izbucneşte în hohote de plâns, dar tânărul stă în faţa el şi-i trage mâinile de pe obraz.

— Dacă mă iubeşti, Alice, lasă plânsul, care de altminteri te face şi mai frumoasă!

Cu patimă sălbatică trage trupul zvelt, delicat, la pieptul lui; picioarele fetei şovăie, dar braţele lui o ridică şi cu toată împotrivirea ei o duce spre divan.

— Demult am aşteptat ceasul acesta! zise el cu bucurie.

— Franz! Ajutor!

Mătasea fină a capotului se sfâşie, gâtul ei ca de alabastru e acoperit de sărutările lui, capul de copil al Alicei cade înapoi palid ca ceara. Deodată bate cineva în uşă. De trei ori, cu bătăi regulate!

Braţele lui Franz Hohenwalder se desfac îndată. Se ridică dintr-o mişcare şi pe chipul lui se desenează acum o expresie

de rigiditate.

Fără să mai arunce o privire măcar asupra Alicei, care-l priveşte uluită, el păşeşte spre uşă. Ştie că e timpul să plece. Omul lui de încredere i-a dat semnalul.

Deodată răsună un ţipăt în urma lui. Alice stă pe pragul uşii. Nu mai are decât un singur gând: să se vadă liberă!

— Franz! Pentru numele lui Dumnezeul Du-mă de aici! strigă ea şi vrea să apuce uşa.

Dar ce-i asta? Uşa a fost trântită în faţa ei. Franz nici nu s-a întors măcar. Sărmana duce mâinile la tâmple, care zvâcnesc cu putere. Este ea oare în toate minţile? Ce înseamnă toate astea? Zgâlţâie sălbatic dar uşa e încuiată!

O cuprinde disperarea. Situaţia ei misterioasă, închisoarea asta încuiată, totul o îngrozeşte până la nebunie.

Ochii ei caută vreun instrument ca să forţeze uşa. Numai să se vadă afară. Chiar de ar fi să se prăbuşească jos în stradă. Numai să poată pleca de aici! Un cârlig de fier atârnă pe după soba cea mică; a fost pesemne uitat acolo! Într-o iritaţie sălbatică, nenorocita încearcă să-l vâre între uşă şi broască – izbuteşte în sfârşit – încă o opintire, şi uşa cedează sub mâinile ei.

Se strecoară din închisoarea ei. Dar fără să se întrebe încotro se duce… ea nu se gândeşte decât la fugă…

Vrea să pornească repede pe gang, dar n-a apucat încă să facă un pas, că se şi dă înapoi plină de groază, până la pragul odăii, cu ochii larg deschişi spre o arătare fantomatică, un spectru care ieşise ca din pământ înaintea ei.

Un bărbat cu o mantie largă, cu pălăria trasă adânc, peste obraz. Acum lumina mată cade pe obrazul acesta. O mască roşie îi arătă doi ochi negri, arzători, care-i pricinuiesc groază.

Mâna lui, îmbrăcată cu o mănuşă albă, o apucă de încheietura braţului. Ca un cleşte de fier se înfig degetele lui în carnea ei; cu braţul celălalt îl arătă poruncitor odaia pe care abia o părăsise.

Ea se cutremură de groază, dar cu toate astea, deznădejdea o face să nu-şi piardă cumpătul.

— Vreau să plec! Ajutor! strigă ea.

Caută să se elibereze, o luptă scurtă se iscă între cei doi, apoi Masca-Roşie îmbrânceşte cu putere pe nenorocită înapoi în odaie, şi pe când Alice, cu un strigăt pe jumătate înăbuşit, se prăbuşeşte lângă divan, uşa se închide.

De astă dată nu mai există salvare. Cârligul de fier a rămas afară în gang.

Capitolul 7 – Intrat ca în pământ

Să ne întoarcem cu o noapte înainte, la podul peste care Masca-Roşie aruncase pe Margot.

Ce se întâmplase cu ea? S-a înecat, sărmana, sau a salvat-o vreo minune?

Criminalul se apleacă peste parapet şi ascultă murmurul apei în adâncime.

— Ea nu-mi mai poate face niciun rău, nu mă mai poate trăda! zise el cu un zâmbet diabolic.

Dar ce-o fi asta? Niciun plescăit al apei, niciun fel de luptă disperată colo jos, doar un trosnet şi un pârâit sub unul din picioarele podului.

— Mii de draci! Ce se petrece aici? blestemă Masca-Roşie.

Încă o dată se mai apleacă adânc peste parapetul podului, şi acum, la lumina nesigură a lunii, putu recunoaşte o schelă de scânduri, şubredă, care înconjoară piciorul acesta. Pesemne că lucrătorii avuseseră ceva de reparat şi lăsaseră acolo câteva bârne şi scânduri, surprinşi de venirea nopţii.

Trupul lui Margot stă atârnat printre scânduri. Se agaţă cu toată puterea de ele, dar chiar în clipa următoare terenul şubred se va nărui sub ea.

Şi chiar aşa este, unele bucăţi au şi început să cadă. Nu mai are de trăit decât câteva secunde. Deodată strigătul ei sfâşietor de ajutor răsună pentru ultima oară peste gâlgâitul zgomotos al apei.

De sus răspunde un râs. Peste faţa lunii se întinde un nor negru, zdrenţuit, şi se face întuneric. Apoi urmează o cădere, un plescăit puternic al apei repezi, şi iar se luminează.

La mare depărtate se vede gonind un obiect întunecat, care se învârteşte încoace şi încolo, până ce în sfârşit se scufundă.

— Cale bună! strigă criminalul în batjocură. Apoi dă din cap. E mai bine aşa, decât să mă fi folosit de cuţit!

Stă să asculte, dar nu se pare să se apropie vreo primejdie. De-a curmezişul trotuarului podului zace un trup nemişcat, sângerând. Cu braţele încrucişate priveşte mascatul în jos la victima sa.

— La un astfel de sfârşit nu te-ai aşteptat, desigur, madame? murmură el. De ce a trebuit să ne mai întâlnim şi aici la Berlin? De ce te ţii scai după mine? Sau aveai cumva în capitala Germaniei vreo altă afacere de descurcat? Atunci să ştii, că ai avut un ghinion blestemat.

Stă să cumpănească. După toate probabilităţile femeia este moartă. Cuţitul lui a lovit-o în inimă.

— S-o trimit după cealaltă? se gândeşte el. Dar apoi clătină din cap.

Vrea să se depărteze. Dar mai şovăie o dată fără să vrea. Se lăsă jos lângă moartă şi fără să se-nspăimânte întoarce într-o parte capul cald încă al femeii.

Luna îi luminează. Un chip pământiu zace lângă el, cu ochii închişi, buzele strânse tare în ultimul zvâcnet al durerii.

Un timp nu se aude decât respiraţia gâfâitoare a criminalului. Ochii lui sfredelesc trăsăturile înlemnite. N-a văzut-o pe femeia aceasta decât deghizată, nu ştie pe cine are în realitate înaintea sa, dar un sentiment necunoscut până atunci, ceva ciudat vrea să i se strecoare în inimă.

— Prostie! exclamă el. N-am văzut-o niciodată pe femeia asta. În prima mea tinereţe, un gând nerod, atâta tot!

Repede ca fulgerul se întrerupe. Un şuierat strident spintecă aerul.

— Mii de draci! Semnalul de alarmă al poliţiei! A sosit!

Aruncă o privire rapidă înapoia lui – drumul e încă liber!

Apoi fuge cu paşi mari. Pare să aibă noroc, căci luna dispare iar în nori şi umbre fantastice se întind. Mantia lui fâlfâie în vânt ca aripile unui liliac.

Dar poliţiştii – sunt numai doi oameni – au observat umbra care fuge şi pornesc în goană după ea.

Ucigaşul se trezeşte la intrarea unei străduţe înguste. Încă vreo câteva zeci de paşi şi poate dispărea într-una din grădini, şi atunci n-au decât să-l caute. Dar… ce-o mai fi şi asta?

Din nou răsună fluierul poliţistului.

— Opreşte! răsună porunca.

Un răspuns ironic se pierde în noapte.

Masca-Roşie s-a îndreptat spre malul fluviului. Un drum lăturalnic duce spre pod. Dar dintr-acolo se reped spre el primii doi poliţişti, pe când ceilalţi mai sunt încă destul de departe.

Zadarnic caută fugarul să scape – zadarnic, el aleargă spre pieirea sa!

În urma lui se află zidurile de îndiguire ale fluviului. Nu-i mai rămâne decât să sară în apă!

Atunci criminalul se reazemă de zid şi rămâne cu privirile aţintite asupra celor doi poliţişti care se apropie în fugă.

— Mâinile sus! strigă întâiul.

Omul înválui în mantie surâde sub mască. Ridică amândouă braţele, cu degetele încleştate. N-are nicio armă în mâna dreaptă, deci nu-i nicio primejdie.

Mergând strânşi unul de altul, cei doi poliţişti se apropie. Acum îl privesc în faţă.

— Individul poartă o mască. Ce-o mai fi şi asta?

Al doilea a întins şi el capul.

Deodată, ei se cutremură, sar în sus – bolborosesc câteva cuvinte fără rost – şi încep să se învârtească în loc, sfârlează, ca nişte nebuni!

Un şuierat se aude, un praf fin ţâşneşte dintr-o mică pompă de cauciuc, pe care omul cu mantia largă o ţine în mâna dreaptă ridicată, şi fără voia lor poliţiştii respiră praful vătămător; încep să bată aerul cu braţele, faţa li se schimonoseşte groaznic şi se prăbuşesc ameţiţi, ca după o beţie grea.

Mascatul porneşte fuga pe pod. Se crede salvat. Dar semnalul de alarmă şi-a făcut efectul. Din două părţi i se taie

drumul.

Bagă mâna în buzunar şi apucă revolverul. Dacă n-o merge altfel, atunci primii care l-or ataca trebuie să cadă, cu toate că el ar fi preferat să evite orice gălăgie.

Deodată zăreşte în strada lăturalnică o lumină – felinarul unei trăsuri! Aceasta se apropie în goana mare şi coteşte spre oraş.

Masca-Roşie aleargă de-a lungul zidurilor caselor. Dacă ajunge la un colţ al străzii, e salvat! Dar şi acolo se iveşte un poliţist şi mascatul vede licărind revolverul acestuia.

Chiar în clipa aceea trece pe dinaintea lui trăsura şi-l ascunde privirilor poliţistului care se repezise înspre el. Înapoi nu mai poate da Masca-Roşie, şi acolo o aşteaptă adversari... Atunci ucigaşul se repede la trăsura închisă, smulge în lături cu o dibăcie nemaipomenită uşa, în plin mers, se aruncă în trăsură şi uşa se-nchide la loc.

O doamnă stă înăuntru. Grozav de surprinsă de cele petrecute, scoate un ţipăt care se pierde însă, acoperit de uruitul roţilor, iar mâna ei se întinde spre cordonul soneriei, ca să facă pe vizitiu să oprească.

Masca-Roşie vede asta, şi înainte ca doamna speriată să fi atins cordonul, criminalul s-a şi aruncat asupra ei. Cu amândouă mâinile îi încleştează gâtul...

— Ajutor! încearcă ea să strige.

În zadar! Omul ştie ce-l aşteaptă, dacă birjarul opreşte!

Trăsura goneşte înainte. A şi trecut dincolo de colţ, când deodată lumina unui felinar cade în trăsură. Cu un râs zgomotos mascatul îşi retrage mâinile de pe frumosul gât alb al femeii care se apără cu îndârjire.

Amândoi se privesc.

— Leonie! strigă înveselit criminalul, scoţându-şi în acelaşi timp masca.

— Hector Rammont! răspunde baroana de Brissac, sforţându-se să-şi recapete respiraţia.

Două suflete nobile s-au regăsit!

*

Poliţistul din colţ a rămas ca buimac. Unde a dispărut omul care fugise pe stradă? Spre piaţă dispar luminile trăsurii străine, care părea că n-are nicio legătură cu toată afacerea. Repede se înapoiază la ceilalţi poliţişti. Poate să se fi întors criminalul la pod.

Dar acolo nu dau decât de cei doi colegi ai lor, adormiţi. La toate zgâlţâielile nu dau decât răspunsuri bâlbâite. În sfârşit aerul rece îi înviorează.

— Unde-i ticălosul? exclamă unul dintre ei.

După multă osteneală ajung să se înţeleagă. Omul cu mantia largă trebuie să fi întrebuinţat un narcotic necunoscut până acum, de o tărie excepţională, pentru a reduce la neputinţă pe adversarii săi.

— După el! fu hotărârea.

Cel mai în vârstă însă clătină din cap.

— Mă tem că în noaptea asta nu mai punem mâna pe el. Ăsta-i un maestru! Aţi uitat ce ne-a comunicat azi dimineaţa şeful poliţiei? Masca-Roşie e în Berlin! El a fost! De data asta ne-a scăpat. Să vedem mai bine de victima lui! A strigat aici cineva după ajutor.

Pornesc cu toţii spre pod. Luna s-a ivit din nou. Lumina ei palidă se aşterne pe pământ.

Felinarele oarbe îşi împrăştie luminile.

— Sunt urme de sânge! strigă unul.

Se apropie cu toţii. Da, aici zăcuse un trup sângerând. Dar locul e gol, victima a dispărut, ca şi omul cu masca roşie.

Capitolul 8 – În capcană

Strada I. din Berlin se întinde, la unul din capete până afară din oraş, până la marginile unui fost sat, care astăzi nu mai există. Doar puţine felinare mai ard prin partea locului şi aproape nu trece nimeni pe acolo, în orele târzii ale nopţii. Din când în când se furişează doar câte un individ care se fereşte de lumina zilei, sau se aude pasul obosit al vreunul vagabond lipsit de adăpost; oamenii la locul lor însă, evită,

mai ales la ore târzii, strada aceasta.

E unsprezece fără un sfert. Dinspre oraş se iveşte umbra unui om care se clatină, un om beat, pe semne. Se apropie în zig-zaguri de capătul străzii, unde stă singuratică o casă veche, părăsită, neluminată şi dărăpănată, poreclită de popor „Hotelul Călăului”, pentru că se povestea că demult de tot ar fi locuit aici călăul oficial.

Din când în când beţivul se reazemă de câte un zid, şi atunci, bombăneşte de parcă şi-ar vorbi singur, pentru ca apoi să pornească din nou mai departe, clătinându-se.

A ajuns la casa singuratică şi caută o uşă pe unde să intre. Aici totul e dărăpănat, nimeni nu-l opreşte să intre când împinge-n lături uşa care atârnă strâmb în ţâţâni, şi dispare în interiorul casei.

În întunericul care domneşte, scapără o lumină. A aprins-o beţivul. Nu sunt oare două umbre care stau lângă el?

Din nou se lasă noapte adâncă. Se aude un pas târşâit şi se pare că beţivul a căzut undeva. Într-adevăr, urmează un zgomot în momentul acela, apoi o înjurătură a omului, care socotise pesemne să-şi găsească aici adăpost peste noapte.

Nimeni nu răspunde ceva. Beţivul sau a căzut în vreo gură de chepeng, care duce în pivniţă şi stătuse pesemne deschisă, sau zace prin vreun ungher pe undeva.

Zece minute după aceea apare din nou dinspre stradă făptura unui bărbat, priveşte în juru-i, ascultă şi dispare în casa întunecată. Urmează o pauză, apoi apare un al doilea bărbat, al treilea, al patrulea, al cincilea şi toţi dispar în casă.

Întâiul dintre ei aşteaptă pe următorii într-o pivniţă care nu prea e adâncă, dar are două ieşiri. Tot felul de vechituri zac prin unghere; miroase a mucegai şi praf.

Un felinar orb luminează încăperea. Fiecare din cei cinci bărbaţi e altfel îmbrăcat: unul ca un comisionar de stradă cu şapca roşie, al doilea ca un cărbunar cu faţa înnegrită, al treilea chiar ca poliţist, ceilalţi doi par a fi nişte vagabonzi, dintre cei care dorm pe bănci sau prin pieţe în nopţile calde de vară.

Ce e ciudat la ei, e că au cu toţii mâini mici şi nemuncite.

Stau tăcuţi în cerc. Aşteaptă parcă ceva. După cât se pare, ei nu sunt aici pentru întâia oară.

— Ştie naiba, mormăie în sfârşit unul din ei, cel îmbrăcat ca poliţist. Astăzi nu mă simt în apele mele. Cuibul ăsta vechi de lilieci nu-mi place defel.

— Te temi cumva de un atac neaşteptat din partea venerabililor dumitale colegi? îl ironizează comisarul.

Undeva în depărtare se aud vag cele unsprezece bătăi ale unui ceasornic.

— Hai să coborâm, zice omul cu şapca roşie. A auzit careva din voi vreun zgomot suspect de când stăm aici?

— Nu!

— Atunci înainte!

Lumina felinarului orb joacă pe podea. Un chepeng se arată. E ridicat repede şi cei cinci dispar în adâncime, într-o a doua pivniţă.

O vreme domneşte tăcere deplină, apoi se aude un hârâit, într-un colţ unde sunt aşezate, claie peste grămadă, nişte scânduri.

— Cinci! se aude o voce înceată. Le-ai văzut feţele?

— Indivizii aveau toţi feţele mânjite. Nu prea era ceva de văzut! sună răspunsul.

— O să le curăţim noi îndată, feţele astea, la prefectura poliţiei! râde vocea întâia.

— Pst? Vine cineva.

Iar tăcere mormântală... apoi un pas uşor. O lumină vie scapără. În pivniţa de sus stă un bărbat cu o mantie neagră, care tocmai s-a desfăcut puţin. Ciudat de tot: omul poartă haine de bal cu briliante la cămaşă!

Acum înalţă capul: o mască roşie acoperă faţa musafirului nocturn. Timp de mai multe secunde lumina cade asupra lui. Pe buzele lui subţiri, care au rămas neacoperite de mască, joacă parcă un zâmbet batjocoritor, apoi se apropie şi el de chepengul prin care au dispărut cei cinci şi bate de trei ori.

I se deschide de jos. Omul cu mantie neagră dispare şi el.

— Chepengul e încuiat! şopteşte sus o voce înceată.

— Sunt toţi în colivie. De fapt am putea proceda scurt, căci

de scăpat nu ne mai poate scăpa niciunul. Şase dintr-ai noştri sunt postaţi pe acoperiş şi în stradă.

— Răbdare! Să ne ţinem de parolă! Dacă răsună de jos un fluierat sau vreo împuşcătură, atunci forţăm chepengul şi prindem banda!

Masca-Roşie fu primit în pivniţa a doua, tare veche dar încăpătoare, cu un murmur surd. Dar nicio salutare nu scapă de pe buzele mascatului.

— Faceţi lumină! spuse el, scurt.

Îndată scânteiază câteva felinare oarbe, care sunt aşezate în firidele pivniţei. Acum abia, după ce este destulă lumină, se poate arunca o privire prin pivniţă. Trebuie să fi fost odinioară o hrubă pentru vinuri. Coloane înnegrite de vreme sprijină tavanul boltit, pe pereţi atârnă uriaşe pânze de păianjen, ca văluri fâlfâitoare. Podeaua e din lespezi. Câteva bănci de lemn pe jumătate ruinate stau sau zac primprejur şi se vede şi o masă de scânduri. De-a lungul unui perete şi într-o firidă întunecată stau butoaie vechi, mari şi mici, unele plesnite şi hodorogite. Într-unul din butoaiele astea zace un om, beţivul, pe care l-am putut observa la început. Nimeni nu-l poate zări căci butoiul îl acoperă şi una din doage, care se desprinsese, o aşezase el la locul ei după ce se strecurase înăuntru. În faţă se află o deschizătură mare cât capul, care înlesneşte omului să observe tot ce se petrece în pivniţă. Privirea lui de culoarea oţelului, ageră ca de şoim, măsoară cu de-amănuntul pe fiecare. În mâna dreaptă ţine revolverul, gata să tragă. Dar mai întâi vrea să audă, ce vor să pună la cale Masca-Roşie cu tovarăşii săi.

— Aşezaţi-vă, azi trebuie să terminăm iute, spune şeful.

Repede sunt aduse două bănci lângă masă şi cei cinci se aşază. Omul în mantie neagră stă tot în picioare, întunecat, cu mantia strânsă tare în jurul trupului. Ochii lui scânteiază ca cei ai unul şarpe.

— Vă convocasem aici, ca să vă dau însărcinări noi şi informaţii, începe el. Aveţi şi voi să-mi daţi socoteală. Dar m-am răzgândit! Nu se va rosti niciun cuvânt despre faptele ce le avem în urma noastră, nicio silabă despre planurile noastre

tainice în viitor. Se aude un murmur înăbuşit.

— S-a întâmplat ceva? întrebă unul dintre cei cinci.

Cu o mişcare violentă Masca-Roşie înfige lama unui pumnal în masa de lemn.

— Trădare! strigă el cu acelaşi glas răguşit de până acum. Nu suntem aici pentru întâia oară, dar suntem pentru ultima! Casa e împresurată, stăm ca guzganii în cursă.

Răsună blesteme sălbatice. Toţi sar în sus şi-şi scot armele ascunse. Vocea aspră a mascatului îi opreşte:

— Staţi locului! La ce să vă agitaţi? Nu sunt eu aici cu voi?

Toţi îl privesc ca buimăciţi.

— Da, dar dacă ştii că e casa împresurată, atunci de ce ai mai venit încoace, şefule? spuse poliţistul cel lung.

Urmează un râs batjocoritor.

— Pentru că am de gând să joc înalt prea stimabilei poliţii o festă, pe care n-o s-o uite aşa de curând! Poliţiei... ca şi lui Ochi-de-Pisică!

— Canalia îşi vâră iar nasul în treburile noastre? Numai el unul se poate măsura cu tine, acest nou Sherlock Holmes!

— O să vedeţi cum jucăm azi, amândoi, pe viaţă şi pe moarte. Care din voi a pomenit ceva Garoafei Negre despre întrunirea noastră de azi? Răspundeţi!

Un moment de tăcere, apoi urmează un răspuns şovăitor, al comisarului;

— Eu, şefule! Ea e doar dintr-ai noştri şi...

— Câine blestemat! îl întrerupe Masca-Roşie, nu ţi-am impus tăcere ca şi celorlalţi?

Pe jumătate sugrumat de strânsoarea de fier o „şefului”, omul se rostogoleşte de pe bancă. Dar nu face nici cea mai mică împotrivire. Gâfâind, se ridică din nou.

— Dacă a făcut ea pe trădătoarea – mii de tunete! – îi curm, eu cu mâna mea şirul zilelor! zice el suflând greu.

— Asta-i treaba mea! interveni mascatul.

— Nu mai ai a te sinchisi de asta. Încă o singură nesupunere şi s-a isprăvit cu tine! O întâmplare m-a făcut să aflu despre această trădare, altminteri ar fi biruit Ochi-de-Pisică! Aşa însă, e el omul pe care-l putem strivi după bunul

nostru plac.

— Moarte blestematului! strigară cei cinci.

Şeful zâmbeşte:

— Nu! Să trăiască, să povestească celor de la siguranţă, cum l-a biruit Masca-Roşie. Blestemul ridicolului nemărginit al acestei înfrângeri, trebuie să-l ia cu sine, acest nou Sherlock Holmes, ca să fie izgonit cu ruşine şi ocară la prima vizită pe care o va face la prefectura poliţiei! N-o să ne mai poată face vreun rău! Am eu azi o toană, să-l las pe mişel să trăiască! Casa împresurată, noi toţi în cursă, şi să nu obţii totuşi nicio izbândă! Aşa de tont nu e nici măcar cel din urmă gardist de stradă.

Încremeniţi îl privesc cei cinci bărbaţi. Nu se pot dumiri. Dar omul din butoi îşi cercetează revolverul şi zâmbeşte. Mai curând s-ar putea nărui cerul şi pământul, decât să nu izbutească atacul său de azi!

Cu toate astea tonul „şefului” i se pare din ce în ce mai misterios.

— Cum vrei s-o scoţi la capăt? strigă bărbaţii într-un glas.

— Răbdare! Mai întâi de toate canalia trebuie să ia cunoştinţă de ultima mea lovitură. Agentul nostru principal a răspândit mai multe sute de bancnote false prin provincie. Am luat de la el cele din urmă cincizeci – din alea cu greşeala de imprimare – şi le-am pus drept amintire, în biroul lui Ochi-de-Pisică!

Surprinşi la culme cei cinci bărbaţi îl privesc ca împietriţi. Oare „şeful” o fi în legătură cu Satana?

— Tu îl cunoşti pe Ochi-de-Pisică?

— De azi, da! Nu întrebaţi cine este. Asta rămâne taina mea! N-aveţi grijă, am să-i trimit contul meu la timp.

Se auziră exclamaţii de triumf. Privesc la conducătorul lor ca la o fiinţă supraomenească.

— Şi acum, urmează Masca-Roşie, o să aveţi plăcerea să-l vedeţi în carne şi oase pe noul Sherlock Holmes.

Trânteşte masa în lături şi ridică în sus borul pălăriei. Cu braţele încrucişate, izbucnind într-un hohot batjocoritor, strigă tare:

— Ochi-de-Pisică, ai bunătatea, să ni te prezinţi! Vezi cât de încordaţi de nerăbdare îmi sunt prietenii! Haide! Cât mai repede cu putinţă!

Pereţii răsfrâng sunetele, nu se mişcă nimic.

Cei cinci bandiţi stau în aşteptare, cu ochii larg deschişi.

— Omul nostru nu prea e politicos! râde „şeful”. Să aşteptăm, hai sa zicem, cinci minute! Eu am să mă mai plimb. Tu, Joe, urmăreşte arătătoarele ceasului tău! Numără tare! După o tăcere de cinci minute Sherlock Holmes al doilea va sta înaintea voastră! Să mă ia dracu, dacă-mi calc cuvântul de data asta!

Masca-Roşie începe să se plimbe. Păşeşte agale în sus şi în jos prin pivniţa încăpătoare, cu braţele ascunse sub mantia lui neagră.

Şi Joe numără tare: unu… doi, trei… patru…

Urmează clipe de încordare supremă. Omul cu mască stă aproape de tot de butoiul-ascunzătoare al beţivului şi se opreşte o clipă.

— Cinci minute! strigă Joe.

O lovitură detunătoare, un zgomot, blestemul sălbatic al unui om şi detectivul stă în picioare în faţa celor şase bandiţi.

Ce se întâmplase? Ceva foarte simplu: cu un ciocan puternic de lemn, care se afla într-o firidă de lângă butoiul cel vechi şi uscat, omul cu mantia largă izbise în pereţii butoiului cu atâta putere încât doagele s-au desfăcut şi căzură în lături cu zgomot. Şi tot atât de repede se ridică în sus beţivul.

Ţinând în fiecare mână câte un revolver, îndreptate asupra bandiţilor, stă în faţa lor.

— Predaţi-vă! Orice împotrivire e zadarnică, strigă el cu glas detunător. Ieşirea e păzită! Niciunul din voi nu poate fugi!

Tăişuri de cuţite fulgerară, mutre sălbatice, contractate, se arătară detectivului, care parcă nici nu se sinchiseşte de nimic.

— Opriţi! Îndărăt! porunceşte Masca-Roşie oamenilor săi.

Ei se dau în lături mârâind ca nişte câini.

— Armele la loc, n-avem nevoie de aşa ceva, domnii mei,

pentru ca să vă prezint aici în persoană pe cel mai temut dintre detectivii lumii, pe colegul şi rivalul gloriei lui Sherlock Holmes, numit Ochi-de-Pisică! Îţi spun bună seara, prea stimabile şi mă bucur nespus de a face cunoştinţa cu dumneata.

Capitolul 9 – O întâlnire ciudată

În căderea ei mortală, Margot întinsese braţele instinctiv ca că găsească ceva de care să se ţină. Corpul ei se izbeşte greu de ceva, dar ce-i asta? Ea nu se cufundă în apă, atârnă şi se încleştează de nişte scânduri şi bârne. Abia adineauri voise să moară şi acum e apucată de o adevărată groază de moarte. Simte scândurile cutremurându-se sub ea. Mâinile ei sfâşiate şi însângerate se încleştează de lemnul care se clatină, ea strigă după ajutor aproape fără să-şi dea seama. De sus îi răspunde râsul criminalului şi asta îi redă deodată conştiinţa de sine.

Nu vrea să moară, de-acum ştie unde trebuie să-l caute pe criminal, ea trebuie să trăiască! Terenul de sub picioare se clatină, e pierdută, un trosnet sub ea, lângă ea, apa gâlgâie, dar iată, în clipa din urmă, cu moartea în faţa ochilor, se petrece ceva ciudat, neaşteptat! Un cârlig de fier i se înfipsese în haine, pe la spate şi o ţine cu putere. De sub ea se rostogoleşte o bârnă grea prăvălindu-se în unda repede, vâjâitoare. Vântul nopţii goneşte nişte nori negri, acoperind luna; se face întuneric. De sus răsună strigătul lui Mască-Roşie: „Cale bună!”

Ca paralizată atârnă nenorocita între cer şi apă, tot reţinută de cârlig. În sfârşit, se mai luminează şi acum recunoaşte şi ea ce i se întâmplase.

În urma unei mişcări repezi, pe care o făcuse Margot în ultimul moment, hainele ei s-au agăţat pe la spate de cârligul puternic de fier, înfipt în zid, pe care ea nu-l observase mai înainte. De moarte prin înec e salvată, dar situaţia ei nu e mai puţin înfricoşătoare, apa îi udă picioarele, care nu mai au de

ce se sprijini, simte un fior de gheaţă cuprinzându-i membrele, iar buzele ei îngână o rugăciune supremă. Dacă ar striga, poate că va fi ridicată de acolo spre a fi aruncată în închisoare.

Cine o va crede că l-a văzut pe ucigaşul contelui de Hohenegge şi că a fost azvârlită de el peste pod? Ochi îi rătăcesc speriaţi în jur, ea atârnă în umbră, nici de sus nu poate fi descoperită, şi asta e spre binele ei. Paşi răsună peste pod, fluierele poliţiştilor – ucigaşul e urmărit! Dar goana trece mai departe, el va scăpa, cu siguranţă!

Atunci privirea deznădăjduită a fetei zăreşte o mică ieşitură a zidului, pe care-şi poate propti piciorul, mâna i se întinde după un inel de fier, şi acum se poate libera de cârlig! O ultimă scândură îngustă mai stă aproape de tot de pilastrul podului, susţinută de două bârne. Dac-ar putea ajunge la scândura aceea, dacă n-ar apuca-o ameţeala, i-ar fi cu putinţă să iasă la mal şi atunci ar fi salvată.

Trebuie cu orice preţ să cuteze, să se hotărască la pasul acesta. Piciorul îi bâjbâie spre scândura nesigură; ajunge la ea. Mâinile ei sfâşiate şi însângerate, caută cel mai mic punct de sprijin, dă drumul inelului şi… stă gâfâind pe scândura clătinătoare, cu spatele rezemat de pilastrul întunecat. I se face negru dinaintea ochilor, dar îşi încleştează dinţii, nu trebuie să-şi piardă tocmai acum cunoştinţa, căci atunci ar fi pierdută!

Încă o mică săritură, – o ultimă, primejdioasă îndrăzneală! – şi iată, are noroc, trupul ei cade în iarba umedă a malului povârnit. Margot a scăpat de moarte, de înec! Câteva minute zace ca paralizată pe jos, apoi simte puterile revenindu-i. Numai să nu moară, acum, când îl cunoaşte pe mârşavul criminal! Vrea să se ridice, dar deodată se aude iar zgomot de sus. Poliţiştii îl urmăresc pe ucigaşul care fuge. Se aud voci, cineva strigă peste parapetul podului, dar Margot nu răspunde, şi de văzut nu poate fi văzută în locul acesta.

În sfârşit, se face tăcere. Criminalul şi urmăritorii săi au dispărut în întuneric.

Cu mare greutate se caţără biata Margot pe povârnişul

malului. Sus trebuie să sară peste zidul de piatră, dar nu e lucru chiar aşa de greu. Dar mai înainte de toate stă să asculte înc-o dată în juru-i. Nu se aude nimic ciudat! Oare n-au dat poliţiştii de victima criminalului sau au luat-o cu ei?

Dar tot n-ar fi fost cu putinţă ca ei s-o fi luat atât de repede. Veghează vreunul din ei cadavrul? Dar nu se vede, nu se aude nimic! Margot stă pe stradă, şi-a pierdut fişiul, o fi rămas agăţat de pilastrul podului sau o fi plutind pe apă. Vântul îi flutură părul peste chipul palid ca de mort. Ochii ei cată îngroziţi spre pământ.

Păşeşte pe pod şi vede petele negre pe lespezile de piatră. Aici zăcuse femeia pe care criminalul o înjunghiase cu pumnalul! Dar unde o fi pierit trupul? Merge pe pod clătinându-se ca beată. Încotro să apuce? Nu cunoaşte niciun om care ar putea-o primi şi ascunde pe ea, care de mâine dimineaţă va fi căutată pretutindeni de poliţie. Urechea îi e izbită deodată de un oftat. Ea se cutremură toată. Ce să fie? Pare să fi fost o voce omenească.

Se îndreaptă spre direcţia de unde auzise oftatul. Podul formează într-un loc o firidă îngustă, în care nu pătrunde nicio rază de lumină. Acolo se mişcă ceva.

— Cheamă cineva? Pot fi de vreun ajutor? întreabă ea căutând să pătrundă întunericul.

Căpătă îndată răspuns.

— Oricine al fi, îndeplineşte ruga unei femei rănite! Un om m-a atacat şi sângele curge din rană.

Margot nu aude pentru întâia oară vocea aceasta. Este femeia care se luptase cu Masca-Roşie. Dar o altă amintire îi străfulgeră gândirea: aceeaşi voce răsunase în grădina tatălui ei, sălbatică, deznădăjduită.

— Te-am văzut luptându-te cu criminalul şi am vrut să te ajut! răspunde ea repede.

— Dar cine eşti dumneata?

— O nenorocită ca şi dumneata! Să chem poliţia?

— Nu! Nu! Nu-mi trebuie poliţia, se aude prin întuneric vocea iritată a rănitei. Vrei să fii atât de bună să-mi dai braţul?

— Din toată inima! Dar cum de ai ajuns în firida asta întunecoasă? Te văzusem doar zăcând nemişcată într-un lac de sânge lângă parapetul podului!

— Îmi pierdusem cunoştinţa şi căzând m-am izbit cu capul de lespezile de piatră. Când mi-am mai revenit în simţire m-am târât cât am putut de repede în firida asta.

— În vremea asta criminalul a fost urmărit, de mai mulţi poliţişti, dar le-a scăpat. De ce n-ai strigat pe vreunul din ei?

— N-am vrut! Asta e taina mea. Eu însămi am să-l prind pe ucigaş şi am să-l predau călăului!

Margot simţi un fior de groază străbătând-o din creştet până în tălpi la auzul acestor cuvinte ale necunoscutei, rostite cu voce aspră şi plină de patimă.

Nu poate vedea faţa necunoscutei, şi tot aşa şi trăsăturile propriului ei chip se şterg în întuneric.

Ştie însă, un lucru: că trebuie să-i ajute sărmanei femei, că trebuie să salveze ce mai e de salvat.

— Sângerezi! Pot să-ţi leg rana până ce-om ajunge la un doctor? întrebă ea repede.

— Îţi mulţumesc, dar e o rană la piept, şi mi-am apăsat pe ea o batistă. Poate că mă iartă moartea şi de data asta! Ajută-mă să mă ridic în picioare, pierderea sângelui mi-a luat puterile! O să găsim o trăsură care să ne ducă la mine acasă. Acolo am să-ţi povestesc mai multe.

Margot o cuprinde cu amândouă braţele pe rănită şi o ridică în sus. Femeia se sprijină de parapetul podului. O rază a lunii cade asupra ei şi asupra fetei care stă în faţa-i. Deodată ochii i se holbează şi un strigăt răguşit îi, scapă de pe buze.

— Sfinte Dumnezeule! Dumneata!... dumneata!... Cum de-ai ajuns la mine la o asemenea oră?

Margot nu pricepe tulburarea grozavă a rănitei. Să fie oare frigurile rănii care o fac să aiureze?

— Am auzit strigătul dumitale de ajutor şi am venit repede încoace! îngână ea, cu privirile plecate în jos. Dar n-am putut face nimic, căci în furia lui, criminalul m-a azvârlit peste pod.

— În apă?

— Da, dar am rămas agăţată de un cârlig şi m-am putut

salva fără ca el să aibă cunoştinţă de asta.

— Nu eşti dumneata Margot Hartenberg? şopteşte rănita.

Fata tresare speriată..

— Mă cunoşti?

— Da. Dar nu mai întreba nimic! Mă simt sfârşită de puteri. Ţine minte numele pe care ţi-l spun: Doctorul Bertrand; servitorul meu să-l aducă numaidecât. Birjarului spune-i casa cu numărul 56 din Wildenowstrasse, apartamentul din fund. Sună la parter, dacă mi-aş pierde cumva cunoştinţa.

Margot îşi întipări în minte numele; era ca şi cum totul ar fi un vis. Cine e femeia aceasta? De unde îi ştie numele? Şi totuşi simte că o putere necunoscută, misterioasă o atrage către ea.

— Hai să mergem! o roagă din nou aceasta.

Încet, târându-se mai departe pas cu pas, cele două femei pornesc pe pod. Greu atârnă trupul rănitei în braţele lui Margot. Dar ea ştie că trebuie să rabde, ca să salveze viaţa aceasta. Deodată aude uruitul unei trăsuri, în depărtare.

— Nu mai pot, geme rănita.

— Mai fă o mică sforţare ca să te ţii în picioare! o îndemnă Margot. Aud uruitul unei trăsuri, se apropie!

— Lasă-mă jos pe piatra asta... cheamă pe birjar.

Nenorocita îşi pierde din nou cunoştinţa; ca moartă cade pe un bolovan mare din drum.

Margot priveşte în juru-i, disperată. Nici ţipenie de om cât vezi cu ochiul, împrejurimea e prost luminată şi nu prea locuită. Dar iată că se ivesc felinarele trăsurii, se apropie tot mai mult, iar Margot se aşeza în mijlocul drumului, făcând semne cu braţele. Trăsura se opreşte cu o smucitură; calul clatină capul cu violenţă.

— Ce naiba vrei de-mi închizi drumul? Fă bine de te dă deoparte! strigă birjarul morocănos.

— Te rog, vino-mi într-ajutor! răspunde fata cu o supremă încordare. Poartă-te creştineşte! E vorba de viaţa unei nenorocite.

— Nu mă mai reţine, am un client în trăsură şi trebuie să mă grăbesc. În trecere am să vestesc un post de salvare.

Aşteaptă până atunci.

— Sărmana îşi pierde tot sângele în vremea asta!

— Îmi pare rău, dar trebuie să-mi văd de drum!

El ridică biciul, spre a-şi porni calul mai departe, dar în aceeaşi clipă, uşa trăsurii se deschide şi un tânăr sare afară.

— Ce s-a întâmplat? Ah, o domnişoară! exclamă el surprins, apropiindu-se de Margot.

La lumina felinarului stau faţă în faţă, tânărul şi Margot. Primul e îmbrăcat elegant, e înalt, zvelt, şi pe figura lui strălucesc doi ochi negria care trezesc încrederea. O mustaţă mică acoperă buza de sus, iar gura uşor întredeschisă lasă să se vadă dinţii lui frumoşi.

— Ajută-mi, domnule! se roagă Margot, roşind fără voie sub privirile cercetătoare ale tânărului. Ruda mea a suferit un accident. Am fost atacate de nişte ticăloşi pe când ne întorceam acasă, şi sărmana a căpătat chiar o lovitură de cuţit. Zace leşinată colo pe o piatră.

— Dar se înţelege de la sine că vă cedez trăsura, vreau să zic că n-o s-aveţi, cred, nimic împotrivă dacă am să vă ajut să aducem încoace pe rănită şi să vă însoţesc până acasă?

Margot nu-şi găseşte îndată cuvintele; nu poate arăta decât locul unde zace leşinata. Tânărul o urmează repede spre locul acela şi fără întârziere ridică pe rănită şi ajutat de Margot, o duce pe necunoscută în trăsură, dă birjarului adresa pe care i-a comunicat-o fata, şi se aşază şi el în trăsură.

În tot timpul mersului cei doi tineri n-au schimbat niciun cuvânt între ei. În sfârşit trăsura se opreşte, Margot sună. Apare portarul, şi nu mică e spaima acestuia când aude despre ce e vorba. Cu lumânarea în mână îl conduce pe tânărul care poartă pe femeia leşinată, spre curtea din fund, în aşa-zisul pavilion din gradină. Un servitor bătrân deschide, la bătăile în uşă ale lui Margot, care îi comunică în câteva cuvinte cele întâmplate, apoi culcă cât se poate de repede pe rănită pe un divan din odaia din faţă. Niciun cuvânt de prisos, nicio jelanie nu-i scapă de pe buze, doar ochii lui au o scăpărare ameninţătoare şi plină de taină în acelaşi timp.

— Dacă voiţi să rămâneţi lângă stăpâna mea, am să mă

duc să-l aduc, repede pe doctorul, a cărui adresă v-a dat-o, zice el apoi.

— Mă voi duce să-l chem chiar eu, îl răspunde Margot. Părăseşte apoi casa împreună cu tânărul, ca să se folosească de trăsura acestuia, care apucă pe strada unde locuieşte doctorul. În momentul despărţirii, străinul ţine o vreme mâna lui Margot într-a lui şi caută să citească în privirile fetei.

— Am să vă mai revăd? întrebă el.

Ea clătină repede din cap.

Ce să răspundă ea acestei întrebări deschise? Tânărul nici nu bănuieşte măcar pe cine are în faţa lui.

— Păreţi atât de tristă! Dacă v-aş putea ajuta cu ceva... Am îndurat multe amărăciuni în viaţa mea, am deznădăjduit adesea de bunătatea lui Dumnezeu, dar totuşi a răsărit şi pentru mine ziua, în care soarele îmi luminează din nou. Sunt în drum spre tatăl meu, un tată pe care nu l-am mai văzut de mulţi ani, pentru care am fost mort, şi care azi, după nesfârşite încercări, mă strânge iertător iarăşi la pieptul său. Vă miră desigur, că vă povestesc asemenea lucruri, care mă privesc numai pe mine. Dar trebuie să mă iertaţi. Mi-e inima prea plină!

O ursită asemănătoare cu a ei! Nu e şi ea moartă pentru tatăl ei? Va veni oare şi pentru ea vreodată ziua în care să-şi afle şi ea iertarea, în care să-şi poată ridica liberă privirea către cer? Adânc mişcată întinde tânărului, mâna.

— Vă mulţumesc pentru bunătatea dumneavoastră, dar n-am nevoie de niciun ajutor! Ţin numai să vă mulţumesc din toată inima în numele nenorocitei mele rude.

— Atunci rămâneţi cu bine, domnişoară, murmură el încet. De mâine încolo mă voi numi iar ca odinioară, Erwin von Bergen – dacă veţi voi să vă amintiţi vreodată de mine.

Şi cu asta plecă.

Margot privea după el gânditoare. Erwin von Bergen! Auzea pentru întâia oară numele, care avea să joace pe viitor un rol important în viaţa ei.

După o jumătate de oră tânărul baron ajunge la hotelul său, unde s-a înscris sub numele de John Roller, cu care călătorise

până acum de la sosirea sa din Hamburg. Urcă în fugă scara hotelului. Era târziu dar cu toate astea tânărul nu simţea oboseală.

Face lumină şi se aşază într-un fotoliu de lângă masă. Scoate o scrisoare din portofel, pe care o citise de mai multe ori până acum, căci e cam mototolită. O reciteşte iar:

„Iert toate sângelui tău năvalnic şi fierbinte, Erwin. Ne-am purtat supărare destul de multă vreme. Singuratică îmi e bătrâneţea, simt că n-am s-o mai duc multă vreme. De trei ani de zile te caut în tot întinsul Statelor Unite. Ba se spunea că ai îi căzut în lupta cu indienii, ba se zvonea că fuseseşi văzut în Vest. În sfârşit, am căpătat veşti sigure şi adresa ta. Nu mă mai lăsa să aştept mult, vino îndărăt în braţele tatălui tău. Uitat să fie tot ce s-a petrecut odinioară între noi! Ceasurile ce-mi mai rămân de trăit să le petrecem în paşnică fericire!”

— Viu, tată, peste câteva ceasuri ne vom strânge în braţe! De mii de ori m-am căit şi am ispăşit greu nebunia care m-a făcut să-mi pierd patria. Mâine, în sfârşit, se deschide pentru noi o viaţă nouă, plină de fericire!

A pus la loc scrisoarea lângă celelalte documente în portofel, pe care-l aruncă pe masă.

— Tare aş vrea să ştiu, ce-or fi vrând să însemne rândurile acelea misterioase pe care le-am primit aici la hotel, odată cu sosirea mea la Berlin! murmură el.

În gând repetă ceea ce-i scrisese un necunoscut:

„Înainte de e vă înfăţişa tatălui dumneavoastră, contele von Bergen, sunteţi rugat a vă obosi până la adresa mai jos notată. Vi se vor dezvălui lucruri de care depinde tot viitorul dumneavoastră. De aceea nu şovăiţi, aveţi destul timp să vă duceţi mâine dimineaţă la locuinţa tatălui dumneavoastră.”

Ca încheiere era descris drumul spre un anumit loc, depărtat mult de oraş, în păduricea Humboldt.

Erwin nu ştia ce e aceea frică, se eliberase de acest sentiment dincolo în Vest, şi deoarece sub aceste câteva cuvinte părea a se ascunde ceva enigmatic, se supuse întocmai misterioasei scrisori.

La ora fixata, Erwin se aflase la întâlnire, şi deşi asupra locului nu părea să se fi înşelat, nu văzu însă pe nimeni.

Să fi fost reţinut oare cel care-i scrisese? Că se întâmplase chiar aşa, vom afla mai târziu şi vom afla de asemenea şi despre cine era vorba aici.

Cu încredinţarea, că necunoscutul îi va mai scrie, dacă era într-adevăr vorba de ceva serios, Erwin se culcă, după ce a tras perdelele şi a stins lampa. Doar printr-o crăpătura îngustă cade înăuntru lumina lunii, care se revarsă pe acoperişuri şi peste străzi. În somnolenţă îi apare pe dinaintea ochilor chipul lui Margot. Cât de ciudat de trist l-au privit ochii aceia! Câte nu păreau ascunse sub privirile ei?!

Dar nu se mişcă ceva în odaia de alături? Desigur că se înşală!

După ce se făcu tăcere adâncă, Erwin închise din nou ochii şi începu să viseze – despre tatăl său care-i apăru aşa cum îl părăsise cu mulţi ani în urmă – şi despre fata aceea necunoscută. Cât o fi visat aşa, nu ştie nici el. Deodată tresare speriat. Nu se mişcase un scaun?

Se ridică repede în capul oaselor. Ochii i se holbează. Sunt atraşi de dunga de lumină a lunii, de pe podea. Şi în lumina asta palidă vede un om chircit pe jos, nemişcat, (deoarece se vede descoperit), cu capul ciufulit pe jumătate ridicat, cu un cuţit între dinţi!

Erwin vrea să strige, dar grozăvia situaţiei îi sugrumă gâtlejul. Izbuteşte numai să întindă mâna după revolver, pe care, după obiceiul american, îl punea întotdeauna la îndemână.

În clipa aceasta omul de pe jos se mişcă. Ochii arzători şi-i ţine aţintiţi asupra tânărului şi, se retrage astfel spre uşa care dă în odaia alăturată.

Abia acum poate recunoaşte Erwin, că uşa stă întredeschisă. Încă înainte de a lua vreo hotărâre, omul cel

misterios a dispărut, şi fără niciun zgomot, aproape fantomatic, uşa se închide.

Dintr-o mişcare tânărul sare din pat. Aprinde îndată lumina şi se îmbracă sumar. Apoi apasă pe butonul soneriei electrice. Durează destulă vreme până ce, în sfârşit, apare portarul, somnoros. Repede, dar limpede, tânărul îi comunică cele întâmplate. În odaia alăturată a hotelului trebuie să se mai găsească şi acum misteriosul individ.

Portarul îl priveşte ca buimăcit.

— Se prea poate, la urma urmelor, ca domnul să fi visat doar ceva aşa de îngrozitor! insistă el.

Dar Erwin stăruie violent, ca uşa să fie deschisă. Omul trebuie, de voie de nevoie, să se supună.

Încordat peste măsură, tânărul sta în faţa uşii cu numărul 11. Camera lui are numărul 12. După un timp uşa se deschide. Pe prag apare un omuleţ slab şi pipernicit, cu faţa speriată şi tremurând de spaimă.

— Ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu? geme el şi ciucurele de la tichia de noapte i se bălăbăneşte încoace şi încolo. Am să mă mut numaidecât dacă nu mi se dă pace.

Erwin se bate peste frunte. Ce să fie, asta? Dar aşa de uşor nu poate renunţa la cercetarea lui.

— Daţi-mi voie! zice el intrând în cameră, urmat de locatar şi de portar, care explică clientului cazul.

O nouă enigmă! La uşa de comunicaţie stă un dulap mare, masiv, care-o acoperă pe de-a-ntregul. Una din uşi e pe jumătate deschisă, căci pe semne că locatarul scosese de acolo în grabă ceva cu care să se îmbrace în pripă, restul odăii e gol.

— Ce vreţi de la mine? se răsteşte pasagerul hotelului, învăluit într-un halat. Nu-i chip aici nici măcar să doarmă omul liniştit? Nu se află în camera mea, nici bandiţi, nici ucigaşi, asta ar fi trebuit s-o ştiu eu mai întâi, eu, consilierul Bennecke de la Curtea de conturi din Dresda. Am să mă plâng poliţiei!

Erwin luminează sub pat – nimic! Aşa că nu-i rămâne alta de făcut decât să se scuze.

Să fi visat el cu adevărat? Să-i fi jucat fantezia o festă atât

de sinistră? Trebuie să admită asta, căci omuleţul de alături nu poate fi pentru nimic în lume banditul cu capul ciufulit şi cu ochii scăpărători, pe care i se păruse că-l zăreşte jos.

S-a isprăvit cu somnul. Începe să se lumineze cu încetul. Tot clătinând din cap tânărul îşi face toaleta şi apoi ia dejunul la el în odaie. Vecinul său de odaie pleacă înapoi la Dresda. Erwin îl aude cum coboară scara, înjurând.

— Şi acum la tine, tată! zice Erwin von Bergen, sunând.

Cere să i se aducă valiza la locuinţa baronului von Bergen cam pe la prânz. Apoi îşi achită socoteala şi pleacă.

O trăsură îl duce în strada aristocratică în care se află micul palat al familiei. În faţa intrării parcului, opreşte trăsura. Lacrimi de emoţie îi năvălesc în ochi. El nu vede o a doua trăsură care se opreşte mai deoparte şi din care coboară trei domni, după ce el a tras clopotul şi a fost lăsat să intre de către un servitor grav, şi nici nu se sinchiseşte, că şi străinii au intrat după el în parc. Cu inima plină de bucurie se grăbeşte prin alei spre casă. Aici, pe drumurile acestea se juca pe când era copil! Colo pe banca aceea îl ţinuse pe braţe măicuţa lui; îi e ca şi cum toţi copacii bătrâni îi fac semne, salutându-l: „Bine ai venit! – Bine al venit!"

Clădirea cu înfăţişare de castel apare înaintea lui. Tatăl său e multi-milionar iar el unicul său moştenitor; asta o ştie Erwin prea bine, dar în clipa aceasta tulburătoare nici că se gândeşte la aşa ceva, se luptă să-şi recapete respiraţia, să se liniştească. Apoi, îşi înalţă statura şi intră în hol. Cunoaşte foarte bine încăperile. În faţa lui se află camera de lucru a tatălui său, alături dormitorul, iar de partea cealaltă odăile de locuit.

În camera de lucru, l-o fi aşteptând bătrânul său părinte, poate chiar în camera de culcare, căci îi scrisese doar că se simţea suferind în timpul din urmă.

O uşă se deschide în faţa lui. Un servitor se iveşte în prag, un obraz străin, – lipsise doar atât de multă vreme!

— O întrebare, dragul meu! exclamă Erwin, palid de emoţie: unde-l pot găsi pe baronul von Bergen?

Omul îl priveşte ca înlemnit, apoi arată spre camera

dindărătul său:

— Bunul nostru stăpân a murit azi dimineaţă la patru, îndată după sosirea fiului său! zise el.

Erwin holbează ochii. N-a auzit bine? Sau a înnebunit cumva? Tatăl său mort! A murit pe când el era deja în oraş şi aştepta ivirea dimineţii ca să se arunce la pieptul lui! Şi fiul?

— Sfinte Dumnezeule! strigă el apucându-şi capul între mâini, dar asta-i nebunie, minciună! Fiul care s-a întors…

Se întrerupse; un domn tânăr, îmbrăcat în negru stă pe prag şi-l priveşte rece.

— Eu sunt Erwin von Bergen. Ce doreşti?

Cu un strigăt înăbuşit nenorocitul se trage înapoi, clătinându-se. Totul se învârteşte sub picioarele lui.

— Minciună!… minciună! gâfâie el.

Vrea să sară la gâtul omului care stă în faţa lui cu un zâmbet rece, nu mai ştie ce face. Atunci, pe la spate i se aşază două mâini grele pe umăr, şi o voce puternică strigă:

— În numele legii, eşti arestat!

Domnul cel tânăr, care-şi zice baronul Erwin von Bergen, se apropie de el şi-şi aţinteşte ochii lui negri în acei ai fiului reîntors la casa părintească.

— De astă dată nu i-a izbutit lovitura, oricât de iscusit fusese plănuită! Duceţi-l de-aici pe omul acesta, domnii mei. Nu e nimeni altul decât vestitul Mască-Roşie, escrocul şi rafinatul criminal internaţional, pe care l-a ajuns azi soarta!

Capitolul 10 – O lovitură diabolică

În pivniţa adâncă a casei dărăpănate se petrece o scenă ciudată. Vestitul detectiv şi şase inşi din banda lui Mască-Roşie îşi stau ameninţători faţă în faţă.

Hartenberg încă nu ştie ce vor să însemne toate astea, dar i-a şi revenit sângele rece.

— Comedia cu masca o să ia îndată un sfârşit, onorabile, zice el, fără a pierde din ochi o mişcare măcar, a celor şase bărbaţi. V-am mai spus o dată că jocul vostru s-a sfârşit. Nu

aveţi nicio putinţă de fugă.

— Te înşeli, zâmbeşte mascatul, există o cale pentru mine şi pentru amicii mei, şi chiar dumneata vei avea bunăvoinţa să te îngrijeşti, ca să putem fugi în linişte.

— Ba pe dracu, măcar că nu pricep o iotă din vorbele dumitale zăpăcite! strigă detectivul. Acolo e scara. Faceţi bine de vă urcaţi, dar vă rog, frumuşel unul după altul! *Allons!*

Omul cu mască râde tare.

— Nu te osteni, lasă-ne să ajungem la sfârşit. Ai auzit că le-am făgăduit prietenilor mei, că le voi prezenta în cinci minute pe vestitul copoi în carne şi oase. *Voila*, mi-am ţinut cuvântul. Iată-te! Priviţi-l bine pe mult temutul erou, a cărui glorie o distruge în noaptea asta Masca-Roşie! Va avea bunăvoinţa să ne lase să ne strecurăm prin gangul secret şi să vegheze cu credinţă, ca nu cumva vreunul din deştepţii de poliţişti de colo sus să ne urmărească!

— Dacă nu depuneţi cu toţii armele şi nu urcaţi de bunăvoie, dau semnalul de alarmă şi în mai puţin de cinci minute veţi fi puşi în lanţuri cu toţii! răspunse detectivul.

Urmează un moment primejdios. Rece privesc ochii detectivului, care în amândouă mâinile ţine câte un revolver încărcat îndreptat asupra bandiţilor. Niciunul din ei nu se mişcă. Ochii lui Mască-Roşie scapără sălbatic.

— Când mi-am adus prietenii în pivniţa asta, am făcut, fireşte, mai întâi studii precise asupra locului, zice omul cu mască. Colo în colţ, sub butoiul acela mare, căruia îi lipseşte fundul, se află un gang subteran. Se ajunge la un canal care trece pe sub stradă. Precum vezi, sunt mai bine orientat ca dumneata! Momentan s-o fi aflând puţin nămol în canal, căci a fost curăţat de curând. În afară de asta, pe lângă pereţii lăturalnici se află din loc în loc trepte de piatră pentru lucrători. Ne vom depărta aşadar prin canal, iar dumneata vei sta de pază lângă butoi, ca nu cumva colegii dumitale să ne urmeze prea repede!

— Eşti nebun! strigă cu glas tunător detectivul. O împuşcătură în aer şi poliţia pătrunde înăuntru!

El ridică revolverul.

— Opreşte! strigă Masca-Roşie, de astă dată cu glas răguşit.

Fără de voie Ochi-de-Pisică lasă să-i cadă în jos dreapta.

— Bagă de seamă, zice mai departe Mască-Roşie, scoţându-şi ceasul de aur. Este acum unsprezece şi douăzeci şi cinci! Trecerea prin nămol ne cam întârzie, oricât ne-am grăbi. Până la ieşire ne trebuie cel puţin zece minute. Abia de ne ajunge timpul. Până la trăsura care mă aşteaptă, îmi mai trebuiesc alte zece minute, iată că s-ar face douăsprezece fără un sfert. Să mai socotim douăzeci de minute drumul, dacă nu li se întâmplă nimic cailor, atunci abia dacă pot fi la douăsprezece şi cinci minute în cartierul meu!

— Ce vor să însemne toate amănuntele astea? întrebă detectivul.

Masca-Roşie zâmbeşte.

— Am dat ordin ca la douăsprezece şi zece minute precis, în caz că până atunci nu mă voi fi întors, deci mi se va fi întâmplat ceva, să i se sucească gâtul alb prizonierei mele, drăguţei domnişoare Alice Hartenberg!

Detectivul priveşte ca ieşit din minţi pe omul cu mască.

— Ai înnebunit pesemne! Fiica mea… Alice a mea…

— E iubita mea, onorabile, cu voia dumitale. Şi pe când domnul papa, vestitul detectiv „noul Sherlock Holmes” cădea în cursa pe care voia s-o întindă altora, fetica lui a zburat de la cuib, şi din nefericire a fost atât de neprevăzătoare să-mi cadă tocmai mie în braţe!

— Diavol cu chip de om! gâfâie detectivul. Minţi! Fiica mea Alice singurul copil ce mi-a mai rămas, ar fi… Ha, ha, ha! Povestea asta s-o îndrugi altora.

Cu o mişcare Masca-Roşie îşi desface mantia. Ridică mâna. Minciună? Ţine! Ce-i asta? Cunoşti obiectele astea? strigă el cu glas aspru.

Şi aruncă pe jos un lănţişor subţire, la capătul căruia atârnă un medalion.

Fără voia lui, detectivul întinde mâna după el. E al Alicei! Îl purta mereu pe gât, sub bluză!

— De nu ţi-e încă de-ajuns, onorabile, atunci te mai pot

servi cu ceva! continuă mascatul.

Mâna lui azvârle un fişiu subţire la picioarele tatălui. Şi pe acesta îl recunoaşte Hartenberg ca fiind al copilei sale.

Ca izbit de un pumn puternic se reazemă de perete clătinându-se. Pieptul i se zbuciumă de parcă s-ar înăbuşi, gura lui caută cuvinte, dar în situaţia în care se află, nu găseşte nimic.

— Am mai pierdut cinci minute! se aude din nou vocea lui Mască-Roşie, Ştii ce se află în joc!

— Ai putea, dacă Alice se află într-adevăr în mâinile dumitale, să laşi să fie omorâtă o copilă nevinovată? rostesc cu greu buzele lui Hartenberg.

— Nu cunosc îndurare! Masca-Roşie nu se dă în lături în faţa vieţii unei fetiţe! Dă-te la o parte!

— Eu, chiar eu, care mi-am luat însărcinarea faţă de autorităţi, să-l prind pe omul care făptuieşte crimă după crimă şi care apare ca o fantomă, pentru a dispare tot aşa cum a apărut – eu, să-i vin într-ajutor?!

— Ca să fugim nestingheriţi, da! O mică glumă a mea, onorabile.

— Poliţia aşteaptă sus şi în jurul casei semnalul meu!

— Ştiu! Mutrele lungi ce au să le facă au să fie tare caraghioase, când or vedea domnii, că chiar dumneata ne-ai dat o mână de ajutor la fugă.

— Nu! exclamă detectivul, nu pot! Omoară-mă, încarcă-ţi conştiinţa cu o nouă crimă! Atunci cad cel puţin în exerciţiul funcţiunii!

— Uiţi numai, că prin asta tot nu-ţi salvezi fiica! La douăsprezece şi zece va fi sugrumată! Oamenii mei aşteaptă cu ceasul în mână.

— Diavol cu chip de om! geme Hartenberg.

Ca zdrobit se dă într-o parte, clătinându-se.

Masca-Roşie face un semn.

— *Allons*, băieţi. E timpul! Orice ar fi, cuvântul dat trebuie ţinut.

Cu repeziciunea fulgerului e rostogolit încolo un butoi vechi, şi înapoia lui se iveşte într-adevăr o deschizătură în formă de

gaură, închisă cu un capac de fier. O izbitură şi acesta sare în lături. La un semn al căpitanului, banditţii dispar unul după celălalt în deschizătura întunecoasă. Masca-Roşie, rămas cel din urmă, se întoarse zâmbind spre detectiv, care urmărise cu ochi împietriţi pe ticălos.

— Dacă mă grăbesc mai sosesc la timp! Ai te rog bunătatea, ca îndată ce mă voi fi depărtat, să rostogoleşti înapoi butoiul la locul lui, căci s-ar putea prea bine întâmpla ca domnii de sus să descopere ieşirea şi să coboare după noi. În cazul acesta nu pot, fireşte, garanta că am să mai ajung la timp.

Trupul lui zvelt a dispărut în deschizătură. Nu i se mai vede decât capul..

— Fata mea, am s-o mai revăd? gâfâie detectivul.

Masca-Roşie îi răspunde zâmbind:

— Poate! Depinde de împrejurări. Presupun însă că va deveni complicea lui Mască-Roşie. Ce nu-i în stare iubirea?!

Dispare cu un hohot de râs batjocoritor. Uşa de fier cade la loc, noapte neagră îl înconjoară pe detectiv. Instinctiv vrea să pornească pe urmele bandei, dar se trage înapoi gemând. Nu poate lăsa ca fiica lui să fie ucisă mişeleşte, oricât ar fi de mare durerea pe care i-a pricinuit-o ea în noaptea asta.

— Alice! Alice! izbucneşte el în hohote sălbatice de plâns. Pierdute amândouă, totul pierdut. Soţie şi copii! Ieri am izgonit-o pe Margot, pentru că nu pot ocroti o ucigaşă, azi îmi fuge ultimul meu copil în braţele unui criminal. Şi eu...

Trage cu o smucitură felinarul său orb. Pivniţa se luminează. Nu pătrunde un zgomot înăbuşit dinspre gangul secret? Sfinte Dumnezeule, dacă i-o fi reţinând ceva? Nu, e linişte! Au scăpat!

Tăcerea care domneşte trebuie să le fi părut suspectă poliţiştilor de sus, căci deodată se aud bătăi în chepeng.

Ca electrizat se îndreaptă detectivul spre butoiul cel vechi şi-l rostogoleşte gâfâind peste intrarea secretă.

Apoi se îndreaptă spre scară, clătinându-se. A gustat cea mai groaznică amărăciune a vieţii. Masca-Roşie l-a biruit, a devenit salvatorul bandiţilor, el, care a jurat de zece ori

moartea acestor diavoli! Vrea să se urce sus; nu ştie cu ce vorbe să se înfăţişeze poliţiştilor, ce pretexte să dea. Vocile de la intrarea în pivniţă devin tot mai insistente.

— Acolo jos trebuie să se fi întâmplat ceva! exclamă deodată inspectorul, curmând tăcerea. Daţi semnalul de alarmă! După mine!

Se aude un fluierat şi chepengul e ridicat dintr-o smucitură. Lumina puternică a mai multor felinare cade pe scări, revolverele stau gata să tragă.

În clipa aceasta detectivul se năruie pe treptele de jos ale scării. Zăngănind, se sparge lângă el, propriul său felinar. Prea îngrozitoare fusese pentru el emoţia şi faptul că trebuise să se dea bătut! Greu îi cade capul pe scara de piatră, pe când poliţiştii alarmaţi pătrund grăbiţi în adâncime.

Dar tot atât de surprinşi se opresc şi holbează ochii la zdrenţărosul care zace în faţa lor.

— Ce-i asta?

— Hei, cine-i? Dumneata eşti, Hartenberg? strigă inspectorul, scuturând pe omul leşinat.

Nu capătă niciun răspuns.

— Cercetaţi pivniţa, am auzit voci cu propriile mele urechi! ordonă el, buimăcit.

Ordinul este executat numaidecât. Dar încăperea posomorâtă e goală. Blestemând înfuriat, inspectorul însuşi începe să cerceteze fiecare colţ.

— Aici nu se petrec lucruri curate. Mizerabilii au fost aici! Chiar eu i-am văzut intrând. Au fost şase indivizi; cel din urmă, omul cu masca roşie. Unde-or fi pierit?

Hartenberg le-ar fi putut desigur da informaţii, dar nu-i chip să fie readus în fire. Dar iată că deodată unul dintre poliţişti dă deoparte butoiul care acoperea ieşirea secretă.

— Hei, oameni buni, strigă el, taina e dezlegată.

Se reped cu toţii într-acolo. Dar uşa de fier e încuiată de partea cealaltă, şi durează destulă vreme până ce să fie forţată.

— După mine! comandă inspectorul.

S-a şi coborât în gaură, cu felinarul într-o mână, şi cu

revolverul în cealaltă. Dar în clipa următoare scoate un ţipăt: „Înapoi! Că de nu, ne înecăm ca şobolanii!” Canalul cel scund ducea cu sine apa cloacelor, mocirloasă şi împuţită. Tot mai înaltă creşte apa şi inspectorul care se afundase până-n genunchi în nămol, se străduia cu ajutorul inferiorilor săi să iasă afară din gaură. Toate blestemele ce-i veneau la gură nu şi le putu stăpâni de furie. Plin de murdăria ce se scurgea de pe el inspectorul se îndreptă clătinându-se spre scara care duce în sus.

— Banda a scăpat! Şi Ochi-de-Pisică…

Un geamăt îl întrerupse. Hartenberg îşi revenea în fire.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, ce s-a petrecut aici? îi strigă inspectorul.

Detectivul îl priveşte cu ochii sticloşi.

— Mi-e rău, duceţi-mă la aer!

Asta-i tot ce putură scoate de la el. Ca nişte curci plouate cortegiul poliţiştilor îşi făcu retragerea, având în mijlocul lor pe inspectorul căzut în nămol.

Ce se petrecuse în canal?

De cum se închisese capacul de fier după Masca-Roşie, felinarele se şi aprinseră.

— Ţineţi-vă pe lângă pietrele lăturalnice, grăbiţi-vă! strigă mascatul. Mergem până la cotitură, apoi la stânga!

Aproape fără zgomot înaintează trupa celor şase, ţinându-se aproape de tot de peretele ud. Lângă ei se scurge apa împuţită prin canal. Acum au ajuns la cotitură.

— Staţi! comandă conducătorul.

Trupa se opreşte, cu trupurile îndoite.

— Roşcovanul să se strecoare în gangul ăsta lăturalnic. El cunoaşte tubul cel mare de legătură, care are un capac mobil. Dacă apei din canalul principal i se deschide intrarea spre partea aceasta, canalul acesta mic se umple, în mai puţin de cincisprezece minute, până la trei sferturi din înălţimea lui. N-au decât să ne mai urmărească, dacă le face plăcere! Dar să te zoreşti, Roşcovane, de cum vei fi dat în lături capacul. Dacă nu ajungi în zece minute la ieşire, te îneci ca un şobolan!

Roşcovanul tăcu chitic. Cunoaşte el poruncile astea!

Felinarul lui dispare în gangul lăturalnic..

Masca-Roşie însă, cotind spre stânga, îşi urmează drumul cu oamenii săi şi după câteva minute se strecoară printr-un gang îngust, ieşind iar în stradă. Noapte adâncă îi întâmpină, dar se găsesc într-o stradă cotită, singuratică, într-un colţ uitat de lume. În depărtare se arată o lumină. E un felinar de stradă.

— Depărtaţi-vă! Mâine-noapte căpătaţi alte instrucţiuni!

Bandiţii dispar cât ai clipi din ochi. Masca-Roşie păşeşte singur pe stradă.

Într-un colţ stă o trăsură. Vizitiul e un complice. Mascatul sare în trăsură.

— La palatul Bergen! strigă el vizitiului.

Capitolul 11 – Scrisorile unei părăsite

Doctorul Bertrand veni încă în noaptea aceea la femeia rănită din strada Wildenow. Nu puse nicio întrebare, rece şi calm examină rana, o spălă şi o pansă. Margot îl ajută şi nu o dată îşi aţintii ochii asupra chipului nemişcat al doctorului. O cunoştea el pe femeie? Desigur că da, dar el nu pomenea nimic despre asta. Când bolnava îşi reveni în fire, ea rugă pe Margot s-o lase puţin singură cu doctorul.

De cum plecă fata, chipul doctorului îşi schimbă deodată expresia. Se aplecă asupra femeii care zăcea între perne, respirând din greu.

— Ai avut o ciocnire cu vreunul din banda internaţională?

— A fost chiar Masca-Roşie!

— Ei, drace! Atunci i-ai dat de urmă? De ce nu m-ai vestit? Ştii doară că şeful nostru parizian mi-a pus în vedere să nu te las să întreprinzi nimic singură!

— A fost o întâmplare! Nici că mă gândeam că o să mă întâlnesc în noaptea asta cu Masca-Roşie, altminteri m-aş fi pregătit...

— Cum, n-ai avut o armă la dumneata?

— Nu!

— Ce neprevedere! Şi tocmai dumneata care serveşti drept model întregii poliţii pariziene!

— Spune-mi mai bine cum stau cu rana?

— Eşti în afară de orice primejdie! Mare pierdere de sânge, însă asta a trecut! Dar nici plămânul, nici vreun alt organ delicat n-au fost atinse!

— Slavă Domnului, doctore! Asta îmi redă tot curajul!

— De, de! Ar cam trebui să te cruţi, e de neînlăturat o febră a rănii, şi-ţi trebuie o îngrijire bună timp de câteva zile. Cine e tânăra fată pe care o ai la dumneata? Face impresia de foarte timidă.

— Las-o în pace! O biată nenorocită, care m-a salvat astă-noapte, ca să zic aşa. Garantez eu pentru ea. A fost de faţă când Masca-Roşie mi-a înfipt pumnalul în piept.

— El te crede moartă?

— Fireşte! Datorez viaţa doar unei mişcări rapide, căci diavolul acela nimereşte inima aproape fără greş, cu precizie anatomică. Am căzut jos, izbindu-mă la cap şi mi-am pierdut conştiinţa! Când mi-am revenit puţin, m-am târât într-un colţ. Poliţia l-a urmărit pe criminal.

— Fireşte, fără să-l prindă! Povestea cea veche!

— Răbdare Bertrand, ceea ce nu reuşeşte nimănui vom izbândi la urma urmelor noi doi!

— Doreşti să trimit vreun raport la Paris?

— Nu, sper să-mi revin curând. Corpul meu e rezistent. Nu cer nimic de la dumneata, decât să ai bunăvoinţa să mă ajuţi şi să taci!

— Şi în vremea asta eu să stau inactiv!

— Cu atât mai mult vei avea de lucru mai târziu. O întrebare: Aşa-zisa ucigaşă a contelui Hohenegge a fost deja prinsă?

— Nu, se zice că ar fi o damă de companie, Margot Ernemann. Pare-mi-se că e la mijloc şi o poveste de dragoste. În orice caz e ceva enigmatic.

— Nu crezi oare că şi aici trebuie să fie amestecat Masca-Roşie?

Doctorul tresare.

— Presupunerea asta ar fi cam prea exagerată! După cum am spus, asupra damei de companie apasă o atât de serioasă bănuială, încât nu mai încape aproape îndoială.

— Hm! Se prea poate. Acum, însă, vreau să mă odihnesc. Dar în timpul acestor ore de repaus silit, mi-ai putea totuşi face o plăcere. Informează-te, te rog, în taină dacă nu se află cumva baroana Leonie de Brissac la Berlin sau pe undeva prin apropiere.

— Leonie de Brissac, tânăra văduvă a ofiţerului francez, care a murit în urma accidentului de curse?

— Chiar ea! Nu uita numele! La revedere, dragă doctore.

Obosită, bolnava cade pe spate. În odaia alăturată, doctorul îi dă lui Margot unele instrucţiuni şi pleacă. Margot intră în vârful picioarelor în odaia bolnavei şi se apropie de pat. Rănita a zărit-o şi bâjbâie căutându-i mâna.

— N-am să uit niciodată ce ai făcut pentru mine, copila mea! şopteşte ea cu o voce ciudată, plină de emoţie. Acum culcă-te în odaia de alături şi odihneşte-te! Dacă voi avea nevoie de ceva, îl chem pe bătrânul meu servitor. Mâine vom mai sta de vorbă!

Margot simte cum i se sugrumă gâtlejul. Ea e o înfierată, nu trebuie să accepte bunătatea acestei femei, ci să-i spună…

Dar bolnava o priveşte aproape imploratoare.

— Culcă-te te rog! Mâine va trebui să-mi faci un foarte mare serviciu, poate că prin asta să-ţi câştigi o nouă viaţă!

Fără niciun cuvânt, uluită, fata părăseşte odaia.

*

O dimineaţă luminoasă. Bolnava a avut o noapte liniştită. Febra încă nu s-a pronunţat. Odată cu tânăra fată a intrat în odaie şi servitorul cel tăcut. Aduce ziarul de dimineaţă şi se depărtează îndată.

— Aşează-te lângă patul meu, copila mea, zice doamna Werner, – aşa s-a recomandat străina faţă de Margot. Aştept o noutate deosebită. Te rog, citeşte-mi întâmplările locale.

Şovăind, Margot apucă ziarul. Cu atenţie o urmăresc ochii bolnavei.

Deodată fata scoate un ţipăt răsunător şi acoperindu-şi chipul cu mâinile, cade în genunchi.
Femeia aproape că nu se miră. Ia doar gazeta şi citeşte:

„MANDAT DE ARESTARE!
Dispăruta Margot Ernemann este bănuită ca ucigaşă a contelui de Hohenegge. Se presupune că numele e de împrumut. Nu s-a putut stabili încă nimic pozitiv, deoarece fiul ucisului, care ar fi măsură să dea informaţii surprinzătoare, ezită să facă vreo declaraţie...”

Urma descrierea semnalmentelor ucigaşei.
Ca frântă stă nenorocită în genunchi în faţa patului. Mâna rănitei lunecă tremurătoare pe creştetul sărmanei fete. În ochii ei se oglindeşte milă şi îndurare dar şi durere sălbatică.
— Sărman, sărman copil nenorocit!
Margot tresare. E cumva trădată? Va trebui să fugă şi din azilul acesta ca şi din casa tatălui său?
— Sunt, nevinovată! Martor mi-e Dumnezeu! strigă ea. Am vrut să mor, căci nimeni nu mă crede, nici măcar tatăl meu, nici omul căruia i-am dăruit inimă mea tânără, nimeni!
— Totuşi eu, copila mea, eu cred în nevinovăţia ta! Şi de aceea vreau să te salvez!
Nenorocita nici măcar nu-şi dă seama că străina îi vorbeşte ca unei fiice.
— Dumneata mă crezi? Dar nici nu ştii? îngână ea.
— Ce nu ştiu, presimt! L-ai iubit pe tânărul conte de Hohenegge! Te numeai Margot Ernemann pentru că el a voit aşa!
Margot nu-şi poate lua ochii de la străină.
— Sfinte Dumnezeule! Cine eşti dumneata de poţi privi în lucrurile cele mai ascunse?
— Într-o zi vei afla totul! Vrei să te încrezi în mine cu trup şi suflet?
— Doar n-am pe nimeni pe lume, sunt părăsită de toţi!
— O să rămânem împreună, o să luptăm împreună, copila mea, şi eu port în pieptul meu o taină grea. Şi eu am suferit

sub numele conţilor de Hohenegge şi mi-am pierdut din pricina lor fericirea vieţii. Cred în nevinovăţia ta! Nu tu, un altul a făptuit crima.

Margot răspunde repede:

— Omul cu masca roşie a fost! L-am văzut, i-am recunoscut ochii. Diavolul acesta cu chip de om a făptuit şi crima asta!

Străina apucă braţul lui Margot, tulburată la culme.

— Spune-mi tot ce ştii! Tot, nu-mi ascunde nimic!

Şi Margot îi destăinuieşte tot ce ştie. Străina o ascultă cu încordare. Apoi dă din cap.

— Ai dreptate, domnişoară, ba nu, lasă-mă să-ţi spun pe nume, ca propriei mele fiice pierdute – Margot se numea şi ea, ca şi tine – Masca-Roşie îşi are şi aici amestecul, după cum am bănuit îndată. Dar motivele îmi sunt neclare încă.

— Nu ştiu de ce m-a ales pe mine de victimă a lui. În castelul Hohenegge n-aveam decât o singură duşmană care mă ura, pentru că mă iubea contele Eberhard – baroana de Brissac!

Străina ridică capul cu o sforţare.

— Baroana Leonie de Brissac se află în castel?

— Va fi mireasa tânărului conte.

— Bine, bine! murmură ea. De-aş fi numai sănătoasă! Dar mâine am să zac în frigurile rănii, şi totuşi aş dori ca, mai înainte, să duc la bun sfârşit un lucru care-mi stă la inimă!

— Îţi pot fi de vreun folos?

— Da, mă gândisem la tine, copila mea, dar nu-i defel uşor ceea ce-ţi cer.

— Viaţa mea e pierdută; dacă dumneata mă ocroteşti şi mă adăposteşti până ce-l voi fi demascat pe misteriosul criminal, salvezi o nenorocită de la eşafod. Şi eu să-ţi refuz ceva?

— Atunci, ascultă! Nu mă întreba ce-a fost odinioară în viaţa mea contele de Hohenegge, cel care a fost ucis, destul că l-am cunoscut. E mult timp de atunci! Multă durere şi suferinţă am îndurat în vremea asta. Moartea lui m-a lovit ca trăsnetul. Am stat mult la Paris, sunt abia de scurtă vreme aici, dar odinioară îmi avusesem aici patria. Destul despre asta, viaţa m-a înăsprit în multe lucruri, doar necesitatea mă

îndrumă. Spui că mi-ai putea face un mare serviciu?
— Tot ce-mi ceri!
— Chiar dacă te-aş ruga să mai porneşti încă în astă seară spre castelul Hohenegge?
Margot îşi duse mâna la inimă.
— Ce m-ar putea duce acolo? exclamă ea cu voce tremurătoare.
— O misiune importantă! Eu zac bolnavă, nimeni în care să mă pot încrede nu cunoaşte ca tine împărţirea încăperilor castelului; trebuie să ajung în posesia unei casete, care se află acolo. Tu ai să mi-o aduci.
Margot respiră precipitat. Oare o fi vorbind serios femeia asta? Stă ea aici în faţa unei taine întunecate? Ce fusese mortul pentru femeia aceasta?
— Eu să... îngână ea. Şi dacă m-ar întâlni cel care m-a respins?
— Eberhard? N-o să te vadă, pregătirile pentru înmormântarea tatălui său îi preocupă prea mult, probabil. Şi nu cunoşti tu toate încăperile? Tocmai acum când domneşte acolo aşa zăpăceală, se poate întreprinde orice. După trecere de câteva zile va fi prea târziu.
— Prea târziu?
— O comisie judecătorească va cerceta şi va sechestra, cu siguranţă, toată corespondenţa mortului, cu învoirea fiului, desigur. Înainte ca aceasta să se întâmple, o casetă cu scrisori, care se afla în posesia bătrânului conte, trebuie să dispară. Tu ai să iei de-acolo pentru mine caseta aceea, Margot!
— Dacă ai un drept asupra acelor scrisori, n-au să ţi se elibereze dacă le-ai cere?
— Nu! sună aspru răspunsul. Pe faţă, nu le-aş putea pretinde niciodată. Dar taina pe care ele o dezvăluie şi care ar trebui să arunce o mare nenorocire asupra tânărului conte, dacă şi-ar arunca o privire pe aceste mărturisiri, trebuie să dispară prin distrugerea acestor hârtii!
Cu toate că Margot se înfioră gândindu-se că trebuie să se mai ducă încă o dată la castelul Hohenegge şi mai ales în

asemenea împrejurări, ea se simţea însă îndatorată faţă de miloasa femeie, care-i făgăduise s-o salveze, şi după o grea luptă sufletească, se declară gata să execute îndrăzneaţa întreprindere.

În noaptea următoare avea să aducă la împlinire dorinţa protectoarei sale.

. . . .

O noapte zăpuşitoare apasă asupra castelului şi parcului Hohenegge. Frunzişul copacilor freamătă ciudat, încet se învârteşte titirezul bătrân şi-şi cântă în noapte melodia sa jalnică.

Catafalcul bătrânului conte stă înălţat într-o încăpere mare, aproape de camera de lucru. Capela castelului fiind în plină restaurare, sicriul a rămas aici. Ard mai multe lumânări şi-şi aruncă lumina lor galbenă, prin crăpătura perdelelor, în parc.

La căpătâi stă de veghe un servitor bătrân. Dar l-a copleşit oboseala, greu îi cade pe piept capul cărunt.

Deodată se mişcă draperia neagră de la uşa de intrare. Leonie de Brissac îşi face apariţia. Cu chipul palid, frumos se îndreaptă spre catafalc, sfioasă, neliniştiţi privesc ochii, trupul ei plin se cutremură uşor, apoi se aşterne o expresie de ironiei în jurul gurii sale senzuale.

— Ai murit tocmai la timp, bătrânule! Altminteri ar fi urmat o luptă grea!

Semeaţă, înfăşurată în mătase neagră, se înalţă din trup.

În clipa aceasta, bătrânul servitor se mişcă. Cu repeziciunea fulgerului frumoasa baroneasă se lasă în genunchi şi se roagă încet, cu căldură. Apoi se depărtează cu capul plecat.

— Nenorocirea trebuie că a îndurerat-o grozav pe viitoarea noastră stăpână! murmură servitorul. Nimeni nu se roagă aşa ca ea, din adâncul inimii!

Jos, în camera lui de la parter, a cărei fereastră e larg deschisă, căci tânărul conte e gata să se sufoce, stă Eberhard, foarte aproape de fereastră, cufundat într-un fotoliu.

Faţa îi e palidă, ca după o grea luptă sufletească, buzele îi zvâcnesc neliniştite, privirile îi ard ca-n flăcări.

Afară parcul vâjâie şi şuşoteşte, în depărtare se aude o privighetoare – încolo tăcere adâncă.

Deodată se aude în odaie un geamăt prelung, dureros.

— Margot, dulcea mea Margot! Te-am blestemat, te-am alungat cu piciorul de lângă mine, am blestemat ceasul în care gura mea a atins pentru întâia oară gura ta, ucigaşă a tatălui meu! Şi totuşi, Doamne, Dumnezeul meu, iartă-mă! Nu pot, nu te pot uita! Am luptat cu mine însumi, m-am aruncat în braţele celeilalte – din disperare, fără ca să ştiu ce fac, – zadarnic, totul zadarnic!

Contele îşi acoperă faţa palidă ca de mort. El nici nu bănuieşte că doi ochi mari, înecaţi în lacrimi îl privesc din parc, că pe după cel mai apropiat tufiş înflorit stă însăşi Margot a lui, cu mâinile apăsate pe pieptul ce se zbuciumă furtunos, cu buzele strânse de sălbatică durere.

Ea trecu pe dinaintea ferestrei, îl văzu zăcând în jilţul lui, văzu faţa lui palidă, îndurerată şi auzi geamătul lui înăbuşit, chiar dacă nu putu desluşi decât vorbe răzleţe. E ţintuită locului ca de o putere magică, nici nu se gândeşte măcar la primejdia că ar putea fi descoperită aici. Doar numai o singură dată încă – de despărţire – vrea să-i vadă chipul, care însemnă pentru ea întreaga fericire.

Şi dacă a întreprins pasul primejdios şi a îndeplinit voinţa acelei femei, care o tratează ca pe propriul ei copil, a făcut-o oarecum şi pentru că ştia că documentele pe care avea să le aducă, nu trebuiau să cadă în mâinile lui Eberhard, care în cazul acesta, ar ajunge nenorocit.

De-ar fi ca ea să moară în durere şi mizerie, de-ar fi să fie aruncată în închisoare înainte ca să-şi fi dovedit nevinovăţia, primeşte cu dragă inimă ca ea să sufere, numai el să ajungă fericit!

Ce rău arată! Moartea îngrozitoare a bătrânului l-a schimbat cu totul. Şi desigur şi credinţa lui în vinovăţia fetei, pe care o închisese în inima lui, din care voia să facă soţia lui!

Ea îşi trece mâna peste ochii plini de lacrimi calde.

— Sunt nevinovată, iubitule! O, crede-mă! O, de-aş fi o păsărică a pădurii, care să-ţi poată ciripi zi de zi cuvintele astea la ureche!

Contele Eberhard s-a ridicat. Privirile lui se afundă în noapte. Înrâureşte asupra lui apropierea iubitei? Priveşte melancolic peste tufişurile înflorite, cu braţele încrucişate. Se opreşte la fereastră.

— Margot, ai fost totul pentru mine, zâna mea, visul meu! Mi-aş fi dat viaţa pentru tine! Dar ar fi trebuit să rămâi curată şi fără de vină! Dar vai, gerul a căzut pe mugurii iubirii noastre, un ghimpe mi s-a înfipt adânc în inimă. O, de-aş putea să mai cutreier iar ca odinioară parcul tăcut în tovărăşia ta! O, de-aş putea săruta buzele tale de copilă şi să-ţi sorb răsuflarea caldă! Vai, de ce mi-ai luat credinţa în curăţenia femeii?

Capul îi cade greu pe piept, el se întoarce înapoi spre fotoliu, şi cade obosit în perne. Dar Margot? Ea a auzit fiecare din cuvintele lui, îndură chinurile iadului şi totuşi nu poate vorbi.

Pe jos, în iarba umedă a parcului îngenunchează şi-şi împreună tremurând mâinile.

— Ajută-mi Dumnezeule îndurător, ca să pot rezista durerii acesteia!

Ar vrea să strige imploratoare: „Eberhard, priveşte-mă în ce hal am ajuns! Ia-mă iar la inima ta – numai o singură dată încă – apoi pot să mor, numai nu mă lăsa să plec de la tine copleşită de ură!”

Dar ea trebuie să tacă, omul de colo e pierdut pentru ea!

Se ridică, vrea să plece, să mai arunce spre el o ultimă privire dureroasă; deodată picioarele îi înţepenesc şi ochii se deschid larg.

O femeie a intrat în odaia luminată a lui Eberhard, baroana de Brissac. În rochia ei neagră de mătase bogată împodobită cu dantelă veneţiană, arată şi mai frumoasă ca-ntotdeauna! Doar privirile ei au scânteieri ciudate, au ceva iscoditor, ceva perfid în ele.

Eberhard încă n-o vede. El priveşte întunecat, deznădăjduit

înainte-i. Ochii Leoniei fulgeră de mânie.

Dar apoi, ca o sirenă se furişează fără zgomot pe după fotoliu şi pune mâna pe capul tânărului ca pentru a-l consola.

Margot tresare, vede totul, aude totul!

— Eberhard! şopteşte baroana. N-am putut răbda să mai stau lângă maică-mea! Frica m-a gonit încoace! Lasă-mă să te ajut să suporţi groaznica nenorocire!

Aproape cu asprime el se liberează din mâna ei.

— Eu caut singurătatea, Leonie, te rog, lasă-mă singur! zice el. Trebuie să ai răbdare cu mine!

— Eberhard! De-ai vrea numai, de mi-ai putea spune ce ai pe inimă! Nimeni nu te poate înţelege mai bine decât mine!

— Nu mă martiriza, Leonie! Te implor! Îmi pierdusem minţile din pricina trădării lui Margot, am blestemat-o, ea a dispărut, m-am aruncat în braţele tale şi am strigat disperat: „Nu mă lăsa să înnebunesc!”

— Şi eu am luat capul tău în mâinile mele şi ţi-am şoptit: „Acum că eşti al meu, vreau să îndur toate cu tine, vreau să-ţi iert că ai voit să-ţi dăruieşti inima unei târfe!”

Contele sare în sus, vocea îi tremură:

— Nu rosti cuvântul acesta, Leonie! Nu-l pot auzi!

— Ah, încă n-ai uitat-o pe mizerabilă!...

— Nu pot! Nu pot! Dumnezeu să mă ierte.

— Ucigaşa tatălui tău!

— De-ai şti cât am iubit-o!

Chipul Leoniei se descompune de furie. Dar el nu vede asta.

— Atunci de ce m-ai rugat să devin soţia ta? zise ea cu glas şuierător.

El răspunde cu un geamăt:

— N-a fost voinţa mortului? Şi spre cine mă puteam refugia în jalea mea? Tu ştiai totul, nu ţi-am ascuns nimic! Renunţă la mine, Leonie, blestemă-mă, nu mai sunt vrednic să-ţi fiu soţ, căci nu-ţi pot dărui decât resturile unei inimi îndurerate!

Ea se apleacă deodată asupra lui, şi el simte zbuciumul pieptului ei, parfumul părului ei îl ameţeşte, mâinile ei se încolăcesc în jurul gâtului său.

— Eberhard! hohoteşte ea dureros, nu pot trăi fără iubirea ta! Ia-mă în braţele tale, cum o strângeai pe Margot la inima ta, sărută-mă – buzele mele sunt tot aşa de roşii ca şi ale ei, inima mea bate tot atât de cald şi de sălbatic ca şi a ei!

— Leonie! strigă contele Eberhard pe jumătate înăbuşit.

Vrea s-o respingă, dar braţele ei pline îl cuprind cu putere, lui i se pare că o strânge la piept pe Margot a lui, şi uitând toată sălbatica lui durere, răspunde la sărutările sirenei…

Deodată răsună un ţipăt afară între tufişuri. El se cutremură, o împinge pe Leonie încolo şi sare-n sus. Ochii lui se holbează în lumina lunii din faţa ferestrei. Şi iată, ce să fie? E spectrul lui Margot, e ea însăşi. În lumina lividă, vede chipul ei palid ca de moartă, cu ochii ei dragi, cu gura mică, arcuită.

— Rămâi cu bine, rămâi cu bine, Eberhard! aude el un glas jeluitor. O, cât mă doare suferinţa ta!

Vârfurile înflorite ale boschetului se închid la loc asupra arătării. Cu un strigăt, contele se întoarce în cameră. Acolo stă gâfâind în faţa Leoniei.

— Târfa! şuieră ea. Îndrăzneşte să mai vină încoace? Trebuie asmuţiţi câinii asupra ei!

Ea dă să iasă, dar cu faţa descompusă, Eberhard o trage în lături.

— Nu mă urma! Ea e aici. Trebuie s-o mai văd odată! Nu-i numai o întâmplare, că mi-a apărut!

Cu respiraţia tăiată se repede afară, prin sala cea mare, în parc. Dar locul unde stătuse Margot abia adineauri e gol, şi cu strigătul: „Margot! Margot!” contele grăbeşte spre tufiş.

Sărmana fata a fugit în goană nebună. Ar vrea să plece dar nu şi-a îndeplinit încă însărcinarea. Ea cunoaşte o intrare mică, ce duce în castel printr-o scară dosnică. Nici Eberhard, nici Leonie n-au să bănuiască prezenţa ei în castel. Acum sau niciodată! Hazardul îi e prielnic, nimeni nu-i aţine calea. Ca atunci, se furişează în camera mortuară a contelui. Se dă înapoi îngrozită. Cosciugul tot mai e aici!

Servitorul care stătuse de veghe s-a îndepărtat. Se poate deci strecura în camera alăturată… Emoţia o copleşeşte. Doamna Werner care o trimisese, trebuie să fi cunoscut

odinioară foarte bine castelul acesta, de i-a putut spune cu atâta precizie unde stă vechea masă de scris, cum se poate deschide sertarul de la mijloc cu cheiţa, şi că la dreapta se află o casetă mică de fier, care conţine tocmai scrisorile pe care le cere femeia rănită.

— Descui-o apăsând rozeta cea mică din colţul de la stânga, scoate repede hârtiile, ascunde-le bine, încuie la loc caseta, lăsând să cadă capacul şi întoarce-te repede! Aşa suna ciudata însărcinare.

Cu cheia pe care o căpătase, Margot deschide masa de scris, repede a recunoscut sertarul şi a scos caseta cea mică de o formă ciudată. O apăsare pe rozetă şi capacul sare în sus!

Un pachet de scrisori se află înăuntru, legat cu mai multe panglici.

„De deschis în ziua de după nunta tânărului conte Eberhard” stă scris pe pachet cu slove pe jumătate îngălbenite.

Margot apucă repede pachetul, dar acesta se risipeşte deodată. Poate că l-a lovit, poate că panglicile de mătase s-au tăiat de vechime... Fata trebuie să adune de pe jos câteva scrisori, şi în grabă se mai desface şi unul din plicuri. Observă aceasta abia după ce îi stă în mână o foaie scrisă.

Ochii ei nu vor să vadă nimic, e atrasă parcă de o forţă supraomenească.

„...Eberhard, frumosul tău fiu nu-i din sângele tău! Azi în ziua nunţii sale, să te ajungă ura unei femei părăsite! Eu sunt mama lui, şi propriul tău fiu este...”

Cu faţa împietrită de groază citeşte Margot înspăimântătoarele rânduri. O apucă ameţeala.

În clipa aceasta i se pune o mână pe umăr.

Ea ţipă înspăimântată şi...

Este Leonie de Brissac, care a urmărit-o pe Margot şi i-a pus mâna pe umăr!

Sărmana, încă uluită de cuprinsul scrisorii, se trage înapoi, ochii ei caută o putinţă de fugă. Atunci îi cade privirea pe

caseta şi pe scrisorile secrete risipite pe jos. Ştie ce stă în joc pentru ea, dar mai ştie, că trebuie să ducă scrisorile acestea femeii care a trimis-o la castelul Hohenegge.

Cu repeziciunea fulgerului adună scrisorile risipite, dar Leonie i-a şi luat-o înainte. Cu o mişcare brutală, baroana i-a smuls caseta şi scrisorile.

Un râs aspru, triumfător o izbeşte pe Margot:

— Hoaţă, criminală! strigă Leonie cu glas şuierător. Tot am pus mâna pe tine! Te furişezi în castelul pe al cărui stăpân l-ai omorât, şi-i jefuieşti dulapurile!

Mâinile ei se încleştează în braţul lui Margot.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Dă-mi drumul! imploră nenorocita. N-am vrut să sustrag nimic, cel puţin nu ceva de preţ! O taină îngrozitoare zace în scrisorile acestea, şi ca să le fac nevătămătoare, am venit încoace! Dă-mi înapoi caseta cu scrisorile! Vreau să plec tot aşa de tainic precum am venit, vreau să port mai departe blestemul unei ucigaşe urmărite, numai dă-mi înapoi documentele!

— Şi dacă nu fac asta, dacă-l chem încoace pe contele Eberhard şi-i arăt, ce a adus-o din nou încoace pe femeia pe care el a iubit-o o vreme, dacă-i predau toate hârtiile astea?

Margot duce mâna la frunte. Sfinte Dumnezeule! Doar a citit abia adineauri îngrozitoarele rânduri – doar câteva cuvinte – dar care cuprind întreaga taină! Dacă Eberhard, omul pentru care şi-ar dărui viaţa, căruia ar vrea să-i dea fiecare picătură de sânge a inimii sale, află aceste întunecate taine – atunci e şi el pierdut, şi va fi nenorocit pentru tot restul zilelor sale! Totul, numai asta nu!

Cu un ţipăt dureros se aruncă Margot la picioarele femeii cu zâmbetul demonic.

— Îndură-te! Numai această singură dată în viaţă! imploră ea. Vreau să uit şi să iert tot răul pe care mi l-ai făcut, vreau să fug afară în noapte, să nu mai întorc nici măcar o dată capul spre locul unde mi-am îngropat speranţele mele tinere, de fericire, dar înapoiază-mi hârtiile, înainte ca să-şi fi aruncat asupră-le privirea contele Eberhard. Căci de s-ar întâmpla astfel, nimic nu-l mai poate scăpa din ghearele deznădejdii.

Leonie de Brissac priveşte neîndurătoare la frumoasa Margot.

— Aşa? Şi dac-aş avea eu însămi plăcerea să exploatez taina aceasta care mi-a căzut în palmă atât de pe neaşteptate?

Margot o priveşte cu ochi mari, înspăimântaţi.

— Ce urmăreşti cu asta? îngână ea.

— Am privit peste umărul tău, şi ceea ce au văzut ochii tăi, au văzut şi privirile mele! Eu ştiu cine-i moştenitorul lui Hohenegge!

— Ai citit?

— Destul ca să ştiu ce valoare prezintă hârtiile astea, pe care voiai să le furi din ordinul unei străine!

— Sfinte Dumnezeule, atunci Eberhard e pierdut!

Leonie ridică cu mult tâlc umerii ei plini.

— Depinde! Îl iubeşti pe tânărul conte?

Margot priveşte-n pământ roşind ca para focului. Respirând anevoie, abia, poate rosti:

— O, ştii prea bine lucrul acesta! Mă urăşti doară pentru asta, m-ai urmărit cu ura dumitale şi m-ai numit târfă! Ai fost cea dintâi care a aruncat asupră-mi bănuiala de omor, ca să mă distrugi!

Baroana ridică iarăşi din umeri.

— Îl iubesc pe vărul meu, fierbinte, nebuneşte, dacă vrei! Asta-i toată explicaţia atitudinii mele! N-ai mai auzit niciodată, că o femeie îndrăgostită, când are sânge de foc, pătimaş, în vine, nu poate avea niciun fel de scrupule, nicio îndurare faţă de o rivală? Că e capabilă de orice crimă, dacă e nevoie să-şi asigure posesia omului iubit? Că nu cunoaşte decât un singur ţel; să-şi distrugă rivala?

Margot se trage înapoi până la perete, înfiorându-se.

— Aşadar vrei să mă distrugi şi pe mine?

— Dacă nu te dai înapoi din lupta pentru bărbatul acesta, da! Dar pot şi mai mult: mai degrabă decât să cedez ca Eberhard, conte de Hohenegge, să facă pe alta decât pe mine contesă de Hohenegge îl distrug şi pe el!

— Cum, ai fi în stare şi de una ca asta?

— Vrei să ţi-o spun aşadar şi mai limpede? o ironizează baroana. N-ai decât să-ţi aminteşti de cuprinsul scrisorilor pe care le posed acum! Dacă i-ar cădea în mână aceste scrisori, şi asta depinde doar de bunul meu plac, trebuie să-şi piardă minţile sau să fugă din castelul ăsta ca prigonitul Ahasverus, rătăcind, fără pace, din loc în loc!

— Ai îndurare! Nu cu mine – şi eu ştiu să sufăr pentru dragostea mea fierbinte –, ci cu Eberhard!

— Doar îl iubesc, de ce l-aş distruge? Depinde de tine numai să faci totul pentru a ajuta să izbândească dragostea asta a mea!

Margot priveşte din nou pe femeia care-i vorbeşte. Ea să ajute acestei femei pline de ură, ca Eberhard să-i dăruiască întreaga lui inimă? Tocmai ea, care îndură suferinţe negrăite pentru omul mult iubit? Margot întinde mâinile în semn de refuz.

— Eu să?... Nu, nu, asta-i prea mult, asta întrece puterile unei fete iubitoare! El va fi nenorocit alături de dumneata, el nu m-a iubit decât pe mine, nu se poate să rămână pe veci cu credinţa că eu l-am omorât pe bătrânul conte!

— Ah, vasăzică asta ţi-e speranţa? Atunci cu atât mai puţin îmi va fi milă de tine!

— O femeie care iubeşte, doar nu poate distruge pe omul iubit.

— Eu iubesc altfel decât tine! Dacă nu-l pot poseda, atunci zdrobesc obiectul dragostei mele!

— Eşti o fiară! strigă Margot, cutremurându-se. Dac-ar şti Eberhard...

Ea se întrerupe, un zgomot vine din odaia alăturată. Şi Leonie stă să asculte. Apoi se repede spre uşa prin care adineauri păşise, fără a face cel mai mic zgomot, când, urmând unei presimţiri, urcase sus, pe când Eberhard alerga în parc.

— Este Eberhard! şuieră ea cu glas răguşit, întorcându-se spre Margot. Trebuie să pleci! Nu se poate să te găsească aici!

— Dă-mi caseta!

— Ea rămâne cu taina ei în mâna mea! Grăbeşte-te!

— Vrei să-l distrugi pe Eberhard?

— Încă nu! Deocamdată îl mai iubesc mult prea mult! Dinspre partea mea n-are de ce se teme! Uşa îngustă de colo duce în biblioteca cea mică a contelui. Aşteaptă acolo până ce ţi-oi da drumul. Nu bate în uşă, chiar de ar dura ceva mai mult. Dacă te-ar descoperi vreunul din servitorii castelului ai fi pierdută!

Zicând acestea, baroana deschide o uşă îngustă de stejar abia vizibilă între două rafturi înalte de cărţi şi încearcă s-o tragă pe Margot în încăperea de după uşa aceea.

Margot se cutremură sub fiecare atingere a acestor mâini.

— Lasă-mă… lasă-mă! Aud vocea lui Eberhard! Vine încoace!

Se aud bătăi în uşa încuiată. Leonie de Brissac a apucat-o cu putere pe Margot de amândouă braţele. Afară, pe pragul uşii stă Eberhard. Poate că a şi auzit ceva din schimbul de cuvinte.

— Leonie! Tu eşti acolo încuiată? strigă el.

Atunci baroana se ridică ca un şarpe întărâtat. Respiraţia ei caldă atinge faţa lui Margot.

— Pentru ultima oară: vrei să-l distrug cu o singură vorbă pe Eberhard?

— Nu! Nu! El nu trebuie să afle niciodată.

— Atunci dispari! Te scot eu mai târziu de aici şi fac să poţi pleca neobservată. Să poţi scăpa! Altminteri eşti pierdută şi tu şi contele: o ucigaşă urmărită şi amantul ei, un…

Margot ridică mâinile imploratoare.

— Nu mai rosti niciun cuvânt! Îndurare… eu… eu plec doar!

Trupul ei mlădios lunecă peste prag. Repede, Leonie încuie uşa după ea şi aruncă cheia într-unul din rafturile bibliotecii alăturate. Apoi respiră adânc, ascunde cât poate de repede caseta într-un loc la care să poată apoi ajunge uşor şi păşeşte către uşă.

— Cine bate? întreabă ea cât se poate de calmă.

Vocea agitată a lui Eberhard răspunde:

— Ce se petrece aici, Leonie? Deschide! Te rog pentru

ultima oară!

Acum mâna ei întoarce cheia. Rece, cercetătoare, ea îl priveşte cum păşeşte pragul gâfâind.

Ochii lui caută prin odaie, apoi se întorc spre dânsa.

— Leonie, nu-mi ascunde nimic! Tu n-ai fost singură aici, am impresia că aş simţi aici respiraţia lui Margot! Ea a fost aici!

Baroana îl priveşte, ofensată.

— Persoana aceea, căutată de poliţie şi care ni s-a părut c-o vedem jos în parc? Te înşeli, prietene! N-am vorbit cu nimeni. Am venit într-adevăr aici sus cu intenţia de a vedea dacă persoana aceea n-o fi făcut la urma urmelor vreo vizită tainică prin camera asta!

— M-am înşelat? N-a fost nimeni aici?

Eberhard o priveşte cu îndoială. Bănuiala nu poate fi atât de lesne biruită.

— Am auzit două voci!

— Am vorbit cu mine însămi, vezi doară că sunt singură de tot!

— Te-ai încuiat! De ce? Şi când am bătut, n-am căpătat niciun răspuns!

— Mi-am amintit că aveam de scris câteva rânduri modistei, în oraş. Şi m-am aşezat acolo la masă. Servitorul tău a trecut de două ori prin odaia alăturată; şi asta mă deranja. De aceea am încuiat! Şi dacă n-am auzit bătaia ta în uşă, te rog să mă scuzi!

Ea văzu că ochii lui iscodeau prin odaie. Deodată, el se repede la uşa cea mică, ce duce la vechea capelă a castelului.

Leonie sta în dosul lui, cu faţa palidă, cu ochii fulgerători sub sprâncenele încruntate, ameninţătoare.

— Ce vrei să faci? exclamă ea.

— În odaia bibliotecii este cineva!

— Nu! Nu ţi-e de-ajuns cuvântul meu?

— Jură-mi!

— Jur!

Ea o face fără cea mai mică şovăială. Ce-i pasă ei de un jurământ!

O clipă rămâne ca uluit, apoi i se pare că aude un zgomot, şi ca electrizat de acesta, apuca clanţa şi o zgâlţâie.

— Încuiat!

Ochii lui caută un obiect cu care să forţeze uşa; el ştie că nu există decât această singură intrare, că nu există o a doua uşă.

— Eşti nebun, pentru că mă ofensezi! zice frumoasa baroană.

El nu mai aude. Dacă ar fi Margot aici, aici în apropierea lui, de i-ar mai putea privi o dată chipul, acum, când ar putea cumpăni toate cu mai multă linişte, i-ar cădea la picioare şi i-ar striga:

— Ştiu că nu eşti o ucigaşă! Sunt un nebun, că am putut măcar rosti cuvântul acesta în primele clipe ale îngrozitoarei mele tulburări! Să căutăm împreună pe mizerabil şi am să te ocrotesc împotriva întregii lumi, căci simt că te iubesc pe tine, numai pe tine, numai pe tine în toată lumea asta!

Presimte sau ghiceşte Leonie cuvintele acestea? Cam aşa se pare, căci îşi muşcă buzele îndârjită şi aruncă o privire plină de mânie asupra lui Eberhard.

Deodată ochii lui au găsit întâmplător cheia aruncată de Leonie pe raftul de cărţi. Eberhard a şi vârât cheia în gaură, şi o întoarce când auzi deodată vocea verişoarei sale aproape de urechea lui:

— Dacă păşeşti pragul acesta e pierzania ta!

Eberhard o priveşte o clipă, apoi întoarse îndărăt capul.

— Orice ar fi, trebuie să ştiu dacă mă înşeală presimţirea.

Uşa sare în lături, a şi intrat în vechea încăpere a bibliotecii în care domneşte un miros greu de mucegai.

Biblioteca cea nouă se afla de partea cealaltă. Aici nu intră decât foarte rar cineva, aici nici n-a fost încă introdusă lumina electrică. Doar o rază de lumină pătrunde prin uşă camerei de lucru.

— Este cineva aici? strigă Eberhard.

Nu se mişcă nimic. Contele îşi trece mâna peste frunte. Oare să-i fi jucat o farsă nemărginita lui tulburare?

Baroana stă la intrare. El nu-i poate vedea expresia feţei. Îşi

simte sufletul năpădit de amintirea caldă şi dornică a zilelor de fericire.

— Margot! suspină el dureros.

Tonul vocii sale se frânge de boltele gangului. S-a înşelat aşadar!

— Te-am nedreptăţit, Leonie, iartă-mă! rostesc anevoie buzele lui.

Păşeşte înapoi în camera de lucru a răposatului său tată. Ca distrus se lasă să cadă în fotoliul de piele, care se află lângă uşă.

Mută, Leonie a încuiat din nou biblioteca şi a ascuns cheia. De astă dată el nu mai observă nimic. Fotoliul lui stă aproape de uşa încuiată, şi când vorbeşte, Margot poate auzi din bibliotecă. Dar tocmai asta umple de o bucurie diabolică pe baroană.

Acum o poate chinui şi martiriza până la sânge pe rivala pe care o urăşte din adâncul sufletului.

Eberhard stă cu privirea aplecată în pământ. Pieptul lui se ridică şi se lasă greu. Leonie îi pune blajin mâna pe umăr.

— Şi nu poţi oare uita deloc, Eberhard? întreabă ea cu ton moale.

Fără voie el îi apucă mâna.

— O de-aş avea cel puţin un om care să mă înţeleagă în durerea mea! geme el. Tu n-ai iubit-o pe biata Margot, Leonie, ştiu! Dar pot foarte bine pricepe asta la urma urmelor căci ea era doar aceea care-ţi stătea în cale. Dar, vezi tu, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai mult sunt încredinţat că pentru nimic în lume ea n-ar fi făptuit îngrozitoarea crimă. În timp ce noi o bănuim şi poliţia o urmăreşte, scapă adevăratul criminal. Numai o întrebare rămâne misterioasă: cine să fi fost şi ce l-a împins să făptuiască crima? La ce i-a folosit, dacă nici n-a încercat măcar să jefuiască?

Leonie nu l-a întrerupt deloc. Dar acum îi răspunde calmă:

— Iubirea te face orb. Nimeni altul decât persoana asta n-a făptuit crima, căci voia să devină contesă. Nici nu încape altă explicaţie.

El se împotriveşte gândului acesta.

— Nu, nu, trebuie să fie cu totul altceva, şi de-aş avea cel mai mic indiciu, că în seara aceea se aflase o persoană străină în camera bolnavului... (el se întrerupe gemând). Când am zărit-o adineauri pe Margot jos în parc, când i-am văzut chipul palid ca de mort cu ochii atât de trişti şi de îndureraţi, atunci abia am simţit din nou că a fost o nebunie din partea noastră s-o izgonim pe biata fată, aruncând-o în mizerie şi deznădejde. Uitasem totul din juru-mi, şi dac-aş fi găsit-o, aş fi dus-o pe braţe înapoi la castel!

— Fiul să ducă pe braţe pe ucigaşa tatălui său! intervine Leonie cu glas tăios.

Eberhard îi caută din nou mâna.

— Spune-mi, Leonie, că numai antipatia te îndeamnă s-o vorbeşti de rău pe nenorocită. Lupta ce se dă în pieptul meu de atâtea zile încoace, e de nesuferit!

— Nu! Nu pot admite ca o criminală să înfrângă dragostea ce ţi-o port! Ţi-ai pierdut minţile, Eberhard. Cine în toată lumea, în afară de tine, o mai crede nevinovată?! Abia de curând, nu gândeai ca şi mine şi ca toţi ceilalţi? Trebuie să-ţi mai spun că Margot Ernemann nu ar fi meritat dragostea ta, chiar dacă mâna ei n-ar fi fost pătată de groaznica faptă! Află că am făcut cercetări! Fata asta a avut un şir de amanţi înainte de a te fi prostit pe tine, e rafinată ca cea mai mare cocotă! Unde-i vorba de un avantaj mai mare pune în joc inima şi onoarea. A venit încoace cu intenţia de a deveni soţia ta, şi dacă nu se întâmpla să intru tocmai atunci la bolnav, cine ştie ce se întâmpla. Să-ţi spun mai mult? Oare dragostea ta faţă de ea a rămas curată şi nevinovată? Dacă-mi răspunzi cu da la întrebarea mea, atunci îmi retrag orice acuzaţie!

Aceste din urmă cuvinte avură efectul unei lovituri de măciucă. Ca împietrit priveşte Eberhard pe femeia diabolică.

— De unde ştii tu, ce ne-a putut face să ne uităm cu totul într-o noapte caldă de vară, dornici de o fericire supraomenească?

— Vasăzică nu m-am înşelat! (Leonie izbucneşte într-un râs tăios). Atunci pot s-o numesc târfă fără nicio remuşcare, căci se lăuda în gura mare cu păcatul ei şi că de-aici încolo va

avea şi mai mare putere asupra tânărului conte şi că ar putea chiar să ridice pretenţii legale.

— Asta… asta să fi făcut Margot, Margot a mea?

— Să chem servitorimea ca să-ţi dovedesc temeinicia spuselor mele?

— Nu… nu… Dumnezeule prea Sfinte! Dacă într-o inimă ca a lui Margot, pe care o veneram şi o adoram, pot sălăşlui astfel de demoni, atunci blestem din nou ziua care m-a adus în apropierea ei, o blestem pe ea şi copilul pe care-l poartă în pântecele ei!

Contele Eberhard s-a ridicat, îşi strânge pumnii gâfâind şi porneşte spre uşă.

— În sfârşit! îşi zice în sine baroana. Dacă nici asta nu-i este de ajuns, atunci nu se mai vindecă de ea!

Ce-i pasă ei, că în câteva zile a făcut din vărul ei un om frânt, pe jumătate distrus! Vrea să-şi ajungă ţinta pe orice cale; să devină contesă de Hohenegge şi să-i câştige inima!

În încăperea alăturată, aproape de tot de uşa vechii biblioteci, zace întinsă pe jos, Margot, acoperindu-şi faţa albă cu mâinile. Cu toate că a păcătuit, mânată de o iubire aprinsă, atotputernică, ea a rămas totuşi cu inima curată şi liberă de toată urâciunea sufletească pe care i-o atribuie baroana. Ca sângeroase lovituri de bici o lovesc cuvintele Leoniei, s-a năruit sub ele, şi-a împreunat mâinile în disperare mută, doar s-o îndura Dumnezeu să închidă gura calomniatoarei, şi cum lucrul nu se întâmplă, ea urmă să tacă, suferind de dragul celui pe care-l iubeşte mai mult decât pe Dumnezeul ei, şi care acum a părăsit-o cu totul. Dincolo s-a făcut tăcere. Plecaseră. Printr-una din ferestruicile castelului străvechi pătrunde în bibliotecă o rază a lunii şi sărută ca spre mângâiere chipul unei biete femei nenorocite.

Capitolul 12 – În împărăţia morţilor

Doar cu încetul se linişteşte durerea sălbatică din sufletul lui Margot. Groaznicele răni însă, pe care i le-au pricinuit

cuvintele Leoniei, vor sângera mai departe, până la sfârşit. Cum să-l încredinţeze pe Eberhard, că niciodată n-a urmărit un gând murdar, calculat, că n-a fost mânată spre el decât de un sentiment curat? Baroana posedă acum groaznica taină care-l poate distruge, oricât ar fi el de tare, şi prin asta ea va triumfa.

Ce va spune femeia, la care găsise adăpostire, când îi va comunica, ce rău îşi împlinise însărcinarea? Aştepta din minut în minut, ca Leonie s-o elibereze, după cum îi făgăduise. Nu va adresa niciun cuvânt mizerabilei, care i-a călcat în picioare cele mai sfinte simţăminte şi a făcut-o târfă care se vinde. Va pleca în tăcere şi piciorul ei nu va mai călca niciodată pe la Hohenegge!

Cum i se strânge inima de durere la gândul că acum a pierdut de-a binelea pe Eberhard, că a trebuit să-l cedeze celeilalte!

Dar minutele se prefac în sferturi de oră şi ore, nimeni nu se apropie de uşa încuiată şi Margot rămâne prizonieră. Oare Leonie o fi pregătind o nouă perfidie?

Să bată şi să cheme nici nu poate îndrăzni Margot, căci atunci şi-ar fi trădat prezenţa. Cu cât înaintează noaptea, cu atât mai chinuitoare devine situaţia ei.

Doar luna luminează din când în când încăperea foarte întunecoasă în care domneşte un aer greu de mucegai. O altă ieşire nu există. Adineauri, când intrase Eberhard, abia avusese timpul să se ascundă pe după unul din vechile dulapuri, oricât de mult îi sângera inima, că nu trebuie să răspundă nici măcar la una din chemările lui.

Obosită rătăceşte prin încăperea semi-întunecoasă, în sus şi-n jos. Ea stă s-asculte fiecare sunet care vine din cuprinsul castelului. Dar tăcerea creşte tot mai mult. Dincolo, lângă contele mort, va mai fi veghind încă bătrânul servitor, dar toţi ceilalţi vor fi dormind.

Margot se hotărăşte să aştepte dimineaţa. În noaptea asta somnul nu se lipeşte, fireşte, de ochii ei. Unul din jilţurile înalte cu îmbrăcăminte de piele îngălbenită de vechime o adăposteşte. Obosite îi cad pleoapele peste ochi, dar spaima

n-o lasă să se odihnească. Îl vede pe răposatul conte venind din colţ, vede cum întinde braţele spre ea, pe gura lui are un zâmbet descompus, aude vocea lui de parcă ar sta iar la căpătâiul lui.

— Târfă!... Ucigaşă...

Ea sare în sus.

În sfârşit se luminează de ziuă. Acum trebuie să vină baroana! Ziua-n amiaza mare e greu de executat o fugă tainică.

Margot e obosită de moarte. Şi foamea o chinuie. Ascultă şi ascultă – nimic şi iar nimic!

Se luminează de-a binelea, e ziuă. Începe să se simtă mişcare prin castel, multe persoane aleargă încoace şi-ncolo. Trăsurile pleacă, altele sosesc! Ce-o fi asta oare?

Îşi frământă creierul şi acum îşi dă deodată seama. Înmormântarea bătrânului conte în capela castelului!

În ceasurile acestea de agitaţie, Leonie n-a găsit momentul prielnic s-o elibereze pe Margot.

Va trebui cumva să rămână o a doua noapte în biblioteca izolată? Se înfioară la gândul acesta şi acum o cuprinde bănuiala, că baroana o fi uneltind vreo altă viclenie.

O fi existând oare numai această singură ieşire? Castelele vechi îşi au aproape toate, gangurile lor secrete. Nevoia ascute minţile. Margot cercetează toate tăbliile, caută colţurile şi firidele – nimic! Rămâne mai multă vreme în faţa unul tablou foarte vechi cu rama lată, reprezentând o doamnă din secolul ai şaptesprezecelea. Mâinile ei pipăie tabloul ciudat. E pictat pe lemn. La lumina slabă cercetează încrustaţiile care împodobesc rama.

Deodată scoate un strigăt uşor. Sub apăsarea degetului ei sare un resort – tabloul din ramă se învârteşte.

O deschizătură întunecoasă se cască în faţa lui Margot, un gang îngust, care duce pe nişte trepte, spre adâncime. Vasăzică tot n-a înşelat-o presimţirea. Pe undeva tot va ajunge să iasă. De existenţa acestei scări secrete nu are cunoştinţă nici Leonie şi nici Eberhard.

După o scurtă cumpănire, Margot păşeşte în gangul cel

îngust.

În aceeaşi clipă scoate un strigăt de spaimă. În urma ei se aude un sunet metalic şi noapte adâncă o învăluie. Tabloul s-a întors de la sine la locul lui şi resortul tainic s-a închis.

Plină de groază, fata caută să găsească în întuneric locul de unde s-ar putea pune în mişcare resortul dinspre partea asta; zadarnic, toată osteneala ei nu e de niciun folos – a devenit prizonieră pentru a doua oară, de astă dată într-o gaură neagră şi îngustă.

Pereţii sunt reci şi umezi. Margot înaintează pe dibuite. Câţiva paşi şi întâmpină nişte trepte înguste ce duc în adâncime. Dar încotro? Cine-i garantează că n-o să cadă pe întuneric într-o gaură adâncă?

În cele din urmă, ochii ei se mai deprinseră cu întunericul. Cu o rugă impregnată de spaimă, bâjbâie mai departe.

— Nu mă lăsa să mă prăpădesc de o moarte aşa de groaznică, Dumnezeule Atotputernic! şopteşte ea.

Dar... ce-i asta? Jos, în adâncime, pare că se face puţină lumină! Coboară adânc, tot mai adânc. Curând descoperă şi pricina licăririi celei slabe. În zid, sus, printre pietre se află o mică deschizătură, care permite să pătrundă lumina zilei.

Ciudat, cât e de lung gangul acesta secret! Ba din ce în ce merge mai în pantă. Nădăjduise să dea undeva peste o uşiţă care să ducă în vreun loc tainic din parc, şi iat-o că stă în faţa unor ziduri masive. Unde se află ea?

Oare gangul se sfârşeşte aici? Nu se poate! N-ar fi avut niciun rost, dacă n-ar fi oferit o putinţă de scăpare fugarului din castel. Dar se prea putea să fie zidită ieşirea! Copleşită de gândul acesta înspăimântător, Margot cercetează zidurile de piatră.

Deodată se opreşte şi ascultă. Sunete ciudate, ca venind din mare depărtare, îi pătrund la ureche.

Nu erau nişte sunete de orgă? Şi iată că se adăugară la ele şi voci: o cântare tristă, o cântare de îngropăciune!

Înmormântarea stăpânului castelului! Sfinte Dumnezeule! Unde s-o fi aflând ea oare? Şi, cu zel tot mai mare, caută – pe jos – pe sus... În sfârşit dă de o piatră desprinsă din loc. O

poate da în lături, şi tot mai puternic răsună cântecul de orgă.

Cu degetele-i rănite, îndepărtează alte câteva pietre, pieptul i se zbate năvalnic, o frică sălbatică o copleşeşte, n-o mai animă decât un singur gând: să plece din locul acesta, unde se prăpădeşte de groază!

Şi în sfârşit deschizătura e atât de mare, că-şi poate strecura nu fără greutate, trupul mlădios; speră să nimerească într-o încăpere care să aibă o uşă înspre parc. După socoteala ei trebuie să fie cel puţin în dreptul parterului castelului, căci a coborât foarte multe trepte.

Acum se află dincolo de zid, priveşte în juru-i şi-şi duce mâna la piept, care-i palpită de groază. Încăperea pare a fi destul de mare; e întunecoasă, doar în depărtare se ivesc trepte largi, care sunt luminate de sus de o lumină mată. O boltă, vasăzică, susţinută de un mare număr de coloane groase.

Ochii lui Margot se deschid mari. Se cutremură, un gând îngrozitor o copleşeşte! Orga începe din nou să cânte, un val de sunete puternice răsună deasupra ei, o lumină roş-gălbuie pâlpâie peste treptele largi din depărtare şi Margot se trage înapoi, cu un ţipăt înăbuşit. O umbră mare se răsfrânge pe scară, lăsându-se tot mai jos, şi de astă-dată Margot ştie unde se află şi ce se petrece aici!

O cuprinde un frig de gheaţă, vrea să strige, dar nu poate: fatalitatea a dus-o pe drumul secret în cavoul castelului, care se află sub capelă. Chiar în acest moment, şase servitori coboară treptele cavoului, ducând sicriul stăpânului lor ucis?

Alţi doi, cu lumânări aprinse, păşesc de o parte şi de alta.

Scuturată de un fior, Margot poate distinge şi ce cuprinde restul încăperii. Coşciuge oriîncotro priveşte, învechite de vreme, prăfuite, şi multe din ele cu chipul cioplit pe capac al adormitului pe veci.

Pe după coloana veche, care sprijină o firidă, nu poate fi, fireşte, descoperită; totuşi, cade tremurând în genunchi, privind cu ochi înfriguraţi cortegiul mortuar care se mişcă încet prin galeria îngustă a cavoului.

La un loc anumit sicriul de metal e lăsat jos, şi servitorii se

retrag.

Margot întinde braţele, fără a fi văzută. Bărbatul cel încovoiat care se apropie este Eberhard, care a venit, desigur, să-şi ia un ultim adio de la tatăl său!

Ea îi recunoaşte faţa, care, în ultimele zile, a slăbit şi a pălit, îl vede cum luptă împotriva groaznicei fatalităţi, ce l-ar putea doborî la pământ.

Tatăl ucis, iar el, fiul, despărţit de fata pe care a iubit-o, cu care a voit să se căsătorească şi care n-a fost decât o târfă... cum s-a silit Leonie să i-o dovedească. Nu năruie aceasta la pământ şi pe omul cel mai tare?

Face un semn cu mâna, şi servitorii se retrag. Eberhard rămâne multă vreme lângă sicriu, adâncit în rugăciune. De sus răsună înăbuşit murmurul jalnicei adunări.

— O, de ce nu pot să alerg, să îngenunchez lângă el, şi să mă rog împreună cu dânsul?

Îl vede strângând pumnii fără de voie; şi ea trebuie să stea aici jos la pământ, fără să-şi îngăduie niciun gest, nevinovată şi totuşi zdrobită. Îşi împreună mâinile în caldă rugăciune. Pentru mortul de colo, pe care nu ea l-a omorât, pentru Eberhard, pe care-l iubeşte mai mult decât viaţa ei, şi care-o preţuieşte!

Eberhard se întoarce deodată şi urcă încet treptele capelei, urmat de servitori. Margot se ridică şi ea. Dacă vrea să scape de tovărăşia morţilor, apoi trebuie să se grăbească s-o facă acum, căci uşa grea de stejar de sus se va închide îndată şi nimeni nu va mai veni multă vreme încoace.

Dar cum – Sfinte Dumnezeule! – cum să poată fugi când sus, în capelă, e adunată atâta lume?

Tocmai a păşit şi ultimul servitor pragul de sus. Margot se apucă cu amândouă mâinile de tâmplele ce-i zvâcnesc.

— Scapă-mă, Doamne, Dumnezeule! Nu pot... nu pot să mai rămân aici...

Ultimele cuvinte îi mor pe buze, uşa grea de stejar, s-a închis. Servitorul încuie; noapte neagră, înfiorătoare, învăluie pe nenorocita fată.

Ea se prăbuşeşte pe scară cu un ţipăt. Nimeni n-o aude din

capelă, căci în aceeaşi clipă, orga intonează prohodul. Margot a leşinat de groază.

Cât o fi zăcut aşa nu ştie nici ea; când îşi revine în sfârşit, se ridică cu un geamăt greu. Unde se află? Îşi aminteşte, vai! prea curând de cele petrecute.

Se trage ca ameţită, într-o parte, vrând să fugă, dar nu dă decât de coloanele reci! E sortită să rămână în tovărăşia morţilor! Dar parcă se mişcă ceva în întuneric. Nu foşnesc hainele de mătase, mucegăite, ale răposaţilor în vechile sicrie? Să plece! O, de-ar putea să plece! Spaima aproape că i-a răpit minţile!

Vrea să se întoarcă la gangul secret, pe întâia deschizătură. Mai bine să piară acolo, încetul cu încetul, de foame, dacă nu vine Leonie s-o ia, decât să rămână aici! Se cutremură ori de câte ori, dibuind cu mâna, atinge unul din sicrie; se izbeşte cu capul de muchiile zidului, dar nici că-i pasă.

În sfârşit, i se pare că a ajuns la firida căutată, dar puterile îi sunt sleite şi cade în genunchi, gâfâind.

În aceeaşi clipă, Eberhard de Hohenegge, cu faţa întunecată, păşeşte din nou în capela părăsită a castelului. Lumea care venise la înmormântare a plecat, slugile s-au întors în interiorul castelului; chiar şi uşa de la intrarea capelei a fost încuiată.

Eberhard o descuie, vrând să mai coboare o dată singur de tot la mort, simţind nevoia imperioasă să-i destăinuiască toată suferinţa, în speranţa că poate aceasta îi va reda mult dorita pace sufletească.

Niciun servitor nu-l însoţeşte, căci tânărul conte vrea să fie cu desăvârşire singur. Ia unul din sfeşnicele altarului, îşi aprinde o lumânare de ceară şi astfel înaintează spre gura cavoului. Nu ştie ce e groaza. Cu cheia pe care o are la el, descuie şi păşeşte încet în adâncime. Se opreşte lângă sicriul tatălui său, pune sfeşnicul jos şi rosteşte o scurtă rugăciune.

În apropiere, lângă o coloană, se află o bancă de piatră, pe care se aşază. Nimeni nu-l vede; aici poate da frâu liber durerii sălbaticei lui disperări, fără ca cineva să-l acuze de slăbiciune.

Nu bănuieşte că doi ochi l-au zărit şi-l privesc de departe: ochii lui Margot! Rezemată de perete, nenorocita sta pe după o coloană depărtată, cu braţele dornic întinse spre bărbatul mult iubit.

Nu e oare o minune că tocmai el a venit, ca s-o smulgă din groapa asta vie?

Îi aude glasul. Sună limpede în tăcerea cavoului. Eberhard s-a ridicat şi s-a rezemat de sicriu, de parcă mortul l-ar auzi astfel mai bine.

— Tată, dacă vocea mea ajunge până la tine, dacă auzi ce-ţi vorbeşte fiul tău în ceasul acesta, dacă nu s-a sfârşit totul odată cu moartea, dă-mi, atunci un semn care să-mi spună adevărul! Cine a întins spre tine mâna ucigaşă, tată? Fost-a într-adevăr Margot?

Un sunet uşor, jalnic, se aude prin cavou.

— Cine oftează aici atât de dureros?

Dar ochii lui nu pot descoperi nimic!

— Îmi simt fruntea cuprinsă de ghearele nebuniei, tată! se jeluieşte din nou contele. Şi tu ai iubit-o pe Margot a mea, o ştiu, chiar dacă speranţa ei de a-mi deveni soţie, ţi-a provocat crunta mânie. Poate că tot ai fi iertat-o... după aceea! Dar e prea târziu! Dacă mă poţi auzi, tată, află că o iubeam, da. O iubeam mai presus de orice pe lume! Chiar sărac şi dispreţuit, aş fi avut puterea să pribegesc oriunde cu dragostea ei caldă şi credincioasă, m-aş fi simţit rege! Şi ea să fie un suflet pervers, cântărind cele câte a făcut, ba chiar şi o criminală, o creatură care să fi dăruit şi altora dragostea ei, în schimbul arginţilor? Am blestemat-o pe ea şi pe nenorocita făptură, pe care o socoteam carne din carnea mea! Dar aici, în fundul inimii, se deschid din nou rănile sângerânde, stârnindu-mi dureri, în dorul meu vechi, sălbatic, fierbinte, după fiinţa iubită! Dacă m-am înşelat totuşi, şi ea nu e vinovată, ci numai o fatalitate s-a abătut asupra ei, iar dânsa nu e decât o victimă a geloziei şi a perfidiei?

Vorbea, cu respiraţia tot mai înecată. Cu urechea aplecată deasupra sicriului, ca şi cum s-ar fi aşteptat să se întâmple ceva, ce să-l lumineze. Dar... ce să fie asta? E lucru aievea

sau îl înşală simţurile? Un sunet îi izbeşte urechea, uşor ca adierea zefirului:

— Eberhard! Eberhard.

El se întoarce, îşi prinde tâmplele în mâini, ochii îi ard ca în friguri. Colo, rezemată de o coloană, luminată de flacăra pâlpâitoare a lumânării, se desprinde... chipul lui Margot!

Privirile ei sunt aţintite asupra lui, cu acea expresie indescriptibilă a celei mai adânci iubiri şi a celei mai mari dureri. Nici ea însăşi nu-şi poate da seama cum a făcut de s-a trădat, părăsindu-şi ascunzătoarea şi venind la el... ca odinioară, când fericirea îi mai surâdea! Dar dânsul? Întocmai cum negura se risipeşte la întâile raze ale soarelui, tot aşa şi Eberhard, în clipa în care vede înainte-i, chipul ei drag, dulce, într-un moment în care suferă atâta pentru ea... a uitat tot ce-l distrusese, aruncându-l în abisul nenorocirii. Nu, fiinţa aceasta nu poate fi o stricată, e numai Margot a lui, dragostea lui, căreia i-a făcut o atât de amarnică nedreptate, în tulburarea-i aprigă.

— Margot! Margot!

E un strigăt sălbatic care i se smulge din piept.

Se repede spre ea. Nici nu se gândeşte cum de a putut ea veni încoace, nu vede decât chipul ei tremurând şi ochii ei scăldaţi în lacrimi.

Ea închide ochii, braţele lui puternice o cuprind. O! cum ar vrea să moară, să nu se mai trezească niciodată!

Eberhard strânge la piept trupul adorat şi-i acoperă gura cu sărutări pasionate.

Şi ea, nu i se-mpotriveşte deloc, ci-l lasă s-o ducă spre banca de piatră şi s-o ia ca odinioară pe genunchi.

— Margot, îmi pierdusem minţile, când te-am acuzat pe nedrept, când am putut crede măcar, o oră numai, că sufletul ţi-era împovărat de odioasa vină cu care te încărcaseră calomnia şi perfidia! Ai să mă poţi tu vreodată ierta, iubito?

Şi-i sărută rănile de pe mâinile ei mici, şi ochii ei, pe jumătate deschişi, îl mângâie cu un răspuns drăgăstos.

— Câte nu s-au spus împotriva ta Margot! Nici nu vreau să ţi le repet... nu pot... nu vreau să te cred. Azi stai curată

înainte-mi! Şi bătrânul pe care l-am condus azi la odihna de veci, – de-ar mai putea vorbi – ar spune cu siguranţă; „Nu! Vă înşelaţi cu toţii, ucigaşul meu nu-i mica Margot, căreia i-am făcut, fireşte, mult rău pentru că voia să-mi ia fiul, dar pe care o iubeam totuşi în tăcere”!

Braţele ei slabe se încolăcesc pe după gâtul lui.

— Eberhard, şopteşte ea, cald, îţi mulţumesc de mii şi mii de ori că m-ai descărcat de vina crimei! O fatalitate întunecată e gata să mă doboare. Dar acum că ştiu că tu, unicul om care crede în mine, nu eşti pierdut pentru mine, voi aştepta cu drag ziua în care nevinovăţia mea va ieşi la lumină!

Şi, desprinzându-se de pe genunchii lui, se apropie de sicriul bătrânului conte, nemaiştiind ce e frica, ce e groaza! Doar e lângă ea Eberhard!

— Ce faci tu acolo, Margot? strigă tânărul conte.

— Eberhard, zice ea, cunoşti vechea legendă despre judecata divină, care face ca rănile unui asasinat să se redeschidă şi să înceapă a sângera de cum mâna criminalului le atinge? Pun mâna mea dreaptă pe sicriul acesta şi-ţi jur: sunt nevinovată de moartea tatălui tău; am auzit ultimele cuvinte ce le-a rostit în somn, când mi-am luat rămas bun de la el. „Dacă te-am nedreptăţit totuşi? Margot, unde eşti?” Mă iertase în cugetul lui! Blestem şi zbucium să mă urmărească, să ajung fiinţa cea mai dispreţuită de sub soare, dacă am mărturisit strâmb.

Nu mai poate vorbi, Eberhard a întrerupt-o, strângând-o din nou la piept şi ducând-o înapoi la banca de piatră, unde-i cade la picioare, culcându-şi faţa-i palidă în poala ei şi sărutându-i cu căldură mâinile.

— Iartă-mă, Margot… iartă tot ce ţi-am făcut! o imploră el. De acum încolo voi fi ocrotitorul tău, ferindu-te de năpastă şi primejdii!

De pe trepte răsună un hohot de râs batjocoritor.

Amândoi se întorc deodată şi recunosc pe Leonie de Brissac, care se apropie de ei dreaptă, cu dispreţ şi furie în priviri.

Mai poartă încă rochia de doliu; ca nişte fulgere distrugătoare îi ţâşnesc privirile de sub sprâncenele negre.

De o bună bucată de vreme, stătea la intrare, sus, căci urmărise, bănuitoare, pe vărul ei şi fusese martoră la convorbirea celor doi îndrăgostiţi. În clipa în care Margot îşi rostea jurământul, Leonie coborî repede în adâncime.

— Tu, Leonie? exclama Eberhard, încruntând sprâncenele.

Îşi aminteşte prea bine că ea a fost aceea care a stârnit toată ura şi calomnia împotriva lui Margot.

Mută, tremurând în faţa noii nenorociri pe care o presimte, Margot se reazemă de coloană, privind imploratoare pe femeia care îl iubeşte ca şi ea pe Eberhard.

— Admirabilă scenă! zice Leonie batjocoritoare. Felicitările mele, vere! Îţi dai întâlniri de dragoste în ziua înmormântării tatălui tău asasinat, şi chiar cu ucigaşa lui! E demn de penelul unui pictor, zău aşa!

Eberhard strânge pumnii de mânie.

— Potoleşte-te, Leonie! Sunt stăpân pe hotărârile mele. Şi ca atare îţi declar că nu mai cred în vina acestei sărmane fete!

— A… vasăzică te-a prins din nou în mrejele ei?

— Taci! N-ai niciun drept să vorbeşti despre Margot la modul acesta! izbucneşte el.

Leonie de Brissac gâfâie şi vine în faţa lui, cu ochii-i arzători îl priveşte voind parcă să-l sfredelească.

— Niciun drept, spui tu? rosteşte ea, tremurând. Ei cum, nu sunt eu logodnica ta? N-am cuvântul tău că te vei căsători cu mine? Şi acum când vechea ta amantă s-a târât după tine şi ţi-a sucit capul cu gunguritul ei ipocrit, mă jigneşti de parcă n-ar fi ea o târâtură ci eu, şi îmbrăţişezi în faţa logodnicei tale pe această creatură! Este demn de un nobil?

— Dă-mi voie să-ţi spun, Leonie… căută contele să îmbuneze pe baroană, socotind, fireşte, că-i datorează o explicaţie.

Dar ea nici nu-l lasă să continue. Stă în faţa celor doi, ca o zeiţă a răzbunării.

— Crezi aşadar în nevinovăţia acestei făpturi? Vrei să fii de

partea ei împotriva întregii lumi, vrei să mă alungi ca pe o jucărie de prisos? gâfâie ea.

— Nu pot... nu pot s-o părăsesc pe Margot. Tot ce mi-ai spus despre ea nu e adevărat!

— O! ţi se vor deschide curând ochii... Dispreţuieşte-mă de dragul acestei târfe, insultă-mă, pentru ultima oară, răspunde: vrei să cedez locul fetei acesteia sau îţi aminteşti de datoria ce o ai faţă de mine?

— Margot rămâne la mine! strigă Eberhard hotărât.

Baroana îşi dădu capul pe spate, sfidătoare, aţintindu-şi ochii aprinşi asupra lui Margot.

— Şi dumneata? Ce spui dumneata de asta? Vrei să-l descătuşezi de dumneata pe omul acesta în folosul său propriu?

Margot o priveşte imploratoare.

— Îndură-te! Îndură-te de nenorocirea mea! se roagă ea. Îndurare!

— Ha, ha, ha! Faţă de dumneata? Nu. Ai pe conştiinţă sufletul acestui om orbit. Eliberează-l! Trebuie!

— Nu pot, lasă-mi unica mea fericire, sunt doar mama copilului său... eu...

Dar Leonie nu cunoaşte îndurarea. Se apleacă fulgerător asupra sărmanei fete care a căzut în genunchi, şi-i şopteşte:

— Vrei să-i spun?

— Nu... nu! strigă Margot împotrivindu-se, cu groază în ochi.

Eberhard o dă la o parte pe baroană.

— Destul! Pentru ultima oară îţi poruncesc: retrage-te Leonie! Mai vorbim noi în castel. Nu e aici locul pentru aceasta. Acolo îţi voi da orice satisfacţie!

— Numai să nu devin soţia ta!

— Nici nu mai e cu putinţă! Mai ales după ce am auzit până şi jurământul acestei nenorocite.

— Crezi ceea ce ţi-a spus?

— Da... de o mie de ori, da!

— Atunci... fie!

Şi, cu o mişcare de înverşunare şi aţintindu-şi privirile ei

demonice asupra fiinţei prăbuşite la pământ, strigă cu răutate:

— Aruncă-te deci cu ochii deschişi în pierzanie! Cum mă distrugi tu pe mine, tot aşa te distrug eu pe tine! Află dar că eşti…

Un strigăt sfâşietor o întrerupe. Margot l-a dat pe Eberhard la o parte şi a sărit în picioare, ridicând imploratoare amândouă mâinile.

— Nu mai continua… sunt gata să îndur orice…

Şovăie, dar nu mai are dreptul să dea înapoi. E în joc salvarea lui Eberhard, care nici nu bănuieşte ce se petrece aici între cele două rivale.

— Ce înseamnă asta? strigă el, uluit.

Atunci Margot se repede la el, strigând cu glas sfâşietor:

— Te-am înşelat, te-am minţit, Eberhard! Nu sunt demnă să fiu soţia ta! Rămâi cu bine, rămâi cu bine, pe vecie!

Contele se trage înapoi, clătinându-se şi ţinându-şi fruntea în mâini. E treaz sau visează? Ce să fie asta?

— Margot! strigă el ca ieşit din fire. Nu ştii ce vorbeşti. Dar jurământul la sicriul tatălui meu, că ai fi nevinovată de moartea lui?…

Vrea să se repeadă la ea, s-o ia în braţe, căci îi face impresia că a înnebunit.

— Nu mă atinge! Colo este femeia pe care ai s-o duci la altar, iar pe mine… să mă ierte Dumnezeu cel îndurător! şopteşte ea cu buzele învineţite. Am jurat… strâmb!

— Nenorocito! Ai fi aşadar?…

Eberhard o priveşte, de parcă ar vedea o nebună.

— …vinovată… da… da! Ucigaşă! Uită-mă, nu voi putea fi a ta niciodată.

Şi el se apropie, ca un om beat, de coloana de piatră, clătinându-se.

Margot însă caută să fugă, căci n-ar putea rezista cuvintelor lui! Şi totuşi, a trebuit să rostească minciuna aceea înfiorătoare, spre binele lui, şi pentru că femeia aceea dominată de ură l-ar putea distruge!

Leonie de Brissac zâmbeşte rece. A biruit şi de astă dată!

— Margot!…

Strigătul dureros, sfâşietor, al lui Eberhard ajunge până la urechea nenorocitei, care fuge sus pe scară.

Acoperindu-şi cu mâinile faţa scăldată în lacrimi, se repede în capelă şi, de acolo, pe uşa deschisă, în parcul scăldat de razele aurite ale soarelui.

Nimeni n-o opreşte. Ajunge pe cărări înguste la ieşirea parcului. Apoi mai departe… tot mai departe… pe drumul ce mai cu drag l-ar face spre moarte!

*

Leonie de Brissac se uită după nenorocita fată, până ce a dispărut colo sus. Apoi, se întoarce spre vărul şi logodnicul ei.

— Sărmane Eberhard, zice ea încet. Recunoşti acum că ai fost minţit şi înşelat de creatura aceea?

El abia de-o înţelege. Îşi simte capul greu. Dar, cu toate cele aflate, simte mânie şi aversiune faţă de Leonie, care i-a distrus din nou o oră de fericire.

Îi respinge, de aceea, mâna şi-i spune brutal:

— Te rog, lasă-mă! Am ajuns la capătul puterilor!

Şi, fără ca s-o învrednicească cu o privire măcar, se ridică ameţit şi urcă treptele spre capelă.

— Dragostea asta are rădăcini mai adânci decât am crezut! murmură ea cu glas răguşit. Dar vedem noi cine va rămâne, la urma urmelor, biruitoare: eu sau cocota asta cerşetoare!

Şi, frământând gânduri sinistre, îl urmează pe vărul ei. Sus în capelă, priveşte zadarnic în juru-i, să-l zărească: a plecat însă, fără ca s-o aştepte.

— N-ai decât s-o cauţi! Va fi zadarnic! Nu-mi voi permite niciun răgaz până ce nu voi ajunge contesă de Hohenegge!

În drumul spre castel, nervii i se mai liniştesc, astfel că nimeni nu ghiceşte la sosirea ei, prin ce zguduire sufletească trecuse.

Se îndreaptă repede spre camerele ei. În anticameră, aşteaptă un bărbat în apropierea ferestrei, probabil vreunul din servitorii aduşi de invitaţi la înmormântare. Stă cu pălăria în mână şi e cu spatele întors spre Leonie.

— Cine eşti dumneata? Ce doreşti? întreabă baroana.

Servitorul, îmbrăcat în negru, întoarce capul şi zâmbeşte.

— Hector Rammont! exclamă Leonie speriată. Masca-Roşie face o vizită ziua-n amiaza mare!

Capitolul 13 – Moarta vie

Bietul Hartenberg, care până atunci obţinuse ca detectiv în cercurile poliţiei secrete, succese însemnate şi era invidiat de colegi, a suferit o înfrângere de care pătimeşte greu.

Încă în noaptea aceea l-a chemat la cercetare şeful poliţiei secrete, în urma raportului celorlalţi poliţişti.

Hartenberg se supuse. Îşi spărgea zadarnic capul să găsească un argument destul de plauzibil cu care să motiveze de ce a lăsat pe Masca-Roşie şi pe tovarăşii lui să scape, căci trebuia doar să înlăture orice bănuială ce ar pluti asupră-i, spre a nu părea complice al mişelului.

Pentru întâia oară, şeful îl primi nu tocmai amabil. Un interogatoriu începu şi, după o cumplită luptă lăuntrică, Hartenberg raportă totul conform adevărului.

— Îl şi aveam în mână, totul era sub pază; aş fi pus rămăşag pe orice, că vestitul bandit nu mai are niciun mijloc să scape... şi iată că mi-a paralizat braţul, voinţa, făcând din mine un copil, de care-şi poate bate joc oricine! Am ştiut că, pentru el, o crimă nu înseamnă nimic, n-am voit să-l cred că a pus stăpânire pe copilul meu, până ce nu mi-a arătat eşarfa şi lănţişorul pe care ea îl purta la gât şi atunci mi-a pierit curajul; nu puteam rosti, chiar eu, condamnarea la moarte a copilului meu, carne din carnea mea, sânge din sângele meu! Aşa că l-am lăsat să-mi scape. Dacă m-am făcut vinovat, pedepsiţi-mă, Excelenţă!

Şeful poliţiei a ascultat cu emoţie mărturisirea celui mai bun agent al său. Apoi se apropie de omul acesta zdrobit şi-i puse mâna pe umăr.

— Probabil că nici eu n-aş fi procedat altfel, zise el scurt. Bine. Şi acum, ce ai de gând să faci?

— Să pun totul în joc ca tot să-l mai prind pe câinele de ticălos şi, pe lângă asta, să salvez pe copila mea, Alice!

— Ai vreun indiciu pe unde o fi ascunsă?

— Nu, încă nu, dar m-aş apuca îndată de lucru!

— Atunci... îţi urez succes! Dacă ai nevoie de oameni, ştii prea bine că-ţi stau la dispoziţie. Şi nu trebuie să-ţi iei prea mult la inimă chestia cu dispariţia banditului. Ticălosul îi ia la rând pe fiecare din detectivii noştri şi trebuia să-ţi vină rândul şi dumitale. După cum prevăd, o să mai avem de furcă cu el, până să-l putem duce la eşafod. Şi sunt încredinţat că, dacă vreodată cineva l-ar putea face să cadă, numai dumneata eşti acela, dumneata, Sherlock Holmesul nostru!

Îi întinde mâna şi Hartenberg îşi ia ziua bună, plin de recunoştinţă.

*

Alice dispăruse. Nicio schimbare nu intervenise. Şi orice încercare din partea tatălui de a-i afla urma, fie ea cât de slabă, e zadarnică. Mască-Roşie trebuie să aibă mii de ascunzători şi peste tot ajutoare, astfel că-şi poate face mendrele.

La ce şiretlicuri va fi recurs ticălosul, ca să i-o ademenească şi pe Alice? Ştia ea, cine era seducătorul? Era cu neputinţă, Hartenberg o cunoştea doar prea bine. Unde s-o fi aflând ea? Nu s-a găsit nimic, absolut nimic de la ea! Nu venea nicio veste, dar tocmai aceasta întărea credinţa detectivului, cel puţin, că fiica lui nu fusese asasinată.

Porni singur de tot în căutare. Se deghiza mereu altfel. Totul zadarnic!

În vremea aceasta îl chinuia gândul şi la cealaltă fiică, Margot. Poliţia tot nu putuse încă descoperi că numele Ernemann, pe care şi-l luase Margot ar fi trebuit să sune, de fapt, Hartenberg! De la o zi la alta taina putea fi dezlegată, şi anume că aceea pe care trebuia s-o caute era chiar propria lui fiică.

Îşi găsise desigur moartea în apă, dar cadavrul ei rămăsese dispărut până-n ziua de azi.

Căsuţa lui Hartenberg era ca pustie. Nimeni nu-l vizita; totul zăcea ca mort.

Într-o seară se apropiară de casă câţiva bărbaţi, care purtau un obiect lung. Unul din ei descuie, aprinde lumina în tăcere şi face un semn celorlalţi să ducă povara în casă.

— Puneţi coşul în odaia cea mică, zise el cu glas obosit.

Era Hartenberg. Oamenii făcură cum le poruncise şi plecară apoi, tot aşa de tăcuţi precum veniseră.

Hartenberg încuie uşa după ei şi păşi apoi, cu lumânarea în mână, în odăiţa de lângă camera lui de lucru. Să tot fi stat acolo vreun sfert de oră; apoi, se întoarce iar. Faţa îi e ca de ceară, buzele îi zvâcnesc de parc-ar fi văzut ceva înfiorător; caută cu mâna un punct de reazem şi, în sfârşit, se lasă greu pe un scaun acoperindu-şi faţa cu amândouă mâinile.

— Cu ce am meritat asemenea lovituri, Dumnezeule Sfinte!? murmură el.

În acest timp se apropie afară în noapte, de casa singuratică, o arătare zveltă. O fată tânără.

Vântul vâjâia prin frunzişul grădinii. Fata se rezemă, obosită, de gardul grădinii şi ochii ei urmăresc raza subţire de lumină ce străbate afară printre obloanele închise ale ferestrelor.

— Cum şi-o fi suportând el groaznica soarta? O, numai o singură dată să-l mai pot vedea, să-i privesc faţa de departe, faţa aceluia care m-a trimis la moarte pentru că mă crede vinovată! şopteşte ea, cu buzele înfrigurate.

Este biata Margot, care a făcut drumul pe jos de la Hohenegge şi a ajuns destul de târziu în cartierul ei.

— Tata e acasă... sau poate că şi Alice!

Ea nu ştie ce s-a mai petrecut după plecarea ei. Moartă de oboseală şi flămândă cum e, cât i-ar fi fost de drag să se odihnească un ceas măcar în casa părintească. Ar fi aflat de la Alice, în ce fel suportă tatăl lovitura.

Deschide încet poarta de fier şi se strecoară spre casă. Nu îndrăzneşte să bată, dar cel puţin de ar izbuti să poată vedea faţa mult încercatului bărbat. Şi astfel, dă tiptil târcoale casei. Obloanele sunt toate închise; nu poate vedea nimic. Dar o

uşiţă dosnică cedează la apăsarea uşoară a mâinii sale; poate intra în gangul întunecat. Poate că Alice a uitat să încuie.

Linişte de moarte o învăluie pe biata fată. În bucătărie nu se aude nici cel mai mic zgomot. Frica de o nenorocire, pe care n-o poate încă pătrunde, face ca inima bietei Margot să se strângă. Bâjbâie cu piciorul mai departe, deschide fără zgomot uşa spre mica bucătărie. De aici, o fereastră largă dă spre camera cea mare, astfel că poate vedea totul.

Bucătăria e pe jumătate luminată, căci din odaia alăturată lumina se revarsă şi încoace. Nici aici nu se vede Alice; totul pare atât de părăsit! Privirea înlăcrimată a lui Margot cade asupra bărbatului din odaie: tatăl ei! Acesta stă ca distrus în fotoliu, cu faţa îngropată în mâini. Din când în când un fior îi cutremură trupul.

— Cât suferă! Pentru mine... pentru mine! şopteşte Margot. Iartă-mă, tăticule... O, iartă-mă! N-am făptuit alt păcat, decât acela de a fi iubit!

Deodată se aude un zgomot... afară, la uşa de intrare. Bate cineva! Cine să fie? Alice? Nu, Alice dacă ar fi fost plecată, ar avea cheia la ea. Hartenberg tresare; cu o sforţare, se ridică şi iese. Margot rămâne ca vrăjită lângă fereastră.

Tatăl ei apare din nou, însoţit de alt bărbat. Îşi strâng mâinile. Apoi, străinul zice:

— Nu arăţi bine, Hartenberg! Am venit ca să-ţi aduc o veste cât se poate de importantă. Margot Ernemann, presupusa ucigaşă a contelui de Hohenegge...

Se întrerupe. Hartenberg l-a apucat de braţ, pieptul i se bate năvalnic, ochii aproape să-i iasă din orbite.

— Vino! exclamă el brusc.

Deschide uşa odăii şi Margot poate vedea totul. El arată spre un obiect de forma unei lăzi, acoperit cu o pânză neagră! Margot simte bătăile inimii oprindu-i-se şi se ridică în vârful picioarelor...

— Ce-i asta? strigă străinul, uluit.

Atunci Hartenberg apucă unul din capetele pânzei... o smucitură...

Ca lovită de trăsnet, Margot se trage îndărăt, căci ceea ce

zăresc ochii ei face să i se oprească sângele în vine... În coşul cu formă de ladă, pe care l-au pus jos oamenii, se află o moartă.

Comisarul de poliţie, căci acesta e vizitatorul lui Hartenberg, se trage înapoi, îngrozit.

— Sfinte Dumnezeule! N-o fi cumva?... exclamă el.

Detectivul stă cu dinţii strânşi în faţa cadavrului. Cine ar putea descrie ce se petrece în pieptul omului acestuia, în cele câteva secunde?

— Ucigaşa contelui de Hohenegge! zice el apoi încet.

Comisarul îl priveşte cu ochi mari. Hartenberg însă, dă din cap cu un zâmbet sfâşietor:

— Când mi-a dat şeful însărcinarea s-o caut pe ucigaşă, i-am dat cuvântul meu că o voi afla, vie sau moartă! Vie n-am putut-o afla – să mă ierte Dumnezeu – dar mi-am ţinut totuşi cuvântul: aici zace moartă, Margot Ernemann, de fapt propria mea fiică Margot Hartenberg, îngrijitoarea contelui bătrân şi iubita tânărului conte Eberhard de Hohenegge!

— Hartenberg, ţi-ai pierdut minţile? Această Ernemann să fie?...

Detectivul dă iar din cap.

— Îţi dai seama acum ce înseamnă să-ţi urmăreşti propriul tău copil, carne din carnea ta, sânge din sângele tău, cu intenţia de a o preda călăului? Ştiusem că nu se va bucura multă vreme de libertate, dar speram – ascultă bine! – speram că mă va scuti de ruşinea de a o preda călăului. Mulţumesc lui Dumnezeu... nu mi-a înşelat speranţele... aici zace aceea care a fost odinioară mândria mea, bucuria mea, toată nădejdea mea în viitor!

Vocea i se frânge, hohote de plâns înăbuşite îi zbuciumă pieptul. Lasă pânza neagră peste cadavrul intrat în putrefacţie.

— Hartenberg! zice comisarul mişcat, nu vreau să fiu poliţist în momentele acestea groaznice, nu vreau să fiu decât om. Erai ferm încredinţat că femeia asta a săvârşit crima?

Hartenberg ridică ochii, surprins.

— Nu eram cu toţii încredinţaţi? zice el. Cine altul ar fi avut

vreun interes să moară contele?

În bucătărie, Margot se agăţă cu amândouă mâinile de pervazul ferestrei. Una din aripi e pe jumătate deschisă şi sărmana poate vedea totul, poate auzi totul! Simte pământul clătinându-i-se sub picioare, i se face negru înaintea ochilor.

În coşul de colo ar însemna că zace chiar ea, înecată, mutilată, o imagine a groazei! Cine e sinucigaşa cu părul blond, care seamănă atât de mult cu al ei, cu picioarele mici, încălţate cu acelaşi fel de pantofi pe care-i purtase şi ea la plecarea de acasă?

Cei doi bărbaţi din odaia cealaltă sunt pradă unei groaznice erori. Dar fie! De-acum Margot e moartă pentru lume, pentru toţi cei care au cunoscut-o!

Aude din nou vocea aspră a comisarului:

— Dar n-am ajuns încă să-ţi spun ce m-a adus încoace la o oră atât de târzie!

— Ce altceva decât raportul că s-a aflat adevăratul nume al lui Margot Ernemann?

— Te înşeli; e cu totul altceva! Dar mai întâi o întrebare, Hartenberg: cum de ai ajuns la cadavrul ăsta?

— Lăsasem vorbă la paznicul unuia din stăvilarele principale, să fiu înştiinţat, dacă s-ar pescui un cadavru, care ar avea vreo asemănare cu semnalmentele date de mine. Azi, spre seară, am căpătat vestea. În ce stare sufletească mă aflam, nici nu ţi-aş putea descrie. Nu cred ca în viaţa mea să mă pot consola vreodată de lovitura asta! Totuşi, mă dusei făr’ de zăbavă la stăvilar, privii moarta din micul şopron, unde fusese depusă, şi dădui ordin, ca să fie adusă încoace.

— Dar asta trece, de fapt, peste atribuţiile dumitale, Hartenberg.

— Ştiu, dar voi putea motiva destul de bine faţă de superiorul meu hotărârea aceasta.

— Hm... spune te rog, eşti chiar aşa de sigur că e vorba de fiica dumitale Margot? N-ar fi pentru întâia oară cazul când am fi victima unei erori; chipul moartei nu mai e de recunoscut...

Hartenberg se întoarse încet în camera cea mare.

Comisarul îl urmează în tăcere.

— M-am gândit şi eu la asta, zice detectivul. Dar aici nu mai încape îndoială. Este părul nefericitei mele copile, sunt pantofii ei pe care i-am cumpărat de curând, îi recunosc foarte bine, şi apoi încă ceva: în buzunarul moartei am găsit un portofel cu ceva mărunţiş şi nişte cărţi de vizită cu numele Margot. Şi portofelul îl recunosc.

— În cazul acesta, nu mai am ce obiecta! aprobă comisarul. Aş vrea să-ţi spun vreo vorbă de mângâiere, Hartenberg, dar îmi lipsesc cuvintele faţă de o nenorocire atât de mare ca a dumitale. Altul ar fi căzut zdrobit; dumneata însă o să-ţi revii, dar ţi-aş fi dorit din toată inima ca fiica dumitale să mai fie în viaţă!

— De ce să-mi doreşti asta? întrebă aspru detectivul.

— Să-ţi spun de ce: pentru că sunt ferm încredinţat că asasinatul din castel l-a comis altcineva!

Hartenberg se trage înapoi, surprins.

— Altcineva? rosteşte el imperceptibil. Atunci aş fi… nu, nu, astea nu sunt, desigur, decât nişte presupuneri?

— Fără îndoială, dar toate aparenţele pledează pentru ele!

— Vorbeşte atunci… vorbeşte!

— Iată: încă înaintea înmormântării contelui, care a fost azi dimineaţă, am făcut în cea mai mare taină o vizită în camera din palat, unde fusese săvârşită crima. În calitate de comisar, am obţinut uşor permisiunea. Ceea ce scăpase din vedere tuturor până atunci, eu am reuşit însă să descopăr: am găsit în firida ferestrei, pe jos, ascuns pe jumătate într-o crăpătură, un inel.

— Ei şi ce-i cu asta? L-o fi pierdut probabil vreun membru al familiei!

— La asta mă gândisem şi eu la început Dar pe urmă am privit mai cu de-amănuntul obiectul şi am rămas perplex. Reprezintă un cap de mort, lucrat cu măiestrie. Încrustat cu două briliante în cavernele ochilor! Capul e culcat pe două spade încrucişate.

Detectivul sare în sus cu un strigăt răguşit.

— Dar ăsta-i inelul… lui Masca-Roşie, cum ne-a a fost

descris în amănunţime de către poliţia din Paris, care ne-a trimis şi un desen al lui.

— Exact. Şi la prefectura poliţiei am comparat inelul cu desenul: o eroare e exclusă în cazul acesta; am găsit aşa-zisul „Inelul morţii" al lui Mască-Roşie. Dacă însă acest misterios criminal s-a ascuns, după cum presupun, pe după draperia cea mare din camera bolnavului, unde a pierdut inelul, atunci tot el şi nimeni altul, e cel care a săvârşit crima!

La auzul acestora, Hartenberg e cuprins de înfrigurare.

— Dacă bestia aceea, hiena aceea cu chip de om a săvârşit asasinatul din castel, atunci – Sfinte Dumnezeule! – atunci eu mi-am împins la moarte copilul nevinovat.

Tremură din tot corpul, se aşază în faţa comisarului.

— Ai mai vorbit cu Margot după crimă? întrebă acesta.

— Da, aici, în camera asta! Sta în genunchi în faţa mea. Plângea şi se tânguia, jurându-se că e nevinovată. Eu însă, am gonit-o la moarte, eu însumi i-am indicat fluviul… pentru că nu voiam s-o predau vie călăului! Acum o ştii şi pe asta!

— Mi-am închipuit eu! zice comisarul dând din cap. Ce groaznică fatalitate!

Şi se ridică, nesimţindu-se bine lângă omul acesta.

„Hartenberg are un ghinion oribil de o vreme încoace!" se gândi el.

Detectivul îşi revine cu greu.

— Ştie şeful ceva despre asta? întrebă el, respirând anevoie.

— Nu numai atât, dar Masca-Roşie e chiar în mâinile noastre.

O nouă surpriză.

— Şi aţi putut prinde – fără mine – aşa de uşor pe omul acesta, după ce mi-a jucat o astfel de farsă? E cu neputinţă! exclamă Hartenberg.

— Da, vezi dumneata, în meseria noastră trebuie contat întotdeauna pe surprize! Ce nu s-a putut obţine prin sforţări extreme, s-a putut realiza printr-o simplă întâmplare!

— Dar cum… cum oare?

— Ei, individul combinase o nouă lovitură. El trebuie să fi

aflat că bogatul baron de Bergen avea un fiu fluşturatic, cam dizgraţiat, plecat în lume; baronul a murit, şi ticălosul de Mască-Roşie a venit de s-a dat drept fiul acela. De astă dată, însă, a căzut în cursă, poliţia l-a arestat chiar în palatul baronului Bergen, şi acum stă într-o celulă cu gratii groase.

Hartenberg îşi frecă fruntea.

— Prins vasăzică! Dar atunci… unde a dus-o pe Alice?

— Ah, fiica dumitale cea mică pe care omul acela a sedus-o şi o ameninţa cu moartea, ori de câte ori aflai urma lui? De, n-o ştim încă.

— S-ar putea s-o fi ascuns în palatul Bergen.

— Se prea poate; eu n-am fost de faţă la arestare, aşa că nu ştiu cum s-au desfăşurat lucrurile. Probabil că ai să te ocupi mâine de afacerea asta?

— Mâine, dis-de-dimineaţă voi cere permisiunea şefului, de a sta de vorbă cu criminalul arestat. Văzând că s-a isprăvit cu gloria lui, n-o să-şi mai păstreze tainele!

— Îţi urez mult noroc; pentru azi… noapte bună!

Întinde lui Hartenberg mâna; dreapta detectivului arde ca de friguri.

De cum a plecat comisarul, Hartenberg încuie uşa şi se aşeză pe scaunul de lângă masă.

Un geamăt înăbuşit, dureros, îi umflă pieptul:

— Mi-am ucis copila!

Margot a auzit totul. Trebuie să facă o sforţare ca să nu ţipe, auzind că nu mai era bănuită şi că misteriosul individ, Masca-Roşie, ai cărui ochi îi zărise într-adevăr pe după draperie, ar fi asasinul.

Şi nu numai atât; mai e şi arestat! Dar ce vor fi însemnând cuvintele comisarului că Alice, sora ei, ar fi fost sedusă? Cu repeziciunea fulgerului, se face lumină în creierul ei. Tânărul acela, pe care l-a găsit la Alice, care-a înşelat-o şi pe care l-a văzut apoi pe pod sau i s-a părut că-l recunoaşte totuşi, nu e altcineva decât tot Masca-Roşie!

El a sedus-o pe Alice, el o ţine ascunsă, ca zălog şi ameninţare împotriva tatălui? Dacă e cumva prea târziu pentru salvarea nenorocitei?

Din nou un suspin dureros îi parvine la ureche. Hartenberg s-a ridicat. Ce-a auzit adineauri e prea mult pentru un om, chiar de-ar avea nervii de fier.

Ia lampa şi astfel, păşeşte în odăiţa de alături, în care se află moarta! Cu ochii larg deschişi, priveşte pe aceea care zace în coş. Pune lampa pe masa de alături. Apoi smulge pânza neagră şi bărbatul acela, tare ca fierul, cade în genunchi.

— Margot... Margot! Poţi tu ierta pe orbitul tău tată? strigă el cu glas cutremurător. Te-am omorât fără ca să fii câtuşi de puţin vinovată! Pentru aşa ceva nu există iertare; asta mă va face să-mi pierd minţile.

Afară se deschide o uşă. El nici n-aude. Margot a intrat în camera cea mare; nu mai poate vedea durerea năprasnică a omului acela, fără ca să nu intervină, întâmple-se orice!

Nu era oare Masca-Roşie arestat şi ticălosul nu va trebui să-şi mărturisească crima?

Cum îi mai tresaltă inima de bucurie că şi Eberhard vă trebui s-o recunoască nevinovată, cu toate că dimineaţa, în spaima ei cea mare, i-a mărturisit o vină inexistentă! Groaza de a se afla în faţa unui cadavru necunoscut, care, din întâmplare, are părul ei, care poartă pantofi ca ai ei – lucru ieftin de fabrică – şi care o fi găsit probabil şi portofelul pe care Margot l-a pierdut în noaptea fugii, acolo pe pod... toate astea dispar în faţa unicului, sublimului gând că a fost redată vieţii şi tatălui ei care o plânge ca pe o moartă.

A păşit în pragul camerei vecine şi tot sângele îi năvăleşte la inimă.

Capitolul 14 – Şi totuşi, o stricată

— Tată! Tată! şopteşte un glas tremurător.

Bărbatul îngenuncheat tresare, întoarce capul şi vede la uşă un chip de fată, dar nu-i vine să-şi creadă ochilor. O negură roşie îi pluteşte parcă dinaintea plivirilor, mâinile-i fac mişcări de parc-ar vrea să gonească o fantomă. Dar arătarea

nu dispare; cunoaşte doar ochii aceştia...

— Tăticule... m-am întors iar acasă! Vrei să mă primeşti? întreabă cu sfiiciune fiinţa aceea.

Detectivul se ridică.

— Margot! strigă el ca ieşit din minţi. Dacă nu eşti o fantomă, dacă trăieşti?...

— Trăiesc, tăticule! Colo nu-i decât o străină, o biata nenorocită pe care n-o cunoaştem!

Un strigăt nearticulat izbucni din pieptul lui Hartenberg. Pierzând orice stăpânire de sine, acesta se repede la Margot, înlănţuind-o strâns, ca şi cum i-ar mai putea fi răpită o dată.

Ea se apleacă, cu un zâmbet dureros, asupra lui şi-i vorbeşte ca în zilele de pace şi linişte.

— Vino, Margot, zice el în sfârşit, ţinându-i mâinile într-ale lui. Să-mi spui cum de a putut decurge visul acesta îngrozitor.

Pornesc amândoi spre odaia cea mare şi uşa se închide în urma lor.

Margot şezu la masă şi trebui să povestească tatălui ei tot ce i se-ntâmplase din noaptea aceea. Numai despre femeia care a adăpostit-o şi în care a recunoscut pe aceeaşi persoană, ce apăruse în grădină, nu vorbeşte nimic, ocolind înadins punctul acesta, având impresia că între ocrotitoarea ei şi Hartenberg trebuie să existe o legătură obscură, de care nu-i e îngăduit să se atingă.

Îi relatează, deci, doar că voise în disperarea ei să se arunce în apă spre a-şi găsi moartea, dar că trebuind să vină în ajutorul unei femei străine, aceasta o adăpostise scurtă vreme.

Mai spune că ar fi zărit în noaptea aceea pe omul cu masca roşie şi că aceasta îi dăduse putere să mai rămână în viaţă spre a-şi dovedi nevinovăţia.

Şi acum, criminalul fiind arestat, toate se vor îndrepta.

— Şi până azi ai fost la femeia aceea? Cum o cheamă? întreabă tatăl.

Margot roşeşte. Să mărturisească oare totul?

— Am fost la Hohenegge, tăticule!

— La contele cel tânăr?

— Ţineam să-l mai văd o dată, acum, când ştiam că omul pe care-l zărisem pe după draperie nu era o fantomă, ci ucigaşul.

— Şi i-ai vorbit?

— Da, azi dimineaţă, după înmormântarea tatălui său.

Hartenberg priveşte cu neîncredere crescândă chipul fiicei sale, care s-a aşezat lângă el pe un scăunel şi-şi sprijină braţele pe genunchii lui.

— Te fereşti de privirile mele, Margot? Ce-nseamnă asta? Nu te iubea contele Eberhard din tot sufletul?

— Ba da, tăticule!

— Dacă în primul moment n-a vrut să mai ştie de tine, îngrozit de presupusa ta faptă, se explică uşor, căci şi el, ca şi toată lumea, te credea ucigaşa tatălui său. Dar acum totul s-a schimbat. Nu te crede nevinovată?

Margot caută cuvinte, tâmplele-i zvâcnesc. Hartenberg îi ia capul în mâini. Vocea îi tremură.

— Margot, nu mă tortura! Ce s-a întâmplat între voi? Dacă Eberhard nu mai vrea să recunoască ceea ce-ţi datorează, atunci eu, ca tată, va trebui să mă prezint la dânsul, spre a-l sili să-şi ţină cuvântul, pe care ţi l-a dat, desigur.

Face o pauză. În hohote dureroase de plâns, fata caută să-şi ascundă capul în poala lui, lipsindu-i puterea să-i mai ascundă starea în care se află.

Hartenberg o zgâlţâie de umeri.

— Margot… bănuiala mea… Priveşte-mă în ochi şi spune-mi că ai rămas curată în dragostea aceasta!

Tremurul care a cuprins-o, tăcere ei, sunt pentru el un groaznic răspuns.

Se ridică greoi, faţa-i are o expresie aspră.

— Vino, zice el brutal. Ne mai ducem încă în noaptea asta la Hohenegge! Vreau să văd dacă nobilul domn conte îndrăzneşte să dea tatălui un răspuns negativ!

Dar Margot întinde mâinile în semn de refuz.

— Nu mă duc, tată, nu pot!… nu vreau să fiu soţia lui Eberhard!

Detectivul o priveşte uimit.

— Aud bine? Ai fost a lui cu trup şi suflet, pentru că voia să te ridice la el, aţi fost despărţiţi scurtă vreme printr-o fatalitate groaznică, iar acum, când eu, tatăl tău, vreau să pledez pentru nevinovăţia ta, tu eziţi?... te fereşti chiar să mă însoţeşti?

Îşi prinde capul în palme, neputând domina cu mintea toate astea.

Nenorocita se luptă să respire. Ce-ar putea, oare, răspunde, ce-ar putea face ca să împace pe taică-său?

— Te implor, tăticule, iartă-mă dacă poţi, dar Eberhard de Hohenegge nu trebuie, – nu, nu trebuie să fie soţul meu!

Hartenberg s-a apropiat de ea, apucând-o de braţ. O priveşte dezamăgit.

— Aici nu se petrec lucruri curate! gâfâie el. Răspunde: nu crede contele Eberhard în nevinovăţia ta?

— Ba a crezut, dar i-am răpit eu credinţa!

— Tu? De ce?

— Pentru că n-a voit să renunţe la mine şi să-mi înapoieze cuvântul! Atunci i-am declarat că eu l-aş fi omorât pe tatăl său, că l-aş fi minţit şi înşelat!

Detectivul se dă înapoi, speriat, de parc-ar avea o nebună înaintea sa.

— Tu ai făcut aceasta? De ce, de ce? Şi n-a vrut să-ţi înapoieze cuvântul? Vrea să repare nedreptatea, vrea să spele ruşinea ce a căzut asupra capului tău şi a tatălui tău? Şi totuşi... dar vorbeşte!... Vorbeşte odată! strigă el sălbatic.

Dar Margot dă doar din cap, stând în genunchi şi neîndrăznind să ridice ochii.

— Vasăzică... tot o prostituată! gemu dureros tatăl, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Ea nu căută să înlăture această îngrozitoare lovitură, căci nu-i e îngăduit să trădeze taina lui Eberhard, chiar de-ar fi să piară ea din pricina aceasta.

Din nou aude vocea aspră a tatălui ei:

— Şi mai îndrăzneşti să vii înc-o dată sub acoperişul meu, tu, prea laşă, ca să cauţi moartea?! Ceea ce mă umpluse de nemărginită bucurie, că te văd salvată, pe jumătate eliberată

de groaznica bănuială a crimei, s-a schimbat din nou prin propria ta vină, în cel mai amarnic ceas al existentei mele. Ai fost amanta contelui, el vrea să-şi facă datoria, te iubeşte… şi tu îl respingi! Pentru cea din urmă oară te somez; expune-mi adevăratul motiv!

— Nu pot… tată. Să mă judece Cel-de-Sus!

— Ai alt amant?

Ea vrea să răspundă, dar apoi îşi muşcă buzele. Dacă va spune nu, tatăl se va linişti şi mai puţin.

Hartenberg înaintează spre ea cu pumnii strânşi.

— Vasăzică, asta este… asta! Ha, ha, ha! Cum se poate cineva înşela asupra copiilor săi, din dragoste absurdă pentru dânşii! Ei, de cum au căpătat aripi, te înşeală, îşi bat joc pe sub ascuns de nerozii de bătrâni. Nu mai am niciun copil! Pustie mi-e bătrâneţea! Şi tu îndrăzneşti să ceri iertare, tu… tu?!

Şi cade, gâfâind, pe un scaun.

Margot se ridică cu greu şi, clătinându-se, se îndreaptă spre uşă.

— Plec… plec, îngână ea cu buzele albe ca de ceară.

Şi tatăl nu face nici-un gest ca s-o reţină.

— Aş fi preferat ca să fi zăcut moartă în odaia de alături în locul acelei sărmane străine, care poate că a fost mai puţin vinovată decât tine! rosti Hartenberg cu glas aspru.

Ea deschide uşa.

— Atunci, am să rămân şi de acum încolo moartă pentru tine, tată… rămâi, cu bine… rămâi cu bine!

Vocea lui Margot se stinge. Uşa se închide urma ei.

— Margot! strigă deodată detectivul, nevrând să renunţe cu totul la ea, ci s-o ascundă undeva, până ce va fi dezlegat taina de la Hohenegge!

Nimeni nu răspunde. Se repede la uşa care duce spre grădină. Nu e închisă. Când s-o deschidă, un vânt puternic îi biciuieşte obrazul şi un fulger orbitor spintecă cerul.

Dincolo de gardul grădinii, detectivul poate distinge silueta unei fete tinere… Margot! Lângă ea păşeşte un bărbat. Amândoi se îndreaptă spre oraş.

Hartenberg se trage înapoi.

— Vasăzică, tot e adevărat! îngână el. Noul ei iubit o aştepta pe stradă, să vadă cum o să fie primită de către tatăl ei!

Amărât intră, trântind uşa după el; a pierdut-o pe Margot pentru a doua oară...

Capitolul 15 – Inelul Morţii

Leonie de Brissac se duse în camera ei cu presupusul servitor, care a urmat-o zâmbind.

— Ce cauţi aici? Ţi-ai pierdut minţile? Tocmai în ziua asta, în care castelul mişună de atâtea persoane, care au asistat la înmormântare?

— Fii, te rog, cât se poate de calmă, odorul meu! răspunse el. La ce să te iriţi? Dacă vin eu încoace şi nu prefer să aştept vizita ta în oraş, trebuie să ştii că am motive cât se poate de serioase. Şi apoi, ţin să-ţi mai exprim şi mulţumirile mele pentru amabilul tău ajutor din zilele trecute. Dacă trăsura ta n-ar fi cotit la momentul oportun...

— ...poliţia te-ar fi arestat, completează scurt Leonie. Ce ispravă ai făcut în noaptea aceea? Nu mi-ai dat încă nicio explicaţie în privinţa asta!

— De ce vrei să-ţi împovărezi frumosul tău cap cu asemenea lucruri, Leonie? Am fost urmărit şi, la un moment dat, mă aflam la strâmtoare. Ai avut drăgălăşia să mă primeşti, şi, după un sfert de oră, să mă laşi să cobor într-un anumit loc, pe care-l hotărâsem. Nu te sinchisi câtuşi de puţin de rest!

— Dacă n-aş fi avut de gând să merg la gară, să iau trenul de noapte, care mergea spre Hohenegge, sau dacă n-aş fi întreprins defel plimbarea aceea spre a mă duce la croitoreasă...

— Atunci probabil că aş fi găsit vreo altă gaură în care să mă furişez!

— Sau că mult temutul Mască-Roşie ar sta azi la închisoare!

Hector Rammont scoate printre dinţi un sunet şuierător.

— Nu mai pomeni de asta! Foloseşte cât mai rar cuvântul acesta; altminteri, ţi-ar putea deveni primejdios o dată! Nu ne tulbură nimeni aici?

Leonie se trânteşte pe o sofa şi ridică din umeri, jignită. Rammont, aproape că nici nu ia în seamă asta. Păşeşte spre uşa lăturalnică şi o deschide brusc. Camera e goală, mama baroanei nu e acolo.

— Aşa! Şi acum ascultă ce mă aduce încoace!

Se aşeză pe unul din taburetele tapisate.

— Îţi trebuie ceva bani? întreabă Leonie plictisită.

El face cu mâna un gest dispreţuitor.

— Vremurile acelea au trecut, Slavă Domnului! Azi mă joc cu milioanele şi nu cred ca astfel de sume să-ţi stea la dispoziţie.

— Revino la chestiune! zice ea mânioasă.

— Cer de la tine un serviciu, numaidecât, făr' de şovăială! În camera în care a zăcut contele înmormântat azi, trebuie să se afle în firida ferestrei, pe undeva pe jos, probabil în vreo crăpătură, Inelul Morţii… al Măştii-Roşii! L-am pierdut acolo şi, din păcate, abia azi am observat.

Leonie întoarce spre el frumosul ei cap, cu o expresie iscoditoare.

— Ţii atât de mult la inelul acela?

— Nu-ţi dai seama? Inelul mi-a mai dispărut o dată şi a căzut în mâinile poliţiei… atunci, la Paris. I s-a copiat modelul, sunt destul de deştept ca să ghicesc aceasta. S-a întors atunci iar în posesia mea, dar cel care-l avusese plătise cu viaţa. De astă dată l-am pierdut, dar trebuie să-l recapăt, căci de va fi găsit în încăperea în care a fost săvârşită crima…

Tace. Leonie îl priveşte cu ochi arzători.

— Înţeleg! zice ea dând din cap. S-ar putea ajunge la convingerea că, până atunci, Margot fusese bănuită pe nedrept, că dimpotrivă celălalt, Masca-Roşie…

— Găseşte-mi inelul cu capul de mort! Nu se poate să-l fi pierdut în altă parte decât acolo sus!

— Ai ghicit! Dar inelul a şi fost găsit. Vii prea târziu!

— Mii de tunete! exclamă Hector Rammont. În a cui mână se află oare? O mână spală pe cealaltă. Îţi cer şi eu un serviciu şi atunci ai să afli şi tu numele persoanei care şi-a însuşit inelul!

Rammont îşi muşcă buza de jos. Apoi răspunde într-o hotărâre rapidă:

— La ce atâta vorbă? Cu o femeie tot nu ieşi niciodată la capăt. Ce vrei?

— O nimica toată pentru dibăcia ta. O cunoşti pe Margot Ernemann!

— Ce-i cu ea? Poliţia tot o mai caută! Ha, ha, ha! Au să caute mult şi bine!

— Cine ştie, Margot a fost aici azi dimineaţă!

Rammont sare îndărăt.

— Se vede că ţi-ai pierdut minţile, Leonie? Persoana asupra căreia a căzut bănuiala crimei… a murit!

— Te înşeli! trăieşte!

— Îţi spun că chiar eu am… ei, acum poţi s-o ştii: am azvârlit-o în noaptea ceea peste pod în fluviu!

— Îmi pare rău, prietene. Să ştii că ai avut ghinion! Persoana s-a salvat sau a fost salvată!

Hector Rammont murmură un blestem.

— Chestia asta îmi încurcă toate socotelile. M-a recunoscut, m-a văzut aici şi în noaptea ceea, – şi încă fără de mască –, în casa tatălui ei! Ce păcătoşenie! Unde se află acum? Spune-mi cel puţin asta, ca să ştiu unde s-o găsesc!

— A plecat, a fugit într-o sălbatică agitaţie, căci dispun de un mijloc ca s-o silesc să mi-l cedeze pe conte. Dar cu totul altceva e cu Eberhard. Luptă cu sine, şi ştiu că la urma urmelor, va ajunge la hotărârea să desfacă logodna noastră, şi aşa destul de şubredă, căci în cugetul lui tot o mai învăluie cu un nimb pe acea Margot!

— Ce-mi folosesc toate astea? Spune-mi mai bine cum aş putea-o răpune pentru totdeauna! insistă Hector, înciudat.

— Ai să afli şi asta. Dar ne abatem de la chestiunea principală. Trebuie să-l convingi pe contele Eberhard mai întâi de necredinţa lui Margot, înainte de a o face să dispară!

— Şi cum se poate asta?

— Treaba ta! Un cap aşa de iscusit ca al tău găseşte mii de căi, spre a ajunge la ţintă. Caută de pune stăpânire pe Margot şi dă-mi apoi de veste. Mai mult nu-ţi cer. Odată ce-mi voi fi împlinit scopul, va vedea Eberhard cu proprii lui ochi, ceea ce în sufletul lui tot nu crede; mi-am realizat atunci ţinta şi poţi face cu creatura aceea orice pofteşti!

Hector Rammont stă un timp cufundat în gânduri, apoi se ridică.

— Bine! Nu mai zăbovesc pe aici şi am să văd eu ce e de făcut! Margot aceea trebuie suprimată, căci mi-a văzut faţa în ceasul acela, îmi cunoaşte numele prin sora ei!

— A... ai legat o dragoste nouă?

— Nu întreba; doar atât: aveam un plan, care n-avea nicio legătură cu dragostea. Îţi mai aduci aminte de numele Ochi-de-Pisică?

— Mult temutul detectiv?

— Da, nu e altul decât Hartenberg, tatăl lui Margot şi al surorii sale Alice. Ceea ce am vrut să obţin, am izbutit; deocamdată, eu mai ţin cărţile în mână. Ia seama ca detectivul să nu-ţi devină primejdios şi ţie!

— Mie?

— Cine poate şti? Fiica lui ştie că baroana de Brissac e în legătură cu Hector Rammont. De aceea, poartă de grijă ca să-ţi întăreşti din vreme situaţia. Mărită-te cât mai repede, vei fi atunci contesă, restul se va aranja după aceea!

— Am să fiu cu ochii în patru! Mă pot bizui pe tine?

— De astă dată, da! Am şi eu tot interesul s-o pot căpăta pe Margot în mâna mea. Îmi stă în drum. Rămâi cu bine!

În dimineaţa aceea, în care castelul era plin de străini, el se putea furişa mai cu uşurinţă, dispărând în vălmăşagul celor care plecau.

La uşă, se trage îndărăt.

— Vine cineva! exclamă el.

Leonie se ridică repede.

Cu agilitatea unei pisici, falsul servitor se furişează după draperie.

Era şi timpul. Cineva zgâlţâie uşa încuiată. Leonie aşteaptă o vreme, apoi deschide.

Mama ei, bătrâna baroană, se află în faţa ei.

— De ce te-ai încuiat? întrebă ea, mirată.

— N-am voit să fiu deranjată, răspunse ea.

— Dar ce s-a întâmplat? De ce eşti aşa de enervată?

Baroana întinde deodată braţele şi o strânge pe Leonie la piept.

— Sărmana mea copilă! Fă-ţi curaj, sunt aducătoarea unei veşti nenorocite!

Leonie urăşte aceste izbucniri sentimentale, dar fără voie se sperie.

— Dar ce s-a mai întâmplat iar? Desigur că e ceva cu Eberhard! Vorbeşte calm, mamă, răspunde ea, conducând spre divan pe baroană, care e într-un hal de iritaţie grozavă. Despre ce nenorocire vorbeşti?

Bătrâna, o femeie cam slabă, cu greu se poate stăpâni.

— Tocmai mă despărţisem de nişte musafiri în sala cea mare, că Eberhard trimise pe cineva să mă roage să vin la el... logodnicul tău!

Însoţeşte ultimul cuvânt cu un hohot disperat de râs.

— De ce râzi aşa de ciudat, mamă? Nu sunt cu adevărat logodnica lui Eberhard? N-a fost asta ultima dorinţă a bătrânului conte pe patul de moarte?

Baroana dă din cap.

— Fireşte că da... dar închipuie-ţi... Eberhard a luat hotărârea să desfacă logodna, de care eu am şi vorbit la toată lumea.

Leonie strânge pumnii în taină. Vasăzică, totuşi! Întreaga ei scenă de dimineaţă din cavoul castelului a fost zădărnicită!

El începe să-şi piardă încrederea în ea, se îndoieşte de tot ce vine de la dânsa!

— Ţi-a declarat Eberhard asta pe faţă? exclamă ea.

— A făcut-o cât mai cruţător. Totuşi mi-a declarat, fără niciun fel de rezervă, că nu se mai poate amăgi pe sine însuşi, că nu te iubeşte şi că inima-i aparţine celeilalte, criminalei! Nu se va însura însă cu dânsa până ce nu se vor fi risipit norii

întunecoşi care plutesc în jurul persoanei ei.

— Aşa! exclamă cu răceală Leonie. Şi tu? Ce i-ai spus tu la toate astea?

— Sfinte Dumnezeule, eram ca zăpăcită! De unde să ştiu eu ce s-a petrecut între voi? Dar atâta e sigur că, în trista stare materială, în care ne zbatem demult, am făcut până azi mai multe împrumuturi. Suntem expuse să rămânem pe drumuri!

Leonie are doar un zâmbet de dispreţ. Jalea şi frica maică-sii pentru precara existenţă o lasă rece.

— Te rog, mamă, nu te mai enerva, îi spuse ea. Dacă Eberhard crede că, cu mine, o poate rupe aşa de uşor, apoi se înşală amarnic!

— Dar… ce vrei să faci oare?

— Aşteaptă! Ce mi-a trimis vorbă?

— Eram cu totul distrusă; l-am rugat să ia în consideraţie reputaţia noastră, dar a rămas neclintit în hotărârea sa. Cică va găsi el o explicaţie faţă de societate, care să ne ferească pe amândouă, şi mai ales pe tine, de bârfeli. De altfel, mi-a oferit o rentă…

— A îndrăznit una ca asta? Un cadou în locul numelui său şi al milioanelor sale?

— Sfinte Dumnezeule, ce altceva puteam face? Ba trebuie să mulţumim lui Dumnezeu că e şi atât de prevenitor cu noi. Nu vrea să se însoare şi pace!

Leonie stă în picioare în faţa maică-sii.

— Nu vrea? Ei bine, va trebui!

— Leonie! Ai înnebunit? Şi apoi… voia să vină încoace, după ce voi fi vorbit cu tine, cică să ia răspunsul tău…

— Atunci lasă-l să vină! Cauza noastră încă nu e pierdută. Te rog numai, mamă, să nu te mire, orice ai auzi sau ai vedea!

— Da, dar…

— Tăcere! A şi venit!

Se aud paşi în anticameră! Dar până ce contele Eberhard, care luase o hotărâre fermă, să fi deschis uşa, Leonie se aruncă în hohote de plâns la picioarele mamei sale,

îngropându-şi faţa în poala ei.

— Nu suport ruşinea asta! Mai bine moartea, din mâna lui! strigă ea cu ton sfâşietor.

Contele Eberhard rămâne în prag, privind uluit tabloul ce se oferă privirilor sale. Tot aşa de consternată şi de uluită este şi bătrâna baroană. Ea nu ştie, pur şi simplu, ce înseamnă asta, de ce joacă Leonie teatru.

— Leonie! strigă ea încurcată. Spuneai mai adineauri…

Braţele care o cuprind o ciupesc atât de tare, că bătrâna scoate un ţipăt de durere. Şi abia acum ea începe să-şi dea întrucâtva seama. Eberhard se apropie emoţionat.

— Te rog, Leonie, linişteşte-te, te rog! zice el cu căldură. Era de datoria mea să aduc la cunoştinţa mamei tale hotărârea pe care am luat-o înainte de a veni să-ţi vorbesc deschis, cinstit ca un bărbat. Te plâng din toată inima, Leonie, vreau să fac tot ce-mi va sta în putinţă ca să-ţi asigur viitorul. Vei găsi un soţ mai bun decât ţi-aş fi putut fi eu.

Leonie se ridică încet. Ochii îi sunt plini de lacrimi, pe chipul ei nu-i nici ură nici mânie, ci doar nemărginită deznădejde, cea mai adâncă durere.

— Nu-i nimic, vere, şopteşte ea, ştiu că de-acum s-a sfârşit între noi. Mă socoţi o mincinoasă, o calomniatoare, o creatură însufleţită de o ură oarbă…

— Leonie, să nu vorbeşti cu atâta amărăciune!

— Te rog, lasă-mă! Nu te poţi rupe de fata aceea, care a pus stăpânire pe inima ta chiar de ţi-ai spune singur, de mii de ori, că e o fiinţă nedemnă!

— Nu e adevărat, Leonie! Doar am auzit eu însumi ce spunea azi dimineaţă; s-a acuzat ea însăşi, dându-şi singură epitetul de mincinoasă, a fugit, şi, cu toate astea, cred că ea n-are nicio legătură cu crima. Dar apoi mi-am frământat creierul şi m-am gândit la toate. Nu, de o mie de ori nu… e nevinovată, a fost calomniată şi faţă de tine; e curată ca aurul! Ceva misterios, enigmatic, o sileşte să fugă de mine, dar cu toate astea nu mi-o pot smulge din inimă. N-aş putea fi soţul tău cu imaginea ei în suflet.

— O iubeşti dar atât de mult pe această Margot? şopteşte

ea, privindu-l printre lacrimi, pe când mama ei asista mută la această scenă.

El cade pe un scaun, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Nu pot... nu pot s-o uit! Într-o bună zi au să se limpezească toate şi atunci vom afla ce ne-a despărţit într-un chip atât de îngrozitor! îngână el cu căldură.

— Dar eu, aceea pe care o respingi, care a făcut poate ceva nedrept, dar numai din sălbatica teamă de a nu te pierde, pe mine mă urgiseşti, nu sunt pentru tine decât o calomniatoare, Eberhard?

— Nu sunt supărat pe tine, Leonie! Admit că-mi voiai tot binele!

Ea izbucni din nou în hohote de plâns.

— Tot binele, Eberhard! Nu mă gândeam decât la tine, nu la propria mea fericire, pe care mi-o zugrăvisem atât de frumoasă, încă înainte de a fi venit încoace. Te iubeam încă demult şi, dacă mă mistuia o gelozie nebună, era pentru că te ştiam sub vraja fetei aceleia care nu e vrednică de tine...

— Leonie, te rog, calmează-te! N-o calomnia pe Margot, îmi faci nespus de rău! se rugă el.

— Iartă-mă... iartă-mă, mi-am pierdut într-adevăr minţile! murmură ea. Mă voi resemna, voi pleca spre a te scăpa de prezenţa mea. Nu mai am decât o singură caldă dorinţă: să n-ajungi niciodată să cunoşti groaznica dezamăgire de a fi fost înşelat de acea Margot. Nu e o criminală, cred şi eu acum aceasta, a fost o eroare grozavă, căreia i-am căzut cu toţii victimă... dar ce o fi ea altminteri...

Vocea i se frânge, buzele ei caută mâinile lui Eberhard.

— Păstrează-mi cel puţin o amintire frumoasă!

Bătrâna baroană se apucă de cap, uluită. Dacă Leonie vrea să hotărască cu orice preţ pe vărul ei să se însoare cu dânsa, apoi şi-a ales un mijloc pe care ea, mama, nu-l poate pricepe.

Eberhard se înduioşează.

— Suntem cu toţii dominaţi de un vis năprasnic, Leonie, şi trebuie să ne iertăm reciproc. Să ne despărţim în pace, nimeni nu va spune despre tine un cuvânt jignitor, port eu grijă de asta. Castelul Hohenegge ţi-e deschis oricând.

— Îţi mulţumesc, Eberhard!

Ea şopteşte cuvintele acestea cu voce moale, stinsă. El vede cum ea luptă cu sine, cum îi zvâcnesc buzele şi mila ameninţă să-l copleşească. Leonie de Brissac îşi întoarce puţin capul, de parcă n-ar mai avea putere să privească în ochii lui.

— Mâine părăsesc castelul, zice ea încet.

— Ba nu, intervine el. Eşti prea tulburată. Mai rămâi cel puţin o săptămână!

Ea refuză categoric:

— Cu neputinţă, nu vreau… nu pot să rămân!

El ridică surprins capul.

— Ai vreun motiv deosebit, Leonie?

— Nu vreau să te văd decăzând şi mai mult, decât până acum!

— Leonie… ştii oare mai mult despre ea? Mi-ai putea da o dovadă concretă?

Gelozia a pus din nou stăpânire pe el. Otrava se cuibărise prea adânc!

— Nimic… nimic… rămâi cu bine!

Ea vrea să părăsească în grabă camera, dar el stă la spatele ei şi o apucă de mâini.

— Leonie! exclamă el, răguşit. Tu ştii mai mult, decât am aflat eu până acum! Vorbeşte!

— Nu, tu o iubeşti prea mult pe fata aceea, fii fericit cu Margot!

Dar ea nu poate scăpa din mâinile lui. El se luptă cu dânsa.

— De la cine ai informaţii? Nu mă martiriza!

Ea îşi mai întoarce o dată faţa spre el.

— Sărmane! Ce ştie aproape jumătate oraş a rămas o taină pentru tine!

— Dar ce… ce oare?

— Margot s-a reîntors în braţele fostului ei amant şi s-a instalat în casa lui!

El o priveşte cu ochi sticloşi.

— Astea sunt iar vechile calomnii.. Nu-i adevărat!

Ea se îndreaptă spre uşă.

— Rămâi cu bine!

— Nu! Vreau un nume, vreau să mă încredinţez cu propriii mei ochi dacă nu i se face o nedreptate! Cum îl cheamă pe acela a cărui amantă ar fi ea acum?

— Pretinzi cu adevărat această ultimă netăgăduită dovadă?

— Da, da!

— Bine! Ţi-o voi procura. Va fi ultimul serviciu al dragostei mele.

— Când?

— În douăzeci şi patru de ore… sau de nu, sunt o mincinoasă.

O clipă o priveşte buimăcit, apoi el se trage îndărăt.

— Peste… douăzeci şi patru de ore, murmură! el, ieşind încet.

Leonie sare în sus ca o panteră.

— Va fi pentru tine o lovitură mai grea ca toate câte-ai primit până acum! Iadul să-mi vie acum într-ajutor, că de nu, jocul e pierdut!

Maică-sa întinde braţele spre ea.

— Leonie, copila mea! Pentru numele lui Dumnezeu, ce înseamnă toate astea?

Ca un zâmbet dispreţuitor, tânăra baroană răspunde:

— Aşteaptă! Dac-ar fi după tine, am ajunge să cerşim!

Capitolul 16 – Planul diabolic

Margot e în stradă. Un fulger sfâşie norii; va fi o noapte furtunoasă. E obosită de moarte, picioarele abia de o mai ţin.

Pentru a doua oară a fost izgonită din casa părintească, pentru că nu poate deveni soţia lui Eberhard, nici măcar dacă aceasta ar fi voinţa lui. Femeia aceea demonică l-ar distruge fără milă.

Vântul îi suflă în faţă şuviţe din părul ei blond, dar ea nu ia nimic în seamă. Un fior îi străbate corpul, gândindu-se la moarta care rămâne în casa tatălui. El va da drept înecată pe fiica lui, aruncând-o astfel pe ea, Margot, între morţii vii!

Încotro acum? Îşi aminteşte de povestirea comisarului: Alice, sora ei, se află, desigur, în casa baronului de Bergen, iar omul cu masca roşie fusese dus la închisoare, după ce planul său de a se da drept baronul de Bergen fusese zădărnicit.

Cel puţin, aşa înţelesese ea. Dânsa nu bănuieşte adevărul exact! Înainte de a pleca, de a părăsi oraşul pentru totdeauna poate, ar mai vrea să vadă o dată pe Alice, să-i vorbească şi să-i dea în grijă, pe tatăl lor.

Apoi se va reîntoarce la femeia care zace rănită în locuinţa ei şi care desigur că-şi frământă creierul, de ce nu se întoarce aceea pe care o trimisese la Hohenegge!

Deodată, o voce îi răsună la ureche. Un bărbat s-a apropiat de ea; nu-i poate vedea faţa desluşit.

— Aşa de singură, frumoasă copilă? zice el linguşitor. Va izbucni îndată o furtună. Nu vrei să te iau sub scutul meu?

Margot copil crescut într-un oraş mare, nu se miră de această acostare. Răspunde rece:

— Te rog, vezi-ţi de drum. N-am nevoie de însoţitor.

Dar bărbatul tot nu se depărtează.

— Ce năzuroasă! râde el, observând-o atent cu coada ochiului. Poate că ai avut până acum experienţe rele cu bărbaţii... eu însă sunt o excepţie... Mi-ar face nemărginită plăcere, dac-aş putea sta cu dumneata de vorbă, un ceas măcar, colo, la cafenea!

Încearcă s-o ia de mijloc.

— Strig ajutor, dacă nu mă scuteşti imediat de prezenţa dumitale! ameninţă ea, cu ochi fulgerători.

Tânărul are pe buze un cuvânt brutal, dar iată că ceva mai departe se iveşte un gardist. Prefăcându-se că se scuză, el salută şi se retrage. Margot a scăpat. Păşeşte şi mai grăbită înainte.

Cunoaşte palatul bogatului baron de Bergen. I-l arătase odată tatăl ei. Cum mai are ceva bani mărunţi, un rest din banii pe care i-i dăduse femeia rănită, pentru drum, poate lua tramvaiul. Se urcă repede. Aci e ferită de îndrăznelile bărbaţilor.

Nu s-a aşezat bine în vagon, că tânărul sare şi el pe

platforma de la remorcă, într-un loc ferit, de unde urmăreşte fiecare mişcare a lui Margot.

Ajunsă la destinaţie, ea se ridică. În acelaşi timp părăseşte şi tânărul remorca.

E foarte întuneric. O ploaie repede se porneşte. Margot a şi uitat de străin. Fără umbrelă, ploaia o udă. Dar e foarte aproape de palatul Bergen, unde ţinea să se informeze până a nu porni mai departe.

Desigur că aceasta nu putea s-o expună la vreo primejdie.

Şi, totuşi, se simte cotropită de un simţământ ciudat, când se găseşte în sfârşit lângă grilajul parcului, a cărui poartă e încuiată.

Cu o sforţare, alungă frica aceea ce o copleşise. Dacă răspunsul pe care-l cere nu va fi după dorinţa ei, n-are decât să plece mai departe. Dar dacă Alice e aci, dacă nu îndrăzneşte cumva să se întoarcă acasă, atunci desigur că vizita surorii sale o va mângâia.

Margot întinde mâna spre cordonul clopotului.

— Ei drace! exclamă tânărul. Vrea să intre... Ce o fi căutând tocmai aici?

Se retrage fără zgomot. O portiţă din zid scârţâie puţin, apoi se face iar tăcere.

*

Hector Rammont, Masca-Roşie, şade în camera de lucru bogat mobilată a răposatului baron de Bergen, cu un teanc de hârtii dinainte-i.

— Toate merg straşnic! râde el. Mâine dimineaţă primesc pe bancher, care vrea să-mi înmâneze un milion, bani peşin. Peste douăzeci şi patru de ore aduc dintr-altă parte tot atât cât a lăsat şi baronul Bergen... nimeni nu bănuieşte înşelăciunea, iar după aceea o să fie prudent din partea mea să dispar de aici cu prada şi să predau adevăratului baron casa jefuită! Ha-ha-ha! Ce ochi o să mai facă domnii de la poliţie!

Deodată încreţeşte fruntea.

— Propunerea Leoniei nu prea îmi vine la socoteală şi, dacă

n-ar fi vorba de Margot aceea pe care trebuie s-o distrug, pentru propria mea siguranţă...

O bătaie scurtă, energică, în uşă îl întrerupe. Sare îndată de pe scaun şi merge repede spre o uşiţă îngustă, pe care o deschide. Tânărul, urmăritorul lui Margot, stă în prag.

— A fost găsită!

— Unde?

— E afară, la intrarea parcului, şi aşteaptă să i se deschidă!

Vestea aceasta îl uluieşte chiar şi pe Masca-Roşie.

— Ce idioţenie! Vine de la sine! exclamă el.

— Întocmai! Fără intervenţia mea; o eroare e exclusă.

— Ce vrea oare?

— Nici eu nu ştiu!

Se aude sunetul strident al unui clopot, pentru a doua oară.

— Ea e! zice omul de încredere al demonului.

Nu mai e timp acum de pus alte întrebări. O grimasă de cruzime descompune pentru câteva secunde trăsăturile altminteri regulate ale lui Hector Rammont. Ia o hotărâre cu repeziciunea fulgerului.

— Aşteaptă! porunceşte el.

Omul, de pe ale cărui haine mai picură apa, se aşează pe un scaun.

Rammont iese. Afară, are o convorbire tot atât de repede cu o femeie mai în vârstă, pe care o angajase ca menajeră.

Apoi se întoarce iar în camera de lucru.

— Primul lucru s-a făcut. Nu mai îmi scapă fata asta! îşi zice el cu un zâmbet plin de cruzime. Şi acum povesteşte cum s-au petrecut lucrurile!

Omul de pe scaun povesteşte cum a urmărit-o pe Margot, întocmai după ordinul ce i l-a dat Masca-Roşie, şi cum spre marea lui mirare observase că ea venea încoace, de-a dreptul în vizuina leului.

— Bine, Joe, poţi să pleci; de cum va fi ceva nou de lucru vă dau eu de ştire.

Tânărul şovăie.

— Hm! face el cu jumătate glas, presupun, şefule, că serviciul de azi a fost tot atât de important ca şi cel ce l-am

făcut deunăzi la hotel, deghizat ca un consilier ramolit al curţii de conturi din Dresda, când i-am furat celuilalt din sertarul mesei hârtiile!

— Ordinul suna altfel!

— Da, da, să-i fac de petrecanie! N-a mers, se trezise!

— O să meargă şi aşa! zice Masca-Roşie, dând din cap. Când or fi milioanele în mâinile mele, se va împărţi prada. Noapte bună!

— Vezi că sunt – cum s-ar spune – lefter, şefule!

Rammont trage un sertar şi întinde tânărului o bancnotă cafenie. Cu o plecăciune elegantă tânărul trece uşor pragul uşii secrete, după ce a făcut să dispară bancnota în buzunarul lui.

Hector Rammont se furişează spre a doua uşă. Trage cu urechea.

— Da, asta-i vocea ei. Şi bătrâna proxenetă, madam Fernbach, o să ştie să-şi facă bine treaba.

*

Margot trebui să aştepte cam mult şi să tragă de repetate ori clopotul până să apară cineva.

În cele din urmă un glas morocănos întreabă:

— Ce doriţi!

— Iertaţi-mă că vin aşa de târziu, răspunde Margot, tremurând de frig şi de emoţie. N-aş putea vorbi cu stăpânul acestei case? Vin într-o chestiune foarte urgentă.

— Hm! De fapt, asta nu-i oră de vizite, dar îi poţi comunica madamei noastre ce pofteşti!

Zicând aceasta, omul cel morocănos deschide şi, curând după aceea, Margot se pomeneşte în vestibulul palatului cu o femeie mai în vârstă, cu privirea cinstită. Femeia aceasta îi va înţelege desigur spaima şi neliniştea şi-i va înlesni să vorbească cu Alice.

— Caut o fată tânără, sora mea Alice, care se află aici, pe cât am aflat, zice ea, sfioasă, abia găsind cuvintele. O, te rog, ajută-mă, să-i pot vorbi!

Femeia, la-nceput surprinsă, pare deodată că înţelege

despre ce e vorba. Ştie desigur unde se află Alice, dar se va feri de a trăda adevărul.

— Da, vezi, domnişoară, răspunde ea, se află la noi o fată tânără, dar doarme acuma. N-ai putea veni mâine dimineaţă?

Margot răspunde negativ, şi repetându-şi rugămintea, bătrâna îi spune:

— Ştii ceva? Rămâi în noaptea asta aici, pur şi simplu. Pari istovită de oboseală. Momentan pot face orice vreau, şi camere sunt destule, slavă Domnului. Mâine dimineaţă poţi sta de vorbă cât vei pofti cu sora dumitale.

Margot are oarecare vagi presimţiri, dar bătrâna ştie să expună totul aşa de simplu şi de firesc, încât se lasă condusă într-o cameră din aripa lăturalnică a palatului, unde i se dă ceva de mâncare, ceea ce îi mai întăreşte puterile, apoi cade obosită de moarte într-un somn greu.

Dimineaţa, Margot sare în sus din pat. S-a făcut ziuă de-a binelea.

Cum de a putut ea dormi aşa de târziu? E aproape de amiază, probabil.

Vrea să se ridice. Un capot de mătase roz se află lângă pat. Ce înseamnă asta?

Bătrâna intendentă a palatului îşi vâră, surâzând, capul pe crăpătura uşii.

— Ai dormit bine, domnişoară? întrebă ea.

O frică ciudată o cotropeşte pe Margot. Se ridică în pat.

— Unde mi-e rochia? Unde e sora mea?

Bătrâna îşi trage îndărăt capul. Margot aude un chicotit ironic şi uşa se deschide. Din gâtlejul bietei fete scapă un ţipăt. În prag se află – Sfinte Dumnezeule! – cea mai cumplita duşmană a ei: Leonie de Brissac!

În primul moment, Margot parcă şi-a pierdut graiul. Ce s-a întâmplat? Cum de se găseşte tocmai Leonie în casa asta?

Se aştepta doar s-o vadă pe sora ei, Alice.

Baroana se apropie cu un zâmbet rece, ciudat şi uşa se închide.

Nenorocita caută să-şi facă curaj, dar tot nu poate încă bănui ce plan diabolic au cu dânsa.

— Unde mă aflu oare? exclamă ea. Visat-am? Ce s-a întâmplat cu mine?

Apoi vrea să se ridice, căci expresia feţei Leoniei nu-i prezice nimic bun. Dar tot atât de repede cade iar în perne. Nici nu s-a îmbrăcat încă, aşa că întinde mâna după rochia-i simplă, – pe care femeia ceea cu privirea blajină, cinstită, a luat-o s-o usuce – dar nu e la locul ei. În schimb atârnă pe scaun capotul cela de mătase, bogat împodobit cu dantele.

— Îndură-te de mine! se roagă ea, plină de spaimă şi părăseşte camera până ce mă îmbrac.

Leonie zâmbeşte ironic.

— La ce bun! Putem sta şi aşa de vorbă, frumoasă Margot!

Şi chicotind, se lasă pe un fotoliu.

— Dar eu nu vreau să vorbesc aşa cu dumneata! răspunse fata cu buzele tremurânde. Unelteşti ceva misterios împotriva mea! Chem servitorii!

— Nu-ţi da nicio osteneală, răspunde baroana. Ai venit de bună voie în casa asta, deci trebuie să mai rămâi niţel!

— Să rămân? De ce? Ce să fac aici?

— Dar căutai parcă pe cineva?

— Pe sora mea Alice, pe care o credeam aici! Îmi amintesc acum tot ce s-a petrecut azi-noapte. Unde-i Alice? De ce nu sunt lăsată s-o văd?

— Unde e sora dumitale Alice, nu ştiu; probabil că nici nu e aici. Palatul acesta e locuit de tânărul conte de Bergen! E oare cu putinţă să nu ştii asta?

— Nu-l cunosc pe stăpânul casei, nu l-am văzut niciodată! Doamna cea bătrână îmi spusese...

— Ah, aşa, doamna Fechinger? Doamne, dânsa e deprinsă să mai închidă ochii, când tânărul ei stăpân primeşte vreo amantă.

Margot îşi duce mâinile la tâmple.

— O... Ce vrei să spui cu asta?

Leonie de Brissac dă din cap, batjocoritoare.

— Ce altceva decât că eşti amanta tânărului baron de Bergen!

— Eu?

Cuvântul moare pe buzele lui Margot. Se uită ţintă la Leonie de parcă i-ar fi vorbit o nebună.

— La ce bun comedia asta, frumoasă Margot? De astă dată nu-ţi foloseşte la nimic, orice revoltă! A venit în sfârşit timpul, ca să i se deschidă ochii orbitului Eberhard de Hohenegge. Până ce nu s-o încredinţa cu proprii lui ochi, n-are să se liniştească.

Un râs ironic însoţeşte cuvintele acestea.

— Eberhard are încredere în mine, el tot mă mai iubeşte! zice Margot printre lacrimi. O, numai asta mă mai poate consola în nenorocirea mea!

— Aşteaptă! răspunse Leonie rece. Eberhard se va încredinţa cu ochii lui înşişi că adorata sa Margot nu-i nimic altceva decât o prostituată care se vinde oricui.

Faţa sărmanei fete păleşte groaznic.

— Dar ce ai făcut? îngână ea.

— O, nimic altceva decât că, încă azi-noapte când am plecat, din Hohenegge, după o înştiinţare urgentă pe care am primit-o noaptea, i-am lăsat câteva rânduri, prin care-i arătam unde o poate găsi pe adorata, credincioasa lui amantă, dacă-i face cumva plăcere aceasta.

Ochii lui Margot se holbează la ea îngroziţi.

— Dumneata atunci ai fi?... O, Doamne, dar e cu neputinţă! Atâta minciună şi perversitate nu pot sălăşlui în sufletul unei femei! Ştii că n-am aparţinut niciodată vreunul alt bărbat decât lui Eberhard, că mai curând m-aş fi dus la moarte! Nu ştiu cine ţi-a trădat prezenţa mea aici, nu ştiu de ce sunt reţinută aici şi de la cine a pornit porunca pentru asta, dar simt că voi fi victima unei noi ticăloşii! Cine e baronul de Bergen? Dacă e aici, apoi trebuie să-mi ajute, căci eu nu-l cunosc!

— Asta o s-o creadă Eberhard mai puţin ca orice! râde baroana. Eu însă îţi cer să taci şi să-l laşi în părerea că ai fi amanta altuia! Ţi-o poruncesc!

— Nu... nu! Nu pot! Lasă-mă să plec, voi fugi de el, n-o să mai apar niciodată înaintea ochilor săi, numai să nu mă dispreţuiască! imploră Margot.

Baroana rămâne neclintită.

— Auzişi ce-ţi cer şi aşa rămâne! La ce-mi foloseşte renunţarea dumitale la Eberhard, atâta vreme cât el încă mai suferă de această nenorocită dragoste pentru dumneata? Trebuie să se vindece radical... şi de aceea l-am chemat încoace!

Margot tremură de groază. Eberhard avea să vină... să vină încoace, în palatul acesta! E cu neputinţă! Ea a căzut într-o cursă, care i-a fost întinsă într-un chip inexplicabil.

Clatină capul, deznădăjduită.

— Baronul mă va ajuta! El o să mă creadă când îi voi spune ce m-a făcut să pătrund în palatul lui – o să-mi redea libertatea – până a nu veni Eberhard din Hohenegge! Strig după ajutor!

Şi puternic răsună strigătul ei prin încăpere.

Doar râsul batjocoritor al baroanei îi răspunde însă.

— Strigă cât pofteşti, de aici nu te salvează nimeni! Şi îndrăzneşte numai să faci scandal faţă de Eberhard! Înainte de a ţi-l ceda îl distrug şi pe el. Posed doar mijlocul, taina lui.

Margot abia de mai aude ce vorbeşte demonul acesta. Atâta ştie: că trebuie să plece până nu vine Eberhard; e pradă unei spaime de nedescris.

— Rochia mea! strigă ea jalnic.

Frica aproape că-i ia minţile; sare din pat şi înfăşurându-se cu una din cuverturile de mătase, vrea s-o apuce spre uşă. Leonie o înşfacă însă de umăr, astfel că ţesătura fină a cămăşii de dantelă se rupe şi se ivesc sânii albi ca zăpada.

— Trebuie să rămâi pentru el o prostituată! şuieră baroana.

— Lasă-mă! Vreau să mă arunc la picioarele bătrânei şi s-o implor să-mi procure o rochie! Ea va fi mai miloasă decât dumneata!

Cele două femei se luptă cu înverşunare. Margot a şi ajuns lângă uşă, aproape ca ieşită din minţi, de enervare, dar... ce să fie asta? Voci din anticameră îi izbesc urechea, strigăte furioase! Aude paşi apropiindu-se. Şi una din voci o cunoaşte bine! Sfinte Dumnezeule, e Eberhard! Prea târziu... prea târziu!

Capitolul 17 – În mâinile lui Mască-Roşie

Contele Eberhard de Hohenegge a petrecut o noapte proastă. În zadar îşi tot spunea iar şi iar: „Margot nu mai e demnă de tine, te-a înşelat, ea însăşi s-a învinuit în cavou că a săvârşit crima”, el totuşi nu poate crede, oricât îşi readuce în memorie toate acele triste momente.

Margot… Margot a lui… să fi fost atât de perversă, atât de rafinată, ca să-l fi putut înşela până într-atât?

Nu, e silit să asculte vocea stăruitoare a inimii sale, care strigă mereu în orele de singurătate şi de calmă cumpănire: „e victima urii, geloziei Leoniei! Cine a săvârşit groaznica crimă nu se ştie încă, dar bănuiala s-a îndreptat acum asupra acelei persoane denumite «omul cu masca roşie», care-şi ţese uneltirile lui misterioase în familiile cele mai bogate şi care nu se dă în lături de la nicio faptă sângeroasă.

Ce l-a adus la Hohenegge şi, înainte de toate, ce scop urmărea prin crima asta, nu s-a clarificat încă, fireşte. Poate că presupunerea că va da de bani mulţi, în camera de lucru, de alături, a contelui Bertram şi va fi fost stânjenit de conte, care se trezise… toate astea se vor clarifica desigur; dar în ce legătură poate fi pusă Margot cu toate aceste întâmplări? Doar în prima surescitare, după acuzaţiile aduse de Leonie şi pentru că toate vorbeau împotriva bietei Margot, s-a putut el, Eberhard, hotărî la acel pas îngrozitor împotriva nenorocitei, acela de a o trimite la casa tatălui ei.

După ce vor fi trecut teribilele furtuni, o va strânge iar la pieptul lui. Gândul că a izbutit să desfacă la timp proiectata căsătorie cu Leonie, îl face să respire în sfârşit uşurat.

Când se gândeşte la ultimele ei cuvinte, care îi promiteau să-i dovedească neîndoielnic că Margot e o simplă prostituată şi încă în interval de douăzeci şi patru de ore, îi vine să zâmbească compătimitor. De fapt, îi pare rău pentru verişoară-sa. Ea îl iubeşte cu toată patima şi de aceea el judecă mai cu indulgenţă acuzaţiile pe care ea le-a adus

bietei Margot.

În interval de douăzeci şi patru de ore va avea rezultatul sau de nu, Leonie se va recunoaşte ea însăşi mincinoasă.

Îndrăgostita baroană nu ştiuse nici ea, desigur, ce spunea în clipa aceea”.

După ce şi-a făcut toaleta şi a luat dejunul la repezeală, vrea să ceară să i se înşeueze calul, ca să facă o plimbare de dimineaţă.

În clipa aceasta, intră un servitor, acelaşi care veghease până în ultima clipă la căpătâiul bătrânului conte Bertram.

— Chiar acum a sosit o telegramă urgentă, domnule conte! zice el.

Servitorul nu ieşise din cameră, căci mai avea de strâns farfuriile, şi contele scoate un strigăt înăbuşit.

— Ce să însemne asta?

Literele îi joacă pe dinaintea ochilor; ţine să mai citească o dată, dar conţinutul îngrozitor rămâne!

„Gândeşte-te la făgăduiala mea. Încă n-au trecut douăzeci şi patru de ore şi-mi pot împlini promisiunea. Margot se află în palatul tânărului baron de Bergen din strada R… din Berlin.

Dacă vrei să te încredinţezi personal, vino imediat!

Leonie”

Eberhard scăpă jos hârtia. Priveşte înainte-i cu ochi sticloşi, de parcă i-ar fi apărut o fantomă.

— Domnule conte, vă rog, ce vi s-a întâmplat? Să chem doctorul? întrebă servitorul foarte speriat.

Eberhard îşi vine în fire. Nu trebuie să arate acum nicio slăbiciune.

— O veste neplăcută, nimic mai mult, răspunde el. Nu ştii dacă verişoara mea, baroana de Brissac, se află acum în apartamentul ei?

— Doamna baroană a cerut încă din zori o trăsură care s-o ducă la gară, domnule conte, răspunde bătrânul servitor. Voia să apuce primul tren de dimineaţă.

— Vasăzică, se află deci în Capitală! Să tragă numaidecât

trăsura la scară! porunceşte Eberhard. Am şi eu nişte treburi în oraş. Când trece trenul celălalt spre Berlin?

Bătrânul îi spune ora.

— Bine! Repede! Bine!

Servitorul iese, iar contele îşi pune pardesiul şi mănuşile. Nimeni să nu-l însoţească. În sfârşit, va putea da de rostul atâtor taine, va vedea cu ochi limpezi ce este cu această nouă acuzare.

Cu o expresie de întunecată hotărâre, coboară zorit scările castelului. Trăsura îl aşteaptă.

— Vreau să prind primul tren, mână repede, vizitiu! strigă el cu glas energic.

Trăsura porneşte pe aleea parcului, ajunge de acolo pe şosea şi apoi la gară, cu puţin timp înainte de plecarea trenului.

Şezând singur în colţul unui compartiment, se cufundă în gânduri triste, în vreme ce trenul îl poartă cu mare repeziciune spre Capitală.

— De astă dată am să pun capăt calomniilor! îngână el, Leonie nu-mi mai dă pace. E ca nebună în acuzările ei. Dumnezeu ştie ce o mai fi născocit! Cu pumn de fier voi zdrobi toate intrigile, salvându-mi-o pe Margot, dacă a fost adusă cumva într-o situaţie care pare suspectă. N-o să mi se smulgă iubirea asta aşa de uşor din suflet.

Trenul intră în gară.

Eberhard coboară hotărât, face semn unui automobil şi strigă şoferului adresa palatului Bergen, pe care-l cunoaşte de altfel, căci vizitase uneori pe bătrânul baron Bergen. Circulă zvonul că tânărul baron s-ar fi întors de curând, după o lungă absenţă, ca să intre în posesiunea moştenirii tatălui său. Multă simpatie pentru omul acesta nu are Eberhard! Vai de el, dacă ar avea de gând să pună la cale ceva rău împotriva lui Margot!

Dar apoi Eberhard îşi zice iar, că baronul Bergen trebuie să fie, totuşi, cavaler şi că e răspunzător de fiecare gest al său.

Automobilul se opreşte. Contele coboară. E aproape ora zece înainte de amiază. Sună şi cere servitorului să-l anunţe

domnului baron de Bergen.

Cu un aer cam încurcat, servitorul îl lăsă să intre.

Cu mare greutate îşi înăbuşe Eberhard zbuciumul ce-l copleşeşte şi care creşte tot mai mult, cu cât se apropie de casa în care se află, zice-se, Margot. Iată-l în holul cel mare al palatului. Stă fără de voia lui să asculte, căutând să prindă vreun sunet care să-i trădeze prezenţa lui Margot.

Deodată tresare. I se pare c-a auzit un strigăt de ajutor, dinspre odăile ce răspund în vestibul.

O paloare cadaverică îi acoperă faţa. A fost vocea Ini Margot. Sau poate că s-a înşelai? Servitorul care l-a condus a intrat într-o cameră de primire şi aşteaptă ca „domnul conte” să-l urmeze. Dar Eberhard, sub stăpânirea unei idei subite, se îndreaptă spre partea cealaltă.

Parcă s-a deschis acolo o uşă? În prag apare, pentru o clipă, silueta unui domn elegant, care se retrage, însă, repede de tot, de parc-ar vrea să dispară.

Fără să-şi dea socoteală de ceea ce face, Eberhard porneşte spre uşa aceea şi o deschide. Dacă Margot este într-adevăr aici, dacă vor s-o ascundă de el?...

Un strigăt de mânie îl întâmpină. În încăperea ce reprezintă budoarul unei femei, îl întâmpină un tânăr.

— Domnule, strigă acesta contrariat, răstit, cine eşti dumneata de îndrăzneşti să pătrunzi aici în felul acesta?

Contele Eberhard examinează pe cel care-i vorbise. Pentru o clipă, privirile color doi bărbaţi se sfredelesc şi, între sprâncenele contelui se iveşte o cută adâncă.

Tânărul baron nu-i e simpatic, nu ştie nici el de ce. Ochii aceştia au într-înşii o licărire atât de ciudată, ceva ce aminteşte de privirea unei pisici viclene.

Dar se stăpâneşte şi răspunde politicos, deşi ceva cam pripit.

— Vă rog să mă iertaţi, dac-am intrat în camera asta într-un chip cam neobişnuit!

Şi se recomandă:

— Contele de Hohenegge!

Cel căruia i se adresase abia de binevoi să se încline:

— Baron de Bergen! Cărui fapt datorez onoarea vizitei dumneavoastră?

Eberhard nu-l slăbeşte din ochi pe baron. Omul acesta nu va fi niciodată animat de sentimente amicale faţă de dânsul: de asta-i încredinţat!

— O chestiune cam ciudată, domnule baron, răspunde el. Pot vorbi deschis cu dumneata ca de la bărbat la bărbat?

— Mă rog!

Ce rece rostise cuvintele acestea Bergen, care nici nu se mişcă de la locul lui!

— Domnişoara Margot Hartenberg se află în palatul dumitale?

Şi, zicând acestea, Eberhard priveşte ţintă, pe baron. Bătăile inimii parc-ar vrea să se oprească.

Buzele subţiri ale baronului schiţează un zâmbet; el răspunde:

— Dă-mi, te rog, voie, domnule conte, ca să refuz a-ţi răspunde până ce nu voi cunoaşte relaţiile dintre dumneata şi acea persoană.

Eberhard simte sângele începând să-i clocotească în vine.

— Am intenţia să mă căsătoresc cu dânsa! declară el.

— În cazul acesta nu pot decât să regret, domnule conte, că ai putut inspira atât de puţină afecţiune acelei persoane. Mititica Margot…

Eberhard şi-a pierdut tot calmul.

— Ce e pentru dumneata Margot? gâfâie el, ca lovit de un ciocan.

— Este… pentru moment amanta mea de ocazie!

Eberhard scoate un strigăt răguşit. Dintr-o săritură apucă braţul baronului, care continuă să zâmbească şi strigă plin de mânie:

— Retrage-ţi cuvântul că de nu, pe viul Dumnezeu!…

Inima îi bate năvalnic.

— Linişteşte-te conte de Hohenegge! răspunde von Bergen, smucindu-se din mâna contelui. Pentru o prostituată pe care am cules-o de pe stradă şi am luat-o la mine, fiindcă era drăguţă şi gentilă, nu se insultă doi nobili… Şi apoi, există,

alte căi pentru clarificarea unui diferend!

Eberhard se clătină retrăgându-se cu un pas. Bergen are dreptate, s-a lăsat târât fără de voie spre un gest necugetat. Cu toate astea, vorbeşte din nou:

— Îţi stau la dispoziţie domnule baron de Bergen, şi declar, totdeodată, că eşti un mincinos şi laş, dacă vrei s-o înfierezi pe Margot ca prostituată!

Baronul răspunde de astă dată cu un râs răguşit:

— Vei auzi despre mine! Fata asta te-a înnebunit. Ţi-aş putea-o arăta în clipa asta într-o situaţie ce te-ar putea vindeca pentru vecie. Dar renunţ! Părăseşte-mă!

— Nu mai înainte de a fi văzut-o pe Margot şi de a fi auzit chiar din gura ei tot ce s-a întâmplat cu dânsa!

— Îmi păstrez drepturile mele în casa mea! Pleacă! strigă Bergen.

Eberhard îşi aţinteşte ochii asupra uşii celeilalte, pe după care se petrece ceva extraordinar. Se aud glasuri confuze.

Din nou îl părăseşte calmul; cu o smucitură, îmbrânceşte pe baron şi iată-l la uşa micii odăi de culcare pe care bătrâna proxenetă o dăduse lui Margot.

— Nu deschide! În propriul dumitale interes, îl ameninţă Bergen.

Înăuntru răsună un strigăt, apoi zgomotul unei uşi care se închide; de astă dată, nu mai există pentru Eberhard cumpănire. O opintire… şi pune piciorul pe pragul camerei lui Margot, trântind uşa după el.

Tot sângele îi năvăleşte la inimă. Lasă în jos braţele, holbează ochii şi un strigăt plin de durere îi scapă de pe buze.

Vede un pat, cu aşternut elegant, numai dantele, ale cărui perne erau răvăşite, şi lângă pat silueta unei fete, pe care o cunoaşte prea bine…

Ea îl priveşte cu faţa galbenă ca de mort, dibuie cu mâinile după cuvertura de mătase, ca să se înfăşoare, spre a-şi acoperi goliciunea. Zadarnic. El vede picioarele ei goale, braţele ei albe, cămaşa de noapte sfâşiată la gât şi sânul ca de crin, pe jumătate dezvelit.

Nenorocita se înghesuie în firida de lângă pat; e prea târziu

ca să mai fugă, nu se poate depărta din colţişorul ei, căci mizerabilii i-au luat şi strictul necesar cu care s-ar fi putut acoperi.

Vederea lui Eberhard, în care spera, să-şi găsească salvatorul, are asupra ei efectul unei arătări înfricoşătoare.

— Eberhard… eu… o, sfinte Dumnezeule… nu mai găsesc cuvinte, ca să-ţi explic… îngână ea cutremurată de groază.

Îşi roteşte privirea prin odaie. Unde-i baroana? Trebuie să fi dispărut în ultimul moment pe a doua uşă. Opera ei diabolică e doar împlinită!

Contele se ţine de draperie. Ochii parcă stau să-i iasă din orbite. Asta e Margot a lui, fata pudică şi curată, care roşea de obicei la fiecare cuvânt îndoielnic!…

Strânge pumnii şi gâfâie, luptând să-şi recapete respiraţia.

— Nenorocito! Tu, în care mai crezusem până-n ultimul moment, zice el obidit, cum de ai ajuns aici?

— Eu… nu mă privi aşa, Eberhard… o, Doamne Dumnezeule, cum să găsesc cuvinte, ca să-ţi explic!

Şi iată că ea zăreşte pe bărbatul care, zâmbind, a intrat în odaie. O nouă, teribilă, schimbare se petrece cu ea. Vrea să strige; a uitat ce s-a întâmplat cu ea, căci figura aceasta… da. O cunoaşte… a văzut-o în cea mai grozavă clipă din viaţa ea… acel demon şi ucigaş…

— Eberhard, strigă ea ca ieşită, din minţi, apară-mă! Salvează-mă! Omul ăsta e…

— Amantul tău, odorul meu! îi curmă brusc vorba Bergen. Aseară, în *chambre separée*-ul localului de noapte în care ne sărbătoream cunoştinţa, şi după care te-am luat la mine, pentru că îmi ziceai că n-ai locuinţă… de ce nu mi-ai spus îndată că eşti în legătură de dragoste şi cu domnul conte? Aş fi putut lua, atunci, măsurile cuvenite.

Eberhard îşi înalţă deodată bustul. Îşi întinde trupul străbătut ca de un curent electric. Totul s-a sfârşit, Leonie are dreptate: a fost un nerod stupid, orbit de dragoste!

Nu exista altă explicaţie pentru situaţia aceasta, decât aceea că Margot este o fată decăzută.

Deschide gura spre a profera o injurie.

— Ştii ce ai făcut, mizerabilo? Ai călcat în picioare tot ce are un om mai bun în el: mila şi credinţa curată. Şi aşa cum ţi-a zis răposatul meu tată, aşa cum te-au înfierat ceilalţi, îţi zic şi eu: prostituată!

Margot îşi lasă capul pe piept, lovită de groaznicele lui cuvinte. Apoi, îşi ridică ochii plini de lacrimi, gata să implore graţie, mântuire din starea aceasta jalnică... dar un hohot de râs rece din partea baronului îi ia ultimul rest de putere. Era prea mult!

Cu un ţipăt slab, dureros, ea cade la pământ şi Bergen abia mai poate sări la ea ca să întindă peste dânsa o cuvertură de mătase.

Fără a se sinchisi de Eberhard, care a căzut pe un scaun, ridică trupul neînsufleţit, pe care-l întinde în pat, potrivind repede cuvertura, astfel că nu se mai vede decât faţa albă, inertă, a sărmanei.

Dar Eberhard nu le mai vede toate astea. El se ridică obosit, ca frânt, trecând pragul ca un lunatec.

Cu un zâmbet diabolic, baronul îl urmează, trăgând uşa după el.

Eberhard îşi revine. Îşi trece mâna peste frunte. Oricât de nesimpatic şi de respingător îi apăruse baronul în toată purtarea lui faţă de Margot, avusese totuşi dreptate: pentru o astfel de creatură nu se poate bate un nobil un duel.

Respirând adânc, se întoarce spre baronul care păstrează o atitudine rece.

— Am rostit adineauri cuvinte ofensatoare. Îmi ieşisem din minţi, zice el cu greu. Vom mai vorbi noi. Acum trebuie mai întâi să-mi revin!

O, cu câtă greutate îi ieşeau cuvintele din gură! Dar n-are încotro!

Baronul se înclină rece, fără a spune vreun cuvânt.

Şi tot astfel însoţeşte pe conte până afară în hol, unde face semn unui servitor.

Eberhard de Hohenegge pleacă distrus din palat; i se răcise şi ultimul rest de fericire.

Leonie şi-a ţinut făgăduiala, i-a luat în sfârşit, şi pentru

totdeauna, vălul de pe ochi.

O ploaie fină se cerne după noaptea vijelioasă, izbindu-l în obraz, dar Eberhard nici că ia în seamă. În urma lui s-a năruit o lume; în palatul care dispare pe după copacii parcului, se află Margot a lui, ca amantă a baronului de Bergen, adunată de pe stradă.

O scârbă şi silă imensă îl năpădeşte; cu un fior de frig în oase, păşeşte în stradă, unde mai aşteaptă automobilul, şi tot înfrigurat se lasă dus înapoi la gară.

Falsul baron Bergen stă de ascultă un timp până ce paşii contelui nu se mai aud, apoi se întoarce în camera de culcare a lui Margot.

— Pe ăsta ştiu că l-am dat gata! râde el.

Lângă patul în care zace leşinată Margot, stă cu braţele încrucişate, Leonie de Brissac.

— Ei, comoara mea, te am în mână! o ironizează ea. Acum desigur, domnul conte o să renunţe la ideea de a te face contesă!

Bergen îi stă la spate.

— Comedia a fost jucată bine, nu? Întocmai după dorinţa ta? întreabă el râzând.

Leonie dă din cap şi întinde mizerabilului mâna, arătând pe Margot.

— Şi acum poţi face cu ea orice pofteşti! Nu mai am nevoie de ea!

— Sper şi eu, căci a doua oară focul ar fi prea riscat! A lipsit decât un fir de păr ca domnul conte al tău să mă provoace la duel! Creatura asta mi-e în orice caz prea periculoasă, ştie prea multe despre Masca-Roşie! răspunde el.

— Ce ai de gând să faci cu ea?

— Treaba mea! Acum să încheiam socoteala. Mi-am făcut treaba. În posesia cui se află Inelul Morţii?

— E în mâinile poliţiei.

— Ce ghinion! Dar cine l-a găsit?

— Comisarul. L-a luat cu el în dimineaţa înmormântării. De ce ai făcut prostia să-l pierzi pe după perdea?

Masca-Roşie o priveşte posomorât.

— Dacă asta e singura noutate ce mi-o poţi aduce, apoi ies păcălit din acest târg.

— Da? Asta e părerea dumitale? Află însă de la mine că până în ceasul acesta, n-am încă siguranţa că voi fi contesă de Hohenegge, căci chiar ieri contele de Hohenegge a voit să desfacă logodna noastră... de dragul creaturii acesteia. Dar de acum va fi al meu!

— Fireşte, al tău cu toate milioanele lui, asta e de la sine înţeles! Ţine-l bine şi, de îndată ce vei fi contesă şi moştenitoare...

— Vorbim noi mai târziu despre asta! îi taie vorba Leonie. La revedere! Mă întorc la Hohenegge ca să profit de situaţie!

Ştie că Margot e menită morţii, dacă pleacă şi o lasă în mâinile lui.

Margot face o mişcare uşoară.

Bergen se apleacă cu repeziciunea fulgerului asupra ei. Trebuie să lucreze repede, încă înainte ca Margot să se trezească.

Cu braţele-i muşchiuloase, ridică trupul nemişcat al sărmanei şi iese repede pe uşa cea mică de care se folosise adineaori Leonie.

Capul nenorocitei zace din nou inert pe umărul lui.

Îndată după sosirea sa, Bergen a făcut o inspecţie amănunţită prin încăperile vechiului palat.

Cunoaşte fiecare scară, fiecare odaie, oricât de tainică.

De asemenea, şi gangul îngust, dosnic, îi e cunoscut.

Cu mâna liberă, deschide o uşă grea, ferecată, ce duce într-o pivniţă.

Alunecă repede pe scări, în adâncime. Peste tot domneşte tăcere mormântală. Nu se percepe nicio mişcare. Apoi, deodată, se aude, ca din mare depărtare, un strigăt înăbuşit de ajutor, care se stinge curând.

După zece minute, apare Masca-Roşie pe ultima treaptă, de sus.

Dar vai, ce înfăţişare avea! Faţa i se decolorase cu totul: o dâră de sânge i se prelinge pe tâmplă, picurând în jos şi formând pete roşii pe rufele albe. Strânge pumnii, surescitat.

Dar apoi, recăpătându-şi calmul, închide prevăzător uşa cea grea, întorcându-se pe drumuri lăturalnice în camerele sale.

Oare îi sunase lui Margot ceasul din urmă, colo jos în adâncime, acum când fusese predată fără de scăpare în mâinile duşmanului ei?

Capitolul 18 – „Ochi-de-Pisică” şi „Vipera”

În celula arestului preventiv sta de câteva zile Erwin von Bergen, adevăratul moştenitor al decedatului baron Bergen.

Parcă se năruise cerul peste dânsul, când, la apariţia sa în palatul părintesc, comisarul de poliţie îi pusese mâna pe umăr, declarându-l arestat; dar spaima-i crescu şi mai mult la ştirea că bătrânul baron a murit şi că altul îi luase locul, un om pe care nu-l văzuse încă niciodată în viaţa sa.

Şi la jalea pentru tatăl, pe care nici nu-l lăsaseră să-l vadă, care fusese înmormântat fără de prezenţa fiului, se adăuga chinul că nu putea găsi crezare la autorităţile poliţieneşti.

La început, luă toate drept un vis urât. Dar apoi, când i se atribuiră mai multe crime pe care le-ar fi săvârşit în străinătate sub numele unui individ suspect, aşa numitul Mască-Roşie, protestă cu toată energia.

Încă în palat, la arestarea sa, şi l-a închipuit pe tânărul elegant care-şi zicea baron de Bergen, ca pe un şarlatan rafinat, care poate că, în unire cu Masca-Roşie, a dat lovitura. Dar poliţiştii clătinau neîncrezători capul.

Celălalt Bergen rămăsese rece şi neclintit şi se rugase atâta numai: să fie scutit de prezenţa „omului” acestuia.

Cu toată împotrivirea sa, consternat la culme, Erwin fu închis într-o celulă a arestului preventiv, unde căzu jos ca distrus.

Fatalitatea îl urmărise din primul moment în care păşise în Berlin, de parcă s-ar fi prins un blestem de paşii lui. Cine era şarlatanul? De ce nu-l credeau mai mult pe el, fiul, decât pe celălalt?

Ceru să vadă pe judecătorul de instrucţie şi i se împlini

dorinţa fără întârziere.

Fu ascultat de reprezentantul justiţiei, cu un zâmbet rece, ironic.

— Susţii aşadar, că ai fi baronul de Bergen? întrebă magistratul.

— Eu sunt acela; ani de-a rândul am stat departe, dar la urma urmelor m-am împăcat cu tatăl meu şi mă aştepta.

— Şi n-ai vrea să ne dezvălui cine e atunci celălalt domn din palatul Bergen?

— Asta n-o ştiu! În orice caz, un şarlatan!

— Am încă răbdare cu dumneata, cu toate că ştim destul de sigur pe cine avem în faţa noastră. De astă dată ai căzut într-o cursă! Cu ce-mi poţi dovedi afirmaţiile dumitale?

— Posedasem câteva scrisori ale tatălui meu, de asemeni şi actele mele autentice, cu toate că trăiam în străinătate sub un nume de împrumut, declară Erwin. Avusesem intenţia să mă duc încă în seara sosirii acasă, la tata, când am fost atras la o întâlnire misterioasă. Vestea pe care urma s-o primesc ar fi fost, după cum suna scrisoarea, hotărâtoare pentru tot viitorul meu.

— Şi te-ai dus la locul hotărât?

— A fost, în tot cazul o prostie, căci sunt încredinţat că acolo fusese pusă la cale dispariţia mea pe vecie. Vreo întâmplare oarecare împiedicase însă, executarea planului şi, astfel, m-am întors destul de târziu, cu o trăsură, la hotelul meu.

— Foarte romantică povestire! zise cu ironie judele. Cine, oare, putea să se gândească să-ţi curme viaţa?

— Mă gândesc că tocmai omul care şi-a însuşit numele meu! De asta m-a încredinţat şi întâmplarea din hotel.

Şi, la cererea judecătorului, descrise atacul, arătând că asasinul se furişase într-un chip oarecare din camera alăturată, dar că nici de astă dată nu putuse reuşi să săvârşească omorul.

— Astea le-ai visat probabil, fu răspunsul. Ar fi trebuit să descoperi dimineaţa un fapt cât de mărunt.

— Şi chiar l-am descoperit, domnule judecător! În clipa în

care voiam să mă legitimez în holul palatului, am văzut spre marea mea groază, că-mi lipsea portofelul, în care se aflau toate actele mele de identitate.

— Desigur că aceleaşi, pe care tânărul domn baron Bergen s-a grăbit de bunăvoie să le înfăţişeze funcţionarilor noştri, pe când dumneata voiai să pătrunzi cu de-a sila în palat?

— Desigur că aceleaşi… Mi-au fost furate şi acum nu mai posed nicio hârtie cu care să mă legitimez.

Judele ridică din umeri, zâmbind.

— De ce nu voieşti să ne cruţi nu prea mica osteneală, de a-ţi dovedi, punct cu punct că nu eşti nimeni altul decât omul care e cunoscut şi căutat la Paris sub numele de Masca-Roşie?

— Nu ştiu cine e criminalul acela, dar n-am nimic de-a face cu el! strigă Erwin revoltat. Moştenirea tatălui meu este în mâna unor şarlatani şi, dacă nu izbutiţi să scoateţi curând adevărul la lumină, apoi într-o bună zi omul acela va dispărea împreună cu milioanele.

Nu-şi poate stăpâni enervarea ce creşte din moment în moment. Dar judelui nu-i pasă…

— Stărui, vasăzică, în declaraţiile dumitale fantastice? Bine. Să-l luăm, dar, la cercetare pe patronul hotelului – sau, mai bine, nu ne-ai putea indica, cu cine te-ai mai întâlnit azi-noapte? Nu ţi s-a întâmplat absolut nimic?

Erwin îşi aminteşte de ciudatul incident cu femeia rănită şi cu tânăra fată. Descrie amănunţit întâlnirea.

Judele îl ascultă neîncrezător.

— Ce mai inventezi şi dumneata? Dacă azi-noapte o femeie ar fi fost atacată şi greu rănită, poliţia ar fi prins până acum de veste. Dar nu s-a semnalat nimic.

Erwin îl priveşte surprins.

— E de neînţeles, murmură el. Din nefericire, nu-mi mai pot aminti nici strada, nici adresa. Pare că mă urmăreşte un destin nenorocit!

— Şi desigur că nu ai nici cunoscuţi din trecut, care să te poată recunoaşte?

— Nu, lipsesc de prea multă vreme.

— Îmi închipuiam eu. Deocamdată, regret că nu pot acorda nicio crezare indicaţiilor dumitale. Domnul baron de Bergen s-a legitimat în mod perfect; chiar unul din bătrânii servitori a declarat că-l recunoaşte a fi stăpânul cel tânăr. Între timp însă, am trimis o adresă şi autorităţilor poliţieneşti pariziene, prin care le cer anumite informaţii şi răspunsul poate sosi dintr-un moment într-altul. Sau poate că voieşti să recunoşti dumneata însuţi că vii direct din Paris?

— Am fost, desigur, la Paris, dar ce are asta a face cu chestia mea?

— O, doar prea puţin! Tare aş vrea să ştiu dacă Masca-Roşie, al cărui nume adevărat nu-l cunoaştem încă, din nefericire, nu se află cumva tocmai... în călătorie de afaceri!

Un funcţionar inferior intră în cabinet.

— Telegrama din Paris, domnule judecători anunţă el.

— Ei, ia să vedem! strigă judele, desfăcând hârtia.

„După indicii sigure, Masca-Roşie s-a îndreptat spre Berlin”, citeşte el cu glas tare, examinând deasupra foii, mina ce-o face Erwin. *„Criminalul trebuie să fi ajuns acolo cam la 28 ale lunii curente”*.

— Dar eu sunt aici abia de ieri strigă enervat tânărul baron.

Magistratul zâmbeşte din nou.

— Ca baron de Bergen vrei să spui! Ca Masca-Roşie ai doară ascunzătorile dumitale, pe care, din nefericire, nu le-am putut încă descoperi!

— Sfinte Dumnezeule, nu există oare nimic, ca ar putea încredinţa autorităţile că săvârşesc o groaznică eroare?

— Deocamdată nu, dar mai aşteaptă. Poate că te voi confrunta curând cu o persoană care ne va spune îndată, dacă s-a comis vreo eroare.

— Şi cine e persoana aceea?

— Vipera răspunde magistratul, râzând. Te pricepi perfect să joci teatru. Dar îţi poţi face în voie plăcerea încă un timp. De scăpat tot nu scapi, avem noi grijă de asta. Oare dumneata să nu fi văzut, într-adevăr, niciodată pe vechea, cunoscuta agentă secretă pariziană, numită Vipera?

— Vă rog, duceţi-mă înapoi în celulă! cere Erwin gâfâind.

Simt că înnebunesc dacă mai urmează acest interogatoriu înjositor.

— Dorinţa îţi va fi împlinită. Când voi avea nevoie de dumneata, ordon eu să fii adus iar.

Un sunet al clopoţelului şi Erwin de Bergen este dus înapoi în închisoare. Parcă i se clatină pământul sub picioare.

Judecătorul însă izbucneşte într-un hohot de râs.

— Ce şarlatan rafinat! Se ţine bine! O să renunţe însă repede la sistemul de a face pe neştiutorul, când o vedea că nu-i foloseşte la nimic. Citeşte pentru sine restul telegramei, pe care-l trecuse adineauri sub tăcere.

„Vipera, agenta noastră, se află de altminteri pe urmele lui, şi, cum ea e una dintre puţinii care îl cunosc la faţă, va fi de un real serviciu poliţiei de acolo”.

— Aşteaptă, banditule, zice judecătorul clătinând capul. La asta desigur că nu te prea aştepţi. De cum s-o anunţa agenta, o să fiţi confruntaţi.

Trecură câteva zile fără ca agenta să se arate.

Tot atât de puţin se schimbă ceva în atitudinea celui arestat, doar paloarea feţei sporise, şi, adesea, el rămânea cu privirea tulbure, aţintită în gol, trădând adâncă deznădejde.

În vremea aceasta, se discutase mult între agenţii poliţiei şi despre întâmplările descrise, întâlnirea lui Ochi-de-Pisică cu Masca-Roşie în hotelul Călăului şi dispariţia acestuia.

Individul acesta misterios poseda ciudăţenia ca adesea, într-o singură noapte, să apară în punctele cele mai diferite şi să lase pretutindeni urmele sale criminale.

Aşa se întâmplă şi de astă dată.

Hartenberg fu pus, fireşte, faţă-n faţă cu cel arestat: Erwin de Bergen. Dar el nu-l văzuse pe criminal decât cu mască, nici măcar culoarea ochilor n-ar fi putut-o indica cu siguranţă; doar vocea i-ar fi putut-o recunoaşte.

Erwin trebui să vorbească tare, încet, să strige, dar Ochi-de-Pisică ridică doar din umeri şi plecă tăcut. Nu recunoscuse în cel arestat pe Masca-Roşie, dar voia mai întâi să fie sigur de aceasta, aşa că nu spuse nici da, nici nu.

Cu atât mai zelos însă, căuta în tăcere urmele misteriosului individ.

Şi atunci veni, deodată, vestea găsirii Inelului Morţii şi Hartenberg fu chemat numaidecât la şeful său. Bănuiala de crimă care plana asupra îngrijitoarei bătrânului conte, Margot Ernemann, era înlăturată. Găsirea inelului dovedea că Masca-Roşie era amestecat şi în această crimă misterioasă.

— Dacă nu izbuteşti să pui mâna pe mizerabil, apoi trebuie să renunţăm la speranţa asta! exclamă şeful poliţiei. Individul ţi-a jucat, ştiu, o farsă sângeroasă, şi n-ai să i-o uiţi!

Hartenberg zise cu voce aproape stinsă:

— Excelenţă, nu mai am decât această unică datorie şi am s-o împlinesc; când? – asta n-aş putea-o spune în niciun caz.

Puţină vreme după aceea, se produse oarecare fierbere la prefectura poliţiei: Agenta franceză, numită „Vipera”, sosise. Când se anunţă ceru să vorbească numai cu Şeful poliţiei, cerere ce-i fu acordată fără întârziere. Hartenberg nu era de faţă, cu toate că tare ar fi vrut să ştie ce veşti aducea vestita colegă şi, înainte de toate, dacă va recunoaşte în cel arestat pe Mască-Roşie.

Pe înserate, o trăsură închisă intră în curtea prefecturii; din ea coboară o doamnă îmbrăcată în negru, cu un văl des pe faţă, care se sprijină greu de braţul însoţitorului său. Într-un cabinet încăpător, elegant mobilat, şeful poliţiei secrete berlineze primeşte pe Vipera. E cam dezamăgit de aspectul ei şubred. Însoţitorul ei se legitimează şi el ca agent al poliţiei franceze şi, în urma cererii detectivei, poate lua şi el parte la întrevedere.

Agenta îşi ridică încet vălul des şi şeful poliţiei zări un chip palid ca de mort.

Surprins, face o mişcare de uimire. Asta să fie renumita poliţistă secretă? Cu neputinţă!

Dar îndată primeşte o explicaţie neaşteptată.

— Vă rog să-mi daţi voie să mă aşez, Excelenţă, zise ea, după primele câteva cuvinte. Sunt… rănită!

Şeful poliţiei sare în sus.

— Rănită? Doamnă nu m-am gândit la aceasta! De aceea,

vasăzică...

— Slăbiciunea mea, nu-i aşa? zice zâmbind Vipera.

Apoi deschide ochii mari, tăioşi, sfredelitori până în adâncul sufletului.

— Dar, nicio grijă. Până-n câteva zile sunt iar restabilită şi atunci îmi voi fi recăpătat vechile puteri.

— Sunteţi rănită! Dar nu... în exerciţiul funcţiunii? întrebă şeful.

— Masca-Roşie mi-a înfipt pumnalul în piept şi m-a lăsat ca moartă pe podul M...

Acum surprinderea şefului poliţiei e şi mai accentuată.

— Când s-a întâmplat atacul acesta? exclamă dânsul.

— Acum câteva zile. N-am voit ca autorităţile să afle ceva despre asta şi de aceea n-am anunţat nimic. E mai bine ca mizerabilul să mă creadă moartă..

— Şi acum?

— Am aflat sau, mai bine zis, poliţştii parizieni mi-au comunicat că Masca-Roşie ar fi fost prins, pe când era gata să dea o nouă lovitură.

— Aşa şi este! Criminalul s-a dat drept fiul decedatului baron de Bergen şi a fost arestat chiar în clipa în care se prezentase la palatul în care tocmai se instalase adevăratul baron de Bergen.

— Vă pot ruga să-mi daţi amănunte mai precise, Excelenţă? zise calmă Vipera.

Şi pe când şeful poliţiei îi descrie în câteva cuvinte măsurile luate până-n prezent, femeia priveşte, tăcând, în pământ.

Apoi ridică iar capul.

— Vă pot spune sincer părerea mea?

— Vă rog chiar!

— Bine. Poliţia dumneavoastră a săvârşit o mare eroare. Aţi arestat, cum am mai susţinut, un om cu totul nevinovat, iar acela care s-a instalat în palatul Bergen nu e nimeni altul decât Masca-Roşie însuşi!

Şeful poliţiei zâmbeşte discret.

— V-ar veni cam greu ca să dovediţi asta, doamnă, răspunde el.

— Sunt foarte sigură de afirmaţiile mele, zice Vipera cu convingere. Masca-Roşie a aflat prin agenţii săi – şi el are legături pretutindeni – despre întoarcerea fiului pierdut, căruia baronul bolnav voia să-i ierte totul. Planul lui a fost repede gata. Bătrânul baron posedă o avere foarte mare care trebuia să cadă în mâinile demonului acesta. El era informat cu precizie asupra sosirii tânărului baron; a pus să fie urmărit şi i-a trimise un bilet ticluit cu dibăcie, prin care era poftit la o întâlnire. În vremea asta el s-a şi instalat în palatul Bergen, unde a fost recunoscut ca fiul pierdut.

— Uitaţi că bătrânul baron a murit în aceeaşi noapte în care-şi aştepta fiul!

— Când Masca-Roşie păşeşte pragul unei odăi, atunci şi moartea merge lângă el, zice rece Vipera.

— Nu veţi fi crezând cumva…

— …că el l-ar fi omorât pe baron, care şi aşa era destul de bolnav? Desigur! Câteva picături de morfină erau prea de ajuns… O nimica toată pentru diavolul acesta!

— La asta nu s-a gândit încă nimeni, dar… dacă deducţiile dumitale ar corespunde adevărului, ar putea fi cu putinţă.

— Să mergem mai departe. La întâlnirea dată, adevăratul Bergen trebuia să dispară de asemenea. Cine s-ar fi sinchisit de un cadavru făr’ de nume, într-un colţ oarecare al marelui oraş? Căci e cert că trebuia jefuit acolo de toate hârtiile ce-i dovedeau identitatea. Aici, în Berlin, el era doar necunoscut. Dintr-o întâmplare oarecare atentatul n-a izbutit, probabil că Masca-Roşie a fost împiedicat; destul că, el sau unul din complicii săi, şi-a luat o cameră în hotelul unde trăsese tânărul baron, căutând să-i izbutească lovitura ce-i fusese zădărnicită în primul moment. Mai întâi de toate trebuia pus mâna pe hârtii. Lucru pe care l-au şi făcut…

— Uitaţi că hotelierul pusese să fie trezit clientul din camera alăturată şi că acela, un domn bătrân şi ramolit, s-a legitimat ca fiind din Dresda!

— O întrebare, Excelenţă: domnul acela bătrân, ramolit, mai e pe undeva?

— Nu, a plecat demult!

— Mi-am închipuit eu. Un individ ca Mască-Roşie e în stare de deghizări şi mai desăvârşite! Trucul a reuşit, vasăzică! În vremea asta şi sosise la autorităţile poliţieneşti o anonimă, care vestea cum că un criminal internaţional, probabil Masca-Roşie, se va instala în palatul Bergen, spre a da o lovitură. Atât a fost de ajuns spre a posta acolo câţiva agenţi. Şi a doua parte a izbutit şi ea... Doar un amănunt a uitat mizerabilul: că eu care-l cunosc, care-l urmăream pas cu pas n-am murit, ci trăiesc spre a-l preda călăului!

Şeful poliţiei n-avu încotro şi trebui să admire perspicacitatea detectivei. Dar în gând era întrucâtva indispus că străina i-o luase înainte.

— Ne putem încredinţa îndată, zise el. Arestatul poate fi adus în faţa dumitale.

— Vă rog chiar, deşi aproape că nici n-ar mai fi nevoie, căci sunt foarte sigură de ceea ce afirm. Dar vă mai rog ceva: chiar dacă recunosc că cel arestat e un străin, iar nu Masca-Roşie, încă trebuie să mai fie ţinut ascuns – aşa cere interesul afacerii –, până ce va fi arestat veritabilul răufăcător.

— Voi da cu plăcere ordinele pe care dumneata le găseşti bune.

Un agent primeşte însărcinarea să-l aducă pe arestat. Vipera, la rându-i, e condusă de însoţitorul ei – în care recunoaşte pe doctorul, care a tratat-o după atacul suferit – într-o odaie alăturată, a cărei uşă e mascată de o draperie, astfel că detectiva poate vedea trăsăturile celui arestat fără ca ea să fie văzută.

După câteva minute apare Erwin.

— Agenta pariziană, cu care vei fi confruntat, şi-a anunţat sosirea, începe şeful poliţiei. Poate ca mâine chiar să şi fie aici. Ai putea uşura mult sarcina judecătorului de instrucţie dacă ai declara acum liniştit, că eşti aşa-numitul Masca-Roşie! Chibzuit-ai lucrurile?

Erwin respiră uşurat.

— Slavă Domnului, în sfârşit va ieşi la lumină nevinovăţia mea! strigă el.

— Rămâi la afirmaţia dumitale că eşti Erwin de Bergen?

— Da... de o mie de ori, da!

Şeful face un semn agentului.

— Du înapoi pe arestat în celulă! ordonă el. Peste puţină vreme o să se facă lumină în chestiunea aceasta!

De astă dată Erwin urmează pe gardian cu sufletul înviorat. Pare-se că şi şeful şi-ar fi schimbat părerea.

Vipera apare la braţul însoţitorului său. Zâmbeşte.

— Nu este Masca-Roşie, este tânărul care m-a luat în trăsură în noaptea atacului, ducându-mă la locuinţa mea de aici. Masca-Roşie se află în palatul Bergen!

— Aşadar, totuşi! exclamă şeful poliţiei secrete. Şi, acum, ce-i de făcut?

— Puneţi pe cei mai dibaci detectivi ai dumneavoastră să supravegheze palatul... sau, mai bine, nu dispuneţi nimic, iau eu măsurile cuvenite. Numai de n-aş fi aşa de slabă!

— Vă pot pune la dispoziţie un om, pe cel mai bun, cel mai isteţ detectiv pe care-l posedă Berlinul!

— Da, asta ar fi o idee. Cum îl cheamă pe omul acela?

— Noi îi zicem Ochi-de-Pisică. Adevăratul lui nume e rostit foarte arareori pe aci. Dar ce facem acum cu adevăratul baron Bergen?

— Din nefericire, mai trebuie să rămână două-trei zile în arest. Altfel, Masca-Roşie ar prinde îndată de veste şi ar dispărea, dacă l-aţi elibera pe baron. Nimeni nu ştie încă deocamdată nimic şi oricât mi-ar părea de rău că nu i se poate reda omului nevinovat libertatea, aici e în joc o problemă importantă: să se evite tot ce ar putea servi ca avertisment celuilalt din palatul Bergen.

— Fie! aprobă şeful poliţiei. Îmi iau eu răspunderea acestei mici ilegalităţi. Dar cum să punem mâna pe Masca-Roşie? La urma urmelor, cel mai bine ar fi să pătrundem în locuinţa lui, pur şi simplu. Doar nu e pregătit.

— Pe cât ar părea, planul acesta are în sine toate şansele de reuşită, răspunse Vipera, gânditoare; totuşi v-aş sfătui să nu-l urmaţi. Un individ aşa de şiret ca Masca-Roşie e întotdeauna prevăzător. Cunoaşte detectivul dumneavoastră mai de aproape chestiunea?

— Da, mai mult: e chiar implicat personal!
— Personal?
— Da, prinsese pe mizerabil în cursă, toate ieşirile fuseseră împresurate, ar fi fost de ajuns un ţignal ca să se pună mâna pe bandă... când Masca-Roşie îi jucă o festă, cum numai unui ca el e în stare!
— Şi anume?
— Foarte simplu. Sub un nume oarecare, sedusese pe fiica detectivului şi o ţinea la el ca zălog. Tocmai voia Ochi-de-Pisică să dea semnalul, când Masca-Roşie i-a declarat cu cel mai mare calm ce a făcut, arătându-i un mic colier pe care-l luase victimei sale şi spunându-i că, în caz că el nu se întoarce la o anumită oră, unul din complicii săi, care l-ar urma şi-n iad, are ordin să sucească gâtul bietei fete!
— Mii de draci! Şi ce-a făcut omul dumitale?
— L-a lăsat pe ticălos să scape, cu toate că-i jurase demult pieirea.
Vipera ridică din umeri.
— Admit că detectivul dumneavoastră se afla într-o situaţie groaznică, dar era în exerciţiul funcţiunii şi...
— Voiţi să susţineţi că, într-un caz analog, aţi fi sacrificat mai bine pe fiica dumneavoastră, doamnă?
Vipera îşi muşcă buza de jos. Apoi, aproape fără de voie, poate şi pentru că era geloasă pe renumele colegului ei, rosti cu asprime:
— Da, desigur că aş fi făcut-o!
Şi, până ce şeful poliţiei să fi putut da un răspuns, răsună în dulapul din perete bătaia caracteristică.
Un zâmbet ironic alunecă peste faţa şefului.
— Vă dau prilejul să spuneţi aceasta personal lui Ochi-de-Pisică. Tocmai se anunţă.
Zicând aceasta, se îndreptă spre dulapul din perete şi-l deschise.
Hartenberg intră în cameră, îmbrăcat ca un oarecare funcţionar de cancelarie.
— Bună seara, Excelenţă! zice el.
N-a văzut încă pe Vipera şi pe însoţitorul ei, amândoi stând

în fundul biroului.

— Aduci ceva nou? întrebă şeful.

— Da! Trădare în lagărul lui Masca-Roşie! Bergen cel arestat aici e nevinovat, Masca-Roşie se află în palatul Bergen, şi mâine-noapte îl predau în sfârşit călăului!

— Ah! Asta o va interesa grozav pe doamna de colo!

Hartenberg se întoarce cu repeziciunea fulgerului. Nu e singur? Femeia de pe scaun s-a ridicat, faţa ei palidă ca de mort ţinteşte pe detectiv, buzele ei tremură.

— Acesta… acesta e…?

— Ochi-de-Pisică! zice şeful poliţiei.

— Dar ce aveţi?

Cu un sunet horcăitor, agenta cade înapoi pe scaun. Nici însoţitorul ei nu ştie ce să creadă despre incidentul acesta.

Hartenberg stă cu bustul plecat înainte, un tremur uşor îi înfioară tot corpul. Dar cu o putere supraomenească se stăpâneşte.

A recunoscut-o pe străină… cum a recunoscut şi în noaptea aceea chipul la fereastră… Ştie că aceasta e femeia care a adus nenorocire asupra vieţii sale!

Dar ce caută ea aici? El nu trebuie să se trădeze, chiar de i-ar fi dat să audă lucruri ce i-ar sfâşia sufletul.

Poate că a auzit că Margot a murit şi vine să ceară cadavrul găsit. Va susţine şi faţă de ea drept adevăr substituirea: Margot e moartă!

Dar nu; atunci ea ar trebui să spună cine e, cum de se crede îndreptăţită să ceară pe Margot Hartenberg!

— Cine… e doamna? rosteşte el şovăitor. N-o cunosc!

— Cred şi eu, dragul meu Hartenberg, răspunde şeful poliţiei. Este colega dumitale pariziană, doamna Antoinette Vacher, supranumită Vipera!

Capitolul 19 – Terenul se clatină

Masca-Roşie se plimbă neliniştit prin eleganta cameră de lucru a palatului Bergen. O cută adâncă brăzdează fruntea

ciudatului, misteriosului om. Pare-se că ceva neplăcut îl preocupă. Apoi se opreşte iar şi strânge mânios pumnii, mormăind cuvinte neînţelese.

— Vedem noi, zice el în sfârşit, aşezându-se la birou.

Afară începe să se întunece. Hector Rammont apasă butonul electric şi luminile se aprind.

Trec zece minute. Apoi se aude un zgomot uşor la uşa secretă, pe care omul prevăzător şi-a construit-o special.

Masca-Roşie se ridică liniştit şi deschide.

Este Joe, individul pe care Rammont pune cel mai mare temei, căci e şi cel mai şiret şi cel mai curajos, un individ care nu se dă în lături din faţa niciunei primejdii chiar de-ar fi să ia captiv pe însuşi şeful poliţiei.

— Ai ceva ştiri sigure? întrebă Masca-Roşie, aşezându-se iar în fotoliul de la birou.

Joe ridică din umeri.

— Fata e a naibii de vicleană, n-o poţi prinde aşa de uşor cu ocaua mică pe Aranka.

Masca-Roşie sare furios în sus.

— Sunteţi nişte măgari cu toţii! Când e vorba de făcut ceva repede şi sigur, n-ai pe cine te bizui. Presupuneri? Dac-aş pune vreun preţ pe aşa ceva, n-aş avea nevoie de ajutorul vostru! În cazul ăsta aş fi redus fata – pur şi simplu – la muţenie.

Joe, foarte simplu şi foarte modest îmbrăcat, de cum şi-a făcut intrarea în palat, nu s-a uitat decât cu coada ochiului la maestrul lui, fără să riposteze ceva la cuvintele insultătoare ale acestuia.

— Eu am făcut tot ce a fost cu putinţă, şefule! zice el calm. Garoafa-Neagră e teribil de geloasă pe orice femeie de care dumneata te apropii, şi femeile geloase sunt şi au fost întotdeauna periculoase. Dacă cea care a trădat întrunirea noastră la hotelul Călăului a fost ea sau altcineva… nu se poate dovedi!

În tot timpul acesta, Masca-Roşie priveşte ţintă în pământ.

— Există un element oarecare între voi, care joacă pe trădătorul şi care trebuie exterminat! murmură Rammont. Cu

propriile mele urechi l-am auzit pe Ochi-de-Pisică spunând asta. Probabil că poliţia nu posedă încă indicii suficiente, căci altminteri ne-ar fi făcut o vizită în vechiul cartier. Dar a fost o femeie, aceea care a trădat întrunirea şi care voia să provoace arestarea mea. Când mă gândesc că doar cu puţin înainte am adus-o pe cealaltă în cartier şi am pus s-o păzească în camera de jos...

Se întrerupe.

— Nu... nici asta nu coincide! O adusesem abia cu o seară înainte! Dac-ar fi Garoafa-Neagră, apoi ea trebuie să-şi fi pus mai demult în gând să mă distrugă! Ai supravegheat-o?

— Cu străşnicie! Mai ales azi n-am scăpat-o o clipă din ochi. De trei ori m-am schimbat, căci fata asta e deşteaptă şi isteaţă ca niciuna!

— Când a plecat Aranka de acasă?

— Cam pe la zece dimineaţa. A luat o trăsură şi a făcut o plimbare pe „Unter den Linden”[2]; eu după ea, fără ca să fi mirosit ceva. În scopul acesta, mi-am împrumutat de la un servitor al casei un mic automobil de transport. Pentru douăzeci de mărci, ce nu face un biet pârlit de-ăsta, mai ales că nu ştie la ce serveşte! La o cârciumă, din Chausseestrasse mă aştepta servitorul. Fireşte că m-a luat drept un coleg, căci purtasem de grijă să-mi procur costumul potrivit.

Masca-Roşie aprobă din cap.

— Bine, şi mai departe?

— Aranka şi-a făcut câteva târguieli de toaletă, – avem doar bal astă-seară, – deci aceasta n-avea nicio importanţă. În cele din urmă, s-a dus la Gerson să-şi aleagă o rochie elegantă de mătase, pe care o vom putea admira, probabil, astă-seară. Am fost mereu în preajma ei, fără ca ea să fi avut cea mai mică bănuială. După ce şi-a terminat târguielile, trăsura a dus-o în Friedrichstrasse, apoi în Leipzigerstrasse şi a coborât în sfârşit la restaurantul „Traube”. După puţin timp am urmat-o, am trecut prin local, ca şi cum aş fi avut de făcut o comandă şi am văzut-o şezând singură la o măsuţă. Era încă devreme, deci nu erau încă mulţi consumatori. Ca să nu-i

[2] Celebră stradă din Berlin, loc de promenadă.

trezesc vreo bănuială, m-am retras repede, am lăsat undeva automobilul prin apropiere, la loc sigur, şi m-am dus cu tramvaiul acasă, căci nu stau departe de acolo. M-am schimbat repede şi, după o jumătate de oră, am intrat din nou în local ca un fecior de bani gata, elegant, cu o barbă sură, bine îngrijită. Ochelarii pe care mi i-am pus m-au făcut şi mai de nerecunoscut şi, astfel, am putut trece pe lângă masa Arankăi, fără ca ea să mă fi recunoscut. Nu mai era singură acum: un domn se aşezase la masa ei. Dar nici aceasta nu e ceva surprinzător, căci Garoafa-Neagră e frumoasă şi se pricepe să atragă cu jocul ochilor ei. Cei doi vorbeau foarte animat; râdeau tare şi nici că mă luau în seamă, deşi şedeam la o masă vecină. Puteam chiar înţelege cuvânt cu cuvânt ce vorbeau. Prostii, linguşeli ale domnului, nu prea tânăr nici el, care căuta o aventură în restaurant!

— Şi apoi? Mai departe?

— Domnul a plecat mai întâi; era foarte aprins şi a sărutat mâna Arankăi. Se înţeleseră să se mai întâlnească într-o zi a săptămânii; după cum am mai auzit, azi, spunea Garoafa-Neagră, n-ar fi liberă.

— Şi l-ai urmărit pe omul acela?

— Nu, am crezut că e mai important s-o supraveghez mai departe pe Aranka.

— Poate că tipul acela era un spion? Poliţia lucrează tot aşa de bine ca şi noi în materie de deghizări dibace.

— M-am gândit şi eu că ar fi fost bine să nu-l scap din ochi nici pe acela; dar era cu neputinţă, căci eram singur. Aranka ar fi putut face în vremea asta, ceva care s-o trădeze!

— Afurisită treabă, că în asemenea cazuri nu sunt întotdeauna doi oameni la dispoziţie! zise Masca-Roşie scrâşnind.

— După un sfert de oră, a plecat şi Garoafa-Neagră. Mi-a aruncat doar o privire în treacăt, dar nu m-a recunoscut. A plecat cu automobilul la domiciliul ei şi s-a culcat. Am văzut-o trăgând perdelele de mătase la ferestre. Până acum o jumătate de oră am supravegheat etajul şi uşa ei, ba din stradă, ba de la scară. Uşor n-a prea fost, căci trebuia să mă

feresc să nu bată la ochi manevra mea. Nu s-a întâmplat nimic care să poată trezi bănuieli. Dacă Garoafa-Neagră joacă într-adevăr pe trădătoarea, apoi desigur că se pricepe, nu glumă. O dată măcar tot ar fi trebuit să se dea de gol!

Masca-Roşie se ridică şi se plimbă încruntat, încoace şi încolo prin odaie. Vânătaia cu care Rammont se alesese în pivniţă, abia de se mai vede, căci pieptănătura o acoperă aproape în întregime.

— Toate bune! murmură el, numai de n-aş avea în mine simţământul că dansăm pe un mic vulcan. Presimt ceva... ceva ce miroase a trădare, şi nu pot pune mâna pe câinele care se poartă cu asemenea gânduri! Nici de la arestul preventiv unde, şade celălalt Bergen, nu mai vine nicio ştire. Ar fi trebuit să mă mai interogheze o dată!

— N-ar fi mai bine să ne ridicăm tabăra de aci din Berlin, maestre? propuse Joe.

Masca-Roşie nu răspunde îndată. În cele din urmă ridică, îngândurat, capul.

— Mai cântăresc eu chestiunea. Vesteşte pe ceilalţi, în afară de Aranka, să fie în aşteptarea unui semn al meu. Dacă bancherul meu îmi va fi procurat cele două milioane şi lovitura pe care o plănuim pentru astă-seară izbuteşte... e cu putinţă să dispărem pentru un timp oarecare, din locurile acestea.

— Încotro o pornim de astă dată, maestre?

— Vă dau eu indicaţii la timp. Lasă-mă singur; am de lucru!

O clipă mai târziu tovarăşul şi dispăruse.

Masca-Roşie sună. Un servitor intră şi-l urmează pe „domnul baron” în camera de toaletă.

După un timp oarecare, Rammont apare iar, elegant, în toaletă de bal.

— Trăsura! porunceşte el scurt.

Se întunecă tot mai mult; el trece în trăsura deschisă, pe poarta de fier a micului parc din fata palatului, pornind spre cartierul de Vest.

Se opreşte în dreptul unei clădiri mari, pe care copacii înalţi aproape că o ascund vederii. Cu priviri scrutătoare,

examinează împrejurimile. Niciodată Masca-Roşie nu omite de a fi prevăzător. Nu se poate şti ce se întâmplă! Trecătorii îşi văd de drum, nu se arată nimic suspect. Casa cu grădina-parc formează un colţ de stradă.

O stradă lăturalnică, îngustă, puţin animată, duce spre partea cealaltă. Împrejurarea aceasta are şi ea importanţă pentru Rammont.

După ce a strigat vizitiului că poate să aştepte, dispare în grădina, a cărei poartă s-a deschis pe dinăuntru, la sunetul clopoţelului.

În vestibulul luminat îl întâmpină un servitor îmbrăcat în negru.

— E acasă, stăpânul dumitale? întrebă Masca-Roşie scurt.

Aspectul elegant al străinului impune servitorului, care răspunde umil şi politicos:

— Domnul consilier comercial mai are de rezolvat câteva afaceri importante. Pe cine să anunţ, domnule?

— Baronul de Bergen! Dacă e cu putinţă, l-aş ruga pe domnul consilier să-mi acorde câteva minute de ascultare!

Servitorul dispare şi după câteva secunde se şi întoarce ca să conducă pe domnul baron în camera de lucru a bancherului Grosser.

Pe drumul într-acolo, Masca-Roşie examinează cu atenţie totul, uşi şi ferestre, fără ca servitorul să observe absolut nimic.

După puţin timp se află în faţa bancherului, un domn mai în vârstă, cu trăsături joviale, care-l întâmpină cu voioşie.

— Domnule baron… dumneavoastră îmi acordaţi o dată şi aici, în locuinţa mea particulară, onoarea unei vizite? Mă bucură nespus! exclamă el, poftindu-l să se aşeze. Ce vă aduce la mine?

— Iubite domnule consilier comercial, începe Rammont cu un zâmbet prevenitor, am de făcut în astă-seară o vizită absolut necesară – nu poţi să te eschivezi, din nefericire, de aceste îndatoriri mondene – şi m-am gândit că aş putea uni utilul cu plăcutul. Aş vrea să plec mâine cu agentul spre Bergrain şi să închei cumpărarea castelului. Ştiţi doară despre

ce e vorba!

— Desigur, desigur, domnule baron! se grăbeşte să răspundă bancherul.

— Hm! Uite ce-aş vrea să-ţi cer în treacăt: te-am rugat să-mi schimbi în monedă lichidă suma de cumpărare pe care o pretinde vânzătorul. Formalităţile moştenirii mele nu merg, din nefericire, aşa de repede cum aş dorit.

— Îmi pare şi mie cât se poate de rău, domnule baron, şi tot atât de mult că vă gândiţi să plecaţi iar în străinătate. Ne-ar fi drag şi nouă să vă putem păstra aci... între locuitorii oraşului Berlin!

Bergen strânse râzând mâna bancherului.

— Ei, poate că mă întorc mai târziu iar aici! Mai întâi de toate, aş vrea să iau în stăpânire castelul Bergrain, pentru plata căruia trebuie să am două milioane, apoi să întreprind un voiaj în jurul lumii şi mai târziu ne mai revedem noi în noul meu castel. Şi acum să revenim la chestia principală! Voiai să-mi procuri banii până mâine la prânz, domnule consilier comercial.

— Şi mă ţin întotdeauna de cuvânt, domnule baron! Banii sunt aici!

El nu observă străfulgerarea din ochii lui Rammont.

— Îi ai în monedă lichidă? Ar fi o înlesnire grandioasă! exclamă el.

— De vreme ce aţi dorit dumneavoastră aşa, domnule baron! La urma urmelor, cu oarecare osteneală...

— Vă sunt foarte recunoscător, foarte! Lucrul se simplifică mult cu asta! Posesorul actual are absolută nevoie de monedă lichidă... datorii pe poliţă sau aşa ceva! Când aş putea, aşadar, intra în posesia sumei?

— Acum o jumătate de oră mi-a fost numărată suma aici, pe masa asta, de către omul meu de încredere. Mâine pe la ora 9 vă aduc eu personal, suma, domnule baron!

— Ce spuneţi, aveţi aici cele două milioane?

— Desigur, sunt acolo în casa mea de bani, pe care nici focul n-o poate distruge! afirmă Grosser...

O întâmpinare îi stă pe limbă lui Masca-Roşie. Ce-ar fi dacă

ar cere să i se predea îndată suma? Ar fi cel mai simplu. Dar nu. E cu neputinţă; nu trebuie să trezească niciun fel de bănuială. Şi ce-i cu asta? Doar douăsprezece ore mai sunt la mijloc. Atâta, dacă nu mai mult, rezistă el cu siguranţă, cu toate că presimte că se pregăteşte ceva împotrivă-i…

Mâine va avea în mână cele două milioane. Castelul acela, Bergrain, s-o fi aflând pe undeva în lună, fireşte! Se ridică, nu fără a fi aruncat o privire grăbită asupra casei de fier, care se află într-o firidă a odăii.

— O sumă atât de mare… e în destulă siguranţă aici, domnule consilier comercial? întrebă el alene, făcând un pas spre dulap.

Grosser râde înveselit.

— Nicio grijă domnule baron! Aici am păstrat sume cu mult mai mari, luni întregi de zile! Mijloacele acestea de siguranţă nu le posed în birourile mele. Tocmai de aceea păstrez aici până una-alta sumele mai mari.

— Ah, înţeleg! zice Rammont râzând şi el. Instalaţii electrice de alarmă şi altele de soiul acesta! Dacă aş fi eu spărgător… ce-ar trebui să fac ca să pătrund în interiorul acestui dulap-minune?

Bancherul era plăcut impresionat de umorul baronului. Se apropie cu Rammont de dulap, râzând întruna.

— Nostimă glumă, domnule baron, dar vreau să risc! Mai întâi de toate ar trebui să ştiţi unde se află contactul electric pe care-l ataşez la un element puternic şi care nu numai că dă, îndată, la atingerea dulapului un semnal puternic în camera mea de culcare, ci provoacă în acelaşi timp şi domnului spărgător o comoţie electrică atât de puternică, încât…

Rammont îl întrerupe:

— Dă-mi voie domnule consilier comercial! Oare ar da atâta bătaie de cap unui bandit rafinat găsirea contactului?

— N-aveţi decât să încercaţi!

Rammont căută un timp, apoi ridică din umeri.

— Trebuie, totuşi, să mărturisesc…

— Că nu-l găsiţi! Ha-ha-ha! Ia te uită, e… chiar aici! Simplu

de tot, ai? Da, dacă ar şti asta domnii pungaşi! N-ar trebui decât să taie firul!

— De fapt, e grandios! râse Rammont. Şi apoi o casă de fier englezească atât de complicată nu se poate deschide decât cu scule englezeşti şi cu flacăra de acetilenă!

— Dulapul meu rezistă şi acestora, domnule baron, garantez de asta! Broasca se deschide numai atunci când literele mobile sunt astfel alcătuite ca să formeze un anume cuvânt secret, după care însă, se deschide îndată. Dar cine l-ar putea ghici, când eu schimb cuvântul în fiecare seară?

— Astăzi, spre exemplu?

— Aha, vreţi să mă prindeţi? Foarte bine! Ia ghiciţi!

— Nici gând! Nemesis, Mercur, sau cam aşa ceva! Sunt într-astea tare neştiutor!

— Văd şi eu, domnule baron! De astă dată am ales un cuvinţel cam original. O să râdeţi şi dumneavoastră când îl veţi auzi: Mască-Roşie! Original, nu?

— Porecla rivalului meu! îi scăpă lui Rammont de pe buze.

— Straşnic, nu-i aşa? La una ca asta nici că s-ar gândi mizerabilul, dacă i-ar veni poftă să-mi facă o vizită.

Deosebit de încântat de ideea lui „originală”, Grosser mai arătă „domnului baron” şi manipularea broaştei.

După zece minute, Bergen salută de plecare pe consilierul comercial, care-l conduse până în vestibul.

În clipa în care Rammont se urcă în trăsură şi se vede singur, murmură:

— Unde am ajunge noi, dacă n-ar exista pe pământ nişte măgari şi imbecili dintr-ăştia? Sper că n-o să fie nevoie să fac o vizită ştiinţifică camerei de lucru a domnului bancher. Mâine la ora 9 voi fi doar în posesia celor două milioane. Dar pentru price eventualitate, cunosc mecanismul.

Şi, în acelaşi timp, şi consilierul comercial îşi freacă mâinile.

— Zău, nostim băiat e baronul ăsta tânăr. Defel închipuit şi fără fasoane. Cu astfel de oameni, mai mare dragul să ai de-a face.

În vremea aceasta Masca-Roşie străbate în mare goană oraşul. Deodată trage cordonul. Trăsura se opreşte şi

Rammont coboară.

— Înapoiază-te la palat, am de făcut o vizita aici! porunceşte el vizitiului. La întoarcere mă voi folosi de trăsura cunoscutului meu la care mă duc.

E singur şi ceva mai departe, sare într-altă trăsură, dând birjarului o nouă adresă.

După zece minute, trăsura se opreşte din nou. Rammont coboară. O grădină destul de mare, situată pe după un zid înalt, se află în apropiere. Plăteşte birjarului, care se îndepărtează.

Rammont poartă azi din nou mantia lungă neagră, dar n-are mască. În loc de pălărie moale, poartă un cilindru strălucitor ca o oglindă.

Se îndreaptă repede spre poarta din zid. Înainte de a deschide, priveşte în juru-i. Strada e întunecată aici. Clădirea vecină se află cam departe. Aici, afară, se mai află câte o vilă din acelea singuratice, care n-au fost acaparate încă de speculatorii de clădiri.

Pe o mică placă de metal, de curând bătută lângă butonul soneriei electrice, se putea citi: Prinţul Utaşin.

Ce avea de căutat Masca-Roşie la prinţul care s-a mutat de curând în vechea vilă, după ce aceasta stătuse foarte multă vreme goală?

O să aflăm îndată.

Rammont examinează câteva tufişuri dese, care se află în firida zidului. Nu se mişcă nimic. Pare prevăzător şi mai aşteaptă câteva minute. Apoi descuie repede cu o cheie pe care o scoate din buzunar. Îndată dispare pe după poarta de fier, care se închide fără zgomot în urma lui.

Aproape pe de-a-ntregul ascunsă de copaci bătrâni, se află vila cea mare a prinţului. Cu cât se apropie mai mult, cu atât apare mai luminoasă şi mai animată. Lumina cade pe brazde şi pe pajiştile întinse. Uşile sunt deschise, o noapte călduţă se aşterne peste pământ. Prin ferestrele luminate se văd servitori forfotind încoace şi încolo; pe cât se pare, se fac preparative pentru o reuniune de seară.

Rammont face un ocol şi porneşte în umbra copacilor spre

dosul vilei.

Fără zăbavă deschide o uşă îngustă şi se află deodată în interiorul casei. Gangul în care a ajuns e slab luminat, pe jos sunt aşternute covoare, pereţii însă sunt goi; gangul duce pesemne spre apartamentele de sus. Mai multe scări duc în jos. Într-acolo se grăbeşte Rammont. Trebuie să descuie o a doua uşă.

Încuind prevăzător în urma lui, Masca-Roşie păşeşte mai departe în gang. Apoi bate într-o uşă îngustă, care se deschide îndată.

O femeie apare şi se sperie la vederea lui Rammont.

— Tu eşti, stăpâne? exclamă ea.

El încruntă sprâncenele şi o priveşte cu ochii lui sfredelitori.

— Ce te sperii aşa? S-a întâmplat ceva?

— Nimic, stăpâne... absolut nimic! M-am gândit doar la copila cea tânără şi la însărcinarea pe care ne-o dăduseşi deunăzi şi că...

— Şi că aş putea înfăptui eu însumi, azi, sentinţa?

— Da, stăpâne! Trebuie oare să se facă cu tot dinadinsul, aşa... aşa ceva?

— Când e vorba de siguranţa mea sau de a voastră, atunci viaţa unei femei nu trebuie să tragă în cumpănă. Ia seama ce-ţi spun! Dar vin azi cu altă intenţie. Fă rost numaidecât de una din rochiile tale cele mai elegante de bal, care să-i vină bine „pensionarei” de alături.

— Se duce la vreun bal?

— Nu întreba, fă ce-ţi poruncesc! Ce face ea, de altfel?

— E nemângâiată, cere să plece, să-i dăm drumul.

— Ştie unde se află?

— Habar n-are, şi eu una am să mă feresc s-o luminez. Dar îmi vine aproape să cred...

— Ce?

— Că fata e aşa de nenorocită, pentru că, cu toate cele întâmplate... iubeşte cu adevărat.

Masca-Roşie zâmbeşte ironic.

— Cu atât mai bine! Aşteaptă aici cu rochia până te chem.

— Bine, stăpâne!

Masca-Roşie iese iar în gang. Stă să asculte. O voce îi pătrunde la ureche, ca venind de la mare depărtare.

— Franz! O, Doamne Dumnezeule, Franz... iubitul meu. Franz, nu mă lăsa să mor aici de frică! Ajută-mă, îndură-te de mine, lasă-mă să plec! Ajutor!...

Pumni izbesc în uşă. Omul cu mantia neagră zâmbeşte. Apoi merge mai departe, trecând până după colţ... şi se opreşte de-odată lângă uşa încuiată în care bate Alice. Cu o singură mişcare, deschide şi intră. Sus în tavan arde o lumină.

— M-ai chemat, Alice... iată-mă! zice el calm.

Uşa se închide. Fata se retrage în fundul odăii, scoţând un ţipăt.

Capitolul 20 – Taina detectivului

Un moment se păru – în urma cuvintelor cu care şeful său îi prezentă pe femeia de pe scaun drept vestita agenta secretă pariziană – că detectivul ar voi să se repeadă la ea.

Un strigăt îi stă pe buze, faţa-i exprimă limpede zbuciumul prin care trece. Strânge pumnii enervat.

Şeful îi puse mâna pe braţ şoptind:

— Dar ce faci? Fii cuminte! Cine ar fi în stare să se lase târât până în halul ăsta de invidie faţă de o colegă străină?

Ochi-de-Pisică se stăpâneşte. Slavă Domnului! Şeful poliţiei n-are cum bănui adevărul, căci atribuie gestul său doar vanităţii şi înaltei păreri ce are despre persoana sa, care ar fi putut fi jignită de sosirea agentei franceze.

Faţa i s-a liniştit din nou.

— Scuzaţi... crezusem că am mai întâlnit o dată pe doamna, într-o împrejurare foarte serioasă din viaţa mea, zice el. Dar observ că m-am înşelat.

Vipera şi-a revenit. Surpriza amândurora fusese identic de mare! Amândoi în slujba poliţiei secrete, fără ca vreunul din ei să bănuiască: iată ceva cu totul neaşteptat!

— Prea m-am încrezut în puterile mele, venind încoace, zise Vipera cu voce slabă. Nu se vindecă şi nici măcar nu se

cicatrizează aşa de repede o rană de pumnal pe care i-a pricinuit-o cuiva Masca-Roşie.

Şeful poliţiei găsea şi el explicabil aceasta, cu toate că domnul care o însoţea pe Vipera şi pe care noi l-am cunoscut sub numele de doctor Bertrand, îl asigurase că nu era temere de vreo complicaţie.

Hartenberg întoarce capul. Trebuie să-şi păstreze calmul.

— Pot întreba, Excelenţă, dacă… doamna lucrează actualmente în aceeaşi direcţie ca şi mine? întrebă el.

— Desigur, şi doamna Vacher a şi primit, îndată după sosirea ei la Berlin, un salut de la Masca-Roşie… o lovitură de pumnal.

— Ah!

— Pe podul M… cu o noapte înainte de a fi primit noi denunţul, unde avea să se întâlnească mizerabilul cu ai lui. Ai suferit un fiasco la arestarea lor, tocmai povestisem colegei dumitale cele întâmplate. Şi ce crezi că mi-a declarat doamna Vacher? Că într-un caz analog mai bine şi-ar fi sacrificat copila decât să-l lase pe mizerabil să-i scape.

Ochi-de-Pisică întoarce încet privirea spre Viperă. A putut ea să spună asta… tocmai ea?

— Doamna nu mă cunoscuse încă, zice el scurt. Puneţi-o la încercare şi, dacă va realiza ceea ce susţine că ar putea face, apoi ea n-a simţit niciodată ce este adevărata dragoste de părinte!

Un oftat adânc, greu, saltă pieptul Viperei. Faţa nu-i e de recunoscut. Doctorul Bertrand se apleacă asupră-i:

— Sunteţi încă foarte bolnavă, doamnă! exclamă şeful poliţiei. Pentru azi e destul, ştim că arestatul Bergen nu-i Masca-Roşie, şi asta e mult. Oamenii noştri vor face până una-alta o încercare de a-l prinde pe Mască-Roşie. Puteţi fi încredinţată că de astă dată, Ochi-de-Pisică va lucra mai energic.

Şi se întoarce spre detectiv.

— Ai mai primit vreo comunicare de la acea mână misterioasă?

— Nu numai atât, am vorbit chiar cu fata aceea!

— A! Asta ar fi… Unde oare?
— Mi-a dat întâlnire la un restaurant!
— Când?
— Azi la prânz. Am folosit intervalul acesta ca să-mi fac pregătirile. Sper, ca la noapte să pun mâna pe ticălos.
— Cu toate că are la el pe fiica dumitale?
— Cu toate astea!
— Eşti sigur că fata care joacă pe trădătoarea nu e şi ea spionată de ceilalţi, astfel ca Masca-Roşie să prindă de veste?
— În cazul acesta, ar fi pierdută! Am fost urmăriţi; un tovarăş al lui Masca-Roşie spionul lui cel mai isteţ, şedea în vecinătatea noastră, deghizat şi asculta convorbirea noastră..
— Mii de tunete! Vasăzică, totuşi…
— N-a aflat însă nimic şi nu poate raporta nimic. Faptul că m-am distrat cu persoana cochet îmbrăcată n-a bătut de fel la ochi. Astă seară e bal… la prinţul Utaşin.
— Ce face prinţul la noi?
— Nu e defel prinţ, ci un complice al lui Masca-Roşie. Şi doamna mea, căreia-i zice Aranka – sau şi Garoafa-Neagră, după împrejurări –, va fi şi ea acolo. Trădarea pare să fie fructul geloziei, cu toate că nu prea s-a rostit pe faţă în chestia aceasta. Pe persoana asta mai ales n-am s-o scap din ochi.
— Nu cumva vei fi voind să iei parte şi dumneata la bal?
— Desigur. M-am şi îngrijit de cele necesare. De astă dată am cam avut noroc.
— Mii de tunete! Ce-ai mai pus la cale?
— De fapt, ceva foarte simplu. Îmi spuneam că toate câte le născoceşte Masca-Roşie au ca scop să adune bani, mulţi bani, şi apoi să dispară cu ei. Raita pe care a întreprins-o încoace cu banda lui trebuia să renteze. Legăturile lui se întind de bună seamă peste oraşele cele mai mari din lume, astfel că el are pregătite din vreme diferite domicilii, de cum soseşte. Aşa şi aici!
— Are birouri de informaţii în toată forma; da o ştim! De când ştiu că Masca-Roşie a avut un amestec oarecare în asasinatul de la Hohenegge, am lucrat şi în altă direcţie decât

până acum. Ce scop ţintea individul prin crima de la Hohenegge? Că a fost acolo, o dovedeşte inelul găsit. Cu cine are el legături acolo?

— Şi ai găsit dumneata ceva, care să-ţi dea dezlegarea acestei probleme?

— Poate, dar deocamdată aş vrea să mai tac în privinţa asta. Odată ce vom fi pus mâna pe omul acela primejdios, se vor limpezi şi multe altele. Un lucru e cert: N-a venit la Hohenegge pentru a pune mâna pe vreo sumă mare. Nu s-a săvârşit nicio tâlhărie. Dar în vremea asta, un individ ca Masca-Roşie nu rămâne inactiv, astfel că am căpătat curând convingerea că trebuie să se întâmple altceva, căci bani şi iar bani îi e lozinca. Oamenii lui de asemenea vor să trăiască. Am înaintat pas cu pas. Omul acesta însă nu se ocupă cu bagatele. Atunci mi-a ajuns la urechi povestea cu falsul baron. L-am văzut pe arestat, dar n-am recunoscut în el pe Masca-Roşie. Cu toate astea am tăcut. Tot nu eram încă sigur de ceea ce aveam în minte. Dar am iscodit mai departe, dacă falsul baron nu şi-a pus în gând să-şi facă rost de sume mai mari.

— Şi ce ai aflat?

— Ştiu de ieri că vrea să ridice mâine dimineaţă de la bancherul Grosser două milioane.

— Şi apoi?

— Vrea să dispară, dacă nu vom fi pus noi mai întâi mâna pe el. Dar nici nu vrea să lase să-i scape şi alt prilej, pe care, ca să zic aşa, i l-am procurat eu şi anume, ca încă în ultima noapte şi în chipul cel mai lesnicios să ajungă în posesia unei valori de peste trei milioane.

— Mii de tunete! Şi cum poate să izbutească?

Ochi-de-Pisică zâmbeşte.

— În vitrina unuia dintre cele mai mari magazine de bijuterii e expus de două zile un diamant de o mărime şi o splendoare rară. Ceva la fel nici că mai există pe undeva, întrece toate diamantele mari cunoscute, în strălucire şi tărie. De îndată ce ziarele au înregistrat faptul, în toate saloanele şi chiar pe stradă nu se mai vorbea decât despre această nouă

minune, care cică a fost adusă în Europa de către un indian, un Rajah, care a cumpărat piatra de la un compatriot al său. S-a mai anunţat de asemeni că Ţarul Rusiei ar fi oferit două milioane şi jumătate, iar regele Angliei trei milioane.

— Mai departe?

— Nu bănuieşte încă nimic Excelenţa Sa? Piatra nu preţuieşte nici măcar trei mărci; e o cursă şi nimic mai mult, pusă chiar de mine în vitrină, o momeală pentru Masca-Roşie, cu alte cuvinte: slănina din capcană.

— Asta ar fi… Şi înscenarea a prins?

— Straşnic! La balul, sau mai bine zis, la *garden-party*-ul, pe care-l dă presupusul, tot atât de imens de bogat, prinţ Utaşin – din ordinul lui Mască-Roşie fireşte –, a fost invitat şi posesorul pietrei minunate, Rajahul din Mahory, cu dorinţa expresă de a aduce cu sine piatra, ca societatea să se poată încredinţa mai de aproape de strălucirea ei. Rajahul, care a descins la hotel „Bruxelles” a promis cu plăcere, cu atât mai mult, cu cât ştia că va întâlni compatrioţi la balul prinţului. Va purta piatra la piept într-o montură special lucrată.

Şeful poliţiei îşi frecă fruntea.

— Rajahul… există într-adevăr? Şi vrea el să-şi dea concursul aşa, cu una cu două? exclamă el.

— L-am poftit cu toată politeţa, zâmbeşte iar rece detectivul. Vine el cu siguranţă!

— Şi apoi?

— Da, apoi… urmarea programului n-o mai pot stabili cu siguranţă. Probabil că Masca-Roşie o să încerce să-l ameţească pe Rajah, atrăgându-l poate, la un moment prielnic, în vreun cabinet, ca să-i ia briliantul. Poate că vor face ca omul să dispară îndată, totul depinde de planul lui Masca-Roşie. Canalia aceasta are destule mijloace la dispoziţie. De îndată ce piatra va fi în posesia lui, va dispărea de îndată; totul depinde de planul lui Mască, fireşte, dacă lăsăm noi timp bandei pentru aceasta.

Şeful poliţiei priveşte cercetător pe Ochi-de-Pisică.

— Vasăzică, iar un joc pe viaţă şi pe moarte! Şi dacă nu izbuteşte, dacă Rajahul cade victimă?

— Voi fi în preajma sa, Excelenţă, şi cu mare băgare de seamă, răspunde cu un zâmbet ciudat detectivul.

— Bine, fă cum crezi de cuviinţă! Ştii prea bine că în chestia asta ai mână liberă. Ai oameni la dispoziţie oricâţi pofteşti. Poate mai ai ceva de discutat cu doamna Vacher?

Un oftat înăbuşit săltă pieptul detectivului. El răspunde încet, aproape brusc şi tăios:

— Aş vrea să lucrez fără doamna. Dacă, cu toate măsurile mele de prevedere, îmi scapă Masca-Roşie şi se-ntoarce la Paris, doamna va avea mai târziu prilejul să-şi arate măiestria.

Şeful poliţiei ridică din umeri. Iar şi iar susceptibilitatea aceea, gelozia pe succesul altei persoanei.

— Cum voieşti! răspunde el.

Vipera, adunându-şi puterile, îşi înalţă capul palid.

— Excelenţă, am o rugă personală către domnul.

Hartenberg tresare neobservat.

— Aş vrea să pun colegului câteva întrebări foarte importante. N-aţi voi să-l rugaţi să-mi acorde această scurtă convorbire în interes de serviciu, între patru ochi?

Hartenberg vrea să deschidă gura spre a răspunde: „Nu, nu vreau să fiu singur cu această femeie! Nu vreau să am nimic de-a face cu Antoinette Vacher! Lăsaţi-mă să-mi văd de drum.”

Dar îşi dă îndată seamă că nu poate refuza convorbirea fără a nu motiva purtarea-i ciudată.

— Domnul Hartenberg vă va acorda cu plăcere convorbirea. Poate treceţi în cabinetul de alături, unde nu veţi fi auziţi de nimeni, uşile fiind capitonate!

Hartenberg ridică din umeri.

— Dacă doamna crede de cuviinţă că trebuie să-mi vorbească… mă rog! spune el cu oarecare rezervă.

Vipera e condusă încet, de către însoţitorul ei, în cabinetul alăturat şi aşezată în firida ferestrei, pe un scaun.

— Lasă-mă singură, Bertrand, se roagă ea. Ceea ce am de vorbit cu domnul, nu vreau să audă nimeni!

Şi Bertrand trebuie să fi fost obişnuit cu ciudăţeniile acestei

femei, căci se retrase fără nicio întârziere.

În aceeaşi clipă, intră şi Ochi-de-Pisică, închizând încet, cu băgare de seamă, uşa. Apoi, respiră adânc şi cu un gest de nespus dispreţ se apropie de femeia de pe scaun.

— Va să zică, asta e acum noua-ţi meserie? Spioană de poliţie! zice el răguşit. Nici eu nu sunt ceva mai bun, ne-am potrivit foarte bine… dar eu sunt bărbat!

Sub privirile lui, ea luptă să-şi recapete respiraţia.

— Ce ştii tu, cum am ajuns eu aici, cât am suferit de-atunci?…

— De-atunci?

— De-atunci de când ne-am despărţit!

— Ah, aşa! Să lăsăm asta, nu vreau să atingem chestiunea aceea, altminteri se deschide iar vechea rană şi-mi năvăleşte sângele în ochi şi nu-i îngăduit aceasta unor oameni de meseria noastră! Ce cauţi aici la Berlin? Ai venit, într-adevăr, numai ca să găseşti pe Masca-Roşie, sau?…

Vipera îşi frânge mâinile de durere.

— Am vrut să-mi văd copiii… m-am gândit la asta zi şi noapte. Poate că altminteri nici n-aş fi primit însărcinarea, cu toate că urmăresc de multe luni de zile pe Masca-Roşie în Paris!

— Copiii tăi? Ce-ţi pasă ţie de ei? Eşti tu oare mamă? N-ai pierdut tu orice drept de a te gândi măcar la ei?

— Cât eşti de crud!

Detectivul sta în faţa ei cu umerii plecaţi:

— Crud? Dar tu… dar tu? Nu mi-ai furat tu tot, nu mi-ai răpit tu ceea ce mă putea face să cred în fericire? Ha-ha-ha! Dacă şeful poliţiei ar avea cea mai mică bănuială că doamna Vacher, „Vipera”, a fost soţia detectivului său, odinioară, cu ani înainte! Ce sângeroasă ironie că ne-am apucat de aceeaşi meserie şi urmărim amândoi aceeaşi ţintă; de a preda călăului pe Masca-Roşie! Cine ştie prin câte ne mai e dat să trecem! Pe cât mi se pare, surprizele încă nu sunt nici pe departe pe isprăvite. Dar să sfârşim odată: ce vrei de la mine?

Şi atunci, cu toată slăbiciunea ei, Vipera lunecă deodată de pe scaun în genunchi, şi buzele ei, din care a pierit orice

picătură de sânge şi care zvâcnesc de sălbatică durere, rostesc răguşit:

— Salvează pe copilul nostru! Eu sunt prea slabă; m-aş fi strecurat în societatea prinţului Utaşin, spre a nu scăpa din ochi pe Masca-Roşie, dar abia de mă pot ţine pe picioare, şi el m-ar recunoaşte. Dar tu… tu poţi asta… tu eşti doar tatăl Alicei!

Îl cuprinde o dorinţă nebună, cruntă, s-o pedepsească sângeros pe femeia aceasta pe care o urăşte ca o fiară sălbatică, pe care o îmbrânceşte de o parte, ori de câte ori încearcă să se apropie de dânsul!

— N-ai spus chiar tu şefului poliţiei că datoria mea de slujbaş ar fi fost să las mai bine să mi se sugrume copila, decât să deschid mizerabilului calea libertăţii?

Vipera îşi plecă umilită capul, cutremurându-se.

— N-am ştiut ce făceam! N-am ştiut că tu eşti tatăl… că e Alice – fii îndurător, leapădă-te de ura cea groaznică! Ce-am făcut, am ispăşit demult, de mii de ori. Ar fi timpul să ierţi, căci ai albit de pe urma celor întâmplate!

— Nu! exclamă cu glas aspru detectivul. Dumnezeu să te ierte, eu nu pot! Îţi voi păstra taina pentru că a devenit şi a mea, pentru că aş vrea să pot da unicului meu copil cel puţin un nume cinstit!

— Unicului tău?… De ce nu vorbeşti şi despre Margot? exclamă femeia cu înfrigurare. O mai socoţi şi azi vinovată de crima oribilă de la Hohenegge?

— Şi asta o ştii? Ei bine, nu, Margot a căzut victima unor împrejurări nenorocite. Dar e prea târziu!…

— Prea târziu? Sfinte Dumnezeule, unde se află oare Margot? A dispărut, nimeni nu ştie nimic despre ea?

Hartenberg o priveşte lung.

— A fost găsită… zace la morga Berlinului, moartă, înecată, desfigurată! Nu mai am decât un sigur copil şi încă-n noaptea asta o să pot afla dacă n-a căzut şi el sub oţelul ucigaş al lui Mască-Roşie.

Se întoarce rece, mâna îi zvâcneşte – parcă tot ar voi să ajute pe femeia lipsită de putere de a se reîntoarce la scaun –

dar apoi îşi muşcă buzele şi, pe când capul Viperei cade, cu o izbitura puternică, pe podea, detectivul deschide uşa dincolo, spre cabinetul şefului poliţiei.

— Doamna a leşinat, zice el liniştit către medicul parizian. Daţi-i ajutor.

— Hartenberg! exclamă şeful, în timp ce doctorul se repede în cabinetul alăturat. Ce diferend ai avut cu Vipera?

Detectivul îl priveşte fără a clipi măcar.

— Doar o convorbire în interes strict de serviciu. E încă prea slabă şi s-a încrezut prea mult forţelor sale, când a venit încoace. De va fi nevoie mai târziu voi căuta cu plăcere să lucrez cu dânsa la prinderea lui Mască-Roşie.

Şi zicând acestea, se înclină şi iese, folosindu-se de aceeaşi uşă pe care intrase.

Capitolul 21 – O nouă comedie

Uşa s-a închis după Mască-Roşie. Un resort secret, pe care numai Hector Rammont îl cunoaşte, o pune în funcţiune.

— Alice, zice el cu glasul lui cel mai dulce, de ce strigi mai întâi numele meu şi apoi fugi de mine în aceeaşi clipă?

Asta e vocea lui cu care a amăgit-o şi i-a otrăvit sufletul! Ea îşi acoperă faţa cu amândouă mâinile şi începe să plângă încet. El se apropie de ea binişor. Ea nici nu-i aude măcar pasul.

Simte doar că s-a apropiat, simte că se apleacă asupra ei şi că vrea să-i tragă mâinile de pe obraz. Ar vrea să-i reziste, să-l respingă cu oroare. Îi e groază de el, îi e frică de el şi se înfioară, când se gândeşte, unde se află, ce voia să facă aici cu ea şi că el o ţine ca pe o prizonieră, dar se revarsă parcă o vrajă dintr-însul, toată rezistenţa ei se topeşte, şi când el o mângâie uşor pe cap şi vocea lui îi atinge auzul, toată ura ei se preschimbă în dragoste fierbinte, sălbatică.

— Sărmană, micuţă Alice, sărmană prostuţă! De ce ţi-e frică de mine? Oare nu mă mai iubeşti?

— Franz… ah, Franz! exclamă ea.

Şi, întinzând braţele, ea se aruncă de gâtul lui.

— Dacă nu te dedai cu mine unui joc groaznic, crud, dacă m-ai iubit vreodată cu adevărat, atunci redă-mi libertatea... o, mă prăpădesc de frică aici în închisoarea asta! Cine eşti tu de-ţi stau la dispoziţie astfel de camere ascunse, de tremură aşa de teamă femeia aceea de afară, care-mi aduce mâncarea, când mă încleştez de ea şi-i cer să-mi dea dramul, blestemându-te, pe tine care, printr-o fărădelege, m-ai făcut unealta ta!

— Dacă vrei să mă asculţi în linişte, Alice, vei afla încă asta-seară dezlegarea întregii mele taine, zise el, trăgând-o după sine pe sofa.

— Spui adevărat, Franz? întrebă ea şovăitoare, nesigură. Voi afla ce fel de casă misterioasă e asta?

— Toate le vei afla, răspunde el dezmierdător. Casa asta aparţine unui om care duce o viaţă misterioasă... unui om aşa numit Masca-Roşie.

Alice se înfioară.

— Masca-Roşie? Omul cel misterios care m-a îmbrâncit deunăzi cu atâta brutalitate înapoi în cameră? şopteşte ea.

— Acelaşi! I-am cerut socoteală pentru gestul lui, dar nu pot face nimic împotrivă-i.

— Dar ce legături ai tu cu el şi cum de ai ajuns în casa lui?

— Tocmai asta vreau să-ţi explic. Ştiu că nu te-ncrezi în mine, îţi apar într-o lumină suspectă. După toate cele întâmplate, e şi foarte firesc. Nu mă numesc nici Franz Hohenwalder, nici Hector Rammont; am fost multă vreme agent al poliţiei secrete pariziene, dar de fapt sunt baronul Erwin de Bergen şi moştenitor al unei vechi familii nobile.

Alice îl priveşte cu ochi mari. Pulsul îi bate nebuneşte.

— Iarăşi ceva nou? Ah, sfinte Dumnezeule, nu mai ştiu ce să mai cred!

— E şi firesc, comoara mea. Dar îndată o să se clarifice totul! râde Rammont. Vasăzică, uită-te... Am fost întotdeauna un zvăpăiat, dar niciodată ceea ce se cheamă rău. Tatăl meu era foarte sever, mama mea însă, prea mă răsfăţase mult; pe scurt, când am ajuns mare, am făcut multe isprăvi nebuneşti

şi când maică-mea a murit şi taică-meu şi-a dublat severitatea, am şters-o într-o bună zi de-acasă, plecând în ţări străine, spre Franţa, apoi în California, rătăcind, ca să vorbesc sincer, prin toată lumea, netrăind întotdeauna tocmai ca un baron. Adesea am lucrat ca hamal la cărbuni, numai ca să-mi pot câştiga existenţa!

— Sărmane Franz! murmură Alice, înduioşată de tonul lui cinstit.

— Ei, sfinte Dumnezeule, în jurul meu, afară de mine mai erau şi alţii, care nu erau nici ei mai fericiţi şi, aşa am învăţat cel puţin ce e munca! Astfel trecură ani şi ani, până ce, printr-o întâmplare, îmi căzu în mână un ziar în care era inserat anunţul pe care-l dăduse tatăl meu şi în care se interesa de fiul său cel pierdut. În timpul acela îmi mergea cum nu se poate mai prost. Poliţia pariziană, unde am intrat ca agent secret, mă trimisese la Berlin, dar aici am căzut în mâna unei bande vesele, care-mi deschisese încă o dată gustul pentru plăcerile vieţii, pe care o puteam duce ca baron, dacă tatăl meu m-ar fi reprimit. Unul dintre tovarăşii mei, cel mai elegant şi, pe cât se pare şi cel mai bogat, era aşa zisul Masca-Roşie. Avea toana să nu se arate decât noaptea pe la locuinţele noastre şi întotdeauna cu masca roşie pe obraz. De ce? nimeni n-ar putea-o spune. Curând devenirăm, ca să zic aşa, prieteni intimi, astfel că mă destăinuii lui şi atunci când, în dragostea mea furtunoasă, te-am luat cu mine şi am vrut să te păstrez lângă mine, el mi-a pus la dispoziţie vila sa, unde nu te-ar putea găsi nimeni. Tocmai în vremea asta îmi căzu în mână ziarul cu anunţul tatălui meu. Mă pun îndată în legătură cu el, şi ce crezi oare că s-a întâmplat?

— Tatăl tău te-a iertat?

— A iertat şi a uitat totul. Din nenorocire, nu i-am putut încă mărturisi că te ţin ascunsă aici şi că mă gândesc să mă însor cu tine. E o chestie de prudenţă, spre a nu strica iar totul.

De aceea am tăcut şi faţă de tine privitor la întâmplările din ultimul timp. Dar omului cu masca roşie i-am declarat că nu te voi ţine aici decât atâta vreme până ce tatăl meu îşi va da

învoirea pentru logodna noastră. Dacă s-a purtat cam brutal faţă de tine într-un moment de mânie, a fost că se temea de vreun scandal în casa sa. Numai femeia de afară şi noi doi ştim că tu te afli aici. Acum îţi explici atitudinea mea, Alice?

Fata îşi ţine fruntea în palme.

— E un fel de basm, asta... şi frica nu vrea să mă părăsească. Oare de astă dată mi-ai spus adevărul adevărat? întreabă ea încet.

— Ţi-o jur! o încredinţează Rammont. Orice neîncredere însă se va risipi cu totul, când ţi-oi spune ce se va întâmpla azi!

— Azi?

— Îhî! face el râzând. M-am dat bine pe lângă unchiul meu, bogatul prinţ Utaşin. Dă astă seară o mică serbare şi vrea să te vadă, vrea să-ţi vorbească şi, dacă-i placi, fără-nvoială că va înfrânge probabila rezistenţă a tatălui meu.

— Cum... încă în astă seară! exclamă Alice speriată.

— Şi ce-i cu asta? M-am îngrijit eu de toate. Te vei îmbrăca, femeia o să te ajute; o toaletă de bal a şi sosit şi peste o jumătate da oră vin să te iau să mergem cu trăsura la prinţul Utaşin. Vrei?

Alice îl priveşte cu ochi strălucitori. De ce-l iubeşte atât pe omul acesta?

— Tot... tot ce vrei! zice ea în şoaptă, aruncându-i-se în braţe.

Rammont o sărută, apoi porneşte spre uşă şi dispare cu un zâmbet mult promiţător.

Alice e din nou singură. Abia de-şi poate reveni. Un baron de Bergen! Şi ea să fie soţia lui? O, cum îi vâjâie toate astea prin cap!

Toate misterele vor lua sfârşit, se va duce chiar în astă seară la un bal. Va vorbi deschis unui prinţ... despre iubirea, despre viitorul ei.

Sărmana fată nu bănuieşte că a căzut victima unei noi înşelăciuni. Se şi aud paşi pe gang. Femeia ei de serviciu vine, ca să-i ajute să se gătească. O roşeaţă arzătoare îi năvăleşte în obraji. Da, vrea să fie frumoasă, ca să nu facă de ruşine pe

iubitul ei! Se aşază la oglindă, se priveşte şi zâmbeşte fericită, căci în curând soarta ei va lua o întorsătură fericită!

Deodată tresare. O răsuflare fierbinte i-a atins ceafa. Asta nu-i bătrâna care o serveşte... e cu totul altcineva!

Vrea să se întoarcă... să strige după ajutor... dar se simte apucată de umăr şi o voce şuierătoare îi izbeşte urechea:

— Ah, te bucuri de pe acum de succesul pe care-l vei avea la noapte, mizerabilo? Dar râzi prea devreme! Mie-mi aparţine Masca-Roşie, şi, înainte de la mă da eu în lături, el şi tu... şi toţi veţi fi distruşi!

Alice cască ochii la chipul aprins al unei doamne, care se află înainte-i înfăşurată într-o mantie neagră. E oare în mâinile unei nebune? Ce vrea de la ea persoana aceasta? N-a mai văzut-o niciodată!

Deschide gura ca să strige.

Cu repeziciunea fulgerului însă, străina îşi scoate braţul de sub mantie. Un stilet îi licăreşte între degetele pline de inele.

— Du-te în iad! gâfâie răguşit femeia.

Şi înşfacă de gât pe Alice care încearcă zadarnic să se elibereze; cuţitul pluteşte deasupra ei. Scoţând un ţipăt, fata detectivului cade în genunchi.

Dar... în ultimul moment când să şi intre în domeniul morţii, Alice capătă ajutor.

Uşa sare în lături şi Rammont apare în odaie, dându-şi seama de situaţie dintr-o singură privire. Ce imprudenţă că n-a încuiat adineauri uşa! Dar voise să trimită numaidecât Alicei rochia, fiind sigur că ea nu va mai fugi.

Aranka trebuie să se fi furişat după el, de sus, şi probabil că a stat ascunsă pe undeva prin gang, a ascultat ce-au vorbit poate până ce a ieşit el, şi, mânată de gelozia ei turbată, s-a repezit în camera tainică.

În momentul însă în care Aranka vrea să înfigă cuţitul în gâtul rivalei, Alice mai apucă o dată de braţ pe turbata femeie. Frica de moarte îi insuflă puteri.

A căzut desigur, în genunchi, de spaimă, dar lovitura a dat greş.

Şi acum, Rammont a ajuns lângă cele două fete.

Scoate un strigăt de mânie şi, apucând braţul Arankăi, i-l răsuceşte cu forţă.

Un strigăt de durere scapă de pe buzele geloasei, care cată ţintă la faţa lui descompusă de mânie. Cuţitul mic, foarte ascuţit, îi cade pe podea.

— Dă-mi drumul, gâfâie ea, smucindu-se de sub strânsoarea mâinilor lui, pe când Alice tremurând din tot trupul se refugiază în fundul camerei.

La un moment dat s-ar putea crede că Rammont cotropit de furie, o va sugruma pe Aranka cu propriile lui mâini; vinele de pe frunte i se umflă…

Cu o singură smucitură o trânteşte în genunchi pe amanta lui, care poartă o elegantă rochie de bal sub mantie. Ea nu se mai împotriveşte, şi de groază, nu-şi mai ia ochii de la faţa lui. El o strânge de gâtlej; o clipă numai şi ar fi pierdută.

— Îndrăzneşti să pătrunzi în tainele mele… tu… tu?…

Atunci Alice scoate un ţipăt răsunător.

— N-o omorî… iart-o… Franz… Franz!

Intervenţia aceasta îl face să-şi vină în fire. E mai bine aşa; în clipa asta nu-i nevoie să făptuiască o crimă!

Târăşte după el spre uşă pe Aranka, pe jumătate leşinată şi o azvârle afară pe gang, trântind uşa.

Apoi se apropie de Alice respirând din greu.

— Ce ţi-a spus nebuna asta, Alice?

Fata tremură de agitaţie, stând cu privirile aţintite spre uşă.

— N-am înţeles-o… a fost ceva îngrozitor! exclamă ea. Cred că voia să mă omoare. De ce oare? Şi a mai spus ceva despre Masca-Roşie, pe care voia să-l distrugă…

Rammont o cuprinde pe Alice în braţe. Dar în ochii lui e o licărire ciudată.

— O neroadă, o nebună! răspunde el. E una din amantele omului misterios cu mască şi o mistuie o gelozie turbată.. Nu mai are pace de câteva zile încoace, doar o afla pe cine ţine ascuns aici Masca-Roşie… căci ea crede, fireşte, că tu ai fi iubita acelui om bizar. Gelozia ei i-a mai jucat unele feste. Iartă-mă, Alice, în mânia mea faţă de acest atac, a cărei victimă era să cadă o fiinţă cu totul nevinovată şi scumpă

mie, mi-am pierdut pentru un moment cumpătul şi era cât p-aci s-o sugrum pe descreierata aceea. Gândul că ea te-a ameninţat cu cuţitul a fost prea îngrozitor pentru mine. Dar de acum încolo nu mai ai de ce te teme. Voi ruga încă în astă-seară pe Masca-Roşie să se explice cu fata asta geloasă şi apoi sper să te pot adăposti într-altă parte, de îndată ce vei fi câştigat inima unchiului meu, prinţul! Pentru o viitoare baroană, nici nu mi se mai pare prea potrivit locul!

Alice se lăsă cu dragă inimă convinsă de vorbele lui liniştitoare. Doar gândul la tatăl ei o chinuie mereu.

— Ce o să se întâmple cu bătrânul meu tată? Mi-e aşa de frică de soarta lui! şopteşte ea.

— Mă îngrijesc eu şi de asta, odorul meu. Cu bani se poate orice! Dar trebuie să mai ai puţină răbdare; fac eu să-i parvină un bilet anonim, ca să ştie că e supravegheat de poliţia secretă sau măcar pus sub observaţie. Cel mai bun lucru ar fi ca, după lichidarea tuturor formalităţilor să plecăm în străinătate... la Nisa... pe Riviera. Ce fericiţi vom fi acolo, Alice!

Cineva bate uşor în uşă. Rammont se retrage.

— Şi acum îmbracă-te, zise el. Peste o jumătate de oră vin să te iau!

Alice îi zâmbeşte în culmea fericirii şi cum camerista tocmai intră, el părăseşte încăperea, nu fără a fi schimbat mai întâi o privire tainică cu femeia.

Afară pe gang faţa-i se schimbă cu desăvârşire. Pumnalul cel mic, care a căzut din mâna Arankăi, îl ridicase înainte de a fi părăsit camera, ascunzându-l într-un buzunar de la spate.

— E timpul s-o sfârşesc cu diavoliţa cea nebună, murmură el. Dacă Alice n-ar fi o oaie atât de îndrăgostită, demult şi-ar fi dat seama că sunt chiar eu omul cu masca roşie! Nu bănuieşte câtuşi de puţin de ce o duc în noaptea asta cu mine la „prinţ”!

Urcă repede treptele. Uşa de legătură nu e încuiată. Aranka s-a furişat adineauri înăuntru, într-un chip oarecare şi acum a fugit. Diseară, desigur că o să asiste şi ea la bal, la comedia aceea. Rammont a ajuns sus. Încuie de data asta cu grijă,

deschide uşa spre parc şi ascultă.

În clipa aceasta se aude o detunătură.

— Drace! exclamă el. Pare-se că vine din interiorul parcului! Ce-o fi însemnând asta?

Şi, cum se pregătea să cerceteze cauza, urechea lui percepe un zgomot de parcă un om ar străbate desişul spre a se apropia de casă. În lumina nesigură apare o siluetă. Rămâne pitulat, întoarce capul, se ridică apoi ca să meargă mai departe.

Masca-Roşie scoate un şuierat uşor.

Omul se apropie îndată de Rammont şi amândoi intră în interiorul casei.

— Tu eşti, Joe! zice Masca-Roşie, examinând pe complice, care a îmbrăcat bluza de grădinar. Mi-am închipuit! Tu ai azi paza parcului. Cine a tras focul de revolver de adineauri?

— Eu, şefule, se aude răspunsul.

Şi Joe îşi şterge obrazul cu mâneca hainei.

— În cine ai tras?

— Cine să fi fost, nu ştiu! Dar e de datoria mea să te previn!

— Raportează, dar scurt!

— Făceam rondul obişnuit, mă furişasem pe după copaci şi ascultam la nişte zgomote. Deodată se furişează cineva pe lângă mine, se aude ca un foşnet, de rochie de mătase. Sar repede şi pornesc în întuneric după persoana ceea. Dar n-am putut-o ajunge aşa de repede, căci s-a folosit ca şi mine, de desiş. Tot mai mult ne apropiam de zid, când iată că luna se ivi de sub nori.

— Şi ai recunoscut pe cine aveai înaintea ta?

— Doar silueta; era o femeie... Aranka cu siguranţă! Am strigat scurt: „Opreşte”! Dar ea fugea mai departe şi eu după ea.

— Ai ajuns-o?

— Nu, dar chestia devenea tot mai suspectă căci se apropia de portiţa din zid. Mai strigai o dată şi cum nu-mi dădu niciun răspuns, descărcai un foc, căci o auzisem întorcând cheia în broască. Ivindu-se din nou luna dintre nori, am putut-o

recunoaşte bine!

— Ai atins-o? întreabă Masca-Roşie, rece.

— Nu, a fugit în stradă, unde n-am vrut s-o mai urmăresc, fiind prea primejdios. Dar cred că geloasă cum e ar fi cu putinţă să plănuiască vreo lovitură şi să se fi pus şi în legătură cu agentul de poliţie!

Masca-Roşie zâmbeşte. Dar e un zâmbet rece, crud.

— O să ne putem încredinţa... şi apoi o voi judeca! zice el liniştit. Deocamdată n-am încă nicio dovadă, deşi nu mă mai prea încred în ea!

— Se face serbarea astă seară?

— Desigur! Rajahul va apărea azi, poate că mâine va fi şi plecat!

— Şi dacă se plănuieşte ceva tocmai pentru serbarea asta?

— Lăsaţi pe mine! Voi aveţi instrucţiunile voastre. De îndată ce veţi auzi de la mine ţignalul cunoscut, semnul de retragere, atunci... repede jos, în camera secretă. Acolo să poftească să ne caute! Fii cu ochii în patru! Că Aranka a fugit fără să dea vreun răspuns n-are nicio însemnătate, m-am întâlnit cu ea cu puţin înainte şi n-a prea fost încântată de aceasta!

— Bine, şefule, voi fi cu băgare de seamă. Zicând acestea, omul deghizat ca grădinar se furişează din nou în parc.

Capitolul 22 – Prinţul Utaşin

La opt seara Ochi-de-Pisică îşi instruise oamenii la prefectura poliţiei. Inspectorul Möerner li se alătură de asemeni. Apoi Hartenberg dispare; celelalte dispoziţii le are asupră-i inspectorul.

Nu e de văzut nici o singură uniformă măcar în apropierea vilei prinţului Utaşin. S-ar putea zice că poliţia se ţine dinadins departe. În schimb, lampagii, măturători şi tot felul de trecători fără vreo însemnătate trec încoace şi-ncolo, aruncând priviri spre zidul pe după care se află vila princiară.

Să cam fie ora nouă, când poarta de fier se deschide şi o

trăsură închisă iese, îndreptându-se repede spre oraş. Înainte de a coti după colţ trebuie să treacă pe lângă un felinar, şi lumina cade pentru o clipă în fundul trăsurii.

Lucrătorul care tocmai îşi aprinde pipa prin apropiere s-a uitat în trăsură, foarte indiferent, cum e şi firesc. Trăsura s-a depărtat, lucrătorul şi-a aprins luleaua şi porneşte agale pe trotuar. Un coleg îi iese în cale. Se cunosc, îşi scutură mâinile, salutându-se şi râzând voioşi, spre a intra apoi într-o bodegă care se află mai încolo, sub bolta unei porţi.

Mai găsesc acolo alţi doi cunoscuţi, care salută zgomotos pe noii sosiţi.

— Ura! a venit Willem! strigă unul dintre ei, un individ murdar de-a binelea. Willem face cinste, că-i galanton!

Cârciumarul aduce cele comandate, iar cei patru bărbaţi ciocnesc paharele.

Cârciumarul părăseşte camera unde se aflau aceşti consumatori.

Atunci, omul cu pipa puturoasă se apleacă peste masă şi şopteşte:

— Tocmai a ieşit pe poartă trăsura. Şedea înăuntru o femeie tânără.

— Alice Hartenberg! zise unul dintre cei trei.

— Lângă ea un cavaler elegant…

— Masca-Roşie! Ce naiba o mai fi însemnând şi asta? O fi prins ceva de veste şi a şters putina?

— Prostii! răspunde „lucrătorul” de adineauri. Se înapoiază el, de asta sunt încredinţat; să ne întoarcem la posturile noastre.

— Dar Ochi-de-Pisică?

— Până la zece sau unsprezece nu va fi în vilă.

— Ce îndrăzneală diabolică! El singur de tot în văgăuna leului! Cel puţin de-ar fi luat cu sine pe câţiva dintre noi.

— Dar cum am fi putut intra? Masca-Roşie e al naibii de viclean şi complicii săi nu mai puţin.

— Dar cum va pătrunde el în vilă?

— Asta-i taina lui! Noi să facem întocmai tot ce a orânduit el. De îndată ce o trăsură cu geamul felinarului drept spart va

intra pe poarta cea mare de fier, vila trebuie împresurată!

Cârciumarul intră din nou. Convorbirea e continuată pe altă temă şi la urmă cei patru lucrători se despart şi dispar unul câte unul.

Pe la zece vine o trăsură în goana cailor, îndreptându-se spre poarta vilei princiare. Ici-colo vine hoinar pe stradă câte un lucrător care se întoarce acasă. Poarta se deschide şi trăsura dispare în parc.

Unul din lucrători, care tocmai trecea pe acolo cu mâinile în buzunare, îşi zice:

— Vasăzică, totuşi! Tânărul cel elegant trebuie să fie Masca-Roşie. Se întoarce iar cu fata.

Porneşte repede spre primul colţ de stradă. Acolo, tocmai sare dintr-o trăsură un om, plăteşte şi trăsura pleacă mai departe.

Se opreşte un moment lângă lucrătorul care-şi aprinde o nouă ţigară.

— Ei, întreabă lucrătorul repede. Ai putut afla unde s-a dus omul cu fata?

— Desigur, domnule inspector, răspunde lucrătorul tot atât de repede, dar cu glas foarte scăzut. Am urmărit trăsura pas cu pas. N-a făcut decât o simplă plimbare, străbătând străzile în zigzag ca, la urma urmelor, să se întoarcă înapoi!

— Aha! înţeleg! Dă-te mai încolo. Văd venind un trecător pe care nu-l cunosc!

Cei doi se despart în tăcere.

Noul sosit e un bărbat mai tânăr, îmbrăcat în bluză de grădinar. Merge agale şi nepăsător de-a lungul zidului, dar în schimb cu atât mai zeloase şi mai pătrunzătoare îi sunt privirile.

În clipa în care luna e acoperită de un nor el dispare pe portiţa parcului.

— Ei, drăcia dracului! murmură el stând sub copaci. Seara asta mai aduce ea ceva. Îmi pun rămăşag capul! Afară e deocamdată linişte, nu e de văzut nicio uniformă, dar toţi lucrătorii ăştia care trec pe aici ca în nici o altă seară! Nu ştiu de ce s-o fi îndărătnicind aşa maestrul!

Abia a rostit cuvintele acestea că se şi aude un foşnet prin apropiere. Se-ntoarce cu repeziciunea fulgerului.

— Cine-i? strigă el.

Niciun răspuns, dar... colo pe după tufiş stă chircit un om! Atâta tot mai poate vedea.

Scoate încet revolverul şi, cu capul plecat înainte, porneşte spre acea matahală. Luna trebuie şi ea să iasă îndată de sub nori.

Dar Joe, căci el e, nu vede decât pe omul acela de sub tufiş, nu şi pe celălalt care s-a ridicat fără de zgomot în spatele lui.

De un sfert de oră e supravegheată ieşirea parcului dinspre partea aceasta de către doi agenţi, care s-au furişat înăuntru de cum s-a îndepărtat Joe.

O săritură, un strigăt de furie, pe jumătate înăbuşit... apoi, Joe se simte trântit la pământ, pe la spate.

Nu se mai poate servi de revolver spre apărare, căci braţul aproape că-i e răsucit din încheietură şi arma îi scapă.

Al doilea poliţist s-a aruncat şi el asupra lui. Joe vrea să strige, putând astfel cel puţin preveni pe Masca-Roşie, dar prea târziu, căci un căluş i s-a înfundat în gură; braţele îi sunt legate. El se zvârcoleşte sălbatic pe pământ, dar fără folos, căci e redus la neputinţă, şi aceasta aproape fără zgomot.

— A mers straşnic! râde primul poliţist.

O lumină albă ţâşneşte. Poliţistul a deschis clapa felinarului său orb, făcând să joace lumina pe chipul descompus de furie al lui Joe şi pe ochii lui holbaţi.

Îndată după aceea, lumina se stinge iar.

— Să aduc o trăsură? întreabă al doilea poliţist.

— Nu, trebuie evitat tot ce ar putea bate la ochi, sună răspunsul. Banda e vicleană ca diavolul însuşi. N-are să-i strice ticălosului nimic, o noapte la aer liber. Să-i legăm picioarele şi apoi să-l împingem ceva mai deoparte în desiş. Pentru orice eventualitate însă, unul din noi rămâne de pază lângă el.

Manevra e executată îndată.

Pe când cei doi oameni duc pe Joe, legat cobză, de-a lungul zidului spre un locşor izolat, se aude răsunând muzica dinspre

vila prinţului.

— Începe uvertura pentru dansul nostru nocturn! zice unul, din poliţişti, râzând pe înfundate.

*

Serbarea din vila prinţului Utaşin a început; e o reuniune într-un cerc restrâns, cum explică prinţul, în chipul cel mai amabil, musafirilor săi.

Sala de primire, de jos, e scăldată în lumină, plante exotice formează nişe primitoare, pe după un perete verde e postată o orchestră de ţigani, care face să răsune melodiile ei aprinse.

Prinţul Utaşin e o persoană înaltă, cu ţinută plină de demnitate, barbă albă, îmbrăcat cu o eleganţă desăvârşită; pe piept, un diamant de o valoare imensă. Lângă el, prinţesa, o femeie de vreo cincizeci de ani, dar bine conservată, face onorurile, vorbeşte cu musafirii care sosesc şi recomandă pe unii altora.

După cum anunţase prinţul, se serbează aniversarea căsătoriei sale, dar festivitatea mai avea pe de lături şi alt scop: să dea prilej nepotului său, tânărului baron de Bergen, să-i prezinte lui, unchiului, pe logodnica sa.

Datorită amabilităţii amfitrionilor, se creează în curând o atmosferă din cele mai animate. Uşile ce dau spre parc sunt deschise, adierea blândă a serii trimite înăuntru mireasma tufişurilor înflorite. Seara, cu lumina ei mată, îmbie pe musafiri la plimbare.

Servitori în livrele bogate oferă şampanie şi alte răcoritoare, când iată că lacheul postat la intrare anunţă o nouă pereche:

— Domnul baron de Bergen cu logodnica!

O vie animaţie se produce printre cei de faţă.

Doamnele – sunt peste zece la număr – toate în toalete foarte elegante şi scumpe, îşi şoptesc între ele, domnii ridică curioşi capul.

Prinţul schimbă, la rându-i, câteva cuvinte cu soţia sa.

Perechea aşteptată apare: Hector Rammont, în elegantă ţinută de bal şi la braţul lui, Alice, fiica detectivului!

Tânăra, naiva fată pare cam speriată. Nu se simte în largul ei în eleganta rochie de bal, care-i scoate în evidenţă şi avantajează silueta zveltă, frumoasă. De asemeni şi strălucirea şi bogăţia care o înconjoară o orbesc, o uluiesc.

Sărmana! Acum vreo oră şi ceva, Hector Rammont a scos-o din camera secretă, a dus-o sus pe scara cea mică, de unde a ieşit în parcul întunecat.

Acolo aştepta o trăsură, în care se urcase îndată cu încrezătoarea fată. Închise portiera tot atât de repede şi trăsura porni, fără ca Alice, în tot timpul drumului, să fi avut, măcar o singură dată prilejul să se orienteze prin priviri aruncate pe fereastră, unde se afla de fapt. Astfel că nu-şi putu deloc da seamă că Rammont nu făcuse cu ea decât o plimbare circulară, după cum se înţelesese din vreme cu vizitiul, şi după o anumită vreme se întorsese iar la vila prinţului, intrând de astă dată cu trăsura pe poarta cea mare.

Masca-Roşie o acaparase şi-i distrăsese atenţia până într-atâta, încât fetei nu-i mai rămăsese timp să se preocupe de locurile pe unde se află, lucru ce de altfel ar fi fost foarte greu şi fără asta.

Toată făptura ei se afla într-o agitaţie fără seamăn. Nu-i spusese oare Erwin, cum îl numea ea acum pe criminal, că totul depindea de impresia pe care o va face asupra prinţului?

Şi acum se afla în faţa mult temutului bărbat! De unde putea ea să bănuiască cum că acest domn bătrân, venerabil, cu ochii inteligenţi şi cu zâmbetul atrăgător era şi el un criminal ca şi ceilalţi domni, care îl înconjurau, tipi care nu se aveau bine cu lumina, la fel ca şi doamnele, care în toalete splendide, încărcate de bijuterii, stăteau aici de vorbă atât de volubil!

Mască-Roşie convocase vreo cincisprezece complici şi complice pentru lovitura de azi. În afară de aceştia, mai era de faţă un mic număr de musafiri neutri, servind numai ca decor şi cu totul nesuspecţi. Dar fiecare dintre aceşti neiniţiaţi trebuia să fie adus de către un membru al bandei, care garanta pentru musafir şi dădea oarecare siguranţă lui Mască-Roşie.

Rammont o conduse pe Alice spre prinţ şi soţia acestuia.

— Iată, onorate unchiule, zice el ţinând mâna Alicei, ţi-o aduc pe Alice a mea, despre care ţi-am vorbit aşa de adesea şi atât de mult, încât la urma urmelor m-ai ameninţat, zâmbind, că nu mă vei mai primi fără de perla aceasta. Ia pe buna copilă sub ocrotirea dumitale.

Prinţul întinde Alicei mâna şi întâmpinarea lui prietenoasă ajută fetei să iasă din uluiala în care a aruncat-o emoţia.

Prinţesa e şi ea de o drăgălăşie încântătoare şi pe când ia cu sine pe Alice pe o canapea mică, ca să stea împreună cu ea de vorbă, Rammont face cu „unchiul” său un mic tur prin sală, schimbând ici şi colo saluturi şi strângeri de mână.

Zâmbitor, şopteşte prinţului:

— Unde-i Aranka? N-o văd!

— N-a venit încă! sună răspunsul prinţului.

— Dacă proiectează vreo trădare?

— Nu cred! Ştie că atunci ar fi pierdută, că mai devreme sau mai târziu va trebui să cadă de mâna noastră!

— O femeie geloasă e capabilă de orice. Terenul de sub picioare începe sa mi se-ncingă. Dacă lovitura de azi izbuteşte, dispărem pentru câtva timp. Rajahul?…

— Încă nu-i aici. Dar n-are nicio importanţa. A anunţat doar că va apărea ceva mai târziu.

— Şi aduce piatra cu el?

— Desigur. L-am rugat chiar special.

— Toate celelalte pregătite?

— Fii fără grijă! De cum s-o ivi prilejul, aduc Rajahului un pahar cu şampanie, care o să-l ameţească de-a binelea. Pun pe oamenii noştri să-l ducă într-un cabinet şi să-l culce pe un divan.

— Bine! întrerupe Masca-Roşie. Restul e treaba mea! S-a pregătit în parc o groapă în care să-l putem arunca pe Rajah?

— De azi după-amiază încă; nu se poate descoperi aşa de uşor locul!

— Tăcere, aud o trăsură!

Trăsura, pe care poliţiştii trebuiau s-o recunoască după geamul spart al felinarului drept.

— Rajahul din Mahory! anunţă cu glas puternic maestrul de ceremonii de pe pragul sălii.

De astă dată surpriza celor de faţă era chiar veritabilă şi nu simulată.

Însoţit de un servitor înfăşurat în vestminte indiene, o apariţie ciudată îşi făcu intrarea pe uşa salonului. Era un bărbat de vreo şaizeci de ani, dacă se putea trage vreo concluzie sigură în privinţa vârstei Rajahului, după acea faţă galbenă cu ochii strălucitori, cu barba de un alb lucitor şi sprâncenele stufoase.

Un fel de turban încorona capul uscăţiv, un vestmânt indian luminos cu bogate broderii înfăşura întreaga-i statură, până la pământ.

Marelui principe indian îi plăcea să-şi păstreze şi aici în Berlin portul naţional. Dar ceea ce interesa pe cei prezenţi era giuvaerul pe care-i purta, şi anume, acel unic şi uriaş diamant, care se răsfăţa la pieptul lui, lucrat într-o montură provizorie şi prins de o panglică.

Un fulger ţâşni din ochii lui Mască-Roşie.

Musafirul acesta indian purta asupră-şi o avere de milioane! Vinderea acestei pietre ar fi fost un lucru greu pentru oricare altul afară de Masca-Roşie! Dar criminalul acesta genial ştia de pe acum omul de la care avea să primească valoarea deplină a acestei nestemate, mai ales că Rajahul n-ar mai ajunge niciodată în situaţia de a-şi reclama diamantul.

Ceea ce uşura în general conversaţia era faptul că Rajahul nostru poseda la perfecţie limba engleză; afară de asta vizitase toate oraşele mari ale Europei şi era foarte în curent cu toate formele societăţii înalte.

După ce se făcură prezentările, se auzi muzica intonând un imn indian de salut, fapt ce făcu pe musafir să mulţumească în cuvinte pline de înduioşare şi recunoştinţă.

Până atunci fusese înconjurat de domni; acum însă voiau şi doamnele să-l admire, pe el şi superba bijuterie. Îl înghesuiau aproape.

Rajahul vorbea spre toate părţile, zâmbea politicos, ridica însă doar arareori pleoapele pe jumătate aplecate ale ochilor

săi vioi.

— Îmi daţi voie, prinţul meu, zise în clipa aceea Hector Rammont, care nu-şi mai ridica privirile de pe diamant, să vă prezint pe logodnica mea?

Şi, zicând aceasta, o trase mai aproape pe Alice, care-l urmă roşind.

Un moment Rajahul şi Alice stătură faţă în faţă. Îşi căuta oare musafirul cuvintele, de deschisese de câteva ori gura spre a vorbi?

Nici Alice nu se simte în largul ei în apropierea acestui om care o sperie cu îmbrăcămintea lui străină şi manierele lui neobişnuite.

Celorlalţi însă, aceasta nu le bate la ochi defel.

— Aceasta... e logodnica dumitale... baroane? întreabă în sfârşit Rajahul pe englezeşte.

Masca-Roşie răspunde, zâmbind:

— Da, prinţe! N-aţi voi să-i spuneţi câteva cuvinte pe care desigur că nu le-ar mai uita niciodată?

Rajahul apucă mâna Alicei şi spuse cu voce gravă:

— Zeii aibă-te sub ocrotirea lor!

Alice nu înţelegea bine de tot cuvintele acestea deşi a învăţat ceva englezeşte şi franţuzeşte, iar tonul în care a vorbit indianul vibrează, parcă în sufletul ei. Ea caută să citească în obrazul acela oacheş; încet, se ridică pleoapele sub sprâncenele stufoase ale Rajahului şi... ochii lui Hartenberg se cufundă timp de secunde în cei ai copilului său.

Are în faţă-i pe aceea pe care bărbatul de lângă dânsa, omul acesta misterios, i-a răpit-o, şi pe care o ţine pe lângă sine ca mijloc de apărare!

Putea doar să-ntindă mâna ca să i-o smulgă, dar toate aceste persoane care-l înconjurau aparţineau doară lui Mască-Roşie şi i-ar fi luat parte înainte ca Ochi-de-Pisică să le fi putut explica ceva.

Nu, oricât de îngrozitoare era situaţia, înţelepciunea îi poruncea să fie prevăzător.

Şi, ciudat... la privirea stranie a Rajahului faţa Alicei îşi pierdu orice culoare. Ea simţi un fior de gheaţă

cutremurându-i trupul, fără ca de fapt, să-şi poată explica pricina.

Rammont nici acum nu nutreşte cea mai mică bănuială. De astă dată se pare că Ochi-de-Pisică l-a întrecut totuşi în rafinament.

După o jumătate de oră, indianul şedea într-un mic cabinet, vorbind auditorilor atenţi, care se aşezaseră în jurul lui, spre a asculta povestea diamantului minunat, care, fireşte, era cu mult mai bizară şi care se asemăna cu un roman fantastic.

— Oricui şi l-a dorit, aceluia i-a adus întotdeauna nenorocire! îşi încheia tocmai Rajahul povestirea. Mie însumi mi-a fost vândut aproape cu de-a sila de către un indian care şi-l însuşise după o serie de crime şi apoi fusese cuprins de o spaimă superstiţioasă, nemaivoind să păstreze în niciun chip piatra preţioasă. Plătind o sumă mare de bani guvernului, piatra a trecut în posesia mea, dar nu ţineam cine ştie cât la ea… vroisem să fac mai mult un serviciu guvernului, păstrând-o!

Rammont exclamă:.

— Zău, cu riscul de a atrage asupră-mi cine ştie ce nenorociri prin această piatră, mărturisesc că mi-aş dori-o din toată inima!

Toţi râd, dar Rajahul priveşte serios pe cel care vorbise.

— Uneori, este de ajuns chiar numai dorinţa, spre a abate nenorocirea! zice el cu jumătate glas.

Servitorii se apropie cu băuturi. Prinţul Utaşin oferă Rajahului să ciocnească cu el un pahar de şampanie în sănătatea suveranului său, regele Angliei.

Dar indianul refuză.

— Nu beau niciodată vin, zice el zâmbind.

Şi ia câteva bomboane.

— Blestem! murmură Rammont care se afla în apropiere. Trebuie încercat pe altă cale!

În aceeaşi, clipă, Rajahul observă că un servitor înmânează tânărului un bileţel. Rammont îl citeşte îndată, după care face să alunece hârtiuţa în buzunarul vestei.

Fâlfâie însă parcă ceva… numai Rajahul a observat! Hârtia

n-a nimerit în buzunar şi zace acum pe jos.

În mijlocul animaţiei, Hartenberg izbuteşte cu uşurinţă să pună mâna pe foiţă. O citeşte şi el:

„În seră, lângă fântâna arteziană, te aşteaptă un prieten. Ameninţă primejdie!”

Asta-i tot! Dar destul pentru Ochi-de-Pisică. Privirea-i zboară prin sală. Rammont pare să nu fi găsit încă momentul prielnic de a se duce la seră; desigur că obţinerea diamantului îi stă mai aproape de inimă. Vorbeşte insistent Alicei, care a fost luată în primire de câteva doamne.

Hartenberg înţelege. Masca-Roşie nu vrea ca Alice să-l urmeze cumva, când se va duce în seră.

Neobservat de nimeni, Rajahul se strecoară şi el în seră, dispărând repede pe după frunzele cele mari. Odată în casa de sticlă, înaintează cu paşi repezi. Iată-l ajuns la mica fântână arteziană, care-şi aruncă în înălţime apele ei înmiresmate. Locul este încă gol.

Prevăzător, cercetează tufişul următor. Apoi merge mai departe, de parc-ar fi venit încoace ca să se mai odihnească. Dar a şi găsit o uşă care nu e încuiată şi răspunde spre parc. Noaptea e liniştită; nu se simte nicio mişcare afară.

Rajahul face deodată o mişcare în sus cu mâna… o rază orbitoare, ca o ţâşnire de flacără zvâcneşte printre copacii parcului, spre a se stinge curând iar.

Unul – două minute trec… departe, undeva, zvâcneşte de asemeni ceva ca un fulger.

Hartenberg dă din cap. Se strecoară încet înapoi în seră. Şi tot aşa de fără zgomot se furişează spre locul cu fântâna. Prin golurile frunzelor poate vedea ce se petrece acolo.

Locul nu mai e gol… o femeie aşteaptă iscoditoare lângă bazinul de marmură: Aranka, trădătoarea!

Capitolul 23 – Trădare

Ochi-de-Pisică aşteaptă în tăcere. El trebuie numaidecât să ştie ce se petrece pe aici. Aranka poartă sub mantia de

mătase neagră, o rochie de bal foarte elegantă, dar toată înfăţişarea ei nu se potriveşte la rochia aceasta de gală.

Trebuie să fi sosit chiar acum, căci pe pantofii ei de lac se mai văd urme de nisip. Probabil că mai există o intrare în seră, pe care detectivul n-o cunoaşte.

Chipul Arankăi e palid, dar ochii ei negri strălucesc ca nişte cărbuni încinşi; între buzele ei roşii se întrevăd dinţii albi; murmură cuvinte neînţelese, trecând pe dinaintea ascunzătorii detectivului.

Deodată se opreşte, faţa i se acoperă de o roşeaţă subită.

— Vine! îngână ea, apăsându-se cu amândouă mâinile pe pieptul zbuciumat.

Se aude un pas uşor, apoi apare sub palmieri o siluetă: Masca-Roşie!

Din câţiva paşi a şi ajuns la locul indicat cu fruntea încruntată, pe buze cu un zâmbet plin de dispreţ.

— Tu, vasăzică? începe el, tu eşti bunul prieten care vrea să mă prevină de o nenorocire?

Aranka răsuflă adânc, ochii-i sunt pironiţi pe faţa lui.

— Hector! exclamă ea plină de patimă, îndură-te de mine! Nu-mi smulge iubirea ta, care înseamnă totul pentru mine. Pentru numele lui Dumnezeu sau al diavolului, n-am fost a ta cu trup şi suflet? M-am dat eu vreodată de o parte în faţa unei crime, când mi-ai cerut tu? Dar am voit să nu te posed decât eu singură. Îmi vine să înnebunesc la gândul că o alta ar putea avea aceleaşi drepturi asupra ta, pe care le avusesem eu!

Şi, aruncându-se la picioarele lui, caută să-i cuprindă genunchii. Dar bărbatul numit Mască-Roşie se smuceşte brusc din mâinile ei.

— Asta e tot ce aveai a-mi spune, Garoafă-Neagră? o ironizează el.

— Nu mă numi cu porecla pe care mi-au dat-o tovarăşii tăi, exclamă ea, zăcând încă la picioarele lui. Pentru tine am fost Aranka ta, căreia i-ai jurat adesea iubire!

— Atunci fii mulţumită! Ce-nseamnă toată purtarea ta? Gelozia ta furioasă te înnebuneşte! Dar ia seama! De-o vreme

încoace nu mai îmi prea placi! Nu te gândeşti cumva, din răzbunare, să mă... să ne trădezi?

Şi, cu un gest fulgerător o apucă de umeri şi o priveşte ţintă în ochi.

— Tu ştii care-i pedeapsa trădării! gâfâie el, îmbrâncind-o.

Privirile ei alunecă în sus spre el, spre omul acesta care păşeşte prin lume întocmai ca o fiară setoasă de sânge şi care poate, totuşi, până într-atât încătuşa o inimă de femeie, încât aceasta să i se dăruiască până la pierzanie!

— Sunt nebună, da, ai dreptate, Hector! Nu mai ştiu ce fac, nu mai mi-e frică nici de moarte! Astă seară m-am furişat după tine, voiam s-o omor pe fata pe care o ascunzi jos în camera secretă şi ai avut dreptate să mă arunci în gang, în mânia ta. Spune-mi, jură-mi, că ţii sechestrată pe persoana aceea numai pentru realizarea scopurilor tale secrete, că n-o iubeşti, că te prefaci numai c-o iubeşti... şi mă arunc din nou ca odinioară la picioarele tale, întocmai ca un câine credincios!

Şi imploratoare ridică braţele spre el.

Dar râsul lui aspru, batjocoritor, o izbeşte în obraz.

— Nu merită să dai răspuns unei nebune!

— Hector, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi vorbi astfel, astăzi mai ales! Tu nici nu ştii în ce hal mă aflu! Nu mă mai tem nici de moarte! Spune-mi că voi fi iar a ta ca odinioară... şi te salvez...

— Tu să mă salvezi? Ce să însemne asta?

— Nu întreba mai departe! Eu pot, te-aş apăra cu propriul meu trup! Dar dă-mi asigurarea că cealaltă nu e nimic pentru tine... nimic!

— Să sfârşim odată, Aranka! răspunde el rece. Ce-ai vrut de la mine? În ce constă primejdia de care voiai să mă previi?

— Nu, dă-mi mai întâi răspunsul: o iubeşti pe cealaltă?

— Şi dac-aş răspunde da?

Ea se aruncă din nou la picioarele lui, cu respiraţia precipitată. Mantia de mătase neagră s-a desfăcut şi ea zace înaintea lui în rochie de bal, adânc decoltată; o femeie de o frumuseţe fascinantă, mistuindu-se de o patimă sălbatică!

Dar el a profitat destul de ea şi acum nici măcar nu se mai încrede într-însa. Graţiile ei îl lasă azi rece.

— N-ar fi trebuit s-o spui! oftează ea. Dar nu! Vrei numai să mă chinuieşti. Minţi! Fie-ţi milă de zbuciumul meu nebun!

Se aude răsunând uşor muzica ţiganilor…

— Sunt aşteptat în casă! Isprăveşte odată! se răsteşte el. Va mai fi de lucru acolo, pentru mine, în noaptea asta!

— O, ştiu ce vrei să spui! Vrei să jefuieşti pe Rajahul indian… să-l omori!

— Ce-ţi pasă ţie? Vezi-ţi de drum! În halul în care te afli, n-am ce face cu tine!

— Nu! Aici o să zac, pe jos, până ce te vei îndura să mă asculţi, până ce mă vei fi strâns iar la pieptul tău! Sunt ca turbată, mi-am ieşit din minţi! Am făcut un lucru de care mă căiesc, pentru care m-ai putea omorî… dar ar mai fi vreme, aş mai putea înlătura primejdia!

Masca-Roşie ridică dispreţuitor din umeri.

— Ameninţări! Le cunosc eu demult de la tine! Din fericire, nu ai curajul să le aduci la înfăptuire! Mâine vei primi dispoziţiile mele pentru eventuala noastră plecare! Şi acum, du-te!

Aranka sare în sus. Tremură toată.

— Pentru cea din urmă oară, Hector, nu mă respinge cu ironie! Tu nici nu ştii ce se poate naşte în inima unei femei dispreţuite; tu… tu nu cunoşti chinurile prin care trec, adevărate chinuri ale iadului! Nu mai însemn oare chiar nimic pentru tine?

— Pe mâine! răspunde el ironic, nerăbdător.

— Stai! Opreşte-te! N-o vei mai vedea vie pe cealaltă, dacă pleci aşa de lângă mine!

— Ce… e asta?

— Te am trădat… pe voi toţi! Poliţia a împresurat parcul, o ştiu! Nu aşteaptă decât un semn din parte-mi spre a pătrunde înăuntru. Dar vreau să fug cu tine pe drumul cel tainic, mai putem scăpa, dacă o părăseşti pe cealaltă! Acum ştii totul… acum alege între mine şi cealaltă!

O schimbare înfricoşătoare se petrece cu Hector Rammont.

Ochii-i se holbează, privirile îi sunt ca nişte fulgere distrugătoare, iar degetele i se zgârcesc de furie, ca nişte gheare.

Stă în faţa victimei sale ca o fiară gata să sară asupră-i.

— Te-ai încumetat tu să faci asta? Te-ai unit cu câinii de poliţişti… azi… tocmai azi? strigă el furios.

Ea îşi dădu capul pe spate cu un gest de disperare.

— Am făcut-o… din gelozie… înnebunită la gândul că te voi pierde! Dacă mă respingi pe mine, să nu mai aparţii cel puţin nici alteia! Dar mai e timp… Hector… Hector…

Ea se dă înapoi, înfricoşată de privirile lui fulgerătoare.

— Bestie! strigă el cu glas sugrumat, înarmându-se cu pumnalul cel mic.

Dând un ţipăt, Aranka se aruncă în genunchi, ridicând amândouă mâinile…

— Opreşte! Înapoi! se aude în clipa aceasta un glas răsunător.

Se întoarce cu repeziciunea fulgerului şi… se holbează la Rajah.

Îi scapă un strigăt răguşit. Vocea asta a mai auzit-o el o dată. Indianul vorbeşte deodată curent de tot limba germană.

— Ce… voieşti dumneata aici? gâfâie el, ferindu-se în lături.

— Revanşa pentru renghiul de la „hotelul Călăului” dragul meu! În sfârşit, tot mi-ai căzut în cursă, piatra minunată şi-a făcut datoria! Nu te-aş fi crezut aşa de prost ca să te laşi momit de o bucată de sticlă strălucitoare! Mâinile sus! Altminteri, trag! La ce bun rezistenţa? Ai auzit doară că parcul e împresurat… aşadar…

Mască-Roşie se clatină de parcă n-ar putea suporta lovitura ce a primit-o acum. Apoi, face o mişcare, ca şi cum ar vrea să se predea.

— Ca om inteligent, trebuie să mă supun fatalităţii, zice el cu glas aşa de slab, încât abia se aude. Fără femeia asta, însă n-ai fi pus mâna pe mine… şi acum…

Aranka se repede la el.

— Iartă-mă!… iartă… strigă ea.

Şi atunci se întâmplă ceva cu totul neaşteptat! Cu o

mişcare uimitor de repede, de nici Hartenberg nu l-a putut împiedica, o smuceşte pe Aranka spre el, şi cu vorbele: „Asta-i răsplata trădării!” îi înfige pumnalul în piept.

Cu un strigăt răsunător, înfiorător, cu mâinile încă agăţate de el, nenorocita se prăbuşeşte la pământ. În acelaşi moment, pare că vechiul spirit a reluat în stăpânirea-i pe Masca-Roşie: a văzut sânge!

Cu o putere herculeană, criminalul smuceşte în sus fata rănită şi o zvârle în braţele detectivului.

— Aşa de uşor nu se lasă prins Masca-Roşie.

Hartenberg îl vede repezindu-se spre sala de festivităţi şi e cuprins de o spaimă sălbatică. Dacă punea iar stăpânire pe Alice, atunci tot planul s-a năruit! Nu poate ţine seamă de rănita din braţele sale; acum e momentul să pună totul în joc, spre a prinde pe Mască-Roşie, până a nu fi ajuns la Alice.

Ca un fulger îl străbate pe Ochi-de-Pisică înfricoşătorul gând: omul acesta îndrăzneţ a convins-o pe Alice s-o însoţească azi la bal, doar pentru ca s-o aibă pe lângă el, ca mijloc de apărare, căci probabil că presimţise primejdia!

Un fluierat lung, ascuţit, răsună prin seră. Deoarece oamenii poliţiei se furişaseră prin apropierea vilei încă de la semnalul luminos al detectivului, trebuia ca ei să fie aici în clipa următoare.

Se şi aude zăngănitul geamurilor.

Hartenberg dă drumul Arankăi; nenorocita cade jos horcăind.

Nu e de pierdut nicio clipă, altminteri izbânda e din nou de partea ticălosului!

Răsună glasuri... doi trei poliţişti năvălesc înăuntru. Se trag uimiţi îndărăt, la vederea Rajahului indian. Unul din ei ridică chiar revolverul, crezând că are în faţa lui vreun complice de-ai lui Mască-Roşie deghizat ca indian.

— Eu sunt! strigă detectivul. După mine! Masca-Roşie e în sală!

În vremea aceasta au mai sosit trei agenţi secreţi, care de asemenea, o lasă pe Aranka să zacă pe jos însângerată. Ochi-de-Pisică o fi ştiind mai bine ce-i de făcut în momentul de

faţă!

Rajahul se repede pe gangul serei. Dincolo, în sală, muzica se întrerupe, un murmur înăbuşit de voci se aude până aici..

— Aha! Masca-Roşie dă alarma? strigă Ochi-de-Pisică.

În clipa următoare, luminile se sting. Domneşte un întuneric de mormânt.

Hartenberg scoate un blestem!

— Înainte! Altminteri e prea târziul Deschideţi felinarele oarbe!

Câteva lumini fulgeră prin întuneric.

În grup compact, cu revolverele gata de tras, poliţiştii înaintează grăbiţi. Nu se aude decât gâfâitul lui Hartenberg, care ştie foarte bine ce este în joc azi pentru el.

Ajunseră la uşa sălii de bal. Dar... ce să fie asta? Uşa e încuiată!

Poliţiştii nu şovăie decât o clipă.

— Spargeţi-o! sună comanda.

Două, trei izbituri puternice cu un ghiveci de flori şi uşa cedează.

Dar ce se petrecuse în sală în vremea aceasta?

Tocmai începuse muzica să cânte un ceardaş săltăreţ, când, deodată, apăru presupusul baron Bergen, gâfâind, în mijlocul veseliei generale. Faţa îi era pământie, ca a unui cadavru, ochii-i păreau că zvârl scântei. Pe plastronul alb al cămăşii se vedea o pată roşie: sânge!

— Alice! strigă el cu un glas care covârşea totul.

Muzica conteni îndată şi toţi cei de faţă începură să strige.

Alice stătuse de vorbă cu prinţul Utaşin; se simţea acum pentru întâia oară fericită, cum nu se simţise de multă, multă vreme, căci domnul cel bătrân îi făgăduise doară să facă tot ce-i va sta în putinţă, ca să înlesnească unirea ei cu „dragul şi zvăpăiatul său nepot”

În clipa aceasta o izbi strigătul lui Rammont. Sări în sus, îl privi stând palid ca un cadavru sub candelabrul sălii, cu disperare, groază – cum le interpreta ea – în ochi!

Se smulse din mijlocul convorbirii, repezindu-se la el, urmată de prinţ şi de ceilalţi din juru-i.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Erwin! Ce s-a întâmplat? zise ea speriată la culme.

Dar Rammont o trase doar cu o mişcare sălbatică spre el, având încă în mână oţelul ucigător pătat cu sângele Arankăi. Privirea lui de şoim zbură în cerc deasupra complicilor săi, care atârnau toţi parcă de buzele lui.

— Să se stingă lumina! strigă el cu glas pătrunzător. Suntem trădaţi! Aranka a fost judecată de mine! Toţi jos în gang!

Alice nu-l înţelese, căci îi atârna de braţ, ca ieşită din minţi.

— Dar ce să fie oare… Sfinte Dumnezeule! Erwin… Erwin!

Deodată se făcu întuneric beznă. Blesteme sălbatice, oameni alergând zăpăciţi încoace şi încolo, uşi trântite… şi dintr-o direcţie oarecare se auziră şuierături ascuţite de ţignale.

— Cine-l întâlneşte pe Rajah să-l doboare! Este Ochi-de-Pisică! răsună prin întuneric vocea lui Mască-Roşie.

Lovituri puternice duduiau în uşa sălii, care se năruie în clipa următoare şi lumina albă, tăioasă, a felinarelor poliţiştilor zvâcni prin sală.

Cei care erau dintre iniţiaţii lui Masca-Roşie îşi făcuseră drum în învălmăşeală, spre o uşă mică, dosnică, înghesuindu-se şi luptând sălbatic să poată fugi mai repede.

Ceilalţi precum şi muzicanţii alergau încoace şi încolo, fără a putea înţelege ceva. Şi chiar dacă se apropia vreunul din ei de ieşirea liberă încă, căpăta câte-un ghiont atât de straşnic chiar din partea vreuneia din elegantele complice ale prinţului criminal, încât se retrăgea ameţit.

La lumina felinarelor poliţiştilor, Rammont văzu pe cei din urmă din banda lui dispărând pe uşa cea mică. El singur mai rămăsese în sală, cu Alice în braţe, ţinând în mâna dreaptă cuţitul. El era căpetenia întunecatei adunări, el trebuia să le acopere la toţi retragerea, pe cât îi sta în putinţă.

Fără îndoială că parcul era împresurat; ar fi fost o nebunie să se mai îndoiască de asta, dar chiar în momentul acesta critic Masca-Roşie nu socotea jocul pierdut.

Îşi închipuia oare cu adevărat Ochi-de-Pisică că cel mai

temut duşman al său nu şi-ar fi făcut pregătirile pentru orice eventualitate?

Bărbatul în costum de Rajah indian apăru înaintea criminalului.

— De astă dată ai pierdut jocul, omule cu mască roşie! Predă-te! strigă Ochi-de-Pisică.

Încă mai străluceşte piatra trădătoare la pieptul Rajahului, trezind furia lui Rammont.

— Opreşte! strigă el cu glas răsunător, înfiorător. Înapoi cu voi! Altfel vă dau morţii!

Cu mâna stângă o ţine pe Alice, pe jumătate leşinată, iar cu cea dreaptă ridică revolverul. Pumnalul îi dispăruse în răscroiala vestei.

La lumina felinarelor, detectivul îşi recunoaşte copila.

— Alice! strigă el din răsputeri. Tu zaci în braţele unui criminal! Respinge-l!

Un râs batjocoritor îi răspunde, apoi fulgeră o împuşcătură, descărcată de arma lui Rammont.

Hartenberg aude şuieratul glontelui aproape de tot de urechea lui. Însoţitorii lui se pregătesc să tragă... o secundă şi Masca-Roşie trebuie să cadă sub gloanţele poliţiştilor!

Dar au pierdut, pe semne, din vedere rafinamentul îndrăzneţului bărbat.

Ridică pe sus trupul Alicei care stă atârnată de gâtul lui, ca un copil neputincios şi plin de spaimă.

— Şi acum împuşcaţi-mă! zice el batjocoritor.

Ochi-de-Pisică vede ochii plini de groază nebună ai fiicei sale, îndreptaţi asupra lui. Îl apucă ameţeala.

Cu propria-i mână smuceşte în jos braţele poliţiştilor.

— E fata mea... gloanţele voastre o ating întâi pe ea! gâfâie el. Nu trageţi! Mizerabilul nu ne va scăpa în niciun caz!

Şi, până ce Mască-Roşie să mai fi putut trage un glonte, potrivnicii lui s-au despărţit şi-l împresoară din trei părţi.

Cu o săritură, strângând-o pe Alice la piept, Rammont dispare pe uşa care servise de refugiu complicilor săi, care trebuie să fie cu toţii jos în camera secretă. Cu piciorul trânteşte înapoi uşa în ţâţâni.

Pentru câteva minute şi-a făcut loc, poate respira.

Trage mai departe, după el, trupul mlădios al fetei printr-un coridor scurt, spre o încăpere deschisă, slab luminată. Într-un colţ, covorul e tras în lături; se arată un chepeng prin care poate intra în adâncime.

Abia răsuflând, Rammont lasă pentru o clipă să-i lunece povara la pământ.

Dar iată că şi fata îşi vine în simţiri. Cu priviri îngrozite, priveşte pe criminal.

— Erwin, m-ai înşelat! Toate jurămintele, toate încredinţările tale nu sunt adevărate! Tu nu eşti baronul Bergen. Eşti Omul cu masca roşie!

Rammont o apucă de încheietura mâinii.

— Taci, nenorocito, că de nu, eşti pierdută! gâfâie el. Dincolo se află tatăl tău, spion de poliţie, omul în vestminte indiene! Da, trebuie să afli, eu sunt Masca-Roşie... dar te iubesc!

Ea se aruncă la picioarele lui, îi cuprinde genunchii, ultimul lui cuvânt a îndepărtat de la ea orice groază, orice silă. Îi e devotată cu trup şi suflet, tremură să nu-i fie viaţa în pericol.

— Alice!... Alice! se aude ea chemată, şi-şi astupă urechile, ca să nu înnebunească.

Tatăl ei o cheamă doară de dincolo.

— Lasă-mă bătrânului de colo... lasă-mă... lasă-mă! imploră ea.

— Nu! Vei rămâne la mine, acum şi-ntotdeauna... căci tu m-ai salvat azi!

Şi el vrea s-o tragă pe gura chepengului, s-o ducă peste scara cea mică, dar ea se opune.

Deodată un blestem sălbatic scapă de pe buzele lui Rammont.

Uşa de dincolo a căzut... Prea târziu... Poliţiştii se şi reped înăuntru!

Dar şi nenorocita Alice vede aceasta. Ea ştie că bărbatul pe care-l iubeşte, cu toate că o minte şi o înşală, e pierdut, dacă un înger nu-l salvează.

— Pentru ultima oară, mizerabile... predă-te! Eliberează din

mâinile tale pe nenorocita pe care mi-ai răpit-o! striga Hartenberg.

Alice se ridică deodată. Ochii-i sunt pironiţi asupra tatălui ei; un oftat adânc i se urcă din piept.

Dar apoi, văzând că trei revolvere sunt îndreptate asupra lui Rammont, strigă ca înnebunită;

— Iartă-mă, Dumnezeule Sfinte… iartă-mă, Tată ceresc! Nu pot, nu pot să-l văd murind!

Şi, întinzând braţele, acoperă ca propriul ei trup pe Rammont, pe al cărui chip scapără un zâmbet diabolic.

Poliţiştii se retrag, uluiţi. O apăsare a mâinilor lor şi fata s-ar fi scăldat în propriul ei sânge. Dar chiar şi aceşti oameni cu firea aspră şovăie.

Ochi-de-Pisică ştie că Masca-Roşie i-a luat şi acest unic copil; e mai mult decât dacă ar fi omorât-o. Se clatină ca lovit de trăsnet.

Apoi însă, îşi aminteşte de acele cuvinte ale femeii din cabinetul şefului poliţiei, când ea încă nu ştiuse că el ar fi tatăl Alicei: „Chiar de-ar fi să omoare pe propriul său copil, când e vorba de pus mâna pe un astfel de criminal!”

— Alice! strigă el abia respirând, vino încoace la mine, la tatăl tău! Omul de lângă tine ni se cuvine nouă!

Dar un zâmbet sfâşietor pluteşte pe buzele sărmanei fete. A şi pus piciorul lângă Rammont pe prima treaptă.

— Mă poţi omorî, tată, dar şi atunci tot lui îi voi aparţine! zice ea încet.

— Dacă-i aşa… o să mă ierte Dumnezeu odată şi odată… mori dar! spune el ca ieşit din minţi.

Poliţiştii privesc cu adevărată groază pe Ochi-de-Pisică.

Hartenberg ridică revolverul, cu privire disperată, dar deodată i se face negru înaintea ochilor… nu poate apăsa degetul pe trăgaci: ochii copilului său îi iau orice putere.

În clipa următoare, Rammont şi Alice dispar în adânc şi aproape tot atât de repede cade şi chepengul.

La ce mai foloseşte că răsună câteva împuşcături? Niciun glonte nu nimereşte şi când poliţiştii izbutesc să ridice cu forţa chepengul, văd sub ei un gang întunecos.

Hartenberg se reazemă de perete ca ieşit din minţi şi zgâieşte ochii la poliţistul de lângă el?

— A fugit… cu el? geme dânsul.

— Da… cine s-ar fi gândit la una ca asta! răspunde poliţistul.

Hartenberg vâră revolverul în buzunar.

— Dacă nu izbutesc nici azi să prind banda, îmi pierd şi postul şi renumele! murmură el. Propriul meu sânge mă distruge!

— Ei, ei, încearcă să-l consoleze un coleg, n-o fi chiar aşa de rea situaţia! Cine ar fi în stare să-şi doboare fiica cu un glonte?

Chepengul e deschis, primii poliţişti se reped pe scară jos, în gangul subteran.

— Îi mai putem prinde, strigă în sus primul. Întreaga vilă e împresurată. Parcul e plin de ai noştri. Dacă nu-şi pun singuri dinamită, tot îi scoatem noi din gaura de şoareci de colo de jos!

Aceasta mai redă ceva curaj lui Hartenberg.

Face o sforţare ca să-şi revină.

— De acum nicio îndurare, nicio şovăială! scrâşneşte el.

A ajuns şi el în gangul de jos. Se află acum în coridorul ce duce spre camera secretă, în care locuise Alice. Ea însăşi crezuse azi, fireşte, că se află în cu totul altă casă.

Poliţiştii năvălesc înainte cu felinarele oarbe.

Iată-i în faţa unei uşi în dosul căreia se aud voci.

— Aici s-a cuibărit cu banda lui! râde inspectorul poliţienesc Möerner, care e încă în bluza de lucrător. Acum o să-i putem lua îndată în primire. Câţi suntem?

— Şase! răspunde Hartenberg, tare.

— E de ajuns! Deschideţi! De nu… forţăm uşa, strigă el cu glas puternic prin uşă.

Înăuntru se face tăcere.

— La naiba, ce s-o fi petrecând iar acolo? mormăie Möerner. Nu trebuie să pierdem timpul. Hanke, înfige instrumentele de spargere în crăpătura uşii… aşa!

Lemnul pârâie… încă o smucitură… Cu un strigăt, având pe

obraz toate semnele groazei, omul se trage îndărăt, clătinându-se.

— Ce-i... ce s-a întâmplat oare? vrea să întrebe Hartenberg.

Dar nici n-apucă să vorbească şi pe după uşa pe jumătate năruită, răsună un duduit scurt, ciudat, misterios... apoi şi restul uşii sparte sare în lături trosnind, iar poliţiştii, presimţind instinctiv primejdia, se trag în lături, dar sunt trântiţi la pământ ca spicele de către vijelie.

Un nor de aburi se revărsă peste ei şi tavanele parcă se năruie, pământul se cutremură, ca şi când ar vrea să se deschidă, ca să-i înghită pe toţi.

Apoi se face tăcere.

Hartenberg e cel dintâi care se ridică din colţul lui. Din pricina aburului nu poate încă recunoaşte nimic, dar încearcă cel puţin să se facă înţeles de către poliţişti:

— Ei, inspectore... Hanke... Hei, mai trăiţi sau v-a măturat vijelia?

Din diferite părţi vine răspunsul. Ce-i ciudat, e că niciunul din oamenii poliţiei n-are vreo rană mai grea, cu toate că toţi au fost trântiţi la pământ cu mare putere.

Acum începe să se risipească şi norul greu de aburi. Dar nu; e fum! Arde în ochi! Ce naiba s-o mai fi întâmplat pe aici?

Fără a lua în seamă primejdia ce-i mai poate pândi, poliţiştii se reped totuşi înainte în gang.

Hartenberg, care şi-a pierdut turbanul indian, e iar primul.

Acolo unde se aflase uşa încuiată şi apoi forţată de Hanke, oamenii se trag înapoi, nu puţin surprinşi.

Uşa a dispărut, dar ceea ce văd o un morman oribil de dărâmături şi scânduri, mobile sparte şi o parte a tavanului. De vreo intrare oarecare, nici urmă.

Möerner apucă de braţ pe Hartenberg.

— Ce-o fi însemnând asta? exclamă el, gâfâind.

Detectivul îşi trece mâna peste frunte.

— Câinele mi-a scăpat şi de astă dată! A purtat de grijă ca să nu-l mai urmărim!

— Ce crezi, oare, despre asta?

— Nu vezi şi dumneata? A pus pur şi simplu dinamită sau

vreun alt exploziv în odaie, ca să sară în aer!

— Dar el... el însuşi şi toţi complicii săi? Trebuie să fie mulţi la număr?! întreabă inspectorul încă buimăcit.

Detectivul întoarce spre el chipu-i aspru.

— Sau sunt îngropaţi sub dărâmăturile astea... sau – şi aş paria mai curând pe această din urmă părere – sub conducerea individului cela şi-au croit o cale de ieşire pe care noi nu le-o putem tăia, aşa cu una, cu două!

— Să fi izbutit chiar una ca asta, Masca-Roşie?

— Precum vezi! Dar iată că începe să ardă! Dă un semnal... se mai poate stinge!

Hartenberg avea dreptate. De cum se apucară de lucru poliţiştii, flăcările se înăbuşiră sub apă.

Möerner luase în vremea aceasta măsuri să fie arestaţi toţi cei care se mai aflau sus în sală. Un număr de trăsuri îi duse la prefectura poliţiei. Dar li se dădu drumul chiar în noaptea aceea, dovedindu-se că n-au niciun amestec în crimele lui Mască-Roşie.

Aranka fu dusă la spitalul „Charité”, în stare de arest. Oţelul ucigător al lui Rammont i se înfipsese adânc în piept, dar şi de astă dată probabil că el cam tremurase... sau poate că furia pricinuită de trădarea ei îi răpise calmul obişnuit; cert era că trăia încă, chiar dacă starea ei părea foarte gravă.

Pe când, jos în gangul secret, care da în camera năruită, un număr de oameni lucrau spre a înlătura dărâmăturile, fie spre a găsi cadavrele bandiţilor, fie vreun drum nou, Hartenberg, căruia i se raportase prinderea lui Joe, porni grăbit, însoţit de doi poliţişti, spre locul din parc, unde zăcea omul de încredere al lui Mască-Roşie.

Un om rămăsese de pază lungă el, pentru orice eventualitate. Nu fără dreptate sperase Hartenberg că omul acesta i-ar putea da indicaţii importante, atât asupra lui Mască-Roşie cât şi asupra acestei case, în care se mutase de curând falsul prinţ Utaşin şi care fusese, în orice caz, amenajată pentru scopurile bandei.

Dar aci îl aştepta o nouă surpriza.

Ajunsese cu cei doi poliţişti la locul luminat de lună, unde

trebuia să zacă Joe.

— Aşteaptă, băieţele, râde mânios unul dintre poliţişti. Ai să ispăşeşti tu pentru toţi ceilalţi!

Dar unde-i omul de santinelă? Să fi fugit? E aproape inadmisibil, de vreme ce criminalul legat cobză, zace întins în iarbă!

Hartenberg aruncă o privire repede în juru-i. Apoi îşi deschide felinarul.

Se apleacă asupra trupului întins pe iarbă.

De ce o fi rămânând omul atât de nemişcat? Doar n-o fi dormind!

Îi scapă un blestem pe jumătate înăbuşit.

Cei doi poliţişti se apropie, consternaţi, presimţind ceva rău…

— Colegul nostru! zice cu glas înăbuşit Hartenberg. E mort! Sugrumat cu o curea de piele, care a fost aruncată asupră-i de peste tufiş!

La lumina felinarului orb, ei văd faţa descompusă a poliţistului şi gura lui pe jumătate întredeschisă, ca pentru a striga.

— O victimă a neprevederii sale, murmură Ochi-de-Pisică.

— Cum să fie cu putinţă aceasta? întreabă un poliţist, desfăcând laţul de piele din jurul gâtului nefericitului lui coleg.

Detectivul stă mohorât înaintea lor.

— Totul mi se limpezeşte. Unde e mantaua omului? Masca-Roşie i-a luat-o ca să poată scăpa mai uşor. Şi acum mai ştiu că nu zace sub dărâmături, că s-a strecurat foarte repede afară din casă. El însuşi s-a încărcat cu această nouă crimă…

Faptul însă care rămânea: sentinela era moartă, iar omul pe care-l păzea fugise.

Întors iar la vilă, Hartenberg găseşte în odaia groaznic devastată, aceea în care locuise Alice, ieşirea secretă, o gaură în perete, acoperită prin nişte scânduri.

Explozia care a smuls podeaua, aruncând-o în tavan, a scos la iveală şi intrarea aceasta. Poliţiştii se târăsc sub conducerea lui Hartenberg, în gaura din pământ. Nu e făcută de multă vreme, se vede foarte desluşit aceasta. Tavanul şi

pereţii laterali sunt proptiţi în scânduri sau bârne.

Masca-Roşie ar fi putut prea bine să facă să se surpe şi gangul acesta, scoţând doar o bârnă din loc, dar misteriosul bărbat socotea că asta nici nu merita osteneală.

Chiar atât de repede doar nu-l puteau urma agenţii!

După câteva minute, Ochi-de-Pisică ajunse la un canal uscat al fostei canalizări. Probabil că ducea sau aproape de tot de poartă, ori undeva sub pământ, prin apropierea parcului.

Urme de paşi în pământul mocirlos arăta desluşit, spre care direcţie se îndreptase banda..

— Ei, am ajuns! zice Hartenberg gâfâind.

Şi arată câteva trepte stricate, ce duc în sus. Se caţără cu toţii pe ele, căci aerul de aci, de jos, aproape că-i înăbuşe. Încă o cotitură... şi, pe o gaură semi-rotundă, Ochi-de-Pisică vede luna pe cerul nopţii.

Iată-l afară, urmat de ceilalţi.

Se pomenesc într-un loc izolat al parcului; în apropiere curge noul canal. Apa se izbeşte, plescăind, de pereţii canalului. Cât despre banda de criminali, fireşte că nu-i nimic de văzut nici de auzit. Au dispărut cu toţii demult.

Dar acum se ştie cum au scăpat ticăloşii. Pe aici au ieşit din adânc, aici a predat probabil Masca-Roşie unui tovarăş pe Alice leşinată, şi pe când cu toţii se urcau într-o barcă pe care o ţineau pe după un tufiş pentru asemenea eventualitate, Masca-Roşie s-a dus de şi-a adus din parc, complicele prizonier.

Trăsătură cu trăsătură, le expuse Ochi-de-Pisică întreaga stratagemă.

— Acolo-i cârligul pentru lanţul bărcii... aici în pământul moale urmele pantofilor săi de lac... colo ramurile frânte... iar că purta o fiinţă leşinată cu el o dovedesc urmele unui trup omenesc, îndată lângă intrare. Probabil că o lăsase jos.

Poliţiştii stau în jurul lui, consternaţi.

Ce-i de făcut? Nu pot nici măcar să-i urmărească pe apă, căci le lipseşte o barcă şi tocmai în partea asta parcul nu fusese supravegheat.

Cu capul plecat, mormăind cuvinte neînţelese, Ochi-de-Pisică păşeşte înapoi spre vilă. Înc-o dată a triumfat asupră-i Masca-Roşie.

Capitolul 24 – Îngerul cel bun

— Hei… vizitiu! se aude strigat, deodată, birjarul care moţăie pe capră.

Trăsura lui închisă aşteaptă de mai bine de un ceas în locul acesta singuratic.

El deschide ochii şi vede în lumina cea slabă care domneşte aici, un poliţist care ţine în braţe o doamnă.

— Eşti aici ca să dormi, sau ca să duci muşterii? se răsteşte la el domnul. Porneşte! Doamna asta tânără e rănită. Trebuie dusă la secţia 63. Hai! Grăbeşte!

S-a şi urcat cu povara în trăsură şi birjarul, trezit de-a binelea, dă bice Rosinantei sale.

Tot mai mult se apropie de secţia 63. Dac-ar fi fost vreun altul decât un agent poliţienesc, care să se răstească aşa la el, şi-ar fi găsit el naşul! Dar aşa! Văzuse doar uniforma, nasturii lucitori ai mantalei. Destul de caraghios, că domnul poliţist îşi încheie mantaua până la gât într-o noapte ca asta.

E smuls, deodată, din şirul gândurilor sale. Bate cineva din interiorul cupelei. Opreşte caii şi se dă jos de pe capră.

Dar iată că portiera trăsurii se şi deschide şi capul poliţistului se iveşte.

— Doamna şi-a venit în fire şi mi-a spus unde-i locuinţa părinţilor ei. Nu trebuie să ne mai duci la secţie. O duc eu îndată sus la ea. Vino mâine dimineaţă să-ţi iei banii. N-ai decât să întrebi de locotenentul de poliţie Falke.

Vizitiul clatină din cap. E bucuros să se ştie scăpat de poliţie cu de-alde ăştia ai numai buclucuri!

Domnul cu tânăra au coborât din trăsură. Ea tot nu pare încă să-şi fi revenit de-a binelea, dar când vrea şi birjarul să privească fata, care părea neînsufleţită, poliţistul se răsteşte la el furios:

— Cară-te, la naiba… *allons!*

Mormăind şi mai apoi înjurând de-a binelea… la o bună bucată de drum de acolo, birjarul porneşte în goana cailor.

Omul care a cuprins cu amândouă braţele pe tânăra cea leşinată, priveşte de-a lungul străzii. Nimeni pe drum! Bine! Cunoaşte doar regiunea; de aceea a şi cerut birjarului să oprească aici.

În clipa următoare şi-a ridicat din nou povara şi porneşte mai departe. Paşi se apropie; se retrage repede sub bolta unei porţi.

Un poliţist trece… dar nu observă nimic.

A plecat!

— Asta a trecut destul de bine! îngână cel ghemuit în gang.

Porneşte şi mai repede acum şi iată-l că şi-a atins ţinta: Birkenstrasse. Încă vreo câţiva paşi şi a dispărut într-un gang întunecos.

Faţada casei arată, în lumina felinarului de peste drum, o firmă: Hotelul „La Bradul Verde”.

Dar omul nu se foloseşte de intrarea principală, ci de o uşă laterală, ce duce într-o curte întunecoasă.

Chiar şi în întunericul acesta el îşi găseşte calea, deşi tocmai aici ar fi fost nevoie de ochi de pisică.

Iată-l ajuns la o uşă, dar care nu cedează la zgâlţâielile lui.

Ce ghinion! N-are cheia la el, aşa că trebuie să se întoarcă iar, până la o fereastră închisă cu oblon, unde bate de câteva ori într-un chip deosebit – tac-tac-tactactac!

O rază de lumină ţâşneşte de sub oblonul întredeschis.

— În sfârşit! murmură omul.

Uşa de adineauri se deschide şi pe prag se iveşte patronul „Bradului Verde”. În mână ţine o lumânare şi cum îşi adumbreşte ochii, în întuneric, şi întreabă: „Cine-i?” primeşte răspunsul:

— Stinge lumina! Îmi trebuie numărul 18. Ia-o înainte!

Şi se şi făcu îndată noapte neagră. Omul dispare. O scară scârţâie, deoparte se află coridorul luminat, care duce spre câteva camere ale hotelului. Patronul bâjbâie însă mai departe în direcţie opusă.

Apoi se aude o cheie într-o broască şi amândoi intră într-o odaie.

— Totul e închis, se aude un răspuns.

— Nimeni nu-i găzduit pe alături? Cum se poate?

Se face lumină şi patronul rămâne cam năucit, văzând pe musafirul său nocturn, aducându-i o fiinţă neînsufleţită în casă.

— E moartă? bâlbâie el, scărpinându-se pe după ureche.

— Prostii! îi răspunde cel întrebat. Adu o sticlă de vin, dar de cel mai bun care se află în pivniţa de otrăvuri. Sunt ca măcinat. Poate că mai capăt vreo vizită. Şi, de altminteri, e cu putinţă să mai dispar chiar în cursul nopţii.

Patronul se uită cu coada ochiului spre tânăra cea frumoasă, pe care omul cu mantaua o depune pe patul din camera vecină şi în momentul în care acesta iese din nou, patronul exclamă cu glas răguşit:

— Sfinte Dumnezeule! N-oi fi cumva dumneata vreunul din aceia mari de la poliţie?

Abia acum a observat că mantaua e poliţienească.

— Poate că în curând să solicit un astfel de post; deocamdată am împrumutat obiectul ăsta, răspunde străinul.

În acelaşi timp omul îşi desface mantaua pe care o aruncă împreună cu chipiul, pe un scaun, într-un colţ.

Este Masca-Roşie!

Patronul a părăsit camera. Rammont întinde urechea spre camera alăturată şi clatină din cap.

— A fost prea mult! Nu se trezeşte ea aşa de repede! Cu atât mai bine! În vremea asta, pot să mai văd ce am de făcut.

Se întinde şi-şi desţepeneşte oasele.

— Sunt deşelat! râde el, sinistru. Dar a fost iar o ispravă care m-a amuzat. Dar că m-a putut prosti câinele de detectiv cu înscenarea lui şi din pricina lui mi s-au evaporat cele două milioane ale bancherului, asta, pe toţi dracii! mă face să turbez! Ce-aş putea face ca să pot pune mâna măcar pe bani?

Se plimbă întunecat prin odaie. Gândurile şi combinaţiile lui se fugăresc unele pe altele.

— Dacă nu m-aş fi lăsat prins de comedia aceea cu

diamantul, aş fi putut încasa mâine dimineaţă milioanele şi să plec neîmpiedicat de nimeni din Berlin!

Apoi îşi dădu din nou pe spate capul şi printre buzele-i fin arcuite, se ivesc dinţii lui albi, puternici.

— Ha-ha-ha! Dar la urma urmelor tot a fost nostim, cum le-am jucat farsa ălora de colo şi cum ne-am furişat pe sub pământ ca şobolii! Şi am calculat exact când am presupus că-l prinseseră pe Joe; altminteri, ar fi dat la timp semnalul!

Zăreşte mantaua poliţienească din colţ şi câteva minute stă de-şi muşcă buza.

— N-a mers altfel! Nu e el întâiul şi nu va fi nici ultimul! Lupta va urma între mine şi ceilalţi din partida adversă, atâta vreme cât voi fi în stare să-mi mişc braţul.

Se aude un bâjbâit la uşă. E patronul. Aduce o sticlă din cel mai bun vin al său. Şi o farfurie cu mezeluri. Când vine „omul fără nume” la el, atunci pică un câştig bun.

— Mai porunciţi ceva? întreabă el.

— Nu... hârtie şi cerneală ai? Bagă de seamă, dacă bate cineva iar în oblon, lasă-l să intre! Şi ţine-ţi gura... oricine ar întreba ceva! Cea mai mică trădare şi „Bradul verde” şi-ar putea căuta alt patron! Pe cel vechi l-am redus la tăcere, la repezeală.

— Puteţi fi fără de cea mai mică grijă, bâlbâie patronul, înfricoşat.

Masca-Roşie se aşază la masă şi dă pe gât un pahar de vin.

— Trebuie să-mi întăresc puterile; în noaptea asta mai e mult de lucru, îşi zice el, clătinând din cap.

Ciudat, aceleaşi mâini albe, care au dat dovadă de o putere atât de surprinzătoare, când se încleştaseră pe după gâtul unui om, se pricep şi să mânuiască cu eleganţă cuţitul şi furculiţa!

Faţa lui Masca-Roşie se calmează tot mai mult. Mănâncă tacticos şi cu plăcere cele servite.

Deodată se anunţă o vizită.

Rammont se ridică foarte calm şi încuie mai întâi uşa alăturată. Apoi deschide.

Intră Joe. E în costum de comisionar. Trăsăturile-i dovedesc

că pe lângă el evenimentele din noaptea aceasta n-au trecut aşa de lin ca pe lângă maestrul său.

— Iată-mă, maestre, nu mai e niciun pericol, zice el repede. Toţi ceilalţi sunt în siguranţă.

— Bine! Şezi! Aş vrea să-mi isprăvesc mâncarea; munca de azi n-a fost tocmai uşoară şi mai am una straşnică de dus la capăt! zice Rammont.

— Vrei să mai ieşi în astă seară, maestre? Dar e în picioare toată poliţia!

— Cu atât mai mult! Pe mine nu pun ei mâna… şi am de lucru!

Joe priveşte pe şeful său, plin de admiraţie.

— Tare-aş vrea să am curajul şi agerimea ta, maestre; m-aş lua la întrecere şi cu diavolul! zise el.

Masca-Roşie spuse, aşa, în treacăt:

— Atunci, probabil că nu ţi-ai fi dat în petec ca-n noaptea asta! De n-aş fi fost eu, ai fi stat acum la răcoare şi le-ai fi putut chiar da informaţii!

— Mai bine mi-aş fi tăiat limba. Îţi datorez viaţa mea, maestre, şi n-am s-o uit niciodată! M-ai chemat încoace. Ce am de făcut?

Masca-Roşie privi un moment în gol, apoi dădu din cap.

— Dă-mi tocul şi hârtia de pe masa de colo… nu, lasă! Copoii ăia afurisiţi caută să se informeze din orice. Ia bine seama, ce-mi trebuie. În cel mult o jumătate de oră trebuie să am aici obiectele. Banii n-au nicio importanţă în chestia asta.

Joe ascultă atent ce-i spune maestrul, apoi se ridică.

— În cel mult o jumătate de oră sunt iar aici, zice el. Îngăduie-mi doar o întrebare, maestre: Vrei într-adevăr s-o iei cu tine… pe fată? Singur e cu mult mai uşor de fugit; e doar o povară!

— Te-am întrebat eu care sunt părerile tale? Când întocmesc eu un plan, ştiu şi de ce îl fac. Tăcere! O aud trezindu-se… şterge-o de aici!

Joe se furişează repede pe uşă afară.

Masca-Roşie deschide încet uşa spre camera alăturată. Prin raza de lumină ce se răsfrânge acolo, vede pe Alice întinsă în

pat.

Sărmana s-a ridicat pe jumătate şi priveşte zăpăcită în jurui.

— Unde... mă aflu oare? îngână ea.

Rammont se apropie de ea. A luat lampa de pe masa primei camere şi ea îl recunoaşte.

Îşi acoperă, scâncind, faţa, cu amândouă mâinile şi face o mişcare, de parc-ar voi să fugă.

Rammont a observat toate acestea. Scoate şi el un oftat, pentru ca apoi să cadă pe un scaun de lângă pat.

— Urăşte-mă, Alice, dispreţuieşte-mă, ştiu că sunt un mizerabil, un om pierdut! îngână el, cu buzele zvâcnitoare. De ce n-ai lăsat cale liberă tatălui tău, spionul poliţiei, care s-a furişat în casa prinţului ca Rajah indian? Îndreptase doară arma spre pieptul meu, s-ar fi răzbunat – şi tu ai fi acum liberă!

Alice holbează ochii la el. Îşi ţine tâmplele în mâini. Omul care stă în faţa ei pe scaun e un criminal; o ştie de acum fără niciun dubiu. Şi totuşi l-a ocrotit, chiar ea împotriva tatălui, care voia să-l prindă, a fugit cu el, s-a făcut complicea lui!

Cum o să se lovească cu pumnii în cap bătrânul ei tată, care nu e un criminal, ci în slujba poliţiei secrete, şi cum o s-o blesteme pe Alice a lui!

Un fior scutură trupul mlădios al fetei.

— Erwin... Franz... Dumnezeule îndurător! geme ea. Cum să-ţi zic? Nu ştiu unde mi-e capul.

Masca-Roşie îşi ridică ochii, acei ochi mari, adânci, care pătrund până în fundul sufletului Alicei.

— Fă ce-ţi dictează inima, Alice! Orice crimă aş fi făptuit, una trebuie să mă crezi: că te iubesc! Dar ştiu bine că nu pot încătuşa viaţa ta abia înmugurită de a mea. Depinde de tine să pleci de aici... drumul e liber, n-ai decât să porunceşti şi te părăsesc, iar patronul casei acesteia îţi face rost de o trăsură, cu care să poţi pleca acasă.

Sărmana tremură de durere.

— Acasă! Eu mi-am pierdut şi căminul şi totul, de vreme ce am ales între tine şi între tatăl meu! spune ea cu tristeţe.

Şi apoi exclamă ca înnebunită:

— Erwin, o, Dumnezeule! De ce a trebuit să ni se încrucişeze drumurile? De dragul tău am alungat de la mine şi ultima afecţiune sfântă pe care o mai posedam, aceea pentru tatăl meu! De ce mi-ai spus că ar fi un criminal?

— Nu ştiam alt mijloc cum să te cuceresc, Alice!

— Şi miile acelea multe din biroul lui?

El rosteşte cu greu:

— Le-am pus eu acolo, ca să te conving pe tine!

— Atunci… eşti tu însuţi falsificatorul!

— Sunt un izgonit de oameni şi de Dumnezeu, Alice! Am avut şi eu o mamă, dar m-a dat pe mâna străinilor, nu s-a sinchisit de mine, şi când m-am făcut mai mare, s-a cuibărit în mine o ură nebună împotriva a tot ce e bogat, vesel şi fericit. Nicio mână blajină nu mi s-a pus pe frunte, ca să potolească furtuna din sufletul meu! Da, trebuie să ştii totul, totul! Mă numesc de fapt Hector Rammont, dar baronul de Bergen era tatăl meu… o poveste lungă, pe care am să ţi-o povestesc mai târziu. Am cunoscut pe fiul lui, pe fiul lui legitim, pe care el nu l-a mai văzut de asemenea de ani de zile şi pe care acum voia să-l reprimească. Semănând foarte mult, şi furându-i tânărului conte – care aştepta la Paris veşti de la tatăl său – toate actele, m-am instalat aici la palatul Bergen. Bătrânul m-a recunoscut… de fapt chiar sunt fiul său, ca şi celălalt, şi jocul mi-a reuşit… până aseară. Tatăl tău, pe care ei îl numesc Ochi-de-Pisică, mi-a dat de urmă şi voia să mă prindă la prinţul Utaşin!

— Dar prinţul ce rost are? geme Alice.

— Face şi el parte din grupul amicilor mei secreţi.

— Vasăzică, şi el şi toţi domnii aceia grăbiţi… numai răufăcători?

— Am vrut să mă descotorosesc de ei, cât s-o putea mai repede, dar soarta a hotărât împotriva mea. De ce să te mai silesc, să te chinui mai departe? S-a sfârşit farmecul cel scurt. După ce te vei fi întărit puţin, te poţi întoarce la tatăl tău, care e în acelaşi timp şi cel mai vajnic duşman al meu; îi vei implora iertare, căzându-i la picioare şi… mă vei trăda! E

doară datoria ta de copil!

Sărmana fată lunecă pe jumătate de pe pat. Toată fiinţa îi e într-un zbucium îngrozitor. Nimic în lume n-ar fi abătut-o de pe făgaşul dreptăţii... şi acum nu resimţea decât o durere negrăită, o milă supraomenească pentru omul de lângă ea, pe care-l iubea, de care nu se putea despărţi nici acum, cu toate că era unul din cei excluşi din sânul societăţii...

— Franz, Franz! izbucneşte ea în hohote de plâns. Lasă-mă să-ţi spun aşa, căci acesta e numele pe care l-am auzit de la tine! Ce-i de făcut? Îndură-te, arată-mi o cale pe care să pot apuca!

— La tatăl tău! zice el respirând greu.

Ea clatină sălbatic din cap.

— Nu pot... nu mai pot! Dacă te pierd pe tine, sunt nenorocită şi distrusă!

— Alice! exclamă el, înviorat. Rămâi atunci la mine, rămâi! Fă din visul unui om pierdut o realitate! Fii îngerul meu cel bun, rămâi lângă mine! Înapoi nu mai pot da! Dar unele se pot îmbunătăţi, dacă ai fi tu în preajma mea, dacă aş şti că există o singură inimă care să creadă în mine, care nu mă părăseşte chiar dacă ceilalţi toţi din jur mă părăsesc descurajaţi!

A pus mâna pe umărul ei gol, îi trage apoi braţele spre el; dar ea vrea să se smulgă, o voce îi sună la ureche: „Salvează-te! Nu-l crede! Omul acesta e un vampir, care bea sângele tău roşu... fugi de el!”

Dar buzele lui calde se lipesc de gura ei... ea îi e robită, fără de mântuire!

— Vrei să rămâi la mine, Alice? şopteşte el.

Ea plânge amarnic.

— O, aş vrea să mor, ar fi cu mult mai bine pentru un biet obiect făr’ de conştiinţă ca mine! Bunul meu tată! Nu mai trebuie să mă arăt niciodată... niciodată înaintea ochilor săi! Franz... încă o dată, spune-mi: E oare prea târziu pentru tine ca să te abaţi din calea greşită pe care ai apucat? Nu poţi spera graţiere, îndurare, dacă te-ai înfăţişa de bună voie judecăţii? Aş îndura cu tine orice lipsă, orice ruşine, te-aş

aştepta, dacă te-ar arunca în închisoare! Iubitul, bunul meu Franz, fă-o de dragul meu.

Rammont zâmbeşte dureros.

— Îţi mulţumesc, Alice, dar e cu neputinţă. Chiar de-ai vrea să mă aştepţi până ce ţi-o încărunţi părul, până ce şi ultima suflare a pieptului tău va fi stinsă... jertfa ta ar fi zadarnică. Sunt învinovăţit de a fi omorât un om... a fost o luptă pe viaţă şi pe moarte! El sau eu! Dar sentinţa ar fi fost: moarte de mâna călăului! Să-mi pun eu capul pe eşafod, Alice?

Ea nu poate decât să-l cuprindă şi mai tare, strigătul de groază îi rămâne în gâtlej.

— Atunci rămâi şi fugi încă în noaptea asta cu mine! zice el.

— Încotro oare?

— Ne ducem în străinătate, unde vor veni pe rând şi tovarăşii mei. Fireşte că nu ştiu încă dacă în noaptea asta vom putea ajunge mai departe decât afară din Berlin. Dar lasă asta în grija mea. Înainte de toate, e chestie de o deghizare bună. Eşti pregătită şi la asta, Alice?

Ea îşi sprijină căpşorul înfrigurat de mâna lui şi şopteşte:

— Orice, dacă rămâi lângă mine!

Acum el ştie că a învins şi o privire triumfătoare alunecă peste trupul fraged, frumos, de la picioarele lui.

Îi apare ca o minune şi lui, omului care cunoaşte totuşi femeile! Fiinţa aceasta naivă, pe care el a amăgit-o, căreia i-a luat şi tată şi cămin – căreia i-a mărturisit deschis că e un criminal – nu se poate smulge de lângă el, pentru că iubeşte, supraomeneşte, uitând toate celelalte.

Rammont tresare uşor. A auzit un hârşâit la uşa antreului... Joe se va fi întors.

— Un moment, Alice! Unul din prietenii mei îmi aduce veşti şi, probabil, şi alte haine, pentru tine şi pentru mine! zise el grăbit.

A şi ieşit cu lumina, trăgând uşa după el. Apoi, afară, deschide. E Joe, aduce un pachet maro pe care-l pune pe un scaun.

— M-am îngrijit de toate, maestre! A mers cam greu, dar banii şi-au făcut efectul!

Rammont îi face semn să vorbească încet. Apoi desface sforile cu care e legat pachetul.

Iese la iveală un costum complet, bărbătesc, o pălărie moale şi un pardesiu negru, apoi şi o toaletă de damă, cam demodată, cu o pălărioară de dantelă, de acelea pe care obişnuiesc să le poarte încă doamnele bătrâne din provincie. Două peruci, amândouă albe, şi o barbă de aceeaşi culoare, completează toaleta. Într-o cutiuţă, agrafe şi substanţe de lipit.

Masca-Roşie dă din cap.

— E bine! Totul în regulă! Noapte bună! Vezi de scapă! De azi în două săptămâni veţi găsi parola mea la oficiul poştal parizian cunoscut de voi. O să ştiţi atunci unde sunt şi ce va mai fi de făcut.

Întinde lui Joe mâna, pe care acesta i-o strânge mai multă vreme într-a sa.

— Maestre, aş prefera să rămân cu tine zice el.

— Nu se poate acum, băiete! Ne vedem noi iar în curând, sper!

Joc pleacă. Nici el nu vede în Masca-Roşie pe criminal; îi admiră doar geniul.

Rammont încuie iar uşa şi apoi trece în camera alăturată. Exact după treizeci de minute, o pereche ciudată părăseşte camera aceasta. El, un bărbat mai în vârstă, cu părul alb şi barba de asemeni, are aspect de profesor din vreun oraş de provincie. Pălăria moale şi-o ţine cam stângaci în mână şi ajută însoţitoarei sale să-şi înnoade sub bărbie panglicile de dantelă.

E şi ea bătrână: un obraz rotund, drăguţ, cu şuviţe cărunte ce-i acoperă fruntea şi tâmplele; sprâncene sure, cearcăne uşoare în jurul ochilor. În mâini mănuşi negre de mătase.

— Nimeni nu ne va recunoaşte, Alice, fii curajoasă, şi putem lupta împotriva întregii poliţii; iar până să prindă cineva de veste, noi am şi dispărut cu trenul de dimineaţă. Bunul Joe s-a îngrijit chiar şi de hârtii, le am în buzunarul pardesiului.

O aşază pe însoţitoarea lui pe un scaun, căci o zguduie

hohote de plâns. Apoi sună.

Iar hârşâitul convenţional la uşă.

Patronul hotelului a şi venit.

Cu ochii larg deschişi, se trage îndărăt, văzând perechea cea străină.

— Doamne... cum de aţi ajuns dumneavoastră aici? se bâlbâie el.

Rammont schimbă cu el câteva cuvinte, dar atât de încet că Alice nu poate înţelege nimic. Ea vede doar că patronul dă din cap şi că vâră o bancnotă de o mie în buzunar.

Apoi pleacă repede.

— Şi acum, vino, Alice! zice Rammont Trăsura o să şi fie la scară până ajungem noi jos. Sunt servit repede aici!

Şi într-adevăr, când ajunseră în curtea întunecată şi păşiră în stradă pe sub gangul întunecos al unei porţi, se şi auzi o trăsură oprindu-se.

Masca-Roşie spune vizitiului numele unei străzi, se urcă cu Alice şi pleacă.

— Un diavol şi jumătate!! mormăie patronul, uitându-se după ei din firida unei ferestre.

Capitolul 25 – Vizita nocturnă

Trăsura se opreşte într-o străduţă lăturalnică. Rammont a făcut dinăuntru un semn birjarului.

— Aşteaptă-mă aici, Alice! roagă criminalul pe nenorocita fată care a renunţat la totul numai ca să-l urmeze. În cel mult un sfert de oră sunt înapoi. Nimeni nu se va atinge de tine. Îl instruiesc eu pe birjar!

Sărmana se agaţă de el.

— Franz, mi-e inima atât de strânsă! Ce ai de gând? De ce vrei să mă părăseşti tocmai acum? strigă ea.

— Dar, prostuţo, o linişteşte el, gândeşte-te că înainte de a pleca din Berlin, mai am de rezolvat în toată graba unele afaceri importante. Până la trenul de patru dimineaţă trebuie totul aranjat. Bizuie-te pe mine, mă întorc curând!

Strânge la piept trupul tremurând al fetei şi coboară.

Iar schimbă cu birjarul câteva cuvinte. Omul îl înţelege cu atât mai bine cu cât Rammont i-a vârât în mână o monedă de aur.

— Să fiţi fără nicio grijă, domnule! răspunde el.

Masca-Roşie priveşte în juru-i. Nu se poate să fi greşit direcţia. Într-adevăr, uite colo casa bancherului Grosser! Doar câţiva paşi şi Rammont a şi ajuns la grilajul grădinii.

Priveşte cerul şi zâmbeşte. Azi îi e şi vremea prielnică. Nu-i lună pe cer. S-a înnourat.

Înfăşurat în mantia neagră, a ajuns la o poartă care duce în parcul bancherului. Bogătaşul e celibatar şi, după cum ştie şi Rammont, n-are decât puţini servitori la el.

Masca-Roşie scoate repede câteva chei din buzunar; cât despre unealta lui din cel mai fin oţel englezesc, nu-l părăseşte niciodată.

— Cele două milioane trebuie să intre în stăpânirea mea, cu orice preţ! mormăie el. Îmi trebuie bani de drum!

Sărmana Alice nu bănuieşte că iubitul ei, în aceeaşi oră în care ea l-a urmat ca îngerul lui bun, e pe cale să săvârşească o crimă.

Strada e goală, nici ţipenie de om; departe, la o bună distanţă, staţionează trăsura! Rammont a şi descuiat poarta: o jucărie pentru el.

A intrat în parc. Deasupra-i a început să tune înăbuşit, dar nu cade nicio picătură. Doar vântul şuieră şi zgâlţâie pomii, care vâjâie jalnic.

— Aşa-i bine! râde înfundat regele criminalilor, – vremea asta e tocmai pe placul meu.

Se apropie prevăzător de casă. Totul pare acolo adormit. Cine să stea de veghe aşa de târziu?

Rammont dă târcoale casei, tot aşa de prevăzător, furişându-se tiptil ca o pisică. Curând de tot a izbutit să stabilească cu precizie unde e situată odaia în care se află casa de bani.

Una din ferestrele acestei încăperi dă într-un balcon. Masca-Roşie măsoară din ochi depărtarea, apoi cercetează

zidul şi dă din cap mulţumit.

Tulpinile bătrâne ale viţei sălbatice se înaltă până sub balcon.

Musafirul nocturn începe îndată să se caţere pe ele. În vântul care zgâlţâie copacii, zgomotul acesta mic, aproape că nici nu se aude. Iată-l ajuns la capătul viţei, care pârâie cam suspect.

Deodată, o avântare îndrăzneaţă şi Masca-Roşie a ajuns la balustrada balconului. După o clipă, a şi ajuns la uşa acestuia, se ghemuieşte şi ascultă… linişte deplină peste tot. Nici măcar un câine nu pare să fie aici.

Începe din nou să lucreze la broască şi izbuteşte s-o deschidă; Bancherul nu se gândeşte la vreo spargere, circumscripţia de poliţie e la o distanţă de câteva străzi şi apoi e şi el în legătură telefonică cu acea circumscripţie.

Desigur că Masca-Roşie nu ştie de asta, dar nici aceasta nu l-ar fi reţinut să-şi încerce norocul.

O a doua uşă se deschide şi mai uşor… şi iată-l în aşa-numita cameră de lucru pe care o părăsise mai acum câteva ore.

E dominat de vechea lui îndrăzneală. Bâjbâie pe pereţi în căutarea comutatorului, pe care-l ştia cam în partea aceea. Într-adevăr… o mişcare şi camera de lucru a banchetului se umple de lumină strălucitoare.

Masca-Roşie priveşte în juru-i. Colo, în apropiere se află casa de bani pe care amabilul bătrân i-a descris-o atât de precis!

Dar unde doarme Grosser? Asta trebuie s-o afle Rammont înainte de toate. Deschide încet uşa camerei alăturate… o încăpere elegantă! Merge mai departe, mereu în vârful picioarelor şi iar deschide alta, de astă dată a dat de ce căuta!

Are în faţa sa camera de dormit a bătrânului. E luminată de o lămpiţă de noapte.

Masca-Roşie îşi alunecă privirile licăritoare către omul care doarme liniştit în perne.

L-ar putea suprima cu o singură apăsare a mâinii, l-ar putea

trimite pe lumea cealaltă, dar strânge dispreţuitor din buze. La ce munca asta inutilă! Deschiderea casei de bani e doar un joc de copil, în cel mult zece minute treaba s-a făcut şi Rammont e în siguranţă. Trage încet uşa după el, dar întoarce cheia. Aşa... acum bancherul e încuiat şi mâine n-are decât să bată până i-o veni servitorul. Masca-Roşie e ferit de orice surprindere!

Sigur de el, ca şi cum s-ar învârti ca musafir în cel mai distins salon, se întoarce în camera de lucru.

Se apucă îndată de treabă. Taie sârmele cu un cuţit ascuţit, sârmele subţiri electrice, ce i le-a arătat Grosser. Acum e sigur! Bancherul are dreptate, pe afară e greu de atacat casa, tăbliile de oţel sunt prea groase, prea puternice; dar cuvântul secret îi e doar cunoscut lui Rammont.

„Masca-Roşie”.

Încă o mică sforţare şi uşa cea grea se deschide.

În ochii lui Masca-Roşie se aprinde o flacără demonică. Nu mai are decât să întindă mâna şi două milioane sunt ale lui! E un simţimânt ameţitor, care nu se poate asemăna cu niciun altul!

Afară cade un trăsnet. Geamurile zăngănesc, dar Rammont nici că se sinchiseşte. Râde singur.

— Iacă şi o mică geantă! Foarte drăguţ din partea dumitale, domnule bancher, mă voi folosi numaidecât de ea! zice el.

Şi îndeasă în mica servietă pacheţelele de bancnote de câte o mie, unul câte unul, numărându-le tacticos, de parc-ar fi fost vorba de o afacere în toată regula.

— E surprinzător de exact! În despărţitura asta ferită se află chiar şi un mic supliment – hm – omul trebuie să ştie să profite de ocazie. În cazul acesta, nu trebuie să atac îndată cele două milioane.

Mai face să dispară un număr de alte bancnote în buzunarul lui şi se trage îndărăt, zâmbind.

— Întotdeauna ordine! Să încuiem din nou casa, zice el.

În clipa următoare, cum vrea să-şi pună în aplicare gândul, răsună la spatele său un strigăt.

Se întoarce cu repeziciunea fulgerului şi holbează ochii la

faţa descompusă de groază a bancherului. Grosser a intrat pe o uşă secretă, trezit de un tunet puternic. Intrarea aceasta îi era cunoscută numai lui şi servitorului său, şi ceea ce-l adusese mai ales în camera de lucru, era împrejurarea că visase că cineva ar fi voind să-i fure cele două milioane. L-a urma urmelor tot fusese un fapt uşuratic să lase acolo o sumă atât de mare.

Deschide uşa secretă... lumina orbitoare îl uluieşte... şi vede într-adevăr un om lângă casa de bani.

Rammont scăpă un blestem sălbatic. Ţine la subsuoară geanta cu bancnotele. Privirea-i zboară spre balcon, uşa e întredeschisă. O sărituri şi a ajuns în prag!

Dar bancherul se uluise doar pentru o clipă; apoi, cum criminalul dă să fugă, se repede după el şi-l înhaţă cu amândouă braţele.

Se-ncinge o luptă scurtă. Grosser ştie despre ce e vorba, căci vede geanta îndesată... caută să citească în trăsăturile bătrânului cu care se luptă; zadarnic: e un străin, un om care nu pare nicidecum un criminal! Dar hoţul cel bătrân are puteri uriaşe. Grosser se simte răpus.

— Ajutor! Ajutor! strigă el.

Dar glasul abia de se aude prin bubuitul tunetului care se rostogoleşte pe întinsul cerului.

Dar... ce să fie asta? În lupta disperată a celor doi, Masca-Roşie îşi pierde deodată peruca şi iese la iveală părul său negru, pieptănat cu cărare.

Bancherul se trage îndărăt.

Se apucă de frunte... nu-i acesta...

— Dumneata, domnule baron de Bergen? strigă el.

Rammont face să-i dispară peruca în buzunar şi respiră adânc.

— Admir spirtul dumitale inventiv, domnule bancher, zice el cu un zâmbet sarcastic, da, eu sunt baronul de Bergen, care şi-a permis să-şi ridice ceva mai devreme şi personal cele două milioane ale sale!

Bancherul şi-a revenit.

— M-ai jefuit, dumneata! Sfinte Dumnezeule, parcă mi se ia

o ceaţă de pe ochi... dumneata nici nu eşti măcar adevăratul baron; celălalt este. Dumneata nu eşti altul decât Masca-Roşie!

— Şi asta e exact, onorabile... şi acum dormi liniştit mai departe! Masca-Roşie îţi spune noapte bună!

Grosser se repede spre perete! Semnalul dă alarmă! Apasă butonul... desigur că-l vor auzi.. au să fie îndată aici! Dar şi Rammont ghiceşte ce vrea să însemne mişcarea asta. Dintr-o săritură de pisică a ajuns lângă bătrân... prea târziu, semnalul îşi va şi îndeplini funcţiunea.

O lovitură de pumn trânteşte pe bancher cât colo... criminalul trebuia să-şi facă doar puţintel loc, pe urmă tot scapă el. Grosser îşi adună ultimele puteri ca să ţină pe mizerabil; doar câteva clipe încă şi Masca-Roşie e prins!

Dar Rammont se răsuceşte cu dibăcie şi priveşte ţintă în ochi pe bătrân.

— Dă-mi drumul, că de nu, eşti al morţii! gâfâie el, cu obrazul descompus.

— Ba nu, te ţin zdravăn, mizerabile! N-ai să-mi scapi! strigă bancherul ca înnebunit. Ajutor!... Ajutor!

— Fiindcă nu vrei altfel... eşti un prost ca şi ceilalţi, care au ispăşit ca şi tine... na...

Bancherul scoate un strigăt şi cade înapoi. Masca-Roşie i-a înfipt în beregată pumnalul. Acum drumul e liber.

O clipă în urmă, arătarea de afară de pe balcon a şi dispărut.

După alte cinci minute, Rammont sare în trăsură, care porneşte îndată..

Masca-Roşie se ghemuieşte gâfâind într-un colţ.

— Franz!... Franz!... Ce s-a întâmplat? strigă Alice, cuprinzându-l cu braţele.

— Nimic, nimic, prostuţo! A mers totul de minune! Izbucneşte, furtuna. Am alergat prea repede, atâta tot! Ia geanta asta şi păzeşte-o bine! Înainte de a ajunge la gară, mai am de rezolvat ceva... la palatul Bergen!

— Trebuie cu tot dinadinsul, Franz? Primejdia e, desigur, din ce în ce mai mare! zice înspăimântată sărmana fată.

— Trebuie! răspunse el. Tu nu poţi face decât un singur lucru: să-mi urezi noroc şi izbândă!

— Asta o şi fac, Franz, pentru că tu o vrei! şopteşte ea supusă.

Şi nu presimte deloc că e vorba de înlăturat în pivniţa palatului Bergen, o martoră incomodă, pe Margot, sora ei.

Capitolul 26 – Un vampir

Palatul Bergen avea un mare număr de subterane, la care puteai ajunge pe o scară lată, şi odată jos, te pomeneai în faţa a două uşi groase, ce duceau, la rândul lor, în două direcţii opuse. Într-una din cele două părţi, cea mai veche, care aproape că nu mai fusese folosită, zăcea biata Margot, într-o gaură înăbuşitoare situată într-o înfundătură. O uşă groasă o despărţea de gangul de afară.

Încăperea n-avea nicio fereastră. Doar de sus, de deasupra uşii, cădea o lumină slabă ce se revărsa înăuntru, venind dinspre gang, ce avea la o oarecare depărtare o fereastră cu gratii.

Când o târâse Rammont aici jos, ea îşi venise în fine chiar în clipa când o trântise într-un colţ. Avea pe dânsa doar lenjeria şi cuvertura pe care Rammont o aruncase peste ea. Atâta tot!

Margot observă cu groază unde se afla.

Un chip rânjind batjocoritor se aplecă asupra ei, astfel că ea sări în sus ţipând şi înfăşurându-şi trupul cu cuvertura.

— Vrei să mă omori, demon fioros… ucigaş al contelui… seducător al surorii mele? strigă ea.

El nu răspunse, dar întinse mâinile spre gâtul el alb, ca s-o sugrume.

Ea se repezi spre uşă, strigând ajutor, dar nimeni n-o auzi.

În ultimul moment, cu moartea dinaintea ochilor, apucă o piatră, care se desprinsese din zidul cel vechi şi în clipa următoare îl şi izbi pe Rammont în frunte. Apoi, se trase îndărăt, rămânând cu arma aceasta în mâna dreaptă, iar cu

cea stângă strângând pe trupu-i cuvertura.

Rammont se dădu înapoi ameţit, scoţând un strigăt de furie, după care se năpusti afară, trântind uşa grea de stejar.

Margot era acum prizoniera lui. Strigătele ei nu puteau fi auzite, astfel că renunţă repede la ele. Dacă n-o salva o minune, era pierdută.

Ceasurile se transformau în veşnicii, locul devenea mai înfiorător, vietăţi scârboase se căţărau pe nenorocita fata şi aerul ameninţa s-o înăbuşe.

Să moară aici de foame şi de frig, aici jos?

Câte ceasuri or fi trecut, nu mai putea şti, dar iată că în sfârşit – domnea noapte neagră – se apropiau paşi.

— Ajutaţi-mă… ajutor! strigă ea cu glas vibrator.

Uşa se deschise, şi apăru un om luminat de un felinar: o faţă albă, încadrată de o barbă căruntă, cu părul ciufulit, aruncând asupră-i priviri aprinse, demonice.

Margot îşi duse mâna la frunte. Acesta nu era un salvator, nu era nimeni altul decât Masca-Roşie! Îl recunoscu după ochi, după expresia feţei, cu toată deghizarea.

Rammont îşi potrivise din nou în trăsură, cât putuse mai bine, barba şi peruca, dar neavând oglinda, e de la sine înţeles că exterioru-i nu era tocmai în bună rânduială.

Pe Alice o lăsase să aştepte în trăsură, spunându-i că are neapărată nevoie să se ducă la palatul Bergen. De altfel, nu se expunea la nicio primejdie, căci cunoştea toate intrările, avea chiar cheile, şi la urma urmelor nu voia nimic altceva decât nişte hârtii de care avea nevoie pentru călătoria lor comună.

Cu toate că era încă zguduită de spaimă, zbătându-se între sentimentele cele mai contradictorii, dar supunându-se şi lăsându-se biruită cu toate astea de demonii patimii, sărmana fată îl crezuse şi de data asta.

Cum putea Alice, când el o rugase să-i ureze noroc la întreprinderea lui, să bănuiască câtuşi de puţin, că ora vorba de uciderea lui Margot, nefericita ei soră!

Masca-Roşie pătrunsese nestingherit în parc şi intrase în palat. Totul zăcea în pace adâncă, nicăieri nu era de zărit o

rază de lumină.
Bătrâna Fernbach, proxeneta aceea, care se afla în slujba lui, se dusese cu siguranţă la culcare. Nici ea nu ştia unde se afla Margot.
Regele criminalilor exercita o putere nelimitată asupra creaturilor sale. Nu le era îngăduită îndrăzneala să-l împovăreze cu întrebări indiscrete, sau să se intereseze cumva de soarta unui om pe care el l-a făcut să dispară.
Astfel pătrunse fără zgomot în interiorul marii clădiri şi în primul rând, se îndreptă spre scara ce ducea în beci.
La coborâre, îşi lumină cu bricheta. Aici, într-o firidă, trebuia să se afle un felinar, pe cât ştia. Îl găsi repede şi-l aprinse. Cheile cele mari de la uşa mare de jos le ascunsese la vizita lui de data trecută, într-un loc sigur din gang şi acum le scoase la iveală.
Nu era absolut deloc tulburat, doar puţin curios să ştie ce se petrecuse cu Margot în răstimpul acesta.
Plăcut nu era, desigur, adăpostul, mai ales că nu-i lăsase nenorocitei nici măcar veşmintele.
O azvârlise în pivniţa aceea fioroasă aşa cum o smulsese din camera de culcare, cu cuvertura de mătase pe ea.
Ea îl lovise în frunte cu piatra şi asta îl făcuse să se retragă fără de voie. În după-amiaza asta nu voise să se ocupe de ea. Era în mâna lui, se putea juca cu ea ca pisica cu şoarecele.
Dar lovitura cu piatra avea s-o ispăşească, era lucru hotărât. Acum trebuia să spele putina, căci mâine chiar, palatul Bergen va fi luat în primire de către noul său stăpân... dar pierderea celor două milioane, gentilul domn va trebui s-o înghită frumuşel, el sau bancherul!
Cu banii aceştia Masca-Roşie spera să poată rezista o bucată de vreme şi să-şi poată susţine întrucâtva şi complicii.
Mai avea la el pumnalul cel mic, pe care-l smulsese Arankăi şi pe care-l înfipsese şi bancherului în gâtlej. Dar aici jos voia să procedeze fără vărsare de sânge. Margot nici nu trebuia să fie găsită de către noul stăpân, deşi era probabil că acesta nici nu va ajunge vreodată în partea aceasta a pivniţelor. Şi chiar dacă da, Rammont cunoştea topografia locului;

cunoştea o groapă în care ar putea zvârli cadavrul bietei Margot.

Şi cum se apropia de uşa închisorii ei, auzi strigătul ei de ajutor şi nu se putu stăpâni să nu râdă. Comedia – pentru el nu era nimic altceva decât o comedie, – se va termina repede.

Cei doi vrăjmaşi se priveau acum ţintă.

Margot, cutremurându-se de groază, se îndeasă în colţ, vrea să scoată un nou strigăt de ajutor, dar spaima i-a paralizat limba.

Masca-Roşie închide încet uşa în urma lui şi se apropie de victima sa.

— Ei, cum îţi merge, frumoasă Margot? o ironizează el, ba chiar se şi aşează pe lada veche de scânduri, singurul obiect ce se află în încăpere. Ai petrecut bine în răstimpul acesta? Ah, te miră înfăţişarea mea? O, Doamne, un om în situaţia mea trebuie uneori să se servească de asemenea mici trucuri. Nu trebuie însă să te simţi câtuşi de puţin stingherită.

Încetul cu încetul, nenorocita îşi recapătă graiul. Mizerabilul a venit ca s-o ucidă, de asta o încredinţează privirea ochilor lui perfizi.

Şi iar, ca şi altădată, ea ar voi să se agate de viaţă, acum când ştie cine a săvârşit crima de la castelul Hohenegge şi are dovezi sigure că Leonie, femeia aceea demonică, e în legătură tainică cu Masca-Roşie.

Cum ar fi fost altminteri posibile groaznicele întâmplări din ultimele zile şi ore?

Se înfăşoară şi mai strâns în cuvertura de mătase; în tremurul ce a cuprins-o caută din ochi uşa; nu-i decât pe jumătate închisă.

Gândurile îi zboară prin capul îndurerat, cu repeziciunea fulgerului. De ce vine Masca-Roşie iar la ea şi astfel deghizat?

S-a întâmplat ceva sus în palat?

Şi-n el e baronul de Bergen? A izbutit oare să părăsească închisoarea – unde ea presupunea că el se află acum – ca să vie încoace?

Nicio mirare că nu putea găsi un răspuns la toate aceste

întrebări; căci nu cunoştea adevărul.

Rammont izbucneşte în hohote de râs.

— De ce priveşti aşa disperată spre uşă, frumoasă Margot! Părăseşte orice nădejde de evadare. Data trecută ai avut amabilitatea să mă loveşti în frunte cu o mică piatră de zid; a fost o lipsă de galanterie, mai ales că trebuia să mă duc la un bal foarte distins… şi chiar cu sora dumitale Alice!

— Mizerabile! Sărmana mea soră tot se mai află în mâna ta? exclamă Margot. Ce ai de gând cu ea? Vrei s-o omori şi pe ea, ca şi pe mine?

— Ce-ţi trece prin minte, Margot! Ar însemna să nu am inimă în piept. Alice mă iubeşte doară! zice el râzând.

— E orbită; ea nu ştie cărui vampir i s-a aruncat în braţe!

— Şi de astă dată ai nimerit greşit, odorule! o ironizează el. Alice îmi ştie în clipa de faţă trecutul, ştie că la Paris călăul aşteaptă demult să mă ia în primire.

— Şi… Alice… le ştie astea? îngână ea.

— Pe cuvântul meu de onoare… da! Şi ce crezi dumneata? Iubirea ei e atât de mare, că în noaptea asta, când iubitul tată al dumneavoastră, Ochi-de-Pisică, detectivul cel mai temut al Berlinului, Sherlok Holmesul ţării, voise să pună mâna pe mine, ea s-a dat de partea mea. Mi-a salvat aşadar de bunăvoie viaţa!

Margot întinde braţele, ca şi cum ar vrea, îngrozită, să înlăture un mare rău.

— Fost-a în stare Alice să facă aceasta? Nu, nu! Nu te cred! Minciună e fiece cuvânt ce-ţi iese din gură! strigă ea, cutremurându-se. Sărmana mea soră, Alice, ar fi putut să cadă victima unui seducător mizerabil, dar ea-l iubeşte pe bătrânul nostru tată, ea are oroare de orice nelegiuire! Cum s-a putut ea alătura, de dumneata, monstru cu chip de om?

El râde iarăşi.

— Regret, Alice însă gândeşte cu totul altfel despre acest monstru! Ea vrea să devină îngerul meu cel bun! Ce nu-i în stare iubirea! Am primit sacrificiul ei şi în prezent aşteaptă afară într-o trăsură, într-o stradă lăturalnică, până ce eu… voi fi rezolvat aici o afacere urgentă. Mi-a urat chiar noroc.

— Ştie că eu sunt aici?

— Nu poţi cere de la mine chiar una ca asta! Cum aş fi eu în stare s-o sperii până într-atâta pe biata fetiţă? Suntem, cu destulă părere de rău, nevoiţi, eu şi ea, să întreprindem încă în noaptea asta o călătorie. Palatul Bergen capătă mâine alt stăpân şi de aceea deghizarea asta. Deocamdată Alice mă aşteaptă cu două milioane de mărci în trăsură.

— O nouă crimă? Monstru mizerabil, dar ce s-a petrecut în noaptea asta?

— Ceva foarte obişnuit! Tatăl dumitale, care-şi pusese în cap, cu tot dinadinsul, să mă predea pe mine, Masca-Roşie, în mâna poliţiei, mi-a făcut unele neplăceri. Pe scurt, trebuie să mă retrag pentru o vreme. Pentru aşa ceva e doar nevoie de bani. Astfel că, cu ajutorul surorii dumitale, Alice, l-am uşurat pe bancher de două milioane. Dacă lucrurile n-au mers chiar atât de lin precum am dorit, – sfinte Dumnezeule, de ce nu-mi îndeplinesc oamenii dorinţele? Vina e a lor, dacă plătesc cu viaţa, într-un asemenea caz!

Lui Margot i se părea că va muri de groază şi silă. Alice se afla în apropiere, aşteptând pe mizerabilul ăsta, care pusese deplină stăpânire asupră-i. Ea voieşte să fugă cu omul care venise încoace să-i omoare sora.

Nu erau toate astea nespus de îngrozitoare? Şi tatăl ei era detectiv. Acum abia îşi lămurea unele lucruri pe care nu le putuse înţelege bine odinioară.

— Da, da, afirmă din nou Masca-Roşie, râzând. Fireşte, că nici prin vis nu ţi-ar fi trecut aşa ceva: că sora dumitale m-a ferit cu propriul ei trup de câinele de poliţist, copoiul Berlinului, tatăl dumitale, că jefuieşte şi fură cu mine, şi că la urma urmelor şterge putina cu mine.

Margot simte pământul clătinându-i-se sub picioare, i se pare că o să moară de atâta jale.

— Cu ce mijloace diabolice ai otrăvit sufletul Alicei! strigă ea. Într-o bună zi, nenorocita pe va trezi din scurtul ei vis îngrozitor, de a fi urmat pe un bărbat pe care crede că-l va putea salva ca înger bun din calea sângeroasă pe care a păşit. Dea Domnul să nu fie prea târziu! Dar eu nu am decât

un blestem pentru tine, mizerabile, cum n-a mai fost rostit de gură de femeie! Să deznădăjduieşti în ceasul tău din urmă şi să te prăbuşeşti sub chinul remuşcărilor, să înduri mii de morţi pentru toate grozăviile pe care puterea ta demonică le-a săvârşit.

Râsul lui Rammont se stinge. El se ridică.

— S-o sfârşim! Am stat de am ascultat destul la palavre stupide şi mă plictiseşti! zice el tăios.

Felinarul aprins se află lângă el, pe jos. Lumina galbenă îşi împrăştie razele prin încăperea posomorâtă.

Colo, în colţ, mai este piatra cu care-l izbise Margot. De-ar mai putea avea o dată îndrăzneala asta!

Face o mişcare... dar Rammont i-o ia înainte.

— Regret, zice el cu ironie, n-am poftă de repetiţii!

Chipul i se descompune dintr-odată – braţele-i se întind – ea îi vede ochii căpătând o expresie îngrozitoare şi iată-l că se repede la ea, s-o apuce de beregată.

Margot ştie că-i este viaţa în joc! O, numai de n-ar muri acum, când e în posesia atâtor taine!

Nu există oare nicio putere de salvare?

Loveşte cu pumnu-i mic, în obraz, pe regele criminalilor tocmai între ochi. Nici ea singură nu ştie cum a putut avea în clipa aceasta îngrozitoare atâta curaj şi putere.

Rammont gâfâie... se trage o clipă în lături, clătinându-se, un blestem îngrozitor îi scapă de pe buze. Nu şi-ar fi închipuit că va avea vreo supărare din partea fetei acesteia.

— O, ispăşeşti tu, vrăjitoare!

Dar n-apucă decât o bucată din stofa ce acoperea umerii albi, căci ea, Margot, îi alunecă printre braţe şi, cu o smucitură supremă deschide uşa.

El aleargă după ea; nu-i poate scăpa.

Dar afară e întuneric, fără felinar n-o poate urmări.

Cum se apleacă să ridice felinarul, uşa pivniţei e trântită înapoi închizându-se.

— Mii de tunete şi de trăsnete! scrâşneşte el; m-a închis aici!

Dar acum se arată puterea lui, pe care nimeni n-o

bănuieşte în trupul acesta zvelt. Se opinteşte cu umărul de uşa cea grea – ea trosneşte din toate încheieturile – dar tot nu cedează încă!

Încă o dată – vinele tâmplelor i se umflă; el ar vrea să doboare uşa aceasta ca şi Samson coloanele de piatră.

Şi lucrul nemaiauzit se petrece într-adevăr: zăvorul ruginit de afară sare sfărâmat; drumul e liber.

Rammont iese afară în gang cu felinarul, pe care-l ridică sus de tot... ha, colo, în faţa scării ce duce în sus poate zări silueta lui Margot.

În câteva sărituri a ajuns la locul acela. Dar nenorocita îl vede venind; scosese un strigăt pe jumătate înăbuşit, de cum trebuise să constate că zăvorul cedase – şi acum trebuie să se întoarcă, căci nu mai simte puterea să poată ajunge sus înaintea lui.

Afară de aceasta, e şi acolo o uşă încuiată.

El şi crede că o va putea prinde, când iată că-n ultimul moment îi scapă din nou.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă ea. Încotro să-mi îndrept paşii? Nu mai există nicio salvare?

S-a refugiat în partea cealaltă. Un gang îngust, întunecos, duce într-acolo.

Unde o s-ajungă nu ştie, frica morţii nu-i dă răgaz să cumpănească... N-o preocupă alta decât să fugă... să fugă!

Dacă n-o salvează vreo minune sau un înger apoi e pierdută!

Aude la spatele ei gâfâitul urmăritorului, i se pare că vede înaintea ei chipul lui batjocoritor, descompus... mâinile care se întind după gâtul ei!

— Sfinte Dumnezeule! Ajutor!... Ajutor! mai încearcă ea să strige, dar glasul ei înăbuşit de groază abia de se mai aude.

Masca-Roşie e aproape de tot de ea; criminalul rânjeşte iar cu râsu-i plin de cruzime. Nu i s-a auzit gura în timpul urmăririi, căci doar ştie bine că ea nu-i mai poate scăpa.

Dar iată că Margot se izbeşte cu capul de o uşă de fier. Lovitura îi spune, deodată, că aici poate că ar mai fi vreo ieşire.

Pipăie după un mâner… după vreun zăvor… apucă ceva, smuceşte… şi o deschizătură întunecoasă se cască înaintea ei.

La lumina cea proastă pe care o revărsă felinarul lui Rammont nu poate recunoaşte nimic desluşit, dar n-are încotro şi astfel pune piciorul în deschizătură.

Un pumn o înşfacă de umăr… prea târziu ca s-o tragă înapoi.

Pământul piere sub picioarele lui Margot; ea scoate un strigăt sfâşietor şi cade în adâncime. Un zgomot înăbuşit şi apoi linişte de moarte!..

Masca-Roşie se trage înapoi cu o smucitură.

— Unde a dispărut? se întreabă el.

Afurisit lucru că arde aşa de prost felinarul ăsta!

Vrea să lumineze în juru-i, vrea să vadă unde a dispărut Margot, ce este golul unde s-a prăbuşit. Dar iată că i se stinge lumina şi întuneric complet îl înconjoară.

Trânteşte furios felinarul în gang, unde se sparge zăngănind. Trebuie să mai aibă în buzunar bricheta. Într-adevăr, o flăcăruie ţâşneşte.

Criminalul îngenunchează la pământ, aproape de tot de uşa de fier, şi observă că foarte aproape sub ea, se află o groapă adâncă, o subterană pe jumătate năruită. Întinde braţul în adânc, ca să-şi poată mai bine da seamă, şi mai ales ca să vadă unde a rămas trupul lui Margot. Dar flăcăruia ce stinge îndată.

Atunci se ridică necăjit.

— La ce să-mi mai risipesc vremea în zadar? îngână el. Trebuie să mă grăbesc! Acum ea e la adăpost şi bine îngrijită!

Ascultă de nu se-aude vreun horcăit, vreun geamăt. Strigă din răsputeri numele lui Margot… dar nimic nu-i răspunde. Totul rămâne învăluit în tăcere, ca într-un mormânt.

— E la adăpost sigur şi bine îngrijită! mai spune el o dată, râzând în întuneric. Haidem sus!

Capitolul 27 – Răpus

Grav rănită, Aranka a fost dusă într-o trăsură închisă la „Charité”, unde doctorii încercară zadarnic s-o readucă în simţiri. Lovitura de cuţit pare să fie mortală; de la această singură arestată nu se poate afla nimic despre Masca-Roşie şi legăturile lui prezente.

Poliţistul ucis a fost dus la morgă.

După ce vila aşa-zisului prinţ Utaşin fu închisă şi câţiva agenţi puşi de pază, Ochi-de-Pisică şi inspectorul Möerner se duseră să raporteze şefului lor, încă în cursul nopţii, cele întâmplate.

Cuvintele pe care le rostea Hartenberg erau parcă lipsite de sens. Trebuia doar să-şi mărturisească propria înfrângere, să vorbească despre ruşinea propriului său copil, propriului său sânge.

Şi jalnicul rezultat al nemaipomenitelor eforturi al întregii acestei nebuneşti îndrăzneli: O persoană rănită mortal, un poliţist asasinat! Şi omul cu Masca-Roşie a putut să scape, să fugă cu toată banda lui de ticăloşi!

Ceea ce era şi mai rău totuşi, era faptul că avea pe fiica lui Hartenberg la el, că se folosea de nenorocita pe care o făcuse unealta lui, pentru a-şi apăra propria lui persoană de gloanţele revolverului tatălui ei.

Şeful ascultă în tăcere şi cu multă gravitate, raportul. Vedea doar singur cât îi sta la inimă lui Ochi-de-Pisică chestia asta.

— Şi acum? întrebă el, după ce sfârşi detectivul.

Hartenberg ridică uşor capul.

Faţa lui, încă galbenă de sulemenelile cu ajutorul cărora îşi alcătuise masca de indian, abia mai era de recunoscut; părea că se descompune, nu alta. Doar ochii, ochii aceia aspri, mobili, de o agerime neobişnuită, grăiau despre furtuna care se dezlănţuise în pieptul său.

— Criminalul trebuie să mai fie prin oraş, Excelenţă, răspunse el încet. El şi tovarăşii săi ştiu foarte bine, că toate gările sunt foarte sever păzite. Pentru o deghizare, care să nu

trezească vreo bănuială abia de mai are timp mizerabilul.

— Şi ce-i cu asta? Crezi serios că, după încercarea aceasta neizbutită, se va arunca îndată iar în plasă? obiectă şeful.

— Excelenţă, răspunse Ochi-de-Pisică cu un calm nestrămutat, aproape sinistru, de n-aş avea nădejdea că o să izbutesc să-l mai arestez pe mizerabil încă în noaptea asta, eh... n-aş mai sta aici!

— Ai fi şters-o în voiaj?

— Nu, mi-aş fi tras un glonte în cap!

Şeful poliţiei întinde detectivului mâna.

— Şi omul cel mai isteţ poate fi nenorocos! Nu lua lucrurile chiar aşa în tragic.

— Excelenţă, aici e vorba de onoarea mea... aşa că v-o spun şi v-o jur: De nu izbutesc, înainte de ivirea dimineţii, să-l pot preda pe Masca-Roşie închisorii, recunosc că toată reputaţia mea nu face doi bani şi... mă retrag din arenă!

— Dar, Hartenberg! strigă şeful. Nici nu-ţi dai seamă ce-ţi propui să faci! Nu mai avem decât câteva ceasuri până la ziuă. Omul cu masca roşie a fugit, e prevenit, ştie că este urmărit, ca vulpea de câini. O să se ferească să fie descoperit tocmai acum. Unde presupui că ar fi?

— Nu prea sunt încă dumirit, asupra acestui punct... dar îl voi găsi. Şi ne răfuim apoi. M-aţi văzut slab încă o dată, ar fi trebuit să trag... Întâi în ea, în Alice a mea, şi apoi să-l dobor pe el! Festa sângeroasă pe care mi-o joacă pentru a doua oară, m-a vindecat. N-am să mai cruţ nici propria mea carne, propriul meu sânge. Vipera a avut dreptate: Datoria mai presus de fericire şi viaţă! Şi acum vă rog să-mi daţi voie să mă retrag.

— Îţi trebuiesc câţiva oameni?

— Trei sau patru. Dacă-mi îngăduiţi, Excelentă, mi-i aleg eu singur!

— Ai mână liberă. Eu rămân aici peste noapte, în eventualitatea că se petrece ceva. Nu mai e chip de dormit!

Hartenberg priveşte un timp ţintă înainte-i, apoi deodată faţa îi zvâcneşte.

Ochi-de-Pisică şi-a schiţat planul.

— O rugăminte, Excelenţă! N-ar fi cu putinţă ca baronul de Bergen, care se află în arestul preventiv să fie liberat în momentul acesta? Domnia sa e descărcat de orice vină şi prelungirea stării lui de arest nu mai are niciun rost.

Surprins, şeful poliţiei ridică ochii.

— Nimic nu stă în calea eliberării lui, dacă urmăreşti dumneata vreun scop cu asta, Hartenberg, zice el. Dar, gândeşte-te… la o astfel de oră! Domnul baron o fi dormind!

— O, sunt încredinţat că îndată ce va auzi de la mine ce am de gând cu el, se va înviora numaidecât!

— Ei bine, cum voieşti! Uite mandatul de eliberare, cu toate că, fără iscălitura judecătorului de instrucţie… dar iau asupră-mi răspunderea. Îţi predau cu plăcere pe baron.

— Mulţumesc, Excelenţă! N-aş vrea să mai pierd timpul.

Se depărtează cu o înclinare respectuoasă a capului.

*

Care nu fu uluirea lui Erwin de Bergen când se pomeni trezit în mijlocul nopţii.

Ochi-de-Pisică intră la el. Nu îl cunoaşte pe omul acesta decât din vedere şi priveşte cu îndoială faţa aceea serioasă, palidă, din care pierise orice picătură de sânge.

Defectivul şi-a schimbat hainele în mare grabă. Portul Rajahului indian îl stânjenea acum.

Fără înconjur, Hartenberg comunică tânărului baron ce s-a petrecut, îi spune că poate părăsi îndată arestul preventiv şi ce doreşte de la el.

Erwin îşi cuprinde mai întâi fruntea în mâini ca să poată pricepe.

Toate astea vin atât de uluitor, atât de neprevăzut, încât tot i se mai pare că visează.

Dar apoi e cuprins de sentimentul atotcovârşitor: e liber! Nevinovăţia lui e recunoscută! Criminalul s-a prăbuşit! Baronul poate iar umbla cu fruntea sus, uşile i se deschid!

Hartenberg nu lasă mult timp tânărului ca să se mire.

— Ceea ce trebuie să mai ştiţi, neapărat, domnule baron, vă voi povesti în trăsură, zise el hotărât. Vă rog urmaţi-mă!

Am obţinut eliberarea la o astfel de oră neobişnuită, numai cu condiţia ca şi dumneavoastră să-mi faceţi un mic serviciu.

— Tot ce doriţi! exclamă Erwin. Încotro mergem?

— La proprietatea dumitale, la palatul Bergen!

Cei doi bărbaţi părăsesc închisoarea. Afară îi aşteaptă o trăsură, care-i duce cu mare iuţeală spre casa în care murise bătrânul baron îndată după sosirea presupusului fiu.

Pe drum, Hartenberg îi tot vorbeşte tânărului buton, care din când în când rosteşte câte un blestem la adresa lui Mască-Roşie.

Trăsura se opreşte în apropierea palatului Bergen.

— Să coborâm, zice Ochi-de-Pisică. Chiar dacă nu cred că mizerabilul să fie prin împrejurimi, aş voi totuşi, ca de astă dată să domnească cea mai desăvârşită prevedere. O ultimă întrebare: Te simţi destul de tare, domnule baron, să-mi sari într-ajutor în cazul că m-aş încurca într-o luptă cu Masca-Roşie?

— Dacă sinistrul bărbat ne mai întâlneşte în noaptea asta, atunci poţi conta pe mine, asta-i de la sine înţeles! sună răspunsul. Dar ce-ai de gând?

— Vei vedea îndată! N-avem, din nefericire, o cheie de la poarta principală sau de la vreo intrare lăturalnică, dar la urma urmelor… vino, te rog, o să meargă şi aşa!

Detectivul pare-se că a şi studiat împrejurimile. Şi în timp ce şopteşte birjarului câteva cuvinte la care acesta răspunde clătinând capul, baronul, mişcat şi îndurerat, îşi îndreaptă privirea spre casa cea mare, ale cărei contururi le distinge în lumina nesigură.

— Pare-se că vine o furtună, zice Hartenberg, apropiindu-se de el, dar mi-ar fi foarte pe plac.

Erwin, însă, nu ştie încă decât o parte din ceea ce a proiectat de fapt detectivul. Se încrede însă orbeşte în omul acesta şi dacă ar fi vorba să pună mâna pe omul cu masca roşie, criminalul acesta internaţional, i-ar sări cu bucurie într-ajutor detectivului.

Ochi-de-Pisică s-a oprit lângă o portiţă dosnică. Lucrează de zor la broască; iată că poarta de fier se deschide şi amândoi

intră în parc.

— Cum ai putut deschide? întreabă mirat Erwin şi Hartenberg răspunde:

— Cu un „pase-partout”. Port întotdeauna astfel de unelte la mine.

Se apropie de casă, care este cufundată în întuneric complet. Ici şi colo câte un fulger îşi revarsă lumina palidă asupra zidurilor.

— Linişte peste tot… dar vulpoiul e viclean, nu trebuie să ne lăsăm nici noi mai prejos! murmură detectivul.

— Crezi cumva că ar mai îndrăzni să calce pe aici? zice Erwin.

— Nădăjduiesc chiar, pentru că presupun că mai sunt aici destule lucruri de care n-ar vrea să se lipsească: bani, hârtii; în scurt, dacă vine, să ştii că numai în noaptea asta vine!

Găsiră o uşă dosnică a clădirii, care putu fi deschisă fără osteneală, şi intrară foarte prevăzători şi foarte încet. Înăuntru nu mai rostiră niciun cuvânt.

Dar oricât îşi încorda detectivul urechea, nimic nu indica prezenta lui Mască-Roşie în casă.

— Cu atât mai bine, îşi şopti el.

Erwin de Bergen se gândeşte la clipa în care, plin de dragoste şi de dor, apăruse în casa aceasta, – când abia aşteptase să-şi revadă tatăl – şi în locul acestuia era aşteptat de poliţişti! Nici măcar la înmormântarea părintelui nu-i fusese îngăduit să ia parte.

O lacrimă fierbinte îi izvorăşte din ochi, dar acum nu-i timpul să se dedea unor astfel de sentimente, căci dacă criminalul ar cădea azi, avea să-şi ispăşească fapta!

Cei doi bărbaţi ajunseră la intrarea apartamentului ocupat de Mască-Roşie şi în care locuise şi răposatul baron. Uşile nu sunt nici măcar încuiate; cât despre vreun servitor, nu se aude, nu se vede nimic.

De asemeni, nu arde nicio lumină prin coridoare, fapt ce-ar trebui să bată la ochi. Poate că astea au fost aranjate dinainte, aşa de către Rammont.

Erwin intră cu Hartenberg în aşa numita cameră de lucru a

tatălui său, o încăpere mare, cu multe firide. În jurul acestei odăi sunt celelalte camere de locuit.

— O clipă! zise Ochi-de-Pisică încet. Nu te clinti din loc, orice s-ar întâmpla. Aşteaptă-mă. Peste cinci minute sunt iar aici!

Erwin se aşază în jilţul tatălui său, lângă birou. E întuneric, dar când fulgeră, lumina cade pe una din ferestrele înalte şi astfel se pot recunoaşte obiectele din încăpere.

Cu capul între mâini, Erwin se cufundă în gânduri întunecate. Strânge pumnii de mânie la gândul că un ticălos i-a putut juca şi lui şi răposatului o astfel de farsă.

Deodată sare în sus... într-o odaie de alături se aude un zgomot.

S-a spart un geam. Ce-nseamnă asta?

Urmează apoi tăcere adâncă.

Puţin după aceea se aude un scârţâit în dosul jilţului lui Erwin.

— Suntem numai noi şi asta-i bine, zise detectivul cu jumătate glas.

— Fereastra de adineauri?

— Eu am spart-o. Dacă mizerabilul ar pândi pe aici prin apropiere, s-ar fi arătat. Încă nu-i aici. Să pornim la a doua parte a programului nostru!

Un felinar orb luminează camera.

Mai întâi de toate, Hartenberg închide bina perdelele groase de pluş de la ferestre. Apoi deschide un dulap din perete. Sunt arme în el.

— Serveşte-te, domnule baron! zice el rece. Este, de fapt, avutul dumitale. Cine ştie ce servicii îţi mai poate aduce un revolver bine încărcat!

Erwin urmează povaţa şi vâră în buzunar o armă frumos cizelată, gata încărcată.

— Dar dumneata? întreabă el pe detectiv.

— O, eu port întotdeauna la mine material propriu! Mulţumesc!

Din nou începe să caute; se opreşte apoi dinaintea unui cap de Cezar, care, cu ochii lui de lemn – artă sculpturală italiană

– priveşte în jos de pe soclul lui.

Hartenberg dă din cap.

— Vino, domnule baron! zice el.

Şi, fără a sta pe gânduri, ia capul sculptat în lemn de pe postament şi dispare în încăperea alăturată, urmat de Erwin, care nu se poate dumiri de ciudata purtare a detectivului.

. . . .

Tunetele s-au înteţit, dar nu cade încă nicio picătură. Lumina albăstrie a fulgerelor cade asupra parcului şi peste acoperişurile palatului Bergen. Nimic nu pare să se fi schimbat prin casă; totul zace încă într-o linişte de mormânt.

Deodată se aude scârţâitul uşor al unei uşi care duce în parc. Un om păşeşte prin întuneric, stă să asculte în juru-i şi ocoleşte apoi încet clădirea.

Iar scapără un fulger şi vântul smulge o craca uscată de pe un stejar bătrân, astfel că ea cade trosnind, la picioarele bărbatului.

În lumina palidă îl recunoaştem: este Masca-Roşie!

Hector Rammont vine din pivniţă. Dar e prevăzător. Înainte de a urca la încăperile de sus, spre a goli biroul şi să ia ce i se pare demn de dorit şi necesar, vrea să cerceteze mai întâi casa, pe din afară. Nu se poate şti niciodată…

Deodată tresare şi se opreşte contrariat.

— Mi-am pierdut minţile? îngână el. Ce să fie asta?

E lângă camera de lucru, pe care o cunoaşte foarte bine. Încăperea e luminată! Luminată! la o astfel de oră? Ce se petrece aici?

Chiar şi una din draperiile ferestrelor e trasă pe jumătate, şi în lumina, cam mată, fireşte, a unei lămpi cu abajur, vede un om… un bărbat şezând la birou. Masca-Roşie îşi duce mâna la frunte. Nu se poate dumiri. Când a intrat în palatul Bergen, domnea linişte mormântală, nici ţipenie de om, nicio luminiţă măcar, şi acum?

Urcă pe o mică balustradă de piatră ca să poată vedea mai bine… şi, o clipă mai apoi, îi scapă de pe buze un strigăt de furie, pe jumătate înăbuşit.

— Câinii! L-au eliberat pe celălalt. Individul stă acum la birou în carne şi oase şi holbează ochii la hârtii ca un idol de lemn! Poliţia a lucrat al naibii de repede. Abia am fost detronat şi poliţia a şi instalat pe adevăratul stăpân. E lesne de închipuit că somnul nu se lipeşte de domnul baron în noaptea asta şi dumnealui preferă să-i cerceteze hârtiile tatălui său. O mai fi simţind şi acum în oase zilele de arest! Doar nu m-o fi aşteptând chiar pe mine aici şi, la drept vorbind, nu voi mai găsi un prilej mai nimerit decât acesta, de a înfăptui o ultimă ispravă înainte de plecarea mea din Berlin. *Allons!* Să ne grăbim! Îmi trebuie hârtiile!

Lunecă încetişor jos de pe balustradă şi se furişează înapoi.

Se opreşte încă o dată şi cumpăneşte. Pare-se că tot are vreo presimţire…

Şi nici nu posedă altă armă decât micul dar ascuţitul pumnal al Arankăi.

Scoate la iveală lama lucitoare, o lustruieşte de haină şi o face să licărească în lumină.

— Nu se poate altfel! îngână el. E ca un făcut că nu mai pot înainta fără vărsare de sânge! Şi, la urma urmelor, groaza pe care eu o împrăştii preţuieşte şi ea! Nu toţi, nici măcar puţini nu sunt aşa de îndrăzneţi ca blestematul de Ochi-de-Pisică… sau Vipera!

Se furişează fără zgomot pe gangurile palatului, până a ajuns la încăperea care se află lângă camera de lucru şi aceea în care locuise chiar el.

Stă secunde întregi să asculte. Se prea poate ca noul stăpân să fi pus pe bătrânul servitor al răposatului baron să stea de veghe în anticameră.

Deschide uşa încet de tot. Dar camera e goală şi nu arde decât o singură lumină. Totul e cufundat într-o tăcere de moarte.

Ca un şarpe se târăşte Masca-Roşie pe covorul cel gros, spre uşa cabinetului de lucru, care nu e închis decât de o draperie.

Cu băgare de seamă, trage la o parte, cu mâna stângă, stofa grea şi privirea lui de şoim zboară prin îngusta crăpătură

în camera de lucru.

Tânărul baron tot mai şade la birou, nemişcat, cufundat în gânduri. Nici nu bănuieşte că-l paşte o primejdie grozavă. Judecând după toată atitudinea-i, e cu desăvârşire distrus de ultimele evenimente, de moartea tatălui său.

Pe chipul lui Mască-Roşie se schiţează un rânjet urâcios. Încet, fără de cel mai mic zgomot, trage atât de mult draperia, încât să se poată furişa în odaie.

Cel de la birou tot n-a observat nimic.

Pe jumătate aplecat, pe jumătate târându-se, Rammont se apropie de baron, care stă cu spatele întors spre el. Încăperea e slab luminată, abia de se poate recunoaşte silueta tânărului. Doar pe hârtia asupra căreia îi sunt aţintite privirile, se răsfrânge o pată mai luminoasă.

Acum Masca-Roşie nu mai e decât la un metru de scaunul baronului şi se ridică întocmai ca un şarpe care stă la pândă în iarbă. Are în mână lama mică, tăioasă. Măsoară mica distanţă… lovitura va nimeri pe la spate în nodul vital şi tânărul se va prăbuşi aproape fără a scoate vreun sunet.

Cu mână sigură Rammont ridică pumnalul ca să-şi înfăptuiască gândul – un şuierat scurt al buzelor sale – lama se înfige cu putere în gâtul nenorocitului.

Dar ce a fost asta? Masca-Roşie scoate un strigăt sălbatic, răguşit – ucigaşul deschide larg ochii – cu un duduit puternic, capul victimei sale se rostogoleşte pe jos! În zadar încearcă Rammont să smulgă din lemn lama înfiptă… iată-l dezarmat!

Se înăbuşe de furie. Cu repeziciunea fulgerului îşi dă seama că a fost păcălit. În lumina cea slabă şi pentru că nici măcar nu se gândea la aşa ceva, n-a recunoscut că omul din scaun nu era decât un manechin care fusese aşezat acolo cu un cap de lemn şi o perucă veche, astfel ca să fie luat de către Rammont drept tânărul baron.

Dar şi ştie în clipa aceasta că fusese prins în cursă.

Se întoarce cu un strigăt de furie.

Deodată, becurile electrice se aprind şi, în lumina cea puternică se pomeneşte faţă-n faţă cu Ochi-de-Pisică.

Nu schimbă între ei niciun cuvânt. Doar privirile lor se

încrucişează ameninţător.

În clipa în care Rammont se repede asupra detectivului ca o fiară turbată, primeşte în cap o lovitură puternică, astfel că ameţit şi învârtindu-se pe loc, cade întins la pământ.

Din camera alăturată se iveşte Erwin, care vrea să-i vină în ajutor detectivului.

Hartenberg face un semn negativ, zâmbind rece.

— Lasă! Deocamdată e destul! zice el. Cu beţişorul ăsta elastic dobor şi un bou, la nevoie!

Vâră în buzunar cravaşa de cauciuc şi se apleacă apoi asupra lui Rammont, care zace la pământ leşinat. Cu o repeziciune uimitoare, i-a pus cătuşe la mâini şi la picioare, o măsură de prevedere cât se poate de nimerită în cazul de faţă.

După aceea abia, îşi şterge sudoarea de pe frunte şi respiră adânc.

— Acum îţi pot spune, domnule baron, că în noaptea asta era pentru mine chestiune de viaţă şi de moarte. Dar acum mi-am ţinut cuvântul dat. Masca-Roşie, să sperăm, şi-a jucat ultima carte. Dea Domnul, ca să mai pot găsi în noaptea asta şi pe însoţitoarea lui!

Erwin sta cu mâinile încrucişate în faţa omului lungit jos.

În cădere, Rammont îşi pierduse peruca căruntă şi barba i se dezlipise. Zăcea cu fălcile încleştate.

— Şi, acum, ce-i de făcut? întreabă înfiorat baronul.

— Am dat ordin vizitiului să aştepte într-un loc mai izolat, răspunse detectivul. Până una-alta, ia te rog bine seama la individul ăsta periculos; peste două minute sunt iar înapoi. Vreau să dau doar un semnal, ca vizitiul să tragă la poartă. Ai poate vreo cheie ca să se poată descuia pe dinăuntru, domnule baron?

— Trebuie să se găsească vreuna pe-aici.

— Atunci nu-l slăbi din ochi pe criminal; se spune că ar fi legat cu Satana!

Cu aceste cuvinte, Hartenberg părăseşte camera.

Erwin de Bergen păşeşte către portretul tatălui său, care atârnă în perete.

Vederea acestui criminal, care zace pe jos încătuşat şi ghemuit, îi produce silă. De scăpat nu mai poate scăpa.

— Iată-mă, tată! În mijlocul nopţii viu la tine! şopteşte el. Îmi închipuisem altfel – o, cu totul altfel – revenirea! Blestemat să fie mizerabilul acesta care mi-a furat ultima ta binecuvântare!

N-a isprăvit bine şi deodată se aude un zgomot ca de lanţuri rupte.

— Sfinte Dumnezeule! Să fie oare cu putinţă?

Omul care zăcuse pe jos leşinat şi încătuşat, sărise în picioare, eliberat de orice piedică.

Erwin abia de mai are timp să-şi smulgă revolverul din buzunar, când Rammont se şi repede la el.

— Blestemată să fie toată comedia voastră păpuşărească! zice Masca-Roşie gâfâind. În sfârşit, am înainte-mi pe cel adevărat!

Se aude o detunătură, dar… glontele dă greş. Între cei doi bărbaţi se iscă o luptă sălbatică. Fiecare din ei ştie că e luptă pe viaţă şi pe moarte.

Şi iată că Erwin se împiedică de covor… cade! Şi de data asta să-l biruiască celălalt?

Rammont i-a şi smuls arma… Omul acesta are trucuri şi o îndemânare cu care nu te poţi măsura. Tânărul baron şi vede ţeava armei la frunte… când iată că criminalul se trage îndărăt.

Lui Rammont i se pare că se aude un zgomot… afară în anticameră. Se întoarce oare Ochi-de-Pisică?

Să lase să ajungă lucrurile la o luptă cu acela?

O săritură care ar fi făcut cinste oricărui gimnast… şi iată-l pe prichiciul ferestrei. Una, două lovituri puternice – şi în mii de ţăndări sar şi geamul şi cerceveaua şi drumul spre parc e liber.

Cu un râs diabolic, Masca-Roşie se pregăteşte să facă săritura, când deodată se auzi strigătul răsunător:

— Stai! înapoi!

Un fulger scapără… urmează un trăsnet bubuitor, copacii parcului parc-ar înota într-o mare de foc… E Hartenberg, care

la auzul împuşcăturii a dat fuga pe după casă; calculase exact când presupusese că Rammont se va folosi probabil de fereastră pentru a fugi, după ce izbutise să se desfacă de cătuşe, într-un chip atât de neînţeles.

— Blestemul iadului! strigă Rammont surprins, îndreptând asupra lui Hartenberg revolverul pe care-l smulsese lui Erwin.

Dar detectivul i-o ia înainte: detunătura revolverului se amestecă cu bubuitul tunetului. Criminalul atins de glonte se prăbuşeşte peste marginea ferestrei în parc.

Ruperea lanţurilor nu i-a fost de mare folos de astă dată. Cu asta şi-a înrăutăţit doar situaţia, căci acum nu i-a fost cu putinţă să joace comedie… dintr-o rană din piept se scurge sânge şi, după o zadarnică încercare de a se împotrivi detectivului, Rammont cade înapoi horcăind.

— Lumină! Aduceţi lumină! strigă Hartenberg..

Îngenunchiat pe pieptul mizerabilului, îl cuprinse o dorinţă sălbatică, nebună, de a-l sugruma pe nemernicul acesta, care-şi bătuse joc de el, care-i răpise fiicele.

— Unde-i Alice a mea, tu diavol cu chip de om. Vorbeşte! Vorbeşte că nu ştiu, zău, ce aş fi în stare să fac! gâfâie detectivul.

Soseşte şi Erwin cu servitorul cel bătrân, pe care-l trezise. Aduc felinare.

Masca-Roşie priveşte ca împietrit în ochii lui Hartenberg. Chiar şi acum ironia şi cruda nepăsare înving durerea-i groaznică.

— N-ai decât să ţi-o cauţi, Ochi-de-Pisică – da, caută-ţi-o pe fetiţa ta! zice el horcăind. Alice mi-a ajutat în noaptea asta să fur două milioane. A devenit complicea mea!

Ca lovit în cap, detectivul se trage înapoi. Ce nouă nenorocire ascund aceste cuvinte? Avea să-şi dea îndată seama..

Capitolul 28 – Şarpele geloziei

Ziua cea nouă salută cu lumină strălucitoare pe noul stăpân

şi moştenitor al palatului Bergen.

La dormit nu mai fu chip să se gândească; nervii îi erau prea excitaţi. Erau şi destule de făcut până dimineaţa. Nici urmă de madam Fechinger, mijlocitoarea şi complicea lui Masca-Roşie! Dispăruse fără de urmă încă de cu noapte: de asemenea, doi servitori. Doar bătrânul, care în ultimii ani fusese în preajma răposatului baron şi care, în noaptea asta, la auzul primei detunături se repezise înăuntru, se mai afla în casă. El rămăsese în slujbă şi după dizgraţierea şi îndepărtarea tânărului Erwin din palat, nu cunoştea deci personal pe noul stăpân; totuşi, bătrânul acesta nu era câtuşi de puţin bănuit că ar face parte din banda lui Mască-Roşie.

Şi acum, nu-i mai rămânea baronului decât să-i ţină capul sus şi să apuce cu toată energia frânele de stăpân.

Chiar în dimineaţa aceea, Erwin, care se informase la bătrânul servitor despre diferite lucruri şi cercetase documentele pe care le avea la îndemână, primi o veste zdrobitoare. Vechiul bancher al baronului de Bergen căzuse peste noapte victima unei tâlhării.

Mai trăia încă, dar gravitatea rănii nu dădea nădejdi de scăpare. Tot ce putuse comunica poliţiştilor şi doctorilor, cu ultimul rest de putere, era că fusese atacat peste noapte de baronul de Bergen, deghizat şi că acesta îl rănise mortal. O sumă de nu mai puţin decât două milioane şi-o însuşise mizerabilul.

Unde erau banii aceştia?

La criminalul arestat şi păzit cu străşnicie la infirmeria închisorii nu se găsise mai nimic. Era rănit, ar fi putut da lămuriri unde depusese suma jefuită cu puţin înainte. Tăcea însă cu încăpăţânare.

Se presupuse deci că banii fuseseră luaţi în primire de vreun complice, care sta pe undeva ascuns bine. Hartenberg nu-şi da odihnă, tot cercetând cu zel, doar o da de ascunzătoarea complicelui. Totuşi, trecu sub tăcere cuvintele pe care Masca-Roşie le îngânase privitor la Alice.

Dar oricât căutase, nici urmă de Alice.

Şi, cum fu singur, se lovi cu amândouă mâinile peste faţă,

gemând:

„A trecut de partea lui, ea, care s-ar fi cutremurat numai la atingerea vreunei fărădelegi. Ce puteri sălăşluiesc în el de a putut înfăptui la ea o transformare aşa de grozavă?”

Nimeni nu-i dă răspuns...

*

După furtuna, care spre dimineaţă se transformase într-o adevărată rupere de nori, soarele cel mai luminos strălucea iar deasupra Berlinului.

Cu totul abătut de evenimentele de peste noapte, Erwin de Bergen şade în cabinetul de lucru al tatălui său, când iată că bătrânul servitor îi anunţă doi domni: baronul Fred de Berwitz şi dr. Ewald Sievert.

Nu cunoaşte pe niciunul din domnii aceştia. Dar cum au venit pentru o chestiune importantă, spune servitorului să-i poftească înăuntru.

Peste o clipă cei doi domni intră.

Amândoi sunt îmbrăcaţi elegant, nu bate la ochi nimic decât seriozitatea cu care se înclină în faţa lui Bergen.

— Citesc numele dumneavoastră azi pentru întâia oară, domnilor, începe tânărul baron, curios să afle ce-i aduce încoace. Şi nici nu e de mirare, căci nu mă aflu aici decât de prea puţină vreme. Cărui fapt datorez onoarea vizitei dumneavoastră?

— Domnule baron, răspunde cu politeţe Berwitz, presupun că, cu toată lunga dumneavoastră absenţă din patrie, mai cunoaşteţi codul onoarei?

— Aha, domnilor, exclamă Bergen, veniţi la mine cu însărcinarea de a discuta condiţiile unui duel?

Cei doi se înclină din nou.

— Fiţi încredinţaţi, domnilor, zice Bergen zâmbind rece, că mai ştiu şi azi ce are de făcut un om de onoare. Dar m-aţi îndatora mult, dac-aţi vrea să-mi spuneţi, cu cine trebuie să mă bat de fapt?

— Domnule baron, camaradul nostru de regiment şi prieten ne-a împărtăşit întreaga chestiune atât de penibilă care a

provocat duelul, răspunse Berwitz. E vorba de amanta dumitale!

— De amanta mea?

— De acea Margot Ernemann, pe care contele de Hohenegge a surprins-o aici la dumneata, şi pe care a părăsit-o după o scenă scandaloasă. Desigur că tânăra se mai află aici!

Erwin scutură din cap.

— Domnilor, răspunse el calm, atât dumneavoastră cât şi contele de Hohenegge vă aflaţi în mare eroare!

— Eroare? Cum… eroare?

— Pur şi simplu pentru că eu n-am nicio amantă. Spuneţi contelui de Hohenegge că nici n-am avut vreodată de-a face cu el, că deci n-a surprins în casa asta pe amanta mea, ci probabil pe amanta unui criminal, vestitul Mască-Roşie, un om care a îndrăznit să-şi însuşească un timp numele meu, dar care de azi de dimineaţă a căzut în mâinile Justiţiei! Dacă domnul conte vrea să se bată cu el „à tout prix”, atunci nu-i mai rămâne alta de făcut decât să viziteze pe falsul baron Bergen, Masca-Roşie, la închisoare!

Cei doi cavaleri îl privesc pe Erwin uimiţi la culme. Una ca asta nu li s-a mai întâmplat în viaţa lor!

Îngânând scuze, se îndreaptă spre anticameră şi părăsesc palatul Bergen, trebuind neîntârziat să încunoştinţeze pe Eberhard de această senzaţională întorsătură; lucru uşor, căci contele se află chiar în oraş, la hotelul unde trage de obicei.

Erwin râde fără voie, la dispariţia după uşă a celor doi domni, buimăciţi de cele aflate.

— Asta-mi mai lipsea acum, zice el. Chiar dacă n-am refuzat vreodată de a mă bate în duel, trebuie totuşi să ştiu despre ce e vorba! Ce-mi pasă mie de acea Margot – sau cum s-o fi numind – în orice caz n-o fi mare lucru de femeia asta, dacă se ceartă ăştia doi pentru ea!

O oră după aceea vrea să iasă din cabinetul de lucru, când i se veşteşte un nou incident.

În prag a apărut servitorul, palid, buimăcit, luptând să-şi găsească graiul.

— Dar ce s-a întâmplat, Franz? exclamă Erwin. Ce ţi s-a întâmplat de eşti aşa de speriat?

— Domnule baron, îngână bătrânul, încă nu mi-a venit inima la loc. Adineauri am fost jos – jos în pivniţă…

— Ei şi? N-ai văzut cumva acolo o stafie?

— Cam aşa ceva, domnule baron, şopteşte bătrânul, trecându-şi mâna peste frunte.

— Prostii!

— N-am văzut, domnule baron, dar am auzit! Un geamăt lung, venind din mare depărtare – ba venea din pământ, ba din aer. Mai tremur şi acum de spaimă!

Erwin privi cu atenţie pe servitor. Să fi băut? Nu, nu pare defel să fie aşa!

Dar la urma urmelor, de când a intrat în casa asta s-a deprins cu atâtea ciudăţenii! E foarte uşor de crezut că Masca-Roşie să fi ascuns pe cineva în pivniţele cele vechi.

— Trebuie să dăm de rostul lucrurilor, Franz, şi numaidecât! strigă el. Stafii, fireşte că nu sunt, dar mizerabilul care a jucat aici pe stăpânul şi-a încărcat poate cugetul cu vreo nouă crimă. Nu-ţi aminteşti cumva ca în ultimele zile să fi dispărut vreo persoană?

Servitorul se scărpină pe după ureche.

— Domnule baron, a fost aici o femeie tânără; într-o dimineaţă ne-am pomenit cu ea, ştiu foarte bine, Fechingheroaia i-a procurat o cămaşă de noapte, de mătase… apoi veni un domn elegant, care avu o scenă cu tânăra aceea, scenă la care fusese de faţă şi falsul baron – şi după aceea nu se mai văzu şi nu se mai auzi nimic despre ea. Crezusem că plecase în taină.

— Bine! Cheamă pe grădinar, îngrijiţi de scule şi felinare. Dacă dăm de vreo uşă încuiată, o forţăm. Înainte!

După câteva minute baronul coboară în pivniţe, însoţit de cei doi oameni. Cu atenţie stau de ascultă în toate părţile. Peste tot tăcere!

Caută prin gangurile mai vechi, cheamă tare… iată, în sfârşit – Sfinte Dumnezeule, de unde o fi venind geamătul acela înăbuşit, stins?

Grădinarului îi vine deodată o idee.

— Dac-o fi căzut cumva cineva în fântâna cea secată din pivniţă?

Iată-i în curând la uşa de fier, luminând adâncurile… Priveliştea care li se înfăţişează, face să le îngheţe sângele în vine.

La o adâncime simţitoare, într-o firidă a fântânii pe jumătate năruite, zace un trup femeiesc. Cu faţa ei albă, priveşte cu nespusă groază, în sus, spre salvatorii ei. Dar sunt oare aceştia salvatori? Sau îşi râde numai călăul de chinul ei? Nu şi-a frânt nimic în cădere, molozul a micşorat puterea căderii, dar nu poate să urce nici să coboare.

Zăcând în gaura cea umedă, e condamnată să se prăpădească.

— Ajutaţi-mă, dacă în inimile voastre mai sălăşluieşte vreo scânteie de îndurare! imploră ea.

Vocea asta!? Unde a mai auzit-o oare Erwin?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Mai ţine-te un timp, altminteri cazi în apa mocirloasă! strigă el.

După un sfert de oră, Margot era salvată. Dar în clipa în care simte teren solid sub picioare şi priveşte pe Erwin, care abia acum o recunoaşte, cade leşinată la picioarele lui. Ce-a îndurat a fost prea mult pentru o fiinţă omenească!

Doar o clipă şovăie Erwin; tot sângele îi năvăleşte la inimă – se luptă ca să-şi recapete respiraţia – fata aceasta, al cărei chip l-a văzut în noaptea aceea, când a luat în trăsura lui pe femeia rănită, ochii aceştia, care i-au aprins în piept scânteia iubirii, ochii aceştia să-i fi zâmbit lui Mască-Roşie? Şi nu numai lui, ci şi contelui Hohenegge?

Cu toate astea, o ridică şi duce sus trupul pe jumătate gol, delicat, acoperindu-l pe cât cu putinţă, într-o odaie pe care bătrânul servitor o şi pregătise.

Ca un foc fierbinte i se transmitea de la trupul acesta moale, tâmplele îi zvâcneau; îşi plecă faţa în lături… o, numai o singură dată să poată săruta buzele acestea, care-l urmăreau până şi-n vis în celula din închisoare! Şi chiar dacă ar trebui s-o piardă după ce se va trezi, s-o piardă pentru

totdeauna, va fi gustat totuşi fericirea aceasta!

Buzele lui se odihnesc pe buzele ei – un fior îl străbate – deodată răsună un strigăt furios şi înaintea lui stă cu ochii înflăcăraţi… contele Eberhard de Hohenegge! Nu-l cunoaşte, fireşte, dar bănuieşte pe cine are în faţă, căci cine altul s-ar putea astfel ocupa de fata asta, de vreme ce Mască-Roşie e arestat?

Îl cuprinde un sentiment ca de mânie faţă de omul acesta.

Margot – Sfinte Dumnezeule! Dacă ea, pe care o ţine acum în braţe, ar fi fost într-adevăr şi iubita omului acestuia?

Dar se luptă cu toată puterea împotriva acestui gând.

În clipa aceasta, când ţine în braţele lui trupul cald, frumos, al nefericitei, după ce i-a sărutat buzele, îşi dă seama că o iubeşte.

Încă din noaptea aceea nenorocită în care o întâlnise, fără ca măcar să fi ştiut de cine e vorba, chipul acesta dulce, blajin, i se întipărise în inimă. I-ar fi căutat urma a doua zi, de îndată ce se va fi văzut cu tatăl său.

Doar arestarea lui, toate întâmplările triste ce au decurs de atunci, l-au împiedicat s-o facă.

Şi acum trebuie s-o găsească aici, în palatul lui, într-o situaţie grozavă, colo jos în fântâna părăsită, de existenţa căreia nici măcar nu bănuise!

Privirea lui cade asupra domnului care respirând greu, stă înaintea lui şi-şi ţine fruntea în mâini..

Fulgere de mânie ţâşnesc din ochii contelui, dar oricât ar fi numită Margot netrebnică, o prostituată, o fiinţă de plâns, căreia îi pusese la picioare cele mai sfinte bunuri ale sale, iubirea lui caldă, nemărginită, – ea e totuşi mama copilului său, el a sărutat cel dintâi buzele ei şi în braţele ei a gustat cele mai tulburătoare şi înălţătoare emoţii ale iubirii.

Îi vine să turbeze văzând-o în braţele altuia şi oricât s-ar numi el singur slab, că nu-şi poate smulge din inimă iubirea aceasta, – ea tot mai e prezentă şi cu ea, gelozia atotdistrugătoare, care-i mistuie sufletul.

De aceea tabloul care i se înfăţişează aici îl izbeşte ca o lovitură de măciucă.

Prietenii lui care veniseră să-l provoace la duel pe presupusul baron, neavând încă cunoştinţă de demascarea acestuia, îi făcuseră cunoscut la hotel cele întâmplate. Poate că mai clătinau şi acum din cap, căci o asemenea poveste nu li se mai întâmplase. El însă dăduse fuga încoace, voi să vorbească cu adevăratul baron, să se scuze faţă de el, să întrebe de Margot.

Nu era de văzut niciun servitor; contrariat, Eberhard pornise mai departe şi acum sta în faţa unui tablou care făcea să-i clocotească sângele.

Strânse pumnii păşind în faţa Erwin.

— Ce înseamnă asta? gâfâie el pe jumătate scos din minţi. Fata asta aici – Margot – ce-i între dumneata şi ea?

— Înainte de a răspunde ciudatei dumneavoastră întrebări, domnule, trebuie să-mi îngădui mai întâi s-o duc pe nenorocită în camera ei! răspunse baronul.

Şi zicând aceasta, porneşte mai departe cu Margot până-n odăiţa de culcare, pe care bătrânul servitor a şi aranjat-o.

— Îngrijeşte numaidecât de o femeie care să vadă de tânără! porunceşte Erwin servitorului său.

Eberhard l-a urmat fără de voie. Poate gândi ce-o pofti tânărul, baron despre el şi despre purtarea lui – el nu se poate sinchisi de asta – trebuie să ştie ce s-a întâmplat cu Margot!

Aici o găsise doară ca iubită a celuilalt baron de Bergen, aici primise din gura acelui mizerabil întărirea cuvintelor calomnioase ale verişoarei sale, Leonie, de aici fugise în culmea disperării.

Acum stă rezemat de uşă şi ochii îi urmăresc fiecare mişcare a lui Erwin.

Ar vrea să sară, ar vrea să-l împingă de acolo, ar vrea să strige: „mie-mi aparţine ea, Margot, Margot a mea, pe care voi toţi voiţi s-o distrugeţi, mie gâtul acesta alb, buzele astea mici, mâinile astea, care-mi cuprinseseră de atâtea ori umerii”.

Dar îşi încleştează fălcile; dacă ea a fost iubita celuilalt, nu mai trebuie s-o atingă.

Erwin de Bergen a pus-o pe Margot pe pat, acoperind-o cu

plapuma şi cu ochii închişi ea se odihneşte.

Un oftat adânc îi ridică pieptul. El a uitat pentru un moment chiar şi prezenţa contelui, care-l urmase totuşi.

Dar iată-l că se întoarce spre Eberhard.

— Vă rog, fiţi bun şi mă urmaţi! zice el scurt. Servitorul meu se va întoarce îndată cu o femeie care să îngrijească de nenorocită!

Mut, urmează Eberhard invitaţia. Cei doi bărbaţi stau faţă în faţă într-una din camerele apropiate...

— Aş putea afla numele dumneavoastră, domnule? începe Erwin.

— Contele Eberhard de Hohenegge, răspunde vizitatorul. Înţeleg bine că apariţia şi felul meu de a proceda trebuie să vă fi părut ciudate, dar poate veţi găsi o explicaţie spunându-vă că fata pe care o zărisem pe jumătate goală în braţele dumitale, era logodnica mea!

— Am auzit aceasta de la cei doi domni pe care mi i-aţi trimis ca martori, răspunse Erwin, rece. În orice caz, nu ştiam absolut nimic până la venirea dumnealor. Ce vă aduce aici, domnule conte?

— De fapt socotisem că e de datoria mea să viu la dumneavoastră să-mi cer scuze pentru eroarea comisă, şi apoi, când vă voi spune că am iubit-o adânc şi cu adevărat pe Margot Ernemann, fata pe care am văzut-o adineauri în braţele dumneavoastră, cu toate că nu demult mi-a fost dat s-o întâlnesc aici ca amantă a alter-ego-ului dumitale, banditul acela, mă veţi înţelege de ce am vrut să mă interesez şi de soarta ei!

— Pardon, domnule conte! Spuneaţi că aţi iubit-o pe fata aceasta adânc şi cu adevărat! Dar atunci de ce v-aţi depărtat de ea?

— Tata a murit asasinat, Margot trecea drept ucigaşa lui şi a trebuit să fugă, pentru că toată lumea o socotea vinovată!

— Ah! şi dumneavoastră, domnule conte?

— Eu... din nefericire şi eu! Dar curând am recunoscut că nu se putea să fie aşa, că ar fi însemnat să fiu nebun ca să cred aceasta. Voisem s-o salvez, s-o ascund, aş fi luptat

pentru ea împotriva lumii întregi, dar atunci ea s-a lepădat de mine şi curând după aceea, mi-a fost dat să văd cu propriii mei ochi că locuia aici în palatul Bergen, că e amanta acelui fals baron Bergen, un om care a făptuit crime peste crime, pe care-l numeşte poliţia Masca-Roşie şi care a săvârşit, probabil şi asasinatul împotriva tatălui meu – de ce? la ce? asta mai e încă o taină.

Erwin privea ţintă pe omul din faţa sa: Margot o criminală! Nu, oricât ar glăsui împotriva ei toate indiciile, nu credea pur şi simplu nimic!

— Fata asta, domnule conte, pe care a trebuit s-o salvez azi dintr-o groaznică primejdie, nu e o criminală! Căutaţi într-altă parte pe vinovaţi! rosteşte el cu asprime.

— Cum se face că-i luaţi apărarea cu atâta căldură, domnule baron? întreabă el.

— Îngăduiţi-mi să nu răspund, domnule conte, cel puţin deocamdată!!

Eberhard se ridică de pe scaun. Ochii celor doi bărbaţi se încrucişară ca tăişurile ascuţite de pumnale.

— O iubiţi pe… Margot! zice Eberhard cu buzele palpitânde.

Erwin îşi dă capul pe spate.

— Şi dacă vă interzic să-mi pretindeţi astfel de răspuns?

— Atunci… dar nu, dumneavoastră nu sunteţi încă cu totul iniţiat în cele întâmplate! rosteşte cu anevoie contele. Nu v-am spus înainte că Margot fusese amanta falsului baron?

— Daţi-mi voie – eu nu cred, pur şi simplu, nimic din toate astea!

— Cum? Am văzut-o doară aici – în camera asta de culcare – pe jumătate goală, avea pe ea doar o cămăşuţă de mătase, cu dantelă, ca de cocotă; am auzit din gura mizerabilului, fiind chiar ea de faţă, starea ei ruşinoasă… şi dumneavoastră vreţi să susţineţi că ar fi la mijloc o eroare?

— Fie ce-o fi, şi chiar dacă aparenţele îi sunt împotrivă, numai o taină adâncă, misterioasă, închide gura nenorocitei. Ce-aţi spune dacă ea n-ar fi venit aici de bună voie? Dacă criminalul acela ar fi atras-o, să presupunem, aici, împins de altcineva şi el să vă fi minţit şi pe dumneavoastră?

— Sfinte Dumnezeule! Mă tem să nu înnebunesc! geme Eberhard. Când mă gândesc că Margot ar fi putut fi victima vicleniei şi a perfidiei, că ea nu e aceea drept care a trebuit s-o socot, îndepliniţi-mi vă rog o singură rugăminte! Este implorarea unui om care a dus lupte înverşunate cu inima lui în ultimele zile. Lăsaţi-mă să vorbesc cu Margot, doar o singură dată! De astă dată vorbele ei, ochii ei să-mi pătrundă în inimă, trebuie să restabilesc adevărul!

Erwin de Bergen priveşte cu oarecare compătimire pe conte, al cărui suflet e răscolit de disperare.

— Domnule conte, răspunde el calm, sărmana e pe jumătate moartă. Am găsit-o într-o stare care pe alta ar fi înnebunit-o desigur. Chiar dacă aş îngădui ca să-i puneţi unele întrebări, n-ar fi, totuşi, cu putinţă s-o faceţi acum. Vă voi trimite vorbă, de îndată ce Margot îşi va fi revenit.

Eberhard clătină din cap.

— Nu, nu! exclamă el. Nu pot pleca după ce ştiu câte a suferit! Dacă ne-a despărţit o taină, şi aproape că-mi vine şi mie a crede aceasta, atunci vreau să dezleg această taină, cu mii de rugăminţi! Vreau să m-arunc în genunchi înaintea ei, s-o implor să mă scape de nebunie şi atunci, dacă va mai fi păstrat o singură scânteie a iubirii ei de odinioară faţă de mine, va vorbi!

— Nu acum, domnule conte! răspunde Erwin. Nici nu aveţi dreptul s-o siliţi la o astfel de convorbire, căci în ochii dumneavoastră Margot trecuse drept o fiinţă nedemnă pe care aţi părăsit-o.

— Da, am părăsit-o şi chiar am blestemat-o, căci crezusem că voi turba de durere! gâfâie Eberhard.

Şi deodată el, mândrul conte de Hohenegge, ridică implorator amândouă mâinile spre tânărul baron.

— Ştiu că voi fi omul cel mai nenorocit, nespus de nenorocit dacă ar trebui să-mi iau într-adevăr rămas bun pe viaţă de la Margot! exclamă el. Mai bine moartă decât s-o ştiu în braţele altuia! Doi bărbaţi ne stăm faţă în faţă – nimeni nu ne aude – aveţi deci milă de mine şi îngăduiţi-mi o convorbire cu Margot, înainte de plecarea mea din acest palat! Vă rog din

adâncul inimii!

— Bine, răspunse Erwin constrâns, poate că ţin şi eu mult să ştiu, ce gândeşte sărmana despre dumneavostră! O voi întreba dacă vă dă voie să intraţi la ea bineînţeles dacă şi-a revenit din leşin şi se simte destul de tare. Vă rog, aşteptaţi-mă aici până mă întorc!

Eberhard se înclină mut. Oricât i-ar veni de greu, cu forţa nu se poate ajunge la nimic.

A rămas singur şi se îndreaptă spre fereastră apăsându-şi fruntea de geamul rece şi privind afară, cu ochi sticloşi, în lumina soarelui.

— Margot, sărmana mea Margot, mult chinuită! şopteşte el. O, de-ar exista vreun mijloc să împrăştii norii posomorâţi ce planează asupra vieţii noastre – un mijloc de a dezlega tainele, ce tind să ne distrugă...

Bătrânul Franz a adus la repezeală pe nevasta fostului grădinar al parcului, şi aceasta, fără să-ntrebe ce se petrecuse aici, se apucă numaidecât de lucru spre a veni într-ajutor bietei Margot, care tot mai zăcea leşinată.

Margot îşi revine curând, dar fiori de groază tot o mai străbat, când se gândeşte la căderea groaznică în fântâna părăsită, la ochii lui Mască-Roşie, care-i vestiseră moartea.

El o socotise moartă, când ea căzuse jos, altminteri mizerabilul n-ar fi dispărut. Şi mult nu mai lipsise ca dorinţa lui să fi fost împlinită.

Cum o doare capul! Ce-i strigase oare demonul? Nu-şi poate aduna decât anevoie gândurile... Da, despre sora ei Alice şi că nenorocita e de partea lui, că au făptuit o crimă împreună!

Sfinte Dumnezeule! Nu se poate aceasta! El nu trebuie să fugă cu ea. Margot doar trăieşte şi respiră, trebuie să facă tot ce i-o sta în putinţă spre a împiedica o asemenea grozăvie.

Dar iat-o recăzând pe perne, palidă.

Dar dacă Alice e cu adevărat părtaşă la crimă? Poate ea s-o arunce în închisoare?

O, acum nu mai exista decât o scăpare: un gând salvator! La tatăl ei nu se mai poate întoarce; el a aruncat-o printre

morţi, a blestemat-o, din pricina iubirii care a făcut din ea o femeie pierdută.

Şi aici, unde se află ea oare? N-a mai văzut ea o dată faţa aceasta, care se pleca mântuitoare asupra ei? Când oare? Când?

Tocmai atunci buna femeie care o îngrijea şi care umbla cu ea atât de blajin, îşi vârî capul pe crăpătura uşii. Asta nu e mijlocitoarea Fechinger, are un chip cu totul altfel, mai cinstit.

— Domnişorică dragă, ah, Sfinte Dumnezeule, cum mă mai bucur că te văd cu ochişorii deschişii, şopteşte ea zâmbind cu bunătate...

— Unde mă aflu oare? Când m-a adus aici? întrebă Margot tremurând.

— Să nu mai ai nicio teamă, domnişorică dragă. Te-a scăpat noul domn baron; cât despre celălalt, e la închisoare! Dar las' că o să-ţi spună toate astea mai bine domnul baron... M-a trimis să întreb dacă îngădui, să vorbească cu dumneata câteva cuvinte.

Margot dă din cap; cum ar putea să refuze?

Femeia dispare şi îndată după aceea Erwin intră în odaie.

Caută din ochi pe sărmana martiră, şi, cum îi zăreşte chipul palid printre perne, se îndreaptă repede spre ea şi-i ia mâna.

— Vă mulţumesc, domnişoară Margot, că mă primiţi! Nu mă mai cunoaşteţi?

— Ba da, pare-mi-se că ne-am mai văzut o dată... Dar în capul meu e un vălmăşag de gânduri, şopteşte ea.

— Îmi dau foarte bine seama, zise el, aşezându-se pe un scaun lângă pat. În noaptea în care am luat pe femeia ceea rănită în trăsura mea...

— Ah, acum ştiu... Dumneata eşti?...

— Baronul Erwin de Bergen, fiul cel pierdut. Dacă un mizerabil nu mi-ar fi răpit numele şi binecuvântarea răposatului meu tată, dacă nu s-ar fi mutat aici în palat în locul meu, în timp ce pe mine m-au dus la închisoare, lucrurile n-ar fi ajuns aşa de departe. Dar acum ticălosul a căzut în mâinile justiţiei; iar eu m-am stabilit în palatul tatălui meu putând să săvârşesc îndată o faptă bună: să te salvez din

fântâna părăsită. Cine te-a aruncat, acolo, domnişoară Margot?

Ea îşi acoperi cu amândouă mâinile chipul îmbujorat. Acum i s-au limpezit toate.

— Omul cel sinistru, omul cu masca roşie a vrut să mă omoare, zice ea în şoaptă. O, în ce mediu de răutate şi de crimă mă aruncase soarta!

— Dar acum eşti salvată, domnişoară Margot. Lasă-mă să vorbesc! Ai găsit în mine un prieten care te va apăra de orice primejdie, orice ar născoci oamenii, împotriva dumitale! Vrei să ai încredere în mine, Margot?

— Dacă o nenorocită ca mine mai merită un prieten, atunci ţi-aş mulţumi cu lacrimi că ai găsit pentru mine un cuvânt bun, blajin! zice ea încet.

Erwin duce mâna ei la buze.

— Eşti încă foarte slabă, dar îţi vei reveni în curând! Aici eşti în toată siguranţa, nimeni n-are voie să se apropie de dumneata. Despre toate celelalte ce te mai chinuie vom vorbi mai târziu.

Deodată, culoarea feţii i se schimbă. În bucuria lui a uitat cu totul de ce venise de fapt la ea. Contele aşteaptă doară.

— Margot, zice el mişcat, oricât mi-ar părea de rău, trebuie să-ţi comunic ceva foarte serios încă în această primă clipă în care te-am regăsit. Afară este cineva – cineva pe care l-ai cunoscut... şi care ar dori să-ţi vorbească.

Cu atenţie, aproape cu spaimă el îi scrutează faţa.

Margot se sperie. Se gândeşte la Eberhard, mereu şi numai la el.

Dar s-ar putea să fie şi poliţia!

— Cine... e oare? şopteşte ea cu frică.

— Contele Eberhard de Hohenegge!

Sărmana întinde amândouă mâinile în semn de refuz. Respiraţia ei devine greoaie şi fierbinte.

— Nu vreau, nu pot să-l văd! exclamă ea. O, Dumnezeule, de ce a mai venit o dată?

— Ţi-e frică de conte, Margot? întreabă încet Erwin de Bergen, aplecându-se asupra trupului tremurând, atunci

spune-mi-o!
— Nu, nu, dar ce-o fi vrând oare? Nu-l pot vedea! gâfâie ea, nemaifiind în stare să-şi adune gândurile.
— Margot! Spune-mi doar atât, te implor: Îl mai iubeşti pe conte? În cazul acesta îi voi deschide uşa de colo, împlinindu-i dorinţa!
Atunci nenorocita îşi aminteşte de toate cele întâmplate şi scutură capul sălbatic:
— Nu, de o mie de ori nu! Nu-l mai iubesc! Nu vreau să-l văd, nu vreau să-i aud vocea! Scapă-mă de el – te rog, te rog!
— Fii fără de grijă, Margot, zice el, sculându-se. Contele de Hohenegge nu te va mai speria. Fă-te numai sănătoasă şi au să fie iar toate bune!
Zicând acestea, părăseşte camera.
Eberhard se depărtează de la fereastră, de cum îl vede intrând.
— Vrea să mă asculte, nu-i aşa? Mă aşteaptă? exclamă el grăbit.
— Regret foarte mult, domnule conte, sună răspunsul lui Erwin. Domnişoara Margot m-a rugat chiar să vă interzic intrarea la dânsa!
Eberhard sare înapoi.
— Să fi spus ea aceasta? Nu, nu e cu putinţă! I-aţi spus oare…
— Tot ce am crezut că e bine. Nu sunt destul de iniţiat în întâmplările trecutului, dar un lucru e cert: Margot nu vrea să vă vadă cu niciun preţ. Îi e chiar groază de dumneata!
— Şi dacă voi încerca să intru cu forţa? exclamă contele ca ieşit din minţi.
— Atunci, domnule conte, ar trebui să-mi chem servitorii într-ajutor împotriva unui nobil. Dar sper că nu vor ajunge lucrurile atât de departe!
— Atunci trebuie să plec cu sufletul zdrobit, pradă celei mai sălbatice deznădejdi, zice el, întorcându-se încă o dată din uşă.
Şi, deodată, ochii-i scapără ameninţător.
— Ai ţinut-o pe Margot în braţele dumitale, domnule baron

de Bergen, dar te-am văzut şi sărutând buzele nenorocitei. Vai de dumneata, dacă abuzezi acum de slăbiciunea lui Margot, ca să faci din ea amanta dumitale!

Nu aşteaptă niciun răspuns, dar privirea cu care se depărtează de Bergen, spune prea bine acestuia că între ei doi s-a născut o amarnică duşmănie!

Eberhard străbate repede parcul scăldat în lumina soarelui. Tot mai mult dispare nădejdea ca s-o mai poată recuceri pe Margot, nădejdea de a putea dezlega toate acele enigme, care o înconjoară!

Ea rămâne în palatul Bergen, iar el trebuie să se întoarcă acasă la Leonie!

N-are cum să vadă că doi ochi îl urmăresc de la o fereastră, că două braţe se întind după el pline de dor şi de duioşie, şi că o gură mică, palidă, şopteşte stins:

— Eberhard – o, tu, care eşti totul pentru mine, tu, unicul meu bun pe lume! De ce nu mă pot refugia la pieptul tău, de ce nu poţi tu apăra pe Margot a ta, ferind-o de orice primejdie? Rămâi cu bine, rămâi cu bine!

Capitolul 29 – Inima chinuită

Tremurând de frică, Alice se ghemuieşte în colţul trăsurii, care aşteaptă într-un loc întunecat şi lăturalnic întoarcerea lui Rammont.

Acum ar fi liberă, acum ar putea fugi, nimeni n-ar reţine-o! Ceea ce dorise abia adineauri, ceea ce i-ar curma deznădejdea şi s-ar putea împlini dacă ar întinde mâna ca să deschidă uşa trăsurii... Rammont nu e aici, el n-o poate reţine, primul sergent de stradă ar duce-o la adăpost, la tatăl ei!

Cu un strigăt deznădăjduit, ea se loveşte cu mâinile peste obraz. Nu se mai poate întoarce acasă, a pierdut dreptul de a îngenunchea la picioarele acelui tată pe care l-a trădat, de dragul unui criminal!

Ce să facă, ce să facă?

Fiori reci o trec din nou, la gândul că e tovarăşa unui om, care i-a declarat el însuşi că e criminal. N-are decât să deschidă uşiţa trăsurii iar dacă n-o va mai primi nimeni, apa canalului se va îndura de ea!

Dar nu poate. Cuvintele lui Rammont i-au căzut în suflet ca picăturile de apă pe un fier încins: „fii îngerul meu cel bun!”

Nu poate – nu-l poate părăsi!

Lângă ea se află o geantă de piele, aceeaşi pe care i-a predat-o când se întorsese de la prima lui vizită. A cui să fi fost, n-ar şti să spună; şi aici pare-se că iubitul ei trebuie să fi săvârşit vreo nouă ispravă misterioasă.

La o crimă nici nu se gândeşte, fireşte!

Acum el se află în palatul Bergen spre a-şi lua nişte hârtii importante pentru călătorie şi să mai rezolve şi chestiuni însemnate. Îi spusese să-i ureze noroc şi ea o făcuse din toată inima, pentru că el o rugase: Noroc la uciderea propriei sale surori!

Ce mult întârzie!... Frica pentru el creşte tot mai mult.

Vizitiul a adormit pe capră; când se va întoarce Hector, îl va trezi.

Alice deschide deodată uşiţa. Abia de mai poate îndura această încordare nervoasă; vrea cel puţin să-l aştepte afară, să-l vadă venind. Locul unde staţionează trăsura e izolat, nu se vede ţipenie de om prin apropiere. Zgomotul marelui oraş nu pătrunde decât înăbuşit până aici.

Dar, ce să fie asta? N-a răsunat pe undeva o detunătură?

Alice îşi duce amândouă mâinile la piept. Sfinte Dumnezeule! E ca şi cum chiar ea ar fi fost atinsă. Aleargă o bucată de drum mai departe, stă să asculte iar, caută să străbată cu privirea orice pată de întuneric.

Nimic! Nici urmă de Hector Rammont!

S-a făcut iar tăcere, apoi se aude un ţignal. Ca orăşeancă, ştie ce înseamnă asta: alarma poliţiei! Dacă el, dacă Hector ar fi în primejdie?

Se uită la birjar. Dar acesta nu se mişcă; pe el nu l-a trezit nici măcar detunătura.

Palatul Bergen trebuie să fie la o distanţă destul de mare.

Gândurile se zbat năvalnic în capul Alicei. Să dea o fugă până acolo, să caute pe cel pe care-l aşteaptă cu inima îndurerată? Dar dacă el a căzut în mâinile poliţiei, dacă tatăl ei l-a putut totuşi aresta?

Ea nu l-ar putea libera, acum mai puţin ca oricând.

Se reazemă de un copac, apăsându-şi fruntea de coaja rece. Trebuie să ia o hotărâre. Nu poate rămâne aici până în ziuă.

Cum aranjase el? La ora patru, aveau să ia expresul, care pleacă din gara Lehrter, mai întâi spre Hamburg.

Aude voci la oarecare depărtare şi observă acum şi uniformele poliţiştilor, care în urma ţignalului se reped spre parcul palatului Bergen.

— Sfinte Dumnezeule, a căzut în mâinile poliţiei! Nu mai poate veni încoace! geme ea. Şi nu sunt în stare să-l apăr cu slabele mele puteri!

Mai aşteaptă un sfert de oră şi apoi îşi dă seama că trebuie să plece dacă vrea să mai apuce trenul de ora patru.

Tremurând ca de friguri, privind întruna spre direcţia din care avea să vină Rammont, păşeşte înapoi spre trăsură şi strigă birjarului:

— Du-mă repede la gara Lehrter, domnul, trebuie să se fi dus într-acolo pe alt drum şi aşteaptă!

Birjarul se uită somnoros la doamna, care se şi urcă în trăsură, apoi ridică din umeri şi porneşte caii.

Alice soseşte în gară puţin înainte de plecarea trenului. Dar ultima ei speranţă că Masca-Roşie ar fi de acum aici, că a scăpat cu bine de poliţie, se spulberă.

Lasă trenul să treacă. Ce să facă singură în Hamburg, când n-are mijloacele necesare ca să aştepte ascunsă undeva? Că în geanta de la subsuoară poartă două milioane bani peşin, habar n-are! Trebuie să-şi facă un plan nou. Nu poate părăsi Berlinul fără să ştie ceva despre soarta omului căruia îi sacrificase toată curăţenia ei, tot sufletul ei neatins, omul pentru care tremură şi după care tânjeşte toată fiinţa ei.

Nu-i mai rămâne de făcut decât un singur lucru: să se întoarcă la micul hotel, al cărui patron, pe cât i se păruse,

depindea de Hector, şi care o s-o reprimească desigur.

Caută prin buzunare ceva bani, ca să plătească birjarului. Găseşte într-adevăr câteva mărci pe care le căpătase de la Rammont.

Cu inima grea, părăseşte gara şi porneşte spre Birkenstrasse. Din fericire, a citit noaptea firma de deasupra uşii de intrare, de asemenea şi numele străzii.

În apropiere de „Bradul verde”, coboară, plăteşte birjarului şi se îndreaptă spre casă, pe care o părăsise de scurtă vreme.

Între timp s-a mai luminat, viaţa pe străzi începe să se anime. E un mare noroc că nimeni n-o prea ia în seamă, căci pare o călătoare sosită cu trenul de dimineaţă.

Deoarece intrarea dinspre stradă mai e închisă, intră în curte şi bate, aşa cum văzuse pe Hector. După o vreme, aude un zgomot pe coridor şi uşa se deschide.

Patronul, încă nespălat şi îmbrăcat la repezeală, stă pe prag. Ochii-i mici, vicleni, nu privesc prea prietenos pe fata deghizată. A văzut doară că venise singură.

— Ce mai cauţi aici? zice el ursuz. Ia seama, şi fără de asta poliţia a cam început să se-învârtească, primprejurul casei mele şi, dacă, „domnul” nu mi-ar fi spus că nu e chestie decât de o singură noapte…

Alice ştie că n-are alt refugiu decât acesta; deci omul acesta trebuie s-o ţină ascunsă o vreme oarecare. Doar fusese plătit regeşte de către Rammont.

— Însoţitorului meu pare să i se fi întâmplat o nenorocire, răspunde ea. Nu ştiu încă precis. Dar până ce voi şti ceva cu siguranţă ca să pot lua noi hotărâri, te rog să mă adăposteşti. Nu-ţi produc nicio supărare. O cămăruţă, cât de mică mi-e de ajuns, şi am să stau tăcută şi ascunsă, ca să nu se nască vreo bănuială.

Patronul ar cam avea poftă să-i refuze cererea, căci fata era dintre oamenii lui Mască-Roşie, dar se răzgândi repede. Frica de omul misterios, care se răzbuna cu atâta cruzime, dacă vreun om de-ai lui de încredere îl părăsea în caz de primejdie, îl hotărî s-o primească, pe Alice.

— Vino, zise el. Nădăjduiesc că „domnul” o să se arate

curând, căci stau ca pe tăciuni când adăpostesc aici pe cineva pe care nu-l pot anunţa la poliţie.

O duce pe fată, care ţine ca şi până acum geanta strânsă la piept, sus pe scară, în aceleaşi încăperi pe care le ocupase cu Masca-Roşie.

Dar ea vede că tot ce ar fi putut aminti de persoanele care se deghizaseră aici, fusese strâns şi înlăturat cu cea mai mare grijă.

— Dacă ai nevoie de mine, apasă de două ori pe butonul ăsta, mai spune patronul până a nu pleca. Soneria e instalată chiar în camera mea de culcare. Când dau eu un semn de jos, să ştii că e iminentă o primejdie. Vei auzi desluşit un bârâit pe după sobă. Vezi de te ascunde, în cazul acela, alături – în pat – sau mai bine în firida de după haine. Să sperăm, însă, că n-o să fie nevoie!

Alice rămase singură şi cu toate că era obosită de moarte, nu îndrăzni totuşi, să se culce. Stătea să asculte orice sunet din casă, tresărea la cel mai mic zgomot suspect.

Dar nu vine nici poliţia, nici Hector!

Până ce, la urma urmelor, oboseala o învinge, nervii ei surmenaţi nu mai pot rezista, trebuie să se întindă puţin; şi în curând pleoapele i se închid. Deodată, sare din somn ca friptă. E lumină mare în odaie.

A trezit-o bârâitul de după sobă. Sare în sus, se clătină, dar trebuie să-şi adune gândurile. Ce s-a întâmplat oare? Unde se află?

Iarăşi bârâitul acela înăbuşit de după sobă.

Şi acum – ştie: se apropie o primejdie!

Tremură de groază, abia de-şi poate concentra gândurile. Ce să facă oare?

Îşi aranjează în grabă peruca albă, rochia demodată, pe care nu şi-a scos-o, când s-a întins în pat ca să se odihnească.

Apoi, tremurând aşteaptă cu inima strânsă ceea ce avea să vină.

Poate că patronul vrea numai s-o prevină… Cine ştie, poate că o fi întrebat jos cineva ceva ce părea suspect…

Dar zgomotul din casă se-nteţeşte. Se repede în camera

alăturată şi ascultă... Sfinte Dumnezeule ce să fie asta?

Se trage îndărăt şi se reazemă cu amândouă mâinile de perete – ceea ce a auzit adineauri nu este altceva, decât... vocea tatălui ei!

E oare descoperită? Vine chiar bătrânul tată să-şi reia copilul decăzut, nenorocit?

Ce alta ar putea să fie? Hector Rammont e desigur arestat şi acum vor să pună mâna şi pe ea! E pierdută! Ascultă, apăsându-şi mâinile pe tâmplele care-i zvâcnesc. O ultimă speranţă îi zboară prin minte. Poate că pe detectiv l-a adus încoace vreo bănuială vagă; nu bănuieşte nimic de prezenţa Alicei aici, va trece pe lângă uşă fără să deschidă.

Patronul face desigur tot ce-i stă în putinţă, ca să-l abată din cale.

Şi iată că aude din nou vocea lui Hartenberg, aspră, venind dintr-un piept zbuciumat:

— Nu-ţi foloseşte la nimic, omule! Am arestat pe birjarul care a adus încoace pe Mască-Roşie – pe el şi pe o doamnă leşinată! Diavolul a omorât pe un poliţist şi şi-a pus mantaua aceluia. Numai astfel a putut scăpa. Dumneata ştii acum despre ce e vorba!

Urmară câteva cuvinte de apărare ale patronului.

Alice face sforţări să-şi recapete respiraţia. Ce i-a mai fost dat să audă?

Hector ar fi – da, el purtase o manta poliţienească. Îşi aminteşte foarte bine! Şi-a încărcat conştiinţa cu o nouă crimă?

Face un gest de îndepărtare, de parcă ar putea să înlăture înfiorătorul gând.

— Nu cunosc niciun răufăcător care să se fi introdus la mine, spune patronul. În noaptea asta n-am avut decât prea puţini clienţi, domni foarte cumsecade.

— Da? Ei, o să vedem. Fă bine atunci şi deschide uşa asta!

Patronul îngână:

— Doamna cea bătrână e cam suferindă şi se mai odihneşte.

— O doamnă bătrână?

— Da, soţia unui consilier de Curte din Plauen – zău, foarte cumsecade...

— Îmi pare foarte rău, zice cu asprime Hartenberg, doamna trebuie să ne îngăduie să intrăm şi s-o privim niţel.

Bate în uşă.

Alice simte picioarele tăindu-i-se.

Poartă o perucă albă şi îmbrăcăminte de femeie mai în vârstă, dar ochiul de şoim al lui Hartenberg o va recunoaşte cu siguranţă, din prima privire, chiar dacă ar izbuti poate, să amăgească pe ceilalţi poliţişti care-l însoţesc.

Aruncă în jura-i priviri disperate. Oare nu se poate ascunde undeva?

Colo, în odaia alăturată, îi spusese patronul să se ascundă în pat sau pe după haine.

Dar nici asta nu mai merge; patronul doar a declarat că se află în cameră o bătrână „doamnă consilier”.

Deodată, se aude o bătaie în uşă – o dată, apoi iar, de astă dată mai tare!

Fata înspăimântată de moarte se repede în cealaltă cameră.

Canatul unei ferestre e deschis şi deodată îi vine un gând disperat!

Decât să se lase târâtă în închisoare de propriul ei tată, se aruncă jos pe caldarâmul curţii!

S-a şi urcat pe fereastră. Dincolo, Ochi-de-Pisică cu doi poliţişti au intrat în prima cameră.

Capitolul 30 – O surpriză plăcută

Leonie de Brissac cu mama ei, veşnic văicăritoare şi sperioasa baroană se aflau încă la Hohenegge.

Nervozitatea ei aproape că nu mai era de suportat pentru bătrâna doamnă, căci pe cât de stăpână era frumoasa Leonie în prezenţa vărului ei Eberhard, când era chestiunea de obţinut vreun avantaj, pe atât dădea frâu liber temperamentului ei sălbatic, de îndată ce se afla singură cu

mama ei.

Contele tot nu-i satisfăcuse dorinţele, cum ar fi voit ea; el se lupta greu cu lovitura cu care-l copleşise soarta. Şi nici chiar cea din urmă dovadă că Margot era de acum iubita baronului de Bergen, nu-l aruncase încă cu totul în braţele Leoniei.

Îi jurase că o va lua de soţie, dacă va izbuti cu adevărat să-l încredinţeze de temeinicia spuselor ei, cum că Margot s-ar afla în palatul Bergen ca metresă a baronului.

Acum, când a dat din plin dovada cerută, el o tot ocoleşte; plecase iar la Berlin, fără ca să-i vorbească; pe scurt, se învârtea fără pace încolo şi încoace.

Frumoasa femeie stă în această după-amiază târzie de vară, întinsă pe un divan din budoarul ei, înfăşurată într-o rochie de casă de dantelă şi ţine în mână o carte franţuzească.

Dar numai de citit nu-i arde ei acum.

Deodată azvârle cât colo cartea, cu un gest de mânie, ca apoi să sară în sus.

— Pentru, numele lui Dumnezeu, Leonie! exclamă speriată baroana, care şedea lângă fereastră ocupată cu un lucru de mână. Ce-i cu tine mereu?

— Scumpă mamă, răspunde drăgăstoasa fiică supărată, – te rog, nu mă mai întreba mereu cu atâta încăpăţânare plictisitoare.

— Dar, Leonie!…

— Îmi pare rău, dar nu găsesc altă expresie! Vezi doar cum stau lucrurile aici! Ştii doar bine că fără de această căsătorie cu Eberhard, va trebui să ne ţinem zilele cerşind pe la rubedenii. Aş fi stăpână pe milioane, dacă aş fi contesă de Hohenegge dar vezi doar şi tu că Eberhard, omul acesta fără voinţă, tot mai şovăie cu răspunsul hotărâtor şi a putut chiar să se gândească la desfacerea logodnei noastre!

— Oare nu l-ai convins de necredinţa făţişă a acelei Margot, Leonie?

— Fireşte că am făcut-o şi tocmai de aceea sunt furioasă că nu vine în sfârşit să-mi spună: „s-a isprăvit cu patima aceea

bolnăvicioasă, mi-am smuls din inimă dragostea aceea, sunt al tău, Leonie!”

— Lasă-i puţin timp, copila mea, nu se poate schimba cineva aşa de repede.

— Timp, timp! exclamă frumoasa văduvă furioasă, eu mă prăpădesc de nerăbdare! Abia după ce voi avea verigheta în deget, după ce voi fi contesă, atunci abia mă voi fi liniştit! Ştii tu unde a plecat şi azi şi ieri seară?

— Servitorul spusese că la Berlin, pentru nişte afaceri…

Leonie izbucneşte într-un hohot de râs mânios.

— Eu nu cred! E iar la mijloc Margot! O, aş vrea s-o am aici în mâinile mele! Aş fi în stare s-o sugrum de furie.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă baroana. Leonie, nici nu ştii ce vorbeşti!

— Ba ştiu foarte bine şi ceea ce fac! Şi dac-aş şti că Eberhard…

Se întrerupe brusc. O trăsură a intrat în curtea castelului.

— Eberhard! Se întoarce din Berlin! exclamă Leonie. De astă dată va trebui să stea de vorba cu mine! Nu mai pot suporta situaţia asta!

Apoi se apropie tare de tot de baroană.

— Fă-mi plăcerea, mamă, şi lasă-mă singură. Eberhard va fi îndată aici! spune ea agitată. Nu se mai poate amâna explicaţia aceasta. O ştie şi el.

— Vrei să-i joci iar vreo comedie? întreabă cu sfială bătrâna.

— Ce-ţi pasă ţie! îi răspunse Leonie. Mulţumeşte lui Dumnezeu că mă gândesc şi la tine!

Oftând, baroana se ridică şi trece în camera alăturată.

Presupunerea Leoniei n-a fost greşită. Eberhard ceru să fie anunţat la verişoară-sa.

Ea îl primeşte cu un zâmbet promiţător, în timp ce o roşeaţă adâncă se aşterne pe chipul ei.

— Eberhard, ce îngrijorată am fost din cauza ta! exclamă ea, întinzând spre el braţele. Eşti aşa de greu lovit de soartă, trebuie să înduri atâtea! Fiinţa aceea mizerabilă, Margot aceea…

Se opreşte, căci abia acum observă privirea lui întunecată. El nici nu vede că ea a întins braţele spre dânsul.

— Am de vorbit cu tine lucruri importante, zice el iritat.

Ea îl măsoară scrutător şi-şi muşcă buzele.

— Nu prea eşti duios cu logodnica ta, Eberhard, răspunde ea scurt.

El s-a aşezat pe un taburet de lângă divan şi-şi trece mâna peste frunte.

Ea însă se trânteşte alene între perne, astfel ca formele trupului ei superb să iasă în evidenţă, dar el n-o ia totuşi în seamă.

— În oraş s-au petrecut lucruri senzaţionale, începe el. Omul care se numea baronul de Bergen, presupusul amant al lui Margot, a fost demascat ca şarlatan şi e acum arestat.

Ea păleşte subit. Apoi se sileşte să zâmbească.

— Nu pricep tocmai bine, Eberhard!

— În două cuvinte: omul acela nu-i nimeni altul decât vestitul Mască-Roşie, regele criminalilor. El s-a dat drept adevăratul baron de Bergen şi, ca atare, cine ştie prin ce mijloace demonice a atras-o în palat pe Margot. Numai de un singur fapt nu mă pot dumiri nicidecum! De ce nenorocita, când m-am explicat cu ea de faţă cu el, nu mi-a spus totul!

— Tocmai pentru că era vinovată! intervine Leonie. Indiferent dacă a fost veritabilul sau falsul baron, vorba este că a fost amanta lui!

— De aş putea crede cu tărie aceasta! Dar îndoiala mă face să înnebunesc aproape!

— Aşa? Şi ceea ce ai văzut cu proprii tăi ochi?

— Nu ştiu ce să cred! geme Eberhard. De aceea vin la tine. Ţin să mă edific mai întâi asupra persoanei acestui om, care va fi desigur supus judecăţii. Ceva misterios înconjoară arătarea aceasta. Nimeni nu ştie bine, cine e de fapt această Mască-Roşie. Răsare în toate capitalele mari şi, abia arestat, ceea ce pentru poliţie este un tur de forţă, el şi scapă prin vreo manevră drăcească. A fost aici în castel şi există bănuiala că el şi nu Margot a săvârşit asasinatul căruia i-a căzut victimă tatăl meu...

— Sau amândoi împreună! intervine Leonie mânioasă.

— Leonie, o urăşti pe nenorocita aceea!

— Nu am oare toate motivele pentru aceasta? Şi dacă el a fost aici, dacă a fost părtaş la crima împotriva tatălui tău şi o avea acum pe Margot la el ca fals Bergen, nu se poate deduce că amândoi am săvârşit aici împreună crima?

— Nu, nu cred! Nu se poate ca Margot să fie aşa de decăzută! răspunde Eberhard tare. Când a fugit de aici nu ştiuse nimic despre Masca-Roşie. Pun eu mâna-n foc pentru asta!

— Cum pofteşti! îl ironizează Leonie, turbând de furie, în sinea ei.

— Dar altceva m-a izbit şi nu-mi dă pace: cum de ai ajuns tu să-l cunoşti pe criminalul acela?

— Eu?

Ea simte că întrebarea lui neaşteptată a făcut-o să roşească. Iscoditori se odihnesc ochii lui asupra ei...

— Desigur... tu! Probabil că ai aflat de la cineva că Margot se află în palat. Ai fost, după cum am aflat, chiar tu personal în oraş şi fără îndoială că mi-ai trimis şi acea telegramă, de îndată ce ai fost sigură că o voi întâlni pe Margot la falsul baron.

Leonie îşi muşcă buzele. Ce să inventeze pentru dezvinovăţirea ei? Râde nervos.

— Iubite vere, ai fi chiar în stare să spui că eu, baroana Leonie de Brissac, m-am unit cu omul acela misterios, că am încheiat chiar un pact cu el, pentru a duce la cădere pe virtuoasa şi preacurata ta Margot? Aci se poate vedea de-a binelea că iubirea face pe om orb şi surd! Această Margot îţi mai stă mereu dinaintea ochilor ca un îngeraş alb, imaculat iar eu, logodnica ta, sunt demonul care ar fi în stare să făptuiască o crimă, numai şi numai ca să-ţi ponegrească îngeraşul! Ah! E de necrezut ca tu să mă insulţi până într-atâta!

Şi se aruncă pe divan, izbucnind în hohote de plâns, şi tot trupul îi zvâcneşte şi tremură.

Eberhard se ridică indispus.

— Leonie, zice el grav, am venit încoace, spre a căpăta de la tine un răspuns serios! Cine ţi-a spus ţie că Margot se afla la baron în palatul Bergen?

— Şi dacă-ţi refuz răspunsul acesta, pentru că numai o enormă şi jignitoare neîncredere te face să mi-l ceri? îi trânteşte ea în faţă.

El o priveşte consternat.

— Leonie... dacă m-aş gândi totuşi că acel criminal a fost totuşi în vreo legătură cu tine?

— Că eu l-am lăsat să intre aici, că l-am ajutat să sugrume pe tatăl tău... ha-ha-ha, izbucneşte ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Leonie! Te rog, lasă încolo aceste îngrozitoare ironii! Răspunde-mi!

— Nu! Nu acum! Într-o bună zi vei recunoaşte ce groaznică nedreptate mi-ai făcut, vei simţi că numai o femeie te iubise cu adevărat şi că ar fi fost în stare să înfrunte chiar şi moartea pentru tine.

El nu vrea să mai audă nimic; rugăminţile lui au rămas aşadar fără rezultat; dar de groaznica bănuială nu va mai putea scăpa: Leonie... şi Masca-Roşie! De unde se cunosc? Să existe oare cu adevărat o legătură între ei? Şi de ce nu-i dă oare verişoara o explicaţie deschisă?

Se îndreaptă spre uşă; ea se ridică atunci deodată şi se aruncă la pieptul lui.

— Eberhard, sfârşeşte odată cu groaznicul martiraj, în care faci să mă zvârcolesc! Izgoneşte-mă din castelul tău, dacă mă dispreţuieşti sau ia-mă la pieptul tău şi iubeşte-mă! Ce vrei să mai fac, ca să-ţi dovedesc că acea Margot e o prostituată?

— Linişteşte-te, Leonie, zice Eberhard, ferindu-se de privirile ei. Nu mă gândesc să te izgonesc. Tu ştii că bietul meu tată m-a înlănţuit de ţine. Dar mai ai puţină răbdare cu mine. O unire între noi, n-ar fi cu putinţă chiar îndată. După ce-o trece oarecare timp, mă voi fi liniştit şi eu!

Zicând acestea, desface braţele ei de după gâtul său şi o duce înapoi spre divan.

— Scuză-mă, sunt foarte obosit, zice el, părăsind-o.

N-a plecat bine contele şi toată furia ei reţinută izbucneşte

cu patimă sălbatică.

Cu un strigăt răguşit se aruncă pe covor şi începe să-şi smulgă frumosul ei păr.

— Îşi bate joc de mine, umilindu-mă; îmi aruncă fărâmiturile ce se lasă câinilor, se gândeşte la cealaltă şi oricât aş zugrăvi-o în culori negre, el tot nu crede nimic din ce a văzut cu proprii lui ochi! gâfâie ea, ca scoasă din minţi. Unei asemenea fiinţe să-i fie sacrificată, să aştept şi să mă las umilită până ce într-o bună zi, i se va mai recunoaşte nevinovăţia? Că n-a săvârşit ea crima o ştiu demult şi chiar şi de ce a fost comisă crima! Ce favorabilă ar fi pentru mine acum toată situaţia! Hector a căzut în mâinile poliţiei şi poate că aici, în Germania, se vor găsi închisori mai straşnice decât dincolo şi cu asta soarta lui va fi pecetluită. Că nu mă va trăda, de asta sunt sigură. De-aş ajunge acum contesă de Hohenegge, n-ar mai veni nimeni aşadar să-şi ceară partea, căci Hector Rammont va sfârşi sub securea călăului. Dar vezi că Eberhard şovăie, mă ţine la distanţă, abia de-mi suportă prezenţa. Ah! De-ar şti el că tot destinul lui e în mâna mea, că l-aş putea reduce la nimic, că aş putea face din el una din cele mai nenorocite fiinţe de pe faţa pământului…

Sare în sus, ochii ei azvârl fulgere spre uşa pe care tocmai ieşise contele, mâinile-i se strâng de furie, ca nişte gheare de fiară.

— Sau mă ridică la el sau îl azvârl cu o lovitură de picior în prăpastie! zice ea cu glas şuierător.

Tremură de mânie reţinută.. Apoi se aşterne pe chipul ei o expresie de hotărâre.

— Trebuie să se decidă zilele astea, nu vreau să mai aştept! Să plecăm spre Sud, pe Riviera, unde nu ne cunoaşte nimeni, unde n-am nevoie să joc nici măcar comedia doliului exterior. Şi dacă va căuta de astă dată tot felul de pretexte, dacă n-o vrea să plece, de dragul celeilalte, care mai trăieşte în Berlin, atunci îi voi flutura pe dinaintea ochilor hârtiile acelea şi-l arunc jos de pe piedestalul nobleţei! Dar atunci, desigur că-şi va înmuia brusc tonul faţă de mine, căci un conte de Hohenegge nu e obişnuit să meargă să cerşească.

Se uită în camera în care trecuse maică-sa.
— Pare să fi adormit! zise ea. Cu atât mai bine! Să mă duc acum să-mi aduc hârtiile primejdioase, ca să le am la îndemână. La urma urmelor, se va găsi şi pe aici vreo ascunzătoare sigură.
Îşi schimbă repede rochia vaporoasă cu alta, ia pe cap un fişiu de dantelă şi părăseşte castelul, ca şi când ar vrea să facă o plimbare prin parc.
Soarele e la asfinţit.
Nimeni n-a văzut-o pe baroană, căci a ales o ieşire dosnică şi a pornit de-a dreptul pe poteci acoperite de frunze. Cu toate acestea, Leonie priveşte de câteva ori prudentă în juru-i, dacă n-o urmăreşte cineva, apoi păşeşte liniştită mai departe.
După vreun sfert de oră a ajuns la un mic rond, în mijlocul căruia odinioară se aflase un bazin, acum pe jumătate năruit, cu o fântână arteziană. Dar cum această parte a parcului nu mai era defel frecventată, pentru că noile plantaţii se află de partea cealaltă, locul e părăginit şi uitat, apa demult secată, pietrele sfărâmicioase, drumul acoperit de bălării.
Leonie se opreşte aci. De jur-împrejur e desiş. Deasupra, crăcile copacilor se apleacă atât de tare că opresc chiar lumina de a pătrunde. Semiobscuritatea domneşte şi în timpul zilei în rondul acela, dar mai ales acum, când umbre adânci se întind pe pământ. Nimic nu se mişcă. Abia de foşnesc frunzele sau de se aude vreo pasăre în depărtare.
Baroana coboară în bazinul secat al vechii fântâni şi atinge vasul cel mare pe jumătate stricat şi el, care se află la mijloc pe o coloană de piatră. Cu o sforţare, împinge ceva mai încolo piatra grea şi se iveşte o adâncitură destul de largă ca să poată să vâre mâna înăuntru.
Hârtiile... aici le ascunsese Leonie în ziua înmormântării, pentru că nu le credea în destulă siguranţă în camerele ei. De aici le poate lua oricând şi asta se va întâmpla acum!
Bagă mâna în adâncitură... dar cu un strigăt răguşit îşi trage braţul înapoi, părul i se face măciucă – se cutremură – pe după braţ s-a încolăcit o viperă destul de mare, al cărei

cap mic cu limba ascuţită ca un pumnal face mişcări fulgerător de repezi.

— Ajutor! strigă Leonie.

În sfârşit şarpele cade jos şi dispare printre crăpăturile zidăriei.

Pe jumătate leşinată, baroana se îndreaptă, clătinându-se, spre o bancă de piatră. Dinţii îi clănţăne, se scutură de spaimă şi de scârbă.

— Cine mi-a făcut asta? rosteşte ea apoi, înfiorându-se. Asta nu-i o simplă întâmplare, e aici la mijloc o manoperă infamă! Dar, te pomeneşti că nici hârtiile n-or mai fi acolo? Cu toată groaza care o stăpânea încă, se mai îndreaptă o dată spre vasul cel vechi. Se ridică în vârful picioarelor, lasă privirile să-i cadă în adâncitură şi apoi ştie cu siguranţă că a fost jefuită, că scrisorile primejdioase au dispărut.

Cea mai mare, cea mai îngrozitoare armă a ei i-a fost sustrasă – taina din Hohenegge.

— Cine? Cine? strigă ea în sinea sa.

Dar copacii din jur nu dau răspuns:

Ascunzătoarea a fost descoperită, un om a furat scrisorile şi a pus în locul lor o viperă – un gând bestial, care a fost pus în aplicare.

Leonie se întoarce înapoi la castel, scrâşnind din dinţi.

Dar din adâncul unui tufiş o urmăresc doi ochi, şi un râs de satisfacţie se amestecă cu foşnetul copacilor.

— Taina din Hohenegge o posed eu, eu!

Capitolul 31 – Cine e moarta?

Cadavrul lui Margot Hartenberg – căci, drept aceasta mai trece şi acum deocamdată fata aceea care a fost pescuită în canal – a fost în sfârşit eliberat pentru înmormântare, după ce în toată tăcerea şi fără ca publicul să fi aflat ceva despre aceasta, şeful poliţiei, împreună cu judecătorul de instrucţie, par a fi clarificat fiecare punct al misterioasei afaceri.

Margot era moartă, chiar tatăl ei o recunoscuse, într-un

moment în care bănuiala ce căzuse asupra bietei Margot era înlăturată, şi crima trebuia atribuită lui Masca-Roşie.

O groaznică fatalitate pentru Hartenberg şi o minune că detectivul îşi mai păstrase calmul său de fier, aproape sinistru.

Se lăsa încet seara, pe când două persoane se apropiau de casa simplă şi posomorâtă, în care erau păstrate până la înmormântare cadavrele sinucigaşilor – morga Berlinului, sau cum îi s-ar potrivi mai bine: „Casa Morţilor”.

Este o femeie şi un bărbat, prima mergând voalată la braţul însoţitorului ei.

Domnul trage clopotul de la locuinţa supraveghetorului, schimbă câteva cuvinte cu bătrânul care a apărut la uşă. Acesta dă din cap în tăcere, scoate o legătură de chei şi deschide poarta clădirii alăturate.

Femeia l-a urmat în tăcere. E Vipera, Antoinette Vacher, mama bietei Margot! Şi-a adunat toate puterile, ca să-şi ia ultimul adio de la copilul ei.

Paznicul a deschis o a doua uşă şi a aprins lumina electrică.

— Aici zace moarta pe care o căutaţi, zice el. I-am pus la loc rochia şi rufele ce le-a purtat. Mâine dis-de-dimineaţă o îngropăm. Vă las, cu plăcere singuri, pentru că doriţi; iscălitura directorului poliţiei e de ajuns. Dar vă rog să-mi aduceţi la plecare cheile îndărăt!

Şi bătrânul pleacă. Uşile rămân descuiate. Afară se întunecă din ce în ce.

Vipera se reazemă de peretele gol şi priveşte ţintă trupul înfăşurat care se şi află în sicriul de brad. Pieptul ei se zbate năvalnic.

— O, mă prăpădesc de durere, îmi simt genunchii tremurând! geme ea. Aşa mi-a fost dat să mi-o regăsesc pe Margot a mea! Dumnezeule îndurător, de ce mă pedepseşti aşa de aspru?

— Curaj, curaj, doamnă! caută s-o mângâie însoţitorul ei.

— Da, vreau să fiu curajoasă, te rog ridică giulgiul. Vreau să-i văd faţa, părul – părul ei iubit – vreau să birui, pe cât cu putinţă orice groază.

Domnul trage încet pânza neagră.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă Vipera. Asta e Margot, dulcea mea Margot.

Vrea să se arunce asupra cadavrului; deodată îi cade privirea asupra intrării: un om stă în uşă, cu ochii larg deschişi – un străin, cu capul plecat înainte, cu părul ciufulit sălbatic, care-i atârnă peste obraz.

— Ei! strigă detectivul francez, scurt. Cine eşti dumneata? Cu ce drept ai pătruns aici?

Omul îl priveşte mai întâi cu ochi sticloşi, apoi ridică din umeri şi zice cu glas răguşit:

— Ha-ha! Cu ce drept mă întrebi? Îmi caut nevasta şi mi-am găsit-o, e moarta asta!

Un moment domneşte tăcere de moarte. Vipera se întoarce spre străinul pe care nu l-a mai văzut în viaţa ei.

Chiar şi domnul, însoţitorul ei, nu ştie ce să spună la aceste cuvinte neaşteptate.

Înfăţişarea străinului nu prea trezeşte încredere. Pare să aibă vreo treizeci de ani. Ceva sticlos zace în ochii lui; omul a băut!

Costumul lui a fost elegant odinioară, dar acum nu mai are ce cruţa şi chiar şi ghetele îi sunt scâlciate şi găurite. Omul ţine în mână o pălărie moale, soioasă, de pâslă.

Cu bustul plecat înainte, se apropie de cadavrul lui Margot. Un tremur îi agită tot trupul, pe când buzele i se mişcă, murmurând cuvinte neînţelese.

Vederea sau apropierea moartei face ca, un timp îndelungat, nici să nu ia în seamă pe cei doi vizitatori intraţi înaintea lui.

— De ce ai fugit de la mine, îngână el în sfârşit, ceva mai limpede. De ce n-ai vrut să faci ceea ce-ţi cerusem? El tot ne-ar fi ajutat – ar fi trebuit, la urma urmelor – altminteri am fi făcut de ruşine în faţa lumii întregi, pe acest zgârcit cărpănos. De ce te-ai aruncat în apă? Ce prostie, ce prostie!

O mână i se puse pe umăr. Se întoarce înfiorat şi vede chipul fără de vălul cernit al Viperei.

— Ce voieşti de la mine? Ce mă priveşti aşa ţintă? exclamă

el cu sfială.

Vipera caută să pătrundă cu ochii ei până-n adâncul sufletului său. Un gând îngrozitor a cuprins-o, un gând care face ca toată fiinţa ei lăuntrică să se cutremure de groază.

Soţia lui – moarta asta, Margot soţia lui! Dac-ar fi aşa? Dacă se vor fi înşelat cu toţii, chiar propriul ei tată… poliţia… toţi?

Dar nici el nu mai poate recunoaşte, ca şi dânsa, chipul moartei, căci în apă a fost jupuit de cârligele şi de şuruburile vapoarelor.

— Eu n-o cunosc, susţine Vipera cu vocea răguşită. Dar spune-mi adevărul: cine e moarta asta? Pe cine recunoşti în ea?

Bărbatul îşi trece mâna prin părul ciufulit. Priveşte neîncrezător pe femeia care-i pusese întrebarea.

— De ce să-ţi dau dumitale explicaţii deosebite? zice el, lăbărţând silabele. Domnul de colea o fi desigur vreun copoi al poliţiei, hai?

— Lasă încolo orice temeri, n-are să ţi se întâmple nimic dinspre partea noastră, dar răspunde de ce ai spus adineauri că moarta ar fi nevasta dumitale?

— De, pentru că sunt încredinţat că e ea!

— Ţi-a dispărut nevasta?

— Păi da!

— Şi spunea că vrea să se înece?

— Da, îşi pierduse capul, mi-a lăsat un bileţel şi din cele câteva rânduri, am văzut că-i sunase ceasul.

— Un bilet! Îl ai aici? Te rog, dă-mi-l să-l citesc, nici nu ştii ce importanţă are pentru mine! insistă Vipera.

Omul duce mâna la buzunarul vestei, apoi clătină din cap.

— Mai bine nu! Ştiţi că fiecare îşi are secretele sale familiare şi particulare, şi aşa şi eu. Astea câteva rânduri n-au nicio valoare pentru dumneata.

Vipera simte crescându-i surescitarea, cu toate că are marele dar de a-şi stăpânii nervii.

Schimbă o privire cu însoţitorul ei; acesta dă din cap.

— După cum văd, nu eşti într-o situaţie tocmai strălucită, începe acesta.

— Şi ce-i treaba dumitale? răspunde celălalt.

— Aşa-i! Dar poate că tot ne-ai lăsa să citim, dacă ţi-am răsplăti gentileţea cu câteva piese de aur.

Omul cumpăneşte scurt. Apoi dă din umeri cu nepăsare.

— Fie şi aşa! Ia să vedem cât dai, domnule. Un biet pârlit ca mine are oricând ce face cu metalul ăsta galben! spune el.

Domnul scoate din portofel trei piese de aur şi le arată omului. Schimbul se efectuează repede.

Sub becul electric, Vipera citeşte puţinele cuvinte scrise cu creionul. În ochii ei zvâcneşte ceva, îşi trece mâna peste frunte, o cuprinde o durere adâncă: a fost atât de multă vreme despărţită de copiii ei, că nu le cunoaşte nici măcar scrisul.

Dar femeia care scrisese aparţinea desigur societăţii culte; asta se recunoştea fără nicio greutate.

Necunoscutul stă rezemat de perete, de o parte. Nu ştie drept cine să ia pe cei doi vizitatori.

Pe bilet e scris:

„Am pierdut dreptul de a mă arunca la picioarele tatălui meu adoptiv şi de a-i cerşi iertarea. Spune orice ai vrea; refuz de acum să mă mai supun, mă refugiez mai bine în moarte, decât să mai suport ca tu să mă brutalizezi şi să ajung să mă vând pe stradă cum mi-ai pretins s-o fac la Londra. Rămâi cu bine, eu îmi curm viaţa, iertându-ţi tot răul, precum şi faptul că m-ai smuls unei vieţi paşnice şi făr' de griji, făcându-mă soţia ta, înainte de a mă constrânge să mai şantajez din nou pe bătrân, căruia şi aşa nu i-am adus decât ruşine, şi a-l face să ne dea iarăşi bani, prin infamul mijloc al ameninţărilor, – îmi pun capăt zilelor. Mă poţi căuta la morgă."

— Asta-i totul – lipseşte până şi iscălitura.

Vipera aruncă străinului o privire care exprimă destul de limpede dispreţul, pe care-l simte pentru mizerabilul acela.

— Poftim biletul înapoi, zice ea. Dar cum de ai ajuns să crezi că tocmai moarta aceasta ar fi soţia dumitale?

Omul răspunde scurt:

— Am căutat-o pretutindeni. Crezusem chiar un moment că s-ar fi dus la bătrân – numai aici în casa asta n-am vrut să intru până ce nu mă voi fi încredinţat de fapt. Apoi am venit încoace, în fiecare zi, ori de câte ori era permisă intrarea. De fiecare dată nu era nimic. Astă-seară, în sfârşit, – orele de vizită au trecut demult – văzând lumină, şi găsind uşile deschise, m-am uitat pe crăpătură şi-o găsesc aici pe cea căutată.

— Nu vrei să-mi spui numele ei?

— Nu! Nu vă mai daţi nicio osteneală! Şi nici nu mă gândesc măcar s-o cer pe moartă poliţiei, căci n-aş putea s-o îngrop!

— Dar dacă... dacă poliţia ar presupune că e vorba de o persoană cu totul alta, de asemenea dispărută?

Omul o priveşte uluit. Pare-se că-şi dă seama de ce e vorba.

Apoi ridică iar nepăsător din umeri.

— Mi-e tot una, când eu ştiu pe cine au îngropat!

— Dar e de datoria dumitale, ai putea îi silit! exclamă însoţitorul detectivei.

— Aşa crezi? Atunci preamărita poliţie n-are decât să încerce! Eu nu ştiu de absolut nimic, pur şi simplu! Ha-ha-ha. Dovediţi-mi cine-i moarta, cine sunt eu – n-aveţi decât să încercaţi, rogu-vă!

Vipera mai încearcă o dată cu bani.

— Ţinem foarte mult să ştim, dacă dumneata sau noi ne înşelăm. Şi eu am crezut că recunosc în moarta aceasta o persoană, care mi-a fost foarte scumpă. Nu înţelegi oare de ce noi trebuie să ştim, pe cine cauţi dumneata de fapt?

— Îmi pare rău! Eu nu mai vorbesc deloc, răspunse cu încăpăţânare necunoscutul. Eu nici nu sunt măcar curios să ştiu pe cine căutaţi. Eu doar m-am dumirit.

— Stai, mai rămâi! intervine Vipera. Moarta e cu totul desfigurată, dar ea nu e nevasta dumitale, ci cu totul altcineva, după cum reiese din cele ce s-au găsit asupra ei.

— Aşa? o ironizează necunoscutul. Eu însă vă spun că, din toate câte poartă asupra ei, reiese tocmai că e nevasta mea

şi nimeni alta. Faţa, hainele, ar putea fi schimbate despre partea mea – dar rana aceea, de-a curmezişul celor două degete de la mâna dreaptă – pe aceea n-a căpătat-o în apă, ci cu două zile înainte, când am avut, ca de obicei, cu ea o convorbire cam… agitată. Aşa, şi acum nu veţi mai auzi de la mine nicio silabă. Vă salut!

Doctorul Bertrand vrea să-i aţină calea. Ceea ce ştie omul acesta e prea important! Din cele ce-ar putea el spune, nespus de multe depind pentru sărmana mamă a lui Margot.

— Stai! Trebuie să rămâi! exclamă el. Va trebui să dai la prima secţie declaraţii mai limpezi!

Ochii omului scânteiază de mânie.

— Ah, aşa ţi-e socoteala? zice el cu glas şuierător. Liberează drumul!… că de nu…

— Că de nu, ce? Urmează-ne numaidecât! Poliţia ar mai avea de aflat lucruri extrem de interesante!

Străinul priveşte în juru-i. E limpede ca ziua, că nu vrea cu niciun preţ să se lase arestat.

Doctorul Bertrand vrea să-i pună mâna pe umăr. Atunci străinul care până adineauri se ţinea lipit de perete, ca un individ fără însemnătate, sări deodată în sus ca un arc. Detectivul vrea să-l apuce – dar ca o minge de gumă zboară omul deasupra umerilor săi şi afară în gang se şi aude un chicotit batjocoritor, înainte ca Bertrand să-şi fi putut măcar da seama, cum de fusese cu putinţă un asemenea truc.

Smuceşte uşa de perete, dar afară gangul e învăluit în întuneric şi ieşirea spre curte liberă.

Individul misterios a dispărut. O recunoaşte şi Vipera, căci îl cheamă înapoi pe însoţitorul ei cu un cuvânt scurt.

Doctorul Bertrand scoate un hohot de râs furios.

— Ce spuneţi de capodopera individului, doamnă? Aşa ceva nu mi s-a mai întâmplat.

— Dar mie, doctore! răspunse cu un calm ciudat detectiva.

— Într-un circ parizian am văzut odată – e mult de atunci – la un călăreţ, o astfel de agilitate!

— Ei drăcie! Nu crezi cumva?…

— Că omul, al cărui nume nu l-am putut afla, practică pur şi

simplu meseria asta... sau a practicat-o? Şi asta în sine e ceva foarte important!

Doctorul Bertrand aprobă din cap.

— Ai, desigur, iar dreptate, doamnă. Dar n-ar fi fost mai bine, dacă l-aş fi urmărit îndată pe individ?

— Recunosc că da. Dar n-ai fi putut pune mâna pe el. E prea dibaci şi noi nu ne aşteptam la apariţia lui. Ceea ce ne-a spus el e destul de important.

— Crezi că a spus adevărul?

— Da, sunt ferm convinsă!

— Moarta asta ar fi?....

— În niciun caz Margot, copila mea! Ah, Bertrand – dumneata nu cunoşti decât o parte a vieţii mele; dumneata nu ştii că odinioară am fost fericită aici în Germania, că acum trebuie să mă furişez noaptea ca un hoţ de-a lungul caselor, ca să-mi văd copiii! Îmi înţelegi disperarea când mi-a fost dat să aflu că Margot, pe care am luat-o în noaptea aceea la noi, a fost găsită moartă şi recunoscută de propriul ei tată. Eu o trimisesem undeva cu o însărcinare tainică, dar ea nu s-a mai întors, şi nu mi-am putut închipui altceva decât că, sau a fost omorâtă, sau şi-a căutat totuşi, mai târziu, moartea de bunăvoie. Nu mi-a fost nici măcar îngăduit să-mi plâng în voie durerea, căci atunci ar fi trebuit să-mi dezvălui taina vieţii! Câte n-am îndurat până în seara asta, în care m-am furişat din nou în casa morţilor, bolnavă încă numai ca s-o pot vedea pe sărmana Margot, ca să-mi pot lua bun rămas de la copila mea! Şi acum a intervenit omul acesta, care-şi caută soţia şi care şi-a regăsit-o în moarta aceasta! Margot trăieşte! Cred asta, ştiu, acolo în sicriul acela sărăcăcios de scânduri zace o străină – nevasta necunoscutului de adineauri – a cărei identitate o vom stabili. Să mergem, Bertrand! Mă simt deodată ca renăscută, căci am speranţa că o voi regăsi pe Margot şi să-i pot clarifica trista soartă!

Vipera înclină capul spre moarta din sicriu.

— Dormi în pace, copilă – şi tu ai îndurat destule dureri şi suferinţe până să apuci pe calea întunecoasă pe care nimeni n-o mai regăseşte spre a se întoarce – dar tu nu eşti Margot,

nu eşti carne din carnea mea, sânge din sângele meu!
Bertrand a întins din nou pânza neagră deasupra moartei.
— Şi acum ce-i de făcut? întreabă domnul. Voieşti să-l informez îndată pe şeful poliţiei?
— Pentru nimic în lume! exclamă Vipera. Dinspre partea noastră nu se va întâmpla nimic absolut nimic!
— Cum? Moarta asta?
— Va fi înmormântată ca Margot Ernemann, ca sora de caritate căutată în afacerea crimei de la Hohenegge. Vrei să-ţi dezvălui ultima, cea mai nouă descoperire a mea, doctore?
— Şi anume?
— Cred că chiar Ochi-de-Pisică nu crede în moartea lui Margot, că el poate ştie şi mai mult despre nenorocită, decât ştim noi din ceasul acesta dar că are motive să lase autorităţile şi restul lumii în credinţa că Margot ar fi moartă, că zace aici!…
— Dac-ar fi aşa…
— Aşa este! Crede-mă! îl asigură Vipera. N-ai auzit, că n-a mai venit niciodată s-o vadă pe nenorocită de când zace aici? Face asta un tată, chiar când e agent de poliţie şi o crede vinovată, pe moartă? Şi tocmai acum, când toate indiciile dovedesc că asasinatul din Hohenegge poate fi înscris la activul lui Mască-Roşie?
— Presupunerile dumitale par verosimile. Dar cine ar putea fi moarta de aici?
— Trebuie s-o aflăm şi pe asta – nu azi sau mâine, căci avem ceva mai important de făcut – dar într-o zi oarecare. De asta să fii sigur! Şi cred că o să dăm de rostul unei înfiorătoare tragedii. Şi acum, să mergem.
Încet, cutremuraţi până-n adâncul sufletului, cei doi vizitatori părăsesc morga.
Doctorul Bertrand stinge lampa electrică.
Afară în curte e lumină de lună plină. Nici urmă de omul care se furişase înăuntru într-un chip atât de ciudat.
— Vreau să duc paznicului cheile, zice Bertrand, îndreptându-se spre căsuţa cea mică.
Omul stă în odăiţa lui luminată şi citeşte gazeta de seară.

Când să păşească detectivul pragul, paznicul ridică uşor capul.

— Aţi găsit ceva? întrebă el calm.

— Da, răspunde detectivul, dar trebuie să rămână secret profesional. Altă întrebare aş avea să-ţi pun: poate că ai cunoscut pe un om care în ultimul timp, şi chiar şi azi, poate şi ieri s-a învârtit pe aici, într-un chip cam bătător la ochi, şi a privit cadavrele?

— Cam cum arăta omul acela?

Bertrand face o descriere a vizitatorului nocturn, care e aşa de exactă că paznicul răspunde îndată:

— Am observat un astfel de om, fireşte. A întrebat de mai multe ori de un cadavru femeiesc, pe care-l caută, dar n-a găsit ce căuta. De altfel, omul părea beat, l-am gonit de două ori de aici.

— Nu ştii cine-o fi? Nu şi-a spus cumva numele?

— Nu, nimic, nu voiam să mă ocup de individul acela.

— Hm! Încă o ultimă întrebare: cadavrul lui Margot Ernemann era în sicriu şi expus vederii, când venise omul încoace?

— Nu, încă nu. Cadavrul a fost până nu de mult încă în sala de autopsie.

— Îţi mulţumesc. Noapte bună!

Zicând aceasta, Bertrand se depărtează şi raportează Viperei cele aflate.

Amândoi ies în stradă, se urcă într-o trăsură şi se îndreaptă spre locuinţele lor.

*

În aceeaşi noapte, Masca-Roşie e arestat, iar societatea din palatul falsului prinţ Utaşin risipită. Vipera nu a luat parte la acţiunea aceasta, pentru că în starea ei a intervenit o febră puternică şi doctorul Bertrand s-a văzut nevoit să ia cele mai stricte măsuri spre a nu se agrava slăbiciunea bolnavei.

Dar a doua zi de cum apare, doctorul îi comunică amănunţit cele întâmplate.

Vipera se ridică electrizată parcă, faţa ei a luat o expresie

aspră, ochii îi sclipesc de emoţie.

— Masca-Roşie a fost redus la neputinţă? De cine, de către cine?

— Ochi-de-Pisică l-a împuşcat, după ce omul acela sinistru a săvârşit în numai câteva ore din noapte, lucruri, care singure ar putea forma un roman de senzaţie.

Şi povesteşte cele ce ştie – despre comedia pe care Ochi-de-Pisică a înscenat-o la presupusul prinţ Utaşin, de felul cum a decurs seara, de rănirea gravă a Arankăi, de fugă şi explozia aceea şi în sfârşit de prinderea de la palatul Bergen în urma unui truc înscenat de Ochi-de-Pisică.

Vipera priveşte întunecată în pământ.

— Vasăzică Ochi-de-Pisică, şi-ar fi câştigat gloria, de a preda călăului pe Masca-Roşie, iar noi doi ne-am putea reîntoarce la Paris, murmură ea.

Ridică apoi capul.

— Se ştie dacă rana lui Mască-Roşie e mortală? întrebă ea.

— A fost transportat la „Charité”, secţia arestaţilor. Nu e însă mort, mai mult nu ştiu nici eu, răspunde el.

— Vasăzică, trăieşte! Să-ţi spun ce presupun? Masca-Roşie se preface, chiar aşa rănit fiind, şi într-o bună zi va fi dispărut, înainte ca poliţia germană să fi izbutit să-l predea călăului.

— Cam greu iar veni mişelului de data asta!

— Un om ca el e în stare de orice, bagă de seamă, eu ştiu ce spun! Şi de aceea nu voi părăsi Berlinul, până ce nu voi fi văzut cu propriii mei ochi capul acestui individ sinistru rostogolindu-se în coş! Să aşteptăm ce rezultat va aduce instrucţia.

— Pare-se că în ultima noapte s-a mai săvârşit şi o altă crimă, în care tot Masca-Roşie trebuie să fi jucat rolul principal. Dar chiar şi mie mi s-au refuzat informaţii mai amănunţite, căci Ochi-de-Pisică mai lucrează la limpezirea chestiei acesteia chiar şi în momentul de faţă şi se aşteaptă să se vadă ce va mai descoperi.

— Să aşteptăm, să vedem ce mai aduce ceasul următor, Bertrand!

Asta-i tot ce răspunde Vipera. Cade iar pradă gândurilor

negre ce o mistuie.

Unde s-o fi aflând Margot? De ce nu s-a întors de la Hohenegge? Unde s-or fi aflând scrisorile pe care trebuise să le aducă?

Nimeni nu i-ar putea da vreun răspuns la întrebarea aceasta.

După-amiază, doctorul Bertrand a aflat ce s-a mai petrecut peste noapte. Jaful din casa bancherului Grosser a fost adus la cunoştinţă, de asemenea amănuntele întâmplărilor în legături cu acest jaf.

Vasăzică din nou Masca-Roşie! De astă dată chiar în momentul în care simţea terenul năruindu-i-se sub picioare, voia să mai dea o ultimă mare lovitură. Era chestie de două milioane.

Şi a şi pus mâna pe ele, au dispărut; pe când bancherul abia a mai putut declara cine l-a înjunghiat şi pluteşte acum între viaţă şi moarte.

Bertrand se află tocmai în drum spre Vipera, ca să-i raporteze cele aflate. Vrea să străbată piaţa Potsdam, dar agitaţia enormă ce domneşte aici la orice oră din zi, îl sileşte să-şi îndrepte atenţia asupra trecătorilor.

Deodată tresare! Drace! – nu-i acesta omul care făcuse la morgă acel artistic *salto-mortale*, sărind deasupra lui?

Acolo, la coloana lui Litfass, îl vede stând cu mâinile în buzunare cu pălăria dată pe ceafă – pe cât pare, iarăşi beat. Ce-o fi făcând oare?

Străinul pare să citească un afiş roşu. Faţa i se schimonoseşte de un rânjet ironic; se apleacă mai aproape spre coloană şi acum râde atât de tare, că şi trecătorii se opresc să vadă ce-i cu el.

Noutatea pe care el o citeşte acolo, trebuie să fie de o importanţă cu totul deosebită.

Doctorul Bertrand ia repede o hotărâre. De astă dată nu trebuie să-i scape omul acesta.

Îşi face loc, zorit, printre trecători. Din nefericire, trebuie să treacă strada în diagonală. Dar iată că omul l-a observat, aşa din întâmplare, cum laşi adesea să-ţi cadă privirea pe chipul

unui om.

Cât ai clipi, el dispare în valurile mulţimii. Trebuie să aibă motive serioase, de se fereşte să nu fie prins.

Bertrand se repede după el… nu vrea să lase să-i mai scape şi de astă dată individul, e cât p-aci să pună mâna pe el, când iată că primeşte o lovitură puternică în piept şi cade la pământ.

În jurul lui strigăte, pumnul unui sergent de circulaţie îl împinse deoparte. Nu lipsise decât un fir de păr ca să fie călcat de o trăsură.

Se ridică şi se încredinţează că de astă dată nu i s-a întâmplat însă nimic, dar necunoscutul i-a scăpat.

Furios de insuccesul lui, Bertrand caută printre multele noutăţi de pe coloana de afişe, ce anume l-o fi interesat într-un asemenea grad pe individul necunoscut.

— Aha, murmură el, uite că am găsit.

Pe afişe roşii autorităţile judecătoreşti înştiinţează că în noaptea trecută bancherul Grosser a fost atacat şi jefuit de suma de două milioane. Făptuitorul însuşi se află arestat, dar cele două milioane n-au putut fi găsite. Se presupune că aşa-zisul Mască-Roşie ar fi predat mapa de piele cu cele două milioane unui complice, care trebuie arestat.

Procurorul fixează o recompensă de două mii de mărci pentru denunţarea acelui complice, chiar în cazul că banii n-ar putea fi găsiţi.

Asta era ceea ce citise necunoscutul, şi îl făcuse să izbucnească în hohote de râs. Bertrand porneşte înainte, dus pe gânduri.

Cunoaşte omul acesta pe bancher? Să aibă vreo legătură cu el sau cu complicele lui Mască-Roşie? Să facă parte chiar el din bandă?

Astea toate sunt încă taine. Într-o bună zi însă ele vor fi dezlegate într-un chip neaşteptat pentru detectiv.

Capitolul 32 – Complicea lui Mască-Roşie

Disperată, Alice a şi pus mâna pe prichiciul ferestrei, ca să se arunce în curte, când deodată privirea îi cade îngrozită pe un poliţist, care stă jos şi observă.

Se trage speriată îndărăt. Poliţistul păşeşte încet până sub fereastră. Alice poate observa şi asta. De cum s-o arunca jos, poliţistul o poate prinde. Pare-se că asta şi aşteaptă el.

Genunchii îi tremură; alături ea îl şi aude pe tatăl ei cum dă ordine celor doi însoţitori ai săi.

Acum bate în uşa descuiată...

Mută, nefiind în stare să scoată nici măcar un sunet, Alice cade pe un scaun de lângă fereastră.

Din nou se aude bătaia în uşă. Ea nu poate răspunde.

Vocea patronului intervine rugătoare şi Alice are impresia că percepe chiar frica ce-i tremura în voce:

— Domnilor, dacă se poate, n-o mai speriaţi pe doamna cea bătrână. E cam suferindă şi...

— Intru eu singur, răspunde Hartenberg scurt. De altfel îmi pare rău că n-o pot scuti pe bătrână de unele întrebări.

Uşa se deschide şi Alicei i se pare că pământul trebuie să se deschidă sub dânsa. Abia de ridică ochii. Ştie doară cine se află colo în prag. Şi nici nu poate lua vreo hotărâre; gândurile şi simţirea îi sunt ca împietrite.

— Iertaţi-mă, doamnă, dacă vă deranjez, începe Hartenberg din uşă. E vorba de arestarea unui criminal, care probabil că s-a ascuns în casa asta, un complice al aşa numitului Mască-Roşie. Trebuie să vă pun câteva întrebări.

Alice aude ce-i spune tatăl ei, dar nu poate răspunde. Peste o clipă el o s-o şi demaşte!

Hartenberg priveşte persoana de pe scaun, care stă într-o atitudine de mare deprimare. Faţa ei e doar puţin întoarsă spre el şi nici lumina de aici nu e tocmai bună şi apoi, detectivul nu se aşteaptă să-şi găsească copila deghizată.

— Sunteţi speriată, doamnă, înţeleg foarte bine, dar poliţia din nefericire, nu poate lua nimic în seamă, când e vorba de urmărirea unui criminal. Mască-Roşie şi-a mai încărcat în

noaptea trecută conştiinţa cu o tentativă de crimă, având ca mobil jaful. Sinistrul individ a furat bancherului Grosser două milioane care desigur se află într-o mapă de piele, iar bătrânului care l-a surprins, i-a înfipt în piept pumnalul. Asupra lui nu s-a găsit suma furată, când l-am arestat. Deci, va fi predat mapa vreunui complice, pe care-l căutăm acum. E exclus ca omul acela să fi părăsit oraşul. Toate gările sunt supravegheate, telegraful lucrează în toate direcţiile. E deci aici şi deoarece stăruim în presupunerea noastră că complicele trebuie să se afle la „Bradul Verde”, e nevoie să se cerceteze cu amănunţime fiecare încăpere.

Iar o pauză.

De ce nu răspunde nimic femeia? Oare spaima i-a luat cu totul graiul? Ciudat!

— Aş vrea să vă întreb: văzut-aţi ceva suspect noaptea trecută?

Alice încearcă să clatine din cap.

— Şi n-aţi văzut pe nimeni afară în gang?... s-ar fi putut întâmpla? Nu v-a bătut nimic la ochi?

Alice nu poate vorbi, altminteri ar fi pierdută în clipa următoare.

Deodată, Hartenberg tresare. Nu-i lucru curat la mijloc. De ce nu-i răspunde femeia? N-a înţeles ce a întrebat-o? Face un pas spre ea – dar, ce-i asta? Alice a făcut fără de voie un gest de apărare cu braţele, un geamăt înăbuşit îi iese din adâncul pieptului.

Numai detectivul l-a auzit, poliţiştii stau afară, în prima cameră şi pun o mulţime de întrebări patronului.

— Nu voieşti să răspunzi? Dumneata...

Se întrerupe. Un fior de gheaţă îi străbate tot trupul. Se clatină ca un copac bătut de vânt. Asta nu-i femeie bătrână... asta-i...

Stă lângă ea, îşi pune greu mâna pe umărul Alicei. Ea se cutremură sub atingerea lui, vrea să i se arunce la picioare. Ceea ce a auzit adineauri din gura lui a dus-o în pragul disperării.

— Tată, omoară-mă! vrea ea să ţipe, dar nu-i vine pe buze

decât un strigăt nearticulat.

O privire a detectivului zboară spre uşa neîncuiată. Afară stau poliţiştii. Un cuvânt mai tare şi sunt aici, pun cătuşe femeii acesteia şi o duc cu ei. Şi apoi, cu repeziciunea cu care se întinde para focului, se va răspândi prin oraş: Alice, fata lui Hartenberg e amanta lui Mască-Roşie! Ea l-a ajutat la jaf şi omor!

Cu o mişcare rapidă, apasă în jos braţul Alicei.

— Niciun sunet, nenorocito! Noi doi, numai noi doi o să ne răfuim! exclamă el răguşit.

Uşa de alături se deschide, un poliţist vâră capul înăuntru.

Ochi-de-Pisică se retrage şi chipul lui recapătă acel calm sinistru, care impusese chiar şi şefului poliţiei.

— Să mergem mai departe, zice el scurt, doamna aceasta n-are nicio legătură cu chestia care ne interesează; să n-o mai speriem!

Poliţiştii se retrag fără a mai arunca nicio privire asupra bătrânei de la fereastră.

Hartenberg trebuie să-şi adune toate puterile ca să nu se trădeze. A găsit-o pe Alice, fiica lui cea orbită de patimă, care şi în noaptea trecută îi paralizase braţul, când îl ridicase ca să distrugă pe bestia aceea de Mască-Roşie!

El nu trebuie s-o arunce în mâinile celor doi poliţişti ca părtaşa aceluia. Ar fi, fireşte, datoria lui s-o facă, dar a ales o altă soluţie.

Lasă să creadă Alice că el o cruţă, că n-o trădează, pentru că e propria lui carne! O s-o judece el însuşi, de astă dată nu e cu putinţă vreo eroare ca la Margot.

Patronul îl priveşte cu coada ochiului. Bănuieşte individul ceva?

Nu, nu se poate! Cu siguranţă că nu ştie nimic despre legătura ce există între ei.

— Mai aveţi şi alte odăi pe gangul acesta? întreabă Hartenberg, aspru.

— O, da! se aude răspunsul grăbit, poftim la dreapta şi la stânga, dar eu sunt un om conştiincios, vă puteţi bizui pe cuvântul meu!

— Ticălosule! ar vrea să-i răspundă Hartenberg.

Dar nu poate vorbi. Ştie acum că în celelalte odăi nu va găsi nimic suspect. Asta i-o spunea accentul de uşurare cu care răspunsese patronul.

Părăseşte cu poliţiştii camera Alicei. Cu toate că-i arde pământul sub picioare, nu trebuie să se trădeze, ci să-şi vadă liniştit de datorie. După cum era de aşteptat, nu se găseşte în celelalte încăperi nimic care să poată dovedi prezenta aici, în noaptea trecută a lui Mască-Roşie sau a vreunui complice.

Patronul îi conduce zâmbind pe poliţişti până-n faţa uşii unde aşteaptă o trăsură. Apoi se întoarce la camera lui de la parter şi stând la fereastră, îşi freacă mâinile.

— Ce măgari! Şi cică printre ei s-ar afla vestitul Ochi-de-Pisică, Sherlock Holmesul german! Ha, ha! S-a dovedit şi de astă dată cât e de mioapă poliţia noastră. Nici nu vede măcar că bătrâna de sus e o femeie tânără, că e o complice a lui Mască-Roşie!

Tocmai vrea să intre în cârciumă, să tragă o duşcă de coniac, ca să-i mai treacă spaima, când se aude deodată răsunând grăbit, de trei ori clopoţelul din colţ.

— Aha! râde el. Se şi anunţă persoana!

Satisfăcut de farsa reuşită pe care a jucat-o poliţiei în casa lui, urcă la etaj şi intră în camera Alicei.

— Straşnic a mers! exclamă el mulţumit.

Dar holbează ochii şi cască gura văzând pe tânăra fată aruncându-se la picioarele lui în prada celei mai mari agitaţii şi deznădejdi.

— Te implor din adâncul sufletului, salvează-mă! exclamă nenorocita, abia trăgându-şi sufletul. Peste câteva minute o să fie iar aici omul care a intrat la mine adineauri!

— Dar bine, ce-i cu dumneata? exclamă patronul. Vrei să vorbeşti de Ochi-de-Pisică, detectivul?

— Da, da! Nu vezi că sunt pe jumătate nebună de spaimă? Trebuie să plec!... să plec!

— Să pleci? De ce oare?

— M-a recunoscut! Nu înţelegi? Poate că e pe drum încoace, el singur, ca să pună mâna pe mine.

— Prostii! Dacă detectivul te-ar fi recunoscut, de ce nu te-a luat oare îndată? Atunci mi-ar fi mers rău şi mie!

— Îţi jur că ştie că-n noaptea trecută l-am ajutat pe Mască-Roşie să fugă. El nu s-a lăsat amăgit de deghizarea asta! O să fie îndată iar aici şi atunci va urma o catastrofă groaznică.

Patronului îi revine vechea spaimă.

— Ce naiba or fi însemnând toate astea? Mi s-a zăpăcit de tot capul. Spune, o zoreşte el, de ce te-a lăsat atunci liberă?

— Asta e taina mea, n-o pot dezvălui! Dar chiar dacă nu m-a predat poliţiştilor, va veni el singur peste câteva minute să mă ia şi atunci o să-ţi meargă rău şi dumitale.

Această din urmă ameninţare face mai mare efect asupra ticălosului decât toate lacrimile şi rugăminţile fetei.

— Dar încotro vrei să pleci? Unde să te ascund? exclamă el uluit.

— Mi-e indiferent unde, numai aici nu pot rămâne! Repede-repede! Altminteri e prea târziu.

Omul îşi freacă fruntea. Cel mai bine i-ar plăcea s-o ştie pe persoana asta primejdioasă afară din casa lui. Căci aici, Alice poate fi găsită oricând.

Un gând îl străfulgeră.

— Aşteaptă, îţi aduc rochia unei servitoare care mi-a fugit zilele trecute şi şi-a lăsat rochia atârnată în cămăruţa din faţă. Să te îmbraci repede şi să pleci, să-ţi cauţi alt adăpost!

— Nu, nu! Nu se poate aşa. N-ajung la nimic cu asta, se jeluieşte Alice, căci n-am acte de identitate!

— Atunci n-ai decât să iei şi actele servitoarei care a fugit; mai sunt şi alea în cămăruţa ei.

Iese şi, după câteva minute, se întoarce cu rochia pomenită.

— Ei, acum schimbă-te repede, zice el. Cu basmaua în cap, n-ai să fii aşa de uşor recunoscută. Eu aştept acolo în faţă, la fereastra gangului.

Iese, trântind uşa.

Alice îşi schimbă cu mâini înfrigurate rochia; pieptul i se zbate năvalnic, respiraţia îi e gâfâitoare.

Tatăl ei nu trebuie s-o mai găsească aici când s-o întoarce.

Şi el va veni, de asta e încredinţată! Frica ei creşte tot mai mult, buzele îi zvâcnesc de emoţie.

E aproape gata cu îmbrăcatul, când iată că patronul se repede înăuntru, deschizând uşa cu o smucitură.

— Vine detectivul! Pleacă, pleacă!

Alice apucă basmaua, nu-i mai rămân decât câteva minute când iată că privirea îi cade deodată asupra mapei. Se înfioară.

Două milioane se află în ea, milioanele bancherului pe care Hector l-a înjunghiat. Patronul arată o scăriţă dosnică, îngustă.

— Trebuie să cobori pe aici, zice el cu glas gâfâitor. Ajungi într-un gang ce duce la o casă alăturată şi, de acolo, în strada cealaltă. Odată ajunsă acolo, scapi de detectiv fire-ar afurisit să fie!

Jos se aude un zgomot.

Alice apucă mapa de piele. Ştie de acum ce are de făcut. Deodată patronul se repede la ea, cu ochii aprinşi de o lăcomie sălbatică. Şi-a amintit de cuvintele poliţistului, că a dispărut o sumă de două milioane, că această avere se află probabil în mâinile vreunui complice dispărut!

— Banii! gâfâie el. Îi ai desigur, aici în mapă?

— Da, dar lasă-mă, aud voci! spune Alice cu grabă înfrigurată.

Două milioane! Patronului să i vină ameţeală, nu alta. Sfinte Dumnezeule, cum de nu s-a gândit mai devreme la una ca asta?

— Lasă banii la mine! zice el gâfâind. Ţi-i păstrez eu, poţi avea încredere în mine. Ce să-i mai târăşti după dumneata!

Alice şovăie, cu toată primejdia în care pluteşte.

— Vrei să înapoiezi cumva banii aceştia bancherului? exclamă ea.

El o priveşte uluit.

— Dar ce? Ai înnebunit? zice el. Dă-i încoace!

— Nu, nu acum!

Alice a recunoscut lăcomia în privirile omului acestuia.

El o înşfacă.

— Adu banii încoace, ce naiba! strigă dânsul.

Se încinge o adevărată luptă între ei pentru mapă. Patronul, pe care gândul la o sumă atât de enormă l-a îmbătat cu totul, a şi ridicat pumnul – dar, pe neaşteptate, fata deznădăjduită îi trânteşte un pumn în obraz, între ochi, astfel că se pomeneşte la perete, clătinându-se.

— Blestemată muiere! zbieră el.

Alice zboară în fugă scara îngustă, în grabă, cade jos, se ridică şi fuge mai departe.

— Ce târfă afurisită! gemu patronul.

Deodată faţa-i capătă o expresie surâzătoare. În pervazul uşii gangului care răspunde spre stradă apare chipul lui Hartenberg. Îndată porneşte în întâmpinarea detectivului.

— Cu ce vă pot servi? zice el frecându-şi mâinile. Poate că au mai uitat domnii ceva?

Detectivul îl examinează cu o privire sfredelitoare, de parc-ar vrea să-i citească în adâncul sufletului.

— Trebuie să mai pun o întrebare doamnei aceleia bătrâne. Mai e aici?

— Desigur, desigur că da! îl încredinţează patronul. Cum ar fi putut să plece în aceste câteva minute? Vă rog numai să bateţi la uşă!

Stau amândoi la uşa ce duce în camera Alicei.

— N-am nevoie de dumneata, lasă-mă singur cu doamna! zice aspru Hartenberg.

Vocea-i e răguşită.

În sălbatica teamă că Alice i-ar mai putea scăpa în ultimul moment, s-a întors cât a putut de repede la „Bradul Verde”.

Apoi însă, îşi mai spunea că unde s-ar fi putut ea oare duce acum, când Mască-Roşie zace la închisoare?

Patronul se retrage. Detectivul nu poate observa clipitul fals al ochilor săi şi deschide uşa cu o smucitură, văzând că nu i se răspunde la bătaie.

Pieptul i se zbate puternic. Cu ochii minţii o vede pe Alice în faţa lui, zăcând zdrobită sub povara vinei sale.

Dar n-aruncă decât o singură privire prin prima cameră; ştie de acum că ea a fugit, poate chiar în clipa asta!

Haine zac răvăşite peste tot... alături o perucă albă... un scaun a fost răsturnat în grabă.

Se repede în camera alăturată. Poate că s-a ascuns acolo, căci în aşa de puţin timp, abia de a avut timp să se schimbe.

Smulge rochia atârnată în colţul odăii, se uită prin cufere, apoi se repede afară, deschide uşa spre gang şi cu o mişcare fulgerătoare apucă pe patron, care, probabil că pândise la gaura cheii şi se bucura de dezamăgirea detectivului.

— Ticălosule! Ai lăsat-o să fugă! strigă el, pierzând pentru moment vestitul său calm. Mărturiseşte unde se află! Trebuie s-o găsesc, trebuie cu tot dinadinsul să pun mâna pe ea!

Patronul, care, după cum ştim, n-avea conştiinţa curată, se eliberează cu greu din strânsoarea de fier a detectivului.

— Nu ştiu de nimic, nu te înţeleg! Sunt negustor cinstit şi mă voi plânge superiorului dumitale de tratamentul la care mă supui.

Hartenberg se stăpâneşte. În chipul acesta n-o să ajungă la nicio ţintă, asta trebuie s-o recunoască.

— Poţi să te plângi oricui pofteşti, domnule! zice el tăios. Dar urmarea pot să ţi-o spun de pe acum: Hotelul dumitale, care e o speluncă în care se adăpostesc tot felul de indivizi suspecţi, va fi închis. N-am găsit azi, fireşte, ceea de căutam dar acum sunt sigur de un lucru: că doamna cea bătrână n-a fost decât o persoană deghizată, căreia i-ai ajutat acum câteva minute să fugă de aici.

Patronul devine obraznic.

— Aşa? Şi de ce n-aţi descoperit atunci îndată noutatea asta? Aţi fost doar singur în odaie cu doamna cea bătrână!

Hartenberg duce mâna la frunte. Cu forţa nu mai poate obţine nimic aici.

Cumpăneşte. Să-i ofere omului o recompensă, dacă-i trădează unde s-a refugiat Alice?

O recompensă ca să-i trădeze pe copila lui?

Nu. N-ar folosi la nimic.

— Tot o găsesc eu! Nu poate fi departe de aici, exclamă el hotărât.

Zăreşte scara cea mică din fund şi se repede într-acolo. Pe

treapta de sus se află o batistă. O ridică repede. În colţul acesteia zăreşte iniţialele A. H. brodate de însăşi mâna Alicei.
Cu pumnii încleştaţi se repede pe scară în jos.
— Cale bună! Fire-ar a dracului toată poliţia! îi zice în batjocură patronul, rămânând sus. Două milioane! O, cum de n-am putut pune mâna pe ele?!

Capitolul 33 – Fără noroc, fără pace

Au trecut două zile. Tot oraşul nu mai vorbeşte despre nimic altceva, decât de arestarea vestitului Mască-Roşie. Interogatoriile poliţieneşti durează de dimineaţă până seara; dar ceea ce e aşteptat de public cu cea mai mare ardoare, nu se realizează – o clarificare asupra misterioasei persoane a acestui om sinistru, care zace rănit în secţia arestaţilor de la „Charité”. Zadarnice sunt toate încercările de a-l sili să facă mărturisiri asupra persoanei, asupra trecutului, complicilor şi faptelor sale.
Tot ce răspunde cel atins de gloanţele lui Ochi-de-Pisică biruitorilor săi, este:
— Cariera mea nu e încă nicidecum sfârşită. Nu mă gândesc câtuşi de puţin să vă ofer dumneavoastră şi Berlinului plăcerea executării mele! Căutaţi-vă pentru aşa ceva alţii mai naivi ca mine. Când oi socoti eu că a venit timpul, îmi găsesc o gaură pe unde să pot fugi. De asta să n-aveţi nicio grijă!
Un asemenea fel de a vorbi era nou pentru toţi. Cu toate că Mască-Roşie zăcea în secţia bolnavilor, se luaseră, totuşi, cele mai aspre măsuri de siguranţă, ca să îi ia orice speranţă de evadare. În personalul de pază se putea avea încredere, cu atât mai mult cu cât fiecare persoană îşi punea în joc propria existenţă în caz de vreo neglijenţă.
Arestatul n-avea voie să primească niciun fel de vizită, în afară de funcţionarii poliţiei şi ai justiţiei. De asemeni nu-i era îngăduit să scrie niciun rând cât de nevinovat.
Cu toate astea, el nu era deprimat. Ochii lui mari priveau

chiar cu ironie pe reprezentanţii legii, când veneau mereu să-l iscodească.

De cele mai multe ori nu răspundea absolut nimic, sau îşi întorcea faţa spre perete.

— Căutaţi să dezlegaţi tainele vieţii şi ale trecutului meu singuri de tot, domnilor! le spunea el. Pentru ce alta luaţi leafă?

Nu se ajunse deci la nimic. Aranka, complicea lui, nu era în stare să răspundă unui interogatoriu, plutea încă între viaţă şi moarte. Cât despre prinţul Utaşin şi ceilalţi, care luaseră parte la serbare, nici urmă.

Mai mult îl sâcâiau pe arestat să spună cine-l însoţise când se dusese la vila bancherului şi unde au ajuns cele două milioane furate.

— Când oi fi liber, le găsesc eu, zicea Mască-Roşie râzând…

Timpul se schimbase în bine. Un soare strălucitor poleia grădina zoologică a Berlinului, pe când Mască-Roşie zăcea la „Charité”

Razele lucitoare cad şi asupra unui parc, aproape de Kurfürsendamm, un colţ de pământ liniştit, care e înconjurat spre stradă de un zid înalt.

Este parcul palatului Bergen.

Margot s-a întremat aproape cu totul din groaznicele întâmplări ale ultimelor zile, trupeşte cel puţin, căci rănile tainice care-i sângerează inima, nu sunt de lecuit, fireşte!

Ea trece drept moartă, asta o ştie. Tânărul baron Bergen, căruia ea i-a destăinuit cea mai importantă parte din ultimele ei întâmplări, îi făgădui, sub cuvânt de onoare, că-i va păstra taina atâta vreme că i-o va cere ea.

El ştie că ea e fiica bătrânului Hartenberg şi că omul acesta a dat-o drept moartă, dar Bergen nu ştie de ce şi-a izgonit detectivul copila din casă pentru a doua oară. Asta n-ar fi fost în stare Margot să i-o destăinuiască.

Mască-Roşie a fost arestat şi nici bănuiala de a fi săvârşit crima asupra contelui de Hohenegge nu mai planează asupra lui Margot. Ea ar putea păşi în faţa lumii şi să strige sus şi tare: „Mi-aţi făcut o mare nedreptate, nu sunt asasină şi nu

sunt nici moartă. Am văzut în noaptea aceea pe după draperie o faţă acoperită cu o mască roşie!”

Dar toate astea ea nu le poate spune, pentru că e legată de Leonie de Brissac prin îngrozitoarea taină a scrisorilor, pe care aceasta i le-a furat!

De asemenea nu poate vorbi deschis din pricina tatălui ei, căci el a dat-o drept moartă, o persoană străină a fost chiar îngropată în locul ei, după cum i-a comunicat Bergen.

Nu vrea să aparţină de bunăvoie morţilor, şi nici Eberhard n-are s-o trădeze, o s-o uite chiar curând, ca soţ al celeilalte!

Gândul la soarta Alicei, care n-a fost arestată împreună cu Mască-Roşie, o înfricoşa tot mai mult. Unde s-o fi aflând nenorocita?

Despre asta nici nu poate vorbi ea baronului.

Erwin de Bergen, care s-a instalat acum de-a binelea ca stăpân şi moştenitor în palatul Bergen, o înconjoară cu atâtea atenţii şi menajări, că Margot priveşte adesea cu tristeţe viitorul. Ea simte ochii lui odihnindu-se asupra trupului ei, vede cum uneori chiar un val de sânge îi năvăleşte în obraz, şi ea bănuieşte că Erwin de Bergen nutreşte pentru ea mai mult decât simplă prietenie.

Să-i fie oare şi aceasta fatal?

Dacă el i-ar vorbi de asta, ea ar trebui să plece de aici, cu toate că i-ar fi fost drag să mai rămână câteva zile să se odihnească şi ca să culeagă în taină unele informaţii despre Alice.

E după amiază şi Margot iese din casă, îngândurată, ca să se ducă în parc, unde n-o vede nimeni, şi poate să-şi lase frâu liber gândurilor ei dureroase.

Femeia cea simplă, nevasta grădinarului, care o îngrijise, a rămas mai departe în slujba ei pentru că aşa îl rugase Margot pe Erwin, deşi el ar fi voit să-i aducă o cameristă.

Bătrâna o însoţi şi de astă dată cu un fotoliu, pe care-l aşeză pentru Margot, într-un loc răcoros.

Apoi se întoarse în casă, pe când Margot se aşeză, privind visătoare peste luciul apei micului bazin, lângă care se afla fotoliul.

Ar vrea să înlăture gândurile ce o mânau spre Hohenegge şi Eberhard, dar ele revin mereu şi nu vor să-i dea pace!

— O să se căsătorească cu Leonie şi o să fie nenorocit cu ea, căci nu-l poate face fericit, şopteşte ea fără a-şi da seamă. Şi eu, atât de nevinovată de toate câte s-au petrecut, zac aici cu mâinile încătuşate şi nu pot crâcni, nu-l pot smulge din braţele nenorocirii!

Tresare speriată. E oare cineva în apropiere? I-o fi auzit cineva cuvintele?

Erwin de Bergen apare printre crengile plecate ale unui arbust înflorit.

Ochii i se luminează când o zăreşte pe Margot, care stă întinsă în fotoliu, îmbrăcată într-o rochie de vară, luminoasă, vaporoasă.

— Eşti supărată pe mine Margot, exclamă el, că te-am deranjat din reveria dumitale?

Îi duce la buze mâna şi ea nu poate decât să zâmbească dureros. Erwin de Bergen are o inimă bună, în sufletul lui trăieşte o adâncă compătimire pentru toţi cei apăsaţi, asta o ştie ea prea bine. Oricâţi ani ar fi trecut asupră-i afară din casă, ca fiu rătăcitor, în el nu s-a pierdut totuşi miezul nobil şi de viţă veche.

— Margot, începe el din nou, aşezându-se lângă ea pe o buturugă, arăţi aşa bine azi, de parcă n-ai fi dat niciodată ochii cu moartea!

Îşi trece mâna peste frunte de parc-ar căuta cu totul alte cuvinte.

— Vin tocmai de la prefectura poliţiei, continuă el. Mi s-au mai pus tot felul de întrebări. Sper că în sfârşit mi se va da pace. Şi mai ştii că omul acela misterios a furat în aceeaşi noapte în care l-am prins aici, suma de două milioane de la bancherul Grosser? Banii îmi aparţineau de fapt mie. Un complice de-al lui mai ţine şi acum banii ascunşi.

Margot bănuieşte cine e complicele şi e cuprinsă de un tremur uşor.

— Da, e ceva de neînchipuit! Omul acesta, pe cât se pare, exercită o putere demonică asupra tuturor acelora pe care-i

atrage spre el! Nimeni nu vrea să-l trădeze, numai această Aranka a încercat s-o facă din gelozie, pentru că el voia să-şi dăruiască alteia inima!

Margot îndură chinurile iadului. Despre Alice vorbeşte el, despre sora ei, care a căzut nevinovată pradă acelui demon!

— Şi pe contele de Hohenegge l-am întâlnit acolo, urmează Erwin. Moartea tatălui său tot n-a fost încă clarificată, chiar dacă bănuiala a căzut asupra lui Mască-Roşie. Margot, nu fi supărată pe mine că-ţi vorbesc de omul acela. Ştiu că l-ai iubit odinioară şi că a vrut să te ia de soţie, dar atunci când s-a născut groaznica bănuială, te-a izgonit. Aş fi în stare să-l urăsc pentru suferinţele pe care ţi le-a pricinuit!

Margot respiră greu.

— O, te rog, domnule baron, imploră ea, nu-mi vorbi de el!

— Ba da, Margot, şi iartă-mă dacă nu te ascult de data asta! exclamă tulburat tânărul baron. Margot, n-ai observat că din ceasul în care te-am găsit jos în fântâna părăsită, lupt cu mine însumi, pentru că nu-mi pot birui inima sălbatică, nestăpânită? Spune-mi, te rog, îl mai iubeşti şi azi pe baronul de Hohenegge?

Sărmana îşi apasă mâinile pe pieptul zbuciumat. Iată că a venit ceasul de care ea se temea atât!

— O, te rog, scuteşte-mă de răspuns! şopteşte ea. Ştii doar cât am suferit, cum sângerează încă toate rănile!

— Eu însă, vreau să le vindec, Margot! rosteşte Erwin cu căldură, neputându-şi stăpâni valul de simţăminte ce-l cotropeşte. Răspunde – îl mai iubeşti pe el, pe conte?

Nenorocita trebuie să răspundă – împotriva sentimentelor sale – sub povara tainei ce-i pecetluieşte gura:

— Nu, nu-l mai iubesc!

Cuvintele acestea le rosteşte cu sfâşieri, dar Erwin n-aude decât cuprinsul lor. Triumfător, se aruncă la picioarele fiinţei iubite.

— Margot, ştiu câte ai îndurat, ştiu că a fost o minciună grosolană ceea ce falsul baron a mărturisit împotriva dumitale în faţa contelui de Hohenegge, cu gândul de a te ponegri. N-ai fost niciodată amanta lui Mască-Roşie! Să mai scot, oare, la

lumină ce ticăloşie l-a îndemnat la asta? Mie mi-e de ajuns că vrei să-l uiţi pe contele de Hohenegge. Nici n-a meritat mai mult, căci te-a lăsat singură în cele mai amarnice ceasuri ale vieţii.

Margot, spune-mi că vei încerca să-mi dăruieşti mie, călătorului lipsit de patrie, dragostea dumitale. Spune-mi că mult încercatul fiu rătăcit nu ţi-e cu totul indiferent şi voi lupta până la ultima picătură de sânge ca să-i dobor pe aceia ce vor încerca să uneltească împotriva dumitale!

Se uită cu patimă la buzele ei, care capătă o paloare mortală şi sare în sus, speriat.

— Margot, Dumnezeule! Te-am tulburat atât de rău! Doar un singur cuvânt drăguţ, şi voi aştepta, oricât vei dori!

Dar nenorocita îl priveşte doar cu o căutătură imploratoare.

— Dă-mi răgaz, domnule baron, nu pot, nu-ţi pot răspunde azi! şopteşte ea, tulburată până-n adâncul sufletului.

El se înclină cu tristeţe.

— Dorinţa dumitale, Margot, e întotdeauna o poruncă pentru mine. Îţi voi respecta îngrijitoarea. Te simţi rău, văd!

Şi se depărtează cu capul plecat.

— Doar nu-l pot feri cu o minciună, murmură Margot, şi inima i se frânge de durere.

*

Noaptea s-a lăsat asupra parcului Bergen.

Margot n-a mai ieşit din camera ei, dând de înţeles că vrea să se odihnească.

O uşă dosnică se deschide şi o femeie voalată, iese în noapte.

Este Margot. Trebuie să plece, să fugă, nu mai poate rămâne aici. Câteva rânduri scrise cu adâncă durere vor putea spune mâine lui Erwin că şi-a luat rămas bun pentru totdeauna!

Cunoaşte o ieşire din parc, aceeaşi portiţă de care se mai folosise o dată. Iat-o ajunsă acolo, o deschide, iese pe stradă şi, în clipa următoare scoate un strigăt pe jumătate înăbuşit… În faţa ei, în lumina lunii, stă un bărbat, pe care-l cunoaşte

prea bine!

Strada e pustie, sunt ei doi, singuri, nimeni nu se arată.

— Vasăzică, totuşi! exclamă Ochi-de-Pisică cu glas înăbuşit, căci este chiar el, tatăl lui Margot, cel care-o întâmpinase aici. Nu degeaba m-am postat aici noaptea. Trebuia să aflu pe cine ascunde la el baronul de Bergen!

Margot şi-a revenit. Se reazemă de zidul înalt, cu ochii îndreptaţi asupra omului care e tatăl ei, care a respins-o de două ori de la el fără de milă, care a aruncat-o printre morţi pentru că nu voia să rabde ruşinea în casa lui!

Dar nu mânia umple sufletul ei, ci doar adâncă, negrăită milă pentru el.

— Ce vrei de la mine, tată? zice, ea sfioasă, în şoaptă.

— Răspunde mai întâi, cum de ai ajuns la palatul Bergen.

— Căutasem în noaptea aceea în care m-ai izgonit de pe pragul tău, pe biata Alice!

— Aici la falsul baron? În noaptea ceea doar nu fusese încă demascat!

— N-o ştiam; am căzut victima unei erori, căci Mască-Roşie mă sechestrase aici şi o femeie îl ajutase!

— De ce te-au sechestrat?

Margot simte sângele năvălindu-i la tâmple.

— S-a făptuit o ticăloşie cu mine, dar nu mai întreba, nu pot să spun despre ce era vorba, căci taina aceea, care-mi mai pecetluise limba, mă leagă şi azi, din nou!

— Şi-ai avea toate motivele să pui capăt misterelor astea! exclamă el. Vrei să răspunzi ce s-a întâmplat cu tine şi în ce constă ticăloşia?

— Ei bine, află: Mască-Roşie susţinea faţă de contele Hohenegge după ce l-a atras în palat, că eu... că eu aş fi amanta acestui criminal.

— Şi n-ai fost?

— O crezi chiar aşa decăzută pe copila ta?

— Am auzit doar singur mărturisirea ta, şi mi-a fost destul! Eşti o prostituată!

— Eberhard a vrut să se căsătorească cu mine! Mi-a jurat-o cu cele mai sfinte jurăminte, ar mai face-o şi azi, dacă i-aş

putea spune tot adevărul!

— Iar vechile poveşti! M-am săturat de prostiile astea! exclamă el cu glas înăbuşit. Să isprăvim odată! Afară la morgă zăcea o femeie moartă, care a fost îngropată sub numele tău. Aş fi putut împiedica asta, dar n-am vrut. Mai bine să fii moartă, decât o prostituată, decât amanta contelui de Hohenegge! Cine vrea oare să împiedice ca prima bănuială să fie din nou aruncată asupra ta? Amanta tânărului conte, care vrea să se căsătorească cu alta, avea toate motivele, să-l omoare pe bătrân!

— Sunt nevinovată, tată, o ştii sigur!

— Bine! Dar acum i s-a dat tânărului conte dovada că eşti amanta criminalului internaţional, amanta lui Mască-Roşie, sau ai fost! Şi tocmai el trebuie să fie amestecat în crima de la Hohenegge, nu crezi tu că bănuiala abia slăbită va prinde şi mai mult rădăcini, de îndată ce se va afla asta?

— N-am avut nimic de-a face cu sinistrul criminal! Dumnezeu mi-e martor! exclamă Margot. A vrut să mă omoare, m-a aruncat într-o fântână părăsită din pivniţele palatului, şi numai o întâmplare m-a salvat!

Detectivul îşi priveşte fata cu asprime.

— Tânărul baron Bergen, nu-i aşa?

— Da, el!

— Şi de ce te-a ţinut până azi, până în ceasul acesta, ascunsă în palatul lui? Bănuisem eu o taină, de aceea m-am pus la pândă!

— Îmi cunoştea nenorocirea.

— Ştie că ai fost amanta contelui de Hohenegge?

— Că am fost logodnica lui, da.

— Ştie oare şi cât de departe a ajuns dragostea voastră?

— De ce mă chinuieşti aşa de crunt, tată?

— Trebuie să ştiu totul, ca să hotărăsc dacă te pot aduce sau nu, înapoi între cei vii.

— Află că baronul nu ştie încă aceasta din urmă. Prea mi-era ruşine!

— Aşa! Încă ceva. De ce nu mi-a comunicat mie cel puţin că te-a găsit?

— Eu l-am rugat să tacă!

— Aha, şi acum te găsesc noaptea la zidul palatului său! Pe cât se pare, e la mijloc o fugă tainică! Pentru ce asta?

— Fug de la el, pentru că mă iubeşte, pentru că vrea un răspuns de la mine! îngână ea.

— Şi el? Ha, ha, ha! Vasăzică dintr-o mână într-alta!

— Tată! Pentru numele lui Dumnezeu, nu rosti asemenea cuvinte îngrozitoare! îl imploră sărmana. E oare vina mea dacă baronul îmi dăruieşte inima lui? Că fug de el, că plec de aici în taină, nu e asta o dovadă că nu simt absolut nimic pentru el?

— Dar poate că i-ai dat speranţe.

— Niciodată, tată, ţi-o jur!

Detectivul clatină din cap, priveşte întunecat în gol.

— Până nu demult mai aveam doi copii, singurul lucru care mai arunca o rază de lumină în posomorâta mea viaţă. M-a ajuns lovitură peste lovitură. Una mai grea ca cealaltă! Tu, amanta unui conte, care nu te va putea face niciodată soţia lui! Soră ta Alice, dispărută, a căzut în mâinile celui mai groaznic duşman al meu, Mască-Roşie! Ştii că ea s-a dat de partea lui, că s-a aruncat între el şi tatăl ei?

— Nu, de unde să fi ştiut asta? Dar îmi amintesc de câteva cuvinte îngrozitoare, pe care mi le-a aruncat omul sinistru, când voise să mă omoare.

— Ce spunea?

— Sora ta, Alice, a devenit complicea mea. Ea mi-a ajutat să fur două milioane.

Ochi-de-Pisică strânge pumnii.

— Câinele mă poate înfrunta, îmi poate fura propriul meu vlăstar, şi izbuteşte! El, ale cărui mâini sunt pătate de sânge omenesc, el care păşeşte din crimă în crimă, el se şi bucură de deznădejdea mea!

— Nu e arestat?

— Da, dar îşi bate joc într-una, asigurând că tot noi vom rămâne de ocară şi că în ziua pe care el o s-o găsească nimerită, o să dispară! Şi unde a ascuns-o pe Alice, unde sunt cele două milioane furate, refuză cu îndârjire să spună.

— Şi ce ai de gând să faci, tată?

— Vei auzi îndată! Doar o hotărâre energică mai poate rezolva groaznica situaţie. Te-am găsit. Mă vei urma la prefectura poliţiei. Declar că mă înşelasem, când am presupus, că femeia aceea înecată ar fi fiica mea. Dar tu va trebui să dai cele mai amănunţite declaraţii despre toate lucrurile misterioase pe care le-ai trăit la Hohenegge şi mai târziu, până în ceasul acesta! Vei fi confruntată cu contele Eberhard de Hohenegge, de asemenea cu baroana de Brissac, căci tocmai pe persoana aceasta ciudată a căzut bănuiala mea. Trebuie clarificată pe deplin afacerea asta şi, apoi, vreau să aud chiar din gura contelui, dacă vrea sau nu să se-nsoare cu tine!

Detectivul a vorbit cu un calm de fier, dar Margot se smulge şi se retrage spre zid.

— Şi dacă refuz să fac ceea ce îmi ceri tu? zice ea cu glas frânt.

Ochi-de-Pisică rămâne ca lovit de trăsnet.

— Refuzi să te întorci în viaţă, când eu, tatăl tău, îţi întind mâna? gâfâie el.

— Da, răspunde Margot, luptând să-şi recapete respiraţia, nu te pot urma! Nu pot fi soţia contelui de Hohenegge, nu pot da nicio lămurire asupra tainelor castelului, nu vreau să fiu pusă faţă-n faţă cu baroana de Brissac, şi mai puţin cu contele! Lasă-mă să fug mai departe în urgie, în moarte; nu te pot urma!

— Vorbeşti ca-n pragul nebuniei! Dacă nu mă urmezi de bună voie, atunci te târăsc cu forţa! O să vedem dacă în faţa prefectului poliţiei şi a judecătorului de instrucţie vei mai persista în refuzul tău!

— Fii îndurător, tată! strigă Margot disperată. Nu mă sili la un pas, care ne va face pe toţi cu mult mai nenorociţi.

— Risc orice! Vino!

Iar îi apucă mâna şi ea încercând din nou să se smulgă, se iscă o luptă între ei doi.

Deodată răsună paşi, şi încă înainte ca detectivul să-şi dea seama cine e persoana care-i surprinde aici, un domn apare

înaintea lor. Pe hainele-i elegante e aruncată o manta subţire.

Margot ridică ochii, privirile ei întâlnesc pe ale bărbatului, şi un strigăt îi scapă, din gâtlej. E chiar contele Eberhard; el e cel care i-a surprins acum pe tată şi fiică.

— Margot! exclamă el tare.

Detectivul îşi desface mâinile de pe braţul fetei şi se trage îndărăt, iar Margot îşi acoperă faţa.

Apoi, priveşte sfioasă spre amândouă părţile, dar cât de departe ar ajunge, chiar de ar voi să fugă?

— Ah, dumneata eşti, domnule conte? zice cu glas aspru Ochi-de-Pisică. Ţi-ai dat cumva întâlnire cu Margot aici la zidul parcului? Ar fi chiar foarte ciudat, dacă un simplu hazard v-ar fi făcut să vă întâlniţi la asemenea oră!

— Lăsaţi-mă să vă explic în câteva cuvinte, că n-a fost la mijloc nicio înţelegere cu Margot! zice contele. Ea se afla în palatul Bergen, după cum ştiam. Tânărul baron a salvat-o. Dar Margot a refuzat să-mi vorbească, cu toate că o implorasem. De ce, nu ştiu şi aş fi avut nemărginit de multe a-i spune! Am fost nebun, de-am putut s-o cred un timp vinovată, sunt gata, dac-ar fi nevoie, să îndrept cu jertfirea întregii mele averi greşeala ce am săvârşit-o împotriva ei. O rup încă azi cu verişoara mea Leonie de Brissac, pe care mi-a hotărât-o de soţie tatăl meu muribund, dar Margot trebuie să declare sincer ce s-a petrecut în noaptea aceea nenorocită, ea trebuie să rezolve contradicţiile din fiinţa ei. Ridic în clipa asta mâna şi jur: Cred în fidelitatea ei, ştiu că n-a fost amanta lui Mască-Roşie! O înscenare diabolică mi-a orbit ochii, mi-a asurzit urechile, vreau să birui perfidia şi mârşăvia, dar ea trebuie să-mi ajute cinstit în toate astea! Pot vorbi ca bărbat altfel, domnule Hartenberg?

În tot timpul acestor declaraţii, detectivul nu şi-a slăbit fata din ochi.

— Retrag tot ce am spus şi am gândit împotriva dumitale! zice el adânc mişcat. Margot va şti ce are de făcut!

— Margot! o roagă contele, emoţionat, ai auzit ce am spus adineauri?

Ea înclină doar obosită faţa palidă, pe când pieptul i se

zbate năvalnic.
— Şi n-ai niciun răspuns pentru mine? Îţi ofer totul, mâna mea, viaţa mea, scutul meu împotriva tuturor relelor! Dumnezeule! De ce nu vorbeşti?
Cu greu îşi adună nenorocita gândurile, cuvintele.
— Nu pot, nu! Dumnezeu să se îndure de mine!
— Cum nu poţi să răspunzi, Margot? Nici acum? Dar gândeşte-te la ceea ce faci! exclamă Eberhard cutremurându-se.
Apoi o priveşte ca pe o străină.
— De unde vii la ora asta? Te-a gonit baronul? Pe mine m-a împins un dor de neînvins spre palatul în care te ştiam! Ce s-a petrecut pe după zidurile acelea?
— Lăsaţi-mă, lăsaţi-mă! răzbeşte un strigăt al deznădejdii de pe buzele lui Margot. Mă chinuiţi de moarte, nu mai pot îndura asta, nu mai am cămin, nu mai am tată, am pierdut totul.
Vrea să fugă, dar Eberhard îi aţine calea. Tremură din tot trupul, de agitat ce e.
— Nu, Margot! Nu te las să pleci de lângă mine în starea asta! exclamă el. Aici se petrece ceva groaznic şi misterios! Te sileşte cineva să taci, cineva care vrea să te calce-n picioare, numai ca să-şi atingă o ţintă! Dar eu nu rabd una ca asta. Voi lupta împotriva acestei josnicii, acestei perfidii! Dar trebuie să-mi ajuţi şi tu!
Şi întinde braţele după dânsa; ea însă se retrage îngrozită.
— Nu vreau să vorbesc, fii soţul celeilalte! Fii fericit! Mă voi ruga pentru fericirea ta! Dar pe mine uită-mă, lasă-mă să mor, să mă prăpădesc!
— Margot, pentru numele lui Dumnezeu, vino-ţi în fire! zice contele gâfâind. Eu n-o iubesc pe Leonie! Mi-a înflăcărat doar simţurile, dar de când mi-am revenit, ea mă lasă cu totul rece. Pe tine însă te iubesc, noi doi ne-am aparţinut odinioară cu fiecare bătaie a inimii, cu fiecare gând, nicio altă femeie nu va fi vreodată soţia mea! Spune-mi cum de ai ajuns în palat, cine ţi-a vorbit acolo şi de nu e cumva amestecată chiar Leonie!

— Nu, nu!

— Atunci altcineva! Nu te las de lângă mine; chiar şi tatăl tău aşteaptă ca să rămâi cu noi. Domnule Hartenberg, te rog, adu o trăsură şi vino şi dumneata cu noi. Aici pe stradă nu-i locul nimerit pentru a ne sfătui mai departe!

— Sunt gata să fac orice, domnule conte, zise detectivul. Niciun bărbat n-ar putea proceda şi vorbi mai nobil decât ai făcut dumneata în clipa aceasta.

Şi vrea să se depărteze, dar Margot capătă în deznădejdea ei, noi puteri, nebănuite.

— Stai, tată! strigă ea, ridicând faţa ei palidă ca de cadavru. Eu nu sunt aceea, pe care o vede în mine contele Eberhard, eu nu-i mai pot aparţine, sunt pierdută pe veci pentru el.

— De ce? De ce? exclamă Eberhard.

— Pentru că… pentru că…

Ea îl priveşte adânc întristată, cu ochii ei ca vioreaua, de parc-ar vrea să-şi ia rămas bun pe toată viaţa.

— Pentru că am devenit amanta lui Mască-Roşie, de bună voie, după cum a şi spus-o el.

— Nu, minciună! strigă contele, trecându-şi mâna peste frunte, care parcă sta să-i plesnească sub năvala de gânduri năprasnice.

— De bună voie, cum am devenit şi amanta tânărului baron de Bergen, care m-a salvat din fântână!

Urmează o tăcere mormântală.

Cei doi bărbaţi, tatăl şi contele, privesc ţintă pe aceea care vorbise. Poate vorbi astfel o fată care nu poartă vreo vină?

Eberhard strânge pumnii de mânie şi disperare.

— Dacă baronul a abuzat de groaznica ta situaţie, pentru că erai fără apărare să ştii că va muri de mâna mea! zice el cu voce sugrumată.

Iarăşi clatină Margot căpşorul.

— De bună voie am fost a lui, eram stăpână pe voinţa mea căci voiam doar să mă descătuşez de vechile legături!

— Descătuşată, dar copilul tău, al nostru?

— Dumnezeu să-l aibă în sfânta lui pază!

Margot îl vede pe Eberhard clătinându-se şi acoperindu-şi faţa cu amândouă mâinile. Un sunet înăbuşit, ca un hohotit, se aude; ca un plâns cutremurător, plânsul unui bărbat care şi-a pierdut fericirea!

Tatăl ei însă ridică pumnul, ca s-o lovească.

— O târfă e fiica mea! Fii blestemată!

Margot aleargă de-a lungul străzii ca gonită de furii.

Ea mai aude multă vreme răsunându-i în ureche strigătul înăbuşit al tatălui.

Abia de ştie ce spusese ca să se smulgă, dar şi-a atins scopul; nici Eberhard nici tatăl ei n-o urmăresc. De acum nu-i va mai aţine calea niciunul, ea va rămâne moarta care a fost expusă la morgă şi apoi îngropată.

Şi nici pe tânărul baron nu-l va mai vedea; e mai bine aşa! Poate să şi moară ea, Eberhard însă, omul pe care-l iubeşte să fie fericit, s-o uite pe Margot a lui şi să rămână stăpân pe Hohenegge!

Capitolul 34 – Demonul aur

În goană nebună, Alice a ajuns, prin casa vecină, într-o stradă dosnică, în care e în siguranţă pentru moment.

Tatăl ei o fi fost reţinut destulă vreme de către patronul „Bradului Verde”, şi poate că s-o fi priceput omul să-i ascundă ieşirea asta.

Dar încotro s-o apuce acum?!

Deocamdată poartă rochia unei străine, a unei chelneriţe, posedă chiar şi hârtiile acesteia, ca să se poată legitima. I se încreţeşte pielea, când se gândeşte la hotelier, care voise să-i smulgă geanta, când îşi dăduse seama că se află în ea cele două milioane. Ce i s-ar fi putut întâmpla, dacă el ar fi ştiut asta mai din timp?

Merge înainte, fără vreo ţintă. Ajunge la o piaţă mai mare şi acum abia respiră ceva mai uşurată. Prea marea ei grabă ar putea bate la ochi. Trebuie să se liniştească, oricât i-ar veni de greu.

Oamenii se opresc în faţa unei coloane de afişaj. Tocmai se lipeşte o încunoştinţare.

Fără de voie, Alice aruncă o privire asupra afişului şi se sperie aşa de tare, încât e aproape să se trădeze.

Autorităţile poliţieneşti acordă o mare recompensă aceluia care va aresta sau va denunţa pe complicele lui Mască-Roşie şi va aduce cele două milioane pe care misteriosul criminal le-a furat de la bancherul Grosser, pe care l-a înjunghiat.

Dacă cei din jur ar putea bănui, că fata asta atât de simplu îmbrăcată şi care stă atât de sfioasă deoparte, duce cu sine în geanta pe care o poartă la subsuoară suma aceea enormă, s-ar năpusti ca fiarele asupra ei; de asta e sigură. Cuprinsă din nou de groază, porneşte mai departe. I se tot pare că descoperă ochi de poliţişti în toate privirile care-o examinează făr' de nicio bănuială.

Fără ca să se gândească la mâncare şi la băutură, rătăceşte ceasuri întregi, şi puterile sunt gata s-o părăsească. Fusese mânată de gândul de a înapoia bancherului cele două milioane, banii păcatului.

Nu-i fu chiar aşa de greu de găsit casa, în a cărei apropiere aşteptase noaptea, pe când Mască-Roşie executa jaful şi crima. Dar nenorocita nu îndrăzneşte să treacă pragul porţii.

Ce să spună oare?

N-o să i se ia banii aşa cu una cu două, asta e limpede ca ziua. Va fi reţinută şi dusă la poliţie. Şi apoi? Complicele lui Mască-Roşie e căutat pretutindeni, s-a pus chiar un premiu pentru prinderea lui. Autorităţilor nu le e numai de bani. Alice se bate cu gândul de n-ar fi bine să lase geanta cu bani în vestibulul vilei, poate cu câteva rânduri scrise.

Dar scutură curând din cap. Lăcomia omenească e prea mare. Poate da de suma asta enormă un om cinstit chiar, şi momit de aur, devine răufăcător! Sustrage banii! Între o sută de inşi, cine ştie dacă s-ar găsi unul măcar, care să reziste unei asemenea ispite.

Ea nu îndrăzneşte să pătrundă în casă, nu trebuie să fie arestată, ca s-o ia poliţia în cercetare, s-o silească, să spună ce ştie despre Mască-Roşie, în prezenta tatălui ei poate, care

e agent al poliţiei, ceea ce ştie prea bine Alice acum.

Aceste reflecţii gonesc tot mai departe pe sărmana fată.

A trecut demult amiaza. Alice e obosită de moarte; abia de se mai poate ţine pe picioare.

Ca să se mai odihnească puţin, se aşază pe o bancă, care se află în mijlocul brazdelor din grădina zoologică.

Oamenii care trec pe dinaintea ei nici n-o iau în seamă. Cui să-i vină în minte, că mult căutata complice a lui Mască-Roşie s-a aşezat aici, obosită, flămândă, cu toate că se află două milioane în geanta care o ţine în mână cu atâta grijă.

Alice îşi frământă creierul, doar-doar o găsi o soluţie.

Deodată, tresare. Aproape de tot de ea se opreşte o femeie drăguţ îmbrăcată, simplă la înfăţişare, care se aşază îndată lângă Alice, fără ca să fi cerut voie.

Privirile cu care o învăluie străina, o sperie. Ce vrea de la ea femeia asta?

Deodată pune mâna pe braţul Alicei şi spune cu jumătate glas:

— Ne cunoaştem doară! Fii prevăzătoare! Văd colo jos uniforma unui poliţist. Dacă nu ai o atitudine suspectă, omul nu observă nimic, altminteri…

— Cine eşti dumneata? îngână Alice surprinsă.

— Nu mai face o mutră atât de speriată! urmează străina, ne-am văzut doară la prinţul Utaşin!

— Ah! Dumneata eşti…

— Prinţesa! Ei, se înţelege de la sine! afirmă femeia cu un zâmbet mucalit.

Alice nu ştie ce să creadă. Femeia aceasta arată cu totul altfel, cu mult mai tânără, şi apoi rochia asta simplă, de mic-burgheză!

— Încă nu mă pot linişti! îngână ea.

— Şi eu îţi repet că trebuie să te stăpâneşti! Deghizarea dumitale e de altminteri foarte bună! Cine ţi-a dat toate astea?

— Patronul „Bradului Verde”.

— Ah! Aşa, el! Nu prea e ăla om să te poţi bizui pe el! spune „prinţesa”. Ai şi ceva hârtii? Vreo legitimaţie falsă?

— Da... hârtiile unei chelneriţe!

— Ia să vedem sau nu, mai bine ar fi să vii la mine acasă. Îmi pari cam speriată, de parcă n-ai şti încotro s-o apuci, nu-i aşa?

Alice trebuie să recunoască cum că i-a ghicit gândul. Dar e încă zăpăcită, de tot.

— Cred că vila prinţului Utaşin e păzită de poliţie! şopteşte ea.

— Fireşte, asta e doar limpede după cele ce le-am făcut domniilor lor în noaptea trecută. Vorbeam de altă locuinţă, în care m-am refugiat cu Cap-Alb.

— Cap-Alb? Dar cine-i ăsta?

„Prinţesa” izbucneşte fără să vrea în hohote de râs.

— Cine altul să fie decât Alteţa Sa prinţul Utaşin! Doar suntem de-ai noştri, şi dumneata, care ai putut s-o înlături chiar şi pe Aranka, Garoafa-Neagră, cu atât mai mult.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar cine este oare această Garoafă-Neagră? Nu mai înţeleg nimic! rosteşte Alice uluită.

Femeia o priveşte cercetător, cu coada ochiului.

— „Şeful” nu ţi-a spus nimic? Dar atâta cred că ştii că Aranka, sau, cum o numim noi, Garoafa-Neagră e una din amantele lui Mască-Roşie şi că a căpătat de la el un răvaş de drum? A vrut să ne denunţe pe toţi lui Ochi-de-Pisică. Dar nu i-a priit defel. Lovitura de pumnal pe care a primit-o drept răsplată, o s-o simtă ea multă vreme!

Alice se cutremură.

Aranka, amanta lui Mască-Roşie, a vrut să-l trădeze şi a fost pedepsită pentru asta.

— Ei, ei, şopteşte „prinţesa”, nu trebuie să fii geloasă. Se vede doar că Mască-Roşie nu-ţi mai acordă decât dumitale un drept asupra persoanei sale. Altminteri, m-aş fi ferit să te iau sub ocrotirea mea. Mă gândesc însă, că am avea unele de discutat, şi locul ăsta nu-i nimerit pentru aşa ceva. Am ieşit doar ca să mai aud ce se vorbeşte prin mulţime. Pe „prinţesa” de aseară abia de o mai poate recunoaşte cineva în mine, chiar de ne-ar întâlni însuşi Rajahul indian, sau mai bine zis Ochi-de-Pisică.

— Atunci, cine eşti dar? întrebă Alice cu vocea sugrumată.

— Deocamdată, doamna Gutten, care, vizitează Berlinul cu soţul ei ca să consulte un medic. Hai, vino!

Se ridică şi Alice o urmează aproape mecanic.

În femeia aceasta are înainte-i pe o complice a lui Mască-Roşie, o iniţiată care trebuie să-i ajute.

Doamna Gutten se îndreaptă spre o trăsură, pe care a oprit-o şi spune birjarului adresa.

— Locuim într-o mică pensiune particulară, zice ea.

După un drum de vreun sfert de oră, trăsura se opreşte şi cele două femei coboară.

E una din acele pensiuni, din care se află cu sutele într-o metropolă ca Berlinul, locuinţe care se închiriază pe câteva zile, săptămâni sau luni.

Doamna Gutten a închiriat acolo, pe un anumit timp, două odăi alăturate, pentru ea şi soţul ei, „profesorul Gutten”, şi nimeni nu bănuieşte că ar fi prinţul Utaşin cu soţia, doi complici ai vestitului Mască-Roşie.

— Încăperile din dreapta şi din stânga sunt neocupate, de asta ne-am şi încredinţat sfredelind găuri în uşi, îi explică doamna Gutten. Vreau numai să dau de veste lui Cap-Alb. Dumneata odihneşte-te, până una-alta.

Zicând acestea, dispare în camera alăturată, unde un bărbat stă tolănit într-un fotoliu şi suflă pe nas rotogoalele de fum albăstrui ale unei ţigări ruseşti.

— Ei, pe cine ai adus încoace? întreabă el cu jumătate de gură pe femeia care tocmai intra. V-am văzut coborând din trăsură.

— E amanta „Şefului”!

— Ei drace! exclamă el, ridicându-se de pe fotoliu. De unde vine?

— Am întâlnit-o la grădina zoologică. Toate celelalte ţi le poate spune chiar ea. Pare-se că nu ştie nici ce să facă, nici încotro s-o apuce! Trebuie s-o ajutăm!

— Fireşte, doar aşa sună porunca! aprobă bărbatul repede. Mască-Roşie e arestat deocamdată, dar să nu-şi închipuie poliţia că o să-l poată ţine multă vreme! Şi de cum o scăpa,

iar apucă el frânele.

— În vremea asta Joe e cel care ordonă. Scurt, suntem obligaţi să luăm fata sub ocrotirea noastră.

— E oare o „profană”?

— Da, de asta sunt încredinţată. Ştie naiba, ce-o fi găsit la ea ca să-i placă până într-atât!

— Ce ne pasă nouă? Treaba lui! răspunde bărbatul. Vreau să vorbesc cu ea, să ştim cam ce are de gând. Astea trei-patru zile tot nu-i de făcut nimic.

Şi se îndreaptă spre uşă, dar falsa prinţesă îl trase repede de o parte.

— Mai am ceva de aranjat cu tine! şopteşte ea.

— Ei, ce-i? Vorbeşte odată, ce naiba! mormăie el supărat.

— Poliţia caută cele două milioane ale lui Mască-Roşie!

— Ei, şi ce-i cu asta? O fi ştiut el cui trebuie să le predea!

— Dar dacă am ghicit cui?

— Ce vrei să zici? De ce-ţi rostogoleşti aşa ochii în cap?

— Aia de colo, de afară le are! zice ea, cu glas şuierător.

— Nerozii! Nu le-o fi având în buzunarul rochiei, hai?

— Nu, dar în mapa de piele. Mască-Roşie a fost arestat, dar fără bani, pe care îi predase unui complice. Complicele acesta e amanta lui, şi acum aleargă prin oraş cu cele două milioane la subsuoară. Sunt aşa de convinsă de aceasta, cum sunt încredinţată că e acum ziuă şi nu noapte.

Cap-Alb îşi duce mâna la frunte şi schimbă cu femeia o privire plină de tâlc.

— Chiar dacă ai avea dreptate să presupunem, ei, ce poţi face?

— Nu mai vorbi şi tu ca un prost!

— Dar dacă „Şeful” prinde de veste că am vrut să-l înşelăm, dăm de dracu! Ştii şi tu asta!

— Păi desigur! Dar mai întâi de toate el mai e arestat, şi-n al doilea rând nu ştie sau nu trebuie să afle că tocmai noi am adăpostit fata.

— Şi unde vrei s-o ducem?

— Asta-i fleac! Numai un nerod nu s-ar pricepe cum să procedeze. N-avem cufărul cel mare?

Perechea criminală se priveşte ochi în ochi, apoi, fără ca să răspundă ceva, bărbatul deschide uşa camerei alăturate şi iese în întâmpinarea Alicei cu un zâmbet amabil.

Ea vede că nici el nu e aşa de bătrân cum păruse ca „prinţ Utaşin”.

Barba lui frumoasă, mare, albă s-a rărit şi s-a scurtat, şi părul nu mai e aşa de elegant frezat ca-n noaptea aceea. Totul teatru, comedie, vasăzică!

„Prinţul” scutură mâna Alicei şi se arată foarte încântat că poate ajuta pe protejata „şefului” său.

După ce Alice îi informă de cele întâmplate din noapte până dimineaţa, banditul clătină din cap, dus pe gânduri.

— Lucrurile stau foarte rău, zice el. Înainte de toate, va trebui să aşteptăm câteva zile până ce putem încerca a ne pune în legătură cu Mască-Roşie.

— Crezi că o să fie cu putinţă? întrebă Alice plină de frică.

— O să ne luăm şi noi inima-n dinţi! Principalul, fireşte, sunt banii. Trebuie să încercăm să mituim un paznic. Mai bine ar fi însă, dac-am putea introduce pe careva de-ai noştri în închisoare sau la infirmeria unde se află „Şeful”. Din nefericire, nu am mai putut ajunge înainte de dispariţia lui Mască-Roşie la o împărţire a prăzii, aşa că suntem cam strâmtoraţi.

Examinează cu o privire pânditoare pe Alice.

Ea a pus mapa de piele pe un scaun, dar o presimţire îi spune că nu trebuie să vorbească nimănui de banii aceştia, căci altminteri i-ar fi smulşi.

— El nu m-a iniţiat defel în afacerile lui, răspunde ea încet.

„Prinţesa” face un semn cu ochiul pseudo-soţului ei.

— Fireşte, pe cine ar fi iniţiat vreodată Mască-Roşie decât doar poate pe Joe! aprobă bărbatul. Dar vom vedea noi ce-i de făcut. Deocamdată dumneata rămâi aici!

Aşadar fu hotărât ca Alice să rămână acolo, cu toate că nu se prea simţea atrasă spre cele două fiinţe care se arătau prietenoase, dar nu-i inspirau mare încredere.

Gazda puse să se aşeze încă un pat şi Alice se putu cel puţin odihni după agitaţiile ultimelor două zile.

Nici bărbatul, nici femeia nu părăsiră casa în ziua aceea. Tot discutau de ceea ce trebuia întreprins, pentru liberarea lui Mască-Roşie.

Dar noaptea, Alice nu putu totuşi dormi defel. Avea mapa de piele sub căpătâi, dar tot mai mult creştea teama că şi aici ar putea fi jefuită de bani.

Se hotărî să fie prudentă şi-şi făgădui ei însăşi să facă de acum încolo tot ce i-o sta în putinţă, ca să împiedice sau să îndrepte orice crimă a lui Mască-Roşie.

Începutul voia să-l facă cu banii furaţi.

În odaia de alături „prinţul” se mai sfătuia cu tovarăşa lui.

— Asta nu-i chiar aşa de proastă cum îţi închipui tu! zise bărbatul. A şi observat că atribuim mapei de piele mai mult interes decât e nevoie.

— Atunci trebuie s-o terminăm cu atât mai repede! răspunde femeia laconic. Cu două milioane putem să ne găsim un colţişor, unde să nu ne poată găsi nici Mască-Roşie, dacă o prinde ceva de veste!

— Afacerea asta nu mă prea încântă. Aş prefera să nu mă amestec. Datoria noastră ar fi…

— Eşti un măgar ca toţi bărbaţii! îi curmă vorba femeia.

El răspunde cu indiferenţă:

— Fă ce pofteşti!

Femeia îi aruncă o privire care nu conţine nimic măgulitor şi dispăru în camera de alături.

O lampă mică arde toată noaptea. Dar femeia nu izbuteşte să se apropie de Alice.

Ciudat, ori de câte ori crede că fata e cufundată în somn adânc, ori de câte ori se ridică încet de tot, cu ochii îndreptaţi spre patul aşezat la celălalt perete, de fiecare dată întâlneşte privirile fetei.

Niciuna din ele nu spune vreun cuvânt, mute cad capetele înapoi pe pernă.

Spre dimineaţă, doamna Gutten adoarme. N-a izbutit s-o atace pe Alice în somn, şi trebuie să evite orice ţipăt. În casa aceasta e ţinută cu adevărat drept doamna profesor Gutten.

Iau dejunul împreună, dar în tot timpul zilei domneşte o

atmosferă apăsătoare. În aer pluteşte ceva sinistru.

După amiază „profesorul” iese singur în oraş, ca să facă unele târguieli. Începe a se întuneca când se întoarce.

Adunaţi în jurul lămpii, el le comunică apoi, că tot oraşul e în mare fierbere din pricina arestării lui Mască-Roşie, care nu vrea să facă nicio declaraţie!

— Ştii ceva despre asta? întreabă apoi pe Alice.

— Nu, răspunde ea scurt.

Toată ziua şi-a frământat capul, doar o găsi un mijloc să scape de aici. Aşa cum e deghizată nu va putea fi tocmai uşor descoperită şi ar putea să se angajeze undeva, până ce se va mai linişti marea agitaţie din oraş. Dar doamna Gutten părea că o observă cu ochi de Argus. Se duseră destul de devreme la culcare. Falsul prinţ pretextă că e obosit.

Azi nu au aprins nicio lampă de noapte. Locuinţa se afla la catul al doilea, într-o stradă puţin frecventată din Nord. Fereastra rămăsese puţin deschisă şi lumina lunii se revărsa pe podea.

Curând după ce cele două femei se culcară, se lăsă o linişte adâncă. Doamna Gutten a avut grijă să încuie uşa de comunicaţie dintre cele două odăi. O a doua uşă duce spre coridor, dar şi aceea fusese încuiată.

Un nor acoperă luna şi timp de câteva minute se făcu întuneric în odaie.

Dormea oare Alice? Aşa se părea. Deodată, doamna Gutten se ridică fără de zgomot, îşi face de lucru cu o batistă şi o sticluţă pe care le-a scos de sub căpătâi, şi aruncă apoi cu multă dibăcie batista făcută ghem pe patul celălalt, încât să cadă aproape, de tot de fata adormită.

Tot mai e întuneric în odaie. Se aude un zgomot uşor, ca şi cum Alice şi-ar fi mişcat capul. Doamna Gutten râde în sinea ei.

Peste cinci minute o să doarmă aşa de adânc, că nici trâmbiţele zilei de apoi n-o mai trezesc.

Se face oarecare lumină. Dincolo, pe patul Alicei, nu se mişcă nimic. Trec vreo zece minute apoi femeia se ridică şi se furişează întocmai ca un vampir pe covor spre patul fetei. Se

opreşte aproape de tot de pat. Nu poate vedea în plin chipul Alicei, căci fata e întoarsă cu faţa la perete.

Apoi, se apleacă peste gâtul alb al tinerei fete. Mâinile îi sunt pregătite pentru crimă, sunt gata să se abată asupra fetei, când deodată Alice întoarce capul şi priveşte cu ochi mari pe doamna Gutten.

Aceasta se trage îndărăt cu un strigăt răguşit.

— Ce voieşti de la mine? zice Alice.

— Banii, cele două milioane! Adu-le-ncoace! că de nu îţi stingem lumina vieţii! gâfâie femeia, cu chipul descompus.

Vrea să smulgă perna, să-i apuce mapa, dar Alice nu era cu totul nepregătită pentru atacul acesta...

Nu dormea când batista fusese aruncată spre ea, şi îndată recunoscuse că era îmbibată de cloroform. O apucase cât putuse de repede şi făcând-o la loc ghem o ascunsese sub pernă, aşteptând să vadă ce va urma.

Doamna Gutten nu se dă bătută, dar fata ştie că e chestie de viaţă şi de moarte, şi se împotriveşte din răsputeri.

— Cap-Alb, hei! Vino-mi într-ajutor! Muierea asta e turbată, gâfâie ea cu glas răguşit.

Dar bărbatul de alături preferă să nu se amestece în chestia asta, căci, pe cât vede, afacerea nu se poate rezolva fără de gălăgie.

Alice a sărit din pat şi a apucat un sfeşnic, care se află pe măsuţa de noapte. Disperarea îi dă curaj. În clipa în care doamna Gutten se apleacă vrând s-o inducă în eroare pe fată, capătă o lovitură puternică în cap cu sfeşnicul de fier şi se năruie la pământ cu un horcăit.

În momentul acesta cineva zgâlţâie uşa de alături. Este falsul prinţ.

— Hei, Bella, ce s-a întâmplat? Dar răspunde odată, ce dracu! se aude un glas şuierător prin gaura cheii.

Alice aprinde lumina cu mâini tremurânde. Înaintea ei, întinsă pe covor, zace doamna Gutten în cămaşă de noapte. O dâră de sânge i se prelinge pe frunte. Nu se mişcă; lovitura n-a dat greş.

Alice se îmbracă cu o grabă febrilă. Ştie că trebuie să plece,

altminteri se trădează totul. Atacul femeii i-a arătat ce fel de soi sunt complicii lui Mască-Roşie.

Încă o dată falsul prinţ mai bate în uşă, şi apoi se face linişte. Nu-i rămâne decât să presupună că tovarăşa lui a omorât-o pe Alice şi că face acum să dispară cadavrul.

În câteva minute, fata cu chipul palid ca de mort e gata de drum. Mapa mai stă neatinsă sub pernă. Prevăzătoare, Alice, cu comoara ei la subsuoară, deschide uşa spre coridor şi se furişează afară.

Dacă o avea noroc găseşte cheia atârnată lângă uşa coridorului.

Slavă Domnului, iat-o!

Întoarce cheia în broască, uşa se deschide, afară e scara, când deodată o mână i se pune pe umăr.

O rază de lumină cade din spate spre ea; se întoarce speriată… falsul prinţ stă înaintea ei.

Se opreşte un moment ca paralizată, dar apoi îşi revine.

— Dă-mi drumul vreau să plec! zice ea gâfâind.

— Ce s-a întâmplat cu Bella? mormăie falsul prinţ.

— Zace în odaie, eu am răpus-o! răspunse ea cu glas răguşit. Dacă nu-mi dai drumul, strig după ajutor de se adună casa toată!

Criminalul s-a tras înapoi fără voie.

Tovarăşa lui omorâtă? Dar banii, cele două milioane?

Vede mapa de piele şi vrea să se repeadă spre uşa de la intrare. Se întoarce cineva acasă şi, o clipă mai târziu va apărea pe treptele scării.

— Să te ia naiba! scrâşneşte el.

Şi, trăgându-se înapoi în coridor, închide uşa.

E încredinţat că fata nu-i va trăda. S-o urmeze, să intre în luptă cu ea şi să-şi rişte cu asta viaţa şi libertatea?

Alice coboară scara în fugă. Omul care descuiase poarta mai stă de vorbă cu un prieten care l-a condus până aici.

El se trage în lături instinctiv, văzând că vine de sus o doamnă!

Alice observă asta şi respiră uşurată. Slavă Domnului, nu trebuie să dea nicio lămurire.

A salvat mapa, dar frica nu-i dă pace multă vreme. Mereu i se pare că vede în urma ei pe falsul prinţ Utaşin, care-o urmăreşte deghizat.

Iar se află pe stradă, neştiind încotro să apuce.

Dar nu vrea să mai păstreze milioanele; ceea ce i s-a întâmplat azi se poate repeta în fiecare zi.

Se urcă pe platforma tramvaiului electric şi porneşte în direcţia în care se află vila Bancherului Grosser. Ajunge curând acolo şi-şi urmează drumul pe jos. Coteşte într-o stradă mai liniştită şi se opreşte ca să mai răsufle. Trebuie să ia o hotărâre.

Cum poate transmite mapa posesorului ei fără ca să-şi primejduiască propria persoană?

Iată că vine cineva. O femeie. E foarte grăbită; s-ar crede că e urmărită. Instinctiv, Alice se retrage în umbra unui zid. Femeia trebuie să treacă îndată.

Alice îi şi aude respiraţia repede, gâfâitoare. Să fie oare o nenorocită ca şi dânsa? Priveşte în faţa trecătoarei şi un strigăt îi scapă de pe buze:

— Margot, Margot!

Femeia se opreşte din fugă, întoarce capul, vrea s-o ia din nou la goană, dar nu poate, chiar de-ar fi să-şi piardă viaţa.

— Alice, surioară. Tu aici... Tu?

Cele două surori îşi cad în braţe, plângând în hohote.

Capitolul 35 – Max îmblânzitorul de şerpi

Leonie de Brissac şi-a frământat zadarnic creierii, întrebându-se cine să fi fost acela care i-a putut juca infama farsă din parc.

Se afla cineva care avea cunoştinţă de primejdioasa taină, căci deschizătura în care pusese scrisorile şi documentele era goală, deci cineva trebuie să fi furat hârtiile.

Se gândi la toate persoanele care aveau o ocupaţie în castel, dar pe niciuna nu căzu vreo bănuială deosebită. Şi după toate astea, nici măcar nu putea iniţia în chestia aceasta

pe Eberhard sau pe maică-sa.
Ce putea oare spune? Despre ce hârtii era vorba? Cu tainică groază aştepta zi de zi, ca vreun vizitator să se anunţe contelui. Ceea ce se afla în hârtiile furate era destul de important, ca să poată obţine în schimb o avere drept răsplată.
Dar dacă contele a luat cunoştinţă de cele cuprinse în scrisori?
Pe cât îl cunoştea ea pe Eberhard, el nu era în stare să primească o situaţie uzurpată, de moştenitor fals, ci el ar fi preferat să ia asupră-şi sărăcia decât să profite de o nedreptate!
Ea însă n-avea decât o singură preocupare: să devină soţia lui, contesă de Hohenegge şi moştenitoarea milioanelor.
Că vipera n-a ajuns întâmplător în deschizătura de sub vechea vază de flori, era ferm încredinţată. Nu exista decât o singură explicaţie: probabil că cineva o zărise pe când ascundea hârtiile, acela le-a furat mai târziu, şi pentru a lăsa o chitanţă baroanei, strecură în mod perfid în gaură un şarpe, pe care l-o fi prins prin parc sau prin pădurea învecinată, unde sunt aşa de uşor de prins, apoi a închis la loc gaura, cu ajutorul vazei.
Când ar fi vârât apoi cineva din nou mâna în gaură, era de la sine înţeles ca reptila să sară în sus.
Renghiul acesta trăda un om josnic. Nu putea fi decât vreun servitor sau aşa ceva. Dacă Leonie izbutea să cadă la învoială cu omul acela de îndată ce va ieşi la iveală, atunci nu era încă aşa de mare dezastrul.
Şi omul trebuia să vină în fiecare zi, în fiecare oră se putea ivi.
Eberhard ieşi călare, fără a-i spune ceva şi fără s-o poftească să-l însoţească, aşa cum mai făcuse şi altă dată, chiar adesea, până nu se logodiseră încă. Fără îndoială că iar i se întâmplase ceva în capitală, care-l făcea să rătăcească fără de pace.
Nici baroana nu-şi găsea astâmpăr în castel. Dăduse în grijă maică-sii, care nu se putea dumiri de ce Leonie tot nu se

simţea încă fericită, căci logodna doar nu se rupsese încă, să trimită în parc pe oricine va întreba de ea.

Abia părăsise castelul, continuând a se plimba sub copacii umbroşi, când iată că văzu un băiat de vreo patrusprezece ani, furişându-se după un tufiş.

O străbătu o spaimă uşoară. Băiatul acesta zdrenţăros probabil că o pândea aici de mai multă vreme. El se ridică în picioare, aruncă o privire a ochilor săi mici şi vicleni pe drumul spre castel, spre a vedea de nu vine cumva cineva dintr-acolo. Scoase apoi din căptuşeala pălăriei o scrisorică închisă.

— Dumneata eşti doamna baroană de Brissac? întrebă el.

— Da. Ce este? răspunde Leonie cu un aer dominator, astfel încât băiatul îşi cam pierdu îndrăzneala.

— Dacă eşti dumneata aceea pe care trebuie s-o aştept, şi de altminteri ai părul roşcat, cum spunea Max Şerparul, atunci să-ţi dau scrisoarea asta! răspunde el.

— Cine-i Max Şerparul? întreabă Leonie, neplăcut surprinsă.

— Păi asta scrie în scrisoare, mi-a spus Max Şerparul, zice băiatul râzând. Da’ vreun bacşiş pentru serviciul ăsta nu iese?

Leonie pricepe că a primit o veste de la hoţul necunoscut, care i-a sustras preţioasele hârtii.

Aruncă băiatului o monedă de argint pe care el o ridică la repezeală şi dispăru apoi pe după tufişurile dese.

Baroana aşteaptă o vreme, cu toate că inima îi bate să se spargă de tulburare, apoi ascunde în buzunar hârtia nu prea curată şi se întoarce la castel.

Ajunsă în camera ei, se asigură mai întâi ca să nu poată fi deranjată, încuind uşa.

Numai după aceea deschide plicul, cu un simţământ pe jumătate de silă, pe jumătate de curiozitate.

Biletul pe care-l scoate nu conţine decât puţine cuvinte:

„Dacă doamna baroană ar dori să se pună în legătură cu posesorul interesantelor documente, atunci o aştept de la ora cinci încolo în coliba cea veche a paznicului de vânat, de la marginea parcului, unde începe pădurea.

Max Şerparul”

Asta-i totul!…

Leonie ştie cine-i hoţul. Îl cheamă Max Şerparul. Dar tare ar fi vrut să ştie, ce fel de creatură e acesta.

Descuie şi sună un servitor.

După ce-i cere unele servicii neînsemnate, îl întreabă, aşa într-o doară, dacă a auzit cumva despre un om care se numeşte Max Şerparul.

Servitorul dă din cap.

— E fiul unei văduve bătrâne. Bărbatul ei fusese pe vremuri paznic al pădurii. Pe cât ştiu, ea locuieşte pe partea de răsărit a parcului, într-o colibă dărăpănată. Răposatul domn conte a lăsat poruncă să nu fie izgonită de pe domeniile sale, iar comunitatea îi dă o pensioară.

— Îl cunoşti pe fiu de aproape?

— L-am văzut odinioară de câteva ori, dar de un an încoace nu s-a mai arătat. Cică ar fi la închisoare.

— Şi acum încă? Am auzit vorbindu-se azi, pe când mă plimbam, că Max, îmblânzitorul de şerpi, s-ar fi arătat din nou pe aici.

— Atunci pesemne că o fi fost liberat. Cică ar fi căpătat o jumătate de an închisoare, şi poate şi mai mult, pentru braconaj. Taică-său pusese odinioară mari nădejdi în el, l-a trimis chiar şi la Şcoala de Silvicultură, dar băiatu’ nu era bun de nimic.

— Vasăzică, astfel de oameni se învârt pe aici? De ce i se spune Max Şerparul?

— Asta îşi are tâlcul ei, doamnă baroană. Băiatului ăstuia i-au fost dragi tare toate reptilele din copilărie.

Baroana dă din cap. Nu are nevoie să ştie mai mult.

Se hotărăşte să facă chiar azi după-masă, o vizită omului aceluia. Din nefericire, nu posedă momentan o sumă de bani mai măricică, pentru ca să-l poată mitui, dar poate că prin autoritatea personalităţii ei să realizeze mai mult.

Talentul ei de orientare, o vă face să găsească şi coliba paznicului pădurii, dincolo de marginea parcului.

E aproape cinci, când părăseşte castelul îmbrăcată într-o rochie foarte elegantă, tare strânsă pe corp, care lasă să-i iasă în evidenţă formele. În mână poartă o umbrelă de dantelă, dar în poşetă are pregătit pentru orice eventualitate un mic revolver încărcat.

După un mers grăbit, a ajuns la marginea de răsărit a parcului. E trecut de ora cinci, după cum arată ceasul ei. O zăpuşeală neplăcută domneşte peste parc, care nu prea e vizitat prin partea aceasta.

Leonie priveşte în juru-i. O fi greşit drumul? Nu, colo la o depărtare oarecare observă între tufişuri o parte a unui acoperiş de şindrilă, vechi, năpădit de muşchi şi buruieni.

Nu e nimeni pe drum, partea asta a locului pare părăsită. După o scurtă cumpănire, baroana porneşte pe poteca gloduroasă ce duce spre colibă.

Cele câteva ferestre licăresc în toate culorile, uşa atârnă strâmbă, totul e jalnică imagine a completei dărăpănări.

Cu toate astea, Leonie nu şovăie nicio clipă. În momentul următor, a şi împins uşa colibei, şi strigă înăuntru, poruncitor:

— Este cineva aici?

— La ordinele dumneavoastră doamnă baroană. Intraţi, vă rog, în palatul meu, vine răspunsul prompt.

Izbită de acest fel de a se exprima, Leonie priveşte arătarea care o întâmpină dinspre fereastră.

E un flăcău de vreo douăzeci şi doi de ani, nu urât, dar cu o expresie de viclenie. E îmbrăcat pe jumătate vânătoreşte, pe jumătate orăşeneşte. Nu există decât o singură încăpere, un culcuş, de paie într-un colţ, dar pe jos mai multe lăzi, cu capacele pe jumătate întredeschise, în care se aude un hârâit ciudat.

— Mica mea menajerie, declară el văzând privirea speriată a Leoniei, şi râde ironic.

— Să ajungem repede la chestiune, răspunde baroana, fără a observa privirea de admiraţie a tânărului, care contemplă formele ei pline. Dumneata mi-ai trimis biletul ăsta?

— Desigur, doamnă baroană.

— Tot dumneata mi-ai furat hârtiile din ascunzătoare şi mi-

ai jucat farsa obraznică cu şarpele?

— Exact, doamnă baroană, a fost o mică glumă. Vipera nici nu putea măcar să muşte.

— Vrei să pui condiţii pentru eliberarea hârtiilor, fireşte!

— Ar trebui să fiu un nătărău dacă n-aş face-o!

— Mai întâi de toate o întrebare: ai citit hârtiile?

— Hm, presupuneţi, dacă vreţi, că ar fi aşa!

Leonie îl priveşte pe flăcău cu asprime, apoi se răsteşte la el:

— Ce te holbezi aşa la mine?

— Pardon, stăteam şi eu în cumpănă ce să vă cer!

Râde iar de i se văd dinţii albi.

— Ei, spune repede, ce ceri pe hârtiile celea? Pentru dumneata n-au absolut nicio valoare, şi nici n-ai avea ce face cu ele, dacă le-ai da în vileag, căci nimeni nu te-ar crede.

— De, depinde! Dar eu sunt un om cu care se poate sta de vorbă. Dumneata mă întrebi cât cer pentru înapoierea scrisorilor, eu spun preţul: chiar pe dumneata însăţi, frumoasă baroană!

Leonie se trage îndărăt.

— Eşti beat sau nebun? zice ea gâfâind.

— Niciuna din astea două! Ştiu foarte exact ce stă pentru dumneata în joc, cât îţi sunt de preţioase dumitale documentele astea! Despre partea mea, n-ai decât să devii contesă de Hohenegge, dar pe lângă asta, amanta mea! Altminteri, nu se face târgul!

Ochii lui ameninţă parcă s-o înghită, respiraţia îi e fierbinte şi gâfâitoare. El vede pe frumoasa femeie trăgându-se înapoi, o vede cum îl priveşte cu oroare, dar tocmai asta îl aţâţă, îl aprinde şi mai tare. Şi el e singur cu ea.

Dintr-o săritură, s-a aruncat asupra ei şi o cuprinde în braţe. Îşi apasă buzele pe gâtul ei, pe pieptul ei, ea abia de se poate apăra împotriva lui, strigătul ei nu va fi doar auzit de nimeni.

În sfârşit şi-a putut elibera o mână. Revolverul se-ndreaptă în sus, răsună o detunătură!

Dar Max Şerparul i-a smuls arma cu un hohot de râs, şi

ridicând trupul ei plin, cu amândouă braţele, o duce spre fundul încăperii.

— Ajutor! strigă ea ca ieşită din minţi.

Deodată răsună o bătaie puternică în uşa colibei.

Flăcăul îi dă drumul baroanei, blestemând şi priveşte sălbatic în juru-i.

Pe prag păşeşte contele Eberhard.

Se opreşte un moment ca împietrit de surprindere. Trecuse călare prin pădure şi ţinta lui era – ciudată întâmplare – chiar coliba lui Max îmblânzitorul de şerpi, voind să schimbe câteva cuvinte cu flăcăul, căci primarul din partea locului îi comunicase pe când trecea călare, că fiul fostului paznic-pădurar s-ar adăposti iar de un timp încoace în coliba părăsită, fără niciun drept de fapt, deoarece văduva, mama lui, fusese dusă la azil fiind bătrână şi bolnavă, astfel că Eberhard putea dispune după voie de colibă.

Contele întrebase în treacăt cam ce fel de om este Max, pe care nu-l prea cunoştea mai îndeaproape. Răposatul său tată, contele Bertram, ţinuse odinioară mult la bătrânul pădurar şi de aceea dăduse chiar văduvei dreptul la locuinţă pe viaţă, şi desigur că mai era la mijloc şi vreo poveste tainică. Ce anume, nu putuse, fireşte, afla Eberhard niciodată.

Primarul ridică doar din umeri drept răspuns, dar apoi îşi spuse, totuşi părerea că flăcăul nu-i bun de nimic, că ar fi stat la închisoare, că vrea să fie totdeauna mai cu moţ, altceva decât ceilalţi locuitori ai satului, că-i o fire ascunsă şi un dezmăţat şi că se ocupă din nou cu vechiul său sport, prinderea şerpilor. „Bine ar face domnul conte să ordone să fie îndepărtat de aici, căci comunitatea nu prea are a se mândri cu un astfel de individ”.

Eberhard nu luase încă o anumită hotărâre, se bătea chiar cu gândul să-l lase pe flăcău în coliba dărăpănată şi să-i plătească o leafă, în caz că ar vrea să ia în primire postul tatălui său.

Ajuns lângă uşă, privi în juru-i, căci auzise voci. Descălecă repede şi lăsă animalul să pască.

Se apropie de colibă, a cărei uşă nu părea zăvorâtă şi în

momentul acela se auzi detunătura.

O voce femeiască chema ajutor.

Lui Eberhard i se păru că auzise aceasta foarte desluşit.

Nu trebuia să mai stea pe gânduri. Cu o mână puternică, izbi în lemnul mucegăit al uşii care nu voise să cedeze de la început, apoi intră.

— Leonie, tu aici? exclamă el.

Se apucă de frunte, pentru că încă nu-şi poate da seama de situaţie şi nu înţelege încă nimic. Dar apoi se repede asupra lui Max Şerparul, care mai stă şi acum cu mâinile desfăcute ca nişte gheare, cu ochii aprinşi şi cu faţa roşie de surescitare, lângă baroana care se luptă să-şi revină.

O lovitură şuierătoare de cravaşă şi flăcăul se trage înapoi în colţ, răcnind.

Lovitura l-a ars de-a curmezişul obrazului.

Scrâşneşte din dinţi, strânge pumnii, un strigăt răguşit urcă din adâncul gâtlejului său. Ridică pumnul.

— O s-o ispăşeşti, o să-mi plăteşti asta... ha, ha, ha.

În durerea lui turbată, ar vrea să strige o insultă, dar întâlneşte o privire a baroanei, şi se ghemuieşte ca un câine, ferindu-se în lături de o nouă lovitură a contelui.

Leonie pune repede braţul pe umărul logodnicului ei.

— Lasă-l, Eberhard. Te rog eu!

— Cum? zice contele spumegând de furie, mizerabilul ăsta să te atace şi eu să nu-l pedepsesc?

— Lasă-mă să-ţi spun mai întâi, îl roagă ea linguşitoare, palidă încă de spaima prin care trecuse.

— Spune-mi înainte de toate, Leonie, ţi s-a întâmplat ceva?!

— Nu, îţi mulţumesc, Eberhard, şopteşte ea, rezemându-şi căpşorul de umărul lui.

— Dar cum de ai ajuns aici, tocmai aici, în coliba asta mizerabilă?

Iată, în sfârşit întrebarea fatală!

Dar baroana a şi luat o hotărâre.

Pentru nimic în lume Eberhard nu trebuia să afle că flăcăul acela, care-i priveşte cu un zâmbet ciudat din colţul în care se

află, dominând orice durere, posedă hârtiile.

L-ar sili să i le înapoieze şi atunci totul ar fi pierdut.

Pe cât se pare, se poate bizui pe Max Şerparul, asta i-o spun privirile lui, pe care le înţelege chiar prea bine. Iar cât priveşte atacul lui nerod, se va răfui ea cu el personal.

— N-ar fi bine să ne întoarcem la castel, Eberhard? îl roagă ea. Acolo îţi voi povesti totul!

— Dar eu aş vrea să-i dau lecţia cuvenită ticălosului ăstuia şi dacă-mi spui cine te-a atras încoace…

Leonie înălţă capul.

— Dacă vrei să ştii cu tot dinadinsul, am venit ca să-ţi cruţ ţie un scandal!

— Mie? Şi din partea cui venea ameninţarea?

— De la omul acela de colo!

Max, îmblânzitorul de şerpi, nu ştie nici el ce să creadă despre întorsătura asta, pe care baroana o dă lucrurilor.

— De la un vagabond? Ei, ştii că devine interesant? răspunde Eberhard surprins.

Leonie joacă totul pe o carte! Ori câştigă, ori pierde!

— A ieşit de curând din închisoare şi s-a mutat aici în colibă.

— Asta o ştiu, ei şi?

— Pe semne că o fi găsit într-o ascunzătoare câteva scrisori vechi ale tatălui tău, din care a aflat despre o istorie tot atât de veche care s-a petrecut odinioară în castelul Hohenegge.

Max Şerparul nu se poate dumiri defel.

Oare baroana o fi într-adevăr gata să trădeze tânărului conte întreaga taină a documentelor? Atunci de ce a venit mai întâi singură?

— O poveste veche, care-l priveşte pe tatăl meu? întreabă Eberhard uimit.

— Da, şi pe o persoană, la care probabil că ţinuse pe vremuri! Indiciile pe care mi le-a dat individul ăsta, au fost de ajuns, ca să mă hotărască, să vin singură la el azi după-amiază, ca să-l rog să înapoieze scrisorile, care, aduse la cunoştinţa lumii, ar păta memoria răposatului conte.

Eberhard clatină din cap.

— Nu mă tem de niciun atac în ce priveşte reputaţia răposatului meu tată! Ameninţa individul ăsta cu asemenea destăinuiri?

— Nu tocmai, spunea doar, că ar fi mai bine dacă vechea poveste n-ar ieşi la lumina zilei!

— Şi tu te-ai încumetat să vii încoace singură de tot?

— De dragul tău am făcut-o, Eberhard! Am vrut să-ţi cruţ o durere, în cazul că individul ar fi flecărit despre scrisorile acelea. Sperasem să i le pot răscumpăra cu bani.

— Eu nu cred în ameninţările astea, răspunde Eberhard categoric. Nu cred, atâta vreme cât nu ştiu despre ce e vorba.

— Atunci să-ţi spun un nume, numai un nume, căci mai mult nu pot şi nu vreau să-ţi spun: Antoinette!

Eberhard îşi freacă fruntea.

— Antoinette! În cele mai sălbatice crize de friguri ale tatălui meu, revenea mereu numele acesta. Cine-i această Antoinette?

— Vechile scrisori ale paznicului-pădurar, care era amestecat şi el în chestie, dau informaţii asupra acestui punct. De aceea am vrut să le distrug. Acea Antoinette e moartă, a murit în împrejurări ciudate, de faţă cu paznicul, dar un copil rămase de la ea trăieşte... Fratele tău!

În colibă domneşte linişte de moarte.

Max, îmblânzitorul de şerpi, stă rezemat de fereastră, cu braţele încrucişate, nestingherind nici măcar cu un sunet convorbirea.

Faţă de baroană, el se vede un mare prost, oricât se credea el de deştept.

Eberhard se apropie deodată de Max.

— Unde sunt scrisorile? exclamă el cu asprime, vreau să clarific chestia asta.

— Scrisorile le-am ascuns, nu le dau! răspunde Max, înfruntând pe conte.

— Pot să te izgonesc de aici, coliba e pe domeniul seniorial. Dar n-are a face. Din partea mea, ai putea căpăta slujba tatălui tău, dar scrisorile trebuie să mi le predai acum.

Flăcăul îşi scutură capul ciufulit.

— Vă foarte mulţumesc, domnule, conte, dar renunţ! Acum îmi păstrez scrisorile!

— De ce?

— Doamne, nu se poate şti ce câştig îmi mai poate aduce mica taină!

— Câine de şantajist ce eşti! izbucneşte contele, ridicând din nou cravaşa. Te voi preda justiţiei!

Max Şerparul rămâne calm de tot de asta dată.

— Domnul conte o să se mai răzgândească, zice el. Până una-alta mai rămân aici cu locuinţa. De-or veni jandarmii să mă izgonească, plec… dar, atunci nici eu nu mai am de ce-mi ţine gura!

Eberhard se întoarce dispreţuitor.

— Individul se laudă cu o taină, care nu poate fi lucru mare. Poate, la urma urmelor, vreo fostă amantă a tatălui meu.

Şi fără ca să-l mai învrednicească cu o privire măcar pe Max Şerparul, se întoarce spre logodnica lui.

— Să plecăm, Leonie! Impertinenţa acestui individ m-ar putea face să rostesc nişte cuvinte pe care le-aş regreta mai târziu. Vino!

Ea se atârnă de braţul lui şi se lasă condusă din colibă. Afară aşteaptă calul lui. Îl apucă de frâu şi păşeşte lângă baroană. Mai întoarce o dată capul spre colibă.

Lumina roşie a apusului se revarsă asupra ei. În uşă stă Max Şerparul şi zâmbeşte.

— Încă o dată un astfel de atac şi te paşte închisoarea! îi strigă contele revoltat.

Flăcăul dispare. Lui Eberhard însă i se pare că aude un hohot de râs ironic de după uşă. În clipa aceasta, încordarea nervoasă a Leoniei se descarcă într-un plâns cu hohote. Cu un strigăt pe jumătate înăbuşit, cade în braţele lui, îl cuprinde, îl sărută sălbatic, astfel că el îşi pierde cu totul capul.

— De dragul tău am făcut-o, de dragul tău am îndurat totul, ca să-ţi înlătur din drum orice piatră, Eberhard! Tu eşti totul pentru mine! Idolul meu eşti tu! Strânge-mă tare în braţele tale, sărută-mă, iubite, spune că rămâi ai meu, că nu te mai laşi biruit de vechile fantome ale trecutului!

El simte trupul plin şi cald de viaţă în braţele lui, respiraţia Leoniei ameninţă să-l înăbuşe...

— Sunt al tău! şopteşte el, numai ca s-o liniştească.

Pe buzele lui ard sărutările ei sălbatice. Plini de mister vâjâie şi foşnesc copacii deasupra lor.

Capitolul 36 – Două surori

Trec minute până ce, printre hohotele de plâns ale celor două surori, să se poată înţelege vreun cuvânt.

— Trăieşti, Margot! O, ce fericire că mai am un suflet căruia să mă pot încredinţa! şopteşte Alice, strângând-o din nou în braţe pe sora ei.

Margot îşi revine cea dintâi. Ştie că aici, pe stradă, unde din clipă în clipă se poate arăta vreun trecător, nu e locul nimerit pentru o explicaţie.

— Recunosc după faţa ta, Alice, că şi tu ai trecut prin momente îngrozitoare şi nici mie nu mi-a mers mai bine, zice ea. Ai dreptate să te miri că mă mai vezi trăind! De fapt eu sunt moartă!

— Trebuie să-mi povesteşti totul, Margot! Dar, Sfinte Dumnezeule, abia de mai îndrăznesc să mă arăt între oameni. N-am nicio locuinţă, căci acasă nu mai îndrăznesc să mă întorc. De ce? Ţi-oi mărturisi-o când vom fi singure, Margot, surioară, singure undeva unde să nu ne poată nimeni surprinde.

Margot cumpăneşte repede. Nici ea nu ştie încotro s-o apuce. Dar aici nu pot rămâne. Alice are dreptate.

— Să mergem în strada cealaltă, la o mică pensiune de familie, pe care o cunosc mai demult, răspunde ea după o scurtă gândire. Într-una din odăi ne-om putea deschide inimile una alteia!

Cele două surori au ajuns repede la micul hotel şi stau acum într-o cameră a catului întâi, sub lumina lămpii, una în faţa celeilalte. Se ţin de mână şi se privesc în ochii care au vărsat atâtea lacrimi din ziua în care Margot a fugit din căsuţa

tatălui ei, izgonită de el ca ucigaşă!

După ce chelnerul le-a adus o cină frugală, ele rămân singure.

Margot e întâia care împărtăşeşte surioarei sale cutremurătoarele întâmplări prin care a trecut. Numai un singur lucru îl trece sub tăcere: drumul ei din urmă, la Hohenegge şi ce i s-a întâmplat acolo. Nici măcar surorii sale nu trebuie să-i trădeze taina.

Destul de des îşi întrerupe dureroasa ei poveste şi Alice tresare ori de câte ori apare numele lui Mască-Roşie.

El a vrut s-o omoare pe Margot, şi ca să-l ajute norocul la aceasta, a cerut Alicei în noaptea aceea să-i ureze noroc! O crezuse moartă în pivniţă şi triumfa de isprava asta.

Peste gândirea şi simţirea Alicei trece un fel de vijelie.

Ea întinde mâinile, ca şi cum ar vrea să înlăture înfiorătoarea constatare, lăsând în jos faţa. Zace ca o fiinţă păcătoasă în faţa lui Margot, pe jos, în genunchi.

— Alice, surioară! Tremuri din tot trupul! Ai trecut şi tu prin atâtea grozăvii! De ce nu mă priveşti în faţă? Fii bună, Alice, dacă vreun suflet omenesc te poate înţelege, aceea sunt eu, Alice, sora ta! se roagă Margot, tremurând şi ea de atâta emoţie.

— Dar o să poţi tu ierta pe cea încărcată de vină, Margot? şopteşte fata.

— Tu încărcată de vină? Nu pot crede asta! Te cunosc doară atât de bine, Alice! zice Margot zâmbind. Tu iubeşti poate şi ai căzut victimă seducătorului tău, dar cu vreo vină de alt soi nu ţi-ai putut încărca niciodată sufletul tău curat.

— Atunci află că am devenit amanta lui Mască-Roşie şi sunt complicea lui.

— De bunăvoie, Alice? Nu, nu!

— De bunăvoie, da! L-am urmat, la început silită, crezusem în vorbele lui, care sunt false toate, dar apoi, când mi-a căzut vălul de pe ochi, când l-aş fi putut preda justiţiei, m-am aruncat între el şi tatăl nostru, care-l urmăreşte, cum îl goneşte întreaga lume. Eu am fost aceea care l-a salvat, eu, care l-am ajutat, să ascundă cele două milioane pe care le-a

furat, eu sunt aceea care tremură azi pentru el, care i-a dat totul şi care vrea să rămână lângă el, fie în moarte, fie în viaţă!

Margot îşi priveşte sora cu o groază de nedescris. Are o nebună înaintea ei?

Şi Alice ghiceşte gândul acesta şi cuprinde sfioasă genunchii lui Margot.

— Nu sunt nebună, ştiu ce vorbesc! şopteşte. Niciunui om de pe lume n-aş fi îndrăznit să-i vorbesc astfel. Tu, surioară, n-ai să mă blestemi, tu ai să-mi ajuţi!

Un gând o străfulgeră: cele două milioane! Margot se luptă ca să se stăpânească.

Apoi răspunde ca aiurită:

— Tu, Alice, copila curată, neprihănită, care condamna cu oroare orice faptă rea, tu ai trecut de partea omului aceluia sinistru, eşti complicea lui, eşti a lui, a aceluia care şi-a mânjit mâinile cu sânge, care se joacă cu crima, de parc-ar fi vorba de un sport oarecare? Tu, tu?

Şi Alice nu poate decât să îngâne:

— Da, eu, eu!

Margot priveşte în juru-i, ar vrea să izbească cu piciorul în copila care îngenunche la picioarele ei, dar nu poate, şi nu ştie nici ea însăşi de ce-i lipseşte puterea s-o facă.

— Alice! Pentru numele lui Dumnezeu! geme ea, dă-mi o lămurire despre ceea ce se petrece în sufletul tău.

Atunci sora deschide mari ochii ei viorii şi zice încet, ca-n vis:

— Nu ştiu nimic, îl iubesc, asta-i totul!

— Pe bandit? Pe criminal?

— Îl iubesc, şi toate câte sunt, toate câte le-a făcut, că m-a înşelat chiar pe mine, că a vrut să-l omoare pe tata şi pe tine, toate astea trec pe planul al doilea! Izbeşte în mine cu piciorul, cum ar face tata dacă m-ar auzi, blestemă-mă! Nu pot, nu pot altfel! Numai moartea va stinge în mine iubirea!

Margot se trage îndărăt. O trec fiori.

— Dar atunci, Alice, atunci, ce-o să se-ntâmple oare? murmură ea. Mască-Roşie e arestat, va fi judecat, executat!

Nu există nicio salvare pentru el, chiar de-ar avea un înger lângă sine.

Un zâmbet ciudat pluteşte pe gura nenorocitei fete.

— O să scape, cred în el, şi va izbuti!

— Ah! Nu te vei fi gândind poate să te sacrifici pentru el, să-i mijloceşti fuga?

— Dac-aş putea, da, aş face-o cu preţul vieţii mele! Dar pentru aşa ceva, sunt prea slabă.

Margot are impresia că o amăgeşte un vis sălbatic.

— Mica mea, iubita mea Alice, tu în braţele lui Mască-Roşie! Încă nu-mi vine a crede! Salvează-te! Încă mai e timp! Fugi, cât poţi de departe! Tata are să te ierte, dacă te întorci la el şi mărturiseşti totul, pocăită.

Alice însă, îşi scutură capu-i blond.

— Nu mă întorc la tata, Margot! Bătrânul mi-a aruncat blestemul lui, după cum ţi l-a aruncat şi ţie, şi tu ai fost mai nevinovată decât mine de fapta cu care te împovărau. Sunt pe vecie subjugată lui Mască-Roşie, sunt a lui până la ultima mea suflare!

Margot clatină încet capul. Amândouă pierdute pentru bătrânul lor tată, amândouă din cauza lui Mască-Roşie!

— Ştii, Alice, omul acesta sinistru a omorât probabil, ba nu, cu siguranţă că a făptuit şi crima de la Hohenegge? întreabă Margot.

— Nu cred! îngână fata. La ce să-şi fi încărcat sufletul cu crima asta?

— Atunci crezi mai curând, că eu…

— Nu, nici tu, Margot, altcineva, dar nu ştiu cine.

În nemărginita ei milă, Margot pune mâna pe capul surioarei.

— De ce mai m-ai strigat, Alice? Cu ce-ţi mai puteam eu ajuta? întreabă ea. Drumurile noastre se despart pe veci, asta o recunoşti şi tu! Nu te judec, te compătimesc numai, aşa de adânc, nici nu ţi-o pot exprima. Şi nici să te trădez nu vreau, bunul Dumnezeu să te judece, eu nu pot căci te iubesc, Alice, ca şi odinioară!

Fata se aplecă peste mâinile lui Margot şi le sărută sfioasă.

— Îţi mulţumesc din adâncul sufletului, surioară, nimeni nu-mi va mai vorbi aşa ca tine. Pentru femeia care l-a urmat pe Mască-Roşie, nu se va mai găsi decât vreun blestem.

— Pot face ceva pentru tine, Alice? Spune!

— Da, tocmai asta voiam să te rog şi eu! spune sărmana. Tu ştii că el, că el a furat în noaptea aceea două milioane de la bancherul Grosser. Voia să părăsească oraşul cu banii aceştia! Milioanele sunt încă şi acum la mine!

— Şi le ai – cele două milioane – la tine, zici?

— Da, Margot! Sunt în mapa asta! Vreau să le înapoiez, dar eu însămi nu mă pot aventura în casa bancherului, căci aş fi arestată cu siguranţă. Vrei tu să transmiţi bancherului comoara răpită, surioară?

— Eu?

— Da! N-am pe nimeni, căruia i-aş putea acorda atâta încredere!

— Şi dacă bancherul rănit mă întreabă, cine mi-a dat banii, de unde-i am?

— Spune-i totul, şi dacă găseşti cuvinte care să-i meargă la inimă, dacă-i poţi spune, că vii de la îngerul bun al lui Mască-Roşie, care vrea să repare tot răul pe care-l făptuieşte omul acesta misterios, el îţi va da crezare.

— Vino şi tu, Alice, şi tu vei fi iertată! o roagă Margot hotărâtă.

— Nu, surioară, lasă-mă pe mine să-mi urmez calea. Sunt mai liniştită acum când sunt iar săracă, când prada a fost înapoiată stăpânului ei. Nu vreau să risc primejdia de a fi prinsă de oamenii bancherului Grosser.

Nu cedează rugăminţilor, până ce, în sfârşit, Margot îi împlineşte voia.

— Când să mă duc la bancher, Alice?

— Mâine dimineaţă, şopteşte fata. Această unică noapte, poate cea din urmă, să dormim aici împreună. Şi apoi ne despărţim!

Zadarnice sunt toate celelalte implorări ale lui Margot, ca sora ei să-l părăsească, să nu se mai gândească la omul acela sinistru, care păşeşte prin lume ca o fantomă distrugătoare.

Alice zâmbeşte sfâşietor.

— Nu pot, nu pot! Dumnezeu îndure-se de mine!

Niciuna din ele nu află în noaptea aceea tihna somnului, fiecare ascultă în întuneric respiraţia celeilalte.

În sfârşit se face ziuă. Spre a nu rămâne cu totul fără bani, Alice scoate o mică sumă din mapă şi se mai aruncă o dată la picioarele surorii.

— Pune-mi mâinile tale blajine pe cap, Margot, rosteşte asupră-mi un cuvânt de iertare, poate că-mi va fi dat într-o bună zi să pot frânge blestemul pe care Mască-Roşie îl răspândeşte în juru-i prin iubirea cea caldă pe care i-o închin!

Margot nu poate vorbi, ridică pe Alice spre ea şi o sărută.

— Rămâi cu bine, rămâi cu bine! zice ea în şoaptă.

Apoi pleacă luând cu sine mapa cu un conţinut atât de bogat.

Cu toate că Alice i-a făgăduit că o va aştepta, Margot e însă încredinţată că nu-şi va mai regăsi surioara la întoarcere.

Încet, ca obosită de moarte, coboară scările.

Sus, Alice sună pe chelner după un sfert de oră şi plăteşte nota nu prea încărcată pe care o datorează.

Apoi pleacă. Încotro? N-o ştie nici ea în clipa aceasta, dar se simte deodată uşurată, de parc-ar fi îndeplinit o faptă bună.

Capitolul 37 – În locul unei moarte

Într-o cameră a catului întâi, aproape de încăperea în care se petrecuse atacul, zace grav rănit bancherul Grosser.

Un servitor bătrân dăduse încă în cursul nopţii alarma la poliţie şi casa fu împresurată îndată, fireşte că zadarnic, căci Mască-Roşie fugise între timp cu trăsura.

Doctori vin şi pleacă, îngrijesc de starea rănitului, care şi-a pierdut la început cunoştinţa şi care abia mai târziu a putut da informaţii despre ce i s-a întâmplat şi cine-i de fapt criminalul, care l-a răpus.

Dimineaţa apar reprezentanţi ai justiţiei, spre a-i lua rănitului, pe cât o îngăduie doctorii, un interogatoriu, ca să

capete de la el indicii şi amănunte.

Deşi rana e gravă, totuşi poate vorbi. Doar marea pierdere de sânge l-a slăbit foarte mult, astfel că doctorii sunt pesimişti.

Din fericire, bancherul are în slujba sa vechi funcţionari devotaţi, care veghează la toate interesele patronului lor. Astfel că banca rămâne deschisă.

Au trecut două zile de la sângeroasa faptă.

Rănitul se simte ceva mai bine.

Cu bandajul la gât, zace pe patul de suferinţă rezemat între perne.

Vechiul lui servitor intră în vârful picioarelor.

— Voiam doar să întreb, domnule, începe el, şi stăpânul făcându-i semn cu ochiul că poate vorbi mai departe, el adaugă: S-a întâmplat ceva foarte ciudat. Afară aşteaptă o tânără, care mă roagă s-o anunţ domnului bancher. I-am spus că nu se poate, dar ea a stăruit iar şi iar, spunând că va pleca îndată, dar că trebuie să predea doar ceva! Dar nici acum n-am lăsat-o să intre, voind să ştiu despre ce e vorba. Atunci ea mi-a răspuns foarte liniştită: „Trebuie să înapoiez stăpânului dumitale cele două milioane care i-au fost furate”!

— Las-o… să intre… s-o văd, răspunde încet Grosser.

Infirmierul, care e aşezat pe un scaun aproape de pat, înalţă capul.

Margot trece pragul.

Tulburarea lăuntrică o face să se oprească un moment şi-şi apasă mâna pe pieptul ce i se zbate năvalnic.

Lumina unei lămpi mate cade asupra ei.

În clipa aceasta, rănitul face ochii mari. Vrea să sară în sus, să întindă braţele după fată, un strigăt pe jumătate înăbuşit îi scapă de pe buze…

— Bertuţa!… Bertuţa!

Margot rămâne ca împietrită. Ce să fie asta?

Grosser face semn bătrânului servitor să se apropie.

— Trebuie să vorbesc singur cu doamna, nu-i aşa că ai recunoscut-o şi tu? Îndepărtează-l pe infirmier, doar pentru un sfert de ceas! se roagă el încet.

Servitorul şopteşte ceva infirmierului şi acesta se retrage îndată.

În cameră nu se află decât rănitul, Margot şi servitorul.

— De ce nu vii mai aproape, copila mea? şopteşte bancherul. Ţi-am iertat doar toată suferinţa pe care mi-ai pricinuit-o!

Margot clatină capul, uluită de tot.

— Nu ştiu, domnule bancher, ce să vă răspund, nu vă cunosc! îngână ea.

Pe chipul lipsit de sânge al lui Grosser se aşterne groaza.

Ochii lui caută pe servitor.

— Ia spune-mi, tu ai cunoscut-o doar ca şi mine? Nu e ea Berta, zâna mea cea blondă, care a plecat de la mine pentru că-l iubea pe călăreţul acrobat?

Servitorul priveşte sfios spre Margot.

— E doar o asemănare izbitoare, domnule, dar nu e Berta, răspunde el cu glas abia şoptit.

— Vasăzică, nu e ea, a fost doar o amăgire şopteşte rănitul. Cu toate astea, lasă-mă singur cu dânsa!

Servitorul pleacă. Margot se apropie încet de pat. Şi-a dat seama despre ce a fost vorba adineauri. Bancherul avusese o fiică sau vreo rudă apropiată, care semăna cu Margot, şi în prima clipă o luase drept cealaltă.

— Cine eşti dumneata? întreabă încet Grosser.

— Mă numesc Margot, răspunde fata respirând cu greu. Celălalt nume al meu, vă rog să mă lăsaţi să-l trec sub tăcere, căci eu voi pleca de îndată ce veţi fi reluat în posesie avutul dumneavoastră.

— Îmi aduci?…

— …cele două milioane furate. Sunt aici în mapa aceasta!

Ochii bancherului se înviorează.

— Da, asta-i mapa mea! Dar dumneata, cum de ai ajuns, dumneata, la banii ăştia?

— Fii îndurător şi cruţă-mi răspunsul, răspunse Margot privind sfioasă în lături.

— Nu, dacă nu-mi poţi da o explicaţie limpede, nu iau banii! Servitorul meu va chema poliţia!

Atunci, cu un strigăt de groază, ea cade în genunchi.

— Numai asta nu, asta nu! Vă voi mărturisi tot ce doriţi să ştiţi. Dar apoi mă veţi lăsa să-mi văd de drum, căci nu sunt o criminală, ci o biată fată adânc nenorocită!

Cu cuvinte înăbuşite, întrerupându-se adesea ca să-şi recapete respiraţia, Margot îi povesteşte acum tot ce a aflat de la Alice.

Ştie să găsească accentele cu care să mişte inima bătrânului, căruia i-a pus pe plapumă mapa cu cele două milioane; el dă din cap şi orice asprime a dispărut de pe chipul lui.

— Vocea dumitale, o, Dumnezeule, îmi dă impresia că tot o mai aud pe Berta vorbind, şopteşte el ca-n uitare de sine.

Margot îi spune tot, îi mărturiseşte că sora ei e aceea care-i trimite prin ea milioanele; îi spune chiar că nenorocita îl iubeşte pe Mască-Roşie şi că prin asta îşi va pierde sufletul, că nu speră să mai revadă vreodată în viaţa-i pe nefericita ei soră.

Şi dădu să plece, dar rănitul bâlbâie după mâna ei.

— Şi dumneata, domnişoară Margot? întreabă el încet, fără a-şi lua privirea de la ea. Încotro vrei s-o porneşti acum?

— Nu ştiu, nu mai am niciun cămin! izbucneşte ea deodată.

Domneşte câtăva vreme tăcere, apoi se aude din nou vocea lui Grosser:

— Eu sunt om bătrân, am trecut prin multe, şi înţeleg suferinţa şi durerile tainice ale semenilor mei. Vrei să mi te destăinuieşti?

— Nu pot, se împotriveşte Margot.

— Dacă te rog eu, un om care poate că nu va mai părăsi vreodată patul acesta? Dacă-ţi făgăduiesc, să nu spun nimănui ceva? Eu doar nu văd o străină în dumneata, ci pe zânişoara mea blondă, Berta!

Atunci, deodată, gheaţa ce înconjura parcă inima lui Margot, se topeşte. Dacă ar putea destăinui cuiva toată nemărginita ei suferinţă, poate că s-ar uşura şi ea apoi.

Vorbeşte, la început în cuvinte întretăiate, apoi tot mai agitată, furată de sentimentele ei. Astfel descrie ultimele ei

lupte până în momentul în care căzu asupra ei bănuiala că făptuise crima şi fu socotită apoi drept moartă.

Grosser n-a întrerupt-o, aspiră parcă muzica blajină a vocii sale, priveşte îngândurat, dar cu adâncă compătimire, pe biata fată de la picioarele lui.

— Şi pe contele Hohenegge îl mai iubeşti, nu-i aşa? întrebă el în sfârşit.

Doar lacrimile ei dau răspunsul.

— Dar, deoarece şi el te iubeşte, de ce nu vorbeşti despre groaznica taină, care vă desparte pe amândoi şi vă face atât de nespus de nenorociţi? De ce-l minţi pe el, pe tatăl dumitale, pe dumneata însăţi şi te-ncarci cu ruşine şi dispreţ, decât să te duci să te arunci la pieptul lui?

— O fac de dragul lui, din prea multă iubire, căci nu numai posesia bărbatului iubit dă fericire! Trebuia să-mi cumpăr fericirea cu preţul nenorocirii lui.

— Nu s-ar putea să aflu şi această din urmă taină? La mine e bine păstrată, Margot!

Sărmana mai şovăie niţel, apoi se apleacă, înfiorată asupra patului şi murmură câteva cuvinte, care nu-şi greşesc efectul înfricoşător.

— Nu pot să fac din el un om fără cămin şi fără nume, să fac din el un cerşetor, care ar blestema ziua în care a zărit lumina zilei! spune ea printre lacrimi.

— Dacă e aşa, atunci fireşte că te înţeleg, copila mea! zice el blajin, dar ca să-l laşi celeilalte, e totuşi ceva îngrozitor. Dar ce-ai fi făcut dacă fierbintea dumitale iubire te-ar fi mânat la un pas greşit? Tânărul conte voise să te facă soţia lui, iar tinereţea are sânge furtunos...

Se întrerupe deodată, căci Margot se loveşte cu amândouă mâinile peste obraz, gemând înăbuşit.

— Sfinte Dumnezeule, chiar aşa de departe au ajuns lucrurile? Dar atunci trebuie să vorbeşti neapărat! Doar e în joc onoarea dumitale!

— Chiar de-ar trebui să cerşesc pe stradă cu copilaşul meu în braţe, nu pot şi nu-l voi nenoroci pe Eberhard de Hohenegge!

Limpezi şi hotărâte ies cuvintele din gura lui Margot. Bătrânul bancher simte prea bine că ea îşi dă seama de toată gravitatea situaţiei sale.

— Şi la dreptate nu te gândeşti, Margot? întreabă el cutremurat. Celuilalt să i se răpească dreptul său?

Margot priveşte în sus cu adâncă tristeţe.

— Cine e celălalt? Oare o mai fi în viaţă? Unde s-o fi aflând? Ştie el oare că existenţa lui e învăluită într-o astfel de taină?

— Şi dacă s-ar ivi totuşi?

— Atunci da, atunci ar trebui desigur să vorbesc şi eu, în cazul acesta nici Eberhard n-ar proceda altfel. Dar până atunci nădăjduiesc că nimic nu mă va sili să-l trădez!

Grosser recunoaşte că orice încercare de a o convinge e inutilă. Nu-şi poate lua ochii de pe Margot, care stă ca frântă înaintea lui, căruia i-a dezvăluit taina vieţii sale; de ce tocmai lui, singură n-ar putea-o spune.

Vrea să se ridice încet.

— Şi acum vă rog să mă lăsaţi să plec! şopteşte ea. Aici se află banii furaţi de la dumneavoastră, nu lipsesc decât câteva mărci, le voi restitui de îndată ce-mi va fi cu putinţă. Îmi exprim însă o singură dorinţă: cruţaţi-o pe biata mea soră! Nu spuneţi că ea e amestecată în afacerea asta! E şi aşa nemărginit de nenorocită!

Dar iată că mâna rănitului o reţine locului.

— Margot, zice el încet, ai auzit şi dumneata cum te-am luat drept mica mea zână blondă, pe care am pierdut-o din pricina unui bărbat. Mă prăpădesc de dorul ei. Dar ştiu că n-o s-o mai revăd vreodată, o voce îmi spune că e moartă, pierdută în lumea largă! Nu eşti dumneata o moartă vie? N-ai spus dumneata că o femeie a fost îngropată sub numele dumitale, care avea la dânsa, întâmplător, unele lucruri pe care dumneata le pierduseşi în noaptea aceea?

— Da, aşa am spus, şopteşte Margot, dar asta n-are nicio însemnătate! Moarta nu mă mai poate ajuta.

— Poate că da! Dacă pleci de aici, nu ştii încotro s-apuci. Împlineşte rugămintea unui om bătrân, care desigur că nu va mai părăsi patul lui de suferinţă. Rămâi la mine, ca Berta

Walther, cum se numea fiica mea adoptivă; n-o mai cunoaşte nimeni altul decât bătrânul meu servitor şi acesta mi-e devotat până la moarte.

Nenorocitei i se părea că n-ar fi înţeles bine.

— Eu să?... O, sunteţi aşa de bun! Aţi auzit că iubirea mea m-a făcut să cad, şi totuşi?

— Poate că tocmai de aceea, zice rănitul, clătinând din cap. O să găsim noi cum să împăcăm lumea. Dacă-mi împlineşti dorinţa şi iei chiar de-acum asupră-ţi îngrijirea sănătăţii mele, îl putem şi concedia pe infirmier. Spune da, Margot, e numai şi numai spre binele dumitale, spre salvarea dumitale!

Margot îşi ţine fruntea între mâini. Prea multe evenimente se precipită asupra ei. Să aibă iar un cămin, să-şi găsească iar o ocupaţie, tocmai aici la omul acesta, căruia sora ei în unire cu Mască-Roşie i-a provocat rana cea gravă?

— Nu pot, nu trebuie să primesc ajutorul acesta! exclamă ea tremurând.

Bolnavul zâmbeşte.

— Nu faci decât un bine unui biet om bătrân, adu-i iar în casă un firicel de rază de soare, de care e atât de dornic, murmură el, privind-o blajin.

Margot mai luptă o vreme cu sine, apoi rezistenţa îi e învinsă. Sărută cu nemărginită recunoştinţă mâna bolnavului.

— Dacă vă încredeţi în mine, dacă credeţi în cuvintele mele, atunci sunt gata! zice ea printre lacrimi.

S-a făcut seară. În casa bancherului rănit, Grosser, a apărut fiica adoptivă a acestuia: Berta Walther. Nimeni nu ştie de unde a venit, nu i se pun niciun fel de întrebări, căci se ştie că tânăra fată, cu expresia aceea atât de tristă în toată înfăţişarea ei, are mulţi ani grei în urmă.

Bătrânul servitor rămâne zgârcit la vorbă. A avut înainte de amiază o lungă convorbire cu stăpânul său şi aranjă apoi tot ce ceruse Grosser de la el, apoi ea se duse cu trăsura la micul hotel, unde trebuia s-o aştepte pe Alice. Dar temerile lui Margot nu rămaseră neîndreptăţite – sora plecase, fără ca să fi lăsat vreun cuvânt, voind să dispară pentru toţi şi toate.

O odaie drăguţ aranjată care răspunde în acelaşi coridor ce

ducea la camera bolnavului, fu predată lui Margot, căci ea şi nimeni alta este Berta, pupila reîntoarsă acasă.

Bătrânul servitor, iniţiat în toate, îi arătă dintru început încredere deplină şi chiar el fu acela care, după porunca stăpânului său, îi dădu explicaţii lămurite asupra persoanei aceleia pe care ea avea s-o înlocuiască şi asupra relaţiilor familiare: Berta Walther fusese luată de bancher ca s-o crească, încă de pe când fusese mică de tot. Mama ei cică ar fi murit într-un sat din Prusia. Cine era n-ar fi putut spune nici servitorul, dar că nu era niciun fel de rudă cu bancherul, asta o ştia cu siguranţă.

Grosser cunoscuse copila cu un prilej oarecare într-o vacanţă şi deoarece era părăsită şi izgonită de pretutindeni, el căpătă lesne permisiunea să ia orfana cu el la oraş şi s-o crească.

Astfel crescu Berta până ce ajunse o fecioară înfloritoare; se făcuse frumoasă ca o dimineaţă de primăvară, şi era adorată de bătrânul bancher.

Şi cu toate astea într-o bună zi, soarta îi hărăzi acestuia o lovitură năprasnică. Fata cam romantică se îndrăgosti de un artist al unui mare circ din Berlin, de un călăreţ-acrobat. Grosser află curând situaţia adevărată, urmară scene furtunoase, căci omul acesta plin de experienţa vieţii, aflase îndată că iubitul Bertei era un om vulgar, o fire brutală, dar fata nu voia să ştie nimic despre asta şi într-o bună zi dispăru.

Din Londra veni o scrisoare de la Berta, că se afla la domnul Charrey, cum se numea călăreţul-acrobat, şi că imploră iertarea tutorelui său.

Grosser însă era lovit adânc în inimă. Omul care-i furase pe zâna lui blondă, îl insultase, voise chiar să-l lovească, o dată când îi făcuse o vizită. El nu mai răspunse, ci aruncă în foc orice scrisoare venea de la ea, fără ca măcar s-o deschidă, căci îi recunoştea scrisul de pe plic.

Nimeni decât bătrânul său servitor nu vedea cum ochii îi înotau în lacrimi.

De atunci trecuseră aproape doi ani. Acum în urmă – să fie vreo zece zile de atunci, – sosi iar o scrisoare. De astă dată,

bancherul o citi, presimţea se vede, că în cuprinsul ei era ceva important.

Berta îi comunica, în chip sfâşietor, că fugise de la seducătorul ei, deoarece acesta decădea tot mai jos şi că a ajuns chiar un criminal. S-a dedat băuturii, o maltratează, o ameninţă cu moartea, aşa că ea fugise de la el într-o noapte.

Nu ştie încă, dacă va putea scăpa de urmărirea lui şi să ajungă la Berlin, deoarece o urmăreşte şi o păzeşte groaznic. Berta îl ruga pe bancher, cu asigurările cele mai fierbinţi, ca să-i găsească un azil, când va sosi, de n-ar fi decât numai chiar ca să moară în pace.

Bancherul o aştepta zi cu zi. Altceva ce putea face, de vreme ce nu-i ştia vreo adresă? Dar Berta nu veni şi bătrânul îşi închipui că Charrey dăduse de urma ei şi o reţinuse iar.

Detectivii particulari, tocmiţi de Grosser şi care plecaseră la Londra, nu putură aduce nicio informaţie liniştitoare. Erau chiar de părere că Berta Walther ar fi moartă şi că fusese probabil înlăturată de omul care o urmărise.

Astfel stăteau lucrurile, când Margot sosi în locul celei pierdute. Infirmierul fu concediat, iar ea luă asupră-şi îngrijirea bolnavului.

În odaia mai luminată a vilei, şade lângă patul bolnavului, care ţine mana ei într-a lui. Cu puţin înainte fusese aici doctorul şi-şi găsi pacientul mai slăbit decât până acum. Grosser s-a agitat prea mult şi acum corpul se răzbună. La plecare, doctorul dăduse ordine severe ca bolnavul să nu vorbească decât foarte puţin şi asta încet de tot şi să nu se agite câtuşi de puţin.

— Povesteşte-mi din copilăria dumitale, zice bolnavul rugător, ca în vis aproape. Vocea dumitale dulce o să-mi facă bine.

Şi Margot povesteşte din zilele trecute.

Deodată, bătrânul servitor ridică draperia de pluş şi o priveşte pe noua îngrijitoare.

Are în mână o scrisoare.

Oricât de încet ar fi fost zgomotul, Grosser a observat şi ridică privirea.

— Ce ai, Anton? O scrisoare, de la cine? întreabă el.

E prea târziu pentru servitor ca să se mai retragă.

— Domnule, dacă n-ar sta scris pe plic „Personal” şi „de predat urgent”, n-aş fi îndrăznit! îngână el.

— Dă-o Bertei să mi-o citească ea, se aude răspunsul.

Margot vrea să se împotrivească, cine ştie ce cuprinde scrisoarea! Dar Grosser insistă şi trebuie să i se împlinească voinţa.

Margot deschide plicul şi începe să citească, dar chiar după primele rânduri, pe care şi le-a murmurat pentru sine, se face palidă ca un cadavru.

— Nu, nu, altă dată, dragă domnule! se roagă ea, vrând să ascundă scrisoarea.

Dar, cu toate că e bandajat, Grosser se ridică şi deschise ochii mari.

— Vine de la Berta? Tocmai azi, Sfinte Dumnezeule, ce s-a întâmplat? Vreau să ştiu, citeşte! gâfâie el.

Margot n-are încotro. Nesiguranţa l-ar ucide.

Astfel că citeşte cu glas tremurător:

„Spre ştiinţă! Fiica dumitale adoptivă a fost găsită în stare de cadavru într-un canal al Berlinului şi expusă la morgă. Dar era atât de descompusă că nu i se mai putea recunoaşte faţa, şi a fost luată drept altcineva. A fost înmormântată sub numele uneia, Margot Ernemann!”

Asta e tot. Margot lasă, din mână scrisoarea care nu e nici iscălită, şi n-are nici sus vreun titlu.

Vrea să cuprindă pe Grosser cu braţele, căci el se luptă să respire, un sunet răguşit îi scapă din gâtlej. Cu ochii închişi, el cade pe spate, pierzându-şi cunoştinţa.

— Doctorul. Sfinte Dumnezeule! Moare! strigă Margot.

Acum ştie şi ea cine-i moarta, care a fost îngropată în locul ei.

Capitolul 38 – Sora Georgine

Hector Rammont, Mască-Roşie, zace în secţia arestaţilor de la „Charité”. Glontele care l-a răpus e înfipt pe cât se pare sub umăr. Chiar şi plămânul a fost atins, căci toate indiciile o dovedesc.

De îndată ce arestatul e întrucâtva în stare să priceapă, e expus la interogatorii, dar care au întotdeauna un rezultat negativ.

Rammont refuză orice răspuns. Tot ce scoate din gură e numai batjocură şi ironie şi mereu îşi încredinţează judecătorii că el va mai scăpa din mâna berlinezilor.

Asigurarea judelui instructor, că nu va găsi niciodată şi în niciun chip prilejul pentru aceasta, îi smulge doar un zâmbet şi cuvintele profetice:

— Aşteptaţi!

E de la sine înţeles că autorităţile luaseră toate măsurile de siguranţă, spre a împiedica orice putinţă de evadare. Arestatul, care n-a putut fi pus în lanţuri din cauza stării sale, nu e niciodată singur, nici ziua nici noaptea. Uşa e încuiată, ferestrele au gratii groase.

În trei locuri pe perete se află instalaţii de alarmă electrice, pentru cazul că Mască-Roşie ar îndrăzni, totuşi, să se arunce asupra infirmierului sau asupra surorii de caritate. În afară de asta, coridorul e luminat, o a doua uşă de stejar îl desparte de scară.

Cum ar putea exista aici o putinţă de evadare?

Şi cu toate astea Masca-Roşie spune şi repetă mereu, morţiş, acelaşi lucru:

— Când mi-o veni ceasul, vă voi zbura din mână!

Judele instructor nu izbuteşte să obţină nici cel mai mic amănunt asupra faptelor sau asupra legăturilor tainice ale lui Mască-Roşie, orice încercare e zadarnică!

Chiar a doua zi după internarea lui Rammont, se petrecu ceva ciudat. Infirmierul care trebuia să-l supravegheze, zăcea pe jos, în nesimţire, ca lovit de dambla.

Rammont însuşi apăsase cu mâna butonul electric, ca să

cheme pe paznici. Dar vreo explicaţie asupra misteriosului incident nu putu sau nu voi să dea.

Infirmierul, care fu readus cu mare greutate în simţiri, fu interogat. Dar nu putu da nicio informaţie. Fără ca pacientul, care sta întins în pat cu ochii deschişi, să-l fi atins, simţise deodată o ameţeală. Ar fi vrut să sară, să dea un semnal de alarmă, dar în aceeaşi clipă căzuse la pământ şi-şi pierduse cunoştinţa.

Un singur lucru ar fi putut să susţină cu jurământ: că Mască-Roşie însoţise toate astea cu un zâmbet.

Deoarece omul căpătase din nou crampe, trebuia înlocuit.

Autorităţi ale ştiinţei medicale cercetară cazul, dar stăteau în faţa unei enigme pe care n-o putură dezlega.

Un al doilea infirmier îi luă locul, după ce căpătase aceleaşi instrucţiuni ca şi primul.

Chiar în aceeaşi seară zăcea şi el ca mort pe jos. Nici de astă dată nu se putu afla ce-l doborâse. Numai Rammont... zâmbea.

Astfel că o adevărată groază se stârni în personal, fiecare ferindu-se de a fi trimis la omul misterios, şi cum întreaga secţie era şi făr’ de asta plină de pacienţi, trebuiră aduse şi din afară ajutoare. Fireşte că se procedă cu cea mai mare grijă la alegerea celor ce trebuiau angajaţi.

Cazul era greu, şi deoarece nu se găsea aşa de uşor cineva, şi urmând unei dorinţe a lui Mască-Roşie, se adresară la Institutul Surorilor de Caritate, de nu s-ar găsi cumva vreo soră, care să vrea să primească un post aşa de plin de răspundere.

A doua zi veni răspunsul. Sora Anna se va prezenta seara.

Când i se comunică lui Rammont aceasta, întoarse faţa spre perete, nedând niciun răspuns.

*

...La Institutul Diaconeselor domnise înainte de amiază mare agitaţie. Sora Gertruda, o persoană mai în vârstă, suferise pe drum un accident şi căzuse la pământ. Lângă ea se afla o fată tânără, care-i sări îndată într-ajutor şi o dusese

pe rănită la o trăsură. Sora rugă pe însoţitoarea ei, pe al cărei chip palid, dar dulce, i se păruse că descoperă urmele unor suferinţe sufleteşti, s-o însoţească până la casa Surorilor de Caritate. Pe drumul într-acolo află îndată că fata se afla în Berlin fără cămin şi că trecuse prin amarnice suferinţe. Nu insistă să afle mai mult de la sărmana fată, dar îi propuse să rămână la Institutul Surorilor de Caritate, creându-şi acolo o nouă existenţă.

Fata, care se numea Georgine Wellmann, acceptase din prima clipă şi, deoarece sora de caritate se bucura de mare influenţă, putu chiar să rămână îndată acolo. Hârtiile ei erau în regulă şi nu strica nici că mult încercata fată, atât de tânără şi de drăguţă, fusese odată chelneriţă. Părea că se pricepe la îngrijirea bolnavilor, după cum se şi arătă îndată.

A doua zi veni cererea de la secţia deţinuţilor din „Charité”. Sora Georgine, cum o numeau scurt pe noua angajată, se afla tocmai la secretariat, când superioara comunică celor de faţă vestea.

Un strigăt uşor scăpă de pe buzele sorei Georgine. Ochii tuturor se îndreptară asupra ei, care sta rezemată de perete.

— Ce-i cu dumneata, sărmană copilă? se-ncrucişară întrebările din toate părţile.

Fata făcu o sforţare ca să se stăpânească.

— O, nu e nimic, şopteşte ea sfioasă, am uneori crize uşoare de inimă, dar îmi trece repede.

Zâmbeşte chiar. Nimeni n-ar fi putut bănui ce se petrecea într-însa.

La întrebarea superioarei, dacă vreuna din surori ar vrea să meargă de bună voie la „Charité” urmă o tăcere generală.

Se ştia doar în ce împrejurări misterioase fuseseră reduşi la neputinţă cei doi infirmieri.

Superioara privea consternată de la un obraz la celălalt. Dar iată că sora Georgine se înfăţişă superioarei.

— Trimiteţi-mă pe mine la deţinut, se rugă ea. Eu nu mă tem şi prin fapta asta aş vrea să-mi câştig încrederea dumneavoastră.

Surprinderea generală fu mare, dar fata insistă ca această

dorinţă să-i fie împlinită, şi după ce superioara îi mai dădu unele instrucţiuni, telefonă la „Charité” că diseară va veni o soră.

Începuse să se întunece, când Alice, căci ea şi nimeni alta, era aceea care o ajutase pe diaconeasă, fu dusă la directorul închisorii.

Severul bărbat îşi aţinti asupra ei nişte ochi sfredelitori, de parc-ar fi voit să-i citească fiecare gând de pe frunte. Dar apoi clătină din cap liniştit. În diaconese se poate încrede fără teamă, unei alte infirmiere, pe care n-ar cunoaşte-o destul de bine nu i-ar încredinţa un post de o asemenea răspundere.

Şeful secţiei deţinuţilor e chemat şi orientează pe soră, în cuvinte scurte. Apoi îi spune s-o urmeze şi Alice urcă cu el scara de piatră.

Inima îi bate să se spargă, genunchii îi tremură, aproape că nu mai poate respira. Dac-ar bănui oamenii de aici cine e!

— Să ai grijă, soră, o sfătuieşte infirmierul şef. Arestatul e unul dintre cei mai rafinaţi criminali, care nu doreşte altceva, decât să găsească un mijloc de scăpare. Pare-se că e legat cu Necuratul.

Ea nu poate răspunde; s-ar trăda, atâta zbucium e în ea. Şeful îi arată o uşă.

— Am ajuns. Omul numit Mască-Roşie zace singur; nu trebuie să vorbească cu nimeni. La cel mai mic semn suspect, nu trebuie să dai decât semnalul de alarmă.

Şeful descuie. Alice se ţine de perete, căci i se pare că va cădea jos de frică.

Dacă Hector o recunoaşte, dacă el manifestă cea mai mică spaimă, atunci totul e descoperit şi e şi ea arestată.

Situaţia e într-adevăr îngrozitoare. Deodată, uşa se deschide.

— Vino, zise infirmierul-şef.

Intră mai întâi într-o încăpere mică, goală, în care nu se află decât o masă şi un scaun. O a doua uşă trebuie descuiată.

În sfârşit, va vedea pe omul pe care ar trebui să-l dispreţuiască, să-l urască, şi căruia, cu toată stricăciunea lui, i s-a dat cu trup şi suflet.

O încăpere destul de mare – un pat de fier – pe perne un cap palid, înconjurat de păr negru, şi alături…

Dumnezeule mare! Bărbatul care se ridică de pe scaunul pe care şezuse, este tatăl Alicei, Ochi-de-Pisică.

— Scuzaţi-mă, domnule, zice şeful, fără a observa groaza însoţitoarei sale, căci merge înaintea ei. Noua soră a sosit chiar acum!

Alice păşeşte în camera bolnavului. E cu neputinţă de descris ce simte ea în aceste câteva secunde. Are impresia că ar trebui să se repeadă înapoi, nebună, dar cu repeziciunea fulgerului îşi dă seama că toate uşile coridorului sunt încuiate.

N-ar putea face decât câţiva paşi. E pierdută şi aşa şi aşa!

Ochi-de-Pisică aruncă doar o privire indiferentă asupra îngrijitoarei. Apoi tresare, sora se întoarce, ca din întâmplare, cu faţa spre fereastra cea mică, cu gratii. Detectivul nu poate vedea trăsăturile ei, nici părul, pe care-l ascunde sub bonetă.

De ce fusese cuprins adineauri de o atât de ciudată neîncredere?

— Nu mai am nimic de făcut aici, zice el aspru, întorcându-se scurt spre ieşire.

Infirmierul-şef îl urmează în încăperea cea mică, unde descuie uşa spre coridor.

— La scară, n-aveţi decât să sunaţi pe colegul meu, mai spune el şi se desparte de detectiv.

Apoi se mai întoarce o dată în camera bolnavului, ca să dea ultimele instrucţiuni surorii de caritate.

…Cum s-a întâmplat, de l-a întâlnit Alice pe tatăl ei la Mască-Roşie?

Detectivului îi fusese dat să afle că criminalul pe care-l culcase la pământ cu un glonte, cu toate că era rănit şi se afla într-o situaţie deznădăjduită, nu făcea niciun fel de mărturisiri, ba se purta chiar cu gândul să evadeze.

După mai multe convorbiri cu şeful poliţiei, îşi ceru permisiunea să poată vorbi singur cu rănitul.

Desigur că aceasta îi fu acordat fără întârziere.

Şi astfel porni la Mască-Roşie. Era curios întrucâtva, să

vadă cum îl va primi omul acesta sinistru care înfruntase de atâtea ori autorităţile poliţieneşti şi care zăcea acum cu un glonte în piept.

Dar ceea ce-l intrigă cu atât mai mult pe Hartenberg, era că nu putuse încă afla nimic despre Alice, care-i scăpase în dimineaţa aceea de la hotelul „Bradul Verde". Ea avea cele două milioane, de asta era încredinţat, dar unde se afla ea?

După ce se legitimă faţă de slujbaşii instituţiei, fu dus la Hector Rammont, unde-l lăsară singur, după cum ceruse chiar el.

Deţinutul îl recunoscu îndată. Hartenberg crezuse că-l va găsi cu mult mai slăbit, decât era cazul, şi-şi zise că mizerabilul, chiar dacă glontele se mai afla în trupul său, juca totuşi o mică comedie doctorilor şi îngrijitorilor săi.

După părerea lui, avea mai curând posibilitatea să evadeze de aici din secţia bolnavilor, chiar dacă detectivul se-ntreba zadarnic, cum ar putea Mască-Roşie înjgheba aceasta.

Cum află Hartenberg despre accidentul celor doi infirmieri, se hotărâse să clarifice şi această întâmplare.

Nu era prea lumină în încăpere când se înfăţişă rănitului.

— Mă recunoşti desigur? întrebă el scurt.

Hector Rammont susţine calm privirea lui Ochi-de-Pisică.

— Ah, Excelenţa Sa, Rajahul din Mahori! zice el. Nu mi-aş fi închipuit că-mi vei face onoarea de a mă vizita!

— O să-ţi treacă îndată pofta de ironii, răspunde Hartenberg. M-ai dejucat de două ori, de amândouă dăţile numai pentru că ai izbutit să pui stăpânire pe fiica mea.

— Ai dreptate! zâmbeşte Rammont cu politeţe exagerată, şi nu mi-o lua în nume de rău dacă-ţi spun îndată, cu prilejul acesta, că o să reuşească aceasta şi a treia oară!

— Probabil că şi de astă dată cu ajutorul lui Alice? sună întrebarea tăioasă a detectivului.

— Poate, dar până una-alta nu sunt încă edificat asupra acestei chestiuni! Când va veni timpul, o s-o aflaţi.

— Asta înseamnă că aştepţi până vei fi complet vindecat?

— Chiar aşa. N-am a mă plânge de îngrijirea ce mi se dă!

— Şi ca mulţumire îţi otrăveşti infirmierii!

Cuvântul cade greu, tăios, dar Rammont nici nu tresare măcar.

— Ah, cunoşti şi dumneata acea mică poveste? Fireşte, ce ţi-ar putea rămânea ascuns dumitale, vestitul nou Sherlock Holmes! Dar dovedeşte-mi mai întâi de toate că întrebuinţez vreun mijloc spre a-i ameţi pe oameni!

— O voi face, îţi dau cuvântul meu şi-ţi mai dau cuvântul meu că te voi preda călăului, chiar dacă ai fi legat cu Satana!

— Foarte drăguţ din partea dumitale, zice Rammont râzând, dar nu e deloc nevoie să anticipăm. Ce voieşti de la mine? N-ai venit fără vreun motiv deosebit.

— Am venit să te întreb unde se află ascunsă Alice. Te-a însoţit în noaptea aceea, asta e limpede, dar mi-a scăpat, tocmai când eram gata să pun mâna pe ea la „Bradul Verde”!

— E demna mea elevă, foarte frumos din partea ei! îl ironizează criminalul. Şi mai ce?

— Spune-mi, unde se află nenorocita, şi-ţi dau cuvântul meu de onoare, că o las să fugă chiar azi în străinătate, oricât mi-ar veni de greu.

Un zâmbet ironic flutură pe buzele lui Rammont.

— Mă socoţi atât de naiv ca să mă las prostit? Dar o să vezi că nici nu mă tem măcar să-ţi spun unde se află fata, pe care am de gând s-o iau cu mine la plecarea mea din Berlin, pleacă-ţi urechea şi vei afla locul, unde se află Alice!

Hartenberg, care se aşezase pe un scaun lângă pat, se ridică încet. Rammont îşi ţine amândouă mâinile pe plapumă. Ochi-de-Pisică îşi aţinteşte un timp privirea asupra lor.

Se apleacă apoi, către criminal, dar în aceeaşi clipă îi apucă amândouă mâinile, ţinându-le strâns ca-n menghine.

— Blestem! şuieră Mască-Roşie, diavolul te-ndeamnă la jocul ăsta!

Ochi-de-Pisică râde batjocoritor.

— Jucăm cu aceleaşi cărţi, stimabile! zice el şi-n aceeaşi clipă a şi smuls din degetul criminalului un inel, cu toate că acesta se împotrivise straşnic.

Se retrage repede şi examinează cu atenţie inelul, la fereastră.

— Îmi închipuisem! Fleacul ăsta l-au trecut doctorii cu vederea. Ar fi trebuit să ţi-l ia de cum ai fost internat, şi atunci cei doi infirmieri n-ar fi suferit accidentele acelea!

— Nu înţeleg ce vrei să zici! mârâie Mască-Roşie.

— Atunci ţi-o voi spune mai lămurit. Inelul acesta e gol pe dinăuntru, o mică operă de artă, de acelea care se executau în Italia pe timpul otrăvitoarei Lucreţia Borgia. Am pentru a doua oară în mână o astfel de operă diabolică. Capsula, acoperită artistic cu un rubin turtit, conţine trei mici despărţituri, care sunt umplute cu otravă lichidă, o otravă al cărei efect, probabil, că nu-l prea cunosc nici doctorii noştri. O picătură mică stropită în obraz, e de ajuns să arunce la pământ pe cel atins, de parcă l-ar fi lovit trăsnetul. Aceeaşi drăgălăşenie mi-o rezervaseşi mie, cu siguranţă. Foarte mulţumesc! De astă dată am fost ceva mai deştept. Inelul îl păstrez eu, efectul lui am să-l încerc jos cu vreun căţel sau cu vreun iepuraş de casă.

Prevăzător, detectivul face să alunece în buzunarul lui preţiosul obiect.

— Ei, ei acum ai vrea să-mi spui într-alt chip unde se află Alice?

— Nu, nu-ţi mai da nicio osteneală.

— Aşa, ei şi dacă ţi-oi spune eu acum că cele două milioane au fost regăsite că au şi fost înapoiate bancherului Grosser?

— Chiar atât de originală n-o fi fiica dumitale! întâmpină Rammont. Atunci la ce ar mai avea un tată atât de deştept!

— Banii au fost predaţi, de către cine, nu vrea s-o spună nici bancherul, dar poţi citi şi dumneata comunicatul autorităţilor.

Şi întinde o foaie lui Mască-Roşie.

— Te cred, răspunse după o scurtă pauză deţinutul. Vasăzică, banii s-au întors! Bine, atunci mi-i voi lua iar! Puţin cam greu, n-am ce zice, dar femeile îţi fac uneori asemenea pozne!

Hartenberg are pe limbă un răspuns cam aspru dar se reţine. Faţă de omul acesta nu trebuie arătat decât un calm de oţel, acelaşi pe care-l posedă şi el. Nimic nu-l uluieşte.

— Întreb pentru cea din urmă oară: unde-i Alice?

— N-ai decât s-o cauţi, nu degeaba eşti numit noul Sherlock Holmes! răspunde Rammont cu impertinenţă. Dar una te sfătuiesc, grăbeşte-te, căci altminteri s-ar putea prea uşor ca să şi pornesc în excursie cu mititica, înainte ca dumneata să fi descoperit locul unde e ascunsă.

Detectivul strânge pumnii în taină. Ar fi în stare să-l omoare pe ticălosul ăsta, care-şi bătuse joc de el şi care s-a priceput să-l lovească atât de greu în cele mai sensibile puncte ale fiinţei sale.

— Mă duc, zice, el posomorât, dar te asigur că te voi urmări ca cel mai zelos vânător, dac-ai izbuti cumva să mai evadezi odată, cu toate precauţiunile luate. N-am să cunosc tihnă, nici somn până ce n-oi da de urmele dumitale, chiar de ne-ar despărţi mări şi ţări. Voi goni mereu pe urma dumitale, şi numai atunci mă voi odihni, după ce capul dumitale va fi căzut în coşul călăului!

Înfiorător sună cuvintele acestea şi cu toate astea nu au niciun efect.

— Vrei să-ţi spun ceva, Rajahule? Scuteşte-te de osteneala asta! Chiar dacă ţi-ai consacra întreaga viaţă, să-l răpui pe Mască-Roşie, tot n-o să izbuteşti. Şi dacă voi muri, fii sigur că nu va fi sub securea călăului, ci voi muri de moarte naturală!

Asta sună ca o profeţie.

Detectivul clătină din cap.

— Fantezii, nimic altceva! Poveşti de copii mici! O să-ţi treacă repede pofta de astfel de ironii impertinente!

— S-aşteptăm, stimabile!

În momentul acesta se produce un zgomot la uşă. Vine infirmierul. Poate că o aduce pe sora de caritate, pe care o ceruse Rammont, nu fără oarecare gând hotărât.

Rochiile acestora sunt largi şi lungi şi e foarte uşor să te faci de nerecunoscut sub o astfel de deghizare.

Şi asupra femeilor el a exercitat doar întotdeauna o putere demonică!

Privirea lui scrutătoare îi trădează chiar în semiîntunericul amurgului, cine e sora aceasta.

Se simte străbătut ca de un curent electric. Ar vrea să-i râdă în nas omului de lângă el, să-l ironizeze sângeros căci, aceea pe care o caută, propria lui fiică, e doar colea! Vine deghizată la el în închisoare.

Alice se întoarce spre fereastră, iar detectivul părăseşte încăperea cu infirmierul-şef.

Sora face o mişcare, gura ei abia de poate înăbuşi sălbaticul strigăt de spaimă ce dă să-i pornească din piept.

— Hector, o Dumnezeule! gâfâie ea.

— Tăcere! Infirmierul-şef se întoarce, dacă bănuieşte ceva, totul e pierdut!

Şi ascultătoare, ea aşteaptă ca împietrită.

Infirmierul e iar în cameră, şi rece îi dă ultimele instrucţiuni. Alice, abia de-l înţelege. Dă doar mecanic din cap.

Apoi infirmierul pleacă din nou. Afară, ridică din umeri, minunându-se de firea tăcută a sorei.

— Sunt curios cum o s-o scoată ea la capăt cu individul acela!

Amândouă uşile sunt din nou încuiate. Mască-Roşie a auzit asta desluşit. O ultimă rază de soare licăre printre gratiile de fier ale ferestrei. Alice se aşeză pe marginea patului şi-l cuprinde pe Rammont, care s-a ridicat în coate.

— Hector, Hector!

— Ce cauţi tu la mine, omul pierdut? întreabă el blajin.

— Să te salvez, Hector, sau să mor cu tine! răspunde ea.

Şi Rammont dă din cap. Credinţa lui nu-l înşelase!

Capitolul 39 – Fiţi credincioşi la moarte

Zăpuşeală doborâtoare domneşte în vila bogatului bancher Grosser. Doctorii şi-au dat toată osteneala să-l salveze pe rănit, dar ştiinţa lor a rămas neputincioasă.

Şi el însuşi simte, ştie, că se apropie cu încetul de sfârşit. Nu numai rana şi pierderea sângelui, pe care le-a suferit au făcut din el un muribund. Ceea ce stinge cu totul flacăra vieţii lui este durerea pentru pierderea Bertei.

Că a trebuit să moară singură şi părăsită, ea, pe care o păzise ca pe o păpuşică delicată… ea, înecată în apa murdară a canalului! Asta îl roade, îi chinuie inima.

Chiar şi devotata îngrijire a lui Margot, care poartă aici în casă numele Bertei, nu-l putu salva pe bătrân. Fireşte, nu vorbi nimănui despre ceea ce-l chinuia în taină, dar ochii lui fixau aproape fără de întrerupere chipul îngrijitoarei sale, care-i aminteşte pe cea pe veci pierdută.

Ce nu-i mai poate da copilei moarte, să capete această fată cu prisosinţă. Încă nu ştie sau nu bănuieşte Margot ce plănuieşte nobilul domn. Surprinzătoare ca un trăsnet din senin avea să afle intenţia lui.

Grosser îşi exprimase dorinţa să vină la el un notar. Bătrânul său servitor îl chemă pe consilierul juridic, care conduce de ani de zile, afacerile bancherului.

El n-o cunoscuse pe adevărata Berta Walther. Grosser vrea să aranjeze cu notarul totul, cu amănunţime, înainte de a-şi lua rămas bun de la viaţă. Acum notarul stă în faţa patului bolnavului şi Anton aduce mereu alte hârtii din dulap, după care omul de afaceri al bancherului se poate orienta; notarul scrie dorinţele muribundului.

Ca încheiere, Grosser îşi redactează testamentul, el singur cu notarul. Atât Margot cât şi Anton părăsesc încăperea pentru scurtă vreme.

Bolnavul vorbeşte încet de tot, iar notarul notează totul cu exactitate. Dar apoi tresare deodată şi-l priveşte pe Grosser.

— Domnule bancher, chiar voiţi asta? Aveţi serios intenţia? exclamă el surprins.

— De ce nu? exclamă bolnavul. Mi-e mintea foarte limpede, dumneata o poţi mărturisi. Testamentul nu poate fi atacat. Cuprinsul lui e valabil, aşa cum e redactat acum, numai pentru cazul că fiica mea adoptivă nu va respinge propunerea.

— Dar gândiţi-vă… fata asta tânără… pe când dumneavoastră, domnule bancher!

— M-am gândit la toate, dragă domnule consilier, eu pot fi socotit ca şi mort. Şi dacă fac pasul acesta atât de important,

am motivele mele, destul de serioase.

Consilierul juridic plecă capul adânc mişcat.

După zece minute cheamă pe Anton la căpătâiul stăpânului său poftind, totodată, în camera alăturată, pe Margot la o convorbire serioasă, pe care ea i-o acordă cu inima palpitândă, presimţind ceva sinistru.

— Chiar adineauri, domnişoară, domnul Grosser mi-a dat însărcinarea să vă rog să-i împliniţi ultima dorinţă şi să fiţi soţia lui!

Margot se trage îndărăt.

Oare şi-a pierdut minţile? Ea, soţia bătrânului bancher? Ea, care poartă într-însa pe copilul contelui de Hohenegge? Nu, probabil că n-a auzit bine, nu se poate să fie aşa cum au auzit urechile ei!

— Înţeleg surprinderea dumitale! aprobă notarul. Nici cu mine n-a fost altfel. Dar apoi am priceput Nu trebuie să-ţi ascund, ceea ce recunoaşte şi tatăl dumitale adoptiv: că i se apropie sfârşitul. Doctorii toţi l-au condamnat, toate chestiunile de afaceri sunt puse la punct. Dar o anumită dorinţă primează totul. Doreşte ca dumneata să-i porţi numele şi să-l moşteneşti. În această ultimă privinţă nu pot decât să te felicit, tatăl dumitale adoptiv, e multimilionar.

— De ce a căzut tocmai asupra mea alegerea aceasta? îngână ea. Poate că şi doctorii prea văd totul în negru, el o să se îndrepte, şi va gusta încă viaţa!

— Din nefericire nu mai prea mai am speranţa asta. Criminalul a lovit prea bine şi prea adânc. Dacă-mi dai voie să te sfătuiesc, atunci împlineşte această ultimă dorinţă a unui muribund, domnişoară Walther!

Margot îşi frânge disperată mâinile. Gândul de a deveni soţia unui muribund, de a trebui să-i şoptească pe patul de moarte cuvântul de veşnică credinţă şi de iubire, o umple deodată de nemărginită groază.

— Nu pot! Nu pot! zice ea printre hohote de plâns.

Notarul priveşte plin de compătimire pe tânăra fată.

— Sărmană copilă! Îmi dau foarte bine seama de simţămintele dumitale, dar atunci trebuie să vorbeşti

dumneata însăţi cu tatăl dumitale adoptiv. El dorise doar ca să te pregătesc. Du-te la el înăuntru, te rog!

Şi, cu pas şovăitor, ea trece pragul spre camera bolnavului.

La un semn din ochi, Anton părăseşte camera. Ochii lui Grosser caută chipul alb, înspăimântat, de colo, dintre cutele draperiei, apoi spune încet, blajin de tot:

— Margot!

O cheamă din nou cu vechiul ei nume! Atunci o părăseşte deodată tăria, şi cade plângând înaintea lui.

— Sărmană copilă prostuţă, zice el în şoaptă. De ce te temi oare? N-avea frică! Nu-ţi vreau decât binele, vreau să te scap de toate furtunile vieţii. Nu am rude, străinii s-ar certa pentru averea mea, tu însă ai putea face mult bine, mai poţi ajunge o dată fericită. Firul vieţii mele se va curma poate mâine. Nu e decât o formalitate. Nu ai un nume, copilă, ţi-l dau pe al meu, ţie şi copilaşului tău, când o zări lumina vieţii. Nu vrei să-mi satisfaci această ultimă, mare bucurie?

Toată rezistenţa ei se frânse.

— Totul, am să fac tot ce doreşti spune ea printre lacrimi, sărutându-i mâinile, tată, lasă-mă să-ţi spun tată!

Bolnavul mângâie cu duioşie părul strălucitor al lui Margot.

— Azi, încă tatăl tău, mâine, soţul tău!

Pare-se că Anton presimţise ce are de gând stăpânul său. Ştie şi el că moartea trebuie să vină; cu mare greutate îşi reţine lacrimile.

Şi mai ştie una, că va sta mereu în preajma acestei fete, spre a veghea asupra binelui ei, căci vor veni furtuni pe care muribundul nu le mai prevede.

Spre seară se celebrează ciudata cununie la patul muribundului. Anton trebuise să-l înştiinţeze îndată pe notar, care aranjase cele necesare.

După dorinţa insistentă a lut Grosser, Margot se îmbracă cu o rochie simplă de mătase albă şi se împodobeşte cu voalul. Lacrimile ei cad în ţesătura fină, dar ea nu mai poate da înapoi, căci e vorba de împlinit ultima dorinţă a muribundului.

Doi doctori sunt în camera bolnavului, un funcţionar judiciar, bătrânul casier al băncii, un preot şi mireasa. Toţi cei

de faţă sunt îmbrăcaţi în haine de ceremonie; o masă a fost împinsă până la pat; pe ea se află hârtii şi tocuri, câteva scaune prin apropiere.

Domneşte tăcere adâncă. Anton tocmai a tras deoparte draperia, şi notarul apucă de mână pe Margot, care păşeşte pragul, ca s-o ducă spre scaunul de lângă pat.

Peste chipul muribundului trece ca o rază de soare. Ca şi Margot azi, aşa era Berta lui, când o dusese pentru ultima oară la balul elitei. Ochii îi licăre, iar buzele lui rostesc încet:

— Berta, odorul meu, vino, vino!

Mişcată, ea se pleacă asupra lui şi sărută fruntea lui albă, destinată morţii.

Apoi începe solemna, dar scurta ceremonie. Contractele sunt iscălite, preotul pune două mâini una într-alta şi-şi rosteşte cu voce mişcată binecuvântarea.

Fiţi credincioşi până la moarte! Bolnavul închide ochii ca-n vis.

— Până la moarte credincios! murmură el.

Toţi cei de faţă se întorc spre a-şi ascunde emoţia; în firida din colţ, bătrânul Anton hohoteşte cu faţa în palme.

Margot însă rămâne în genunchi lângă pat. Capul bălai cu vălul fin şi-l ţine ascuns în perne. Verigheta de aur îi străluceşte în deget, a devenit soţia muribundului.

Fără de zgomot se depărtează slujbaşii, preotul şi martorii. Cel din urmă îşi ia bună ziua bătrânul casier.

— Serveşte-o şi pe ea cu aceeaşi credinţă ca şi pe mine! îi spune Grosser. Rămâneţi cu bine cu toţii!

Minutele se scurg, afară noaptea îşi cântă cântecul ei visător. Bătrânul care pe patul de moarte fiind a crezut că mai face o faptă bună aţipeşte uşor.

— Rămâi lângă mine! şopteşte el.

Horcăitoare, dar abia simţită îi e respiraţia. Bătrânul Anton stă cu ochii plânşi lângă pat. Obosită, Margot se ridică şi cade în jilţul de alături. Mâna muribundului se odihneşte într-a ei.

Anton mai toarnă câteva picături din doctoria întăritoare printre buzele bolnavului şi o privire de recunoştinţă a acestuia îi răspunde.

— Îţi mulţumesc, bătrânule bun şi de omenie, am îngrijit şi de tine!

— O, stăpâne, nici nu m-am gândit măcar la asta! răspunde servitorul plângând. O, de-aş fi putut muri eu în locul dumitale!

Urmează o pauză lungă.

Iată că buzele lui Grosser se mişcă din nou. Ridică pleoapele. Privirile lui se afundă în ochii lui Margot. Un zâmbet fericit se împrăştie peste chipul muribundului.

— Mica mea zână blondă! şopteşte el, de parc-ar fi uitat tot ce s-a petrecut în ziua aceasta, de parc-ar mai trăi Berta lui şi ar mai şedea ca odinioară lângă el şi i-ar ţine mâna. Îţi mai aduci aminte cum am călătorit prin munţi, marea cu valurile ei de argint mişcător, munţii în lumină aurie, cum licăresc şi ard şi jos în vale un păstoraş cânta: „Seara când coboară, stelele sclipesc.” Îţi mai aminteşti?

— Da, îmi amintesc, afirmă Margot, căci ea nu trebuie să tulbure fanteziile muribundului.

Las’ să creadă că ea e Berta, cu gândul acesta să adoarmă somnul de veci.

Din depărtare mare vine prin noapte sunetul unui clopot.

— Se sună de culcare, şopteşte muribundul, noapte bună, noapte bună! Somn dulce şi fii fericită!

Apăsarea mâinii lui slăbeşte, ochii lui rămân deschişi, ultimul tablou duios a rămas întipărit în ei, bancherul Grosser a murit.

Anton se mişcă, spaima se întipăreşte pe chipul lui.

— Stăpâne, stăpâne! exclamă el.

Priveşte în ochii lui Grosser şi apoi cade în genunchi.

— Mort! zice el izbucnind în plâns. Odihnească-l Dumnezeu în pace!

Capul lui Margot cade înapoi pe perna jilţului. A leşinat.

— De azi încolo văduva bancherului Grosser!

*

Înmormântarea bancherului s-a făcut în toată tăcerea şi simplitatea, aşa cum şi-a exprimat el dorinţa încă de pe când

fusese în viaţă. Simplu cum a trăit, aşa voia să meargă şi la odihna de veci.

Într-un faeton, cu văluri cernite, Margot urma convoiul funebru. Chiar şi în faţa mormântului deschis ea nu-şi ridică vălul decât pentru câteva secunde.

Lângă ea se află bătrânul Anton şi notarul decedatului. Ceremonia funebră se sfârşi repede şi numeroşii funcţionari ai firmei, care avea să fie în curând transformată într-o societate pe acţiuni, aruncau priviri curioase şi pline de interes asupra tinerei văduve, care fusese cununată cu bancherul pe patul de moarte. Foarte puţini văzuseră vreodată pe Berta Walther şi asta doar în treacăt, dar o invidiau pe biata fată de norocul ce dăduse peste ea de a deveni moştenitoarea milionarului.

Margot se întoarse în faetonul ei la vilă, unde-şi schimbă îndată hainele. Simţea adevărată durere şi era foarte tulburată de moartea lui Grosser, numai că nu se simţea ca soţia lui.

Bătrânul avusese dreptate cu vorbele sale: nu era decât o formalitate această cununie ciudată; el voise doar să-i dăruiască ei o viaţă nouă.

Şi recunoscând aceasta, ea îngenunche şi aici în tăcerea iatacului ei, se mai rugă o dată din adâncul inimii pentru sufletul mortului.

Nu voia şi nu putea rămâne aici în Berlin, unde o pândea primejdia de a-l întâlni pe tatăl ei, pe Alice, pe contele Eberhard şi chiar pe Leonie. De îndată ce va fi aranjat afacerile mai urgente, se gândea să plece în Sud, spre Nisa sau Mentori, unde credea că va fi în siguranţă, că nu va întâlni pe niciunul din cunoscuţii ei de odinioară.

Anton bate încet la uşă.

La răspunsul ei, el păşeşte pragul, calm şi respectuos:

— Doamnă, domnul consilier juridic întreabă dacă n-aţi avea ceva a-i spune înainte ca domnia sa să părăsească vila!

Margot dă din cap obosită...

— Îl rog să rămână. Aş avea să-i spun câteva cuvinte, în salonul albastru.

Curând se află înaintea domnului îmbrăcat în negru, care o

salută, cu o plecăciune adâncă.

— Vă mulţumesc încă o dată, domnule consilier, pentru tot ajutorul pe care mi l-aţi dat în aceste zile grele din urmă, şopteşte ea.

— O, mă rog, doamnă, răspunde el. Am făcut-o cu dragă inimă, din prietenie pentru Grosser. Era un om nobil, bun!

— Da, adevărat, asta era!

— De acum sunteţi îngrijită pentru totdeauna, toate chestiunile materiale sunt ca şi regulate de împuterniciri depline şi n-o să vă mai chinuie multă vreme cu chestiunile acestea. După ce vă veţi fi revenit, când gândiţi să plecaţi?

— Da, aş vrea să plec, curând, cât de curând. Aici mă cuprinde o nelinişte şi o spaimă inexplicabile!

— Nu stă nimic în calea plecării dumneavoastră. Rămâne, doamnă, decât să-mi daţi câteva iscălituri şi toate chestiunile de afaceri sunt rezolvate. Şi chestia moştenirii se lichidează repede şi neted, căci decedatul a lăsat ordine precise. Vă salut, doamnă, dacă aveţi nevoie de mine chemaţi-mă!

Îi sărută mâna şi părăseşte salonul.

Margot stă multă vreme la fereastră, ţinându-şi fruntea fierbinte în palmă; ochii ei albaştri rătăcesc afară în parc, în depărtare.

Toate aranjate de decedat? Nicio piedică de nicăieri! Poate călători, toate chestiunile de afaceri se vor rezolva aici de la sine, iar marea ei moştenire va îi administrată cum e mai bine.

E bogată, milionară!

Dar ceea ce-i lipseşte, ce nu va putea obţine cu toate milioanele ei, e fericirea, pacea!

Un zgomot o face să tresară.

Anton intră în cameră, cu faţa neliniştită, speriată.

— Ce este? S-a întâmplat ceva? întreabă Margot îngrijorată.

— Doamnă, o vesteşte Anton, este afară un om care doreşte să vă vorbească. Am vrut să-l expediez, căci pare cam băut.

— Cum se numeşte?

— Nu vrea să spună decât doamnei!

— N-a spus cu ce prilej a venit încoace?
— Cică ar fi ceva foarte important, că v-ar interesa foarte mult, răspunde servitorul, ar fi vorba de afişul poliţiei.
— Afişul poliţiei?
— Da, privitor la cele două milioane furate sau ceva, tot îndrugă omul.
— Doar îi vei fi spus că banii au fost regăsiţi?
— Cum de nu, dar el tot a rămas, şi cu un ton ridicat a adăugat: Ce are a face? Mai am şi altceva de discutat cu doamna. Spune-i numai că n-are să-i pară rău dacă mă primeşte, căci altminteri ar trebui să comunic poliţiei ceea ce ştiu.
— Ce mă sfătuieşti, Anton?
Bătrânul servitor îşi leagănă capul.
— Omul îmi e, fireşte, nesimpatic, are ceva suspect, brutal în chipul lui, dar poate că e în posesia unor taine primejdioase. Voi sta pe aproape, dacă doriţi. Ascultaţi-l!
— Bine! Să intre! Când voi suna, va însemna că doresc intervenţia dumitale, zice Margot hotărâtă.
Şi se aşeză pe un taburet tapisat, silindu-se să-şi impună un calm desăvârşit.
Anton introduse pe străin. El aruncă în juru-i o privire îndrăzneaţă şi apoi se înclină scurt.
— Bună ziua, zice, el, tăios.
— Ce doreşti? Ce lucru important ai a-mi comunica? întreabă tânăra văduvă, privind cu răceală pe vizitator, care-şi opreşte privirile sclipitoare asupra ei, zâmbind ciudat.
— Am asistat azi la înmormântarea domnului bancher, adică numai aşa, de la distanţă, mă-nţelegeţi, dincolo de zid, răspunde el cu voce răguşită de băutură.
— Ce vrei să spui cu asta?
— O, nimic deosebit, numai, că eu, fireşte, eram deosebit de interesat. Vasăzică, babacul a murit!
— Vorbeşte mai respectuos despre mort, altminteri pun să te dea numaidecât afară! izbucneşte Margot revoltată.
Omul o străpunge cu o privire furioasă, strânge pumnii şi vrea să-i arunce un cuvânt insultător, dar apoi se

răzgândeşte.

— Păi da, o să vedem!

— Spune-ţi numele, îi pretinde Margot. Dacă ai avut afaceri cu decedatul, adresează-te băncii! Aici nu e locul!

— Banca nu mă priveşte câtuşi de puţin. Eu aparţin casei! obiectă el. Şi pentru ca să ştiţi îndată cine sunt, Hermann Erbach mi-e numele!

Margot clatină capul.

— Nu te cunosc! zice ea.

—Văd şi eu! Cu atât mai rău pentru dumneata.

— Cum?

— Chiar dumneata eşti doamna Grosser?

Margot tresare fără de voie. E cuprinsă de o presimţire ciudată.

— Decedatul mi-a fost soţ, dar ce vor să însemne toate astea?

Ea s-a ridicat încet, întinzând mâna spre butonul soneriei. Simte un fel de groază faţă de omul acesta, care o priveşte impertinent cu ochii lui umflaţi de beţie.

— Vasăzică doamna Grosser! Ei da! Aşa am auzit! Şi sunteţi desigur Berta Walther, aud?

— Ce te priveşte pe dumneata? M-ai cunoscut?

— Ba bine că nu! Şi încă destul de aproape, dar asta e fireşte o prostie! Dacă ai fi dumneata Berta Walther, n-ai fi putut deveni doamna Grosser, ar fi pur şi simplu cu neputinţă!

— Cum cu neputinţă?

— Foarte simplu: Berta Walther, fiica adoptivă a domnului bancher ştie foarte bine, că a devenit la Londra soţia legitimă a lui Monsieur Charrey!

Ca lovită de trăsnet, Margot se trage îndărăt cu faţa îngrozită, privind ţintă la cel care-i vorbea.

— Şi acest Charrey… acest… sfinte Dumnezeule! gâfâie ea, apucându-şi fruntea în mâini.

Individul zdrenţăros şi cherchelit se înclină ironic.

— La ordinele dumitale, stimată doamnă, sunt chiar eu, Hermann Erbach, numit la circ: Monsieur Charrey!…

Capitolul 40 – Un truc primejdios al lui Mască-Roşie

Bolnavul de la secţia deţinuţilor, cu vestitul nume „Mască-Roşie” pare a se împăca mai bine cu noua îngrijitoare, decât cu infirmierii care tot mai zac bolnavi în urma accidentului.

De când Ochi-de-Pisică a descoperit misteriosul inel otrăvitor şi l-a smuls lui Mască-Roşie, nu mai e vreo primejdie ca cei din jurul lui să mai sufere vreun nou „atac”.

Hartenberg ţinu numaidecât o consfătuire cu judecătorul de instrucţie şi cu ceilalţi slujbaşi. Şi medicii de la „Charité” erau de faţă. Inelul fu deschis şi se găsi într-una din adâncituri, încă vreo câteva picături din otrava necunoscută până atunci.

Încercarea ce se făcu asupra unor animale bolnave, dovedi îndată puterea colosală a acestei otrăvi îngrozitoare, care se putea probabil număra, printre otrăvurile şerpilor indieni sau prin acelea folosite pentru otrăvirea săgeţilor. De cum respira cineva otrava, căpăta crampe groaznice, o parte infinit de mică era de ajuns ca să întindă animalul, ca mort, la pământ. Dar după câteva ore îşi revenea. Doar membrele mai păstrau un tremur.

O picătură întreagă aducea moartea.

De unde avea Mască-Roşie otrava aceasta îngrozitoare?

Şi hârtiile, sau mai bine zis recomandările sorei celei noi le cercetase detectivul. Nu exista niciun motiv de neîncredere faţă de sora Georgine. Superioara n-avea decât cuvinte de laudă pentru ea.

De-ar fi presimţit măcar Ochi-de-Pisică cine e în realitate această nouă soră, Georgine!

Trei zile au trecut.

Mască-Roşie se află singur cu Alice, care şade pe un scaun lângă pat.

Privirile ei se odihnesc pe chipul interesant şi cam palid al bărbatului de care nu se poate despărţi şi pe care trebuie să-l salveze. Chiar de ar costa-o viaţa şi fericirea ei, apoi.

— Şi acum, să discutăm serios planul nostru, Alice, îi

şopteşte el.

Nu era nicidecum aşa de slab cum se arăta faţă de medicul curant.

— Rana nu-mi mai face niciun fel de neplăceri. Iubitul tău papa ar fi trebuit să ochească mai bine.

— Hector, te implor! se roagă încet nenorocita, acoperindu-şi cu amândouă mâinile obrăjorul fin şi drăgălaş.

— Ei bine, lasă! o linişteşte el. O, Doamne, nu lua şi tu toate în tragic. Nici nu port măcar pică domnului detectiv. Ne urmărim reciproc, ba are unul, ba celălalt mai mult noroc, şi cu asta basta! Şi mă gândesc aşadar că a venit vremea să zburăm de aici! Ce crezi tu despre asta?

— Eu sunt unealta ta, Hector, poţi cere orice de la mine, te urmez orbeşte! Şi nu mă îngrozesc decât de ziua în care mă voi trezi şi în care te voi vedea în lumina în care te vede toată lumea! şopteşte sărmana fată.

— Ce ne pasă nouă de restul lumii? Proşti sau nerozi sunt cu toţii! M-am săturat. Vreau să plec de aici! Ai inspectat cu atenţie clădirea?

— Sunt şi eu supravegheată cu severitate, se văită Alice. Toate ferestrele sunt cu gratii, toate uşile încuiate cu broaşte puternice, pretutindeni se află instalaţii de alarmă! O evadare e absolut cu neputinţă, nu ne rămâne altceva decât să murim împreună!

Plângând, îşi pune Alice capul pe marginea patului.

Faţa lui Mască-Roşie are o expresie întunecată. Îşi strânge pumn mâna ce şi-o ţine pe plapumă.

— Să triumfe ei de astă dată că m-au prins în cursă? scrâşneşte el. Nu! Nu socot jocul pierdut, nici cu riscul de a cădea victima călăului. Atunci la ce folos a ajuns numele meu să fie obiect de groază?

Priveşte câteva minute în gol. Ridică apoi capul.

— Când e tura ta liberă, Alice?

— Azi după amiază; dar trăsura care mi se pune la dispoziţie mă duce de la „Charité” de-a dreptul la Casa Surorilor de Caritate. Nu trebuie să intru în legătură cu nimeni!

— Mi-am închipuit eu. Totuşi, astă-seară, când ai să iei paza de noapte, trebuie să-mi aduci câteva lucruri pe care o să ţi le descriu mai amănunţit.

— Ce sunt alea? întreabă Alice, speriată.

— Joe o să ţi le dea. Trebuie să-l cauţi!

— O mai fi în Berlin?

— Cred cu siguranţă că da. Trebuie să fi renunţat la plecare, de îndată ce a auzit despre arestarea mea. Notează-ţi vechea lui adresă.

Îi şopteşte câteva cuvinte.

— Dar nu-l pot căuta, Hector. Cum să părăsesc neobservată Institutul?

— Scorneşte şi tu un motiv serios, n-o fi chiar atât de greu. Trebuie neapărat! Salvarea mea depinde de asta, ca să am în mână ceva ce posedă numai Joe.

— Ce-i aia?

— O sticluţă mică. O poţi ascunde între vestmintele tale, chiar dacă te percheziţionează!

— Nu-mi poate procura nimeni altcineva picăturile pe care mi le ceri?

— Nimeni nu le are, nimeni nu le cunoaşte.

— Şi asta te poate salva?

— Da! Ascultă!

Şi-i şopteşte lungă vreme la ureche. Faţa nenorocitei capătă însă îndată o expresie de nemărginită groază.

— Nu. Sfinte Dumnezeule! exclamă ea. Să-ţi ajut cu mâna mea, ca tu...? Nu pot una ca asta!

— Trebuie! Ţi-o cer! zice el cu hotărâre, strângându-i mâna. Nu exista de astă dată altă scăpare pentru mine!

— Şi dacă nu izbutim, dacă venim prea târziu, dacă suntem împiedicaţi de a deschide sicriul?

Fata priveşte pe Mască-Roşie cu ochii împietriţi de groază.

— Treaba voastră! Aici e în joc viaţa mea, oricum, trebuie să risc! Şi acum ascultă mai departe!

Şi el o trage şi mai aproape, tot şoptindu-i la ureche, până ce se aude afară un zgomot.

Vine schimbul – un nou paznic.

Cu mare zgomot se deschide uşa.

Doi bărbaţi sunt afară.

— Soră Georgine, ai tura dumitale liberă! zice unul din ei, infirmierul-şef.

Mască-Roşie a mai schimbat cu Alice o privire repede.

Alice îl urmează pe şef, care merge tăcut lângă ea, descuind şi încuind uşile şi însoţind-o până-n holul de jos.

Acolo se opreşte un moment.

— Scuză-mă, soră, zice el în felul lui aspru, dar parcă mi s-a părut adineauri că deţinutul de sus ţi-ar fi aruncat o privire ciudată. Mască-Roşie se poartă cu gânduri de evadare, asta o ştim cu toţii. Dar să-şi ia nădejdea, că am purtat noi cu toţii de grijă să nu izbutească. Viu nu scapă omul ăsta din mâinile noastre. Dar are, se zice, asupra femeilor o putere inexplicabilă şi o fi nenorocit destule până acum. O spun asta numai aşa…

— Îţi mulţumesc, domnule infirmier-şef, răspunde Alice cu mult calm. Eu n-am observat defel ciudata privire a bolnavului.

Şi porneşte mai departe. Infirmierul priveşte după ea clătinând din cap şi mormăind.

— Aici nu prea pare să fie lucru curat. În orice caz, voi raporta şefului meu.

Dar acesta îşi râde de el.

— Eşti de altminteri un slujbaş inteligent şi destoinic, zice acela. Dar de astă dată vezi năluci. Ce ar putea născoci deţinutul, ca să scape de aici prin toate uşile şi zidurile, peste curţile păzite, tare aş fi curios să ştiu! De altminteri, am expediat raportul. Mâine va fi transportat într-o celulă cumsecade. Ticălosul prelungeşte la infinit comedia bolii.

Infirmierul-şef se depărtează în tăcere.

Face din nou drumul până la celula lui Rammont. A cercetat din nou toate uşile, toate ferestrele. „Şeful are dreptate, ar trebui să se întâmple o minune extraordinară, ca Mască-Roşie să evadeze de aici”.

…În trăsura pe care i-a pus-o la dispoziţie poliţia, Alice se

întoarce la Casa Surorilor de Caritate. Zadarnic caută să găsească un pretext, prin care să poată obţine permisiunea de a circula neobservată o oră, până a nu se întoarce la „Charité”.

Obrazul i se aprinde de o roşeaţă subită; nu-i mai rămâne altceva decât minciuna. N-a minţit niciodată, niciodată! Dar Rammont aşteaptă ca ea să-l ajute, îi pretinde chiar!

Trăsura se opreşte, a ajuns la destinaţie.

După o jumătate de oră cere să vorbească superioarei. E primită îndată, căci au prins-o dragă cu toţii.

— Ai vreo plângere, copila mea? Ţi-e prea grea slujba la „Charité”? Să trimit o altă soră mai în vârstă? întreabă superioara.

Alice clatină capul.

— O, nu, Maică, nu e asta! Aş avea altă rugăminte fierbinte! Iertaţi-mă că n-am îndrăznit să mi-o exprim mai demult.

Îşi curmă firul vorbelor, dar trebuie să continue, trebuie!

— Când am venit încoace, am trecut sub tăcere că abia de scurtă vreme am pierdut-o pe maică-mea, spune ea cu glas întretăiat de lacrimi. E îngropată la cimitirul Ierusalim. A fost unicul, ultimul meu sprijin. Aş dori să mă rog la mormântul ei, pentru întâia oară de când zace în pământ rece. Mi-aţi putea împlini această cerere, Maică?

— Dacă-i numai atât, am deplină încredere în tine, copila mea, zice superioară. Cât vrei să lipseşti?

— Doar vreun ceas. Seara mă întorc iar la „Charité”.

— Atunci du-te, şi cată să nu întârzii!

Respirând uşurată, Alice se depărtează, murmurând un cuvânt de mulţumire.

S-a făcut, a înşelat, a minţit, de dragul lui, pentru că el i-a cerut-o!

Ştie adresa lui Joe. Omul de încredere al lui Mască-Roşie n-a părăsit oraşul. Ia o trăsură, spune birjarului s-o ducă la cimitir, dar după un sfert de oră de mers îşi schimbă gândul.

La Rosenthaler-Tor, unde a cerut apoi să fie dusă, coboară şi plăteşte birjarului.

Poartă uniforma de soră de caritate, lucru la care n-are încă dreptul. Dar superioara a făcut o excepţie de astă dată, căci speră să capete într-însa o credincioasă ajutoare.

În vălmăşagul de lume de aici, nici că e luată în seamă. Zorită, porneşte spre strada apropiată. Se opreşte în faţa unei case vechi cu aspect nu prea îmbietor.

— Numărul 135, citeşte ea.

Priveşte repede în juru-i. N-o urmăreşte nimeni? Nu. Deci se încumetă să intre. Urcă trei trepte. La o uşă lăturalnică se află o tăbliţă: „Karl Krause, croitor de damă”. Sună.

Uşa se deschide şi o femeie robustă apare în prag.

— Cine eşti dumneata? Ce doreşti? întreabă bătrâna neîncrezătoare.

Alice cunoaşte foarte bine lozinca pe care i-o dăduse Mască-Roşie, ca să se facă cunoscută.

Abia a murmurat câteva cuvinte, că femeia se şi retrage speriată şi lasă pe Alice să intre.

— Dumneata vii de la Masca?... şopteşte ca buimăcită femeia. Cine-ar mai fi crezut una ca asta!

— Unde e Joe? Du-mă numaidecât la el, răspunde Alice.

Femeia porneşte înainte pe coridorul întunecos şi deschide o uşă. Se vede un mic atelier de croitorie, în care nu lucrează decât un singur om.

— Aici e domnul, domnişorică!

Alice priveşte nu puţin uimită pe omul îmbrăcat murdar, care-o întâmpină. Nu e altul decât omul de încredere al lui Mască-Roşie, Joe, banditul.

Uşa s-a închis; femeia rămâne în coridor.

— Ah, dumneata eşti, dumneata! exclamă criminalul oferind Alicei un scaun. Ia loc, te rog. Aici nu putem fi deranjaţi. Omul pe care-l înlocuiesc momentan şi al cărui nume îl voi purta atâta vreme cât voi crede necesar, din pricina poliţiei, zace alături beat mort, dar supravegheat de mine. Dumneata porţi costum de soră de caritate! Asta-mi spune de-ajuns! Ce-mi trimite vorbă „şeful”?

— A luat hotărârea să fugă şi dumneata să-i vii într-ajutor!

— Mi-am închipuit, zice dând din cap Joe, care se pricepe

atâta la croitorie cât un elefant la balet. Dar de astă dată o să meargă mai greu. Nu mai suntem decât patru la Berlin, ceilalţi au scăpat nerecunoscuţi, am rămas doar eu cu avangarda mea, pentru cazuri neprevăzute.

Criminalul nici nu întreabă măcar cum a izbutit Alice să scape şi să se furişeze ca soră de caritate în preajma lui Rammont. Toate astea el le socoate ca lucruri obişnuite.

— Ascultă ce m-a trimis să-ţi spun! răspunde Alice.

Şi-şi vorbesc în şoaptă. Dar Joe sare deodată în sus, surprins.

— Cere picăturile? exclamă el.

— Să i le aduc azi încă! E porunca lui!

— Cunoaşte efectul, îşi mormăie el în barbă.

— Dacă intervine întâmplător cea mai mică piedică, e pierdut.

— Da, dar nu există altă scăpare. Pe căi obişnuite nu poate fi salvat!

Joe îşi freacă fruntea.

— Hm, dacă spune chiar el, atunci aşa trebuie să fie! Bine! Picăturile le am la îndemână. Spune-mi ce altceva mai cere de la mine? Trebuie să iau contact şi cu oamenii mei?

— A prevăzut totul!

După un sfert de oră, Alice pleacă de acolo şi porneşte pe coridor, ascunzând între cutele rochiei o sticluţă mică de tot.

Cu respiraţia gâfâindă, începe să coboare. Dar tocmai când să păşească spre a doua platformă, se retrage, tresărind speriată.

În faţa ei a apărut o uniformă poliţienească – comisarul de poliţie Möerner! Un hazard nenorocit l-a adus în casa asta, care adăposteşte chiriaşi care nu se bucură tocmai de o reputaţie bună.

Cei doi se privesc câteva secunde. Alice îl recunoaşte îndată pe poliţist. Tresare şi el, se opreşte… nu găseşte însă îndată cuvinte.

Dar sora a şi coborât treptele, opreşte o trăsură care tocmai trecea, sare în ea şi pleacă.

Möerner priveşte nehotărât după ea. O soră de caritate!

Drace, unde a mai văzut el faţa asta?

Îl străfulgeră un gând, e nenorocita de Alice, complicea lui Mască-Roşie! Acum ar putea s-o aresteze, dar pe stradă nici urmă de Alice. Möerner se întoarce în casă, necăjit.

— Venea de la catul al treilea, zice el. Poate că aş căpăta îndată vreo informaţie.

La dreapta locuieşte un funcţionar de la poştă, la stânga un croitor de damă. Möerner nu-l cunoaşte pe omul acesta. Dar sună, aşa, la întâmplare.

Iar apare femeia. Durează cam mult până să deschidă.

— Văleu, domnule sergent da’ ce s-o fi-ntâmplat? strigă ea speriată.

— Doresc să iau nişte informaţii. A fost aici o soră de caritate, da sau ba?

— Una de alea cu scufie albă-n cap, hai?

— Ia nu mai îndruga la prostii! A fost aici o soră?

Femeia se zăpăceşte tot mai mult, când deodată se deschide uşa şi apare Joe, şchiopătând şi trăgându-şi pantalonii.

— Bună dimineaţa, dom’ sergent, 'mneaţa! exclamă el răguşit. Maică-mii îi piere întotdeauna graiul de cum zăreşte pe vreun domn de la poliţie. Cu ce vă pot servi?

Möerner repetă întrebarea, necăjit.

— Păi da, cum de nu, domnişoara soră de caritate doar îi aduce bătrânei pensioara lunară, zice Joe râzând. Ce oameni de treabă şi buni, ăştia.

Möerner se depărtează.

— Chestia asta nu-mi prea place. Cel mai bine ar fi ca Ochi-de-Pisică să ia în cercetare şi afacerea asta! mormăie el, coborând scara.

— Prefectura poliţiei! porunceşte el unui birjar.

Sus la Krause, Joe o împinge pe femeie deoparte.

— Blestem, poliţia, parc-a fluierat!

*

Sora Georgine a ajuns punctuală la „Charité”, reluându-şi slujba. Se face noapte, se aprind luminile, o trăsură intră în

curtea spitalului.

În camera medicului-primar apar doi domni care-i prezintă o scrisoare.

— O ordonanţă a procurorului. Deţinutul, supranumit Mască-Roşie, trebuie adus încă în astă-seară la „Moabit”[3]!

— Bine, zice medicul-primar.

Clopotele de alarmă pornesc să sune unul după altul.

— Ce o mai fi şi asta? exclamă medicul-primar. Doar n-o fi o revoltă sau vreo poznă chiar de-a lui Mască-Roşie?

Se şi aud paşi apropiindu-se. Este infirmierul-şef. Intră grăbit.

— S-a întâmplat ceva deosebit? exclamă doctorul.

Infirmierul nu găseşte cuvinte.

— Mască-Roşie, aşa ceva nu s-a mai pomenit, a… a…

Privirilor slujbaşilor se pironesc încordate, pe chipul infirmierului-şef.

— Dar vorbeşte odată, îl sileşte şeful, cu nervii încordaţi. Ce-i cu Mască-Roşie?

— A murit! exclamă infirmierul.

Tresar cu toţii.

— Cum? Iată ceva la care nu m-am aşteptat nicidecum! Ce s-a întâmplat oare?

Infirmierul raportează, foarte consternat încă, ceea ce a constatat el însuşi…

— Să vedem, ce s-a petrecut sus în camera bolnavului.

Însoţită de infirmierul şef, Alice şi-a reluat locul lângă patul lui Mască-Roşie. După plecarea infirmierului, şi după ce uşile fură din nou încuiate, ea scosese la iveală sticluţa căpătată de la Joe şi i-o înmână lui Rammont.

El o privi cu un zâmbet ciudat şi păru a-i cântări exact, cu ochiul, conţinutul.

Apoi întinse Alicei mâna.

— Rămâi cu bine! Se prea poate ca… în orice caz sub securea călăului nu vreau să ajung!

Spusese aceasta foarte rece, aproape fără emoţie.

Alice însă îl cuprinse deodată cu amândouă braţele şi

---

[3] Curtea criminală din Berlin.

strigă, uitând totul din juru-i:

— Nu face una ca asta, fie-ţi milă! Mor de frică.

Cu o mişcare puternică, el o împinse în lături.

— Mai bine nu uita cele ce ţi-am mai spus!

A şi scos dopul sticluţei. Alice a văzut, vrea să-i cadă în braţe, dar e prea târziu; el a şi golit dintr-o sorbitură conţinutul şi-i întinse sticluţa goală.

— Ascunde-o!

Acesta fu ultimul lui cuvânt. Trupul i se contractă, îl cuprinseră crampe groaznice, ochii stau să-i iasă parcă din orbite, iar braţele-i înţepeniră în gol.

Doar un horcăit înăbuşit iese din gâtlejul lui, apoi, tot trupul îi tresaltă într-o smucitură puternică şi peste o clipă zace întins la pământ.

În primul moment de groază, Alice se târî spre uşă, dar acolo căzu jos, tremurând; înainte de a fi putut lua vreo hotărâre, se şi pomeni cu trupul înţepenit, lipsit de viaţă al lui Rammont pe podea.

Vrea să-l ridice, dar e cuprinsă de un fior, o spaimă nebună ameninţă s-o scoată din minţi.

Mai ţine sticluţa în mână. Mecanic, o face să dispară în buzunarul rochiei.

Apoi bâjbâie după semnalul de alarmă, afară răsună clopotul, apoi al doilea, al treilea! Alarma vine din celula lui Mască-Roşie, fapt ce ridică tot personalul în picioare.

Rezemată de peretele celulei, cu privirile sticloase aţintite asupra trupului neînsufleţit de pe podea, Alice aşteaptă, ascultând zgomotul de afară care se apropie.

Se descuie uşi, repede, violent, căci se crede că sora e în primejdie, apoi pătrund doi infirmieri.

— Ce s-a întâmplat? strigă unul din ei.

Dar cuvântul îi moare pe buze. Atât el cât şi colegul său au văzut trupul întins la pământ al lui Mască-Roşie.

— Ce s-a întâmplat cu individul ăsta? exclamă ei deodată ca dintr-o singură gură.

— Nu ştiu, a avut o criză, am încercat să-i torn pe gât doctoria, dar s-a năruit ca mort! geme ea cu faţa palidă ca a

unui cadavru.

Infirmierii îl ridică pe Mască-Roşie şi-l întind în pat. După constatări exterioare, omul e mort. Atâta lucru mai pricep şi ei!

— Rămâi aici, colega, spune unul din ei. Eu trebuie să mă duc să raportez directorului.

Alice începe să se mişte, pe când infirmierul-şef pleacă în fugă, uluit de-a binelea, căci nu-şi poate explica accidentul.

Trebuie şi ea să dea o mână de ajutor, altminteri ar putea fi bănuită că ar fi dat primejdiosului deţinut vreo băutură tainică.

În vremea asta, jos, infirmierul-şef a făcut raportul.

E de la sine înţeles că vestea morţii lui Mască-Roşie vine cu totul neaşteptată, cu toţii se gândesc la vreo nouă uneltire a criminalului. Doctorul-primar al secţiei urcă cu doi asistenţi şi cu cei doi slujbaşi ai justiţiei, vrând să se convingă cu proprii lui ochi.

Lumina tulbure a amurgului cade pe fereastra cu gratii a celulei. Cu faţa pământie, cu buzele convulsiv strânse, Mască-Roşie zace întins pe pat.

Medicii încep îndată să încerce mijloace de a-l readuce la viaţă. Nu vor pur şi simplu, să creadă că omul acesta sinistru să le fi fost smuls de o moarte subită.

Şi după toată semnele exterioare nu se arată ca deţinutul să fi căpătat un atac de apoplexie. N-a luat nici otravă, căci lipsesc simptomele, şi apoi, nimeni n-ar putea spune cum de a ajuns omul la otravă.

Deocamdată Alice e în afară de orice bănuială.

Îşi adună ultimele ei puteri şi ia parte la truda generală.

Se aduce un aparat de oxigen, se fac mişcări ritmice cu trupul încă mlădios al lui Rammont şi din când în când doctorul primar ascultă, doar o auzi o uşoară bătaie a inimii.

Totul zadarnic, Mască-Roşie este şi rămâne mort!

Doctorul însuşi rosteşte această constatare şi cere asistenţilor săi să întrerupă lucrul.

— Omul nu mai are nicio scânteie de viaţă în el, ori că ar fi un caz de catalepsie, cum n-am mai întâlnit încă în lunga mea

practică medicală, încheie el.

Palidă, abia în stare să se mai ţină pe picioare, Alice a asistat la toată această scenă.

Acum tresare. Doctorul îi vorbeşte.

— Spaima, pe care ai tras-o în urma acestei subite întâmplări, te-a lovit greu, soră, îi zice el compătimitor. Îmi dau foarte bine seama. O să treacă mult până să-ţi revii. Păcat că nu l-am putut preda pe mişelul acesta călăului. Ar fi meritat-o cu vârf şi îndesat!

— Ce se face cu mortul? întreabă Alice istovită, uitându-se la Hector Rammont.

— O, ne rămâne fireşte nouă, sau mai bine zis colegilor mei răspunde doctorul. O să-l transportăm mai întâi în camera mortuară, până ce se vor fi terminat formalităţile judiciare, dar apoi…

Se opreşte, un moment, căci expresia de încordare de pe chipul Alicei îl izbeşte fără de voie.

— Apoi e îngropat, nu-i aşa? întreabă fata.

— Da, zice doctorul-primar, mai înainte însă, ştiinţa are şi ea un drept de a face studii asupra acestui tip uman excepţional. I se va face deci autopsia.

Ochii Alicei capătă o expresie de nespusă groază.

— Autopsia? murmură ea cu glas sugrumat.

— Desigur! Aparţine doar statului, mort sau viu! Prin urmare vom desprinde mai întâi capul de trup şi…

Nu mai poate spune nimic, căci sora Georgine cade la pământ cu un ţipăt răsunător.

Cei doi asistenţi şi un infirmier se ocupă îndată de cea leşinată.

— Sărmana fată, a trecut printr-o spaimă prea mare, spune doctorul-primar. De la început nu m-am putut dumiri, de ce a trimis Institutul Surorilor de Caritate o persoană atât de tânără la criminalul acesta rafinat.

Alice e scoasă afară şi dusă în una din camerele de jos.

Abia şi-a venit în fire şi sare în sus. Ca fulgerul o străbate amintirea celor întâmplate.

Mască-Roşie presupusese că autorităţile vor voi să-l

îngroape în toată taina. Între timp tovarăşii săi, dintre care se mai aflau câţiva în Berlin îl vor libera din camera mortuară.

Dar acum, totul era pierdut!

Letargia în care se afla Rammont poate dura două-trei zile, dar înainte de a se trezi sau de a putea fi salvat, doctorii aveau să-i desprindă capul de trup.

Tabloul acesta o făcuse pe nenorocită să leşine.

Acum se ridică şi-şi netezeşte părul cu mâna. Trebuie să încerce imposibilul spre a-şi salva iubitul, chiar de ar fi s-o coste propria viaţă. Dar cum, cum? O doare capul, dar nu trebuie să se lase abătută de la datoria ei de nicio slăbiciune. Minutele sunt preţioase.

Iată că intră o infirmieră. S-a întunecat, luminile s-au aprins.

— Ţi-e mai bine, soră? Mă bucur! zice femeia. Prea te-ai încrezut în puterile dumitale, luând asupră-ţi îngrijirea acestui om misterios! Slavă Domnului, că a fost redus la neputinţă pe vecii vecilor!

Alice o roagă pe infirmieră să-i trimită un doctor. Acesta veni îndată.

— Aş vrea să mă întorc la Casa Surorilor de Caritate, zice Alice, doctorului. Credeţi că prezenţa mea mai e necesară aici?

— Ţi se va permite cu plăcere să te întorci la Institut, răspunde doctorul. În orice caz însă, va trebui să dai mai întâi informaţii amănunţite, cum s-a petrecut ciudatul fapt. Domnii aceştia sunt în toate foarte scrupuloşi. Dar s-ar putea ca să-ţi ia interogatoriul la Institutul Surorilor de Caritate.

— Pot atunci să vă rog de o trăsură? şopteşte Alice.

— Cu plăcere. Să vestesc şi pe şeful meu. După cum am spus, vei putea da şi mâine informaţii asupra tuturor lucrurilor pe care vrem să le aflăm şi noi şi autorităţile. Acum o să te poţi odihni ca să-ţi revii.

După zece minute Alice se urcă în trăsura, care trebuie s-o ducă de-a dreptul la Casa Surorilor de Caritate…

Aproape în acelaşi moment, se apropie din partea cealaltă altă trăsură din care coboară Ochi-de-Pisică. E însoţit de

inspectorul Möerner.

Cei doi bărbaţi intră repede la „Charité”, îndreptându-se spre cabinetul doctorului-primar. Hartenberg are o expresie întunecată. Zgârcit la vorbă, muşcându-şi buzele, păşeşte lângă Möerner.

Acesta a raportat la prefectura poliţiei observaţiile sale senzaţionale, că în trăsăturile unei surori de caritate el a crezut că recunoaşte pe acea tânără fată care a fost sechestrată de Mască-Roşie şi care le-a scăpat împreună cu criminalul, din vila prinţului Utaşin…

Deoarece nu era vorba de nimeni alta decât de Alice, fiica nenorocită a detectivului Hartenberg, şeful poliţiei telefonă neîntârziat lui Ochi-de-Pisică. Din nefericire, detectivul trebui căutat în mai multe locuri, până ce putu anunţa, că va apărea în toată graba.

În vremea asta, şeful poliţiei dăduse ordin să fie supravegheată cu grijă casa în care fusese văzută sora de caritate; se făcură, de asemenea, cercetări amănunţite asupra presupusului croitor de damă Krause, dar fără niciun rezultat. Se constată doar că acel Krause căpătase într-adevăr ajutoare de la diferite societăţi filantropice şi că făcuse de câteva ori cunoştinţă cu poliţia şi închisoarea.

Din câteva cuvinte numai, Ochi-de-Pisică a priceput ce crezuse a descoperi colegul său Möerner.

— Trebuie să ne ducem îndată la spital, la „Charité” zise Hartenberg rece. Dacă sora de caritate de acolo ar fi într-adevăr... copila, mea, atunci…

Se opri şi respiră adânc.

— Ce-ai vrea să faci în cazul acesta? întrebă şeful poliţiei tot aşa de calm.

— Atunci, cel dintâi lucru pe care-l voi face va fi să predăm pe această… persoană justiţiei, tot aşa cum l-am făcut inofensiv pe Mască-Roşie, moartă sau vie, zise el cu un glas ce te înfioară, şi după ce aceasta se va fi făcut, îmi voi da demisia din poliţie, cariera mea va fi terminată!

Şi fără a mai aştepta un răspuns de la şeful său, se îndreaptă spre uşă.

— Un moment! îi mai strigă acesta. Tocmai am trimis doi oameni cu un mandat al judecătorului de instrucţie, ca să transporte pe criminal la arestul preventiv, încă în astă-seară.

Ochi-de-Pisică aprobă doar din cap. Măsura aceasta o socoteşte foarte bună. Dar încă n-au părăsit odaia el cu Möerner, când iată că sună telefonul.

Şeful poliţiei ia receptorul.

— Aşteptaţi un moment, domnilor, poate că e vreun nou raport care v-ar putea interesa!

Ascultă o secundă şi zise apoi, adresându-se celor doi domni:

— Veşti de la „Charité”!

Urmă o pauză. Apoi faţa şefului poliţiei exprimă o surprindere mare.

— Cum? Mască-Roşie a fugit?

Atât Möerner cât şi Ochi-de-Pisică se reped spre şef cu feţe speriate.

— Cu neputinţă! Asta ar fi... gâfâie Hartenberg.

Iar o pauză. Şeful poliţiei strigă în receptor:

— Imediat vor sosi doi poliţişti pentru a lua măsurile cuvenite. Domnilor, zice el adresându-se celor doi, Mască-Roşie n-a fugit, după cum auzisem greşit adineauri, criminalul e mort!

Ochi de Pisică îl priveşte mai întâi surprins, apoi zice încet:

— Dacă ceea ce vi s-a anunţat e adevărat, atunci avem de-a face cu un nou truc al lui Mască-Roşie.

— Crezi că a înscenat vreo stratagemă? Dar uiţi că acolo sunt mai mulţi doctori, adevărate capacităţi pe tărâmul medical! răspunde şeful poliţiei.

— Şi totuşi, nu cred în moartea acestui om! E legat cu iadul şi, chiar dacă l-aş vedea spânzurat, încă aş nutri teama că ne joacă vreo farsă.

— Atunci încredinţează-te cu propriii dumitale ochi şi ia toate măsurile pe care le crezi necesare. Şi cu aceste cuvinte, Hartenberg e concediat. El se duce cu Möerner la „Charité”, luând o trăsură. În timpul drumului, acesta îi descrie mai pe larg întâmplarea din casa în care o găsise pe Alice.

*

Fata bănuieşte că urmăritorii sunt pe urmele ei şi că nu trebuie în niciun caz să oprească trăsura dinaintea portalului Institutului. De cum va intra în casa aceea, va fi îndată arestată.

Trebuie să plece, să coboare din trăsură în timpul mersului. Nu există alt mijloc de fugă.

Se uită pe fereastra trăsurii, care înaintează cu viteză tot mai mare.

Deodată, coteşte pe o stradă lăturalnică, îngustă.

Nu trec decât foarte puţini oameni pe acolo. Trăsura şi-a încetinit şi ea mersul.

Alice deschide binişor uşa cupeului. Cu un cuvânt de rugă pe buze, pune piciorul pe scară şi sare jos.

Alunecă şi cade în genunchi, dar se ridică repede, pornind spre parapetul podului. Acolo, se agaţă de balustradă. Trăsura merge înainte; vizitiul n-a observat săritura pasagerei.

Tremurând din tot corpul, sărmana fată face sforţări cu să-şi revină. Trebuie să plece cât mai repede, căci se aşteaptă să fie căutată foarte curând.

Coteşte în strada următoare şi, deodată, se aude strigată.

Tot sângele îi năvăleşte la inimă. A şi fost trădată?

În faţa ei stă un lucrător cu faţa murdară.

— Ce vrei? exclamă Alice, speriată.

— Nu mă recunoşti? Cu atât mai bine dacă masca mea e atât de reuşită.

— Joe! exclamă Alice.

Deoarece el nu-şi schimbase şi vocea, ea l-a putu recunoaşte.

— Da, sunt chiar eu! Mă aflam în drum spre „Charité”, căci am putut calcula exact când se va produce catastrofa, răspunde el repede. Îmi pot, de altfel, lesne închipui că ai nevoie de mine în asemenea împrejurări. Spune repede ce s-a întâmplat!

— Hector a murit!

Criminalul dă din cap satisfăcut.

— A avut efect vasăzică. A fost dus în camera mortuară, pentru ca mâine sau poimâine, speră ei, să-l poată îngropa în toată liniştea! Noi însă o să le cam stricăm socotelile. Eu am părăsit ascunzătoarea de la croitorul de damă Krause, căci am văzut de sus un comisar adulmecând urmele dumitale. Ştiu unde se află camera mortuară. Sper ca încă noaptea asta să pătrund acolo.

În agitaţia ei sălbatică Alice îl apucă de braţ.

— Ne-am făcut cu toţii greşit socoteala! şopteşte ea. Doctorii au ordonat ca să-i fie desprins capul de trup. E pierdut, şi eu cu el!

Joe se trage înapoi tulburat.

— Ei drăcia dracului, la asta nu s-a gândit niciunul din noi!!

— Trebuie să-l salvăm, chiar de ar fi să trădez totul poliţiei! gâfâie nenorocita. Nu-i îngrozitor ca el să fie ciopârţit de viu de bisturiul doctorilor?

Joe priveşte un moment ţintă înaintea sa.

— Vino, exclamă el apoi, trebuie să luăm o hotărâre! Mai avem timp, e seară, şi până mâine dimineaţă n-au să se apuce doctorii de operaţie.

Păşesc grăbiţi pe stradă.

Prima trăsură pe care o vede, Joe o şi opreşte.

— Du-ne în Krautstrasse nr. 43, birjar! îi strigă bărbatul. Nevastă-mea e grav bolnavă şi fiecare minut poate s-o coste viaţa!

— Bine, bine! mormăie birjarul şi dă bice cailor, de cum s-au aşezat clienţii în trăsură.

Durează multicel până ajung în Krautstrasse. Apoi trăsura se opreşte şi Joe ajută Alicei să coboare.

Complicele criminalului plăteşte trăsura şi păşeşte cu Alice pe primul gang întunecos al unei porţi. Dar nu aşteaptă aici decât numai până ce văd că trăsura a cotit în altă stradă, apoi ies şi pornesc zoriţi mai departe, după vreo şase case.

Aici se află unul din acele beciuri-spelunci, care se întâlnesc atât de des prin străzile izolate. Intrarea e complet întunecată. În dosul ei pare că se află o curte întunecoasă.

— Vino după mine, mormăie Joe însoţitoarei sale, aici nu ne

stinghereşte nimeni.

Nicio clipă nu şovăie Alice, ci îl urmează pe omul care-i cu ea, în pivniţa acestei case suspecte.

În antreu, Joe o apucă de mână, căci au de coborât o scară veche, cu treptele mâncate de putregai şi care zace de asemeni în întuneric.

Alice aude vocile, bâlbâite ale beţivilor, zgomotul unui scaun care cade, dar nu vede pe nimeni.

Joe împinge o uşă lăturalnică şi o rază de lumină pătrunde pe gang.

Alice vede un paravan de scânduri, o masă masivă şi două scaune. De tavan atârnă o lampă de petrol.

— Aici eşti deocamdată, la adăpost! zise Joe.

O roagă să rămână un moment singură, căci vrea să vorbească ceva cu patronul speluncii, şi apoi să discute împreună ce mai e de făcut.

Acoperindu-şi faţa cu mâinile, sărmana cade pe scaunul de lemn, care desigur că a servit de loc de odihnă vreunui criminal.

— Sfinte Dumnezeule, îngână ea cu glas răguşit, judecă-mă oricât de aspru aş merita, numai salvează-l pe el, pe el, cu a cărui viaţă s-ar stinge şi a mea!

Capitolul 41 – Fantoma de la „Charité”

Ochi-de-Pisică stă în faţa cadavrului lui Mască-Roşie. Chiar acum i s-a comunicat jos în birou că sora Georgine a plecat adineauri înapoi, cu trăsura, la Institutul Surorilor de Caritate, din pricina stării de enervare prin care trecuse.

Un blestem îi scapă de pe buze; e încredinţat că a venit prea târziu!

Fireşte că doctorul-primar caută să-l calmeze.

— Trăsura nu se opreşte decât la poarta Institutului! Dar dacă ai vreo bănuială, poţi foarte bine cerceta pe soră şi acolo.

— Nu numai că nutresc o bănuială, dar sunt ferm

încredinţat încă de pe acum, că sora aceasta este o complice a lui Mască-Roşie, că ea i-a procurat omului acestuia ceva care să-l cufunde într-o stare de letargie.

Doctorul datină din cap.

— Domnii de la poliţie văd chiar şi în oamenii cei mai nevinovaţi nişte criminali, zice el. Şi cât priveşte moartea lui Mască-Roşie, de astă dată omul ăsta nu joacă niciun fel de comedie! E exclus!

Hartenberg, cât şi însoţitorul său cer să fie duşi în faţa cadavrului, ceea ce li se acordă îndată.

Hector Rammont se mai află în celulă. Încă de la intrare, Ochi-de-Pisică observă că uşile nu mai sunt încuiate ca înainte.

— Nu neglija aceasta, omul ăsta e primejdios şi după moarte, zice el către infirmierul-şef.

— Mai adu te rog o lumânare! cere Ochi-de-Pisică.

Afară de el, se află în mica încăpere încă doi doctori şi Möerner. Infirmierul-şef se întoarce cu lumânarea cerută.

Câteva minute Hartenberg priveşte cu fruntea încreţită pe criminalul mort.

Se apleacă spre Rammont şi-l loveşte peste piept ridicându-i fără frică pleoapele.

Apoi scoate o cutie de chibrituri din buzunar şi aprinde unul. Ţine flacăra aproape de tot sub mâna lui Mască-Roşie.

Dar niciun muşchi nu zvâcneşte pe chipul împietrit al mortului.

— Am spus-o doar că omul acesta nu ne mai poate face niciun rău! zice doctorul-primar.

— Aţi făcut uz de curentul electric? întreabă cu răceala Ochi-de-Pisică.

— Pe cât se vede, dumneata persişti în credinţa că ne-ar mai putea juca o farsă chiar şi după moarte! răspunde doctorul.

— Aşa e de fapt! afirmă Hartenberg.

În momentul acesta soseşte în celulă un funcţionar inferior şi raportează doctorului-primar:

— Sora Georgine nu s-a întors la Institutul Surorilor de

Caritate. Birjarul a găsit trăsura goală. N-a observat nimic în timpul drumului şi a dat numaidecât de ştire.

Doctorul priveşte uluit pe cel care vorbise, apoi pe detectiv. Hartenberg râde scurt.

— O ştiusem doar! zice el. Vasăzică, e cea mai bună dovadă că sora aceasta l-a ajutat pe criminal în noua sa uneltire!

— Un truc îngrozitor, căci mâine dimineaţă criminalul va ajunge sub cuţitul chirurgului! spune doctorul.

Hartenberg se mulţumeşte să răspundă:

— Eu susţin cu hotărâre: nu e vorba aici de o sinucidere. Mască-Roşie n-o să se expedieze în veşnicie cu propria lui mână. Chiar şi sub spânzurătoare individul s-ar atârna de speranţa că poate rupe frânghia. Dacă aţi face încercarea cu electricitatea, v-aş fi recunoscător.

Se aduce numaidecât un aparat electric cu o baterie puternică. Electrozii sunt puşi în jurul mâinilor şi picioarelor lui Mască-Roşie şi se dă drumul curentului.

Cu ochi vigilenţi, doctorii precum şi cei doi oameni ai poliţiei urmăresc efectul.

La început nu se poate observa nimic. Nu zvâcneşte nici măcar un muşchi. Hartenberg întăreşte curentul, iar nimic! Încruntă sprâncenele, semn de puternică agitaţie. Iar întăreşte curentul.

— Aha! mormăie el.

Muşchii de la braţe şi picioare încep să zvâcnească într-adevăr. Şi peste pieptul lui Rammont se strecoară ca un fior.

Doar doctorii rămân liniştiţi.

— Asta nu înseamnă nimic! intervine doctorul-primar, un curent electric de puterea acestuia ar face să tresară muşchii mai sensibili ai oricărui mort.

Hartenberg întoarce, contrariat, capul.

Curentul e întrerupt. Mască-Roşie, zace pe pat nemişcat ca şi mai înainte. S-ar putea crede că pe buzele lui împietrite pluteşte un zâmbet ironic. E, fireşte, doar o închipuire a detectivului.

El dă din umeri.

— Nu-i nimic de făcut, individul pare să fie mort de-a binelea, zice doctorul.

Coboară cu toţii. Hartenberg şi Möerner îşi iau bună ziua. Trebuie să întreprindă cât mai grabnice cercetări la Institutul Surorilor de Caritate.

Iau o trăsură. Dar ceea ce află de la superioară, le întăreşte şi mai mult bănuiala că a fost Alice şi nimeni alta, aceea care s-a strecurat la „Charité” ca soră de caritate.

Hartenberg se întoarce din nou la spital. A căpătat permisiunea să vegheze singur de tot noaptea lângă cadavrul lui Rammont.

Mască-Roşie fusese dus în vremea asta în camera mortuară, o încăpere de mărime potrivită, goală şi mohorâtă, care se afla în clădirea mică, laterală, din curte.

Lui Ochi-de-Pisică nu i se poate scoate din cap că cu moartea vestitului criminal e ceva necurat la mijloc.

Pune să i se aducă un scaun în camera aceea sinistră, încuie uşa pe dinăuntru şi se aşază. După plecarea infirmierului care l-a însoţit până aici, cercetează din nou la lumina felinarului său orb trăsăturile albe ale lui Mască-Roşie. Mortul zace pe un catafalc acoperit doar cu o pânză uşoară.

Apoi, detectivul stinge felinarul şi se face întuneric în cameră.

Hartenberg nu cunoaşte frica.

— Să aşteptăm! îşi zice el, rezemându-se de perete.

A dispus ca nimeni să nu-l deranjeze. Pentru orice eventualitate şi-a luat un revolver şi un fel de laţ de piele, dintre cele întrebuinţate de către indieni.

A sunat de douăsprezece, deci a început ora stafiilor.

Ochii lui Hartenberg sunt aţintiţi asupra obiectului întunecos, corpul învelit, care se află în mijlocul odăii; poate chiar distinge capetele pânzei negre care se află deasupra.

În clipa aceasta, i se pare că s-ar mişca uşor colţurile pânzei. Poate să fi fost numai vreo amăgire!

Cu toate astea, se ridică şi se apropie de Mască-Roşie.

Dar apoi se întoarce din nou la locul său. Trece un sfert de oră. Deodată, detectivul tresare. Urechea fină a prins un

zgomot uşor. Venea de afară din curte.

— O fi început oare comedia? murmură el. Revolverul stă gata de tras, pe o muchie a zidului, laţul lung de piele, care era strâns e desfăcut cu prudenţă şi potrivit de detectiv astfel ca să-i poată fi de folos în momentul oportun.

— Şi acum poate să înceapă! râde el încet şi ameninţător.

Iar au trecut zece minute. Detectivul ridică uşor capul, a observat în faţa ferestrei ceva, care poate că oricui altul decât lui i-ar fi rămas neobservat.

Fusese doar ca umbra unei mâini, sau ceva asemănător, care trecuse deasupra gratiilor. Dar nu se auzea niciun zgomot.

Luna iese iar la iveală, trimiţându-şi razele şi în încăperea posomorâtă. Detectivul însă se aşezase astfel ca să nu poată fi văzut de afară, dacă vreun ochi curios ar încerca aceasta.

Domneşte tăcere adâncă. La „Charité”, clădirea de dincolo, despărţită de casa mortuară printr-o plantaţie, dorm demult bolnavii, dacă durerile nu le-au răpit somnul.

Acum parcă se aude venind un fâşâit dinspre fereastră. Hartenberg nu ştie drept ce să-l ia, apoi deodată se aud zgârieturi în geam.

Porneşte hotărât spre fereastră, dar se ghemuieşte aşa de tare că nu-i trece decât capul de prichiciul ferestrei.

Priveşte câteva minute în întuneric.

— Blestem! murmură el, nu e nimic de văzut, absolut nimic!

Se întoarce înapoi la locul lui. Dar în toată vremea asta n-a slăbit din ochi trupul învelit al lui Mască-Roşie. Dar aici nimic nu se mişcă.

— Bunul spirit trebuie să se grăbească, dacă vrea să mai apară la timp! îşi zice Ochi-de-Pisică cu umor macabru.

Nu rosti bine cuvintele acestea, şi răsună la uşă acelaşi zgâriat ca adineauri la fereastră.

— Aha! face Hartenberg. Spiritul a şi ajuns în casă. Vasăzică, a deschis probabil fereastra cea mare, nezăbrelită; destul de uşor pentru un astfel de domn. Vrea să intre, dar probabil că nu ştie sigur dacă e sau nu vreun paznic lângă

cadavru.

Nu mult după aceea încep să se audă groaznice miorlăituri de pisică. La început un mieunat uşor, apoi în sunete scurte, urlătoare.

— Ce scârboşeniei exclamă Ochi-de-Pisică.

Ţine strâns revolverul şi-şi îndreaptă privirile spre uşa încuiată pe dinăuntru.

Spre nespusa lui uimire însă, ea se deschide deodată singură şi, în lumina lunii ce cade vie pe fereastra opusă, zăreşte o arătare, care ar face să stea în loc inima chiar şi a celui mai curajos bărbat.

Cu repeziciunea fulgerului, Hartenberg îşi aminteşte de cele ce auzise în după amiaza acelei zile de la un infirmier, şi anume că din când în când se arată prin încăperile spitalului „Charité” o fantomă după apariţia căreia murea întotdeauna a doua zi un bolnav, aşa numita „fantomă de la Charité”.

Pe pragul odăii, a cărei uşă se deschisese fără de cel mai mic zgomot, sta o arătare înfăşurată într-un giulgiu alb.

Asta n-ar fi fost ceva chiar suprapământesc, dar grozăvia consta în aceea că, sus între umeri, era un cap de mort.

Hartenberg poate desluşi foarte bine fantoma. E un adevărat cap de mort, din care în loc de ochi, privesc doar două găuri goale.

Hartenberg îşi dă îndată seama care e scopul acestei vizite, şi chiar dacă se înfiorase un moment, acum e iar rece şi calm.

Arătarea pluteşte parcă în spaţiu, căci detectivul nu poate distinge niciun zgomot de paşi.

Tigva albă se întoarce puţin şi găoacele goale se aţintesc direct asupra detectivului.

Miorlăitul reîncepe şi unul din braţele fantomei arată poruncitor spre uşa deschisă.

Hartenberg se ridică dintre opintire.

— Alo! strigă el, avem onoarea să vă spunem bună seara, onorabilă fantomă. Foarte încântat de a vă face cunoştinţa!

Arătarea tresare. Scoate un urlet şi pare gata să se arunce asupra detectivului.

Dar iată că Hartenberg ridică revolverul.

— Comedia s-a sfârşit! Jos cu zdrenţele! porunceşte el.

Arătarea însă face semne tot mai energice ca detectivul să iasă.

— Număr, dacă la trei nu cade zdreanţa, trag!

Şi Ochi-de-Pisică, cu arma la ochi, numără tare şi răspicat:

— Unu... doi... trei!

Arătarea pare că se ghemuieşte, gata să se arunce asupra detectivului, dar a şi detunat o împuşcătură.

Lui Hartenberg i se pare că aude un blestem înăbuşit şi se repede la fantomă.

Dar de astă dată aceasta nu se încumetă să-i opună rezistenţă, ci tot aşa de tăcută, dar cu mult mai repede decât venise, se furişează din cameră.

Detectivul se ia după ea.

— Stai! strigă el în tăcerea nopţii.

Afară în gang vede arătarea repezindu-se spre fereastră.

Tocmai se pregăteşte să sară ca să ajungă afară, când deodată se aude şuierând prin aer laţul lung de piele al detectivului. Laţul se petrece precis chiar pe după capul de mort, pe care l-a apucat.

O smucitură puternică, un blestem sălbatic şi capul se rostogoleşte pe podeaua cimentată a gangului, luminată de lună.

Hartenberg nu ia în seamă asta; el vrea numai să pună mâna pe partea cealaltă a arătării. Dar partea aceasta se şi află dincolo de fereastră deschisă şi Hartenberg vede fantoma fără cap fugind de rupea pământul de-a curmezişul Curţii spitalului „Charite”.

Se avântă şi el peste fereastră, dar celălalt a câştigat o distanţă prea mare, şi deoarece gloanţele n-au avut un efect mortal, a scăpat, a dispărut fără de urmă. Ochi-de-Pisică şi-ar pierde zadarnic vremea căutându-l.

Nu poate întreprinde o cercetare mai temeinică, şi oricât ar fi de neplăcută toată chestiunea, trebuie să se întoarcă la cadavrul lui Mască-Roşie.

Îşi aprinde felinarul şi ridică pânza neagră. Omul neînsufleţit zace tot aşa cum îl părăsise.

— Pe cât se pare, trucul îţi devine mai periculos, decât presupuseseşi, băiete! zice el.

Împuşcătura alarmase întreg personalul de pază. Doctorul de gardă vine şi el în grabă. Câteva cuvinte explică situaţia.

Jos pe gang mai e şi acum capul de mort. Doctorul îl ridică şi-l privesc cu toţii.

— Aici se mai află urma unui şurub frânt, cu care era prins! zice el.

Hartenberg dă doar din cap. El îşi explicase demult apariţia fantomei.

— A fost un complice al lui Mască-Roşie, zice el laconic. Indivizii ăştia sunt de o îndrăzneală nebună, ca nişte diavoli. Banda asta nu ştie ce e frica. Cu siguranţă că au auzit despre povestea cu fantoma, care circulă pe aici, şi bizuindu-se pe faptul că mortul nu e păzit de nimeni sau cel mult de un singur om, pe care o astfel de apariţie l-ar îngrozi, au pus la cale uneltirea. Graţie prezenţei mele au dat greş!

— Da, dar ce a putut să vrea omul acela de la mort? Să priceapă cine poate! zice doctorul.

Hartenberg ridică din umeri.

— Acum mai mult ca oricând, sunt încredinţat că nu e nevoie decât de un mijloc anumit, de câteva picături poate, pentru a pune iar pe picioare pe mort. Şi de aceea chiar venise fantoma!

Doctorul clatină din cap.

El ţine toate astea drept o aiureală a detectivului. Mai privesc o dată amândoi pe Mască-Roşie. Omul nu se mişcă, e mort!

— Şi eu susţin că trăieşte! zice Hartenberg. Dar dacă nu se grăbeşte cu reînvierea, o să fie prea târziu pentru el!

Pentru restul nopţii predă supravegherea unui paznic care-şi aprinde o lumină. Hartenberg e încredinţat că nu se va mai întâmpla nimic.

Acum îşi dă seama de ce se deschisese uşa fără de zgomot. Pesemne că chiar el, după ce încuiase, învârtise înapoi cheia astfel că descuiase din nou.

— Voi fi şi eu de faţă mâine, la autopsie!

Cu asta, Ochi-de-Pisică îşi ia ziua bună.

Capitolul 42 – Paza la mormânt

La oarecare depărtare de „Charité”, aştepta, în noaptea în care apăruse fantoma, o trăsură închisă.

Tocmai bătu de ora unu, dinspre turnurile depărtate, când iată că se iveşte o fantomă la zidul grădinii, care înaintează până hăt departe. Cu o mână se ţine de zid, cu cealaltă bâjbâie înainte. Cum ajunge la trăsură, uşa se deschide, şi dispare în ea.

Caii pornesc din loc, iar o voce de femeie care tremură de spaimă, întreabă:

— Sfinte Dumnezeule, vii singur?

— N-am reuşit! gâfâie omul, care se urcase în trăsură. Ochi-de-Pisică iar s-a amestecat. În noaptea asta nu mai e nimic de făcut. Întreg spitalul e alarmat. Să căutăm să ajungem cu bine în Krautstrasse!

Un geamăt însoţeşte cuvintele acestea:

— Eşti oare rănit?

— O împuşcătură în braţul stâng, prea puţin periculoasă, după cum presupun, dar cu atât mai dureroasă! Să-l ia dracu pe câinele ăsta de spion poliţienesc!

Joe era cel care jucase rolul primejdios al fantomei, pe când Alice îi aştepta pe el şi pe Mască-Roşie în trăsură.

Nu răspunde nimic la blestemul acesta care-l priveşte pe tatăl ei, îşi frânge doar mâinile în sălbatică deznădejde.

— Dar dacă rămâne în mâinile doctorilor, atunci? exclamă ea deodată.

— Atunci e pierdut! răspunse celălalt. Să ajungem mai întâi în ascunzătoarea noastră, pe urmă om vedea ce mai e de făcut! Mai întâi de toate rana trebuie pansată.

În goana cailor trăsura dispare în noapte.

S-a făcut ziuă. Hartenberg a dat raportul la prefectura poliţiei şi se îndreaptă spre „Charité”.

Nu vrea să scape din vedere pe Mască-Roşie, prada sa. O

nelinişte tot mai mare îl frământă.

Pe la ora 10:00 doctorii vor începe autopsia şi vestitul detectiv ştie că va putea respira liniştit abia după ce va fi văzut trupul criminalului tăiat bucăţi-bucăţi.

Trupul înţepenit al lui Rammont e dus de infirmieri în sala de autopsie şi aşezat pe masa cea lată.

Doctorii îşi leagă şorţurile albe de cauciuc şi-şi aranjează instrumentele. Dacă mai e vreo scânteie de viaţă în trupul lui Rammont, apoi acum trebuie să i se stingă.

Ochi-de-Pisică stă cu capul plecat lângă mort. Ochii săi vor parcă să sfredelească chipul ca de alabastru al mortului.

Să se fi înşelat el totuşi? E oare Mască-Roşie mort?

Şi dacă nu, dacă e aşa de încredinţat de contrariul, poate el atunci admite să se făptuiască o crimă?

— N-am nicio milă de omul acesta! exclamă el apoi.

Şi, zicând aceasta, se trage înapoi.

— Să începem! zice doctorul-şef.

Unul din doctorii mai tineri ridică pânza de pe cadavru.

Doctorul îşi pregăteşte bisturiul, e vorba doar de o clipită, când iată că se aude afară, în gang un zgomot.

— Ce-o mai fi şi tărăboiul ăsta? întrebă înciudat doctorul.

Hartenberg se duce la uşă. Simte că tâmplele încep să-i zvâcnească. Dacă acum, tocmai acum ar interveni ceva...

— De la Prefectura poliţiei! zice un slujbaş, afară. Să se citească îndată!

Ochi-de-Pisică întinde scrisoarea medicului-şef.

Doctorul citeşte, apoi scapă foaia din mână oarecum încurcat:

— Domnilor, zice el ridicând din umeri, regret că v-am adus aici degeaba. O ordonanţă poliţienească interzice autopsia. Criminalul mort să fie înmormântat, fără a fi fost atins de cuţitele noastre. Explicaţia acestei ordonanţe ciudate o voi căpăta mai târziu.

Toţi tac, nimeni nu ştie cum să-şi explice aceasta. Hartenberg îşi ia pălăria. Îi clocoteşte sângele în vine. Cine i-a jucat acest nou renghi?

Se află în faţa unei enigme de nedezlegat.

Cu o scurtă salutare, pleacă, ducându-se de-a dreptul la Prefectură.

În gang, printre alţi oameni stă un om mai în vârstă, îmbrăcat simplu şi priveşte cu spaimă fotografiile morţilor atârnate în perete.

Hartenberg tocmai trece pe lângă el. Din partea opusă însă, se apropie Möerner, de astă dată iar în uniformă.

— Colega! îl chemă Möerner cu glas scăzut.

Hartenberg se întoarce fără de voie. Expresia feţii lui e prietenoasă.

— Vin de la „Charité”, zice Hartenberg încet. Autopsia a fost interzisă. Ce-o fi însemnând asta?

— Vino la şef, acolo vei afla totul.

Cei doi dispar în fundul unui gang îngust, întunecos.

Domnul cel în vârstă, modest şi simpatic, care de vreo jumătate de ceas îşi tot făcuse de lucru pe aici, se depărtează sfios. Ce a auzit îi e de ajuns. El este… Joe.

Ochi-de-Pisică intră la şeful său pe uşa secretă.

Acesta dă scurt din cap; ştie doară de ce vine Hartenberg.

— Citeşte rândurile acestea, pe care le-am primit dis-de-dimineaţă, zice el întinzând o foaie de hârtie lai Hartenberg.

Detectivul citeşte:

„Domnule prefect! Şeful şi maestrul nostru Mască-Roşie a murit. O ştim cu toţi şi ne vom risipi. Fără de capul lui, fără de spiritul lui nu putem exista. Se află la „Charité” şi i se va face autopsie. Atâta vreme cât am fost dintre ai lui şi am urmat poruncile lui, aflaserăm cu toţi că, după moartea lui, în cazul că aceasta ar surveni altfel decât de mâna călăului, ar dori să fie îngropat, aşa cum trăise, cu trupul neschimbat întru nimic. I-am jurat cu toţi, că ne vom jertfi pe noi înşine, ca să înlesnim aceasta, căci Mască-Roşie aparţinea unei secte, care-şi iniţiază credincioşii, să-şi ia neatinsă, în mormânt fiecare parte a corpului.

Vă oferim o revanşă: interziceţi autopsia, daţi ordin să se facă o înmormântare în tăcere; la ce vă trebuie un mort? Vom avea pretutindeni spionii noştri. În ziua de după

înmormântare, după ce se va fi făcut fără ca Masca-Roşie să fi fost ciopârţit, vă predăm toate hârtiile secrete ale şefului nostru, care dau explicaţii asupra tuturor crimelor nedescoperite încă până acum. Posedăm dulapul de fier al lui Mască-Roşie şi cuprinsul lui e preţul.

Dar dacă se va aduce cea mai mică atingere cadavrului, distrugem documentele şi urmează un nou asasinat. Fiica lui Ochi-de-Pisică se mai află în mâinile noastre şi va fi ucisă fără şovăire de îndată ce vom fi aflat că autopsia s-a făcut!

Depinde de dumneavoastră de a da imediat contra-ordinul.

Un complice al lui Mască-Roşie”.

Mai citeşte şi *post-scriptum*-ul zice şeful. Poate recunoşti scrisul!

Hartenberg deschide ochii mari, vede literele jucându-i pe dinaintea ochilor.

„Salvaţi-mă, nu mă lăsaţi să pier în chip mizerabil! Sunt în mâna oamenilor care i-au jurat credinţă lui Mască-Roşie. Dacă nu se face ce pretinde scrisoarea, voi fi ucisă!

Alice Hartenberg”

Nu încape nicio îndoială. E scrisul Alicei.

— Ei, acum ştii de ce am trimis ordinul acela la „Charité”! Nu de dragul făgăduielilor care reprezintă o minciună, ci pentru a împiedica o crimă, care ar fi urmat neapărat dacă nu dădeam curs cererii acesteia! zice calm şeful poliţiei. Sau poate că dumneata ai fi procedat altfel?

Hartenberg îşi înalţă trupul, tot sângele i-a pierit din obraz.

— Excelenţă! exclamă el, retrageţi, vă rog, ordinul! E o nouă viclenie!

— Cum? Să admit ca fiica dumitale să moară?

— Dacă i-a hărăzit-o soarta, atunci nu pot schimba nici eu nimic! exclamă detectivul.

— Nu! răspunde aspru şeful. De astă dată nu te ascult! Sunt de părere că Mască-Roşie e mort şi că nu are rost să riscăm până-ntr-atâta! Mâine-seară omul acesta va fi îngropat

în tăcere. Aşa rămâne!

— Atunci nu mai am decât o singură rugăminte; îngăduiţi-mi să veghez eu primele două nopţi la mormânt.

— Ţii numaidecât? Cu toate că abia de-ai închis ochii în aceste din urmă nopţi? Fie! Îţi fac pe plac. Asta înseamnă că până după miezul nopţii veghezi dumneata şi apoi până dimineaţa alt poliţist care te schimbă, căci altminteri te prăpădeşti de atâta veghere!

— Vă mulţumesc, Excelenţă! zice Ochi-de-Pisică, luându-şi ziua bună.

*

Mască-Roşie fu înmormântat, chiar aşa, în tăcere, cum ordonase prefectul poliţiei. Asistenţii, câţiva slujbaşi ai poliţiei, între care şi Hartenberg, mai discută un timp cazul, groparul mai netezeşte moviliţa, apoi se întoarce la el acasă.

Se lasă o noapte liniştită; nori acoperă din când în când luna.

Dar Hartenberg se şi întoarce. E singur lângă mormânt. Cât cuprinzi cu ochiul, nici ţipenie de om. Lumina mată face să licăre pietrele albe şi crucile aurite. Numai aici la colţul zidului e tăcere, pustiu şi trist.

Ochi-de-Pisică aşteaptă pe o piatră, acoperită pe jumătate de un tufiş. Şeful are dreptate, e obosit de moarte, numai neîncrederea şi ura îl mai ţin treaz.

Aşa se apropie miezul nopţii, fără ca să se fi întâmplat cel mai mic lucru. Paşi în depărtare… înlocuitorul său.

Poliţistul dă mâna cu detectivul; nu se schimbă decât câteva cuvinte între ei, apoi omul îşi ia acelaşi loc ca şi Hartenberg. Ochi-de-Pisică se îndepărtează cu pas de om buimac; trebuie, negreşit, să doarmă câteva ceasuri.

Bate ora unu.

Poliţistul de pază îşi înclină capul obosit. Ar fi o prostie ca să stea aici! Locul nu-i câtuşi de puţin plăcut, fireşte, şi apoi, cine să s-apuce să fure un mort?

Unu jumătate! Negura nopţii a crescut, dar lumina lunii e

totuşi puternică.

Stai! Nu s-a desprins o piatră din zid? N-a foşnit un tufiş, pe după grilaj?

— Cine-i? strigă el...

În aceeaşi clipă şuieră ceva pe sus şi apoi el face o săritură în aer...

— Aju...

Dar ultima silabă i se stinge pe buze. Corpul se prăbuşeşte în iarba umedă.

Urmează o lungă tăcere, apoi se mişcă ceva deasupra zidului grădinii şi iar cad pietricele.

Un cap apare peste margine în lumina nesigură şi un trup urmează. Secunde întregi aşteaptă omul acesta, cercetător, ascultând în toate părţile. Apoi scoate o fluierătură slabă şi deodată se produce oarecare animaţie pe după zid.

Cu o abilitate surprinzătoare trei oameni se avântă peste zid. Aşteaptă apoi ordinele conducătorului lor.

Acesta le şopteşte ceva cu jumătate glas, iar ei scot de sub mantalele lor nişte cazmale.

Primul se apropie prevăzător de locul unde căzuse adineauri poliţistul.

Se apleacă asupra lui şi ascultă o vreme. Apoi se ridică satisfăcut şi face semne celorlalţi doi.

— Înainte, nu e timp de pierdut! le mormăie el. Trebuie să isprăvim cât mai repede!

În tăcuta noapte de vară începe un lucru misterios.

Oamenii cu cazmalele încep a da deoparte pământul fără a scoate nicio vorbă.

Joe, conducătorul lor, stă lângă ei şi le dă ordine scurte, în şoaptă.

După cât se pare, are braţul bandajat. Nu e tocmai bine dispus, căci ar fi preferat să poată ajuta şi el, dar îl împiedică braţul rănit. De altfel se poate bizui pe oamenii săi.

Cei doi lucrează de zor.

Joe stă pe jumătate acoperit de un tufiş, pe piatra de mormânt răsturnată şi privirea lui ageră alunecă pe întinsul câmp de morminte. Negura pluteşte în fâşii întinse deasupra

lor.

Pare că se alcătuiesc din ele tot felul de arătări ciudate şi ca dintr-o mare depărtare răsună şoapte şi murmure.

Înăuntru, în oraş bat clopotele orologiilor, dar ecoul sunetelor lor nu se resfiră decât slabe până aici.

Joe ascultă la cel mai mic zgomot, căci ştie bine că Ochi-de-Pisică nu-şi va îngădui aşa de uşor tihna şi că n-ar fi cu totul exclus ca vestitul detectiv să mai dea o raită pe aici în noaptea asta. Joe e în stare să se ia la luptă cu şase oameni deodată dar faţă de Ochi-de-Pisică are o anumită sfială. Omul acela pare să aibă nervi de fier. În noaptea trecută abia de s-a odihnit şi când Joe se gândeşte la întâmplarea de la „Charité”, însoţeşte încă şi acum amintirea cu un blestem răguşit.

Mai cu dibăcie decât înscenase el comedia cu fantoma, n-ar fi putut-o executa nimeni altul, şi cu toate astea Ochi-de-Pisică nu s-a lăsat amăgit!

Hartenberg cunoaşte prea bine oamenii, pe care vrea să-i răpună.

Joe bănuia instinctiv, că mortul de la „Charité” nu va rămâne nepăzit.

Din pricina asta încercă mai întâi prin zgomotul de la fereastră să se încredinţeze dacă în interiorul camerei mortuare se află sau nu un paznic.

Văzând că totul rămâne liniştit, se apucă să deschidă fereastra, cu instrumente englezeşti, pentru a ajunge în gang.

Că a izbutit cu uşurinţă, o ştim. Deghizarea şi-a procurat-o în chipul cel mai simplu şi până una-alta a lăsat-o într-un tufiş din curtea spitalului. Era încredinţat că dacă l-ar vedea astfel un paznic obişnuit sau orice alt slujbaş al spitalului, ar fugi de acolo plin de groază.

Cu cea mai mare prevedere, a mers pe bâjbâite pe gangul luminat de lună. Pentru ca picioarele lui să nu facă cel mai mic zgomot, şi-a pus două perechi de ciorapi în loc de ghete.

Acum partea cea mai grea era să deschidă uşa care trebuia să-l aducă în faţa cadavrului lui Rammont.

Aici îl servise de minune un moment de uitare al detectivului!

Abia pusese Joe mâna lui de fantomă pe clanţă, că uşa se şi deschisese fără de zgomot.

În primul moment, cum nimic nu se mişca, crezu că se află singur cu şeful său.

În cazul acesta trebuia să picure lui Rammont între buze doar câteva picături şi Mască-Roşie trebuia să se ridice după zece minute.

Susţinut de Joe, Rammont ar putea apoi uşor fugi peste zidul spitalului ca să ajungă la trăsura în care-l aştepta Alice.

Cum s-au petrecut de fapt lucrurile, ştie prea bine şi cititorul.

Ochi-de-Pisică zădărnicise de astă dată totul.

Pe când Joe făcea aceste neplăcute reflexii, căci din cauza rănii trebuia să se gândească mereu la neplăcuta întâmplare, auzi lovitura înăbuşită a unei cazmale izbind în lemn.

Se apropie îndată de groapă şi zise cu jumătate de glas către cei doi oameni:

— Până unde aţi ajuns? Aţi eliberat capacul coşciugului?

— Un moment! veni răspunsul din adâncime.

Într-adevăr, cei doi oameni izbutiseră într-o vreme relativ destul de scurtă să golească groapa cea proaspătă şi să ajungă la coşciug.

Joe luă de sub mantaua pe care o purta pe umeri câteva funii pe care le aruncă complicilor săi.

— Dacă a mers lucrul aşa de departe, zise el, apoi am să ajut şi eu pe cât mi-o îngădui braţul.

Mai trecură zece minute până ce cei din groapă legară funiile în jurul coşciugului, întărindu-le bine, astfel că unindu-şi puterile îl putură trage sus.

În vremea asta se urcaseră şi ei, şi Joe le ajută să aducă la bun sfârşit lucrul.

Nu-şi dădură răgaz nicio clipă. În faţa lor sta sicriul simplu de lemn, în care zăcea şeful lor, Mască-Roşie.

Luna se ascunsese între nori şi lucrară mai multă vreme în întuneric.

Acum vântul goni în lături perdeaua de nori şi iar tremura lumina palidă peste cruci şi pietre.

Joe întinse celor doi complici câteva instrumente.

— Deschideţi coşciugul! zise el.

O clipă mai târziu capacul sicriului sare în lături. Joe îngenunche în iarba umedă şi deschide clapa unui felinar.

Lumina electrică zvâcneşte peste trupul din coşciug.

Trăsăturile lui Joe se luminează.

Mască-Roşie zace încă şi acum ca un mort.

Dacă s-ar fi trezit colo jos în mormânt, s-ar fi zbătut în chinuri sălbatice, luptând împotriva înăbuşirii.

Dar nici măcar cele două mâini pe care i le încrucişaseră pe piept nu şi le clintise.

— Aşteptaţi o secundă! porunci Joe.

Se apropie de poliţistul întins la pământ şi se întoarce îndată cu mantaua acestuia.

— Scoateţi-l pe Mască-Roşie! zice el scurt.

Ordinul se-ndeplineşte cu aceeaşi repeziciune ca şi toate celelalte de până acum.

Joe le aruncă mantaua poliţistului şi ei îi prind numaidecât intenţiile.

Imediat după aceea, îl pun pe Rammont deoparte cu capul rezemat de una din moviliţe.

Pare că un mort şi-ar fi părăsit lăcaşul din urmă.

Nici semnul cel mai mic nu trădează că în trupul acesta înţepenit ar mai exista o scânteie de viaţă.

Joe stă un timp la sfat cu cei doi lucrători, care la început se codesc să-i împlinească cererea, dar care primesc apoi, ridicând din umeri.

Complicele lui Mască-Roşie scoate din buzunarul de la piept o sticluţă şi deschide prevăzător fălcile încleştate ale lui Mască-Roşie.

Lasă să se scurgă lichidul, picătură cu picătură, în gura lui Rammont.

La început pare că nu se iveşte nicio schimbare în chipul ca de marmură albă a acestuia.

Joe a vârât iar sticluţa în buzunar şi urmăreşte în tăcere, deoparte, efectul picăturilor.

Nici acum nu rostesc vreun cuvânt. Astupă la loc groapa

mai repede decât au săpat-o. Unul din ei calcă apoi pământul cu picioarele, după care abia de mai e de recunoscut ce s-a întâmplat aici.

În oraş bate din nou un clopot şi la orizont se măreşte o dungă, cenuşie pe cer, se crapă cu încetul de ziuă.

Dacă nu izbutesc să dispară într-un sfert de ceas de aici, îi ameninţă primejdia să fie observaţi de vreun poliţist care patrulează.

Joe clatină capul nemulţumit. Picăturile tot n-au avut încă vreun efect. Oare să fi trecut într-adevăr Mască-Roşie în lumea umbrelor?

Dar chiar el însuşi încercase în două rânduri medicamentul acesta misterios şi de fiecare dată otrava şi-a făcut efectul şi de asemeni şi contra-otrava.

Nu sfârşise această reflecţie şi tresare deodată, şi aude un oftat uşor. Se pleacă îndată peste trupul lui Mască-Roşie şi pune urechea pe pieptul acestuia.

Apoi se ridică şi zice cu glas scurt, poruncitor:

— Gata! Aţi îngrijit de toate celelalte?

— Da, domnule! sună răspunsul celor doi lucrători.

— Atunci puneţi mâna! O s-avem noroc şi la pasul ăsta din urmă!

Cei doi îşi aruncă cazmalele după un tufiş des, îşi apasă mai tare peste ochi pălăriile vechi şi ridică trupul încă înţepenit al lui Rammont.

— Duceţi-l repede până la piciorul zidului!

Acum abia se observă acolo o scară de frânghie care înlesneşte primului dintre oameni să se urce.

Tovarăşul său împinge corpul neputincios al lui Mască-Roşie cu toată puterea şi după câteva minute acesta e de partea cealaltă a cimitirului.

Joe urmează cel din urmă, după ce a mai aruncat o privire examinatoare asupra locului unde avusese loc spectacolul nocturn.

În mantaua cea largă de poliţist, pe care au aruncat-o peste trupul lui Rammont, acesta face impresia că ar fi un om beat căzut pe drum şi târât încolo de către tovarăşii săi.

Pe locul unde se află acum cei trei bărbaţi cu povara lor, e destul de întuneric.

— Trageţi jos scara de frânghie! porunceşte Joe. Şi acum ridicaţi-l pe şef şi urmaţi-mă!

Se îndreaptă cu toţii în fugă spre un drum lăturalnic, unde ardea de obicei un singur felinar. Dar pentru mai multă siguranţă Joe îl stinsese, cu puţin înainte de a se fi îndreptat spre zidul cimitirului.

În întunericul care domneşte aici, căci grădinile înconjurătoare sunt mărginite de copaci înalţi, care închid calea luminii lunii, nu se poate observa nici trăsura închisă care aşteaptă acolo.

Cei trei bărbaţi care îl duc pe Mască-Roşie s-au şi apropiat la câţiva paşi de trăsură. Se aude o voce femeiască, tremurând de frică:

— Aţi izbutit? L-aţi salvat?

— Am avut noroc în toate! răspunde scurt Joe. I-am dat contra-otrava şi peste zece minute trupul lui va recăpăta libertatea mişcărilor!

— Urcaţi-l repede în trăsură, zice vocea femeiască, dar de astă dată locul groazei îl luase o aşteptare plină de voioasă înfrigurare.

Joe face oamenilor un semn şi Masca-Roşie se şi află în trăsură. Tocmai vrea să se urce şi el, când iată că-i scapă o înjurătură sălbatică.

În spatele lor, la capătul străzii, acolo unde aceasta duce spre cimitir, se văd mai multe siluete.

— Ce să fie asta? exclamă el.

— Suntem descoperiţi! exclamă speriată Alice care se află în fundul trăsurii.

— Şi chiar de-ar fi să urmeze iar moarte de om, tot le voi distruge planul afurisiţilor ălora de câini, scrâşneşte Joe.

Un ţignal răsună în noapte, venind din capătul străzii.

Joe strigă repede câteva vorbe unuia din oameni care-i ajutase la dezgropare şi acela sare pe capră. Cu o smucitură trăsura se răsuceşte în jurul osiei. Un şuierat de bici sfârâie prin aer şi cei doi cai pornesc din loc.

— Încotro să apucăm? strigă Alice.

— Vedeţi de vă depărtaţi cât mai repede, căci înainte de a se face ziuă toată poliţia o să şi fie alarmată! Mai întâi de toate o să încerc să reţin pe indivizii de colea!

Omul de pe capră trebuie să fi căpătat instrucţiuni, căci porni ca un nebun. Joe se aşeză în mijlocul străzii cu celălalt om care rămăsese lângă el şi părea hotărât să zădărnicească poliţiştilor urmărirea trăsurii. Aceştia se apropiau şi mantalele de uniformă începuseră să se recunoască.

— Opreşte! se aude o voce detunătoare.

Câteva voci aspre îşi strigă reciproc ordine. Dar niciunul din poliţişti nu pare a se lăsa intimidat de ameninţări. Urmează două detunături de armă.

Joe şi omul de lângă el şi-au descărcat revolverele...

Poliţiştii se opresc, dar în aceeaşi clipă trăsura coteşte în partea opusă pe după colţ. Înainte ca poliţiştii să fi luat o nouă hotărâre se aud alte detunături.

Gloanţele nu-şi nimeresc ţinta, dar cum ele şuieră deasupra capetelor poliţiştilor, aceştia recunosc că au de-a face cu indivizi periculoşi.

Se despart şi caută să înainteze ghemuindu-se pe după grădini şi ziduri. În aceeaşi măsură, Joe se retrage cu tovarăşul său.

Au ajuns şi ei în capătul străzii. În colţ, încă o ultimă salvă a revolverelor lor, descărcate cu repeziciunea fulgerului, cele din urmă gloanţe pe care le posedă şi apoi, parcă i-a înghiţit pământul. Grupul de poliţişti care fusese alarmat de către un paznic, care observase ceva suspect lângă zidul cimitirului, priveşte zadarnic în toate părţile. Se risipesc înciudaţi prin străzile învecinate. Niciunul nu ştie încă ce se petrecuse, de fapt.

Capitolul 43 – Fuga

O trăsură se opreşte lângă casa lui Hartenberg.

Uşa se deschide şi o femeie sare afară. La lumina

felinarului, care atinge o clipă faţa fetei, o recunoaştem pe Alice. Ea aruncă vreo câteva cuvinte omului care conduce trăsura şi porneşte mai departe. Ea tot mai poartă uniforma de soră de caritate, căci abia după salvarea lui Rammont se putea gândi ce-ar mai avea de făcut.

În trăsura pe care o adusese Joe se aflau diferite obiecte de îmbrăcăminte, dar destinate numai lui Mască-Roşie. După planul pe care-l făcuseră aveau să se reîntâlnească cu toţii în Krautstrasse, în camera din subsolul speluncii spre a hotărî ce e de făcut. Mai întâi de toate, Hector trebuia readus la viaţă. Prin atacul poliţiştilor planul fusese zădărnicit.

Nenorocita se apropie de grădiniţa din faţa casei tatălui său şi ascultă cu atenţie de nu se aude vreun zgomot înăuntru, dar totul rămâne cufundat în tăcere.

— Ochi-de-Pisică o fi tot în căutarea prăzii sale! exclamă fata cu adâncă durere. Dumnezeu să mă ierte, dar nu-l pot părăsi, trebuie să rămân lângă el şi să suport totul până la capăt!

Deschide poarta cea scundă şi păşeşte sfioasă pe drumurile cunoscute ale grădinii. Trece pe lângă uşa din faţă, căci pe acolo nu îndrăzneşte să încerce măcar să pătrundă în casă.

Hartenberg, a cărui misterioasă meserie o cunoaşte acum, se prea poate să fie totuşi acasă în camera lui de culcare.

Lângă uşa din dos, care probabil că e încuiată, se află o fereastră joasă, ale cărei giurgiuvele se pot uşor deschide, dacă ştii numai cum să procedezi.

Alice împinge prevăzătoare giurgiuveaua şi fereastra se deschide fără zgomot. Reţinându-şi respiraţia, Alice urcă pe prichiciul ferestrei şi păşeşte în gangul întunecat.

Nici acum nu-i ajunge la ureche vreun zgomot suspect.

Dar pentru orice eventualitate, trage înapoi zăvorul care închide pe dinăuntru uşa din dos. Dacă contrar aşteptărilor sale, ar fi totuşi surprinsă, îi rămânea cel puţin drumul deschis pentru fugă.

Bâjbâie mai departe prin întuneric până la odaia ei. Tot nu se aude niciun sunet; cu siguranţă că detectivul nu s-a întors încă acasă.

Uşa de la odăiţa ei nu e nici măcar închisă.

Cu pas sfios păşeşte Alice peste prag. Cunoaşte chiar şi în întuneric fiecare obiect şi degetele ei care tremură de emoţie caută un chibrit. Îndată după aceea se face lumină şi raza cea slabă îi arătă iar tot ce a pierdut pentru totdeauna. În perete mai atârnă cele două tablouri care o reprezintă pe ea şi pe sora ei Margot.

În colţ se află patul ei, pe care se mai află, întocmai ca în noaptea aceea în care părăsise casă părintească, cuvertura albă croşetată chiar de ea.

E copleşită de un negrăit sentiment de tristeţe. Acoperindu-şi faţa cu mâinile, cade pe un scaun. Dar oricâte lacrimi fierbinţi i-ar scălda faţa nu mai poate salva ce a pierdut, e legată cu trup şi suflet de omul acela, pe care lumea îl numeşte un demon.

Numai ea singură vede în el un zeu pe care îl adoră.

Îşi lasă mâinile jos şi priveşte îndurerată prin camera simplă, dar primitoare.

Tăcerea din casă are un efect înfricoşător asupra ei. Are impresia că aici ar fi murit totul şi că ea ar fi revenit după lungă vreme, spre a tulbura liniştea.

Ce voia ea de fapt?

A, da, acum ştie iar!

Doar nu are timp de pierdut! Lada de colo, pe care o poate deschide uşor cu cheia de pe poliţa de sus, conţine multe rochii de-ale ei.

Trebuie să pună stăpânire pe ele, căci încă în noaptea asta va fugi cu Rammont.

În Berlin nici gând ca ei să mai încerce să caute vreun adăpost.

Pe lângă hainele pe care le adună zorită, caută să-şi ia şi micile ei economii.

Cele două milioane pe care Mască-Roşie le-a furat de la bancherul Grosser ea le-a înapoiat reţinându-şi doar câteva zeci de mărci.

Spre a putea fugi, îi trebuie bani, oricât ar fi de puţini. În graba cea mare, nici Joe n-a putut face rost de bani.

Într-o cutie veche de carton, pe fundul cufărului ei, îşi ascunsese micile ei economii.

Scoate banii şi-i face să dispară în buzunar.

Deodată simte un plic tare în mâini, şi atunci ştie şi ea, cum a ajuns la el.

În noaptea ceea în care contele de Hohenegge a vizitat-o pe sora ei Margot şi a vrut s-o hotărască să fugă, căci şi el era silit s-o ia drept ucigaşa tatălui lui, contele i-a predat nenorocitei hârtiile de identitate ale unei foste servitoare a castelului.

Dar Margot lăsase acasă aceste acte de valoare aşa de mare şi se năpustise afară în noapte, căutând moartea.

Alice găsise plicul şi-l pusese bine fără ca să cugete că ea însăşi s-ar putea folosi cândva de aceste hârtii.

Acum vâră şi plicul în legăturică şi-şi trece mâna peste frunte.

Ochii îi sunt plini de lacrimi, privind în juru-i prin odăiţă, pentru ultima dată...

— Rămâi cu bine, odăiţa mea dragă, liniştită şi neîntinată! N-o să te mai revăd niciodată! rosteşte ea printre hohote de plâns.

Întinde mâna ca să stingă lumina. Trăsura o aşteaptă.

În acelaşi moment se face palidă ca un cadavru.

Se apleacă înainte şi stă să asculte sunetul, care-i ajunsese la urechi.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă ea sufocată. Se apropie cineva de odaia mea?

Priveşte spre fereastră, cuprinsă de gândul să fugă. Căci i se pare cumplit să fie surprinsă de tatăl ei la ora aceasta.

A şi ajuns la fereastră şi a deschis-o. În îngrozitoarea ei zăpăceală a lăsat lumina aprinsă. Ţinând strâns cu o mână legăturica de vestminte, iar cu cealaltă sprijinindu-se de marginea ferestrei, îşi aţinteşte ochii spre uşă. Poate că tatăl ei va trece, fără a bănui că e aşa de aproape de copilul său!

Pe când tâmplele-i ameninţă să plesnească sub vâltoarea sângelui înfierbântat, uşa se deschide cu o smucitură şi pe prag stă Ochi-de-Pisică, Hartenberg, detectivul!

Capitolul 44 – Monsieur Charrey

În faţa tinerei văduve a răposatului bancher Grosser stă Hermann Erbach, desfătându-se cu vădită plăcere la nemărginita cuprindere şi groază a tinerei femei.

— Nu te-ai aşteptat să auzi una ca asta, nu-i aşa? izbucneşte el într-un hohot de râs. Dar e chiar aşa! Berta Walther, fata adoptivă a veneratului decedat, s-a cununat cu mine în Londra. De ce nu ne-am putut apoi înţelege şi cum a venit ea înapoi la Berlin, nu importă. Principalul e că soţia mea a fost înmormântată sub numele dumitale, doamnă, iar dumneata i-ai luat locul. Trebuie să spun mai dinainte că aceasta s-a petrecut cu deplina cunoştinţă şi voinţă a răposatului domn Grosser. Dar nici asta nu schimbă cu nimic lucrurile. O fi avut el desigur motivele lui, ca să te dea pe dumneata drept fosta lui fiică adoptivă; şi a indus în eroare chiar şi autorităţile în privinţa asta. Nu trebuie, vasăzică, decât să mă duc la înalt prea onorata poliţie, şi pe ce pariem că destăinuirile mele ar avea un succes monstru?

Margot trebuia să-şi păstreze tot calmul; şi-o spunea ea singură în timpul ironicelor cuvinte ale acestui om decăzut. Nu degeaba a iniţiat-o bătrânul servitor al răposatului bancher în chestiunile familiare ale stăpânului său şi acum ea vede înaintea ei pe omul acesta, care a adus pe Berta Walther la pierzanie!

Nu poate înţelege cum de nenorocita, care şi-a ispăşit patima prin moarte, a putut îndrăgi acest om brutal şi cu trăsături ordinare.

Dar nu asta are importanţă în ceasul acesta. Partea îngrozitoare a situaţiei stă în faptul că între Erbach şi Berta Walther a fost o unire legitimă, s-au cununat civil, lucru de care atât ea cât şi răposatul bancher habar n-aveau.

Cu toate că întreaga ei fiinţă se revoltă la gândul de a trebui să încheie un compromis cu un astfel de om, nu-i mai rămâne altceva de făcut.

Gândurile i se ciocnesc în cap, ameţitoare. Oricât ar cumpăni, oricât ar socoti că a născocit ceva pentru salvarea ei, toate cad în faţa râsului respingător al acrobatului.

Numai un singur lucru nu trebuie el să reuşească: s-o vadă tristă şi disperată.

Poate că l-ar putea hotărî la tăcere prin bani, căci după întreaga lui înfăţişare nu prea pare să-i meargă strălucit. Îmbrăcămintea îi e roasă şi proastă. Pălăria veche, pe care o ţine în mână, e decolorată! Şi chiar încălţămintea îi e ruptă. Ea îşi dă pe spate capul şi cu toată energia de care mai dispune în clipa aceasta, răspunde:

— Te-am ascultat cu destulă răbdare ca să ştiu ce ai a-mi spune. N-am câtuşi de puţin intenţia să tăgăduiesc ceva faţă de dumneata! Da, aşa e! Răposatul bancher Grosser, căruia i-ai răpit lumina vieţii, pe blonda lui fiică adoptivă, şi pe care l-ai zdrobit din pricina asta, m-a pus în locul ei. Chiar şi ultimele lui clipe i-au fost amărâte de ştirea că Berta Walther şi-a căutat şi şi-a găsit moartea în canal. Poate că aveam oarecare asemănare cu nenorocita şi de aceea m-a rugat să rămân la el şi să iau locul moartei. Dacă s-a cununat cu mine, pe patul de moarte, pentru ca apoi să închidă ochii pe veci, n-a făcut-o decât dintr-un motiv de supremă nobleţe. A vrut să-mi asigure viitorul, existenţa. Că Berta Walther s-a cununat cu dumneata la Londra, vezi, despre asta n-avea defel cunoştinţă. Ameninţi cu poliţia! Du-te şi dezvăluie povestea unui om bătrân, asupra căruia ai aruncat atâta nenorocire! Dar eu cunosc testamentul mortului şi ştiu că dumneata eşti exclus fără doar şi poate de la orice moştenire, chiar dacă ai izbuti să dovedeşti că te-ai cununat civil cu Berta.

Călăreţul de circ ridică dispreţuitor din umeri, dar Margot recunoscu totuşi, că cuvintele ei produseseră oarecare efect asupra lui.

— Ce vrei dumneata de fapt? interveni el cu impertinenţă.

— Nu doresc decât să-ţi clarifici situaţia, sună răspunsul lui Margot. Abstracţie făcând de faptul că ţi-e cu neputinţă să pricepi motivele sufleteşti şi sentimentele bătrânului, nu vei obţine deci nici cel mai mic avantaj prin trădarea dumitale!

— Oho, exclamă el, cred că te cam înşeli în privinţa asta! Drepturile mele voi şti să mi le valorific! Dar dumneata ai să apuci calea închisorii, asta ţi-o spun de pe acum! Bancherul a murit în urma unei răni, pe care i-a provocat-o Masca-Roşie. Ar fi interesant de stabilit, dacă dumneata n-ai fost în legătură directă cu banditul!

— Eşti un calomniator mizerabil! răspunde Margot indignată la culme. Nu am nicidecum poftă să mai stau de vorbă cu dumneata! Mai ascultă un ultim cuvânt înainte de a pleca de aici: Trădarea dumitale nu-ţi aduce în niciun caz vreun profit. Rămâi acelaşi vagabond care eşti şi azi, oricât de mare tapaj ai face! Pentru a nu stârni totuşi un scandal în jurul numelui mortului şi a persoanei pe care o iubea, vreau să-ţi ofer o anumită sumă, dacă te obligi să treci sub tăcere chestiunile pe care le-ai abordat!

Călăreţul se aşeză cu vădită impertinenţă într-un fotoliu, picior peste picior.

— Îmi închipuisem eu una ca asta! zise el ironic. Începi să devii cuminte, frumoasă doamnă. Ia să auzim cum vrei dumneata să rezolvi afacerea asta! Prin lege sunt soţul Bertei Walther, aşadar al dumitale, de-ţi convine sau nu! Dar nu vreau să fiu atât de crud încât să-mi valorific drepturile mele de soţ atâta vreme cât nu mă vei fi cunoscut într-un echipament mai ca lumea. Pentru aşa ceva îmi trebuie în primul rând bani, ceea ce ai din plin. Domiciliul meu din ultima vreme nu prea era tocmai de invidiat, şi am dormit chiar uneori sub cerul liber. Bunul domn Grosser nu mi-ar fi deschis în niciun caz uşa şi apoi, eram şi ocupat cu căutarea nevestei mele, care-mi fugise. Ce rentă voieşti să-mi fixezi, stimată doamnă?

Margot se îndreptă spre un birou, care se află prin apropiere, şi aşterne pe o hârtie câteva rânduri.

— Să prezinţi ordonanţa asta la Banca Grosser şi ţi se va înmâna fără discuţie suma pe care am hotărât-o, zise ea întinzând hârtia individului zdrenţăros. Mai bine ai face însă să nu te prezinţi dumneata personal la bancă, deoarece aspectul dumitale ar putea da prilej la tot felul de comentarii.

Erbach priveşte hârtia şi o împătureşte cu grijă.

— Deocamdată sunt de ajuns trei mii de mărci, doamnă, zise el calm. O să mă echipez şi-mi voi căuta o cameră ca lumea. Apoi îmi vei îngădui ca să mă prezint din nou dumitale, când vom putea discuta mai departe despre viitorul apropiat.

Margot ştie foarte precis că, cu această sumă relativ mică, nu se va putea descotorosi de vampirul acesta. Dar deocamdată e vorba doar să câştige timp.

— Atunci, cred, că am terminat pe ziua de azi, răspunde ea, dând să plece. Un singur lucru aş vrea însă să te sfătuiesc cu insistenţă. Să renunţi la societatea pe care ai frecventat-o până acum, căci ar fi foarte uşor cu putinţă ca într-o astfel de societate să-ţi scape vreun cuvânt, de care să-ţi pară chiar dumitale foarte rău mai târziu.

— Foarte mulţumesc pentru amabilul sfat! zise omul ridicându-se.

Margot, crezând că se va depărta în tăcere, nu mai ia seama la el, ci-i întoarce spatele, spre a se retrage în camerele ei. Dar tresare deodată. O mână a apucat-o de umăr şi vocea vagabondului duhnind a rachiu îi izbeşte urechea.

— Nu e nevoie să mă tratezi ca pe un câine! exclamă călăreţul. Eu te am în mână şi pot face din dumneata ce vreau! Dar eu nu sunt chiar aşa de crud. Sunt uneori foarte sentimental, mai ales, când o femeiuşcă ca dumneata mă duce de frâu. Numai un singur lucru cer: să laşi încolo, rogu-te, blestematul acela de ton plin de mândrie. Dacă-mi convine, aş putea rămâne chiar îndată aici, ducând căsnicia împreună, pur şi simplu!

Scârbită, Margot se întoarse brusc, lovind cu putere pe vagabond.

— Nu te-ncumeta să mă mai atingi vreodată! îi strigă ea. Îţi voi da mijloace ca să trăieşti fără de grijă! Mai mult nu trebuie să-mi ceri niciodată, altminteri, cade învoiala dintre noi. Părăseşte-mă imediat, uite uşa!

Şi-i arătă poruncitoare ieşirea. Călăreţul de circ holbează la

ea nişte ochi înflăcăraţi. Acum abia pare că-şi dă deplină seamă de frumuseţea ei. Se repede din nou la ea.

— Să mă ia naiba! strigă el cu ironie, dac-am să mă las eu dat deoparte aşa cu una două! Trebuie să lichidăm chestia şi să dispărem cu banii din Berlin. Vei vedea numai ce cavaler elegant pot deveni, când voi avea alte straie pe mine! Mai lasă încolo nazurile năroade şi fă altă mutră.

A apucat-o pe Margot de încheieturile ambelor mâini şi, cu toată împotrivirea, îşi apropie obrazul de al ei. Ea ştie că nu poate nici măcar striga ajutor, căci bătrânul servitor, care e iniţiat în toate tainele familiei, se află în camerele de sus. Aci jos însă, s-ar putea să-i vină cineva într-ajutor dar ar trebui să-i dea explicaţii asupra ciudatului incident.

— Pentru cea din urmă dată, exclamă ea, pleacă! Mai curând m-aş omorî decât să-ţi acord cel mai mic drept asupra persoanei mele!

Dar nu-i răspunde decât râsul lui aspru, răguşit.

— Ce nu se dă de bună voie, îşi ia domnul Charrey cu de-a sila!

Cu aceste cuvinte şi fără ca Margot să-şi fi dat măcar seama, a şi cuprins-o cu mâna-i puternică, atrăgând-o spre el. Desigur că ea nu se poate măsura cu agilitatea unui fost călăreţ de circ, dar în aceeaşi clipă, în care buzele lui lacome îi ating obrazul, ea îl trânteşte cât colo cu o lovitură puternică. El se împleticeşte de covor, lungindu-se jos cât e de lung. Se ridică însă cu repeziciunea fulgerului şi cu pumnii strânşi, roşu de mânie, stă un moment fără a putea scoate un cuvânt.

— Ai să mi-o plăteşti tu, mâţă sălbatică! gâfâie el răguşit.

Margot, palidă îl priveşte după draperia de catifea. Ochii ei albaştri oglindesc toată oroarea pe care o simte faţă de persoana lui.

Deschide gura să strige totuşi ajutor. Şi atunci, deodată, draperia care acoperă uşa principală, din dosul călăreţului, se desface şi-n prag apare Erwin de Bergen!

Capitolul 45 – În întunericul nopţii

Sărmanei Alice i se pare că o să i se oprească inima în loc, văzând înainte-i pe tatăl ei care o surprinsese totuşi. Cum de a răsărit el aici tocmai în ceasul acesta?

Explicaţia e foarte simplă: Ochi-de-Pisică, după cum ştim, obosit de moarte de veghea lui nocturnă şi de agitaţiile din ultimele zile, de încordările nervoase ce-l frământaseră şi care întrec puterea de rezistenţă a unui muritor, se întorsese acasă ca să se odihnească câteva ore.

Că lăcaşul de veci al lui Mască-Roşie e păzit, de asta e asigurat. Nu bănuieşte că doi ochi l-au urmărit de peste zid, că Joe, omul de încredere al lui Mască-Roşie, l-a recunoscut, dar nu îndrăzneşte să-l împuşte în taină pe la spate.

Mersese zvonul că Ochi-de-Pisică ar purta sub îmbrăcăminte un fel de zale, ce-l fereau de gloanţe. N-avea chef Joe să facă o probă ca să se încredinţeze deplin de exactitatea zvonului. Întocmai ca şi alţii care duceau o existenţă nocturnă, avea şi el un fel de sfială faţă de vestitul detectiv.

Dar de cum se retrăsese Hartenberg şi-l urmase înlocuitorul, el îşi descărcă revolverul care nu producea nicio detunătură, o armă de o lucrătură desăvârşită, cum nu se afla alta în Germania. Efectul l-am văzut.

Ochi-de-Pisică nu-şi găseşte însă acasă odihnă mult aşteptată. Ultimele evenimente îl agitaseră prea mult.

Şezu multă vreme adâncit în gânduri, într-un fotoliu. Stinsese lumina, căci îi îndurera ochii.

Din toată sângeroasa zăpăceală a zilelor din urmă, din tot haosul de crime, durere, spaimă şi surescitări pentru copiii săi, înfiorătoarea recunoaştere că nevinovata lui Alice trecuse de partea inamicului, din toate aceste grozăvii ura lui creşte împotriva demonului căruia îi jurase pieirea. Numai ura aceasta îl mai ţine în viaţă până la realizarea ţelului pe care şi l-a impus.

Unul din ei doi era de prisos pe pământ! Ah! cum de i-a putut face Alice a lui una ca asta?! E capabilă iubirea de o

astfel de minune? Poate cineva iubi un diavol cu chip de om şi nu vor fi fiind oare puteri misterioase prin care Mască-Roşie, a încătuşat de el fata?

L-ar întinde pe demon mort la picioarele ei!

Astfel trecu vremea, şi un zgomot abia perceptibil, care vine din interiorul casei îl face să tresară uşor.

Oare nu e singur? Nu şi-a pierdut el, amândoi copiii?

Se ridică şi ascultă. În casă se află cineva.

Uşa din faţă e încuiată, vasăzică musafirul nocturn trebuie să se fi folosit de uşa din dos.

Fără a aprinde vreo lumină, detectivul îşi părăseşte odaia şi stă să asculte afară în gang. Nu răsună ca un plâns depărtat?

Respiră greu. Îl străfulgeră un gând: s-o fi întors iar Vipera! O fi aflat, pesemne prin agenţii ei că sora de caritate care îl îngrijise până la moarte pe criminal, pe Mască-Roşie, este Alice Hartenberg!

— Ea n-are ce căuta nici acum în casa mea, o arunc afară! îşi zice el.

Se şi află lângă uşa de la odăiţa Alicei, mai aşteaptă o clipă, apoi împinge uşa brusc.

Holbează ochii, duce amândouă mâinile la piept, a recunoscut-o pe Alice care stă ca paralizată în faţa lui.

El nu ştie încă nimic, fireşte, despre întâmplarea de la cimitir şi presupune că copila lui se întoarce deznădăjduită la casa părintească.

— Alice, Alice! strigă el ca ieşit din minţi.

Nimeni dintre colegii lui nu-l vede şi nu-l aude. Aici îşi poate lepăda masca-i aspră şi să-şi arate jalea care-l cutremură.

Sărmana aruncă priviri în juru-i, o, de-ar putea fugi! Ochii tatălui o distrug, nu alta!

El se repede la ea, o apucă de mâini şi ia sfeşnicul.

— Vino! gâfâie el. Să-mi spui cum s-a putut acest lucru aşa de necrezut, ce fel de mijloace demonice a întrebuinţat, ca să-ţi otrăvească inima şi mintea. Acum că e mort, când are o movilă de pământ pe piept, trebuie să fi pierit vraja demonică cu care te-a înlănţuit!

Au ajuns în camera din faţă, în care gospodărise atâta

vreme Alice, ca o fetiţă cuminte.

Fără de voinţă, abia e în stare să se ţină pe picioare. Alice l-a urmat, târâtă de mâna lui. Şi iată că ea cade ca distrusă înaintea lui şi-i apucă amândoi genunchii.

— Tăticule, iartă-mă! îngână ea printre lacrimi. Dacă ai iubit vreodată în viaţa ta, cu toată căldura sufletului tău şi cu toate fibrele inimii tale, poate că mă înţelegi!

Hartenberg o apucă de umeri şi o priveşte ţintă.

— Ţi-ai pierdut minţile, Alice! Nu mai ştii ce faci! Despre ce iubire vorbeşti?

— De el, de... de Mască-Roşie! şopteşte ea, lăsând în jos căpşorul pe pieptul ce i se zbate năvalnic.

— Blestemat să fie diavolul ăsta de acum până în vecii vecilor! S-a strecurat ca un lup în casa mea, şi-a întins mâinile lui pătate de sânge după nevinovăţia personificată! Nu ştii tu oare cine şi ce este el şi câte crime are pe conştiinţă?

— Ştiu, tăticule!...

— Şi l-ai putut tu apăra de gloanţele mele? L-ai putut ajuta să fugă în casa falsului prinţ Utaşin, l-ai putut ajuta să fure două milioane?

— Am înapoiat banii în taină. Grosser i-a luat chiar el în primire!

— Dar ai fost la el la „Charité”! Ce scop urmăreai cu asta?

— Să-l salvez, să fug cu el sau să mor cu el!

Tot mai mult curaj prinde sărmana fată.

— Pe el, pe el! Mască-Roşie? Sfinte Dumnezeule, îmi vine să turbez! gâfâie defectivul. Spune că te-a vrăjit, dar că acum ţi s-a luat în sfârşit vălul de pe ochi!

— Nu, tăticule, am devenit a lui, de bună voie după ce mi-a trecut prima frică, şi niciodată nu va mai bate inima mea pentru vreun alt bărbat, chiar dacă Rammont e un criminal! zice încet Alice. Vreau să stau în preajmă lui ca îngerul lui cel bun, şi rănile ce le pricinuieşte mâna lui, voi încerca eu să le vindec. Vreau să-l feresc de a mai face rău, pe cât mi-o sta în putinţă. Asta valorează mai mult decât dacă aş voi să-l blestem cum îl blestemă întreaga lume.

Un râs aspru scapă detectivului.

— Din fericire, vii prea târziu! Mască-Roşie nu va mai vedea lumina soarelui! S-a isprăvit cu el!

— Nu, tată! Te înşeli! O să trăiască, va triumfa din nou! exclamă fata, orbită de patimă. Curând o să auzi iar despre el!

— Cum? Dar el e mort?!

— Nu, trăieşte!

— Ah, vasăzică, totuşi! Ghicisem eu! Atunci e cel puţin bine aranjat, şi chiar dragostea ta nebunească nu-l mai poate salva! Tu rămâi aici, te ţin arestată până ce ţi s-o lua vălul de pe ochi, până ce, întocmai ca şi mine nu vei mai avea decât blesteme pentru omul acesta!

Alice sare în sus.

— Eu sunt a lui, tată. A lui pe viaţă şi pe moarte! Rămâi cu bine.

El o apucă şi o trage îndărăt.

— Ai pierdut şi ultima scânteie de onoare? Tu, complice a unui criminal, amanta lui Mască-Roşie! Îndrăzneşti tu să mai rosteşti măcar cuvântul acesta?

Ea se simte deodată năpădită de un curaj, care-i dă puteri disperate.

— Şi chiar de ar trebui să mor în clipa aceasta, iau totul asupra mea, strigă ea fără a răsufla măcar. Rămâi cu bine tăticule! Iartă-mă, nu pot, nu pot altfel!

El vrea să se repeadă după ea, dar de astă dată şovăie. Cu un geamăt înăbuşit cade într-un jilţ.

— Atunci fii şi tu blestemată! horcăi el.

Ea nu mai aude nimic; ca o nebună, a apucat legăturica cu vestminte şi a fugit pe fereastră. O clipă mai târziu, umbrele nopţii învăluie trupul ei mlădios.

Câtă vreme o fi stat Hartenberg într-o stare asemănătoare paraliziei, nu ştie nici el. O bătaie în uşă îl face să sară în sus. Iese în gang clătinându-se, şi deschide. Dar cu un strigat răguşit, sare înapoi.

În faţa lui e Vipera.

N-are puterea s-o oprească de a intra.

Ceva în obrazul ei spune, că-i aduce o veste importantă.

— Ce vrei? exclamă el.
Ea îl priveşte cercetătoare.
— Eram pe drumul încoace! S-a întâmplat ceva inexplicabil! Se crede că Mască-Roşie ar fi…
— Ce… ce?…
— Ar fi fost furat din groapă!
— Cu neputinţă! Nebunie! E mort!
— Poate! Dar voiam să te rog să-mi dai un răspuns precis. Ţie ţi se îndeplineşte orice ceri. Nu-mi pot afla pacea în nesiguranţa aceasta chinuitoare! Mai ştiu şi că copila noastră…
— Taci! Nu atinge chestiunea asta!
— Bine, voi tăcea. După ce-l vom fi răpus pe duşmanul nostru comun, pe demonul ăsta, când Margot şi Alice vor fi salvate, atunci poate că vei gândi mai blajin despre mine!
— Niciodată! Dar ce crezi tu că trebuie să fac?
— Să pui să se scoată sicriul, să-l deschizi! E gol! Pariez căci îmi pare că acum un sfert de oră chipul lui Mască-Roşie a trecut pe dinaintea mea!
— Unde… unde?
— Într-o trăsură care mergea în goană… şi lângă el şedea… Alice!
Dintr-odată Hartenberg îşi regăsi vechea lui putere. Muşchii i se încordară.
— Vino! zise el aspru şi hotărât.
Părăsesc casa şi opresc o trăsură ce tocmai trecea. Pe drum el se coboară un moment.
Ochi-de-Pisică întră în localul secţiei poliţieneşti cea mai apropiată. Ia cu el doi oameni. În goana nebună a cailor pornesc cu toţii spre cimitirul depărtat. Groparul e scos la repezeală din odăiţa lui şi din ordinul lui Hartenberg mormântul cel proaspăt e desfundat tot aşa de repede.
Cei doi poliţişti ajută şi ei, pe când detectivul şi Vipera stau muţi deoparte.
Începe a se face ziuă. Groparul a ajuns la capacul sicriului.
— Sună a gol! strigă el. Trebuie tras în sus coşciugul!
— Nu-i nevoie, uite aici scule; deschide capacul! O privire e

de ajuns! răspunde Ochi-de-Pisică.

Lucrul se face repede. Raza mai multor felinare oarbe cade în adâncime. O smucitură, capacul sare în lături, şi cei din jur scot deodată un strigăt.

În coşciug zace un om...

— Slavă Domnului! Grija mea a fost de prisos! exclamă Hartenberg. Mască-Roşie e mort!

Dar vocea Viperei îi sună la ureche:

— Te înşeli amarnic! Mortul din coşciug nu e Mască-Roşie, ci altul.

— Coşciugul trebuie tras sus! gâfâie detectivul.

Dar nici n-ar fi fost măcar nevoie de asta, pentru ca să se stabilească îndată că mortul într-adevăr nu e nimeni altul, decât... nenorocitul de poliţist, care l-a înlocuit la miezul nopţii pe Ochi-de-Pisică.

— Mizerabilii au realizat ceva de nepătruns! exclamă Hartenberg, cutremurându-se. Au omorât pe nenorocit, au scos pe maestrul lor din coşciug şi şi-au pus înăuntru noua lor victimă!

Şi aşa chiar fusese de fapt. Oamenii poliţiei îşi privesc ca uluiţi colegul mort. Cum s-a petrecut vrăjitoria asta?

Hartenberg se aplecase cercetând repede cadavrul. Se ridică apoi palid.

— Un glonte ţintit absolut sigur şi mortal în ureche! zice el cu glas înăbuşit. Nenorocitul n-a mai putut scoate un strigăt măcar! Cadavrul trebuie să rămână aici, până ce vine procurorul! Banda lui Mască-Roşie lucrează cu o cruzime sinistră! Detectivul strânge pumnii în întuneric; e palid ca un mort. Vasăzică, iar a scăpat! Ce e mai îngrozitor: Alice l-a ajutat! Ea şi ştia în noaptea asta despre reuşita noii lovituri. Mască-Roşie a înviat din morţi!

Planul izbutise, scrisoarea către prefect, interzicerea autopsiei, totul îşi avea un scop bine definit! Încă o dată izbândise diavolul cel roşu cu ajutorul unei fete orbite de patimă.

De astă dată rămân lângă cadavru cei doi poliţişti, cu toate că nu mai e de niciun folos şi Hartenberg cu Vipera părăsesc

cimitirul. La poartă se despart. Reci stau unul în faţa celuilalt.

— Unde te duci de aici? întrebă Vipera.

— La prefectură! răspunde el. Vreau să cer să fiu concediat şi mi se va îndeplini cererea. Dar de acum încolo voi urmări pe demonul acesta singur şi în propriul meu interes, din oraş în oraş, din ţară în ţară, până ce-l voi fi răpus! Ura şi răzbunarea nu-mi vor da pace nici în somn, insuflându-mi o îndoită putere. Blestemat fie Mască-Roşie!

— Amin! aprobă tăios Vipera. Aşa ne regăsim barem într-acelaşi gând... în ură! Voi lucra cu tine mână-n mână, până ce diavolul roşu va sfârşi sub securea călăului!

O clipă el îi ţine mâna rece ca gheaţa într-a lui, apoi se despart în tăcere.

În goana după Mască-Roşie aveau să se mai întâlnească!...

Capitolul 46 – Rivalii

Margot îl recunoaşte de la prima privire pe tânărul baron de Bergen, care-i mărturisise iubirea lui în grădina palatului său, de unde a fugit, pentru că nu putea răspunde dragostei lui. Bănuieşte că în vremea aceasta el trebuie s-o fi căutat pretutindeni, căci nu-şi putea da seama care să fi fost pricina fugii. Dispăruse fără de urmă. Cum putea el presupune că Margot, în puţinele zile ce trecuseră, consimţise să fie cununată cu un muribund?

Acum a găsit-o... a găsit-o în cel mai primejdios moment al vieţii... şi colo chiar vagabondul cu pumnii strânşi, rostogolind nişte ochi plini de furie pentru lovitura primită.

Ea e salvată desigur de un atac al acestui individ sinistru, dar îşi simte genunchii tremurând la gândul că trebuie dea o explicaţie lui Erwin de Bergen.

— Ce... înseamnă asta? îngână tânărul baron, apucându-şi fruntea în mâini. O caut pe doamna Grosser, văduva bancherului meu.

Călăreţul de circ aude vocea noului sosit. Îşi revine cu o repeziciune uimitoare.

— Ai probabil şi dumneata afaceri cu doamna Grosser? Hai? întreabă el cu voce tărăgănată privind cu coada ochiului pe tânărul baron Bergen, pe care nu-l cunoaşte.

Erwin n-are ochi decât pentru Margot. Pentru moment a uitat el însuşi că a asistat aici la o scenă inexplicabilă!

— Margot! zice el încet, privind-o rugător, dă-mi un cuvânt lămuritor. N-am putut asista la înmormântare, fusesem nevoit să plec pentru câteva zile, te-am căutat căci oricâte am auzit despre trecutul dumitale, eu nu mă zdruncin totuşi în credinţa mea, chiar de-ar veni mii de oameni să te calomnieze! Nu dau crezare, nici măcar propriilor dumitale cuvinte şi nici faptelor dumitale, care vin parcă să mărturisească împotriva dumitale. Un simţământ puternic îmi spune foarte desluşit că sunt la mijloc taine, care silesc pe o sărmană nenorocită să tacă!

Margot îi face un semn implorator să nu mai continue. Dar Erwin urmează agitat:

— Ajuns aici, am căutat un servitor care să mă anunţe tinerei văduve. Mi se spusese că domnul Grosser se cununase pe patul de moarte cu fiica sa adoptivă, spre a-i asigura un viitor lipsit de griji. Nu era nimeni afară şi astfel intru în prima cameră, aud voci – ceartă – şi iată te găsesc, pe dumneata, Margot, aceea pe care o căutam nebuneşte! Cine, eşti dumneata în casa asta? Cum de-ai ajuns aici?

Margot simte genunchii înmuindu-i-se. Cade pe un scaun care se află lângă masă.

— Îndură-te! îngână ea. Nu pot, nu-ţi pot da nicio explicaţie!

Tânărul baron se întoarce spre Erbach, examinându-l cu priviri tăioase..

— Prezenţa dumitale pare s-o sperie pe doamna! zice el. Dacă ai de rezolvat ceva afaceri, după cum se pare, ai greşit în orice caz adresa!

— Vrei să ştii cine e doamna de colea? Ei, nimeni alta decât doamna Grosser în persoană!

Erwin se trage înapoi, clătinându-se.

— Nu cumva ţi-ai pierdut minţile? îngână el.

— Ba nicidecum! Întreabă chiar pe doamna, dacă nu mă

crezi pe mine! Dar recunosc că prezenţa mea nu prea e dorită momentan şi de aceea mă retrag pe ziua de azi!

Se apropie de Margot, sfredelindu-i cu ochi răutăcioşi, chipul palid.

— Afacerea noastră, stimată doamnă, n-a putut fi rezolvată pe ziua de azi, după cum aş fi dorit! Dar a amâna nu înseamnă a renunţa! Voi reveni asupra chestiunii. Până una-alta, vă spun la revedere!

Margot nu-i dă niciun răspuns. Şi ce i-ar putea răspunde acestui mizerabil, care o va suge ca un vampir, dacă nu-i va veni vreun ajutor pe o cale necunoscută ei încă?

Erbach se înclină ironic, zâmbeşte îndrăzneţ tânărului baron şi părăseşte încăperea.

Abia a ieşit din odaie că Erwin se şi repede la Margot şi-i apucă mâinile.

— Spune-mi, pentru numele lui Dumnezeu, Margot, ce înseamnă scena aceasta? Omul acesta obraznic... ce voia el de la dumneata?

— A venit... pentru o chestiune de bani, poate, răspunde cu mare greutate fata.

— Dar pe cât am auzit eu, fusese între voi o scenă mai violentă!

— Pretindea o sumă la care eu nu voiam să mă învoiesc, era prea mare! De aici s-a iscat o scenă mai violentă!

— Avea el oare vreo legătură cu răposatul bancher?

— Da, aşa este!

Unul Dumnezeu ştie, cât de greu o apasă pe sărmana fată neadevărul acesta!

— Dar vorbea aşa de impertinent, că n-a lipsit mult ca să-l pălmuiesc, răspunde Erwin. A, da, şi-mi amintesc, spunea că doamna Grosser ai fi dumneata? Cum trebuie să înţeleg una ca asta?

Margot nu mai poate evita o explicaţie. Trebuie să trădeze taina dublei ei identităţi şi nu-i mai rămâne decât speranţa că tânărul baron va păstra tăcerea, dacă ea îl va ruga.

— Treci, te rog, în camera de alături, zice ea încet. Acolo nu putem fi deranjaţi, nimeni nu ne poate spiona. Ceea ce

trebuie să-ţi destăinui e un capitol întunecat din viaţa mea.

Mişcat de aceste cuvinte, el o urmează în tăcere.

— Ascultă-mă, domnule baron, şi apoi, dacă vei putea, condamnă-mă! îşi începe Margot emoţionanta mărturisire.

Erwin ascultă, fără a o întrerupe cu un singur cuvânt. În sfârşit, ştie ceea ce ea trebuise să-i dezvăluie: că fusese pusă, într-adevăr, de către răposatul bancher în locul fiicei sale adoptive, care murise, şi ca atare devenise soţia lui Grosser. Căsătoria aproape că nu e valabilă, căci ea nu e Berta Walther, dar a fost voinţa răposatului ca ea să fie moştenitoare.

Numai ce e pentru ea bărbatul pe care l-a întâlnit el aici adineauri, că acela ar putea avea pretenţii asupra ei, ori o poate sili să-şi dea în vileag taina – asta nu îndrăzneşte ea s-o mărturisească lui Erwin.

— Şi acum ştii totul, şopteşte ea, ştiu că n-o să mă condamni pentru că n-am putut fi atât de crudă să refuz muribundului mâna mea. A fost ultima lui dorinţă, şi el vedea din nou prin mine pe cea pierdută.

Baronul privea emoţionat pe frumoasa fată.

— Asta-i mai mult decât un roman, zice el apoi, dând din cap. Dar ştiu foarte bine că dumneata ai rămas una şi aceeaşi în toate împrejurările vieţii. Împrejurări triste te silesc fără cruţare să fii moartă faţă de lume. Ai făcut foarte bine, împlinind voinţa mortului. Acum abia eşti liberă şi nu trebuie să depinzi de nimeni.

El se ridică încet. Nu vede jalea de pe chipul lui Margot. O chinuieşte mereu gândul la Erbach, care o va ţine atâta vreme strâns în mâinile sale până ce o va strivi.

Erwin îşi dă capul pe spate.

— Nu, nu pot pleca aşa, Margot, exclamă el. Ţi-am spus doar, că fuga dumitale m-a lovit ca o catastrofă, că te-am căutat pretutindeni. O întâmplare, nu, o voinţă providenţială m-a făcut să te găsesc, într-o clipă în care nici nu mă mai aşteptam. Şi asta, o iau ca un semn, ca o prevestire, Margot! Pentru mine mai eşti şi azi nenorocita, care a fost înşelată în cele mai sfinte simţăminte ale ei! Îţi spusesem că te iubesc,

că vreau să mă jertfesc pentru dumneata până la ultima picătură de sânge, oricât de posomorât s-ar profila viitorul dumitale. Azi eşti bogată, dar cu siguranţă că nu asta te-a momit pe dumneata; eşti moartă ca Margot Hartenberg, cu atât mai mult, nu mă refuza! Ascultă-mă! Eu pot aştepta până ce va trece anul de doliu, dar îngăduie-mi cel puţin, ca să te consider în inima mea ca pe logodnica mea!

Privirile lui atârnă cu mistuitoare văpaie de gura ei. El ridică implorator mâinile.

Ultima picătură de sânge a pierit de pe faţa lui Margot. Când a fugit de la palatul lui, a crezut că nu se vor mai întâlni niciodată! Dar iubirea lui a înfruntat toate piedicile.

— Nu pot fi niciodată soţia dumitale, domnule baron, niciodată! zice ea cu hotărâre.

El caută să-i apuce mâna.

— De ce, Margot? Fii sinceră, vorbeşte-mi deschis, numai această singură dată, ca să nu pier de atâta deznădejde! insistă el.

Atunci ea recurge la mijlocul cel din urmă, cel mai puternic, fără a bănui că prin aceasta ar abate cea mai mare primejdie asupra singurului om de pe pământ pentru care ar fi gata să moară; Eberhard de Hohenegge.

— Dacă bătrânul mi-a dat numele său înainte de a muri, zice ea în şoaptă plecându-şi privirea, nu un motiv neînsemnat l-a îndemnat la aceasta, ci… pentru că voia să dea un nume cinstit copilului meu!

Erwin sare în sus cu un strigăt pe jumătate înăbuşit. Se apucă cu amândouă mâinile de frunte, pământul pare a i se fi deschis sub picioare. Asta, tocmai la asta nu s-a aşteptat. Parcă l-a lovit ceva în creier.

— Dumneata eşti?…

Nu poate rosti cuvântul, ea singură trebuie să-l rostească, fără de îndurare.

— Sunt mamă!

El strânge pumnii şi zice cu glas răguşit:

— Vasăzică, falsul baron, Mască-Roşie, tot a făptuit crima asta? gâfâie el.

Dar Margot scutură capul.

— Nu, Dumnezeu Atoateştiutorul mi-e martor că n-a putut face din mine amanta lui!

Erwin o priveşte surprins. Cuvintele ei sună şi de astă dată adevărate! Prea veneau din adâncul sufletului. Toate celelalte, chiar când se învinovăţeşte ea însăşi, sună fals şi nenatural!

— Dar dacă nu el… cine atunci? Nu trebuie să-i ştiu numele pentru a-l trage la răspundere pe mişel?

— Nu întreba! Te implor! Părăseşte-mă şi lasă-mă în voia sorţii, orice întorsătură ar lua ea! se roagă Margot disperată.

Erwin izbucneşte într-un hohot de râs aspru.

— Este contele Eberhard de Hohenegge!

Sărmana vrea să nege, să strige în gura mare că el s-a înşelat şi de astă dată, dar atunci ar trebui să s-o degradeze la rolul de prostituată ordinară, şi nu-i în stare s-o facă!…

Astfel că lasă să-i cadă căpşorul palid pe piept, şi suspină adânc.

— Vasăzică el – el, bărbatul pe care cu toată astea n-ai voit să-l vezi, n-ai voit să-i vorbeşti, atunci când el a apărut în palatul meu!

Îi apucă mâna şi vorbeşte implorator:

— Margot, eşti şi acum pentru mine o sfântă, nu o decăzută. De ce nu-şi împlineşte omul acesta, care e bogat şi independent, datoria faţă de dumneata, făcându-te soţia lui? Că nu te crede ucigaşa tatălui său, o ştiu doară.

— Trebuie oare să-ţi răspund cu inima sângerândă că eu însămi, numai eu singură sunt aceea care nu vrea această unire? exclamă ea.

— Nu te pot crede! O fată are numai un singur bun suprem; onoarea ei de fecioară. Bărbatului iubit, care vrea, să se-nsoare cu dânsa, ea îi poate jertfi aceasta, şi dumneata ai făcut-o! Dar niciodată nu te-ai fi dăruit contelui numai ca amantă! Dânsul a venit la mine, părea mişcat, mi-a spus că te iubeşte, şi totuşi am aflat că în aceeaşi vreme s-ar fi logodit cu verişoara sa, baroana de Brissac. Astfel că el a jucat doar o comedie jalnică, mizerabilă. Pe baroană, dintr-un rang egal cu

al lui s-a gândit s-o aducă la Hohenegge ca soţie. Dumneata, fireşte, nu puteai ocupa decât locul de amantă! Şi pentru că ai recunoscut asta, l-ai respins! N-am ghicit?

Nu capătă niciun răspuns.

— Acum ştiu ce am de făcut! Nu trebuie să rămână nepedepsit pentru grava umilinţă la care te-a supus! zice el întorcându-se ca să plece.

Margot se uită după el speriată.

— Ce… vrei să faci? strigă, ea repede.

Dar Erwin de Bergen nu mai răspunde; a şi ajuns în coridor, unde se opreşte un moment ca să-şi recapete respiraţia. Toată fiinţa lui e revoltată. O iubeşte pe nenorocita asta, crede în ea, şi chiar dacă cu propria ei limbă se înfierează ca prostituată nu poate totuşi descoperi taina în ale cărei laţuri e prinsă. Şi în acest sălbatic vălmăşag de simţăminte, îi apare ca încadrat în sânge roşu imaginea contelui Eberhard de Hohenegge. Dânsul este omul care a călcat în picioare nevinovăţia lui Margot, pe care a râvnit-o numai ca amantă, nu ca soţie! Toate celelalte afirmaţii ale lui sunt o comedie, sunt nişte minciuni sfruntate, căci de logodit el s-a logodit doară cu baroana de Brissac femeia perversă.

Erwin caută să plece cât mai repede, aerul de aici ameninţând să-l înăbuşe. Venise încoace să prezinte condoleanţe tinerei văduve a bancherului, necunoscută lui, şi cu ce sentimente pleacă acum de aici!

Simte că-i e cu neputinţă să petreacă noaptea aceasta în palat, între pereţii care-i vor înşira din nou povestea lui Margot. O plăcere diabolică, o dorinţă primejdioasă după distracţie, după uitare într-o societate gălăgioasă îl cuprinde. E încă devreme, la Cazino nu va întâlni încă pe nimeni, seara pare să se menţină călduţă. Astfel că opreşte un automobil şi cere să-l ducă la Grunewald.

Se aşază la una din mesele terasei de iarnă a restaurantului şi se adânceşte în gânduri.

— Tare aş dori să-l întâlnesc pe contele acesta! murmură el.

Nimeni nu-l ia în seamă; dus pe gânduri, soarbe vinul pe

care i-l adusese chelnerul.

Se face seară, becurile electrice îşi aruncă lumina lor albă asupra clienţilor voioşi şi eleganţi, care au fugit din oraşul zăpuşitor ca să guste aici aerul răcoros.

Ce animaţie şi ce lume! Privirea câte unei femei frumoase sau a vreunei cochete atinge şi pe tânărul baron, care priveşte atât de posomorât în gol.

El nici nu ia în seamă aceste atacuri galeşe.

În faţa intrării, împodobită cu nişte cerbi de aramă, trec trăsuri şi automobile şi curând şi ultimele mese ale terasei sunt ocupate de domni eleganţi cu însoţitoarele lor.

Iar apare un mic grup; trei sau patru domni, două doamne în rochii deschise. Râsetele şi glumele pătrund deodată până la Erwin.

Tresare deodată. Vocea pe care tocmai o aude, adâncă şi melodioasă, a mai auzit-o el odată. Ridică fruntea, străfulgerat de un gând. Societatea înaintează, vine în preajma lui, într-adevăr, se aşază cu toţii la o masă alăturată.

Tânărul baron îşi umple încet paharul, dar mâna îi tremură. Apoi goleşte paharul dintr-o sorbitură. Nici nu observă măcar că vinul i se urcă la cap, sporindu-i agitaţia. Societatea de alături s-a aşezat. Unul din domni întoarce tocmai capul spre baron, este Eberhard de Hohenegge. Întâmplarea oarbă sau nenorocirea l-a adus încoace!

Abia după-amiază plecase de la castel spre Capitală, pentru rezolvarea unor afaceri, şi poate pentru că... şi acum mai prefera s-o evite pe verişoara sa Leonie cât mai mult. Momentana beţie de simţuri pe care apariţia frumuseţii ei uluitoare o exercitase asupra lui de curând în pădure, când o surprinsese la Max Şerparul, se evaporase destul de repede.

Iar şi iar apare înaintea lui obrăjorul drăgălaş al lui Margot, şi ochii ei albaştri de viorea par meniţi să-l urmărească cu expresia lor dureroasă până la sfârşitul vieţii.

La Berlin s-a întâlnit cu un camarad de regiment, care nu-i mai dădu drumul şi-l prezentă tinerei sale soţii. Se mai apropiară de ei câţiva cunoscuţi şi urmarea fu că Eberhard trebui să ia parte la proiectata plimbare spre Grunewald.

Ceva parcă-l reţinea, o presimţire vagă, dar cum nu putea da un pretext temeinic fu împins între râsete spre automobil şi trebui să-i însoţească.

Aproape în acelaşi timp l-a recunoscut şi el pe baronul de Bergen.

Reci şi aproape duşmănoase se încrucişează privirile celor doi.

Niciunul nu se înjoseşte să salute pe celălalt întâi.

Eberhard e cel care-şi revine întâiul. Bănuieşte că baronul are ceva împotriva sa, nu cunoaşte însă motivul adevărat, dar presupune că Margot se adăposteşte încă în palatul Bergen. Restul societăţii n-a observat deocamdată nimic din incidentul de până acum. Soseşte vinul şi se ciocnesc cupele.

— Închinăm, paharul acesta pentru logodna contelui Eberhard şi fericirea sa viitoare! exclamă cel mai voios dintre domni, un ofiţer zvelt din garda dragonilor.

Eberhard a ridicat paharul, n-are încotro, dacă nu vrea să se dea de gol, trebuie să ciocnească.

Deodată un zăngănit, şi paharul i se sparge.

Cu faţa palidă, Eberhard se întoarce şi-şi şterge mâna cu batista de mătase. Pe chipurile tovarăşilor de masă s-a întipărit fără voie o expresie de gravitate.

— E parcă o prevestire! zice dragonul consternat.

De la masa de alături se aude un râs scurt tăios. Coatele Eberhard ştie acum că baronul Bergen îi caută pricină. Se ridică dârz dar calm. Niciodată nu s-ar fi ferit din calea vreunei primejdii, cel puţin din calea unui bărbat care-l provoacă.

Erwin de Bergen s-a ridicat şi el. Stă un moment locului şi trece apoi încet pe dinaintea mesei lui Eberhard.

Dragonul îşi dă îndată seamă de situaţie.

— Dacă ai nevoie de un ajutor, conte, atunci… începe el.

— Mulţumesc, camarade, răspunse Eberhard.

— Doresc să-ţi vorbesc, conte de Hohenegge! zice cu jumătate glas Erwin.

Eberhard dă doar scurt din cap şi îl urmează calm pe baron până ce ajung amândoi la un loc, unde nu pot fi auziţi de

nimeni.

— Ce ai să-mi spui, domnule baron? întreabă contele cu răceală.

Erwin simte urcându-i-se iar sângele la cap. Privirea ce o aruncă rivalului său, e plină de ură.

Obrăjorul frumos frământat de lacrimi şi durere al lui Margot nu lasă să-i mijească în suflet un gând mai blajin!

— Domnule conte, începe Erwin aspru, am a-ţi pune doar o scurtă întrebare şi te rog să-mi răspunzi. Ce crezi dumneata despre un cavaler care, în virtutea numelui său nobil, seduce o biată fată, face din ea mama copilului său şi apoi o lasă în voia sorţii?

— Ce voieşti să spui cu asta? exclamă Eberhard pălind şi strângând pumnii.

— Pardon, mai uitasem ceva, observă baronul cu bruscheţe. Cavalerul ar fi dispus să ia eventual pe sărmana fată şi mai departe ca amantă sub aripile lui ocrotitoare, numai dacă ea s-ar învoi ca el să ofere oficial unei alte femei mâna lui!

— Să ajungem la sfârşit, domnule baron de Bergen, răspunde contele tăios. Eşti furios şi ai băut prea mult! După ce te vei fi trezit, am să răspund impertinentei dumitale întrebări.

Zicând aceasta, dă să plece, dar cu un strigăt înăbuşit, uitând totul în jurul său, Erwin apucă de picior unul din scaunele uşoare şi-l ridică gata să lovească.

— Vreau să-ţi spun cum sună titlul de onoare al unui astfel de cavaler: „Mizerabil!” gâfâie el, ieşit cu totul din minţi.

Dar scaunul cade cu zgomot la pământ, înainte de a fi putut atinge pe conte.

Cu o mişcare rapidă, Eberhard a apucat braţul furiosului său rival şi i-a răsucit mâna.

Incidentul acesta scurt şi abia observat de clienţii străini nu ia proporţii, căci domnii, în societatea cărora fusese contele de Hohenegge, se şi apropiaseră şi despărţiseră pe cei doi potrivnici.

— Îţi voi trimite mâine martorii mei, domnule de Bergen,

zice Eberhard, respirând adânc.

— Îi aştept chiar, şi apoi te voi omorî cum ai ucis tot ce e mai sfânt în sufletul unei copile! răspunde Erwin.

Pe când contele de Hohenegge se întoarce la masă însoţit de prietenii săi, Erwin de Bergen părăseşte terasa. Merge pe jos, făcând ocol lacului tăcut, spre gară, se aruncă într-un compartiment şi priveşte înainte-i în gol.

— Îl omor repetă el, mecanic.

Capitolul 47 – Foc!

Era într-una din acele seri în care Leonie de Brissac, după obişnuita ei ceartă cu maică-sa, părăsise singură castelul. Ori de câte ori Eberhard zăbovea prin oraş, pătimaşa femeie avea impresia că el ar căuta să scape din mrejele ei. Că presupunerea aceasta era foarte exactă o ştim cu toţii.

În astfel de ceasuri era nespus de agitată şi de nervoasă.

El ştia să găsească mereu pretexte noi spre a amâna călătoria în Sud, de parcă Berlinul l-ar fi reţinut în cleşti nevăzuţi. Ea însă vrea să plece cât mai repede. Îi arde pământul sub picioare. Hector Rammont e arestat. Cine putea şti dacă în procesul lui nu va fi citată şi ea? Exista cu siguranţă o bănuială, căci de două ori fusese găsit în parc un om deghizat, un spion al poliţiei, Ochi-de-Pisică! Şi în fund, în partea cea mai sălbatică a pădurii, se afla Max, îmblânzitorul de şerpi, păzindu-şi preţioasele lui taine. Nu părea că Eberhard nu se încrede în vorbele ei? Individul trebuia să plece, dar se codea. Îi trimisese un bileţel în care-i spunea că trebuie să-i vorbească, altminteri nu garantează de nimic. Mai înainte de toate, fireşte, trebuia însă lichidată socoteala cu individul acesta îndrăzneţ. De astă dată, Leonie voia să procedeze cu mai multă prevedere. Ştia că Eberhard nu se va întoarce decât foarte târziu din Berlin, căci trăsura era comandată pentru o anumită oră la gară. Avea deci timp.

Îşi puse din nou rochia simplă, cenuşie, un văl pe pălărioara mică de fetru şi dispăru sub copacii parcului, asupra căruia

începuseră să cadă umbrele serii. Nimeni nu trebuia s-o însoţească. La ora aceasta nu risca nici măcar să întâlnească pe vreunul din slujitorii castelului.

Odată depărtată de castel, baroana iuţi paşii. Nu-i păsa când piciorul i se poticnea de câte o rădăcină, sau dacă-i izbea faţa vreo ramură. Tot atât de întunecat ca şi umbrele de sub tufişuri îi era şi sufletul.

După un marş rapid, răsuflând din greu, ajunse în sfârşit la acea parte a pădurii unde se afla coliba lui Max Şerparul.

Se opreşte sub un stejar şi priveşte încolo spre copacii pe după care, în lumina nopţii, se poate recunoaşte acoperişul.

S-a stârnit un vânt care scutură ramurile şi frunzele se vânzolesc în jurul ei.

Priveşte prevăzătoare în toate părţile. Chiar dacă ar fi exclus ca cineva de la castel s-o fi urmărit, totuşi n-are nevoie de niciun fel de martor al prezenţei sale aici, chiar de-ar fi numai un locuitor al satului.

Dar nu se zăreşte nimeni. Împrejur e cu totul pustiu. Scoate din buzunarul rochiei un revolver şi controlează încărcătura. Apoi îl face să dispară din nou.

— Aşa, vedem noi acum! mormăie ea.

Ajungând aproape de colibă observă pe Max Şerparul stând pe o bancă de scânduri, picior peste picior, şi fumând dintr-o pipă scurtă.

El o întâmpină cu un chicotit, ridicându-se încetişor.

— Bună seara, frumoasă baroniţă! o salută el. Vasăzică, tot ai venit! Frumos din partea dumitale! Data trecută mi-ai jucat un blestemat de renghi şi, de n-ar fi intervenit contele, să mă ia dracul, ai fi ispăşit-o!

Leonie îl priveşte cu coada ochiului şi răspunde energică:

— Dacă contele, logodnicul meu, ţi-ar fi trimis un glonte în creier, nici că ai fi meritat ceva mai bun. Purtarea dumitale a fost mai mult decât obraznică.

— Oho! exclamă el privind-o ironic. Te sfătuiesc să iei un ton mai blajin, când suntem singuri noi doi! Posed tainele dumitale, prin care te am în mâini nu numai pe dumneata, ci şi pe nobilul domn conte, stăpân pe Hohenegge! Nu prea am

motive să mă târăsc la picioarele lui ca un câine şi nici nu prea am poftă! Maică-mea, Dumnezeu s-o ierte, ştia şi ea un cântecel despre tatăl contelui, de pe timpurile când fusese încă tânără şi frumoasă. Despre asta trebuie să aibă cunoştinţă şi domnul conte, altminteri nu s-ar fi lăsat prostit deunăzi cu comedia pe care i-o jucaserăm!

— Să isprăvim odată! îl întrerupse scurt baroana. Mi-ai trimis un bileţel. Ce anume vrei de la mine?

— Mai întrebi? Ştii, cred, foarte bine că trăiesc, pot zice, aproape numai din vânt! izbucneşte el. Voi, cei de dincolo, vă scăldaţi în aur, iar eu care aş putea spulbera toată măreţia asta, dacă m-aş prezenta la tribunal cu anumite hârtii, trebuie să postesc! Ţi-am mai spus o dată că posed destul talent să joc o dată şi eu pe elegantul. Vreau aşadar să plec de aici, să plec de-a binelea, şi pentru ca baraca să dispară de pe faţa pământului, îi dau foc mai întâi! De întors încoace nu mă mai întorc! Dar vei rămâne prietena mea, fireşte, în mare taină, vei purta de grijă să nu-mi lipsească nimic! Şi o să-ţi fie cum nu se poate mai uşor, căci contele te ia de nevastă, şi se ştie doar că e milionar. Mai întâi de toate însă, doresc bani! Pe cât se pare, ai uitat de asta!

Baroana îşi dă prea bine seama ce o aşteaptă, dacă nu se descotoroseşte cu orice preţ de omul acesta.

— Să intrăm în colibă! zice ea, nu vreau ca să se întâmple să ne zărească cineva aici!

— Te temi pesemne de vreo nouă surprindere?

— Nu, contele Eberhard e la Berlin, dar îmi place să fiu sigură!

— Despre partea mea, haidem sub acoperiş! aprobă individul, deschizând uşa.

În interiorul colibei e întuneric şi el trebuie să aprindă lumina. Cum nu are o lampă, nu-i mai rămâne decât să aprindă o despicătură de lemn răşinos pe care-l înfige într-o crăpătură a peretelui. Luminile roşii ale flăcării pâlpâitoare joacă prin încăperea întunecoasă, iar în lada de scânduri de pe jos se aude un şuierat sinistru.

— Camarazii mei de joc s-au trezit! zice Max, râzând. Nu

trebuie să-ţi fie deloc frică!

Leonie scoate un ţipăt şi se trage îndărăt spre masa cea veche. Privirea ei a zărit un şarpe care trebuie să fi scăpat din ladă şi care se târâie cu mişcări grăbite, ca să scape din zona de lumină.

Individul scoate un şuierat şi ridică liniştit de coadă animalul, care se zvârcoleşte.

— Ia astâmpără-te, drăguţa mea viperă! Aşa păţeşte cine nu ascultă! zice el râzând, ducând şarpele înapoi în ladă.

Leonie simte o scârbă de nedescris, nervii îi sunt nespus de încordaţi, nu mai are decât un singur gând: să plece de aici, orice s-ar întâmpla. Scoate maşinal din buzunar nişte bancnote şi le întinde pe masă.

— Nu mi-am putut procura mai mult, veniturile mele sunt încă prea mici, zice ea cu glas răguşit. Primeşte deocamdată atât. Mai târziu, vei căpăta mai mult.

Tânărul trage bancnotele spre el încet şi le vâră în buzunar.

— Bine, o s-aştept! Mâine plec de-aici şi mă stabilesc la Berlin. Adresa mea o să ţi-o trimit la timp!

Baroana se postă în faţa uşii fără a scăpa din ochi pe individ.

— Dar scrisorile pe care mi le-ai furat? Nu vrei să mi le predai? zice ea cu voce ridicată.

Max Şerparul o priveşte ironic.

— Prostii! Doar n-o să fiu aşa de nerod! Deocamdată rămân în posesia mea!

— Le ai ascunse aici?

— Fireşte, dar nu pot fi găsite aşa de uşor! Gândeşte-te, bunăoară, că iubitele mele, târâtoare, îmi păstrează comoara!

— Eşti un mizerabil, un şantajist, bun de aruncat în închisoare!

El se repede la ea şi, încă înainte ca ea să fi ajuns la ieşire, îi închide drumul.

— Cu mine ai face bine să nu vorbeşti astfel! gâfâie el. Suntem singuri de astă dată, n-o să ne deranjeze nimeni! Şi să mă ia dracu, dacă las să-mi scape ocazia asta! Eşti a mea, frumoasă vrăjitoare. De astă dată niciun contişor n-o să ne

mai stea în cale!

Ea se trage în lături, cu o mişcare fulgerător de repede.

Acum e acum! Va fi biruită, o ştie ea, dacă nu izbuteşte să-l reducă la neputinţă. Şi, pe lângă asta, se gândeşte mereu la hârtii, în jurul cărora se învârteşte totul, pe care trebuie să le aibă iar în mâini. Râsul răguşit al individului îi izbeşte urechea.

— Nu-ţi da nicio osteneală, frumoasă baroniţă, în noaptea asta vom fi o pereche!

Ea îl respinge şi caută o cale de scăpare. Dar situaţia e periculoasă. El o împinge spre colţ spre flacăra roşiatică a făcliei.

Mai departe ea nu ştie ce să mai facă! Vede ochii lui râvnitori, aude gâfâitul lui fierbinte şi atunci smulge făclia aprinsă şi-l loveşte cu ea. Se ridică în sus o ploaie de scântei; răcnind de furie şi de surprindere, el se trage cu un pas îndărăt.

— Eşti un diavol! strigă el.

Focul îi zboară în obraz. N-a lipsit nici cât firul de păr şi şi-ar fi pierdut ochii. Dar acum el nu mai cunoaşte nicio măsură! Să fie biruit el de demonul acesta sălbatic, el, un individ care nu se teme nici de dracul?

O săritură, şi a şi înşfăcat-o. Vrea să-i dezarmeze braţul.

Leonie se apără cu disperare; zadarnic! El pare să rămână biruitorul. Şi iată că în ultimul moment ea izbuteşte să-l lovească în faţă cu făclia pe care el o apucase. Orbit, furiosul se trage îndărăt, iar făclia le scapă din mâini. Durerea turbată îl face să cadă în genunchi, părul îi e pârlit, sălbatic, ameninţă cu pumnul.

— O să-ţi smulg inima din trup căţea! ţipă el.

Dar de astă dată nu izbuteşte să se ridice, căci aproape de tot de el se descarcă un revolver. Cu un strigăt, el se rostogoleşte pe spate. Baroana a rămas cu ochii holbaţi la victimă, ţinând revolverul în mână.

— Dacă n-a vrut altminteri! Şi e cel mai bine aşa! îngână ea. Şi acum, hârtiile.

Făclia rămâne în colţ pe jos, continuând să ardă acolo.

Leonie pune arma la loc şi începe să cotrobăiască prin odaie cu o grabă înfrigurată! Chiar şi lăzile le împinge deoparte, că doar o găsi sub ele vreo gaură.

Niciun colţ, nicio gaură din lemnărie, niciun ungher n-a rămas necercetat. Tot mai luminoasă arde făclia, dar Leonie nici nu-şi dă măcar seama de primejdia ce o paşte.

Dar ochii ei care lucesc de sălbatică înfrigurare, nu găsesc nici urmă de hârtiile furate. Se aruncă asupra individului care zace pe jos. El nu se mai mişcă. Glontele ei a fost desigur mortal. Îi descheie haina; dorinţa de a recăpăta comoara ei secretă a omorât în ea orice simţire.

Nici aici nu găseşte nimic. Se ridică gâfâind şi tremurând de agitaţie.

— A pus documentele într-o ascunzătoare pe care n-o pot găsi, ce-i de făcut?

Priveşte sălbatic în juru-i. Deodată i se holbează ochii, lumină tot mai puternică o înconjoară, iată că în colţ, se aud trosnete şi pârâituri, un fum negru urcă şi se întinde ca un şarpe negru prin încăpere. Un hohot de râs pe jumătate înăbuşit scapă de pe buzele baroanei.

— Arde coliba!

Făclia aruncată într-un colţ a pricinuit incendiul. Flăcările au început să se ridice din toate părţile. Peste puţin, baraca veche, putregăită, va fi învăluită într-o mare de flăcări.

Ea se repede la uşă. În mijlocul odăii zace nemişcat corpul lui Max, îmblânzitorul de şerpi. Dacă nu-l scoate cineva afară, trebuie să se prefacă în cenuşă.

Pe baroană o străfulgeră un gând diabolic.

— La urma urmelor, nu-i nicio pagubă dacă l-o mistui focul şi pe el împreună cu şandramaua, cu hârtiile şi cu toate scârbele astea de şerpi, mormăie ea. Dintre toate, asta e cea mai bună dezlegare!

Trebuie să se grăbească să iasă din coliba incendiată, dacă nu vrea să rişte să se înăbuşe.

Aruncând o ultimă privire triumfătoare asupra trupului pe jumătate învăluit în fum al duşmanului său, Leonie părăseşte coliba.

Afară se opreşte ca să-şi tragă sufletul şi priveşte spre locul pe care tocmai l-a părăsit. Trosnete şi pârâituri tot mai puternice îi spun că focul îşi împlineşte opera lui de distrugere. O flacără a şi răzbit pe ferestruică şi se târâie spre acoperişul şubred. Şindrila uscată de soare şi de vânt va forma curând o singură vâlvătaie. Vântul bate puternic prin pădure, suflând în flacără, şuierând, urcând spre cer scânteile roşii.

— Aşa-i bine! Înainte suflă vântule, înainte şi distruge tu hârtiile, dacă nu mi-a fost dat să le capăt eu! zice cu un scrâşnet frumosul demon.

Leonie se trage îndărăt, acoperişul începe să ardă. Vrea să asiste, de dincolo, de la marginea pădurii la acest îngrozitor spectacol.

Departe, încolo, cărarea e luminată de flăcări, un şuierat ciudat trece prin aer. Şi iată că deodată o apucă pe baroană o groază năprasnică de fapta ei. Se repede în goană prin luminişul părăsit şi nu se opreşte decât după ce se află sub stejarii bătrâni, destul de departe de locul sinistrului.

Acolo unde fusese coliba lui Max Şerparul, nu mai e decât o făclie uriaşă care-şi aruncă lumina până încoace.

Dar ce să fie asta?

Leonie face un pas înainte, ca să poată vedea mai bine. Nu se mişcă o umbră neagră în raza luminii din jurul colibei? Să fie un om?

Încă nu-şi poate da bine seama ce să fi fost, când dintr-acolo trosneşte o împuşcătură şi glontele trece cu un şuier sinistru, foarte aproape de capul ei.

Leonie porneşte prin pădure în goană nebună. Nu se mai opreşte. Ştie că cineva a şi observat-o şi că acela n-a fost un om care să stea mult pe gânduri, i-o spune împuşcătura.

Dar cine, cine să fi fost prin apropiere, pe când ea făcuse sinistra vizită individului aceluia?

Gâfâind, abia în stare să se mai ţină în picioare, ajunge la castel. Priveşte sfioasă în jurul ei, de parcă s-ar teme să nu fie urmărită de cineva. Dar nu se vede nimeni, nu se aude decât vâjâitul vântului printre copaci.

În depărtare, trece pe cerul nopţii un nor alb, cu margini însângerate parcă.

Capitolul 48 – Joc de Sirenă

Eberhard de Hohenegge s-a întors la castel târziu în noapte. Posomorât şi tăcut, se îndreaptă spre camerele lui. În cursul zilei următoare martorii tânărului baron de Bergen vor veni să fixeze condiţiile duelului. El a încredinţat această misiune unor foşti camarazi de regiment. Asta-i tot ce poate face, căci e clar că Bergen va alege pistolul, asta o dovedea întreaga lui atitudine. De ce-l urmăreşte cu atâta ură tânărul acesta? Nu ştie că şi el suferă numai şi numai din cauza lui Margot? Nu poate fi decât o gelozie turbată! Şi în tot timpul ăsta Eberhard clatină întruna din cap. Ce să se fi întâmplat oare, pentru ca Bergen să fi putut afla din gura lai Margot dureroasa ei taină?

Bătrânul servitor care-l ajută să se dezbrace, răspunde cu sfială la întrebarea lui Eberhard, dacă s-a întâmplat ceva în lipsa lui.

— Coliba lui Max, îmblânzitorul de şerpi, a ars astă-seară, a trimis vorbă pădurarul. N-a fost cu putinţă salvarea. N-a mai rămas pe locul acela decât un morman de dărâmături.

— Şi s-a întâmplat vreo nenorocire? întrebă Eberhard cu prea puţin interes.

— Nu, cică derbedeul cela n-o fi fost prin partea locului; nu l-a văzut nimeni.

Eberhard dă din cap cu indiferenţă. La urma urmei, nu-i cine ştie ce păcat de baraca aceea netrebnică; acum cel puţin, individul se va căra de pe meleagurile acestea.

Înainte de amiază sosesc doi domni la castel, cunoscuţi de-ai contelui. După o convorbire tainică pornesc înapoi spre gară.

Baroana, care cam are friguri, observă pe străini de la fereastra camerei sale, dar nu bănuieşte scopul vizitei lor. Abia la masa de prânz se întâlneşte cu Eberhard. El se sileşte

să-şi ascundă obida şi să fie cu ea tot atât de amabil ca de obicei.

La aluziile ei, că se plictiseşte grozav aici şi că-i e dor tare de Sudul ei, însorit, care-i dăruise în anii trecuţi atâtea bucurii şi plăceri, zâmbeşte ciudat.

— Dacă nu s-o întâmpla nimic între timp, Leonie, vom pleca peste o săptămână, zice el. Voi da cuiva însărcinarea să închirieze pentru tine şi pentru mama ta o vilă la Nisa sau Roquebrune, iar eu voi locui prin apropiere.

Leonie îi zâmbeşte cu cel mai seducător surâs al ei. În sfârşit va pleca! În sfârşit va putea respira, fără această veşnică spaimă şi grijă tainică! Peste o săptămână!

Îndată după masă se despart.

Eberhard vrea să meargă călare la un vecin de moşie, iar baroana se retrage în camerele ei.

Voioşia ei înfrigurată o pune pe gânduri pe bătrâna ei mamă. Clatină din cap bănuitoare.

— Numai de nu s-ar ivi ceva care să-ţi distrugă speranţele, Leonie! zice ea deodată.

Fiică-sa o priveşte surprinsă.

— Ce vrei să spui cu asta, mamă?

— N-am încotro, trebuie să ţi-o spun: l-am observat pe Eberhard cu atenţie. Azi n-a fost sincer; ascunde ceva!

— Dar ai auzit că plecăm în voiaj!

— Eu una nu cred încă!

Baroana râde nervoasă.

— Ei, asta-i bună! Acum mai începi şi tu! Ce crezi tu de fapt despre logodna noastră?

— Eberhard nu o menţine decât silit! Asta e convingerea mea! răspunse bătrâna doamnă. Dar nu te iubeşte!

— Mamă… dacă tu…

— Da, Dumnezeu mi-e martor şi sunt încredinţată că el atârnă cu sufletul de cealaltă, pe care a pierdut-o fără voie. Dar tu nu eşti pentru el ceea ce-a fost Margot!

O vază preţioasă cade, zăngănind, pe parchet, trântită cu furie de Leonie.

— O să te lămuresc îndată cum stau lucrurile între noi şi

dacă patima lui nu vibrează la unison cu a mea şi nu se înalţă cu aceeaşi înflăcărare, dacă nu-l pot subjuga ca sclav la picioarele mele, atunci vom părăsi Hohenegge tot peste o săptămână, dar Eberhard va fi cel mai sărac şi cel mai mizer om de sub soare, asta s-o ţii minte!

Zicând aceasta, Leonie o părăseşte pe mama ei şi se încuie în camera ei de culcare.

Bătrâna baroană rămasă singură, oftează.

— Asta, nu se termină cu bine! îngână ea…

*

După-amiaza a fost zăpuşitoare; o căldură apăsătoare domneşte asupra castelului şi a parcului.

Învăluită într-o toaletă vaporoasă, Leonie se plimbă singură pe sub copaci. Ştie că Eberhard nu s-a întors încă; poate că abia când o începe să se întunece, şi dacă n-o va găsi în castel ar putea-o căuta şi în parc. Locul lui favorit l-a iscodit ea demult. În timpul din urmă el evită drumurile largi, aleile mari, caută cărări lăturalnice şi locşoare pe jumătate ascunse.

Pe asta îşi clădeşte ea noul ei plan, pe care nu-l poate născoci decât o femeie rafinată.

Aerul nu se răcoreşte; chiar şi florile arbuştilor îşi pleacă lânced capetele pe jumătate ofilite. Cu totul de o parte de drumurile animate şi frecventate, spre partea de miazăzi a parcului, se află aşa-zisul lac al sirenelor. Apa lui limpede e mărginită de crăci ce atârnă şi se oglindesc în unda liniştită.

Un loc anume făcut pentru reverie, aşa e de tăcut şi de ireal.

Leonie ajunge la cărarea cea îngustă care duce de jur-împrejurul lacului, tocmai când soarele se pleca spre asfinţit. O lumină trandafirie tremură peste luciul ca de oglindă al apei; din când în când sare în sus un peştişor de argint.

Frumoasa baroană dă în lături cu amândouă mâinile ramurile unui tufiş şi ochii ei mari, pătimaşi alunecă de-a lungul malului. E singură aici, o ştie bine, n-o poate surprinde nimeni de la castel, în afară de unul, care, ca şi ea, vine adesea încoace în orele de seară şi visează pe mal.

De-ar avea azi noroc!

Leonie merge încet departe, până ce a ajuns la o colibă mică de lemn, care înaintează în bună parte şi în lac. Odinioară, pesemne că veneau uneori aici, în astfel de seri, la scăldat, lucru la care te momea apa clară, liniştită. Acum însă lacul Sirenelor e părăsit de tot; noile alei şi pajişti ale parcului se întind în partea cu totul opusă.

Baroana încearcă să deschidă uşa de lemn al colibei bine întreţinute, şi izbuteşte cu uşurinţă. Găseşte chiar un colţ unde să se poată dezbrăca şi în perete se află chiar o oglindă. Prin acoperiş cade lumina pală a cerului roşu de seară. Pe lângă aceasta luna începe să-şi joace lumina iar printre tufişurile de pe marginea lacului păsărelele îşi ciripesc cântecul lor nocturn.

Încet cade vestmânt după vestmânt de pe trupul frumosului demon. Nimeni n-o vede, nimeni nu ştie ce se petrece înlăuntrul sufletului ei. Ultimul vestmânt zace pe jos şi frumoasa, înnebunitor de frumoasa femeie, stă aşa cum a făcut-o Dumnezeu. Ba nu, încă de la castel îşi pusese un uşor costum de baie de voal, lucrat cu atâta rafinament, că materia fină mai mult descoperă decât acoperă.

Curând după aceea, piciorul ei se moaie în apa răcoroasă de sub scară. Tot mai ciripesc şi cântă păsărelele, soarele e la asfinţit; o lumină magică se întinde deasupra lacului.

Trec câteva minute, când iată că se apropie un bărbat de malul celălalt, cu capul plecat, de parcă ar fi adâncit în gânduri. Se opreşte în apropierea lacului Sirenelor. I se păruse că ar fi auzit un plescăit uşor, depărtat.

Oare nu mai era singur?

Este Eberhard, care se întorsese la castel de curând, dar nici nu întrebase măcar de Leonie, ci se îndreptase spre parc. Vrea să fie singur. Luptă ca un nebun cu frământările tainice ale inimii sale, pe care nu le poate destăinui.

Astfel veni spre lacul Sirenelor, care-l atrage cu pacea lui.

Trage ramurile în lături şi e străbătut ca de un curent electric, la vederea tabloului ce i se înfăţişează. S-a rătăcit oare aievea în împărăţia zânelor? Pe apa uşor încreţită se

leagănă un trup minunat, luminat de luna palidă, discretă.

Ochii-i se aprind, n-a mai văzut niciodată un astfel de tablou frumos, ca în basme sângele începe să-i ardă prin vine; gâfâind de emoţie şi nefiind în stare să-şi clarifice situaţia, el se reazemă de boschetul înflorit, înmiresmat..

În depărtare cântă o privighetoare.

Îşi apucă fruntea înfierbântată în mâna dreaptă. Sirena ceea de colo... iat-o cufundându-se pe jumătate în apa scânteietoare, apoi iar îşi ridică trupul de alabastru în mişcări feline... stropii de apă licăre pe piele: un tablou divin, îmbătător, în stare să excite simţurile unui bărbat.

Tot mai mult se apropie aceea care se joacă în apă. Nu cântă ea oare un cântec melancolic, prin care să-l atragă în fundul lacului? Braţele ei albe, de pe care curge apa ca argintul, se înalţă dornice...

El scoate un ţipăt scurt, a recunoscut-o pe frumoasa sirenă.

— Leonie!

Cu aceasta s-a trădat cu sau fără de voie!

Un al doilea ţipăt de spaimă răspunde şi Eberhard, ale cărui priviri au zărit pentru întâia oară această minune de frumuseţe femeiască, desface ramurile. El vede că Leonie vrea să fugă, vrea să ajungă la celălalt mal al lacului, dar în graba ei, pare că şi-a pierdut terenul de sub picioare.

Trupul ei alb se afundă, mai apare o dată la suprafaţă, apoi răsună un strigăt slab prin noaptea cu lună:

— Ajutor... mă... înec!

Contele îşi vine în fire şi, scoţându-şi repede pardesiul dintr-o săritură, e în apă.

Îi ajunge abia până la brâu; lacul nu are decât prea puţine locuri adânci pe la mijloc.

Tocmai reapare încă o dată trupul falnic al Leoniei, iată că a şi ajuns-o, şi braţele lui o cuprind.

Ea cade înapoi moale, de parcă şi-ar fi pierdut toată puterea, ochiul ei umbrit de gene lungi şi dese priveşte cu înflăcărare chipul lui palid, apoi închide pleoapele.

El trebuie să strângă tare frumosul trup de pe care picură apa, spre a-l duce în partea unde se află coliba. Puţinele locuri

mai adânci le evită uşor, urcând apoi la mal.

O bancă, aproape cu totul năpădită de muşchi se află aici şi, spre a se odihni, trebuie s-o lase un moment jos pe sirena salvată, pe care o întinde pe bancă.

Eberhard îngenunche în faţa aceleia pe care a salvat-o şi-i priveşte chipul.

— Leonie! strigă el răguşit.

Ea deschide ochii ei visători, şi înainte ca el să-şi fi dat seama ce se petrece cu dânsul, ea îşi încolăceşte braţele în jurul gâtului lui. Un hohot de plâns îi înăbuşe vocea. Îşi pleacă adânc capul, de parcă ar distruge-o ruşinea.

— Eberhard, o, Eberhard! Mor! Desigur că mă dispreţuieşti, de vreme ce ochiul tău m-a văzut!

— Vino, vino, Leonie! N-ai să fii tu soţia mea? Să nu te fi salvat? zice el gâfâind. Te duc în colibă şi-ţi trimit apoi de la castel pe camerista ta!

Dar ea se încleştează de el mai cald, mai nebuneşte.

— Spune că nu mă dispreţuieşti, că mă mai iubeşti şi acum! Rosteşte cuvântul care mă face nespus de fericită! Jură-mi, iubitule, nu vreau să mă mai întorc la viaţă fără de tine!

El simte că-i piere orice rezistenţă, ia capul frumos între mâinile sale şi şopteşte ca ieşit din minţi:

— Te iubesc, frumoasă vrăjitoare, ispititoareo!

Cu un strigăt de triumf ea îl strânge apăsându-şi buzele de gura lui.

— A ta, a ta!

Deodată trosneşte o cracă uscată. Eberhard sare în sus contrariat. Luna luminează puternic. Printre frunzele verzi a apărut un chip, un chip pe care i se pare că-l cunoaşte, care face să-i dispară dintr-odată beţia ce-l copleşise.

— Margot! exclamă el îngrozit.

În momentul acela a uitat cu totul de Leonie.

Ea însă aude exclamaţia lui şi sare în sus, ca biciuită de furii.

— Pe cine vezi oare? Vrei să mă părăseşti, să mă părăseşti aşa, adânc ruşinată? strigă ea gâfâind.

El întoarce capul. Să fi fost numai o amăgire, văzuse oare

cu simţurile înfrigurate de excitare ceva ce în realitate nici nu exista?

Datoria lui îi impune înainte de toate să ascundă asta faţă de Leonie. Cu dinţii încleştaţi, ridică trupul ei moale şi porneşte repede spre coliba de lemn şi o depune pe Leonie în colţul unde-şi lăsase vestmintele.

— Linişteşte-te, zice el cu voce sugrumată. Îţi trimit cât mai repede o femeie. Slavă Domnului, pare-se că accidentul nu ţi-a pricinuit niciun rău.

Cu aceste cuvinte, se pregăteşte de plecare.

Ea însă mai întinde odată braţele goale şi şopteşte.

— Eberhard, nu mi-ai spus că mă iubeşti, că voi fi soţia ta? Rămâi lângă mine în noaptea asta de vară, nu mă părăsi!

— Aiurezi, Leonie? Mâine voi sta cu plăcere de vorbă cu tine, aşteaptă numai puţin, până vine camerista să-ţi ajute. Cel mai bine ar fi ca nimeni să nu afle în ce situaţie te-am găsit.

Zicând aceasta, a şi părăsit încăperea.

Baroana îl aude cum porneşte grăbit pe alee. Fireşte că va alerga spre locul, unde exclamase adineauri numele pe care ea îl urăşte atât şi care aprinde din nou un iad în ea.

Nu mai are nicio slăbiciune, căci nu fusese la mijloc decât o înscenare rafinată pe care o jucase în apă.

Printr-o crăpătură a colibei ea poate vedea că Eberhard s-a dus de-a dreptul la banca de muşchi. Leonie îi urmăreşte fiecare mişcare şi strânge pumnii.

Bărbatul, pe care de astă dată îl crezuse atât de tare încătuşat de ea, că pierduse orice forţă bărbătească, care nu i-ar mai fi putut scăpa dac-ar fi posedat-o o singură dată măcar, se afla dincolo şi ea, îl aude chemând pe cineva.

Un blestem sălbatic pluteşte pe buzele ei roşii, senzuale. Apoi ea zâmbeşte ironic.

— Nu răspunde nimeni; cheamă zadarnic! Dacă această Margot ar fi prin apropiere, s-ar arăta cu siguranţă. Sau s-o fi petrecând din nou ceva misterios! De văzut a văzut el un chip, asta e sigur. Trebuie, cu tot dinadinsul să aflu cine a fost!

Eberhard se îndreaptă spre castel şi dispare îndată pe după copaci.

Leonie se îmbracă repede, şi dacă Eberhard ar fi putut-o observa, ar fi recunoscut îndată ce puţină nevoie de ajutor avea ea. Nici măcar camerista nu şi-ar fi putut îmbrăca, mai repede şi cu mai multă dibăcie, stăpâna.

Baroana aruncă într-un colţ costumul de baie ud şi părăseşte în mare grabă coliba de scânduri.

Înainte încă de a fi venit cineva de la castel, trebuie să ştie ce va fi însemnat incidentul de la banca de muşchi.

Tot mai stăruie lumina lunii peste lacul sirenelor, redevenit tăcut. Nu se vede ţipenie de om primprejur. Dar baroana nu se lasă amăgită de acest calm aproape nefiresc.

Desface repede ramurile dese ale tufişurilor şi observă în muşchiul moale neîndoielnice urme de paşi. Se furişează grăbită sub crăcile ce atârnă şi apoi se opreşte deodată.

— Este cineva aici? Răspunde! strigă ea cu glas poruncitor.

Se aude un zgomot uşor la o depărtare oarecare.

Leonie păşeşte apoi în clarul de lună, vrând să vadă cine e. Trec câteva minute, apoi se desface tufişul şi Alice păşeşte pe drumul cel îngust! În primul moment se trage şi Leonie îndărăt, căci asemănarea dintre cele două surori e destul de mare şi mai e şi mărită, de faptul că Alice e îmbrăcată întocmai ca Margot atunci când părăsise Hohenegge. Dar apoi baroana îşi dă îndată seamă că se înşelase.

— Cine eşti dumneata? întreabă ea scurt şi aproape duşmănoasă.

— Aş vrea să-mi trec sub tăcere numele, doamnă baroană. N-are nicio importanţă în chestiunea pentru care am venit, este răspunsul.

— Ah, mă cunoşti, vasăzică?

— Da, mi-aţi fost descrisă exact şi v-am recunoscut, chiar în clipa în care v-am văzut scăldându-vă în apa asta.

— Vasăzică dumneata ai fost aceea care ne-a urmărit şi ne-a spionat, pe contele, logodnicul meu şi pe mine din tufişul acela?

— Am fost fără de voie martora acelei scene, doamnă! zice

Alice repede. O să mă credeţi cu atât mai mult când vă voi spune că n-am venit încoace decât pentru a vă preda o veste!
— O… De la cine?
— De la Mască-Roşie! răspunde încet biata fată.
Cu repeziciunea fulgerului, Leonie o apucă de braţ şi o trage în desiş.
— Vorbeşte mai încet! exclamă ea. Hector Rammont e prin apropiere?
— Da!
— Dar ce vrea, pentru numele lui Dumnezeu? Ştiu că fusese închis, se vestise chiar că…
— A fost arestat şi murise! Acum s-a întors iar la viaţă şi se află aici!
— Aici? Nu cumva ţi-ai pierdut minţile?
Alice clătină din cap.
— Ne-am târât în cea mai mare primejdie până în apropierea castelului. E cu neputinţă de fugit mai departe, cum nădăjduise Hector. Fără o nouă deghizare şi fără bani nu se poate!
— Şi ce vrea? Ce face aici în castel?
Baroana zgâieşte ochii la fată şi parcă se înăbuşe.
— Mai e încă foarte slab şi trebuie să se odihnească aici o zi, două. Desigur că cunoaşte pe aici locurile, căci aseară a mers cu mine spre un pavilion vechi, ascuns, unde se mai află şi acum. De acolo m-a trimis de două ori până acum de când a început să se însereze, ca să caut să mă apropii de dumneata, în caz că vei părăsi castelul.
— Vasăzică dumneata eşti complicea lui la fugă? Si desigur şi amanta lui? întreabă Leonie.
Alice nu poate răspunde, căci i se strânge inima de durere…
— Mi-aţi face un mare serviciu, doamnă baroană, dacă aţi voi să-mi spuneţi ce să-i comunic din partea dumneavoastră, răspunde ea, roşindu-se.
Leonie îşi strânge buzele într-un zâmbet batjocoritor, aproape dispreţuitor şi răspunde scurt:
— Spune-i că găsesc că e cum nu se poate mai

neprevăzător să vină tocmai aici în Hohenegge. E primejdie ca el şi dumneata să fiţi descoperiţi.

Alice răspunde încet:

— Nu asta am voit să aud de la dumneavoastră. Hector ştie mai bine ca oricine în ce situaţie gravă se află. Noi n-am mai mâncat nimic de multe ore şi stăm pitiţi prin tufişurile cele mai adânci şi departe de şosea. Crezusem că-i sunteţi oarecum îndatorată şi că l-aţi ajuta. Dacă v-aţi gândi să ne trădaţi, l-aş îndupleca mai bine să fugim şi de aici.

Baroana recunoaşte că în chipul acesta nu va obţine nimic. Mască-Roşie se află aici şi Hector Rammont avea doar o armă puternică în mână, dac-ar fi voit s-o distrugă pe Leonie.

— Spune amantului dumitale, răspunde ea cu voce aspră, că mi-e cu neputinţă să vin la el în noaptea asta. Voi căuta să-l întâlnesc mâine la miezul nopţii în pavilionul cel mic, aducând cele necesare, dacă izbutesc, până atunci să fac rost de bani.

Alice face o mişcare, de parc-ar voi să mai spună ceva.

— Mai vrei ceva? se răsteşte la ea Leonie.

Fata şopteşte cu o voce în care se poate întrevedea umilinţa:

— Dacă v-aş ruga să ne procuraţi totuşi ceva de-ale mâncării? Aş veni cu drag să le iau dintr-un loc, pe care mi l-aţi putea arăta prin apropiere.

Baroana cumpăneşte repede.

Îl cunoaşte pe Hector Rammont şi probabil că-i merge într-adevăr rău, dacă-l chinuieşte foamea.

— Vino cam peste un sfert de oră prin jurul castelului, zice ea poruncitoare. Dar trebuie, fireşte, să fii foarte prevăzătoare, ca nimeni dintre servitori să nu te zărească. Dacă s-ar întâmpla totuşi ca să întâlneşti pe cineva, spune că ai avea de comunicat ceva. La intrarea aleii celei mari se află o bancă de piatră, iar lângă ea un tufiş de sânger. În tufişul cel des vei găsi un coşuleţ cu de-ale mâncării şi o sticlă de vin.

— Vă mulţumesc, doamnă baroană, zise fata plecând.

Baroana priveşte după ea. Abia după ce s-au împreunat la

loc crăcile după Alice şi aceasta nu se mai zăreşte, frumoasa baroană strânge furioasă pumnii.

— Să-mi joace el o astfel de farsă! zice, ea cu glas şuierător, îl crezusem redus la neputinţă pe vecie! Desigur că e legat cu Necuratul, altminteri, n-ar fi fost cu putinţă, ca el să poată reapare sănătos, teafăr, într-un moment în care eu îl credeam în mâinile călăului!

Hector Rammont cere resursele necesare care să-i înlesnească să-şi poată continua fuga, şi ea ştie foarte bine că trebuie să încerce orice ca să-i satisfacă dorinţa.

O străfulgeră gândul ca tocmai în clipa aceasta în care el se crede sigur, să-l denunţe poliţiei. I-ar fi foarte uşor ca să înştiinţeze autorităţile superioare din capitală. Ar fi aproape cu neputinţă ca el să mai scape şi astfel Mască-Roşie nu se va fi bucurat multă vreme de libertate.

Dar nu se lasă multă vreme momită de gândul acesta diabolic. Îşi aminteşte prea bine cuvintele lui Hector că orice încercare de trădare o va pedepsi sângeros. N-a înjunghiat-o şi pe fosta lui amantă, geloasa Aranka, de faţă cu o întreagă droaie de poliţişti?

I-a dat şi ei destul de adesea de înţeles că răzbunarea lui va ajunge pe oricare trădător, chiar şi atunci când el însuşi n-ar mai fi în stare s-o facă!

Leonie de Brissac clatină capul, prevăzătoare. Cu toată ura ce o nutreşte împotriva lui Rammont, nu îndrăzneşte totuşi să-l reducă prin trădare, la neputinţă.

Capitolul 49 – O hoaţă

Noapte adâncă s-a lăsat asupra castelului. Contele, îndată după întoarcerea lui, s-a dus de-a dreptul la mama Leoniei, cerând ca numaidecât camerista tinerei baroane să se ducă în parc s-o ajute pe stăpână-sa. Dar fata nu se depărtase mult că o şi întâlni pe Leonie care se întorcea la castel.

Arăta aşa de bine, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

În holul cel mare se întâlni apoi cu Eberhard şi răspunse, la

întrebarea îngrijorată a acestuia, cu o voce stinsă, ceea ce-l impresiona ciudat:

— Îţi mulţumesc, Eberhard, pentru grija ce mi-o porţi, dar, după cum vezi, mi-am revenit complet din spaima pe care am tras-o. De uitat, fireşte, nu voi uita clipele acelea, cât mi-o fi dat să trăiesc!

Apoi, lunecă pe dinaintea lui, spre a dispărea în camerele ei.

Contele Eberhard voi să se repeadă după ea, dar la jumătatea drumului se răzgândi, se întoarse şi urcă şi el la etajul unde se aflau camerele sale personale. Era nemulţumit de sine însuşi şi contrariat chiar.

Din nou i-a jucat o farsă sângele lui prea fierbinte. Pe frunte-i se întinde o cută adâncă.

Zadarnic îşi sparge capul, cine să fi fost arătarea al cărei chip apăruse într-un moment pe care acum îl blestema.

Nu păreau lucrurile întotdeauna în aşa fel, ca şi cum Leonie ar juca cu el o comedie rafinată? El se logodise cu ea, la început în disperarea lui pentru crima săvârşită de Margot, dar apoi, când văzu că nu putea urma decât vocea inimii, căutase să pună în mişcare toate resorturile spre a rupe această logodnă.

Tocmai în momentul hotărâtor, Leonie îi procurase groaznica dovadă, că Margot s-ar afla în palatul Bergen ca o prostituată, şi iar o blestemă pe nenorocită, pe care, cu toate astea, tot o mai iubea, fără să fi îndrăznit să şi-o mărturisească.

Şi astfel veni seara de azi. De câte ori nu s-a plimbat el până acum în serile calde de vară de-a lungul lacului Sirenelor, fără ca să fi întâlnit pe acolo suflet de om. Pe cât ştia el, Leonie nu venea în partea aceasta izolată a parcului, şi iată că tocmai azi trebuie s-o găsească în situaţia aceea surprinzătoare, care-i răpise pentru un timp stăpânirea de sine.

Dar oricât îi şoptea la ureche neîncrederea, bănuiala, că Leonie o fi jonglând cu mijloace suspecte, nu găsea totuşi o cale s-o rupă cu ea. Trebuia să se însoare cu dânsa, oricum s-

ar fi prezentat lucrurile.

Dar că nu era un logodnic fericit, i se putea uşor citi pe faţă.

Bătrânul servitor, care-l slujea de mulţi ani cu credinţă, se strecură sfios prin odaie.

Se speriase chiar, la accentul brusc cu care stăpânul său îl întrebă:

— Ce cauţi aici, Andreas? De ce te furişezi pe după scaune?

Bătrânul tremura de-a binelea şi îngână:

— Crezusem că m-aţi chemat.

Eberhard îi face semn cinstitului bătrân să iasă din odaie. Vrea să fie singur. Orice chip omenesc îl indispune, îl enervează.

La aceeaşi oră, Leonie de Brissac părăseşte castelul pe o uşă dosnică. N-o observă nimeni, căci servitorimea nu prea numeroasă se afla în subsol, unde e bucătăria. Nu i-a fost greu să facă rost de o sticlă de vin şi de-ale mâncării. Le puse toate într-un coşuleţ, pe care-l acoperi cu o basma de mătase, ca să-l ducă în parc.

Lumina palidă a lunii se mai răsfrânge şi acum peste poteci şi copaci.

Strecurându-se pe după tufişuri, ajunge, fără a întâlni pe cineva, la banca de piatră.

Nu e încă nimeni acolo şi, cum nu are nicidecum poftă să se angajeze într-o nouă convorbire cu Alice, ascunde coşuleţul în tufişul convenit, unde poate fi uşor găsit, şi se întoarce apoi la castel.

E şi ea foarte nervoasă şi agitată în seara asta. Bătrâna baroană clatină şi mai des din cap ca până acum. Nu se mai poate deloc înţelege cu fiică-sa şi tot mai des se repetă scenele pe care i le face Leonie, şi ea nu e în stare să grăbească realizarea planurilor ambiţioase ale acesteia.

Devreme de tot, Leonie declară că se simte obosită şi că ar vrea să rămână singură. Cele două femei se retrag, fiecare în camera ei. Dar frumoasa baroană nu se gândeşte nicidecum să se culce: are pentru noaptea asta ceva foarte greu de făcut. Mijloacele ei băneşti sunt cu totul secate, căci ultimele

câteva sute de mărci le dăduse lui Max Şerparul.

De unde să ia ea oare alţi bani, ca să-i ajute lui Hector Rammont să fugă?

Aerul din odaia ei îi pare greu şi apăsător.

Păşeşte încet spre fereastră, o deschide şi priveşte afară, multă vreme, spre parcul luminat de lună. Cele mai ciudate planuri şi gânduri se încrucişează prin frumosul ei cap.

Dacă ar şti un mijloc, să-l mai roage în noaptea asta pe Eberhard să-i avanseze o sumă mai mare, ar scăpa de orice grijă. Dar oricât şi-ar frământa creierii, totul e în zadar.

Cu siguranţă că contele Eberhard i-ar pune la dispoziţie orice sumă pe care i-ar pretinde-o, dar în cazul acesta ea ar trebui să-i spună cum şi ce fel vrea să întrebuinţeze banii aceştia. Cu răspunsuri vagi şi cu vorbe misterioase nu s-ar lăsa el convins.

Cu mâinile încrucişate pe piept, priveşte înaintea ei în gol. Nu-i chip să capete vreun ajutor?

Mama ei, de asemenea, nu posedă mai nimic. Şi chiar dacă i-ar duce lui Rammont bijuteriile ei şi ale bătrânei, nu i-ar fi de niciun folos, căci n-ar fi în stare să le prefacă aşa de repede în bani.

Leonie îşi mai trece odată prin minte toate persoanele aflătoare la Hohenegge. Nimeni nu-i în stare şi n-ar putea-o ajuta decât contele Eberhard. Deodată pare că-i străbate prin creier o idee. Ochii îi strălucesc. Îşi aminteşte de o aluzie a intendentului castelului şi anume, că a doua zi ar fi de plată o sumă mai însemnată în numerar.

E vorba de cumpărarea unui teren păduros, pe care contele Eberhard vrea să-l alipească parcului său.

Astfel se făcu că-şi procură suma printr-un bancher şi banii se aflau acum într-un sertar al biroului său. Eberhard nu se foloseşte de casa cea mare de bani, care se află jos în biroul intendentului, pentru a păstra sume ce trec dintr-o mână într-alta.

Baroana tot se mai luptă cu gândul primejdios care i-a venit: să lase pe Mască-Roşie pur şi simplu în voia sorţii sau să-i explice în noaptea următoare că e cu neputinţă să-l ajute

băneşte, pentru simplul motiv că nu are nimic.

Dar abia i-a trecut prin minte gândul acesta care i-a revenit de nenumărate ori, că şi simte străbătând-o fiorii. Hector Rammont o are în mână şi-o va distruge de îndată ce va vedea că ea ţinteşte să-i scape din mâini.

Acum e hotărâtă să facă ceea ce nu mai e de evitat.

Ascultă la uşa ce o desparte de salon de n-o fi maică-sa acolo, şi cum nimic nu tulbură tăcerea, se furişează în camera în care domneşte întuneric deplin. Alunecă fără zgomot pe covor spre uşa camerei de culcare a bătrânei baroane.

Stă de ascultă iar şi i se pare că aude o respiraţie regulată. Mama ei doarme, deci. Se întoarce înapoi în camera ei tot aşa de uşor cum a venit şi începe să se schimbe. Îşi pune o rochie simplă, neagră şi-şi aruncă pe umeri un şal de dantelă de aceeaşi culoare.

A tras jos storurile de la ferestre spre a nu putea fi observată de afară.

Deschide apoi unul din cuferele ei şi caută multă vreme în fundul lui. În sfârşit scoate la iveală nişte instrumente, care au un efect ciudat în mâinile unei doamne atât de distinse. Sunt chei false, instrumente englezeşti, care i-au fost procurate de multă vreme la Paris de către Hector Rammont, când trebuise să forţeze biroul răposatului ei soţ.

Nu se gândise că va mai avea nevoie vreodată de jucăriile acestea primejdioase, dar le luase totuşi cu ea în călătorie.

De asemenea scoate la iveală o lămpiţă electrică. O apăsare o încredinţează că funcţionează bine.

Acum are tot ce-i trebuie şi le face să dispară în rochie. Micul revolver pe care-l poartă aproape întotdeauna la ea, nu lipseşte nici de astă dată. Se aruncă într-unul din jilţurile de mătase spre a mai aştepta o oră.

Poate să fie aproape de miezul nopţii, când frumosul demon se furişează din odaie, pornind de-a lungul coridorului.

În cuprinsul castelului domneşte pace adâncă. Contele Eberhard pesemne că a trimis servitorii la culcare şi poate că s-a culcat şi el.

Cunoscând bine împărţirea încăperilor, Leonie ajunge pe o

scară laterală la etajul de sus, unde mai arde o flacără pe peretele marelui coridor.

Prin firide se află plante şi hârdaie formând ascunzători întunecoase. Dar baroana nu se teme că ar putea fi observată de acolo.

Şi-a pus în picioare pantofi moi de pâslă şi păşeşte acum cu capul plecat înainte. Şalul de dantelă îi acoperă aproape cu totul capul şi obrazul.

Ştie unde se află intrarea în biblioteca cea mare. De acolo, ajungi fără mare greutate în camera de lucru a lui Eberhard şi la biroul cel vechi. Contele doarme cu câteva odăi mai departe şi n-ar putea auzi niciun zgomot.

Pentru orice eventualitate, Leonie va fi prevăzătoare.

A şi ajuns în colţul coridorului lateral şi vrea să se îndrepte spre intrarea principală, când aude un zgomot uşor. Tresărind, se trage îndărăt, apucând micul revolver; decât să se lase descoperită nu va şovăi nicio clipă de a comite o crimă.

Dar ochii ei arzători au şi descoperit o firidă, care să-i poată servi de ascunzătoare; înainte încă de a se apropia omul, pe care-l zărise adineauri, Leonie a şi ajuns într-o nişă de acelea cu plante şi se lipeşte strâns de pereţi.

Trece un minut, apoi apare în coridor bătrânul servitor Andreas care, cu o lampă aprinsă în mâini trece încet prin faţa baroanei. Habar n-are că ochii ei negri îi urmăresc fiecare mişcare. El stinge lumina în coridor, se îndepărtează încet şi curând nu i se mai aud nici paşii.

Baroana iese din ascunzătoarea ei şi râde încet.

— A trecut şi asta! Acum sunt sigură, şopteşte ea, că bătrânul şi-a făcut rondul şi se duce la culcare. Într-un sfert de oră mi-am terminat lucrul, dacă nu intervine nimic supărător. Mâine, despre partea mea, poate să se-ntoarcă tot castelul cu susul în jos, ca să-l afle pe hoţ! N-au să mă bănuiască tocmai pe mine!

Pe ferestrele gotice ale castelului pătrund razele lunii, luminând drumul baroanei.

În câţiva paşi a ajuns la uşa vechii biblioteci, şi, după cum

bănuise, nu e încuiată. Nu se gândeşte nimeni din Hohenegge la hoţie sau spargere. Şi, apoi, se află aici camerele stăpânului castelului şi ar fi oricum, o prea îndrăzneaţă întreprindere ca cineva să fure chiar sub ochii lui.

Vechea şi încăpătoarea bibliotecă nu e luminată nici ea decât de lumina lunii. Leonie păşeşte pe parchet. Printre pereţi trosneşte şi pârâie sinistru.

În colţ se află uşa secretă tapetată, care duce în încăperea alăturată, ce conţine cronicele şi cărţile mai vechi. Acolo o închisese baroana pe Margot, şi de acolo duce în jos un gang spre subteranele castelului.

Amintirile acestea nu sunt de natură prea plăcută. Dar Leonie nu e femeia care să se lase intimidată de ele în realizarea planului ei. Nimeni n-o va tulbura, de asta e sigură.

Deschide uşa şi ajunge în fosta cameră de culcare a răposatului conte Bertram. Aici s-a petrecut crima şi pe după perdeaua întunecată a firidei probabil că stătuse ascuns Hector Rammont.

Acum evita oricine încăperea aceasta.

O tăcere sinistră domneşte aici. Pe podea tremură o dungă mată de lumină, ce pătrunde pe fereastra firidei. Leonie îşi strânge rochia ca să nu foşnească şi se furişează spre o a doua uşă, pe care o deschide uşor. A ajuns în camera de lucru a contelui Eberhard.

Vasta încăpere e mobilată cu mare bogăţie, totuşi, într-un stil prea sever. Cu două odăi mai încolo doarme Eberhard.

Baroana vede că perdelele grele sunt bine închise şi dă din cap satisfăcută. Apoi ia lămpiţa electrică şi face lumină.

Dar înainte de a-şi face de lucru la birou se îndreaptă spre uşa ce duce la camerele lui Eberhard şi încearcă să deschidă şi acolo.

Dar întâmpină rezistenţă. În partea cealaltă e pus un zăvor.

Ridică din umeri şi se întoarce. După ce a privit un timp cu atenţie broasca biroului, scoate instrumentele englezeşti şi începe să le încerce.

Hector Rammont ştie precis că numai cu instrumentele cele mai fine se poate ajunge la succes, şi aproape jucându-se ea

deschide broasca biroului.

Ochii-i scânteiază, când deschide sertarul şi se zăresc îndată mai multe pachete de bancnote. Le apucă repede şi le face să dispară în buzunar.

Cu felinarul într-o mână, cu capul plecat înainte şi cu mâna dreaptă răscolind prin sertar, stă lângă birou ca un demon sinistru. Răsuflă repede, gâfâitor. Tulburarea i-a fost aşa de mare când a pornit spre această îndrăzneaţă faptă, încât a uitat şi cele mai elementare măsuri de prevedere.

N-aude zgomotul din camera alăturată, nu vede nici cum se desfac draperiile grele şi un om păşeşte pragul.

Deodată răsună un strigăt răguşit. Leonie tresare ca lovită de o apoplexie şi se întoarce cu repeziciunea fulgerului.

Recunoaşte în cel care o deranjase pe bătrânul servitor Andreas, care, cu o lampă aprinsă în mâna dreaptă stă la intrare şi o priveşte cu o mutră cu adevărat îngrozită.

Îşi duce mâna liberă la frunte, de parc-ar vedea o stafie şi ar vrea s-o facă să piară.

— Dumneavoastră sunteţi? Pentru numele lui Dumnezeu, ce faceţi acolo, doamnă baroană? exclamă el zăpăcit.

Ea tot mai ţine în mână felinarul orb, iar cu mâna cealaltă caută să se sprijine de marginea mesei.

Zadarnic caută cuvinte cu care să-l intimideze pe bătrân sau să-i îndruge o minciună. Nu găseşte nimic.

Atunci, credinciosul servitor îşi dă îndată seamă de situaţie, oricât de groaznică e de fapt. Cu faţa palidă, se apropie de baroană.

— Aţi forţat biroul stăpânului meu? exclamă el, privind-o de parcă ar avea o nebună înaintea sa. Aţi furat pe domnul conte! Unde sunt banii, care se aflau în sertar?

Dar iată că Leonie îşi recapătă din nou stăpânirea de sine. Ştie că e pierdută dacă nu biruie acum. Cu o smucitură, a tras afară revolverul şi-l îndreaptă spre pieptul bătrânului.

— Încă o singură silabă şi eşti sortit morţii! gâfâie ea cu glas îngrozitor.

A şi pus degetul pe trăgaci. Dar lasă mâna în jos, căci ştie că detunătura îl va aduce încoace pe Eberhard.

În acelaşi moment însă răsună vocea disperată a bătrânului:

— Ajutor, ajutor!

Baroana nu vrea să mai ştie da nimic. Nu i se pune în drum bătrânul acesta nerod!

Îl izbeşte cu pumnul în piept, şi el se clatină înapoi ca ameţit, gata să cadă. Unul din jilţuri se rostogoleşte cu zgomot la pământ.

Leonie fuge spre uşa care dă în odaia de alături. Dar n-a ajuns încă acolo, când iată că bătrânul Andreas se agaţă de ea cu putere şi din nou răsună strigătul lui pătrunzător de ajutor.

Între cei doi oameni neegali se încinge o lupta scurtă, disperată.

Leonie trebuie să se desprindă cu orice preţ şi e gata să-l doboare pe bătrân cu mânerul revolverului, când braţele îi cad ca paralizate; un al doilea strigăt i-a izbit urechea.

În uşa peretelui opus stă contele Eberhard. Dormise neliniştit în noaptea asta şi, la primul strigăt de ajutor al bătrânului, se şi aflase în picioare şi-şi aruncase pe el halatul larg de noapte.

Deoarece presimţea ceva îngrozitor, se repezi în cea mai mare grabă spre camera de lucru, de unde părea că vine zgomotul. Şi acum priveşte cu ochi mari, surprins la culme, tabloul ce i se înfăţişează.

Se aştepta să dea de un răufăcător sau chiar de criminalul sinistru care săvârşise crima de aici. Şi iată că se pomeneşte în faţa logodnicei sale şi a bătrânului servitor.

Anevoie îşi găseşte cuvintele.

— Ce se petrece aici? exclamă el tulburat.

Bătrânul Andreas stă deoparte, tremurând, şi pare frânt.

— Stăpâne! îngână el luptându-se să-şi găsească cuvintele. Tocmai voiam să mă duc la culcare, când, mi se păru că aud aici sus un zgomot. Pe când intram, prin bibliotecă, găsii pe doamna baroană acolo, lângă birou.

Eberhard se apropie de birou şi observă îndată sertarele deschise şi hârtiile răscolite. Ochii-i se opresc cu severitate

asupra lui Andreas.

— Nu înţeleg nimic! exclamă el. Cine a forţat biroul?

Andreas se uită la stăpân cu o privire jalnică, apoi îşi îndreptă ochii spre frumoasa baroană, care stă dreaptă în faţa uşii, de parcă nu ea s-ar fi făcut vinovată de furt şi aproape şi de crimă.

— Dumnezeu mi-e martor, stăpâne! gâfâie bătrânul, dar nu pot spune decât ce au văzut cei doi ochi sănătoşi ai mei; doamna baroană a forţat biroul şi a furat conţinutul!

Contele Eberhard se repede la el şi-l scutură sălbatic de umeri.

— Ţi-ai pierdut minţile, moşule? Nu mai ştii ce tot îndrugi? Baroana, logodnica mea, spui tu, că m-ar fi furat cu propria ei mână?

Sub mâna puternică a stăpânului său, Andreas cade în genunchi.

Simte, fireşte, grozăvia situaţiei, dar nu poate mărturisi altceva, decât ce a văzut.

— Întrebaţi pe doamna baroană, stăpâne! rosteşte el palid. Cu siguranţă că mai are banii la dânsa, căci unde altundeva pot fi?

Atunci contele Eberhard se trage înapoi de lângă bătrânul servitor şi cade într-un fotoliu.

Un geamăt înăbuşit urcă din adâncul inimii sale şi ochii-i caută statura frumosului demon care a pătruns în viaţa lui.

— Auzi învinuirile bătrânului, Leonie? exclamă el în sfârşit De ce nu vorbeşti? Am impresia că o să-mi pierd minţile dintr-o clipă într-alta! Tu hoaţă, criminală! Mi se clatină pământul sub picioare! Nu ştiu ce să mai spun de toate astea!

Dar efectul cuvintelor sale fu cu totul altul decât cel la care se aşteptase.

Leonie de Brissac păşeşte încet şi cu ţinută mândră spre el şi se opreşte la distanţă de un pas. Nu se poate smulge puterii demonice a privirilor ei fascinatoare.

Cu răsuflarea reţinută, aşteaptă răspunsul ei.

— Mă întrebi, Eberhard, de ce nu mă apăr faţă de această absurdă învinuire? întreabă ea cu revoltă pătimaşă. Ei bine,

socotisem că o baroană de Brissac n-are nevoie de aceasta faţă de logodnicul ei. Ai putut tu oare crede o singură clipă măcar în temeinicia acestei acuzări?

— Ce înseamnă asta? răspunde contele.

Andreas stă tot în genunchi.

Dar iată-l că se ridică încet şi priveşte ca aiurit pe aceea care vorbeşte. Ce-ar fi ea în stare să născocească spre a se despovăra de vină? Nu-şi poate de fel închipui!

— Asta înseamnă, răspunde Leonie aruncând o privire distrugătoare asupra bătrânului, că eu însămi am fost aceea care a mers după vechiul tău servitor, pentru că-mi păruse suspect! L-am văzut furişându-se pe coridor şi privirea lui sperioasă m-a făcut să presimt intenţii criminale. Fără ca el să fi băgat de seamă, l-am urmărit până aici şi l-am surprins când îţi forţa biroul şi te jefuia şi am vrut să pun mâna pe el. S-a iscat atunci o luptă între noi şi cum l-am ameninţat cu revolverul, a strigat ajutor. Cine ştie, dacă el nu m-ar fi biruit, de nu apăreai tu în momentul oportun!

Andreas se loveşte cu amândouă mâinile în frunte şi izbucneşte apoi într-un strigăt plin de jale:

— Nu-i adevărat, iubite stăpâne! Dumnezeu mi-e martor că toate s-au petrecut aşa cum am spus eu! Părul meu a albit în cinste, şi aş fi gata să mor sărac şi azvârlit ca un câine în drum, dacă cineva poate arunca asupră-mi cea mai mică învinuire de necinste până în ziua de azi!

Jalea şi groaza bătrânului servitor păreau atât de sincere încât şi contele şovăi un moment.

— Cine mi-ar putea oare da dovada sigură? exclamă el tulburat la culme. Nu e chestiune aici de banii furaţi, aceştia se pot recăpăta, în orişicare mână ar fi ajuns! Dar, ca să fiu aşa de groaznic înşelat de unul dintre cei doi oameni, cărora le-am acordat toată încrederea, e mai grozav ca orice pierdere!

Cu un hohot de râs ironic Leonie răspunde:

— Ai dreptate, Eberhard. Şi n-ai vrea poate să spui că uneltele acestea de tâlhar, care mai zac aici pe jos, pot aparţine rechizitelor unei baroane? N-ai putea să-mi spui ce

m-ar fi putut îndemna să-ţi umblu prin birou? Poate fi la mijloc vreun motiv raţional? Nu sunt eu logodnica ta? Nu voi fi eu în curând soţia ta, contesă de Hohenegge? La ce mi-ar folosi dar cele câteva sute de mărci care se aflau în birou? Ştiu doar prea bine că mi-ai fi oferit orice sumă ţi-aş fi cerut, dacă aş fi avut nevoie pentru un anume scop. Cea mai simplă raţiune omenească ar fi în stare să-ţi indice unde să cauţi pe hoţ!

Motivele pe care le invocă baroana sunt, desigur, zdrobitoare. Cine ar putea admite că viitoarea contesă de Hohenegge pe care o aşteaptă averi de milioane, ar fi în stare să-şi jefuiască logodnicul, ca cel mai ordinar bandit?

Eberhard se întunecă şi, cu voce mişcată se adresează bătrânului servitor.

— Nu mi-ai spus tu, Andreas, că fiul tău s-a abătut de la calea oamenilor cinstiţi şi că a fost eliberat abia de curând din închisoare? Nu-ţi dădusem bunul sfat să-l trimiţi dincolo de ocean, pentru că acolo să înveţe a munci şi să cunoască lupta pentru existenţă? A plecat tânărul? Răspunde-mi! Dar adevărul adevărat!

Andreas simte dintr-odată că e pierdut! El nu e decât un vechi servitor al stăpânului său, iar hoaţa e într-adevăr viitoarea contesă de Hohenegge şi ceea ce a spus contele e foarte adevărat.

Fiul său, în uşurinţa tinereţii, s-a atins de bunul altuia şi fusese eliberat acum câteva zile din închisoare. Era unicul său copil, şi bătrânul îl iertase. Chiar el povestise contelui nenorocirea lui.

Acum însă trebuie să recunoască, oricât i-ar veni de greu, că băiatul mai aşteaptă şi acum în capitală banii pe care taică-său voia să-i trimită ca să plece peste ocean.

Abia a rostit contele cuvintele acestea că Leonie intervine cu mândrie:

— Avem dar întreaga explicaţie! Bătrânul poseda pesemne prea puţine economii, sau poate că nu i se păreau suficiente pentru odorul lui de fiu! Cine altul decât el ştia că aici sunt bani uşor de luat? Ştia că-i vor prinde bine băiatului, care probabil că aşteaptă la ora aceasta în preajma castelului, ca

să ia în primire produsul jafului!

Andreas se îndreaptă şovăitor spre un scaun şi se încleştează de speteaza lui.

— Nu-i adevărat! geme el cu glasul frânt, o jur de mii şi mii de ori! Nu eu, ci baroana e hoaţa!

Dar contele nu se poate sustrage motivelor plauzibile pe care i le expusese Leonie. Nici el nu poate să considere acum altfel decât hoţ pe bătrânul servitor.

A greşit din dragoste pentru fiul său!

Contele simte strângându-i-se inima; cu toate astea, vocea lui rămâne hotărâtă, şi nu tremură, în răspunsul ce-l dă bătrânului.

— Nu vreau să te mai văd. Părăseşte imediat castelul! Nu accept să mai rămâi niciun ceas între zidurile acestea! Banii pe care i-ai luat îi poţi păstra şi să-i împarţi cu fiul tău! Cel mai bun lucru ar fi să treceţi împreună dincolo de ocean şi să vă căutaţi acolo o nouă existenţă! Să ajungi hoţ la bătrâneţe, ruşine!

Bătrânul se aruncă cu mâinile împreunate la picioarele stăpânului său.

— Gândeşte-te la Dumnezeu, cel Atoateştiutor, stăpâne! imploră el. Sunt nevinovat, Dumnezeu mi-e martor, şi într-o bună zi, totul va ieşi la lumina zilei. Dacă plec în noaptea asta de aici, unde am îmbătrânit servind, nu duc cu mine nimic ce n-a fost câştigat cu cinste. Chemaţi toate slugile şi puneţi-le să mă caute; n-am nimic la mine.

Contele Eberhard, căruia cuvintele bătrânului îi merg totuşi la inimă, îl întrerupe brusc.

— Destul, destul! Cred că am vorbit de ajuns de limpede! Ieşi afară! Cine a abuzat în asemenea chip ruşinos de încrederea stăpânului său, n-are drept la milă!

Atunci, bătrânul se ridică cu lacrimi în ochi şi îşi îndreaptă capul albit de bătrâneţe spre baroană.

— Buzele dumitale, doamnă baroană, mi-au rostit osânda de moarte! exclamă el cu jumătate glas. Mă puteţi salva cu un singur cuvânt, pe care să-l puneţi pentru mine. Totul vorbeşte împotriva mea. O ştiu bine! Dar dumneata vei fi

cunoscând cauza care te-a silit să pui mâna pe banii din sertar! Cine ţi-a dat cheile astea tâlhăreşti, nu ştiu, dar şi asta va ieşi odată la lumină. Eu, fireşte, voi fi atunci mort demult, căci inima mea atârnă de Hohenegge, unde am îmbătrânit, şi dacă va trebui să-l părăsesc acoperit de ruşine, atunci şi firul vieţii mele se va fi curmat.

Aşteaptă o secundă, de parcă, buzele acelea roşii, pline, i-ar fi putut dărui un cuvânt de mântuire. Dar apoi, când ea nu-i aruncă decât o privire triumfătoare, el se loveşte cu amândouă mâinile peste obraz şi iese din odaie cu pas şovăitor.

Baroana se apropie de Eberhard, care se reazemă de scaun cu faţa palidă, ca un cadavru. Braţul ei pe jumătate gol se lasă pe umărul lui şi el tresare sub atingerea aceasta.

— Nu cumva îţi pare rău de mizerabilul acesta? şopteşte ea cald.

Eberhard îngână adânc tulburat:

— Era cel mai bătrân servitor din castel şi aş fi pus mâna în foc pentru el, puneam mult temei pe credinţa lui! Dar în ceasul acesta am fost nevoit să-l recunosc de hoţ, căci ce te-ar fi putut îndemna pe tine să săvârşeşti un furt la miezul nopţii? Singur gândul e absurd şi ridicol în cel mai înalt grad!

El nu vede privirea triumfătoare pe care ea o lasă să alunece asupra lui.

În aceeaşi clipă se deschide jos o uşă a castelului şi un bărbat bătrân cu capul gol se repede afară în lumina lunii. Se opreşte un moment, se întoarce şi ochii lui caută să mai absoarbă odată tabloul, pe care o viaţă întreagă îl avusese înaintea lor.

Apoi i se smulge din gâtlej un hohot de plâns, pe jumătate înăbuşit, şi se repede mai departe parc, în umbrele căruia se pierde!

Capitolul 50 – În pavilion

Mască-Roşie se află într-adevăr în vechiul pavilion pe

jumătate ruinat al parcului.

Obloanele ferestrelor sunt bine închise. Nu răzbate nicio rază de lumină afară în noaptea care se coboară din nou asupra parcului. Hector Rammont se odihneşte pe o sofa care a fost odinioară de mătase, dar care acum e mâncată cu totul de molii şi plină de praf.

Cu amândouă mâinile sub cap, priveşte ţintă lumânarea aprinsă. Numai datorită constituţiei sale puternice, a putut rezista teribilelor zbuciumări prin care avusese să treacă în ultima vreme.

Picăturile, pe care Joe i le turnase în gură la cimitir, îşi făcuseră îndată efectul. El se trezise încă în trăsură şi-şi putuse mişca încet membrele înţepenite. Tot astfel îi reveni şi graiul şi memoria. Puterea-i cea mare de voinţă săvârşi restul şi, după ce parcurseră o mulţime de străzi ale Berlinului, putu din nou sta de vorbă cu Alice, de parc-ar mai fi fost amândoi în camera de la „Charité”.

Era şi el de acord ca Alice să-şi ia rochiile din camera ei şi poate şi unele acte de identitate.

Cu siguranţă că Ochi-de-Pisică nu se afla acasă pe la ora asta, şi pentru orice eventualitate atrăsese atenţia Alicei să fie prudentă.

Pe când ea făcuse primejdioasa încercare de a pătrunde în casa tatălui ei, el îşi schimbă hainele în trăsura închisă, şi cum absenţa Alicei începuse să se prelungească şi îl cuprinse bănuiala, el se coborî din trăsură.

Aerul răcoros al nopţii îi făcu bine şi-i întări şi mai mult forţele. Dar iat-o şi pe nenorocită năpustindu-se spre el într-un hal de groaznică surescitare. Ar fi căzut jos leşinată dacă n-ar fi prins-o el la timp şi n-ar fi urcat-o în trăsură.

Nu putuse spune decât atât:

— Tata era acasă şi m-a surprins!

Atâta îi fu de ajuns lui Mască-Roşie. Ştia că trebuie să fugă cât mai repede şi cât mai departe, căci Rammont nu se temea decât de un singur om din toată organizaţia poliţienească din lume, de Ochi-de-Pisică, urmaşul lui Sherlock Holmes.

Astfel fugiseră în noaptea aceea din Berlin fără a se opri câtuşi de puţin, şi birjarul, care ştia bine despre ce era vorba aici, biciui caii până la completă istovire. Încă înainte de revărsatul zorilor, ajunseseră în apropierea castelului Hohenegge căci planul lui Rammont era să se pună imediat în legătură cu Leonie de Brissac. Cunoştea doară parcul.

Dădu drumul birjarului, iar el cu Alice se îndreptară spre pavilionul părăsit.

Fu cuprins de o furie fără margini, auzind că Alice înapoiase bancherului cele două milioane. Dar era destul de deştept să nu ducă lucrurile atât de departe încât s-o maltrateze pe nenorocita fată, pe care în viitor avea s-o folosească pentru scopuri anumite.

Deocamdată să îngrijească de el, căci rana de la umăr îi mai pricinuia neplăceri.

Izbutise s-o vestească pe baroană de prezenţa lui şi Alice aduse chiar îndată de-ale mâncării în pavilion. Ea se jertfise cu trup şi suflet pentru omul acesta sinistru, de care nu se putea despărţi. Zăcea parcă o putere monstruoasă în privirile lui, ceva ce o atrăgea mereu spre el ori de câte ori voia să fugă!

Este noaptea în care trebuia să apară Leonie. El ştie foarte bine că baroana îl urăşte, că ar vrea să-l evite. Dar ştie tot atât de bine că de frica lui va face tot ce-i va cere el.

Timpul în care s-a putut odihni în vechiul pavilion l-a făcut să-şi revină cu totul în puteri.

Primejdioasă n-a fost rana niciodată; iar urmările morţii simulate au dispărut cu totul.

Pe o măsuţă arde o lumânare de seu, pe care Alice a găsit-o în coşuleţul baroanei. Lumina care domneşte în pavilion e foarte slabă, dar le e de ajuns celor doi oameni care aşteaptă apariţia Leoniei. Alice şade pe un scaun, aproape de sofa şi ochii ei albaştri de copil stau fixaţi speriaţi pe uşă.

— Dacă ne surprinde cineva aici, Hector, şopteşte ea sfioasă, e din nou totul pierdut. Mă mai trec fiori de groază când îmi amintesc cum zăceai ca mort înaintea mea.

Mască-Roşie râde scurt.

— Iar pe mine mă amuză gândul că am jucat cu asta o farsă nemaipomenită lui Ochi-de-Pisică, venerabilul tău tată, şi asta mă încântă! răspunde el. Nici nu poţi înţelege ce fericire mă îmbată, la gândul de a triumfa mereu asupra inamicilor mei!

Alice lasă în jos căpşorul blond şi două lacrimi grele i se rostogolesc pe obraji.

Rammont îi ia mâna şi ea aude vocea lui înfrigurată:

— Ţi-ar fi plăcut poate mai bine ca eu să mă fi înăbuşit în groapa aceea adâncă? De mai trecea puţin, somnul letargic artificial s-ar fi prefăcut în moarte adevărată, căci asta înseamnă că m-aş fi trezit după puţină vreme şi m-aş fi sufocat în închisoarea mea îngustă!

Cu o expresie de implorare în ochi, sărmana fată cade la picioarele lui.

— Nu vorbi aşa, Hector! Ştii prea bine că mi-aş da viaţa pentru tine! Că te-aş iubi şi dincolo de moarte!

Mască-Roşie dă mut din cap.

Apoi omul cel sinistru spune:

— După socoteala mea, a trecut timpul în care baroana trebuia să vină încoace! Vai de ea, dacă nu se ţine de cuvânt!

Alice îl priveşte din nou sfioasă.

— E aceeaşi doamnă către care era adresată scrisoarea ta, pe care o deschisesem atunci! Ce ţi-a fost odinioară Leonie de Brissac?

Hector Rammont răspunde încet:

— I-am făcut odinioară un mare serviciu şi trebuie să-mi fie recunoscătoare, cu orice preţ! Asta-i tot. Nu mai întreba nimic. Poate că mai târziu vei afla şi amănunte. Pentru azi mulţumeşte-te numai cu atât! Numai atâta îţi spun: dacă se face ziuă şi ea n-a apărut încă, atunci…

El nu mai vorbeşte, căci în clipa aceasta bate cineva la uşă.

Alice tresare speriată.

— Să deschid? şopteşte ea încet.

— Aşteaptă, zice el; o să bată a doua oară dacă nu-i un musafir nepoftit. Stinge lumina!

Ea se execută îndată şi întuneric adânc domneşte în

încăpere. Se aude un zgomot uşor în faţa uşii, de parcă s-ar mişca cineva încoace şi încolo.

Apoi răsună pentru a doua oară bătaia în uşă.

— Sunt eu, baroana! şopteşte în acelaşi timp cineva.

— Deschide! zice Rammont poruncitor.

O clipă mai târziu, uşa se deschide şi din parcul luminat de lună, Leonie de Brissac se furişează în pavilion.

— Pune zăvorul, şi aşează-te în faţa uşii, ca să asculţi! îi ordonă din nou Rammont.

S-a ridicat şi el şi a aprins din nou lumânarea. Baroana aruncă o privire repede în juru-i. E palidă de agitaţie.

— Regret, doamnă baroană, zice Mască-Roşie cu ironie, că a trebuit să te osteneşti şi să vii încoace atât de târziu noaptea, dar a fost cu neputinţă altfel. Ştii despre ce este vorba! Oricât ar fi de frumos la Hohenegge şi prin împrejurimi, am toate motivele să părăsesc aceste meleaguri, căci sunt aşteptat la Paris cu însoţitoarea mea. Să venim repede la chestiune şi să lăsăm deoparte orice cuvinte de prisos. Ai desigur bani?

Baroana scoate din buzunar un număr de bancnote, aceleaşi pe care le-a furat din birou şi le pune alene pe masa de lângă ea. Privirea ei îl examinează pe furiş pe Mască-Roşie. A cam slăbit, dar chipul lui tot mai e animat de ochii aceia negri şi misterioşi, care posedă o putere atât de inexplicabilă.

— Mi-a fost destul de greu să procur banii. A trebuit să comit o crimă! spune Leonie înciudată.

— Ce-mi pasă mie? răspunde încet Mască-Roşie, numărând bancnotele. Patru mii de mărci, zice el cu jumătate glas. O nimica toată. Dar deocamdată, e de ajuns. Ei, cum mai stai, baroană, cu măritişul? Înainte de a părăsi Germania, aş vrea să am oarecare ştiri sigure în privinţa asta.

Baroana răspunde contrariată:

— Contele Eberhard se gândeşte să plece în călătorie peste câtva timp şi voi face tot ce-mi va sta în putinţă să ne cununăm acolo unde ne vom stabili. Aici în Germania ar fi cu neputinţă, din cauza doliului!

Rammont dă din cap satisfăcut şi vâră bancnotele în

buzunar.

— O femeie aşa de inteligentă ca Leonie de Brissac va şti să găsească mijloacele de a-şi atinge ţinta, zice el scurt.

Baroana mai pune un al doilea plic mare pe masă.

— Ce-i cu asta? întreabă Mască-Roşie.

— Am toate motivele, răspunde Leonie rece, ca poliţia să nu pună atât de repede mâna pe evadatul Hector Rammont. De aceea am scos din biroul contelui şi hârtiile unuia din inginerii lui. Semnalmentele par să corespundă oarecum, iar de nu, Mască-Roşie va şti să le retuşeze!

Rammont zâmbeşte.

— Ideea e bună şi rafinată! răspunde el, şi plicul acesta îl urmează pe celălalt în buzunarul lui. Şi cu asta am terminat, doamnă baroană. Mă gândesc să dispar de aici încă în noaptea asta şi să caut prin satul învecinat o trăsură care să mă ducă spre prima gară unde să pot lua expresul de noapte. Dacă norocul mă ajută, îţi voi putea anunţa chiar peste două zile, fericita noastră sosire la Paris!

Leonie, căreia şalul de dantelă îi alunecase pe umeri, îşi aranjează calmă toaleta şi se pregăteşte de plecare.

— Succes! îi zice ea întinzându-i mâna!

Un moment se privesc ochi în ochi, cumpănind reciproc ce avea să aştepte unul de la celălalt. Buzele baroanei au un zvâcnet abia perceptibil, apoi ea păşeşte spre ieşire. Dar înainte încă de a fi ajuns la uşă, aude exclamaţia înăbuşită a Alicei:

— Vine cineva!

Mască-Roşie se trage înapoi cu un blestem pe jumătate înăbuşit şi mormăie:

— Ce nenorocire că n-am nicio armă!

— Tăcere! răspunde baroana fără suflare. Dacă pot înlătura primejdia o fac numaidecât!

Pune ochiul la gaura cheii. Vede într-adevăr o umbră neagră care se apropie repede de pavilion. Fireşte, nu poate recunoaşte chipul acelui bărbat.

E prea târziu ca să mai stingă lumina.

O bătaie scurtă răsună în uşă şi vocea puternică a contelui

Eberhard se aude poruncitoare:

— Deschideţi uşa! Vreau să ştiu ce se petrece aici!

— E însuşi contele! şopteşte Leonie.

O clipă îşi pierde şi ea sângele rece.

— Ce-i de făcut, de vreme ce totul e trădat şi pierdut?

Mască-Roşie a luat cu repeziciunea fulgerului o hotărâre. Regele criminalilor şopteşte baroanei câteva cuvinte şi se aruncă apoi pe sofa.

Cu mantaua care stă desfăcută lângă el, se înveleşte până la gât. Apoi întors pe o parte îşi acoperă în aşa fel fata cu braţul, că nu i se mai vede aproape deloc.

Spre cea mai mare uimire a Alicei, baroana pune mâna pe zăvor şi iese repede, închizând cu grabă uşa în urma ei.

Ea stă dreaptă în faţa logodnicului ei, care o priveşte cu sprâncenele încruntate.

— N-am putut să dorm în noaptea asta, Leonie! Stăteam la fereastra deschisă şi te-am văzut părăsind castelul. Ceasul e foarte rău ales şi, deoarece nu pot admite ca logodnica mea să facă plimbări prin parc după miezul nopţii, am crezut de datoria mea să te urmez. Tu, fireşte că n-ai observat nimic din toate astea. Şi astfel urma ta m-a dus până aici, şi am aşteptat colo în tufiş să văd cât timp vei avea de lucru în pavilion. Nu stă în firea mea să trag cu urechea, altminteri aş fi putut-o face! O să admiţi însă că am dreptul să întreb, ce afaceri ciudate te-au adus în partea aceasta izolată a parcului?

În vremea asta Leonie şi-a recăpătat sângele rece.

— Dacă vrei s-o ştii cu tot dinadinsul, Eberhard, răspunde ea cu voce tremurătoare şi ducând mâna la inimă, ascultă: E un secret de familie, pe care voisem să ţi-l ascund. Am primit în noaptea aceea în care tu mă salvaseşi din lacul Sirenelor o veste de la tânăra soţie a vărului meu Harry Caurtouche, şi anume, că acesta se târâse până încoace, hărţuit de veşnica teamă să nu fie prins de poliţie. A fugit din Franţa din pricina unui delict politic şi căuta să ajungă în Elveţia, dar n-a putut trece graniţa, pentru că-i lipseau hârtiile necesare, şi de aceea a străbătut până aici la Hohenegge, unde mă ştia că

mă aflu. Întreaga mea vină e că n-am îndrăznit să-ţi împărtăşesc taina. Abia azi am putut şi am voit să-l vizitez, ca să-i spun că nu pot face nimic, absolut nimic pentru el şi că sunt nevoită să-l las în voia sorţii. Mi-a cerut să-l sprijin băneşte, dar am fost nevoită să-i refuz şi asta, căci precum ştii bine sunt săracă.

Contele Eberhard e ca uluit, caută vreo legătură, căci n-a auzit niciodată de numele acestui văr nici de fata aceea al cărei chip îl zărise la lacul Sirenelor.

— Cine e tânăra ceea? întreabă el zăpăcit.

— E soţia vărului meu, care l-a însoţit până aici şi l-a îngrijit, deoarece e slab şi bolnav. Unicul lor ţel e să plece de aici cât mai repede, dacă le-aş putea procura mijloacele.

O clipă, s-ar părea că Eberhard n-ar prea vrea să dea crezare spuselor verişoarei sale.

Ea îşi dă prea bine seama de asta, totuşi nu cedează terenul.

— Nu cumva nu te-ncrezi în mine? întâmpină ea şi o expresie de ironie se aşterne pe chipul ei.

Contele răspunde încet:

— Am văzut un chip în tufiş, acolo, la lac, dar am crezut că fusese cealaltă, ştii tu bine pe cine cred! Dar dacă lucrurile stau aşa cum spui tu, atunci sunt gata să ajut pe orice cale pe vărul tău căci nu sunt eu omul care să umilească pe un prigonit politic. Dar nu-ţi pretind decât un singur lucru: îţi cer să pot vorbi eu însumi câteva cuvinte cu domnul acela!

Leonie, tresare fără de voie; dacă contele Eberhard pătrunde în pavilion, totul e pierdut! El îl cunoaşte la faţă pe Mască-Roşie, l-a văzut pe Hector Rammont în palatul Bergen şi a avut chiar cu el o scenă foarte agitată. E absolut cu neputinţă ca Mască-Roşie să-l poată înşela.

Pe când Eberhard face un pas spre prag, ca să intre, baroana ridică imploratoare amândouă mâinile:

— Te rog, crede-mă. Dacă stărui, atunci îmi dai dovada că nu te încrezi în mine. Ţi-am mai spus doară că nenorocitul e foarte suferind şi că nu se poate ţine decât cu mare greutate în picioare. Cruţă-i, te rog, emoţia unei convorbiri, şi mai

gândeşte-te la un singur lucru: că din clipa în care vei sta de vorbă cu el ai devenit complicele lui şi tocmai de aceea vreau şi voi face orice, ca acesta să nu se întâmple!

Contele nu se aşteptase la argumentul acesta. Se opreşte instinctiv. Totuşi, mai insistă:

— Dar vreau să văd cel puţin pe tânăra femeie, ca să mă conving că am fost victima unei amăgiri atunci când am crezut că ar fi...

Încă nu rostise numele lui Margot, când Leonie şi deschise pe jumătate uşa pavilionului.

— Vino afară, strigă ea cu glas tare, poruncitor. Logodnicul meu, contele Eberhard de Hohenegge, m-a urmărit şi vrea să se încredinţeze cu ochii lui de adevărul spuselor mele.

Alice iese pe prag palidă şi tremurând toată.

Stătuse lipită de uşă şi auzise fiecare cuvânt pe care-l rostiseră cei doi logodnici. Alice recunoscuse cu uimire ce comedie juca frumoasa baroană, spre a-l amăgi pe conte. Dar mai ştia că nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să întărească spusele baroanei, dacă vrea ca Hector Rammont să nu piară. Lumina lunii e parcă şi mai tare şi astfel Eberhard îi poate studia şi mai bine trăsăturile feţei.

La un moment dat s-ar putea crede că vrea să se repeadă la Alice, care seamănă foarte mult cu Margot, sora ei.

Dar apoi se retrage cu un oftat adânc şi murmură cuvinte neînţelese. Acum e încredinţat că nu Margot, ci altcineva se afla în faţa sa. Deoarece n-o văzuse pe Alice încă niciodată, nu ştie că are înaintea sa pe sora lui Margot. Deci n-are niciun motiv să nu se încreadă în informaţiile Leoniei care-i fuseseră date cu o siguranţă absolută.

— Sunteţi cu adevărat, aşa cum a spus doamna baroană, soţia domnului Hector Caurtouche? zice contele, hotărându-se repede.

— Da eu sunt! răspunde biata fată, pălind grozav.

— E adevărat că soţul dumitale e în mizerie şi că are nevoie de sprijin, spre a putea fugi de aici în noaptea asta?

Alice clatină din cap şi de data asta. Baroneasa o priveşte triumfătoare. Ochii ei care au expresia unui şarpe periculos, o

ţin sub vraja lor. Contele Eberhard a luat o ultimă hotărâre. Nu trebuie să intre în pavilion. Leonie are deplină dreptate, reţinându-l.

Cu cât se va amesteca mai puţin în această nenorocită afacere cu atât mai bine pentru el.

Dar cele două femei nu trebuie să spună că refuzase să ajute pe un refugiat, care-i va fi rudă cândva şi care ar putea cădea în mâinile poliţiei, care probabil că e pe urmele lui. Numai o fugă grabnică îl poate salva. Caută în buzunarul de la piept al hainei unde ştie că are portofelul ce conţine un număr de bancnote, pe care le scosese cu o oră înainte din casa de bani.

— Odată ce-mi spuneţi, doamnă, că toate sunt aşa cum susţinuse Leonie adineauri, nu-mi rămâne decât să cer iertare că am putut presupune un minut măcar că ar fi vorba de un fapt necorect şi care mi-ar atinge cu ceva onoarea, zice el politicos, deschizând portofelul. Luaţi bancnotele acestea, suma cred că va fi suficientă ca să puteţi trece graniţa, dumneata şi nefericitul dumitale soţ. Sunt nevoit să renunţ de a sta personal de vorbă cu domnul. Călătorie bună!

Alice ia cu un gest sfios bancnotele oferite. Privirea ei caută faţa baroanei, care zâmbeşte ironic. Comedia a luat o întorsătură surprinzătoare, cu un sfârşit strălucit.

Eberhard nu numai că dă crezare cuvintelor ei şi nu pătrunde în pavilion, dar un sentiment de onoare îl face chiar să sprijine fuga lui Mască-Roşie. E gata să izbucnească într-un hohot de râs, dar se stăpâneşte la timp, şi privirea pe care o aruncă Alicei, porunceşte sărmanei fete să primească banii.

— Vă mulţumesc din adâncul inimii, domnule conte, pentru ajutorul pe care-l acordaţi nefericitului meu soţ, zice ea cu glas stins.

Nu îndrăzneşte măcar să ridice ochii, de ruşine că joacă această comedie nedemnă faţă de omul acesta mărinimos.

Contele priveşte o clipă în pământ. Trebuie să dea refugiatului posibilitatea de a ajunge sigur, fără a fi oprit de cineva, la gară. Ridică repede capul.

— Spuneţi domnului că peste o jumătate de oră, o trăsură îl

va aştepta pe şosea, în faţa parcului. Un om de încredere va fi pe capră şi vă va duce pe amândoi la gara ce i-o veţi indica. E cel mai uşor şi mai bine pentru dumneavoastră să vă folosiţi de expresul de noapte. Omul pe care vi-l pun la dispoziţie e absolut sigur!

Alice nu mai e în stare să rostească vreun cuvânt de mulţumire.

Caută un sprijin, ca să nu cadă jos. Cât e de josnică înscenarea aceasta!

Eberhard se întoarce spre logodnica lui, zicând:

— Cred că pot să te rog, să mă urmezi la castel, Leonie. Ia-ţi rămas bun de la domnul, dacă vrei, şi să plecăm!

Dar baroana răspunde:

— Nu e nevoie. Ne-am luat rămas bun.

Îl ia de braţ pe Eberhard şi perechea se depărtează încet, în lumina lunii. În inima lui Eberhard a rămas ceva ce nu-şi poate explica. Ştie că tânăra femeie din pavilion nu e Margot, e într-adevăr aceeaşi fată pe care o zărise la lacul Sirenelor. Dar oricât de clare şi de raţionale ar fi amănuntele care i-au fost date, simte instinctiv că la mijloc e o taină dureroasă, care priveşte şi propria lui persoană.

El şi Leonie se întorc la castel în tăcere. Tot aşa de grăbit el se desparte de baroană în faţa camerelor ei.

Zadarnic speră ea un cuvânt cald, pătimaş rostit de buzele lui.

Câte s-au întâmplat în preajma lui în aceste două nopţi din urmă, îl apasă încă prea greu pe suflet.

Abia s-a depărtat perechea de afară dispărând sub copaci, şi în pavilion răsună un hohot de râs batjocoritor. Mască-Roşie s-a ridicat de pe culcuş şi apucă mâinile Alicei.

— Nerodul a căzut iar în cursa pe care i-a întins-o diavolul acela de femeie! exclamă el scuturându-se de râs. Nu e comedia asta delicioasă? Mai întâi îl jefuieşte ca să ne procure mijloace băneşti şi când se ia după ea bănuitor şi totul e gata să se năruie, aduce lucrurile astfel că întreaga chestiune să ia o întorsătură fericită. El e chiar până-ntr-atât de nobil, încât

ne oferă şi conţinutul portofelului său. La ieşirea din parc se află o trăsură care ne aşteaptă şi care ne va duce la gară. Mai bine nici că ne-am fi putut dori!

Alice pune în tăcere pe o măsuţă, suma căpătată, şi-şi acoperă faţa cu amândouă mâinile, căzând pe un scaun.

— Mi-e ruşine, cum nu mi-a mai fost în viaţa mea, Hector! şopteşte ea, cutremurându-se. Ce groază mi-a fost când cei doi stăteau de parlamentau pe prag! De dragul tău mi-a izvorât de pe buze o rugăciune fierbinte. Eram gata să mă arunc la picioarele contelui. Dar tu ai dreptate; cealaltă, sub a cărui privire mă cutremur, e mai dibace ca mine. Nu se sperie nici de minciună, nici de înşelătorie!

— Ce tot îndrugi acolo? o întrerupse Mască-Roşie, brutal. Totul e să ai succes, indiferent de calea pe care o alegi! Şi acum lasă încolo meditaţiile triste şi să ne gândim la plecare!

Resemnată, fata se ridică.

Capitolul 51 – Mască-Roşie e urmărit

Trăsura pe care Eberhard o pusese la dispoziţia lui Mască-Roşie şi a Alicei, sosi exact după o jumătate de oră, aşa cum făgăduise contele, şi aştepta pe şosea, aproape de tot de zidul parcului.

Vizitiul aşteaptă liniştit de câtăva vreme şi priveşte curios în toate părţile. Cât vezi cu ochiul nu se zăreşte nicio fiinţă omenească.

Omul nu ştie pe cine ia în trăsură şi dincotro vor veni cele două persoane. Îi fusese de ajuns porunca stăpânului, care nu-i spusese altceva decât să aştepte un domn şi o doamnă.

Era firesc ca la o oră aşa de înaintată şoseaua să fie pustie. Dinspre sat se aude lătratul unui câine, apoi se face iar tăcere şi doar din când în când se aude freamătul copacilor din parc.

În sfârşit pare-se că sosesc cei aşteptaţi.

Acolo unde zidul parcului formează un colţ, se află un tufiş bătrân şi des de liliac. Aici apar în lumina lunii două siluete care se apropie repede de trăsură, iar bărbatul întreabă scurt:

— Pe cine aştepţi?

— Domnul conte mi-a poruncit să vin încoace! răspunde tot aşa de scurt vizitiul. Trebuie să duc pe un domn şi o doamnă la o gară, pe care ei mi-o vor indica!

Mască-Roşie nu mai stă pe gânduri. O ajută pe Alice să se urce în trăsură şi numeşte apoi gara. Ştie precis ora la care Expresul va trece prin staţie. Sare apoi şi el în trăsură, care se depărtează în goană.

Nimeni nu stinghereşte noua fugă, a lui Rammont.

După un drum de vreo trei sferturi de oră, în care timp străbătuseră câteva sate mici, cufundate în liniştea nopţii, ajung în apropierea staţiei. Aici, Expresul de noapte nu se opreşte, decât un minut.

E locul de încrucişare al mai multor trenuri, dar încolo n-are nicio altă însemnătate. Aici nu pot fi decât pasageri străini, care urcă sau coboară spre a lua legătura cu trenul de care au nevoie.

Trăsura a sosit cu un sfert de oră înainte. Mască-Roşie priveşte în juru-i cu prudenţă, dar nu se zăreşte niciun poliţist. După ce l-a trimis înapoi pe vizitiu cu un gest scurt, intră cu Alice în gară, în sala de aşteptare a clasei întâi.

Privirea lui ageră cercetează până şi colţurile cele mai depărtate. La bufet stă moţăind un chelner care are misiunea de a servi cafea pasagerilor Expresului. Într-un colţ stau doi domni şi o doamnă. Mască-Roşie, de braţ cu Alice, trec încet pe dinaintea lor. Rammont s-a orientat numaidecât. Nu e nimic suspect; doar chipuri vagi care privesc somnoroase înaintea lor.

După ce Alice s-a aşezat într-unul din fotolii, schimbă cu Rammont câteva cuvinte şi acesta părăseşte îndată sala de aşteptare. Cu o repeziciune uimitoare el a sondat afară în noapte împrejurimile. Nu se arată nimic suspect.

Nu e chestiune numai de uniforme poliţieneşti, ci e de temut mai curând vreun agent civil, care ar putea supraveghea punctul acesta de încrucişare.

Fuga lui Rammont a stârnit, fireşte, agitaţie în toate cercurile poliţieneşti ale capitalei. Ar fi deci foarte lesne cu

putinţă ca nişte copoi ai poliţiei să fi ocupat şi punctul acesta.

În afară de impiegaţii gării, care nu se sinchisesc câtuşi de puţin de el, nu vede pe nimeni.

Un tren intră în gară pufăind, ce opreşte un minut şi cei trei pasageri se urcă la clasa întâi, apoi trenul dispare ca un şarpe uriaş, în lumina lunii.

Trec alte cinci minute. Din nou încep clopotele să sune. Impiegaţii aleargă încoace şi încolo, pe peron, iar Rammont o aduce pe Alice.

— În sfârşit, se apropie sosirea trenului, zice el. Nu uita instrucţiunile ce ţi-am tot dat. La W. unde am ceva de făcut, ne întâlnim pe peron. Până atunci fii cu ochii în patru, şi, de îndată ce vei vedea că ceva nu e în regulă, dai o telegramă într-o gară intermediară, adresată la W. Ştii care sunt cuvintele convenite.

Alice dă mută din cap şi el o duce spre ieşire, dându-i biletul de tren. Curând după aceasta expresul intră în gară. Rammont s-a tras deoparte, de parcă nici n-ar cunoaşte-o pe doamna asta tânără. Aleargă spre unul din vagoanele de la mijloc, din care coboară câţiva pasageri. Alice se urcă în acelaşi vagon, dar rămâne deoparte în culoar, astfel că poate privi în fiecare compartiment. Trenul nu pare să fie prea plin, lucru pe care Rammont îl constată cu plăcere.

Cu privirea-i ageră, a descoperit un cupeu gol de tot. Conductorul îi deschide îndatoritor uşa, căci trenul s-a şi pus în mişcare.

Rammont vârî o monedă în mâna conductorului şi zice încet:

— Dacă se poate, domnule conductor, lasă-mă te rog singur noaptea asta; merg până la W.

Omul dă din cap şi se retrage pe culoar. În vremea asta, şi-a găsit şi Alice un loc în ultimul compartiment, în care se află două doamne mai bătrâne. Totuşi şi-a notat precis în care cupeu dispăruse Rammont.

Expresul goneşte în noapte. Pufăitul sacadat al maşinii şi cântecul monoton al roţilor şi osiilor a adormit pe rând pe pasageri. Cea mai mare parte din perdele sunt trase, iar

lămpile sunt acoperite cu abajurul verde.

Rammont ridică gulerul mantalei sale negre şi-şi înfundă adânc pe frunte şapca de voiaj. E neplăcut pentru el că în pavilionul parcului sau în fuga lui de-acolo nu şi-a putut schimba înfăţişarea. Totul a mers prea pripit, prea repede. Dacă izbuteşte să ajungă până la W., unde va fi cam în primele ore ale dimineţii, s-ar putea considera scăpat. Joe trebuie să se şi afle acolo în urma ordinului şefului său. Şi câte unii din tovarăşii de bandă risipiţi.

La W. atât el cât şi Alice vor trebui să se deghizeze şi să se schimbe la faţă spre a putea fugi cu totul nestingheriţi.

Pe când Mască-Roşie, înghesuit într-un colţ, se ocupă să combine programul ceasurilor şi zilelor următoare, expresul goneşte înainte în noapte. Rammont se ridică în sfârşit, fără a lăsa în jos gulerul mantalei, şi părăseşte compartimentul.

Acum n-are să izbească pe nimeni faptul că se plimbă încet pe culoar, astfel că poate inspecta la rând fiecare compartiment. Se opreşte la fiecare cupeu şi chiar dacă deschizătura dintre perdele nu-i lată decât de un deget, ochilor de şoim ai lui Hector Rammont le e de ajuns ca să privească pe fiecare pasager în parte. Aproape toţi dorm sau moţăie plictisiţi şi apatici pe băncile de pluş. Şi pe cele două tovarăşe de drum ale Alicei le priveşte Mască-Roşie. Aici nu e nicio primejdie. Alice e la bun adăpost. Ea îşi pusese un şal mare în jurul umerilor şi faţa nu i se vedea aproape deloc.

— Asta o să devină cu timpul cea mai bună elevă a mea! îşi zice Mască-Roşie.

Satisfăcut de rezultatul cercetărilor sale se întoarce la locul lui.

Iar trece o oră. Trenul a trecut pe dinaintea multor gări fără să se oprească. Deodată îşi încetineşte mersul, şi răsună un fluierat ascuţit.

— Oprire, un minut! strigă afară, în culoar, conductorul.

Mască-Roşie nu se mişcă, dar urechile şi ochii stau la pândă, de grijă ca vagonul să nu capete un nou pasager în gara aceasta. Pare-se că nu, căci nu se aude nicio mişcare. Răsună un al doilea semnal şi trenul se pune din nou în

mişcare.

Rammont se uită la ceas. Încă trei ore şi e la ţintă. Dar, iată-l că tresare deodată, şi imediat după aceea mormăie ceva.

— Blestemata asta de nervozitate! Astea sunt urmările ultimei mele aventuri mortale.

I se păruse că o siluetă trecuse, lipindu-se de uşă. Perdelele sunt închise, dar se unesc şi ele tot aşa de puţin ca şi celelalte. Prevăzător, Rammont priveşte afara pe culoar, unde se află într-adevăr un om. E o persoană în vârstă, încovoiat puţin, cu un pardesiu lung de modă veche. Poartă o pălărie tot atât de demodată pe părul cărunt, încâlcit. În braţele sale, pe cât se pare, foarte lungi, bătrânul ţine o valiză la fel de veche ca şi restul echipamentului său. Pesemne că nu şi-a găsit încă un loc sau că e prea timid…

El se întoarce iar şi Rammont poate observa obrazul umbrit de o pălărie cu boruri mari. O barbă căruntă, neîngrijită, încadrează faţa. Ochii adânciţi în orbite sunt acoperiţi de ochelari groşi, sprâncene stufoase, gura scofâlcită pare a nu avea dinţi.

— Nicio primejdie! şopteşte Mască-Roşie, aşezându-se din nou pe bancă. După toate probabilităţile o fi vreun învăţător de la ţară, de pe timpurile antediluviene pe care vreun ordin de sus l-a silit să facă şi el o călătorie în viaţa lui.

Abia rostise cuvintele acestea ironice, când iată că uşa se trage în lături încetişor.

Rammont priveşte înciudat spre culoar. Conductorul nu e de văzut.

Ce l-a apucat pe bătrânul învăţător ca să se vâre tocmai în compartimentul lui?

Dar Rammont socoteşte că e mai bine să nu spună nimic. La urma urmelor, ce-l poate stânjeni nerodul ăsta bătrân?

Noul pasager s-a întors şi închide binişor uşa, apoi îşi aşază tot aşa de liniştit vechea valiză pe bancă şi se opreşte în uşă.

Ochii-i verzi se însufleţesc parcă sub ochelari şi iată că cu chipul acesta scofâlcit se petrece o schimbare repede, ciudată.

— Bună dimineaţa! zice el cu o voce aspră, lipsită de orice modulaţie.

Mască-Roşie tresare ca lovit de un cuţit.

Vocea asta! A auzit-o el de nu prea multă vreme.

— Ce naiba, nu poate avea omul pace? zice el deschizând ochii mari şi răstindu-se la musafirul supărător, fără ca să fi luat încă vreo hotărâre.

Atunci bătrânul învăţător îşi scoate pălăria cu o mişcare plină de ironie, îndreptând mâna dreaptă înarmată cu un revolver asupra lui Mască-Roşie.

— Am onoarea să mă recomand dragul meu! zice el scurt. Nicio mişcare, că de nu, eşti un bun al morţii!

Mască-Roşie sare însă de la locul lui în căutarea vreunei arme.

— Mii de draci! gâfâie el ca scos din minţi, ăsta nu-i nimeni altul decât Ochi-de-Pisică!

Roţile îşi urmează cântecul lor monoton. Niciun om nu e afară pe culoar. Conductorul şi-a primit instrucţiunile de la vestitul detectiv.

El nu se amestecă în treburile unui agent poliţienesc deghizat cu atâta dibăcie.

— Ţi-am mai spus, strigă Hartenberg cu glas tăios, scoate mâinile din buzunare, că altfel îţi sting lumina vieţii!

Rammont şi-a recăpătat calmul de fier. Stă cu braţele încrucişate la fereastră. Poate că va izbuti s-o tragă în jos, şi să sară din tren care merge cu o viteză nebună. Dar perspectivele de reuşită nu sunt decât foarte neînsemnate. Dac-ar fi posedat o armă, n-ar fi şovăit nicio clipă să înceapă lupta. Dibăcia pe care o poseda în asemenea lucruri, îl făcea să izbândească întotdeauna, oricât de periculoase s-ar fi înfăţişat împrejurările.

Dar Alice a uitat să-i procure ce-i mai important: un pumnal sau un revolver. Deci n-are încotro şi trebuie să se supună sorţii.

Gândurile se încrucişează cu repeziciunea fulgerului prin creierul lui. Prevederea lui de a o plasa pe Alice într-alt compartiment a fost totuşi bună. Poate că asta să mai fie

unica lui salvare.

— Iar ai aranjat lucrurile admirabil. Primeşte asigurarea stimei mele, maestre! zice el cu ironie, după cum îi e obiceiul. Deghizarea dumitale este cum nici nu se poate mai reuşită, şi chiar şi pe mine m-ai putut amăgi o clipă. Dar nu te bucura prea devreme! M-ai biruit şi trebuie chiar să-ţi mărturisesc că sunt dezarmat. Cu toate astea sper să-ţi pot scăpa, încă înainte ca lumina zilei să ne fi salutat.

Ochi-de-Pisică, nelăsând o clipă revolverul din mână se aşază, comod lângă uşă şi răspunde zâmbind:

— O să-ţi fie cam greu, dragul meu! Ştiu că ai talente care te îndreptăţesc să porţi numele de Regele criminalilor şi al indivizilor certaţi cu lumina zilei. Dar toate au o limită şi pentru dumneata ca şi pentru toată lumea. N-am crezut niciun moment în presupusa dumitale moarte şi dacă n-ai fi izbutit s-o atragi pe fiica mea în mrejele dumitale, desigur că mi-ai fi cruţat cu adevărat goana de azi. De altminteri, felicitările mele pentru curajul şi rezistenţa dumitale. Aşa de uşor n-ar încerca-o oricare altul! Băutura pe care ai luat-o, te-a putut arunca în somn letargic, dar dac-ar fi fost după mine, azi capul ţi-ar fi stat departe de trup. Cu cartea aceasta îndrăzneaţă pe care a pontat, Mască-Roşie şi-ar fi pierdut jocul!

— Dar, după cum prea bine vezi, l-am câştigat! răspunde Mască-Roşie fără a se intimida.

— Din nefericire! răspunde Ochi-de-Pisică. Şi vreau să-ţi mai spun că mi-am dat demisia din serviciul poliţiei, căci socotesc că nu e de demnitatea funcţiei mele că m-am lăsat prostit de un om căruia i-am jurat pieirea!

— Vezi, de asta îmi pare foarte rău! zice Mască-Roşie rânjind şi aşezându-se şi el. Ce-o să se aleagă atunci de mine? Cu ceilalţi dintre colegii şi colegele dumitale sper s-o scot foarte uşor la capăt.

— Am renunţat la slujba mea, răspunde Ochi-de-Pisică, dar mi-am jurat într-o noapte, să urmăresc ca detectiv particular pe Mască-Roşie şi să nu mă odihnesc până ce nu-i va fi dat călăul răsplata pentru crimele pe care le-a săvârşit!

— Cele mai sincere mulţumiri pentru interesul ce-l porţi persoanei mele! zice râzând din nou Mască-Roşie. Vasăzică, ai şi pornit după mine în noaptea asta? Îţi spun drept că mă miră nespus, mai ales cum de ai izbutit să-mi adulmeci urma chiar în noaptea asta. Habar n-ai avut unde m-am refugiat din Berlin şi unde m-am ţinut ascuns până azi!

Detectivul ridică din umeri.

— Se prea poate! Lasă astea în seama mea. Principalul este că te-am dejucat şi întregul dumitale joc primejdios tot nu ţi-a folosit la nimic! Mască-Roşie e răpus şi nădăjduiesc că, în cel mult douăzeci şi patru de ore, voi izbuti să-mi regăsesc şi pe nefericita mea copilă! Presupun chiar că Alice s-ar afla aici în tren. Dar deoarece principalul este să te reduc pe dumneata la neputinţă, trebuie să aştept cu celelalte cercetări până ce vom fi ajuns la W.

Mască-Roşie priveşte un moment înainte-i şi ridică apoi capul.

— Să-ţi spun ceva, dragul meu, zice el calm. În intervalul acestor douăzeci şi patru de ore n-o vei fi găsit nici pe Alice şi nici eu nu mă voi afla în mâinile poliţiei. Dimpotrivă! Nu vei fi decât împovărat de un insucces în plus, şi nu ştiu dacă vei mai găsi atunci că merită să goneşti după Mască-Roşie, care-ţi scapă ori de câte ori pui mâna pe el!

Ochi-de-Pisică îl priveşte cu coada ochiului pe interlocutorul său.

E ciudat pe ce ton vorbeşte omul acesta chiar şi în cele mai periculoase situaţii ale vieţii!

Se află într-o încăpere mică. E dezarmat, iar Ochi-de-Pisică îl ţine în şah cu revolverul încărcat. Înainte ca el să fi putut întinde măcar mâna ca să tragă jos fereastra, unica lui cale de fugă, glontele lui Ochi-de-Pisică l-ar fi ajuns.

Conductorul trenului şi ajutorul său sunt instruiţi să nu lase nicio persoană străină să intre în vagonul acesta. Hartenberg a inspectat fiecare vagon în parte şi a găsit că Mască-Roşie e singur, fără complicii săi, şi totuşi demonul acesta susţine cu un zâmbet plin de ironie că va fi din nou liber până în douăzeci şi patru de ore.

— Cum îţi închipui dumneata una ca asta? Mi-ar părea destul de interesant s-o aud.

Celalalt dă doar din umeri.

— O să-mi dai voie, cred, ca să-mi păstrez pentru mine micile mele secrete, zice el. Dar pot paria pe orice că noul truc al lui Mască-Roşie va reuşi tot aşa de sigur ca şi cele precedente.

Hartenberg zice:

— Bine, să vedem!

Trenul goneşte mereu înainte. Încă vreo două ore şi jumătate şi vor fi sosit la W.

Peste vreo zece minute urmează o oprire de scurtă durată, asta o ştie tot aşa de bine Ochi-de-Pisică ca şi Mască-Roşie. Chestiunea este să se bage bine de seamă la staţia asta. De acolo până la W. trenul nu se mai opreşte.

Maşina dă semnalul ei ascuţit, roţile scrâşnesc şi şuieră sub apăsarea frânelor şi trenul intră încet în gară.

Ochi-de-Pisică nu face nicio mişcare. Afară pe culoar, trece conductorul, dar n-aruncă nici măcar o privire în cupeu. Doi pasageri sunt conduşi de el spre vagonul alăturat.

Detectivul deschide uşa şi strigă tare:

— Hei, conductor!

Acesta se întoarce îndată, spune celor doi pasageri încotro să se ducă şi stă lângă uşa cupeului.

— Telegrama asta trebuie expediată numaidecât la W., zice Hartenberg, întinzând conductorului un bilet pe care a scris câteva cuvinte cu creionul.

— Prea bine, răspunde conductorul, care n-aruncă decât o privire asupra hârtiei şi vede îndată că e adresată direcţiei poliţiei. Închide uşa la loc şi se face iar tăcere.

Mască-Roşie n-a ridicat decât uşor capul şi se tolăneşte apoi iar în colţul lui.

În vremea asta timpul de oprire a trecut şi iar porneşte trenul.

— Cu siguranţă că ai făcut o mică şi drăgălaşă comunicare poliţiei din W., zice Rammont deodată.

— Ai ghicit! sună răspunsul detectivului. Cred că n-ai nimic

împotrivă ca să fii primit în chip ceremonios şi condus la o anumită clădire, fără ca să te mai miri!

— Nicidecum, zice Mască-Roşie râzând, numai că n-am ajuns atât de departe!

Ochi-de-Pisică se uită la ceas.

— Mai avem ceva mai mult de două ore, zice el rece. Trebuie să te grăbeşti dac-ai născocit vreo nouă combinaţie!

— Aşteaptă! sună răspunsul stereotip al regelui criminalilor.

Ochi-de-Pisică n-a observat că, cu puţin înainte ca trenul să fi ajuns în ultima staţie, afară pe culoar o siluetă feminină se apropiase de cupeu. După cum ştim, nici aici perdelele nu se închideau aşa de perfect ca să nu poţi vedea ce se petrece în interiorul compartimentului.

Deoarece detectivul luase abajurul verde de pe lampă, spre a putea urmări mai bine mişcările prizonierului său, obrazul palid al lui Rammont se deosebeşte desluşit pe perna rezemătoarei.

Ochii lui care strălucesc şi ard atât de elocvent, sunt tocmai îndreptaţi asupra uşii, care se află în dosul capului lui Hartenberg.

Nu mai erau decât puţine minute până la intrarea trenului în staţie.

Ochi-de-Pisică nu putea bănui ce se petrece în sufletul prizonierului său. Acum sau niciodată venea prilejul de salvare. Rammont dăduse Alicei instrucţiuni precise pentru orice eventualitate.

Ea ştia ce are de făcut, şi din când în când trebuia să treacă fără a atrage atenţia cuiva, pe dinaintea compartimentului în care se plasase el, ca să vadă ce se mai petrece acolo.

Ea cunoştea privirea ochilor săi. Iar restul ce poate nu-l înţelesese, trebuia să şi-l explice singură. Dacă Mască-Roşie nu se mai afla singur în compartiment, atunci celălalt pasager nu putea fi decât un agent poliţienesc. Până nu demult, Alice străbătuse de câteva ori culoarul fără să fi văzut pe cineva. Până la gara precedentă, Rammont fusese tot singur. Dar, când îşi făcu din nou raita, cu puţin înainte de punctul de

încrucişare al trenurilor şi privi deschizătura dintre perdele, nu mică îi fu spaima. Rammont nu mai era singur. Ea îi văzu faţa, şi i se păru că observă, că el îşi dă seama, de expresia privirilor ei şi buzele lui se mişcară. Înaintea ei, fata văzu un om de nerecunoscut, care şedea pe jumătate aplecat lângă uşă, supraveghind parcă pe Rammont. Dacă ar mai fi avut cea mai mică îndoială în privinţa persoanei din faţa ei, ea dispăru cu repeziciunea fulgerului, de cum zări în mâna dreaptă a acesteia un revolver gata să tragă.

Nu mai stătu să cumpănească mult ce era de făcut. Omul căruia-i era devotată orbeşte, se afla în mâinile unui agent poliţienesc. Că acesta era propriul ei tată, detectivul Ochi-de-Pisică, care pornise în noaptea asta pe urmele lui Mască-Roşie, la aceasta nici că se gândea.

Se furişă repede înapoi în compartimentul ei, şi, când trenul intră în gară, ea şi scrisese câteva cuvinte pe o foaie de hârtie.

Conductorul trecea tocmai în grabă pe lângă cupeul ei, spre a preda unui impiegat telegrama detectivului, căci trenul trebuia să pornească îndată iar.

Deodată auzi o voce femeiască:

— N-ai voi să fii atât de bun să predai telegrama asta afară, unui impiegat?

— Conductorul întoarse repede capul, şi deoarece mâna care-i întindea hârtia ţinea şi o bancnotă, el dădu repede din cap şi luă şi a doua telegramă. Ceilalţi pasageri aproape că nu observaseră cele întâmplate, căci totul se petrecuse foarte repede.

Fata se întoarse în colţul ei şi părea cufundată în gânduri. Cele două tovarăşe de drum ale Alicei habar n-aveau ce vijelie se dezlănţuise în sufletul ei, cum tremura, gândindu-se numai la cele ce trebuiau să urmeze.

Telegrama pe care o predase, era adresată lui Joe în W. Fireşte că pe un nume fals. Puţinele cuvinte nu prea aveau sens, dar prin ele omul de încredere al lui Mască-Roşie afla ce avea de făcut.

Trecu o oră. Nici Hartenberg, detectivul, nici prizonierul său

nu se mişcau. S-ar fi părut că Mască-Roşie s-a resemnat cu soarta sa. Nici cea mai mică tulburate nu se poate observa în atitudinea regelui criminalilor. Închide chiar ochii, de parc-ar vrea să tragă un pui de somn.

Hartenberg observă totul. Posedă o experienţă colosală, dar pentru întâia oară se întâlneşte cu o personalitate cu însuşiri atât de inexplicabile.

Cuvintele lui Rammont, că până-n douăzeci şi patru de ore va fi liberat, nu-i ieşeau din cap. Face mii de presupuneri, care realizându-se să poată înlesni demonului acestuia fuga, dar niciuna din ele nu pare probabilă.

Încă trei sferturi de oră.

Mască-Roşie pare că doarme. Detectivul ştie că nu va mai interveni nicio oprire până la intrarea trenului în marea gara din W. Dacă cineva ar vrea aşadar să-l libereze pe prizonier, ar trebui ca lucrul să se întâmple din clipă în clipă.

El se ridică încet şi împinge uşa în lături, fără a lăsa să-i scape o mişcare a lui Rammont, dar acesta nu se sinchiseşte câtuşi de puţin de ceea ce face paznicul său. Hartenberg priveşte de-a lungul culoarului. Nu se vede nimeni. Pe fereastră pătrunde lumina cenuşie a zorilor. Regiunea adormită lunecă parcă cu repeziciunea fulgerului. Ridicând din umeri, Hartenberg se întoarce în compartiment. Închide din nou uşa. Încă o jumătate de oră. Nici acum nu se petrece nimic deosebit!

Încă un sfert de oră numai!

Expresul pare să-şi fi micşorat oarecum viteza maximă.

Se apropie de W. şi de gara cea nouă. Detectivul trebuie să clatine din cap fără de voie. Ori că Mască-Roşie şi-a permis o glumă nelalocul ei, atunci când vorbise cu atâta siguranţă despre eliberarea lui sau că ceva ce nădăjduia el nu se realizase. Dar în cazul acesta din urmă, Ochi-de-Pisică nu putea decât să se mire, cu cât calm şi câtă indiferenţă prizonierul său privea jocul pierdut.

Rammont deschide ochii. Privirea lui o întâlneşte pe a lui Hartenberg.

— Peste zece minute intrăm în W. zice acesta rece. Poţi să

mai susţii şi acum, că vei izbuti să scapi?

Hector Rammont se apleacă înainte calm şi spune cu un ton nespus de amabil:

— Desigur, te rog numai, să mai ai puţintică răbdare! Îndată vei asista la ceva cu totul neaşteptat!

Detectivul râde dispreţuitor.

— Dumneata crezi că prin astfel de cuvinte fără de rost, vei obţine vreun efect! Dar te înşeli de-a binelea! Îţi pot mărturisi că pe peronul gării se şi află zece-doisprezece poliţişti, care n-aşteaptă decât să te însoţească până la dubă! Auzi primul semnal!

Încă cinci minute, şi...

Ochi-de-Pisică nu-şi poate isprăvi vorba, căci în acelaşi moment se întâmplă ceea ce-i prevestise prizonierul său!

Capitolul 52 – Un duel cu urmări neaşteptate

Despre bătrânul servitor nu se mai auzise nimic la Hohenegge. Personalul de serviciu îşi şoptea fel de fel de zvonuri la ureche, dar nimeni nu ştia ceva clar. Unii vorbeau despre o ceartă pe care ar fi avut-o tânărul conte cu servitorul, în urma căreia acesta din urmă părăsise castelul încă înainte de a se face ziuă. Se prea putea să fie vorba de propriul fiu al bătrânului, care venise de curând pe lângă tatăl său, şi despre care se ştia că fusese eliberat din închisoare. Din ceasul acela, bătrânul umbla mai încovoiat decât oricând.

Alţii, puneau pe seama baroanei Leonie de Brissac, dispariţia misterioasă a lui Andreas.

La vreun furt, nu se gândea nimeni, totuşi, căci toţi îl ţineau pe bătrân, drept un om de o cinste exemplară.

Contele Eberhard fu nevoit să-şi caute alt servitor. Leonie îi atrase atenţia asupra unui băiat, care fusese angajat de curând la Hohenegge. Acesta se numea Anton şi se dovedi foarte îndemânatic şi vrednic de încredere. Şi după cât se vedea, purta stăpânei sale un respect deosebit.

Era în după-amiaza zilei următoare aceleia în care Mască-

Roşie părăsise parcul castelului, împreună cu Alice.

Anton, servitorul, mergea agale prin coridor, venind din apartamentul contelui. În clipa aceasta renunţase la ţinuta băţoasă, pe care şi-o lua ori de câte ori apărea în faţa stăpânului său.

Un surâs mulţumit îi strălucea pe figură. Dobândise ceea ce dorise. Dacă vreo întâmplare nenorocită nu-i va distruge planurile, va deveni în curând omul de încredere al contelui.

Ajungând în apropierea camerei baroanei, el îşi încetini paşii. Stă o clipă pe gânduri, dacă să intre sau nu. Dar în clipa aceea uşa se deschide şi Leonie apare în prag. Schimbă o privire rapidă cu noul servitor al lui Eberhard, apoi îi face cu capul un semn, s-o urmeze.

Anton intră în budoarul Leoniei. Baroneasa închide draperia de la uşa ce dă în salon şi spune repede:

— Ce-ai aflat? Trebuie să ştiu odată despre ce e vorba!

Anton priveşte pe frumoasa femeie cu un zâmbet ciudat, dar apleacă imediat capul când observă privirea ei mândră. Cu voce înceată şi plină de respect i se adresează apoi:

— Mi-am dat toată silinţa, stimată doamnă, şi am aflat următoarele: domnul conte a părăsit aseară castelul, călare, neînsoţit de nimeni. L-am urmărit pe stăpânul meu până la ieşirea din parc. La oarecare depărtare am putut observa un al doilea călăreţ care a ieşit în întâmpinarea domnului conte. Amândoi au stat de vorbă câtva timp, apoi şi-au urmat drumul împreună. Încotro au apucat, n-am putut stabili.

— Asta-i totul? făcu Leonie, scurt.

Anton îşi freacă mâinile şi continuă:

— Pot face numai presupuneri, stimată doamna baroneasă, dar astea vă vor fi de folos, desigur. Dacă-mi porunciţi, voi vorbi!

Leonie se aşază într-un fotoliu lângă fereastră şi, cu un gest al mâinii, dă porunca cerută.

— Ei bine, stimată doamnă baroneasă, răspunde servitorul, sunt ferm încredinţat că domnul conte se pregăteşte pentru un duel.

Leonie tresare.

— Şi eu m-am gândit, la asta! exclamă dânsa. Şi de-aceea ţi-am poruncit să observi totul. Spune mai departe!

— Convingerea mea este că duelul va avea loc mâine dimineaţă, continuă Anton. Noaptea trecută, domnul conte a stat mai mult timp la birou şi a scris scrisori sau cam aşa ceva. Şi am mai aflat că bătrânul nostru vizitiu Johann, a primit ordin să fie pregătită o trăsură închisă, mâine dimineaţă, la ora patru. Nu poate fi vorba să meargă la gară, căci în primul rând, ora nu prea e potrivită pentru asta, şi apoi, Johann trebuie să aştepte cu trăsura într-un loc retras al parcului, şi anume în rotonda cea mică, formată din stejarii aceia bătrâni. De acolo porneşte un drum lăturalnic spre şosea.

Leonie îl priveşte cercetător pe tânăr.

— Aşadar, mâine dimineaţă la ora patru? Cam unde crezi că ar putea avea loc un duel?

Anton înalţă din umeri de-abia perceptibil.

— Ceva sigur nu prea ştiu în această privinţă, stimată doamnă baroneasă, răspunde el. Totuşi, din informaţiile pe care le-am cules, vă pot spune că, la vreo jumătate de ceas depărtare de aici, se găseşte aşa-zisa „pădurice a castanilor”. E aşezată între domeniul nostru şi satul Hohenbuch, într-un crâng care e prea puţin vizitat de săteni. După cum se spune, pe-acolo îşi aranjează cavalerii chestiunile de onoare.

— Cât timp trebuie s-ajungi pe jos până la păduricea aceea? întreabă Leonie, muşcându-şi buzele cu furie.

— O jumătate de ceas, poate şi trei sferturi, stimată doamnă, răspunde servitorul.

— Bine! făcu Leonie, cu hotărâte. Vei fi atent la tot ce se petrece în jurul domnului conte. Nu vei scăpa nimic din vedere. Am toate motivele să aflu orice amănunt privitor la duelul eventual. Dacă cumva, domnul conte rămâne treaz şi în noaptea asta, dă-mi de ştire fără să se bage de seamă. Voi rămâne de veghe în odaia asta şi-ţi voi deschide atunci când vei bate la uşă.

— Foarte bine, stimată doamnă baroană! spune servitorul, înclinându-se adânc.

Apoi se furişează afară, în vârful picioarelor. Baroneasa îl urmăreşte cu privirea…

— E cât se poate de bine că am găsit o astfel de creatură şi că m-am priceput s-o plasez în apropierea lui Eberhard. Individul ăsta îmi mai poate aduce servicii mari.

. . . .

Noaptea târziu se aud într-adevăr bătăi la uşa Leoniei. Dânsa tocmai se despărţise de mama ei.

Ca de obicei, bătrâna doarme acum în odaia învecinată.

Contele Eberhard mai ieşi o dată călare, spre seară, şi după cât se arăta, avea ceva important de vorbit cu administratorul său, care-l întovărăşea. Despre ce era vorba, nu se putu afla.

La înapoiere, Leonie se pricepu să aranjeze lucrurile în aşa fel, încât să se întâlnească cu Eberhard. Înfăţişarea lui întunecată o sperie.

— Ţi s-a întâmplat ceva neplăcut? întrebă ea, cu glas tremurător.

Observase repede că Eberhard se silea să pară vesel. Dar numai cu mare greutate izbutea.

Ochii Leoniei sunt mai ageri decât îşi închipuise dânsul. Deoarece el răspunde doar cu ocoluri şi asigurări că nu i s-a întâmplat nimic, ea renunţă să mai insiste.

În mod cu totul liniştit, el îşi petrece seara cu dânsa şi cu bătrâna baroană. Se pare chiar că-i dispăruseră umbrele care-i întunecau sufletul de câteva zile. Vorbeşte despre apropiata călătorie pe Riviera şi glumeşte cu Leonie, ca şi cum nimic de seamă nu s-ar fi petrecut între dânşii. Apoi se retrage în camera sa, spunând că are de rezolvat unele scrisori.

În clipa când gura sa atinge mâna Leoniei, pe buzele ei apare o întrebare scurtă, hotărâtoare. Dar dansa nu rosteşte niciun cuvânt.

Cunoaşte prea bine îndatoririle cavalerilor nobili, pentru a şti că la un duel nu se poate renunţa cu atâta uşurinţă. De asemeni, nu poate anunţa nici poliţia, căci, chiar dacă autorităţile ar izbuti să împiedice întâlnirea celor doi adversari, silindu-i să renunţe la luptă, duelul tot ar avea loc,

ceva mai târziu şi în altă parte. Şi cu asta n-a făcut nimic.

Cu mare greutate izbuteşte să ascundă faţă de bătrâna-i mamă teama din ce în ce mai mare ce o copleşeşte şi iritaţia căreia îi căzuse pradă.

În cele din urmă bătrâna se duce la culcare şi baroneasa rămâne singură în budoarul său.

În castel se făcuse linişte.

Leonie umblă neliniştită în sus şi în jos, prin odaie. Tâmplele îi zvâcnesc cu putere.

Folosindu-se de toate mijloacele permise şi nepermise, ea îl atrăsese la sine şi-l ţinea cu putere pe bărbatul acesta, pe care-l iubea cu patimă sălbatică.

A trecut fără niciun scrupul peste tot ce-i stătea în cale, numai ca să nu-l piardă pe dânsul.

Nu se cutremură în faţa unei crime noi ce-ar trebui s-o făptuiască, dac-ar fi sigură că prin aceasta îi va rămâne ei Eberhard, şi că va deveni contesă de Hohenegge.

Primul pas primejdios pe care l-a făcut, a fost pătat de sânge. Mască-Roşie a pus capăt vieţii bătrânului conte Bertram. Trebuia să se-ntâmple aşa, căci nu exista niciun mijloc pentru a întări poziţia primejduită.

Contele Eberhard îşi dăruise inima sărmanei surori de caritate Margot, şi deşi bătrânul bolnav o blestemase şi o alungase din castel pe fată, Leonie nu se putea bizui prea mult pe aceasta. Contele Eberhard ar fi căutat-o în taină pe Margot şi n-ar fi avut odihnă, până când nu l-ar fi înduplecat pe tatăl său să-şi dea consimţământul la căsătoria cu dânsa. Numai prin violenţă se putea distruge pentru totdeauna planul acesta. Mască-Roşie, vechiul ei prieten şi om de încredere din Paris, se folosi de metoda lui extremă – crima – şi dânsa, Leonie, aruncă pur şi simplu acuzaţia asupra lui Margot. Totul merse bine la-nceput, apoi, însă, pasiunea pentru Margot părea să pună din nou stăpânire pe inima tânărului conte.

Dar acum, asta a trecut o dată pentru totdeauna.

În clipa în care Leonie e pe punctul de a pleca în călătorie, în clipa în care îi surâde nădejdea să devină în curând contesă

de Hohenegge, o nouă piedică i se pune în cale.

O bănuia de câteva zile, dar fără s-o ştie în mod precis.

Nici nu cutează să-i vorbească lui Eberhard despre asta. Pe acela care cunoştea taina ei grozavă, l-a nimicit, şi despre împuşcătura care o speriase în ultimul moment, nu se va mai preocupa. Ceea ce e sigur, e că n-a fost recunoscută.

Acum ajunsese aproape de tot de ţintă, şi o întâmplare oarbă să-i răpească pe cel atât de mult dorit?

Respiraţia îi devine mai rapidă şi buzele ei murmură cuvinte neînţelese.

La ce-ar ajuta să se furişeze sus în coridor, în apartamentul lui Eberhard? Chiar dacă s-ar arunca la picioarele sale, chiar dacă l-ar implora să-i ia piatra de pe inimă şi să-i spună dacă într-adevăr mâine-n zorii zilei viaţa lui va fi primejduită, el îi va răspunde cel mult cu câteva cuvinte de mângâiere.

Trebuie să aştepte, chiar dacă prin această aşteptare ar risca să-şi piardă minţile.

Mâinile ei albe, încărcate cu inele, se înfig în părul blond roşcat, ca şi cum prin aceasta şi-ar produce uşurare. Cu o încetineală disperantă trec ceasurile, unul după altul. Cu un suspin nervos, Leonie se aruncă într-un fotoliu şi degetele ei se cramponează de mătasea acestuia.

— De ce nu mă iubeşte şi pe mine, ca pe fiinţa aceea pe care a călcat-o în picioare? izbucneşte dânsa, sălbatic. Atunci n-ar mai putea să se despartă de mine cu atâta linişte, în clipa când moartea îl pândeşte. Glasul i-ar fi tremurat când şi-a luat rămas bun de la mine în seara asta şi un cuvânt de dragoste mi-ar fi sunat la ureche. De ce să nu-l pot reţine decât cu forţa? Pe el, căruia i-aş da toată inima mea, plină de patimă sălbatică!

Deodată, îşi întoarce capul, speriată.

Apoi sare în sus şi-şi dă la o parte părul care-i căzuse pe frunte.

Cineva bătuse în uşă.

Trebuie să fie Anton.

Dânsa deschide repede şi servitorul se furişează în odaia mobilată luxos. Voalul roz din jurul lămpii, învăluie încăperea

într-o lumină roşiatică.

— Vorbeşte repede! Sunt peste măsură de enervată! O vezi doar! exclamă Leonie.

Servitorul, un tânăr de vreo 28 ani, pare că resimte o deosebită plăcere văzând iritaţia de care e cuprinsă frumoasa femeie.

— Din păcate, n-am putut afla prea multe, stimată doamnă, spune el, încetişor. Domnul conte a stat până mai adineaori la birou şi a sigilat câteva scrisori pe care le-a scris. După cum am putut observa din spatele draperiei de unde spionam, scrisorile acestea au fost închise într-un sertar. N-am putut deschide biroul, căci de câteva zile încoace a pus o broască nouă, foarte complicată. Dar cuvintele pe care mi le-a adresat contele Eberhard, confirmă ceea ce v-am comunicat de-acum înainte.

— Şi care sunt aceste cuvinte?

— Acum un ceas, domnul conte mi-a spus, că doreşte să părăsească castelul la ora patru, deoarece are ceva important de rezolvat. Trebuie să-i pregătesc un costum închis şi să-l trezesc la timp. Apoi mi-a dat a-nţelege, să păstrez discreţia desăvârşită faţă de oricine.

— Asta-i totul? scrâşni Leonie.

— Totul, stimată doamnă. De însoţit nu-l voi însoţi, mi-a mai spus.

Baroneasa privi câteva minute în gol, şi servitorul observa atent mişcările ritmice ale pieptului ei.

Apoi dânsa îşi dă capul pe spate, şi spune pe un ton neobişnuit de rece:

— Îţi mulţumesc deocamdată, Anton. Şi acum mi-ai face un serviciu preţios, dacă mi-ai pregăti la ora trei şi jumătate o trăsură, de cealaltă parte a şoselei, care să mă ducă de asemeni la „păduricea castanilor”. Lucrul nu va fi tocmai uşor, îmi dau prea bine seama, dar nu trebuie să faci nicio economie de bani.

Ea împinge spre dânsul o pungă de mătase, prin deschizătura căreia strălucesc monede de aur.

Cei din urmă bani de buzunar pe care-i posedă. Provin din

furtul pe care-l săvârşise la castel.

Anton se înclină adânc şi cu vocea înceată spune:

— Puteţi avea deplină încredere, stimată doamnă baroneasă. La ora trei şi jumătate vă va aştepta o trăsură la colţul zidului ce-nconjoară parcul. Voi aduce eu la îndeplinire treaba asta, căci am făcut de acum cunoştinţă cu oamenii mei de la castel.

Apoi se furişează înapoi din budoarul baronesei, iar aceasta cade zdrobită pe divanul îmbrăcat cu mătase.

*

Zorile se arată tulburi şi neguroase.

Leonie de-abia dacă închisese ochii. Se ridică de pe divan, se îmbracă în grabă şi părăseşte camera.

Linişte adâncă domneşte în jurul ei. Coridoarele zac în semiîntuneric. Paşii sunt înăbuşiţi de covoarele groase.

E aproape trei şi jumătate şi ea nădăjduieşte că trăsura făgăduită de Anton, o aşteaptă la locul hotărât.

Poartă o rochie neagră şi capul acoperit cu o broboadă de mătase, de asemeni neagră. Pe figura-i palidă ard doi ochi negri ca întunericul. Cu inima palpitândă se apropia de ieşirea lăturalnică şi împinge uşa.

Când aerul dimineţii o izbeşte în faţă, ea rămâne o clipă locului, şi respiră cu nesaţ. Priveşte-n sus, spre cerul cenuşiu, şi se gândeşte la ceea ce se va-ntâmpla peste câteva ceasuri, când soarele va destrăma pânza de ceaţă.

Nici aici nu se află nimeni, care s-o observe sau s-o urmărească.

Ferindu-şi rochia, o porneşte repede prin iarba umezită de rouă. Fără să se oprească o clipă, ajunge la zidul parcului şi deschide portiţa zăbrelită.

Imediat la dreapta se află socul cel mare şi ramurile-i încărcate de frunze acoperă perspectiva drumului, care face aici o cotitură.

Colo trebuie să fie trăsura. Dacă n-o găseşte, îi va fi cu neputinţă să ajungă la timp, la „păduricea castanilor”.

Deodată, se aude nechezatul unui cal. Baroana răsuflă

uşurată.

Din câţiva paşi ajunge la trăsură. Un băietan stă pe capră şi ţine hăţurile în mână. Leonie de-abia se uită la vizitiu; probabil că e vreunul din rândaşii de la castel. El duce mâna la şapca-i albastră, şi baroana îl întreabă scurt, dacă ştie ce drum să apuce.

— Da, stimată doamnă baroană! răspunde băietanul.

— Atunci dă-i drumul şi vezi de fii atent la toate.

Spunând acestea se urcă în trăsură şi caii o pornesc imediat.

Vizitiul fusese instruit de Anton. El se abate din şosea şi trăsura apucă printr-o pădure deasă, şi după câtva timp, iese în câmp deschis. După vreo jumătate ceas se opreşte.

Leonie nu cunoaşte ţinutul. Aşteaptă, deci, ca vizitiul să coboare. Şi-ntr-adevăr, el se dă jos, deschide portiera şi spune respectuos:

— Stimată doamnă, vă aflaţi în apropierea „păduricii castanilor”. Anton mi-a spus că trebuie să opresc aici, căci altfel s-ar putea ca trăsura să fie observată din partea cealaltă.

— Bine, spune Leonie şi coboară din trăsură. Ea îşi roteşte privirea în jur şi observă un tufiş des, care acoperă cu totul trăsura, faţă de aceia care ar veni din partea cealaltă.

În stânga începe păduricea castanilor. Nu prea sunt într-însa castani – după cum arată numele – ci se prezintă ca o pădurice sălbatică. Poate că vreunul din baronii care îşi avea moşia prin apropiere, înainte cu ani de zile, avea de gând să facă dintr-însa un parc, dar se vede treaba că i-a trecut repede pofta, şi de-aceea păduricea era acum în completă părăsire.

Câteva poteci duceau spre interiorul ei.

Leonie îşi dă seama că se va descurca uşor aici, de-aceea spune vizitiului, pe ton poruncitor:

— Rămâi pe lângă cai şi nu te mişca din loc. Să nu-ţi pese de nimic din ce vei auzi. La momentul potrivit, vei primi indicaţiile necesare.

Spunând acestea face stânga-mprejur şi o porneşte repede

pe una din potecile ce duc în interiorul pădurii.

Nu se aude decât ciripitul păsărelelor din crengile copacilor. Picioarele ei calcă iarba acoperită de rouă.

Dintr-un tufiş se iveşte o căprioară tânără şi goneşte de-a curmezişul luminişului.

Leonie îşi priveşte ceasornicul. E ora patru şi ceva, deci, mai este timp.

Dac-ar şti numai unde se află locul pe care avea să se desfăşoare drama din dimineaţa aceasta! După oarecare cercetări se opreşte la marginea unui luminiş care, după toate aparenţele, pare creat special pentru o ieşire pe teren. Câteva trunchiuri retezate, care se află acolo, mărturisesc că de curând fuseseră tăiaţi nişte arbori aici.

Iarba e scurtă şi presărată cu flori sălbatice. Soarele nu s-arată încă. Cerul s-a luminat puţin, dar în atmosferă pluteşte încă negura albăstrie a nopţii.

Leonie resimte fiori de frig şi-şi strânge şalul pe umeri.

Marginea luminişului e formată din copăcei deşi, care oferă o ascunzătoare minunată la caz de nevoie.

În liniştea înconjurătoare se aude deodată o plesnitură de bici.

Baroneasa tresare şi se furişează repede în spatele unui copăcel. În faţa ei se face o potecă, care duce în interiorul păduricii. Şoseaua trebuie să fie de partea opusă. De-acolo venea şi plesnitura de bici. Peste puţin se aud şi glasuri nelămurite. Câţiva bărbaţi par a se apropia.

Deoarece ştie acum dincotro vin dânşii, ea se furişează repede în spatele copăcelului stufos, care o ascunde cu totul de privirile noilor sosiţi. În schimb, ea poate vedea foarte bine ceea ce se petrece în luminiş.

Acolo îşi fac apariţia în clipa aceasta trei bărbaţi. În spatele lor vine un al patrulea. După cât s-arată, un servitor, ducând în spinare două lăzi.

Bărbaţii păşesc în luminiş şi privesc în jurul lor.

— Suntem cei dintâi pe teren, spune unul din ei. Acesta e Erwin von Bergen. Baroneasa l-a recunoscut imediat şi tâmplele au început să-i bată cu putere. E sigur că în dosul

acestei chestiuni stă aceeaşi Margot.

Ce să-nsemne toate astea? Oare e sortită să stea necontenit sub ameninţarea stafiei acestei făpturi? După cât ştie dânsa, fosta soră de cariate fusese făcută nevătămătoare. Mască-Roşie îi scrisese, e drept, numai câteva cuvinte, care sunau oarecum misterios, dar dânsa credea că pricepe cu atât mai mult conţinutul scrisorii.

„Nu trebuie să te mai temi de Margot.”

Asta era tot ce-i comunicase Rammont cu câteva zile înainte. El o avea doar în puterea sa în palatul Bergen, şi pentru un om ca Mască-Roşie, o viaţă de om care-l stânjenea, nu avea prea mare preţ.

Ce să-nsemne atunci duelul acesta, în care aveau să-şi stea faţă-n faţă contele Eberhard şi tânărul baron Bergen?

Zadarnic îşi spărgea Leonie capul, căci nu era în stare să ghicească adevărul. Ce s-a petrecut între cei doi, nu ştie dânsa.

Cei doi însoţitori ai baronului, îmbrăcaţi în haine negre, elegante, păşesc încet prin luminiş.

Trec aproape de tot de ascunzătoarea unde se află Leonie, dar niciunul din ei nu bănuieşte că sunt urmăriţi de ochii arzători ai baronesei.

La un semn al lui Erwin von Bergen, servitorul cu cele două lăzi se aşază pe unul din trunchiurile retezate.

Un sfert de ceas se scurge în tăcere.

Deodată, se aude un zgomot uşor.

Leonie îşi încordează privirea şi ochii ei sfredelesc întunericul potecii din faţă.

Acolo se mişcă ceva şi acum ea îşi duce amândouă mâinile la pieptul ce-i bate să se spargă.

Contele Eberhard de Hohenegge îşi face apariţia. E însoţit, de asemeni, de doi bărbaţi.

Primii sosiţi se întorc şi urmează un salut rece.

Toată scena aceasta are ceva apăsător, misterios într-însa.

În vreme ce cei doi adversari se plimbă tăcuţi încolo şi-ncoace, fiecare în altă direcţie, martorii discută între dânşii cu voce înceată.

Urechea baroanei prinde doar câteva cuvinte. Dar acestea sunt îndestulătoare pentru a afla condiţiile duelului: distanţa cincisprezece paşi, foc în avans.

După ce martorii au terminat discuţia, unul din ei, un bărbat mai în vârstă, se-ndepărtează până la trunchiul pe care au fost aşezate lăzile, şi o deschide pe cea mai mare.

Cuprinsă de spaimă, baroana vede un număr de instrumente chirurgicale şi câteva pachete cu vată.

Toţi bărbaţii şi-au scos pălăriile.

Acum martorii se alătură celor doi adversari. Ţinta este indicată cu ajutorul unei batiste şi cei cincisprezece paşi sunt măsuraţi.

Cu asta, preparativele sunt terminate.

Se fac propuneri de împăcare – după cum e obiceiul – dar atât baronul Bergen, cât şi Eberhard refuză cu hotărâre.

Leonie stă în linie dreaptă în faţa lui Erwin von Bergen. El nu are nici cea mai mică bănuială că cineva se ascunde în tufiş.

La câţiva paşi de dânsa, întors cu spatele, stă Eberhard. Cu câteva clipe înainte, avusese prilejul să-i privească faţa. El pare complet liniştit şi stăpân pe sine. O paloare uşoară îi acoperă chipul. Cu mână sigură ia pistolul ales, pe care i-l întinde unul din martori. Ţinând cu dreapta în jos arma ucigătoare, el aşteaptă comanda secundanţilor.

Cu totul altfel stau lucrurile cu baronul Erwin de Bergen. Figura-i palidă e mărturia unei nopţi nedormite. În jurul ochilor săi se desenează cearcăne vinete şi buzele-i tremură, în vreme ce şopteşte cuvinte neînţelese. Apucă în grabă arma ce şi-o alesese şi pare nerăbdător să tragă odată.

Între cei doi adversari, la distanţă egală, se află batista.

La cererea martorilor ei se aşază spate în spate. Fiecare ţine pistolul în mâna dreaptă.

— Domnii mei, rosteşte unul din martori cu glas puternic, voi număra acum până la trei. Când voi spune unu, începeţi să măsuraţi distanţa, la doi, veţi trebui să fi ajuns la punctul unde se află o a doua batistă, şi la comanda trei, trageţi!

Urmează o pauză scurtă.

Stăpânită de o iritaţie de nedescris, baroana apucă cu înfrigurare o ramură care-i vine la-ndemână şi de pe buzele-i întredeschise e gata să scape un ţipăt. De-abia se mai poate reţine, căci în clipa următoare, unul din cei doi bărbaţi va fi mort. Dacă acesta va fi Eberhard, atunci şi dânsa e pierdută şi tot jocul ei primejdios a fost zadarnic.

Dar înainte de a putea lua o hotărâre, se aude glasul puternic, al secundantului:

— Unu… doi… trei… foc!

Cei doi adversari se-ndepărtează repede unul de altul, până la locul indicat. La comanda „trei”, ei se-ntorc cu iuţeala fulgerului şi când se aude cuvântul „foc!”, cele două pistoale şi-au şi slobozit gloanţele.

Rezultatul a fost surprinzător din cale afara. Nici Erwin de Bergen, nici contele Eberhard, n-au fost atinşi, dar un ţipăt puternic străbătu aerul, amestecându-se cu ecoul celor două împuşcături. Nimeni nu ştia ce se-ntâmplase. Înspăimântaţi, secundanţii alergară spre locul de unde pornise ţipătul.

Atunci ramurile se dădură la o parte în spatele contelui Eberhard şi o făptură femeiască dădu buzna în luminiş.

Contele se-ntoarce surprins şi de pe buzele sale scapă o exclamaţie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Leonie, cum ai ajuns aici?

Dar în aceeaşi clipă el vede cum femeia se clatină, mâinile ei caută un sprijin…

Cu un suspin adânc, Leonie se prăbuşeşte în iarba umedă.

Cei de faţă rămân în nedumerire. Până şi Erwin de Bergen aruncă pistolul din mână şi dă fuga înspre grup.

Eberhard îngenunchează lângă femeia căzută şi încearcă s-o ridice.

— Ce s-a întâmplat? Cum a ajuns aici, doamnă? întreabă martorii.

— Domnii mei, răspunde contele, cu glas tremurător, nu vă pot da nicio lămurire cu privire la prezenţa acestei nenorocite. După cum văd, a fost atinsă de glontele adversarului meu. E logodnica mea, baroana de Brissac. Dacă vreţi să faceţi o operă caritabilă, domnule doctor, atunci vă rog să examinaţi

rana!

Medicul îşi scoate imediat haina şi cere servitorului să-i aducă trusa cu instrumente. În clipa aceasta, baroana deschide ochii. Privirea ei o întâlneşte pe aceea a lui Eberhard, care o ţine strâns în braţele sale.

— Leonie! strigă el, cu emoţie sfâşietoare în glas, ce voiai să faci, Leonie?

Buzele ei se mişcă, şoptind de abia auzit:

— Voiam să te salvez, Eberhard! Am bănuit că viaţa ta e primejduită şi socoteam mai nimerit s-o dau pe-a mea în locul ei. Rămâi cu bine, rămâi cu bine! Ce dulce e moartea în braţele tale!

Când medicul se apleacă asupra ei, capul Leoniei cade pe spate. Leşinase…

Emoţionaţi, cei de faţă se dau înapoi.

În asemenea împrejurări, duelul nu mai poate continua.

Ca sub efectul unui duş rece, Erwin de Bergen îşi revine.

— Regret din adâncul sufletului întâmplarea aceasta nenorocită, spune el cu voce mişcată, adresându-se contelui. Domnii vor fi, desigur, de acord, cu hotărârea mea de a mă întoarce acasă.

Ceilalţi aprobară cu o mişcare din cap.

După câteva minute, Erwin, însoţit de martorii săi, a părăsit luminişul, întorcându-se la Berlin. Leonie de Brissac e dusă apoi la trăsura, care o porneşte încet spre castelul Hohenegge.

În clipa aceasta soarele răsare maiestuos şi razele-i aurii se-ntind ca o pânză uriaşă deasupra ţinutului. Ultimele fâşii de negură se pierd în depărtare. Colo, îndărătul unei ridicături de pământ, străluceşte ca argintul iarba umedă a unui cimitir de sat.

Capitolul 53 – Un atentat cu dinamită

În biroul central al poliţiei din W. domneşte mare înfrigurare în dimineaţa aceasta.

Tocmai sosise o telegramă.

Telefoanele şi soneriile electrice de alarmă sună necontenit.

Nu trebuie pierdută nicio clipă. Cei mai capabilii poliţişti trebuie să se scoale din paturile lor, s-o pornească la lucru.

Telegrama are cuprinsul următor:

„Mască-Roşie a fost plasat de mine într-un compartiment al acceleratului de noapte, care soseşte la W. la ora patru şi douăzeci de minute. Îl supraveghez pe criminal în vagonul al cincilea de la maşină. Gara trebuie să fie împresurată din toate părţile.

Ochi-de-Pisică”.

Nu-i de mirare, deci, că vestea aceasta emoţionase atât de mult pe poliţiştii din W. Se cunoştea în amănunt de ce truc ingenios se folosise la Berlin „regele criminalilor”, dându-se drept mort şi lăsându-se înmormântat, pentru ca apoi să se facă nevăzut în timpul nopţii.

Dar după puţin timp, vestitul Sherlock Holmes german – Ochi-de-Pisică – pusese din nou mâna pe criminalul acesta atât de iscusit, şi-l însoţea acuma în trenul accelerat.

Faptul că detectivul cerea ca gara să fie împresurată, dovedea cât de primejdios şi cutezător îl socotea dânsul pe Mască-Roşie. Prefectul poliţiei din W. fu imediat înştiinţat, şi după puţin timp el sosi în maşină la prefectură. Cu aceeaşi grabă înfrigurată se dau ultimele dispoziţii şi cu o jumătate de ceas înainte de sosirea trenului anunţat, şase puncte diferite din interiorul şi din jurul gării din W. sunt ocupate de poliţie.

Prefectul în persoană, împreună cu câţiva comisari, aşteaptă pe peron, pentru a-l lua în primire pe criminal.

Dar nu numai poliţia primise telegrama. În acelaşi timp, un curier de noapte bate la uşa unei case vechi şi dărăpănate, dintr-o străduţă îngustă a oraşului W.

Strada aceasta face parte din cartierul vechi al oraşului, unde nu se văd magazine luxoase, şi nici faţade de marmură, ca în celelalte părţi ale oraşului.

Curierul trebuie să bată mult la uşă, până să i se răspundă dinăuntru.

În coridorul murdar îşi face apariţia o femeia bătrână, în zdrenţe. Ea ţine în mână o lampă cu petrol, care filează, şi ochii-i vii, şireţi cercetează bănuitor pe bărbat.

— Ce vrei dumneata la o oră atât de matinală? întreabă ea, morocănoasă, scoţându-şi la iveală dantura stricată.

— O telegramă urgentă, răspunde curierul. Locuieşte aici doamna Werner?

— Da, eu sunt! răspunde femeia.

Omul îi întinde telegrama, apoi se retrage. Uşa casei dărăpănate se închide cu zgomot. Acum, trupul încovoiat al bătrânei se îndreaptă ca prin farmec.

Cu o iuţeală surprinzătoare aleargă de-a lungul coridorului până la capătul lui, şi de acolo coboară o scară dărăpănată de pivniţă.

Aici jos, locul are o înfăţişare şi mai sinistră decât în coridorul de sus. Pare o cavernă de bandiţi, umplută cu tot soiul de vechituri şi bulendre.

Bătrâna pune pe o ladă lampa fumegândă şi desface telegrama. Într-o clipă a parcurs cu privirea conţinutul, apoi dă buzna spre soba ruginită din ungher.

Alături atârnă o grămadă de rochii zdrenţuite pe care ea le dă la o parte, repede.

Deodată, îi dă ceva în gând; aleargă înapoi spre intrarea pivniţei şi zăvoreşte uşa, ca să nu fie surprinsă de cineva. Apoi se reîntoarce la sobă.

Dedesubtul rochiilor se arată o uşă îngustă. Degetele osoase ale bătrânei bat de câteva ori în tăblie, în mod caracteristic.

Nu trece mult şi se aude un zăvor tras pe dinăuntru, şi, luminat de lumina murdară a lămpii, se iveşte chipul lui… Joe, omul de încredere al Măştii-Roşii.

— La dracu! Ce s-a întâmplat? mormăie omul. Nici de dormit nu ne laşi? Sau poate s-a arătat vreun poliţist prin apropiere?

— Citeşte telegrama asta! răspunde doar bătrâna.

Joe i-o ia repede din mână şi se-ndreaptă spre lumină.

— Fereastra care dă în stradă e acoperită, nu? întreabă el, cu nervozitate.

— Nicio grijă, răspunde vrăjitoarea. Ştiu eu doar ce am de făcut.

Joe parcurge depeşa şi chipul său se însufleţeşte. Nu mai pare deloc adormit acum. Mototoleşte hârtia în mână, se-ndreaptă spre sobă şi o aprinde. Apoi se întoarce grăbit în încăperea pe care o părăsise cu o clipă înainte.

— Sculaţi! Avem de lucru. Mască-Roşie dă alarma! strigă dânsul.

Imediat se face lumină înăuntru.

E o încăpere asemănătoare cu o pivniţă, cu o singură fereastră care dă spre stradă. Fereastra aceasta e bătută cu câteva scânduri groase.

Câteva paturi de fier şi un mobilier foarte primitiv e tot ce se poate vedea aici.

Joe aprinsese lampa din perete, şi în vreme ce se îmbrăca repede, vreo cinci indivizi sar din paturile lor.

— Ce s-a întâmplat? Cine ne ameninţă? Ce avem de făcut? se aude un amestec de glasuri.

Joe face un semn bătrânei care stă la intrare şi ciuleşte urechile în toate părţile.

— Fiţi atenţi la cele ce vă voi spune! se adresează el apoi băieţilor. N-avem nicio clipă de pierdut, căci e vorba să dăm o lovitură îndrăzneaţă, cu mână energică şi rapidă. Mască-Roşie soseşte aici cam peste vreun ceas. A fost închis în compartiment de mizerabilul acela de Ochi-de-Pisică, şi probabil că poliţia din W. a împresurat de-acum gara, ca să facă o primire demnă stăpânului nostru. Dar Mască-Roşie trebuie să fie eliberat!

Băieţii, nişte vlăjgani în toată regula, privesc aiuriţi la acela care le vorbeşte.

— Frumos ai grăit! spune unul din ei. Aş fi, însă, curios să ştiu, cum s-ar putea face asta? Vrei să-ţi pui propria ta piele în joc în afacerea asta?

Joe îi aruncă o privire dispreţuitoare…

— Fireşte că o voi face, spune el apoi. Dar lăsaţi vorba! Când Mască-Roşie porunceşte ceva, trebuie adus la îndeplinire. Asta s-o ştiţi, chiar dacă sunteţi numai recruţi printre noi. Şovăială nu există. Primul care se arată laş, e dat deoparte! Ţineţi bine minte asta!

Băieţii murmurară cuvinte neînţelese, dar apoi se face iar tăcere, când Joe urmează să dea dispoziţiile.

— Ascultă-ncoa, bătrânico, se adresează el femeii, care stă de pază la intrare. Peste un sfert de ceas am nevoie de şase uniforme de slujbaşi de cale ferată. Pentru băieţii ăştia cinci de aici, e de ajuns ceva haine vechi şi murdare. Dar de şepci cu insignele feroviare au nevoie absolută. Pentru mine, caută o haină ceva mai bună cu nasturi lucitori şi şapca respectivă. Dar mai am nevoie de ceva: trebuie să-mi faci rost de un disc dintr-acelea de metal, cu care dă semnale cantonierul. Nu căuta să scapi de însărcinarea asta, spunându-mi că lucrul nu e cu putinţă... Ştiu că eşti în legătură cu bătrânul negustor Moses, care locuieşte alături. Tâlharul ăsta are tot felul de haine în prăvălia lui, şi ne va furniza cele trebuincioase. Franz te va însoţi şi va căra lucrurile încoace. Grăbeşte-te! În douăzeci de minute trebuie să fie totul aici! De un sfert de ceas avem nevoie până în dosul gării, astfel că ne rămâne prea puţin timp pentru lucrul principal.

— Şi ce se va-ntâmpla apoi? întreabă cei cinci băieţi, într-un singur glas.

— Rămâneţi în aşteptare şi faceţi numai ceea ce vă poruncesc eu! răspunde Joe, scurt.

Bătrâna femeie vrea să se împotrivească, ca şi cum Joe ar fi pretins de la dânsa ceva imposibil, dar încă înainte de a deschide gura, omul de încredere al regelui criminalilor o apucă de umeri şi ochii ei îngroziţi văd ţeava unei revolver îndreptată asupră-i.

— Dacă nu faci imediat ceea ce am spus, atunci, închei socotelile cu tine! strigă dânsul.

Muiată cu desăvârşire, bătrâna vrăjitoare o porneşte din loc, urmată de tânărul Franz.

Şi într-adevăr, nu durează niciun sfert de ceas şi hainele

cerute au şi sosit.

Bătrâna Werner, bătuse doar la o uşă ascunsă, şi imediat îi deschise telalul Moses. El cunoştea tot atât de bine ca şi dânsa numele de Mască-Roşie, care avea în toate oraşele principale legăturile lui secrete. Dacă se-ntâmpla vreodată să aibă nevoie de ajutor în oraşul respectiv, trebuia să-l şi capete imediat. Răsplata era şi ea în raport cu treaba făcută, ceea ce ştiau destul de bine oamenii.

Joe izbutise să ajungă înainte la W., şi aici se ascunsese în casa veche a doamnei Werner, împreună cu cinci tovarăşi de-ai săi, cărora le dăduse instrucţiunile necesare. Făcuse asta în urma unui ordin primit de la stăpânul său, Mască-Roşie.

Dacă Rammont izbutea să ajungă la W. atunci totul era bine, şi de-aici voiau să treacă imediat frontiera, în deghizamente ingenioase.

Dacă, însă, survenea ceva neprevăzut, era de ajuns o telegramă pe adresa doamnei Werner, pentru a lua măsurile de rigoare.

După un sfert de ceas, cei cinci bandiţi părăsiră câte unul casa din străduţa îngustă.

Pornesc în direcţii diferite, dar se găsesc iar laolaltă în dosul unui gard de scânduri din apropierea gării.

— Acum fiţi atenţi! le porunci Joe, care purta uniformă de cantonier. Vedeţi de aici viaductul acela care se profilează în lumina zorilor. Cam la cincizeci de metri de pod, sunt cele dintâi macazuri. Câmpia este netedă de ambele părţi şi povârnişul foarte puţin înclinat. Cine are lada pe care am poruncit s-o luaţi cu voi?

— Aici este, răspunse unul din cei cinci.

— Bine! făcu Joe. Aveţi la îndemână uneltele. Acum, pe lucru! Să nu vă pese de vreun ochi curios! Sub conducerea mea, puteţi lucra în voie la şină. Ceea ce aveţi de făcut, v-am explicat de-acum acasă.

Mica trupă se pune în mişcare înspre viaduct. Înfăţişarea oamenilor nu dă nimic de bănuit. Lucrătorii cu care se întâlnesc, le adresează saluturi scurte. Pe o cărăruie îngustă, cei şase oameni urcă povârnişul şi după o scurtă orientare Joe

le indică câteva locuri, unde trebuie să lucreze cu uneltele lor.

La o mică depărtare de dânşii, sta Joe, liniştit şi cu mâinile la spate.

Chiar dacă „lucrătorii” ar fi observaţi din gara care se află în apropiere, nimeni nu va bănui ceva. Un tren se apropie cu viteză. Conform regulamentului, Joe face un semn şi oamenii se dau imediat în lături.

O parte din lucru pare să fie terminată de-acum.

— Încă cincisprezece minute! spune Joe. Aduceţi lada, dar fiţi cu băgare de seamă, căci altfel ne zboară oasele prin aer.

O ladă neagră e adusă din josul povârnişului. Cheia o are Joe. El deschide lada şi cu multă atenţie scoate dinăuntru câteva obiecte de formă lunguiaţă, pe care le aduce aproape de şine. Apoi face un semn oamenilor săi.

— Gata! spune dânsul. Peste zece minute trenul îşi va face apariţia colo, în spatele păduricii. Acum vă puteţi căra. Restul îl veţi afla pe calea ştiută. Tu, Franz, ştii ce-ai de făcut!

— Da, răspunse cel denumit Franz, şi împreună cu tovarăşii săi o porneşte de-a lungul terasamentului. Când ajung sub viaduct, se despart.

Joe îşi caută o ascunzătoare potrivită prin apropiere. Nu trece mult şi o şi găseşte. O ridicătură mică de pământ, destul de îndepărtată de locul unde aşezase explozibilele, cu ceva mărăciniş pe dânsa, serveşte de ascunzătoare falsului cantonier. De acolo nu-l poate observa nimeni; el, însă poate, vedea totul ce se petrece în spatele lui.

În timpul acesta, Franz scoate afară dintr-o curte o trăsură, la care e înhămat un cal. Ducând calul de căpăstru se-ndreaptă spre viaduct. Acolo s-aşează pe capră şi rămâne în aşteptare.

Cele zece minute se scurg uşor.

Dinspre gară, se pot observa acum semnalele. Macazurile sunt făcute şi acceleratul are intrarea liberă.

Joe clatină din cap, cu sânge rece. El ştie bine ce se va-ntâmpla acum. De pe chipul său dispare orice zâmbet. Îşi strânge dinţii cu putere.

O împrejurare nenorocită şi Mască-Roşie cu însoţitorii săi

zboară în aer.

Dar când e vorba să câştige partida, Hector Rammont joacă cea mai periculoasă carte şi întotdeauna norocul îl favorizează.

Din depărtare se aude un fluierat lung, ascuţit.

Ca un şarpe uriaş, monstrul de fier se târăşte pe după colţul pădurii. Locomotiva gâfâie atât de tare, încât o auzi de la distanţă. Felinarele sunt încă aprinse, şi par nişte ochi de foc. Fumul se înalţă pe coşul negru, formând figuri fantastice în aer.

Joe ţine ochii larg deschişi. Nu-şi poate lua privirea de la locomotiva acceleratului. Creierul lui lucrează cu iuţeala fulgerului.

Maşina a ajuns acum la viaduct şi cu bubuituri de tunet vagoanele se rostogolesc deasupră-i.

Încă douăzeci… zece… cinci paşi…

Joe îşi dă capul pe spate, strânge palmele şi un sunet răguşit scapă de pe buzele sale.

Ceva groaznic, înfiorător s-a petrecut în clipa aceasta. Uriaşa locomotivă a trenului accelerat se ridică de parcă s-ar fi deschis iadul sub dânsa. Din toate părţile ţâşneşte fum, aburi şi foc. O detunătură grozavă, de parcă toată lumea ar sta să se prăbuşească, sparge văzduhul.

Semnalul de alarmă, pe care maşinistul l-a pus în funcţiune, în ultima clipă, ţipă sinistru, fără să mai poată fi oprit, căci bietul mecanic, aruncat ca o săgeată, zace de-acum pe terasamentul liniei.

Locomotiva se clatină, se apleacă într-o parte şi se afundă adânc în pământ.

Ca nişte şerpi întărâtaţi prea mult, şinele rupte în bucăţi sar în aer şi rămân câtva timp nemişcate.

Cartuşele de dinamită şi-au îndeplinit opera. Cele două vagoane de după maşină se încalecă şi se sfărâmă cu un zgomot infernal.

Uşi şi ferestre sar în toate părţile, bucăţi de geam sunt purtate până la moviliţa pe care Joe s-a ridicat acum în picioare. În momentul acesta nu mai e nicio primejdie pentru

dânsul. Nimeni nu-l va bănui cu ceva şi nu va găsi suspectă prezenţa lui aici.

Al treilea vagon se clatină şi el, alunecând în josul povârnişului.

Al cincilea, însă, rămâne neatins pe şine.

Un zâmbet de triumf scapă de pe buzele lui Joe.

— Calculul meu a ieşit la milimetru, murmură dânsul. Geamurile au fost sparte, osia ruptă, dar vagonul cu Mască-Roşie e nevătămat. Acum vom vedea ce va mai fi.

Totul se petrecuse într-o singură clipă. Catastrofa venise în mod atât de neaşteptat, încât nimeni nu era pregătit pentru dânsa.

Din gară se aude fluieratul sirenei de alarmă şi după o clipă de tăcere sinistră, aerul e străbătut de un ţipăt pornit din sute de piepturi. Sub dărâmăturile vagoanelor distruse zac călătorii şi vaietele lor umplu tot ţinutul înconjurător.

Dinspre gară vin de-a lungul liniei cârduri de oameni. Catastrofa fusese observată şi sosesc în ajutor.

. . . .

După cum ştim, Ochi-de-Pisică stătea în compartiment în faţa lui Mască-Roşie, şi, deoarece trenul era gata să intre în staţie, el nu vedea cum prizonierul său va fi în stare să-i scape din mână.

Deodată îşi întrerupse şirul gândurilor, auzi un zgomot infernal, se simţi apucat, parcă, de mâini nevăzute şi aruncat în sus cu o putere fantastică. Ca un fulger străbătu prin mintea lui gândul:

„Am dat peste o mină de dinamită şi sărim în aer!”

Privirea lui fixă întâlni faţa lui Mască-Roşie. Rammont fusese şi dânsul ridicat de pe locul său şi zvârlit de-a curmezişul prin compartiment. Dar el pare să fi fost pregătit pentru asta; el recade pe perne, în aşa fel că nu avusese de suferit nimic.

În clipa în care Hartenberg se izbise de peretele compartimentului, ale cărui geamuri se prefac în ţăndări, el îşi dă seama, că afacerea asta e opera Măştii-Roşii. N-are vreme

să-şi bată capul prea mult cu lămurirea cazului, totul se roteşte în vârtej nebun prin mintea sa, dar mâna-i dreaptă ţine strâns revolverul îndreptat spre Rammont, şi glontele porneşte…

Cel puţin să nu triumfe ticălosul, rămânând în viaţă.

Şi imediat, Hartenberg îşi pierde cunoştinţa. I se întunecă înaintea ochilor şi fără să-şi dea seama, trupul său se prăbuşeşte între cele două banchete ale compartimentului.

Acum nu mai poate fi vătămător şi Mască-Roşie poate însemna un nou succes pe răboj. De fapt, nu se poate încă ţine pe picioare, dar îşi dă seama că vagonul a rămas intact, în vreme ce cele dinainte zac distruse pe terasament.

Se apleacă asupra trupului neînsufleţit al lui Hartenberg şi-i smulge barba şi peruca albă. Îşi pune repede peruca şi vâră barba în buzunar. Privirea lui cade pe revolverul încărcat al detectivului. Degetele acestuia strâng ca într-un cleşte mânerul, dar Mască-Roşie izbuteşte, totuşi, să-i smulgă arma.

Un gând demonic pune stăpânire pe mintea lui: cu un singur glonte poate pune capăt vieţii îndârjitului său duşman. El ştie prea bine că e tatăl Alicei, care, la câţiva paşi doar mai încolo, aşteaptă cuprinsă de o spaimă sălbatică sau poate e şi dânsa leşinată. Dar Hector Rammont e un om practic şi nu se lasă influenţat de sentimentalism.

Aruncă o privire rapidă în jurul său. Afară, pe coridor, oamenii dau buzna, cuprinşi de panică. Toţi ţipă, de parcă şi-ar fi ieşit din minţi. Atunci lipeşte ţeava revolverului de tâmpla lui Hartenberg şi apasă cocoşul.

La naiba! Arma nu funcţionează. Începe s-o examineze cu atenţie, dar în spatele său se deschide o uşă şi auzul lui e izbit de un strigăt sălbatic:

— Vagonul ia foc! Afară, afară!

În acelaşi timp, Rammont se simte apucat de umeri şi e împins laolaltă cu ceilalţi călători, pe coridorul îngust.

În compartimentul din faţă o zăreşte pe Alice, cu chipul palid, ochii măriţi de groază, cu mâinile întinse în gol.

În trecere, el o apucă şi o trage după dânsul. Ea nu e leşinată. Îl recunoaşte chiar, dar din gâtlejul ei scapă doar un

sunet uşor.

Rammont o trage afară, la aer, şi când dânsa cade leşinată de groază, auzind ţipetele de ajutor ale răniţilor, el o ridică pe braţe şi porneşte cu ea spre viaduct. Acolo aşteaptă trăsura, cu Franz pe capră. Acesta aude şi dânsul strigătele de la locul catastrofei, vede oamenii îmbulzindu-se, dar el ştie că n-are voie să se mişte de-aici.

În aceeaşi clipă când Mască-Roşie o aşază pe Alice în trăsură, soseşte în goană un cantonier de cale ferată. Dintr-o singură mişcare e şi dânsul în trăsură. Biciul loveşte spatele cailor, şi trăsura o porneşte din loc. Nimănui nu-i dă în gând să urmărească pe fugari, căci catastrofa grozavă le răpise tuturor minţile.

Zadarnic aşteaptă poliţiştii sosirea Măştii-Roşii. Acuma aleargă cu toţii în grabă spre locul sinistrului.

Din toate părţile se aud strigăte de ajutor.

Prefectul poliţiei dă ordine scurte şi hotărâte oamenilor săi.

— Dacă Mască-Roşie se află în primele vagoane, spune el, atunci e sub dărâmături şi chiar dacă mai trăieşte, nu ne va putea scăpa. Să împresurăm celelalte vagoane şi să cercetăm fiecare compartiment în parte.

Când urcă scara vagonului al cincilea, care era încă în bună stare, de sub viaduct porneşte tocmai trăsura în care se află Mască-Roşie şi ceilalţi.

Ochi-de-Pisică rămâne numai puţină vreme în nesimţire. Se pare căi voinţa acestui om e atât de puternică încât învinge până şi leşinul.

Acum deschide ochii şi mâinile sale se sprijină de podea, căutând să se ridice. În clipa aceasta el aude glasul prefectului de poliţie. Îl cunoaşte bine pe acesta, şi, ca magnetizat, se ridică în şezut.

— Excelenţă! îngână el, şi-şi trece mâna prin părul vâlvoi, căutând peruca... Eu sunt... Ochi-de-Pisică.

Compartimentul e inundat de poliţişti, şi aceştia ajută detectivului să se ridice.

— Unde-i Mască-Roşie? întreabă Hartenberg, căci îşi dăduse de-acum seama că se află singur.

Prefectul îl priveşte întunecat:
— L-ai avut aici cu dumneata, nu-i aşa?
— Da, aici a fost, şi l-am ţinut în şah cu revolverul. Doar câteva clipe şi l-aş fi trimis pe lumea cealaltă. Dar diavolul mi-a rânjit în faţă, profeţindu-mi că-l voi scăpa iarăşi din mână.
Prefectul răspunde cu glas cam aspru.
— Îmi pare rău, dar trebuie să-ţi comunic că n-am văzut nicio urmă a ticălosului. Se pare că individul ăsta e într-adevăr în legătură cu diavolul. Crezi că are vreun amestec în catastrofa asta?
— Da, Excelenţă, sunt ferm convins chiar, răspunse Hartenberg.
— Dar trebuia să se aştepte că va fi şi el distrus?
Ochi-de-Pisică, care-şi învinge cu greu slăbiciunea, priveşte afară, pe fereastră.
— Excelenţă, el ştia că numai primele trei sau patru vagoane vor fi distruse; al cincilea, în care ne aflam noi amândoi, a rămas în picioare. Se putea aştepta pe bună dreptate, că izbitura ne va arunca spre tavan; dânsul era pregătit pentru asta… eu, însă, nu… Şi astfel, individul a înregistrat încă un succes.
Prefectul stă năuc în faţa detectivului.
— Cu toate acestea, tot nu pricep încă, spune el. L-ai surprins în tren şi dumneata însuţi ai trimis telegrama astă-noapte. Cum se explică atunci că el a putut lucra mai repede ca dumneata?
O clipă, Hartenberg priveşte întunecat în jos, apoi murmură:
Există o singură explicaţie, Excelenţă: Mască-Roşie avea vreun complice în tren, care şedea în alt compartiment, şi care a urmărit toate mişcările mele. Desigur că acest complice a expediat şi el o telegramă, în acelaşi timp cu mine.
— Dar către cine? întrebă prefectul poliţiei.
— Asta n-o ştiu deocamdată, răspunde Ochi-de-Pisică, dar bănuiesc că se află în oraşul acesta oameni, care nu aşteaptă decât ordinele venite de la Mască-Roşie. Că lucrează cu

îndemânare şi merg la sigur, ne-o dovedeşte grozava catastrofă.

Prefectul poliţiei se dă îndărăt cu un pas, pumnii i se strâng şi chipu-i devine palid.

— Omul ăsta e în legătură cu diavolul, vă rog să mă credeţi! scrâşneşte el.

— Şi chiar dac-ar fi aşa, răspunde Hartenberg, eu tot voi continua lupta cu dânsul.

Capitolul 54 – La „Kempinski”

Din Alexanderplatz[4] mergi doar câteva minute de-a lungul străzii Prenzlauer şi ajungi într-un cartier al metropolei, pe care unii nu-l prea cunosc. Câteva străzi paralele formează aşa-zisul „cartier al mizeriei”. Câteva posturi duble de poliţişti stau la intrarea străduţelor vechi şi strâmte.

În strada Kanonier se află un număr de restaurante cunoscute, cu personal feminin. Semnul caracteristic, felinarul roşu sau albastru deasupra intrării, nu lipseşte nicăieri. În cea mai mare parte, localurile acestea sunt obligate de poliţie să închidă la ora unsprezece seara, dar unele din ele ţin deschis până dimineaţa.

În apropiere se află şi restaurantul „La împărăteasa Saharei”. O scară exterioară, duce în încăperile de sus. O pianină electrică face un zgomot infernal servind publicului ultimele dansuri şi melodii ale teatrului „Metropol”.

Vizitatorii acestui local aparţin celor mai felurite clase sociale. Se văd printre ei tineri cu feţele supte cărora viciul le-a pus pecetea pe chip. Cu părul răvăşit pe frunte, cu pălăria de fetru dată pe ceafă – pentru că aşa cere moda – ei constituie tipul perfect al tinerilor decăzuţi. Sunt şi femei, după cum lesne vă închipuiţi. Dar e destul să le priveşti în faţă sau să le observi îmbrăcămintea lipsită de gust, pentru ca să-ţi dai seama ce fel de femei sunt.

---

[4] Piaţă în inima Berlinului şi în acelaşi timp centrul geometric al marelui oraş.

Într-una din încăperile localului e mare tămbălău în seara asta. O mică societate stă la o masă a cărei faţă e pătată cu cele mai felurite calităţi de bere sau vin.

E aproape de miezul nopţii şi chefliii noştri sunt într-o dispoziţie cum nici nu se poate mai bună. În fruntea lor stă unul pe care-l cunoaştem de-acum din alt loc. E Hermann Erbach, care şi-a pus la bătaie cele trei mii de mărci luate de la moştenitoarea lui Grosser, cheltuind cea mai mare parte dintr-înşii în tovărăşia proxeneţilor şi cocotelor.

El fusese pe vremuri unul din cei mai vestiţi şi bine plătiţi călăreţi de circ, dar în ultimul timp căzuse din treaptă-n treaptă. Acum, chiar dac-ar avea dorinţa să primească un angajament undeva, n-ar fi în stare să călărească nici măcar cinci minute într-un manej. Muşchii săi şi-au pierdut tăria şi elasticitatea şi niciun cal nu l-ar mai purta în spinare pe „Monsieur Charrey”. Afară de asta nici nu mai are plăcere pentru meseria de altădată.

După părerea lui, îi stătea la dispoziţie un nesecat izvor de bogăţie, fără să fie nevoit să mişte un singur deget. Avusese doar o idee minunată, căsătorindu-se cu mica Berta Walther, la Londra. Dar despre asta nu trebuiau să ştie nimic prietenii şi prietenele sale. Cu taina aceasta o avea în mână pe tânăra văduvă a multimilionarului bancher, şi acum avea să înceapă pentru el o viaţă, pe care nici în visurile sale cele mai îndrăzneţe n-o întrezărise.

Chelnerul tocmai aduce alte două sticle cu şampanie. În fundul sălii se zăreşte figura zâmbitoare a patronului, care se împrietenise repede cu Hermann Erbach, după ce constatase că tânărul e în franci, cum se spune. Şi când acesta veni la dânsul pentru prima oară, patronul îşi reaminti de figura lui.

Era fapt generalmente cunoscut, că proprietarul restaurantului dădea clienţilor săi tot soiul de informaţii, sfaturi şi, când vine la o adică îi ajuta şi cu fapta, dacă ieşea ceva de aici. Astfel se făcuse că şi Hermann Erbach venise la dânsul şi-i solicitase o convorbire. În decursul acesteia, îi dădu de înţeles că peste puţin timp avea să pună mâna pe bani, dar că nu sosise încă momentul ca să ridice pretenţii.

Patronul, un om frecat, nu căută să afle mai mult, pentru a nu veni în conflict cu legea.

Nu prea punea mult temei pe flecăreala vagabondului care se legăna pe scaun în faţa lui, îmbrăcat în haine zdrenţuite şi cu ghete rupte în picioare. Cu toate astea, el deschise un credit lui Erbach, căci nu se putea şti dacă afacerea nu va aduce roade odată şi odată. Şi aşa se şi întâmplă: Hermann Erbach puse mâna pe franci. Birtaşul ar fi vrut acum să ştie cum s-au întâmplat faptele. Dar fostul călăreţ de circ era destul de deştept ca să-şi ţină gura. Mai rămânea speranţa ca să-l ia gura pe dinainte, într-o zi când va fi beat.

Astă seară, Erbach trăsese la măsea mai mult ca de obicei. În cursul după-amiezii, invitase o mulţime de cunoscuţi şi prieteni la teatrul „Metropol”, şi s-au amuzat de minune. După terminarea reprezentaţiei au pornit-o în maşini spre „cartierul mizeriei” şi-l cinstiră pe proprietarul „Împărătesei Sahara” cu vizita lor.

— Băieţi! strigă deodată Erbach, ridicând paharul cu şampanie, mâine noapte mergem cu toţii la „Arcadia”. Astăzi a fost ce-a fost, dar mâine o facem lată. Plătesc eu totul. Hai noroc!

Exclamaţii vesele întâmpinară aceste cuvinte. Trecuse de miezul nopţii şi deoarece Erbach nu prea avea poftă să plece acasă, îşi târî tovarăşii de chef până la Alexanderplatz, unde urcară cu toţii într-o maşină. În goană nebună porniră spre Leipzigerstrasse, oprind în faţa portalului hotelului „Kempinsky”[5]. Portarul de la intrare îi măsură din creştet până-n tălpi şi-şi spuse el ce-şi spuse în gândul lui, dar deoarece n-avea niciun motiv, să le refuze intrarea, se văzu silit să le deschidă uşa.

Erbach, care purta un costum elegant şi mergea în frunte, îşi conduse tovarăşii pe scara aurită spre încăperile de sus. Lumea stătea în jurul meselor acoperite cu feţe albe ca neaua. Chelnerii roiau ca furnicile în jurul muşuroiului. Un bâzâit de glasuri amestecate umplea încăperea.

Erbach găsi repede o nişă şi toată şleahta lui luă loc în

---

[5] Local elegant în centrul Berlinului.

fotolii.

Deoarece băuseră cam multişor, nu mai ţinură seamă de locul unde se află şi-şi dădură drumul… Directorul localului interveni în câteva rânduri, atrăgându-le atenţia că ceilalţi clienţi nu se prea împacă cu larma aceasta. Dar Erbach şi tovarăşii, săi nu se prea sinchiseau de ceilalţi..

Şampania începu din nou să curgă în valuri.

— Ei, al naibii! exclamă pe nepusă masă unul din cheflii, adresându-se fostului călăreţ de circ, ia spune dragă, unde şi când ai câştigat lozul cel mare? Pe mine doar nu mă poţi orbi. Nu-s nici opt zile de când…

Se întrerupse, căci un pahar plin cu şampanie îi zbură în obraz.

Deşi dăduse pe gât cam multişor, Hermann Erbach îşi mai păstrase încă limpezimea minţii, ca să întrerupă la vreme intervenţia tovarăşului său de chef.

Chelnerul strânse repede cioburile de pe jos, şi interzise pe ton politicos dar energic, să se mai dedea la asemenea giumbuşlucuri.

Individul astfel apostrofat mârâi ca o pisică bătută şi se afundă în fotoliul său, dând pe gât restul de şampanie din pahar.

Un braţ se aşeză mângâietor pe umerii lui Erbach.

— De ce eşti atât de încăpăţânat, scumpule? întreabă frumoasa femeie. Îţi închipui, cred, că suntem cu toţii curioşi. Oare nu trebuie să aflăm unde se află izvorul fericirii, la care se adapă Hermănuţă al nostru?

Fostul călăreţ de circ se afundă, îmbufnat, în fotoliu.

— Dacă aţi afla, aţi face ochii mari, răspunde el. Ei bine, vă spun: zeiţa fericirii mele este o femeie, şi încă una tânără şi frumoasă ca un înger.

Un hohot de râs general fu răspunsul.

— Dar unde o ascunzi atât de bine, de nu se vede niciodată? întreabă unul.

— Asta e taina mea, răspunde Erbach şi zâmbeşte ciudat. Vă-nchipuiţi poate că atunci când se vor evapora cele câteva monezi pe care le am în buzunar s-a sfârşit cu fericirea mea.

Vă-nşelaţi amarnic însă! Buzunarele îmi vor fi goale, mă voi prezenta într-o casă elegantă, unde locuieşte o femeie tot atât de elegantă, tânără şi frumoasă, şi-i voi spune: „Scumpa mea copiliţă, fii te rog bună şi deschide caseta bătrânului şi fă-l fericit pe odorul tău”. Şi atunci, fără să spună o vorbă frumoasa îmi va îndeplini dorinţa.

În jurul mesei se face tăcere. Toate privirile sunt îndreptate asupra lui Hermann Erbach. Se bucură nespus de efectul cuvintelor sale, şi simte imboldul să destăinuiască şi mai mult.

— Credeţi poate că sunt beat şi de aceea vorbesc în felul acesta? spune el cu glas de stentor. Depinde numai de mine şi de inima mea bună, dacă să tac sau să vorbesc. Două cuvinţele să rostesc numai şi femeiuşca aceea frumoasă şi tânără, înfundă închisoarea.

În clipa aceasta se produce mişcare la masa vecină, un tânăr elegant îmbrăcat se ridică de la locul său şi se apropie de nişa în care se află Hermann Erbach şi compania.

Tânărul în chestie nu e nimeni altul decât Erwin de Bergen. Se afla în societatea câtorva cunoscuţi şi întâmplarea, sau nenorocul, făcuse să se aşeze la o masă din apropierea nişei cu pricina.

Tânărul baron fu izbit din primul moment de glasul neplăcut al călăreţului de circ. Îşi frământa creierul să afle unde mai auzise cândva vocea aceasta, întoarse puţin capul şi examină trăsăturile vorbitorului. Apoi, ca lovit de trăsnet el se dădu îndărăt căci cu toată schimbarea exterioară a lui Erbach, Erwin recunoscu, totuşi, imediat pe bărbatul pe care-l întâlnise în salonul lui Margot.

Din clipa aceasta nu-i scăpă niciun cuvânt din ceea ce se vorbea dincolo. Fiecare silabă ţintea asupra sărmanei Margot. Dar Erwin nu pricepea cum omul acesta cu exteriorul atât de schimbat acum, îndrăznea să arunce astfel de insulte. Ce legături existau între dânsul şi tânăra văduvă a bancherului? O cunoştea pe Margot dinainte? Asta părea exclus.

Prietenii tânărului baron fură puşi repede în cunoştinţă asupra chestiunii. Câteva cuvinte lămuritoare fură de ajuns.

Erwin le mai spuse că nu poate îngădui ca o tânără femeie, atât de scumpă lui, să fie insultată de individul acesta, care se vedea cărei clase aparţine, judecând după societatea în care se afla. Când îşi pierdu răbdarea, sări în sus, şi după o clipă stă în faţa fostului călăreţ de circ, căruia i se adresează pe un ton rece:

— Fii, te rog, bun şi vino puţin cu mine, afară! Am să-ţi vorbesc ceva important.

Hermann Erbach se sprijină cu mâinile de fotoliu şi se ridică încet.

Cu o expresie de furie se uită ţintă la tânărul baron. Îl recunoscuse şi dânsul şi ştia pe cine are în faţă.

Blestemă clipa când i-a dat în gând să-şi dea drumul gurii, dar pe de altă parte, tânărul baron să nu care cumva să-şi închipuie că va putea pune cu botul pe labe pe un om de teapa lui Hermann Erbach!

— Ce vrei de la mine? Te opresc să mi te amesteci în treburile mele! M-ai înţeles? răcneşte el către baron.

Acesta se făcu palid ca un cadavru şi părea că e gata să izbucnească din clipă în clipă. Se stăpâni, totuşi, şi apropiindu-se şi mai mult de masă, repetă cererea pe ton poruncitor.

— Şi dacă n-am poftă să ascult de ordinele unui oarecare? spuse fostul călăreţ de circ, pe ton batjocoritor.

— Atunci voi găsi eu mijloace să-ţi dau pedeapsa cuvenită pentru obrăznicia dumitale, în alt loc. Un ticălos ca dumneata merită să fie biciuit.

Hermann Erbach lovi cu pumnul în masă, şi câteva pahare se sparseră cu zgomot. Chelnerii se apropiară încetişor.

— Te rog, dragă baroane se adresează unul din invitaţii lui Erwin, către acesta, ţine seama de locul unde ne aflăm. Individul ăla de colo are înfăţişarea unui întreţinut şi nu-ţi face deloc cinste să te iei la ceartă cu o astfel de poamă.

Dar nici de data asta Erwin nu ţine seama de sfatul ce i se dă. El simte în mod sigur că individul acesta, pe care-l întâlnise de-acum în casa bancherului într-o situaţie ciudată, stăpâneşte o taină a lui Margot şi o terorizează acum pe biata

femeie cu dânsa.

Convingerea aceasta îi răpeşte ultima rămăşiţă de judecată. Fie ce-o fi! I-ar fi de-ajuns ca ticălosul să scape un singur cuvânt, din care să poată deduce despre ce e vorba.

Călăreţul de circ apucă acum gâtul unei sticle golite pe jumătate şi în vreme ce ochii săi aruncă fulgere de mânie, se pregăteşte să azvârle sticla. Dar înainte să poată face asta, Erwin îl izbeşte cu atâta putere în piept, încât sticla sare în perete.

Şi până să vină chelnerii în ajutor, Erbach se năpusti asupra baronului.

— Asta trebuie să mi-o plăteşti, măgarule! urlă dânsul şi strânge pumnii.

Dar de data aceasta tovarăşii săi intră şi ei în joc şi nu-i mai dau răgazul să procedeze la fapte. Doi din ei îl împing înapoi în fotoliu pe fostul călăreţ de circ, care loveşte aerul cu mâinile.

Drept ca o lumânare, dar palid încă, baronul stă la masa sa.

— Să mergem, dragă Erwin, îi şopteşte un domn din societatea lui.

— Nu! exclamă Erwin, cu hotărâre. Întâi să-mi spună ticălosul acela, cum de-şi îngăduie să împroaşte cu murdărie o femeie fără apărare. Întâmple-se ce s-o întâmpla, dar eu nu plec de aici, până nu capăt răspuns.

Erbach aude cuvintele acestea şi izbucneşte în râs.

— Aşadar, nobilul domn a priceput, totuşi, despre cine e vorba? strigă el, ca să-l audă toţi. Stau cu plăcere la dispoziţie! Desigur că ţi s-au aprins niţeluş călcâiele după micuţa văduvioară, stimabile? Îmi pare nespus de rău. De data asta vii prea târziu. Nu-i nimic de făcut, onorabile. Aici sunt eu înaintea dumitale.

La auzul acestor cuvinte, Erwin spumegă de furie.

— Ticălos ordinar! răcneşte dânsul. Încă o singură vorbă de felul acesta şi te strivesc cu scaunul ăsta!

Dar ameninţarea aceasta nu face decât ca fostul călăreţ să izbucnească într-un hohot de râs şi mai obraznic. El îşi dă bine seama că Erwin de Bergen nu-şi va putea traduce în fapt

ameninţarea, căci chelnerii stau de-acum în jurul lui. Lumea de la mesele vecine aşteaptă plină de nerăbdare să audă restul acuzaţiei beţivului, şi faptul acesta sporeşte întărâtarea tânărului baron.

— E de-ajuns doar s-o ating niţeluş pe micuţa văduvă, strigă Hermann Erbach, şi să vedeţi ce ochi galeşi îmi face! Da, trebuie numai să te pricepi în afacerile astea! Şi dacă se întâmplă să facă nazuri cândva, e de-ajuns să fac doar o mutră şi imediat face sluj la picioarele mele, ca un căţeluş! Aşa, acum ştii cum stă chestia, domnule papă-lapte. Şi dacă-ţi vine la socoteală, n-ai decât s-alergi la dânsa şi să-i repeţi ce ţi-am spus; pe mine nu mă jenează deloc asta, căci micuţa e a mea, şi „Monsieur Charrey,” nu lasă atât de uşor din mână prada.

Cu aceste cuvinte se întoarce spre ai săi, râzând, şi ia unul din paharele pline de pe masă:

— Noroc, băieţi! strigă cu o voce de stentor.

Apoi aruncă pe masă o bancnotă de o sută de mărci, pentru chelner, şi face, un semn tovarăşilor săi.

— Nu-mi mai place aici! Mutra ăluia de colo mi-a stricat toată dispoziţia. Dar Berlinul e mare şi mai sunt localuri, slavă Domnului! Înainte de răsăritul soarelui, niciunul din noi nu trebuie să meargă la culcare.

Chelnerul făcu nota de plată şi deoarece bancnota de o sută de mărci acoperea cu prisosinţă consumaţia, el făcu o închinăciune adâncă, politicoasă. Ce-i păsa lui, de la cine primea bacşişul acesta princiar! Cu atât mai mult, cu cât scandalagiii se cărau.

Ultimele cuvinte ale lui Erbach îl întărâtară peste măsură pe Erwin de Bergen. Zadarnic încearcă să se repeadă la ticălos şi să-l doboare. Căci nu numai chelnerii, ci şi ceilalţi clienţi îl înconjoară şi-l împing tot mai departe de masa adversarilor.

Epuizat şi respirând din greu, baronul, enervat peste măsură, cade într-un fotoliu şi-şi trece cu mâna peste fruntea plină de sudoare.

— Ce-a fost asta? murmură dânsul, ca un rătăcit.

Nimeni nu-i poate răspunde. Cei din jurul său înalţă doar din umeri.

Grupul lui Erbach înaintează prin sala elegantă. Călăreţul de circ încearcă să se apropie de locul unde se află Erwin, dar femeile în societatea cărora se află îl silesc să renunţe la această intenţie.

Când ajung jos, se urcă cu toţii într-o maşină şi Erbach strigă şoferului numele unui alt local de noapte.

După un sfert de oră, Erwin de Bergen coboară scara cu ornamentaţii aurite. Chipul său e palid ca al unui cadavru. Portarul îşi scoate şapca, înclinându-se politicos. Dar Erwin nu-l vede. Îi vâjâie în urechi de parcă mii de clopote ar suna în depărtare şi în vreme ce se-ndreaptă spre casă, o întrebare îl chinuie: „Ce legături există între individul ăsta ordinar şi Margot? Să fie oare numai taina naşterii ei, sau mai e şi altceva la mijloc?”

Dar nimeni nu-i poate da un răspuns mulţumitor în momentul de faţă.

Capitolul 55 – La mormântul unei nefericite

Seara se lasă încetişor. Ultimele raze ale soarelui se joacă deasupra crucilor şi pietrelor de pe mormintele cimitirului. Departe, deasupra aglomeraţiei de case, cerul se colorează în roşu, ca după o luptă crâncenă.

Clopotele sună prelung, ca o simfonie a înserării.

O femeie îmbrăcată în negru, cu faţa acoperită de un văl des, se apropie de poarta de fier a cimitirului. Aceasta e încă deschisă şi necunoscuta păşeşte înăuntru. Un paznic îi iese în întâmpinare, întrebând-o ceva. Femeia răspunde cu glas şoptit şi imediat capătă permisiunea de a merge mai departe.

Ea îşi urmează calea încetişor. Nu caută mult, căci se pare, că nu face pentru prima dată drumul acesta.

În fund de tot se află mormintele sărăcimii. Aici sunt prea puţine monumente mai arătoase, adesea doar o cruce de lemn indică locul unde odihneşte un suflet obosit.

Pe ici, pe colo, se văd copăcei, dintre care unii sunt încă în floare. Vântuleţul de seară mişcă crengile şi frunzele freamătă duios, de parcă şi-ar istorisi poveşti tainice.

Femeia rămâne locului şi priveşte în jurul ei. Nimeni n-a urmărit-o. E singură de tot în cimitir, încă doi, trei paşi şi se opreşte în faţa unui mormânt proaspăt, cu o cruce de lemn la căpătâi. Numele scris cu negru glăsuieşte: *Margot Hartenberg*. Atât şi nimic mai mult. Ceva mai jos, pe o tăbliţă, se poate citi data morţii.

Femeia în doliu se lasă în genunchi şi-şi dă la o parte vălul. Îşi împreună mâinile şi rosteşte o rugăciune plină de simţire.

Nu e nimeni alta decât poliţista pariziană Antoaneta, denumită «Vipera», care, mânată de o nelinişte continuă, venise din nou la cimitir pentru a se ruga la mormântul acesta.

De când îl întâlnise pe călăreţul de circ la morga din Berlin şi auzise din gura lui ciudatele cuvinte, ea nădăjduieşte că aceea care zace aici nu este Margot, ci cealaltă necunoscută.

Tovarăşul ei francez, doctorul Bertrand, fusese necontenit ocupat să limpezească taina aceasta. „Vipera" ştie bine că Ochi-de-Pisică, fostul ei bărbat, ar fi în măsură să-i dea lămuriri în această privinţă dar tot aşa de convinsă e că dânsul va refuza. Apoi mai are şi alt motiv tainic, să-şi facă singură investigaţiile, ajutată doar de doctorul Bertrand. Acesta din urmă citi imediat după plecarea călăreţului de circ afişul placardat şi pe baza acestuia făcu deducţiile următoare. O siguranţă absolută nu dobândise, e drept, căci Margot aproape că nu ieşea deloc din vila Grosser, încât nici tatăl ei n-ar fi recunoscut-o.

Femeia îngenuncheată în faţa mormântului îşi ridică deodată capul şi caută să pătrundă întunericul care se lăsase între timp. Auzul ei percepuse un zgomot, care-i spunea că se apropie cineva. Se ridică imediat şi se ascunse îndărătul unui copăcel.

Mormântul sărmanei sinucigaşe stă iarăşi părăsit. Zgomotul paşilor ce se apropie devine tot mai pronunţat şi printre cruci şi morminte îşi face apariţia o făptură zveltă. „Vipera"

observă îndată că şi noua sosită poartă un văl pe faţă. Poate că e numai o străină care caută şi dânsa mormântul unei fiinţe scumpe.

Necunoscuta se apropie tot mai mult şi acum a ajuns în faţa locului de veci al lui Margot Hartenberg. În mâna dreaptă are o coroană de flori naturale, pe care o aşază pe mormânt. Apoi, străina se lasă în genunchi şi începe să se roage.

Din ascunzătoarea ei, „Vipera” a urmărit fiecare mişcare a noii venite. În zadar caută, însă, să recunoască trăsăturile ei, căci femeia nu-şi descoperă faţa.

Deodată, însă, se petrece ceva neaşteptat. Femeia se roagă cu glas din ce în ce mai tare şi un plâns convulsiv îi saltă pieptul. Întinzând amândouă mâinile, tânăra femeie, căci după toate aparenţele e tânără, îşi lipeşte fruntea de moviliţa de pământ. De sub florile în care şi-a îngropat capul se aud suspine înăbuşite.

„Vipera” se apropie încetişor. Acum nu se mai poate reţine. Trebuie să privească chipul acestei femei. În faţa mormântului rămâne locului, respirând din greu.

De-odată, gura ei se deschide şi un ţipăt îi scapă de pe buze:

— Margot!

Femeia îngenuncheată sare în sus şi îşi întoarce faţa spre doamna în negru, o clipă doar se pare că vrea să fugă, dar apoi îşi lasă braţele în jos. Recunoscuse în „Vipera” pe femeia care o dusese la dânsa acasă în noaptea aceea de groază, apoi îi dăduse misiunea cunoscută la castelul Hohenegge. Simţea instinctiv că n-o ameninţa nicio primejdie din partea acestei femei. Dar în acelaşi timp îşi făcea imputări că nu-i dăduse nicio veste străinei până astăzi, căci se temea să nu-şi trădeze taina.

Încetişor şi aproape în mod mecanic, ea îşi ridică voalul des şi-l dă la o parte. Şi în aceiaşi clipă „Vipera” se năpusteşte asupra ei şi într-o agitaţie de nedescris îi apucă mâinile.

— Tu eşti! Mormântul te-a redat vieţii! Văd din nou chipul tău scump şi simt căldura mâinilor tale! murmură pătimaş buzele femeii îndoliate. Ştii tu ce-am îndurat şi ce-am păţit

până-n clipa aceasta?! Te-am crezut moartă, ca toată lumea.

Margot se simte profund mişcată din cuvintele acestea calde, tremurate.

— Am venit aici, şopteşte ea, cu teamă, să pun o coroană pe mormântul acesta, care ascunde o taină adâncă.

— Ştiu asta, scumpă copilă! răspunde „Vipera” fără să dea drumul mâinilor lui Margot. Şi pe mine m-a mânat ceva spre locul acesta, căci zadarnic căutam linişte. Faptul că te-am găsit astăzi, este un semn al destinului. Cum îţi merge? Te văd şi pe tine purtând doliu, dar nu ştiu după cine.

Margot se află acum în faţa unei dileme primejdioase şi cu iuţeala fulgerului se gândeşte dacă trebuie să-ncerce a scăpa prin minciună, sau dacă n-ar fi mai bine să mărturisească totul acestei femei, către care se simte atrasă de un simţământ ciudat, nelămurit.

„Vipera” pare că ghiceşte ce se petrece în sufletul tinerei femei.

— Ai trecut prin evenimente grozave, copila mea, spune ea repede. În trăsăturile tale obosite citesc un roman lung şi tulburător. Dar dacă există în lumea aceasta vreun om care să-ţi poată veni în ajutor, acela sunt eu. Fii încredinţată de asta!

Margot îşi luase hotărârea.

— Vă voi spune totul, exclamă dânsa, căci am deplină încredere în dumneavoastră. Şi ştiu că mă iubiţi, chiar mai mult decât propriul meu tată.

O umbră întunecată învăluie chipul parizienei.

— Nu te-a primit încă nici acum înapoi în casa lui? Nu te ajută din toate puterile, de vreme ce s-a stabilit în mod sigur că Mască-Roşie a făptuit crima în castelul Hohenegge?

Margot îşi duce mana la ochi şi răspunde îndurerată:

— El ştie că sunt nevinovată şi poate că m-ar fi reprimit în casă, dar o femeie căzută nu trebuie să-i treacă pragul.

„Vipera” tresare, apoi apucă din nou mâinile lui Margot.

— Cine a fost? Oare Mască-Roşie, demonul acesta, a făptuit şi crima asta grozavă?

Nefericita femeie clatină capul.

— Nu el! Mai curând m-aş fi gâtuit singură, decât să fi devenit jertfa lui. Altul a fost… Eberhard de Hohenegge, care a vrut să mă ia de soţie şi a întărit făgăduiala aceasta cu mii de jurăminte.

Urmează o clipă de tăcere adâncă.

— Sărmană Margot! murmură „Vipera”.

Apoi o cuprinde cu braţele şi o trage la pieptul său.

— Am suferit şi eu ca tine, copila mea, şi cuvintele tale redeschid răni vechi în inima mea. Să vorbim mai bine despre viitor, căci acum sunt eu alături de tine şi te voi apăra, orice s-ar întâmpla.

Câteva minute cele două femei mult încercate rămân una în braţele celeilalte, apoi „Vipera” apucă mâinile lui Margot.

— Să părăsim locul acesta trist, spune ea, încetişor. Taina din mormântul pe care-l avem în faţa noastră va mai rămâne un timp întunecată, căci nu trebuie, probabil, s-o dezvăluim încă.

Cele două femei păşesc alături prin cimitir, apropiindu-se de ieşire.

— Trăsura mea aşteaptă în faţa porţii, spune Margot când ajung afară.

„Vipera” dă doar din cap.

Desigur că o surprinde faptul că Margot poartă o toaletă de doliu atât de elegantă şi venise aici în echipajul acesta luxos, dar găseşte mai nimerit să nu pună nicio întrebare, până când protejata ei nu va vorbi singură.

Numai când urcă în trăsură, cutează să spună:

— Dacă vrei, putem sta de vorbă la mine acasă. Acolo suntem în deplină siguranţă.

Margot dă din cap încetişor.

— Am motive să vă rog a mă urma în altă parte, răspunde ea.

S-au aşezat în trăsură şi vizitiul dă bice cailor fără să întrebe ceva.

Cele două femei schimbă doar câteva cuvinte în cursul drumului. În cele din urmă trăsura opreşte.

— Am ajuns! spune Margot, cu voce tremurată. Să nu vă

miraţi de nimic din ce veţi vedea aici. Sus în camera mea vă voi povesti totul!

Vizitiul trăsese de clopot şi un servitor deschise. „Vipera” îşi dă seama îndată că Margot e stăpână în casa asta. Ele străbat un vestibul şi urcă apoi o scară de marmură, spre apartamentele de sus.

Ajunse în budoarul micuţ şi simpatic, Margot se lasă într-un fotoliu de mătase, în vreme ce „Vipera” priveşte cercetătoare în jurul ei.

— Unde suntem aici? întrebă ea, încetişor.

— În vila decedatului bancher Grosser, care a fost rănit mortal de Mască-Roşie şi apoi a sucombat de pe urma aceasta, răspunde tânăra femeie.

— Şi tu, copila mea, ce rol ai în afacerea asta?

— Sub numele unei alte nenorocite m-am cununat cu bătrânul pe patul de moarte, şi am devenit în acelaşi timp moştenitoarea întregii lui averi.

„Vipera” îşi duce mâinile la tâmple. Ceea ce auzise acum, o lasă înmărmurită de surpriză.

— În locul alteia? murmură dânsa.

— Da, cealaltă se numea Berta Walther. Ea e aceea care odihneşte în mormântul... meu. În câteva cuvinte vă voi dezvălui tot misterul.

Fără s-o întrerupă cu niciun cuvânt, „Vipera” ascultă destăinuirile lui Margot, care relatează pe scurt şi lămurit ceea ce s-a întâmplat în ultimele săptămâni. De-abia când tânăra văduvă a terminat, pariziana ridică capul şi în ochii ei lucesc lacrimi.

— Ai suferit mai mult decât bănuiam eu. Şi, din nefericire, nu cunosc niciun mijloc pentru a limpezi această dramă a vieţii. În faţa lumii e bine să rămână moartă Margot Hartenberg. Poate că în felul acesta vom avea putinţa, să-l demascăm mai curând pe demonul acela înfiorător, Mască-Roşie. Pe sărmana Berta Walther n-o mai putem învia doar, şi spuneai singură că bancherul muribund şi-a exprimat dorinţa să păstrezi ultima taină a vieţii sale.

Se pare că femeia trece sub tăcere ceva, care o apasă greu

pe suflet. De câte ori deschide gura să dezvăluie lucrul acesta, teama i-o închide din nou.

— Din ziua când te-am însărcinat cu o misiune importantă la Hohenegge, nu te-am mai văzut. Margot, încercarea ta de a pune mâna pe caseta cu scrisori, pare c-a dat greş, căci altfel ai fi venit la mine. Un singur lucru te rog să-mi spui, pentru liniştirea mea: în mâinile cui se găsesc acele scrisori?

Margot îi zugrăveşte atunci felul cum a decurs aventura ei de la castelul Hohenegge.

— Baroana de Brissac a dat peste mine şi după o luptă scurtă mi-a smuls documentele! încheie, dânsa.

— Şi ce s-a întâmplat apoi?

Margot descrie şi evenimentele ulterioare.

„Vipera” se apropie atunci de dânsa şi-i pune mâna pe umăr.

— Fii sinceră cu mine, te implor, copila mea. Ţi-ai aruncat privirea pe scrisori? Ştii ce cuprind ele?

Margot cade în genunchi în faţa parizienei.

— N-am vrut s-o fac şi nici n-am făcut-o din curiozitate. Cu voinţa fermă să vă aduc pachetul de scrisori, fără să-l deschid, am intrat în castel, dar în ultima clipă mi-a căzut din mână, şi panglica cu care era legat s-a rupt. Am citit doar câteva rânduri, dar asta mi-a fost de ajuns ca să cunosc taina de la Hohenegge.

— Tu ştii că fiul contelui ucis?...

Margot priveşte în pământ.

— Ştiu! spune dânsa. Răspundeţi-mi numai la un singur lucru, care mă chinuie nespus: unde se află celălalt, care ar avea dreptul să-l alunge pe Eberhard de Hohenegge?

Cu sprâncenele încruntate „Vipera” priveşte ţintă într-un ungher al odăii.

— Nu ştiu, murmură ea, de-abia auzit. Ani de-a rândul am căutat necontenit, mirosind orice urmă, ca un câine de vânătoare. Dar tot dorul meu, toată dragostea mea maternă, n-a dat rod. Poate că e mort demult! Şi asta este, desigur, şi punctul pe care se sprijină şi frumoasa baroană de Brissac, care a dobândit prin furt documentele cu pricina. Ea ştie bine,

că nimeni n-o poate porni împotriva ei pe bază legală, dar acum e vorba de dus o luptă tainică şi cu atât mai periculoasă. Ştii tu că eu o consider pe baroană drept o tovarăşă ascunsă a Măştii-Roşii?

Cu un strigăt înspăimântat, Margot sare în sus.

— Nu, nu, asta e cu neputinţă, ar fi cel mai grozav lucru ce s-ar putea întâmpla. Leonie este logodnica lui Eberhard şi el o va lua de soţie.

— Eşti atât de sigură că o şi iubeşte, copila mea?

Tânăra femeie îşi lasă capul la piept.

— Sigură nu sunt, dar ştiu că femeia aceea are toate mijloacele în mână, pentru a-şi îndeplini dorinţa.

— Vrei să spui că-l poate sili pe conte?

— Da, aşa va face!

„Vipera” dă din cap neliniştită.

— Crezi oare că ea îl ameninţă cu taina pe care o cunoaşte? Că-l va nenoroci în cazul când nu-i satisface dorinţele?

— De lucrul acesta sunt ferm convinsă, răspunde Margot Dar mai ştiu că nu l-a iniţiat pe conte în taina care trebuie să i-l dea legat în mâini.

— Aha! exclamă pariziana. Acum încep să-nţeleg. Femeia aceasta demonică va recurge la toate vicleniile, pentru a-l cuceri pe tânărul conte, pe cale dreaptă. Şi odată ce va deveni soţia lui şi coproprietara milioanelor sale, va avea tot timpul să aştepte, până când vreun diferend mai de seamă o va face să arunce în faţa contelui, taina pe care o deţine.

„Vipera” pare că se gândeşte iarăşi.

— Mai avem încă destul timp, spune ea apoi, cu hotărâre. Presupun că Leonie de Brissac nu ştie nimic de existenţa ta actuală?

— Mă crede drept moartă, ucisă de Mască-Roşie!

— Povesteşte-mi ceva despre sora ta, Alice, o roagă pariziana. Se spune că ea îl urmează pe diavolul acesta, cu chip de om, Mască-Roşie şi ţine la dânsul, mai mult decât s-ar crede. El a dispărut, după ce Ochi-de-Pisică, tatăl tău, a pus mâna pe dânsul, şi, Alice l-ar fi ajutat într-aceasta. Eu sunt informată despre tot ce se petrece. Cel mai grozav lucru este

când sângele propriu se întoarce împotriva ta.

Margot priveşte ţintă în faţa femeii enervate.

— Sângele propriu? murmură dânsa, şi deodată se simte cuprinsă de o bănuială care va trebui să-i limpezească totul. Atunci Alice ar fi sora mea... nu; nu, asta n-o pot crede încă! Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce se ascunde aici!

Acum fu rândul „Viperei” să se arunce în genunchi în faţa lui Margot, şi să-i cuprindă picioarele cu ambele mâini.

— Iartă-mă, copila mea, iartă-mă în numele anilor de suferinţe grozave pe care i-am îndurat! Eu sunt mama ta! Acum ştii ce însemna întâlnirea aceea din grădina tatălui tău. Am venit la Berlin în calitate de agentă secretă în slujba poliţiei franceze. Am acceptat misiunea de a urmări, şi dacă va fi posibil, de a pune mâna pe Mască-Roşie, care se refugiase în capitala Germaniei, aceasta cu atât mai mult, cu cât nădăjduiam să pot vedea cu prilejul acesta pe cei doi copii ai mei. Dar Hartenberg, cunoscut în cercurile poliţieneşti sub denumirea de Ochi-de-Pisică, m-a alungat fără milă, apoi am fost azvârlită în apă de acela căruia i-am jurat moartea de mâna călăului.

Gândurile se rotesc într-un vârtej sălbatic în capul bietei Margot. Cu o singură lovitură aflase acum ceea ce o chinuise şi o frământase atâta vreme: enigma din viaţa tatălui ei. Acum, fireşte, tăcutul bărbat, care nu se destăinuise niciodată chiar propriilor săi copii, va avea să îndure cele mai crunte lovituri din viaţa sa. Într-o singură, noapte îi fură răpite amândouă fiicele şi făcură dintr-însul un mizantrop înduşmănit faţă de toată lumea. Un singur simţământ, o singură dorinţă, o nevoie sălbatică, îi va mai umple sufletul, şi-i va da imbold să-şi adune toate puterile, şi acesta este gândul de a-l urmări şi a-l distruge pe Mască-Roşie, pentru toate suferinţele ce i le căşunase până acum.

Margot simte în poala ei capul tremurător al sărmanei femei. Aude plânsul înăbuşit al mamei şi fără să ţină seama de toată vina cu care se încărcase această femeie, ea îi cuprinde capul în mâini şi, plângând, o trage spre sine.

— Nu vorbi de iertare, mamă! Mi-am pierdut tatăl şi am

găsit-o pe mama, care mi-a apărut de atâtea ori înaintea ochilor, în nopţi fără somn! Acum ştiu ce însemna dorul acela ascuns, care mă chinuia. Vom rămâne împreună, urmărite amândouă de spectrul nenorocirii. Împreună vom păşi pe drumul viitorului, oricât de întunecat şi plin de piedici ar apărea dânsul.

„Vipera” ridică repede capul şi zâmbind printre lacrimi, atrage la pieptu-i pe copila sa, la pieptul în care sălăşluieşte numai dragoste pentru aceşti copii pierduţi şi ură împotriva lui Hector Rammont.

Şi astfel se scurge o bucată de vreme. Cele două femei, mama şi fiica, au să-şi spună multe. În cele din urmă „Vipera” întrerupe tăcerea:

— Nu mă vei dispreţul pentru că am intrat în slujba poliţiei secrete franceze. Grozava luptă pentru existenţă m-a silit să fac asta. Am încercat ce nici nu-ţi trece prin minte, dar când într-o dimineaţă de iarnă stăteam tremurând de frig sub un pod, cu mâna întinsă, pentru a căpăta câteva centime, cu care să-mi astâmpăr foamea, am simţit ceva revoltându-se în pieptul meu. În aceiaşi seară mi-am oferit serviciile şefului poliţiei secrete, şi până acum n-a avut ce regreta. Am încheiat cu viaţa şi m-am hazardat în cele mai întunecoase şi pline de primejdii tainiţe ale imensului oraş, acolo unde se adună pleava societăţii. N-a trecut mult şi mi-am uitat până şi numele şi când şleahta care se ascundea de lumină, vorbea despre „Vipera”, pe care o ura şi de care se temea în vreme ce eu stăteam printre dânşii şi înjuram laolaltă cu ei pe spioană, cât de mult mă bucuram în sinea mea! Eram trimisă la Londra şi Berlin şi în cele mai îndepărtate oraşe, când era vorba a se da de urma vreunui criminal vestit, şi nu puţini au fost aceia pe care am pus mâna! Şi unul singur mi-a scăpat necontenit până acum, după cum a scăpat şi tatălui tău, şi continuă să-i scape mereu, şi acesta e Mască-Roşie. Nimeni nu posedă atâtea însuşiri spirituale, nimeni nu posedă atâta curaj şi cutezanţă, ca dânsul. El se joacă cu viaţa sa, ca şi copiii pe stradă cu pietricelele pe care le ridică de jos, şi tocmai de-aceea izbândeşte întotdeauna, lucru care-l face să

fie invidiat şi temut de cei de o seamă cu dânsul. Şi ultima ispravă i-a reuşit. Fireşte, numai cu ajutorul bietei Alice, care pare să fie vrăjită de el. O singură nădejde mi-a mai rămas acum, şi anume: să pot sta de vorbă cât mai curând cu biata rătăcită, şi să-i rup vălul care i s-a pus dinaintea ochilor!

Lipită de mama ei, Margot stă pe divan ascultă cu încordare cuvintele acestea, ciudate.

— Şi acum ce e de făcut, mamă? îngaimă ea, cu spaimă.

— Ascultă-mă, răspunde „Vipera”, rămânem deocamdată împreună aici, în Berlin, şi eu voi veghea cu toată vigilenţa la fiecare pas al tău. Spuneai doar că individul ăla… Hermann Erbach, ţi-a făcut de-acum o vizită?

— Aşa e, spune Margot, speriată. I-am dat un cec pentru trei mii de mărci, pe care i-a şi încasat. De atunci, n-am mai auzit nimic despre dânsul. Dar va reveni şi-şi va spori pretenţiile, şi le va spori necontenit, până nu voi mai putea să i le îndeplinesc.

Un zâmbet pluteşte în jurul buzelor „Viperei”.

— Lasă asta în seama mea, copila mamii, răspunde dânsa. Deoarece îl cunosc pe musiul acesta şi ştiu cu cine am de-a face, nu mă tem de el. E drept, trebuie să evităm un scandal public, dar cred că atât de deştept va fi şi el însuşi. Şi-o fi spunând el că prin asta va strica toată afacerea. Un lucru mai trebuie să ştiu: ce gândeşti tu despre tânărul baron de Bergen? El pare să fie un om nobil, după cum am observat din purtarea sa, cu prilejul întâmplării din noaptea aceea grozavă, când m-a condus acasă în trăsura sa.

— E într-adevăr un om nobil, mamă, dar cu toate acestea nu pot răspunde iubirii sale, pe care mi-a dovedit-o în toate situaţiile primejdioase prin care am trecut.

— Îl mai iubeşti încă pe Eberhard de Hohenegge?

— Da, mamă, şi nimic în lume nu-mi poate smulge iubirea aceasta din inimă! răspunse cu hotărâre tânăra femeie.

Mama clatină capul cu îngrijorare:

— Asta-i rău, sărmană copilă; bănuiesc că vor mai fi de dus lupte grele, care îşi vor avea obârşia şi de partea cealaltă. Baronul de Bergen cunoaşte o parte din taina ta, şi chiar dacă

ţi-a făgăduit tăcerea, mai e totuşi, un altul care o ştie.

— Niciodată nu mă va trăda, mamă, de asta sunt convinsă, spune Margot.

În clipa aceasta se aud bătăi în uşă şi imediat întră în odaie bătrânul servitor.

— Scuzaţi vă rog, stimată doamnă, spuse el cu vocea înceată, scrisoarea aceasta urgentă a sosit tocmai acum şi am crezut că fac bine predându-v-o imediat.

Spunând acestea, întinde o scrisoare tinerei femei.

După ce părăsi odaia, mama şi fiica se uită una la alta, cu uimire.

— Ce să însemne asta? murmură Margot. Am o presimţire că scrisoarea aceasta ne aduce o nouă nenorocire.

— Cunoşti scrisul? întreabă „Vipera”.

Margot dă din cap:

— Îmi face impresia că l-am mai văzut cândva, dar nu sunt sigură.

— Vrei s-o deschid eu? întreabă cealaltă.

Fără să răspundă, Margot îi întinde plicul şi poliţista îl deschide cu mână hotărâtă, scoţând dintr-însul o foaie de hârtie. Tot atât de liniştită citeşte conţinutul:

„Prea stimată doamnă!

Ştiţi, desigur, ce dorinţe, nădejdi şi sentimente amicale am faţă de dumneavoastră. În noaptea trecută am trăit o întâmplare ciudată şi mă simt dator să vă previn a vă feri de omul acela, pe care l-am întâlnit nu demult în salonul dumneavoastră, ştiţi când, îndată după înmormântare. Spunea atunci că are de rezolvat cu dumneavoastră unele afaceri neplăcute, şi eu l-am crezut, deşi individul mi-a părut suspect în cel mai înalt grad.

Întâmplarea a făcut să fiu noaptea trecută într-un local elegant şi fără să vreau mi-a fost dat să aud de la o masă vecină, apropouri şi insulte la adresa unei tinere doamne. Glasul îmi era cunoscut şi când a început să se întreacă cu gluma, nu m-a răbdat inima şi am intervenit. L-am silit pe individul în chestiune să vorbească. S-a produs scandal.

Urmarea a fost că omul acesta, care poartă azi haine elegante, şi se afla în tovărăşia unor elemente dubioase şi în stare de ebrietate, a ridicat împotriva dumneavoastră acuzaţii murdare, pe care nu le pot repeta.

Orice ar fi fost pentru dumneavoastră ticălosul acesta, şi chiar dacă se află în posesia unuia din secretele dumneavoastră cu care vă martirizează şi probabil caută să vă stoarcă bani, vă rog din tot sufletul: destăinuiţi-vă mie! Creadă lumea despre dumneavoastră ce-o vrea, arunce ticălosul acesta oricât o pofti cu noroi asupra dumneavoastră, pentru mine nu contează, căci eu ştiu doar că viaţa mea vă aparţine şi fiecare bătaie a inimii mele e pentru dumneavoastră;

Comunicaţi-mi, vă rog, urgent dacă-mi îngăduiţi să vă vizitez.

Cu încredinţarea celei mai calde simpatii.

Erwin de Bergen.”

„Vipera” citise scrisoarea cu glas limpede, nuanţând fiecare cuvânt.

— Catastrofa se apropie pentru mine! exclamă Margot şi privirile i se îndreptară imploratoare spre mama ei.

— Te rog, copila mea, păstrează-ţi sângele rece! De zeci de ori până acum, mi s-a întâmplat ca pământul să mi se clatine sub picioare, şi cu toate acestea curajul şi stăpânirea de sine m-au salvat!

— Dar ce e de făcut acum, când omul acesta mizerabil şi-a dat drumul gurii?

— Nu ştim încă ce anume a spus. Dar oricum o fi, eu voi pune un om pe urmele lui, care să nu-l părăsească zi şi noapte şi să pună mâna pe el imediat ce va cuteza să continue atacul.

— La cine te gândeşti, mamă?

— La doctorul Bertrand. El este ajutorul meu secret, deşi posedă, într-adevăr, titlul de doctor. Noi amândouă însă, Margot, trebuie să ne hotărâm a pleca de aici. Nervii tăi au nevoie de asta şi poate că astfel ne sustragem pentru câtva

timp urmăririlor duşmanilor tăi ascunşi, în rândul cărora intra, desigur, şi Leonie de Brissac.

— Dar încotro să plecăm, mamă?

— Spre Sud, răspunde „Vipera”. Acum am relaţii de seamă. Îngăduie mamei tale să lucreze pentru tine şi să-ţi făurească viitorul.

Margot îşi acoperă faţa cu mâinile.

— Şi trebuie să-l părăsesc într-adevăr pe Eberhard de Hohenegge? Să nu-l mai văd niciodată?

— Sărmană Margot, răspunde „Vipera”, deocamdată nu-ţi pot da nicio mângâiere în privinţa aceasta. Când vom poseda documentele în chestiune, atunci… atunci… poate va înflori şi pentru tine o mică speranţă. Dar voi fi lămurită în curând şi asupra locului unde se găsesc ele.

Capitolul 56 – Un salvator la nevoie

Limbi de foc se înalţă deasupra colibei dărăpănate a lui Max Şerparul. Acoperişul se prăbuşise de acum în parte şi jerbe de foc se înalţă spre cer, în ceasurile acestea ale înserării.

Îndărătul copacilor ce se zăresc în depărtare, dispare silueta baroanei Leonie de Brissac. Glontele care fusese slobozit în semi-întunericul pădurii, n-o nimerise.

De abia dispăruse, şi din tufişul care se află în apropierea pădurii, se iveşte un bărbat, a cărui înfăţişare nu prea inspiră încredere. Hainele de pe dânsul sunt zdrenţuite. Pe capul cu păr cărunt şi vâlvoi, poartă o pălărie de culoare nedefinită. În mână ţine o armă de vânătoare artistic lucrată.

Ochii lui pătrunzători privesc înspre locul unde mai putuse fi văzută baroana până mai adineauri. Pumnul i se încleştează şi întinde mâna ameninţător în urma ei.

— Aici nu e lucru curat! mormăie dânsul. Acolo unde e amestecată o femeie, e şi dracul la mijloc! Îmi pare rău că nu i-am făcut de petrecanie cameristei. Am auzit doar o împuşcătură colo jos în pădurice şi asta nu putea să fie decât

tot opera ei. N-ar fi păcat ca vechiul meu tovarăş de chef, Max Şerparul, să fie mistuit de flăcări?

Din câţiva paşi ajunse la intrarea colibei. Încercarea lui de a pătrunde pe aici, dădu greş. Focul ardea cu atâta furie în partea aceasta, încât or fi fost curată nebunie să încerce a-l înfrunta.

Individul aleargă spre celălalt colţ şi încearcă să pătrundă în colibă, pe acolo. Îşi atârnă arma de o ramură şi fără să-i pese de căldura focului, smulge câteva din scândurile arzânde. O boare rece de vânt trece prin luminiş, suflă în flăcări, şi împrăştie fumul.

Individul a pătruns de-acum în gaura pe care o făcuse în colibă. Are o presimţire că înăuntru se petrece ceva îngrozitor şi probabil că va izbuti să salveze o viaţă omenească.

Acoperindu-şi faţa cu pălăria, ca să nu fie înăbuşit de fum, începe să străbată gangul îngust, care rămăsese încă în picioare, în parte.

Deodată, îl izbeşte în ochi o lumină roşie, orbitoare; cu un strigăt înăbuşit, se dă înapoi. În faţa sa apare o făptură, în măsură să înspăimânte pe cel mai curajos om.

E Max Şerparul. Sta acolo, cu o mână cramponată de o bârnă, cu cealaltă apăsându-şi pieptul, jumătate îngenuncheat, jumătate culcat. Părul îi este răvăşit pe faţa schimonosită în chip îngrozitor. Gura i se deschide şi din gâtlejul nenorocitului porneşte un ţipăt înăbuşit. Ochii lui nu văd pe salvatorul care se apropiase; numai spaima grozavă de a arde de viu, i-a dat tăria să se târască până la ieşirea din colibă, deşi era rănit.

Necunoscutul nu stă mult pe gânduri, ci se pune pe lucru, folosindu-se de amândouă mâinile. Dacă nu vrea să fie îngropat sub dărâmături, împreună cu Max Şerparul, atunci trebuie să procedeze repede.

Fără să ţină seamă de gemetele rănitului, îl târăşte pe acesta pe acelaşi drum pe care venise cu puţin mai înainte. Iese în aer liber şi în clipa când ajunge la primul copac, ultimul rest al acoperişului se prăbuşeşte cu zgomot asurzitor.

Priveliştea e înfiorătoare. Flăcările se încolăcesc ca şerpii şi

copacii din jur au luat foc şi dânşii trosnind sinistru.

Bătrânul îl întinde pe iarbă pe Max Şerparul şi se pregăteşte să-i examineze rana. Se pricepe la astfel de treburi, căci un braconier bătrân ca dânsul trebuie să fie pregătit la toate. Nu durează mult şi a dat de rană. E la spate şi e lesne de dedus că e datorată unei încercări de asasinat.

În timpul acesta Max îşi pierduse cunoştinţa cu desăvârşire. Zace la pământ şi pare mort. Bătrânul braconier îşi ia puşca, şi-o atârnă în spate şi rămâne pe gânduri o clipă. Priveşte spre cer, care se întunecă din ce în ce mai mult în depărtare, pe câtă vreme aici e luminat de reflexul roşu al focului mistuitor.

— De vreo pradă, ceva, nu mai poate fi vorba azi, murmură dânsul. Asta e sfânt! Dar cine ştie dacă nu voi câştiga mai mult de pe urma tainei care mi-a picat aici în mână, în chip atât de neaşteptat!

Ridică pe braţele-i puternice trupul lui Max şi păşeşte cu dânsul prin pădurice. În spatele său amuţeşte trosnetul colibei în flăcări. În jur se face din ce în ce mai întuneric, dar Xaver Birk îşi cunoaşte drumurile, pe care nu o dată le-a străbătut. În răstimpuri îşi lasă jos povara şi se odihneşte puţintel. Şi după două ceasuri încheiate ajunge în apropierea unui sat, aşezat într-o vâlcea.

De pe înălţimea unde se află, zăreşte turnuleţul bisericii şi acoperişurile căsuţelor ţărăneşti, îmbăiate în lumina lunii. Dar braconierul nostru se îndreaptă spre partea opusă şi după alt sfert de ceas de drum, străbătuse un defileu, în jurul căruia se înalţă o casă clădită din piatră. Prin ferestruica acesteia, răzbate o rază de lumină.

Xaver Birk ajunge repede la uşă şi loveşte cu piciorul într-însa. Cât cuprinzi cu ochiul, casa aceasta pare să fie singura locuinţă omenească. Poate că fusese clădită cu mulţi ani înainte, de lucrătorii unei cariere de piatră din apropiere. Mai târziu rămăsese în părăsire şi bătrânul Xaver Birk îşi găsea adăpost într-însa, de câte ori scăpa din închisoare.

O dovadă că nu locuia singur în casa aceasta era faptul că bătuse în uşă. În clipa următoare se auzi un glas din interior:

— Tu eşti, tată?

— Deschide! porunci el, scurt.

Uşa se deschide şi în pragul ei apare o fată tânără, un copil încă, de-abia de şaptesprezece ani. E Ana, fiica braconierului.

Numai de câteva zile ea conduce din nou gospodăria sărăcăcioasă a tatălui, căci atunci când el stă în închisoare, dânsa trebuie să-şi câştige existenţa pe la casele ţăranilor din împrejurimi.

Tânăra fată ţine în mână o lumânare aprinsă. Pe figura ei frumoasă trece o umbră de spaimă când zăreşte o făptură neînsufleţită pe braţele tatălui ei. Îşi duce mâna la piept şi, fără voie, exclamă:

— Tată, nu cumva ai împuşcat vreun pădurar şi-l aduci acum în casă?

Bătrânul izbucneşte într-un râs răguşit.

— Atât de prost, doar, n-oi fi eu, Ana, răspunde el, apoi. Dacă, vreunul dintr-ăia îmi vine dinaintea puştii şi trebuie să trag eu întâi, atunci fii sigură că-l las să rămână acolo unde a căzut. Dar ăsta de aici e un prieten bun, pe care l-am scăpat de-a fi ars de viu. De n-aş fi fost eu, s-ar fi prăjit acum pe cinste!

Păşeşte apoi în casă, şi o urmează pe fiică-sa care o luase înainte, cu lumânarea în mână. Aşează pe omul neînsufleţit pe un culcuş de frunziş şi-i porunceşte Anei s-aducă pansamente. Pentru pansarea unei răni erau întotdeauna cele trebuincioase în casă la el... După ce mai examină înc-o dată rana provocată de glonte şi o pansă cu grijă, se ridică de jos cu chipul întunecat şi clătină capul.

— Nu ştiu dacă va scăpa cu viaţă! mormăie dânsul. După cât se pare, un glonte de revolver, care l-a nimerit pe la spate. De-aş şti, cel puţin unde s-a înfipt glontele!

Fata rămăsese în genunchi lângă nenorocitul Max Şerparul. În ochii ei albaştri de copil lucesc lacrimi. Cu o expresie de teamă, nestăpânită priveşte ţintă la chipul rănitului din faţa ei.

Îl cunoaşte bine! Când nimeni nu voia să danseze cu dânsa, fiica unui hoţ de codru dispreţuit de toată lumea, Max

Şerparul nu se sinchisea de ce vorbea lumea şi o invita la dans. Fireşte că el nu bănuia că prin aceasta se furişase în inima fetei, care începuse să resimtă pentru dânsul un sentiment foarte apropiat de cel al dragostei. Acum dânsul stă în faţa ei ca un mort, şi tatăl ei, care, fireşte, nu-şi pierde curajul atât de repede, dă din cap din ce în ce mai întunecat, ca şi când l-ar fi socotit pierdut de-acum pe Max Şerparul.

— Crezi că va muri? întreabă ea, încetişor, şi ridică privirea spre bătrân.

Acesta îşi puse puşca la loc sigur şi acum se întoarce din nou spre omul neînsufleţit.

— Cine poate şti? spune el într-o doară, nedezlipindu-şi privirea de la acel pe care-l salvase. Cu toate astea se întâmplă uneori ca vreunul să scape, chiar atunci când e de-acum cu amândouă picioarele în groapă.

— N-ar fi bine să chemăm doctorul? întreabă Ana, cu teamă.

Dar Xaver Birk nici nu vrea să ştie de aşa ceva.

— Dacă trebuie să moară, va muri şi fără doctor, n-avea grijă! răspunde el, cu un umor deplasat. Ceea ce ştie un şarlatan dintr-ăia, ştiu şi eu! Deocamdată s-aşteptăm, poate că-şi revine în fire şi putem afla de la dânsul vreun amănunt asupra ciudatei întâmplări.

În vreme ce Ana pune mereu comprese pe fruntea rănitului şi-i freacă tâmplele cu oţet, braconierul stă pe scaun în faţa ferestrei şi priveşte gânditor în noapte.

Atât de prost nu e dânsul, ca să nu priceapă că femeia aceea pe care o zărise, dar pe care nu putuse s-o recunoască, din păcate, avea vreo socoteală cu Max, şi că tot dânsa a tras glontele care-l rănise pe acesta. Una din sat nu era, asta era sigur, şi faptul că recursese la crimă, era o dovadă că între cei doi exista ceva foarte important.

Bătrânul fierbe de nerăbdate să-l vadă pe Max venindu-şi în fire. Când, însă, îşi dădu seama că va trebui să aştepte prea mult, se-ndreaptă din nou spre dânsul şi o trimite pe fată afară să aducă apă proaspătă de la izvor.

De-abia părăsise coliba tânăra, şi Xaver începe să

scotocească buzunarele rănitului. Mâna sa găseşte repede banii şi în ochii săi se aprinde o lucire de lăcomie. Tot atât de repede precum i-a scos din buzunarele tânărului, îi strecoară în ale lui proprii, şi când Ana se reîntoarce cu apa proaspătă nu există niciun indiciu că braconierul a devenit posesorul unei mici averi.

Aşadar, expediţia din noaptea aceasta n-a fost chiar atât de puţin rentabilă!

După vreun ceas Max îşi revine în fire, încetişor. Ochii i se deschid şi privesc ţintă în tavan. Apoi buzele i se mişcă, lăsând să se audă murmure nedesluşite. Un tremur îi agită faţa şi trupul său caută să se ridice, de parc-ar vrea să se năpustească asupra cuiva. Cu un geamăt înăbuşit, recade, însă, pe culcuşul de frunze.

Privirile lui întâlniră acum faţa Anei, care se apleacă peste el.

— Ţi-e mai bine, Max? şopteşte dânsa.

— Dar unde sunt? murmură, de-abia auzit, nenorocitul.

— La tatăl meu, Xaver Birk, răspunde fata. Dânsul te-a găsit în coliba ta care luase foc şi te-a salvat, aducându-te apoi aici. Te afli acum în siguranţă şi la adăpost şi nu trebuie să te temi de nimeni.

Rănitul pare că-şi reaminteşte deodată, ce s-a petrecut cu dânsul.

— Unde e dânsa, bestia aceea? Lăsaţi-mă să ies de-aici, trebuie s-o gâtui cu mâinile mele! M-a împuşcat pe la spate, pentru ca să-mi fure taina. Dar a fost degeaba, căci n-a găsit nimic.

Un râs înăbuşit, sinistru, scapă de pe buzele sale, dar încetează imediat.

Xaver Birk o împinge la o parte pe fiică-sa şi se lasă în genunchi lângă culcuşul rănitului.

— Slavă Domnului că ţi-ai revenit, Max! spune el, cu glas răguşit. Ana ţi-a spus de-acum în ce fel te-am adus aici. Viaţa ta era în mare primejdie! Încă un minut de mai întârziam şi te-ai fi pârjolit ca un purcel. Sunt încredinţat, însă, că vei face temperatură mare şi Domnul ştie dacă vei scăpa cu bine!

Dacă ai să-mi dai vreo însărcinare… vreau să spun dacă vrei să-ţi aduc ceva sau îndeplinesc vreo misiune… ai face bine s-o faci chiar acum.

Rănitul priveşte câteva clipe la faţa răvăşită a braconierului apoi murmură:

— Îţi mulţumesc, Birk! Vei avea mult de furcă cu mine, dar fii pe pace, căci nu-ţi va fi munca degeaba. În buzunarele mele găseşti bani. Dacă va trebui, aduceţi un doctor şi tot ce mai e nevoie. Nu te gândi să faci economie! Când se vor isprăvi aceştia, cred că voi fi de-acum restabilit într-atâta, încât să pot pleca, s-aduc alţii.

— Şi altceva nu ai să-mi mai încredinţezi? întrebă bătrânul, privindu-l cercetător pe rănit.

— Nu… nimic! răspunse acesta şi în clipa următoare îşi pierdu iar cunoştinţa.

De-abia în după-amiaza zilei următoare, el deschide din nou ochii. Îşi aduce aminte de cele petrecute. Ceva pare să-i stea la inimă.

— Ei, Birk! exclamă el, cu glas răguşit. Vino mai aproape, nu pot să vorbesc atât de tare. Fă în aşa fel ca să trec drept mort, spune lucrul ăsta fiecăruia şi nu aduce niciun doctor. Voi scăpa eu şi-aşa!

— Cum vrei! răspunde braconierul.

În zilele următoare, Max zace în delir. Urmând indicaţiile tatălui ei, Ana culege din pădure ierburi de leac şi prepară cu acestea un ceai.

Criza se apropie tot mai mult. După cât se vede, nici plămânul, nici vreun alt organ important nu este atins. Numai o puternică hemoragie internă pare să se fi produs. Unde se află glontele, nu se poate şti, dar dacă nu produce vreo altă complicaţie, poate rămâne acolo.

Într-o noapte, când trebuia să se producă momentul hotărâtor în starea bolnavului, tânăra fată îngenunchează din nou la culcuşul din ungherul odăii. Bătrânul Birk se plimbă încolo şi încoace prin încăpere, cu mâinile la spate. Din când în când aruncă o privire cercetătoare spre locul unde Max Şerparul se zvârcoleşte ca un şarpe, rostind cuvinte

neînţelese.
Cel puţin de s-ar putea deduce ceva din blestemele pline de ură şi exclamaţiile de furie pe care le scoate! Dar din ceea ce auzise până acum, Xaver Birk nu poate scoate mare lucru. În primul rând tot nu ştie încă, cine a fost persoana care l-a atacat pe Max Şerparul în coliba lui. La baroana din castelul Hohenegge fireşte că nici n-ar fi putut să se gândească, căci, dat fiind faptul că ieşise de-abia de scurtă vreme din temniţă, nici n-o cunoaşte pe Leonie de Brissac.
Ana reînnoieşte necontenit compresele reci. Neliniştea ei nu mai cunoaşte margini. Dar nicio lacrimă nu-i umezeşte ochii. Ştie doar că plânsul nu va ajuta nimic. Cu banii pe care îi luase tatăl din buzunarul rănitului, ea cumpără dintr-un sat vecin tot ce-i spusese bătrânul. Şi deoarece Birk se pricepea la tratamentul rănilor, nu lipsea nimic în colibă. Afară e noapte liniştită, limpede. În coroanele copacilor freamătă vântul şi din când în când vreo pasăre scoate un ţipăt întârziat. Susurul izvorului care curge prin apropierea casei, se aude până înăuntru la ei şi bolnavul tresaltă necontenit, în vreme ce ochii săi sunt plini de ură sălbatică.
— Vreau s-o am în mâinile mele! scrâşneşte el, pentru a o suta oară. Îmi va plăti dânsa fapta asta!
Încetul cu încetul temperatura pare să scadă şi Max cade obosit în culcuşul său.
Atât Xaver Birk cât şi tânăra fată nu s-au culcat în noaptea asta. Amândoi ştiau că dimineaţa va aduce cu sine hotărârea destinului.
Prin fereastra colibei pătrunde acum cea dintâi rază de soare, şi Ana deschide geamul. Ciripitul vesel al păsărelelor pătrunde în odaie. O adiere proaspătă de vânt colorează obrajii palizi ai frumoasei fete. Xaver Birk stă în faţa culcuşului rănitului.
— Cum crezi, tată, a scăpat? întreabă Ana, cu o intonaţie de teamă şi nădejde în glas.
Braconierul ridică capul.
— Da, răspunde el, cu voce hotărâtă. Pe ăsta l-am scăpat a doua oară de la moarte. Pentru cei de afară, el este mort,

carbonizat sub dărâmăturile colibei din pădure. Când îşi va reveni în fire, va putea hotărî el însuşi, ce trebuie să se întâmple. Părerea mea, însă, Ano, este că zilele negre s-au sfârşit pentru noi.

Capitolul 57 – Domnul profesor

Într-un compartiment de clasa întâia al expresului de Paris, doi domni stau de vorbă cu însufleţire.

Unul dintr-înşii e îmbrăcat cu eleganţă exagerată, poartă un cioc după moda franceză şi sub genele-i stufoase scânteiază doi ochi vioi. Călătorul pare un om de lume în adevăratul înţeles al cuvântului şi mâinile-i fine, împodobite cu două diamante de preţ, mărturisesc de la prima privire că nu face parte dintr-aceia care îşi câştigă existenţa prin muncă. Tovarăşul din faţa sa e, după toate aparenţele, mai tânăr, şi îmbrăcat ca un „dandy”, deşi caută, din când în când, să-şi dea aere de nobleţe. Privirile sale au o expresie blândă.

După cât se pare, cei doi domni s-au întâlnit, întâmplător la plecarea din W. Tânărul cu ochii blânzi nu e nimeni altul decât nepotul şefului Siguranţei. Se numeşte George Vallières şi se află într-o călătorie de studii, pentru a face cunoştinţă cu organizaţia poliţienească din Germania. În afară de blândeţe, George Vallières mai posedă încă o însuşire, care nu prea este recomandabilă pentru calitatea sa de asistent al şefului siguranţei pariziene. E puţin cam vorbăreţ din fire şi nu prea poate păstra taine. Poate că acesta era şi motivul pentru care unchiul său îl trimisese în călătorie de studii, ca să se întoarcă ceva mai cuminţit acasă.

În hotelul în care locuia la W., făcuse cunoştinţă cu actualul său tovarăş de călătorie.

Faţă de acest bărbat distins nu socotea necesar să păstreze secretul asupra misiunii sale, cu atât mai mult, cu cât se afla acum în drum spre casă. Domnul cu ciocul castaniu şi cu ochii vioi, se prezentase profesor Ehrenbreit, doctor în chirurgie. El comunică domnului Vallières că pleacă la Paris, să participe la

congresul internaţional al medicilor. Şi e de la sine înţeles că cei doi s-au hotărât să facă drumul împreună şi acum stau unul în faţa altuia în compartimentul de clasa întâia, al trenului care-i duce spre capitala lumii.

George Vallières este încântat în cel mai înalt grad de noua lui cunoştinţă şi-l roagă în repetate rânduri pe profesor să-l onoreze pe dânsul şi pe unchiul său, şeful siguranţei pariziene, cu vizita sa, de îndată ce timpul atât de preţios îi va îngădui.

Profesorul făgăduieşte, zâmbind cu mulţumire!

— Fiţi sigur, monsieur, că voi veni şi veţi avea plăcere de pe urma mea.

Vallières îl chestionează pe profesor dacă cunoaşte Parisul în amănunţime şi i se oferă drept călăuză, într-un caz eventual.

Celălalt acceptă cu mulţumire şi invitaţia aceasta. Fără să-şi dea seama aproape, în toiul discuţiei nepotul temutului şef al poliţiei din Paris povesteşte în amănunţime tot ce i s-a întâmplat în decursul voiajului său de studii şi pentru ce se întoarce atât de grabnic acasă.

— Gândiţi-vă, spune el, zâmbind, deodată i se năzare directorului Băncii Franţei, în ale cărei pivniţe subterane stau îngrămădite multe milioane, că siguranţa Băncii cam lasă de dorit. Dispune atunci ca un funcţionar de încredere al instituţiei să examineze cu de-amănuntul fiecare ungher al întinsului teren. Deşi în bolta subpământeană stau de pază, zi şi noapte, un număr impozant de oameni, prevăzătorului domn director nu-i este de-ajuns. Şi atunci unchiul meu mi-a încredinţat telegrafic, misiunea să mă ocup de chestia aceasta. Şi astfel se face că mi-am întrerupt voiajul de studii şi mă înapoiez acum la Paris.

Profesorul pare foarte interesat să afle cum e amenajată Banca Franţei. De asemeni, caută să afle cât mai multe asupra persoanei directorului marii instituţii, ajunge să vorbească despre familia lui şi relaţiile-i sociale, şi convorbirea devine din ce în ce mai însufleţită.

— Nu cumva ai putea crede, monsieur Vallières, că ar

putea exista un om înzestrat cu un curaj atât de nebun, încât să încerce a face o vizită în tezaurul subteran al Băncii Franţei? întreabă profesorul.

— Eu mai puţin ca oricare altul, răspunde parizianul, râzând. Ăla ar trebui să fie un individ care e în legătură cu diavolul însuşi, de pildă Mască-Roşie. Desigur că aţi auzit de-acum despre acest celebru criminal internaţional?

— Fireşte, răspunde profesorul. Dacă nu mă-nşel, cu puţin înainte de plecarea noastră din W. se vorbea că omul acesta a făcut să sară în aer un tren, în care se află şi dânsul, cu singurul scop de a se putea face nevăzut în momentul catastrofei. O chestie care nu prea e lămurită încă, deoarece nu se ştie cum a putut aduce la îndeplinire isprava aceasta, misteriosul personaj.

— Foarte adevărat, aprobă Vallières. M-aş fi ocupat şi eu mai amănunţit cu chestia asta, dacă n-aş fi primit telegrama unchiului meu, prin care sunt rechemat la Paris. Cum spuneam, unui singur om i-ar putea da în gând să încerce jefuirea primului nostru institut de credit, şi acest om este Demonul roşu. Dar sunt ferm convins că şi el va renunţa la planul acesta, deoarece ştie prea bine că şi-ar lăsa capul zălog.

În clipa aceasta se aude fluieratul locomotivei.

— Avem cinci minute oprire, spune francezul către profesor, care se ridică în grabă.

— Vreau să expediez o telegramă unui prieten din Paris, care mă va aştepta la gară, spune profesorul şi părăseşte compartimentul.

Telegrama pe care o expedia avea un cuprins cam nelămurit:

„Annatol Dupreds, rue St. Martin 23. V. soseşte ora 9.20, Expres gara centrală. Semn lalea roşiei. Vizitiul să plece imediat locul ştiut!”

Când profesorul neamţ se reîntoarse în compartimentul său, îl găsi pe tovarăşul de călătorie mâncând un sandviş,

care-i fusese adus din restaurantul gării.

— Ţi-ai făcut treburile, scumpe domnule profesor? întrebă parizianul.

Acesta dădu din cap afirmativ şi imediat trenul se puse în mişcare.

Spre seară, când soarele apusele de-acum, expresul trecu în goană prin ultima staţie înainte de Paris. El îşi încetineşte mersul şi, în cele din urmă, intră pufăind, sub hala gării centrale.

— Eşti aşteptat, monsieur Vallières? întreabă profesorul, în momentul când coboară.

— Posibil, răspunde celălalt. De altfel, sunt destule maşini afară.

Cu valizele în mână, cei doi bărbaţi se îndreaptă spre ieşire, laolaltă cu ceilalţi călători. În piaţa imensă din faţa gării, inundată de lumină electrică, stau înşirate vehicule luxoase.

Profesorul neamţ stă pe una din treptele monumentalei scări de la intrarea gării şi scoate în clipa aceasta o batista albă din buzunar, ca din întâmplare, o agită câteva clipe pe dinaintea ochilor, apoi o vâră la loc. Nimeni n-ar putea bănui ceva în acest gest inofensiv, cu atât mai puţin monsieur Vallières.

Una din trăsurile luxoase, care stă ceva mai la o parte, se pune imediat în mişcare, apropiindu-se de intrarea gării.

Vizitiul, într-o livrea elegantă, îşi scoate cu politeţe pălăria în faţa nepotului şefului siguranţei.

— Pardon, spune dânsul, fixându-se în calea francezului, dacă nu mă-nşel, am onoarea cu monsieur Vallières?

Tânărul parizian priveşte surprins; nu-şi aminteşte de figura vizitiului elegant îmbrăcat.

— Cine eşti dumneata? întreabă el scurt şi oarecum bănuitor.

— Sunt de curând în serviciul unchiului dumneavoastră, şeful poliţiei pariziene, răspunde vizitiul. Înainte vreme eram în slujba căpitanului Morreau şi acolo v-am văzut adesea. Domnul director m-a trimis încoace cu trăsura şi mi-a ordonat să fiu cât se poate de atent, şi deoarece vă cunosc dinainte,

sunt fericit că vă găsesc.

Chestia părea să fie foarte simplă.

În clipa aceasta profesorul neamţ se retrage cu un pas şi-şi scoate pălăria.

— Deci, la revedere, pe curând, monsieur Vallières, spune dânsul şi cei doi bărbaţi îşi strâng mâinile.

— Nu vrei să vii cu mine? Mai putem sta de vorbă puţin, spune tânărul francez, cu amabilitate.

— Îţi mulţumesc, răspunde profesorul, dar văd colo pe prietenul meu care mă aşteaptă.

— Atunci la revedere!

Cu aceste cuvinte francezul se urcă vioi în trăsură şi vizitiul galonat sare pe capră. De-acolo, aruncă o privire plină de înţeles înspre profesor, şi acesta dă din cap scurt şi energic. Apoi trăsura o porneşte pe asfaltul lucios.

Neamţul nostru priveşte o clipă după dânsa şi un zâmbet de triumf îi flutură pe buze.

— Guraliv om! şopteşte dânsul. Dac-am avea de-a face numai cu idioţi dintr-ăştia, atunci n-am mai avea nevoie să-ncercăm o lovitură mai mare. Ehei, domnule Vallières, în curând vei mai auzi de mine!

Se-ndreaptă apoi spre una din trăsurile ce staţionau acolo, dă vizitiului o adresă şi-i spune să mâne repede.

Trăsura în care se urcase monsieur Vallières, goneşte printr-o mulţime de străzi. Fireşte că tânărul francez cunoaşte foarte bine locuinţa unchiului său şi presupune că acolo îl va duce vizitiul.

De-abia după câtva timp priveşte prin fereastră în străzile luminate, căci până atunci era adâncit în amintirea simpaticului său tovarăş de călătorie. Spre nespusa lui uimire, observă că trăsura o apucase pe străzi care îi erau aproape necunoscute. Felinarele devin din ce în ce mai rare şi în faţa lui apare un cartier de vile.

Tocmai voia să facă semn vizitiului să oprească, pentru a-l întreba încotro are de gând să-l ducă, când acesta opreşte din proprie iniţiativă şi portiera e deschisă. Cu pălăria în mână, galonatul stă în faţa sa:

— Am ajuns, monsieur, spune el, politicos.

— Cred că te-nşeli! răspunde tânărul francez, punând un picior pe scară. Unde m-ai adus?

— Vă rog să mă scuzaţi, răspunde vizitiul. Domnul, unchiul dumneavoastră a cumpărat acum două săptămâni vila aceasta şi vă roagă să descindeţi aici. De îndată ce va fi liber, va veni şi dânsul. Până atunci, veţi găsi aici tot ce aveţi nevoie.

George Vallières clătină capul, fără voie. Toate astea îi miroseau cam ciudat, dar motive de bănuială nu avea. Aşa că se hotărî să meargă spre poarta vilei, în vreme ce vizitiul apăsă pe un buton, probabil pentru a chema vreun servitor.

În curând se auziră paşi apropiindu-se, şi un lacheu galonat îşi făcu apariţia, ţinând în mână un felinar aprins. El deschise poarta mare şi vizitiul, care între timp se urcase înapoi pe capră, îşi conduse caii spre intrare.

Vallières se hotărăşte să facă pe jos drumul până la vilă. Propunerea vizitiului de a se urca din nou în trăsură, este respinsă. La vreo cursă întinsă, nu se gândeşte, e drept, dar e bine întotdeauna să fii cu băgare de seamă, în special când eşti nepotul şefului poliţiei din Paris.

— Ia valiza aceasta! se adresează el scurt către lacheu, care păşeşte alături de dânsul.

O ia de-a lungul unei alei, apoi se zăreşte o clădire în formă de vilă, în care câteva ferestre sunt luminate. Prea demnă de încredere nu pare casa aceasta.

George Vallières îşi pipăie revolverul din buzunarul pardesiului, căci conform unui vechi obicei, nu se desparte niciodată de dânsul. În felul acesta e aproape sigur că nu i se poate întâmpla nimic.

Cu multă atenţie observă pe lacheul care, cu felinarul în mână, urcă scările înaintea lui, dar omul are o înfăţişare cu totul nevinovată.

Uşa se deschide ca la comandă şi tânărul francez intră în vestibulul, luminat slab. În clipa aceasta bănuiala îşi face loc într-însul. Nu prea s-arată ca unchiul său să fi pregătit vila aceasta pentru primirea sa. Cel mai nimerit lucru ar fi să

renunţe a merge mai departe şi să plece direct la prefectură poliţiei.

Dar nu-şi poate aduce la îndeplinire hotărârea, căci în clipa când se întoarce, cineva îl loveşte în cap – pe la spate – cu atâta putere, încât se prăbuşeşte fără a scoate un geamăt măcar. Şi autorul acestei lovituri nu fusese nimeni altul decât lacheul care-l condusese, cu felinarul în mână.

Acum, individul pune lumina deoparte, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, şi se apleacă asupra trupului lungit la pământ.

— Aşadar, am avut noroc şi de data aceasta! spune, el, cu un zâmbet satisfăcut. Nădăjduiesc că şeful va fi mulţumit.

Personajul acesta este vechea noastră cunoştinţă, Joe, omul de încredere al Măştii-Roşii. Imediat după atentatul izbutit din gara W., el fusese trimis la Paris, unde stăpânul său poseda destule ascunzători, pentru a fi la adăpost în timpul cercetărilor poliţiei.

Şi Alice se află în oraşul de pe malurile Senei, şi chiar în apartamentul de sus al vilei misterioase. Numai Hector Rammont socoate nimerit să mai aştepte câteva zile şi apoi să părăsească W., travestit. În scopul acesta închiriase un apartament în primul hotel din oraş, înscriindu-se sub numele de „Profesor Ehrenbreit” şi dat fiind faptul că mirosul său fin îl pusese pe urmele asistentului poliţienesc Vallières, nu-i vine deloc greu, cu iscusinţa sa, să se apropie de tânărul parizian.

Joe îşi dă seama că lovitura cu care-l doborâse pe Vallières, îl va lăsa pe acesta în nesimţire cel puţin un sfert de oră.

Telegrama expediată în drum de omul cu masca roşie, o înţelesese cât se poate de bine; cu atât mai mult, cu cât încă pe când se aflau la W., Rammont îi dăduse unele indicaţii asupra acestui Vallières.

Uşa dinspre parc se deschide şi vizitiul îşi face apariţia. Un zâmbet satisfăcut îi lăţeşte gura.

— Aha! Păpuşica a fost dată gata! exclamă el şi se ţine de burtă, de râs.

Joe îi porunceşte să se potolească.

— Uiţi că trebuie să fim atenţi! Sus în apartamentul ei se

află stăpâna şi dacă află ceva de întâmplarea de aici, ne-am putea expune la neplăceri cu dânsa.

Vizitiul mormăie ceva neînţeles. Joe arată cu mâna spre trupul nemişcat al tânărului.

— Pune şi tu mâna! porunceşte el. Trebuie să-l ducem în odaia pe care a pregătit-o şeful pentru el.

Fără să spună un cuvânt, vizitiul îl apucă pe francez de braţe în vreme ce Joe îl ia de picioare.

În tăcere, dispar cu dânsul pe scara care se face în fundul vestibulului. O uşiţă se află acolo pe jumătate deschisă, care duce într-un gang îngust, apoi pe o scară la fel de îngustă, în sus. Aici, cei doi trebuie să lase jos sarcina, căci uşile sunt încuiate.

Joe scoate o cheie din buzunar şi deschide.

— Acum linişte, spune el, căci trecem pe lângă un perete care răspunde în dormitorul stăpânei. Când vom fi de partea cealaltă, nu mai e niciun pericol.

Pătrund într-o cameră mărişoară, mobilată cu strictul necesar. Aceasta are o singură fereastră prevăzută cu zăbrele trainice. George Vallières e aşezat pe un pat şi cei doi bărbaţi se retrag apoi. Joe încuie cu grijă uşa şi coboară scara îndărăt.

Ajuns în vestibul, îi iese înainte profesorul neamţ. Fireşte, nu e nimeni altul decât Hector Rammont, omul cu masca roşie.

— L-ai aranjat pe guralivul ăla? întreabă el, scurt.

Joe dă din cap.

— Totul s-a petrecut conform programului. Am avut înc-o dată noroc.

— În cazul acesta să trecem în odaia alăturată, căci am să-ţi spun ceva.

Ei îl urmează, supuşi ca nişte câini.

O apăsare pe butonul electric şi pe perete se aprinde o lumină.

Mască-Roşie se lasă într-un fotoliu, lângă masă:

— Fiţi atenţi la ceea ce vă spun şi înştiinţaţi imediat pe tovarăşi, fără să ţineţi seama de vreo piedică.

Apoi începe să-şi expună intenţiile. Limpede şi lămurit îşi

desfăşoară planul, şi nimeni nu-l întrerupe. Când sfârşeşte, se ridică de pe fotoliu şi spune, scurt:

— Acum plecaţi! La miezul nopţii ne întâlnim în catacombe.

Pe când cei doi se-ndepărtează, Hector Rammont urcă scara spre apartamentul Alicei, care se mutase aici cu o zi înainte.

În tot timpul acesta, Joe care opera când sub o mască, când sub alta, nu se depărtase de dânsa. Demonul roşu putea avea deplină încredere într-însul.

Cu un strigăt de bucurie, sărmana fată îi sare de gât lui Rammont.

— În sfârşit, ai venit! Cât de neliniştită am fost pentru tine! De ce m-ai trimis înainte şi nu m-ai lăsat pe lângă tine? Necontenit înfrunţi moartea şi eu nu-s lângă tine, ca să-ţi vin în ajutor!

Rammont o cuprinde cu braţele pe nefericita sa victimă şi buzele sale şoptesc cuvinte mângâietoare, calde…

— Nu merge întotdeauna ca să te ţin lângă mine, copila mea, spune el cu glas moale. Toată poliţia era pe urmele mele şi păzea drumurile. Dac-aş fi plecat cu tine, puteam fi sigur că tatăl tău ne-ar fi aşezat înc-o dată o piatră în drum, căci el a jurat să mă urmărească până la capătul lumii, şi să n-aibă odihnă, până nu mă va fi nimicit… Şi totuşi, ar trebui să-şi dea seama, în sfârşit, că toate sforţările-i sunt zadarnice! Nu m-a avut oare de-acum de două ori în mâini? Am fost chiar mort şi îngropat, şi nu mi-a stat el în faţă, cu zâmbetul lui aspru, când nu mai era nicio perspectivă de scăpare? Şi totuşi…

Alice cade la picioarele lui şi-şi îngroapă faţa-i înlăcrimată pe genunchii săi.

— Cea mai mare durere a vieţii mele, este tocmai faptul că tatăl meu e acela pe care trebuie să-l urăşti, suspină ea. Acum, însă, cred că vei rămâne lângă mine şi nu mă vei lăsa singură. Îmi spuneai doar că vrei să laşi să se scurgă un timp, până să se dea uitării ultima ta lovitură! Să trăim numai pentru noi şi pentru dragostea noastră!

Cu o mişcare liniştită, Mască-Roşie îndepărtează mâinile

Alicei de genunchii săi.

— Din păcate, mai am încă o întâlnire secretă în noaptea asta, Alice. Nu mă-ntreba despre ce e vorba. Fii, însă, încredinţată că nu mă ameninţă nicio primejdie. Te-aş lua cu plăcere, ca să te convingi, dar locul acela nu e creat pentru o femeie.

— Dar unde te duci? întrebă nenorocita.

— În catacombele Parisului, răspunde dânsul.

Capitolul 58 – În Parisul subteran

Directorul Băncii Franţei stă înfundat în fotoliul său elegant şi priveşte prea puţin prietenos spre omul din faţa sa. Amândoi se află în cabinetul particular al marelui financiar. Uşile sunt bine capitonate, în aşa fel că niciun sunet nu poate răzbate în afară.

Bărbatul care stă într-o atitudine supusă în faţa directorului de bancă, poartă o uniformă simplă, de culoare închisă, cu nasturi lucitori. Figura lui exprimă lămurit o mare nelinişte.

— Spune-mi te rog, înc-o dată, ce să însemne comunicarea asta? întreabă directorul, iritat. După cât ştiu eu, subteranele noastre sunt cât se poate de bine asigurate din toate părţile şi prevăzute cu semnale de alarmă electrice. Când cineva ar vrea să încerce de afară să spargă zidul, ar începe să sune clopotele de alarmă, şi cu toate astea dumneata susţii că noaptea trecuta s-au auzit bătăi ciudate? Cel puţin ţi-ai notat cam pe la ce vreme s-au produs aceste bătăi misterioase?

— Fireşte, domnule director, răspunde celălalt. Era exact ora 12 şi 25 minute.

— Deci, tocmai în ceasul strigoilor! spune directorul băncii.

Deşi căuta să dea faptului o interpretare glumeaţă, nu izbuti în întregime. Nici nu ştia măcar pentru care motiv era neliniştit în ultimele opt zile, de siguranţa tezaurului său. Pentru orice eventualitate, se pusese în legătură cu şeful siguranţei pariziene, şi acesta îi făgăduise că-l va trimite pe nepotul său, să cerceteze chestia.

În seara trecută, urma ca tânărul să sosească la Paris. El telegrafiase din W. în sensul acesta, dar – lucru ciudat – George Vallières nu era de văzut. O depeşă expediată la W. rămase fără răspuns. Probabil că tânărul fusese reţinut de o împrejurare neprevăzută.

— Ce părere ai dumneata despre toată chestia asta? întreabă directorul pe subalternul său.

— Domnule director, răspunde acesta, care fusese singurul care auzise bătăile ciudate, mi-a ajuns la ureche cândva, că jumătate din Paris este subminat, prin catacombele, în care s-au petrecut de-acum unele lucruri ciudate. Ar fi posibil ca unul din gangurile acestea secrete să ducă până în apropierea bolţilor noastre, şi ca cineva să fi încercat pe acolo să pătrundă în tezaur.

Directorul izbucneşte în râs, fără să vrea.

— Ai fost ameţit cu istorii romantice, scumpul meu! E drept, catacombele acestea există şi sunt foarte întinse, în aşa fel că s-ar putea ascunde într-însele o mică armată, lucru ce s-a întâmplat chiar în anul 1870. De-atunci, însă, s-a lucrat cu toată energia să se astupe aceste ganguri şi părerea mea este că nu se mai găsesc într-însele decât şobolani şi şoareci. Dar ca să-ţi fac pe plac, îţi voi arăta că voi ţine seamă de bănuielile dumitale. Azi sau mâine mă vă vizita domnul Vallières, tânărul asistent al şefului siguranţei. Îi voi expune cazul şi-l voi ruga să caute s-audă el însuşi bătăile acelea misterioase. Cine e însărcinat cu paza noaptea aceasta?

— Pierre şi François, răspunse celălalt. Mâine vin iar eu la rând.

— Bine. Să nădăjduim că în curând vom da de rostul acestor bătăi.

. . . .

Clopotul din turnul catedralei Notre Dame anunţa miezul nopţii, când o făptură înveşmântată într-o mantie de culoare închisă, cu pălăria neagră lăsată pe ochi, mergea cu paşi repezi de-a lungul unei străduţe înguste. Când se ivea vreun poliţist la o răscruce, personajul se strecura în umbra caselor

şi ca o fantomă, îşi urma drumul.

Şi tot mergând aşa, ajunge într-o piaţă mică şi părăsită, luminată de un felinar mohorât. Într-o parte se înalţă o clădire mărişoară, deasupra intrării căreia se află de asemeni un felinar. Omul cu mantia neagră dispare sub bolta acestei case.

Mica piaţă rămâne câtva timp liniştită. Prin cartierul acesta nu prea par să se plimbe oamenii în cursul nopţii. Deodată însă, se ivesc din toate părţile umbre negre, îndreptându-se, toate, spre bolta casei cu pricina. Când cea din urmă dispăru în interior, apare în apropierea felinarului din piaţă, o uniformă de poliţist. Un fluierat scurt sparge liniştea nopţii. După câteva clipe apar alţi trei poliţişti, şi toţi se consfătuiesc acum. Apoi se pun în mişcare, îndreptându-se spre bolta îndărătul căreia dispăruseră făpturile întunecate.

Poarta este încuiată, în vreme ce unul din poliţişti stă de pază în faţa ei, ceilalţi se îndreptă spre uşa casei, urcând câteva scări. Trebuie să bată mult, până să li se deschidă, Apare un bărbat cu mutra speriată, ţinând în mână o lanternă aprinsă. Era îmbrăcat sumar, şi se vedea că se sculase repede din pat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, îngână dânsul, cu ochii holbaţi de groază, ce s-a întâmplat de pătrundeţi aşa în casa unui cetăţean paşnic?

— Tăcere! îi răspunde cu energie unul din poliţişti, te cunoaştem noi destul de bine, tâlhar bătrân! Demult te-am luat la ochi şi ştim că găzduieşti indivizi dintr-aceia care nu prea se-mpacă cu lumina zilei. Dar în noaptea asta ţi-am dat de urmă. Să ne spui imediat unde se adună indivizii care au intrat acum câteva minute prin bolta casei!

Bărbatul scoate o exclamaţie de spaimă, apoi începe să se jure pe toţi sfinţii că e nevinovat. El nu ştie de nimic şi poliţia degeaba se leagă de dânsul.

Atunci poliţistul care se află în frunte îl trage la o parte şi adresează câteva cuvinte colegilor săi. Nu durează nicio clipa şi el e închis într-una din încăperile de la subsol, apoi cei trei reprezentanţi ai forţei publice încep să cerceteze odăile,

ţinând revolverele întinse.

Dezamăgirea lor devine însă tot mai mare, căci nu găsesc nimic. Astfel ajung în faţa casei, în curtea întunecată, de jur-împrejurul căreia se află grajduri. Îşi aprinseră lanternele şi ţineau încă revolverele în mână dreaptă.

Dar cercetările lor rămân şi aici fără succes.

Atunci îl întreabă pe poliţistul rămas de pază în stradă, dacă nu cumva indivizii s-au arătat iarăşi.

— Nu, nimeni n-a ieşit pe poartă! răspunde acesta.

— Atunci trebuie să mai fie pe aici şi trebuie să-i găsim, chiar dacă s-ar fi îngropat în pământ, ca nişte cârtiţe! spune poliţistul mai în vârstă.

Cercetările reîncep. Oamenii legii aruncă în lături tot ce-ntâlnesc în cale, dar după o jumătate de ceas, ei se retrag, mormăind şi înjurând.

— N-avea grijă, vine ea ziua când îţi vom suci gâtul! strigă unul din ei către bietul proprietar al casei.

După ce poliţiştii dispărură, luând drumul spre piaţă, omuleţul îşi frecă mâinile plin de bucurie.

— Sunteţi prea proşti voi ca să puteţi pune mâna pe Mască-Roşie! rânjeşte el.

Cu lanterna în mână o porneşte de-a lungul gangului şi se furişează în curte, apoi, dispare într-unul din grajduri.

Aici cercetase mai înainte poliţia fiecare colţişor, fără să găsească ceva. Omuleţul se furişează, cu capul aplecat, până-n colţul cel mai ascuns şi pune lanterna jos. Apoi se lasă în genunchi şi ridică vreo câteva bârne care intră foarte bine în încheieturile podelei. O gaură neagră se cască. O scară porneşte în jos.

— Ei, nu e nimeni aici? strigă el, în adâncime.

De jos pătrunde o lumină slabă.

— La naiba, dar ce s-a întâmplat? se aude răspunsul.

— Poliţia a fost aici, răspunde omuleţul.

O înjurătură porneşte de jos, apoi scara se cutremură sub paşii unui bărbat. Imediat apare în deschizătură un cap omenesc.

— A plecat sau ce alta? Să-l anunţ pe şef? întreabă

individul.

— Nu-i nevoie, răspunde proprietarul casei. I-am îndepărtat eu cum e mai bine. Toată casa mi-au scotocit-o, niciun colţişor nu l-au lăsat necercetat, au fost şi aici şi probabil că au tropăit deasupra capetelor voastre, dar de găsit, n-au găsit nimic. Dar n-ar strica deloc, ca la ieşire, Mască-Roşie să fie cu băgare de seamă. Mai sunt şi alte ieşiri din catacombe.

Omul de pe scară dă doar din cap şi o porneşte înapoi în jos. Omuleţul aşază la loc bârnele deasupra deschizăturii şi e, într-adevăr, greu de ghicit că sub dânsele se află intrarea secretă în catacombele Parisului.

Jos alunecă lumini izolate prin sinistrele ganguri pe jumătate dărâmate. Din când în când se mişcă ceva prin praful gros şi un şobolan se strecoară printre picioarele oamenilor. Dacă n-ar exista semne lămurite pe ziduri, făcute de propria mână a omului cu masca roşie, atunci s-ar rătăci în mod sigur în labirintul acesta şi poate că n-ar izbuti să revină niciodată la suprafaţă.

Cu mulţi ani în urmă, o pereche de tineri căsătoriţi avuseseră soarta aceasta. Bieţii oameni veniseră aici din pură curiozitate şi făcuseră imprudenţa să nu-şi ia călăuză. Zile întregi fură căutaţi, dar deoarece spaima îi făcuse să se rătăcească din ce în ce mai mult, au fost găsiţi de-abia când cadavrele lor intraseră în putrefacţie. Tot aici răsunaseră în anul 1870 împuşcăturile insurgenţilor francezi. Se înălţaseră baricade din capete omeneşti şi sângele cursese în valuri.

E o greşeală când se presupune că aceste catacombe ale Parisului ar fi fost un cimitir al oraşului vechi. Ele s-au format prin surpări succesive, care s-au întins din ce în ce mai mult. În cursul veacurilor oraşul s-a înălţat deasupra lor şi gangurile s-au prăbuşit în parte. Dar a mai rămas încă destul spaţiu, pe care oraşul Paris n-a vrut să-l lase nefolosit. Astfel că au fost aduse aici osemintele din cimitirele vechi, şi s-au înălţat piramide întregi dintr-însele.

Pe câtă vreme înainte de anul 1870, porţiuni mari din aceste catacombe erau practicabile şi puteau fi folosite în parte, luptele insurgenţilor au distrus multe în chip îngrozitor.

Numai călăuzele cele mai îndemânatice cutezau, din când în când, să plimbe pe vreun străin doritor de senzaţional prin gangurile acestea înfiorătoare.

Mască-Roşie era, însă şi aici familiarizat şi pusese pentru tovarăşii săi, semne lămurite la toate colţurile şi cotiturile, în aşa fel că orice rătăcire era exclusă. Dar eventualii urmăritori n-ar fi putut recunoaşte nimic din semnele acestea.

În aceste ganguri infernale se adunau complicii misteriosului individ. O masă simplă de lemn era aşezată într-o parte şi pe un scaun şedea Hector Rammont, învăluit în mantia-i neagră, cu pălăria trasă pe frunte şi cu masca roşie acoperindu-i ochii. Căci deşi cei mai mulţi îi cunoşteau de-acum faţa, erau, însă şi „recruţi”, faţă de care trebuia să fie prevăzător. Pereţii subteranei erau formaţi, în parte, din oseminte omeneşti îngrămădite unele peste altele. Pe ici, pe colo, se putea vedea şi un cap de mort, care părea să privească spre adunare, cu orbitele-i fioroase. Pe un cârlig din zid Joe înfipsese o faclă, a cărei lumină arunca raze sinistre asupra celor de faţă. Se auzi o lovitură de gong al cărui ecou răsuna ciudat în gangurile învecinate. Mască-Roşie îşi luă o atitudine semeaţă.

Joe numără capetele şi spuse liniştit:

— Nu lipseşte niciunul.

— Acum ascultaţi ce am a vă spune! făcu Demonul roşu. În ultimul timp ne-a cam părăsit norocul şi a sosit vremea să dăm o lovitură mare, de pe urma căreia să căpătăm bani în casă. Preparativele le-am făcut eu, şi asta în modul cel mai bun. Dacă totul merge cum trebuie, mâine noaptea vom arunca în aer Banca Franţei.

Timp de o jumătate de ceas ţinu consfătuirea din catacombe, apoi Mască-Roşie făcu cu mâna un semn de încheiere.

Joe şi doi din banditii mai bătrâni dispar într-o gaură şi scot la suprafaţă un butoiaş cu vin şi un număr de pahare de metal.

În toiul nopţii, în subteranele Parisului adormit, tovarăşii lui Mască-Roşie încep să se cinstească... Apoi se auzi din nou un

sunet înăbuşit de gong şi misterioşii indivizi se răspândiră ca nişte umbre, în toate părţile. Numai într-un singur loc se produse mişcare în apropiere de punctul de adunare. Acolo stăteau patru oameni la lumina unei lămpi electrice, şi printre ei se afla şi Joe.

Cu glas şoptit el împarte ordine tovarăşilor săi. Face impresia unei căpetenii.

Imediat, mica trupă se pune în mişcare şi se face nevăzută într-un gang scund.

Înaintează mereu, la lumina lămpii electrice, până când un perete de pământ îi sileşte să se oprească.

Aici Joe se aşază pe un morman de oseminte şi scoate din buzunar o foaie de hârtie. Unul din bandiţi îi luminează. Joe mai scoate din buzunar câteva instrumente de metal şi începe să facă socoteli. După cât se pare, are mai multe cunoştinţe decât ceilalţi, căci altfel n-ar putea conduce o întreprindere de domeniul minier.

— Până mâine noaptea mai trebuie să săpăm zece metri, spune dânsul, după oarecare chibzuială. Dacă ne-om ţine de treabă, vom izbuti. Ştiţi, cu toţii, că imposibilitate nu există! În afară de asta, terenul e moale pe aici, şi nu ne va da prea mult de lucru. Principalul lucru e să dăm deoparte pământul săpat. Va fi de ajuns dacă vom izbuti să facem un gang care să îngăduie trecerea câtorva oameni, unul lângă altul. Înainte, deci!

În urma cuvintelor sale, toţi cei de faţă se pun pe lucru şi ciocăniturile regulate lasă un ecou sinistru în catacombe.

În timpul acesta, Mască-Roşie părăsise subteranele şi acum gonea cu trăsura prin bulevardele luminate ale Parisului.

Capitolul 59 – Domnul de Vallières

A doua zi după amiază. Cu o mutră cam indispusă, directorul Băncii Franţei se plimbă agitat prin cabinetul său particular. El nu poate pricepe de ce şeful poliţiei de siguranţă întârzie să i-l trimită pe nepotul său, domnul de Vallières,

după cum rămăsese stabilit. Dacă tânărul – căruia unchiul său îi profetiza un viitor strălucit – ar fi fost reţinut în drum de o împrejurare, atunci şeful poliţiei ar fi putut să-i trimită pe altcineva, care să examineze temeinic subterana băncii.

Chiar dacă la început refuză să creadă ceea ce afirmau paznicii, cu privire la bătăile misterioase din zid, totuşi o bănuială începuse să-l stăpânească. Din această cauză coborâse el însuşi în subterană şi, în prezenţa câtorva funcţionari superiori, cercetă intrările diferitelor compartimente, examină zidurile, dar nu putu să descopere nimic.

Ca să-şi alunge necazul, directorul îşi aprinse o ţigară şi începu să privească prin fereastra zăbrelită care dădea într-un parc mic. În clipa următoare, un clopoţel îl anunţă că un servilor avea să-i comunice ceva. Directorul îi răspunde, apăsând pe un buton electric. Şi atunci, se deschide o uşă mecanică şi servitorul poate intra.

Pe o tavă de argint, el întinde stăpânului său o cartă de vizită şi de-abia citi directorul numele de pe dânsa, că figura lui se însenină ca prin farmec, şi spuse repede:

— Să poftească domnul!

După câteva clipe, domnul de Vallières păşeşte elegant şi sigur pragul luxoasei încăperi.

Cine l-a văzut pe tânărul bărbat în trenul cu care venise din W., se va mira, desigur, constatând mica transformare care se produse într-însul, de când păşise în capitala Franţei. În definitiv lucrul era explicabil, însă. Domnul de Vallières e îmbrăcat cu un costum închis de o eleganţă rafinată, lenjeria şi cravata de cea mai fină calitate şi în mână ţine un joben în luciul căruia te poţi oglindi. Cu un zâmbet de o amabilitate care-ţi inspiră încredere, el se înclină în faţa directorului.

— Îmi pare rău că n-am avut încă plăcerea, domnule Mornieu, să vă cunosc personal, începu el, după primele cuvinte. Scumpul meu unchi, şeful poliţiei de siguranţă din Paris, e un om atât de ocupat, încât pune pe planul al doilea chestiunile de politeţe.

Directorul face un gest amabil de invitaţie şi domnul

Vallières ia loc într-un fotoliu. Manierele sale sunt îndemânatice şi sigure. Privirile sale ascuţite, trădează inteligenţă şi chibzuială şi gura cu liniile severe mărturiseşte energie şi putere.

Domnul Mornieu e convins imediat că şeful poliţiei nici nu-i putea trimite un om mai potrivit ca pe acest funcţionar tânăr şi energic.

— Sunt fericit să vă pot saluta, răspunde el, cu căldură. Drept să vă spun, vă aşteptam mai devreme, dar unchiul dumneavoastră mi-a comunicat că aţi fost reţinut în drum.

— Aşa e, domnule Mornieu, spuse tânărul bărbat. Nădăjduiesc, însă, că-mi voi recâştiga întârzierea, prin aceea că din momentul de faţă mă pun cu totul la dispoziţia dumneavoastră.

— Sunteţi de-acum informat despre ce e vorba?

— Numai în linii generale, dar v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi da lămuriri mai amănunţite.

Fireşte că directorul nu stătu o clipă la îndoială să satisfacă dorinţa vizitatorului său, deoarece nu putea avea nicio bănuială în privinţa lui.

— După cum ştiţi, începe el, este vorba de tezaurul subteran al Băncii Franţei. Avem câteva compartimente, care pornesc ca razele unei stele, formând nişte ganguri. Veţi putea examina planul acestei construcţii, care, fireşte, trebuie să rămână un secret desăvârşit, şi care se află numai în posesia mea. Instalaţiile sunt desăvârşite. Aproape pretutindeni ne-am folosit de oţel dur. Uşile au încuietori complicate şi dulapurile sunt zidite adânc în blocurile de piatră pe care e zidită clădirea şi în afară de asta se găseşte acolo, în adâncime, un adevărat labirint de cabluri de sârmă, prin mijlocirea cărora pornesc semnale de alarmă în toate direcţiile, de îndată ce nu e ceva în ordine.

Domnul de Vallières zâmbi uşor la aceste cuvinte.

— Am auzit de asta, spuse el. Unchiul mi-a vorbit odată, deoarece m-au interesat mult aceste instalaţii geniale care fac imposibilă orice spargere în banca dumneavoastră. Şi cu toate aceste măsuri de precauţie, cred că mai aveţi şi paznici,

care supraveghează cu schimbul, zi şi noapte, tezaurul!

— Fireşte, fireşte! făcu directorul. Doi oameni mai în vârstă, vrednici de toată încrederea, stau necontenit în gangul principal. La capătul scării care duce de aici în jos, au o gheretă mică în care se află un pat şi o mulţime de cabluri electrice, în aşa fel că la cel mai mic indiciu suspect, nu trebuie decât să apese pe un buton. Pot cere ajutor fie în locuinţa mea particulară, sau celui mai apropiat post poliţienesc, care se găseşte imediat după colţul străzii.

— Asta-i admirabil! spuse domnul de Vallières. Dar ce anume v-a determinat, domnule Mornieu să cereţi să vi se trimită un poliţist?

Directorul surâse jovial şi întinse tânărului cutia cu ţigări fine.

— Drept să vă spun, nici eu nu ştiu cum mi-a dat în gând asta. E ciudat ce efect are uneori un cuvânt aruncat la întâmplare, de cineva. Acum câtva timp, oamenii mei lansaseră zvonul că Masca-Roşie are de gând să se folosească de prilejul nimerit, pentru a adăuga încă o lovitură în stil mare, şirului nesfârşit de lovituri pe care le îndeplinise de-acum, jefuind tezaurul Băncii Franţei, care era considerat intangibil până acum. Fireşte că-ţi vine să râzi auzind asta, căci Masca-Roşie nu ştie că încercarea aceasta l-ar face să-şi lase oasele pe aici. Dar, oricum ar fi, tot mai rămâne o mică bănuială în capetele oamenilor mei. Am făcut constatarea că paznicii au început să devină nervoşi. Le-am vorbit cu toată energia, căutând să-i fac să-şi scoată din cap prostiile acestea, dar lucru curios, nu ştiu cum s-a făcut că m-am molipsit şi eu puţintel de ideea asta. După cât se spune, Demonul roşu ar fi izbutit să scape din mâinile poliţiei germane, după ce dăduse o lovitură măiastră, şi astfel e mai bine să-i liniştim puţin pe oameni. Sunt chiar obligat la aceasta, cu atât mai mult, cu cât azi dimineaţă am primit din partea preşedintelui consiliului nostru de administraţie o comunicare, pe care nu trebuie s-o trec cu vederea.

— E un secret, sau pot s-o cunosc şi eu? întrebă domnul de Vallières.

— Dumneavoastră, ca om de încredere, vă pot spune. Faţă de oricare altul, fireşte că aş proceda cu toată atenţia, răspunse directorul. Trebuie să vă mai explic, că într-un compartiment separat, prevăzut cu instalaţii de siguranţă şi mai perfecţionate ca celelalte, se află un dulap vechi, proprietatea guvernului francez. De obiectul acesta se leagă o istorie interesantă. Dulapul e de origină germană, foarte vechi şi probabil o operă de artă a maeştrilor din Augsburg. E de pe vremea lui Napoleon I, care, la înapoierea sa din Germania l-a adus la Paris, deoarece îi plăcuse mult dulapul acesta. El este înşurubat în zid şi posedă două uşi solide, una interioară şi una exterioară. Nu se deschide cu cheia, ci cu ajutorul unui cuvânt secret. Pe frontispiciul său se află pe o tăbliţă de oţel literele alfabetului. Dacă prin combinaţia literelor se compune cuvântul respectiv, atunci, prin apăsarea unui resort, se deschide prima uşă. Dar cu asta nu s-a făcut încă nimic, după cum veţi vedea îndată. De-abia după ce au fost mişcate din loc două litere ale cuvântului compus, luând astfel naştere un alt cuvânt, se deschide şi uşa interioară, care e cu mult mai solidă. În afară de asta, dulapul mai posedă o instalaţie foarte ingenioasă, care îngăduie să se plaseze în diferite locuri, lichide caustice şi distrugătoare. De îndată ce cineva încearcă să găurească sau să arunce în aer dulapul, lichidele dintr-însul se revarsă şi distrug toate documentele, care se găsesc acolo. Vedeţi, dar, că e un obiect foarte interesant din toate punctele de vedere!

Domnul de Vallières aprobă din cap. Ochii săi, umbriţi de sprâncene stufoase, fixează tăblia mesei şi degetele-i albe şi subţiri se mişcă uşor.

Se gândeşte la ceva cu totul deosebit.

— Într-adevăr – spune el, după ce domnul Mornieu a terminat – n-aş fi crezut că în veacul nostru prozaic să se mai găsească o mobilă atât de romantică. Îngăduiţi-mi acum o întrebare: dulapul v-a fost predat de însuşi preşedintele?

— Nu chiar aşa. Se află de-acum de mulţi ani aici, dar proprietatea lui trece asupra fiecărui nou preşedinte, care se foloseşte de el după plac şi ascunde aproape întotdeauna

secrete de stat într-însul, care sunt atât de importante, încât e mare pericol dacă ajung în mâini străine.

— Atât de primejdioase încât în cazul unei spargeri ar putea avea efect distrugător?

— Întocmai. Despre ce e vorba – n-aş putea spune, căci nici eu nu ştiu nimic.

Domnul de Vallières schimbă discuţia, revenind la instalaţiile subteranei.

Directorul scoate din dulapul său o foaie de hârtie, care reprezintă un desen exact, mai bine-zis un plan al tezaurului subpământean al băncii.

Cu atenţie deosebită, domnul de Vallières urmăreşte fiecare linie a planului. Cere explicaţii asupra tuturor în parte. Se mai interesează în chip deosebit, în care gang sau ladă de oţel se găsesc banii şi unde se află documentele de Stat ale Franţei.

Domnul Mornieu îi dă toate lămuririle cerute. El caută să fie cât mai serviabil faţă de tânărul poliţist şi pe de altă parte vrea să-i dovedească ce comori nepreţuite îi sunt date în pază.

— Ce înseamnă aceste două cruciuliţe roşii? întreabă Vallières, într-o doară, arătând cu mâna un anumit loc de pe plan.

Mornieu zâmbeşte.

— E camera cea mica de oţel, în care se află dulapul secret al Preşedintelui, spune el.

— Mulţumesc! făcu domnul de Vallières. V-aş fi foarte recunoscător, dacă mi-aţi îngădui acum să fac o vizită scurtă la faţa locului. Vă voi comunica apoi, ce măsuri am de gând să iau în cursul zilei. Fireşte că în noaptea aceasta, voi conduce eu însumi operaţiunile de rigoare. Aş dori numai ca Masca-Roşie, care a dat de-acum atâta de lucru vitejilor noştri oameni, să se arate într-adevăr, ca să ne privim faţă-n faţă. Prilejul acesta ar fi binevenit pentru mine, căci m-ar înălţa dintr-odată.

Mornieu strânse cu căldură mâna tânărului şi se-ndreptă spre uşă.

— Poate să aveţi noroc în noaptea asta, spuse el mai mult de formă, căci nu prea credea într-o astfel de posibilitate.

La un semn al directorului, i se alăturară doi bărbaţi, şi mica societate ieşi în holul mare, luminat şi în timpul zilei cu electricitate. Paznicii din subterană fuseseră de acum anunţaţi telefonic de vizita aceasta.

Unul din bărbaţii care merg în frunte deschide cu o cheie complicată două încuietori ale unei uşi de fier care se află în fundul holului. Apoi deschide încă o uşă şi cei patru oameni pătrund într-o încăpere simplu mobilată, luminată de asemenea cu electricitate.

După ce uşile sunt închise în urma lor, se descuie o a treia uşă şi încăperea în care intră acum e pardosită cu plăci de oţel iar fereastra din zid are zăbrele solide.

Uşa de oţel e destul de mare pentru a îngădui unui om să treacă printr-însa şi duce spre o scară de fier care coboară în spirală în adâncime. Se aude o sonerie şi apoi se aprind pretutindeni becuri electrice.

Nimeni nu rosteşte un cuvânt. De îndată ce au trecut o uşă, aceasta se închide în mod automat. Acum intră cu toţii în gangul principal. Un paznic se apropie şi duce mâna la şapcă. El ştie de acum despre ce e vorba.

— Vino mai încoace, Pierre! porunceşte directorul băncii. S-a mai petrecut ceva în cursul nopţii trecute?

— Cam aşa, domnule director! răspunse cel întrebat. Exact la ora unu fără un sfert am auzit din nou bătăile în acelaşi loc.

Directorul înalţă din umeri şi-l priveşte întrebător pe domnul de Vallières, dându-i să înţeleagă dacă n-are cumva ceva de vorbit cu paznicul.

— Arată-mi, te rog, locul cu pricina, spune tânărul.

Paznicul o ia din loc. Străbat gangul principal, apoi trebuie să fie deschisă o uşă laterală, unde iese la iveală un nou gang luminat electric, pardosit cu plăci de oţel şi de ambele părţi ale căruia sunt uşi de metal. Încă o cotitură după colţ şi sunt la capătul gangului.

Paznicul arată spre perete:

— În locul acesta s-au auzit bocăniturile.

Directorul ordonă să se aprindă alte două lămpi electrice din apropiere, şi acum domnul de Vallières e în măsură să examineze în amănunţime locul cu pricina.

Peretele e format din plăci pătrate, fixate cu şuruburi de oţel. Privirea lui ageră a descoperit şi cablul care înconjoară peretele. Ceva bănuitor nu se poate observa.

— Nu cumva te-ai înşelat, omule? se adresează el paznicului, după o scurtă examinare.

Omul însă, rămâne la părerea sa.

— Din ce e format peretele din spatele plăcilor de oţel? întreabă Vallières pe directorul băncii.

Acesta dă din umeri.

— Din păcate, nu prea ştiu. Planul nu spune nimic în această privinţă. Dar se poate presupune că aici – ca pretutindeni, de altfel – sunt doar bucăţi de stâncă. În consecinţă, ar fi cât se poate de grea o găurire din partea cealaltă. În afară de asta nu ştiu zău cum se gândesc să pătrundă în gang criminalii, dacă e vorba de aşa-ceva. Colo sus sunt cablurile, uşile sunt încuiate solid şi cu dispozitive electrice. Colo unde vedeţi uşa aceea neagră de fier, cu dunga roşie deasupra, se află dulapul Preşedintelui. Aici mai e un truc cu totul deosebit, care ar pregăti o surpriză mare eventualului spărgător, presupunând c-ar izbuti să pătrundă: În clipa în care va fi deschis uşa îndeajuns pentru a putea trece printr-însa, e curentat atât de puternic de un dispozitiv electric, încât rămâne paralizat pe loc, dacă nu chiar ucis.

— Pe legea mea! exclamă domnul de Vallières, acestea sunt măsuri care dovedesc cu prisosinţă că dulapul acesta secret conţine obiecte de o însemnătate nebănuită.

— Asta e şi părerea mea, răspunse directorul.

— Dar, interveni din nou Vallières, s-ar putea întâmpla ca şi dumneavoastră sau funcţionarii dumneavoastră, să fiţi expuşi descărcării curentului electric, atunci când intraţi odată în încăperea misterioasă?

Mornieu zâmbeşte iarăşi.

— Nimic mai simplu ca asta! răspunse el, apoi. E de ajuns să intru în ghereta paznicilor şi să răsucesc manivela care

poartă pe dânsa numărul corespunzător acestui gang, pentru ca să întrerup cu totul curentul aici.

Domnul de Vallières scoate un carneţel din buzunar şi-şi notează numărul gangului.

— Pentru ca să nu uit cifra periculoasă! spune el directorului, zâmbind cu amabilitate.

Apoi bate cu mâna în plăcile de oţel, îndărătul cărora, susţineau paznicii, se auziseră zgomote ciudate în ultimele două nopţi. Dar totul rămâne liniştit.

— Cine ştie ce-nseamnă asta?! spune el după câteva clipe de chibzuială. Se poate să se fi adunat apă în masele de piatră care împrejmuiesc bolţile şi acum caută ieşire, producând acel zgomot ciudat. Altceva ce-aş putea crede?

După ce mai ceru directorului să-i explice diferite amănunte ale planului, precum şi instalaţiile electrice, dânsul urcă la suprafaţă, însoţit de domnul de Mornieu. Ajunşi în cabinetul particular al acestuia, îşi ia rămas bun.

— Când se va însera, spune dânsul, voi trimite aici zece poliţişti care vor ocupa toate încăperile de sus, până la intrarea în subterană şi la cel dintâi semnal de alarmă vor pătrunde în adâncime. Vă rog să-mi încredinţaţi pentru noaptea asta cheile necesare.

— Vi le ţin cu plăcere la dispoziţie, răspunde Mornieu. Doriţi să mai orânduiesc vreo pază deosebită acolo jos?

— Mulţumesc, nu e necesar, răspunde Vallières. Cei doi paznici vor rămâne desigur şi astăzi acolo?

— Fireşte, fireşte!

— În cazul acesta, dacă oboseala mă va doborî, voi putea să mă întind niţel pe patul din gheretă. La revedere, stimate domnule director! Nădăjduiesc să vă pot îndepărta neliniştea mâine dimineaţă şi dacă totuşi s-ar întâmpla ca Masca-Roşie să pătrundă în subterană, fiţi sigur că pe Vallières, nepotul şefului poliţiei pariziene, îl veţi găsi la postul său.

Directorul Băncii Franţei nu observă zâmbetul ciudat, inexplicabil, care flutură în jurul buzelor vizitatorului său, când acesta îl părăseşte.

În clipa aceasta, Demonul roşu a pus la punct înc-odată un

ingenios plan de luptă şi în vreme ce adevăratul Vallières stă închis în vila tăinuită a lui Hector Rammont, Masca-Roşie se prezintă directorului Băncii Franţei, în calitate de nepot al şefului poliţiei de siguranţă din Paris.

Capitolul 60 – Prizonierul

În prada unei nelinişti grozave, Alice aşteaptă întoarcerea iubitului ei. O presimţire îi spune că se petrece ceva important, misterios, ceva ce Hector caută să ascundă şi faţă de dânsa. Zadarnic l-a rugat să-i spună ce plănuieşte să facă. Răspunsul lui e întotdeauna acelaşi: trebuie să rămână câtva timp ascuns, apoi, însă, va părăsi Parisul, pentru a pleca spre Riviera. Acolo va înflori pentru dânsa o viaţă nouă, paradisiacă.

Biata fată n-avea încotro şi trebuia să creadă ceea ce îndruga dânsul. Se gândea că intrase în horă şi acum trebuia să joace înainte.

Ceea ce îşi propusese într-un ceas de pasiune arzătoare, – să devină îngerul bun al lui Hector Rammont –, îi era cu neputinţă să îndeplinească acum.

Un singur lucru îşi jurase şi anume: dacă va sta în puterea ei să salveze viaţa unui om, să facă aceasta cu preţul propriei sale libertăţi.

Crima o îngrozea. Fu străbătută de fiori, când Hector Rammont îi spuse la despărţire că va coborî în catacombele Parisului.

Acum el plecase şi o tăcere adâncă, sinistră, domnea peste vila tăinuită, pe care Masca-Roşie o închiriase prin agenţii săi secreţi. Ea auzise numele străin cu care dânsul se prezentase autorităţilor, dar se sinchisi atât de puţin de lucrul acesta, încât îl uită repede de tot. Pe de altă parte, Hector îi făgădui să-i procure o servitoare, dar fata nu putea sosi decât a doua zi. În tot cazul, va fi o tovarăşă din bandă...

Niciun zgomot nu se mai auzea în cuprinsul vilei şi cu toate acestea Alice ştia că aici se petrece ceva misterios, căci avea

impresia că percepuse o cădere grea şi apoi târşâitul unor paşi pe nişte scări ascunse, de a căror existenţă nu avea cunoştinţă.

Neliniştea ei sporeşte din clipă în clipă. În cele din urmă se ridică din pat şi ia o lumânare aprinsă în mână. E îmbrăcată în toaletă de noapte. Trebuie să se încredinţeze cu propriii ei ochi ce se petrece în casa asta. Poate că e păzită de Joe sau vreun alt servitor. Dar asta n-o va împiedica din ceea ce-şi pusese în gând.

Un revolver încărcat se află pe măsuţa de noapte şi Alice ştie cum să-l mânuiască. Pentru orice eventualitate îl ascunde în buzunar.

Apoi, se târăşte în vârful picioarelor în camera alăturată, ţinând mâna pavăză înaintea lumânării, şi cu auzul încordat asupra fiecărui zgomot. Dar nu se arată nimeni, nu se aude nimic, întreaga vilă pare moartă în noaptea asta. Să se fi dus toţi tovarăşii Demonului roşu la adunarea din catacombe? Dar atât de neprevăzător nu putea fi Hector Rammont, ca să nu lase cel puţin un paznic de încredere acasă.

Alice ajunge în coridorul de sus, priveşte în toate odăile, care nu-s nici măcar încuiate, dar pretutindeni nu se aude decât ecoul propriilor ei paşi.

Ea nu mai ştie ce-i frica; alături de Masca-Roşie pierise dintr-însa şi ultima rămăşiţă de teamă.

Şi astfel, ca o fantomă coboară scara spre vestibulul de jos. Acolo arde o lampă mică, la intrare. Alice pune lumânarea jos, sub scară, şi se apropie de uşă. Aceasta e încuiată şi cheia nicăieri. Tânăra fată pipăie să găsească ghereta portarului şi deoarece perdeluţa de la fereastra acesteia nu o acoperă în întregime, poate privi înăuntru. Un bărbat se află acolo, la masă. În faţa sa se află o sticlă cu vin şi capul îi atârnă pe spate. Aşadar, tot lăsase un paznic Hector Rammont! Pe masă se mai afla şi un revolver.

Tot aşa de încet precum venise, Alice o porneşte înapoi pe scări în sus. Acum e convinsă tot atât de mult ca înainte, că în vilă i se ascunde o taină, care-i răpeşte liniştea.

Cu lumânarea în mână a ajuns din nou în camera ei şi,

simţindu-se mai sigură, deschide uşile celor două încăperi învecinate.

Odaia din fund pare să fi fost o bibliotecă. Pereţii sunt acoperiţi cu tăblii de lemn şi câteva lăzi vechi stau de jur-împrejur. În aer pluteşte miros de mucegai. De cărţi, nicio urmă. Se vede că vila aceasta stătuse mult timp în părăsire.

Într-un colţ al peretelui îngust, Alice descoperă o ramă înaltă, cu un tablou înnegrit de vreme, şi care de-abia mai este de recunoscut; pare să fie pictat pe lemn şi reprezintă desigur, vreun cavaler din veacul al XVI-lea.

Câtva timp, fata contemplă ciudatul tablou, din întunericul căruia lucesc doi ochi, apoi privirea ei se fixează asupra colţurilor ramei şi deşi aici nu se arată nimic deosebit, ea simte, totuşi, că are în faţa ei cheia enigmei pe care caută s-o descopere.

Pusese lumânarea pe o masă de stejar din apropiere, şi acum degetele ei fine pipăie cadrul. Deodată, un ţipăt uşor îi scapă de pe buze. Auzise zgomotul unui resort care se desface şi ca prin minune una din părţile tabloului se afundă în ramă şi atunci iese la iveală o crăpătură îngustă, îndeajuns de mare totuşi, ca să îngăduie trecerea unui om.

— Ce-i asta? murmurară buzele palide ale Alicei.

Tabloul e într-adevăr pictat pe lemn şi se mişcă fără zgomot.

Câteva minute doar ţine uimirea Alicei, apoi dânsa ia lumânarea în mână şi, cu hotărâre, intră în încăpere. O privire aruncată în semi-întunericul din jur îi arată ziduri goale şi o pardoseală acoperită cu praf şi putregai. Acum stă în gangul mic, care e atât de scund încât trebuie să se aplece. Un zgomot uşor în spatele ei o face să-şi întoarcă capul speriată. Rama tabloului se închisese de la sine.

Un simţimânt de spaimă o cuprinde: nu cumva devenise prizonieră aici? Dar îndată îşi dă seama că e de ajuns o singură manipulare uşoară, pentru a pune din nou în mişcare tabloul, şi a lăsa liberă intrarea în bibliotecă. Asta o linişteşte în aşa măsură, încât se hotărăşte să-şi urmeze investigaţiile. Descoperă acum că gangul îngust duce de-a lungul zidurilor,

în jos, peste câteva trepte primitive. Alice se trezeşte deodată în faţa unui alt cadru, la fel cu acela din partea de sus.

Acelaşi resort se vede şi aici.

Cu multă atenţie, fata apasă resortul. Fără cel mai mic zgomot se dă în lături şi acest al doilea tablou, şi-i îngăduie să intre într-o cameră de locuit, cufundată în întuneric. Cadrul rămâne deschis pe jumătate şi acum Alice luminează cu lumânarea în jurul ei.

E o cameră măricică cu mobile puţine, şi o singură fereastră; într-un colţ se află un pat, înconjurat de o perdea veche. Alice puse lumânarea pe jos şi cu ochii larg deschişi caută să descopere, în jur ceva misterios.

Uşa prin care intrase pare tăiată în perete şi când se închide nu dă nimic de bănuit, ca şi cum nici n-ar exista.

Fata vrea să se retragă, căci nu descoperise nimic surprinzător, când, deodată, perdeaua din jurul patului se mişcă uşor. Alice îşi duce mâna la piept, ca să-şi oprească un strigăt de surpriză.

Aşadar, nu se află singură aici!

Câteva minute rămâne nemişcată, privind ţintă, înaintea ei. I se pare că aude o respiraţie uşoară, venind dinspre pat. Un om se află acolo, probabil un muribund sau un rănit grav.

Dintr-odată, îşi aduce aminte de căderea înăbuşită pe care o auzise şi de gândurile ce i le trezise această cădere.

Cu inima palpitândă de emoţie covârşitoare, Alice se apropie în vârful picioarelor de patul din colţ şi cu mâna tremurândă dă la o parte perdeaua... Raza de lumină a lumânării pe care o ţine în mână, dă făpturii sale o înfăţişare fantastică. Părul ei lucios s-a desfăcut şi-i cade în valuri pe umerii goi.

Întins pe pat se află un bărbat tânăr, care deschide ochii, orbit de raza de lumină. El nu se mişcă, însă, numai buzele îi tremură, ca şi cum ar vrea să vorbească. Nu e legat şi nicio urmă de rană nu se vede pe chipul său. Costumul în care e îmbrăcat pare elegant.

În ochii bărbatului se vede o lucire ciudată. El închide pleoapele pentru o clipă, pentru a le redeschide repede. O

vede pe Alice în faţa sa... Mâinile-i mici, albe, ţin perdeaua patului.

Vallières – căci el era – priveşte ţintă la apariţia din faţa lui. Cine să fie dânsa?

Nu-şi poate aduna gândurile, căci capul îi este greu încă. Lovitura pe care o căpătase jos, în vestibul, îl ameţise prea tare şi ceea ce vede aici îi apare ca o imagine din vis. Din ce în ce mintea i se limpezeşte, dar tot nu-şi poate pune în ordine gândurile.

— Cine eşti tu? murmură el, de-abia auzit. Ai venit încoace să mă scapi din visul greu ce mă apasă?

Auzindu-l vorbind, chipul Alicei se înseninează. Ştie prea bine că ea, tovarăşa Măştii roşii, nu trebuie să rămână prea mult timp aici. După cum vede lesne, nicio mână criminală nu-l atinsese încă, pe tânărul bărbat; îl ameţiseră, numai, probabil. Dacă mai rămâne o clipă în locul acesta, străinul se va smuci din pat şi va căuta s-o reţină cu forţa. Şi asta nu trebuie să se-ntâmple. Pe de altă parte, însă, nu trebuie să lase să se făptuiască o crimă asupra acestui om. Când se va-ntoarce Rammont, ea va căuta să împiedice asta, cu toate mijloacele ce-i stau la îndemână.

Vallières întinde mâinile spre dânsa şi se ridică greu din culcuşul său.

— Rămâi cu mine! exclamă el. Eşti frumoasă ca un înger. Nu vreau să-ţi mai dau drumul.

În clipa aceasta Alice dă drumul perdelei şi se refugiază în fundul încăperii. E şi timpul. Tânărul se ridicase de-acum în picioare, clătinându-se ca un beţiv şi căutând să se ţină de marginile perdelei.

Când vrea să se repeadă spre dânsa, lumina lumânării dispare, şi întunericul îl înconjoară iarăşi. Un strigăt răguşit îi scapă de pe buze.

Cu ambele mâini el îşi cuprinde fruntea arzândă şi se clatină spre locul unde stătuse Alice. Dar zadarnic caută mâinile sale o uşă, zadarnic loveşte în perete. Nimeni nu-i răspunde, nicăieri nu se deschide o uşă, şi cu toate acestea el este încredinţat că se găseşte aici o ieşire secretă.

Începe s-o strige pe fata care făcuse o impresie puternică asupra sa, dar când îşi dă seama că totul e în zadar, el se-ndreaptă, clătinându-se, spre fereastră zăbrelită şi-şi lipeşte capul de dânsa.

— Se va reîntoarce! Ea e singura care mă ocroteşte! murmură fără voie buzele sale.

Dar apoi se târăşte îndărăt spre culcuşul său şi îngână:

— Poate a fost numai un vis, un tablou fantastic…

Cu membrele amorţite recade în aşternut. Cât a rămas astfel, nu ştie. O rază palidă de lumină pătrunzând prin fereastra zăbrelită, îi trădează că se făcuse ziuă. Nădejdea îl însufleţeşte… Va vedea poate un chip omenesc, care-şi va bate joc de dânsul, pentru cursa în care se lăsase prins. Dar tăcerea de moarte continuă să domnească.

Când Vallières începe să privească cu atenţie în jurul său, zăreşte într-un colţ o sticlă cu vin, pâine şi şuncă afumată. Aşadar, nu trebuia să moară de foame! Dar ce aveau de gând cu dânsul şi în mâinile cui se afla? Întrebările acestea, care îi reveneau necontenit, îl chinuiau nespus.

În curând, însă, avea să capete răspuns la ele.

Capitolul 61 – Un banchet ciudat

Prizonierul din vilă vede soarele apunând înc-o dată dar până acum nu-i fusese cu putinţă să vorbească cu cineva sau să vadă vreo fiinţă omenească în faţa lui. Ceasuri întregi stătuse la fereastra zăbrelită şi observase cu atenţie bucata de parc din faţa lui. O singură dată trecuse pe-acolo, ca o umbră, o făptură bărbătească, un servitor în livrea, după cât se părea, dar acesta nu auzise nimic din bătăile în fereastră, pe care Vallières le repeta necontenit. Apoi nu se mai arătă niciun om.

Zadarnice rămaseră şi bătăile în uşă şi în pereţi. Tânărul îşi însemnase exact locul în care dispăruse fata aceea străină, în noaptea trecută. La lumina zilei îşi spuse că era, probabil, vorba de un coşmar, dar renunţă repede la credinţa aceasta,

căci observă pe jos o picătură de ceară, care nu putea proveni decât de la lumânarea pe care o ţinuse în mână Alice. Dar altceva nu mai găsi. Uşa era atât de bine trucată încât nicio crăpătură nu se putea observa.

Din ceas în ceas îl chinuia tot mai mult gândul de ce se afla aici? Fel de fel de presupuneri îi treceau prin minte, dar nu se apropia nici cu un pas de adevăr.

Noaptea coboară din nou. Luna apare dintre norii pe care îi mână un vânt uşor. Razele ei palide tremură deasupra parcului vilei tăinuite şi pătrund şi în odaia unde se află prizonierul.

Acesta stă la fereastră şi fel de fel de gânduri i se învălmăşesc în minte. Din întâmplările ultimelor zile, el caută să lămurească situaţia prezentă.

Dacă i-o fi jucat un renghi neamţul acela, care-şi spunea Profesor Ehrenbreit? Dar nu, asta nu e cu putinţă! Bărbatul acesta avusese o conduită cât se poate de corectă. Congresul medical avea loc într-adevăr la Paris şi profesorul părea să fie un savant, care lucrează numai de dragul ştiinţei. Atunci? Oricât îşi frământa capul, tânărul nu izbutea să găsească o explicaţie. Cel puţin de-ar avea lumină, ca să i se pară mai uşoare ceasurile acestea de noapte! Descoperi că ticăloşii care îl culcaseră la pământ, jos, în vestibul, îi furaseră şi portofelul şi tot ce mai avusese la dânsul. Nici măcar un cuţit de buzunar nu avea ca armă. Până şi ceasul de aur îi lipsea. Dar de un furt obişnuit nu putea fi vorba.

Deodată i se păru că se mişcă ceva îndărătul uşii. Vor veni oare să-l ucidă?

Cu braţele încrucişate rămâne la fereastră, ţinându-şi buzele încleştate. În ceasul acesta de primejdie se pare că se trezeşte într-însul adevăratul său temperament Uşurinţa de altădată dispăruse acum.

Uşa se deschide dintr-odată. O lumină vie năpădeşte camera. Spre nemărginita lui surprindere, Vallières vede doi servitori galonaţi, aducând în odaie o masă încărcată cu tot felul de bunătăţi. O baterie cu gheaţă în care se află două sticle şi două pahare, stă pregătită. Uşa se închide imediat în

urma celor doi servitori.
— Ce să-nsemne asta? Vreo nouă comedie? strigă Vallières şi face o mişcare, de parc-ar vrea să se apropie de uşă.
Cei doi servitori se-ntorc cu iuţeala fulgerului şi îndreaptă spre dânsul două revolvere.
Răspunsul acesta e destul de convingător şi bietul tânăr rămâne nemişcat locului. Acum e curios să vadă ce va urma. Servitorii părăsiseră camera. Pe masă lăsaseră, însă, o lampă, cu abajur roz.
În clipa când Vallières vrea să se-ndrepte spre uşa închisă pentru a bate din nou într-însa, aceasta se deschide pentru a doua oară şi în prag apare... Masca-Roşie.
George Vallières îşi dă seama imediat pe cine are în faţa sa. Regele criminalilor e îmbrăcat cu mantia neagră, dar aceasta e deschisă în faţă în aşa fel că se vede costumul elegant de seară şi briliantele mari de pe piept. Pe cap poartă o pălărie neagră, moale, şi jumătate de figură îi este acoperită de o mască de catifea.
Vallières rămâne locului, fără să scoată un cuvânt. Înainte vreme îşi dorise să dea ochii cu omul acesta, pentru care poliţia, se poate spune că avea un respect tainic. Acum sosise clipa aceasta, dar... el îşi simte membrele ca paralizate.
Masca-Roşie se apropiase încetişor de masă, în vreme ce ochii lui ageri urmăresc toate mişcările tânărului poliţist. Uşa se închide de la sine.
— Bună, seara, spuse Hector Rammont, cu ton politicos, dar ironic. Deoarece am presupus că ultimele întâmplări v-au silit să vă lipsiţi de mâncare, îmi veţi îngădui să vă ofer un mic banchet. Veţi recunoaşte că nu prea e plăcut să iei masa singur, de aceea mă invit ca musafir la dumneavoastră.
Rammont îşi scoase uşor pălăria, dar o puse repede înapoi pe cap.
— Luaţi loc pe scaunul de acolo, continuă regele criminalilor, e puţin cam tare, dar regret că pentru moment nu vă pot servi cu unul mai bun.
În acelaşi timp îşi trage şi el un scaun lângă masă.
Vallières se supune aproape mecanic. Se simte îmboldit să

privească sub masca acestui demon, care nu se dă înapoi să prânzească la aceeaşi masă cu dânsul.

— Sunteţi foarte original, domnul meu, răspunde el, aşezându-se. Acum ştiu cui datorez atacul acela viclean şi arestarea mea.

Hector Rammont se înclină, uşor.

— Îmi face plăcere să aud asta. Mă scutiţi, astfel, de explicaţii. Pentru început, îngăduiţi-mi să umplu paharele. Poate că mai târziu vă va pieri pofta şi-mi va părea nespus de rău.

Zis şi făcut. Vinul are o aromă minunată şi, deoarece Masca-Roşie umple amândouă paharele din aceeaşi sticlă, Vallières n-are niciun motiv să refuze a bea. Cel mai nimerit lucru e, desigur, să se împace pentru moment cu soarta. În felul acesta, va izbuti să afle mai curând taina care-l ţine aici, decât dacă s-ar arăta băţos faţă de acela care-l ţinea în mână.

— În sănătatea cui doriţi să ciocnim, domnule Vallières, nepot al prea stimatului şef al poliţiei din Paris? întreabă Rammont, zâmbind.

— Lăsaţi glumele acestea! răspunde tânărul, supărat.

Şi dădu paharul pe gât, în vreme ce Masca-Roşie soarbe dintr-însul, cu aer de cunoscător.

— Cum vreţi! spune el, apoi. Am venit numai să stau de vorbă cu dumneavoastră. Şi să vă povestesc, cu prilejul acesta, o mică istorioară.

— O nouă ticăloşie, probabil! intervine Vallières.

— Serviţi-vă întâi, vă rog, răspunde celălalt şi dă el pilda. Aşadar, ştiţi unde vă aflaţi?

— În casa celui mai mare ticălos cunoscut în istoria lumii, a regelui tuturor hoţilor şi criminalilor, Masca-Roşie! răspunde Vallières.

Demonul ia paharul în mană.

— Să ciocnim! Rar am întâlnit atâta curaj la colegii dumneavoastră! Şi cam ce credeţi că se va întâmpla cu dumneavoastră de-acum înainte?

— Vreţi să mă ucideţi!

Masca-Roşie face un gest de împotrivire.

— Aş! Cum aş putea fi atât de puţin galant! Dacă iau cuiva viaţa, n-o fac decât atunci când e necesar. Mă miră că domnii colegi ai dumneavoastră, sau chiar unchiul dumneavoastră, nu şi-au dat seama încă de acest lucru. La dumneavoastră lipseşte, întâmplător, această necesitate. Altfel…

— N-aţi fi stat la îndoială nicio clipă…

Hector Rammont pare că zâmbeşte.

— Uneori sunt silit să îndeplinesc nimicuri dintr-acestea, spuse el. Dar nu ştiu de ce fac oamenii atâta caz de asta. Împăratul nostru trimite la măcel mii de oameni, când e vorba să-şi aducă la îndeplinire planul! *Voilà!* Eu fac la fel ca dânsul.

— Afirmaţia aceasta e cam nebunească, răspunde Vallières. Între dumneavoastră şi capul unui stat e o deosebire uriaşă doar.

— Foarte adevărat! El stăpâneşte numai peste supuşii săi, eu, însă sunt internaţional. Pentru mine nu existe graniţe, şi eu trec peste ele, când îmi vine pofta. Eu cobor în adâncuri şi stăpânesc printre cei mai ticăloşi oameni, tot aşa precum îi scot din palate strălucitoare pe domnii încărcaţi cu decoraţii şi briliante. Şi cu toate acestea, eu vărs mai puţin sânge, decât oricare stăpânitor de popoare.

Vallières priveşte îngrozit la misteriosul personaj din faţa sa:

— Spânzurătoarea vă va dovedi odată că lumea gândeşte cu totul altfel asupra acestui lucru.

— Credeţi în mod sigur lucrul acesta? întrebă Masca-Roşie, cu acelaşi ton politicos pe care-l folosise şi până acum. Vă asigur că nu voi muri, nici de ştreang, nici de securea călăului. Dimpotrivă, ştiu de pe acum că-mi voi da sfârşitul în pace, la pieptul unei femei, care-mi va închide ochii cu vorbe de dragoste.

În vreme ce rostea aceste cuvinte, glasul lui Rammont se schimbă dintr-odată.

George Vallières simte în mod instinctiv că demonul acesta crede în ceea ce spune. El nu găseşte ce să răspundă; de aceea atacă alt subiect.

— Vreţi să-mi îngăduiţi altă întrebare, Mască-Roşie?

— Cu plăcere, răspunde acesta.

— Cunoaşteţi pe domnul profesor Ehrenbreit?

— O, da, e chiar cel mai bun prieten al meu.

— Aha! acum încep să văd mai bine. Complimentele mele. Într-adevăr, masca a fost cât se poate de reuşită. Niciodată nu-mi voi ierta – dacă voi scăpa cu viaţă de aici – că m-am lăsat dus de nas de un ticălos…

— Dar, scumpul meu Vallières, infamia s-a consumat, şi nu se mai poate schimba nimic. Nici nu-ţi dai seama ce plăcere mi-a făcut convorbirea cu dumneata în compartimentul vagonului. De multă vreme urmăream să intru în relaţii cu un funcţionar superior sau cu directorul Băncii Franţei. Fireşte, lucrul nu e atât de lesnicios, nici chiar pentru mine. Şi aşa, dintr-o singură lovitură, am dobândit tot ce doream.

— Ce vrei să spui cu asta? întreabă Vallières.

— Asta e istorioara pe care ţi-am rezervat-o pentru sfârşitul mesei, răspunde Masca-Roşie, zâmbind, şi întinzându-se în scaun. Dar să mai bem un păhărel înainte de a începe. M-am prezentat de-acum domnului Mornieu, cu care prilej mi-am luat libertatea să copiez figura dumitale, domnule Vallières. Am fost primit cât se poate de amabil acolo şi nu numai că mi s-a arătat planul încăperilor subterane ale băncii, dar am fost condus pretutindeni chiar, lămurindu-mi-se totul. Dar s-o scurtez: cunosc totul, fiecare instalaţie, fiecare sârmă, fiecare manivelă electrică. Peste un sfert de ceas voi fi iarăşi la bancă şi domnul Mornieu va fi încântat să mă vadă. Postul de poliţie apropiat a primit ordin din partea mea – fireşte, în numele dumitale – să trimită zece poliţişti, care să ocupe încăperile de la parterul băncii, şi să nu lase pe nimeni să intre sau să iasă din local, în afară de mine. Probabil că te întrebi cum am izbutit să insuflu încredere pretutindeni? Foarte simplu: M-am folosit de actele pe care le-am găsit la dumneata, şi ceea ce mai lipsea, am înlocuit prin falsificarea exactă a semnăturii dumitale.

Unchiul dumitale a fost înştiinţat printr-o telegramă că te afli încă în drum şi că vei sosi la dânsul de-abia mâine dimineaţă… Şi îmi voi ţine făgăduiala, orice s-ar întâmpla.

Mâine dimineaţă vei fi liber şi nimeni nu-ţi va ieşi în cale să te împiedice a lua contact cu şeful poliţiei din Paris. Numai că, între timp, Banca Franţei va fi fost jefuită şi cred că aceasta nu te va supăra.

George Vallières ascultase cu groază cuvintele inchizitorului său. Uită să mănânce şi se prăbuşi în scaun, moale ca o cârpă.

I se pare ceva nebunesc tot ce-i dezvăluise Masca-Roşie, dar privind în ochii lui reci, batjocoritori, nu se poate să nu-şi spună că regele criminalilor făcuse într-adevăr toate pregătirile pentru una din cele mai mari lovituri ale sale.

— Şi eu!… exclamă Vallières, cu glasul înăbuşit de mânie.

Demonul roşu priveşte liniştit.

— Îmi pare nespus da rău, Vallières, că trebuie să te reţin aici atât de mult. Pricepi acum motivul arestării dumitale şi asta mă scuteşte de alte lămuriri. Nu-ţi port niciun fel de ură. De altfel, în majoritatea cazurilor, oamenii nu mă apreciază după merit. Când înregistrez undeva un insucces, nu port nici măcar pică aceluia care mi-a pus vreo piedică în cale. Bieţii oameni erau de bună credinţă, închipuindu-şi că lucrează conform legilor, conform aşa-zisei dreptăţi omeneşti. Dumneata mi-ai oferit un prilej atât de strălucit, încât îţi voi fi recunoscător toată viaţa. Dacă vei avea cândva o dorinţă, adresează-te cu încredere prietenului dumitale, Mască-Roşie.

Se aude un râs dispreţuitor. George Vallières sare de pe scaun şi apucă una din sticle, pe jumătate plină.

— Şi dacă te voi culca la pământ, până a nu păşi pragul băncii, pentru a înfăptui planul acela nebunesc? răcneşte el.

Demonul roşu se ridică încetişor. Privirea lui tăioasă paralizează mişcările tânărului poliţist.

— Nu-ţi va fi de niciun folosi dragul meu, spune el zâmbind, fără să facă un singur gest de apărare. Din odaia aceasta nu vei izbuti să ieşi. Tovarăşii mei sunt cu sutele, răspândiţi în tot Parisul şi celelalte oraşe mari. Fireşte că şi vila aceasta e păzită din toate părţile. Ce vei folosi, deci, cu actul acesta de violenţă? Dar presupunând chiar că izbuteşte – lucru de care mă îndoiesc – totuşi planul meu va fi dus la îndeplinire de

credincioşii mei partizani, cu care l-am pus la punct în amănunţime.

Sticla cade greoi înapoi pe masă. Vallières încrucişează braţele şi face un pas spre fereastră.

— Ştiu că am de-a face cu un demon, care păşeşte peste cadavre şi izbuteşte să facă posibil, imposibilul. Sunt în mâinile dumitale şi poţi face cu mine tot ce vrei! Mai ştiu că dacă planul dumitale grozav se realizează chiar numai în parte, tot viitorul meu, toată cariera mea e pierdută. Dar ce-ţi pasă dumitale de asta? Un singur lucru te rog: pleacă de aici, ca să nu fiu cuprins de un acces de furie, care să mă determine să comit fapte pentru care nu voi putea fi chemat la răspundere.

Masca-Roşie îşi scoate pălăria şi răspunde politicos:

— Îţi voi îndeplini dorinţa, căci nu ţin deloc să ai o noapte proastă. Rămâi cu bine, deci, până mâine! Dacă totul iese precum trebuie, se vor deschide porţile închisorii acesteia. Până atunci… somn uşor!

O clipă mai târziu, Demonul roşu dispăruse din odaie. Lampa cu abajur roşu continuă să ardă pe masă.

Cu un ţipăt înăbuşit, George Vallières se prăbuşeşte lângă pat.

Capitolul 62 – Un pas cu urmări grave

Într-o după-amiază, Margot primeşte o scrisoare recomandată, al cărei exterior o înspăimântă. Îşi dă seama imediat de la cine vine scrisoarea: Hermann Erbach, omul despre care nu mai auzise nimic câteva zile, în care timp dânsul îşi făcea de cap, în mijlocul demnilor săi tovarăşi. După cum ştim, tânărul baron de Bergen îi scrisese lui Margot în sensul acesta.

Sfătuindu-se cu mama regăsită – „Vipera” – Margot hotărâse să nu răspundă nimic lui Bergen. Ştie bine că asta îl va îndurera foarte mult, dar nu-l poate ajuta. Peste câtva timp, va pleca spre Sud împreună cu mama sa, care-şi luase

sarcina să vegheze asupra siguranţei şi liniştii copilei sale, şi să lupte pentru aceasta cu toate mijloacele ce-i stăteau la dispoziţie.

Bertrand, ajutorul ei, îşi înaintase şi el demisia din serviciul poliţiei franceze, spre a se consacra alături de maestra lui, operei de apărare a tinerei femei. Atât cât a fost necesar, dânsul fusese iniţiat în tainele chestiunii.

Pentru moment, sarcina lui e să urmărească pas cu pas pe Hermann Erbach, ceea ce nu e lucru prea uşor. Căci fostul călăreţ de circ posedă o doză respectabilă de viclenie şi iscodise repede că este pus sub supraveghere.

Scrisoarea pe care o avea acum în mână Margot, îi spune îndeajuns la ce se poate aştepta de la omul acesta. Hârtia avea următorul cuprins:

„Te vei mira, desigur, că pseudo-soţul dumitale dă din nou semne de viaţă, – şi asta numai din vina dumitale. Ai fi putut face să fie altfel! Dar eu nu-s omul care să se lase purtat de nas! Notează bine aceasta, o dată pentru totdeauna! Şi acum ascultă, ce-ţi voi spune:

Ştiu cu precizie că vrei să părăseşti Berlinul, plecând spre Sud, pentru a te ascunde acolo, probabil sub un nume fals. În cazul acesta nu m-aş alege cu nimic, urmărindu-te din loc în loc. Şi nu prea am poftă de aşa ceva. În afară de asta, ştiu că eşti în legătură cu o spioană – o femeie cu care m-am întâlnit de-acum o dată în Berlin –, şi anume, în camera cadavrelor de la Morgă. Dacă te interesează faptul, o poţi întreba pe doamna. Vezi, dar, că sunt perfect orientat!

Tot atât de bine ştiu că ai pus pe urmele mele un al doilea spion, care mă urmăreşte pretutindeni. Aşa de prost doar n-aş fi eu, ca să nu mă pricep să-i râd în nas acestui domnişor!

La toate astea se mai adaugă povestea cu idiotul acela de baron Bergen, care sare-n sus când aude că fac vreo apreciere amabilă la adresa dumitale, lucru la care am doar tot dreptul, în calitate de soţ. Dar să revenim la chestiune!

Nu mai am poftă să mă zvârcolesc încolo şi-ncoace şi să mă întreţin din pomana pe care mi-ai aruncat-o. În urma

moştenirii pe care ai căpătat-o, în calitate de doamnă Grosser, ai devenit milionară, şi eu, ca soţ, cer pur şi simplu o sumă de renunţare. Înainte de a te lăsa să dispari, fără ca pretenţiile mele justificate să fie satisfăcute, voi dezvălui întreaga afacere. În privinţa acesta, poţi fi pe deplin sigură.

Să nu-ţi închipui cumva că-mi primejduiesc, cu aceasta, propria mea siguranţă! Mie nu-mi poate pune nimeni ceva în spinare, nici măcar relaţii cu o spioană oarecare... Decedatul bancher s-a căsătorit pe patul de moarte cu fiica adoptivă, fără să ştie că Berta Walther era de-acum cununată cu mine, la Londra. Ceea ce a mai trecut el cu vederea, pentru a te scoate pe dumneata din încurcătură, nu mă priveşte pe mine. În orice caz, ridic pretenţii asupra unei părţi din avere.

Nu-mi prea plac colindările pe la tribunal, de aceea propun o soluţie mai simplă pentru lichidarea chestiunii: du-te la banca răposatului Grosser şi casierul îţi va pune imediat la dispoziţie suma. Banii va trebui să mi-i aduci personal, la locuinţa mea. În schimb, vei primi din partea mea o scrisoare, prin care renunţ la orice alte pretenţii, obligându-mă, în acelaşi timp, să părăsesc Europa, Nu-mi mai place aerul de pe aici şi doresc să întemeiez ceva nou în America. Despre ce e vorba, nu te priveşte!

În mod special îţi atrag atenţia că nu trebuie să arăţi scrisoarea aceasta spioanei care trăieşte pe lângă dumneata şi nici vreunui străin. Dacă astă-seară, între 7 şi 8 nu vei veni singură la locuinţa mea, unde te aştept, tot ce va urma va fi numai din vina dumitale. Atâta doar îţi pot spune: nu vor trece nici 12 ore şi poliţia te va aresta. Şi Berlinul va avea la ordinea zilei un scandal, cum demult n-a mai avut. Dacă, însă, vei veni la ora indicată, fără niciun însoţitor, şi-mi vei aduce suma pretinsă, în întregime, atunci vei primi scrisoarea din parte-mi şi vei putea face ce vei pofti. Nu trebuie să-ţi fie teamă nici că voi căuta să te supăr cu propuneri drăgăstoase... Asta a trecut de-acum, căci mi-am găsit altă dulcinee, care-i mai puţin mofturoasă ca dumneata.

Locuiesc în strada Novalis No. 46. Dacă nu vei găsi imediat uşa apartamentului meu, întreabă de Monsieur Charrey.

Aşadar, astă-seară între 7 şi 8. Nu uita!”

Acesta era conţinutul scrisorii pe care Margot îl citi cu groază. Mototoli apoi hârtia şi aprinse o lumânare, ca s-o ardă. Primul ei gând e să mărturisească totul mamei, dar îşi reaminteşte de ameninţările lui Erbach. Poate că izbuteşte să astupe gura vagabondului cu suma de 30.000 mărci şi să-l îndemne să părăsească Germania. Ar fi cea mai bună soluţie. E cuprinsă de spaimă la gândul de a se duce singură la locuinţa acestui ticălos, dar viaţa o învăţase de-acum să înfrunte primejdiile. Dacă ar anunţa-o pe mama sa, ori pe doctorul Bertrand despre scrisoarea primită, ar fi cu neputinţă să-l viziteze pe Erbach, fără să nu fie supravegheată. În orice caz, nu se va duce neînarmată în casa aceea, care se află într-o stradă din cele mai rău famate ale Berlinului.

După lupte aprige cu ea însăşi, rămâne la hotărârea luată în primul moment: îl va vizita pe Hermann Erbach în seara aceasta.

Peste câteva minute apare mama ei, „Vipera , şi Margot izbuteşte cu greu să-şi ascundă neliniştea. Spune cu un aer indiferent că în cursul zilei are de discutat ceva cu nişte funcţionari ai băncii Grosser, ceea ce nu-i va răpi, însă, mult timp. Vestea aceasta nu dă nimic de bănuit, deoarece banca se transformă într-o societate în comandită, ceea ce nu se săvârşeşte atât de uşor.

Doctorul Bertrand soseşte şi el în cursul după-amiezii şi depune raportul. N-a aflat prea multe despre lui Hermann Erbach. Individul îşi duce veacul încă în tovărăşia elementelor suspecte şi locuieşte – după cum aflase dânsul – în strada Kanonier, sub nume de împrumut.

Margot îşi dă seama îndată că fostul călăreţ de circ izbutise să înşele până şi pe Bertrand. Desigur că domiciliază în două cartiere în acelaşi timp.

După ce se sfătuiră toţi trei asupra datei plecării, Bertrand părăseşte iar vila.

Peste puţin timp trăsura lui Margot opreşte în faţa casei şi tânăra femeie ia loc într-însa, după ce întinse mâna mamei

sale, zâmbind. „Vipera” se uită lung după trăsură apoi clatină capul.

— Bertrand o va supraveghea, căci îmi face impresia că pentru prima oară astăzi n-a fost sinceră cu mine, murmură dânsa.

De-abia coti trăsura după primul colţ şi la o depărtare mică o urmează altă trăsură, care ieşise dintr-o stradă laterală. În aceasta se află Bertrand, care-şi îndeplinea misiunea ce-i dăduse maestra.

Margot coboară din trăsură în faţa băncii Grosser şi porunceşte vizitiului s-o aştepte. Cealaltă trăsură se apropiase şi ea. Şi doctorul Bertrand o vede pe tânăra femeie dispărând în interiorul clădirii. Dă un ordin vizitiului, care-şi porneşte caii spre partea cealaltă a străzii. Acolo, într-un loc retras, rămâne în aşteptare.

Margot nu se gândeşte că ar putea fi urmărită de cineva, dar în situaţia ei ştie bine că trebuie să fie cu multă băgare de seamă.

Ajunsă în interiorul băncii, cheamă la dânsa pe casier, un om mai în etate, care se bucurase de toată încrederea decedatului bancher. În câteva cuvinte, îl lămureşte că are nevoie de 30.000 mărci, pentru achitarea unei ipoteci. Bătrânul dă din cap în semn că a înţeles şi o roagă politicos să aştepte câteva minute.

Pe când dânsul scoate suma din casa de fier, Margot completează o chitanţă. Peste două zile nu va mai avea niciun drept în bancă, şi alţi oameni vor stăpâni aici.

Casierul se înapoiază repede şi numără bancnotele pe masă. La dorinţa lui Margot, împachetează banii într-un plic mare, pe care-l închide.

— Vă mulţumesc pentru bunăvoinţă, spune tânăra femeie, întinzând mâna bătrânului.

Apoi părăseşte clădirea şi când ajunge afară, se opreşte deodată în loc. Mai are câţiva paşi până la trăsură, dar în clipa aceasta mintea îi este străbătută de gândul că a fost, probabil, urmărită din momentul când plecase de-acasă. Chiar dacă aceasta se făcea în urma unei dispoziţii a mamei sale,

ea trebuia s-o împiedice astăzi. Nimic mai simplu ca aceasta.

Ştie că banca are o a doua ieşire, care dă într-o stradă laterală. Se îndreaptă imediat într-acolo şi, trăgându-şi voalul pe fată, iese în străduţa îngustă. O privire e de-ajuns ca să-şi dea seama că nu se află acolo nimeni care să spioneze mica intrare. Apucă apoi la dreapta şi ajunge într-o piaţă, unde se află o staţie de trăsuri.

Începuse să se întunece. Se apropie ora întâlnirii cu Hermann Erbach. Se urcă într-o trăsură şi dă vizitiului adresa unei străzi din apropierea aceleia unde se duce dânsa.

În timpul acesta, doctorul Bertrand aşteaptă în zadar să iasă tânăra femeie. Începând să-şi piardă răbdarea, coborî din trăsură şi se îndreptă spre bancă, stăpânit de nelinişte. Chiar dacă n-ar fi avut nicio bănuială în privinţa drumului proiectat de Margot, presimţea, totuşi, că în dosul acestei escapade se află ticălosul de Erbach. Şi asta însemna primejdie, iar el avea datoria să pună totul în mişcare, pentru a o găsi şi a o apăra pe tânăra femeie.

Vizitiul decedatului bancher începu şi el să se neliniştească de întârzierea stăpânei sale, şi când Bertrand se opri în faţa lui, şi bătrânul recunoscu într-însul pe un obişnuit al casei, se legă între ei o scurtă convorbire.

— Îmi dai voie să-ţi pun o întrebare? spuse detectivul. Tocmai voiam să mă îndrept spre vila doamnei Grosser, pentru a-i face o comunicare importantă, dar văzând aici trăsura ei, mi-am spus că doamna se află poate în bancă?

— Aşa e, domnule, răspunse vizitiul.

— Atunci voi căuta să vorbesc aici cu dânsa! spune doctorul Bertrand, intrând în bancă.

Casierul căruia i se adresează nu-i poate spune altceva, decât că doamna părăsise banca de vreun sfert de ceas. Rămâne şi el surprins, la ştirea că trăsura o mai aşteaptă afară.

Bertrand îşi dă seama exact ce s-a petrecut. Descoperi imediat a doua ieşire şi, fără să se mai îngrijească de vizitiu, aleargă spre străduţa laterală, dispare apoi după colţ şi ajunge în piaţeta de unde luase Margot trăsura. Şi, tot

întrebând pe birjari dacă n-au văzut o doamnă îmbrăcată în negru, care pornise de-acolo cu o trăsură, creierul său făureşte cu înfrigurare un plan.

— O doamnă ca aceea despre care ne spui dumneata s-a urcat acum un sfert de ceas în trăsura unuia de-ai noştri, răspunde un birjar.

— N-ai auzit ce adresă i-a dat? întreabă Bertrand.

Birjarii dau din umeri. Niciunul nu dăduse atenţie acestui amănunt.

— În ce direcţie a apucat trăsura?

I se dau lămuriri în această privinţa şi fără să mai piardă o clipă, Bertrand se depărtează repede.

Nu posedă niciun punct de sprijin, căci, chiar dacă e ferm încredinţat că nimeni altul decât Erbach nu se ascunde în dosul acestei afaceri, nu poate crede, totuşi, ca o întâlnire să aibă loc între dânsul şi Margot, în strada Kanonier. Individul e destul de viclean şi şi-o fi dând seama că locuinţa îi este supravegheată. Asta înseamnă că cei doi se întâlnesc în altă parte, dacă detectivul nu se înşală în presupunerile sale.

Dar unde?

La întrebarea aceasta e foarte greu de răspuns.

Îşi urmează drumul, privind cercetător în toată părţile. Şi e ciudat că, cu toate ocolurile ce le face, rămâne, totuşi, în aceeaşi direcţie pe care o apucase Margot cu trăsura.

Între timp, se întunecase de-a binelea şi fireşte că pierduse multă vreme.

De-odată ajunge într-un cartier cu renume cam prost. Dar asta nu-l sperie. Dimpotrivă, observă cu şi mai multă atenţie locul.

Aici locuiesc, în casele cu înfăţişare de cazarmă, prostituate cu întreţinuţii lor. Proprietarii care îi adăpostesc nu-s nici ei poame mai bune. Dacă Erbach ademenise pe Margot într-una din aceste case, apoi soarta ei e din cele mai triste.

Detectivul se apropie, fără să vrea, de strada Novalis, printr-o ulicioara lăturalnică. Deodată, îi atrage atenţia o trăsură care aşteaptă, şi, cu încredere în steaua-i ocrotitoare, se opreşte în faţa ei, adresându-se birjarului, care tocmai

aprindea felinarul.

— Îmi dai voie să-ţi pun o întrebare? Sunt în căutarea surorii mele, care a venit prin părţile acestea, ca să dea de urma bărbatului ei fugit de-acasă, şi care se află în societate suspectă. Sunt îngrijorat de soarta ei şi aş vrea să-i vin în ajutor. N-ai văzut cumva vreo doamnă tânără, îmbrăcată în negru, sau poate că ai adus-o chiar aici cu trăsura dumitale?

Birjarul încruntă sprâncenele-i stufoase şi măsoară scrutător pe străin. Impresia pe care i-o face doctorul Bertrand e destul de bună, aşa că-i răspunde:

— Da, am adus cu trăsura mea o doamnă îmbrăcată în negru, precum zici dumneata.

— Şi nu ştii încotro a mers?

— Mi-a ordonat numai să aştept până se întoarce şi mi-a plătit cursa înainte.

Faţa detectivului se lumină. Găsise, ceea ce căuta şi asta datorită perspicacităţii sale.

— Şi nu-mi poţi spune deloc încotro a apucat? mai încercă Bertrand.

— Pare că după colţ, răspunse omul, şi detectivul trebui să-şi urmeze înainte investigaţiile.

Pierduse multa vreme şi cine ştie ce se întâmplase între timp.

În clipa când s-o ia după colţul străzii, se dă speriat înapoi. O femeie se năpusteşte spre dânsul. Se clatină ca o bolnavă, vălul de pe faţă e rupt, capul îi e descoperit şi părul blond în dezordine.

Rochia îi este ruptă, la umeri. Bertrand aude gemetele nenorocitei, o vede că se îndoaie de genunchi, şi până să ajungă la dânsa, femeia se prăbuşeşte cu un ţipăt înăbuşit.

Doctorul Bertrand se apleacă asupra ei, cu iuţeala fulgerului, şi o ridică în braţe. Lumina unui felinar din apropiere cade asupra unui chip palid şi răvăşit de groază. E chipul lui Margot!

Capitolul 63 – Dulăul

Ce se întâmplase în timpul acesta?

Margot coborâse din trăsura cu care venise, plătise birjarului şi-i spusese să aştepte. Nădăjduia să fie înapoi peste cel mult un sfert de oră. Intenţionat nu dăduse omului adresa casei în care locuia Hermann Erbach.

Trăgându-şi vălul gros pe faţă şi rotindu-şi privirea în toate părţile, se îndreaptă spre colţul străzii şi coteşte în strada Novalis. Peste câteva clipe a găsit numărul căutat.

În gangul întunecos se loveşte în faţă cu o femeie care-i adresează un potop de înjurături. Probabil că individa – care e o prostituată de rând – o socoate de teapa ei.

Îngrozită de cuvintele ce aude, biata Margot aleargă repede înainte, urcând scările spre primul etaj. Citeşte numele de la uşi, dar îi sunt străine. Un soi de nelinişte, o părere de rău că venise aici, e gata să pună stăpânire pe dânsa. Dar îşi adună tot curajul, spunându-şi că are doar banii cu dânsa şi ticălosul acela de Hermann Erbach nu va cere altceva. De trupul ei nu se va atinge, căci revolverul încărcat pe care-l luase cu sine, va şti s-o apere la nevoie.

O femeie mai în vârstă vine pe scară, de sus. Îmbrăcămintea ei e murdară şi părul îi atârnă în neorânduială pe frunte. Cu o privire bănuitoare, se uită la tânăra doamnă, a cărei rochie nu se prea potriveşte cu mediul acesta.

— Pe cine cauţi, domnişorică? întreabă individa, oprindu-se lângă Margot.

— Caut pe domnul Charrey, cu care am ceva treabă, răspunde Margot, repede. Mi-aţi face un mare serviciu, spunându-mi unde-l pot găsi.

Femeia îşi crispează buzele într-un zâmbet, al cărui înţeles nu-l sesizează.

— Aşa, aşa, pe domnul Charrey, sau cum i-o fi zicând, vrei să-l vizitezi? Şi ai afaceri cu dânsul? Fusese parcă pe vremuri călăreţ de circ, nu-i aşa? spuse femeia.

— Îl cunoşti?

— Aşa, puţintel, răspunde femeia. Du-te în casa din fund,

sus pe scară, şi acolo vei da de o uşă pe care stă scris numele său.

— Îţi mulţumesc, murmură Margot, şi coboară treptele.

Curtea zace în întuneric. În schimb scara casei din fund este luminată de un felinar. Peste câteva clipe, Margot ajunge la etajul al doilea, la uşa indicată.

Biata femeie îşi duce mâna la pieptul care zvâcneşte puternic şi o teamă nemărginită pune stăpânire pe dânsa. E doar o femeie slabă şi nimeni nu va fi alături de dânsa dacă nemernicul acela va încerca să-i facă vreun rău. Cine-i va sări în ajutor dacă va striga? În casele acestea, ţipetele şi scandalurile sunt doar la ordinea zilei.

O clipă îi dă în gând să se întoarcă, să coboare în grabă scara; dar de-odată se deschide uşa şi în prag apare Hermann Erbach.

Un zâmbet de triumf îi luminează chipul. Ochii-i lucesc ciudat, la vederea făpturii mlădioase.

— Aşadar, tot ai venit! exclamă dânsul. Asta-i frumos din partea dumitale; dovedeşte că eşti o femeie înţeleaptă. Dacă ai îndeplinit şi celelalte cerinţe ale mele, atunci n-ai de ce să-ţi fie teamă. Vino mai aproape!

E prea târziu să mai încerce a fugi. Cel mai nimerit e să nu-şi trădeze spaima care o stăpâneşte din ce în ce mai mult. Poate că peste câteva minute afacerea va fi rezolvată, şi atunci va putea pleca neîmpiedicată.

Fostul călăreţ de circ ieşise în coridorul din spatele uşii şi Margot păşeşte pragul, cu hotărâre. În perete arde o lampă, arătându-i interiorul unei locuinţe mici.

— Dezbracă-ţi mantia! o invită Erbach.

Dar ea clătină capul, negativ.

— Cum doreşti, replică el scurt.

Margot e nespus de mirată de faptul că el caută să-şi domine glasul. De data aceasta, vocea lui nu mai e ameninţătoare şi aspră. Dânsa are impresia că odată cu hainele noi pe care le îmbrăcase, îşi schimbase şi manierele.

Erbach îi face semn să intre într-o odăiţă, a cărei uşă o deschide. O lampă cu petrol atârnă în tavan, luminând

încăperea. Mobilierul e simplu, dar îngrijit.

Tânăra femeie priveşte în juru-i. Nu-i scrisese oare Erbach că-şi găsise o amantă? I-ar fi fost plăcut să aibă pe lângă dânsa un suflet de femeie, chiar dacă ar fi al unei fiinţe stricate.

Se pare că Erbach i-a ghicit gândurile. Îi oferă un scaun şi spune:

— Va trebui să fii singură cu mine, coniţă. Doamna despre care am pomenit, lipseşte pentru moment.

În vreme ce Margot se aşază, din colţul odăii se aude un mârâit. Înspăimântată, ea îşi întoarce privirea într-acolo. Erbach apucă repede un bici care se află pe masă şi plesneşte cu el în aer. Mârâitul încetează pentru moment.

— Mi-am adus un câine în casă, spune fostul călăreţ de circ, cu un zâmbet batjocoritor. Animalul nu e încă obişnuit cu mediul de aici, aşa că trebuie să-l silesc să se acomodeze. De altfel, e un exemplar frumos. Uită-te numai la colţii lui şi-ţi vei da seama că şmecherul ăsta e în stare să dea gata un om în doi timpi şi trei mişcări.

Margot îşi dă seama de aluzia din cuvintele sale. Îşi făcuse rost de un dulău, pentru a se putea apăra în cazul vreunei surprize. Un fior îi trecu prin trup, gândindu-se la colţii puternici ai animatului ce ar putea s-o sfâşie în bucăţi. Nici măcar revolverul nu i-ar mai putea fi de folos acum.

— Să venim la chestiune, coniţă, îi întrerupse gândurile Erbach. Ai adus bani?

— Da, răspunde Margot. N-am vrut să-ţi dau prilej să-ţi pui în practică ameninţările şi m-am gândit că e mai bine să-ţi dau posibilitatea de a părăsi Europa. Spuneai că-mi vei da o scrisoare în schimbul acestei sume; deoarece nu pot pierde prea mult timp, aş vrea s-o am repede.

Erbach duce mâna la buzunar şi scoate o hârtie împăturită. O ţine însă în mână şi spune liniştit:

— Încredere pentru încredere! Ai bunătatea şi numără-mi banii înainte.

Margot desface plicul şi scoate dintr-însul bancnotele. Le întinde în aşa fel pe masă, încât Erbach să poată număra

suma. Apoi le strânge iar repede.

— Am văzut, e exact spune el, zâmbind. Aşa, şi acum putem sta de vorbă asupra celeilalte chestiuni.

O priveşte iscoditor şi biata Margot nu poate pricepe ce-ar mai vrea să pretindă de la dânsa.

— Erai într-adevăr atât de puţin deşteaptă încât să-ţi închipui că m-aş putea mulţumi din nou cu o pomană ca asta? Lumea consideră femeile fiinţe inteligente. La dumneata, însă, n-am putut face constatarea aceasta. Te am acum, ca şi înainte, în mâna mea şi pot face cu dumneata tot ce poftesc. Atârni exclusiv de bunăvoinţa mea. Ai uitat poate ce ţi-am spus în salonul dumitale, când m-ai lovit cu pumnul în faţă? Am aşteptat cu nerăbdare clipa să-ţi pot plăti insulta aceea. Dezbracă-te, te rog, căci vom rămâne împreună în seara asta, fie că vrei sau nu. Să nu încerci a striga ajutor, căci nu-ţi va folosi la nimic. Chiar dacă vei îi adus cu dumneata unul din numeroşii spioni pe care îi ai, fii sigură că înainte ca dânsul să poată intra aici, câinele meu te va rupe în bucăţi.

Îngrozită, Margot încearcă să se ridice. Cu ochii holbaţi priveşte ţintă pe ticălosul care o atrăsese în cursă cu atâta perfidie. Dar în afară de groază şi scârbă, o cuprinde şi o indignare fără margini faţă de acest om lipsit de conştiinţă.

— Dă încoace scrisoarea! strigă ea şi cu mâna dreaptă pipăie revolverul din buzunar, în vreme ce cu stânga trage la dânsa o parte din bancnotele de pe masă. Mi-ai făgăduit că te vei purta cinstit, şi eu te-am crezut. Dar până ce să-ţi dau răgazul de a ţi bate joc de mine, fii sigur că nu mă voi da înapoi de la mijloace extreme.

Erbach aruncă pe masă hârtia pe care o are în mână. Margot o desface şi constată că nici nu e scrisă măcar.

Ticălosul izbucneşte într-un râs sinistru.

Tânăra femeie se ridicase de pe scaun şi, în furia ei, îl răsturnase la pământ. Caută să fugă, dar monsieur Charrey o ajunge repede, şi-i smulge pălăria de pe cap.

Margot scoate un ţipăt şi caută să scape din strânsoarea lui. Din colţ se aude mârâitul furios al câinelui. Animalul e legat de un lanţ, după cum poate observa Margot. Smuceşte

însă de el, scăpărând din ochi scântei. Ce grozăvie s-ar întâmpla dac-ar izbuti să se desprindă!

— Dă-mi drumul! răcneşte Margot. Ţi-am adus banii ceruţi şi n-ai dreptul să mă atingi!

— Astea-s vorbe goale! îi strigă fostul călăreţ de circ.

O bucata din vălul de doliu rămăsese atârnată pe umărul ei. El încercă să o tragă spre dânsul pe femeie, dar în lupta ce se încinge, nenorocita izbuteşte să se elibereze pentru o clipă şi, apucând repede revolverul, îl îndreaptă spre Erbach. Cu o înjurătură, ticălosul se dă înapoi, strângând pumnii de mânie şi din ochii săi ţâşnesc fulgere.

— Aşa, vasăzică, te-ai îngrijit şi de asta! scrâşneşte el. Trebuia să mă fi gândit eu, căci de la prima vizită mi-am dat seama că eşti o pisică sălbatică. Dar nu-ţi va fi de niciun folos, căci e de-ajuns să dau drumul câinelui şi te va rupe în bucăţi.

— Nicio mişcare, ticălosule! îi strigă Margot.

Mizerabilul rămâne ca plouat. Câteva clipe groaznice se scurg.

Margot are de gând să se retragă încetişor spre ieşire, pentru a ajunge în coridor şi de acolo la scară. Nici nu se mai gândeşte la banii care erau răvăşiţi pe masă şi pe podea. Principalul e să scape de aici!

De-odată, însă, pe chipul schimonosit al ticălosului se produce o transformare. Mânia şi spaima sa se schimbă într-o bucurie demonică. Margot observă aceasta, dar nu poate pricepe ce-nseamnă.

Atunci Erbach se ridică în vârful picioarelor şi de pe buzele sale se aude un fluierat în clipa în care Margot voia să apese pe trăgaci, se simte apucată pe la spate şi mâna în care ţine revolverul se lasă în jos. Totul se produce atât de repede, încât arma îi cade pe podea şi ea rămâne fără nicio putinţă de apărare.

Ce se întâmplase?

Fără ca ea să fi observat, apăruse afară, pe coridor, o femeie, care urmărise de-aproape toată scena. În clipa în care Margot îndreptase arma ucigătoare asupra lui Erbach, ea stătu pe gânduri dacă să-i vină în ajutor omului, sau nu. Avea

motive să se codească. Despre ce era vorba între cei doi, nu avea nicio idee, căci de-abia de douăzeci şi patru de ore se afla în casa aceasta. În cele din urmă, se hotărî, însă, să-l salveze pe Erbach. Şi în momentul în care acesta o recunoscu, în prag, spaima de moarte dispăru de pe chipul său, făcând loc unei bucurii triumfătoare.

Margot simte braţele femeii strângând-o cu putere, şi în acelaşi timp e împinsă spre scaun. Fostul călăreţ de circ se află de-acum lângă ea şi răsuflarea-i fierbinte îi dogoare faţa. Glasul femeii străine îi izbeşte auzul:

— Ce-ai de gând să faci cu muierea asta, Hermann?

— Treaba mea! răspunde el, scurt. Dă la o parte revolverul, ca nu cumva să-i mai dea în gând pisicii ăsteia sălbatice să se folosească de el! Îl vom păstra ca amintire!

Străina aruncă revolverul pe masă şi atunci descoperă bancnotele împrăştiate acolo. O apucă pe Margot de umeri şi o priveşte ţintă în faţă. În ochii ei holbaţi străluceşte, parcă, o amintire.

— Cine eşti dumneata? Cum te numeşti? exclamă dânsa.

În situaţia ei grozavă, Margot încearcă să mişte inima acestei femei.

— Nu ţi-am făcut niciun rău. De ce ai venit în ajutorul acestui bărbat, ca să făptuiască o crimă? Uite colo banii pe care i-am adus; şi-a bătut joc în chip murdar de cuvântul dat. Dacă mai e o singură scânteie de simţire în inima dumitale, ajută-mă să ies din casa aceasta şi-ţi dau cuvântul că nu voi sufla niciodată o vorbă din tot ce s-a petrecut aici.

— Vreau să ştiu cine eşti şi cum te numeşti! repetă tânăra femeie, pe al cărei chip palid şi scofâlcit lucesc doi ochi negri ca noaptea.

— Refuz să-ţi spun numele meu! răspunde Margot, scurt.

— Atunci spune-mi cel puţin dacă aveai o soră care semăna cu dumneata?

— Da, răspunde Margot, şi Alice – acesta era numele ei – îmi semăna foarte mult.

În clipa aceasta străina o loveşte cu furie şi izbucnind într-un hohot sinistru, se aruncă în braţele lui Erbach.

— Aşadar, totuşi, strigă dânsa. Cunosc trăsăturile acestea, pe care le-am blestemat de mii de ori. Am jurat s-o arunc în braţele pierzaniei pe Alice aceea, amanta Demonului roşu, şi pe toţi care fac parte din familia ei.

Femeia aceasta pierdută este Aranka, fosta amantă cu sânge pătimaş a lui Hector Rammont care o doborâse în casa lui Utaşin, şi pe care o socotea acum dispărută din rândurile celor vii.

Împrejurări favorabile făcuseră, însă, ca ea să se însănătoşească relativ repede, dar de la spital fu transportată la ospiciul din Herzberge, deoarece se observară la dânsa semne de alienaţie mintală. Fata asta era o prea bună elevă a Demonului roşu, pentru a nu putea juca teatru tot atât de bine ca dânsul. Datorită slabelor măsuri de pază care domneau la ospiciu, izbuti să evadeze într-o noapte şi să vină la Berlin. În strada Novalis, la Hermann Erbach, găsi un adăpost vremelnic. El cunoştea numai în linii generale povestea vieţii sale, care, de altfel, nici nu-l prea interesase pentru moment.

Asemănarea cu sora ei Alice, fu fatală bietei Margot. În vreme ce câinele trage cu turbare de lanţ, Erbach apucă trupul nenorocitei, căutând s-o atragă pe genunchii săi. Dar ea se apără cu energie. Mâna ei cade greoaie pe faţa fostului călăreţ de circ, şi în furia lui, acesta apucă biciuşca de piele.

— Te potolesc eu acuş, bestie! răcneşte el ca un sălbatic.

Şi ridică braţul pentru a lovi cu sete. Margot cade în genunchi întinzând mâinile, spre apărare. Cu un surâs sinistru, cu braţele încrucişate pe piept, Aranka stă în prag, urmărind scena care se desfăşoară în faţa ei.

Înainte ca ticălosul să dea prima lovitură de bici, se produce ceva neaşteptat.

Ochii mari, scânteietori, ai câinelui, urmăriseră fiecare mişcare a noului stăpân. Pe când Erbach îşi descărca toată mânia asupra nenorocitei, se aude deodată un sunet metalic şi o parte din lanţul de care era legat animalul cade la pământ. Cu braţul în aer, în mână cu biciuşca de piele, ticălosul rămâne nemişcat în mijlocul încăperii, în faţa lui

Margot, care stă îngenuncheată la picioarele sale. În aceeaşi clipă apare în faţa lui ceva întunecat, şi cu un ţipăt răguşit scapă biciuşca din mână.

Câinele se eliberase din lanţ şi cu inteligenţa-i înnăscută, dându-şi seama de mişelia ce era să se înfăptuiască împotriva unei fiinţe fără apărare, se năpusteşte asupra lui Hermann Erbach, care are acum prilejul să simtă pe propria lui piele puterea câinelui său.

Zadarnic încearcă să se apere cu amândouă mâinile de muşcătura animalului înfuriat, zadarnic caută să respingă atacul sălbatic al acestuia... Înfuriat peste măsură, nobilul animal îl trage la pământ.

Margot îşi dă seama că şi-a găsit un salvator neaşteptat şi atunci se ridică de jos, fără însă a-şi putea dezlipi privirile de la scena înfiorătoare care se desfăşoară aici.

Câinele îşi înfige colţii-i grozavi în gâtul călăreţului de circ şi se pare că pentru acesta a sunat ceasul din urmă.

— Trageţi câinele înapoi! gâfâie nenorocitul, care se apără cu disperare.

Zâmbetul dispăru da pe chipul Arankăi, care rămâne locului ca paralizată, fără să poată face o mişcare sau să rostească o vorbă.

Erbach amuţise şi dânsul... Câinele îi smulge fâşii întregi de carne. Doar din când în când călăreţul ridică pumnul, iar în ochii holbaţi peste măsură se oglindeşte o spaimă de moarte.

Şi atunci, Margot se repede ea însăşi asupra câinelui şi, apucându-l cu amândouă mâinile de zgardă, caută să-l tragă înapoi. Dar puterile ei sunt prea slabe pentru asta. Biata femeie îşi acoperă ochii cu palmele şi fuge repede din cameră. Nimeni nu i se pune în cale. Smuceşte uşa care dă în tindă şi coboară scările în goană.

În spatele ei se aude mârâitul răguşit al câinelui. Clătinându-se pe picioare, ea străbate curtea, se poticneşte la fiece pas, cade, se ridică iar şi porneşte înainte, necontenit înainte, de-a lungul străzii, până ajunge la colţ. Mai departe n-o ajută puterile... Şi atunci se prăbuşeşte pe caldarâm, de unde o ridică doctorul Bertrand şi o duce spre trăsură.

După plecarea lui Margot, trupul Arankăi pare să capete iar viaţă. Ea nici nu se gândeşte să-ncerce a scăpa pe Erbach de furia câinelui întărâtat. Privirea ei se opreşte fără voie asupra banilor împrăştiaţi pe masă şi, cu toată situaţia groaznică din clipele acelea, strânge în grabă tot ce-i cade sub mână şi vâră repede în buzunar. Apoi se-ndreaptă şi ea spre ieşire, lăsând pe Erbach în tovărăşia câinelui...

În trăsură, doctorul Bertrand izbuteşte eu greu să afle de la Margot ce se întâmplase. Tânăra femeie îl imploră să vină în ajutorul omului sortit unei morţi atât de cumplite. Inima ei bună nu poate rămâne nepăsătoare în faţa acestei tragedii.

Bertrand ce declară dispus să-i îndeplinească dorinţa fără a explica totul autorităţilor. Trăsura opreşte şi lăsând-o pe Margot în paza vizitiului, detectivul se-ndreaptă spre cea mai apropiată circumscripţie de poliţie şi cere să i se dea doi oameni, înarmaţi cu revolvere. Drept explicaţie, spune că un câine fioros atacase un om, şi va fi probabil, nevoie să fie împuşcat.

Cererea îi este satisfăcută şi peste puţin timp, cei trei bărbaţi urcă scara casei din strada Novalis. Găsesc uşa de la locuinţa lui Erbach descuiată, aşa că pot intra în antreu. În camera alăturată domneşte o tăcere mormântală.

Cele trei persoane privesc înăuntru şi o privelişte ciudată li se înfăţişează ochilor. Întins la pământ, cu mâinile depărtate de trup, Hermann Erbach zace, cu hainele de pe dânsul ferfeniţă. Faţa îi e mânjită cu sânge şi pieptul sfâşiat de colţii şi ghearele câinelui. Iar la căpătâiul său, ca un paznic credincios, animalul stă nemişcat, cu privirea aţintită, bănuitor, spre uşă.

— Care din voi are mâna mai sigură? întreabă doctorul Bertrand, cu voce înceată. Animalul acesta e prea primejdios, ca să-l putem învinge pe altă cale. Sunt convins că dacă vom pune piciorul pe prag, se va repezi la noi şi ne va sfâşia, cum l-a sfâşiat pe nenorocitul de colo.

Cei doi poliţişti stau cu revolverele pregătite. Dacă unul ar greşi ţinta, poate interveni imediat celălalt. O împuşcătură porneşte pe ţeavă şi, o clipă mai târziu, câinele cade trăsnit,

lovit în inimă.

Capitolul 64 – Surprins

George Vallières îşi revine cu-ncetul. Cuvintele Demonului roşu îi răsună în urechi. În noaptea aceasta va face o vizită în subteranele Băncii Franţei, pentru a jefui tezaurul acesteia. Dacă va izbuti, poliţia pariziană se va face de râs în faţa întregii lumi.

Tânărul poliţist se lasă greoi pe un scaun de lângă masă şi-şi duce mâinile la frunte. El singur dăduse regelui criminalilor prilejul să-şi întocmească acest plan nou. De ce se lăsase înşelat de masca acelui profesor Ehrenbreit? De ce-l luase gura pe dinainte, vorbindu-i despre legăturile sale cu poliţia şi despre motivul reîntoarcerii pripite la Paris? E ferm încredinţat acum că Masca-Roşie se va da drept George Vallières şi-şi va duce la îndeplinire planul criminal. Trebuie să evadeze din această închisoare, trebuie să anunţe poliţia, pentru ca să împiedice această lovitură îndrăzneaţă.

Dar cum să scape de aici? Pe masă se află încă lămpiţa electrică. Are o baterie proprie, după cum se încredinţează lesne Vallières. Dar aceasta nu poate ţine mai mult de un ceas. Şi atunci, va fi iar înconjurat de beznă adâncă.

Cu lampa în mână, Vallières porneşte acum de-a lungul pereţilor încăperii. Cercetează cu atenţie deosebită fiecare locşor, cu deosebire acela unde-i apăruse Alice. Dar toate sforţările sale sunt zadarnice. Loviturilor în pereţi şi în uşă le răspunde doar un ecou prelung.

Abătut, se-ntoarce îndărăt, spre masă.

— Trebuie să ies de-aici… trebuie… trebuie să ies! strigă el, în culmea deznădejdii.

Îi mai rămâne fereastra… Dar cu gratii, pe dinăuntru şi pe dinafară, şi drugii de fier sunt atât de înţepeniţi, încât nici nu se clintesc când îi zgâlţâie cu toată puterea.

Deodată, privirea i se opreşte pe tacâmurile care rămăseseră pe masă. Poate că ar izbuti, cu ajutorul celor

două cuţite, să slăbească puţin gratiile.

Se pune pe lucru fără zăbavă.

Ca nu cumva să fie observat de jos, din parc, luminează numai locul care i se pare potrivit, apoi stinge lampa cu totul.

Afară, parcul e luminat de lună. Nu se observă nimic suspect. George Vallières nu va sta în cumpănă nicio clipă să întreprindă primejdioasa săritură de la înălţime, dacă va izbuti să îndepărteze gratiile.

Începe deci să scormonească tencuiala în care e înfipt drugul. Lama cuţitului se rupe repede, dar tânărul nu se sinchiseşte şi lucrează mai departe. Săvârşeşte operaţia în întuneric, căci lumina lunii atinge doar în treacăt locul acela. După o muncă de peste două ceasuri, izbuteşte în sfârşit să scoată drugul. Cu asta n-a făcut încă nimic, căci mai trebuie să scoată o a doua gratie, care se află de partea cealaltă a ferestrei. Ba chiar două trebuie să scoată, căci gratiile sunt aşezate aici mai aproape unele de altele.

Se apucă din nou de lucru, cu înverşunare. Sudoarea îi curge şiroaie de pe frunte şi genunchii îi tremură de enervare. Ia lampa electrică pe care o pusese deoparte şi face lumină. O privire aruncată în parc, îl încredinţează că nimic suspect nu se petrece acolo. Şi la raza lămpii, constată cu bucurie că drugii de afară nu-s atât de solid fixaţi în zid, ca cei dinăuntru. Timpul şi intemperiile i-au slăbit mult.

Plin de ardoare el lucrează un ceas încheiat, până ce, aproape de miezul nopţii, treaba e gata şi în faţa lui se deschide un loc de trecere.

Vallières respiră uşurat şi aprinde din nou lampa. Îşi pune în ordine hainele, apoi stinge iar lampa. Privirea lui dibuise o friză de lăţimea palmei, pe care ar fi putut pune piciorul, în caz de nevoie. Ceva mai jos pare că se află o a doua fereastră, cu un balcon.

Nădejdea sa este să ajungă la balconul acesta şi să deschidă fereastra. La săritura de la această înălţime trebuie să renunţe, căci pământul e tare şi-şi va rupe cel puţin un picior. Şi cu asta n-ar face nimic, căci sau ar rămâne acolo până dimineaţă, în vreme ce ticăloşia s-ar produce în timpul

nopţii, sau ar fi descoperit de tovarăşii Măştii-Roşii şi târât înapoi în casă. Şi atunci, toată munca sa ar fi fost zadarnică.

Tânărul poliţist îşi strecoară cu atenţie trupul pe deschizătura făcută, ţinându-se cu mâinile de celelalte gratii, şi se lasă încetişor în jos, căutând să atingă un sprijin cu piciorul. O clipă are senzaţia că pluteşte între eter şi pământ, dar în cele din urmă izbuteşte să găsească sprijinul căutat. Acum se poate odihni o clipă, în vederea primejdioasei întreprinderi.

Aruncă o privire spre balconul care se desenează slab în lumina lunii şi examinează zidul, căutând să constate dacă nu i-ar putea oferi un sprijin pentru mâini. În locul acesta al casei căzuse tencuiala, în aşa fel că peretele este zgrunţuros.

Nu-i rămâne altceva de făcut decât să-şi înfigă vârfurile degetelor între crăpăturile pietrelor şi bizuindu-se pe norocul şi rezistenta sa, să alunece de-a lungul zidului. Mai stă să chibzuiască o clipă, apoi eliberează o mână, înaintează puţin pe ieşitura din perete şi dă drumul şi celeilalte mâini. Ameţeala ameninţă să-l cuprindă, căci la cea mai mică mişcare a capului, vede căscându-se dedesubtul lui o prăpastie, care stă gata să-l înghită. Cu paşi de melc înaintează şi… izbuteşte. Atinge repede balustrada de fier şi sare peste ea.

Rămâne din nou locului şi-şi roteşte privirea în jur, căutând să-şi dea seama dacă nu cumva fusese observată fuga sa. Nu se vede, însă, niciun indiciu suspect. Dar nu izbuteşte deloc să deschidă fereastra, cum avusese intenţia, pentru a pătrunde în interiorul casei şi de-acolo s-ajungă pe coridor.

Disperat, priveşte în toate părţile; înapoi nu mai poate merge şi nici n-ar face-o.

Încalecă partea opusă a balconaşului. Zidul face o cotitură, unde se arată două frize paralele. Ţinându-se cu încordare, tânărul poliţist continuă să înainteze. Nădăjduieşte să ajungă la o fereastră deschisă, căci altă scăpare nu există pentru dânsul. Un timp izbuteşte să se ţină bine în poziţia aceasta nespus de primejdioasă. Dar apoi, sforţarea pe care o depusese îi slăbeşte puterile.

Dacă fereastra de care se apropie este şi ea închisă, atunci planul său se zădărniceşte cu desăvârşire, iar el se prăbuşeşte de la înălţimea aceea ameţitoare. Dar iată-l ajuns la fereastră. Cerceveaua e chiar întredeschisă. O lumină se strecoară dinăuntru. Nu cumva o fi locuită încăperea? Gândul acesta îi străbate fulgerător mintea. Dar chiar aşa fiind, el nu va da înapoi, ci se va furişa înăuntru. Mai rău decât acum – când e ameninţat să-şi frângă gâtul – nu i se poate întâmpla.

Se apropie şi mai mult de fereastră şi examinează... înăuntru nu se mişcă nimic. Niciun sunet nu pătrunde până la dânsul. Numai o parte din odaie i se înfăţişează înaintea privirilor. E mobilată cu eleganţă. Podeaua e acoperită cu covoare şi într-un colţ se află un pat înconjurat de draperii de mătase. Doarme cineva într-însul oare?

Un gând ciudat pune stăpânire pe dânsul. Îşi reaminteşte de fata care-i apăruse în noaptea trecută. Nu fusese, oare, o plăsmuire a fanteziei sale aţâţate?

Camera pare să fie locuită de o femeie, nu de un bărbat. Dar asta n-are importantă! George Vallières n-are dreptul să şovăie. Nu mai e vorba acum să-şi salveze viaţa, libertatea, ci ceva mai mult: trebuie să împiedice lovitura drăcească a Demonului roşu.

Acum se furişează în cameră, pe fereastră şi o închide la loc, încetişor.

După toate aparenţele, în încăperea asta nu se află nicio fiinţă. Lumina e împrăştiată de o lampă cu abajur roşu, aşezată pe căminul de marmură. George Vallières acoperă fereastra cu draperia şi-şi şterge năduşeala de pe frunte. Trebuie să mai răsufle puţintel, înainte de a merge mai departe.

Cercetează mai atent încăperea. În mijloc se află o masă, în jurul căreia sunt aşezate câteva scaune. O sticlă cu vin şi câteva pahare goale se află pe ea. Alături de ele... un revolver.

Ochii tânărului poliţist scânteiază. Cu un singur gest îşi poate însuşi arma şi în cazul acesta îşi va vinde scump viaţa. Are de-acum revolverul în mână şi se încredinţează repede că

e încărcat, ceea ce-l face să-şi recapete curajul.

De-ar şti numai, care din cele două uşi duce spre scară, afară, spre libertate! În vreme ce se apropie în vârful picioarelor de intrarea principală, rămâne de-odată locului şi ciuleşte urechile. I se pare că aude o respiraţie uşoară. Nu se poate înşeală, nu; vine din colţ, de sub draperiile de mătase ale patului.

Curiozitatea şi spiritul de precauţie îl îndeamnă să cerceteze cine se află în încăperea aceasta. Masca-Roşie nu poate fi, căci la ora aceasta este la lucru. Probabil tot vreo nenorocită, care se află în mâinile acestui demon.

Iată-l acum lângă pat, trăgând încetişor la o parte draperia de mătase. Lumina lămpii pătrunde pe crăpătură şi... George Vallières îşi înăbuşă un ţipăt de surpriză.

Pe pernele albe, îmbrăcată într-un „negligée” cu broderii... se află fata, al cărei chip nu-l părăsea nici în cele mai grozave clipe ale vieţii sale: Alice.

Îşi ţinea capul sprijinit pe braţul dezgolit şi pe chipul ei de copil era un farmec liniştit. Răsuflarea-i este uşoară; numai o singură dată se mişcă, de-abia vizibil, buzele-i fine, ca şi cum ar murmura un cuvânt neînţeles. Un zâmbet fericit flutură pe ele şi George Vallières e stăpânit de un sentiment pe care nu-l cunoscuse până atunci.

Aşadar, era realitate! Ea e aici, probabil prizonieră a Demonului roşu, ca şi dânsul! În cazul acesta vor fugi împreună din casa aceasta şi, dacă va fi nevoie, îşi vor croi drumul luptând. Avea doar în mână revolverul pe care-l găsise pe masă!..

De-odată, tresare violent. Ea nu poate fi prizonieră, căci unei prizoniere nu-i laşi o armă încărcată. Nu poate fi decât... o complice a Măştii-Roşii.

O clipă, Vallières rămâne ca paralizat în faţa acestei revelaţii. O durere adâncă îi covârşeşte inima şi tâmplele încep să-i zvâcnească. Caută să i se împotrivească gândului că fiinţa aceasta îngerească ar putea fi o aliată a regelui criminalilor.

Subit îşi dă seama ce se petrecuse cu dânsul: iubeşte

această făptură necunoscută, o iubeşte pătimaş.

Câteva minute, stă în faţa ei, ascultându-i respiraţia uşoară. Şi de-odată, o vede mişcându-se şi deschizând ochii.

Vallières rămâne nemişcat în acelaşi loc, ţinând cu o mână draperia de mătase, şi cu ochii pironiţi pe Alice, care se ridică încetişor. Ea îşi trece mâna peste ochi, ca şi cum ar fi vrut să se încredinţeze că e trează...

Un străin intrase în odaia ei şi, deodată ştie cine-i dânsul. Recunoscuse pe prizonierul din camera secretă!

— Ce s-a întâmplat aici? murmură ea, înspăimântată.

Sare pe jumătate din pat şi picioarele-i goale ating covorul din faţa acestuia. Dar în aceeaşi clipa scoate un ţipăt, zărind revolverul în mana tânărului poliţist. Acum ştie că se află la discreţia acestuia.

George Vallières se dă înapoi, încetişor, până ajunge lângă masă, unde rămâne locului.

— Să nu vă fie teamă, domnişoară, rosteşte el cu glas tremurător. Nu ştiu în prezenţa cui măi aflu, dar oricum ar fi, mai curând voi îndrepta arma împotriva mea însumi, decât să vă fac vreun rău dumneavoastră.

Alice se strecoară printre draperiile de mătase, cu ochii-i albaştri aţintiţi temători asupra tânărului bărbat. Vede fereastra întredeschisă, probabil de vânt, deşi Vallières o închisese.

— Ai fugit? murmură ea aproape imperceptibil.

— Da, răspunde el, cu hotărâre. Au pus la cale împotriva mea o ticăloşie nemaipomenită, atrăgându-mă în vila aceasta, sub motiv că aş fi aşteptat aici de unchiul meu, şeful poliţiei din Paris. În loc de asta însă, m-au ameţit şi Masca-Roşie a avut chiar neruşinarea să-mi ofere un banchet, în cursul căruia m-a anunţat că în noaptea asta, va jefui Banca Franţei, împreună cu tovarăşii săi.

Alice îşi duce mâinile la piept.

— O, Dumnezeule sfânt! exclamă dânsa. Acum se face lumină înaintea ochilor mei. Nenorocitul!

George Vallières îşi sprijină mâna de masa lângă care se află, apoi spune:

— Cuvintele dumneavoastră exprimă durere şi spaimă în acelaşi timp. Ce este pentru dumneavoastră omul acesta misterios, cunoscut sub denumirea de Masca-Roşie?

— Nu mă întreba despre asta, căci nu-ţi pot da niciun răspuns! murmură Alice.

— Este amantul dumneavoastră! rosteşte tânărul poliţist cu asprime aproape.

Un val de sânge inundă figura palidă până atunci a nefericitei. Privirea dispreţuitoare a lui Vallières o face să se cutremure şi trăsăturile ei îi spun că ghicise adevărul.

— Aşadar eşti tovarăşa lui, complicea lui! exclamă dânsul, cu un râs silit. Aş fi putut s-o ghicesc îndată, din clipa când am izbutit să pătrund în această cameră, după, sforţări supraomeneşti. Pe masă se afla doar un revolver încărcat şi Masca-Roşie e destul de prevăzător, pentru a nu lăsa o jucărie atât de primejdioasă în mâna uneia din prizonierele sale.

— Te-ai eliberat singur, fără niciun ajutor străin? Cum e cu putinţă asta? bâiguie Alice, care cu greu îşi revine.

— Să lăsăm asta, principalul e că întreprinderea mi-a reuşit. Dar ştii dumneata ce se petrece în noaptea asta, ştii că Masca-Roşie e pe cale să jefuiască tezaurul Băncii Franţei? Lucrul acesta e cu putinţă numai cu întrebuinţarea celor mai rafinate mijloace; dar eu nu mă îndoiesc nicio clipă că Demonului acesta îi va reuşi şi lovitura de astăzi, în cazul că nu izbutesc eu să intervin la timp. De altminteri, cred că vila aceasta e păzită de câţiva dintre oamenii săi. E drept că posed arma aceasta, pe care întâmplarea mi-a adus-o în mână, dar nu cunosc ieşirile şi nici scările. Vreau să merg la sigur de data aceasta şi dumneata îmi vei ajuta să ajung neîmpiedicat afară.

Alice îşi recapătă stăpânirea de sine. Ştie că nu trebuie să-l lase să plece pe bărbatul acesta, până a nu se fi întors Hector Rammont, orice s-ar întâmpla. Din câţiva paşi ajunge la uşă şi întinde braţele.

— Nu trebuie să pleci de-aici! spune ea, cu glasul agitat. Cu ieşirea dumitale din camera secretă n-ai făcut încă nimic, căci parterul e supravegheat de câţiva oameni.

— În cazul acesta, mă vei conduce dumneata! răspunde tânărul. Te iau cu mine şi cred că fac o faptă bună, scăpându-te din mâinile acestui diavol cu chip de om.

— Cine ţi-a spus dumitale, răspunde Alice, că nu rămân de bunăvoie la dânsul?

— Stau în faţa unei enigme, replică Vallières. În ochii dumitale nu se zăreşte scânteia păcatului şi a crimei. Atât de frumoasă şi atât de decăzută! Îmi vine greu să-mi închipui asta!

Atunci Alice lasă braţele în jos şi murmură:

— Consideră-mă ca pe îngerul ocrotitor al Măştii-Roşii! Intervin pretutindeni unde pot împiedica să se producă fapte extreme. În noaptea aceasta, fireşte, nu mai pot face nimic, căci Masca-Roşie a avut ghinion în ultimul timp şi oamenii săi îi vor cere să le dea bani… Asta l-a făcut, desigur, să-i dea în gând să facă o vizită tezaurului Băncii Franţei. Iată de ce nu pot îngădui să te las să părăseşti încăperea aceasta, chiar dac-ar fi să-mi dau viaţa pentru a te împiedica s-o faci.

Tânărul poliţist strânge cu putere patul revolverului, ridică mâna şi o clipă e într-adevăr hotărât s-o răpună pe fata aceasta şi să-şi facă drum cu forţa…

Ea vede arma îndreptată asupră-i, dar nici nu clipeşte măcar. Atunci, el se simte stăpânit din nou de sentimentul acela ciudat, care-l îmbătase aproape când stătuse lângă patul ei.

— Sfinte Dumnezeule, nu pot s-o fac! murmură el şi braţul îi cade moale.

Lângă masă se află un scaun şi George Vallières se prăbuşeşte într-însul.

— Ştii dumneata, nenorocito, din ce cauză mi s-a paralizat braţul? întreabă el, privind-o pe fată cu patimă. Am trecut pe lângă sute de femei, fără ca inima mea să bată mai tare ca de-obicei, – dar acum… acum… simt că te iubesc şi va trebui să mă prăpădesc împreună cu dumneata…

Urmează câteva clipe de tăcere apăsătoare.

Alice rămâne nemişcată lângă uşă. Sufletul ei e năpădit de un sentiment de nespusă milă pentru bărbatul acesta. Dar

numai milă şi nimic mai mult.

— Inima dumitale caldă ţi-a jucat o festă, domnul meu, spune dânsa, după o pauză lungă. Eu nu-s demnă de dragostea dumitale... Eu nu sunt decât tovarăşa Demonului-roşu...

— Nu! strigă tânărul poliţist, cu hotărâre. De o mie de ori mai mult cred ochilor şi figurii dumitale nevinovate, decât vorbelor pe care le rosteşti. O forţă neexplicabilă, o înrâurire nefastă te ţine încătuşată de această fiinţă demonică. Mi-aş pune mâna în foc pentru dumneata şi nevinovăţia dumitale. Inima şi cugetul dumitale nu ştiu nimic despre crimele acestui om. Dacă va fi nevoie, te voi scoate cu forţa de aici, şi nu va trece mult şi-ţi va cădea de pe ochi vălul şi te vei da înapoi cu groază din faţa omului căruia-i aparţii acum.

Dar Alice clătină capul, cu tristeţe.

— Nu te osteni, căci totul e zadarnic!

George Vallières se ridică repede de pe scaun.

— Nu mai pot şovăi, dacă vreau să împiedic planul Măştii-roşii.

Şi, spunând acestea, se îndreaptă spre Alice vrând să deschidă uşa. Fata, însă, nu se dă în lături şi atunci el o apucă de braţe ca s-o îndepărteze cu forţa.

— Ucide-mă mai întâi! imploră ea şi tânărul dă din cap, cu disperare.

Cu o mişcare violentă, o smuceşte spre dânsul şi uşa rămâne liberă.

— Nu te voi omorî, căci trebuie să trăieşti... pentru mine!

Ea se apără cu disperare; el, însă, pusese de acum mâna pe mânerul uşii. E gata s-o deschidă şi să iasă cu Alice, făcându-şi drum cu revolverul... Dar iată că aude deschizându-se altă uşă. Rămâne locului, uimit şi-şi ciuleşte urechile.

De la parter se aude ţârâitul unei sonerii electrice, apoi un glas răguşit ajunge la urechile celor doi. Paşi grei se apropie.

George Vallières dă drumul Alicei şi se retrage cu un pas, ţinând revolverul întins.

— Prea târziu, murmură el. Acum va fi, desigur, o luptă pe

viaţă şi pe moarte.

Alice, stăpânită de groază, îşi lipeşte urechea de uşă. Cunoaşte mersul lui Rammont…

Deodată, ridică imploratoare mâinile spre tânărul poliţist, care stă gata de luptă, în spatele ei.

— Te rog din suflet, te conjur pe ce ai mai scump în lumea aceasta… ascunde-te! Masca-Roşie va fi aici peste o clipă şi nu vreau să se făptuiască o crimă sub ochii mei!

Vallières priveşte adânc în ochii plini de groază ai fetei.

— Aş face-o şi asta de dragul dumitale! Dar unde să mă ascund?

Alice îşi roteşte privirea prin cameră.

Omul de afară e aproape de uşă. Cu un salt de pisică tânărul ajunge sub draperia patului… Cu stânga ţine stofa de mătase, iar dreapta i se încleştează de patul revolverului.

— Dacă mă vei trăda, spune el în ultimul moment, nu mai ţin seamă de nimic.

Alice cade în scaunul de lângă masă şi, o clipă mai târziu se deschide uşa.

Hector Rammont păşeşte în odaie. Poartă acelaşi costum ca şi atunci când luase masa împreuna cu Vallières. Chipul îi este acoperit cu masca-roşie. Închide încetişor uşa, apoi rosteşte, triumfător:

— Lovitura a reuşit. Banca Franţei a sărit în aer!

Capitolul 65 – În subterana Băncii Franţei

Să ne întoarcem puţin îndărăt.

Birourile puternicei instituţii financiare s-au închis. Funcţionarii părăsesc clădirea şi directorul Mornieu se îndreaptă spre cabinetul său particular. Ştie că în noaptea aceasta se vor petrece fapte însemnate. Şi peste puţin timp, într-adevăr, unul din servitorii săi credincioşi îi anunţă că la poarta principală a băncii apăruseră câteva persoane care cer să fie lăsate să intre.

Cu vreun ceas înainte, un tânăr elegant îmbrăcat, se

prezentase la secţia poliţienească din apropiere, recomandându-se comisarului de serviciu, drept George Vallières. Prezentase poliţistului un ordin al şefului siguranţei şi, după ce comisarul îl citi, aprobă din cap.

— Voi da imediat dispoziţiunile de rigoare domnule de Vallières, spuse el. De câţi oameni aveţi nevoie pentru încăperile băncii?

— De şase oameni şi un sergent, răspunse falsul nepot al şefului Siguranţei.

Chestia fu rezolvată repede.

Peste câteva minute, mica trupă în frunte cu „George Vallières”, ajunse la bancă şi tânărul sună la poarta laterală.

Servitorul, iniţiat de stăpânul său, se duse să-i anunţe directorului. Nu trecu mult şi poliţiştii, împreună cu Vallières, se aflau în interiorul băncii.

Holul imens e luminat în parte, uşile care dau afară sunt toate închise. Directorul ţinuse pe lângă dânsul numai pe servitor, ceilalţi slujbaşi fiind pe la casele lor. Aceasta fusese dorinţa expresă a domnului de Vallières.

Cei şase poliţişti se aşază în fotolii, în jurul unei mese încărcate cu gustări diferite. În acelaşi timp domnul Vallières se retrase cu directorul în cabinetul particular al acestuia.

Oamenii nu prea ştiu pentru ce au fost aduşi aici. Ei s-au supus ordinului primit, spunându-şi că ar fi vorba de supravegherea băncii, ameninţată probabil de spărgători.

Uşa cabinetului particular se redeschide şi domnul de Vallières îşi face apariţia în hol, însoţit de directorul Mornieu.

— Vă mulţumesc, domnilor – se adresează directorul, poliţiştilor, – că aţi urmat cu atâta bunăvoinţă chemării tânărului meu prieten… Amănuntele vi le va comunica domnul de Vallières, Servitorul meu a primit porunca să vă stea la dispoziţie cu tot ce veţi dori, căci va trebui să staţi de pază până dimineaţă.

Vallières se apropie de poliţişti şi se sfătuieşte cu sergentul, care-l ascultă foarte atent.

— Băgaţi de seamă, domnilor! spune el apoi şi-i scrutează pe toţi cu privirea. E posibil să se petreacă ceva deosebit în

noaptea asta, în subterana băncii. Eu însumi voi fi acolo, împreună cu doi paznici şi de îndată ce vom avea nevoie de ajutor vom da semnalul de alarmă. Până atunci, nu e niciun pericol! Vă veţi posta la locurile pe care vi le va indica domnul sergent. El a primit dispoziţiile necesare din parte-mi!

Spunând acestea, se depărtează de poliţist şi directorul Mornieu face un semn servitorului său, care păşeşte spre fundul sălii, unde deschide uşa mascată ce duce în subterana băncii.

După ce trecură printr-o serie de încăperi, cei doi bărbaţi coboară scara ce duce în adâncime. Aici, la capătul de jos al scării, sunt aşteptaţi de paznicii Pierre şi François. Pe unul din pereţii încăperii era un mare tablou de distribuţie, pe care se aflau diferite manivele pentru curent electric. De asemenea tot aici era şi instalaţia pentru semnalele de alarmă.

Domnul de Vallières rămase locului în faţa tabloului. Pe buze îi flutură un zâmbet ciudat. Arătând spre o manivelă, prevăzută cu o cruce roşie, spune într-o doară:

— Probabil că acesta este dispozitivul care produce puternica descărcare electrică, atunci când cineva caută să pătrundă în bolta unde să găsesc documentele de Stat ale Franţei.

Mornieu dă din cap, zâmbind.

— Întocmai, răspunde el. În fiecare seară se dă drumul curentului şi el poate fi descărcat din locul acesta.

Tânărul „poliţist” se-ntoarse repede şi începu să vorbească despre alte chestiuni. Apoi strânse mâna lui Mornieu şi-l conduse până la scară. Ţinea să rămână singur cu cei doi paznici, în noaptea aceasta.

Sus se închise fără zgomot uşa în urma directorului. Vallières zâmbi ciudat. Apoi se înapoie în încăperea mică şi luminată de lângă scară şi dispuse ca cei doi paznici să se ducă imediat la posturile lor.

După cum am mai amintit, subterana aceasta era formată din mai multe ganguri. Pereţii, ca şi pardoseala, erau acoperiţi cu plăci de fier, şi deoarece şi intrările, precum şi plafonul, erau din oţel, pare imposibil să pătrundă cineva cu forţa aici.

Domnul de Vallières îşi desfăcu puţin mantia ce o purta pe umeri, iar jobenul şi-l puse pe una din băncile care se aflau în gangul principal. Nimeni nu bănuia că în jobenul acesta se aflau ascunse numeroase unelte de spargere de provenienţă engleză şi în special chei false, lucrate cu măiestrie.

Până în momentul acesta, totul îi mersese de minune Măştii-roşii. Restul, va depinde de împrejurări. Un serviciu nepreţuit îi făcuse directorul, când îi comunicase cum se deschid unele din bolţile principale, ale căror chei se găsesc într-un dulap încuiat şi el, de altfel, de lângă scară. Cheia de la acest dulap n-o putuse obţine Masca-Roşie, dar era o jucărie de copil pentru dânsul să deschidă uşa.

Timpul trece încet. Se făcuse de-acum miezul nopţii, dar nimic nu se-ntâmplase încă.

Demonul roşu stă la masa din încăperea paznicilor şi în faţa sa e întins planul de orientare în subterana băncii. Urmăreşte câtva timp liniile întortocheate, apoi împătureşte hârtia şi o vâră în buzunar Acum e complet lămurit în toate privinţele.

O tăcere mormântală domneşte în jurul său. Paznicii poartă pantofi de pâslă şi paşii nu li se aud deloc când îşi fac rondul.

François îşi face apariţia în pervazul uşii. E complet liniştit.

— E ceva nou? întreabă falsul poliţist.

— Absolut nimic! răspunde credinciosul paznic.

— Şi nici bătăile acelea misterioase care se auzeau lămurit în ultima noapte?

— Nimic. Totul pare mort!

George Vallières înalţă din umeri.

— Mi-ar părea rău dacă tocmai astăzi nu se va petrece nimic. Toate pregătirile sunt puse la punct, sus aşteaptă poliţia, gata să sară la primul semn al nostru şi să pună mâna pe ticăloşii aceia, dacă e într-adevăr vorba de aşa ceva.

Se produce o mică pauză. François se dedă odihnei puţin şi falsul poliţist începe să umble prin toate gangurile, dar… nu aude nici el nimic!

Îşi scoate ceasul şi vede că e aproape douăsprezece şi jumătate. În aceeaşi clipă i se pare că aude pasul târşâit al celui de al doilea paznic, care vine din gangul lateral.

— Aha! murmură el, dansul începe.

Pierre îşi face apariţia de după colţ. Înfăţişarea lui e nespus de agitată.

— Domnule de Vallières, şopteşte dânsul, se aud iar bătăile acelea misterioase. Chiar în momentul acesta au început.

— Vino cu mine! porunceşte Vallières, scurt.

Omul merge înainte şi amândoi dispar în gangul luminat. Paznicul se opreşte în locul unde, cu o noapte în urmă, auzise împreună cu directorul bătăile misterioase. Pierre ţine în mână revolverul încărcat şi privirea lui Vallières se opreşte, de-odată, asupra armei.

— Auziţi? întreabă paznicul, arătând spre un loc anumit din zid.

Masca-Roşie face în aşa fel ca şi cum ar vrea să se încredinţeze dacă paznicul nu se înşală cumva: îşi lipeşte urechea de zid şi ascultă câteva clipe. Ciudat însă, în momentul acesta nu se aude nimic.

Vallières se-ntoarce spre Pierre şi-i spune cu intonaţie de mirare în glas:

— Nu aud nimic! Se vede că te-ai înşelat!

Paznicul se apleacă şi tocmai în clipa aceea răsună iar câteva lovituri înăbuşite.

— Asc… ascultaţi! se aud din nou! exclamă Pierre.

Masca-Roşie se dădu puţin înapoi şi-şi duse mâna dreaptă sub mantie.

— Apropie-ţi bine urechea de zid şi caută să auzi ceva precis! spune regele criminalilor.

Paznicul se supune pe dată; nicio bănuială nu încolţeşte într-însul. Dar cum se apleacă şi ascultă cu cea mai mare atenţie zgomotul ce pătrunde de dincolo, el nu poate vedea ce se petrece în spatele său.

Demonul roşu îşi trage încetişor mâna de sud mantie. Deodată zboară ceva prin aer, şi o lovitură înăbuşită răsună.

Pierre se prăbuşeşte la pământ. Masca-Roşie strecoară înapoi în buzunar un săculeţ îngust, umplut cu nisip. Cu arma aceasta doborâse pe paznic. Un mijloc neîntrecut pentru a ameţi în mod sigur pe un om, fără să-i zdrobească capul.

Totul se petrecu atât de repede, încât niciun sunet nu scăpă de pe buzele lui Pierre.

Masca-Roşie aruncă o privire în spatele său, în gang, deşi ştie bine că primul paznic se află în încăperea de lângă scară. Apoi se apleacă asupra victimei, îi leagă mâinile şi picioarele, vârându-i şi un căluş în gură. Apoi, o ridică, ducând-o spre o firidă întunecoasă. Numai o parte din picioare rămân afară, dar nimeni nu le-ar putea observa.

Rammont stă să asculte o clipă, dacă nu se aud paşii celuilalt paznic şi cum constată că totul rămâne liniştit, se apropie de zid şi ciocăneşte cu mâna într-o placă mare de fier. Imediat se aud lovituri din partea cealaltă, asemănătoare cu ticăitul aparatelor telegrafice.

Masca-Roşie se pune pe lucru. Plăcile de oţel sunt fixata de perete cu şuruburi mici. Cu instrumente speciale, Rammont le deşurubează şi peste vreun sfert de ceas, treaba e gata: placa e scoasă şi în locul ei se cască, o deschizătură, destul de mare pentru ca doi oameni să se poată strecura printr-însa, imediat ce ar fi fost gata gaura din partea cealaltă. Placa stă la pământ şi de dincolo se aud oameni muncind de zor. Câteva pietre se fărâmă, căzând pe podeaua gangului.

Brusc, Rammont se-ntoarce; urechea lui fină percepuse un zgomot suspect.

Îşi propusese ca, imediat după îndeplinirea acestor lucrări pregătitoare, să se ducă în ghereta de lângă scară şi să ameţească şi pe al doilea paznic.

— Să-i fi dat oare în gând lui François să-şi vâre codiţa în ultimul moment? se întreabă el.

Repede, cu mâna strânsă pe revolverul de sub mantie, aleargă înapoi pe gang. Dar înainte de a ajunge la capătul acestuia, îi apare în faţă al doilea paznic. Trebuie să fi auzit ceva, căci privirile sale rătăcesc speriate în jur.

— Ce-i asta? îngână el, arătând cu mâna spre fundul gangului, unde se zăreşte deschizătura în zid.

Rammont trebuie să se hotărască repede. Paznicul n-are nevoie decât să apese pe un buton electric şi cei şapte poliţişti ar da imediat năvală în subterană... Şi în cazul acesta,

regele criminalilor ar fi prins în cursă.
— Ce vrei dumneata? se adresează el, aspru, credinciosului paznic. Întoarce-te la postul dumitale şi să nu-ţi pese de ceea ce se-ntâmplă aici! Eu singur sunt răspunzător de tot ce se petrece astăzi aici.
Dar în aceeaşi clipă, o bănuială cumplită se furişează în mintea slujbaşului. Zărise revolverul pe care Rammont îl ţinea sub mantie.
— Trădare! răcneşte el. Unde e colegul meu?
Masca-Roşie vrea să se năpustească asupra lui, ca să-l apuce de gât, spre a-l împiedica să pună în mişcare semnalul de alarmă.
— Un singur cuvânt încă, şi eşti pierdut! strigă el.
Paznicul, însă, pare să-şi dea seama că se va săvârşi o crimă grozavă, aşa că începe s-alerge spre gangul principal. Dacă va ajunge la odăiţa de lângă scară şi va trage de manivela de alarmă, totul va fi salvat. Sus vor răsuna soneriile în toate încăperile, iar casele de oţel se vor încărca instantaneu cu curent electric.
Masca-Roşie aleargă după paznic. Ştie şi el ce primejdie îl ameninţă. La intrarea încăperii de lângă scară, îl ajunse aproape pe François.
— Sus mâinile! strigă el, cu glas de tunet. Nicio mişcare sau eşti o pradă a morţii!
Credinciosul paznic ştie că e vorba de viaţă şi de moarte… În mâna lui Rammont luceşte oţelul revolverului.
O clipă de nehotărâre, apoi François ridica amândouă mâinile, în semn de supunere, dar… cu una din ele apucă manivela, dând să tragă de ea… Masca-Roşie însă i-a surprins mişcarea şi apasă de două ori pe trăgaciul revolverului. Paznicul se prăbuşeşte la pământ scoţând un geamăt înăbuşit.
Ecoul împuşcăturilor, răsună sus, prin coridoarele tăcute. Dar poliţiştii nu se mişcă; nu auziseră semnalul de alarmă!
Regele criminalilor se apleacă, peste trupul care zace la pământ şi de-abia mai dă semne de viaţă.
— Idiotul şi-a căutat-o singur! murmură Rammont. N-am

avut încotro, împrejurările m-au silit.

Apoi se strecoară din încăpere şi urcă în grabă scara până la intrarea ce dă în hol. Acolo îşi lipeşte urechea de uşă şi ascultă cu încordare.

Dacă împuşcăturile fuseseră auzite sus, atunci poliţiştii vor pătrunde în subterană. În cazul acesta Hector Rammont era hotărât să-i împuşte unul după altul, cu revolverul său cu opt gloanţe.

Se scurg câteva minute. Totul rămâne liniştit. Demonul roşu se ridică încetişor şi-şi vâră revolverul în buzunar.

— Cu atât mai bine! murmură dânsul şi chipul său exprimă iar liniştea obişnuită.

Coboară scara, îndreptându-se din nou spre încăperea paznicilor. Cu uneltele ce le avea la dânsul, taie toate sârmele de legătură. Manivela cu crucea roşie o răsuceşte în sens invers.

Acum e asigurat din toate părţile. Paznicul ucis nu mai dă niciun semn de viaţă. Fără să se mai ocupe de această victimă, Masca-Roşie părăseşte începerea şi o ia de-a lungul gangului.

Acum e stăpân în tezaurul Băncii Franţei!

Când ajunge la locul unde scosese înainte placa de oţel din perete, vede capul lui Joe în deschizătură.

— Totul în regulă! i se adresează Rammont şi aghiotantul dispare.

Acum mâini harnice se aştern pe lucru şi cu ajutorul uneltelor potrivite, gaura este lărgită, în aşa fel că după un sfert de ceas, Joe se poate furişa în gang.

Masca-Roşie îi strânge mâna, apoi se pune şi el pe lucru de partea astălaltă, pentru a lărgi şi mai mult deschizătura.

După un sfert de oră treaba e complet gata. Trei oameni vin în urma lui Joe. Pe gaura mare din perete, se vede un gang de pământ, luminat de lanterne; la intrarea din fund se află un camion…

Demonul roşu se sfătuieşte cu Joe.

Se introduc pe deschizătură pârghii de oţel şi un aparat electric. Joe urmează pe maestrul său şi amândoi pornesc

înainte, oprindu-se în faţa gangului cu crucea roşie.

— Uşa aceasta trebuie deschisă! porunceşte Rammont.

Cei patru oameni lucrează după indicaţiile sale. El se îndreaptă apoi din nou spre scara care duce sus şi, ajuns acolo, stă să asculte câteva clipe. Când se înapoiază la ai săi, lucrările pregătitoare sunt aproape gata. Cu ajutorul cheilor pe care le recunoaşte după numerele de pe ele izbuteşte deschidă uşile de oţel.

— Atenţie! porunceşte el oamenilor săi, înainte de a păşi sub bolta căptuşită cu oţel.

Se putea întâmpla ca să nu fi fost, totuşi, curentul electric descărcat. Dar nu se întâmplă nimic.

Masca-Roşie apasă pe un buton de la intrare şi imediat se aprinde becul electric din tavan.

Încăperea nu e mare şi pe podea se află o ladă de o formă ciudată, care pare construită în parte din fier, în parte din lemn de stejar. Deasupra ei e o roată în formă de evantai... Masca-Roşie îşi dă seama îndată că aceasta este misterioasa încuietoare.

— Lada aceasta trebuie să fie ridicată cu totul! spune el oamenilor săi, care se silesc îndată să-i execute ordinul. Mecanismul acela de deasupra e cam complicat şi mi-ar trebui multă bătaie de cap ca să-i dau de rost. Din cele ce mi-a spus directorul băncii, ştiu că aici îşi ţine Preşedintele Republicii documentele secrete de Stat. M-am hotărât să trec pe numele meu mobila aceasta interesantă şi cu un prilej favorabil s-o transport în Germania. Pe viitor, ea va ascunde într-însa secretele Măştii-Roşii.

Oamenii, împreună cu Joe, lucrează de zor la ridicarea ciudatei lăzi. Rammont stă lângă dânşii, privindu-i în tăcere. Spiritul său în veşnică frământare lucrează de-acum la elaborarea unui plan nou. De când aflase de existenţa acestor secrete de stat, se-ngrijise să beneficieze de pe urma lor.

Un singur lucru îl îngrijorează: nu cunoaşte cuvântul tainic pe care trebuie să-l combine, pentru a izbuti să deschidă lada. Privind gânditor în pământ, zăreşte o bucăţică de hârtie, care scăpase neobservată. O ridică şi descifrează câteva litere. Un

zâmbet triumfător îi joacă pe buze.

Găsise ce căuta, restul îi apare ca o jucărie.

Cu un scrâşnet puternic ultimul şurub e rupt şi lada e desprinsă de pe pământ.

— Va trece bine prin deschizătura din perete, spune Masca-Roşie. Aşezaţi-o în camion şi aşteptaţi ordinele mele. De altfel, nu mai avem nimic de făcut. Urmaţi-mă!

Şi părăseşte, împreună cu oamenii săi, gangul acesta, îndreptându-se spre cel principal şi înmânând lui Joe o cheie.

— Uşile pe care am făcut un semn cu creta trebuie sparte şi conţinutul dulapurilor golit. Aveţi la-ndemână toate uneltele trebuitoare şi nu cred să vă deranjeze cineva până mâine dimineaţă. Acum fii atent, Joe! Eu o pornesc prin intrarea secretă şi cu ajutorul a doi oameni de încredere, voi transporta dulapul într-un loc sigur din catacombe. Sarcina ta este să deschizi dulapurile însemnate şi să transporţi de aici bănetul care se află în ele. Peste trei sferturi de oră sunt înapoi. Cred că până atunci veţi putea fi gata.

Joe dă din cap, în semn de aprobare.

Demonul roşu se apropie de gaura din zid şi o clipă mai târziu se face nevăzut în catacombe. Aici, supraveghează transportul dulapului secret, până ce-l vede aşezat în camion. Cu o lanternă oarbă în mână, o ia înaintea vehiculului şi pătrunde în gangurile pe jumătate prăbuşite ale catacombelor din Paris.

Capitolul 66 – George Vallières pierde partida

În dormitorul Alicei domni câteva clipe o tăcere mormântală.

Tânăra fată vrea să se ridice, vrea să răspundă ceva cuvintelor Demonului roşu, care tocmai se-napoiase din catacombe, dar privirile-i speriate sunt necontenit atrase spre draperiile de mătase ale patului din colţ.

Rammont pare să bănuiască ceva.

— Ce ai, Alice? întreabă el brusc şi privirea-i rătăceşte prin

odaie. Aici s-a întâmplat ceva, despre care trebuie să iau la cunoştinţă.

Alice se ridică de pe scaun. I se pare că observase o tremurare uşoară a draperiilor de la pat şi zăreşte chiar ţeava revolverului îndreptată spre mijlocul odăii. O clipă mai târziu scoate un ţipăt şi se aruncă la pieptul lui Rammont, acoperindu-l cu trupul său.

— Nu, rosteşte dânsa, tremurând din tot corpul, nu vreau ca să mori! Şi dacă totuşi va trebui atunci să mă ucidă şi pe mine odată cu tine.

Masca-Roşie o apucă de braţ şi o priveşte în faţă.

— Alice, îţi poruncesc să-ţi revii şi să-mi mărturiseşti ce s-a petrecut aici!

O uşă se deschide brusc în spate şi un bărbat apare în prag.

— Şefule, spune acesta, fără să ţină seamă de prezenţa Alicei, prizonierul nostru a dispărut. Tocmai făceam o inspecţie în jurul casei, când am găsit pe pământ un drug rupt şi îndreptând lumina în sus spre fereastră, am văzut că lipseşte una din gratii.

— Blestem! scrâşneşte Masca-Roşie şi, mai bănuitor ca înainte, se adresează aspru Alicei: Ştii ceva despre omul acesta?

Ea îşi ascunde faţa pe umărul lui, pentru a-l apăra de gloanţele lui Vallières, care trebuia mai întâi să treacă prin propriul ei piept.

Rammont o trage puţin la o parte şi brusc îi dă drumul din strânsoare, alergând în camera vecină, unde şopteşte câteva vorbe omului care-i adusese vestea.

— Atenţie desăvârşită! Urmaţi întocmai ordinele mele! Individul e aici în cameră şi, peste câteva minute, va trece pragul şi va ajunge în coridor. Acolo ştiţi ce aveţi de făcut.

Omul se depărtează repede şi Masca-Roşie revine în camera Alicei.

Aceasta, surprinsă de plecarea bruscă a lui Rammont, se îndreaptă spre pat şi îngână cu glas tremurător:

— Trebuie să fugi! Ai fereastra de colo! Dumnezeu să-ţi

vină într-ajutor!

— Nu! răspunde cu hotărâre Vallières dindărătul perdelei. Masca-Roşie, demonul acesta înspăimântător, se va îndepărta şi atunci vom părăsi împreună casa aceasta blestemată, dacă nu...

În clipa aceasta Rammont îşi făcu din nou apariţia în cameră şi, în vreme ce Alice se agaţă de dânsul, el arată, cu un surâs rece, spre draperiile patului.

— Ai înlesnit tu fuga omului pe care eu îl ţinteam aici închis, pentru că aşa îmi dictau interesele?

— Nu, nu! se apără Alice, încercând să-şi împingă iubitul în odaia alăturată.

Rammont, însă, rămâne locului, nemişcat. Chiar dac-ar şti că-l ameninţă cine ştie ce primejdie, tot nu s-ar înspăimânta.

Deodată, descoperă fereastra întredeschisă. Zâmbeşte.

— Individul pare să fie foarte îndemânatic în materie de căţărare, căci acum cunosc drumul pe care a apucat. A pătruns aici în odaie pe fereastră şi tu l-ai ascuns.

Câteva clipe priveşte în ochii ei, pentru a se încredinţa că nu se mai întâmplase şi altceva între dânsa şi Vallières. Apoi se apropie liniştit de masă. Alice îl urmează, căutând necontenit să-i acopere trupul cu al său.

— Fricosule! strigă de-odată Masca-Roşie, cu intonaţie ironică, încrucişând braţele, nu vrei să ai bunătatea şi să ieşi la lumină? Unde s-a mai pomenit ca un bărbat să se ascundă după draperiile patului unei fete? Sau crezi că ascunzătoarea asta e potrivită ca să mă dobori pe mine pe la spate? De ce mai şovăi în cazul acesta?

Cu o smucitură, draperia se desparte în două şi George Vallières îşi face apariţia cu demnitate.

— Tonul acesta obraznic se potriveşte numai Demonului roşu, spune el cu glas tremurător, în vreme ce inima sa e răvăşită de o durere nespusă la vederea Alicei.

— Ah! exclamă regele criminalilor, aruncând o privire asupra revolverului din mâna lui Vallières, eşti bine înarmat, după cum văd! Probabil că te gândeşti să iei jucăria asta drept amintire a şederii dumitale aici? Te rog, însă, s-o lepezi!

— Ce-ai spus? îngână fără voie poliţistul.

Nici nu-i vine să creadă că un om, într-o situaţie atât de primejdioasă, poate vorbi astfel.

— Am spus să lepezi revolverul! repetă Rammont, netulburat. După cât ştiu eu, aparţine iubitei mele şi cred că nu ai intenţiunea să i-l furi! Dar îngăduie-mi să-ţi pun o întrebare: când te aflai ascuns după draperiile patului, aveai doar un prilej admirabil să tragi asupra mea; de ce n-ai făcut-o? Un prilej atât de strălucit nu trebuie lăsat din mână. Sincer vorbind, eu în locul dumitale n-aş fi stat în cumpănă atât de mult!

Aruncând priviri de ură sălbatică spre Masca-Roşie, Vallières îi răspunde, cu glas tremurător:

— Ţi-o voi spune, mizerabile, de ce n-am vrut să trag: de câte ori îndreptam ţeava asupra dumitale, mă temeam să nu ţintesc în nenorocita de colo, şi gândul acesta m-a făcut să dau înapoi.

Hector Rammont înclină capul.

— Îţi mulţumesc pentru mărturisirea aceasta! Foarte frumos din partea dumitale! Ca revanşă, îţi voi reda libertatea; acum e prea târziu ca să mai împiedici opera mare pe care mi-o propusesem pentru noaptea asta. Poţi părăsi în linişte camera aceasta şi grădina, pentru a te duce la unchiul dumitale, şeful poliţiei. Parisul va avea mâine o senzaţie mai mult şi asta o va datora tot Măştii-roşii. Poţi pleca!

Cu un gest elegant, îi arătă uşa.

— Mă alungi ca pe un copil pe care l-ai pedepsit! scrâşneşte Vallières. Eu, însă, nădăjduiesc că nu mai e departe ziua când îţi voi plăti injuria din noaptea asta. Deocamdată te mai afli la Paris, dumneata şi tovarăşii dumitale! Dar înainte de a părăsi oraşul acesta, sute de poliţişti te vor întâmpina în drum. O singură fiinţă numai îmi înduioşează inima, şi aceasta este biata fată care te urmează orbeşte, în credinţa că ar fi îngerul dumitale păzitor.

— Ai terminat, domnule? întreabă Masca-Roşie, cu nepăsare. Atunci... du-te cu bine! Salutări din parte-mi şefului poliţiei. Am de gând să părăsesc în curând câmpul meu de

activitate. Vei avea, deci, linişte. De un singur lucru te pot încredinţa, însă: poţi să pui pe urmele mele, nu o sută, ci o mie de agenţi de-ai dumitale, şi Masca-Roşie îi va trage pe toţi pe sfoară, fără să-i pese de nimic. La revedere, domnule Vallières!

Tânărul aruncă o privire lungă asupra Alicei, ca şi cum ar vrea s-o implore, să se desprindă din braţele acestui demon, apoi pune liniştit arma pe masă.

— Nu mai am nevoie de ea, spune el, încetişor. Rămâi cu bine!

Rămasul bun e numai pentru Alice; el ştie că nu va mai revedea niciodată chipul acesta cu ochii mari, albaştri, de copil…

Gânditor trece pragul spre odaia alăturată. Încăperea e goală… Aşadar, Masca-Roşie îl lăsa într-adevăr să plece nestingherit, deoarece, după cum însuşi spusese, lovitura de la Banca Franţei fusese executată deja.

Dar cum oare să se înfăţişeze unchiului său? Disperarea pune stăpânire pe dânsul şi blestemă în gând neatenţia sa, care-l făcuse să se trădeze în faţa falsului profesor german.

Ajunse acum în coridorul vilei şi vede înainte-i scara slab luminată ce duce la parter. În clipa când pune piciorul pe prima treaptă se aude ţârâitul unei sonerii electrice.

Ce să-nsemne asta? Bănuitor, vrea să-şi întoarcă repede capul, dar iată că se simte apucat de patru mâini şi trântit la pământ. Cu iuţeală surprinzătoare e legat şi încătuşat, dar oricât ar fi fost de îndemânatic atacul, tot mai are răgaz să scoată un ţipăt puternic. Doi indivizi vânjoşi îl târăsc în grabă pe scară, în jos, ducându-l în grădină. Acolo aşteaptă o trăsură închisă, cu vizitiul pe capră. Cu aceeaşi repeziciune ca până acum, Vallières e azvârlit în trăsură, apoi cei doi indivizi se fac nevăzuţi.

Bietul tânăr nu poate face nicio mişcare şi nici nu poate chema ajutor.

Sus, în camera de culcare a Alicei, ţipătul lui nu trecuse neauzit. Alice se năpusteşte la uşă şi o deschide brusc.

— O nouă crimă se săvârşeşte aici. Vreau să văd ce-i faceţi

nenorocitului acela! strigă ea.

Masca-Roşie o ajunse dintr-o săritură şi o apucă de braţ.

— Rămâi aici şi taci din gură! se răsteşte dânsul, nu admit eu ca să-mi strici socotelile.

Ea, însă, se smulge cu furie din strânsoarea lui şi-l izbeşte în piept.

— Îl ucizi şi eu nu pot răbda asta! Sub acoperământul acestei case nu trebuie să se întâmple nicio crimă. El te-a cruţat pe tine, deşi putea să te trimită lesne pe lumea cealaltă.

Deodată se depărtează de el şi apucă revolverul pe care şi-l îndreaptă spre tâmplă.

— Făgăduieşte-mi că nu-l vei ucide, altfel mă vei vedea prăbuşindu-mă în faţa ta!

— Mă ameninţi? scrâşneşte Masca-Roşie.

Vrea să se năpustească asupra ei, să-i smulgă arma din mână, dar ea întinde braţul, apărându-se.

— Niciun pas înainte, căci altfel nu mă mai vezi vie!

Demonul izbucneşte într-un râs zgomotos.

— Nu cumva ţi-a căzut cu tronc la inimă băiatul acela?

Alice îi răspunde întărâtată:

— Ştii prea bine că sunt a ta şi numai a ta!

— În cazul acesta, nu face prostii! răspunde el. Pentru liniştirea ta, îţi voi mărturisi că nici nu mă gândesc să-l ucid. Mai am nevoie de dânsul doar câteva ceasuri şi mâine dimineaţă se va putea înfăţişa viu şi nevătămat în faţa unchiului său.

— Ridică mâna şi jură că-i vei cruţa viaţa! îi cere Alice.

— Jur! Şi asta ca să fii liniştită.

— Nu aşa, jură-mi pe memoria mamei tale!

Masca-Roşie priveşte întunecat înaintea sa.

— Pe memoria mamei mele… pe care n-am cunoscut-o niciodată… murmură el.

Alice pune revolverul pe masă şi cade, plângând, pe scaun.

— Mai am ceva treabă, spune Masca-Roşie, în spatele ei. Între timp îmbrăcă-te, căci încă înainte de a se face ziuă trebuie să plecăm de-aici.

Ea nu-i răspunde şi Hector Rammont părăseşte odaia. Jos, la intrarea principală, îl aşteaptă unul din oamenii săi.

— Totul în regulă? întreabă Demonul.

— Da, şefule, sună răspunsul.

Masca-Roşie se urcă în trăsura la portiera căreia stau de strajă doi bărbaţi.

— Vom face o mică plimbare de noapte, se adresează el lui Vallières. Nu trebuie să-ţi fie teamă! Am făcut tocmai un jurământ să nu mă ating de viaţă dumitale.

Trăsura o porneşte în goană prin Parisul adormit.

Capitolul 67 – O nouă lovitură

E aproape ora două, noaptea.

Mornieu, directorul Băncii Franţei, aţipise puţin în fotoliul său, când deodată se trezeşte brusc.

Visase că în subterana băncii o mulţime de oameni roiau încolo şi încoace, târând cu ei lăzi umplute cu aur.

Mornieu zâmbeşte. Aruncă o privire pe pendula din perete şi murmură:

— E două! Şi nu s-a auzit nimic până acum!

Deoarece se plictiseşte singur, părăseşte cabinetul şi intră în holul luminat. Poliţiştii moţăie şi ei pe scaune, numai sergentul se plimbă cu paşi măsuraţi încolo şi încoace.

— Nu-i nimic nou, domnule sergent? întreabă directorul, cu indiferenţă.

— Nimic însemnat, sună răspunsul. O singură dată mi s-a părut că aud o împuşcătură, dar sunetul era atât de slab, încât nu ştiu ce să fi fost.

— Din subterană a venit? întreabă Mornieu.

— Nici asta n-aş putea-o preciza.

Directorul dă din umeri.

— Dacă s-ar fi petrecut ceva de seamă acolo jos, am fi auzit semnalele de alarmă. Cred că paza din noaptea asta a fost zadarnică! Simpaticul domn Vallières va fi tare necăjit.

În clipa aceasta, directorul întoarce repede, capul.

— Nu auzi nimic? întreabă el, uimit.

— Bate cineva, răspunde poliţistul.

— Vine din subterană.

Mornieu deschide imediat uşa care dă jos, în vreme ce sergentul îşi adună oamenii. Bătrânul servitor al directorului îşi face şi el apariţia.

Intrând în prima încăpere, Mornieu poate auzi mai lămurit ciocăniturile. Pare că un pumn bate în uşă. În pas alergător, Mornieu se îndreaptă într-acolo, împreună cu servitorul său. În spatele lui vin poliţiştii, cu sergentul în frunte.

— Descuie!… s-a întâmplat ceva aici… deşi nu aud încă semnalul de alarmă… gâfâie Mornieu.

Servitorul răsuceşte cheia în broasca complicată. O clipă mai apoi, cei faţă se dau îngroziţi înapoi.

În prag se clatină paznicul Pierre, pe care l-am lăsat legat fedeleş în gangul subteran. Dar ce înfăţişare avea omul acesta! Ochii păreau că-i ies din orbite, şapca şi-o pierduse pe undeva şi părul i se lăsase în neorânduială pe faţa de o paloare cadaverică. Haina e ruptă în câteva locuri şi nenorocitul se prăbuşeşte în genunchi…

— Omule, ce s-a întâmplat pentru numele lui Dumnezeu? îi strigă directorul.

În cuvinte nearticulate, credinciosul paznic de-abia izbuteşte să vorbească:

— Crimă!… crimă… spargere… hoţie! Masca-Roşie… Demonul…

Atâta putu să îngâne.

Sergentul îl apucă de umeri şi-l ridică.

— Caută de-ţi vino în fire! îi strigă el. De ce n-aţi pus în funcţiune semnalele de alarmă?

Pierre izbuteşte să-şi revină puţin şi în vreme ce directorul cu câţiva poliţişti se postează la intrarea scării interioare el îngână:

— Am fost doborât la pământ şi legat… Dar peste puţin m-am trezit… M-am târât pe mâini şi pe picioare prin gang, până în camera noastră de lângă scară… Acolo am vrut să dau alarmă, dar cablurile erau tăiate. Camaradul meu François a

fost împuşcat.
Mornieu întreabă repede.
— Dar unde e domnul Vallières? I s-o fi întâmplat şi lui ceva?
— Nu e dânsul, ci diavolul… Masca-Roşie… îngână paznicul.
Mornieu îşi duce mâna la frunte, având impresia că şi-a pierdut minţile. George Vallières, tânărul poliţist, pe care-l iniţiase în toate secretele băncii să fie oare?…
Totul i se lămureşte acuma dintr-odată.
— Veniţi după mine! porunceşte sergentul oamenilor săi. Ţineţi revolverele în mână şi trageţi în oricine vă iese în cale!
Cei şapte poliţişti, pătrund în subterana luminată. În urma lor vine Mornieu cu servitorul, în vreme ce Pierre rămâne leşinat pe scări.
În drumul lor dau peste cadavrul sărmanului François.
— Înainte! strigă sergentul, înaintând primul, cu revolverul în mână.
Dau buzna în gangul principal, fără să întâlnească pe nimeni. Câteva din uşile laterale ale bolţilor sunt deschise, dar nu se zăreşte nimeni.
Se îndreaptă apoi spre gangul lateral, în fundul căruia se vede deschizătură din zid.
Un ţipăt fioros izbeşte în ureche pe sergent. În gangul îngust zăreşte silueta unui bărbat, care-i face semne disperate.
— Trageţi! strigă el, furios. Cel puţin ăsta să nu ne scape!
Dar în aceeaşi clipă se aude un alt glas:
— Opreşte! Eu sunt George Vallières! Greşiţi, criminalul a dispărut!
Nu lipsea mult ca Vallières – căci el era într-adevăr – să fie ciuruit de gloanţele poliţiştilor.
Sergentul priveşte o clipă aiurit. Mornieu se apropie şi dânsul şi apucă de umeri pe omul a cărui înfăţişare trădează o groază nespusă.
— Acesta nu-i omul căruia i-am dat drumul în subterană, în seara aceasta! exclamă el. Cum ai ajuns dumneata aici?
— Masca-Roşie m-a luat în primire acum două zile, pe când

veneam spre Paris cu trenul, şi în timpul acesta s-a dat drept eu, căci eu, şi nimeni altul, sunt George Vallières!

— Dar cum ai izbutit să ajungi aici? răcneşte directorul ca ieşit din minţi, în vreme ce poliţiştii se răspândesc în diferitele ganguri, nădăjduind să mai pescuiască pe vreunul.

— Am fost ţinut prizonier, apoi transportat în trăsură închisă până la catacombe. Nemernicii m-au adus până aici, unde mi-au dezlegat legăturile de la mâini şi picioare.

Unul din poliţişti întinde lui Vallières o sticlă cu coniac şi tânărul trage o înghiţitură.

Toţi stau acum lângă deschizătura din zid şi sergentul o luminează cu o lanternă. Un coridor întunecos se arată... Fără să şovăie o singură clipă el pătrunde înăuntru, urmat de Vallières şi ceilalţi poliţişti, înarmaţi cu revolvere.

După vreo zece minute de mers, zăresc în faţa lor o rază de lumină. Sergentul închide imediat clapa felinarului său. Dar se pare că lumina acestuia fusese de-acum zărită de partea cealaltă, căci se aud împuşcături repetate.

— Înainte, după mine! ordonă sergentul.

Ei înaintează fără să ţină seama de primejdie. Se orientează după raza de lumină a celorlalţi. Deodată, însă, aceasta se stinge, dar poliţiştii avură timpul să zărească în ultimul moment, şase umbre omeneşti.

— Foc! comandă sergentul oamenilor săi.

În clipă următoare revolverele scuipă o salvă. De dincolo se aud înjurături înăbuşite şi aproape în acelaşi timp răsună o salvă de răspuns. Dar aceasta nu face nicio victimă, căci poliţiştii se culcaseră la pământ.

Masca-Roşie se află iarăşi în ultimul gang, care răspunde în subterana băncii. Oamenii săi distruseseră la repezeală gangul proaspăt lucrat, în aşa fel încât la o eventuală urmărire din partea funcţionarilor băncii şi a poliţiştilor, tavanul să se prăbuşească deasupra lor, îngropându-i de vii.

Dar aceasta nu se întâmplă. Rammont îşi dă seama îndată că poliţiştii izbutiseră să pătrundă în catacombe. Acuma se punea pentru el problema să dispară cât mai repede.

Joe cunoştea dispoziţiile lui şi era iniţiat îndeajuns în

planurile secrete ale catacombelor.

Împuşcăturile pornite din ordinul sergentului, dovediră Demonului roşu că avea de-a face cu un duşman dârz. Cu toate acestea, era sigur că va ieşi cu faţa curată. Oamenii săi se depărtează pe trei drumuri diferite, cu banii jefuiţi. Dulapul secret al Preşedintelui Republicii fusese dus la loc sigur, unde Masca-Roşie putea să-l găsească oricând.

Pe întuneric se schimbară focuri de revolver în două rânduri. Rammont observă că doi din oamenii săi fuseseră atinşi. Dădu imediat ordin ca aceştia să fie transportaţi de-acolo, ceea ce se şi îndeplini.

El rămase singur în gang, ţinând în fiecare mână câte un revolver, spre a asigura până în ultimul moment retragerea oamenilor săi, căci pentru persoana sa nu se îngrijea. Era sigur că-şi va putea apăra pielea.

Trecură câteva minute, fără să se întâmple nimic.

Deodată, se auziră iar împuşcături din partea poliţiştilor. Dar ele nu-l atinseră pe Rammont, care se întinsese la pământ. O clipă în urmă, însă el se ridică, şi amândouă revolverele sale scuipară gloanţe, unul după altul.

În acest timp, oamenii săi avuseseră răgazul să se pună la adăpost. Cu băgare de seamă, începe şi dânsul să se retragă. Dar se loveşte de o piramidă de oseminte, care se dărâmă cu zgomot.

— Înainte! După ei! răcneşte sergentul şi mica trupă o porneşte prin gang, la voia întâmplării.

Rammont îşi dă seama că pericolul se apropie şi o rupe de fugă.

În aceeaşi clipă lanternele poliţiştilor se aprind şi silueta Măştii-Roşii e învăluită într-un nimb luminos.

— Opreşte-te! Predă-te! răsună glasul plin de mânie al sergentului.

Acum văd cu toţii că au în faţa lor pe Demonul roşu. Şase revolvere se îndreaptă spre Rammont care nu se mişcă din loc, ci-şi strânge doar mantaua în jurul trupului. El ştie bine că e menit unei morţi sigure, în clipa când poliţiştii ar apăsa pe trăgaci; cu toate acestea, nu se înspăimântă.

George de Vallières îşi face loc în primele rânduri şi ridică mâna.

— Să nu trageţi! strigă el. Demonul acesta trebuie să ne cadă viu în mână. Ştie că nu mai poate scăpa şi de aceea se va preda.

Un hohot ironic fu răspunsul omului cu masca roşie.

Cu revolverele întinse, poliţiştii se pun în mişcare. Rammont are de ales: sau să se lase prins, sau să se retragă. Dar în cazul din urmă e în primejdie să fie ciuruit de gloanţele celor şapte revolvere.

Întoarce capul încetişor. I se păruse că aude un zgomot în spatele său, în adâncime. Să fie oare oamenii săi, care vor să-i vină în ajutor?

Poliţiştii auziseră şi ei şi sergentul şopteşte ceva subalternilor.

— Cine-i acolo jos? strigă apoi tare. Răspundeţi!

Masca-Roşie e şi el curios să ştie cine se apropie, dar deodată se cutremură, căci răspunsul din adâncime sună:

— Ochi-de-Pisică! Cu ajutorul poliţiştilor parizieni am ocupat gangurile înconjurătoare şi caut pe omul cu masca roşie.

— Alo! răspunde sergentul, cu voce tunătoare. Masca-Roşie e prins aici, îl luăm între două focuri.

— Îl văd, îl văd! se aude de partea cealaltă şi Hartenberg se apropie cu oamenii săi.

Hector Rammont continuă să stea în mijlocul gangului. Îşi dă bine seama că se află într-o situaţie disperată. Cu toate acestea, nici nu se clinteşte. Sprijinit cu spatele de un zid, vede pe poliţişti apropiindu-se din ambele părţi. E drept, mai are câteva cartuşe în revolverele sale, dar ce-i pot ele ajuta acum? Trebuie să făurească alt plan – dac-ar mai putea fi posibilă o scăpare de aici! Din ambele părţi îl învăluie lumina orbitoare a lanternelor poliţiştilor: încă zece paşi şi ambele trupe vor fi lângă el. Vede chipul roşu de mânie al sergentului, apoi faţa palidă a lui George Vallières şi în spatele acestora pe directorul Băncii Franţei, pe care-l înşelase în mod atât de rafinat.

De cealaltă parte se apropie de dânsul un om care făcuse

jurământ să-l predea în mâinile călăului: Ochi-de-Pisică. Tatăl celor două fete: Margot şi Alice. La indulgenţă nu se putea aştepta din nicio parte. Încă un minut şi două duzini de mâini se vor întinde asupră-i doborându-l, chiar dac-ar avea curajul şi forţa unui leu.

Deodată Masca-Roşie înaintează cu un pas.

— Opriţi! strigă el cu glas de stentor.

Oamenii se supun, fără voia lor.

— Sunt înfrânt, o recunosc! scrâşneşte el apoi. Dar veţi admite că un om ca mine nu-şi vinde pielea atât de ieftin. Între două focuri nu mai există nicio cale de scăpare pentru mine. Oamenii mei sunt de-acum de mult în siguranţă şi nu veţi izbuti să puneţi mâna pe niciunul din ei. Eu, însă, îmi voi încheia cariera în mod strălucit, ca să nu se poată spune că Masca-Roşie se lasă prins ca un câine bolnav.

Mantia neagră se dă în lături şi mâna dreaptă a lui Rammont ridică un obiect strălucitor.

— Ce înseamnă asta? întreabă Ochi-de-Pisică.

Ceilalţi rămân şi ei o clipă uimiţi, neînţelegând nimic.

— Domnilor, răspunde Demonul, vedeţi în faţa dumneavoastră o bombă umplută cu nitroglicerină. În clipa următoare o voi azvârli la pământ în faţa dumneavoastră şi catacombele prăbuşite ne vor acoperi pe toţi. Un sfârşit mai demn nici nu şi-ar putea dori Masca-Roşie.

Sergentul holbează ochii spre obiectul de metal pe care Masca-Roşie continuă să-l ţină ridicat. Ceilalţi poliţişti stau şi ei ca paralizaţi. George Vallières şi directorul stau strânşi unul într-altul; graiul le pierise.

— Ai înnebunit, omule? strigă Hartenberg.

— Atenţie! strigă Rammont cu un glas care-i înfioară pe toţi. Voi număra până la trei şi, în timpul acesta, veţi avea răgazul să vă faceţi rugăciunea din urmă, căci în clipa următoare vom fi cu toţii pe drumul spre lumea cealaltă.

Ochi-de-Pisică ridică revolverul. O furie de nedescris îl cuprinsese, văzând că Demonul acesta îi scapă încă o dată din mână. Nu vrea să-l vadă mort înaintea sa, ci viu vrea să-l predea călăului. Dar înainte de aceasta va trebui să-i spună

unde a târât-o pe Alice şi ce s-a făcut cu Margot.

Rammont vede revolverul ridicat.

— Degeaba totul, stimate domnule Hartenberg! spune el, ironic. Înainte ca glontele dumitale să-şi atingă ţinta, vom sări cu toţii în aer! încep să număr: Unu… doi… trei!

Mâna lui Rammont se aplecă cu iuţeala fulgerului şi izbi de pământ bomba infernală. În aceeaşi clipă poliţiştii se lăsară pe pântece şi lanternele se stinseră. Fiori de moarte îi cuprinse pe toţi şi inimile păreau să-şi fi oprit bătăile. Dar clipele începură să se scurgă şi în întunericul de nepătruns nu se petrece nimic deosebit. O linişte de mormânt stăpâneşte.

Cu o înjurătură zdravănă, Ochi-de-Pisică e cel dintâi, care se scoală de la pământ. Lanterna luminează din nou şi, îndreptându-se spre locul unde stătuse înainte regele criminalilor, detectivul observă că acela se făcuse nevăzut. Numai maşina infernală e la pământ.

Ceilalţi se ridică şi ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă sergentul, tremurând încă din tot corpul.

Hartenberg se apleacă asupra cutiei de metal şi ridicând-o, izbucneşte într-un hohot înfuriat:

— Mizerabilul şi-a bătut joc de noi înc-o dată. Cutia asta nu conţine niciun fel de explozibil. E umplută doar cu bucăţele de hârtie.

Din depărtare se auzi în clipa aceasta un hohot de râs triumfător.

Detectivul se-ntoarce repede şi ochiul său descoperă în apropiere de locul unde stătuse Rammont, un morman de paie, iar dedesubtul lui o gaură în pământ.

În furia-i nemărginită, îşi dă drumul repede în gangul acesta.

— Alo, domnule Hartenberg! strigă unul din poliţişti, după dânsul. Fii cu băgare de seamă, căci dacă te vei rătăci nu te mai poate găsi nimeni!

Dar Ochi-de-Pisică dispăruse de-acum.

— Nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne luăm pe urmele bandei, spune sergentul, cu un glas care trădează că

nu prea are multă nădejde în reuşita întreprinderii.
Şi oamenii se iau după el.

Capitolul 68 – Un duel în catacombe

Cum ajunsese Ochi-de-Pisică în catacombe?

În seara aceleiaşi zile, noul Sherlock Holmes ceruse o audienţă la şeful poliţiei. Fu primit imediat.

În cabinetul luxos mobilat, Ochi-de-Pisică se lăsă într-un fotoliu şi după o scurtă introducere spuse cu glas domol:

— Masca-Roşie este iar la Paris. Sunt ferm încredinţat despre aceasta.

Şeful poliţiei rămase o clipă pe gânduri, apoi spuse liniştit:

— Dacă într-adevăr nu te-nşeli, domnule, nu ştiu totuşi, de ce pui atâta temei pe faptul acesta. În ultimul timp i-am dat atâta de lucru acestui om misterios, încât a dispărut subit, peste noapte. Cea mai vigilentă poliţistă pe care o avem, „Vipera”, l-a urmărit pe omul cu mască roşie şi, după câte ştiu, i-a dat de urmă la Berlin. Din păcate, de data aceasta a fost lovită de nenoroc şi se gândeşte chiar să demisioneze din slujba poliţiei. În catastrofa de drum de fier din W. se spune că tot Demonul roşu ar fi amestecat. N-ai fost dumneata acela care ai pus mâna atunci pe dânsul?

— Da, Excelenţă, răspunde Ochi-de-Pisică şi face un scurt istoric al faptelor. Vin direct de la W. acum şi ceea ce am stabilit între timp, îmi dă deplina siguranţă că Masca-Roşie a revenit în vechiul său câmp de activitate.

— Aşadar, se află iar la Paris, spune şeful poliţiei. În cazul acesta vom avea puţină linişte cu dânsul, căci ultimele afaceri din Germania n-au fost, desigur, lucruri neînsemnate pentru regele criminalilor.

Ochi-de-Pisică clatină capul.

— Eu nu cred ca Masca-Roşie să-şi impună o odihnă, chiar numai de câteva săptămâni. Dimpotrivă, bănuiesc că în momentul de faţă e în plină activitate.

Şeful poliţiei îl priveşte uimit.

— Aş fi curios să ştiu cum de-ai ajuns la convingerea aceasta.

— Am convingerea absolută a celor ce vă spun, Excelenţă; şi în afară de asta am avut şi plăcerea – dacă mă pot exprima astfel – să-l cunosc personal pe Masca-Roşie şi ştiu la ce mă pot aştepta de la omul acesta. Îmi îngăduiţi o întrebare, Excelenţă?

— Cu plăcere.

— Nu s-a întâmplat nimic însemnat în ultimele două-trei zile? N-a descoperit poliţia vreo combinaţie care ar da de bănuit activitatea vreunei bande secrete?

Şeful poliţiei stă pe gânduri o clipă, apoi spune:

— Ceva de mare importanţă nu-mi amintesc să se fi petrecut. Doar lucruri mici. Aşa, de pildă, oamenii mei au urmărit în nopţile trecute câteva persoane suspecte, care au dispărut într-o casă dintr-o regiune cam rău famată a oraşului. Proprietarul imobilului respectiv e o vulpe vicleană, şi nu l-am putut înfunda niciodată. Casa a fost imediat împresurata şi s-au percheziţionat toate colţurile, fără să se dea de ceva suspect sau de urmele oamenilor acelora. Au dispărut ca-n pământ.

— Vă rog, Excelenţă, să-mi daţi amănunte asupra aşezării acelei case, ceru Ochi-de-Pisică, a cărui minte lucra de-acum cu-nfrigurare.

Şeful poliţiei îi dă lămuririle cerute şi adaugă:

— De altfel, vă puteţi informa mai precis la postul apropiat de poliţie, unde comisarul respectiv cunoaşte faptele în amănunt.

— Care este părerea Dumneavoastră asupra acestei întâmplări, Excelenţă? întreabă Ochi-de-Pisică.

— Ce-aş putea spune? Criminali, hoţi sau de-alde ăştia. Probabil că e vreo ascunzătoare tăinuită în casa aceea, dar după cum am spus, poliţia n-a descoperit nimic suspect.

— Îngăduiţi-mi încă o întrebare, Excelenţă, continuă detectivul. Nu cumva gangurile secrete ale catacombelor Parisului se-ntind până-n regiunea aceea?

— Fireşte, răspunde şeful poliţiei. Nu cumva vrei să spui?…

Ochi-de-Pisică zâmbeşte cu înţeles:

— Doresc să iau în cercetare chestia încă în noaptea aceasta. Am eu ideile mele. Vreţi să-mi daţi câţiva oameni de încredere?

— Desigur. Îţi voi da câteva rânduri scrise pentru comisarul de serviciu.

— Mulţumesc, Excelenţă!

Detectivul vrea să se ridice, dar celălalt îi face semn cu mâna să rămână:

— Doresc să te mai iniţiez şi în altă chestiune, o chestiune personală, dacă pot spune astfel. De două zile aştept sosirea nepotului meu, un tânăr poliţist cu însuşiri superioare. Băiatul acesta are o carieră strălucită înaintea sa şi l-am trimis de curând să facă o călătorie de studii în străinătate, pentru a cunoaşte instituţiile poliţieneşti de acolo. Nu ştiu ce să cred despre întârzierea lui. George de Vallières – aşa se numeşte nepotul meu – este de altfel, un om de încredere. În ultimul timp se afla la W. şi de acolo mi-a trimis o telegramă, prin care-mi anunţa sosirea pentru o zi anumită. În zadar însă l-am aşteptat, şi o altă telegramă pe care am primit-o, nu mi-a prea plăcut. E drept, conţinutul ei trăda că e expediată de o persoană care e la curent cu împrejurările, dar este posibil ca să fie un fals la mijloc. Am trimis la W. un om de încredere, dar cercetările lui n-au dus la alt rezultat, decât la stabilirea faptului că George de Vallières plecase în urmă cu două zile.

Ochi-de-Pisică ridică surprins capul! Mintea lui lucrează de zor, iscodind noi combinaţii. Apoi, întreabă liniştit:

— Aţi putea să-mi daţi oarecare amănunte asupra persoanei domnului de Vallières?

— Ce ţi-aş mai putea spune? răspunde şeful poliţiei. Nepotul meu e un tânăr manierat, foarte amabil şi, din păcate… cam vorbăreţ.

— Asta e o însuşire primejdioasă pentru un poliţist.

— Se va dezvăţa, însă, cu timpul, spune celălalt. Ce părere ai despre întârzierea lui?

Ochi-de-Pisică se uită liniştit la interlocutorul său.

— Sunt convins că această întârziere a nepotului

dumneavoastră e în legătură cu o crimă.

Şeful poliţiei sare-n sus:

— Mergi cam departe, domnule Hartenberg. Nu uita că am pornit cercetări în toate direcţiile şi n-a ieşit nimic la iveală pân-acum.

— N-are importanţă. Rămân la ceea ce am spus, ba cutez chiar să susţin că Masca-Roşie şi-a vârât codiţa şi aici.

— Dar bine, domnule, asta e cu totul imposibil! izbucneşte şeful poliţiei. E o simplă presupunere, fără niciun temei.

— Îmi îngăduiţi încă o ultimă întrebare, Excelenţă?

— Vorbeşte!

— Aţi transmis cumva vreo ştire nepotului dumneavoastră, asupra vreunei misiuni care l-ar aştepta la reîntoarcerea sa în Paris, sau ceva asemănător?

Şeful poliţiei tresare surprins:

— Da... aşa e! Era vorba ca nepotul meu să se pună la dispoziţia directorului Băncii Franţei, pentru a inspecta subteranele în care se află tezaurul marii instituţii financiare.

Ca muşcat de un şarpe, detectivul sare de pe scaun.

— Asta e! strigă el. Nepotul dumneavoastră a nimerit în societatea Demonului roşu, a vorbit prea mult şi a fost îndepărtat cu iscusinţă. Cine ştie dacă nu e chiar mort de-acum?! În posesia datelor asupra Băncii Franţei, Masca-Roşie nu va întârzia să facă o vizită marii instituţii. Până când nu izbuteşte lovitura aceasta, nu veţi avea nicio ştire despre domnul de Vallières.

Şeful poliţiei se frământă agitat în fotoliul său, apoi dă din cap cu energie:

— Nu, nu, lucrurile nu pot sta astfel. De altfel, mâine dimineaţă voi face personal o vizită directorului băncii şi atunci va fi exclusă posibilitatea vreunei lovituri.

De unde să bănuiască bietul om că Hector Rammont îşi adusese planul la îndeplinire chiar în noaptea aceasta?

Ochi-de-Pisică se ridică:

— N-aş dori să pierd nicio clipă şi vreau să fac încă în noaptea asta o vizită casei aceleia care-mi pare atât de suspectă.

După câteva minute se află în faţa locotenentului de poliţie care dispune să i se pună la dispoziţie câţiva agenţi destoinici.

Între timp se făcuse târziu, dar asta nu-l împiedică pe Hartenberg să se îndrepte spre locul acela suspect pe care l-am descris deja şi să-şi posteze agenţii în diferite părţi. Ceasuri de-a rândul ei ţin sub observaţie casa. Trecătorii sunt rari. Câteva mutre suspecte se furişează ca umbrele. La început observară lumină în dosul ferestrelor casei, dar uşa rămase închisă.

Un orologiu îndepărtat bate de ora unu. Ochi-de-Pisică dă un semnal şi poliţiştii se adună în grabă într-un loc hotărât. Sunt patru, cu Hartenberg cinci.

— Vom pătrunde în casă! vorbeşte el energic. E drept că n-am prea observat nimic bănuitor, dar eu rămân la părerea mea şi sunt sigur că vom avea de furcă în noaptea asta.

Porniră cu toţii în grabă spre casă. Ochi-de-Pisică bate în uşă, iar unul dintre agenţi rămâne de pază la poartă.

După câtva timp proprietarul îşi face apariţia, cu lumânarea în mână şi cu mutra nevinovată. Dar Hartenberg nu se lasă înşelat, şi-l împinge într-o odaie, silindu-l să-i predea cheile de la toate încăperile. Un poliţist rămâne lângă dânsul, de pază.

Însoţit de ceilalţi doi, detectivul porneşte în cercetare. Încăperile de sus nu prezintă niciun interes pentru dânsul. Luminează pivniţele, fără să descopere nimic bănuitor, apoi intră în curte. Dar niciun suflu de viaţă, nicăieri.

Fără zgomot, noul Sherlock Holmes deschide uşile grajdurilor şi iată-l ajuns în încăperea unde se află intrarea secretă în catacombe. Cei doi poliţişti curăţă din drum felurite vechituri, dar nu descoperă nimic suspect.

Hartenberg rămâne locului într-un anumit punct şi priveşte pardoseala care e din pământ bătut. Dar într-un colţ se văd câteva scânduri groase. Detectivul îşi plimbă privirea pe jos şi deodată pare să fi descoperit ceva care scăpase celorlalţi. Fără să spună o vorbă, luminează cu lanterna lemnăria din colţ, apoi se apleacă. Cu repeziciune îndepărtează bârnele şi în faţa lui apare o deschizătură, destul de largă, ca să îngăduie trecerea unui om printr-însa.

— Asta căutam! spune el, cu un zâmbet rece.

Cei doi poliţişti se apropie şi constată surprinşi că e vorba de un chepeng bine mascat.

Ochi-de-Pisică luminează deschizătura şi exclamă:

— Întocmai după cum am bănuit! De aici dăm în catacombele Parisului. În casă nu mai avem ce căuta şi e de-ajuns dacă unul din noi va sta de pază lângă birtaş. Chemaţi încoace pe camaradul vostru de la poartă!

Un agent se depărtează pentru a îndeplini ordinul şi în timpul acesta detectivul scoate de sub mantie o scară de frânghie, al cărei cârlig îl agaţă de marginea chepengului.

Omul care stătuse de pază la poartă soseşte împreună cu colegul său.

— Veniţi după mine, băieţi! spune Hartenberg. Fiţi cu armele pregătite, căci vom avea nevoie de ele acolo jos.

Cel dintâi coboară chiar dânsul. Ajuns jos, ciuleşte urechile, dar nu aude niciun zgomot suspect. Încăperea este o boltă mare sprijinită cu bârne, dar în fund se zăreşte intrarea într-un gang întunecos.

După câteva minute cei trei agenţi pătrund şi dânşii în gropniţă şi fără să piardă timpul pornesc cu toţi înainte. Detectivul cunoaşte bine primejdiile ce le prezintă catacombele acestea. Ştie cât e de uşor să te rătăceşti pe aici şi de aceea, îşi ia măsurile de prevedere. Scoate din buzunar o foaie de hârtie albă pe care o rupe în bucăţele şi pornind, urmat de oamenii săi, aruncă din loc în loc câte una, pentru a regăsi, astfel, drumul la înapoiere.

În faţa lor apărea lumea misterioasă a Parisului subpământean. Pătrund în încăperi prăbuşite pe jumătate sau pline cu oseminte şi schelete omeneşti, dar atât Hartenberg, cât şi oamenii săi nu cunosc frica. Încercatul detectiv cercetează pământul cu atenţie şi, într-adevăr, în câteva locuri se observă urme de paşi care-i dovedesc că aceste ganguri sinistre nu-s chiar atât de părăsite precum se crede. Dar niciun zgomot nu-i trădează că în noaptea asta ar fi pătruns cineva aici, şi cu toate astea îl urmăreşte necontenit gândul că se petrece, totuşi, ceva.

Se uită la ceas şi vede că o trecut de două. Pentru moment nu-şi dă seama unde se află, dar deodată se petrece ceva surprinzător.

Din adâncime, pornind din toate direcţiile, se aud împuşcături de revolvere. Detectivul tresare, chipul i se însufleţeşte şi agenţii par şi ei electrizaţi.

— Ce vă spuneam eu? exclamă el. Venim tocmai la timp.

Stă şi ascultă o clipă. Împuşcăturile se repetă, părând a veni din măruntaiele pământului. Dar el s-a orientat repede.

— Trebuie s-o luăm pe gangul de colo, oriunde ar duce! ordonă dânsul, arătând spre o gaură lăturalnică.

Fără să rostească o vorbă, cei patru bărbaţi pornesc cu mult curaj într-acolo.

Deodată, detectivul li se adresează în şoaptă:

— Staţi! În faţa noastră e un gang mai mare, sau o peşteră, trebuie să aşteptăm să vedem ce urmează, căci sunt convins că de acolo pornesc împuşcăturile.

Venise momentul când Masca-Roşie se simţise descoperit din amândouă părţile.

Ceea ce a urmat, am descris mai înainte.

În tovărăşia revolverului şi a lanternei sale, Hartenberg urmăreşte singur pe regele criminalilor, scăpat în mod atât de dibaci, în vreme ce tovarăşii săi se iau pe urmele bandei care fuge zăpăcită. Un singur gând îl însufleţeşte: să-l răpună pe Masca-Roşie.

„Îl voi urmări pe demonul acesta, chiar de va trebui să pătrund în iad după dânsul!” scrâşneşte el.

Coteşte pe după un colţ şi… în aceeaşi clipă o împuşcătură trosneşte lângă dânsul, glontele şuieră pe la ureche şi se loveşte pe zid. Ochi-de Pisică îşi dă seama de primejdie şi trage în jos oblonaşele lanternei. Urmărirea continuă într-un întuneric adânc.

Cu revolverul în mână, cu capul aplecat înainte, caută să prindă fiecare zgomot. Paşii nu se aud în pământul moale.

Deodată, se izbeşte cu capul de un perete de scânduri. N-are încotro şi trebuie să-şi deschidă lanterna, fie numai pentru

o clipă.

Gangul face iar o cotitură şi... detectivul zăreşte în faţa lui o umbră care se furişează: silueta lui Hector Rammont. Închide repede lanterna şi deoarece terenul pare să fie neted, se ia cu paşi repezi după criminal.

După socoteala lui trebuie să-l ajungă peste câteva clipe.

Dar se izbeşte din nou de un perete şi e nevoit să facă iar lumină. În faţă-i apare o peşteră largă, plină cu oseminte omeneşti. În fund zăreşte silueta lui Mască-Roşie şi în aceeaşi clipă descarcă două împuşcături. Hartenberg stinge iar lumina şi străbate în fugă peştera; nu poate şti dacă gloanţele sale şi-au atins ţinta, – probabilitatea e, însă, foarte mică.

Rammont nu se lasă nici el mai prejos: glontele său trece deasupra capului încercatului detectiv. Vânătoarea se continuă câtva timp şi Ochi-de-Pisică e încredinţat că duşmanul său de moarte se va rătăci în cele din urmă; şi aşa pare să fie chiar, căci atunci când deschide din nou lanterna, zăreşte silueta banditului într-un gang lateral. Rammont sta lipit de un zid, cu braţele încrucişate pe piept.

— Predă-te! strigă Hartenberg.

Dar nu-i răspunde nimeni.

În clipa următoare el se năpusteşte în întuneric spre locul cu pricina şi apucă mâna omului cu mască roşie, – pământul se clatină sub picioarele celor doi bărbaţi şi înainte ca detectivul să izbutească a face lumină se prăbuşeşte în adâncime împreună cu Hector Rammont.

O înjurătură înăbuşită, apoi se face tăcere. Culcat la pământ, detectivul îşi caută revolverul, pe care-l găseşte alături de lanternă. Spre norocul său nu le pierduse. De-altfel, se pare că n-a căzut prea adânc. Încetişor şi cu precauţie se ridică de jos.

Dar ce se întâmplase cu Masca-Roşie?

Hartenberg ciuleşte urechile şi-i se pare că aude un hohot de râs batjocoritor la o mică depărtare. Să fi triumfat încodată sinistrul individ? Tot ce se poate.

Detectivul face lumină şi se vede într-o încăpere semicirculară, cu pereţii netezi. Pe partea cealaltă, ghemuit la

pământ, zăreşte făptura întunecată a Demonului roşu. Şi în aceeaşi clipă porneşte un glonte din revolverul banditului, atingând braţul lui Hartenberg.

Acesta îşi dă seama că făcuse o imprudenţă şi stinge imediat lumina. Dar acum ştie că se află singur cu duşmanul său de moarte, într-o tainiţă din măruntaiele Parisului, unde poate că nici nu călcase vreodată picior omenesc. Va fi o luptă, pe viaţă şi pe moarte. Un duel înfiorător în bezna catacombelor.

— Te întreb pentru ultima oară: Vrei să te predai de bună voie? întrebă Ochi-de-Pisică.

— Nici nu mă gândesc la aşa-ceva! se aude răspunsul celuilalt. Ai uitat că ţi-am spus cândva că voi găsi oricând mijloace să-ţi scap din mână? Părăseşte nădejdea să mă poţi răpune pe mine!

— În momentul când ne găsim numai noi doi aici în groapă, nu prea e nimerit să vorbeşti în felul acesta, răspunde Ochi-de-Pisică. Arma pe care o ai dumneata o am şi eu. Se pune deci, întrebarea: care pe care? Să lăsăm soarta să hotărască!

— *Voilà!* se aude răspunsul celuilalt. Va fi un duel original: în catacombele Parisului. E amuzant, într-adevăr.

Urmează câteva clipe de tăcere. Ochi-de-Pisică observă că rivalul său caută să se apropie pe întuneric. Face şi dânsul la fel, în direcţia opusă, şi multă vreme cei doi oameni se rotesc în cerc.

Din când în când se aude o împuşcătură în întuneric. Ochi-de-Pisică găseşte că situaţia devine insuportabilă şi vrea să-i pună capăt. Glontele lui nu trebuie să omoare pe omul cu mască roşie, ci să-l facă numai incapabil de luptă. Stând culcat la pământ, detectivul întinde în sus braţul stâng şi cu o apăsare a degetului cel mare face să lumineze lanterna, la a cărei licărire să poată lua la ţintă pe criminal, care, fireşte, va trage la rându-i spre locul unde se va ivi lumina. Trucul reuşeşte într-adevăr. O împuşcătură şi lanterna se sparge în zeci de bucăţi. Tot atât de repede trage şi Hartenberg, apoi noapte adâncă se lasă în jur şi o înjurătură înăbuşită dovedeşte detectivului că gloatele său nimerise, probabil.

Partea proastă e numai că nu mai are lumină pentru a se putea orienta.

— Te-am nimerit? întreabă dânsul.

— Nu te-ngriji, stimabile! i se răspunde. Nu mă-nspăimânt eu de nimicuri de-astea. Cred că glontele mi s-a înfipt în umăr, dar nu face nimic.

Împuşcăturile încep din nou în întuneric, dar numai hazardul poate veni în ajutorul unuia său altuia. Ochi-de-Pisică mai trăgea nădejde că împuşcăturile ar putea da de veste poliţiştilor dar nimeni nu se arată, dovadă că se află într-un loc cu totul necunoscut.

După câtva timp, Rammont strigă cu glas batjocoritor:

— Mă auzi, domnule Hartenberg?

— Ce este? întreabă detectivul.

— Am tras ultimul glonte. Vezi că sunt sincer şi-ţi mărturisesc adevărul. Dumneata cum stai?

— Mă priveşte! răspunde detectivul.

Câteva clipe domneşte iar tăcere, apoi se aude din nou glasul lui Rammont:

— Mi-aş îngădui să-ţi dau un sfat, stimabile. După cât cunosc eu catacombele, ne aflăm acum într-un loc unde luni de-a rândul nu calcă picior omenesc, nici măcar oamenii mei. În afară de asta ne aflăm într-o gropniţă care nu ne oferă alt confort decât o pardoseală de pământ şi pereţi netezi. Ai face bine deci să nu-ţi prăpădeşti ultimul glonte, trăgându-l în întuneric, ci să-l păstrezi pentru dumneata însuţi. În felul acesta vei scăpa de moartea prin foame, care va trebui să vină odată.

— Îţi mulţumesc pentru sfatul binevoitor, răspunde Ochi-de-Pisică.

Se lasă iar tăcerea, de data asta de durată mai lungă. Deodată detectivului i se pare că aude un zgomot, de parc-ar curge nisip de-a lungul pereţilor. Sub imboldul unui gând, ridică arma… într-adevăr nu mai are decât un singur glonte.

Ciuleşte urechile, apoi trage. Dincolo, totul rămâne liniştit. De-abia după câteva minute se aude din nou glasul Demonului roşu:

— Îmi pare c-ai tras ultimul glonte, domnule Hartenberg! Stăm, deci, pe teren egal. Cu armele nu mai putem face nimic, ne mai rămâne lupta cu cuţitele. În ceea ce mă priveşte, mă pricep în meseria asta. Se spune despre mine că-mi nimeresc duşmanul şi în întuneric.

— Acelaşi lucru şi despre mine, răspunde Ochi-de-Pisică. Dacă ai plăcere să te apropii, îţi stau la dispoziţie.

Ca două animale sălbatice adversarii se rotesc câteva minute în subterana întunecoasă. Apoi se produse din nou zgomotul acela ciudat pe care-l mai auzise Hartenberg. Imediat o masă de pământ cade jos şi fără să stea o clipă pe gânduri detectivul se îndreaptă într-acolo. Descoperă atunci că Mască-Roşie se depărtează din peşteră. Ochi-de-Pisică caută repede bricheta în buzunar, o aprinde şi, la lumina slabă, vede pe duşmanul său căţărat pe marginea găurii, pe unde intraseră aici.

Cu îndemânare de necrezut, Hartenberg se avântă şi el în sus, unde dă peste un gang mai mic. La lumina flăcăruii, zăreşte pe Demonul roşu la câţiva paşi, alergând. Se ia după el şi, când nu mai aude niciun zgomot, rămâne locului.

Priveşte în jurul său şi zăreşte un canal mare pe care dă năvală o apă neagra, rău mirositoare.

Pe aici să fi dispărut Masca-Roşie? Dar n-are timp să cugete asupra acestui punct, căci se trezeşte cu o lovitură puternică în spate şi cade cu capul înainte în apa neagră care-l acoperă îndată.

Nu scoate niciun strigăt de ajutor, căci ştia prea bine că totul va fi în zadar. Habar n-are încotro duce acest canal şi înainte de a se afunda cu totul, aude în întuneric cuvintele batjocoritoare:

— Călătorie bună, domnule Hartenberg!

Capitolul 69 – Frumoasa Denisa

Un cupeu elegant străbate în goană bulevardele feeric luminate ale Parisului. Trăsura coteşte într-o stradă laterală şi

după câtva timp opreşte în faţa grilajului parcului unei case distinse.

La orizont se-ngână ziua cu noaptea.

Din trăsură coboară un bărbat îmbrăcat cu eleganţă. Jobenul lucitor, o mantie largă, neagră, trădează imediat pe parizianul modern.

Se apropie de vizitiu şi-i spune câteva cuvinte.

— Da, domnule, răspunde acesta şi trăsura porneşte.

La vreo douăzeci de paşi, unde luminile felinarelor nu mai ajung, trăsura opreşte din nou, după colţul parcului.

Între timp, tânărul parizian scoate o cheie din buzunar şi deschide poarta aurită. În cartierul acesta se pare că se află numai locuinţele elitei pariziene. Totul respiră bogăţie şi bun gust.

Tânărul pătrunde în parc şi în lumina slabă a zorilor porneşte înainte pe o potecă.

Prin tufişuri păsărelele încep să ciripească. O fântână arteziană murmură duios şi picăturile argintii cad înfiorate în jgheabul de marmură. Plante exotice încântă ochiul pretutindeni şi băncile aşezate pe ici-colo trădează un gust ales.

Necunoscutul a ajuns la terasa de marmură care se găseşte în partea dinspre parc. Scările largi duc sus şi acolo vizitatorul nostru zăreşte o luminiţă în dosul unei ferestre. Clatină capul mulţumit, apoi scoate un obiect din buzunar: o mască de catifea, pe care şi-o aplică imediat pe faţă.

Cu paşi hotărâţi, urcă scările terasei, ajunge la o uşă mică şi din nou scoate din buzunar o cheie aurită.

În vârful picioarelor păşeşte înăuntru în încăperea slab luminată. Pe jos sunt covoare moi; lampa e acoperită de un văl roşu.

În toată casa domneşte linişte desăvârşită. Tânărul descoperă o uşă laterală acoperită cu draperii de mătase, pe care le dă în lături. Aici e o altă încăpere, mobilată mai luxos decât cea dintâi. Adevărate comori de artă sunt îngrămădite aici.

Pe o canapea acoperită cu blănuri de leopard stă culcată o

tânără femeie, de o frumuseţe răpitoare. Lumina slabă cade din înălţime asupra ei şi face să scânteieze briliantele din păru-i negru.

Vizitatorul pare să nu fie surprins de tabloul fermecător din faţa sa. Tânăra femeie n-a observat încă prezenţa lui sau, poate, joacă vreo comedie rafinată...

Bărbatul de lângă uşă zâmbeşte semnificativ. El cunoaşte jocul femeilor de soiul aceleia pe care o vizitează în noaptea aceasta.

După câteva clipe de gândire păşeşte în odaie şi se apropie încetişor de sofa. Se apleacă asupra făpturii adormite şi-şi lipeşte buzele de ale ei. În clipa aceea femeia se trezeşte şi-i înlănţuie gâtul cu braţele. Joacă teatru cu măiestrie, prefăcându-se că tocmai se trezise.

— În sfârşit, ai venit, iubitule! murmură dânsa căutând să-l atragă pe tânăr pe canapea.

Deodată, însă, tresare speriată şi-l priveşte ţintă.

— Dar ce-nseamnă masca asta, Charles? Vii de la bal de te-ai deghizat aşa?

Un râs uşor îi răspunde. Elegantul vizitator stă cu un genunchi pe covor şi-i acoperă braţele albe cu sărutări pătimaşe.

— O mică glumă, zeiţa mea, murmură dânsul. De-altfel, am toate motivele să-mi ascund chipul în odaia asta. Dacă Monsieur Lanterre ar descoperi că frumoasa lui soţie Denise îmi acordă mie un cesuleţ de favoruri în noaptea asta, n-aş vrea, zău, să-i văd mutra.

Tânăra femeie se-ntunecă puţin şi răspunde:

— Monsieur Lanterre mă neglijează în mod nepermis. Mă plictisesc de moarte. Afacerile lui de stat îl interesează mai mult decât tânăra-i soţie. E vina lui dacă-mi caut fericirea cu altul.

Necunoscutul se ridică de jos:

— Tăcere, Denise! N-auzi nimic?

Frumoasa femeie se înfioară o clipă, apoi izbucneşte în râs:

— Nu-i nimic, scumpule. Soţul meu a fost în seara trecută la un bal al ducelui de Bourbon şi s-a întors de-abia acum vreo

două ceasuri, după cum am aflat de la servitor. Era foarte obosit şi s-a dus imediat la culcare. De altfel, ar fi pentru prima oară să-şi facă apariţia la ora asta în budoarul meu.

— Atunci, cu atât mai bine, răspunde mascatul. Să nu ne lăsăm deranjaţi de gândul la domnul Lanterre, prefectul.

Şi braţele sale cuprind cu patimă trupul fermecătoarei femei. Denise îşi duce mâna la masca lui şi i-o smulge, în chip de joacă. În aceeaşi clipă însă un ţipăt de spaimă îi scapă de pe buze:

— Dumnezeule Atotputernic! Ăsta e…

Şi se face palidă ca un cadavru. Ridicată pe jumătate, întinde mâinile în semn de apărare împotriva tânărului.

— Cine eşti dumneata? îngână ea cu groază. Nu eşti Charles Berton, căruia i-am acordat astă-noapte cel dintâi „rendez-vous” de când sunt măritată! Nu te cunosc. Ajutor!…

Ciudatul vizitator îşi pune masca în buzunar, apoi se lasă în genunchi în faţa frumoasei femei, şi, cu un zâmbet ironic, răspunde liniştit:

— Îmi îngădui să-ţi dau un sfat, stimată doamnă: să nu faci prea multă gălăgie. Presupune că o întâmplare sau o manevră reuşită a făcut să aflu de taina dumitale conjugală. Charles Berton e afară în trăsura mea şi va avea bunătatea să rămână acolo liniştit până când mă voi reîntoarce. Mi-a predat în chip foarte amabil cheile de la ambele uşi, astfel că nu mi-a fost deloc greu să pătrund în vila unui prefect al Franţei, Scuză-mă!

— Dar ce vrei de la mine? întreabă tânăra femeie, tremurând de spaimă.

— De la dumneata… nimic, stimată doamnă. Am doar o rugăminte, pe care sunt sigur că mi-o vei îndeplini. Arată-mi drumul spre dormitorul soţului dumitale şi poartă de grijă ca să pot sta de vorbă netulburat un sfert de ceas cu dânsul. În schimb, sunt dispus la contra-serviciu: voi păstra secretul cu privire la mica idilă a dumitale. De mâine încolo, Charles Berton îţi va aparţine iarăşi, n-am nimic împotrivă.

Tânăra femeie e atât de uluită încât nu ştie ce să răspundă, dar înainte de a putea lua o hotărâre, o uşă laterală se

deschide şi în pragul ei apare… Lanterre, prefectul.

E într-o pijama de mătase şi în mâna stângă ţine un sfeşnic de argint, iar în cea dreapta strânge un revolver.

— Aşadar, totuşi! izbucneşte dânsul cu glas răguşit şi ochii-i holbaţi rătăcesc prin odaie. Mizerabilo, calci în picioare onoarea casei mele! Şi dumneata, ticălos blestemat… dumneata nu vei păşi viu peste pragul acestei încăperi.

Necunoscutul, surprins o clipă, îşi revine repede şi încrucişează mâinile pe piept..

— Monsieur Lanterre, răspunde el rece, vă înşelaţi în toate privinţele.

— Ce vrei să zici cu asta? izbucneşte prefectul. Eşti doar amantul acestei mizerabile…

Cu un ţipăt, Denise se aruncă la picioarele sale:

— Îţi jur, Jules, sunt nevinovată. Pentru prima oară zăresc chipul acestui om care a pătruns la mine… Ucide-l, căci nu poate fi decât un criminal.

Un zâmbet sfidător încolţeşte pe buzele necunoscutului.

— Monsieur Lanterre, spune dânsul, încrucişându-şi privirile cu acelea ale necredincioasei soţii, vă rog să-mi acordaţi o scurtă convorbire în cabinetul dumneavoastră! Ceea ce vă spune doamna, rămâne la aprecierea dumneavoastră, dacă trebuie să credeţi sau nu.

Prefectul rămâne o clipă pe gânduri, apoi se adresează tânărului, cu voce de gheaţă:

— Urmează-mă! Fereşte-te, însă, să mă minţi! Am la-ndemână zeci de mijloace ca să storc adevărul.

Şi cei doi bărbaţi se îndepărtează.

În cabinetul de lucru al prefectului se aprinde lumina şi Lanterre se adresează cu glas poruncitor nocturnului său musafir:

— Ia loc şi vino imediat la chestiune!

O privire asupra îmbrăcămintei elegante a străinului îi trădează că are de-a face cu un cavaler.

— Mulţumesc, domnule Lanterre, spune străinul, aşezându-se comod în fotoliu.

Duce apoi mâna la buzunar de unde scoate un portofel

mare, pe care-l întinde pe genunchi.

— Cine eşti dumneata, care-ţi este numele? întreabă prefectul, cu asprime.

— Fiţi atât de bun şi scutiţi-mă de acest răspuns. Voi reveni la timp asupra faptului.

— Dar nu te cunosc! strigă Lanterre.

— Nici eu n-am avut încă plăcerea de a vă cunoaşte personal.

— Eşti amantul soţiei mele?

— Regret din suflet, dar nu sunt, răspunde tânărul, cu un zâmbet misterios. N-am cuvinte ca să-mi exprim admiraţia pentru frumuseţea doamnei, dar amantul ei nu sunt. Faptul că am pătruns la o oră atât de nepotrivită în budoarul ei, e pură întâmplare.

— Dar ce cauţi în casa mea?

— Tocmai ajungem la asta, răspunde vizitatorul, deschizând portofelul. Am o mică afacere de discutat cu dumneavoastră, domnule Lanterre.

Încremenit de uimire, prefectul urmăreşte fiecare mişcare a tânărului. Ar avea poftă să-i trântească un glonte în cap, dar curiozitatea de a afla despre ce e vorba, îl face să se stăpânească.

— Ai ales o oră foarte nepotrivită pentru a sta de vorbă cu un slujbaş al statului. Vino la chestiune! O simplă apăsare pe butonul soneriei şi servitorii te-au şi înhăţat!

Prefectul a şi întins mâna spre buton, dar tânărul îi apucă repede braţul şi-l reţine.

— În clipa când veţi chema servitorii sunteţi pierdut, Monsieur Lanterre!

— Ce? Ce-ai spus? izbucneşte prefectul, tremurând de mânie. Cine eşti dumneata? Trebuie să-ţi cunosc numele!

— Bine, fie! Sunt numit în chip obişnuit… Masca-Roşie!

Lanterre se prăbuşeşte în fotoliu. Chipul său exprimă groază şi murmură în neştire:

— Masca-Roşie… regele criminalilor?…

— În carne şi oase, Monsieur Lanterre! Şi aveţi avantajul de a mă vedea în plină lumină şi fără mască, un noroc pe care nu

l-au prea avut mulţi.

Prefectul pune mâna pe revolver.

— Vă rog, nu trageţi! intervine Hector Rammont. Împuşcătura ar atrage servitorii şi atunci Parisul va afla în primul rând că frumoasa doamnă Denise Lanterre împodobeşte cu cele mai minunate coarne capul soţului ei, şi în al doilea rând, poporul amator de senzaţional va afla de la mine cum a ajuns prefect domnul Lanterre şi unde au dispărut fondurile de milioane pe care le-a găsit în casa Statului la intrarea în slujbă.

Cuvintele acestea au un efect grozav. Buzele prefectului nu sunt în stare să rostească o silabă. Cu ochii holbaţi, priveşte pe omul din faţa sa, revolverul i-a căzut la pământ şi mâna-i tremură violent.

— Eşti tovarăş cu diavolul de ai izbutit să cunoşti tainele vieţii mele? izbuteşte în cele din urmă să rostească.

— Cam aşa ceva, Monsieur. Şi acum să venim la chestiune.

Îşi apropie scaunul de birou şi scoase câteva hârtii din portofel.

— Mi-am îngăduit să pătrund niţeluş în afacerile dumneavoastră, domnule Lanterre. Şi acum vă solicit puţină atenţie. Aşadar, să luăm documentul acesta: poartă data de 25 Iulie 19... Aţi intrat atunci în legături cu un domn director Georg Letoire. E vorba de predarea unor hârtii de stat în valoare de douăzeci şi cinci milioane franci. Mai e nevoie de alte amănunte?

Chipul prefectului e de o paloare mortală.

— Cum ai ajuns la această hârtie? întreabă el în şoaptă.

— Cât se poate de simplu. Dar să lăsăm asta şi să trecem mai departe. În posesia mea se mai găsesc cinci sau şase asemenea documente. Dac-aş vrea să fiu om rău, aş putea destăinui conţinutul acestor hârtii câtorva gazete din Paris şi atunci cariera dumneavoastră, domnule Lanterre, ar fi înmormântată.

— Să văd, să văd, demonule! gâfâie prefectul, aplecându-se peste masă.

— Cu plăcere, răspunde Rammont, cu un zâmbet rece.

Documentele rămân în mâna mea, dar pentru ca nu cumva să credeţi că e vreo înşelăciune la mijloc, vă voi explica în ce fel am ajuns la ele. Într-una din subteranele cele mai solide ale Băncii Franţei se află vestitul dulap secret, adus de Napoleon, din Germania. Acest dulap, trece în proprietatea Preşedintelui Republicii, odată cu intrarea sa în slujbă. Obiectul acesta de valoare m-a interesat din totdeauna şi am ţinut să-l văd de aproape. Sincer vorbind, am rămas cam dezamăgit. M-am aşteptat la ceva mai artistic, căci încuietoarea lui nu e decât o jucărie de copil.

— În dulapul secret se aflau toate hârtiile astea? întreabă prefectul, cu vocea sugrumată. Doar nu vei susţine că ai făcut o vizită în subteranele Băncii şi cu prilejul acesta!…

— Ba tocmai aşa, Monsieur Lanterre, răspunde Rammont, împăturind la loc hârtiile. Şi acum să nu mai pierdem vremea şi să venim la chestiune! Am căutat să pătrund azi în locuinţa dumneavoastră şi m-am folosit de un prilej favorabil pentru asta. E adevărat că frumoasa dumneavoastră soţie are un amant. Dar nu trebuie să i-o luaţi în nume de rău… dânsa e tânără… dumneavoastră nu mai sunteţi… în sfârşit! Numele amantului ei fireşte că nu-l voi rosti. N-aveţi decât să porniţi cercetări, deşi v-aş sfătui să lăsaţi lucrurile baltă şi să nu vă expuneţi batjocurii publice. Şi acum, la chestiune! La ce sumă apreciaţi valoarea acestor documente? Sunt pe punctul de a părăsi Parisul – poate chiar şi Franţa – şi n-am vrut să scap prilejul unor afaceri… De bani ai nevoie oricând şi organizaţia mea înghite mult, după cum veţi fi aflat, desigur.

— Organizaţia ucigaşilor şi spărgătorilor!

— Întocmai! Sunt de aceeaşi părere. Dar şi oamenii aceştia vor să trăiască şi încă să trăiască bine. Ce-mi oferiţi, domnule Lanterre?

Prefectul clocoteşte de mânie. Strânge pumnii şi sângele îi năvăleşte în faţă. Se teme să nu-l lovească apoplexia.

— Ticălosule! scrâşneşte dânsul, şi ochii stau să-i iasă din orbite. Aş putea să chem servitorii şi să te arestez, fără să ţin seama de scandalul cu care mă ameninţi! Voi face prin aceasta un ultim serviciu Franţei, înainte de a mă prăbuşi…

predând călăului pe cel mai mare criminal din lume.

Hector Rammont rămâne liniştit. Ştie prea bine că numai această stăpânire de sine îl poate salva.

— Cum vreţi, domnule Lanterre. Apăsaţi doar butonul soneriei şi oamenii vor da buzna aici. Pe unul, doi îi voi culca la pământ înainte de a pune mâna pe mine, şi aceeaşi soartă vă poate aştepta şi pe dumneavoastră. Dar să terminăm mai repede, căci se face ziuă. Hotărâţi-vă! Cer cinci milioane pentru predarea acestor mici secrete. Îmi veţi preda un cec pentru Banca Angliei, căci am legături şi acolo şi apoi n-aş mai vrea să rămân mult timp în Paris. Dar nici să nu vă gândiţi că mi-aţi putea întinde o cursă! Am păstrat copii exacte şi conţinutul singur ar fi în măsură să vă distrugă iremediabil, dac-ar fi publicat.

Prefectul îşi retrage mâna de la butonul soneriei. Gândurile îi aleargă nebuneşte prin cap. Ameninţarea mizerabilului din faţa sa este foarte serioasă şi îşi dă seama că e mai bine să-şi jertfească o parte din avere, decât să sfârşească cu un glonte în cap şi acoperit de ruşinea publică.

— Admit tranzacţia! murmură el cu greu, printre buzele tremurătoare.

— Foarte cuminte faceţi, domnule Lanterre. Apoi cum văd, aveţi pe masă un carnet de cecuri. Vă rog! Poftiţi şi toc! Mâna vă este cam nesigură. Trebuie să păstraţi mai mult sânge rece, Monsieur!

Cu dinţii strânşi de furie, înaltul slujbaş completează cecul. Hector Rammont pune tamponul deasupra, parcurge în grabă rândurile scrise, apoi vâră hârtia în buzunar.

— Mulţumesc, Monsieur, spune el, înclinându-se politicos. Poftim preţioasele documente.

Şi, întinzând prefectului hârtiile, se ridică din fotoliu.

— Şi nu uitaţi, Monsieur, că, în momentul când omul meu va fi arestat la Londra, în localul Băncii Angliei, toată Franţa va afla secretele, de care vă feriţi atât de mult. Şi acum îngăduiţi-mi să mă retrag, se luminează de ziuă şi n-aş dori să dau ochi cu servitorii dumneavoastră. Vă rog să transmiteţi complimentele mele încântătoarei dumneavoastră soţii... A

fost, oricum, o deosebită plăcere pentru mine să mă odihnesc în braţele ei chiar şi numai câteva clipe.

— Spune-mi cel puţin, ticălosule, cum ai izbutit să dai lovitura aceasta? scrâşneşte, cu furie nespusă, prefectul.

— Secret profesional domnule Lanterre. Îngăduiţi-mi să trec sub tăcere punctul acesta.

Privirea sa alunecă de-odată în încăperea de alături, a cărei uşă e întredeschisă. Pe un fotoliu de acolo observă ceva care-l interesează.

— Îmi daţi voie, Monsieur!

Şi, fără să aştepte răspunsul, intră în dormitorul prefectului.

— Ce vrei să faci?

Masca-Roşie nu răspunde. Observase butonii cu briliante din cămaşa albă pe care o dezbrăcase Lanterre şi pe măsuţa de noapte un inel minunat.

— Cred că n-aveţi nimic împotrivă dacă voi lua cu mine şi aceste mici amintiri, se aude din camera alăturată. Voi purta cu nespusă plăcere aceste bijuterii ale prefectului Parisului.

Bietul om face un pas spre uşa dormitorului său. Pieptul i se zbate puternic şi pumnii i se strâng cu încordare.

— Părăseşte casa mea, sau... nu ştiu, zău, ce voi face! răcneşte dânsul.

Hector Rammont vâră bijuteriile în buzunar şi cu o înclinare adâncă îşi ia rămas bun de la prefect.

În clipa următoare a dispărut din odaie.

Prefectul se clatină pe picioare, apoi cade gemând într-un fotoliu. Rămâne aproape în nesimţire până se luminează bine de ziuă şi bătrânul său servitor bate la uşă.

Înspăimântat de înfăţişarea stăpânului, vrea să cheme pe cineva în ajutor, dar prefectul îl opreşte.

— Am adormit în fotoliu şi mă simt zdrobit, murmură el. Nu primesc pe nimeni deocamdată... nici pe soţia mea.

*

Masca-Roşie ajunse repede în parcul elegantei vile. E într-o dispoziţie minunată. Şi avea şi de ce. Îşi realizase planurile mai bine decât ar fi putut visa cândva.

Acum nu-l mai leagă nimic de Paris. După această ultimă lovitură putea să dispară, strămutându-şi în altă parte câmpul de activitate.

Glontele pe care-l trăsese Hartenberg asupra lui, în catacombe, i-a zdrelit numai puţin umărul. O nimica toată pentru dânsul. Dar acum îşi luase grija de la duşmanul acesta de temut: desigur că Ochi-de-Pisică s-a înecat în apele murdare ale canalului.

Rammont se gândi şi la copila detectivului, Alice, iubita sa. Dar îşi spuse imediat că dânsa nu trebuia să ştie de moartea tatălui său.

Între timp ajunse la poarta parcului, o deschise şi ieşi în stradă. La o mică depărtare aşteaptă trăsura. Pe capră e... Joe. Masca-Roşie fluieră şi trăsura se apropie în grabă; deschide portiera şi înainte de a intra, spune câteva cuvinte aghiotantului său:

— Totul e în regulă. Dă-i drumul unde ştii!

Nu se află singur în trăsură. În faţa lui mai este cineva. După toate aparenţele, omul acela e legat şi cu căluş în gură. Când Rammont se aşază în perne, prizonierul încearcă să se ridice, dar fără succes.

— Rămâi liniştit la locul dumitale! îl sfătuieşte Demonul. Ţi-am dat de acum asigurarea că nu ţi se va întâmpla nimic, atâta vreme cât nu vei căuta să mi te împotriveşti.

Bărbatul elegant din faţă-i se ghemuieşte din nou la locul său şi trăsura aleargă de-a lungul străzilor. După vreun sfert de ceas opreşte într-o pădurice. Joe sare de pe capră şi deschide portiera.

— Am ajuns, maestre, spune el, scurt.

Masca-Roşie coboară şi el şi face un semn lui Joe. Amândoi iau în primire pe prizonier şi-l duc spre o bancă din apropiere.

Chipul omului este palid şi ochii holbaţi mărturisesc groaza de care e stăpânit. Respiră din greu şi nu poate face nicio mişcare.

Rammont îşi pusese din nou masca peste ochi şi după ce Joe se îndepărtează, se adresează omului lungit pe bancă:

— Vreau să-ţi spun ceva, monsieur. De aventura din

noaptea asta e vinovată numai neprevederea dumitale. Când eşti amantul unei femei atât de frumoase ca soţia prefectului Parisului, e indicat să-ţi ascunzi mai bine scrisorile. Masca-roşie – despre care ai auzit, desigur – s-a folosit de împrejurare şi a făcut o vizită doamnei Denise, în locul dumitale. Dar am avut ghinionul să fiu surprins de domnul Lanterre. Îţi apun asta, în propriul dumitale interes, ca să stai în rezervă de-acum încolo. Dacă îmi făgăduieşti, printr-un semn din cap, că nu vei scoate niciun ţipăt, îţi scot căluşul imediat.

Nenorocitul face semnul cerut şi Joe scoate căluşul. Masca-Roşie continuă:

— Mâinile şi picioarele trebuie să ţi le las legate deocamdată – oricât mi-ar părea de rău – dar poţi fi liniştit, căci peste cel mult un sfert de ceas va trece pe aici un poliţist şi te va dezlega. După asta, n-ai decât să spui că ai fost o victimă a omului cu masca roşie, nu-mi pasă. Dar cred c-ai face totuşi mai bine dac-ai trece sub tăcere realitatea, în propriul dumitale interes. N-ai decât să îndrugi că te-au atacat nişte pungaşi, sau aşa ceva. Monsieur Lanterre nu cunoaşte încă numele iubitului soţiei sale, dar ştie că eu am pătruns la el în locul lui. Dacă cumva vei vorbi despre întâlnirea cu Masca-Roşie şi de cele ce ţi s-au întâmplat, nu-i va fi greu prefectului să-şi facă deducţiile. Atât am avut de spus. Bună dimineaţa!

Rammont se întoarce şi se urcă în trăsura care se depărtează în goană.

În piaţa Concordiei se opreşte. Masca-Roşie coboară şi intră în una din casele elegante.

După zece minute, Joe, cu hainele schimbate, intră într-o încăpere elegantă a acestei case. Nimeni nu ştie cine e acest duce bogat, care se mutase chiar în noaptea aceea în apartamentul de la etajul întâi.

În cuvinte scurte, Joe îşi face raportul:

— Banii de la Banca Franţei sunt în siguranţă, parte din ei sunt în drum spre străinătate. Dulapul secret este şi el bine ascuns şi poate fi adus în orice clipă. De asemenea, cei care

au participat la atacul de noapte s-au pus cu toţii la adăpost. Doi dintr-înşii sunt răniţi şi aşteaptă în linişte vindecarea. Peste câteva ceasuri Parisul va avea o senzaţie: jefuirea Băncii Franţei de către Masca-Roşie!

Hector Rammont ascultase în tăcere raportul aghiotantului său. Condeiul lui alunecă în grabă peste hârtiile care îi stau în faţă.

— Aici sunt ordinele mele pentru viitor! spune dânsul, întinzând lui Joe o listă.

— Ce să-i spun băiatului care ne-a predat scrisoarea lui Chevalier?

— Şi-a trecut cu succes proba, răspunde Masca-Roşie. Fără această scrisoare, şterpelită de la stăpânul său, şi care era adresată acestuia de frumoasa doamnă Denise, nu mi-ar fi fost posibil să mă introduc atât de uşor la domnul prefect. Băiatul a intrat cu aceasta în rândurile noastre şi te însărcinez ca tu să-l iniţiezi. Dar pentru început, ţine-l sub observaţie. În asociaţie va fi primit de-abia atunci când voi socoti eu că a venit vremea. Acum du-te! Trebuie să mă odihnesc câteva ceasuri, căci am avut de furcă în noaptea asta.

Cu o înclinare mută, Joe se retrage.

Capitolul 70 – În pivniţa hoţilor

Când Rammont îl împinsese în canal de la spate, Ochi-de-Pisică îşi apuse că i-a sunat ceasul din urmă. Începu să se zbată ca un disperat, dând din mâini şi picioare, dar toate sforţările sale fură zadarnice, căci se afunda tot mai mult.

Aproape în acelaşi moment, dintr-un canal lateral, o luntre mică ţâşneşte deodată. Într-însa se află doi bărbaţi, dintre care cel din faţă ţine în mână o lanternă veche, a cărei lumină alunecă pe pereţii umezi. Deodată, omul care vâsleşte se-ntrerupe din lucru şi se adresează camaradului său:

— N-auzi nimic? Mi se pare c-ar fi strigat cineva.

Cei doi indivizi, ale căror haine sunt numai zdrenţe şi pe ale căror chipuri sălbăticite sunt întipărite toate patimile

omeneşti, se lipesc de peretele umed şi ţin astfel barca în loc. Primul a vârât repede lanterna sub banchetă, aruncând deasupra, un sac. S-a făcut întuneric adânc de jur-împrejur. Amândoi ascultă cu respiraţia întretăiată, căci au, desigur, motive să se ascundă.

— Se petrece ceva în apă, mormăie unul către camaradul său. A căzut cineva în canal.

— Prostii! răspunde celălalt. Cum să ajungă un om aici jos?

— Crezi tu că suntem singurii care ne facem meseria pe aici! Or mai fi şi alţii care cunosc ascunzătorile din catacombe.

Mai aşteaptă câteva clipe şi totul rămânând tăcut. Unul dintre ei scoate din nou lanterna şi luminează apa neagră. Deodată scoate o exclamaţie şi cu mâna întinsă arată spre un obiect care pluteşte pe apă.

— Să fiu al dracului dacă nu-i un om! şopteşte dânsul.

Împing barca mai departe şi unul din ei apucă de ceafă pe Ochi-de-Pisică. Cu puteri unite amândoi îl trag în barcă pe detectivul în nesimţire.

Întins pe fundul acesteia, Hartenberg rămâne cu ochii închişi şi cu pumnul încleştat. Omul cu lanterna se apleacă peste dânsul, şi camaradul său priveşte de asemenea captura făcută.

— Toate bune, spune el, numai că nu prea ştiu ce-am putea face cu dânsul!

Lumina lanternei arată celor doi că salvatul poartă un ceas cu lanţ de aur.

— Trebuie să-i luăm totul, spune camaradul descoperind ceasul. Scotoceşte-i buzunarele, poate mai găseşti ceva.

După oarecare şovăială, celălalt se supune. Dar nu prea se găseşte mare lucru prin buzunare. Obiectul cel mai de preţ e un revolver, dar fără niciun glonte într-însul.

— Asta ne mai poate fi de folos, spune Jack, vârându-l în buzunar.

— Şi apoi ce facem?

Chibzuiesc o clipă dacă să-l azvârle înapoi în canal, sau să-l aducă pe uscat undeva.

— Cine ştie la ce ne poate fi de folos individul?! îşi dă cu părerea Jack, în cele din urmă. Să-l luăm cu noi. De stricat n-are ce să ne strice, căci ne putem lua măsurile de apărare. Tare curios aş fi, însă, să aflu de la el ce căuta pe aici. Are mutră străină şi noi nu îngăduim de alde ăştia în domeniul nostru.

Vâslind încet, unul din cei doi indivizi mână barca prin canal. Trebuie să umble încet, căci rabla de-abia se mai ţine în încheieturi.

Ochi-de-Pisică rămâne nemişcat; e în stare de leşin.

Barca trece prin câteva canale laterale şi opreşte într-un loc unde se văd ziduri năruite. Jack sare pe ţărm şi o leagă de un cârlig de fier.

— Eu ies să aduc câţiva de-ai noştri, spune dânsul apoi. Până atunci rămâi tu aici cu individul.

Şi luând lanterna, se îndepărtează.

După vreun sfert de ceas se înapoiază, însoţit de doi indivizi, cu mutrele tot atât de simpatice ca şi tovarăşii lor din barcă.

— Şi la ce adică îl luaţi cu voi pe ăla de colo? mormăie unul din noii veniţi, după ce a luminat cu lanterna trupul nemişcat al detectivului. Dracul să-l ştie, dar mie nu-mi place deloc mutra asta. Şi jur că nu-i de-ai noştri; te pomeneşti c-o fi un spion sau un „sticlete” dintr-ăia de-ai poliţiei, pe care l-au aruncat într-adins în canal. Şi pe o sculă ca asta vreţi s-o luaţi cu voi la mal!

Jack îl împinge cu umărul pe cel care vorbise, încât mai-mai să alunece în apă.

— Treaba mea răspunde el, scurt. Să-l scoateţi din barcă şi să-l duceţi sus. Pentru rest vom mai sta de vorbă.

Tonul cu care vorbeşte Jack prea e poruncitor şi cei doi n-au încotro: apucă pe detectiv şi-l scot din barcă. Ceilalţi doi trag la mal barca şi scot dintr-însa câteva lăzi mai mari şi mai mici, pe care le legaseră cu frânghii.

— Ce-aţi mai vânat astăzi?

— Nu ştim nici noi. Mişon ăla gros ne-a spus aseară că a dat jos de pe un camion un număr de lăzi pe care le-a ascuns

la locul ştiut, de unde să le luăm şi să le ducem încoace. Vom vedea sus ce-i în ele.

Convoiul ciudat se mişcă în lumina lanternei, pe gangul îngust. Ajung într-o încăpere mai mare, al cărei tavan şi pereţi sunt sprijinite cu scânduri şi bârne. Într-un colţ e o scară care duce sus, unde se observă un chepeng. Urcă cu toţii şi ajung într-un soi de grajd. Jack deschide uşa şi rămâne în loc cu lanterna în mână.

— Aici e ascunzătoarea cea mai sigură, până vom şti cu cine avem de-a face.

Cei doi indivizi îl aruncă pe Hartenberg pe un maldăr de paie, care e, de altfel, singurul „mobilier” al încăperii.

— Să aşteptăm până şi-o veni singur în simţiri, spune Jack, părăsind grajdul.

Afară împinge două zăvoare, şi cu asta Hartenberg devine prizonierul acestor ticăloşi.

În vremea asta, pe cealaltă parte a gangului s-a întredeschis o uşă. Se aud voci răguşite şi zgomot de pahare. O femeie între două vârste, urâtă foc, grasă peste măsură, vâră capul pe crăpătura uşii.

Jack se apropie de dânsa şi stinge lanterna, pe care o atârna într-un cui din perete.

— Ah! aţi venit, dragii mei băieţi! exclamă ea, rânjind sinistru.

Pare şi dânsa băută.

Din odaia din spatele ei pătrunde miros de rachiu şi alte băuturi. Se pare, însă, că atmosfera aceasta nu le e neplăcută indivizilor care se apropie de uşă.

Ochii femeii scânteiază lacomi, la vederea lăzii pe care o duc Jack şi camarazii săi. Dă buzna îndărăt în odaie şi vocea ei ţipătoare domină toate celelalte glasuri.

Încăperea nu e prea mare. În schimb, murdăria nu lasă deloc de dorit. În mijloc se află o masă lungă; în loc de scaune sunt lăzi sau butoiaşe vechi.

Adunătura de oameni de aici e la nivelul interiorului. Sunt de toate vârstele, îmbrăcaţi cu zdrenţe, cu bărbi neîngrijite şi părul vâlvoi.

E o gazdă de hoţi, de cea mai ordinară speţă. Indivizii aceştia colindă ziua prin Paris şi iscodesc prilejuri de furt. Lovituri mari nu îndrăznesc să dea, ci se mărginesc mai mult să facă vânt coletelor din camioanele ce trec prin străzile Parisului. Au complici pretutindeni şi lucrează mână-n mână. Când vreunul din ei a izbutit să fure vreun sac sau o ladă de pe un camion, duce prada la repezeală în ascunzătoarea cea mai apropiată. Îşi continuă apoi drumul, dar dă de veste tovarăşilor unde pot lua în primire bunul furat.

La fel se petrecuseră lucrurile şi în noaptea aceasta în canal.

Femeia cea urâtă era gazda acestei spelunci de hoţi. „Mama Fadé” – cum era numită între ai ei – îşi avea localul într-o casă pe jumătate năruită. Dar partea bună era că avea o intrare secretă în gangurile subterane ale Parisului. În felul acesta, prăzile erau aduse cu uşurinţă prin canale în casa mamei Fadé.

Când Jack intră cu cele două lăzi în încăpere, fu întâmpinat cu mare tămbălău. În spatele său venea tovarăşul de barcă, târând şi el o ladă. Lăsară lăzile jos şi fură înconjuraţi pe dată, din toate părţile.

— Ce-aţi mai dibăcit astăzi? Să vedem şi noi! mormăie un bătrân, întinzând mâinile spre una din lăzi.

Dar se dă repede îndărăt cu un ţipăt, căci mama Fadé îl loveşte cu pantoful.

Apoi trage un butoiaş mai aproape şi se aşază pe dânsul.

— Aduceţi lampa din perete, băieţi, şi să împărţim prada cinstit. Unul pentru toţi şi toţi pentru unul! Aşa merge la noi!

Lampa e adusă şi în vreme ce toţi se îngrămădesc în jurul lăzii, Jack începe să deschidă capacul primei lăzi. După ce treaba fu gata, mama Fadé îşi vâră mâinile înăuntru, şi, deodată, faţa i se lungeşte, dezamăgită.

— Dar ce-i asta? exclamă dânsa.

Scoase afară mai multe sticle de formă ciudată şi câteva pachete. Citi inscripţia de pe ele şi le aruncă deoparte.

— Alta la rând, alta la rând! strigă înciudată.

Capacele celorlalte lăzi sunt desfăcute. Patru lăzi şi în

toate... sticle cu apă purgativă şi cutii cu paste făinoase!

Indivizii rămân o clipă idioţiţi. Ghinion ca ăsta nu mai avuseseră.

— Ha-ha-ha! izbucneşte mama Fadé. Frumoasă treabă aţi făcut, băieţi. Acum ştiu şi eu că suntem asiguraţi când ni s-or înfunda stomacurile.

Jack izbeşte cu piciorul într-una din lăzi, care se sfărâmă în bucăţi.

— Dracul să-l ia pe măgarul ăla de Mişon!

— Ho! ho! Nu te-nfierbânta aşa! intervine mama Fadé. Cel puţin vom avea cu ce să preparăm supa câteva săptămâni de zile. Luaţi mâinile de aici sau lovesc fără milă!

Se lăsase la pământ şi strângea cu grijă obiectele împrăştiate.

Se-ndreaptă apoi spre sobă şi aprinde repede focul. Pune un cazan mare deasupra şi-l umple cu apă.

— Acum veţi căpăta de mâncare, băieţi! râde ea din toată inima.

În aceeaşi clipă toţi tresar înspăimântaţi. Strigăte înăbuşite vin din gangul care dă în tavernă.

— Prizonierul nostru s-a trezit! mormăie unul din şleahtă şi schimbă o privire cu ceilalţi.

— Las' că-i fac eu o vizită! râde Jack şi părăseşte camera, urmat de alţi câţiva.

Capitolul 71 – O aventură primejdioasă

În încăperea complet întunecoasă, Ochi-de-Pisică se trezeşte din leşinul greu şi încetul cu-ncetul îi revin gândurile. Umezeala care-i pătrunde în trup şi care-l face să tremure de frig, îl lasă să priceapă repede ce s-a petrecut cu dânsul.

Dar unde se află? În privinţa aceasta n-are nicio idee. Încearcă să se orienteze cu mâinile şi atâta doar poate stabili că e culcat pe o legătură cu paie, într-o încăpere cu patru pereţi şi cu pământ pe jos.

Iată-l acum la uşă, încercând s-o deschidă. Dar nu

izbuteşte. În aceeaşi clipă face constatarea că-i lipseşte ceasul cu lanţ, precum şi revolverul.

Evenimentele petrecute i se desfăşoară prin minte şi el îşi pune întrebarea: cine l-a salvat? Masca-Roşie sau oamenii săi nu puteau fi în niciun caz. Deoarece salvatorii i-au luat obiectele ce le avea asupra lui, deduce pe bună dreptate că a căzut în mâinile unor pungaşi parizieni, care l-au târât aici, unde l-au închis.

Acum, însă, se pune problema să scape, până ce ticăloşii nu află că au de-a face cu un detectiv, căci altfel nu-l vor cruţa cu una, cu două.

Ciuleşte urechile şi ascultă cu atenţie la uşă. I se pare că aude glasuri în depărtare, apoi râsul strident al femeii îl izbeşte.

— Aha! E o şleahtă întreagă! îşi spune el. Se impune băgare de seamă.

Dar în definitiv, mai are destulă putere ca să doboare cu pumnii pe eventualii duşmani.

Mai chibzuieşte câteva clipe, apoi izbeşte cu putere în uşă. Glasurile de dincolo amuţesc pe dată.

Dar tăcerea durează numai câteva secunde, apoi aude deschizându-se o uşă. Se retrage încetişor în colţ şi se aşază pe paie.

În vremea asta, Jack îşi aprinde lanterna şi face semn câtorva tovarăşi care îl urmează.

— Fiţi cu băgare de seamă, le spune dânsul, căci individul poate încerca să ne sară în spinare. Trebuie să aflăm înainte de toate cu cine avem de-a face şi dacă nu cumva ne poate deveni primejdios.

Trage zăvorul încetişor şi deschide uşa cu precauţie.

Ochi-de-Pisică nu se mişcă. Privirile-i ascuţite se fixează spre intrare, unde stătea un individ cu trup de uriaş şi cu cap sălbatic. De-abia când ticălosul vede că prizonierul său nu se ridică din culcuşul de paie, cutează să păşească înăuntru. Uşa rămâne întredeschisă şi Hartenberg zăreşte câteva chipuri suspecte, care se uită curioase înăuntru, dar şi ameninţătoare în acelaşi timp.

— Aşadar te-ai „remontat” iarăşi? întreabă Jack.

Deoarece detectivul stăpâneşte la perfecţie limba franceză, îi este uşor să se întreţină cu indivizii aceia.

— După cum vezi, răspunde el liniştit, folosindu-se de un ton familiar. Care din voi, nătărăilor, mi-a furat ceasul şi revolverul?

Jack rămâne o clipă surprins de tonul acesta neaşteptat, apoi răspunde cu brutalitate:

— Mulţumeşte lui Dumnezeu, omule, că te-am scăpat de la înec! Ştie dracul ce căutai acolo jos prin catacombe. Lucru curat n-a fost în niciun caz.

Hartenberg izbucneşte într-un râs ironic.

— Socot că aţi mers pe aceleaşi drumuri ca şi mine, răspunde el. Dar s-o scurtăm: de ce m-aţi vârât în gaura asta şi m-aţi închis? Ceasul cu lanţ vi l-aţi luat, aşa că v-aţi răsplătit singuri. Daţi-mi drumul deci, căci vreau să-mi fac rost de haine uscate.

— Chiar aşa de repede nu merge, frăţioare, răspunde Jack. Mai întâi şi-ntâi să ne spui cine eşti şi ce gânduri ai?

Ochi-de-Pisică îşi dă repede seama de situaţie şi răspunde:

— Sunteţi nişte idioţi dacă puneţi astfel de întrebări. Ar fi trebuit să recunoaşteţi din primul moment că nu vă pot fi duşman. Nu aparţin niciunei asociaţii pariziene şi sunt străin de ţara voastră. O întâmplare blestemată a făcut s-ajung în catacombele astea... Un pas greşit şi-am căzut în adâncime. Dacă n-aţi fi fost voi, aş fi înghiţit apă de-aş fi crăpat.

Ochii lui Jack au o scânteiere de bănuială.

— Am auzit, însă, un glas şi aş pune rămăşag, că a fost al unui alt bărbat, spuse el.

— V-aţi înşelat amarnic! răspunde detectivul. Eu am fost acela care a strigat şi nu trebuie să vă prindă mirarea. Vreţi să-mi daţi drumul sau nu?

— Şi dacă nu suntem mulţumiţi cu lămuririle dumitale?

— Atunci aş ţine mult să ştiu ce-aveţi de gând cu mine. Ce câştigaţi dacă mă veţi lăsa să stau aici până m-or apuca frigurile? Sau poate ţineţi musai să flămânzesc? Într-o bună zi vă face o vizită poliţia şi dă de mine aici. Atunci ştiu că numai

bine n-o să vă meargă.

Jack nu prea se putea lăuda că e om deştept, aşa că răspunsurile curajoase ale detectivului îl cam făcură să-şi piardă cumpătul. El se îndreaptă spre uşa întredeschisă, vrând să ceară un sfat tovarăşilor de afară.

— Să-l lăsăm să plece, camarazi? îi întreabă Jack. În definitiv, nu e decât o gură mai mult la mâncare! Ducă-se dracului!

Ochi-de-Pisică crede că a şi câştigat jocul, când observă deodată că unul din pârliţi îşi face loc cu coatele, împingându-i la o parte pe ceilalţi.

— Fă lumină încoace, Jack! gâfâie el.

Jack apleacă lanterna. Pe jos e un obiect mic, pe care nu-l zărise nimeni până atunci. E o insignă de metal.

Un strigăt de mânie scapă de pe buzele sale. Şi iese ca fulgerul. Ceilalţi au recunoscut şi ei insigna de metal şi o zbughesc îndărăt. Jack împinge uşa grea şi pune zăvorul. Apoi şleahta se retrage în tavernă.

— Ne-a căzut în mână un spion al poliţiei! scrâşneşte Jack, trântind lanterna pe masă.

Mama Fadé vine repede de la sobă şi toţi îşi întind mutrele către insigna de metal, pe care Jack o luase cu sine.

Când îl scotocise pe detectiv în barcă, obiectul acesta micuţ îi scăpase şi probabil că atunci când l-au aruncat pe maldărul de paie, îi căzuse din buzunar.

Câteva clipe domneşte tăcere adâncă. Toţi simt parcă mâna poliţiei în ceafă. Apoi se aude un gas răguşit, plin de furie:

— Ucideţi-l pe spionul ăsta! Viu să nu iasă de aici! Nu va şti nimeni c-a fost printre noi. După ce-i vom zdrobi capul, îl vom arunca îndărăt în canal. Acolo poate să-noate până la capătul lumii.

Mama Fadé pune mâna pe un lemn şi strigă:

— Eu am să-i dau binecuvântarea, măgarului.

— Ce mai aşteptăm? urlă Jack, adresându-se celorlalţi. Suntem zece contra unu şi cu cât vom face mai repede treaba, cu atât mai sigur e pentru noi.

Şi cu o smucitură deschide uşa spre gang şi toţi dau buzna afară.

În momentul acesta viaţa detectivului nu mai valora doi bani.

Jack stă în faţa uşii şi trage zăvorul. Lumina lanternei cade în încăpere. Hartenberg e liniştit.

— Ce vreţi, derbedeilor? strigă el, cu glas ameninţător.

El pricepuse îndată motivul retragerii grabnice a indivizilor. Insigna poliţiei secrete din Paris l-a trădat.

La fugă, nu se poate gândi. În afară de o minune, nimic nu-l mai poate salva.

Toată banda năvăleşte înăuntru, în strigăte de furie. O clipă, Jack se uită ţintă la detectiv, cu ochii injectaţi.

— Câine de poliţist, vrei să ne spionezi? răcneşte dânsul.

Mama Fadé se apropie şi ea şi pare o adevărată mumă a pădurii. Părul îi cade pe faţă şi în mâna dreaptă are o bucată de lemn cât toate zilele.

Dar înainte ca şleahta să fi avut timpul să pornească la acţiune, pumnul lui Hartenberg zboară prin aer şi aproape în acelaşi moment cade cu putere, pe capetele lui Jack şi mamei Fadé.

Cei doi se prăbuşesc la pământ ca vitele la tăiere.

Afară pe gang, însă, se mai găsesc vreo şapte indivizi. Un urlet de furie izbucneşte din gâtlejurile acestor vagabonzi.

Jack îşi revenise repede şi se ridicase de-acum în genunchi. Sfârşitul acestei lupte inegale ar fi fost, desigur, în defavoarea detectivului, dacă nu s-ar fi petrecut ceva neaşteptat tocmai atunci.

Uşa tavernei se deschide brusc şi un glas ameninţător de bărbat răsună:

— Staţi, ticăloşilor! Niciun pas mai departe! Sunteţi arestaţi!

O tăcere de mormânt urmează acestor cuvinte. O singură privire a fost de-ajuns ca ticăloşii să-şi dea seama că încăperea din faţă e plină de poliţişti, iar pe prag stătea un comisar cu revolverul în mână.

Cu toate că era pe jumătate ameţit, Jack auzise strigătul

poruncitor. Ochi-de-Pisică trece peste trupul lui.

— Aici, poliţişti! răcneşte dânsul, apucând de piept pe primul vagabond care-i cade în mână.

Atunci Jack trânteşte lanterna de pământ, prefăcând-o în ţăndări. Se face beznă adâncă.

— În catacombe! strigă dânsul apoi.

Şi toţi dau năvală, îmbulzindu-se, ca un muşuroi de furnici.

E prea întuneric ca Hartenberg să-i poată urmări pe fugari. Numai mama Fadé rămâne locului leşinată.

Când poliţia pătrunde cu lumină în gaura aceea subterană îl găseşte pe detectiv luptându-se la pământ cu un individ uriaş. Acesta e învins repede şi din câteva cuvinte Ochi-de-Pisică se înţelege cu comisarul.

— Ticăloşii au fugit probabil în catacombe, spune el.

Urmărirea începe imediat, dar trebuie spartă o uşă grea de fier şi asta cere timp. În cele din urmă pătrund în încăperea unde se află chepengul. Un poliţist se lasă în genunchi şi luminează în adâncime.

— Scara a fost luată şi dată de pământ, spune el. Nu se vede nimeni.

— Are cineva o scară de frânghie? întreabă comisarul.

— Nu vă mai obosiţi! intervine Ochi-de-Pisică. Chiar dacă îi vom urmări, tot nu vom pune mâna pe ei. Catacombele din Paris sunt o ascunzătoare prea bună şi clienţii noştri le cunosc rostul.

Comisarul ascultă sfatul detectivului şi renunţă la urmărire. Împreună cu acesta se întoarce în încăperea cealaltă.

Între timp, mama Fadé şi-a venit în simţiri şi i se pun cătuşe. Afară aşteaptă o trăsură, în care e vârâtă împreună cu tovarăşul ei de hoţii.

Doi agenţi au fost lăsaţi de pază şi restul poliţiştilor, împreună cu Hartenberg, se îndreaptă spre Palatul de Justiţie.

O împrejurare fericită adusese salvarea lui Hartenberg. Poliţia pusese demult ochiul pe spelunca mamei Fadé şi plănuise pentru noaptea asta un atac prin surprindere. Cu prilejul acesta detectivul prizonier fu găsit şi redat societăţii pentru binele căreia luptase până acum.

Capitolul 72 – Înviat din morţi

Pe terasa castelului din Hohenegge, Leonie de Brissac stă întinsă într-un fotoliu de trestie. Îndată după groaznica nenorocire din păduricea castanilor, contele adusese cei mai buni medici din Berlin, pe care îi imploră s-o salveze pe rănită.

Dar oricât de gravă părea la început starea frumoasei femei, ea se îmbunătăţi repede. Singură nu-şi dădea seama de cum găsise curajul să se aşeze în faţa glontelui pe care Erwin de Bergen îl îndreptase asupra lui Eberhard.

Pe patul de suferinţă apoi, vedea asupra ei numai chipul contelui şi niciodată pasiunea ei nu atinsese culmi mai înalte ca în clipa aceea.

Eberhard se simţea apăsat de o răspundere mare. Se considera acum obligat să îngrijească de viaţa şi viitorul baroanei. Chiar dacă îşi făcuse speranţe în ultimul timp că se va putea elibera de dânsa şi că va izbuti s-o regăsească pe Margot, speranţele acestea se destrămaseră acum.

Ziua fusese caldă şi soarele apunea îndărătul copacilor din pădure. Lumina roşie-aurie se împletea în ramuri, aruncând raze tremurătoare pa terasă.

În câteva săptămâni numai, Leonie se restabilise complet. În tot timpul acesta contele Eberhard n-o părăsise o clipă. Pasiunea pusese din ce în ce mai mult stăpânire pe inima sa.

Mama baronesei se afla şi dânsa la Hohenegge, dar femeia aceasta fricoasă nu avea niciun pic de voinţă proprie, ci depindea numai de aceea a fiicei sale; rămânea lângă bolnavă când aceasta o cerea, şi se furişa repede afară când Leonie voia astfel.

Cu toate acestea, contele Eberhard nu era mulţumit. Când rămânea singur, ducea o luptă cumplită cu propria sa inimă. Îndărăt nu se mai putea da, astfel că nu-i rămânea decât să se supună inevitabilului.

Acum stă pe terasă lângă logodnica sa, ţinându-i mâna într-a lui. Chipul frumos al baronesei se mai subţiase şi era

acoperit de o paloare care-i dădea un aer de distincţie. Medicul din Berlin vine din când în când, nu atât de grija ce i-o inspiră starea pacientei, cât din prietenie pentru tânărul conte. El e cucerit de farmecul baronesei, şi aceasta s-a priceput să facă şi dintr-însul un sclav al ei. Toate dorinţele ei sunt transmise de dânsul contelui, cu diplomaţie.

Aşa se făcuse că medicul sfătui pe Eberhard să întreprindă o călătorie pe Riviera, cu logodnica sa. Demult dorea dânsa, de altfel, să plece într-acolo.

Baroneasa îşi întoarce chipu-i frumos spre contele care stă lângă dânsa şi un zâmbet îi flutură pe buze.

— Cât e de frumos apusul acesta de soare, Eberhard! zice ea încetişor. De-abia acum, când am fost redată vieţii, îmi dau seama câtă fericire îţi oferă lumea asta. În apropierea ta nu simt nicio grijă şi nicio durere, totul e scăldat în soare...

Ochii ei umezi se adâncesc în aceia ai contelui. Dânsul o atrage spre sine şi-i sprijină capul de umăr.

Se scurg, astfel, câteva minute într-o linişte desăvârşită, întreruptă doar de freamătul frunzişului din parc şi tălăngilor vilelor ce se întorc de la păşune. Totul respiră pace şi fericire.

Deodată, Leonie deschide ochii şi-l priveşte ţintă pe conte.

— Spuneai parcă, iubitule, că ai însărcinat pe cineva să închirieze o căsuţă liniştită pentru noi, pe Riviera?

— Da, răspunde Eberhard. Am primit tocmai o scrisoare din partea agentului meu că a închiriat la Nisa, pentru tine şi mama ta, o vilă, care vă stă la dispoziţie.

— Cât eşti de bun! murmură baroneasa, lipindu-se şi mai mult de el. Dar tu unde vei locui?

Eberhard zâmbeşte:

— Se va găsi şi pentru mine un adăpost prin apropiere.

— Şi când plecăm?

Contele priveşte o clipă îngândurat:

— Nu prea părăsesc cu plăcere Hohenegge, Leonie, dar trebuie să urmez sfatul medicului, deşi eu însumi sunt de părere că locul acesta paşnic ar fi mult mai potrivit pentru sănătatea ta.

Chipul baroanei se posomorăşte:

— Dacă vrei să rămâi aici, sunt dispusă să renunţ la plecare…

El simte dezamăgirea din vorbele ei şi o vede înfiorându-se.

— Ce-i cu tine, Leonie? întreabă dânsul, îngrijorat.

Vicleana femeie îi înlănţuie gâtul cu braţele şi izbucneşte cu patimă sălbatică:

— Nu mai pot rămâne în castelul acesta unde s-au petrecut fapte atât de grozave! Copacii cu umbrele lor întunecoase mă înspăimântă şi nervii mei încordaţi mă fac să văd stafii ameninţătoare. Numai Sudul îmbăiat în soare, cu marea lui limpede şi vegetaţia luxuriantă, mi-ar putea reda liniştea. Dac-ar trebui să rămân aici, aş muri de spaimă…

Contele e profund emoţionat de mărturisirea aceasta. Nu-i rămâne altceva decât să-i facă promisiunea că-şi va aranja afacerile în decurs de o săptămână şi va pleca apoi cu dânsa. Şi atunci zâmbetul revine pe buzele Leoniei.

Un servitor apare pe terasă.

— Ce s-a întâmplat? întreabă contele.

E noul servitor al castelului, pe care Eberhard l-a angajat în urma recomandărilor călduroase ale baroanei, în locul lui Andreas.

— A sosit pădurarul, stăpâne, răspunde servitorul. Roagă pe domnul conte să-i acorde o convorbire scurtă.

Eberhard se întoarce spre baroană:

— Scuză-mă, Leonie! Mă întorc îndată.

Apoi se îndreaptă repede spre interiorul castelului.

Când servitorul vrea să-l urmeze, Leonie îi face un semn cu mâna, şi dânsul se opreşte.

— Ştii cumva ce vrea pădurarul de la conte? întreabă ea.

— Regret din suflet, stimată doamnă, răspunde el, înălţând din umeri. Am încercat, nu-i vorbă, dar prea mult n-am izbutit să scot de la el. Atâta doar am putut afla că vine în chestiunea bătrânului Andreas.

Paloarea baroanei crescu şi ochii ei căpătată o expresie de spaimă.

— Credeam că bătrânul a dispărut fără urmă din noaptea aceea… Să se fi arătat oare din nou?

— Habar n-am, stimată doamnă. Dacă doriţi, totuşi, voi căuta să aflu ceva.

— Da, aşa să faci, răspunde baroana. Mă-ncred în dibăcia ta.

Individul dispare în castel şi se furişează prin coridoare până în preajma camerei în care urma să-l primească Eberhard pe pădurar.

Pe terasă e linişte. Soarele coborâse la orizont şi cerul se înroşeşte.

Pe buzele Leoniei flutură lin zâmbet.

— Totuşi îmi voi atinge ţinta, murmură ea. Cine mi se pune în cale, e distrus. Margot aceea e îndepărtată pentru totdeauna din jurul lui Eberhard şi el ar trebui să fie nebun ca să nădăjduiască numai a o recâştiga vreodată. Şi individul care mi-a furat documentele a fost prefăcut în scrum sub dărâmăturile colibei sale. Mai rămâne, deci, Hector Rammont, vechiul meu tovarăş şi prieten. El mă are în mână – ştiu bine asta – căci mi-a făcut odinioară serviciul de a-l curăţa pe baronul de Brissac. Dar şi eu îl ţin în mână, şi când voi deveni contesă de Hohenegge, prima mea grijă va fi să-l fac nevătămător.

Rămâne pe gânduri şi un nou plan rafinat îi trece prin minte.

Deodată tresare speriată. Are impresia că cineva a păşit în josul terasei. De la locul ei nu poate vedea nimic, căci o împiedică balustrada.

Ciuleşte urechile, dar nu aude nimic. Să se înşelat oare?

Dar iată că zgomotul se aude din nou în josul zidului. Baroana îşi sprijină mâinile de fotoliu şi chipul îi e încordat de aşteptare. E gata să se ridice, dar în aceeaşi clipă apare un cap peste marginea balustradei.

Stăpânită de o spaimă de moarte, Leonie de Brissac se prăbuşeşte îndărăt în fotoliu. Ochii ei se holbează şi privesc cu fixitate apariţia ciudată. Gura îi este încleştată, braţele-i se întind fără voie, dar recad molatece apoi.

Capul din dosul balustradei se ridică mai sus. E un chip fără culoare, scofâlcit. În jurul ochilor înfundaţi are cearcăne

vinete, dar privirile lor par nişte pumnale. Părul cade în neorânduială peste chipul răvăşit de boală. În vârful capului poartă o pălărie de vânătoare, spălată de ploi.

Leonie vrea să se ridice, să fugă în castel, dar e lipsită de puteri. Fantoma unui mort a înţepenit-o în fotoliu.

Cu o mişcare rapidă, străinul sare peste balustradă şi se opreşte în faţa baroanei. Nu e nimeni altul decât Max Şerparul, pe care dânsa îl credea carbonizat sub dărâmăturile colibei din pădure.

Hainele îi atârnă în zdrenţe şi mâinile sale mai poartă urmele focului; de asemenea şi faţa îi este plină de cicatrice, care în lumina crepusculului, apar fioroase.

— În sfârşit, Domnul mi-a ajutat! scrâşneşte el, strângând pumnii. Demon cu chip de femeie! Credeai, desigur, că l-ai expediat din lumea asta pe acela care-ţi cunoştea tainele! Dar eu am înviat din morţi, pentru ca să-mi îndeplinesc opera de răzbunare. Nu vei triumfa asupra mea, nu vei mai otrăvi lumea cu crimele tale. Eu n-am ce pierde, căci sunt un biet nenorocit, alungat de oameni. Dar voi face o operă bună, scăpând lumea de o astfel de creatură.

Baroana îşi regăseşte forţele. Priveşte ţintă în faţa omului acesta şi-şi spune că e pierdută, dacă nu izbuteşte să se salveze în clipa următoare. Şi asta tocmai în ceasul când contele Eberhard o făcuse să întrevadă fericirea!

— Ce vrei de la mine? izbucneşte ea, aproape fără să-şi dea seama.

Un rânjet îi răspunde:

— Cu mâinile acestea pe care flăcările le-au consumat, voi strânge gâtul tău alb, demon cu chip de femeie. Am stat la pândă colo jos, până am văzut c-ai rămas singură. Contele Eberhard de Hohenegge vrea să te facă soţia lui, dar eu îi voi economisi cheltuielile de nuntă şi sunt sigur că într-o zi îmi va fi recunoscător.

Baroana încearcă să se ridice şi privirea ei cerşeşte parcă un ajutor din spre intrarea castelului. Max observă asta.

— Zadarnic aştepţi ajutor, scrâşneşte el, pregătindu-se să facă o săritură. Până să vină cineva dintr-acolo, s-a dus cu

viaţa dumitale blestemată.

Leonie îşi adună puterile şi, ridicându-se, aruncă fotoliul în faţa tânărului. O clipă, Max Şerparul se clatină, dar apoi se năpusteşte cu un urlet de furie asupra baroanei. Aceasta se îndreptase spre intrarea castelului, dar omul înfuriat sare asupra ei ca un animal de pradă. O apucă de umeri şi, trântind-o la pământ, îi strânge gâtul cu mâinile.

— Ajuuu... torrr... gâfâie dânsa şi privirea-i rătăcită rămâne fixată pe chipul tânărului care-i pusese genunchiul pe piept.

Îşi încleştează mâinile de braţele sale, dar totul e în zadar.

De-odată se aud paşi repezi. Contele Eberhard apare în uşă.

O clipă rămâne înmărmurit în faţa tabloului care i se înfăţişează.

— Pădurarule! răcneşte el. Împuşc-o pe bestia asta!

Max Şerparul întoarce repede capul şi-şi dă seama de situaţie. Cunoaşte pe conte şi vede în spatele lui silueta pădurarului. Dar Eberhard nu mai recunoaşte în chipul acesta monstruos pe Max.

Pădurarul îşi trage repede arma de pe umăr, dar până să poată trage, Max s-a şi ridicat de jos şi sare peste balustradă.

Cu un strigăt de spaimă, contele s-a apropiat de Leonie şi ridicând-o de jos o duce spre fotoliu. Pădurarul se năpusteşte spre balustradă şi priveşte în jos, dar individul dispăruse printre tufişuri. Se ia repede după dânsul, trage câteva gloanţe la întâmplare, dar fără niciun rezultat. Se întoarce îndărăt pe terasă ca să primească ordinele castelanului.

Contele Eberhard îşi dăduse toate silinţele s-o readucă în simţiri pe Leonie. Dacă venea cu un minut mai târziu, o găsea gâtuită pe logodnica sa. Ea deschide ochii şi privirile i se rotesc cu teamă în jur.

— Unde este mizerabilul? izbuteşte ea să îngâne.

— A dispărut! îi răspunde contele, tremurând de enervare. Dumnezeule! Dar ce s-a întâmplat aici în lipsa mea? Cine este monstrul acela?

Leonie clatină capul. El nu trebuie să ştie cine a fost vizitatorul acela.

— Nu ştiu, Eberhard, şopteşte ea. De abia ai plecat de lângă mine şi omul acela m-a atacat. Un vagabond zdrenţăros, pe care nu l-am văzut niciodată. Se gândea probabil, să mă jefuiască.

— Cum te simţi, Leonie? întreabă contele îngrijorat.

— Destul de bine, Eberhard. Dar acum te rog din suflet să-mi faci plăcerea şi să plecăm chiar mâine spre Sud. Făgăduieşte-mi, dragul meu, căci nu mai pot rămâne la Hohenegge.

— Ţi-o făgăduiesc, Leonie, răspunde contele, cu glas hotărât. Acum îţi dau şi eu dreptate. Trebuie să părăsim locurile acestea, până se va face din nou linişte aici şi voi purta eu de grijă pentru dumneata, în timpul lipsei noastre. Voi pune să se cureţe împrejurimile de orice persoană suspectă. Dar uite că s-a întors pădurarul. S-auzim ce spune.

Omul ţinea puşca în mână şi răspunse la privirea întrebătoare a contelui:

— Individul a şters-o, stăpâne. Să continui urmărirea?

— Fireşte! răspunde contele, cu grăbire. Mai ia câţiva oameni cu dumneata şi cercetează toate pădurile din împrejurimi. Mâine dimineaţă să-mi aduci raportul. Hârtia aceea las-o aici! adaugă el, schimbând o privire de înţelegere cu pădurarul.

Acesta scoate din buzunarul de la piept o foaie împăturită şi o întinde contelui.

— Şi ce facem cu mortul? întreabă el în şoaptă.

— Dă de ştire prefectului. El va şti ce-i de făcut. Noapte bună!

Pădurarul salută şi pleacă.

Leonie ascultase cu deosebită atenţie convorbirea dintre cei doi.

— Ce ţi-a comunicat omul acela, Eberhard? întreabă ea repede.

Contele încearcă să ocolească răspunsul. O umbră îi întunecă fruntea.

— Să lăsăm asta, Leonie, zice el. Acum trebuie să ne îngrijim numai de tine.

Dar ea simte că pădurarul adusese o veste care o privea şi pe dânsa. De aceea insistă:

— Vorbeaţi despre un mort. Cine este?

Contele priveşte întunecat în pământ.

— Dacă vrei numaidecât să ştii, fie! Azi după-amiază nişte oameni au scos din râul care trece prin pădure cadavrul bătrânului Andreas. Trebuie să fi zăcut acolo din noaptea când a dispărut de la castel.

Pe baroană o trece un fior, dar caută să se stăpânească.

— Şi apoi? mai întrebă ea. Pădurarul ţi-a predat o hârtie... Despre ce e vorba?

— În buzunarele mortului s-au găsit câteva hârtii pe care apa nu le-a distrus. Pădurarul a pus la uscat una din ele, în care e vorba de episodul din noaptea aceea...

— Vreau să văd hârtia, Eberhard, insistă Leonie.

Contele tresare speriat.

— Te rog să nu-mi ceri asta! imploră el. Andreas a fost unul din cei mai bătrâni servitori şi a slujit mulţi ani şi pe nefericitul meu tată. Aş fi pus mâna în foc pentru el. Dezamăgirea pe care mi-a provocat-o, m-a atins mai mult decât aş fi putut-o crede.

— Şi nu vrei să mă laşi să citesc scrisoarea? întreabă baroana. Asta înseamnă că ai o bănuială împotriva mea.

Fără să spună un cuvânt, el îi întinde hârtia, şi se depărtează. E încă destulă lumină pentru ca Leonie să poată deosebi slovele. Şi iată ce citeşte:

„Jur pe bunul Dumnezeu că sunt complet nevinovat de crima de care m-a învinovăţit baroana Leonie. Părul meu a albit în cinste şi niciodată n-am întins mâna după bunul altuia. Un demon a pus stăpânire pe castelul Hohenegge şi pe inima bunului meu stăpân. Şi eu, om bătrân, trebuie să mă dau bătut şi aleg moartea, pentru că nu găsesc altă cale.

Dumnezeu să-i vie în ajutor sărmanului meu fiu, care în zadar va aştepta pe tatăl său. Dumnezeu să ocrotească şi pe contele de Hohenegge.

Şi înainte de a închide ochii pe vecie, jur pe tot ce-am avut

mai sfânt în lumea asta, că baroana de Brissac este o hoaţă. Dânsa şi nimeni altul a spart lada.”

Leonie întinde scrisoarea logodnicului ei, fără ca mâna să-i tremure.

— Bătrânul păcătos a trecut pragul vieţii cu o minciună pe suflet, zice ea cu asprime.

Eberhard împătureşte hârtia şi o pune în buzunar. În clipa aceasta nu e în stare să vorbească.

Capitolul 73 – Dragoste fără speranţă

Într-o cameră din vila Grosser, doctorul Bertrand dă raportul „Viperei”.

— Vorbeşte ceva mai încet, îi cere femeia. Biata copilă s-a culcat şi nervii ei au nevoie de multă odihnă.

— Dar ce spune medicul pe care l-ai chemat? întreabă doctorul Bertrand.

„Vipera” dă din umeri.

— Fireşte că grozava întâmplare din seara aceea n-a trecut atât de uşor. Totuşi, mulţumesc bunului Dumnezeu că pasul nesăbuit n-a avut urmări mai grave. Dar ce-i cu omul acela care a atras-o în casa din strada Novalis?

— Mizerabilul nu va mai scăpa cu viaţă şi asta e spre binele nostru. Dulăul l-a sfâşiat în bucăţi şi e o adevărată minune că nu şi-a dat încă sfârşitul.

„Vipera” rămâne pe gânduri câteva clipe, apoi spune:

— Da, ai dreptate, doctore. Soarta ne-a făcut un serviciu. Individul a fost făcut nevătămător. Cu toate astea, te rog să rămâi în Berlin şi să nu-l scapi din vedere. El este, pentru moment, cel mai mare duşman al nostru, şi vom plutea răsufla uşuraţi numai după ce-şi va da sufletul. Până atunci trebuie să rămâi aici şi să ne ţii la curent cu cele ce se vor petrece.

— Fireşte, doamnă. Dar cu prilejul vizitei mele în strada Novalis, am mai făcut o descoperire.

— Şi anume? întreabă „Vipera”.

— Hermann Erbach – cum se numeşte ticălosul – avea la dânsul o femeie, care a dispărut cu cea mai mare parte din banii pe care doamna Grosser i-a dat lui. Poliţiştii n-au observat nimic. Eu, însă, am găsit sub masă o bancnotă pe care am luat-o. Mai târziu am pornit unele cercetări şi am aflat, într-adevăr, că Erbach ascundea la el o persoană suspectă. Şi cine crezi că este fiinţa aceasta?

— Habar n-am! răspunse „Vipera”.

— Fosta amantă a omului cu mască roşie, Aranka aceea care a fost doborâtă de Rammont la serbarea dată de aşa-zisul prinţ Utaşin. Fireşte, trăieşte acum sub nume fals la Hermann Erbach, care o fi găsit-o pe undeva. Fata fusese arestată de poliţie, dar a izbutit s-o şteargă, după ce s-a vindecat oarecum.

— Eşti sigur că nu te-nşeli în privinţa asta, Bertrand?

— Nu, nu mă-nşel.

— Şi unde se află acum acea Aranka?

— Asta n-o mai ştiu, doamnă. Atâta doar am putut stabili că a dispărut cu banii, după ce câinele l-a sfâşiat pe Erbach.

— Şi încotro s-o fi apucat?

— În orice caz, în străinătate, căci acum are cu ce. Aranka e o femeie frumoasă şi destul de rafinată. Şi-o fi spus, desigur, că cel mai bun lucru e să-ntoarcă spatele Berlinului. Dar mai am o bănuială…

„Vipera” îl privi întrebător.

— Bănuiesc anume că deşi Masca-Roşie a căutat să scape de ea, rănind-o cu pumnalul, ea nu va întârzia să-l urmeze şi mai curând sau mai târziu să se apropie de el. Ea le urăşte pe toate celelalte femei care se bucură de favoarea Demonului roşu şi întotdeauna se va gândi să-şi nimicească rivala. Vai de Alice dacă-i va cădea cândva în mână.

„Vipera” tresare, speriată.

— La asta nu mă gândisem. Îţi mulţumesc că m-ai făcut atentă Există vreo bănuială încotro s-a îndreptat Masca-Roşie?

— Aproape că da. După cum ştiu, Demonul a scăpat după

ce a pus la cale atentatul cu dinamită din gara W. Apoi trebuie să fi izbutit să ajungă la Paris, de unde a venit senzaţionala veste că a pătruns într-o noapte în subteranele Băncii Franţei, furând câteva milioane. M-am pus imediat în legătură cu prefectul de poliţie de aici şi mi-a dat amănunte complete. Şi astfel am aflat că în societatea Măştii-Roşii se află o tânără fată, care nu poate fi alta decât una din fiicele dumitale, Alice.

— Şi nici de data asta n-au izbutit să pună mâna pe el?

— Nu. A dispărut fără urmă şi s-au petrecut unele lucruri misterioase cu prilejul acesta. Din tezaurul băncii ar fi dispărut un dulap secret care conţinea cele mai importante documente de Stat şi care nu putea fi deschis decât de Preşedintele Franţei. Cu toate astea, regele criminalilor pare să fi izbutit să scoată afară documentele acestea. Fapt e că Masca-Roşie a scăpat de data aceasta de ştreang.

— Şi încotro crezi c-ar fi putut pleca, Bertrand?

— Părerea mea este că Demonul va întreprindă acum o călătorie prin toate capitalele Europei, începând cu Londra. Sunt unele indicii care trădează asta.

— Se ştie ceva despre activitatea lui Ochi-de-Pisică?

— Se spune că Hartenberg e la Paris, unde a avut de susţinut o luptă înverşunată cu duşmanul său de moarte, fără să fi izbutit să doboare pe criminal. Mai mult n-aş putea să vă spun pentru moment.

„Vipera” dă din cap, mută. După câtva timp întreabă:

— S-a interesat poliţia mai de aproape de doamna Grosser, sau ştie că Margot a fost în strada Novalis pentru a aduce bani călăreţului de circ?

— Nu, răspunde Bertrand. Am ştiut eu să aranjez lucrurile în aşa fel încât poliţia să ia în cercetare numai pe Aranka, tovarăşa omului cu mască roşie.

— Slavă Domnului! murmură „Vipera”.

Un servitor bate la uşă şi anunţă pe un domn care doreşte să vorbească doamnei Grosser.

— N-ai spus vizitatorului, că doamna nu poate primi pe nimeni, fiind suferindă? întreabă „Vipera”.

— I-am spus, răspunde bătrânul servitor, dar domnul baron ţine morţiş să vorbească cu doamna.

— Cine este el?

— Baronul Erwin de Bergen.

„Vipera” schimbă o privire cu doctorul Bertrand, dar acesta se ridică, înălţând din umeri.

— În privinţa aceasta nu vă pot da niciun sfat, doamnă.

Şi, înclinându-se, se retrage.

— Introdu pe domnul baron, spune „Vipera” către servitor.

Peste câteva clipe Erwin de Bergen păşeşte pragul odăii.

— Stimată doamnă, începe el, ştiu că sunteţi de curând ocrotitoarea doamnei Grosser şi am încercat în câteva rânduri să-i vorbesc coniţei, dar n-am izbutit. Vă rog să nu vă fie teamă de persoana mea. Vreau să vă dau dovada că mă pun cu totul la dispoziţia dumneavoastră şi a tinerei doamne.

„Vipera” îşi plimbă privirile pe figura sinceră şi serioasă a vizitatorului.

— Să dăm cărţile pe faţă, domnule baron, spune ea, scurt. Fii lămurit! Ce doreşti de la doamna Grosser?

Tânărul priveşte câteva clipe umilit, apoi spune:

— Vreau s-o apăr împotriva tuturor duşmanilor care s-ar apropia de dânsa.

— Ai trimis o scrisoare doamnei Grosser, în care-i spui să se păzească de unul Hermann Erbach.

— Da, aşa e. Şi tocmai în legătură cu asta am venit aici s-o rog să-mi acorde o convorbire.

— Ştii dumneata că Hermann Erbach a fost rănit mortal şi se află la spital?

— Da, am auzit despre asta. Îmi pare rău că trebuie să presupun că doamna Grosser – cu toată avertizarea mea – a căutat să se întâlnească cu omul acela şi indispoziţia ei de acum e o urmare a enervării…

— Ai ghicit, domnule baron! îl întrerupse „Vipera”. Răspunde, te rog, sincer la întrebările mele: Crezi dumneata că doamna Grosser ar fi o criminală?

— Nu, niciodată! răspunde cu hotărâre Erwin de Bergen.

— Dar ştii că trăieşte sub nume străin?

— Da, ştiu asta şi pricep toată nenorocirea sărmanei. Un singur punct mă chinuieşte: afirmaţiile nesăbuite ale fostului călăreţ de circ.

— Vei fi lămurit şi în privinţa aceasta, domnule baron. Berta Walther – sub numele căreia a intrat în această casă doamna Grosser – a fost căsătorită cu omul acela. Cununia a avut loc la Londra, dar despre asta, atât Margot – acesta e numele doamnei Grosser – cât şi defunctul bancher, n-au avut nicio cunoştinţă. Acum cred că pricepi ce urmărea ticălosul acela.

— Da, murmură tânărul baron, ducând mâna la frunte. Acum pricep totul şi am şi eu dorinţa ca ticălosul să nu mai părăsească spitalul.

Câteva clipe domneşte tăcere, apoi „Vipera" îşi îndreaptă din nou privirile asupra tânărului.

— Trebuie să-ţi comunic, domnule baron, că peste câteva zile voi părăsi Berlinul împreună cu doamna Grosser. Ne gândim să întreprindem o călătorie de durată mai lungă, ceea ce, este absolut necesar pentru nervii ei zdruncinaţi. Pentru ocrotirea ei sunt eu lângă dânsa şi ţi-am fi recunoscători dacă vei păstra taina noastră.

— Doamnă! exclamă baronul, am impresia că aici se petrece iarăşi ceva misterios. Nu vă cunosc şi cred că şi pentru Margot sunteţi o străină. Cum de aţi căpătat încrederea nenorocitei, ceea ce nu mi-a izbutit mie?

Un zâmbet ciudat flutură pe buzele „Viperei".

— Ca să-ţi dai seama câtă încredere am în dumneata, domnule baron, îţi voi răspunde şi la această întrebare: Margot este fiica mea.

Erwin de Bergen e aproape să cadă din picioare.

— Cu neputinţă! izbucneşte el. Margot e fiica detectivului Hartenberg şi e sora Alicei care l-a urmat inconştientă pe omul cu masca roşie. Cum puteţi fi?...

O tristeţe fără margini se aşterne pe chipul femeii.

— Îţi voi îngădui să arunci o privire asupra unui capitol al vieţii mele, domnule baron. Am fost cândva soţia lui Hartenberg şi atât Alice cât şi Margot sunt fiicele mele. Dorul de copii m-a mânat la Berlin, unde m-am furişat într-o noapte

în grădina casei fostului meu soţ, ca să pot privi o clipă în ochii acelora care sunt sânge din sângele meu. Hartenberg, însă, m-a alungat fără milă, ori de câte ori i-am păşit în cale. Împrejurările vieţii au făcut să devin o agentă secretă a poliţiei pariziene şi astăzi sunt cunoscută pretutindeni sub numele de „Vipera”. Aici în Germania am venit să dau de urma omului cu mască roşie şi m-am întâlnit cu fostul meu soţ şi ne-am unit, numai pentru o singură ţintă: să punem mâna pe demonul care a înspăimântat lumea şi să-l predăm călăului. Deocamdată însă, trebuie să veghez asupra lui Margot şi pentru că socot necesar, vom părăsi Berlinul peste câteva zile. Acum cred că eşti lămurit, domnule baron?

Tânărul urmărise cu încordare explicaţiile „Viperei”. Vălul din faţa ochilor săi fusese îndepărtat.

— Vă mulţumesc, doamnă, pentru încrederea cu care m-aţi învrednicit! N-aţi acordat-o unui om nedemn. Totuşi, vă rog să-mi îngăduiţi o întrevedere cu Margot. Am moştenit averea tatălui meu, dar asta nu mă face fericit. Am venit acum aici pentru a comunica fiicei dumneavoastră ce s-a petrecut în ultima vreme la Hohenegge.

— E vorba de contele Eberhard? întreabă „Vipera” cu grăbire. Vorbeşte mai încet, să n-audă Margot. Spune-mi ce s-a întâmplat acolo? Nu trebuie să te fereşti de mine, căci sunt mama ei.

— Am avut un duel cu contele Eberhard, răspunde Erwin de Bergen.

— Un duel? întreabă „Vipera”, surprinsă. Şi care a fost rezultatul?

— Foarte ciudat, doamnă. Duelul a fost întrerupt şi cine ştie dacă va mai fi reluat cândva. Glontele destinat contelui a nimerit-o pe logodnica sa, Leonie de Brissac.

— E moartă? întreabă „Vipera” încetişor.

— Nu. Am aflat că s-a întremat pe deplin şi intenţionează să întreprindă un voiaj de recreere, împreună cu mama şi logodnicul ei. Încotro? Nu ştiu nici eu. Asta am vrut să-i spun lui Margot şi probabil şi altele.

— Ce „altele” voiai să-i mai spui copilei mele?

Erwin de Bergen face un gest energic şi spune:

— Sunteţi mama ei şi puteţi afla. Din noaptea aceea când am luat-o în trăsura mea, n-am putut uita chipul lui Margot. Săptămâni de-a rândul am luptat împotriva sentimentului copleşitor. Auzeam toate acuzaţiile care i se aduc, dar nu credeam niciuna. Ştiu că a fost logodnica contelui Eberhard, dar tot atât de bine ştiu că el a părăsit-o, pentru a întinde mâna celeilalte. Da, ştiu totul, doamnă, dar nimic nu mă poate face să dau înapoi. Veniţi-mi în ajutor, doamnă, cu autoritatea dumneavoastră de mamă. O iubesc pe Margot şi aş face totul pentru dânsa. Nu-mi pasă de prejudecăţi sociale. În America, unde am trăit mulţi ani, mi-am însuşit o nouă mentalitate. Voi aştepta anul de doliu, dar apoi o voi duce pe Margot în palatul Bergen, unde va uita de toate suferinţele care au trecut peste dânsa.

Erwin de Bergen vorbise cu multă însufleţire. Privirile lui atârnă, în aşteptare, de chipul „Viperei”.

Dar femeia clatină capul încetişor.

— Domnule baron, zice ea, te cunosc şi ştiu că ai o inimă credincioasă. Dar tot atât de bine ştiu că Margot nu-şi mai poate dărui iubirea niciunui bărbat.

— Şi de ce? întreabă baronul, în prada unei agitaţii de nedescris.

„Vipera” zâmbeşte cu tristeţe:

— A iubit o singură dată – pe tatăl copilului ei. Şi oricât o soartă crudă i-ar ţine despărţiţi în viaţă, niciun om nu va putea lua locul contelui Eberhard de Hohenegge.

— Asta v-a spus-o chiar Margot? întreabă tânărul baron.

— Nu, răspunde femeia, dar o ştiu şi o simt, căci sunt mama ei.

— Şi eu? întreabă baronul, îndurerat. Pentru mine n-aveţi nicio mângâiere, nici măcar nădejdea că va veni o zi când Margot îşi va schimba hotărârea?

— Nici măcar această ultimă speranţă nu ţi-o pot da, domnule baron. Caută să ne uiţi şi lasă-ne să ne urmăm singure drumul spinos pe care ni l-am ales. Dumneata eşti tânăr şi lumea ţi-e deschisă. Altă fiinţă va interveni în viaţa

dumitale şi mica Margot îţi va rămâne ca o mică amintire.

— Şi dacă, cu toate piedicile care mi se pun în cale, cu toată răceala lui Margot, nu pot renunţa la ea? întreabă baronul.

Draperia care dă în odaia alăturată se dă de o parte şi Margot apare în prag.

— Poate că tot o vei face, domnule baron, dacă eu însămi te-aş ruga... murmură tânăra femeie.

— Margot! strigă baronul, apropiindu-se de dânsa. Ai auzit ce spuneam şi ştii cât sufăr pentru dumneata. Nu mă lăsa să plec de aici fără nicio nădejde, căci aş fi cuprins de disperare. Îngăduie-mi cel puţin să locuiesc şi eu în apropierea dumitale, să te pot vedea din când în când şi să mai stăm de vorbă. Nu cred că dragostea care sălăşluieşte în inima mea pentru dumneata, să nu fie răsplătită într-o zi.

Dar Margot clatină din cap.

— Îţi mulţumesc cu lacrimi în ochi pentru toată iubirea de care mă-nconjori, domnule baron, dar în inima mea nu mai e loc pentru alt bărbat, în afară de acela pe care-l cunoşti şi dumneata.

— El se va căsători cu baroneasa Leonie de Brissac. Ştiu asta în mod sigur.

— Sunt şi eu convinsă şi am făcut chiar totul ca această legătură să se împlinească..

Şi, plângând, Margot îşi ascunde faţa la pieptul mamei sale.

— Aşadar trebuie să plec fără nicio nădejde? întreabă baronul.

Ea îi întinde mâna fină şi rosteşte încetişor:

— Nu-ţi pot acorda decât o caldă mulţumire, Erwin. Dacă mi-aş dori un frate, acela ai fi dumneata. Rămâi cu bine... pentru totdeauna.

— Rămâi cu bine, Margot! repetă dânsul, cu glas înecat. Mă alungi şi închizi în urma mea poarta paradisului, dar eu voi aştepta afară, chiar dacă-mi va albi părul până atunci. La revedere, Margot!

Şi fără să mai aştepte vreun răspuns, dispare pe uşă.

Capitolul 74 – La Monte Carlo

Jocul e în toi la cazinoul din Monte Carlo. Lumina electrică se revarsă în valuri pe chipurile încordate ale jucătorilor.

O atmosferă apăsătoare domneşte în sala imensă, în vreme ce afară palmierii îşi înalţă creştetele spre cerul senin şi marea murmură duios poveşti de demult. Miresme îmbătătoare plutesc deasupra grădinilor feerice din acest paradis pământesc.

Dar ce-i interesează pe cei adunaţi în sala de joc, măreţia naturii? Cu ochii scânteietori ei urmăresc jocul şi sunetul aurului îi îmbată mai mult decât cântecul păsărelelor din parc şi orchestra de ţigani de pe terasă.

Într-una din părţile mesei de joc se află un bărbat, al cărui obraz e încadrat de o barbă lungă, albă. Capul aristocratic e acoperit de păr scurt, şi ochii îi sunt umbriţi de sprâncene stufoase.

Un morman de aur se află în faţa jucătorului elegant, care pontează fără să clipească din ochi; în societatea lui se află un singur om, la fel de liniştit, ca şi dânsul.

Un bărbat tânăr din faţa lui, tot aşa de elegant îmbrăcat, se apleacă peste masă.

În vreme ce prinţul Bentivoglio – astfel se numeşte jucătorul – câştigă, tânărul cavaler pierde. Asistenţii îşi şoptesc între ei observaţii felurite.

Cine este vizitatorul acesta nou care scoate necontenit bancnote din buzunar şi le pierde cu nepăsare? Se află de-abia de câteva zile în Monte Carlo şi nimeni nu-l cunoaşte.

Chipul său e încadrat de o barbă neagră şi toată înfăţişarea lui trădează dibăcie şi calm. La cămaşă străluceşte un diamant care reprezintă o avere. Un inel tot atât de preţios împodobeşte un deget al mâinii stângi. Din când în când ochii săi de vultur examinează pe jucători, ca şi cum ar căuta să le pătrundă în suflet.

Jocul ţine ceasuri întregi. Chipurile palide de încordare ale jucătorilor sunt acoperite de broboane de sudoare. Crupierul propune o pauză, dar străinul cu barba neagră clatină cu

energie capul. Pierde necontenit şi pretinde ca jocul să continue. Şi, pe câtă vreme el nu-şi pierde o clipă calmul de sfinx, prinţul pare să devină nervos.

Pentru întâia oară în viaţă i se-ntâmplă să câştige la rând; şi după socoteala asistenţilor, partenerul său la joc trebuie să fi pierdut până acum mai mult de cincizeci de mii de franci.

Dar iată-l că se ridică.

— Pentru astăzi e destul, spune el cu vocea cam răguşită.

Prinţul aprobă cu o clătinare din cap. Cu prilejul acesta privirea sa se opreşte asupra lanţului de la ceasul străinului. Şi atunci se-ngălbeneşte, ochii i se holbează şi mâinile îi tremură.

Jucătorul necunoscut stă în picioare în faţa lui şi privirile amândurora se încrucişează. Apoi omul cu barbă zâmbeşte şi face stânga-mprejur.

Prinţul Bentivoglio respiră din adânc şi-şi şterge fruntea acoperită de sudoare. Se-ndreaptă apoi spre un funcţionar al cazinoului şi-l întreabă cu glas iritat:

— Cine este domnul acela care părăseşte acum sala?

Funcţionarul îşi îndreaptă privirea spre ieşire, apoi răspunde încet:

— Dacă nu mă-nşel, este un duce din Paris, sosit noaptea trecută cu expresul. A închiriat o vilă în apropiere de ştrand.

— Se cunosc ceva amănunte asupra ducelui? întreabă prinţul, căutând să-şi stăpânească enervarea.

— Nu, răspunde funcţionarul. Dar dacă Alteţa Voastră doreşte, voi întreprinde cercetări.

— Da, te rog chiar, şi imediat! Ţin mult să cunosc amănunte precise asupra persoanei Ducelui.

Afară se lăsase noaptea, o noapte fermecătoare cum numai la Sud se poate întâlni. Pe terasa cazinoului se pot zări cele mai rafinate toalete create de maeştrii Parisului.

Acolo cântă orchestra celebrului Arpad, regele ţiganilor.

Cu gulerul pardesiului ridicat, prinţul Bentivoglio părăseşte cazinoul, evitând să treacă prin faţa terasei scânteietor luminată. Servitorul îl urmează în tăcere. Mai e însoţit şi de un funcţionar al cazinoului, după cum e obiceiul pe acolo atunci

când un jucător a câştigat o sumă mai mare.

Prinţul merge cu capul aplecat şi se-ndreaptă spre o piaţetă slab luminată. Acolo aşteaptă câteva trăsuri. Servitorul prinţului fluieră încetişor şi imediat se apropie una din trăsuri. Prinţul se urcă într-însa, iar servitorul ia loc pe capră, lângă vizitiu. Caii pornesc în goană, în direcţia ştrandului.

În timp ce prinţul străbătea drumul de la cazinou la trăsură, bărbatul cu barba neagră se ţinuse ascuns în umbra unul palmier din apropiere. După ce fostul lui partener trecu de dânsul, se luă încetişor pe urma lui. Şi când trăsura porneşte, enigmaticul străin dă din cap. Şi un râs uşor îi scapă de pe buze.

Funcţionarul cazinoului, care-l însoţise pe prinţ, se înapoiază. Cum ajunge în faţa unui lampadar electric, îi apare în faţă ducele.

— Îmi îngădui o întrebare, stimate domn? i se adresează el. Persoana care a plecat cu trăsura n-a fost prinţul Bentivoglio, câştigătorul de la cazinou?

Funcţionarul răspunde politicos:

— Da, domnul meu, e prinţul Bentivoglio, care a luat drumul spre castelul său.

— Locuieşte într-un castel din apropiere?

— Da, domnule; castelul se află între stânci[6] şi capul d'Aggio. Poporul îl numeşte „castelul maur".

— Îţi mulţumesc, domnule.

Ducele se-ndepărtează. Porneşte din nou spre terasa cazinoului şi se amestecă în mulţime.

Publicul elegant cinează la mesele încărcate cu flori minunate. Râsete vesele răsună pretutindeni, diamantele femeilor frumoase sclipesc şi un val de parfum distins pluteşte în atmosferă.

Ducele păşeşte agale printre şirurile de mese. Privirile-i ascuţite trec de la unul la altul, dar pe dânsul nu-l bagă nimeni în seamă. Aici în Monte Carlo, unde mişună o societate internaţională, apariţia unui vizitator nou nu prea stârneşte

[6] Monte Carlo a fost construit pe un teren stâncos; multe stânci au mai rămas încă.

surpriză.

Ducele ia loc la o masă liberă şi comandă o sticlă cu şampanie. Afundat în fotoliu, fumează tacticos. Şampania soseşte şi paharul se umple cu lichidul spumos.

Peste câteva, clipe apare unul din acei negustori orientali, pe care îi întâlnim mai pretutindeni în lumea civilizată. Ei îşi duc marfa pe umeri sau într-o cutie de lemn şi o oferă publicului doritor de obiecte exotice. Găseşti la ei şiraguri de mărgele, pumnale în formă ciudată, pipe şi multe altele.

Orientalul se opreşte la masa ducelui şi începe să-şi laude marfa. Bărbatul cu barba neagră îl ascultă plictisit, dar se pare că-l interesează, totuşi, individul, căci altminteri i-ar fi făcut vânt.

Orientalul îi pune pe masă un pumnul mic cu mâner mecanic, laudele sale devin din ce în ce mai exagerate şi în cele din urmă ducele aruncă pe masă o monedă de aur, pe care negustorul o înhaţă, înclinându-se de zeci de ori.

Ducele aruncă din nou o privire iscoditoare în jurul său, apoi se apleacă puţin peste masă ca şi cum ar vrea să examineze mânerul pumnalului şi şopti atât de încet, încât numai orientalul îl putea auzi:

— Mâine noapte la ora convenită, la stâncile cenuşii.

Negustorul îşi strânge marfa şi răspunde aproape imperceptibil:

— Da, stăpâne!

Apoi se-ndepărtează şi după ce mai vinde câte ceva pe ici, pe colo, dispare de pe terasă.

Nu e nimeni altul decât Joe, omul de încredere al Demonului roşu.

E vorba să se dea o nouă lovitură aici, în Monte Carlo, dar el nu e iniţiat încă în planurile stăpânului său.

Cititorii au ghicit desigur cine se ascunde sub înfăţişarea omului cu barba neagră şi care se dădea drept ducele francez Marlier. E Hector Rammont.

Veşnic cu ochii-n patru, el urmăreşte pe terasă un semn suspect. Ştie foarte bine că copoii parizieni s-au luat pe urmele sale şi oricât de dibaci şi-a schimbat fizionomia, se

poate totuşi, ca vreunul să dea de el.

Cea mai mare parte din tovarăşii săi au sosit de-acum şi dânşii acolo şi oamenii s-au împrăştiat în diferite cartiere. Autorităţile din Monte Carlo vor rămâne surprinse când vor descoperi cine se ascunde sub înfăţişarea acestor vilegiaturişti, mici rentieri, sau chiar negustori ambulanţi şi lucrători de ştrand. Cu milioanele Băncii Franţei, Masca-Roşie are posibilitatea să întreprindă o nouă campanie strălucită.

În seara asta a găsit la masa de joc a cazinoului persoana pe care-şi pusese ochii: prinţul Bentivoglio.

— În cel mai scurt timp voi face o vizită domnului acesta – îşi spune el. Avertizarea i-am dat-o de-acum în seara asta şi pun rămăşag o mie contra unu, că nu va închide ochii în astă noapte.

Ducele se ridică de la masă şi străbătând agale terasa, se îndreaptă spre piaţa unde stau trăsurile. Face un semn şi un vehicul elegant se apropie. Strigă vizitiului numele vilei „Dorado" şi ia loc pe pernele trăsurii.

După douăzeci de minute ea se opreşte în faţa unui grilaj aurit.

Rammont coboară, plăteşte vizitiului şi deschide portiţa grilajului.

E noapte târziu. Vila pe care o închiriase are grădina înspre mare şi e ascunsă între arbori înalţi.

— Ea mă aşteaptă desigur! îşi şopteşte falsul duce, îndreptându-se spre intrarea vilei. Nu pot s-o iau cu mine în sala de joc sau să mă arăt cu ea pe promenadă. Pentru moment trebuie să stea ascunsă.

A ajuns la vilă şi urcă cele câteva trepte, apoi bate încetişor în uşă. Imediat se luminează vestibulul, uşa se deschide şi în pragul ei apare un individ de statură herculeană, în livrea elegantă.

— S-a întâmplat ceva în timpul lipsei mele? întreabă ducele, scurt.

— Nu, stăpâne, răspunde lacheul. Totul e în regulă. Stăpâna pare că doarme.

Ducele porneşte înainte, intră în apartamentul său, apoi

deschide o uşă laterală şi aruncă o privire într-o cameră slab luminată, care dă pe balcon.

Rammont păşeşte peste covoare şi dă la o parte draperia de mătase ce răspunde într-o cameră alăturată. Acolo o bănuieşte pe Alice, pe un pat elegant, cu aşternut de mătase.

Fruntea Demonului se întunecă. O rugase de atâtea ori să nu lase noaptea deschisă uşa ce răspunde spre terasă!

Deodată, se dă speriat înapoi: patul e gol.

— Alice! cheamă el cu glas încet.

Dar nu primeşte niciun răspuns.

Se-ntoarce în prima încăpere şi deschide uşa altei odăi. Nici aici vreo urmă de Alice.

Rămâne locului în mijlocul camerei ce dă pe balcon şi priveşte gânditor înaintea sa.

„Să fi fugit?”

Gândul acesta îi străbate mintea cu iuţeala fulgerului. Dar clatină repede capul şi un zâmbet de învingător îi flutură pe buze. Ştie doar prea bine că fiinţa aceasta nenorocită s-a dat lui cu trup şi suflet. De bunăvoie n-a părăsit ea vila aceasta.

Îşi strânge pumnii şi un fulger de mânie îi ţâşneşte din ochi.

— Dacă individul şi-a uitat datoria şi s-a lăsat cumva cumpărat de vreun duşman, îi sting flacăra vieţii! scrâşneşte el. Mii de draci! Numai să nu fi ajuns de-acum aici copoii poliţiei din Paris! De Ochi-de-Pisică nu mai am a mă teme, căci l-am aranjat pentru vecii-vecilor!

Apoi îi dă în gând că Alice ar putea să fie în grădină, ca să respire aerul parfumat al nopţii. Păşeşte spre terasă, coboară treptele de marmură pe care luna le îmbăiază în lumină… şi de-odată zăreşte un obiect care zace la pământ. E o batistă brodată, care aparţine Alicei.

Rammont o ridică de jos şi o priveşte în lumina lunii. Felul cum era aşezată batista – pe ultima treaptă – ruptura lungă din mijloc, îi spune imediat că aici s-a petrecut ceva.

Cu paşi repezi el începe să măsoare parcul. Privirea lui care pătrunde până şi întunericul, iscodeşte în toate părţile, dar nu descoperă nicio urmă.

Chipul lui Rammont căpătase o expresie întunecată. Stă în

faţa unei enigme, pe care n-o poate lămuri.

Iată-l ascuns la stâncile care coboară în mare. Cu braţele încrucişate rămâne acolo şi priveşte valurile spumegânde.

Dar nici aici nu poate descoperi ceva. Se-ntoarce şi porneşte pe o potecă dintre stânci, până la apă.

Şi de-odată, îi scapă de pe buze o înjurătură.

Aici jos se afla de obicei o barcă micuţă, ca la toate vilele de pe ţărmul mării. Barca nu se vede nicăieri însă, şi acum Rammont ştie că nu mai are ce căuta în locul acesta.

— O voi regăsi eu, chiar dacă va trebui să răstorn cu josul în sus întregul Monte Carlo! scrâşneşte el, urcând scara de piatră.

Servitorul, un membru al bandei, se retrăsese în ghereta portarului, după ce deschisese uşa Demonului roşu. Îşi dărui un păhărel de vin, apoi încă unul şi... fără să-şi dea seama cum, capul îi căzu pe masă. Vinul din Monte Carlo era prea tare pentru dânsul.

Cu un ţipăt răguşit el sare-n sus, simţindu-se apucat de ceafă de o mână de fier. Nenorocitul cade în genunchi şi rămâne în poziţia asta, căci în faţa lui se află Masca-Roşie, din ai cărui ochi ţâşnesc scântei.

— Câine blestemat! răcneşte la dânsul stăpânul. Mărturiseşte, cine te-a cumpărat ca să mă trădezi!

Individul îşi holbează ochii şi dinţii i se lovesc cu putere în gură.

— Stă... pâ... ne... bâlbâie el, eu nu-s trădător, Dumnezeu mi-e martor! Eu nu ştiu să fi făcut ceva.

— Te-ai înţeles cu un copoi poliţienesc care a pătruns în parc în noaptea asta. Să nu încerci să faci teatru cu mine. Cu Masca-Roşie nu se glumeşte! Stăpâna a dispărut. Şi ştii prea bine cu câte recomandări ţi-am lăsat-o în grijă! Barca de sub stânci nu mai e acolo şi cu dânsa a fost dusă de aici ducesa.

Individul stă înmărmurit şi nu ştie ce să creadă. În mâna lui Rammont zăreşte revolverul şi ştie că viaţa îi este în joc. Ridică implorator mâinile şi rosteşte înspăimântat:

— Stăpâne, eu nu ştiu nimic din toate astea. Acum vreun ceas am bătut la uşa stăpânei, întrebând-o dacă o pot servi

cu ceva, dar ea a răspuns că n-are nevoie de nimic. Nimeni n-a pătruns în parc şi n-am auzit niciun strigăt de ajutor.

Hector Rammont, care cunoaşte oamenii, îşi dă seama îndată că n-are de-a face cu un trădător.

— De data asta îţi dăruiesc viaţa, spune el cu răceală. Dar mâine vei dezbrăca livreaua şi te vei duce să lucrezi pe ştrand, căci după cum văd, aici nu te prea pricepi. Locul tău îl va ocupa altul. Şi ia aminte că viaţa ta atârnă de un fir şi voi pune să fii supravegheat cu cea mai mare rigurozitate.

Şi dându-i un picior în spate, Masca-Roşie părăseşte ghereta şi se îndreaptă spre camera sa.

Capitolul 75 – George Vallières o găseşte pe Alice

Într-o stare de plâns, George Vallières fu dus din clădirea băncii spre circumscripţia de poliţie din vecinătate, unde i se luă un interogatoriu. În capul său vâjâia o adevărată furtună şi necontenit îi apărea în faţă chipul dulce al Alicei, pe care o văzuse dormind ca un copil, care vrusese să-l ocrotească, dar apoi se aruncase la pieptul Măştii-Roşii.

Cariera lui era distrusă; asta o simţea destul de bine. Unchiul său fusese anunţat telefonic despre cele întâmplate şi primirea ce i-a făcut-o nu era deloc călduroasă.

Toată poliţia a fost pusă pe urmele Demonului roşu şi a tovarăşilor săi. Toate gările a fost ocupate, telegraful transmitea în toate părţile ordine de urmărire.

Cu toate astea, poliţia nu izbutise să-şi vadă sforţările încununate de succes.

Ochi-de-Pisică îşi continuă şi el activitatea. Primul lucru ce-l făcu după ce scăpă din catacombe, fu să-l viziteze pe George Vallières, cu care avu o convorbire lungă. Şi cuvintele sale izbutiră să îndepărteze din mintea tânărului poliţist gândul sinuciderii.

— Să ne-ntindem mâinile! zise Hartenberg hotărât. Ştiu acum că şi dumneata ai toate motivele să-l predai călăului pe demonul acesta. Cariera dumitale e zdrobită, fireşte, dar poţi

rămâne alături de mine şi nu se ştie dacă nu vom avea nevoie unul de altul.

George Vallières întinse mâna, cu şovăială:

— Bine, primesc. Dar voi părăsi îndată Parisul, căci nu mă mai pot arata pe străzile lui. Vei auzi de mine. Şi poate că mai am un motiv ca să dau de urma acestui diavol cu chip de om şi să-l nimicesc.

— Şi de ce nu mi-l spui şi mie? întreabă Ochi-de-Pisică.

— Am găsit pe lângă dânsul o fată din care făcuse o unealtă lipsită de voinţă. Ea e strâns legată de el şi vrea să piară împreună, dacă va fi nevoie. Eu însă, ştiu că trebuie s-o salvez, chiar dacă ar fi să mă coste viaţa... căci o iubesc pe făptura aceasta.

Tânărul francez nici nu bănuia ce furtună se stârnise în sufletul detectivului la auzul acestor cuvinte, dar Hartenberg îi întinse înc-odată amândouă mâinile.

— În cazul acesta, ţinta dumitale e cu atât mai frumoasă, domnule Vallières. Nu pot decât să-ţi doresc noroc din toată inima.

Şi cei doi bărbaţi se despărţiră.

*

Ochi-de-Pisică dispăru fără urmă, şi nimeni nu ştia încotro o pornise.

George Vallières începu să se dedea petrecerilor. Nu mai putea închide ochii, căci îl obseda necontenit râsul batjocoritor al omului cu masca roşie.

În sala năpădită de lumina de la *Moulin Rouge*, între râsete de femei frumoase şi cupe de şampanie, căuta uitarea atât de necesară. Şi după câteva zile găsi chiar ceea ce căuta, o femeie cu părul negru ca pana corbului şi ochi ca albastrul mării. Chipul ei cam palid era de o frumuseţe răpitoare. Toată fiinţa acestei femei respira patimă aprinsă şi când ea descoperi că tânărul era «în franci», cum se zice, se alipi de el cu toată drăgălăşenia.

Şi se părea uneori că frumoasa franţuzoaică urmărea un scop anumit, pe care-l ascundea intenţionat faţă de amantul

ei. Dar Vallières nu-şi bătea capul cu asemenea lucruri.

Acum nu-l mai reţinea nimic la Paris şi propuse fetei să plece cu dânsul pe Riviera, pentru a gusta acolo fericirile paradisului.

Şi aşa făcu. Ajungând la Monte Carlo închirie o vilă pe ţărmul mării, pentru el şi… Aranka.

Apoi se aruncă în vârtejul distracţiilor şi Aranka îi era tovarăşa potrivită.

Un instinct nelămurit spunea pătimaşei femei că într-o bună zi se va întâlni din nou cu Masca-Roşie. Şi aştepta această clipă cu credinţă nestrămutată, din ziua când izbutise să scape de la spitalul din Berlin.

Cu banii pe care i-a furat de la Hermann Erbach, şi-a cumpărat rochii şi ce-i mai trebuia, apoi a şters-o la Paris. Ajunsă în oraşul de pe malurile Senei, nu i-a fost greu să pătrundă în cercurile pe care le frecventase înainte şi după puţin timp frumoasa Aranka dansa din nou în toalete strălucite, la *Moulin Rouge*.

Uneori se-ntreabă ce găseşte deosebit în George Vallières. Bărbatul acesta nu-i prea place şi toată veselia lui pare silită, ca şi cum ar căuta să uite o durere sau o pierdere mare.

La Monte Carlo, Aranka era cu ochii în patru, dar până acum nu izbutise să descopere undeva pe fostul ei amant.

Ştia bine că Hector Rammont nu murise. Şi cum s-ar fi putut să moară omul acesta cu şapte vieţi într-însul?

Într-o seară, Aranka se simţi cam istovită şi rămase în vilă. În schimb, George Vallières era stăpânit de o nelinişte care-l alunga din casă. Îşi luă rămas bun de la amantă-sa, spunându-i că merge pe terasa cazinoului, unde cânta capela lui Arpad ţiganul.

Tânărul francez nu ştia singur ce-l mâna afară din casă. Sosise momentul când începea să se plictisească de pătimaşa femeie. Iubire adevărată nu simţise niciodată pentru dânsa. Căuta numai s-o uite pe cealaltă, pe care o văzuse într-o casă din Paris.

George Vallières se-ndreptă spre terasa cazinoului şi căută vreun cunoscut, cu care să poată sta de vorbă câtva timp.

Dar nu găsi pe nimeni.

Şi atunci se aşeză într-un ungher, comandând o sticlă cu şampanie. Bău agale pahar după pahar şi în cele din urmă se ridică şi ieşi.

Încotro s-o apuce?

Să se-ntoarcă la Aranka, nu prea avea gust. Şi atunci începu să rătăcească fără ţintă pe străzi, trezindu-se pe negândite la ţărmul mării.

O linişte mormântală domneşte în juru-i. Nu se aude decât freamătul frunzişului şi murmurul mării.

Păşeşte încetişor înainte, dar deodată rămâne locului şi-şi apropie faţa de grilajul unei grădini. Luna cade pe o pajişte din interiorul acesteia.

Şi acolo apare tocmai o făptură feminină, îmbrăcată într-o rochie uşoara de casă şi cu părul despletit căzându-i pe umeri.

George Vallières rămâne ca împietrit. Ochii i se holbează, apoi îşi duce mâinile la inima ce bătea să i se spargă.

Fata întoarce capul şi el îi recunoaşte trăsăturile. E Alice, fiinţa care-i munceşte gândurile de atâta timp.

El vrea sa strige, dar ţipătul îi rămâne în gâtlej. Îl cuprinde un fel de groază, gândindu-se că a devenit amantul unei cocote pariziene, pierzând cu aceasta dreptul să se apropie de copila dulce pe care o zăreşte printre gratiile grilajului. Uită că şi Alice e tovarăşa unui criminal şi că lumea o consideră tot atât de decăzută ca Aranka. Inima îi spune că fata aceasta stă cu mult mai presus ca cealaltă.

Tâmplele îi zvâcnesc cu putere. Ce să facă? Dacă tovarăşa Demonului roşu se află aici, nici regele criminalilor nu poate fi departe.

George Vallières îşi spune c-ar putea repara acum înfrângerea pe care o suferise la Paris. E de-ajuns să alerge la prefectura poliţiei şi să se întoarcă cu câţiva jandarmi, care să împresoare vila.

Dar tânărul parizian şovăie… căci odată cu Masca-Roşie poliţia va fi silită s-o aresteze şi pe tovarăşa sa. Şi asta nu trebuie să se-ntâmple cu niciun chip.

Nu; altfel va face. Va lucra pe socoteală proprie.

O schimbare uriaşă se petrece într-însul. Regretă din suflet viaţa pe care o dusese în ultimele zile. Împotriva Arankăi resimte un sentiment de ură.

Gânditor şi cu paşi măsuraţi, o ia de-a lungul grilajului. Trebuie să pătrundă înăuntru, pentru a ajunge în apropierea fiinţei iubite.

Îşi dă seama cu spaimă că nu posedă nicio armă la dânsul. Revolverul şi-l lăsase acasă. Cu toate acestea, nu dă înapoi.

Să sară peste gard e cu neputinţă, căci are ţăruşe ascuţite de fier. Ochiul său descoperă, însă, un zid care împrejmuieşte un loc viran învecinat. Urcându-se într-un copac va izbuti să se caţere pe zid şi din această a doua grădină nădăjduieşte să poată sări în cea dintâi.

Fără să stea mult pe gânduri, începe să-şi pună planul în aplicare şi după sforţări nebănuite pune piciorul în grădina pe al cărei pământ păşise piciorul frumoasei necunoscute.

Şi iată-l mergând în vârful picioarelor, rotindu-şi privirile în toate părţile, apoi oprindu-se deodată. Aude paşi apropiaţi, ceea ce-l face să se ascundă în dosul unui trunchi gros de copac. Luna luminează îndeajuns ca să poată vedea ce se petrece în jurul său.

Paşii sunt ai unui bărbat – asta-i lesne de ghicit. Şi într-adevăr, după câteva clipe se arată o umbră neagră pe alee. E un individ înalt şi puternic, care-şi roteşte capul în toate părţile şi pare să asculte cu încordare. Poate c-a auzit un zgomot suspect şi vrea să se-ncredinţeze despre ce-i vorba. Dar păşeşte înainte şi nu observă prezenţa lui Vallières.

Tânărul francez mai aude câtva timp scrâşnetul nisipului sub paşii necunoscutului, apoi totul amuţeşte.

— Un paznic! îşi spune dânsul. Asta-nseamnă să fiu cu ochii-n patru.

Apoi porneşte mai departe şi după câteva minute ajunge în faţa scărilor unei terase, care duce în vila aproape în întregime ascunsă printre copaci.

Se pare că cei dinăuntru mai veghează, căci o rază de lumină pătrunde pe uşa cu geamuri, care dă pe terasă. La

dreapta şi la stânga scărilor sunt vase mari cu plante exotice, care proiectează umbre mari.

Cu o săritură, parizianul ajunge pe scară, şi de aici pe terasă. Mai aruncă o ultimă privire în jur, apoi se apropie de uşă şi priveşte înăuntru. Încăperea e goală. E un vestibul elegant, care dă în altă încăpere, despărţită printr-o draperie de mătase, care este întredeschisă. E şi odaia aceasta luminată. Tocmai în clipa aceasta alunecă pe acolo silueta îmbrăcată în alb a Alicei.

Cu hotărâte nestrămutată, George Vallières apasă pe clanţă şi uşa se deschide. Reţinându-şi respiraţia, păşeşte în mijlocul încăperii şi privirea lui se opreşte cu dor pe draperia din faţă.

Ştie bine că în clipa următoare ar putea fi un cadavru, căci n-are nicio armă la el. Şi Mască-Roşie dacă-l va surprinde, nu va sta o clipă în cumpănă pentru a-l ucide.

Cu toate acestea, nu simte niciun fel de frică. Încă-o clipă şi apoi se află în faţa draperiei, pe care o dă în lături... Pe un divan acoperit cu covoare orientale, se odihneşte Alice...

Rochia vaporoasă îi ascunde trupul mlădios, capul şi-l ţine pe braţ şi părul uşor ondulat scânteiază ca aurul în reflexul lămpii care e aşezată pe un piedestal de marmură. Ochii-i sunt întredeschişi, de parc-ar visa şi pieptul îi tresaltă uşurel.

George Vallières nu se mai poate stăpâni. Cu un strigăt înăbuşit, se năpusteşte în budoarul frumoasei femei şi i se aruncă la picioare.

Un ţipăt de spaimă scapă de pe buzele nenorocitei, care sare-n sus şi priveşte rătăcită spre tânărul, al cărui chip îl recunoaşte imediat.

— Pentru Dumnezeu, ce cauţi aici? exclamă ea. Cum ai ajuns în această încăpere? Nu ştii că sunt supravegheată şi că viaţa dumitale atârnă numai de un fir de păr? Masca-Roşie ţi-a dăruit viaţa, dar azi nu voi mai fi în stare să pun o vorbă bună pentru dumneata.

— Nici nu mă tem de moarte! rosteşte tânărul, privind-o cu ochii scânteietori de patimă. Ştiu că afară dă târcoale un om al casei, însărcinat probabil, să ucidă pe loc orice persoană

suspectă. Dar asta nu mă înspăimântă, precum nu mă tem de nimic, de când am văzut, din stradă chipul dumitale fermecător.

— Nenorocita de mine! se tânguieşte Alice. De ce am părăsit casa? Eu voi purta vina morţii dumitale şi nu voi putea uita niciodată asta. Poate că mai există o scăpare… fugi repede, căci stăpânul casei nu s-a întors încă. Te implor, pe tot ce ai mai sfânt în lumea asta, fugi cât mai e timp!

Tânărul se ridică de jos şi răspunde cu hotărâre:

— Ştiu prea bine cât de mare e primejdia care mă paşte, dar nu-mi pasă. N-am nicio armă şi dacă demonul acela m-ar surprinde, nici nu m-aş putea apăra. Dar vreau să-ţi împlinesc dorinţa şi să plec. Însă numai un lucru trebuie să afli: nu plec singur, ci te iau şi pe dumneata pe braţele mele şi te duc de aici. Un spirit rău a pus stăpânire pe dumneata şi te ţine încătuşată. După ce vei scăpa de sub influenţa Demonului roşu, vei renaşte la viaţă şi-l vei blestema, cum îl blestemă atâţia alţii.

Un zâmbet ciudat flutură pe chipul Alicei.

— Te înşeli, domnule, căci eu l-am urmat de bunăvoie pe Masca-Roşie şi voi rămâne la el până la sfârşit. Orice s-ar întâmpla, oricâte blesteme s-ar abate pe capul lui, eu ca dânsul rămân şi nicio putere pământească nu m-ar putea despărţi.

— Asta-i nebunie curată! strigă George Vallières cu glasul răguşit. Probabil că nu mai eşti în stare să judeci situaţia cu mintea limpede. Diavolul acesta a pus stăpânire pe fiecare bătaie a inimii dumitale, pe toate gândurile dumitale. Un singur şi ultim mijloc mai rămâne pentru a te salva: să te smulgem cu forţa din mâna regelui criminalilor.

— Şi cine să facă asta? întreabă fata.

— Eu o voi face! răspunde tânărul. Poate că niciodată nu se mai iveşte un prilej ca acesta. Înainte ca Masca-Roşie să se înapoieze, noi vom fi în stradă şi eu te voi duce într-un hotel, unde vei fi în deplină siguranţă. Chiar dacă Demonul roşu ar avea, aici în Monte Carlo întreaga bandă la dispoziţie, nu-i va folosi la nimic, căci eu posed mijloacele să te apăr de

persoana lui.

Alice făcu un gest de refuz:

— Îţi mulţumesc din toată inima pentru ceea ce vrei să faci pentru mine şi pentru nobilele dumitale simţăminte. Dar dacă vrei într-adevăr să-mi fii prieten, atunci lasă-mă aici singură cu soarta pe care mi-am ales-o şi caută să dispari. Ascultă-mi sfatul, te rog.

Tânărul francez se aruncă din nou în genunchi, căutând să prindă mâinile fetei.

— Nu pot, îmi este cu neputinţă, murmură el. Mai e nevoie să-ţi spun că inima mea îţi aparţine, din clipa când te-am zărit la Paris, în împrejurări atât de tragice pentru mine? Orice primejdie m-ar pândi, eu nu renunţ la hotărârea mea, de a te salva! Şi voi aştepta atâta vreme până când inima dumitale va bate pentru mine, până se va şterge dintr-însa ultima urmă pe care a săpat-o acest diavol cu chip de om.

Fata ridică deodată capul şi priveşte speriată spre uşă.

— Tăcere! exclamă ea. Aud un zgomot. Dacă s-a întors Hector, totul e pierdut.

E de-acum lângă draperie, de a cărei mătase ea şi-a încleştat mâinile. Vallières o urmăreşte cu privirea pătimaşă.

Cineva bate în uşa de afară. Alice aşteaptă o clipă, apoi îşi ia mâna de pe draperie. Păşeşte încetişor spre un divan şi după ce se întinde pe el – ca şi cum ar vrea să pară ostenită – strigă:

— Intră!

Este paznicul lui Rammont, care face în acelaşi timp şi slujba de servitor.

— Ce doreşti? îl întreabă.

— Voiam să-ntreb numai, dacă n-aveţi vreo dorinţă, coniţă? întreabă el.

— Nu, mă duc la culcare acum şi nu mai am nevoie de dumneata.

Individul dispare şi uşa se-nchide din nou în urma lui. Fata se repede în grabă şi trage zăvorul. Apoi intră în budoar.

— Nu mai e nicio clipă de pierdut! exclamă ea. Peste câteva minute paznicul îşi va face rondul şi până atunci

trebuie să fi părăsit parcul. Te implor pentru ultima oară, pleacă!

George Vallières trece pragul. Vede în faţa sa terasa năpădită de lumina lunii şi ştie că nu trebuie să mai şovăie.

— Nu voi pleca fără dumneata! rosteşte el, apucându-i mâna.

Ea caută să se desfacă, dar nu izbuteşte. George Vallières a şi apucat-o în braţe şi se îndrepta spre uşă. Trage zăvorul, apoi o deschide. În faţa sa e parcul scăldat în lumina argintie.

Alice încearcă cu o nouă sforţare să scape din strânsoare. Ştie prea bine că nu trebuie să scoată decât un singur strigăt şi paznicul pus de Rammont îi va veni în ajutor. Omul acesta e o unealtă oarba a Măştii-Roşii şi l-ar ucide pe loc pe străinul care a pătruns la dânsa.

Gândul acesta grozav îi închide gura, însă. Afară pe terasă se rupe din mâna lui şi coboară în grabă scările, pierzând cu prilejul acesta batista.

Dar tânărul o urmează repede. Şi când s-o ajungă, Alice se împiedică de ceva, capul ei se izbeşte de trunchiul unui copac şi cade leşinată.

În clipa aceasta o uşă se deschide în vilă. George Vallières aude paşii unui om, o ridică repede pe fată de la pământ şi se târăşte într-un tufiş, unde o lasă jos. Îngenunchează lângă ea şi priveşte cu încordare printre frunze.

Pe poteca ce trece prin faţa lor se apropie cineva. E paznicul. De data asta Vallières îi zăreşte chipul de brută. Pare un animal care-şi pândeşte prada şi în mâna dreaptă ţine o secure scurtă. El trece înainte, îşi încheie rondul de noapte şi intră înapoi în vilă.

George Vallières îşi spune că trebuie să profite de prilejul acesta. Ştie că fata a căzut într-un leşin uşor, dar înainte de a se trezi trebuie s-o pună în siguranţă.

O ridică de jos şi iese din tufiş. Atunci îi dă în gând că n-are cum să deschidă poarta grea care dă în stradă. Cât despre sărit zidul, nici pomeneală.

Îi vine o idee salvatoare. Se întoarce repede şi o porneşte spre malul mării. După câteva clipe, descoperă într-adevăr o

scară îngustă de piatră, care duce printre stânci, spre apă. Şi atunci zăreşte o barcă, legată de un ţăruş. Desface repede lanţul, o urcă pe fata leşinată, sare apoi şi el înăuntru şi pune mâna pe lopeţi, vâslind spre larg.

Acum respiră uşurat. Se salvase pe sine şi o salvase pe Alice.

Barca se îndepărtează repede şi nimeni nu-i aţine calea.

Dar încotro s-o ducă pe fată? Prea uşor nu este. Va trebui să se folosească de multă diplomaţie ca să câştige de partea lui poliţia din Monte Carlo, pentru a o ocroti pe sărmana necunoscută, fără a căuta să afle cine este.

Îşi aduce aminte că vila în care locuieşte cu Aranka e aşezată pe ştrand şi se poate pătrunde într-însa dinspre mare. Cel mai nimerit lucru e s-o ducă acolo, până-i va da în gând o nouă idee salvatoare.

Vâsleşte înainte cu toată puterea şi peste câteva minute ajunge într-un golfuleţ şi trage barca la mal. În faţă se înalţă vila unde locuieşte.

Sare repede pe ţărm şi leagă barca, apoi o ridică pe Alice şi porneşte cu ea pe cărăruia ce duce sus, spre vilă. Acolo se află o uşă dosnică, ce rămâne întotdeauna deschisă; prin aceasta ajunge uşor în etajul de sus, fără ca Aranka, amanta sa care locuieşte la parter, să bănuiască ceva.

O aşază pe Alice pe un pat, apoi păşeşte în vârful picioarelor în coridor până la scară şi ciuleşte urechile. Dar totul rămâne liniştit.

Se întoarce la Alice, cercetează ferestrele şi aprinde o lampă. Apoi se lasă pe un fotoliu şi-şi îngroapă fruntea în mâini. Mai are mult de lucru în noaptea asta şi nu-şi poate îngădui o clipă de odihnă. Dar nu resimte niciun pic de slăbiciune, acum când e vorba s-o salveze pe biata Alice.

Aranka trebuie îndepărtată şi chiar în noaptea asta. Scoate din portofel o foaie de hârtie şi aşterne câteva rânduri pe ea. Când Alice se va trezi va citi scrisoarea, care are cuprinsul următor:

„Te-am smuls din mâinile omului cu masca roşie,

aducându-te într-un loc sigur. Te implor să rămâi liniştită şi să aştepţi întoarcerea mea. Nu va trece mult şi zilele grele ale vieţii dumitale vor fi trecut. Să nu chemi ajutor, căci n-ai niciun motiv: atât viaţa cât şi onoarea dumitale nu sunt ameninţate.

Ţi-o garantează cu jurământ

George Vallières.”

Aşază scrisoarea în aşa fel încât Alice să dea imediat de ea, când se va trezi din leşin. Şi înainte de a pleca se apleacă încodată peste chipul fin şi palid al fetei. Un tremur îi trece prin trup şi o cerinţă imperioasă pune stăpânire pe el: s-o strângă la pieptul său şi s-o sărute cu patimă. Dar se trage repede îndărăt şi clatină capul:

— Nu! îşi spune el cu hotărâre. Voi căuta s-o câştig pe cale cinstită şi sărutarea pe care i-aş fura-o nu m-ar putea face fericit niciodată.

Părăseşte apoi camera şi o încuie pe dinafară. Coboară scara şi deschide uşa de la intrare. O trânteşte cu putere, ca să dea de înţeles că se întoarce acum acasă şi intră în odăile sale, care sunt luminate. Servitorul se dusese la culcare. George deschide un dulap şi scoate dintr-însul un număr de bancnote, punându-le în portofel.

Străbate apoi alte două odăi şi bate la o uşă. Aceasta se deschide şi Aranka apare în prag, îmbrăcată într-o rochie de mătase roz. Ochii ei negri îl învăluie cu o privire pătrunzătoare şi petrecându-şi braţul pe după gâtul lui, se naşte într-însa o bănuială.

— Unde ai fost, George? şopteşte ea, atrăgându-l spre un divan. Nu puteam adormi, căci gândul mi-era necontenit la tine. Ai o înfăţişare atât de ciudată! Haina ţi-e murdărită, de parcă ai fi căzut undeva sau te-ai căţărat pe vreun zid.

La asta nu se gândise George Vallières. La lumina din cameră observă că Aranka are dreptate. Cu o mişcare hotărâtă îi desprinde braţul din jurul gâtului său şi spune cu un zâmbet rece:

— Ai greşit, Aranka. E doar un simplu accident: când am

coborât din trăsură am alunecat pe stradă. Atâta, şi nimic mai mult. Acum, însă, am ceva foarte important de vorbit cu tine.

— Dar ce-i tu tine, George? întreabă femeia, surprinsă. Îmi ascunzi ceva, văd lămurit. Te-ai întâlnit cu cineva la cazino, cu care te-ai certat?

— Nu pentru mine, ci pentru tine, Aranka, răspunse tânărul folosindu-se de o minciună.

Dânsa păleşte. Avea toate motivele să se înspăimânte. Nu numai că fugise din Berlin, unde fusese arestată, dar şi poliţia pariziană cauta să pună mâna pe ea.

— Spune repede despre ce-i vorba! îi cere ea lui George.

Tânărul îi puse mâna pe braţ.

— Trebuie să părăseşti pentru moment vila asta, spune el. Să nu discutăm mult despre asta, căci minutele sunt preţioase. Ai fost văzută azi în tovărăşia mea şi un prieten îmi spunea că un poliţist parizian îmi va face o vizită. E vorba să fii arestată, căci personajul în chestie te cunoaşte din alte vremuri. Nu-ţi rămâne altceva decât să-ţi petreci restul nopţii în vreun hotel şi să pleci la Paris cu primul tren de dimineaţă.

În vreme ce el vorbea, Aranka îi observa cu atenţie şi bănuitoare, trăsăturile.

— Şi dacă aş refuza să fug? întreabă ea, cu încăpăţânare. Să zicem c-aş fi curioasă să mă prezint în persoană acestui poliţist, parizian şi s-aud de la el ce vrea?

George se ridică de pe divan.

— În cazul acesta va trebui să-ţi impun să dai urmare cererii mele, răspunde el, rece. Trebuie să iau în consideraţie situaţia mea, căci unchiul meu e şeful poliţiei din Paris. Nu prea mi s-ar potrivi să fiu găsit în societatea unei criminale urmărite.

Ca un animal rănit Aranka sare în sus. Din ochii ei scapără fulgere şi pumnii i se încleştează.

— Îndrăzneşti să-mi spui asta mie, George? Mă arunci aşa cu una cu două, în stradă, în toiul nopţii?

Tânărul înălţă din umeri.

— De ce întrebuinţezi expresii atât de tari? Eu te voi însoţi şi vom lua împreună o trăsură care ne va duce la un hotel. De

îndată ce te voi şti în siguranţă acolo, mă întorc la vilă. Visul scurt pe care l-am trăit împreună, trebuia să ia sfârşit odată şi odată.

Aranka îşi încrucişează mâinile pe piept şi privi furioasă la dânsul.

— Mă minţi şi mă înşeli! îi aruncă ea în faţă. Te voi înfrunta şi voi rămâne aici!

Vallières scoate portofelul din buzunar şi numără câteva bancnote pe masă.

— Uite, ca să nu duci lipsă de nimic. Nu căuta să mă întărâţi, căci altminteri m-aş vedea silit să recurg la mijloace care mi-ar fi foarte neplăcute.

Dintr-o săritură femeia se proţăpeşte în faţa lui şi-l apucă de piept:

— Mă ameninţi, George? Ei bine, aruncă-mă afară. De ce nu mi-ai spus-o de la început că ţi-ai găsit altă iubită, din faţa căreia trebuie să dispar?

El o împinge încolo şi zice:

— Ţi-ai pierdut minţile, Aranka. Acum îmbracă-te, te voi aştepta zece minute, dar nu mai mult. Restul toaletelor le poţi lăsa aici şi voi purta eu de grijă ca dis-de-dimineaţă servitorul să ţi le ducă la gară.

O clipă se pare că Aranka e gata să izbucnească în blesteme sălbatice, dar apoi îi flutură pe buze un zâmbet ciudat şi părăseşte odaia. Mai curând decât s-ar fi aşteptat dânsul, ea se îmbrăcă.

— Sunt gata, George.

Dar înainte de a părăsi încăperea strânge în grabă bancnotele, căci ştie ce valoare are banul în lumea aceasta.

Fără să-şi mai spună un cuvânt, ies amândoi în stradă. Găsesc imediat o trăsură în care se urcă, îndreptându-se spre unul dintre cele mai elegantele hoteluri din Monte Carlo.

Aici domneşte încă animaţie şi nimeni nu ia în seamă perechea elegantă care trece prin hol. Vallières schimbă câteva cuvinte cu directorul şi acesta face un semn. Un funcţionar se apropie şi-i conduce pe cei doi spre camera respectivă.

După vreo zece minute parizianul coboară înapoi scările şi rămâne câtva timp de vorbă cu directorul căruia îi dă dispoziţiunile necesare.

Niciunul din cei doi bărbaţi nu observă cum Aranka alunecă pe scări ca o pisică şi dispare pe o uşă laterală.

Vallières se desparte de hotelier cu gândul să se înapoieze la vilă, când se încrucişează cu un bărbat, pe terasă. Acesta întoarce capul şi priveşte lung pe parizian, timp de câteva clipe. Surprins, se îndreaptă apoi spre dânsul şi i se adresează în şoaptă:

— Sunt încântat că vă întâlnesc aici, domnule Vallières. Nici nu bănuim că sunteţi în Monte Carlo.

Tânărul măsoară cam indispus personajul care-i stă în faţă. E un bărbat slăbuţ, cu părul cărunt şi îngrijit pieptănat. Din dosul ochelarilor cu ramă de aur privesc doi ochi cenuşii, de o mare putere hipnotică.

— Cine eşti dumneata, domnule? N-am plăcere să te cunosc, spune el, vrând să pornească înainte.

— Să ne aşezăm în colţul acesta, domnule Vallières, răspunde celălalt. Cred că avem să ne povestim lucruri importante. Nu-ţi mai reaminteşti de Ochi-de-Pisică?

George se simte străbătut ca de un curent electric. Apucă braţul detectivului şi-l trage spre colţul unde e o masă liberă. Niciunul dintre ei nu observase că în spatele lor, ascunsă după peretele de verdeaţă, se află Aranka. De la locul ei, fata poate auzi tot ce vorbesc dânşii.

Cei doi bărbaţi comandă o sticlă cu vin, apoi Ochi-de-Pisică îl lămureşte pe Vallières cum a ajuns la Monte Carlo. Ca încheiere spune că a venit aici fiind încredinţat că va da de urma omului cu mască roşie.

— Regele criminalilor se află în oraşul acesta! şopteşte el tânărului, aplecându-se peste masă. Sunt de-abia de 48 de ore aici şi am descoperit primele urme. De-aceea m-am deghizat cum mă vezi.

George ascultase tot timpul fără să întrerupă. Acum, însă, nu se mai poate stăpâni. În cuvinte repezi istoriseşte întâmplarea din noaptea aceasta. Unui singur om din lume îi

poate face destăinuirea şi acesta e Ochi-de-Pisică.

Pe chipul detectivului apare o expresie de încordare. George Vallières nu poate şti de ce e atât de tulburat bărbatul de lângă dânsul. Când sfârşi ce avea de spus, celălalt îi apucă braţul şi-l strânge cu putere.

— Ştii dumneata, domnule Vallières, ce mi-ai dat cu vestea asta? Mai mult decât propria mea viaţă.

Tânărul îl priveşte înmărmurit şi atunci detectivul continuă cu glas care trădează iritaţia:

— Fata aceea, tovarăşa Demonului roşu, pe care-l voi preda călăului, nu este alta decât propriul meu copil, nenorocita mea Alice. Vrei să ştii de ce diavolul acesta se ţine de dânsa şi-o târăşte pretutindeni unde se duce? Pentru că are într-însa o armă grozavă împotriva mea, căci ori de câte ori l-am avut în mână, el mi-a scăpat, cu ajutorul propriului meu copil. Acum, însă, i s-a tăiat puterea, ca şi lui Samson, căruia Dalila i-a tăiat părul. Spui că Alice se află în vila dumitale? Atunci să nu mai pierdem nicio clipă şi să pornim într-acolo. De-abia când o voi ţine în braţe şi o voi şti la adăpost de demonul acesta, voi putea răsufla în voie.

Detectivul fu cuprins de emoţie şi-şi duse mâna la frunte. Omul acesta de fier era gata să izbucnească în lacrimi. Dar se reculese repede şi-şi aţinti din nou privirile asupra lui George.

— Parcă-mi spuneai, domnule Vallières, că ai mai zărit-o şi la Paris pe nefericita mea copilă, când te-ai îndrăgostit de ea?

— Aşa este, domnule Hartenberg, răspunde George. O iubesc pe fiica dumitale şi o singură ţintă îmi mai rămâne în viaţă: să trezesc şi în ea dragoste pentru mine. Ea se mai află încă sub farmecele acestui demon, dar noi amândoi o vom salva curând de tot de primejdioasa lui înrâurire.

— Bietul tânăr! exclamă Ochi-de-Pisică, mişcat. Cred că dragostea asta îţi va căşuna multă durere, căci Alice nu mai e în stare să devină soţia unui om de treabă.

— Despre asta vom sta de vorbă altă dată, domnule Hartenberg, spune Vallières; acum vino cu mine la copila dumitale.

Plătesc consumaţia, apoi se ridică de la masă.

Aranka auzise totul şi cu câteva clipe înainta de sfârşitul convorbirii, se furişase spre cealaltă parte a terasei. Afară, cheamă în grabă o trăsură.

— Ia-o repede spre vila Francesco. Ai un bacşiş bun! se adresează ea birjarului.

Sare în trăsură şi un râs sinistru domină uruitul roţilor.

Ochi-de-Pisică şi tânărul său prieten sosesc şi dânşii în acelaşi loc după câteva clipe, dar nu mai găsesc nicio trăsură.

— Să nu pierdem vremea, spune Vallières. Vila nu e prea departe şi dacă o luăm la picior, ajungem repede.

Pornesc unul lângă altul. Ochi-de-Pisică zice deodată:

— Eşti sigur că, între timp, nu şi-a vârât codiţa cineva pe-acolo?

— Poţi fi liniştit! răspunde francezul. Am încuiat bine uşile şi singura persoană care mi-ar fi putut părea periculoasă, se află în hotelul pe care l-am părăsit mai adineauri.

— Atunci e bine! răspunde detectivul.

Cotesc printr-o stradă lăturalnică şi, ajungând în faţa vilei, Vallières vâră cheia în broască. Încearcă s-o răsucească, dar… rămâne înmărmurit.

— Ce-i asta?… îngână el.

Ochi-de-Pisică, prins de o bănuială, smuceşte gratiile şi poarta se dă în lături.

— Broasca a fost stricată! mormăie el, înciudat. Dumnezeule sfânt, tocmai în clipa când eram sigur că-mi regăsesc copila, să se fi întâmplat ceva?

Palid ca un cadavru, Vallières îl urmează pe bătrân. Deodată, Ochi-de-Pisică apucă pe tânăr de braţ şi gâfâie:

— Tăcere! N-ai auzit nimic?

— Ce s-aud, domnule Hartenberg? şopteşte parizianul.

— Parcă era un strigăt de ajutor, înăbuşit. Ascultă… încă-odată!

În clipa aceasta un strigăt ascuţit se aude în noapte:

— Ajutor!… Ajutor!…

Se produce iar linişte, apoi urmează o lovitură înăbuşită, în apă.

— Înainte! strigă ca ieşit din minţi, Ochi-de-Pisică, trăgând

pe celălalt după dânsul. E copila mea… mi-au ucis-o!

Şi în vreme ce ei îşi fac loc printre tufişuri, călcând totul în picioare, un râs sinistru, triumfător, sparge liniştea nopţii.

Capitolul 76 – Aruncată în mare

Trăsura în care se urcase Aranka opreşte în apropierea vilei Francesco. Faţa sare repede afară, trânteşte portiera şi aruncă birjarului o monedă de aur. Acesta dă bice cailor şi porneşte din loc.

Aranka aleargă spre grilaj şi-şi roteşte privirea în toate părţile, ca să se încredinţeze dacă nu e urmărită de nimeni. Ştie că-i rămân numai câteva minute pentru a lucra. Mormăie cuvinte pline de furie.

— De unde să bănuiesc eu asta? Mi-o aduce pe fata asta în casă, în vreme ce eu îl aştept jos! Necontenit mi se aşază fata asta în drum, şi nu voi avea linişte decât după ce o voi fi nimicit. Ei îi datorez şi lovitura de pumnal pe care mi-a dat-o la Berlin Hector Rammont. Dar lasă că va afla ea azi cine sunt eu, şi cum ştie să se răzbune o femeie insultată.

Apasă mânerul porţii, dar aceasta rămâne închisă. Se aşteptase, de altfel. Scoate de sub mantie un ciocan mic, pe care şi-l procurase în grabă de la un servitor al hotelului. Câteva lovituri şi broasca se desface.

Cu paşi repezi se îndreaptă apoi spre vila, din care o izgonise George cu puţin înainte. Se apropie de uşa dosnică şi pe întuneric urcă scara. Ajunsă, sus, ciuleşte urechile în toate părţile, dar nu aude nimic.

În tâmpul acesta, nenorocita Alice îşi venise în fire. Deschise ochii şi privi în jurul ei. Totul i se părea străin şi deodată o cuprinde teama. Cu un ţipăt sare în sus. Se repede la fereastră şi priveşte în grădină. Totul îi pare străin şi aici.

Apoi se îndreaptă spre uşă şi încearcă s-o deschidă, dar nu izbuteşte. De-abia acum zăreşte biletul lăsat de Vallières. Cu ochii holbaţi citeşte cele câteva rânduri. Şi acum îşi dă seama ce se întâmplase cu ea.

Caută, cu mâinile ei slabe să spargă broasca, dar e în zadar. Apoi începe să bată cu putere în uşă, nădăjduind că vreun servitor o va auzi. Zadarnic însă.

Tremurând de enervare, nefericita se aruncă în pat şi-şi acoperă faţa cu mâinile.

Deodată, un zgomot îi ajunge la ureche. Se ghemuieşte înspăimântată; îşi apasă pieptul în care inima bate cu putere şi priveşte ţintă spre uşă. Cheia – pe care George o lăsase în broască – e răsucită şi uşa se dă în lături.

În lumina lămpii Alice zăreşte chipul Arankăi.

Un strigăt de groază îi scapă de pe buze. Recunoscuse imediat figura aceea care se aplecase cândva asupra ei şi ridicase pumnalul. Şi atunci, ca şi acum, ochii ei scânteiau sălbatic şi plini de ură.

— Ce vrei iar de la mine? strigă Alice, întinzând braţele, spre apărare.

Aranka aruncă o privire grăbită prin odaie, apoi se apropie de fata care tremură din tot trupul.

— De ce a trebuit să te mai întâlnesc în drumul meu, mizerabilo? scrâşneşte ea, ridicând mâna în care mai ţine ciocanul. Mă recunoşti vasăzică? Atunci am avut toate motivele să-ţi curm firul vieţii, căci mi-ai răpit bărbatul pe care-l iubeam şi pentru care am înfăptuit chiar şi o crimă. El a fost al meu, până-n ceasul când ai apărut tu în cale. Dacă lovitura de pumnal n-ar fi dat greş atunci, aş fi azi lângă el şi lumea ar fi a noastră. Aşa, însă, am fost nevoită să fug şi am devenit o jucărie în mâna urmăritorilor. Ştii tu că şi George Vallières a fost iubitul meu? Să-ţi povestesc cum m-a adus el la Monte Carlo şi cum m-a azvârlit în stradă în noaptea asta, pentru că s-a îndrăgostit şi el de tine. N-am niciun motiv să te cruţ. Dar înainte de asta, află că George Vallières şi tatăl tău, Ochi-de-Pisică, se află în drum spre vila asta, pentru a te salva pe tine. Vor veni, însă, prea târziu şi nu vor mai găsi decât cadavrul tău.

Alice fu cuprinsă de o groază nemărginită, la auzul vorbelor Arankăi. Îşi dădea bine seama că orice implorare ar fi de prisos. Dar ceea ce o îngrozea mai mult era faptul că tatăl ei

se afla în drum spre vilă, unde în locul fiicei mult căutate avea să dea peste o făptură neînsufleţită.

Aranka îşi întoarce repede capul, căci i se pare a fi auzit un zgomot.

— Probabil că bat de-acum jos la uşă, ca să li se deschidă. Dar de intrat nu vor intra! scrâşneşte mizerabila.

Alice îşi încleştează mâinile de braţul Arankăi, care se pregăteşte s-o lovească cu ciocanul. Între cele două femei începe o luptă disperată. Alice izbuteşte în cele din urmă să smulgă ciocanul din mâna duşmancei sale şi să-l arunce într-un colţ. Uşa e deschisă şi poate că va reuşi să fugă pe acolo.

Aranka scrâşneşte de furie şi cuprinde cu braţele trupul delicat al Alicei. Cele două rivale au ajuns în mijlocul odăii. Alice se simte sfârşită de puteri şi cade în genunchi. Masa se răstoarnă, împreună cu lampa. Globul se sparge, petrolul ia foc şi într-o clipă se ridică o vălvătaie roşie.

Aranka îşi dă seama de primejdie şi în vreme ce e ocupată să stingă flăcările care îi cuprinseseră rochia, Alice o zbugheşte pe uşa deschisă. Dar mizerabila o zăreşte şi răcneşte ca turbată:

— Stai că nu-mi scapi tu, ticăloaso.

Şi se ia după dânsa.

Alice se rostogoleşte pe scări în jos, şi un singur gând o conduce: să plece din locul acesta, indiferent unde. Nu vrea să cadă în mâinile lui Vallières, nici în ale tatălui ei.

Parcul îi va oferi, probabil, o ascunzătoare, cu tufişurile lui nenumărate. Aude dinspre scară strigătele de furie ale Arankăi şi caută să ajungă cât mai departe, tot mai departe, indiferent încotro, şi astfel apucă la întâmplare pe o potecă îngustă, care străbate grădina.

De-odată, zăreşte în faţa ei nişte stânci, şi la picioarele acestora e marea, care scânteiază în lumina lunii.

Un gând disperat pune stăpânire pe dânsa. Decât să cadă în mâinile acelei femei demonice, mai bine se aruncă în apă.

Atunci însă, un strigăt îi scapă de pe buze. O mână îi apucase de umăr şi glasul Arankăi îi răsună în ureche:

— Nu-mi scapi tu aşa uşor, ticăloaso! Nici Dumnezeu din

ceruri nu te mai poate scăpa.

Alice se smulge din nou din mâna duşmancei de moarte şi o ia în fugă spre scara de piatră. Rămâne în capătul acesteia şi întinde braţele. Dacă vreun corăbier trece pe acolo va trebui s-o vadă şi-i va veni în ajutor. Într-adevăr, zăreşte o barcă, nu departe de stânca mare ce înaintează în apă.

Biata fată aruncă o privire îndărăt şi o vede pe Aranka venind în goană spre ea, cu braţele întinse. O săritură în apă şi va scăpa de această femeie. Dar Alice se-ngrozeşte la gândul acesta. E prea tânără spre a se duce de bunăvoie spre moarte. Deschide gura şi un ţipăt puternic răzbate până departe.

Se va apropia oare barca?

Alice mai strigă o dată, apoi e ajunsă de Aranka şi cu o îmbrâncitură, aceasta o aruncă de pe treptele de piatră, în apa mării.

Mizerabila rămâne locului pe una din trepte, izbucnind într-un hohot triumfător. Şi-a învins rivala şi acum va găsi mijloace să se apropie din nou de Hector Rammont.

Se-ntoarce şi porneşte spre parc. În apropierea unor tufişuri se opreşte şi ascultă cu încordare. Şi într-adevăr, aude strigăte şi trosnete de crengi uscate. Cei doi bărbaţi – Vallières şi Hartenberg – trebuie să fi auzit ţipătul de ajutor al Alicei şi pornesc în goană spre ţărm.

Aranka se pitulează într-un tufiş şi aşteaptă acolo până ce detectivul şi parizianul au trecut de dânsa. Şi atunci aude răsuflarea grea a lui Ochi-de-Pisică.

— Domnule Vallières, gâfâie nefericitul părinte, Alice a fost aruncată în apă de femeia aceea. Altfel nu se poate explica strigătul de ajutor pe care l-am auzit.

— Cu neputinţă! răspunse tânărul. Am dus-o pe Aranka la hotel, înainte de a mă fi întâlnit cu dumneata.

— Atunci să ştii că ne-a urmărit şi a ascultat o parte din convorbirea noastră, spune detectivul. În vreme ce noi veneam pe jos încoace, ea a luat probabil o trăsură şi a ajuns înainte.

Amândoi stau pe marginea stâncii şi privesc spre apa

luminată de lună. Aranka, însă, iese din tufiş şi se-ndreaptă repede spre vilă. Dedesubtul ferestrei prin care pătrunde lumina focului, care între timp se înteţise, ea se ascunde din nou. Trebuie să ştie unde locuieşte Hector Rammont şi nădăjduieşte să afle asta din gura celor doi bărbaţi. De rivala ei, Alice, nu trebuie să se mai îngrijească. S-a înecat, fără nicio îndoială.

Ochi-de-Pisică îşi plimbă privirea deasupra apei. Ţărmul e format din stânci şi blocuri de piatră, care aruncă umbre negre în lumina lunii.

— De aici s-a prăbuşit nenorocita şi trebuie să cercetăm locul cu ajutorul unei bărci! spune detectivul, cu vocea îndurerată.

Dar George Vallières îl apucă de mână:

— Ia priveşte spre partea de colo, domnule Hartenberg! exclamă el. Ce se-ntâmplă oare?

Detectivul urmăreşte cu privirea direcţia indicată de Vallières. Spre nespusa lor uimire văd o barcă în care se află câţiva bărbaţi, apropiindu-se repede de un punct dintre stânci.

Ochi-de-Pisică scoate un strigăt, căci îşi dă seama ce caută acolo marinarii aceia.

— Au scos-o din apă pe nefericita mea copilă şi au luat-o în barcă, sune el. Repede jos pe mal şi să ne luăm după dânşii.

George Vallières îşi pune mâna pe braţul detectivului:

— Mă duc să văd dacă se găseşte vreo barcă pe ţărm. Ăia nu ne vor scăpa căci vom striga după dânşii. În caz de nevoie, ne putem folosi de revolvere. Ar fi însă important dacă am putea pune mâna pe Aranka; ea trebuie să fie încă în parc sau în vilă.

Detectivul strânge mâna tânărului francez.

— Peste zece minute sunt înapoi, spune el. Aşteaptă-mă în barcă.

Se furişează apoi printre tufişuri şi se apropie de casă. O lumină roşie cade pe locul liber dintre copaci.

— Ce-i asta? se întreabă detectivul, surprins.

Dar o singură privire îi este de ajuns pentru a-şi da seama

despre ce-i vorba. Din câţiva paşi ajunge la o uşă deschisă şi dă buzna pe scară în sus. Un miros înăbuşitor de fum îl izbeşte în faţă şi-i arată direcţia încotro trebuie să apuce.

Peste o clipă ajunge la faţa locului. Primejdia nu e încă prea mare, căci flăcările cuprinseseră numai covoarele şi câteva perdele. Jos, în casă, se produce tămbălău. Un servitor urcă în goană scara şi cu ochi holbaţi se uită la străin.

— Adu repede apă şi stinge focul. Nu e nevoie să dai alarma, căci primejdia nu e prea mare. Mâine îţi voi spune cine sunt. Răspunde-mi repede la o întrebare: Cine a fost aici în noaptea asta!

Din cauza spaimei şi a surprizei, servitorul nu ştie ce să răspundă.

— Odăile astea de sus erau nelocuite! îngână el. La parter se afla stăpânul meu, domnul George Vallières, cu o tânără doamnă.

— Aranka, nu-i aşa? întrebă detectivul.

— Nu ştiu...

— Ai văzut de curând pe Aranka asta sau ştii unde e? îl întrerupe detectivul.

— Doamna doarme probabil şi domnul nu e acasă.

Hartenberg îşi dă seama că nu va putea scoate nimic de la omul acesta. Din câţiva paşi ajunge iarăşi în parc. De-odată se aud foşnete în tufişuri şi i se pare că zăreşte o siluetă feminină, care caută să fugă.

— Rămâi pe loc! strigă el cu glas tunător.

Dar deoarece femeia nu se supune, Ochi-de-Pisică trage câteva gloanţe la rând. Apoi aleargă spre locul cu pricina, dă la o parte ramurile, dar locul e gol.

— Vasăzică tot m-am înşelat şi demonul ăsta de femeie a ştiut să se pună la adăpost, murmură el şi vâră revolverul în buzunar. Acum trebuie s-o salveze pe Alice.

Fără să-i pese de ce se-ntâmplă în spatele său, dă fuga spre ţărm, unde se-ntâlneşte cu George, care desprinde barca de care se mai folosise o dată în noaptea aceea.

— Unde-s oamenii? întreabă el repede.

— Se-ndepărtează tocmai pe după stâncă, răspunde

tânărul.

— Atunci să ne luăm după ei, ca şi cum ar fi în joc propria noastră viaţă.

Barca se-ndepărtează de ţărmul stâncos şi lopeţile încep să lovească apa. Dar cei doi îşi dau seama îndată că vor izbuti cu greu s-ajungă barca cea mare.

— Ăştia nu-s pescari! se adresează Ochi-de-Pisică însoţitorului său. Aş dori să ştiu încotro se-ndreaptă, căci un lucru e sigur: Alice se află cu dânşii.

Cu puteri sporite ei continuă să vâslească şi, într-adevăr, se pare că distanţa dintre cele două bărci se micşorează.

— Voi risca să strig la dânşii! spune Hartenberg.

Şi în aceiaşi clipă îşi pune gândul în aplicare:

— Oricine aţi fi, voi din barcă, opriţi, şi spuneţi-ne ce-i cu fata pe care aţi scos-o din apă!

Dar ceilalţi par să nu fie dispuşi a asculta de porunca aceasta. Barca lor alunecă înainte pe apa liniştită.

— Aici e ceva necurat la mijloc, murmură detectivul. Dar ia să-ncercăm pe altă cale, poate avem mai mult noroc.

Vallières lasă lopeţile şi scoate şi el revolverul încărcat. Amândoi îndreaptă armele spre barcă şi împuşcăturile pornesc în acelaşi timp. Efectul nu-l pot constata, dar se pare că cei dinăuntru răspund doar printr-un hohot de râs.

— Şi totuşi, trebuie să rămânem pe urmele lor! zice Ochi-de-Pisică, cu amărăciune în glas.

Încep din nou să vâslească, căutând să nu piardă din ochi barca duşmană. Aceasta pare să se fi împotmolit între stânci şi detectivul, care observă cel dintâi amănuntul acesta, spune:

— Acum nu ne mai scapă indivizii şi tare sunt curios să ştiu cu cine am de-a face.

Tânărul francez nu răspunde. Chipul îi este palid şi ochii larg deschişi. Colo în barca misterioasă se află Alice, şi el nici nu ştie măcar dacă ea e moartă sau trăieşte. Ţinta vieţii sale este acum s-o poată dobândi pe fata aceasta şi el ştie că nu va avea linişte până nu se va uni cu ea.

Barca lor alunecă vertiginos pe apă, apropiindu-se de cea

împotmolită. Recunosc de-acum câteva siluete întunecate, care-şi fac de lucru pe lângă barcă.

De-odată se aude o împuşcătură dinspre partea aceea şi un glonte şuieră deasupra capului lui Ochi-de-Pisică.

— La dracu! Ticăloşii trag cu puştile! scrâşneşte detectivul. Ăştia nu-s nici pescari, nici excursionişti, ci probabil bandiţi în toată regula, care au motive să nu dea ochi cu oameni de treabă. Cu atât mai mult să căutam să nu ne scape!

De-abia se pierdu ecoul împuşcăturii şi barca, despotmolită, se pune din nou în mişcare. Hartenberg mormăie o înjurătură. Se crezuse atât de aproape de ţintă şi totuşi indivizii i-au scăpat!

Ţărmul devine ceva mai sălbatic şi deodată apare aşa-numitul „castel maur”.

— Ar fi interesant dacă indivizii ar opri acolo! spune detectivul. Dar, în definitiv, unde ar putea debarca acolo! Nu văd decât colţuri ascuţite de stâncă, blocuri sfârtecate de piatră şi găuri negre, în care se adună apa.

Cu ochii larg deschişi urmăreşte el manevra bărcii duşmane, care se conturează în lumina lunii. Ca un şarpe negru se încolăceşte printre stânci, apărând şi dispărând.

Brusc, Hartenberg se ridică, uimit de ceea ce zăreşte.

— Domnule Vallières! strigă el cu glasul răguşit. Ia te uită colo înaintea noastră! Nu ţi se pare şi dumitale că indivizii se îndreaptă spre gaura aia strâmtă peste care trece apa?

Francezul îşi îndreaptă privirea în direcţia arătată şi face aceeaşi descoperire.

— Drace! exclamă Hartenberg. Barca a dispărut în groapa misterioasă. Sau a fost târâtă de vâltoare şi cei dintr-însa s-au înecat, sau ne aflăm în faţa unui mister.

Vallières nu răspunde. Apucă din nou vâslele şi tovarăşul său face la fel. Cu mari sforţări izbutesc să se furişeze printre stânci şi ajung în faţa gropii misterioase în care dispăruse barca.

— Ce părere ai despre chestia asta? întreabă detectivul pe francez.

— Nu pot spune nimic, răspunde tânărul. Dacă pasagerii s-

au înecat, cadavrele lor vor trebui să apară la suprafaţă.

— Se poate, zice Ochi-de-Pisică. Să mai aşteptăm, deci.

Îşi aduc barca într-un loc mai apărat şi privesc neclintit spre deschizătura întunecată, peste care marea îşi frământă valurile. După câteva minute, Hartenberg are impresia că aude un sunet ca de trompetă.

— Asta vine din interior, spune el. Înăuntru nu vom putea pătrunde, căci barca noastră e prea lată pentru scopul acesta, dar bănuiesc că acolo se află o ascunzătoare tainică, în care s-au pus la adăpost indivizii. Trebuie să-ncercăm să-i ademenim afară.

Amândoi vâslesc cu putere cât mai aproape de intrarea peşterii. În vreme ce francezul îşi îndreaptă barca spre deschizătură, Ochi-de-Pisică descarcă ultimul glonte în gaura neagră. Dar rezultatul este complet negativ. Nu se aude şi nu se vede nimic. Înciudaţi, ei iau drumul înapoi.

— În noaptea asta nu mai putem întreprinde nimic, spune Ochi-de-Pisică, cu glas schimbat, când debarcă la vila Francesco. Dacă nefericita mea copilă a rămas în viaţă, sunt încredinţat că o vom găsi. Nu pierde curajul, domnule Vallières! Ştim acum că Masca-Roşie îşi face veacul pe pământul acesta şi cu ajutorul lui o vom găsi şi pe Alice.

Francezul nu răspunde nimic. Întunecat la faţă şi strângând din dinţi păşeşte alături de Ochi-de-Pisică pe treptele de piatră care duc sus în parc.

În câteva cuvinte, detectivul îi comunică ce se întâmplase în vilă. Cei doi bărbaţi intră în casă şi un servitor vesteşte pe Vallières că a izbutit să înăbuşe incendiul.

— Şi altceva nu s-a mai întâmplat? întreabă George, aşezându-se într-un fotoliu, alături de detectiv.

— Nimic, stăpâne. Mă surprinde numai că în timpul gălăgiei doamna nu s-a trezit.

— Doamna a părăsit casa în noaptea asta şi nu se va mai întoarce niciodată, spune parizianul, aspru.

Şi servitorul, surprins, se retrage.

— Deschide puţintel fereastra, domnule Hartenberg, îl roagă George. Am impresia că mă înăbuş.

Ochi-de-Pisică se ridică liniştit şi deschide larg fereastra. Grădina e îmbăiată de lumina lunii şi prezintă o imagine ca de basm.

— Ce gândeşti să faci acum? întreabă tânărul, cu glas obosit.

Ochi-de-Pisică răspunde cu hotărâre:

— Ştiu cel puţin că Masca-Roşie locuieşte în vila Dorado, sub numele unui Duce. În noaptea asta n-a fost acasă şi asta ţi-a dat posibilitatea s-o răpeşti pe Alice, dar mâine se va întoarce, desigur. Nădăjduiesc să-l pot întâmpina cum se cuvine.

— Vrei să împresori parcul? întreabă Vallières.

— Nu ştiu nici eu în ce fel îi voi întinde cursa, răspunde detectivul.

Se apleacă apoi pe fereastră şi priveşte cu încordare. I se păruse că auzise un foşnet într-un tufiş apropiat. Îi dă în gând că Aranka se mai ascunde încă pe aici, dar imediat clatină capul cu energie.

— Nu-i nimic! spune el, întorcându-se spre George. Bănuiesc că n-o vom mai întâlni pe Aranka asta în Monte Carlo şi probabil c-o va şterge cu primul tren, spre Paris. S-o lăsăm în plata Domnului, căci arestarea ei nu ne-ar putea folosi la nimic pentru moment. Într-o zi ne va cădea şi dânsa în labă şi atunci ne vom socoti noi.

Capitolul 77 – Prinţul Bentivoglio

Trăsura prinţului Bentivoglio aleargă de-a lungul ştrandului şi se apropie de Cap d’Aggio.

Stâncile devin din ce în ce mai colţuroase şi romantice. Câte o vilă izolată apare pe ici, pe colo, înconjurată de grilaj înalt. În cele din urmă priveliştea se schimbă, drumul face câteva cotituri şi deodată porneşte o stradă laterală, care pare să ducă direct în labirintul stâncilor.

La o cotitură, apare deodată în lumina lunii, un castel cocoţat pe o stâncă abruptă. Turnurile lui amintesc de

vremuri demult apuse. Parcul de care a înconjurat, îi împrumută o înfăţişare oarecum prietenoasă.

În cursul veacurilor, „castelul maur” fusese proprietatea celor mai diverse personalităţi. În cele din urmă, el intră în stăpânirea prinţului Bentivoglio.

Castelul era construit direct printre stâncile ţărmului şi anume într-un punct care înainta mult în mare. Avea şi o podişcă mobilă, dar care nu mai servea acum. În schimb, poarta cea mare, căptuşită cu fier, era încuiată în timpul nopţii şi deasupra ei stătea de veghe un paznic, într-o cămăruţă amenajată modern.

Curtea castelului era o adevărată grădină şi de ambele laturi erau aripile de locuit.

Trăsura opri în faţa porţii încuiate. Prinţul Bentivoglio coborî şi servitorul de care era însoţit bătu cu ciocanul în poartă. La o poruncă a stăpânului, vizitiul întoarce caii şi porneşte îndărăt spre Monte Carlo. Geanta cea mare cu banii câştigaţi la cazino, o luase servitorul înainte.

Poarta se dă în lături şi un bărbat, în mână cu o lanternă de formă ciudată, salută respectuos pe castelan. Fără să-i răspundă măcar, prinţul trece pe lângă dânsul, urmat de servitor. Poarta fu încuiată la loc, iar prinţul Bentivoglio intră în apartamentele sale. Într-una din camere, se lasă pe un fotoliu, zdrobit parcă. Îşi aţinteşte ochii în gol şi buzele îi tremură.

— Nu se poate să mă fi înşelat, murmură el, căci fusese semnul Asociaţiei de odinioară. Ducele avea atârnat de lanţul ceasornicului un cap de lup, de aur, cu trei rubine pe fruntea animalului. Nu e nimeni altul decât Masca-Roşie în persoană.

O sudoare rece se aşterne pe fruntea prinţului, care şi-o şterge cu batista. Apoi urmează să-şi vorbească, cu voce slabă:

— Acum că m-a găsit, va căuta să-mi miroase urma şi atunci va începe o luptă crâncenă între noi, şi nu se poate prevedea cine va rămâne învingător… Eu cred că spaima de care am fost cuprins m-a făcut să-mi pierd cumpătul şi să cred că voi fi doborât.

Un zgomot la uşă trădează apropierea servitorului.

— Alteţa voastră mai are vreo poruncă să-mi dea pentru noaptea asta? întreabă omul, trecând pragul.

— Nu, nu! murmură prinţul, întunecat.

— Şi cu câştigul de la cazino ce facem, Alteţă?

— Pune banii în dulap şi dă-mi mie cheia.

Ordinul fu executat pe dată şi cu o înclinare respectuoasă servitorul se retrage. De-abia ieşise şi castelanul se apropie de uşă, trăgând zăvorul.

Cufundat în gânduri, se îndreaptă apoi spre camera de culcare. Intră înăuntru şi încuie de asemeni uşa.

— Aşa, şi acum sunt deocamdată în siguranţă.

Încăperea are câteva ferestre în stil maur, care oferă o perspectivă asupra mării. Ele sunt, însă, acoperite cu draperii groase, astfel că nu poate pătrunde din afară nicio rază de lumină. Podeaua e acoperită cu covoare persane şi în jurul pereţilor sunt dulapuri artistic sculptate şi de mare preţ. Un perete întreg aproape e ocupat de patul mare, de modă veche, cu baldachin de mătase şi şnururi aurite.

Pentru moment, prinţul nu se gândeşte să se culce.

După ce studiază câtva timp încuietoarea complicată a unuia din dulapuri, îl deschide şi scoate dintr-însul o mantie lungă, neagră, care ajunge până la pământ şi o pălărie cu borurile largi, pe care şi-o înfundă pe cap.

Se apropie apoi de oglindă şi-şi smulge frumoasa barbă albă… şi iată că apare o figură proaspăt rasă, cu trăsături aspre, aproape respingătoare.

După aceea ciudatul prinţ începe să dea la o parte covorul persan din mijlocul odăii. Apasă pe un buton din apropierea patului şi se aude un uruit subteran. Podeaua începe să se mişte şi apare o deschizătură destul de mare, pentru a îngădui trecerea unui om.

Din buzunarul mantiei prinţul scoate o lămpiţă electrică, o aprinde şi coboară în adâncime, pe o scară de frânghie. După ce capul dispare de la marginea deschizăturii, se aude din nou uruitul subteran şi trapa se închide la loc, iar covorul se aşază de la sine cum a fost. Dacă cineva ar fi pătruns acum în

dormitorul acesta, i-ar fi fost cu neputinţă să stabilească în ce mod a dispărut prinţul.

La lumina lanternei oarbe, castelanul coboară încet în adâncime. În jurul lui sunt numai pereţi umezi, probabil zidurile interioare ale unui turn. Fără-ndoială că înainte cu sute de ani se afla aici una din acele închisori tainice, în care prizonierii erau lăsaţi în jos, cu ajutorul unui lanţ.

Prinţul coboară din ce în ce mai adânc, până ce atinge teren sub picioare. Apoi se-ndreaptă spre un loc anumit şi apasă pe o piatră mare din zid. Minunea se-ntâmplă şi de data asta: piatra se roteşte încetişor, în jurul unei axe nevăzute. Se iveşte o deschizătură întunecoasă, în interiorul căreia se afundă castelanul. Apoi piatra se închide la loc.

Prinţul Bentivoglio se află acum într-o încăpere îngustă, ai cărei pereţi sunt formaţi din stânci. Pământul e de asemenea pietros şi coboară. Luminându-şi drumul cu lanterna, el păşeşte înainte şi deodată se aud glasuri apropiate.

Prinţul clatină din cap şi se caţără pe o ultimă stâncă; prin deschizătura de sus a acesteia, pătrunde o lumină roşie. Ajuns la această deschizătură, el îşi aruncă privirea într-o peşteră de stâncă, de proporţii vaste.

Într-o parte a peşterii arde un foc mare, deasupra căruia atârnă un cazan, din care se ridică aburi; după cât se pare se prepară punci în cazanul acesta.

Aşezaţi pe pături în jurul focului, stau zece indivizi în portul luntraşilor de pe ţărmul mării din Monte Carlo. Stau cu paharele de metal în mână şi din când în când unul din ei le umple, scoţând lichidul cu o lingură mare, din cazanul de pe foc.

Râsete şi glume răsună din partea luminată de flacăra roşie.

De-odată, un fluierat ascuţit spintecă aerul. Ca prin minune râsetele încetează şi toţi sar în picioare.

— A venit stăpânul! îşi şoptesc unul altuia.

Şi imediat apare din spatele stâncii silueta misteriosului prinţ. Se apropie de foc şi rămâne locului, luminat de flăcări.

— Ce s-a întâmplat nou? întreabă el, cu glas rece.

Unul din luntraşi ia cuvântul:
— Nimic de seamă, stăpâne. Trei dintr-ai noştri sunt încă afară şi aşteaptă să vadă dacă iahtul bogătaşului american vine de la Marsilia. Dacă aflăm în mod sigur că e vreo pradă de preţ, atunci putem pune mâna pe el.
Prinţul dă din cap doar. De sub mantie scoate o pungă cu bani.
— Împărţiţi între voi, băieţi! spune el şi dă drumul pungii la pământ.
Indivizii se năpustesc asupra ei şi în câteva clipe împărţeala e făcută.
Apoi prinţul îşi dă capul pe spate şi spune cu voce tremurătoare:
— Vă aduc o noutate destul de interesantă: Masca-Roşie este în Monte Carlo.
O clipă se pare că oamenii din jurul focului încremenesc. Uită şi de bani şi de punciul din pahare.
Prinţul observă câtva timp efectul vorbelor sale, apoi spune:
— Cred că nu vă este frică!
Luntraşul care vorbise înainte răspunde:
— Frică nu ne este, dar ştim cu toţii că Mască-Roşie pedepseşte cu moartea orice trădare.
— Ce vreţi să spuneţi cu asta? întreabă prinţul.
Indivizii privesc cu sfială la dânsul. Dar niciunul nu răspunde şi atunci prinţul ia din nou cuvântul.
— Vă gândiţi, desigur, că aţi devenit trădători faţă de acest om şi de aceea tremuraţi acum, când aţi aflat că a reapărut? Îl mai consideraţi şi acum ca supraom? E de ajuns un singur glonte sau o lovitură de pumnal, ca să se prăbuşească şi el, ca oricare altul. Cum de-a ajuns la Monte Carlo, nu ştiu. Dar un lucru e sigur: m-a recunoscut şi ne putem aştepta la o vizită din partea lui.
Din nou se face tăcere.
— Ce este de făcut, stăpâne? întreabă în cele din urmă unul din indivizi. Masca-Roşie e unit cu dracul şi aduce la îndeplinire fapte la care altul nici nu cutează să se gândească.

Când i-am scăpat noi atunci şi l-am dat pe mâna poliţiei, nimeni n-ar fi putut crede că va izbuti să fie iar liber, şi cu toate astea a făcut-o. Ca un vrăjitor a zburat prin acoperişul temniţei.

Prinţul izbucneşte într-un hohot de râs înciudat.

— Dacă poliţia pariziană n-ar fi avut paznici aşa de idioţi şi dacă acoperişul ar fi fost păzit mai bine, e sigur că Masca-Roşie n-ar fi izbutit să dispară pe coş. Aşa însă, l-a scăpat din mână şi nouă nu ne-a rămas alta de făcut decât s-o ştergem în grabă, distrugând orice urmă. Şi asta până azi, când iată-l că se iveşte din nou şi pentru noi se pune chestia: luptă în taină până-n pânzele albe.

Prinţul se aşază pe o piatră lângă foc şi începe să-şi expună planul pe care-l făurise. Indivizii din jur îi sorb fiecare cuvânt căci ei ştiu bine că ceasul lor din urmă a sunat, dacă vor cădea în mâna Măştii-Roşii.

— M-aţi înţeles? întreabă Bentivoglio.

— Da, stăpâne, răspund câteva glasuri.

— Restul camarazilor vor fi instruiţi mâine noaptea, când vor veni aici, spune prinţul. Toate operaţiunile trebuie să fie suspendate pentru moment. În castelul meu de sus mă consider deocamdată în siguranţă şi sub vălul nopţii vom încerca să facem nevătămător pe Masca-Roşie.

De-abia sfârşi cuvintele acestea şi dintr-o gaură a stâncii se auzi un sunet prelung. Părea ca o sirenă de vapor.

— Au sosit camarazii, dar semnalul are o semnificaţie cu totul deosebită! spune prinţul.

Se ridică repede şi porneşte prin peştera spaţioasă, urmat de toţi oamenii. Unul din ei are în mână o lanternă. Tot grupul dispare printre stânci.

Înc-o dată, de data asta foarte aproape, se aude sunetul ca de sirenă. Prinţul răspunde printr-un şuierat ascuţit.

Iată-l ajuns într-un loc unde pare să fie intrarea spre altă peşteră. Dar privind mai bine observi că pereţii de stâncă sunt colţuroşi şi pornesc în adâncime. De jos se aude zgomotul apei care se izbeşte de stânci. Prinţul se apleacă peste margine şi strigă în jos:

— Cine-i acolo?

Răspunsul din adâncime de-abia se poate auzi. Dar prinţul se-ntoarce imediat spre oamenii lui şi le dă o poruncă.

Cu iuţeală surprinzătoare sunt coborâte două bârne în adâncimea prăpăstioasă. E o instalaţie ingenioasă, care funcţionează de minune.

— Tom a adus ceva în barca lui şi trebuie tras sus, spune prinţul.

Bârnele sunt bine fixate şi la capetele lor e o macara de fier. La o comandă lanţurile zornăie în adâncime.

— Opriţi! strigă prinţul.

Jos într-un cazan de apă de formă ciudată, care se află în interiorul stâncilor, se găseşte o barcă şi 3 bărbaţi într-însa. Pe scânduri se vede întinsă o femeie. Apa-i curge şiroaie de pe rochie. Ochii-i sunt închişi. Părul blond atârnă în şuviţe lungi în jurul chipului ca de ceară.

— Drace! exclamă prinţul fără voie. Pe cine aţi pescuit voi?

Cei trei bărbaţi de jos fixează lanţurile de nişte cârlige ale bărcii şi la o comandă, aceasta e ridicată cu pasageri cu tot.

Prinţul îşi îndreaptă lumina lanternei în jos, apoi se dă înapoi, speriat. Cu iuţeala fulgerului închide oblonaşele lanternei.

— Stingeţi lumina, acoperiţi felinarul! se aude o comandă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimeni să nu se mişte. Se petrece ceva în peştera de dedesubt.

De-abia sfârşi de vorbit şi se aud câteva împuşcături. Ecoul lor răsună prelung în grotă, apoi totul reintră în linişte.

Prinţul face din nou lumină cu lanterna.

— Primejdia a trecut, spune el cu o mutră întunecată. Aţi fost urmăriţi şi, după cât se pare, până la intrarea grotei, despre a cărei existenţă nu ştie nimeni alţii decât noi. Ăia trebuie să fi căpătat vreo bănuială şi au tras la întâmplare în deschizătură. Aţi avut noroc c-aţi scăpat la timp. Acum să vedem ce-aţi adus cu voi!

Luminează cu lanterna făptura culcată în barcă.

— Cine e fata asta?

Unul din luntraşi răspunde:
— Am oprit afară ca să-l aşteptăm pe american, stăpâne. Cam acum vreo jumătate de ceas, am auzit în imediata noastră apropiere un ţipăt răsunător. În acelaşi timp, am văzut o făptură prăbuşindu-se în apă. Sus pe marginea ţărmului, stătea o a doua persoană, şi dânsa a fost probabil aceea care a vrut să-i facă de petrecanie fetei. Noi am mai rămas câtva timp în umbră, până am văzut dispărând persoana de pe mal apoi am vâslit pe sub stânci şi Patter a tras pe necunoscută în barcă. Apoi am pornit mai departe. După cât s-arată, fata nu e moartă, ci numai leşinată. Cine ştie la ce ne poate fi de folos individa, căci vila din care venea pare să fie locuită de străini bogaţi.
În vreme ce barcagiul îşi făcea raportul, prinţul privise cu atenţie fata.
— Scoateţi-o afară şi duceţi-o la foc spune el apoi.
Oamenii se supuseră.
— Înainte de toate, continuă Bentivoglio, trebuie să ştim dacă mai trăieşte şi cine a zvârlit-o în mare. De-abia după asta voi lua o hotărâre.
În peşteră focul ardea încă şi oamenii ciudatului prinţ se puseră pe lucru să readucă în simţiri pe fata leşinată. Şi sforţările lor fură încununate de succes. Chipul palid tresare şi un suspin uşor îi scăpă de pe buze.
Cu un gest, prinţul îi îndepărtează pe oameni.
— Linişte, niciunul să nu mai vorbească! spune el cu ton poruncitor. Fata îşi vine în simţire şi vorbeşte.
Îşi apleacă urechea şi o ţine lipită de gura ei, ascultând cu mare atenţie. La-nceput nu se aud decât sunete slabe, nearticulate. De-odată, însă prinţul Bentivoglio se cutremură. Trăsăturile îi sunt încordate.
— Hector… Vino-mi în ajutor… Ei mă târăsc şi vor să mă omoare! Ajutor!… Ajutor! Masca-Roşie este stăpânul şi iubitul meu. Fie-vă frică de răzbunarea lui!
Prinţul se ridică brusc şi în ochii lui luceşte o văpaie.
— Tom şi Pierre, luaţi fata în primire şi urmaţi-mă în castel.
Porunca e adusă imediat la îndeplinire. Când ajunseră în

dormitor – pe aceeaşi cale pe care venise prinţul – Bentivoglio face un semn mut oamenilor săi. Apoi deschide unul din dulapurile din perete şi în fundul acestuia se arată o uşă secretă. Prin aceasta ajungi mai întâi într-un gang îngust, fără nicio fereastră, apoi într-o odăiţă, în care se află un pat şi câteva mobile. În partea de sus a unuia din pereţi e o fereastră. Dar trebuie multă măiestrie s-ajungi până acolo, căci niciuna din mobile nu e atât de înaltă.

— Aşezaţi fata în pat. Şi cu asta, treaba voastră e gata. La noapte rămâneţi la castel şi mâine vă reluaţi locuinţele în oraş.

Deschide uşa şi cei doi indivizi coboară scara ce duce în curtea castelului. Acolo, în spatele grajdurilor, sunt câteva încăperi, care servesc şi pentru dormit.

Prinţul se întoarce în dormitor şi izbucneşte într-un râs triumfător.

— Orice s-ar spune, dar a fost o noapte fericită. Amanta lui Hector Rammont a picat în mâinile mele! Acum îl am şi pe dânsul şi nu mă mai tem de el.

Intră din nou în dulap, deschide uşa secretă şi se-ndreaptă spre odăiţă.

Lăsase înainte aici lanterna oarbă, a cărei lumină umple încăperea. În clipa în care intră o vede pe Alice stând ridicată în pat. Privirile ei se îndreaptă cu spaimă spre uşă.

Prinţul închide uşa în urma sa şi cu braţele încrucişate se apropie de frumoasa prizonieră.

— Ce s-a întâmplat cu mine? unde mă aflu? murmură Alice.

— În castelul prinţului Bentivoglio, stimată duduie, răspunde ciudatul personaj. Dacă nu mă înşel am plăcerea de a vorbi cu tovarăşa lui Mască-Roşie? Va depinde numai de domnul acesta misterios, în ce raporturi vom sta în viitor unul faţă de altul.

Apoi deschide din nou uşa şi cu un râs uşor se face nevăzut. Biata Alice rămâne înmărmurită.

Capitolul 78 – Vechea lui iubită

După scena pe care o avusese cu servitorul său, Hector Rammont se aruncă pe pat. Tot soiul de gânduri îi treceau prin minte. Alice a fugit – de bunăvoie sau silită, – asta-i indiferent în momentul de faţă.

Regele criminalilor îşi spune că trebuie să afle ce s-a petrecut aici, şi pentru asta are la dispoziţie întreaga sa organizaţie secretă.

Odaia de culcare a Demonului e învăluită în lumină roşie. Totul e liniştit în jur. Omul acesta, pe care călăul îl aşteaptă de multă vreme, se simte atât de sigur, încât închide ochii pentru a aduna noi forţe, de care va avea nevoie în ziua următoare.

Şi în vreme ce stă întins pe pat, îmbrăcat, visează despre noua sa cunoştinţă, prinţul Bentivoglio. Un zâmbet ciudat îi flutură pe buze; murmură:

— Ne-am mai întâlnit noi cândva, prietene vechi, şi mâine voi şti cine se ascunde sub masca ta. Cred că va fi o mică surpriză.

Întoarce capul spre perete şi adoarme.

Uşa dinspre terasă se închide încetişor. Uitase s-o încuie. Un picior de femeie calcă uşurel pe covorul camerei învecinate, apoi mânerul uşii de legătură e apăsat în jos şi în prag se iveşte Aranka. Ochii ei întunecaţi, plini de văpaie, se aţintesc asupra omului care doarme.

El e îmbrăcat într-o haină elegantă, figura îi e complet liniştită şi pare că visează frumos.

Pieptul plin al Arankăi se zbate să se spargă. După atâta vreme se află, în sfârşit, iarăşi în faţa iubitului de odinioară. Ea cunoaşte mânia lui Rammont şi ştie bine că viaţa îi este în pericol, dacă el se trezeşte acum. Dar nu-i pasă de asta, căci îşi dă seama că-l iubeşte prea mult, cu toate că el căutase s-o îndepărteze din calea lui. Şi acum vrea să-i recâştige inima.

În casa aceasta pare să se fi petrecut ceva în noaptea asta. Niciun paznic nu se află pe acolo. Poarta dinspre stradă era deschisă.

Respirând greu, ea se-ndreaptă spre patul pe care doarme Rammont. L-ar putea ucide, căci pe o măsuţă se află un pumnal ascuţit… Dar cu totul alte gânduri îi năpădesc mintea.

Se apleacă asupra bărbatului frumos şi ochii ei îi ard faţa. Şopteşte încetişor numele lui. El nu aude şi trăsăturile rămân nemişcate. Atunci femeia pătimaşă vorbeşte din ce în ce mai tare, până când un ţipăt sălbatic îi scapă de pe buze:

— Hector! Am venit la tine. Nu pot trăi fără iubirea ta!

Regele criminalilor sare-n sus. Nicio urmă de tulburare nu se arătă pe chipul său, căci omul acesta ştie să-şi stăpânească nervii ca nimeni altul. Mâna lui se înfige în gâtul frumoasei femei care căzuse în genunchi în faţa sa.

— Aranka! scrâşneşte el printre dinţi. Tu aici, femeie demonică? Lovitura de pumnal pe care ţi-am dat-o nu te-a răpus?

Îşi îndreaptă ochii spre măsuţă şi cu mâna dreapta apucă lama strălucitoare.

Femeia îi întinde gâtul alb.

— Ucide-mă Hector! strigă ea cu patimă nestăpânită. Înfige pumnalul pe care-l ţii în mână, dar caută de data aceasta un loc mai bun, pentru ca lovitura să nu mai dea greş. Aş fi putut să te omor, dacă te-aş fi urât, căci viaţa ta era în mâinile mele. Dar mai bine vreau să fiu eu ucisă de tine.

Masca-Roşie îşi lasă mâna-n jos şi apucă braţul Arankăi. O ridică de jos şi o aruncă pe un fotoliu.

— Răspunde! îi cere el, cu glas poruncitor. De unde vii şi ce plan drăcesc ai făurit iarăşi?

— Îţi voi spune totul, Hector, dar spune-mi numai un singur cuvânt de iubire…

Ca fulgerul, Rammont îşi dă seama de ce se-ntâmplase.

— Tu eşti amestecată în uneltirea asta, femeie blestemată! scrâşneşte el. Ai îndepărtat-o cu mâna ta pe Alice şi acum nădăjduieşti să-i poţi lua locul. Dar vei suferi o mare dezamăgire. Suntem numai noi doi în camera aceasta şi vie n-ai s-o părăseşti.

— Eu n-am nimic de-a face cu fata aceea blondă, pe care am blestemat-o de mii de ori, de când m-a alungat din inima

ta! răspunde Aranka. Îţi jur pe tot ce vrei că numai întâmplarea a făcut să fiu iniţiată în tainele acestei nopţi. Îţi pot spune, însă, unde se află Alice şi de ce a dispărut de la tine.

— Să auzim!

— Fata asta te trădează; e amanta unui om al cărui nume îl cunoşti, desigur.

— Minţi! răcneşte Rammont.

— Îţi pot da dovezi. George Vallières, nepotul prefectului de poliţie din Paris, e acela care a răpit-o pe iubita ta în noaptea asta, ducând-o în vila Francesco, unde locuieşte.

Rammont se ridică repede şi înainte ca Aranka să-şi poată da seama ce vrea să facă, se simte apucată de mâna lui. Vede lama ascuţită lucindu-i pe dinaintea ochilor şi îndreptându-se spre inima ei.

— Mărturiseşte că minţi, sau s-a terminat cu viaţa ta! gâfâie Masca-Roşie.

— Nu, nu mint! rosteşte ea cu glas înăbuşit. George Vallières este amantul Alicei şi o ţine ascunsă în vila sa. Eu însămi i-am ţinut tovărăşie, venind împreună de la Paris. Noaptea asta m-a îndepărtat din casă, dar am intrat la bănuială şi m-am înapoiat. Şi astfel am observat totul. Şi acum Hector mai află ceva: Ochi-de-Pisică e şi dânsul în Monte Carlo.

El lasă în jos mâna, ca paralizată. Încetişor, cu mişcări mecanice, pune pumnalul pe masă.

— Da, aşa este, continuă Aranka. Cel mai vajnic duşman al tău, noul Sherlock Holmes, e în plină activitate, pentru a pune mâna pe tine.

Hector Rammont se lasă într-un fotoliu.

— Spune ce ştii despre dânsul! porunceşte el. L-am văzut cu ochii mei la Paris, înecându-se în apa neagră a unui canal. Nu, nu se poate!

În cuvinte repezi, ea povesteşte ceea ce ştie despre detectiv. Trece sub tăcere totul, însă, ce-ar putea fi în defavoarea sa. Şi aşa se face că Masca-Roşie nu află că dânsa a aruncat-o în mare pe Alice. Dimpotrivă, ea îi spune că fata

se află în vila lui Vallières.

Câteva clipe, Demonul roşu priveşte gânditor în pământ.

Liniştit şi cu sânge rece îşi făureşte planul. În cele din urmă îşi înalţă capul şi spune:

— Bine, Aranka! Te voi crede şi de data asta. Lecţia pe care ţi-am dat-o atunci ai meritat-o din plin. Nu mai căuta să mă trădezi, căci ştii prea bine ce te aşteaptă.

Fata se ridică din fotoliu şi se apropie de dânsul.

— Şi nu-i aşa, Hector, că mă vei ţine iar pe lângă tine! şopteşte ea cu glas moale. Fata blondă e pierdută pentru tine, căci nu te vei lua la luptă cu George Vallières.

— O voi ucide, dacă am dovada infidelităţii sale.

Aranka zâmbeşte. De munca aceasta l-a scutit. Poate că mâine, la momentul potrivit, îi va destăinui ce a făcut. Deocamdată trebuie să păstreze tăcere asupra acestui punct.

— Aştept cuvântul tău! i se adresează ea cu voce imploratoare şi se prăbuşeşte pe covor, lângă el.

— Să plecăm de-aici, unde Ochi-de-Pisică şi-a dat drumul copoilor săi, urmează ea. La Londra sau peste ocean te aşteaptă noi succese, Hector, şi în mine vei avea o tovarăşă cum nu se află a doua pe acest pământ.

Îşi lipi capul de dânsul, căutând să-l cuprindă cu braţele.

Chipul lui Rammont rămase complet netulburat, se ridică fără să-i pese de fata care stătea în genunchi pe covor. Cu sprâncenele încruntate, umblă în sus şi în jos prin odaie.

— La ce te gândeşti Hector? îl întreabă femeia.

— Spuneai că vrei să-mi fii credincioasă până la moarte, Aranka, murmură el. Repetă cuvintele acestea!

Frumoasa femeie îi face pe plac. Ea nu bănuieşte ce plan nou făureşte creierul lui.

— Bine! spune el doar. În cazul acesta mă vei părăsi imediat şi te vei pune pe treabă. Cer o dovadă de credinţa ta. Îţi dau timp până mâine noapte să rezolvi chestiunea. Dacă nu vei izbuti, nu mai avem nimic comun unul cu altul.

— Mă alungi de aici, Hector? întreabă Aranka, înfiorându-se. De ce să nu rămân la tine în noaptea asta? De când aştept ceasul acesta fericit! Orice mi-ai cere, eu sunt a ta, chiar de-

ar trebui să păşesc peste cadavre. Dar nu mă alunga tocmai acum de lângă tine.

Masca-Roşie rămâne neclintit:

— Ascultă ce am să-ţi spun, Aranka! În apropiere de Cap d'Aggio se află aşa-numitul castel maur. Proprietarul lui este prinţul Bentivoglio. L-ai văzut vreodată pe omul acela?

Ca nişte vârfuri de pumnal ochii lui se înfig în ai Arankăi, dar dânsa susţine privirea fără să tresară măcar.

— Aud pentru întâia oară numele acesta şi nu l-am întâlnit niciodată pe purtătorul lui.

Rammont continuă:

— Doresc să aflu în mod absolut precis cine este prinţul acesta şi care e numele său adevărat, căci îl consider drept un înşelător, cu care m-am încrucişat de-acum cândva, în drumul meu. Precum ţi-am spus, ai timp până mâine seară. Înainte de a se face ziuă voi părăsi hotelul acesta, mutându-mă, sub nume fals, în vreun hotel mic. Şi apoi n-au decât să-l caute pe ducele Marlier. Cu asta sper să pot încurca şi socotelile lui Ochi-de-Pisică, dacă, într-adevăr, a înviat din morţi. Mâine la ora opt seara voi merge la oficiul poştal de lângă cazinou şi voi cere să mi se predea o scrisoare sosită pe numele „Aranka”. Într-însa sper să găsesc lămuriri asupra prinţului Bentivoglio. Şi acum ştii ce ai de făcut.

Aranka îl priveşte uimită.

— Cum să fac, în timpul acesta scurt, cunoştinţa prinţului Bentivoglio, pe care nu l-am văzut încă niciodată. Îmi dai o însărcinare care nu se poate duce la îndeplinire, Hector.

— Treaba ta, răspunde el, rece. Şi acum te rog să nu mă mai reţii! Timpul începe să devină preţios.

Arată spre uşa care duce în vestibul şi vrea să se retragă. Cu un ţipăt înăbuşit, Aranka se repede la el, vrând să-l cuprindă cu braţele.

— Nu, nu, să nu pleci aşa de la mine, Hector! Nu-ţi mai aduci aminte ce-am însemnat eu pentru tine, înainte de a ne despărţi fata aceea cu părul blond? Vreau să fac tot ce-mi ceri, dar nu pretinde imposibilul. Mă voi pune la pândă pe stradă, mă voi roti prin cazinou în căutarea prinţului, îi voi

spiona castelul, dar pentru toate astea am nevoie de mai mult timp, decât îmi dai tu.

— Din clipa aceasta fiecare ceas este preţios, spune Masca-Roşie. Şi acum, am terminat! Nu mă mai reţine, te rog! Numai dacă izbuteşti să descoperi că prinţul Bentivoglio este într-adevăr acela pe care-l consider eu, vei deveni din nou amanta lui Hector Rammont.

O apucă de braţ şi o conduse afară pe terasă. Acolo îi dă drumul şi o împinge pe scări.

Fără să mai ţină seamă de implorările ei, îi întoarce spatele şi se înapoiază în vilă.

După un ceas părăseşte şi el casa, pe apă, după ce a încuiat totul în urma sa. Şi astfel, a scăpat deocamdată de urmăritorii săi.

Capitolul 79 – În castelul maur

Deasupra mării luceşte globul solar şi valuri de aur se zbat de stâncile din Monte Carlo.

În frunzişul copacilor dintre stânci, vântul dimineţii îşi cântă melodia armonioasă. Lumina dimineţii se revarsă peste acoperişurile de formă ciudată ale castelului maur.

Lângă poarta închisă zace nemişcată în praful drumului o femeie. Nimeni n-o observase până atunci, căci paznicul doarme încă.

Deodată se deschide o fereastră deasupra turnului şi paznicul scoate capul. I se păruse că cineva bătuse în poarta cea mare. Şi acum zăreşte făptura nemişcată de jos.

— Drace, ce-o mai fi şi asta? exclamă el.

Îşi pune repede haina şi ia legătura cu chei din perete. Coboară în grabă şi deschide, apoi se apleacă deasupra femeii.

După îmbrăcăminte, pare să facă parte dintr-o clasă mai bună. Părul desfăcut îi cade pe faţa palidă, care se vede numai pe jumătate, deoarece e întoarsă spre pământ.

În primul moment, paznicul îşi închipuie că femeia e

moartă. Dar deodată făptura se mişcă, deschide încetişor ochii şi un suspin adânc îi saltă pieptul. Cu ajutorul paznicului, se ridică în capul oaselor şi priveşte aiurită în jurul ei.

— Ce s-a întâmplat cu mine? murmură ea.

— Asta mă întreb şi eu, spune celălalt. Te-am văzut zăcând nemişcată la poarta castelului nostru şi am venit să-ţi dau o mână de ajutor.

— Îţi mulţumesc din inimă, spune necunoscuta.

Şi deodată pare să-şi aducă aminte de cele întâmplate, şi începe să plângă sfâşietor.

— De ce nu m-au lăsat să mor? murmură ea printre lacrimi. Am încheiat de-acum cu viaţa şi nu mai voiam să ştiu de nimic.

Paznicul, om simplu, se simte mişcat.

— Vino să te odihneşti în odaia mea, spune el. După ce te vei înzdrăveni puţin vei putea lua o hotărâre ce e de făcut.

Îi ajută să se ridice, dar femeia e atât de slabă încât se prăbuşeşte din nou, cu un strigăt de durere. Paznicului nu-i rămâne altceva de făcut decât să aducă un servitor, pentru ea s-o ridice pe străină.

Se-ntoarce imediat cu dânsul şi împreună o duc în odaie. Acolo îi dau să bea ceva întăritor, dar străina, în loc să-şi revină, e cuprinsă de călduri şi cade în delir.

— Trebuie să înştiinţăm pe stăpân, spune paznicul.

Spusese asta în şoaptă, şi niciunul din cei doi oameni nu observase că femeia le arunca o privire de triumf. Căci planul ei izbutise…

În vreme ce servitorul se îndepărtează să înştiinţeze pe prinţul Bentivoglio, paznicul se aşază pe un scaun, lângă patul „bolnavei”. Şi aceasta nu e alta decât Aranka, după cum vor fi priceput, desigur, cititorii.

Servitorul înştiinţase între timp pe stăpânul său, care se scoală foarte de dimineaţă, de obicei. Prinţul Bentivoglio părăseşte tocmai dormitorul, îmbrăcat cu o pijama de mătase. Barba albă îi cade pe piept şi o şapcă îi acoperă părul cărunt pe cap. Ascultă tăcut şi gânditor raportul servitorului.

În ochii săi luceşte o scânteie ciudată şi, după oarecare

chibzuială, spune:

— Bine, voi veni şi voi dispune cele necesare.

Servitorul se înclină adânc şi prinţul cheamă feciorul, care-i ajută la îmbrăcat. Apoi se-ndreaptă tacticos spre locuinţa portarului, unde se află femeia găsită afară. Aceasta fusese înştiinţată între timp că prinţul însuşi va veni s-o vadă.

În clipa când Bentivoglio intră în odaie, Aranka îşi lasă capul pe spate, închizând ochii. Ea ştie prea bine ce impresie face făptura ei asupra unui bărbat, când o vede stând astfel în faţa lui.

Prinţul rămâne înmărmurit în prag. Apoi îşi trece mâna peste frunte, ca şi cum lumina ce vine pe fereastră i-ar face rău.

Dar cauza era cu totul alta: recunoscuse imediat pe femeia care zăcea întinsă în pat: fusese cândva amanta omului cu mască roşie.

Se gândeşte o clipă dacă n-ar fi mai bine să se retragă. Dar imediat hotărăşte altfel. Probabil că-l părăsise demult pe regele criminalilor şi valurile vieţii o aruncaseră la Monte Carlo. Şi apoi, nu va recunoaşte în bărbatul cu barbă albă, pe vechiul ei tovarăş Jean Molitor.

Frumuseţea ei îl ispiteşte s-o ţină la dânsul. O poate pune sub supraveghere şi în castelul maur ea este în mâinile sale.

Se apropie de Aranka şi o priveşte cercetător. Invidiase întotdeauna pe Rammont că poseda pe femeia aceasta pătimaşă. Ar fi făcut totul, ca să devină dânsul amantul ei, dar în zadar.

Şi acum, după vreme îndelungată, şi cu totul pe neaşteptate, o întâmplare i-o aduce în braţe.

— Trebuie să fie a mea! îşi spune el în gând şi privirile sale înghit literalmente pe Aranka.

Apoi îşi dă seama că nu e singur cu femeia aceasta leşinată şi-şi reia figura serioasă, demnă.

— Aţi găsit-o afară, la poartă? se adresează el oamenilor. V-a spus cine este sau ce i s-a întâmplat?

— N-am prea putut scoate mult de la dânsa, Alteţă, răspunde paznicul.

Prinţul pare că luptă să ia o hotărâre, apoi spune:

— Să mai vină încă un om şi duceţi-o pe bolnavă sus, în apartamentul meu. Vreau să aştept până se va trezi, ca s-aud cine este şi cum a ajuns la poarta castelului.

Servitorul se-ndepărtează şi aduce la îndeplinire porunca stăpânului său. După câteva minute Aranka, pe jumătate leşinată încă, e aşezată într-un fotoliu şi braţele vânjoase ale oamenilor o duc spre castel.

Prinţul o pornise înainte şi deschide uşa unei încăperi. E un dormitor, în care se află un singur pat. Fereastra dă înspre mare şi uşa are zăvoare trainice.

Bănuitor încă, Bentivoglio urmăreşte toate trăsăturile de pe chipul aşa-zisei bolnave. Şopteşte câteva cuvinte cameristului şi după câteva minute acesta se întoarce însoţit de o tânără, destinată s-o îngrijească de Aranka.

Fata, un soi de cameristă, este fiica bătrânului paznic şi nu este deloc iniţiată în tainele prinţului. Prea inteligentă nici nu pare să fie.

Servitorii s-au retras la un semn al stăpânului.

— Rămâi puţin lângă bolnavă, spune prinţul către fată. Dacă se trezeşte şi întreabă ceva, dă-mi de ştire.

Apoi se-ndepărtează spre apartamentul său.

Tânăra cameristă se ocupă de zor de Aranka. Şi aceasta pare că-şi revină încetişor. În cele din urmă perfida femeie deschide ochii şi priveşte aiurită în jur. Cu voce înceată, întreabă pe îngrijitoarea sa ce s-a întâmplat cu dânsa. Fata nu-i poate spune decât ceea ce ştie, apoi părăseşte odaia, ducându-se să-l anunţe pe prinţ.

Cum se închise uşa în urma ei, Aranka sare din pat. În vârful picioarelor se-ndreaptă spre uşă şi încearcă s-o deschidă. Dar spre marile ei regret nu izbuteşte. Uşa e închisă pe dinafară.

Lipindu-şi urechea de tăblie, ascultă la zgomotele care se aud. I se pare că percepe un murmur, dar oricât se sileşte, nu poate deosebi niciun cuvânt.

— Prima parte a comediei mele a reuşit de minune, îşi spune ea. Sunt aproape sigură că am regăsit în prinţul acesta

o cunoştinţă veche. Nu-mi mai rămâne mult timp şi trebuie să aduc repede la îndeplinire ultima parte a însărcinării, căci Hector aşteaptă veşti de la mine.

De afară se aud paşi şi Aranka se aruncă cu iuţeala fulgerului pe pat.

Uşa se deschide şi prinţul Bentivoglio păşeşte pragul. În urma lui vine tânăra îngrijitoare. Cu un gest, el îi dă de înţeles să se retragă, căci vrea să rămână singur cu bolnava.

Încetişor se apropie de pat. Aranka îşi luă iarăşi înfăţişare suferindă şi ridică puţin capul, întâmpinând pe prinţ cu un zâmbet palid.

Bentivoglio trage un scaun lângă pat şi se aşază. Alesese locul în aşa fel încât să stea în umbră, în vreme ce lumina cade din plin asupra chipului Arankăi.

Cu voce gravă, el începe:

— După cum am auzit, doamnă, fata pe care v-am pus-o la dispoziţie v-a comunicat de acum unde vă aflaţi. Oamenii mei v-au găsit în zori în faţa porţii castelului. După cum văd, vă este mai bine, nu-i aşa? Dacă doriţi, totuşi, un medic, cu regret trebuie să vă spun că nu vi-l pot procura aici. În schimb, vă pun la dispoziţie trăsura mea, cu care puteţi pleca în oraş, unde se găsesc destui medici. Nu îngădui niciunui străin să intre în castelul meu şi numai cu dumneavoastră am făcut o excepţie.

Cuvintele acestea sună ciudat. Dar Aranka nu e prea mirată. Îşi îndreaptă ochii-i negri asupra prinţului şi răspunde:

— Vă sunt cât se poate de recunoscătoare, Alteţă. N-am nevoie de medic. Mă simt iarăşi în puteri şi dacă îmi îngăduiţi să mă odihnesc câteva ceasuri voi fi destul de întărită ca să-mi pot urma drumul.

Prinţul dădu din cap.

— Castelul meu vă stă la dispoziţie, doamnă. Dar nu vreţi să-mi povestiţi ceva despre împrejurările care v-au adus la nenorocirea întâmplată?

Aranka se aşteptase demult la această întrebare. Ştia de-acum ce avea să-i îndruge castelanului, căci planul ei era făcut demult, chiar înainte de a fi venit aici.

Cu voce înceată, apoi din ce în ce mai pătimaşă, începu să vorbească despre o chestie de inimă, căreia-i căzuse victimă.

Cunoscuse cândva un bărbat, pe care-l părăsise din cauză că era o fire brutală. Demult nu mai auzise de el, şi valurile vieţii o aduseră acum la Monte Carlo.

În noaptea trecută, se întâlnise aici cu iubitul de odinioară şi o ceartă se iscă între dânşii. Deoarece ea refuză să-l urmeze, el o târî cu forţa spre o trăsură şi plecă cu dânsa. După o luptă disperată, izbuti să se smulgă din braţele lui şi să deschidă portiera trăsurii. Fără să ţină seamă de primejdie, sări afară şi începu să alerge ca o nebună. Bărbatul opri trăsura şi se luă după ea, care ajunsese pe ţărmul mării.

Se ascunse printre stânci, dar după câtva timp bărbatul izbuti să dea de dânsa şi goana începu din nou. În cele din urmă, el se văzu nevoit să renunţe la urmărire şi ea, zdrobită, se târî cum putu până la poarta castelului, pe care-l zări printre stânci, unde leşină.

Prinţul Bentivoglio n-o întrerupe cu niciun cuvânt. Nu ştie dacă să dea sau nu crezare cuvintelor ei, dar e hotărât să nu dea drumul deocamdată acestei femei frumoase şi pătimaşe.

— Nu vrei să-mi spui numele fostului dumitale iubit? întreabă el, devenind ceva mai familiar cu dânsa.

— Scutiţi-mă de răspunsul acesta, Alteţă. Vă implor! Numai numele acestui om şi mă face să mă cutremur. De îndată ce mă vor ajuta picioarele voi pleca de aici, şi nu voi mai fi o povară pentru dumneavoastră. Voi rămâne necontenit recunoscătoare salvatorului meu.

— Şi dumneata cum te numeşti, dacă-mi este îngăduită întrebarea?

— Numiţi-mă Aranka, răspunde femeia.

În ochii căruntului prinţ se aprinde o flacără de pasiune. O recunoscuse de-acum în odaia portarului şi acum dobândise siguranţa desăvârşită. El, însă, nu fusese recunoscut de ea şi se hotărăşte să mai joace un timp rolul prinţului, până va fi sigur de tot.

— Dispune cum vrei de mine, Aranka, spune el şi-i apucă mâna, pe care o acoperă cu sărutări pătimaşe, care nu prea

se potrivesc cu înfăţişarea lui venerabilă. Dacă doreşti să vină camerista, pui în funcţiune soneria. Tot ce-ţi doreşte inima, îţi stă la dispoziţie.

Aranka răspunde cu un zâmbet fermecător, apoi zice:

— Doresc numai puţină linişte, Alteţă, altminteri nu cer nimic deocamdată. După ce voi fi dormit puţin, o voi chema pe cameristă.

Prinţul Bentivoglio se ridică de pe scaun. Ar fi dorit s-o cuprindă în braţe pe această femeie plină de foc şi s-o ducă în dormitorul său, dar era destul de inteligent ca să se stăpânească deocamdată. Depune o ultimă sărutare pe mâna ei, o învăluie într-o privire caldă, apoi părăseşte încăperea.

Fiorul pe care i-l strecurase în trup Aranka, îl face să uite de orice precauţie, şi astfel nu mai trage nici zăvorul, care ar face-o prizonieră pe frumoasa femeie. Aceasta se uită după el cu un zâmbet ciudat. Apoi se ridică iar din pat şi se-ndreaptă spre uşă. Acolo îşi dă seama îndată că aceasta rămăsese descuiată.

Soarta pare să-i fie favorabilă. Descoperă imediat zăvorul mic de partea cealaltă a uşii şi vâră în deschizătură o aşchie, în aşa fel ca să facă cu neputinţă funcţionarea lui. Apoi închide uşa la loc şi începe să-şi potrivească părul, în oglinda care se afla în odaie.

Îşi admiră trupul bine făcut, chipul atrăgător şi murmură cu un zâmbet de triumf:

— Aş vrea să văd dacă bunul prinţ nu-mi cade în mreje!

Mai aşteaptă un sfert de oră, apoi se-ndreaptă spre uşă. Ca o pisică se furişează în încăperea alăturată şi simţul ei de copoi îi îngăduie să descopere îndată în ce odaie se află prinţul.

Luase deja hotărârea. E vorba să joace o carte primejdioasă. Apasă încetişor pe mânerul uşii apropiate şi priveşte în interiorul camerei. E dormitorul prinţului.

Priveşte cercetător în jur şi acordă o deosebită atenţie dulapurilor mari care stau de-a lungul pereţilor. Uşa unuia este întredeschisă. Fără cel mai mic zgomot, ea ajunge lângă dulap şi priveşte... În fund se vede o uşă secretă, pe care

prinţul o lăsase deschisă. Aranka poate vedea un gang slab luminat, care duce, desigur, într-un loc ascuns. Fără să stea mult pe gânduri, intră în dulap şi nu-i vine greu să descopere mecanismul. Ştie precis unde trebuie să apese cu mâna, pentru a deschide uşa. Şi în vreme ce ascultă cu auzul încordat, aude zgomotul unei uşi închizându-se. Prinţul pare că se-ntoarce.

Cu agilitate de pisică, Aranka părăseşte dulapul, ascunzându-se sub draperiile patului, de unde poate vedea tot ce se petrece în odaie.

După câteva clipe, capul alb al prinţului apare în deschizătura neagră. Apasă pe un buton şi uşa se închide. Apoi sare cu uşurinţă din dulap închizând şi uşa acestuia. Cheia rămâne în broască.

Aranka se uită cercetător la chipul lui şi constată că are o expresie întunecată. „Are pe cineva închis acolo”, îşi spune ea. „Voi da şi de rostul acestei taine”.

Dar de unde să-i dea ei în gând că „cel închis” e chiar fata aceea cu părul blond, căreia-i jurase răzbunare încă de mult!

Urmăreşte pe prinţ, care se îndreaptă spre camera alăturată. Deoarece se ştie singur şi neobservat păşeşte ca un tânăr şi nimic într-însul nu aminteşte de ţinuta prinţului venerabil.

În sinea ei, Aranka e nespus de mulţumită de descoperirile pe care le făcuse. Acum nu mai e necesar să şovăie şi poate merge mai departe.

Un zgomot din odaia alăturată, îi trădează că prinţul îşi trăsese un scaun. Ea se apropie, în vârful picioarelor, de uşă şi cu atenţie deosebită dă în lături draperiile de catifea. O odaie de lucru, elegant mobilată, îi apare în faţă.

Totul trădează bogăţie. Cele mai rare obiecte de artă sunt adunate aici şi un observator oarecare ar rămâne uimit de risipa aceasta.

Dar Aranka bănuieşte cum stau lucrurile. Tot ce se află aici ca obiecte de preţ, provine din furturi. Caracteristicele lor ar trăda îndată pe castelan şi acesta e şi motivul pentru care nu îngăduie vizite străine.

În faţa unui birou sculptat, prinţul stă cu spatele spre uşă. Aranka îl vede de-odată cum îşi duce mâinile la cap şi o clipă mai târziu, peruca o scoasă. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu barba, şi acum se aflǎ amândouă pe birou.

În fotoliul greu şade de data aceasta un bărbat tânăr, ca de vreo treizeci de ani, cu părul negru tuns scurt şi figura rasă. Numai sprâncenele albe, pe care nu le poate scoate atât de uşor, probabil, mai amintesc de venerabilul prinţ Bentivoglio.

El se lasă cu spatele în fotoliu şi începe să râdă cu hohote. Pare să fie mulţumit de sine.

Acum stă şi chibzuieşte cum să facă s-o apropie de dânsul pe Aranka, fără ca să-i îngăduie să-i descopere tainele. Nu va părăsi ea castelul până nu va fi fost amanta lui! Se gândeşte că cel mai nimerit lucru ar fi s-o ţină la el. Mai curând sau mai târziu, tot va trebui ea să descopere că amantul ei nu e prinţul Bentivoglio, ci Jean Molitor, supranumit „Jean Marsiliezul”.

Şi în vreme ce se gândeşte la toate astea, Aranka se apropie încetişor de el. Iat-o ajunsă în spatele fotoliului şi întinzând mâinile… Jean Molitor nu bănuieşte încă nimic.

— E frumoasă… murmură el… şi va trebui să fie a mea, cu orice…

Se întrerupe brusc, căci două mâini moi îl acoperă ochii. O înjurătură îi scapă de pe buze, căci surpriza îl înmărmurise.

— Cei asta? izbucneşte el în cele din urmă. Cine-şi îngăduie astfel de prostii?

În aceeaşi clipă îl cuprinde o groază nebuna, căci îşi aduce aminte că-şi scosese peruca şi barba.

Cu o smucitură puternică se ridică şi se uită furios la fiinţa din faţa sa.

Aranka îl priveşte radioasă, cu braţele încrucişate pe piept.

— Ce surpriză minunată! spune ea. Vă cer scuze de o mie de ori, Alteţă, că am uitat pentru o clipă respectul ce vi-l datorez. Aşadar tu eşti, Jeane?

Falsul prinţ strânge pumnii cu furie.

— Cum de-ai ajuns în camera asta, Aranka? izbucneşte el. Ca să tăgăduiesc, nu se mai poate acum, căci mi-ai văzut

chipul adevărat, dar va trebui să-mi lămureşti toate ce s-au întâmplat aici! Să nu-ţi închipui că mă vei putea înşela atât de lesne. Răspunde-mi, deci: înainte de a te introduce în castelul acesta, ştiai cine e proprietarul lui?

Aranka se aşază liniştită într-un fotoliu şi-şi întinde picioarele, în aşa fel ca „prinţul” să poată admira formele lor frumoase.

— Cum puteam să ştiu că Jean Molitor, fostul chelner de la „Grand Hotel de Paris” şi membru al „Bandei negre”, s-a transformat în prinţ Bentivoglio? răspunde ea, aţintindu-şi asupra lui privirea-i străpungătoare. Am fost urmărită, într-adevăr, şi, printr-o simplă întâmplare, am căzut în faţa portalului „castelului maur”. De-abia când eram întinsă în pat, şi venerabilul „prinţ” mă privea în chip atât de ciudat, s-a născut bănuiala în mine. Şi atunci am luat hotărârea să descopăr adevărul. Am cutezat şi, după cum vezi, iubitule, am câştigat jocul. Ştiu că am găsit acum la tine un cuib cald, cum se zice. Nu ne vom despărţi atât de repede. Sau poate eşti de altă părere, Jean?

O groază de gânduri trec prin creierul prinţului la auzul acestor cuvinte. Vede în faţa sa pe frumoasa femeie şi ştie prea bine că nu trebuie decât să întindă mâinile pentru a o cuceri, dar ceva îl opreşte cu toate astea. Pe când era amanta lui Hectar Rammont şi el căuta să şi-o apropie, ea îl evita cu tot dinadinsul şi oricât se silea s-o cucerească, tot degeaba era. Şi acum… i se arunca de bunăvoie în braţe. Asta însemna ceva…

Dintr-un salt, el e lângă dânsa şi-i cuprinde gâtul alb. Ea se uită ţintă la chipul lui palid şi zadarnic încearcă să se elibereze.

— Mărturiseşte, gâfâie el, că mai eşti încă iubita lui Hector Rammont şi că dânsul te-a trimis aici să spionezi! Ai jucat o comedie în faţa mea, da, asta e!

Aranka îl priveşte fără teamă. E prea sigură de frumuseţea ei şi ştie că bărbatul acesta i se va supune în cele din urmă, oricât de furios părea acum.

— Omoară-mă, dacă crezi cumva că vreau să te trădez!

izbucneşte ea. Frumoasă dovadă de prietenie din partea ta, Jean! Pe vremuri credeam că mă iubeşti niţeluş, şi nu lipsea mult să plec de lângă Hector, ca să vin la tine. De ce nu s-a întâmplat asta, ştii tu mai bine. Ai dispărut ca prin farmec, şi odată cu tine o ceată întreagă de membri ai bandei noastre.

— Nu vorbi despre asta! scrâşneşte marsiliezul. Jură-mi că nu mai ai nicio legătură cu Hector Rammont şi că el nu bănuieşte prezenţa ta la castel.

Îi desprinde mâinile de după gât şi se dă înapoi. Aranka îşi dă seama că repurtează o nouă victorie.

— Îţi jur, Jean! răspunde ea, fără niciun scrupul.

— Vrei într-adevăr să rămâi la mine, Aranka?

— Da, vreau, Jean, spune ea, întinzându-i mâna.

Jean Molilor e cuprins de un gând nou:

— Nu cred încă tot ce-ai spus. Ştiu că Rammont se află în Monte Carlo.

— Asta am aflat-o şi eu, răspunde Aranka, netulburată.

— Te-ai întâlnit cu el în noaptea trecută?

— Da, cu Masca-Roşie.

Molitor se apropie de dânsa şi o apucă de braţ.

— De ce nu mi-ai spus asta imediat, Aranka?

— Voiam să trec sub tăcere faptul până voi fi aflat ce-i cu prinţul Bentivoglio.

— Ştii cumva ce are de gând să întreprindă la Monte Carlo?

— Nu. Ţi-am spus doar că ne-am întâlnit întâmplător şi el m-a luat cu forţa. Dar am aflat cel puţin unde domiciliază.

— Ştii unde locuieşte? întreabă prinţul şi ochii îi se holbează.

— Am auzit că a închiriat vila „Dorado” şi trăieşte sub numele ducelui de Marlier.

Jean chibzuieşte o clipă, apoi spune pe ton poruncitor:

— Cer de la tine o ultimă dovadă, că nu eşti unealta Demonului roşu. Hector Rammont mi-a jurat moartea, aşa o ştii bine. Până în ziua de azi am izbutit să scap de sub urmărirea lui. La cazinou am stat faţă în faţă şi eu am descoperit insigna vechii Asociaţii, la lanţul ceasornicului său, şi cu prilejul acesta am făcut constatarea că şi dânsul mă

bănuieşte.

— Şi ce pretinzi de la mine? îl întrerupe Aranka.

— Aşează-te la biroul de colo şi scrie ceea ce îţi voi dicta.

Perfida femeie se supune fără să rostească niciun cuvânt. Cu condeiul în mână în faţa hârtiei albe, ea rămâne în aşteptare. Cu chipul întunecat „prinţul” începe să se plimbe prin odaie. Se opreşte o clipă şi dictează:

„Către poliţia din Monte Carlo!

În vila «Dorado» s-a stabilit de curând Ducele de Marlier. Acesta nu e nimeni altul, decât criminalul cunoscut în lumea întreagă sub numele de «Masca-Roşie», căpetenia «Bandei negre».

— Ai terminat? întreabă falsul prinţ.

— Da.

— Împătureşte hârtia, pune-o în plic, şi scrie pe el adresa poliţiei.

Fără să-i tremure mâna, Aranka îndeplineşte şi asta, apoi înmânează scrisoarea lui Jean Molitor.

— Pot face mai mult pentru tine, pentru a-ţi dovedi că-l urăsc pe omul acela şi voi fi nespus de mulţumită când îl voi şti pierdut!

— Îţi mulţumesc, Aranka. De-abia acum sunt încredinţat că vei rămâne cu mine şi pot spune pe drept cuvânt, că ne aşteaptă zile fericite.

Vâră scrisoarea în buzunar şi o ia pe Aranka în braţe. Ea nu se împotriveşte nicio clipă şi se lasă pradă mângâierilor lui pătimaşe.

Scrisoarea avea următorul conţinut:

„În vila «Dorado» s-a stabilit fostul chelner Jean Molitor, căpetenia unei cunoscute bande internaţionale; el poartă numele ducelui de Marlier şi tovarăşii săi îl numesc «Jean Marsiliezul».”

Fireşte că Aranka risca, în timpul scrisului, ca „prinţul” să-i

privească peste umăr şi să descopere trădarea. Dar ea juca întotdeauna cu cărţi primejdioase şi de aceea şi câştiga de obicei.

Acum „prinţul” pare să nu mai aibă nicio bănuială. O copleşeşte cu mângâieri şi de-abia după ce Aranka îl roagă să se retragă, părăseşte încăperea, ducându-se să predea scrisoarea unui servitor, care urma s-o expedieze.

Şi imediat ce-l văzu plecat, Aranka se aşează iar la birou şi aşterne câteva rânduri pe o foaie de hârtie. O îndoaie apoi şi, punând-o în plic, scrie adresa:

„Aranka
Poste restante
Monte Carlo, Cazinou”.

Conţinutul glăsuieşte, astfel:

„Sunt în „castelul maur”. E Jean Molitor. Evită vila „Dorado”, Jean ţi-a dat de urmă. Exact la ora douăsprezece la stânca dinspre turnul răsăritean al castelului. Semnul lumină roşie”.

Preocuparea principală a Arankăi este să poată expedia scrisoarea aceasta. Îşi pune din nou încrederea în steaua-i norocoasă şi izbuteşte să prindă jos pe scară pe servitorul care pleacă în oraş să expedieze scrisoarea falsului prinţ.

— Fă-mi te rog serviciul şi pune plicul acesta la cutie, i se adresează ea. Îţi voi fi veşnic recunoscătoare.

Tânărul, care nu face parte din rândurile celor iniţiaţi, rămâne o clipă uimit în faţa frumoasei femei, pe care n-o cunoaşte încă.

— Să întreb întâi pe Alteţa sa, dacă…

— Sunt ţinută aici prizonieră, îl întrerupe Aranka, imploratoare. Ai milă şi salvează-mă!

Şi fără să-i lase vreme să se dumirească, ea îşi lipeşte buzele de ale lui şi depune pe ele o sărutare fierbinte.

Ameţit el coboară scara, împleticindu-se şi iese. Rafinata femeie triumfase.

Capitolul 80 – Taina peşterii din stâncă

George Vallières e foarte neliniştit de când Ochi-de-Pisică îl părăsise. Alice i-a fost „suflată”, şi anume de femeia aceea depravată, Aranka. De lucrul acesta e absolut convins când constată că dânsa a dispărut de la hotelul unde o plasase.

În vreme ce detectivul lua o serie de măsuri secrete, pentru a pune mâna în primul rând pe Masca-Roşie şi apoi să se ocupe de Alice, George Vallières se îndoieşte de succes. El stă singur în odaia sa, cu ochii aţintiţi în gol. Deodată se ridică de pe scaun şi deschide fereastra. Liniştea din casă devine apăsătoare. Din noapte i se pare că aude glasul Alicei, care strigă ajutor.

— Trebuie s-o găsesc şi s-o salvez! îşi spune el, în prada unei agitaţii grozave. Tatăl ei nu o poate găsi, de aceea voi face eu încercarea.

George Vallières ştie că întreprinderea aceasta este curat nebunească, dar hotărârea sa devine din ce în ce mai fermă. O clipă chibzuieşte dacă să-l ia şi pe servitor, dar apoi clatină capul cu energie.

— Nu; dacă va fi să-mi pierd viaţa, cel puţin nu târăsc şi pe altul după mine în prăpastie.

Scoate din dulap o mantie uşoară, vâră în buzunar un revolver încărcat şi-şi înfundă pe cap o pălărie, care-i umbreşte faţa. Apoi părăseşte vila, încuind uşile în urma sa.

Coboară treptele de piatră ale parcului şi se apropie de ţărm, unde e legată barca. Se urcă într-însa şi începe să vâslească.

Marea e pustie la ora aceasta. După câtva timp ajunge în labirintul stâncilor. Coteşte după una din ele şi în lumina lunii apar turnurile cu forme ciudate ale „castelului maur”. Încă un sfert de oră şi va fi la intrarea peşterii.

Vâsleşte din toate puterile şi peste puţin zăreşte stânca îngustă, pe lângă care dispăruse barca misterioasă a răpitorilor Alicei.

Dar ce să fie obiectul acela de culoare închisă, care pluteşte pe mare, înaintând vertiginos? Instinctiv, George se

ascunde în umbra uneia din stâncile care îşi înalţă creştetele din adâncuri.

Un fluierat strident trece prin aer. Vallières ştie acum despre ce-i vorba. E un vaporaş al poliţiei, care se apropie cu viteză. Din fericire, stâncile aruncă umbre şi tânărul francez se simte sigur în barca sa.

Plin de interes el urmăreşte manevra vaporaşului. Deodată aude glasuri de pe puntea acestuia. Să-i fi observat oare barca? Încă o clipă şi... o lumină puternică ţâşneşte de pe vaporaş, învăluind stâncile negre şi luminându-le ca ziua.

— Colo e o barcă! strigă unul şi George recunoaşte glasul lui Ochi-de-Pisică.

Să-i răspundă, pentru a-i da de veste că-i el? Nu, nu va face asta. Un val îl ridică şi-l aruncă mai aproape de stânci. În felul acesta e ascuns din nou de privirile celorlalţi. Se află acum doar la câţiva paşi de intrarea din stâncă. Vede cum apa ţâşneşte dintr-însa şi cade înapoi de sus. Pare să fie o văgăună neagră dedesubt. Cu toate astea, George nu şovăie o clipă. Vâslind cu putere, împinge barca direct spre intrare şi, în clipa când se simte ridicat de un val, răsună strigătul detectivului prin acustic:

— Predă-te, trebuie să stabilim cine eşti!

Din cauza vâjâitului apei, tânărul francez nu pricepe decât jumătate din fraza celuilalt. Barca sa alunecă de acum pe deschizătură şi două împuşcături pornite de pe vaporaşul poliţienesc ricoşează de stânci.

Hartenberg, sprijinit de parapetul vasului poliţienesc, urmăreşte cu atenţia încordată mişcările bărcii şi dă din cap, apoi se adresează poliţistului de lângă el:

— Nu ştiu ce să cred, domnule comisar. Aş putea pune rămăşag că omul din barcă e un cunoscut al meu şi întreprinde o acţiune nespus de primejdioasă în clipa aceasta. Dacă am avea la îndemână o barcă, m-aş lua îndată după el pe deschizătura din stâncă. A fost o greşeală din partea oamenilor dumneavoastră că au tras două focuri; cine ştie dacă nu l-au rănit pe omul nostru!

— Îmi pare rău, domnule, răspunde poliţistul, dar individul

părea foarte suspect, după cum veţi admite şi dumneavoastră Chiar dumneavoastră spuneaţi că printre stâncile acelea se află, probabil, ascunzătoarea unor bandiţi primejdioşi. Nu ne putem apropia mai mult, căci e pericol să eşuăm. Ce-i de făcut?

Ochi-de-Pisică nu-şi ia privirea de la intrarea din stâncă.

— N-avem nicio barcă la îndemână şi înainte de a putea face rost de una de pe ţărm, ar fi prea târziu, spune el. Să ne-ntoarcem, domnule comisar. La vila prietenului meu voi afla cum stau lucrurile.

Vaporaşul întoarse şi se-ndreptă spre Monte Carlo.

. . . .

Ce se făcuse între timp George Vallières!

Barca lui fu târâtă cu putere în peştera întunecoasă. Vru să se folosească de lopeţi, pentru a nu fi răsturnat, dar constată cu spaimă că una din ele se pierduse.

O beznă adâncă îl învălui câtva timp. Apoi se simţi ridicat, se izbi de un perete de piatră şi porni vertiginos în adâncime. Barca se roti de câteva ori ca o sfârlează şi George se crezu pierdut, dar peste câteva clipe se mai linişti.

Se afla într-o peşteră de stâncă, ai cărei pereţi se-nălţau drepţi ca lumânarea. Tavanul era sfârtecat şi pietre colţuroase atârnau de el. Apa ţâşnea în sus de-a lungul pereţilor, apoi şiroia îndărăt în jos.

Toate acestea nu le-ar fi putut observa Vallières, dacă luna nu şi-ar fi trimis razele pe deschizătura de sus.

Dar după cât s-arăta, nu era pe-aici niciun punct de teren solid, pe care să poată pune piciorul. Cu ochii larg deschişi tânărul priveşte în jur. Cu lopata ce-i rămăsese luptă din greu să ţină barca în echilibru, căci apa îl aruncă în toate părţile.

Încotro au dispărut misterioşii bărbaţi cu nefericita Alice? Şi-au găsit oare moartea în cazanul acesta fioros? Vallières dă din cap cu energie. Nu poate şi nici nu vrea să se gândească la deznodământul acesta. E ceva misterios aici şi el trebuie să dea de rostul lucrului.

La lumina lunii ce pătrunde de sus, observă mai multe

scobituri în stâncă, ce par potrivite pentru o ascunzătoare. Totuşi, George nu-şi dă seama cum se poate ajunge sus de aici, deoarece pereţii sunt drepţi ca lumânarea.

De-odată începe să strige, rostind de câteva ori numele Alicei şi pereţii redau ecoul. Îşi ciuleşte urechile, dar niciun glas omenesc nu-i răspunde.

— Trebuie să urc pentru a-mi da seama dacă un cumva peştera se continuă acolo, îşi spune el.

Caută un punct de sprijin şi i se pare c-a descoperit câteva ieşituri de stâncă, cu ajutorul cărora să se poată ridica. Întreprinderea este primejdioasă, căci va trebui să-şi lase barca în părăsire, îndată ce va fi pus piciorul pe marginea ei. Şi atunci va fi singur în luptă cu apa.

Dar asta nu-l mai înspăimântă. Sau izbuteşte să se caţere pe perete şi ajunge sus, sau se prăbuşeşte în adâncime şi se îneacă.

Pusese totul pe o carte. Apa în jurul lui începe să clocotească. Barca e smucită cu o violenţă fantastică. După câteva clipe ajunge la locul unde şi-a pus în gând s-o părăsească.

Se apucă cu mâinile de piatra umedă şi încearcă să se ţină bine. Dar în clipa următoare îşi pierde echilibrul, barca de sub dânsul e târâtă de curent, iar el însuşi cade în apă.

E pierdut dacă nu izbuteşte să se caţere pe stânci. Un trosnet în spatele lui, îi dă de veste că barca s-a sfărâmat de stâncă. Cu sforţări disperate, nenorocitul izbuteşte să iasă din apă şi să se caţere pe perete până la jumătatea acestuia. Pe o piatră ieşită în afară se odihneşte câteva clipe, apoi începe să urce din nou.

Cu respiraţia tăiată, cu mâinile însângerate izbuteşte să urce vreo doi metri. E o muncă supraomenească. Dar n-are încotro, căci sub dânsul pândeşte moartea sigură.

Vallières întinde mâna dreaptă şi-şi face vânt pe o ultimă piatră, care-i oferă un sprijin. Dar acolo rămâne atârnat. Mai sus nu poate înainta, căci peretele e neted, fără niciun punct de care să se poată ţine. De jos apa ţâşneşte până la el, împroşcându-l cu stropi grei. Se simte sfârşit de puteri, dar

instinctul vital e încă destul de puternic şi adunându-şi forţele izbuteşte să scoată un ţipăt de ajutor, pe care ecoul îl împrăştie în văgăună.

Dar apoi s-a sfârşit cu el şi cade mototol pe pietrele umede. Mâinile şi picioarele îi atârnă în adâncime şi, dacă nu-i vine un ajutor imediat, e pierdut.

Deodată, pe crăpătura de sus pătrunde o rază galbenă de lumină, care se amestecă cu acea a lunii.

Un vlăjgan cu umeri largi, cu înfăţişare ursuză, se apropie cu băgare de seamă de marginea deschizăturii.

— La dracu, ce s-a întâmplat colo jos! mormăie el, împingând lanterna înainte. Nu ştiu nimic de vreun transport care trebuie să sosească la noapte. Stăpânul a aranjat doar ca s-avem repaus timp de două săptămâni.

Îşi îndreaptă privirea în jos şi descoperă trupul lui George Vallières, care atârnă în aer.

— Ei! exclamă dânsul. Cine-o mai fi şi ăsta? După îmbrăcăminte nu s-arată să fie dintr-ai noştri. Mort nu pare, căci morţii nu strigă. Cum dracu, poate ajunge un om în gaura asta!

În clipa aceasta zăreşte o parte din barca sfărâmată, care pluteşte pe apă. Clatină capul cu înţeles şi aleargă îndărăt în peştera cea mare, unde se află camarazii săi, în jurul focului. Le comunică pe scurt descoperirea făcută şi toţi sar în sus, căci aşa ceva nu se mai întâmplase până atunci.

— Ce facem cu individul? întreabă unul care merge înainte cu lanterna.

Un tovarăş de-al lui, acelaşi care părea să fie omul de încredere al stăpânului, răspunde:

— Trebuie să-l aducem sus şi să vedem ce-i cu dânsul. Se prea poate că poliţia a pus vreun copoi pe urmele noastre.

Oamenii se înarmează cu ştăngi şi funii şi pornesc pe gang în direcţia peşterii cu apă. Unul din ei îşi petrece o funie pe după subţiori şi coboară de-a lungul peretelui, ţinut de mâinile vânjoase ale camarazilor săi.

— N-ai folosit nimic, fiul meu, murmură el. În peşteră nu ajunge nimeni, am purtat noi grijă de asta.

Iată-l ajuns lângă Vallières şi face un semn camarazilor de sus. Apoi, cu mâna sigură încarcă pe spate pe bietul francez şi strigă:

— Trageţi!

Ordinul se execută imediat.

Între timp, George Vallières îşi pierduse cunoştinţa cu desăvârşire. Şase mâini îl înhaţă şi-l trag peste marginea stâncii. Salvatorul său ia lanterna şi-i luminează chipul:

— Priviţi-i mutra, băieţi! E vreunul printre voi care-l cunoaşte?

Toţi clatină capul.

— Nu l-am văzut niciodată. Nu-i de-ai noştri, asta-i sigur!

— Atunci luaţi-l în primire. Să-l ducem sus şi să aşteptăm până îşi vine în fire.

George Vallières e aşezat pe nişte paie în apropierea focului şi unul din bandiţi îi toarnă câteva picături de coniac în gură. Alcoolul îşi face efectul, căci figura leşinatului tresare. Tom îi ţine lanterna în faţă şi aşteaptă liniştit.

Tânărul îşi revine cu încetul. Dinţii îi clănţăne cu putere din cauza frigului şi privirea i se roteşte speriată în jur. Se vede într-o peşteră mare şi asta îi readuce memoria.

Gândul că se află într-un loc misterios, nădejdea că Alice s-ar găsi aici, îl fac să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Vă mulţumesc că m-aţi salvat! izbuteşte el să îngâne. Spuneţi-mi unde mă aflu.

Indivizii nu se aşteptaseră la întrebarea asta şi se privesc tăcuţi unul pe altul. În cele din urmă Tom răspunde:

— Te-am găsit atârnat pe o stâncă deasupra apei şi te-am tras sus. În primul rând vrem să ştim cum ai ajuns în peşteră? Dar nu care cumva să încerci să ne îndrugi vreo poveste, căci nu suntem noi dintr-ăia pe care să-i poţi duce cu fofârlica.

Din tonul cu care individul rostise aceste cuvinte, George îşi dă seama că trebuie să fie cu ochii în patru. Ştie că va putea afla ceva despre Alice, dacă se va pricepe să fie diplomat.

Indivizii se dau deoparte şi şoptesc între dânşii. Parcă se sfătuiesc ce au de făcut. După mutrele unora din ei, Vallières îşi dă seama, că nu prea au gânduri bune cu dânsul. Şi atunci

începe să chibzuiască ce e de făcut. Cel mai nimerit lucru ar fi să se prefacă mai slab decât e în realitate, în felul acesta va putea prinde un cuvânt sau două, care să-l ducă pe urmele Alicei.

Privirile-i rătăcesc prin peşteră, căutând să descopere vreun loc unde ar fi putut fi ascunsă biata fată. Dar focul e prea slab ca să lumineze tot spaţiul.

Un fior îi străbate trupul: dacă nenorocita şi-ar fi găsit, totuşi, sfârşitul? Sau poate că indivizii aceştia cu mutre bestiale au târât-o aici şi şi-au bătut joc de ea?

Bandiţii priveau ameninţător spre locul unde se afla Vallières. După cât se vede, Tom are mai multă simpatie pentru el, decât ceilalţi.

Deodată, Vallières aude o înjurătură înăbuşită. Privind spre locul unde se adunaseră bandiţii l-a sfat, vede pe unul din ei culcat la pământ de pumnul lui Tom. Probabil că individul se împotrivise cu ceva şefului, şi şi-a luat răsplata.

Enervat, Tom vorbeşte ceva mai tare, în aşa fel că George îl poate auzi.

— Îl vom lăsa în pace pe omul acesta, până ce stăpânul va hotărî asupra lui. Celui dintâi care se va împotrivi ordinului meu, îi crăp capul. Luaţi aminte ce v-am spus!

Apoi se întoarse şi porni spre foc. Se uită cu atenţie la George, care închise din nou ochii, prefăcându-se leşinat.

După câtva timp Tom se lasă în genunchi şi-l scutură pe Vallières. Acesta deschide cu greu ochii, ca şi cum s-ar trezi din leşin.

— Sunt obosit şi slab! murmură el, cu vocea de-abia înţeleasă. Lăsaţi-mă să mă mai odihnesc niţeluş…

Tom clatină capul cu energie.

— Vino-ţi în fire, omule! se răsteşte el. Vrem să ştim odată cine eşti şi cum ai ajuns în peştera de jos. Noi suntem oameni care nu prea primim cu dragă inimă musafiri în casa noastră.

Capitolul 81 – Printre bandiţi

În acest timp, George Vallières îşi făurise un plan. Se ridică puţin în culcuş şi ceru să i se mai dea o înghiţitură de coniac. Focul îl încălzeşte şi-i usucă îmbrăcămintea.

Începe să vorbească încet şi toţi indivizii se apropie, împreună cu acela pe care Tom îl doborâse cu un pumn. Părea să fi uitat incidentul.

Tom se aşază pe un butoiaş gol. Îşi sprijină bărbia în palme şi ascultă cu atenţie povestirea parizianului. Ceilalţi se sprijină de pereţi şi rămân tăcuţi.

Povestea despre aventura-i nocturnă ce le-o îndrugă, e complet inventată, dar se fereşte să-i lase pe bandiţi să întrevadă aceasta. Îşi spune numele adevărat şi afirmă că a venit din Paris ca să petreacă la Monte Carlo şi să joace la cazinou. Cu prilejul acesta cunoscuse o tânără femeie, foarte frumoasă, pe care o urmărea neobosit de câteva zile. Servitorul său iscodise că dânsa locuieşte într-o vilă de pe ţărmul mării. Numele femeii nu-l cunoaşte încă, şi în noaptea trecută se urcase într-o barcă împreună cu un prieten, pornind-o de-a lungul ţărmului ca să examineze parcul ce aparţine vilei. Şi cu prilejul acesta au avut o aventura ciudată. Plutind cu barca pe apă, văzură deodată o femeie sărind în mare de pe o stâncă, tocmai în locul unde se afla vila necunoscutei. Înainte de a putea ajunge lângă dânsa, pentru a o salva, se apropie altă barcă şi o luă la bord pe nenorocită.

Deoarece presupunea că e vorba de femeia pe care o îndrăgise, hotărî să se ia după barcă. Era greu, însă, şi cu toate sforţările depuse, n-o putură ajunge.

Prietenul cu care fusese împreună în barcă era o fire bănuitoare şi cam impulsivă. El strigase după salvatorii femeii şi neprimind niciun răspuns, trăsese cu revolverul. Dar nici asta n-a ajutat.

Îndoindu-şi sforţările, vâsliră spre barcă şi deodată văzură că aceasta dispare într-o crăpătură de stâncă. Înciudat, prietenul său mai trase câteva focuri, apoi se înapoiară la Monte Carlo.

Acolo se despărţiră, dar el, George Vallières, nu se putea sustrage gândului că femeia visurilor sale era ameninţată de vreo primejdie. De aceea, luă hotărârea disperată să pornească singur în cercetare, căutând să pătrundă în intrarea aceea din stâncă, pe unde dispăruse barca misterioasă.

De-abia ajunse cu barca sa în cazanul de apă şi valurile o izbiră de ţărm, făcând-o praf. În clipa aceasta nu se mai gândi decât la propria sa viaţă şi instinctul îl făcu să se agaţe de nişte ieşituri de stâncă. Apoi îl părăsiră puterile şi nu mai ştie se petrecu cu dânsul.

Aceasta era povestea iscodită de Vallières.

Tom clătină capul, şi părea convins că tânărul nu-i minţise.

— Ai noroc, băiete – zise el – că nu ne-ai îndrugat vreun basm, căci altminteri am fi făcut-o scurtă de tot cu tine. Bazinul de apă din care te-am tras afară e destul de adânc şi când zvârlim pe vreunul într-însul îşi poate face rugăciunea din urmă.

George nu răspunde. Banditii mormăie între dânşii.

Deodată Tom întreabă din nou:

— Ai ceva bani la tine? În cazul acesta, ar putea exista o scăpare, Te-am putea aduce la suprafaţă şi atunci vei putea mulţumi lui Dumnezeu c-ai scăpat ieftin.

— Nu prea am luat mulţi bani cu mine când am părăsit vila, răspunde parizianul. Dar fireşte că vă voi răsplăti cum se cuvine dacă mă veţi scoate de aici. Dar mai mult decât de mine, mă-ngrijesc de soarta bietei fete care mi-a câştigat inima. Vă ofer o sumă mare de bani, dacă-mi spuneţi cine a luat-o pe necunoscuta aceea şi ce s-a făcut cu dânsa.

Tom se ridică de pe butoiul pe care se aşezase, face un semn tovarăşilor săi şi se retrage cu ei în umbra unei stânci.

Oricât s-ar sili George să prindă ceva, nu poate auzi niciun cuvânt.

— Ce-i de făcut? se adresează Tom tovarăşilor săi. Unde se află fata, ştiţi cu toţii. Dar de trădat, nu putem trăda taina asta. Numai stăpânul are drepturi asupra ei. Sunteţi de părere să-l aducem la suprafaţă încă în noaptea asta? Unul din voi ar

putea merge cu dânsul să încaseze răsplata.

— Dar ce va spune stăpânul? întreabă altul.

Tom înalţă din umeri.

— Ne-a interzis să-l deranjăm în timpul nopţii, dacă nu e ceva important la mijloc. Poate să mai coboare în noaptea asta la noi, dar pân-acum nu ştiu nimic. În ultimul timp stăm cu mâinile în sân, căci fantoma Măştii-Roşii a apărut în Monte Carlo. Ştiţi cu toţii ce ne aşteaptă dacă se întâmplă cumva să cădem în mâinile acestui demon. De aceea aţi face bine să vă împrăştiaţi ca guzganii.

Bandiţii se-ntunecă la faţă, şi se vede bine că sunt cuprinşi de teamă. După multă discuţie cad la-nţelegere să-l mai ţină acolo pe George Vallières şi s-aştepte până va veni stăpânul. Dacă acesta va-ntârzia prea mult, Tom se va pune în legătură cu el.

Se-ntorc apoi cu toţii la foc. Vallières rămâne nemişcat în culcuşul său şi se întreabă cu înfrigurare ce se va întâmpla cu el.

— Până una-alta vei rămâne aici, răspunde Tom scurt. Restul îl vei afla la timp. În ce priveşte barca pe care-ai văzut-o, n-ai decât să crezi ce pofteşti despre ea. Dacă tânăra pe care spui c-ai văzut-o a fost sau nu în barcă, dacă e moartă sau trăieşte, ăsta e secretul nostru. Nu căuta să afli mai mult, căci tot nu vei izbândi. Hei, Pierre, pune mâna să-l ducem pe domnişor într-unul din saloanele noastre. Acolo va putea dormi cât pofteşte.

Pierre păşi spre foc, altul se apropie cu lanterna aprinsă. Doi oameni iau în primire pe George şi-l duc prin peşteră.

Omul cu lanternă deschide o uşă de lemn, mascată de o stâncă. Îndărătul ei se află o încăpere în care se vede un culcuş de paie şi câteva paturi. Aşază pe francez pe paie şi se depărtează.

— Acum ai tot timpul să te odihneşti, îi spune Tom şi iese după ceilalţi doi.

Vallières cade pe spate şi rămâne nemişcat. Aude uşa închizându-se şi paşii indivizilor îndepărtându-se. În jurul lui e noapte adâncă.

După câteva clipe se ridică repede din culcuş. Slăbiciunea sa era mascată, ca să-i înşele pe ceilalţi, căci îşi dăduse repede seama că are de-a face cu o şleahtă de ticăloşi.

Pe întuneric George caută să dea de uşă şi cum o găseşte, încearcă s-o deschidă. Uşa are o crăpătură şi tânărul izbuteşte să-şi strecoare mâna prin ea şi apoi să tragă zăvorul pus pe dinafară. Probabil că bandiţii îl credeau prea slab ca să se gândească c-ar putea întreprinde ceva în scopul de a se salva.

Îşi pipăie hainele care se uscaseră între timp; numai pălăria şi-o pierduse. Armă nu are, căci o pierduse, sau i-o luaseră bandiţii.

Cu băgare de seamă împinge uşa şi se strecoară printre stâncile care se-ngrămădesc una-n alta. Ajuns după colţ, zăreşte în depărtare focul din peşteră. Indivizii s-au aşezat din nou în jurul lui. Se acoperă cu păturile şi se-ntind pe paie.

Câtva timp contemplă priveliştea şi chibzuieşte ce-i de făcut.

E mai mult decât convins că Alice se află prin apropiere. Poate că mai sunt şi alte încăperi, la fel cu aceea în care fusese adus el.

George numără persoanele aşezate în jurul focului, Lângă fiecare din ele se află câte o puşcă, încărcată desigur. Privind cu atenţie, descoperă şi pe Tom. Acesta nu doarme încă, spre deosebire de camarazii săi. Se aşezase din nou pe butoiaş şi privea spre foc.

George ar vrea să pornească în recunoaştere prin peşteră, căci nădăjduieşte să poată descoperi închisoarea în care se află Alice. Dar silueta cu umeri largi a lui Tom îl ţine-n loc. Cel mai uşor zgomot îl va face atent pe bandit şi atunci totul va îi pierdut.

Dar situaţia în care se află e insuportabilă. George vrea să se înapoieze în celula lui şi să se trântească pe paie rămânând în aşteptare, când aude deodată o lovitură scurtă în piatră, urmată de alte trei la intervale regulate.

Bandiţii încep să se agite în somn. Primul se ridică Tom. Apoi îi trezeşte pe ceilalţi şi toţi sar în sus.

Tânărul parizian se lipeşte de zidul de piatră, aţintindu-şi privirile asupra focului. Şi atunci se vede apărând din întuneric o făptură fantomatică, un bărbat cu barbă lungă, albă. O mantie îi atârnă pe umeri şi o pălărie mare îi umbreşte chipul.

Unde întâlnise dânsul capul acesta? Ah! În cazinoul din Monte Carlo, la masa de joc.

Dar e cu neputinţă! De unde şi până unde ajunsese aici prinţul acela? Căci aşa se intitulase.

Acum George e cu atât mai curios să afle ce se petrece pe aici, chiar dacă şi-ar pune viaţa în joc. Trebuie să se furişeze în apropierea acestei persoane misterioase, spre a auzi ce spune bandiţilor.

Peştera e luminată numai în jurul focului. Restul zace în umbră. George se lipeşte de pereţi şi caută un drum care să-l aducă în apropierea focului, fără să fie observat.

Cu sforţări neînchipuite izbuteşte să se caţere sus, căutând să nu facă niciun zgomot care l-ar putea trăda. În cele din urmă, ajunge pe o piatră, de unde nu-l poate zări nimeni. Se apropie cu băgare de seamă de peretele luminat de foc şi se lasă pe burtă. Din locul acesta îi poate vedea pe toţi, dar cei de jos nu-l pot zări.

Bărbatul cu barba albă se aşază lângă foc, pe un culcuş de mai multe covoare, plimbându-şi privirile de la unul la altul.

— Sunteţi surprinşi probabil că am venit atât de pe neaşteptate? începe prinţul Bentivoglio. Îmi pot însă lesne închipui că vestea apariţiei omului cu mască roşie v-a înspăimântat. Când mă uit la voi, văd groaza zugrăvită pe chipurile voastre. S-a întâmplat aşa precum m-am aşteptat şi de aceea mă vedeţi aici. Vă temeţi cu toţii de răzbunarea acestui diavol. Aşa e, sau nu?

O tăcere adâncă se aşterne de jur-împrejur şi asta spune îndeajuns „prinţului”. Numai Tom cutează să vorbească după un timp.

— Ştii, desigur, stăpâne, cum s-au petrecut lucrurile atunci, la Paris. Am trecut în lagărul dumitale şi l-am crezut pe Masca-Roşie dispărut pentru veşnicie. Mai târziu am găsit

mijloacele să ne facem nevăzuţi şi niciunul din noi nu-şi închipuia să se mai întâlnească vreodată cu Masca-Roşie. Dar iată-l că apare pe negândite şi primim din partea dumitale ordinul să ne împrăştiem pentru câteva zile, ca fostul conducător să nu dea de noi. Oamenii mei de aici nu se prea tem de nimic, numai numele Măştii-Roşii îi face să tremure, căci noi ştim că nu ne putem aştepta la niciun fel de milă dacă s-ar întâmpla să cădem în mâinile aceluia pe care l-am trădat.

Prinţul Bentivoglio clatină capul, apoi izbucneşte în râs.

— Am venit aici ca să vă liniştesc. Desigur că nu ştiţi ce cărţi mi-au căzut în mână. Ascultaţi, deci: Fata pe care aţi salvat-o din apă şi aţi adus-o aici, nu este nimeni alta decât tovarăşa şi amanta lui Hector Rammont.

Bandiţii rămân ca împietriţi, apoi izbucnesc în strigăte de bucurie.

În ochii lui Tom se aprinde un fulger, apoi se adresează stăpânului:

— Dacă o avem în mână pe aceea care stă mai aproape decât oricine de Masca-Roşie, atunci nu trebuie să plece vie de aici.

Prinţul Bentivoglio înalţă capul şi priveşte dispreţuitor pe bandiţii care nu mai încetează cu gălăgia.

— Sunteţi nişte idioţi cu toţii, spune el tăios. Ce-am profita dacă vom ucide pe această fată, care ne-a picat în mână printr-o simplă întâmplare? Din primele ei cuvinte mi s-a dezvăluit taina şi atunci am ştiut că nu mai am a mă teme de fantoma Măştii-Roşii. O ţin ca ostatecă sus în castelul meu şi aş vrea să văd cine ar fi în stare să mi-o răpească. Orice s-ar întâmpla, fiinţa aceasta va rămâne o pavăză pentru mine şi voi, împotriva Demonului. Lăsaţi totul pe seama mea!

Indivizii îşi dau seama că planul şefului lor este cât se poate de bun şi se declară gata să asculte de dânsul.

— Când voi avea nevoie de voi, vă voi da de veste, urmează falsul prinţ. Deocamdată nu e nevoie să întreprindem ceva. Am mai făcut încă o captură, sus în castel. Să vă spun şi despre asta!

În câteva cuvinte le istoriseşte cum a pus mâna pe Aranka, fosta iubită a lui Hector Rammont.

— Nu va trece mult şi va bate ceasul din urmă al omului care ne-a înspăimântat pe toţi, o clipă! încheie prinţul Bentivoglio, cu glas triumfător.

Apoi scoate de sub mantie o pungă cu bani şi le aruncă oamenilor; aceştia se îngrămădesc în jurul lui Tom, care face împărţeala.

— Acum petreceţi aici jos, până va veni iar ziua în care veţi avea de lucru, mai spune Bentivoglio. Aveţi câteva butoaie cu vin şi tot ce vă mai trebuie. Dacă vom avea nevoie de serviciile voastre sus în castel, voi da semnalul pe care-l ştiţi. Noapte bună, băieţi!

Îşi strânge mantia care-i alunecase de pe umeri şi se îndreaptă tocmai spre locul deasupra căruia se află George Vallières, care-l priveşte cu atenţie.

Hotărârea tânărului parizian e nestrămutată. Trebuie să-l urmeze pe individul acesta, orice s-ar întâmpla.

În vreme ce bandiţii scot dintr-o ascunzătoare un butoiaş cu vin, prinţul Bentivoglio dispare în umbra unei stânci. George Vallières întinde capul şi ochii săi se fişează pe punctul pe unde se făcuse nevăzut şeful bandei.

Apoi îşi îndreaptă din nou privirile asupra şleahtei. Tom fluieră o dată scurt şi ceilalţi par să priceapă semnalul. Se îndepărtează toţi şi se întorc cu o cană mare şi pahare de metal. Apoi butoiaşul e deschis.

Tom se îndepărtase de foc şi făcu câţiva paşi înainte. George Vallières îşi dă seama că trebuie să lucreze imediat, căci altfel nu se va mai întâlni cu un asemenea moment prielnic. Dedesubtul lui, lângă o stâncă, vede câteva funii atârnate şi un ciocan de fier în apropiere. Aceste obiecte trebuie să le aducă la dânsul, căci îi vor face, desigur, servicii importante.

Cu băgare de seamă se lasă jos de pe stâncă. O umbră îl acoperă cu desăvârşire. Ca să nu se trădeze, trebuie să se lase cu burta la pământ. Ca un şarpe se târăşte pe după colţul unei stânci şi întinde mâna să apuce ciocanul. Şi izbuteşte:

arma aceasta de ocazie e în stăpânirea lui. E în stare cu ea să culce la pământ pe un eventual urmăritor. Mai urmează să pună mâna pe funii şi apoi se poate lua după Bentivoglio. Împotriva aşteptărilor, izbuteşte şi de data aceasta: e stăpân pe funii.

Bandiţii, în frunte eu Tom, sunt prea ocupaţi cu butoiaşul lor de vin, aşa că George izbuteşte să ajungă neobservat în spărtura de stâncă pe unde-l văzuse dispărând pe falsul prinţ. Un întuneric adânc domneşte acolo şi bietul tânăr e cuprins de teamă. Se-ngrozeşte la gândul că va rămâne în gaura aceasta şi toate sforţările sale vor fi fost zadarnice.

Deodată aude un zgomot ca de pietre, ce se rostogolesc. Apoi o rază albă de lumină se proiectează pe peretele de piatră. Pare să vie din adâncime, de undeva, şi graţie acestei lumini el vede drumul pe care trebuie să apuce: e un gang presărat eu stânci şi îngust de tot.

Tot mergând, zăreşte deodată silueta neagră a lui Bentivoglio. Acesta se află la vreo câţiva metri mai încolo, ţinând în mână o lanternă oarbă. Nici nu bănuieşte că e urmărit. Şi atunci îi trece lui George un gând prin creier.

Bandiţii din peşteră şi chiar Tom, rămăseseră atât de surprinşi de apariţia şefului lor, încât au uitat cu totul să-i aducă la cunoştinţă captura ce făcuseră. Şi aşa se făcea că „prinţul” se întorcea în castel, fără să fi aflat că un străin pătrunsese în peşteră.

Poate că Tom îşi va aminti curând de omisiunea aceasta şi va căuta să comunice şefului. Dar se mai poate să-şi ţină gura, când va face descoperirea că prizonierul a şters putina.

Un lucru e sigur: falsul prinţ n-avea cum să bănuie că e urmărit, căci se putea bizui pe oamenii săi.

— Ce-o fi făcând el acolo unde s-a oprit? se întrebă tânărul parizian.

Îşi trecuse funia pe braţ şi în mână ţinea ciocanul greu, urmărind cu multă atenţie ceea ce făcea Bentivoglio; spre nespusa-i uimire, observă mâna acestuia atingând un anumit loc şi împingând apoi piatra. Imediat aceasta începe să se rotească în jurul unei axe şi apare o deschizătură, destul de

largă ca să îngăduie trecerea unui om printr-însa.

— Aha! îşi spune George. Aflu din ce în ce mai multe din tainele acestui individ. Acum sunt aproape convins că o voi găsi pe Alice.

De-ar fi ştiut însă tânărul de câte piedici avea să se mai lovească în cale!...

Prinţul se apleacă puţin şi se furişează pe deschizătură. Piatra se roteşte, din nou şi se aşază la locul ei. George Vallières e învăluit iar de întuneric.

Dar şi-a întipărit bine drumul şi izbuteşte să ajungă la locul pe unde dispăruse falsul prinţ. După multe dibuieli găseşte piatra şi încearcă să pună în funcţiune mecanismul. Prea uşor nu este, dar în cele din urmă sforţările îi sunt încununate de succes. Încet şi cu băgare de seamă, intră pe deschizătură şi pune piciorul pe tărâmul vechiului castel.

Observă imediat că o rază de lumină vine de sus. Se vede înconjurat de pereţi netezi, înnegriţi de vreme. Într-un loc atârnă o scară trainică, de frânghie, care merge în sus. Şi George îşi spune imediat că se află într-o încăpere subpământeană a castelului maur.

Lipit de perete, priveşte în sus, cu respiraţia oprită. Pe ultima treaptă a scării se zăreşte încă silueta neagră a „prinţului”. Acesta tocmai răsuceşte o manivelă, tavanul se deschide şi o lumină vie năpădeşte încăperea de jos.

Cu îndemânare Bentivoglio îşi vâră trupul pe deschizătură. George Vallières e într-un moment de supremă aşteptare. Dacă individul de sus trage scara după el şi închide trapa, atunci e pierdut. E exclus să se poată căţăra pe pereţii aceştia netezi.

Dar iată că de sus ce aude un uruit şi trapa s-a închis. Dar scara rămâne atârnată.

Fără să stea o clipă pe gânduri, Vallières urcă încetişor, ţinând ciocanul în mâna dreaptă. Dacă nu se va putea altfel, e hotărât să lovească de câteva ori cu putere în capac şi în clipa când prinţul va deschide, să-şi croiască drum pe deschizătură, şi să-l atace cu arma aceasta improvizată.

Dar iată că se izbeşte cu capul de capac. O clipă stă să

asculte dacă nu se aude vreun zgomot suspect, dar totul rămâne liniştit.

Înainte de a lovi cu ciocanul, ar putea încerca să pună în funcţiune mecanismul secret. Mâna sa atinge de-acum manivela, când se aude podeaua tremurând sub paşii cuiva. „Acesta e prinţul”, îşi spune George.

După o clipă, aude scârţâitul unei uşi de dulap, apoi se face tăcere adâncă. E încredinţat că Bentivoglio a părăsit camera, aşa că poate încerca să pătrundă. Cu o smucitură trage manivela, apoi o învârteşte exact cum văzuse făcându-l pe celălalt.

Şi... minunea se produce. Prin gaura de formă pătrată, tânărul francez îşi face vânt. Când ajunge sus şi-şi roteşte privirile în toate părţile, constată că se află într-un dormitor foarte luxos.

Una din uşile dulapului masiv stă deschisă. Afară de asta mai observă două uşi care duc în odăile învecinate, dar nu poate cuteza să pătrundă acolo, înainte de a-şi fixa un plan al celor ce va face de-acum înainte.

Cu funia pe braţ şi ciocanul în mână se apropie de dulap. Privind înăuntru, face descoperirea că într-însul nu se află niciun fel de haine.

— Ce-o fi asta? îşi şopteşte el.

Pipăie fundul şi rămâne înmărmurit de surpriză.

— Asta-i o uşă secretă... murmură el.

Fără să stea mult pe gânduri, George se hotărăşte să pornească înainte. Nu ştie sigur unde va ajunge, dar puţin îi pasă de asta.

Cu multă băgare de seamă, dibuind prin întuneric, înaintează printr-un gang îngust.

Deodată, rămâne locului. I se pare că aude o voce şi inima începe să-i bată eu putere... căci recunoaşte glasul acesta, e al Alicei.

Apăsându-şi tâmplele cu mâinile, ascultă cu încordare.

— Am găsit-o, sunt în preajma ei. Acum totul se va întoarce spre bine, chiar dacă va trebui să-mi pun în joc propria viaţă pentru eliberarea ei, îşi şopteşte dânsul.

Dar iată că auzul lui deosebeşte şi o voce de bărbat. Falsul prinţ se află lângă Alice, probabil.

Târându-se încetişor, tânărul înaintează şi ajunge la uşa care dă în încăperea unde e ţinută femeia visurilor sale. George Vallières strânge pumnul, căci aude pe Bentivoglio copleşind-o pe biata fată cu vorbe ameninţătoare. Ar putea foarte uşor să pătrundă înăuntru şi să-l doboare pe mizerabil cu o lovitură de ciocan.

Dar se răzgândeşte repede, căci nu poate şti dacă acest castel blestemat nu e împresurat de tovarăşi ai „prinţului”.

. . . .

Imediat ce se înapoie din peşteră, Jean Marsiliezul se duse la Alice. Cu lanterna în mână intră în închisoarea nenorocitei fete. Alice stă întinsă pe pat şi se ridică îndată, orbită de raza de lumină. De când se afla aici, nu putuse închide ochii o singură clipă. Faţa îi este palidă şi exprimă groaza de care e stăpânită.

— Ce mai vrei de la mine? izbucneşte dânsa. Vrei poate să-mi spui că ai de gând să mă ucizi?

„Prinţul” stă cu braţele încrucişate şi răspunde batjocoritor:

— Asta nu, comoara mea, dar vei afla altceva, în schimb. Sunt acum perfect orientat asupra persoanei tale. Ai fost cea din urmă amantă a Măştii-Roşii şi tovarăşa sa. Se spune chiar că aveai o înrâurire cu totul deosebită asupra lui şi oamenii te numesc „îngerul lui bun”. Idioţii! Ca şi cum Masca-Roşie s-a luat vreodată după capul unei femei! Dar asta nu mă priveşte pe mine. După câte ştiu, e încă îndrăgostit de tine şi va pune totul în mişcare ca să te regăsească. Dar mai sunt şi eu la mijloc. Nu va trece mult şi Demonul se va afla în mâinile poliţiei şi de data aceasta îl va ţine mai bine ca odinioară.

Alice îşi fixează privirile asupra lui şi murmură:

— Te-ai întâlnit vreodată cu Hector Rammont?

Bentivoglio izbucneşte în râs.

— Am fost chiar buni prieteni, comoara mea, dar autoritarismul lui nu mi-a convenit şi într-o zi i-am pus capăt.

— L-ai denunţat? întreabă Alice.

— Da, aşa am făcut. Astăzi – şi cu deosebire faţă de tine - nu mai am nevoie să mă ascund după deget. L-am denunţat poliţiei, după cum bine ai ghicit, şi Masca-Roşie a fost pus în fiare. Nimeni nu credea c-ar mai putea să scape. Dar iată că s-a produs, totuşi, fenomenul acesta de necrezut. A zburat pe coşul celulei sale ca o fantomă, şi poliţia pariziană a rămas cu buzele umflate.

— Atunci... dumneata eşti... Jean Molitor, supranumit Jean Marsiliezul... murmură Alice.

Falsul prinţ dădu din cap, întunecat.

— Da, aşa e, rosteşte dânsul.

— În cazul acesta, fereşte-te de răzbunarea omului cu masca roşie, căci împotriva nimănui n-a fost încă aşa de înverşunat ca împotriva voastră.

Falsul prinţ izbucneşte din nou în râs:

— Parcă eu n-aş şti asta! Cunosc doar legile Asociaţiei şi ştiu ce-l aşteaptă pe trădător. Dar până azi am izbutit să mă sustrag ochiului său de vultur, şi de azi încolo întâmplarea mi te-a adus în mână pe tine, de care mă voi folosi ca să-l înfrunt pe dânsul, dacă nu-mi va izbuti altă lovitură, pe care am pus-o la cale...

— L-ai trădat din nou poliţiei! îl întrerupe Alice, înspăimântată.

— În curând îţi voi putea da de veste ce s-a întâmplat cu dânsul, comoara mea. Între timp îmi voi îngădui să te ţin aici în castelul meu, în această încăpere de care nici oamenii mei n-au cunoştinţă. Şi dacă Masca-Roşie va izbuti pentru a doua oară să „zboare" cum a zburat atunci, dacă îmi va pune cuţitul în gât, îi voi spune zâmbind: „Ucide-mă, Hector Rammont, dar atunci să ştii că amanta ta va muri de foame într-o ascunzătoare pe care niciun om n-o va găsi vreodată". Şi acum ştii, copila mea, de ce am atâta nevoie de tine, încheie Bentivoglio.

Îngrozită, Alice îşi acopere faţa cu mâinile.

— Eşti mai crud decât Hector Rammont, spune ea. Ce rău ţi-am făcut eu vreodată ca să mă ucizi în chip atât de înfiorător? Sunt încredinţată că Hector Rammont va afla de

toate maşinaţiunile tale trădătoare şi tocmai când te vei aştepta mai puţin, îşi va face apariţia şi te va ucide.

— În cazul acesta am pierdut jocul şi tu vei muri de foame. Până atunci însă, aş mai putea să te silesc să fii ceva mai drăgăstoasă cu mine. Cine m-ar putea împiedica? Ce spui de asta, comoara mea? Ar fi pentru mine o plăcere deosebită să fiu învingător faţă de tovarăşa şi amanta duşmanului meu de moarte.

— Asta n-o vei face! strigă Alice, cuprinsă de groază. Niciodată nu voi aparţine altui bărbat decât lui Hector Rammont, pe care toată lumea îl blestemă, dar pe care eu îl ador, totuşi, fie el înger sau demon.

Jean Marsiliezul râde batjocoritor şi apropiindu-se de Alice o apucă de mâini.

— Prostii! spune el, aspru. Lasă mofturile şi hai să te îmbrăţişez şi să fii a mea pentru un ceas.

Cu o smucitură sălbatică strânge pe biata fată la piept. Zadarnic se zbate ea... Simte de-acum răsuflarea-i fierbinte atingându-i faţa şi e gata să cadă zdrobită.

Dar în clipa aceea se trezeşte într-însa un curaj nebănuit şi începe să dibuie cu mâna în căutarea unui urcior de piatră care se afla pe măsuţa de lângă pat. Şi înainte ca falsul prinţ să-şi poată da seama de ceva, urciorul îl izbeşte în cap. Clătinându-se pe picioare, scoate o înjurătură şi ajunge tocmai lângă uşă.

Alice stă în picioare, ţinând în mâna dreaptă urciorul spart.

— Nu încerca să te mai apropii, căci sau te omor sau mă omor! îi strigă ea.

Jean Molitor îşi revine încet şi chipul său trădează o furie nemărginită. O clipă se pare că e gata să se repeadă cu o săritură de tigru asupra Alicei, dar apoi se răzgândeşte şi aruncând o privire fioroasă asupra fetei se îndreaptă spre uşă.

— Asta mi-o vei plăti de mii de ori! scrâşneşte el printre dinţi.

Smuceşte uşa şi păşeşte pragul. Lanterna o uitase pe masă şi faptul acesta îl fereşte pe George Vallières de a fi descoperit. Falsul prinţ trage zăvorul uşii pe dinafară şi

tânărul parizian se furişează repede într-o firidă din perete.

După ce ticălosul se îndepărtează, el iese şi pipăie să găsească zăvorul, îl găseşte şi-l trage înapoi.

Din odaie pătrunde un strigăt de spaimă, căci Alice crede că Jean Molitor s-a reîntors, pentru a o sili să-i cedeze.

Uşa se deschide şi Vallières trece pragul. Hainele sale sunt într-o stare mizerabilă, părul îi atârnă în neorânduială pe frunte. Cu un strigăt de uşurare, cu braţele întinse, se aruncă în genunchi în faţa Alicei.

— Te-am găsit! rosteşte el, cu patimă. Acum nu-mi vei mai refuza ajutorul, Alice! Afară te aşteaptă tatăl dumitale şi voi izbuti eu să te scot din această temniţă.

Alice îl priveşte înmărmurită şi nu-i în stare să rostească niciun cuvânt.

Capitolul 82 – Trădarea Arankăi

Pe malul mării albastre, sub palmierii ce-şi leagănă frunzişul, stă Hector Rammont omul cu masca roşie. Poartă pe umeri o mantie neagră şi capul îi este acoperit de o pălărie cu marginile largi. Ca întotdeauna când e vorba să întreprindă o acţiune importantă cu oamenii săi, el e singurul care se ţine deoparte.

Marea scânteiază în lumina lunii şi dinspre terasa cazinoului pătrund sunetele orhestrei de ţigani.

Rammont se-ntoarce spre poteca îngustă, pe care o coborâse cu puţin înainte. E înarmat ca întotdeauna şi vai de poliţistul care ar fi cutezat să se ia după el.

Un fluierat prelung spintecă văzduhul apoi urmează câteva clipe de tăcere. Şi deodată, alt semnal răspunde şi o barcă se apropie pe valuri. Într-însa se află câţiva bărbaţi. Masca-Roşie stă nemişcat pe stânca mică, scăldată de talazuri.

Barca aleargă vertiginos şi peste câteva clipe se opreşte pe plajă. Hector Rammont face o săritură şi iată-l aşezat în barcă.

— S-a întâmplat ceva de seamă? întreabă el, scurt.

— Nimic, şefule! îi răspunde Joe.

— Sunteţi înarmaţi cu toţii?

— Până-n dinţi, şefule.

— În cazul acesta, daţi-i drumul. Direcţia o cunoaşteţi!

Barca se depărtează de ţărm şi lopeţile celor cinci oameni încep să lovească apa. Niciunul nu scoate un cuvânt, instrucţiunile le primiseră din timp de la Joe.

Orele sunt înaintate şi nici o altă barcă nu se zăreşte pe întinsul apei. Rammont stă neclintit pe o bancă, dar ochii săi aruncă fulgere.

Primise la timp scrisoarea Arankăi şi făcuse toate pregătirile necesare. În timpul cel mai scurt Joe şi ceilalţi oameni de încredere au primit instrucţiuni şi Rammont ştie că steaua-i norocoasă nu-l va părăsi nici astăzi.

Cu viteză mare barca aleargă pe valuri, apropiindu-se de misteriosul castel maur.

— Atenţie! strigă Joe.

Barca se strecoară printre stânci şi la a doua comandă stopează.

Masca-Roşie ridică ochii şi priveşte în toate părţile.

— Colo peste drum! spune Rammont şi arată cu mâna.

Stânca cenuşie se înalţă ca un perete drept.

Barca face un viraj şi după zece minute ajunge la piciorul stâncii, de care se tem toţi pescarii, şi care e cunoscută sub numele de „stânca cenuşie”. Aici valurile se izbesc spumegând şi de sus priveşte în mare o parte a castelului, cu ziduri posomorâte.

Joe plimbă lumina lanternei peste marginea bărcii, ca să găsească un loc prielnic de acostare. După oarecare căutare îl găseşte şi cu mişcări îndemânatice leagă funia de un copac bătrân. Apoi oamenii sar cu toţii afară şi Masca-Roşie spune scurt:

— Trebuie s-aşteptăm!

Stau cu toţii pe poteca stâncoasă şi privesc cu atenţie în sus. Dindărătul unei ferestre trebuie să se arate semnalul luminos. Oamenii ştiu ce aveau de făcut după asta.

Deodată o rază roşie ţâşneşte de sus, abătându-se asupra

mării. Rămâne o clipă nemişcată, apoi piere ca şi cum ar fi înghiţit-o valurile.

— Fiţi cu băgare de seamă! şopteşte Rammont.

După câteva clipe se aude de sus un zgomot particular, ca şi cum un obiect ar fi fost lăsat în jos de-a lungul unei funii. La lumina lanternei lui Joe se vede capătul unei frânghii ce atârnă de-a lungul zidului.

— Legaţi scara de frânghie! ordonă Masca-Roşie.

Oamenii îndeplinesc porunca şi, când totul e gata, smucesc de funie pentru a da de înţeles sus că operaţia s-a îndeplinit.

Hector Rammont şopteşte ceva oamenilor săi, apoi pune piciorul pe prima treaptă şi începe să urce. Ajuns pe ultima, fluieră scurt şi ceilalţi urmează la rând. Unul singur rămâne jos de pază şi se aşează în umbra copacului de care e legată barca.

. . . .

Într-una din odăile castelului maur domnea mare veselie cu puţin înainte. Jean Molitor îşi scosese barba respectabilă şi peruca şi stătea împreună cu Aranka la o masă încărcată cu tot felul de bunătăţi. Şampania curgea în valuri şi dispoziţia celor doi comeseni era din cele mai bune.

Prinţul Bentivoglio se lăsase înşelat de rafinata femeie. Ea se lăsa mângâiată, ba se pricepea chiar de minune să-i excite simţurile, adormindu-i orice fel de bănuială.

Rochia minunată pe care o purta fusese scoasă dintr-un cufăr furat cu câteva zile înainte de oamenii castelanului. Pe lângă bijuterii de mare preţ, cufărul acesta conţinea şi întreaga garderobă a unei actriţe pariziene, care urma să joace în Monaco.

Aranka îşi alesese toaleta cea mai minunată şi bijuteriile cele mai scânteietoare. Îndreptându-se spre încăperea unde avea să se servească masa, luă şi o sticluţă cu nişte picături ce serveau pentru diferite scopuri. Ascunsese flaconaşul atât de bine, încât nimeni n-ar fi putut da de el.

Şi în vreme ce Jean Molitor o strângea în braţe îmbătat de plăcere, privirile ei scânteietoare se-ndreptau spre peretele

unde atârna o pendulă de aur. Un zâmbet satanic îi încolţi pe buze... Era aproape de miezul nopţii şi Mască-Roşie trebuia să fie în curând acolo.

Pentru a suta oară Jean Molitor o încredinţa pe Aranka de dragostea lui şi cu glas mieros îi ceru să-i făgăduiască solemn că nu-l va părăsi.

— Ţi-o făgăduiesc, Jean! răspunse perfida femeie.

Dar el nu se mulţumi cu atât şi o privi deodată ţintă în ochii-i mari ce aruncau văpăi:

— Jură-mi că nu mă vei trăda niciodată poliţiei sau vreunui alt duşman, că vei rămâne veşnic la mine, Aranka!

Ea nu şovăi nicio clipă şi făcu jurământul cerut.

Plin de fericire ticălosul umple din nou cupele de şampanie. În clipa aceasta Aranka scoate sticluţa din buzunar şi în vreme ce Jean dă ochii peste cap, în culmea unui entuziasm delirant, ea toarnă câteva picături în paharul lui.

— Să ciocnim, Jean, pentru dragostea noastră! râde dânsa, scuturându-l cu putere.

Ticălosul deschide ochii şi izbucneşte cu patimă:

— Ai dreptate, Aranka, diavoliţă neagră. Trăiască iubirea noastră!

Ciocniră şi goliră paharele. Giugiulindu-se şi sărutându-se trecură câteva minute; apoi de-odată, capul falsului prinţ căzu pe speteaza scaunului. Ca electrizată Aranka sări în sus, pieptul tresăltându-i puternic.

— Copil ce eşti! murmurară buzele ei roşii ca cireaşa coaptă. Cum poţi cuteza tu să te măsori cu Hector Rammont? Te-ai gândit oare vreodată că trădarea ţi-ar putea fi iertată?

Jean Molitor stă nemişcat în scaunul său, cu braţele în jos. Aranka îşi aranjează toaleta, apoi se furişează ca o pisică în vestibul, care duce la scara principală a castelului. Încuie uşa pe dinăuntru, ca nu cumva servitorii să facă o vizită neaşteptată.

Apoi intră din nou în încăperea unde zace „prinţul” şi iese pe altă uşă. Ia frânghiile pe care le ascunsese într-un loc sigur şi prin coridoarele înguste se-ndreaptă spre turnul care străjuieşte deasupra stâncii cenuşii.

Iat-o în faţa unei ferestre boltite pe care o deschide repede. Aruncă o privire în jos, apoi asupra mării care scânteiază în lumina lunii. Cu felinarul pe care şi-l procurase din vreme face un semn în jos, apoi fixează funia. După câteva minute o făptură îşi face apariţia în dreptul ferestrei.

— Hector! murmură Aranka, cu patimă.

— Eu sunt, răspunde regele criminalilor. S-a făcut?

— Totul e în regulă. Vei fi mulţumit de mine.

Cu un salt îndemânatic Rammont îşi face vânt înăuntru, apoi dă un semnal celor de jos.

— Oamenii mei vor fi îndată aici, spune el.

Aranka i se aruncă în braţe şi cuprinzându-l de gât îl acoperă cu sărutări. Dar el o îmbrânceşte.

— Lasă asta pentru mai târziu. Acum am altceva de aranjat. Du-mă la trădător!

Capitolul 83 – Răfuiala

Zgomotul produs de un pahar care se sparge, îl trezeşte pe Jean Molilor. Încearcă să deschidă ochii, dar vede numai roşu înainte şi nu poate recunoaşte nimic.

— Unde eşti, comoara mea scumpă? bâlbâie el cu glas de beţiv. Hai noroc, să ciocnim… trăiască dragostea noastră!

Cu mare greutate izbuti să apuce un pahar şi să-l ridice. Privirea îi este încă împăienjenită şi nu vede altceva decât o umbră în faţa sa, cu un pahar în mână. Cele două pahare se ciocnesc cu zgomot.

— Ai dreptate, Jean Molitor! îl izbeşte un glas în ureche. Trăiască dragostea, toate celelalte ducă-se dracului!

Ca şi cum trâmbiţele judecăţii de apoi l-ar fi trezit din somn, falsul prinţ deschide ochii, larg. De data asta vede limpede şi rămâne zgâit… Fantoma Măştii-Roşii apăruse înaintea sa…

Paharul de şampanie îi cade din mână, apoi cel amăgit se ridică greoi din scaun, sprijinindu-se cu mâna de masă.

Îşi dă prea bine seama că e beat şi-şi spune că ceea ce vede nu poate fi decât închipuire. Cu mâna liberă face un gest

violent, ca şi cum ar vrea să alunge fantoma de groază. Dar e în zadar... Masca-Roşie stă în faţa lui pe un fotoliu, îi zâmbeşte ciudat şi ridică paharul plin.

— Hai noroc, în sănătatea ta, Jean Molitor!

Falsul prinţ Bentivoglio îşi revine cu încetul.

Ochii i se deschid larg şi cu o expresie de groază pe figură, priveşte ţintă pe omul din faţa sa.

Masca-Roşie soarbe şampania din pahar, îl pune apoi jos şi aplecându-se peste masă, se adresează celuilalt:

— Cum vă mai merge, Alteţă? După cum văd, viu cam pe neaşteptate, dar ce să-i faci, aşa mi-e năravul! Cu atât mai mare va fi plăcerea.

Jean Molitor izbuteşte să-ngâne:

— Ce vrei de la mine? Nu te înţeleg şi nu te cunosc.

Nu rosti bine aceste cuvinte şi Rammont îl apucă de piept, smucindu-l de pe scaun.

— Câine de trădător, scrâşneşte el, cu furie.

O clipă îl ţine suspendat în aer, apoi îl trânteşte înapoi în scaun.

Falsul prinţ rămâne ţintuit de groază. În spaima de care fusese cuprins, uitase cu totul că nu mai purta barba şi peruca albă.

Cu linişte netulburată, Masca-Roşie şi-a reluat locul. O singură clipă s-a lăsat pradă mâniei, dar acum râde din nou.

— Să venim la chestie, camarade, zice el. Desigur că nu te-ai gândit la ziua judecăţii, atunci când m-ai trădat la Paris, – ţi-aduci aminte! Gelozia te-a îndemnat la trădare şi nu lipsea mult să mi se pună ştreangul de gât. Primeşte felicitările mele, Jean Molitor. Te-ai priceput de minune să rămâi nevăzut tot timpul şi lumea elegantă din Monte Carlo nu s-a îndoit o clipă asupra autenticităţii prinţului Bentivoglio. Dar steaua mea bună m-a condus la cazinou, unde nu mi-a fost greu să recunosc în bărbatul venerabil cu barbă albă, pe fostul meu tovarăş de acţiune şi acum cred că Alteţa Voastră s-a restabilit îndeajuns, ca să-mi poată răspunde la întrebările ce voi avea cinstea a i le pune.

Într-adevăr, Jean Marsiliezul îşi revenise puţin între timp.

Gândurile i se roteau prin creier ca într-un vârtej. Trebuia să ia o hotărâre, altfel era pierdut. Apariţia Măştii-Roşii îl surprinsese într-atâta, încât nu mai ştia ce să creadă. Acum, însă, îşi punea întrebarea în ce mod pătrunsese în castel fostul său şef.

Ca un fulger îi trecu prin minte că Aranka făcuse pe trădătoarea. Cu un strigăt răguşit se ridică de pe scaun şi toată înfăţişarea lui nu mai păstrează nicio urmă de ameţeală.

— Trădare! Din fericire, Hector Rammont, sunt înconjurat de servitori care îmi sunt credincioşi până la moarte. Te înşeli dacă crezi că mă vei putea pedepsi aici pentru ceea ce ţi-am făcut odinioară, la Paris. Un singur semn să fac şi oamenii mei se vor năpusti asupră-ţi, făcându-te una cu pământul. Probabil că nu te-ai gândit la asta, când ai pătruns în castel.

Masca-Roşie izbucneşte în râs:

— Ai vorbit admirabil, Alteţă. Păcat numai că Hector Rammont nu se lasă înşelat de astfel de cuvinte. Dar nu te mai obosi degeaba, Alteţă, căci s-a dus cu domnia dumitale în castelul maur. Vrei să-ţi spun ce-am hotărât? Îţi stau cu plăcere la dispoziţie.

— Sunt curios să aflu, răspunde Marsiliezul.

— Cu plăcere. Află aşadar, că-mi voi stabili domiciliul pentru câtva timp în apartamentele acestea. Cred că n-ai nimic împotrivă? Castelul maur oferă o privelişte minunată dinspre mare şi, contemplându-l din toate părţile, am ajuns în cele din urmă la hotărârea să-l trec pe numele meu, fireşte, împreună cu actualul său stăpân. Minunatul dumitale portret atârnă acolo pe perete, în ramă de aur. Voi putea, deci, să mă conduc după original şi ceea ce va mai lipsi, voi completa. După cum ştii Alteţă, am oarecare experienţă în domeniul acesta.

— Ce vrei să spui cu asta? îngână falsul prinţ.

Masca-Roşie dă din umeri şi răspunde zâmbind:

— Voi pune stăpânire pe castelul maur şi te voi face să dispari.

Jean Molitor izbucneşte într-un râs sinistru.

— Aş vrea să văd numai cum vei aduce la îndeplinire

treaba asta, Hector Rammont.

— Puţintică răbdare, Alteţă!

Jean Molitor apucă gâtul unei sticle de şampanie şi e gata să-l izbească în cap pe Rammont, dar acesta e mai agil decât duşmanul său şi cu o mişcare îl apucă de braţ. Se aude un strigăt de durere şi Marsiliezul scapă sticla, care se rostogoleşte pe parchet. Apoi, cu un pumn bine ţintit, îl trânteşte îndărăt în scaun şi scoate un ţignal. Jean Molitor cunoaşte prea bine semnalul acesta şi-şi dă seama că e pierdut. E acelaşi semnal cu ajutorul căruia şeful îşi chema tovarăşii întotdeauna…

Cum au ajuns oamenii la o oră atât de târzie în castelul maur? O singură persoană i-a putut ajuta şi aceasta e Aranka.

Buzele-i palide se mişcă încetişor, dinţii îi clănţăne în gură şi în prada unei mânii de nedescris, strânge pumnii.

— Afurisita de Aranka m-a trădat; blestemată fie în vecii vecilor. Ai trimis-o să se furişeze în castelul mea, Hector Rammont, şi ea m-a ameţit cu vorbele-i de dragoste, până mi-am pierdut raţiunea.

Privirile sale rătăcesc prin cameră, în căutarea Arankăi, dar nu izbuteşte s-o descopere. Tovarăşa lui Rammont stă afară şi ascultă fiecare cuvânt pe care-l rostesc cei doi bărbaţi.

Masca-Roşie se adresează din nou lui Jean Molitor:

— Sărman idiot! Patima pentru o muiere ţi-a întunecat mintea. Cum ai putut crede, dobitocule, că o femeie care l-a iubit pe Masca-Roşie, ar putea să simpatizeze pe un simplu chelner? Ca un prostănac te-ai aşezat la masă cu o femeie frumoasă şi te-ai lăsat înşelat de dânsa, căci Aranka nu simte pentru tine mai mult decât pentru câinele care rătăceşte pe maidan.

Falsul prinţ îşi dă seama acum ce trebuie să creadă despre Aranka. Vede uşa din fund deschizându-se şi păşind în odaie un număr de indivizi. În acela care păşeşte în frunte recunoaşte pe Joe, omul de încredere al Demonului roşu. Dânsul rămâne liniştit în mijlocul încăperii şi observă cu atenţie mişcările stăpânului său, ţinând mâna pe cuţitul înfipt la brâu. Ceilalţi indivizi s-au împrăştiat prin odaie în aşa fel,

încât au închis ambele ieşiri.

Lui Jean Molitor îi vine un ultim gând disperat. Ştie prea bine că e pierdut, că nu mai există nicio îndurare pentru el, dacă Masca-Roşie îl va da pe mâna acestor oameni, care îl cunosc dinainte. Un singur gest al Demonului şi totul e pierdut.

Şi iată că acesta ridică braţul, arătând spre Jean Molitor.

— Luaţi-l în primire pe trădător şi să rostim repede sentinţa.

Joe dă din cap şi se apropie de falsul prinţ.

— Stai! strigă Jean, aruncând între el şi Joe fotoliul pe care şezuse.

Apoi se întoarce spre Masca-Roşie şi rosteşte repede:

— Mai am o ultimă carte, Hector Rammont, o carte de care nici nu bănuieşti. Ştiu bine că viaţa mea se află în mâinile tale şi nici nu mă gândesc să-ţi cerşesc îndurare, căci ar fi de prisos faţă de un demon ca tine. În aceeaşi clipă, însă, în care îmi voi da sufletul la picioarele tale, va fi pecetluită şi soarta unei femei care se află la discreţia mea.

Hector Rammont tresare:

— Ce vrei să spui cu asta? Despre care femeie vorbeşti?

— Despre amanta ta Alice, pe care am pescuit-o din mare, aducând-o apoi aici.

— Mii de draci! scrâşneşte Masca-Roşie. E bine că ai făcut cel puţin mărturisirea asta. Ştiu că Alice a fost răpită de un om căruia i-am făcut de petrecanie la Paris. A dus-o în vila lui şi de acolo a dispărut fără urmă. Voi vorbi cu Aranka despre chestia asta, căci bănuiesc că ea şi-a vârât codiţa aici. Şi acum spune repede: Alice trăieşte?

— Da, trăieşte.

— Şi unde se află?

— Refuz a răspunde la această întrebare. Viaţă pentru viaţă. Presupun că fata aceasta îţi stă mult la inimă şi moartea ei te-ar aduce la disperare, deşi te lăudai întotdeauna că nicio femeie n-ar fi în stare să-ţi răpească minţile. Şi acum ascultă: cer de la tine să-mi îngădui să părăsesc liber locul acesta, împreună cu cei câţiva oameni

care m-au urmat la Monte Carlo. Poţi să-ţi păstrezi castelul, eu mă voi îndrepta spre Londra sau New-York şi-ţi dau asigurarea că nu-ţi voi mai încrucişa niciodată drumul. În clipa când mi se va deschide poarta de jos îţi voi dezvălui ascunzătoarea unde se află Alice. Singur n-o vei găsi niciodată, de asta poţi fi încredinţat. Şi acum chibzuieşte, Hector Rammont!

Cine ar fi putut spune ce gânduri treceau prin capul regelui criminalilor? Dar acesta nu era omul care să stea mult la îndoială. La un semn al său, Joe l-a apucat pe Marsiliez din spate şi l-a trântit la pământ cât ai clipi din ochi. Zadarnic se zbate trădătorul. Vrea să scoată un strigăt, dar zăreşte lama strălucitoare a pumnalului, pe care Joe îl ţine în mâna dreaptă. O clipă încă şi e pierdut.

— Ajutooorrr strigă totuşi în cele din urmă.

Dar niciunul din aceia care au intrat în cameră odată cu Joe, nu se mişcă. Masca-Roşie încrucişează braţele şi face înconjurul mesei. Apoi se opreşte în faţa lui Jean, întins la pământ.

— Opreşte! strigă el către Joe.

Apoi se adresează fostului tovarăş de fărădelegi.

— Jean Molitor, vrei să-mi destăinuieşti unde se află ascunsă Alice?

— Nu, răspunde celălalt, al cărui piept e apăsat de genunchiul lui Joe. Refuz să spun unde se află camera cu pricina şi fără ajutorul meu niciunul dintre voi nu va izbuti s-o găsească. Dacă fata nu capătă ceva de mâncare, va pieri de foame. Strigătele ei nu vor ajunge la urechile oamenilor. Până vei izbuti să dărâmi turnurile şi zidurile acestui castel Alice va fi moartă demult. Făgăduieşte-mi viaţa şi ieşirea liberă de aici şi îţi voi spune unde se află ascunzătoarea.

Hector Rammont schimbă cu Joe o privire semnificativă, apoi continuă:

— Voi număra până la trei, Jean Molitor, şi dacă până atunci nu-mi spui ceea ce-ţi cer, cuţitul lui Joe îţi va găuri gâtul. Şi astfel nu vei fi câştigat nimic cu încăpăţânarea ta, căci tot o voi găsi pe Alice înainte de a muri de foame. Bagă de seamă,

dragul meu! încep să număr: *Unu!* Mărturiseşti?

Trădătorul îşi întoarce capul cu groază. Tot sângele i-a năvălit la inimă. Dinţii i se înfig în carnea buzelor.

— Două... se aude glasul rece al Demonului-Roşu.

Marsiliezul e cuprins de un tremur nervos. Pumnalul lui Joe se apleacă ameninţător spre gâtul lui.

— Trei...

— Mărturisesc! răcneşte nenorocitul.

Hector Rammont zâmbeşte satisfăcut.

Braţul lui Joe cade moale, apoi aghiotantul Demonului se ridică de jos.

— Răspunde! porunceşte Rammont. Cer să-mi spui cu precizie în ce mod pot ajunge în încăperea unde o ţii ascunsă pe Alice. Vei rămâne în mâinile noastre atâta timp, până voi şti dacă fata mai trăieşte sau i-ai făcut felul. Ce se va întâmpla apoi cu tine, asta e treaba mea.

Jean Molitor se ridică greoi de jos. Tot curajul dintr-însul a pierit, spaima îl face să tremure din tot trupul.

Încetişor, rostind cu anevoie fiecare cuvânt, destăinuieşte cum se poate pătrunde în încăperea tăinuită. Pe o foaie de hârtie face planul locului, dar Masca-Roşie nu se declară mulţumit cu atât.

— Cer să-mi predai toate cheile castelului, începând cu cea mai mică încăpere, până la poarta care dă în şosea. De asemeni, mai cer cheile diferitelor dulapuri şi lăzi, în care ţii ascunşi banii şi obiectele de preţ pe care le-ai şterpelit. Apoi mai cer să-mi dai documentele tale secrete şi să-mi spui ce fel de afaceri învârteai în ultimul timp şi cum s-au desfăşurat acestea. Din corespondenţa ta trebuie să aflu cine şi cum sunt cunoscuţii tăi, pentru ca să mă pot prezenta ca prinţul Bentivoglio.

Oricât de greu îi vine, Jean Molitor trebuie să se supună şi acestor porunci şi după ce destăinui totul, murmură cu teamă:

— Acum dăruieşte-mi viaţa şi lasă-mă să plec de aici. Mă voi feri să-ţi mai apar în faţă, Rammont. Tot ce am agonisit cu atâta sudoare, trece în stăpânirea ta. Castelul maur rămâne

al tău, împreună cu toate comorile dintr-însul, care nu-s deloc de dispreţuit. O singură şi ultimă rugăminte îţi adresez: lasă-i liberi pe cei câţiva oameni, care au venit cu mine la Monte Carlo.

Hector Rammont bate cu palma pe o foaie hârtie care se află pe masă.

— Era cât pe ce să uit, spune el. Ia tocul şi scrie numele băieţilor tăi, ca să văd dacă e vreunul nou printre ei, sau dacă-s numai cunoscuţi vechi.

Jean se supune şi de data asta. Niciodată nu-i tremurase mâna ca acum. Şi după ce termină, privirea lui se-ndreaptă spre Rammont, în aşteptare.

Regele criminalilor ridică mâna.

— Duceţi-l de aici! Ştii ce-am hotărât, Joe!

Indivizii se aruncă asupra Marsiliezului, îl trântesc la pământ, şi-i leagă mâinile şi picioarele cu frânghii. Apoi îl aruncă într-un sac şi-i vâră un căluş în gură. Sacul e închis sus, dar rămâne loc pe unde să pătrundă aerul.

Braţele vânjoase ale oamenilor ridică sacul şi-l scot afară, de unde se-ndreaptă cu el spre încăperea pe unde au pătruns în castel. Acolo îl fixează de o funie trainică, îl trec pe fereastră şi-i dau drumul încetişor în adâncime. Doi oameni coboară după el şi când ajung eu toţii jos, sacul e aşezat în barca legată la ţărm.

— Cât timp să aşteptăm aici? întreabă santinela care fusese pusă de pază.

— Peste câteva minute Joe va fi aici şi atunci o pornim repede, i se răspunde.

În vremea aceasta Hector se aşezase la o masă şi cu mâna hotărâtă aşterne pe hârtie câteva rânduri.

— Ţine, Joe, zice el apoi, întinzând aghiotantului scrisoarea. Ştii ce ai de făcut cu asta. E vorba de trădătorul care şi-a meritat moartea, prin faptul că ne-a dat pe mâna călăului, la Paris.

— Ştiu, şefule, răspunde Joe, vârând hârtia în buzunarul de la piept.

— Voi rămâneţi aici! se adresează Rammont băieţilor. Nu

cred să fim deranjaţi, căci servitorii „prinţului” se pare că dorm.

Întinde mâna lui Joe şi acesta dispare în grabă.

Pe când Rammont se pregăteşte să deschidă o uşă, îi vine alt gând în minte. Păşeşte spre una din ferestre, dă în lături draperia şi deschide fereastra. Afară e noapte adâncă, marea se izbeşte de stânci şi luna iese din când în când dintre norii ciopârţiţi. Niciun sunet suspect nu pătrunde de jos, totul e liniştit, ca sub aripa morţii.

Se pregăteşte să închidă fereastra, dar în aceeaşi clipă ajunge până la el un ţipăt răsunător, un ţipăt de femeie cuprinsă de spaimă.

— Alice, asta-i Alice! Ce i s-a întâmplat! murmură el.

Închide fereastra cu zgomot şi ca un zănatec dă buzna afară din odaie, strigând câteva cuvinte oamenilor săi.

Capitolul 84 – Între cer şi pământ

Aranka ascultase „convorbirea” dintre Rammont şi Jean Marsiliezul. Se ascunsese în dosul uşii şi când văzu că acela pe care-l trădase fu trântit la pământ şi Joe ţinea pumnalul îndreptat asupra lui, întoarse capul într-o parte. Chiar în fiinţa aceasta decăzută mai rămăsese o urmă de milă.

Omul acela pe care-l trădase era, într-adevăr, un criminal, dar el o iubise, şi încă de multă vreme. Poate că numai această pasiune îi pregătise pierzania făcându-l să cadă în cursa întinsă de Masca-Roşie cu ajutorul oamenilor săi.

Dar deodată lucrurile luară altă întorsătură. Jean Molitor fu cruţat şi Alice continua şi ea să rămână în viaţă… Fiinţa aceea pe care o ura din tot sufletul şi căreia-i jurase moartea…

Aranka fierbea de mânie. Strânse pumnii şi scrâşni din dinţi. Nu avea niciun fel de armă la dânsa dar se hotărî să păşească totuşi în faţa Alicei, s-o sugrume cu propriile ei mâini.

Unde se afla Alice?

Află şi asta din spovedania falsului prinţ. Îşi reaminti îndată

de dulapul din dormitorul Marsiliezului, în care acesta intrase pe când dânsa îl spiona. Pe acolo ducea drumul spre închisoarea Alicei. Voia s-o ia înaintea lui Rammont şi s-o ucidă pe femeia care i se punea de-a curmezişul planurilor ce le făurise.

În odaia alăturată, Jean Molitor preda lui Hector Rammont cheile castelului. Desigur că i-o va arăta şi pe aceea care se potriveşte la uşa dormitorului...

Cu paşi de pisică, perfida femeie se furişă spre încăperea aceasta. Pieptul îi sălta cu putere. Cu ochii larg deschişi privi în jurul ei. Pe o măsuţă ascunsă pe jumătate sub draperiile patului, se afla un pumnal mic. Cu repeziciune uimitoare, Aranka puse mâna pe el. Apoi începu să zguduie uşa dulapului. Dar încuietoarea acestuia trebuia să fie solidă, căci nu ceda. Încercă s-o spargă cu vârful pumnalului, dar se văzu nevoită să renunţe. Sudoarea începu să-i brobonească fruntea şi răsuflarea îi deveni greoaie. Ştia prea bine că dacă mai pierde timp, Hector va da peste dânsa. Şi asta nu trebuia să se întâmple. Alice trebuia să piară înainte de a sosi salvatorul ei.

Pătimaşa femeie, care, nu mai avea altă ţintă în viaţă decât să recâştige pe fostul amant, îşi dădea seama că trebuia, de data aceasta, s-o lovească pe Alice în inimă.

Un zgomot o făcu să tresară. Repede şi agilă ca o pisică, ea dispare pe uşa laterală, apucând pe nişte ganguri, pentru a descoperi altă intrare spre camera secretă.

Ajunsese la o scăriţă de piatră şi de acolo pe o galerie deschisă, care ducea în jurul vechiului turn. Luna arunca raze argintii în jur.

Aranka strânse la piept micul pumnal şi privi cu atenţie. După socoteala ei trebuia să se afle dedesubtul camerei secrete.

Oare n-o fi existând nicio cale să ajungă sus de aici? Începu să pipăie zidurile cu mâinile. Piatra era umedă şi netedă.

Cuprinsă de furie, femeia scoase un blestem şi îşi înfipse mâinile în păr:

— Trebuie, trebuie s-o distrug, înainte de a veni Hector

Rammont ca s-o strângă în braţe.

Deodată tresări cu putere.

— Ce să-nsemne aceste lovituri de ciocan, care se aud de sus, de pe galerie? Parcă s-ar fi pus cineva să spargă zidul.

Îşi ţinu răsuflarea şi, apropiindu-se de balustradă, privi în sus. Dar tocmai în clipa aceasta luna fu acoperita de nori. Loviturile de ciocan se înmulţeau din ce în ce.

Lipindu-şi trupul de zid, rămase în aşteptare. Ţinea pumnalul mic în mână, gata să se folosească de el, la cel dintâi prilej.

De sus începură să se rostogolească pietre şi în câteva rânduri se auzi un zgomot de parcă s-ar fi rupt în două nişte drugi de fier.

Deodată se făcu linişte. Se scurseră câteva minute, apoi luna începu din nou să lumineze. Atunci alunecă prin faţa ei un obiect lunguieţ, o funie care cobora în adâncime.

Un simţimânt de triumf o năpădi: ştia acum că Alice îşi pregătea fuga şi poate că în clipa următoare se va lăsa în jos de-a lungul frânghiei.

Aranka mai privi o dată în sus. Un obiect de culoare închisă se mişca acolo, dar ea nu putea ghici despre ce era vorba. Dar peste puţin rămase încredinţată pe deplin: trebuia să fie Alice care ce lăsa în jos pe frânghie.

Aranka se retrase în umbra unei coloane. Ştia acum în ce mod o va putea lovi pe rivala ei: pumnalul putea să dea greş, de aceea iscodise alt mijloc.

— Încă o clipă şi vei păşi pe drumul veşniciei! murmură ea.

Încetişor de tot alunecau pe funie doi oameni – nu unul – şi iată-i ajunşi în faţa galeriei. Aranka îşi dădu capul pe spate şi se năpusti…

. . . .

Ce se petrecuse sus, în camera secretă?

George Vallières se ridică din genunchi şi adresându-se femeii iubite, spuse:

— Alice, te afli aici în mâinile unui om pe care trebuie să-l consider drept criminal, la fel ca Masca-Roşie, care te-a adus

la pierzanie. Ca un disperat am alergat pe ţărmul mării, când am descoperit că femeia aceea demonică, Aranka, te-a alungat din vilă. Tatăl dumitale a pus totul în mişcare să te regăsească, – când am auzit deodată un ţipăt şi atunci am ştiut că Aranka şi-a bătut joc de noi. Dar cum a fost cu putinţă asta?

Fără voia ei, Alice simţi compătimire pentru tânărul acesta orbit de dragoste, care o urmase ca o umbră de când cu noaptea aceea din Paris. Deşi era foarte iritată de ceea ce auzea din gura lui, ea îl rugă din nou, totuşi, s-o părăsească şi să nu se jertfească pentru dânsa.

Îi spuse că fusese salvată de un necunoscut şi adusă aici. Omul acesta vrea s-o ţină ca ostatică, pentru a avea o armă împotriva lui Hector Rammont. Probabil că stăpânul acestui castel era un fost tovarăş al Măştii-Roşii şi se temea de acesta.

Vallières se aşază pe un scaun şi, respirând din greu, povesteşte fetei prin câte trecuse până s-ajungă aici şi adăugă:

— Ia te uită, Alice, ce am luat de jos, din peşteră. Ciocanul acesta îmi va servi de armă de apărare şi de unealtă. Apoi funia ne va fi şi ea de folos, căci cu ajutorul ei vom face încercarea să coborâm până pe ţărmul mării. În clipa aceasta hotărâtoare nu-ţi cer altceva decât să mi îngădui să te salvez. Vreau să te scot din mâinile acestui om, care e tot atât de primejdios ca şi Demonul roşu. Ah! Îţi întorci faţa de la mine şi întinzi braţele în semn de împotrivire! Ştiu bine că eşti încă sub înrâurirea acelui demon, inima dumitale bate încă pentru el, dar eu nădăjduiesc până la sfârşit că te voi putea salva. Tatăl dumitale e îndurerat peste măsură de când a aflat că eşti aici. Nu vreau altceva pentru moment, decât să te duc în braţele lui. Trebuie să-mi îngădui lucrul acesta, te implor!

— Nu vom izbuti să dispărem de aici, domnule Vallières, răspunse Alice, clătinând capul. Castelul maur e atât de bine apărat, încât ar fi o nebunie numai să ne gândim la fugă.

— De vreme ce am izbutit eu să pătrund în peştera de jos, fii sigură că voi reuşi să aduc la îndeplinire şi partea a doua.

Aşteaptă doar o clipă, să mă încredinţez dacă falsul prinţ nu ne poate surprinde.

Se îndreptă spre uşă şi ieşi pe gang. Se strecură de-a lungul acestuia şi găsi intrarea în dulap. Deoarece îşi întipărise bine în minte locul pe care apăruse Jean Molitor, izbuti să deschidă uşa. Încetişor păşi în dormitor, care era gol, dar luminat. Se furişă prin două încăperi alăturate şi auzi zgomot de pahare ciocnite şi glasul răguşit de beţie al unui bărbat. Se apropie de una din uşi şi privind pe crăpătură văzu pe Jean Molitor – fără perucă şi barbă – stând la masa încărcată şi dând pe gât pahar după pahar.

Tânărul francez fu cuprins de un sentiment de scârbă. Văzu pe Aranka înlănţuind pe criminal şi sărutându-l cu patimă; şi se întrebă cum de a fost posibil să aibă cândva legături cu femeia aceasta. Auzi toată convorbirea celor doi şi deduse că se putea considera în siguranţă pentru câtva timp şi nu avea să se teamă de niciun fel de surpriză. Apoi văzu pe perfida femeie turnând câteva picături dintr-o sticluţă în paharul tovarăşului ei de chef şi pe prinţul Bentivoglio lăsându-şi capul pe spate şi adormind. Aceasta îl speria pe Vallières şi-şi spuse că nu trebuie să mai rămână în locul acesta. Părăsi repede postul său de observaţie şi se înapoie în dormitor. Uşa dulapului era încă deschisă şi el se strecură în gangul secret. Peste câteva clipe se afla din nou în faţa Alicei şi în câteva cuvinte îi comunică ceea ce văzuse şi auzise.

— Niciodată în viaţă nu m-am simţit mai vinovat ca acum, adăugă el. Vinovat de ceasurile pe care le-am petrecut împreună cu femeia aceea perfidă. De ce am avut legături cu dânsa? Răspunsul e simplu: disperarea şi durerea de a te fi pierdut pe dumneata, înfrângerea mea de către Masca-Roşie, – astea m-au făcut să-mi pierd capul, şi să cad în plasa întinsă de Aranka. Astăzi, însă îţi jur că o dispreţuiesc. Vrei să mă ierţi, Alice?

Fata îi întinse mâna.

— Îmi dau seama prea bine de ceea ce simţi şi aş dori din tot sufletul să mai fii fericit o dată, domnule Vallières.

— Îţi mulţumesc, murmură tânărul. Acum, însă, trebuie să

ne punem imediat pe lucru dacă vrem să ne recăpătăm libertatea. Aş putea să merg cu dumneata în dormitorul „prinţului” şi de acolo să căutăm un drum de scăpare; dar lucrul acesta e primejdios din cale afară, căci s-ar putea să fim surprinşi.

Făcu câţiva paşi prin odaie şi se opri la fereastră, privind în sus, la gratiile de fier, groase cât pumnul.

— Nu există altă cale decât deschizătura aceea, spuse el în cele din urmă.

Alice clătină capul:

— Cum vom izbuti să ajungem până sus? Şi chiar dacă reuşim, cum am putea dobândi libertatea?

Tremura la gândul că va fi nevoită să-l vadă pe tatăl ei, temutul Ochi-de-Pisică, care o va privi cu asprime şi o va aduce cu forţa acasă, în patrie. Dar pe de altă parte se mai gândea şi la eventualitatea de a cădea în mâinile banditului care o ţinea ca ostatică, şi care o va face, desigur, să îndure suferinţe grozave.

Dar când va fi în afara zidurilor acestui castel va putea lua o hotărâre. De aceea, tot e mai bine să primească propunerea tânărului.

George Vallières îşi obişnuise privirea cu întunericul din odaie şi cu ajutorul celor câteva scaune şi a mesei, puse unul peste altul, încercă să ajungă la ferestruica de sus. Dar după ce se urcă pe ele, făcu trista constatare că tot nu putea ajunge. Nu mai rămăsese altceva decât să aducă şi patul lângă perete şi aşezând masa cu scaunele deasupra, izbuti, în cele din urmă, în planul său.

— Te rog, Alice, zise George, înainte de a se urca, furişează-te pe gang, înaintează cât poţi şi ascultă la orice zgomot suspect. Dacă auzi cumva vreo uşă deschizându-se sau altceva asemănător, atunci vino repede înapoi şi dă-mi de veste. Dacă vom fi surprinşi în cursul lucrului nostru, nu ne va mai rămâne alta de făcut decât să luptăm. Dea Domnul să nu ajungem acolo.

Alice se supuse, iar George începe să se caţere pe zid, cu ciocanul în mână. Era aproape sigur că ferestruica aceasta

dădea spre mare sau spre stânci.

Mâinile sale strâng cu putere gratiile, dar după câteva încercări de a le rupe vede că truda e zadarnică. Nu-i mai rămânea decât să se folosească de ciocan, pentru a-şi croi o ieşire, pentru dânsul şi pentru Alice.

Fără să stea mult pe gânduri, dădu prima lovitură. Apoi alta şi alta. Sudoarea îi curgea de pe frunte, căci munca era nespus de grea şi rezultatul se lăsa aşteptat. Pe lângă asta îl chinuia temerea că loviturile de ciocan ar putea fi auzite.

Dar în cele din urmă sforţările sale tot avură un succes: o bucată de zid se rupse şi căzu în adâncime. Apoi se rupse altă bucată şi deschizătura se făcea din ce în ce mai mare, până ce fu destul de largă ca să se poată strecura printr-însa.

Cu mişcări repezi leagă funia de unul din drugii de fier, apoi îi dă drumul în adâncime. Istovit de moarte dar cu inima palpitând de emoţie, coborî înapoi în cameră, comunicând Alicei că izbândise.

— Nu trebuie să mai şovăim, zice el, căci loviturile de ciocan au fost, desigur, auzite. Până s-ajungă aici falsul prinţ sau vreunul din oamenii săi, noi trebuie să fi dispărut. Ai destul curaj să cobori împreună cu mine de-a lungul funiei?

Alice şovăie cu răspunsul. Stă în mijlocul odăii şi priveşte sus, spre fereastra spartă, prin care se vede chipul rotund al lunii.

„Ce se va-ntâmpla – se-ntreabă dânsa – dacă mâna ei nu va fi destul de sigură pentru a se ţine de funie?”

George pare să-i ghicească gândurile:

— Te voi înlănţui cu braţele mele şi te voi ţine până vom avea teren sigur sub picioare. Nu există altă cale să fugim din castel, căci ar trebui să trecem prin toate odăile până s-ajungem în curte. Şi dacă vom fi prinşi, criminalul acesta care se întitulează prinţ, va găsi pentru noi o temniţă şi mai sigură.

Alice mai stă pe gânduri câteva clipe, apoi cu o hotărâre subită, se urcă pe scara improvizată de Vallières. Ajunsă sus, priveşte afară şi vede marca strălucind în lumina argintie a lunii.

Parizianul se strecură cel dintâi pe deschizătură.

— Voi căuta să găsesc pentru picioarele mele un sprijin în pietrele zidului, până ce te vei fi strecurat şi dumneata pe deschizătură, zice el.

Apucă funia şi încercă să-şi înţepenească vârfurile picioarelor în zid. Izbuti să găsească un punct de sprijin şi punând mâna pe cerceveaua ferestrei, o rugă pe Alice să iasă şi dânsa pe deschizătură.

Fata ieşise de-acum cu jumătatea trupului, dar deodată scoate un ţipăt de spaimă. Priveşte în adâncimea ameţitoare, unde marea îşi izbeşte valurile de stânci.

— Nu pot... nu pot! gâfâie ea. Fugi singur, domnule Vallières, şi lasă-mă pe mine aici.

— Nu, asta n-o voi face pentru nimic în lume. Te rog din suflet să-ţi învingi teama şi să ai încredere în puterea braţelor mele. Nu avem prea mult timp şi fiecare clipă e preţioasă. Întreprinderea nu va dura prea mult şi când vom pune piciorul pe teren sigur, ne putem socoti salvaţi.

Dar Alice mai şovăia. Cu glas implorator, tânărul parizian i se adresă:

— Alice, îţi jur că dacă refuzi să fugi cu mine, mă arunc de la înălţimea asta şi voi rămâne zdrobit de stâncile mării.

Cuvintele acestea avură efectul căutat.

— Vin! şopti ea. Dumnezeu să ne ocrotească pe amândoi, căci mergem la o moarte aproape sigură.

El o apucă cu o mână, trăgând-o spre sine:

— Strânge funia cu mâinile şi ţine-te cu toată puterea. Să n-ai nicio teamă, căci nu ni se poate întâmpla nimic.

Amândoi alunecară încetişor în jos. Alice nu scoase nicio exclamaţie. Spaima îi încleştase gura.

Şi astfel coborâră prin faţa galeriei unde atâtea Aranka, urmărind cu ochii holbaţi întreprinderea aceasta îndrăzneaţă. Nici Vallières, nici Alice n-o observară. Ajunseseră de acum la marginea galeriei, când, cu un ţipăt răguşit, perfida femeie se năpusti asupra lor.

— În iad cu tine, fiinţă blestemată! răcni ea, ca ieşită din minţi.

George îşi dădu seama îndată de situaţie. Ţinând cu un braţ

trupul Alicei, îşi eliberă pentru o clipă braţul celălalt şi se ţinu cu el de o coloană a galeriei.

— Aranka! strigă el. Dacă mai mocneşte o singura scânteie de omenie în tine, lasă-ne să fugim!

Un hohot sinistru de râs îi răspunse:

— Nu mai am nimic omenesc în mine, şi nici nu vreau să am; voi respira uşurată numai în clipa când voi vedea moartă la picioarele mele pe amanta Măştii-Roşii. De data asta cred, că pumnalul meu nu va da greş, – în iad cu tine!

Cu groază nemărginită, Vallières zăreşte în mâna ei lama strălucitoare.

— Aranka! strigă din nou tânărul parizian, în vreme ce Alice îşi sprijină capul de umărul lui, aşteptându-şi moartea, Aranka fereşte-te să atingi cu mâna ta de criminală făptura aceasta nevinovată. Noi amândoi ne vom socoti când ne vom întâlni cândva. Acum, însă, rămâi cu bine!

Nădăjduind că va izbuti să se lase repede în jos pe funie, el îşi dă drumul mâinii, dar în aceeaşi clipă mizerabila se apleacă peste balustradă. Ochii îi sunt injectaţi şi chipul ei se aseamănă cu al unei furii mitologice.

— În iad să mergeţi amândoi! scrâşneşte ea.

Alice deschide ochii şi vede pe Aranka apucând funia şi apropiind cuţitul de ea, spre a o tăia. Un ţipăt de groază care nu mai are nimic omenesc într-însul scapă de pe buzele sărmanei fete, şi ţipătul acesta ajunge până sus, la urechea lui Hector Rammont.

George Vallières vede grozăvia, vrea s-o împiedice, încearcă s-o mai înduplece pe Aranka, dar iată că funia se rupe şi cei doi se prăbuşesc în adâncime.

Capitolul 85 – Moarte trădătorului!

Ochi-de-Pisică umblă încolo şi-ncoace în mica odăiţă de hotel. Cu figura posomorâtă mormăie cuvinte de neînţeles, şi deodată se opreşte locului, privind pe fereastră afară.

Începe să se-ntunece şi lămpile electrice se aprind. Lumea

elegantă se-ndreaptă spre diferitele localuri de petrecere.

Hartenberg deschide fereastra şi aspiră aerul răcoros al serii. Din depărtare pătrund acorduri de muzică şi un freamăt nedesluşit.

Dar Ochi-de-Pisică nu observă nimic din ceea ce se petrece jos, în străzile însufleţite ale oraşului; gândurile sale se-ndreaptă necontenit spre ultimele evenimente.

Unde se află Alice, copila sa? Trebuie să-şi mărturisească cu durere, că sunt prea puţine perspective s-o strângă curând în braţele sale şi s-o ducă înapoi în patrie. Poate că e într-adevăr moartă, deşi un glas interior îi spune contrariul. A fost salvată din apa mării de indivizii aceia necunoscuţi şi el ştie bine încotro s-au îndreptat. Dar un singur lucru nu poate pricepe, şi anume: ce este cu peştera din stânca mării? Să fie oare acolo intrarea spre o ascunzătoare? Sau barca a fost târâtă de un val şi azvârlită în gaura aceea? În cazul din urmă s-a zdrobit probabil acolo înăuntru şi oamenii dintr-însa s-au înecat.

Hartenberg începe să se plimbe din nou prin cameră şi mintea sa lucrează febril. Dacă cei din barcă s-au înecat – îşi spune el – atunci cadavrele lor trebuie să fi fost azvârlite la suprafaţă. Dar el făcuse cercetări amănunţite de-a lungul coastei, informându-se pe la toţi pescarii, şi nu izbutise să descopere nimic.

Dar nu numai asta îl muncea acum. Făcuse înţelegere cu Vallières să se întâlnească a doua zi dimineaţă, pentru a schiţa un nou plan; dar tânărul parizian dispăruse fără urmă şi servitorul său nu-i putuse da nicio lămurire precisă.

Ochi-de-Pisică începu cercetări şi stabili că barca mică a vilei lipsea. Era probabil, deci, că George Vallières întreprinsese singur o călătorie pe mare, în cursul nopţii. Scopul acestei călătorii, Hartenberg îl sesiza destul de lămurit.

Iubirea pătimaşă pentru Alice trebuie să-l fi îndemnat la pasul acesta primejdios. Dar ar fi fost o adevărată nebunie să se aventureze singur în peştera aceea din stânca mării.

Fără să stea mult pe gânduri, celebrul detectiv închirie o

barcă şi cu ajutorul a doi vâslaşi porni spre locul cu pricina. Cercetă cu atenţie regiunea şi după puţin timp descoperi o parte din peretele bărcii. Cu o stângă de fier o trase spre sine din gura peşterii şi citi pe ea inscripţia: „Vila Francesco”.

Aşadar, George Vallières se lansase într-adevăr în întreprinderea aceea nebunească!

— Desigur că s-a înecat! îşi spuse Ochi-de-Pisică.

Şi, după ce cercetă un ceas încheiat marea, se întoarse la Monte Carlo.

Ce era de făcut?

Se puse în legătură cu poliţia oraşului şi primi asigurarea că va avea oricând la dispoziţie un număr de oameni. Deocamdată era hotărât să lucreze singur.

Pe căi lăturalnice încercă să pătrundă în vila „Dorado”, unde bănuia că locuieşte Masca-Roşie. Dar spre nespusa lui uimire, poarta era încuiată. Înarmat doar cu un revolver, sări grilajul şi căută să pătrundă în casă. O fereastră de la parter, care nu era bine închisă, îi uşura sarcina. Cu arma în mână, pătrunse dintr-o odaie într-alta şi peste puţin intră în apartamentul locuit de Hector Rammont. Totul lăsa impresia că stăpânul plecase numai pentru câtva timp de acasă.

Continuându-şi cercetările, detectivul intră în odaia Alicei; acolo erau împrăştiate pretutindeni obiecte de toaletă şi în dulapul deschis atârnau rochii de tot felul.

— Masca-Roşie a intrat la bănuială şi se ţine deocamdată în umbră, îşi spuse Ochi-de-Pisică, după ce trecuse în revistă toate încăperile vilei. Dar nu ştiu ce mă face să cred că în noaptea asta se va întoarce! Cine ştie ce a mai pus la cale în timpul acesta?

Se-ndepărtă şi porni spre poliţie unde avu o convorbire de lungă durată cu câţiva funcţionari. Problema ce se punea acum era să se ţină sub observaţie vila „Francesco”, precum şi castelul falsului prinţ, dar fără să se dea de bănuit câtuşi de puţin.

Timpul trecea şi iată că veni şi seara. Despre francezul dispărut nu aflase nimic.

Unul dintre funcţionarii poliţieneşti trimişi să spioneze cele

două vile se-ntoarse cu vestea că nu putuse descoperi nimic bănuitor.

Se punea, deci, problema întocmirii unui plan.

. . . .

Fără să stea mult pe gânduri, Hartenberg scoase un pardesiu din dulap, îl îmbrăcă şi-şi înfundă pe cap o pălărie. Apoi ieşi din hotel.

După un sfert de ceas ajunse la poliţie şi la cererea lui fu introdus la şeful siguranţei.

— Vizita dumitale îmi face plăcere, domnule Hartenberg, îi spuse acesta. Voiam să trimit la hotel după dumneata. Ce spui despre comunicarea pe care am primit-o în cursul zilei de astăzi?

Şi-i întinse lui Hartenberg o foaie de hârtie. Era scrisoarea pe care Aranka o adresase poliţiei din castelul maur.

De două ori citi detectivul rândurile trădătoare, apoi înapoie hârtia.

— Vă mulţumesc, spuse el, liniştit.

— Şi ce spui dumneata despre asta? întrebă şeful poliţiei.

— Îngăduiţi-mi în primul rând o altă întrebare: aţi luat vreo măsură pe baza acestei scrisori?

— Deocamdată nu, căci am auzit că doi oameni de ai mei fac de strajă în jurul vilei „Dorado”. Dacă se va petrece acolo ceva suspect, vom intra în acţiune. Dar sunt curios să aflu ce părere ai dumneata despre comunicarea aceasta. În definitiv, cred că nu-i decât o glumă de prost gust. Noi trebuie să fim cu băgare de seamă şi n-avem dreptul să dăm buzna cu poliţia, cu una cu două. În Monte Carlo vin prinţi şi duci din toate ţările.

— Pricep foarte bine, răspunde Ochi-de-Pisică. Dar părerea mea este alta: în dosul acestei comunicări se ascunde o trădare, pe care nu trebuie s-o luăm atât de uşor. Acest duce de Marlier cred că nu e nimeni altul decât vestitul Mască-Roşie, pe care-l urmăresc de luni de zile. Demonul acesta se află aici, asta-i sigur, şi eu bănuiesc că se va-ntoarce încă în noaptea asta în vila „Dorado”. Conţinutul scrisorii de faţă e

cam încurcat şi de neînţeles. Jean Molitor este numele unui criminal parizian, care opera pe vremuri împreună cu Masca-Roşie, dar apoi l-a trădat pe tovarăşul său. De atunci, individul s-a făcut nevăzut şi nimeni nu i-a putut da de urmă. Cu îngăduinţa dumneavoastră mă voi folosi de această comunicare şi vă făgăduiesc să limpezesc chestiunea în cel mult douăzeci şi patru ore.

— Aş fi cât se poate de încântat, domnule Hartenberg, răspunse şeful poliţiei. După cum ştii, oamenii mei îţi stau la dispoziţie. Ia-i pentru noaptea asta pe aceia care îţi convin.

— Vă mulţumesc, răspunde detectivul.

Convorbirea dintre cei doi bărbaţi e terminată. Ochi-de-Pisică se întreţine apoi câtva timp cu funcţionarii şi peste un ceas se întâlneşte cu câţiva poliţişti într-un loc izolat de pe ţărm. Cu voce înceată dă instrucţiuni fiecăruia în parte. O atenţie deosebită vor acorda vilei „Dorado” şi invizibilului duce de Marlier.

Când poliţiştii ajung în împrejurimile acestei vile, e aproape de ora unsprezece. Se-mprăştie repede în diferite puncte, de unde nu-i poate vedea nimeni.

Astfel se scurge un ceas, dar nimic deosebit nu se petrece în timpul acesta.

Ochi-de-Pisică pătrunsese din nou în parc şi dă ocol casei. Toate ferestrele sunt întunecate. Nicio luminiţă, nicăieri. El rămâne multă vreme ascuns într-o tufă din faţa vilei. Un glas interior îi spune că în noaptea aceasta se va petrece aici ceva însemnat.

Dar până la ora douăsprezece şi jumătate nu se întâmplă nimic. Ochi-de-Pisică îşi părăseşte ascunzătoarea şi se-ndreaptă spre ţărmul mării, să dea un semnal oamenilor săi. Coboară încetişor scările de piatră, ciulind urechea în toate părţile, dar fără să poată prinde nimic suspect.

Doi poliţişti aşteaptă la o mică depărtare, în dosul unei stânci. Privirile detectivului par să pătrundă prin întuneric. Are impresia că o barcă se apropie şi un simţământ intim îi spune că ea se va opri în locul acesta.

Scoţând din buzunar un ţignal mic, fluieră o dată ca o

pasăre de noapte. Lucrul nu poate surprinde pe nimeni, căci păsări sunt multe prin locurile astea.

Deodată se aude un zgomot uşor dinspre apă şi imediat se apropie cu iuţeală un obiect de culoare închisă. Se aud paşi printre pietrele de pe ţărm şi un glas strigă în limba franceză:

— Am ajuns!

Ochi-de-Pisică e din două sărituri lângă individ. În faţa sa, la umbra stâncilor, e o barcă mică, în care se află doi bărbaţi. Cei trei oameni schimbă câteva vorbe în şoaptă, apoi barca porneşte din nou, cu viteză.

Detectivul dispune ca poliţiştii să se ascundă prin apropiere, fără să piardă din ochi împrejurimile. El însuşi hotărăşte să se aciueze într-o crăpătură de stâncă, de unde să observe în primul rând barca suspectă care o pornise în larg.

Se scurge un sfert de ceas, fără să se-ntâmple ceva deosebit.

Ochi-de-Pisică scoate puţin capul şi în momentul acesta vede barca întorcându-se; peste câteva minute acostează din nou la ţărm, în faţa vilei „Dorado”. Nu se aud nici loviturile lopeţilor în apă, ceea ce dovedeşte că oamenii aceia au toate motivele să se apropie neobservaţi.

Detectivul nu se clinteşte. Glasuri şoptite ajung până la dânsul, dar nu poate deosebi nicio silabă.

Mai trec câteva minute, apoi un om sare din barcă. Din nenorocire luna se ascunsese după un nor în clipa aceasta. După cât poate să vadă el, un obiect este scos din barcă, probabil vreun bun furat. Câteva persoane se-ndreaptă apoi spre parc, urcând treptele de piatră.

Cu iuţeala fulgerului, detectivul îşi făureşte planul: în barcă rămăsese un om de strajă, şi n-ar fi rău dacă l-ar lua în primire pe individ. E lucru neîndoios că aici se petrece ceva suspect.

Încetişor, căutând să nu facă zgomot, Ochi-de-Pisică îşi croieşte drum printre stânci. Îşi pusese în gând să ajungă neobservat la barcă şi dintr-o săritură să se arunce asupra individului. Dar în clipa când e gata să-şi înfăptuiască planul,

barca se pune-n mişcare, îndepărtându-se de ţărm.

— Ce-o fi însemnând asta? se-ntreabă Hartenberg, scoţând o înjurătură.

Jos pe ţărm, în apropierea micului debarcader care deserveşte vila, stau doi poliţişti cu barca lor, pe care o pun imediat în mişcare de cum aud semnalul conducătorului lor.

Cu precauţii infinite, Hartenberg se înapoiază în parc şi ajunge curând la tufa pe care o părăsise mai adineauri. Spre surprinderea lui observă lumini la câteva ferestre ale vilei.

Ce s-o fi petrecând acolo? Să înştiinţeze pe oamenii săi şi să dea buzna în casă, prin toate părţile?

Nu, asta n-ar fi inteligent. Mai bine să se furişeze pe terasă şi de acolo să caute să privească în vreuna din odăi. Aşa şi face.

Iată-l în faţa unei uşi de sticlă şi zăreşte deodată doi indivizi care intră în odaie. Lumina e slabă, aşa că nu poate deosebi chipurile lor.

Dar ce-o fi zgomotul acesta care se aude în interiorul vilei! Ceva asemănător cu scaune răsturnate. Detectivul tresare şi-şi lipeşte urechea de uşă.

— Dacă cel puţin aş auzi un cuvânt, mi-aş da seama imediat despre ce-i vorba! îşi zice el.

Deodată i se pare că aude un strigăt înăbuşit. Aleargă repede la marginea terasei şi fluieră de trei ori cu ţignalul. Când îşi întoarce privirea, nu se mai zăreşte nicio lumină în toată vila.

O uşă se deschide cu putere pe undeva şi glasuri nedesluşite ajung până la el. Îşi dă seama imediat cum stă chestia. Indivizii i-au auzit fluieratul şi ei sunt oameni care nu se lasă înşelaţi. Acum încearcă să fugă, ceea ce Hartenberg îşi propune să împiedice cu orice chip. Din câteva sărituri ajunge la un colţ al vilei şi strigă fugarilor care se ivesc în faţa sa:

— Niciun pas mai departe! Răspundeţi cine sunteţi şi ce căutaţi în casa asta! Primul care se mişcă din loc va primi un glonţ în cap.

O clipă, indivizii rămaseră încremeniţi. Hartenberg se

apropie de dânşii, dar ca la o comandă, toţi se dau îndărât, apoi o rup de fugă în toate părţile.

Să tragă asupra lor, ar fi fost zadarnic. Indivizii vor cădea oricum în mâinile poliţiştilor care auziseră semnalul.

Ochi-de-Pisică se ia după unul care e mai aproape de dânsul. Vânătoarea continuă în întuneric, printre tufe dese şi arbori înalţi. Îi strigă din urmă individului să oprească, dar acesta nu se lasă speriat şi aleargă înainte, coborând în goană scara de piatră care duce la ţărmul mării.

Din nefericire, tocmai în clipa aceasta cei doi poliţişti de jos dau un semnal; dacă aceasta nu s-ar fi produs, l-ar fi înhăţat în mod sigur pe individ. Aşa însă, urmăritul se-ntoarse brusc, îndreptându-se spre stâncile care se-nalţă din apă.

Hartenberg îi taie aproape drumul, dar fugarul a şi ajuns în vârful stâncii. Atunci detectivul ridică revolverul şi strigă:

— Încă o mişcare şi eşti mort!

Ameninţarea nu se prinde. Individul se pregăteşte să sară în apă, dar în aceeaşi clipă detectivul trage de câteva ori în şir. Gloanţele nimeriseră probabil, căci omul se rostogoleşte peste stânci.

Aprinzând repede lanterna, Ochi-de-Pisică îndreaptă lumina într-acolo şi-şi descoperă victima atârnând între două stânci. E îmbrăcat ca marinar şi nu mai dă niciun semn de viaţă. Detectivul începe să-i cerceteze buzunarele, dar nu găseşte nimic în ele. Se hotărăşte atunci să-l lase aici şi să se înapoieze în parc, de unde se aude larmă. Se pare că o parte din poliţişti au pătruns acolo din strada, împresurându-i pe bandiţi. Peste câteva clipe Hartenberg se loveşte faţă-n faţă cu unul din oamenii săi, care-i comunică imediat:

— Toată banda s-a îndreptat încolo spre dreapta, cu intenţia de a ajunge la ţărmul mării.

— Cu atât mai bine! Îi avem în mână în cazul acesta, căci şi acolo stau doi dintr-ai noştri.

Dinspre ţărm se aude o împuşcătură.

— Aha! exclamă detectivul, s-au încăierat. Repede după mine, băieţi!

O porneşte înainte şi ceilalţi îl urmează.

Se pare într-adevăr că misterioşii vizitatori ai vilei s-au adunat din nou şi împreună au pornit spre ţărm. În spatele lor vin poliţiştii.

— Trebuie să punem mâna pe ei cu orice chip! strigă Ochi-de-Pisică.

Terenul pe care înaintează e înclinat, ceea ce impune multă băgare de seamă. Detectivul se opreşte o clipă, pentru a se orienta. În acest moment luna se ascunde printre nori.

— Drace! exclamă Hartenberg. Colo jos se mişcă barca pe care am văzut-o sosind. Acum pricep eu manevra omului lăsat de pază.

Îndârjit peste măsură, porneşte înainte printre stânci, urmat de poliţişti. Ajung la ţărm tocmai când barca, mânată de şase lopeţi, se-ndreaptă spre larg.

— Au şters-o! exclamă Ochi-de-Pisică. Îndărăt la debarcaderul nostru şi să pornim pe urmele lor.

Însoţit de câţiva poliţişti aleargă de-a lungul ţărmului. Ajungând la locul unde debarcaseră, dă un nou semnal.

— În barcă! strigă apoi şi sare cel dintâi într-însa.

Un poliţist desface lanţul şi vrea să se ia după ceilalţi. Lopeţile stau pe fundul luntrii, aceasta se apleacă deodată într-o parte şi nu lipsea mult ca Hartenberg să cadă în apă. Scoate repede lanterna şi face lumină. O înjurătură înăbuşită îi scăpă de pe buze.

— Rămâneţi pe loc! strigă el celorlalţi oameni. Nemernicii ne-au găurit barca şi nu mai e bună de nimic. Blestemaţi să fie!

Sări pe mal, în vreme ce barca se umplea cu apă tot mai mult.

— Trebuie să fie o barcă cu motor prin apropiere! strigă el apoi. Poate că izbutim să-i mai prindem, folosindu-ne de ea.

Un poliţist urcă în grabă scara de piatră şi, prin parc, ajunge în stradă. În vremea asta, Ochi-de-Pisică se sfătuieşte cu ceilalţi. După câteva minute se aude un sunet de clopot pe mare. Imediat se apropie barca cu motor şi detectivul se urcă într-însa, împreună cu însoţitorii săi. Reflectorul e pus în funcţiune şi lumina sa brăzdează apa pe o mare întindere.

Hartenberg stă lângă cârmaci şi dă ordine. Ochii săi rătăcesc necontenit asupra mării, căutând barca în care se află banda fugară. Dar după vreo jumătate de ceas trebuie să-şi spună că nu e rost să-i găsească.

Ţărmul se întinde drept până spre Monte Carlo, şi probabil că nemernicii au găsit demult o ascunzătoare în vreun golfuleţ. Chiar dacă noul Sherlock Holmes ar izbuti să găsească barca, desigur că cei dintr-însa vor fi dispărut demult pe ţărm.

— Avem ghinion în noaptea asta, scrâşneşte detectivul, privind întunecat în larg. Totuşi, să ne-ntoarcem la vila „Dorado” şi să cercetăm odăile. Sunt curios să aflu pentru ce a venit şleahta acolo. Sunt convins că au făptuit vreo nouă ispravă.

Barca poliţiei cârmi spre direcţia vilei „Dorado”, spintecând valurile. Ajunse curând la micul debarcader şi după ce fu lăsat un om de pază, Ochi-de Pisică şi tovarăşii săi urcară spre vilă.

Uşile erau încuiate, dar fără să stea mult pe gânduri, detectivul puse umărul şi sparse una din ele; apoi pătrunse înăuntru, urmat de poliţişti.

Scoseseră lanternele oarbe şi luminau în jurul lor. În primele odăi nu se arătă nimic suspect. Un scaun era trântit la pământ, şi atâta tot.

— Vom descoperi noi ceva, sunt încredinţat de asta! spuse Ochi-de-Pisică.

Şi deschizând uşile una după alta, ajung în cabinetul de lucru al falsului duce de Marlier.

Scrisoarea adresată poliţiei glăsuia că aici domiciliază Jean Marsiliezul, sub numele acestui duce. Hartenberg ştia altfel şi când intră în încăperea mare, rămase locului, încremenit.

La lumina lanternei văzu un bărbat stând la masă. Acesta era cu spatele la el şi părea adormit. Părul capului era negru şi Hartenberg îşi dădu seama imediat că individul nu e Masca-Roşie.

Cu un gest al mâinii el dă de înţeles poliţiştilor să rămână liniştiţi. Lumina lanternelor este micşorată cât se poate de mult. În semi-întunericul înconjurător, Hartenberg se apropie

de făptura nemişcată de la masă. Ajunge lângă el şi după câteva clipe de ascultare, îi aşază mâna pe umăr. Îl zguduie cu putere şi în aceeaşi clipă capul individului cade moale pe spetează.

Ridică imediat lumina lanternei şi se dă un pas îndărăt. Îşi dăduse seama fără multă greutate că individul e mort.

— Apropiaţi-vă domnii mei! se adresează el poliţiştilor. Nu mai avem de ce ne păzi şi putem vorbi tare. Omul acesta va dormi în vecii vecilor.

Toţi îşi ridică lanternele şi fac cerc în jurul cadavrului misterios. Un pumnal e înfipt în pieptul acestuia şi de dânsul e prins un bileţel, pe care sunt scrise următoarele cuvinte:

„Moarte trădătorului! Este Jean Molitor.
Masca-Roşie”.

Regele criminalilor executase sentinţa de moarte asupra lui Jean Marsiliezul, şi anume prin Joe, care-l dusese legat pe trădător la vila „Dorado”. Probabil că în clipa în care Marsiliezul fusese scos din sac şi i se luase căluşul din gură şi legăturile din jurul trupului, avusese loc o luptă disperată, dar în cele din urmă Jean Molitor trebui să-şi dea seama că era pierdut.

Criminalii îl aşezară în fotoliul de lângă masă şi-i înfipseră pumnalul în piept, odată cu biletul pe care Masca-Roşie li-l predase în castelul maur.

În clipa în care se pregăteau să se retragă, răsunase ţignalul lui Ochi-de-Pisică şi... restul îl cunoaştem.

Hartenberg se îndepărtează de masă şi spune:

— Deocamdată nu mai avem ce căuta în vilă. Mâine dimineaţă va începe ancheta. Unul din voi rămâne aici de pază. Sunt însă convins că în cursul nopţii nu-şi va face apariţia nici Masca-Roşie, nici vreunul din oamenii săi. Să mergem, domnii mei!

Părăsesc în tăcere vila, lăsând doar o santinelă. La propunerea lui Hartenberg se urcă din nou în barca poliţiei, pentru a mai da târcoale stâncilor din jurul castelului maur.

Detectivul nu se poate elibera de gândul că va mai avea surprize în locurile acelea.
Micul vas cu motor porni spintecând valurile. Hartenberg stătea cu doi poliţişti la proră şi punea în funcţiune reflectorul din când în când. Ajunseră curând în apropierea castelului, ale cărui turnuri dominau întinsul mării.
Omul de la cârmă scoase de-odată o exclamaţie.
— Ce s-a întâmplat? întreabă Hartenberg, speriat.
Reflectorul luminează departe pe mare şi omul de la cârmă întinde braţul.
— Colo în faţa noastră pluteşte un obiect, care are înfăţişare de om.
Ochi-de-Pisică privi câteva clipe apoi zise:
— Mergi direct într-acolo. E într-adevăr un om. Vom vedea îndată despre cine-i vorba.
Barca cu motor condusă cu dibăcie se apropie tot mai mult de locul cu pricina. Detectivul recunoaşte un bărbat în obiectul care pluteşte pe apă şi îndreptând lanterna pe chipul aceluia, exclamă îngrozit:
— George Vallières!
Cu ajutorul unei căngi lungi izbutesc să tragă trupul spre barcă şi să-l aducă înăuntru. Nenorocitul tânăr e aşezat pe punte şi apa curge şiroaie de pe el. Îmbrăcămintea este numai zdrenţe, mâinile îi sunt însângerate şi părul îi stă răvăşit pe faţă.
Hartenberg se lasă în genunchi lângă el şi lipeşte urechea de piept.
— Mi se pare ca mai dă semne de viaţă. Trebuie să încercăm să-l readucem în simţiri.
Doi poliţişti îl ridică şi-l duc în cabină, unde încep imediat să-l dezbrace, apoi depun toate sforţările pentru a-l reînsufleţi.
În afară de Vallières nu mai poate fi găsit niciun alt trup omenesc în apă. La porunca lui Ochi-de-Pisică, barca ia direcţia spre Monte Carlo, cu viteză mare.

Capitolul 86 – Prăbuşiţi

Aranka se apleacă peste balustradă şi priveşte în adâncime. Un râs satanic izbucneşte din pieptul ei, lăsând un ecou prelung.

— Acum am scăpat de amândoi pentru vecii vecilor! rânjeşte dânsa.

În faţa ei atârnă o parte din funia tăiată, care se leagănă încetişor în bătaia vântului. De-odată aude paşi în spatele ei şi întorcându-se, îl zăreşte pe... Hector Rammont. Ochii lui vor parcă s-o străpungă, ca nişte pumnale ascuţite.

— Ce s-a întâmplat aici? întreabă el repede. Nu-ncerca să minţi, mizerabilo! Am auzit un ţipăt şi mi-am dat seama îndată că nu putea fi scos decât de Alice. Ce ticăloşie ai făptuit iarăşi în gelozia ta turbata?

Aranka se dă cu un pas îndărăt şi o spaimă de moarte i se întipăreşte pe figură.

— Au vrut să fugă... dânsa şi George Vallières şi eu i-am împiedicat...

— Ce legătură are francezul George Vallières, cu chestia asta? scrâşneşte Masca-Roşie. Vad o bucată de funie tăiată aici, în faţa ta. Mii de draci! Aici s-a pus la cale o fugă! Dar cum a intrat George Vallières în castel?

— Fapt e că a intrat, l-am văzut cu ochii mei alunecând de-a lungul funiei, în braţe cu iubita ta.

— Şi apoi... apoi?

Aranka nu răspunde. Îl vede pe Rammont luând funia în mână şi examinând-o. Apoi îşi îndreaptă privirea în jos, unde se află pumnalul.

— Bestie femeiască! răcneşte el şi o apucă de gât pe Aranka. Ai tăiat funia şi ai prăbuşit-o pe Alice în prăpastie.

— Da, aşa am făcut, pentru că nu pot trăi fără dragostea ta şi pentru că făptura aceasta mi se punea necontenit, în cale.

Cade în genunchi şi încearcă să-i cuprindă picioarele, apoi izbucneşte pătimaşă:

— E moartă împreună cu răpitorul ei, Hector. În sfârşit, acum eşti iarăşi al meu!

Ea nu simte durerea provocată de mâna lui care-i strânge gâtul, nu simte apăsarea piciorului lui pe pieptul ei, căci acum se simte fericită, la gândul că şi-a ucis rivala.

Rammont îşi descleştează pentru o clipă mâinile şi-şi îndreaptă trupul. Se apleacă peste balustrada galeriei şi priveşte în adâncime.

— Alice! Alice! Dacă mai eşti în viaţă răspunde-mi! strigă el.

Dar nu se aude nimic altceva decât murmurul valurilor.

Furia îl cuprinde din nou şi se năpusteşte asupra Arankăi.

— În iad cu tine, femeie blestemată! răcneşte el şi braţele-i de fier o ridică în sus.

Ea se agaţă cu disperare de dânsul şi ochii-i holbaţi cerşesc îndurare.

— Ce vrei să faci, Hector?

— Te voi trimite pe acelaşi drum pe care al trimis-o tu pe Alice.

A şi ridicat-o în sus şi o ţine atârnată între cer şi pământ.

Chipul Arankăi se schimonoseşte de groază.

— Te voi mai lăsa în viaţă câteva clipe, bestie ce eşti, apoi te voi azvârli cu capul în jos ca să te zdrobeşti de stânci şi sângele tău să se amestece cu apa mării!

Aranka încearcă să-l implore, dar spaima îi încleştează gura. Îşi vede moartea înainte şi închide ochii, iar trupul îi este zguduit din cap până-n picioare.

În clipa aceea Hector Rammont zăreşte pe mare, aproape de ţărm, barca pe care o trimisese să-l ducă pe Jean Molilor la vila „Dorado”.

Un gând nou îi fulgeră prin minte. Trage braţele îndărăt şi o azvârle pe Aranka la pământ, lăsând-o leşinată, apoi părăseşte repede galeria. Trebuie să se încredinţeze dacă Alice a murit sau se mai află în viaţă. Cu Aranka se va putea răfui mai târziu.

Se-ndreaptă în grabă spre cabinetul de lucru al Marsiliezului şi-şi pune peruca şi barba falsă ale acestuia. Cu o îndemânare uimitoare îşi transformă în aşa fel înfăţişarea, încât seamănă perfect cu prinţul Bentivoglio.

Când sfârşi cu aceasta, cheamă la sine pe doi din oamenii săi şi le porunceşte să-l urmeze. Cu lanterna oarbă în mână, cei trei bărbaţi se-ndreaptă spre curtea castelului, în care domneşte linişte adâncă. Hector Rammont arată spre o poartă, în zid.

Cu ajutorul câtorva unelte de spargere, broasca veche e deschisă şi păşesc cu toţii afară, pe poteca îngustă care duce în jos, printre stânci prăpăstioase. Demonul luase cu dânsul câteva frânghii şi două securi de oţel, pe care le găsise în castel. Obiectele acestea îi vor fi de mare folos.

După câtva timp se opreşte şi face un semn însoţitorilor săi. Toţi ascultă cu încordare, doar vor auzi un strigăt de ajutor sau un geamăt. Şi aşa trec cinci minute, apoi Masca-Roşie tresare speriat.

Un geamăt sfâşietor sparge tăcerea nopţii.

Acum ştie dânsul că Alice nu s-a prăbuşit în apă, ci a rămas atârnată undeva printre stânci.

— Urmaţi-mă! le porunceşte însoţitorilor săi.

Cei trei oameni înaintează cu greu pe poteca îngustă, ameninţaţi să se prăbuşească din clipă în clipă în prăpastie. Demonul priveşte mereu în sus pentru a se orienta şi constată că se tot apropie de turnul în care trebuie să fie camera secretă.

Aici trebuie să se fi prăbuşit Alice. La lumina lanternei el descoperă o bucată din stofa rochiei pe care o purtase dânsa.

— Mă auzi, Alice? răcneşte el.

Un geamăt îi răspunde, şi atâta tot.

Aşadar trăieşte. Cu iuţeala fulgerului el întocmeşte planul de salvare. Înaintarea pe drumul acesta este imposibilă. Nu rămâne alta de făcut decât să se caţere pe stâncă în sus, câţiva metri, şi de acolo să se lase îndărăt în jos, primejduindu-şi viaţa în fiece clipă.

Pas cu pas înaintează. Hector Rammont e în frunte. În câteva rânduri picioarele le alunecă şi cu sforţări disperate izbutesc să nu se prăbuşească în prăpastie. După câtva timp regele criminalilor se opreşte, sprijinindu-şi spatele de peretele stâncos.

Cu precauţii infinite îndreaptă lanterna spre adâncime şi zăreşte îndată trupul mlădios al fetei atârnând între două stânci. Lovitura pricinuită în cădere o făcuse să-şi piardă cunoştinţa, probabil, căci biata fată nu se mişca deloc.

— Unul din voi trebuie să se lase în jos pe funie şi s-o lege de ea pe tânăra stăpână! porunceşte Masca-Roşie.

Îşi dă bine seama – ca şi ceilalţi doi, de altfel – că întreprinderea asta e nespus de îndrăzneaţă. Dar oamenii nu se împotrivesc, căci ştiu ei ce înseamnă o poruncă a stăpânului.

Cel mai tânăr dintr-înşii îşi petrece funia în jurul şoldurilor şi schimbând o privire de bun rămas cu ceilalţi doi îşi dă drumul în jos, de-a lungul peretelui stâncos.

Iată-l ajuns la locul unde sa afla Alice. Rămâne o clipă locului ca să-şi adune puterile şi priveşte în sus, unde Masca-Roşie îşi frământă creierul, pentru a găsi posibilitatea s-o aducă la el pe nenorocita leşinată.

— E rănită? strigă el în jos.

— Văd sânge la tâmplă, stăpâne! răspunde omul. Pare că a leşinat din nou. Ţine ochii închişi şi trupul îi este ţeapăn.

— Leagă-i funia în jurul şoldurilor, şi aşteaptă până te vom trage în sus şi pe tine! porunceşte Rammont.

Omul se pune îndată pe lucru. Când operaţia e gata, face un semn spre cei de sus. Cei doi oameni încep să tragă cu mare atenţie, căci poziţia în care stau e nespus de primejdioasă. După sforţări disperate, făptura neînsufleţită a Alicei ajunge în dreptul lui Rammont şi acesta o poate cuprinde în braţe.

Dar treaba nu e sfârşită încă. Acum trebuie s-o ducă într-un loc mai apărat, căci aici e expus să se prăbuşească în prăpastie cu ea.

Cu sforţări supraomeneşti îndeplineşte şi lucrul acesta şi după câtva timp Rammont o aşază pe iubita sa lângă poarta din zidul castului.

În timpul acesta, celălalt a lăsat din nou în jos funia. Individul care o salvase pe Alice e tras în sus şi după un sfert de ceas cei trei bărbaţi intră cu Alice în interiorul castelului.

În dormitorul lui Jean Molitor, Masca-Roşie o aşază pe Alice pe pat. Examinează apoi cu atenţie rănile de la cap şi constată că nu-i primejduiesc viaţa. Un oftat slab iese din pieptul bietei fete. Pleoapele se mişcă şi ochii i se deschid. Rammont se apleacă peste ea şi-i mângâie părul de pe frunte.

— Trăieşti, Alice! murmură el. Mi-a fost dat mie să te salvez o dată.

Privirile fetei se fixează pe chipul său şi un zâmbet i se înfiripează în jurul buzelor. Biata Alice ridică braţele-i zdrobite şi cuprinde cu ele gâtul omului cu mască roşie.

— Hector... murmură cu greu buzele ei... te-am regăsit... şi acum vom rămâne împreună.

El o cuprinde în braţe şi sărmana fată îşi pierde atunci din nou cunoştinţa, cu capul sprijinit de umărul lui.

În timpul acesta, Aranka se ridică de la pământ, unde o trântise Rammont, jos în galerie. Capul îi este greu şi perfida femeie priveşte rătăcită în jur. Mâinile i se încleştează de balustradă şi ameţeala e gata s-o cuprindă din nou. Dar în clipa aceea îşi reaminteşte de cele petrecute şi un scrâşnet de furie îi scapă de pe buze.

— Totul a fost în zadar! A refuzat iubirea mea şi acum nu-mi mai rămâne decât răzbunarea.

Se sileşte să se ţină bine pe picioare, pipăie cu mâinile zidul rece şi începe să se târască printr-un coridor întunecos şi pustiu. Cel mai nimerit lucru pentru moment e să nu dea ochii cu Masca-Roşie.

De dragul lui a jucat o comedie primejdioasă. De dragul lui l-a trimis la moarte pe Jean Molitor care o iubise cu adevărat. De dragul lui trebuia să se ascundă acum în vreun ungher întunecos, asemenea unei fiare rănite.

Ajunge în faţa unei uşi şi nu ştie unde se află. Furia o cuprinde din nou şi într-însa se naşte dorinţa nestăpânită de a şti ce s-a întâmplat cu Alice.

După câtva timp izbuteşte să găsească scară care duce sus. Deschide o uşă, apoi alta şi deodată zăreşte prin crăpătura unei draperii, dormitorul Marsiliezului.

Apăsându-şi mâna pe pieptul ce tresălta cu putere ea se dă înapoi, speriată. Privirea ei întâlnise făptura rivalei de moarte, pe care o credea înghiţită de valurile mării.

Hector Rammont, demonul acela pentru care şi-ar fi dat ultima picătură de sânge, o ţinea în braţele sale pe Alice.

Fără să-şi dea seama ce face, Aranka trage în lături draperia şi oricât ar fi fost de uşor zgomotul, Masca-Roşie l-a auzit, totuşi; înainte ca femeia perfidă să poată fugi, el se află în prag lângă dânsa şi ochii săi aruncă fulgere de mânie.

— Îndrăzneşti să mai apari în faţa mea? răcneşte el ca scos din minţi.

Ea se ghemuieşte ca un arici şi rosteşte cu glas tremurător:

— Trebuie oare că mă dau în lături din calea acestei păpuşi, Hector? Ai uitat ce-am făcut pentru tine? Ai uitat că ţi l-am dat în mână pe Jean Molitor? Numai nădejdea de a te recâştiga pe tine m-a făcut să devin trădătoarea lui.

— Nu vreau să ştiu nimic despre tine, – pleacă! răcneşte furios regele criminalilor.

Ca un şarpe călcat în picioare, Aranka sare în sus şi din ochii ei ţâşnesc flăcări de mânie şi ură:

— În cazul acesta vei afla în curând ce-i în stare să facă o femeie rănită de moarte, Hector.

— Te gândeşti din nou la trădare, blestemato! zbiară dânsul şi vrea să se repeadă la ea.

— Aşteaptă numai! răspunde Aranka şi ca mânată de furii o rupe la fugă.

Masca-Roşie vrea să se ia după dânsa, dar se răzgândeşte repede şi un zâmbet rece îi încolţeşte în jurul buzelor.

— Nu va putea ieşi din castel, căci după cât ştiu toate uşile sunt închise jos. Ca să dau de ştire servitorilor, nu pot, căci nu ştiu încă în ce raporturi stau cu ei. De scăpat din mână nu-mi va scăpa, dar chiar dacă va ajunge în Monte Carlo, va fi urmărită pas cu pas.

Capitolul 87 – Stăpânul cel nou

Se lăsase noaptea. În peştera de jos, oamenii falsului prinţ Bentivoglio s-au adunat din nou şi discută încet, la lumina focului.

O nelinişte inexplicabilă i-a cuprins pe toţi. Au presimţirea că în castel s-a petrecut ceva misterios, dar adevărul nu-l pot afla.

Tom, conducătorul lor şi omul de încredere al prinţului, încearcă să se caţere pe scară spre turn ca să stea de vorbă cu stăpânul său. Dar bătăilor sale în uşă nu le răspunde nimeni. Chepengul din podeaua dormitorului rămâne închis şi apăsarea pe buton nu dădu nici ea vreun rezultat.

Clătinând capul el coboară din nou jos şi acum oamenii stau şi se sfătuiesc ce-i de făcut.

Nu pot rămâne veşnic aici, în inactivitate. O fi având stăpânul motivele lui să-i oprească pentru un timp de a se arăta la lumina zilei, dar ei nu-s croiţi să ducă o viaţă monotonă între stâncile din măruntaiele pământului.

Şi astfel au căzut la înţelegere ca în noaptea asta Tom să iasă cu barca afară din peşteră şi a doua zi dimineaţa să intre în castel pe calea obişnuită. Înainte de toate ţineau să ştie lămurit ce s-a petrecut acolo.

Între timp se făcuse târziu şi el îşi aduseră păturile, pentru a se înveli cu ele. Peste un sfert de ceas, tăcere adâncă domnea în peşteră. Peretele stâncos era în umbră şi numai în locul unde ardea focul era luminat în roşu. Toţi păreau adormiţi.

Deodată se produse un zgomot îndepărtat, dar niciunul din ei nu-l auzi. Apoi se făcu din nou tăcere şi după câteva minute se auziră paşi pe pământul pietros. În fundul peşterii apăru o lumină albă, ca de lampă electrica, dar dispăru imediat.

Se scurseră cinci minute, apoi se auziră deodată lovituri puternice în perete. Oamenii săriră în sus ca la comandă şi ridicară capetele.

— Ce-o mai fi şi asta? murmură un individ, care se afla alături de Tom.

— E semnalul stăpânului! răspunde Tom şi se ridică repede îi picioare.

Ciuleşte urechile spre locul de unde se auziseră loviturile şi în aceeaşi clipă se produc alte trei ciocănituri. Focul e aproape să se stingă şi Tom aruncă câteva buturugi în flăcări. Lemnul trosneşte şi vâlvătaia luminează interiorul peşterii. Din fund, unde se află o crăpătură îngustă în perete, apare silueta stăpânului lor.

E prinţul Bentivoglio, cu barba-i albă, pe cap cu pălăria mare şi mantia neagră pe umeri. Cu paşi liniştiţi se apropie de foc.

Indivizii stau nemişcaţi şi uimirea e zugrăvită pe chipurile lor. De ce tace stăpânul? Dar iată că se opreşte lângă foc, lipit de perete. Chipul său e slab luminat de flăcări.

Ei nu văd că tocmai acum, pe când dânşii îşi aţintesc privirile asupra prinţului, siluete negre se târăsc ca şerpii prin crăpătura din stâncă şi se împrăştie ca nişte umbre.

— Sunteţi cu toţii aici? se aude glasul prinţului.

— Da, stăpâne, răspunde Tom.

Niciodată nu vorbise prinţul atât de aspru ca azi. Trebuie să se fi întâmplat ceva sus în castel.

— Câţi sunteţi? mai întreabă dânsul. Aţi fost cu toţii atunci când l-am predat poliţiei pe Hector Rammont, Masca-Roşie?

— Fireşte, stăpâne, niciunul n-a lipsit. Ne-am încrezut în cuvântul tău că ne vei purta de grijă, căci lucrul a mers cam prost. Şi că a mers prost, o ştii tu mai bine ca noi. Masca-Roşie a scăpat din mâinile poliţiei, într-un moment când nimeni nu s-a gândit că ar fi cu putinţă aşa ceva. Şi atunci am ştiut, că viaţa ne este primejduită, căci răzbunarea sa n-a dat greş niciodată. De aceea te-am urmat aici şi cred că n-ai ce te plânge de noi. Ne-am ţinut cuvântul cu sfinţenie.

— Fiecare din voi să-şi scrie numele pe această foaie de hârtie.

Prinţul aruncă o foaie de hârtie în mijlocul oamenilor şi Tom se aşază pe o piatră şi scoate un creion din buzunar. Ceilalţi se apropie de dânsul şi fiecare îşi rosteşte numele.

— S-a făcut, stăpâne, zice Tom şi întinde prinţului foaia de

hârtie.

— Bine! spune prinţul. Cu aceasta am căpătat o însemnare scrisă a celor 9 trădători. Masca-Roşie şi-a ţinut întotdeauna cuvântul şi cu dânsul nu se glumeşte, notaţi bine asta!

Indivizii fac ochi mari şi privesc spre cel ce vorbise.

— Ce înseamnă asta, stăpâne? murmură Tom şi o bănuială grozavă încolţeşte într-însul.

— Veţi afla îndată, trădătorilor!

Tom se dă înapoi şi un ţipăt răguşit îi scapă din gâtlej:

— Tu nu eşti prinţul Bentivoglio, stăpânul nostru, ci…

Cu ochi ce aruncă văpăi, bărbatul cu mantie neagră înaintează câţiva paşi şi rosteşte cu glas tunător:

— Masca-Roşie! Aţi ghicit! Îngenunchiaţi şi rugaţi-vă pentru viaţa voastră, care se află acum în mâinile mele.

Surpriza grozavă, spaima de a se vedea descoperiţi de stăpânul de odinioară, îi paralizează pe toţi timp de câteva clipe. Dar apoi tresar deodată şi scoţând strigăte sălbatice, vor să se năpustească asupra lui Rammont.

Un fluierat ascuţit răsună în peşteră. Din toate părţile se produce zgomot şi o duzină de ţevi de arme se-ndreaptă asupra trădătorilor care se prăbuşesc în genunchi. Acum îşi dau seama lămurit că sunt pierduţi şi niciunul nu mai cutează să se împotrivească.

Hector Rammont face lui Joe un semn cu mâna.

Aghiotantul, împreună cu tovarăşii săi, îi împresoară pe trădătorii care stau nemişcaţi la pământ.

— Îndreptaţi armele asupra lor! porunceşte Masca-Roşie.

Ordinul se execută într-o clipă.

Niciunul din indivizii prinţului Bentivoglio, nu cutează să rostească un cuvânt de implorare. Ei ştiu prea bine că totul ar fi în zadar. Doar câteva clipe încă şi regele criminalilor, temut de o lume întreagă va da semnalul şi toţi vor zăcea la pământ.

Hector Rammont stă în faţa focului şi-şi încrucişează braţele pe piept. Razele roşii ale focului însângerează barba albă. Ochii negri, vii, ai regelui criminalilor sfredelesc pe fiecare în parte.

— Înainte de a vă trimite pe drumul veşniciei, ascultaţi ce vă voi spune! tună glasul lui. Vechiul vostru stăpân şi maestru, Jean Marsiliezul – sau, dacă vreţi, prinţul Bentivoglio – a fost judecat şi executat de mine, ca trădător. Poliţia din Monte Carlo l-a şi găsit, şi ştie cine l-a trimis pe lumea cealaltă. Cu fapta asta mă socot răzbunat şi aş admite să vă las în viaţă. Dar fireşte că în cazul acesta vă voi pune anumite condiţii. Va fi ca şi cum vă voi ţine de o funie lungă, putând să vă trag îndărăt când mi-ar plăcea.

Cei nouă indivizi răsuflă uşuraţi.

— Care din voi a fost omul de încredere al lui Jean Molitor? continuă Masca-Roşie.

— Eu, stăpâne! răspunse Tom, şi o rază de speranţa li luminează sufletul.

— Ridică-te! porunceşte Rammont.

Individul se supune, dar Joe ţine încă îndreptată arma asupra lui.

— Îmi poţi garanta tu pentru tine şi oamenii tăi? întreabă regele criminalilor.

— Cred că da, stăpâne! răspunde Tom, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Am regretat cu toţii că ne-am lăsat îndemnaţi, odinioară, la Paris, de Jean Marsiliezul. El ne-a făgăduit marea cu sarea căci plănuise demult să se aşeze prin locurile acestea. Nu ştiam de câte greutăţi ne vom izbi în cale, şi am fi renunţat, dacă n-am fi şi intrat în horă. Câte nopţi de nesomn am avut, de teama răzbunării tale!

Rammont ascultase în linişte, apoi spune cu voce tăioasă:

— Vă condamn pe toţi, – ale căror nume sunt scrise pe hârtia aceasta – la moarte, pentru trădare. Vă acord, însă, suspendarea pedepsei şi depinde numai de voi dacă într-o bună zi mă voi vedea nevoit s-o execut. Îngenunchiaţi cu toţii la picioarele mele şi ridicaţi mâinile pentru jurământ.

Niciunul nu se împotrivi.

— Aşază-te cu oamenii tăi aici! ordonă Rammont lui Joe. Ţine-ţi armele îndreptate asupra lor şi fiţi atenţi la orice mişcare. Dacă unul singur clipeşte numai din ochi în timpul jurământului, trageţi într-însul.

Scena care se desfăşură în peşteră era înfiorătoare. Oamenii Măştii-Roşii luară poziţie ca pentru execuţie, cu armele în mână. Rammont stă deoparte şi rosteşte cu glas solemn fiecare cuvânt al formulei de jurământ. Pe chipurile trădătorilor nu se vede altceva decât o spaimă de moarte. Ei cunosc capriciile fostului stăpân din alte vremuri... Poate că cu tot jurământul acesta... va da semn să se tragă asupra lor. N-ar fi pentru prima oară că-şi îngăduie o astfel de glumă sinistră.

Cu glas tremurător, dar destul de limpede, ei repetă cuvintele Demonului. Dar iată că au terminat şi clipa hotărâtoare se apropie. Dacă Masca-Roşie va ridica mâna, împuşcăturile vor trosni.

— Lăsaţi armele în jos, sunt satisfăcut! rosteşte noul stăpân al castelului maur. Ridicaţi-vă! porunceşte el apoi trădătorilor şi aceştia se supun într-o clipă. Şi acum, ascultaţi ce am să vă mai spun!

În câteva cuvinte îşi desfăşoară în faţa lor programul.

Hector Rammont şi-a sporit banda cu nouă membri noi. Trădătorii vor lupta iar sub steagul său.

. . . .

În sala de joc a cazinoului,

prinţul Bentivoglio îşi făcu din nou apariţia, după o lipsă de două zile. Ca de obicei, stătea liniştit la locul său şi urmărea jocul. Fie că pierdea sau câştiga, nici-un muşchi nu tresărea pe chipul său, încadrat de frumoasa barbă albă. Ciudat însă că şi de data aceasta câştiga necontenit şi grămezile de aur se adunau în faţa sa.

Dar unul dintre partenerii săi dispăruse fără urmă şi toţi se întrebau ce se făcuse elegantul duce de Marlier.

*

La Morga din Monte Carlo zăcea întins Jean Molitor, criminalul internaţional pe care autorităţile pariziene îl căutau cu înfrigurare.

Poliţia trecu sub tăcere asasinarea Marsiliezului căci nu

voia ca ştirea despre prezenţa în oraş a Măştii-Roşii să înspăimânte publicul. Dar cu atât mai asidue trebuie să fie cercetările pentru găsirea fiorosului criminal.

Şi în scopul acesta avea la dispoziţie un om, care nu cunoştea odihna când era vorba să pornească în urmărirea Demonului.

Acest om era Ochi-de-Pisică, detectivul cu renume mondial.

În vila „Francesco”, Vallières zăcea în prada frigurilor. În cursul nopţii trecute fusese pescuit din mare de Hartenberg, şi tot trupul său era acoperit de răni grozave. Ce s-a întâmplat cu el, cum s-a prăbuşit în apă, nu era în stare să lămurească.

Ochi-de-Pisică stătea ceasuri întregi lângă patul său, asculta vorbele fără şir ale tânărului care aiura. Medicii făceau tot ce le stătea în putinţă să-l ţină în viaţă şi în cele din urmă, sforţările lor par să fie încununate de succes.

Şi astfel se scurg câteva zile.

Într-o după-amiază, Ochi-de-Pisică apare iar la vilă şi e condus de un servitor în odaia bolnavului, unde se află doi medici. În timpul nopţii se produsese criza şi acum trebuia să se arate dacă tânărul va scăpa cu viaţă.

Vallières doarme, după cât se pare. Respiraţia îi este liniştită. Deodată tresare ca şi cum ar fi strigat cineva. Buzele i se mişcă. Şi murmură de câteva ori un nume. Medicii nu pricep nimic, dar Hartenberg se apleacă peste bolnav.

— Alice, trebuie s-o salvez din mâinile Demonului! murmură parizianul.

Apoi întoarce pe partea cealaltă capul bandajat şi deschide ochii. Privirile sale se-ndreaptă întâi spre plafon, apoi rătăcesc de la unul la altul din cei prezenţi.

— Domnule Vallières, nu mă recunoşti? întreabă detectivul, şi o bănuială cumplită îl cuprinde.

Cu o mişcare violentă bolnavul se ridică în pat şi un zâmbet îi lăţeşte gura. Apoi clatină capul şi spune:

— Aşadar, vom pleca mâine la Paris şi dansăm la „Moulin Rouge”. Voi cumpăra Alicei rochiile cele mai scumpe şi Aranka va crăpa de ciudă. Mă puteţi însoţi, domnii mei, vom petrece de minune la Paris şi vom face şi o vizită prietenească

Măştii-Roşii.

Hartenberg păleşte. Medicii se apropie în grabă de bolnav. Îşi dau prea bine seama de cele întâmplate. George Vallières şi-a pierdut minţile.

Capitolul 88 – Dispărut în taina nopţii

Vântul dimineţii clatină copacii din pădure şi scutură picăturile de rouă care s-au aşezat pe frunze în timpul nopţii de toamnă. Cu capul îngropat în iarba umedă, zace la pământ o făptură ingheboşată, cu îmbrăcămintea ruptă. E un bărbat şi după toate aparenţele pare mort. Lumina zorilor se strecoară printre crengi şi cade asupra micului luminiş.

După câtva timp, se aud foşnete în dosul copacilor şi o voce înspăimântată răsună:

— Max, unde eşti? Dacă mă auzi, răspunde-mi! Te voi ajuta dacă ai căzut din cauza slăbiciunii!

Era Ana, fata braconierului, în casa căruia Max Şerparul găsise ospitalitate.

În cursul după-amiezii trecute, bolnavul – care se restabilise între timp – dispăruse din colibă, folosindu-se de faptul că nimeni nu era acasă. Biata fată îşi frământa capul să afle încotro apucase tânărul, dar totul era degeaba.

O teamă tot mai mare puse stăpânire pe sufletul ei când se lăsă noaptea şi Max nu se înapoiate. În tot timpul bolii îl îngrijise cu dragoste neţărmurită şi ochii lui căpătau o strălucire deosebită când mâna ei îi mângâia fruntea înfierbântată.

Şi acum el plecase, fără să spună ceva... Cu atât mai mare era îngrijorarea bietei fete, cu cât ştia că dânsul era slab încă şi cădea ori de câte ori încerca să facă un pas.

Între cei doi se stabilise în ultimele zile o puternică legătură de dragoste. Fata îl iubea cu toată căldura tinereţii şi sufletului ei cast.

Ea era ocolită de toţi locuitorii satului, numai pentru că tatăl ei stătuse în închisoare. Lui Max Şerparul, însă, nu-i păsa

de părerile oamenilor şi luase întotdeauna apărarea fetei, când se prezenta prilejul.

Fără să dea de bănuit cuiva, în mintea lui Max Şerparul încolţise gândul să se răzbune pe Leonie de Brissac, diavolul acesta cu chip de femeie. Voia s-o gâtuiască cu propriile sale mâini şi pentru asta avea destule puteri.

Bătrânul braconier se întorsese într-o zi din sat şi povesti că se vorbeşte de plecarea spre Sud a castelanului din Hohenegge şi a logodnicei sale. Aflând vestea aceasta, Max luă o hotărâre supremă, pe care, însă, n-o comunică nimănui.

Şi astfel se folosi de primul moment favorabil pentru a dispărea din colibă şi izbuti într-adevăr să ajungă în parcul castelului din Hohenegge.

Cele ce s-au întâmplat aici, le cunoaştem. Glontele tras de pădurar îl atinse, căci el se prăbuşi în desiş. Dar se ridică repede şi, încordându-şi toate puterile, alergă mai departe…

Femeia demonică îi scăpase din nou.

Ca un nebun porni prin pădure, cădea şi se ridica, şi în cele din urmă se ascunse în scorbura unui copac uriaş, căci auzea îndărătul lui paşii pădurarului care-l căuta necontenit. De-abia când se lăsă întunericul, nenorocitul cuteză să iasă. Se târî o bucată de drum, dar puterile nu-l mai ajutau şi se prăbuşi la pământ. Bietul Max credea că i-a sunat ceasul din urmă.

În clipa aceasta chipul Anei îi apăru în faţă. O! cel puţin de-ar putea ajunge la colibă, chiar numai ca să moară pe pragul acesteia!

Noaptea era rece şi ceţoasă. Cu o sforţare sălbatică, tânărul se târî mai departe şi izbuti într-adevăr s-ajungă în apropierea colibei braconierului. Dar tocmai acum puterile îl părăsiră cu totul şi, cu numele Anei pe buze, se prăbuşi la pământ unde rămase în nesimţire.

Şi după câteva ceasuri, două mâini dădură în lături crengile luminişului şi Ana îşi strecură capul printr-însele.

— Max! strigă ea din nou, dar cuvântul îi moare pe buze, căci văzuse făptura întinsă la pământ.

Din câţiva paşi fu lângă Max şi se lăsă în genunchi.

— E mort! izbuteşte ea să îngâne şi-i cuprinde capul cu

mâinile.

Dar deodată un fior de fericire îi trece prin trup, căci observă o tresărire uşoară pe chipul iubitului.

— Max! Max! strigă ea din nou şi-şi apleacă urechea spre inima lui.

Apoi se ridică repede şi-şi spuse:

— Dacă tata ar fi acasă l-aş aduce încoace şi l-am transporta pe Max în colibă.

Dar braconierul nici nu venise acasă în timpul nopţii. De unde să-l ia?

Fata stă să asculte o clipă, apoi dispare în desiş. Auzise în apropiere susurul unui izvor. Îşi scoate repede băsmăluţa de la gât şi o înmoaie în apa limpede, se-ntoarce apoi la rănit şi-i răcoreşte fruntea. Sforţările ei sunt încununate de succes, căci Max Şerparul deschide ochii şi o recunoaşte.

— Ce s-a întâmplat cu mine? murmură el, strângându-i mâinile. Spune-mi, Ana, unde mă aflu!

Fata îl priveşte cu lacrimi în ochi şi răspunde la toate întrebările lui. O umbră întunecată învăluie pentru o clipă chipul palid al bolnavului.

— Acum ştiu totul, murmură el. Aşadar, m-ai căutat, Ana? Îţi mulţumesc!… Îţi mulţumesc!

Ochii lor se întâlnesc şi fata lasă capul în jos, ruşinată.

— Tata iar n-a fost acasă noaptea trecută, spune ea apoi. Aş fi vrut să-l aduc încoace, căci tu nu vei putea să te ţii pe picioare. Dar de ce ai plecat, fără să ne spui ceva, Max? Aveai de rezolvat o afacere atât de importantă?

— Nu-mi pune nicio întrebare acum, Ana, căci nu ţi-aş putea răspunde.

Fata rămâne tristă, apoi spune:

— Dacă ai vrea, Max, cred că te-aş putea duce pe umeri până la colibă. Acolo te vei odihni şi-ţi vei recăpăta puterile.

Sprijinit de fată, Max Şerparul se ridică de jos.

— Da, voi încerca, şopteşte el şi-şi muşcă buzele cu dinţii. Sunt sigur că nu voi muri, căci trebuie să-mi îndeplinesc răzbunarea.

Din nou cuvântul acesta ciudat! Fără voie, fata se

cutremură. Dar acum gândurile acestea sunt de prisos. Singura-i preocupare trebuie să fie să-l ducă pe nenorocit la colibă.

Încordându-şi puterile, izbuteşte să-l urce în spinare şi astfel îl târăşte printre copaci. Munca a fost grea, dar în cele din urmă tot ajung acasă. Ea îl aşeză pe un pat moale de frunziş şi tânărul rămâne nemişcat, ţinând mâinile fetei într-ale sale. Într-un târziu ochii i se deschid din nou şi buzele sale murmură:

— Tu trebuie să mă iubeşti, Ana! Atâta jertfire de sine nu-i în stare să dovedească decât o femeie îndrăgostită.

Fata întoarce capul într-o parte, buzele ei caută cuvinte, dar nu le găseşte. Deodată izbucneşte în lacrimi şi, căzând în genunchi, îşi lipeşte capul de mâinile bolnavului. El întinde dreapta şi o mângâie pe părul castaniu, iar un zâmbet fericit îi încadrează chipul.

— Nu voi uita niciodată ce-ai făcut tu azi pentru mine şi cu ajutorul Cerului va veni ziua când ne vom uni pentru totdeauna.

Ea nu răspunde, dar inima-i bate să se spargă. Deodată, neliniştea brăzdează iar chipul bolnavului.

— Ana, izbucneşte el repede, lumina zilei pătrunde pe fereastră. Cred c-ar fi bine dacă m-aş ascunde undeva, căci vor veni să mă caute.

Fata se ridică şi un fior îi trece prin trup.

— Te apăr eu, Max, n-avea teamă! strigă ea cu hotărâre.

Tânărul zâmbeşte dureros, însă.

— Degeaba, Ana. Nu va folosi la nimic, chiar dacă mă vei apăra cu una din puştile vechi ale tatălui tău. Pădurarilor nu le pasă de o fată şi te vor da pur şi simplu în lături. Ascultă! Mi se pare că cineva strigă afară! Dac-or fi de-acum pe aici, nu mai am timp să fug.

Se ridică pe jumătate şi priveşte ţintă spre ferestruica pe care pătrunde lumina zilei.

Ana iese repede din odaie şi priveşte afară. Cu respiraţia oprită, ascultă la fiecare zgomot, dar nu poate recunoaşte nimic. Totul e liniştit, numai frunzişul freamătă în bătaia

vântului.

Se înapoiază în odaie şi închide uşa cu zăvorul.

— Nu e nimic, Max, te-ai speriat degeaba.

Dar el rămâne neliniştit:

— Nu pot rămâne aici, Ana. E mai bine să mă ascund undeva, aşteptând să-mi recapăt puterile.

Fata stă să chibzuiască o clipă, apoi răspunde:

— Aşteaptă numai cinci minute. Mă-ntorc imediat.

Iese din odaie şi paşii i se aud în partea dindărăt a colibei.

Într-adevăr, peste cinci minute se reîntoarce.

— Ţi-am făcut un culcuş în şopronul de scânduri din coasta muntelui, spune ea. E atât de bine ascuns locul acela, încât nimeni nu te poate descoperi acolo.

Sprijinindu-l cu braţele sale, îl târăşte afară spre ascunzătoarea unde braconierul îşi ţine de obicei vânatul.

După cum îi spusese Ana, el găseşte acolo un culcuş de frunziş şi două pături de cai. E întuneric în gaura aceasta, care pătrunde în munte în mare parte.

De-abia se aşezase tânărul şi se aud lovituri puternice dinspre uşa colibei.

— Au venit! exclamă Max Şerparul, înspăimântat.

— Poate că e tata! răspunde Ana.

— Nu, aud cum lovesc cu patul armei. Sunt pădurarii…

Ana nu răspunde nimic. În grabă, acoperă pe dinafară intrarea şopronului, cu crengi uscate care îi stau la îndemână.

— Nu te vor găsi, şopteşte ea printr-o deschizătură. Îl voi înfrunta pe pădurar şi, înainte de a lăsa să te aresteze, se va întâmpla o nenorocire.

Loviturile în uşa colibei se înmulţesc şi se aud nişte înjurături grosolane. Ana intrase înăuntru pe din dos şi trage zăvorul.

— Dar ce s-a întâmplat de treziţi oamenii cu noaptea în cap? strigă ea, prefăcându-se înspăimântată.

Părul îi atârnă pe frunte şi bluza e desfăcută la piept, ca şi cum tocmai s-ar fi ridicat din culcuş.

Doi bărbaţi stau în faţa uşii. Unul e pădurarul contelui Hohenegge, pe care-l cunoaşte, iar celălalt e… tatăl ei. O fi

prins pădurarul pe bătrânul braconier în pădure şi vine acum să scotocească coliba?

— Ce înseamnă asta, fată? se răsteşte pădurarul, uitându-se cu bănuială la Ana. Bat în uşă de un ceas şi nimeni nu s-arată… Las' că dau eu de rostul lucrurilor!

— N-am fost încă îmbrăcată, domnule pădurar, se apără Ana, schimbând o privire cu tatăl ei. Căutaţi pe cineva la noi?

— Aha! exclamă pădurarul. Ţi-ai dat în petec. Da, da, fetiţo, caut pe cineva.

Braconierul se amestecă şi el în discuţie:

— I-am spus-o şi eu de-acum domnului pădurar că degeaba caută la noi pe cineva. Suntem nişte oameni sărmani, care de-abia avem ceea ce ne trebuie.

— Eşti un braconier, ticălos bătrân, îi tăie vorba pădurarul.

— Asta nu trebuie s-o spui, domnule pădurar, răspunde bătrânul, jignit. De când m-am eliberat din temniţă, nu mă mai ating de puşcă. Întreabă şi dumneata în satele de primprejur dacă nu muncesc cinstit ca să-mi câştig cei câţiva gologani pentru pâinea de toate zilele.

— Ce vrei tu nu voi face, ticălos bătrân, răspunde pădurarul. Nici ăia din sat nu-s mai buni ca tine şi corb la corb nu scoate ochii. Dar astăzi e vorba de cu totul altceva. Aş vrea să ştiu unde ai dormit în noaptea asta?

— Se făcuse târziu, domnule pădurar, şi de aceea am rămas să dorm în sat.

— Aşa, bine! Dar acum află că am venit să caut un vagabond, un individ grozav de primejdios, care a pătruns aseară în castelul Hohenegge şi şi-a îngăduit o obrăznicie fără seamăn. Dacă aş fi dat de dânsul, i-aş fi găurit căpăţâna cu o fasole dintr-astea de-ale mele. Dar trebuie să fi fost legat cu dracul, căci mi-a scăpat din mână nici eu nu ştiu cum.

— Şi pe ăla îl căutaţi la noi, domnule pădurar? întreabă Ana, silindu-se să-şi ascundă spaima.

— Da, la voi îl caut, căci, vorba ceea: cine se aseamănă, se adună.

— Dar cine să fie individul, domnule pădurar? întreabă braconierul.

— Ţineţi gura, ticălos bătrân! îl repede pădurarul. Dac-aş şti cine este, la ce m-aş apuca să-l caut? Sigur e că nu poate fi decât o sămânţă de temniţă.

Şi socotind c-a stat destul de vorbă, dădu pe Ana în lături din uşă.

— Îl poţi căuta mult şi bine, domnule pădurar, strigă bătrânul după el. La noi nu vei găsi pe vagabondul dumitale, suntem mulţumiţi dacă avem noi înşine cu ce ne înşela stomacul.

Fata aruncase tatălui ei o privire liniştitoare şi bătrânul ştia acum că pădurarul va scotoci zadarnic prin colibă.

În faţa culcuşului pe care Max Şerparul îl părăsise cu câteva minute înainte, pădurarul se opreşte şi întreabă:

— Cine a dormit aici?

— Eu în persoană, răspunde fata.

— Aşa! Mă mir că n-am văzut asta când priveam pe ferestruică.

— Eram de-acum afară şi mă îmbrăcam, răspunde Ana, fără să şovăie.

Pădurarul scotoceşte cu arma prin frunziş. Noroc că venise fără câine, altminteri desigur că animalul ar fi descoperit cu mirosul ascunzătoarea bietului Max.

În câteva clipe coliba e cercetată cu de-amănuntul, dar fără niciun rezultat.

— Încotro duce uşa asta? întreabă pădurarul, arătând spre portiţa din fund.

— Afară, răspunde fata.

— Deschide! porunceşte celălalt.

Ana deschide uşa formată din scânduri bătute una de alta şi pădurarul se strecoară afară.

În timpul acesta ea schimbă o privire repede cu tatăl ei, şi acesta pricepe îndată unde se află Max. În vreme ce omul contelui de Hohenegge priveşte bănuitor crengile care acoperă intrarea spre ascunzătoarea Şerparului, braconierul cotrobăieşte prin colibă şi scoate la iveală o secure, hotărât să lovească în cap pe pădurar, dacă acesta ar vrea să dea la o parte crengile.

Dar se pare că un înger bun îl ocroteşte. Pădurarul se-ntoarce necăjit spre colibă şi, mormăind cuvinte neînţelese, trânteşte uşa în urma sa.

— Nu cumva aţi auzit ceva despre vagabondul cela? se adresează el tatălui şi fiicei.

— Nu, domnule pădurar, răspunde Ana, răsuflând uşurată. Dac-am şti cel puţin ce înfăţişare avea omul şi ce căuta la castel...

Pădurarul dă din umeri şi iese din colibă, aruncându-şi puşca pe spate.

— S-o lăsăm încurcată! mai spune el şi se îndepărtează.

— Pe ăsta ştiu şi eu că l-am înşelat cum trebuie, spune apoi braconierul şi începe să râdă cu pofta. Ai lucrat admirabil, Ana. Dar acum aş vrea să ştiu totuşi ce s-a întâmplat aici!

În câteva cuvinte fata îi povesteşte totul.

Bătrânul Xaver se aşezase pe o bancă din faţa colibei şi clatină capul!

— Vagabondul despre care vorbea pădurarul nu poate fi altul decât Max al nostru. Să mă bată Dumnezeu dacă nu-i aşa! De ce nu ne spune ce afaceri învârteşte pe la castel, căci l-am putea ajuta; bănuiesc că de taina pe care caută s-o păstreze pentru sine, e legat un câştig mare... bani mulţi, fetiţo. Să mai aşteptăm niţel şi pe urmă îl iau eu la rost pe băiat, căci bănişorii noştri s-au evaporat cu totul.

*

Se scurg câteva zile şi Max Şerparul îşi revine, în ascunzătoarea lui sigură. Ana aduse din sat un urcior cu vin roşu, muncind în schimb o jumătate de zi în bucătăria cârciumarului.

Braconierul se furişă într-una din zile în ascunzătoare şi se aşeză alături de Max Şerparul. Începu să-l asalteze cu întrebări şi ţinea omul să ştie musai ce anume avusese de gând Max cu baroana şi de ce o atacase. Dar rănitul îşi încleştă buzele şi întoarse capul. Ţinea să păstreze taina şi nici faţă de Ana nu se destăinui.

Într-o zi, pe când se afla singur cu fata, o rugă să se ducă în

sat, să se intereseze dacă într-adevăr plecaseră castelanii de la Hohenegge. Fata se sperie primind însărcinarea aceasta, dar n-avu încotro şi se supuse, văzând privirea rugătoare a tânărului. Acoperi cu grijă gaura ascunzătorii în care se afla iubitul ei, încuie coliba şi porni spre sat.

Se duse la cârciumarul la care lucra adesea şi acolo se întâlni cu un servitor de la Hohenegge, cu care intră imediat în vorbă. În cursul discuţiei află totul ce voia să ştie Max Şerparul. Leonie de Brissac se însănătoşise de pe urma bolii şi părăsise castelul, împreună cu logodnicul ei, contele de Hohenegge. Plecaseră la Nisa.

Mai mult nici nu voia să ştie Ana şi se-ntoarse acasă.

Când îi comunică lui Max cele ce aflase, tânărul rămase cu privirea aţintită în gol. Dar nu mai insistă asupra chestiei, ci-i mulţumi doar fetei pentru serviciul făcut.

Puterile îi reveneau zi de zi şi într-o bună dimineaţă dispăru din nou. Ana găsi deschisă uşiţa ascunzătoarei şi culcuşul gol. Pe pământ era o bucată de hârtie, pe care Şerparul scrisese câteva cuvinte de rămas-bun:

„Mă simt destul de în putere ca să fac încercarea să rezolv o chestie pe care nu mai trebuie s-o amân. Nu mă căutaţi, căci părăsesc ţinutul chiar în noaptea asta. Nici teamă să nu vă fie de persoana mea, căci de astă dată voi face tot posibilul ca să mă reîntorc sănătos şi nevătămat la voi.

Îţi mulţumesc din adâncul inimii, Ana, pentru tot ce ai făcut în scopul salvării unui om care era hărăzit morţii. Niciodată nu voi uita dragostea ta plină de credinţă. Ne vom revedea într-o zi, fii sigură de asta!

Rămâi cu bine, micuţă Ana!”

Citind rândurile acestea, fata se prăbuşi pe pat şi vărsă lacrimi amare. Bătrânul braconier, aflând despre fuga lui Max, începu să-njure de mama focului.

— Aşa păţeşti când cauţi să vii în ajutorul unor astfel de oameni. L-am îngrijit şi l-am scăpat de la moarte, ca şi cum ar fi fost sânge din sângele nostru. Ceea ce îndrugă pe hârtia aia

nu-s decât vorbe goale. Taina asta pe care caută s-o ascundă de noi îl va face să pună mâna pe bani, sau îl va duce în temniţă. Una din două. Acum, c-am scăpat de el, după ce ne-a căşunat atâtea necazuri, ducă-se dracului!

Bătrânul se îndepărtă mormăind şi-şi înecă necazul cu o sticlă de rachiu.

Ana, însă, stătea în faţa colibei, apăsându-şi mâinile pe piept. Privea spre cer, gânditoare şi un zâmbet îi plutea pe buze.

— Se va reîntoarce! O simt lămurit! Dumnezeu să-l ocrotească în tot ce va întreprinde.

. . . .

Max Şerparul găsi lesne drumul, sub ocrotirea nopţii luminoase. În aerul răcoros îşi încercă din nou puterile şi crezu că va izbuti să-şi continue drumul.

În faţa colibei rămase o clipă locului şi privi la ferestruica în dosul căreia dormea Ana. Ce ochi va face ea mâine când va găsi biletul lui! Va plânge, desigur. Dar el nu putea face altfel. Dacă rămânea în colibă, pădurarul tot va da de el într-o bună zi şi odată în închisoare, nu mai era rost să scape.

— Rămâi cu bine, Ana! murmură fugarul, şi se îndepărtă.

Cu băgare de seamă şi privind în toate părţile el îşi urmă drumul. După câtva timp ajunse în poiana unde fusese cândva propria lui colibă. Lumina lunii o lumina din plin. Pe o distanţă bună arborii erau arşi. Un morman de ruine înnegrite acoperea pământul.

Cu inima strânsă, tânărul se căţără pe ruinele fostei lui căsuţe. Pe o grindă a tavanului se aşeză şi-şi puse mâinile pe genunchi. Razele astrului nopţii îl scăldau în lumină şi el clătina capul, gânditor. Murmură cuvinte neînţelese, apoi izbucni într-un hohot sinistru.

După un timp coborî şi începu să caute ceva printre copacii dimprejur. Se opri într-un loc şi examină un trunchi găunos.

— Hârtiile sunt încă aici, focul nu le-a atins, îşi spuse el, satisfăcut.

Vârî pacheţelul repede în buzunar şi cu paşi repezi se făcu

nevăzut în noapte.

Capitolul 89 – Profesorul Clairmont

Jocul e în toi la cazinou. Luminile electrice inundă sala imensă şi sunetul aurului pare murmurul îmbietor al zeiţei Norocului.

Prinţul Bentivoglio îşi reluase locul obişnuit şi norocul îi surâde din nou. În faţa lui stă un bărbat bătrân, care se pasionează la fel ca ceilalţi pentru jocul de cărţi. Se poartă foarte îngrijit; părul pieptănat pe spate şi barba căruntă, tăiată elegant, îi dă o înfăţişare distinsă. Inelele pe care le poartă pe degete preţuiesc o adevărată avere, căci diamantele sunt veritabile, după cum îşi dau seama bine toţi cei de faţă.

În vreme ce prinţul Bentivoglio câştigă, domnul cel bătrân pierde necontenit. Dar iată, că se scoală încetişor, priveşte o clipă spre prinţ şi, înclinându-se adânc, se îndepărtează.

La ieşirea din cazinou, se apropie de o trăsură şi spune birjarului:

— La prefectura poliţiei!

Peste câteva minute trăsura opreşte în faţa cunoscutei clădiri din Monte Carlo. Vizitatorul predă unui aprod o carte de vizită şi acesta o duce prefectului.

După vreo cinci minute cei doi bărbaţi stau faţă-n faţă şi discută cu însufleţire. Uşile sunt bine capitonate şi închise, aşa fel că niciun sunet nu pătrunde în afară.

— Sunt aproape sigur că bogatul prinţ Bentivoglio nu este acela drept care se dă, spuse domnul bătrân. Dar deocamdată vreau să ţin pentru mine bănuiala principală, până voi dobândi siguranţa deplină. Posedaţi ceva amănunte asupra personalităţii acestui prinţ?

— Da, domnule Hartenberg, răspunde prefectul poliţiei.

Elegantul bătrân, nu este nimeni altul decât vestitul Ochi-de-Pisică, după cum vor fi ghicit cititorii, desigur. Pe bună dreptate şi-a spus dânsul, că nicăieri mai bine nu va putea da

de urma Măştii-Roşii, decât în sala de joc a cazinoului.

Sunt două zile de când îl tot observă pe prinţul Bentivoglio. Briliantele pe care le poartă sunt veritabile şi chiar reprezintă o adevărată avere. Le-a… împrumutat de la unul din primii bijutieri din Monte Carlo. Voia să fie sigur că nu va fi recunoscut sub înfăţişarea de persoană elegantă, pe care şi-o luase.

— De cât timp se află în Monte Carlo prinţul Bentivoglio? îl întrebă el pe prefect.

Acesta scoate dintr-un sertar al biroului condica secretă şi începe să răsfoiască:

— Ţinem un registru asupra tuturor străinilor de seamă şi facem observaţiile de rigoare în dreptul fiecăruia. Condica aceasta ne-a adus uneori servicii importante, dar mă tem că în cazul de faţă nu ne va ajuta prea mult.

— Vom vedea, răspunde detectivul, liniştit.

Pe baza însemnărilor din registru, prefectul comunică lui Hartenberg data când prinţul a sosit în oraş şi unde locuise în primele zile. De la început s-a dat drept un om foarte bogat şi când proprietarul castelului maur şi-a scos proprietatea în vânzare, prinţul Bentivoglio a cumpărat-o pentru un preţ destul de ridicat. De atunci, n-au prea pătruns în public multe asupra persoanei prinţului. Era un vizitator regulat al sălii de joc de la cazinou, ca toţi străinii de seamă, dar în exterior avea prea puţine relaţii şi era socotit drept un solitar. În castelul maur nu intra niciun străin, deşi avea o valoare istorică şi poseda lucrări de artă din cele mai vestite.

Toate informaţiile acestea nu prezentau nicio însemnătate pentru Hartenberg. De aceea el se ridică şi-şi luă rămas bun de la prefect.

— Voi face totuşi încercarea de a pătrunde în castelul maur, spuse el, cu un zâmbet ciudat.

— Nu vei izbuti, domnule Hartenberg, cu oricâtă viclenie vei proceda, observă prefectul.

Dar detectivul dă din umeri şi se-ndepărtează.

. . . .

A doua zi dimineaţă, un bătrân cam încovoiat coboară străduţa îngustă care duce la castelul maur. Nimeni nu l-ar putea recunoaşte pe Ochi-de-Pisică în bătrânul acesta. Pantalonii săi sunt cam demodaţi, de asemenea şi încălţămintea. Pe cap poartă un joben, care păstrează urmele lăsate de fierul de călcat. O barbă albă îi încadrează chipul. Cu tot timpul minunat, bătrânul poartă pardesiu. Ochii îi sunt ascunşi în dosul unor ochelari cu ramă de aur şi în mână ţine o umbrelă.

Sub braţ bătrânelul are câteva volume cu scoarţele mâncate de vreme. Dar cine să bănuiască cum că într-una din aceste cărţi se ascunde o primejdioasă armă de apărare şi că în mânerul umbrelei se află un revolver!

Bătrânul se opreşte la oarecare distanţă de vechiul castel, ridică încetişor capul, îşi aşază ochelarii pe vârful nasului, apoi scoate de sub braţ o carte şi începe să răsfoiască de zor. Şi face toate acestea, încredinţat că va fi fiind cineva în castel care-l observă.

Şi tot răsfoind cartea, clatină capul, ca şi cum ar fi găsit într-însa o confirmare a presupunerilor sale. Apoi se-ndreaptă cu paşi mici spre terasa castelului. Uşa grea de lemn e închisă, după cum se aşteptase. Nehotărât, se uită încolo şi-ncoace şi atunci apare în fereastra de sus capul portarului. Acesta îl zărise demult pe bătrânel, care acum ridică ochii, auzind scârţâitul ferestrei care se deschide.

— Îmi daţi voie să vă fac o rugăminte, se adresează el cu voce piţigăiată. Deoarece mă interesează mult arhitectura acestui castel, v-aş ruga să-mi îngăduiţi să-l vizitez timp de câteva minute.

Portarul se uită cercetător la dânsul, apoi întreabă:

— Dar cine sunteţi dumneavoastră?

— Dacă aţi avea bunătatea să veniţi jos, m-aş recomanda precum se cuvine.

Portarul se uită cercetător la dânsul. Apoi deschide o uşiţă în poarta mare.

— Cu ce vă pot servi, domnule? întreabă el scurt.

Bătrânul îşi potriveşte ochelarii şi răspunde:

— Sunt profesorul de arheologie Clairmont din Paris şi mă aflu actualmente într-o călătorie de studii. De vreo două zile de când mă tot preocupă forma ciudată a acestui castel. M-am interesat pretutindeni pe aici asupra vechimi sale, căci după părerea mea trebuie să fie de cel puţin şase sute de ani. Despre foştii proprietari ai castelului n-am putut afla prea multe, dar am auzit că galeriile şi odăile vechi cuprind în ele antichităţi de mare valoare.

Portarul dă din umeri. Ce ştie el de arheologie şi altele de soiul ăsta?

— Până acum tot nu ştiu ce doriţi, în definitiv, spune el.

— Vezi dumneata, dragul meu, continuă bătrânelul, l-aş ruga politicos pe stăpânul dumitale să-mi îngăduie să vizitez interiorul castelului. După părerea mea, tot stilul nu e deloc bizantin, ci roman. Cred că voi putea dovedi castelanului lucrul acesta, şi nu cu vorba, ci pe baza faptelor ce sunt cuprinse în cărţile pe care le am cu mine.

Portarul se scărpină la ceafă, apoi pocni din degete.

„Ce tot îndrugă bătrânul ăsta?” se-ntrebă el.

— Îmi pare rău, domnule profesor, că trebuie să vă refuz. Alteţa sa prinţul Bentivoglio nu primeşte niciodată vizite, cu atât mai vârtos când e vorba de musafiri străini. Avem poruncă să refuzăm pe oricine.

— Dar gândeşte-te, omul lui Dumnezeu, că aici e vorba de lucruri de cea mai mare importanţă… Îţi garantez că Alteţa sa va fi cât se poate de mulţumit de expunerile mele. Şi-ţi mai pot făgădui că voi ţine apoi o conferinţă specială la Academia din Paris. Fă-mi plăcerea deci şi intervino pe lângă Alteţa sa să fiu primit.

Încăpăţânarea bătrânului îl hotărăşte pe portar să supună cererea, intendentului castelului. De curând, postul acesta fusese ocupat de un bărbat străin, despre care niciunul din vechii servitori nu ştia de unde vine. Apăruse într-o bună dimineaţă şi se recomandase fiecăruia în parte.

— Aşteptaţi puţin aici, domnule profesor, până-l voi anunţa pe intendent, spuse portarul, lăsându-l pe detectiv să intre pe poartă.

Ochi-de-Pisică aruncă o privire cercetătoare asupra zăvoarelor puternice, precum şi asupra celorlalte instalaţii de siguranţă. Asta nu putea să dea de bănuit, căci luă din nou una din cărţile ce le purta la subsuoară şi compară încuietorile ciudate ale porţii cu desenele din cartea sa.

Portarul îl găsi pe intendent în sala cea mare a castelului, susţinută de puternice coloane de marmură.

— Ce s-a întâmplat! întreabă Joe, căci el e acela, care primise din partea Măştii-Roşii însărcinarea de intendent.

Portarul îi vorbi despre bătrânul profesor, care nu voia cu niciun chip să plece de acolo.

O brazdă adâncă apare pe fruntea aghiotantului! Îi dădu imediat în gând c-ar putea fi vorba de un spion poliţienesc şi era hotărât să-i facă de petrecanie dacă într-adevăr ar fi aşa.

— Ţine-l puţin de vorbă pe domnul profesor, până voi lua avizul Alteţei sale, zice el şi urcă repede scara spre apartamentul de sus.

Hector Rammont lua dejunul în sufrageria elegantă a castelului. Ascultă în linişte comunicarea aghiotantului său, apoi spuse:

— Ce părere ai tu despre profesorul acesta parizian? Observ pe chipul tău un fel de bănuială…

— Maestre, răspunde Joe, n-aş putea spune nimic deocamdată, căci nici nu i-am văzut mutra. În orice caz, se impune prevedere şi cred că cel mai bun lucru ar fi să-l dăm pur şi simplu afară.

Masca-Roşie se ridică, se apropie de fereastră, apoi se-ntoarce repede, spunând:

— Dimpotrivă, Joe, în calitatea ta de intendent îl vei conduce pe domnul profesor în încăperile de la parter şi prin galeriile de tablouri; de stricat, n-are ce să ne strice şi chiar dac-ar fi un spion, tot n-ar izbuti să descopere ceva. Sălile de jos conţin într-adevăr unele antichităţi şi savanţii aceştia sunt, după cum prea bine ştii, oameni de care nu scapi aşa de uşor.

— Dar dacă e într-adevăr un spion, maestre?

— Asta o vei afla peste cel mult o jumătate de oră, răspunde Demonul roşu. Vei sta lângă dânsul şi-l vei observa

cu atenţie. La cea mai mică bănuială, sau dacă îşi trădează rolul adevărat, ştii ce ai de făcut.

— Dar profesorul doreşte să vorbească cu prinţul, spune falsul intendent.

— Asta nu se poate! răspunde cu hotărâre Rammont. Spune-i că nu mă simt tocmai bine şi nu pot primi pe nimeni. Pun mult temei pe inteligenţa şi spiritul tău de observaţie. Şi acum du-te!

Joe coborî din nou treptele şi ieşi în curte. Bătrânelul se căţărase pe una din coloanele portalului şi stând cocoţat colo sus desena în cartea sa o ornamentaţie ce-i se părea interesantă.

— A venit domnul intendent! îi strigă portarul. Îi puteţi expune personal chestia.

Apoi se-ndepărtă şi intră în chilia lui.

Joe urmăreşte râzând mişcările bătrânului, care se dă jos de pe coloană. Ajungând pe pământ el se înclină cam stângaci, în vreme ce se recomandă.

— Vă rog să mă iertaţi pentru îndrăzneala ce mi-am luat-o, copiind o figură de pe coloană. Tocmai am făcut descoperirea că frunzele şi florile acestea de formă ciudată se întâlnesc şi la castelul Alhambra, în Spania.

Joe îi comunică pe scurt că Alteţa sa prinţul Bentivoglio nu poate primi pe nimeni, dar acordase cu plăcere permisiunea unei vizite prin apartamentele castelului maur.

Clairmont mulţumi, înclinându-se adânc.

— Poftiţi, domnule profesor, vă voi călăuzi pretutindeni, i se adresează Joe.

Până acum nu observase nimic suspect în înfăţişarea bătrânului savant. Nimic nu scăpase ochiului său ager. Îl examinase din cap până-n picioare şi chiar făcuse ce făcuse şi-i dădu jos jobenul din cap; voia să-i vadă părul. Fireşte că se scuză pentru micul accident şi în vreme ce profesorul se apleca să-şi ridice preţiosul obiect, Joe îi contemplă chelia şi trebui să constate că aceasta era veritabilă. După cât ştia el, Ochi-de-Pisică sau ceilalţi detectivi cunoscuţi aveau păr des pe cap. Dar de unde să bănuiască el că Hartenberg purta şi în

viaţa de toate zilele o perucă lucrată cu dibăcie!

Profesorul Clairmont e fermecat cu desăvârşire de comorile de artă aflate în castel. Răsfoieşte de zor în cărţile sale şi caută explicaţiile corespunzătoare.

Joe caută să descopere ceva în sunetul vocii sale. Urmăreşte fiecare mişcare a bătrânului şi e ferm hotărât să-l doboare cu un pumn, în clipa când şi-ar da seama că e un spion.

Dar Ochi-de-Pisică îşi da seama de situaţia în care se află. Manevra cu jobenul o pricepuse din primul moment. Fără ca Joe s-o bănuiască, detectivul îl observă la rândul său şi nu prea i-ar fi fost uşor falsului intendent să-l doboare pe profesor.

După ce vizitează diferitele încăperi, trec în galeriile deschise. Sunt şi aici lucruri interesante de observat. În cele din urmă, Joe îi dă de înţeles musafirului că vizita s-a terminat. Prinţul nu îngăduie să intre şi în apartamentele de la etaj, pe care le locuieşte personal.

— Îmi pare nespus de rău de lucrul acesta! spune profesorul. Dar dacă Alteţa sa rămâne neclintit, trebuie să mă supun. Transmite-i, te rog, mulţumirile mele călduroase şi comunică-i că imediat ce voi ţine conferinţa la Paris, îi voi expedia textul tipărit.

Joe mormăi şi el câteva cuvinte de politeţe şi-l reconduse pe vizitator la poartă. Acesta se-nclină cu stângăcie – aşa cum îi stă bine unui savant – apoi se depărtează.

Joe priveşte după dânsul câtva timp şi nu-şi poate înlătura neliniştea ce-l cuprinsese. Cu capul aplecat urcă scările spre etaj şi-l găseşte pe Rammont stând la fereastră.

— Cred, maestre că e vorba de un profesor veritabil, răspunde el la întrebarea regelui criminalilor. Mi-am dat toată silinţa să descopăr ceva, dar totul a fost în zadar.

— Atunci ţi-o voi spune eu, Joe. Stăteam colo la fereastră şi priveam în curtea castelului. Ceea ce n-ai observat tu din imediata apropiere, am stabilit eu de aici sus. Individul este un spion.

— Maestre! exclamă Joe, nu se poate să mă fi înşelat până

într-atâta. Ar fi trebuit să fie legat cu dracul, ca să nu observ eu nimic.

Un zâmbet rece flutură în jurul buzelor Măştii-Roşii.

— Poate că ai dreptate, Joe, şi de aceea nici nu ţi-o iau în nume de rău. Domnul profesor din Paris, nu e nimeni altul decât Ochi-de-Pisică.

Joe tresare speriat şi pumnii îl se încleştează.

— Să fie adevărat, oare, maestre? De ce nu mi-ai dat vreun semn că-i făceam eu de petrecanie.

— N-am socotit necesar, Joe. Individul a plecat, pe deplin convins că nu l-am recunoscut şi va reapărea în curând sub altă înfăţişare. Să fi riscat noi ca portarul să audă un ţipăt sau să povestească celorlalţi că un profesor din Paris a dispărut aici, în castelul maur? Vom găsi noi alt mijloc să-l facem inofensiv pe Ochi-de-Pisică. Las-o în seama mea.

Părăsind castelul, detectivul se opreşte într-un tufiş şi murmură necăjit.

— Am avut de-a face cu nişte vulpi şirete. Intendentul ăla nu-mi place deloc şi dacă nu mă-nşel, ne-am mai întâlnit noi cândva. Noroc mare am avut că nu mi-a dat de rost. Din păcate n-am descoperit nimic de seamă, căci nu m-au lăsat să urc sus. Nu-mi mai rămâne decât să-ncerc să pătrund în castel dinspre mare. Dar George Vallières şi-a pierdut minţile şi el e singurul om care mi-ar putea dezvălui tainele stâncilor din mare.

Detectivul îşi urmează drumul, îndreptându-se spre oraş.

Capitolul 90 – În puterea bandiţilor.

În aceeaşi noapte marea e frământată şi bărcile priponite la ţărm se izbesc de stânci.

Doi bărbaţi coboară treptele care duc spre mare şi se apropie de bărci. Unul ţine în mână o lanternă aprinsă şi caută o barcă anumită.

— Aici e, stăpâne! spune el şi după vorbă pare un pescar din Monte Carlo.

— Bine, răspunde celălalt şi înmânează pescarului o monedă. Dacă se va întâmpla să nu mă reîntorc cu barca, te vei despăgubi cu ceea ce ţi-am dat.

Omul pipăie moneda şi un fulger de lăcomie îi luceşte în ochi. Luntrea lui e atât de veche şi paradită, încât el însuşi nu s-ar încumeta să pornească în larg cu ea. Dar ce-i pasă dacă omul ăsta se va îneca!

Ridică lanterna şi-i luminează străinului. Un trup uscat, într-un costum ca vai de el. Hainele or fi fost ele odată elegante, dar acum erau roase şi rupte în unele locuri. O pălărie veche îi acoperă capul. Dar din toată înfăţişarea lui, se vede că avusese şi zile mai bune odată.

— Nu te mai îngriji de mine mormăie omul şi sare în barcă.

Apucă lopeţile şi vâsleşte cu putere spre larg. Pescarul cu lanterna se-ntoarce şi urcă înapoi scara. Deodată se trezeşte faţă-n faţă cu o femeie, care-l aşteptase, probabil, acolo.

— Ei, ce cauţi dumneata aici? întreabă el, speriat. Cum de-ai răsărit aşa deodată?

Femeia e îmbrăcată cu o rochie neagră şi faţa îi este acoperită în parte de o broboadă.

Lanterna pescarului îi luminează o clipă figura şi recunoaştem într-însa… pe „Vipera”, mama lui Margot.

— Vreau să te întreb ceva omule, răspunde dânsa. Cine a fost bărbatul care a plecat cu barca dumitale?

— Nu ştiu, cucoană.

„Vipera” vâră mâna în geantă şi întinde pescarului o monedă. Individul devine ceva mai vorbăreţ.

— Trebuie să fie un om ciudat de tot, răspunde el râzând prosteşte. Stăteam în coliba mea de pe ţărm şi reparam plasa, când numai ce auzii bătăi în geam. Când am deschis uşa, văd în faţa mea un bărbat cu faţa rasă şi ochi străpungători. Nu prea făcea impresie c-ar fi vrednic de încredere.

— „Am nevoie de o barcă veche pentru o călătorie pe mare”, îmi spune intrând în colibă. „Plătesc bine şi te rog că vii cu mine pe ţărm, unde sunt priponite luntrile”. „De ce tocmai o barcă veche, domnule?” l-am întrebat eu. Şi fel de

fel de gânduri îmi trecură prin minte. „Asta-i treaba mea”, răspunse el. „N-am vreme de pierdut, hai să plecăm!” Aşa ceva nu mi se mai întâmplase şi de aceea şovăiam. Atunci mi-a aruncat pe masă câteva monede şi… m-am luminat. Vezi mata, cucoană, colo în cala de joc a cazinoului se adună tot felul de boieri. Unul îşi pierde într-o singură noapte toată averea, altul câştigă, şi nouă, pescarilor ni se-ntâmplă adesea să scoatem din apă vreun domnişor elegant îmbrăcat, ba şi vreo cuconiţă dintr-acelea cu rochie de mătase pe ea, iar poliţia îi duce repede de acolo, ca să nu afle lumea cealaltă şi să li se strice cheful. Ce să-i faci, aşa-i viaţa la Monte Carlo! Aşa că vezi mata, mă bat cu gândul că domnul acela şi-a cam pierdut şi papucii din picioare la joc. Cele câteva monezi pe care mi le-a dat, le-o fi păstrat anume ca să închirieze o barcă şi când o ajunge în larg îşi trage un glonte în căpăţână sau iscodeşte alt mijloc să treacă în cealaltă lume. Noi, ăştia de pe aici, nici nu ne mai mirăm de lucruri dintr-astea!

„Vipera” chibzuieşte câteva clipe, apoi se adresează pescarului:

— N-a spus nimic domnul când s-a urcat în barcă? Vreau să zic, direcţia unde avea de gând să meargă?

— Nu, cucoană, n-a spus nimic!

Mai ai vreo barcă la dispoziţie?

— Fireşte. Dar nu cumva ai de gând…

— Uite aici bani! i-o taie scurt „Vipera”. Dă-mi mie o barcă şi nu trebuie să-ţi faci nicio grijă, căci ştiu să vâslesc. Domnul acesta e un cunoscut al meu şi vreau să-ncerc să-l împiedic de la vreo prostie.

— Cum doreşti, cucoană, dar eu cred că nu vei izbuti! răspunde bătrânul pescar şi coboară din nou spre ţărm, cu lanterna în mână.

Între timp, omul cu barca cea veche se îndepărtase. Vâsleşte cu toată puterea, dar de-odată aude un zgomot în spatele lui, ca şi cum apa ar pătrunde în barcă.

— Lada asta veche pare că se va desprinde din încheieturi, înainte ca să ajung la destinaţie! murmură el şi se hotărăşte să tragă în grabă la mal.

Dar întorcând capul zăreşte o rază slabă de lumină.

— Ce să-nsemne asta? se-ntreabă el. Pescarul care mi-a împrumutat barca pare că mai rătăceşte pe ţărm cu lanterna lui. Numai de nu m-aş trezi cu cineva pe urmele mele.

În clipa aceasta barca se izbeşte de ţărm. Omul dintr-însa sare afară şi trage luntrea pe uscat. Priveşte în jurul său şi constată cu mulţumire că locul e complet izolat. Apoi se lasă în genunchi şi imediat ţâşneşte lumina albă a unei lanterne oarbe. Aceasta alunecă pe podeaua bărcii şi omul nostru descoperă pe dată locul pe unde pătrunde apa. În cinci minute gaura e reparată şi lumina e stinsă.

Barca e împinsă din nou pe apă, bărbatul sare într-însa şi-ncepe să vâslească de zor în direcţia castelului maur.

După un ceas de luptă cu valurile, izbuteşte s-ajungă la stâncile dedesubtul vechiului castel. Pare să fie orientat asupra locului, căci vâsleşte cu putere până în apropierea peşterii secrete. Barca e luată de vârtej, aşa că nu poate pătrunde în intrarea peste care spumegă apa.

— Nu merge aşa! mormăie el necăjit şi vâsleşte îndărăt, până dă de un loc mai liniştit.

Chibzuieşte câtva timp ce e de făcut şi ia hotărârea să se ascundă pe după o stâncă, nu prea departe de peştera misterioasă. Aşa şi face, iar după ce îşi priponeşte barca de o piatră colţuroasă, se aşază, obosit, pe banchetă.

— Chiar de-ar fi să stau aici până la răsăritul soarelui, tot trebuie să descopăr taina acestei stânci! îşi spune el.

Se scurge astfel o jumătate de ceas, în linişte adâncă. Deodată, însă, înalţă capul şi priveşte spre larg. De acolo se apropie o barcă mică, în care se află numai o singură persoană.

Aceasta examinează cu atenţie stâncile ce ies din apă, în apropierea castelului şi cu o manevră dibace se îndreaptă spre ele. Iar după că câteva minute dispare pe după un grup de bolovani înalţi.

— Probabil că s-a înapoiat la Monte Carlo, îşi spune omul din prima barcă.

Se scurge vreun sfert de ceas şi deodată un zgomot ascuţit

îi atinge auzul. Din peştera misterioasă ţâşneşte parcă o barcă lungă, îngustă şi începe să danseze pe valurile înfuriate. Dinspre dânsa se aud glasuri aspre, înăbuşite de vuietul apei. În barca aceasta sunt mai mulţi oameni dar omul care stă la pândă nu le poate recunoaşte chipurile. El vede numai barca îndepărtându-se în grabă, şi-şi spune:

— Ar fi zadarnic să-ncerc a mă lua după ei. Voi mai aştepta aici, căci sunt încredinţat că se vor reîntoarce. Nu pot şti ce plănuiesc, dar voi afla eu mai târziu.

Răbdarea sa, e pusă la grea încercare. Trec vreo două ceasuri până apare iar barca ciudată în largul mării. Se apropie cu repeziciune fantastică spre stânca cenuşie şi ca o săgeată întră în peştera misterioasă.

În clipa aceasta, necunoscutul care stă la pândă în umbra stâncii, desprinde repede funia cu care e legată barca şi vâsleşte cu hotărâre în aceeaşi direcţie. O izbitură puternică şi colţul bărcii misterioase o loveşte pe a sa şi o face bucăţi. Bietul om cade cu capul în apă, târând lopeţile după el.

O înjurătură sălbatică îi ajunge la ureche, căci oamenii din barca cea mare rămăseseră surprinşi de apariţia celeilalte.

— Dă-i una în cap, Tom! se aude un glas tunător. Ce caută individul ăsta aici printre stânci? E un spion, asta e sigur!

Nenorocitul căzut în apă se încleştează cu amândouă mâinile de marginea bărcii mari.

— Ajutor! strigă dânsul cu toată puterea. Salvaţi-mă! Trebuie să vorbesc cu voi!

Tom tocmai ridicase lopata grea, să izbească în capul necunoscutului, când un altul din barcă îl dă la o parte.

— Cine ştie ce captură am făcut! spune el şi-l apucă de ceafă pe înecat, trăgându-l sus.

— Opriţi! strigă Tom. Înainte de a porni mai departe trebuie să ştim pe cine am pus mâna.

Scoate de sub banchetă o lanternă şi luminează cu ea chipul necunoscutului.

— Îl cunoaşte vreunul din voi? întreabă el.

Toţi clatină capul, negativ.

— Nu prea inspiră încredere mutra lui, îşi dă cu părerea

unul din ei. Cu toate că are guler înalt şi cravată de mătase.

Tom îl apucă de piept pe omul ud leoarcă şi se răsteşte la dânsul:

— De unde vii şi ce căutai pe aici printre stânci?

Străinul se ridică în capul oaselor şi răspunde furios:

— Da, da! Omorâţi-mă şi aruncaţi-mă în apă să mă înec! Am pornit în căutarea voastră şi pentru scopul acesta am furat rabla aia de barcă, şi drept răsplată...

— Cum te numeşti? îi taie vorba Tom.

— N-aveţi decât să mă numiţi Pierre, celălalt nume aş vrea să-l uit şi eu. Am pierdut la cazinou ultimul franc şi pentru că am încercat să şterpelesc unuia mai fericit ca mine aurul din buzunar, am fost arestat. Idioţii nu m-au păzit însă destul de bine şi astă-noapte le-am scăpat de sub mână.

— Şi apoi? întrebă Tom.

Necunoscutul străpunge cu o căutătură ciudată pe indivizii din jurul său, apoi continuă:

— De la un tovarăş de celulă am aflat că printre stâncile astea locuieşte o clică de oameni care se tem şi ei de lumina zilei. Şi atunci mi-am spus că nu-mi rămâne alta de făcut decât să recurg la ospitalitatea voastră. Şi aşa am şterpelit barca aia rablagită şi am pornit încoace. Dracu ştie însă unde o fi intrarea. Aş dori să ştiu în ce loc se află gaura care duce în palatul vostru?

Tom schimbă o privire ca tovarăşii săi din barcă.

— Asta înseamnă că vrei să fii primit în tagma acelora despre care ai auzit că învârtesc afaceri necurate?

— Întocmai, răspunde străinul. După cum vedeţi, rabla mea s-a făcut ţăndări şi asta numai din vina voastră. Buni prieteni, n-am ce zice! Dar care din voi a dat sfatul să mi se sfărâme ţeasta cu lopata?

— Eu am fost acela, nu-ţi fie cu supărare! răspunde unul din indivizi. Ăi fi crezând tu că primim aşa între noi pe orice papă-lapte?

— Puneţi-mă la încercare ş-apoi să vorbiţi, răspunde necunoscutul.

Tom se apropie de tovarăşii săi şi discută cu dânşii în

şoaptă. Apoi, se-ndreaptă cu pas hotărât spre Pierre – cum se recomandase străinul – şi fără nicio introducere îl izbeşte cu pumnul în cap. Scoţând un ţipăt înăbuşit, individul îşi pierde cunoştinţa.

— Aduceţi sacul! strigă Tom şi tovarăşii scot de sub bancă obiectul cerut.

— Ameţeala va ţine pe puţin un sfert de ceas spuse Tom. Vârâţi-l în sac şi legaţi-l la gură.

Treaba se făcu repede.

Dar ei nu bănuiau că în aceeaşi clipă omul dinăuntru a şi redeschis ochii şi spre nespusa-i mulţumire constată că nu i-au fost legate nici mâinile, nici picioarele.

— Aer de respirat voi avea destul, îşi spune Ochi-de-Pisică deoarece el era acela pe care bandiţii îl vârâseră în sac.

Cu multă precauţie trage din buzunar un cuţit. În clipa când indivizii vor arunca povara în mare, va trebui să taie la repezeală pânza ca să nu se înece. Dar deocamdată se pare că n-au astfel de intenţie criminală cu dânsul.

Aude acum cum indivizii discută între ei, dar nu pricepe nimic. O izbitură puternică face să trosnească barca din încheieturi. Pare că s-a întâmplat ceva nou, căci oamenii se mişcă repede pe lângă el. De-odată aude o împuşcătură, urmată imediat de a doua.

Chibzuieşte o clipă dacă să se folosească de cuţit, dar apoi îşi spune cu hotărâre că şi-a propus să pătrundă în tainele acestor indivizi, întâmple-se se s-o întâmpla. Convingerea lui este că bandiţii vor dispărea cu barca în spărtura din stâncă şi atunci îl vor lua şi pe dânsul.

Glasurile se aud din ce în ce mai tare şi deodată Tom spune:

— Care din voi înoată mai bine?

— Eu, răspunde un individ.

— În cazul acesta aruncă-te în apă şi înoată spre primul colţ de stâncă. Barca din care au pornit gloanţele trebuie să se fi ascuns pe acolo. Afundă-te în apă la o mică depărtare de ea şi apoi ia-o în primire, ţinând cuţitul între dinţi. De altfel, e treaba ta cum vei aduce la îndeplinire sarcina asta. Vom

aştepta aici zece minute cu prizonierul nostru.

Individul s-a aruncat în apă şi începe să înoate. Detectivul îşi frământă zadarnic mintea, întrebându-se despre ce poate fi vorba aici. Tom spunea de o barcă, de unde s-au tras gloanţe. Împuşcăturile le auzise şi el, dar rostul lor nu-l pricepea.

Se scurg cele zece minute şi lui Hartenberg i se pare că aude un strigăt. Imediat barca se apleacă pe o parte şi individul care pornise în misiune se caţără pe marginea ei.

— Ce-a fost? întrebă Tom.

— O femeie singură într-o barcă; am atacat-o cu iuţeala fulgerului. Revolverul i-a căzut în apă individei, altminteri cred că n-ar fi stat o clipă la chibzuială să-mi găurească trupul.

— Dar cine e femeia? întreabă repede Tom.

— Nu ştiu, căci nu i-am lăsat vreme să mi se recomande. Poate c-o fi fost vreo englezoaică dintr-alea nebune, cărora li se năzare să facă plimbări sub clar de lună. Ţipătul ăluia din sac i-a atras atenţia şi atunci a slobozit la întâmplare două gloanţe. Mai bine n-o făcea, idioata!

— Şi acum? insistă Tom.

— Am asigurat-o eu pentru totdeauna, râde individul.

Ochi-de-Pisică îşi încordează auzul să mai poată prinde ceva, dar numai un murmur nedesluşit îi atinge urechea. Apoi barca se pune-n mişcare şi alunecă prin spărtura de stâncă, cu o iuţeală vertiginoasă.

Tot ce se va petrece de-acum încolo e de un interes palpitant pentru noul Sherlock Holmes. Curiozitatea îl face să uite situaţia în care se află.

Deodată se aude un sunet de corn, căruia îi răspunde un fluierat ascuţit, şi barca se freacă de peretele stâncos. Se mai aude zornăit de lanţuri, apoi încă un fluierat şi barca e trasă în sus.

Detectivul era cât pe ce să scape o exclamaţia de satisfacţie. Acum el crede că a ghicit taina acestei peşteri.

Încet-încet se-nalţă barca, până se opreşte brusc. Hartenberg rămâne nemişcat în sacul său. E încredinţat că peste câteva minute se va petrece cu dânsul ceva. Şi într-

adevăr, câteva braţe puternice ridică sacul şi-l târăsc pe pământ. Cu greu îşi reţine Ochi-de-Pisică un strigăt de durere, căci terenul nu e deloc neted, ci presărat cu pietre colţuroase.

După cât poate auzi, ceilalţi indivizi vin în urma lor şi câteva glasuri străine se amestecă printre celelalte. Cu o izbitură sacul e aruncat la pământ şi detectivul îşi simte oasele zdrobite. Dar îşi învinge durerea cu eroism, căci planul său e aproape să izbândească.

Tom aşezase sacul în faţa focului din peşteră. Acolo aşteaptă câţiva tovarăşi ai Măştii-Roşii. Oamenii formează cerc în jurul lui Tom, care face raportul asupra ciudatei întâmplări.

— Ce facem cu individul ăsta? îl aude Hartenberg pe Tom.

Şi fiecare îşi dă părerea, dar toţi par să fie bănuitori.

— În definitiv, urmează Tom, stăpânul ar mai avea nevoie de un om. Şi individul din sac a dovedit în noaptea asta că nu-i lipsit de curaj şi hotărâre.

— Se pune chestia numai dacă e demn de încredere, intervine un altul.

— Asta o vom vedea mai târziu, răspunde Tom. Sunteţi de acord să-l scot afară? Nu-i niciun pericol, căci chiar dacă şi-a revenit în simţiri, nu poate şti cum a ajuns aici.

Ochi-de-Pisică ascultă cu încordare extremă. Ce vor face cu dânsul?

Deodată aude paşi care se apropie. Câteva mâini apucă din nou sacul şi-l târăsc pe pământ. De data asta, el nu mai socoteşte nimerit să tacă şi începe să răcnească de ţi-e mai mare dragul.

— Aha! păsărica a început să cânte! râde Tom.

Sacul e trântit lângă foc şi Tom taie frânghia cu care e închis la gură. Capul lui Hartenberg se iveşte în deschizătură. Marele detectiv nu se teme că va fi recunoscut de vreunul din indivizii de aici, căci masca lui era de data aceasta atât de reuşită, încât ar fi cutezat să apară chiar şi în faţa Demonului roşu. Îşi vopsise faţa, gâtul şi pieptul cu un produs de prima calitate, care rezistă şi în apă, şi-i dă înfăţişarea unui meridional.

Bandiţii s-au aşezat în jurul sacului şi privesc curioşi la individul care, tot înjurând şi blestemând, iese afară din pânza groasă.

— Duceţi-vă dracului cu toţii! scrâşneşte el şi priveşte bănuitor în jur. Ce aveţi de gând cu mine? Care din voi m-a izbit cu pumnul în cap şi m-a vârât apoi în blestematul ăsta de sac? Ce, credeaţi că sunt pisică de vreţi să mă înecaţi?

Tom izbucneşte în râs şi ceilalţi fac la fel. Înfăţişarea detectivului e chiar comică.

— Te-am luat cu noi, prietene, începe Tom. Ca să-ţi continui povestea, aici, în casa noastră.

Hartenberg se scutură ca o pisică scoasă din apă şi se aşază apoi pe o piatră lângă foc.

— Sunt complet îngheţat, mormăie el. Dinţii îmi clănţăne în gură şi voi vreţi să vă spun poveşti? Se vede că nu sunteţi curaţi la cap!

— Mai lasă gura, şefule! răcneşte Tom la dânsul. Ne-ai ieşit în cale cu lada ta blestemată şi te-ai fi înecat la sigur dacă nu ţi-am fi venit noi în ajutor. Apoi ne-ai îndrugat o istorie, că ai pierdut totul la joc şi vrei să intri în asociaţia noastră secretă. Presupunerile nu te-au înşelat, într-adevăr. Acei pe care îi ai în faţă sunt membrii unei asociaţii puternice, cu ramificaţii întinse. Se poate întâmpla să te primim în rândurile noastre. Dar asta nu depinde de noi.

Ochi-de-Pisică pare să privească în flacăra focului apoi ridică puţin capul şi întreabă:

— Care din voi este căpitanul, sau conducătorul?

— Şeful nu se află aici. Dar asta nu te poate împiedica să ne spui ceva despre trecutul tău, şi atunci vom vedea dacă poţi fi primit în asociaţia noastră. Să nu crezi însă că e lucru atât de uşor. Trebuie să te supui la diferite examene, înainte de toate. Vai de tine dacă vei şovăi o singură clipă măcar, căci asta ar fi o dovadă că nu eşti serios, şi pe astfel de oameni noi obişnuim să-i trimitem pe lumea cealaltă, în doi timpi şi trei mişcări. Ia bine aminte, prietene!

Detectivul izbucneşte într-un râs dispreţuitor.

— Trebuie ca voi să fi avut experienţe proaste, de vorbiţi

astfel. Supuneţi-mă la examenul de care îmi vorbiţi şi atunci veţi vedea dacă îl cred serios sau nu. Ce interes mai are viaţa pentru mine? Joc ultima carte şi mi-e totuna. Povestea vieţii mele n-o voi povesti, însă, decât şefului vostru. Chemaţi-l încoace şi sunt sigur că-i voi fi pe plac.

Bandiţii sunt entuziasmaţi de felul cum vorbeşte individul. Tom face un semn tovarăşilor săi şi cu toţii se retrag într-un ungher. Acolo se sfătuiesc câtva timp în şoaptă, apoi se apropie din nou de foc.

— În noaptea asta nu vei putea vorbi cu şeful, spune Tom. Asta trebuie să rămână pe mâine şi până atunci te voi duce într-un loc sigur, unde te vei putea odihni. Îţi voi da haine uscate şi când te va chema şeful, te aducem noi la el.

Detectivul se împotriveşte.

— Vreţi să mă închideţi din nou? Pentru ce? Lăsaţi-mă să stau aici lângă foc, unde mi se va usca şi îmbrăcămintea. Sau vă temeţi cumva c-aş putea fugi? Atunci la ce bun aş fi căutat să pătrund aici?

— Degeaba vorbeşti, rămâne aşa cum am hotărât, răspunde Tom cu glas aspru, şi unul din bandiţi aprinde o lanternă mare.

Ochi-de-Pisică se ridică liniştit. Îşi dă seama că orice împotrivire ar fi zadarnică.

— Atunci daţi-mi cel puţin o sticlă cu rachiu, să-mi mai încălzesc niţeluş măruntaiele, spune el şi unul din indivizi îi îndeplineşte cererea.

— Înainte! porunceşte Tom, păşind în frunte cu lanterna.

Doi bandiţi îl iau pe detectiv în mijloc şi-l târăsc prin peşteră. Tom coteşte într-un gang îngust, cu pereţii din stânci colţuroase. Acesta duce în încăperea de unde fugise George Vallières. Tom n-a uitat de chestia asta, deşi socotise nimerit să nu povestească nimic Măştii-Roşii.

Pe podea se află un culcuş de paie şi Tom îl arată detectivului.

— Aici vei putea s-o duci câtva timp, spune el. Vom purta noi de grijă să nu flămânzeşti.

Ochi-de-Pisică se întinde pe culcuşul de paie.

— Îţi vom trimite îmbrăcăminte uscată, mai spune Tom, şi se retrage.

Hartenberg pune jos sticla cu rachiu, apoi examinează repede încăperea, la lumina lanternei. E înconjurat de stânci şi numai o crăpătură leagă închisoarea sa cu gangul îngust de afară. Dar în deschizătura aceasta se află o uşă din scânduri solide şi nu prea se poate trage nădejde a sparge această uşă.

— La revedere! strigă Tom şi trânteşte uşa cu putere.

Noapte adâncă înconjoară pe detectiv. Se pare ca bandiţii au tras zăvoarele pe din afară, ba au mai aşezat şi un drug de fier de-a curmezişul.

Câtva timp, Ochi-de-Pisică rămâne nemişcat pe culcuşul de paie. Situaţia în care se află, e foarte primejdioasă, după cum prea bine îşi dă seama. Dar nu e pentru prima oară că-şi primejduieşte viaţa, când e vorba să ajungă la un rezultat.

E ferm convins că Alice se află în castelul maur. În vreme ce fusese transportat în sac, auzul său fin îi îngăduise să ghicească drumul pe care apucaseră indivizii. După diferitele semnale şi zornăitul lanţurilor, îşi dăduse seama că în interiorul stâncii se afla o instalaţie care îngăduia să se tragă în sus o barcă cu tot echipajul ei.

Gangul prin care fusese dus trebuia să aibă o lungime de cel puţin douăzeci şi cinci metri. La capătul lui se afla peştera, în care ardea focul.

Această peşteră avea, desigur, câteva ganguri laterale, care duceau probabil la nişte celule asemănătoare cu această în care se afla dânsul, sau la nişte scări ascunse, care erau în legătură cu castelul maur.

În vreme ce stă întins în întuneric, pe culcuşul de paie, Hartenberg caută să-şi întipărească în minte chipurile indivizilor din jurul focului. Unii din ei îi păreau cunoscuţi, dar era multă vreme de când îi văzuse. Vorbele lui Tom, că va trebui să depună un examen în faţa şefului, nu-l speriau deloc. E ferm hotărât să facă orice, căci numai în felul acesta va putea pătrunde în tainele omului cu Mască-Roşie.

Satisfăcut de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, el

zâmbeşte în sinea sa şi murmură:

— Am avut noroc şi de data asta. Acum s-aşteptăm urmarea.

Capitolul 91 – Printre stâncile cenuşii

Margot sosise la Nisa împreuna cu mama ei şi ambele femei luaseră locuinţă într-una din vilele de pe malul mării. „Vipera” depune toate sforţările s-o ferească pe fiica ei de orice iritaţii, căci întâmplările din ultimul timp zdrobiseră nervii tinerei femei.

Sufletul lui Margot e apăsat de o durere fără margini, durerea pentru iubitul pierdut, pe care nu-l poate uita, cu toate cele întâmplate.

Ea însăşi făcuse totul pentru a-l îndepărta pe Eberhard de Hohenegge, îndemnându-l să se căsătorească cu Leonie de Brissac, dar inima ei era zdrobită de pe urma aceasta.

„Vipera” e prea bună observatoare ca să nu ghicească ce se petrece în sufletul lui Margot. Ea cunoaşte mai bine decât oricare altul conţinutul hârtiilor pe care fiica ei trebuia să le ia din castelul Hohenegge, în noaptea aceea cu deznodământ fatal. Dacă lucrul ar fi izbutit atunci, mama ar fi pus pe foc documentele cu pricina şi nimeni n-ar fi dat de taina care se ascundea într-însele.

Dar soarta a vrut altfel: taina aceasta primejdioasă a încăput pe mâinile Leoniei. Şi în felul acesta, nenorocitei Margot nu-i mai rămâne nicio nădejde de victorie asupra demonicei femei.

„Vipera” speră că mediul schimbat, marea cu farmecul divin, aerul minunat va înrâuri asupra sufletului copilei sale. Ea evită să amintească numele lui Eberhard de Hohenegge şi caută s-o facă pe Margot să trăiască viaţa din plin. Mijloace au suficiente: milioanele decedatului bancher Grosser.

Un singur om ar fi putut să le fie primejdios şi acesta era Hermann Erbach. De tânărul baron de Bergen n-aveau să se teamă, căci el ar fi preferat să moară decât s-o trădeze pe

femeia care-i cucerise inima.

Doctorul Bertrand se afla încă la Berlin. El avea sarcina să vegheze asupra lui Erbach, care zăcea grav rănit. La-nceput se credea că individul nu poate fi salvat şi medicii chiar nu mai dădeau nicio speranţă. L-au supus, însă, unei operaţii primejdioase şi asta l-a redat vieţii. Fostul călăreţ de circ se restabilea încetul cu-ncetul şi de aceea doctorul Bertrand trebuia să fie cu atât mai atent.

Vila pe care o locuia tânăra doamnă Grosser împreună cu mama ei, era înconjurată de o grădină minunată, care ducea spre mare. Alături erau şi alte vile, complet acoperite însă de verdeaţa copacilor şi locuitorii respectivi nu veneau în contact unii cu alţii. Ceasuri întregi petrecea Margot în grădina însorită, stând pe o bancă, în umbra copacilor. Privirile ei rătăceau departe pe întinsul mării şi imaginile trecutului reînviau într-însa.

Pentru a-l feri pe iubitul ei, şi-a îngropat propria-i fericire. Unde era acum Eberhard? Devenise deja soţul Leoniei?

La gândul acesta din urmă îşi simţea inima sfâşiată de durere. Îşi acoperea faţa cu mâinile şi plângea încetişor. Apoi, însă, ridica din nou capul şi-şi spunea:

— Dar de ce plâng? Eu însămi am vrut doar aşa şi am făcut totul spre a înfăptui această legătură pentru ca Leonie să-şi îngroape ura şi dorinţa ei de răzbunare.

Ea nu ştia că „Vipera” o urmărea necontenit în taină, ascunsă prin vreun tufiş din apropiere. Şi astfel o auzea murmurând şi ştia că biata ei fiică nu putea să-şi uite suferinţa.

Într-o zi amândouă femeile făcuseră nişte cumpărături într-unul din cele mai elegante magazine ale oraşului şi erau pe punctul să plece, când tocmai apăru în faţa lor un bărbat elegant, urmat de un servitor în livrea. În faţa magazinului se afla o trăsură luxoasă, care-şi aştepta stăpânul. Pe portiera trăsurii era zugrăvită o monogramă, cu coroană pe deasupra.

Instinctiv, privirile lui Margot se opriră asupra chipului domnului străin, şi în aceeaşi clipă ea scoase o exclamaţie înăbuşită. Deveni palidă ca o moartă şi „Vipera” o sprijini

repede să nu cadă.
Bărbatul în chestiune era un om mai în vârstă, purta barbă albă şi părul capului îi era de asemeni cărunt. Întreaga lui înfăţişare trăda distincţie.
Auzind exclamaţia tinerei femei, un zâmbet de-abia perceptibil apare pe buzele străinului. O clipă rămâne şi el surprins, apoi se-ndreaptă spre intrarea magazinului.
„Vipera” îşi apropie gura de urechea lui Margot şi-i şopteşte:
— Pentru numele lui Dumnezeu, ce ţi s-a întâmplat, copila mea? Te-ai speriat de bărbatul acela?
Margot îşi încleştează mâinile de braţul mamei sale şi exclamă:
— Ochii Măştii-Roşii îi recunosc dintr-o mie! I-am văzut în noaptea crimei de la Hohenegge şi nu-i mai pot uita.
„Vipera” o trage pe Margot afară şi rămâne tăcută, căci îşi dă seama că vorbele copilei ei erau adevărate. Şi ea recunoscuse privirea tăioasă a celui mai mare criminal al veacului.
Face un semn unui birjar şi amândouă femeile urcă repede în trăsură. „Vipera” dă birjarului adresa unei pieţe, situată în direcţie opusă străzii unde se afla vila lui Margot.
În trăsură, Margot îşi revine oarecum.
— Nu crezi că te-ai înşelat, copila mea? întreabă „Vipera”.
— Nu, mamă, nu m-am înşelat. A fost Masca-Roşie şi l-am recunoscut, cu toate că s-a deghizat cum nu se poate mai bine.
„Vipera” tăcu o clipă, apoi reluă:
— Dacă a fost într-adevăr demonul vieţii tale, atunci se află, desigur, în trecere pe aici. Riviera e patria acestor indivizi dubioşi. Deocamdată n-are niciun motiv să ne urmărească şi cred că va fi mulţumit dacă va vedea că noi îl lăsăm în pace. Am dat într-adins birjarului adresa falsă, ca Rammont să ne piardă urma dacă se va fi gândit să ne spioneze.
Ajunse în piaţa pe care o indicase „Vipera”, cele două femei coboară şi fosta detectivă se încredinţează repede că n-au

fost urmărite de nimeni, împreună cu Margot porneşte pe una din străzile laterale şi acolo iau din nou o trăsură care le duce la vilă.

Două zile s-au scurs, fără să se fi petrecut nimic deosebit.

Margot pare că se linişteşte încetul cu-ncetul. Mama şi fiica rămân tot timpul în vilă, din spirit de prevedere. Totuşi, noaptea, când Margot doarme demult, o uşă dosnică a casei se deschide şi „Vipera” se furişează încetişor afară.

E îmbrăcată cu o rochie neagră, simplă, şi un şal îi acoperă capul şi umerii. Închiriase o trăsură, cu care porneşte în fiecare noapte prin împrejurimile oraşelor Nisa şi Monte Carlo, căci e încredinţată că Hector Rammont îşi face veacul pe aici.

Energica femeie îşi jurase să n-aibă odihnă până când demonul acesta nu va fi predat călăului. Dacă se află aici, ea îl va găsi, chiar de ar trebui să-l caute săptămâni întregi.

În noaptea asta părăsise din nou vila şi era târziu când ajunsese pe malul mării, la Monte Carlo. Înainte cu un sfert de ceas un bărbat păşise prin faţa ei pe una din pieţele luminate şi „Vipera”, care stătea în umbra unui gang, are impresia ca recunoaşte mişcările acestui om.

Este Hartenberg. E drept că figura aceasta pârlită de soare, îi apare şi ei străină, dar îl recunoaşte după felul cum merge, amănunt care ar fi scăpat oricărui altul.

Probabil că a mirosit şi el urma Măştii-Roşii, altminteri n-ar fi venit la Monte Carlo.

„Vipera” porneşte după dânsul, fără ca fostul ei bărbat să bănuiască ceva. În vreme ce detectivul bate la ferestruica din coliba pescarului, ea îl priveşte din întuneric.

„Ce plănuieşte Ochi-de-Pisică în noaptea asta!” se-ntreabă mama lui Margot.

Din păcate dânsa nu izbuteşte să audă ceva din ce vorbesc cei doi bărbaţi. Dar când pornesc spre ţărmul mării şi detectivul îşi alege o barcă cu care porneşte singur pe mare, hotărârea ei e luată.

Îl va urmări acum ori încotro s-ar duce. Ea nu cunoaşte frica şi apoi, un revolver e ascuns în buzunarul rochiei sale, iar braţele îi sunt destul de puternice ca să mânuiască vâslele.

Ştim că luase şi dânsa o barcă de la pescar şi pornise după Hartenberg. Şi izbuteşte să ajungă până la stâncile de la picioarele castelului maur. Apoi pare că barca în care se afla bărbatul a dispărut cu desăvârşire. „Vipera” chibzuieşte mult timp ce-i de făcut. După socoteala ei, Hartenberg aşteaptă ceva colo între stânci.

Ea vâsleşte în jurul bolovanilor mari ce ies din mare şi ochii-i caută să pătrundă întunericul. Între timp Ochi-de-Pisică îşi alesese demult ascunzătoarea şi deodată „Vipera” observă barca lunguiaţă care ţâşneşte ca o săgeată dintre stânci, pentru a dispărea apoi în largul mării.

Nici acum nu se arată vreo urmă de Hartenberg. „Vipera” e totuşi convinsă că el stă undeva la pândă şi aşteaptă întoarcerea bărcii misterioase. E şi ea hotărâtă să facă acelaşi lucru, căci o voce interioară îi spune că în noaptea aceasta se vor petrece întâmplări ciudate. Dar răbdarea ei e pusă la grea încercare, căci se scurg ceasuri întregi până se întoarce barca.

Se aud câteva comenzi aspre, apoi barca îngustă ţâşneşte dintre stânci. Pe urmă o izbitură puternică, înjurături şi ţipete omeneşti şi un bărbat cade în apă.

„Vipera” e prea departe pentru a-şi da seama ce se petrece acolo. Cu toate acestea îşi spune că ciocnirea produsă se datorează într-un fel oarecare lui Hartenberg. Ar vrea să-i vină în ajutor. Dar cu toate sforţările de-abia izbuteşte să ajungă la stâncile apropiate, apoi barca ei e izbită de peretele, de stâncă. De aici poate vedea că indivizii misterioşi au tras în barcă la ei un bărbat, care se lupta cu valurile.

De-odată aude un strigăt puternic, un strigăt în care recunoaşte glasul lui Hartenberg. După cât s-arată, e vorba de luptă pe viaţă şi pe moarte. Ea vede făpturile întunecate din barca îngustă aruncându-se asupra trupului care zace pe scânduri, şi atunci, luând o hotărâre rapidă, trage cu revolverul.

Dar de abia răsunară împuşcăturile, şi barca ei e ridicată de un val puternic şi aruncată de colţul stâncii. Cu greu izbuteşte să nu se răstoarne. În timpul sforţărilor ce depune pentru a se

menţine la suprafaţă, ea nu observă că un om se apropie înotând. În dinţi ţine un cuţit şi iată-l că a îşi apucat cu mâinile marginea dindărăt a bărcii pe care o răsuceşte şi o clipă „Vipera” e ameninţată să cadă în apă.

La lumina lunii ochii ei au recunoscut chipul duşmanului şi ea se aruncă imediat asupra acestuia. Are doar un revolver, cu care i-ar putea face de petrecanie, înainte ca el să urce în barcă.

Dar ghinionul pare s-o urmărească în noaptea asta, căci înainte de a putea apăsa pe trăgaci, ea e doborâtă de o izbitură puternică şi arma îi cade în apă. Ca o pisică, individul sare în barcă, şi se aruncă asupra femeii. Degeaba se apără dânsa, căci un pumn zdravăn o ameţeşte.

Individul ridică cuţitul pentru a-i da lovitura de graţie, dar apoi pare că se răzgândeşte. Îşi smulge basmaua de la gât şi o rupe în două. Cu funia aceasta improvizată îi leagă mâinile şi picioarele.

Individul se lasă în genunchi în barcă şi vrea să facă o gaură cu cuţitul. După câtva timp izbuteşte şi apoi sare înapoi în apă.

Sprijinindu-se de un colţ de stâncă, el împinge barca cu putere şi aceasta e târâtă pe mare şi luată de curent.

Banditul rânjeşte sinistru, apoi înoată înapoi la camarazii săi. Nu va trece mult timp şi barca în care se află femeia se va umple cu apă şi nenorocita se va îneca.

Într-adevăr, totul se-ntâmplă aşa după cum socotise mizerabilul.

Pumnul pe care-l primise în cap „Vipera” n-a fost atât de puternic. Ameţeala nu ţinu decât câteva minute. Când ea redeschise ochii, văzu deasupra ei cerul pe care luceau stelele. Încearcă să mişte un braţ pentru a se ridica, dar în aceeaşi clipă e străbătută de spaimă, căci îşi simte mâinile legate. De asemeni şi picioarele.

Mai simte în acelaşi timp că înoată în apă, şi atunci încearcă cu dinţii să desfacă nodurile de la mâini.

Încetişor şi cu sforţări disperate izbuteşte să se ridice puţintel, dar atunci barca se apleacă pe o parte şi cu groază

recunoaşte nenorocita că mizerabilul acela i-a pregătit o moarte fioroasă.

Podeaua bărcii trebuie să fi fost găurită şi apa pătrunde din ce în ce mai mult în interior. Trage cu disperare de legăturile de la mâini şi în cele din urmă izbuteşte cel puţin să rupă pânza. O mişcare prea violentă nu trebuie să facă, deoarece barca ar fi ameninţată să se răstoarne. Nu-i rămâne decât să arunce afară apa cu ajutorul mâinilor, pentru a câştiga astfel câteva minute.

Era un noroc că gaura făcută de bandit în podeaua bărcii, nu era prea mare. Golind apa cu palmele, Vipera” izbuteşte să se menţină câtva timp, la suprafaţă. Toată partea inferioară a corpului îi stă în apă, dar ea nici nu dă atenţie acestui lucru. Totuşi, simte cum puterile o părăsesc încetul cu-ncetul şi dacă va înceta să golească apa din barcă, aceasta se va scufunda în mod sigur.

— Să pier oare în chipul acesta mizerabil? răcneşte ea în noapte.

Şi atunci se gândeşte la Margot care doarme liniştită în micuţa vilă din Nisa şi nici nu bănuieşte că mama ei se zbate în prada morţii pe marea sălbatică.

Îşi mai încordează odată puterile şi scoate un strigăt de ajutor. Apoi începe din nou să golească apa, care pătrunde tot mai mult. Picioarele îi sunt încă legate şi ea nu se poate gândi să smucească de ele, căci barca s-ar răsturna.

Dinspre mal nu se apropie niciun salvator providenţial şi în cele din urmă biata femeie se consideră definitiv pierdută.

— Margot!l şopteşte nenorocita mamă, cu glasul înecat în lacrimi. Nu, nu trebuie să plec de lângă tine! Ai rămâne singură, părăsită şi fără niciun ajutor. Duşmanii tăi vor ieşi la iveală din întuneric şi vor căuta să te distrugă. Mama ta, care voia să te ocrotească de primejdii s-a aruncat cu uşurinţă în ghearele morţii.

Braţele îi cad moi, nu mai poate lupta. Mai îndreaptă o privire spre cer şi deschide gura pentru a scoate un ţipăt disperat de ajutor. Atunci barca se apleacă mult pe o parte, apa o acoperă pe nenorocita femeie.

Capitolul 92 – Proba morţii

În încăperea inundată de lumină Hector Rammont umblă în sus şi-n jos. Privirea lui pătrunzătoare e aţintită în pământ, ca şi cum ar făuri noi planuri pentru viitor. Totul a mers după dorinţa lui şi nici măcar servitorii n-au observat că stăpânul lor, presupusul prinţ Bentivoglio, a devenit un altul peste noapte.

Joe fusese numit intendentul castelului şi avea mână liberă în toate. Un singur punct îl îngrijora puţin pe Rammont.

Alice se restabilise pe deplin şi se afla iarăşi sub puterea Demonului roşu. Aranka dispăruse în chip nelămurit şi asta e ceea ce nu-i dă linişte regelui criminalilor. Cum a fost cu putinţă ca femeia aceasta s-o şteargă?

Imediat după dispariţia Arankăi, Rammont dădu poruncă lui Joe să cerceteze amănunţit toate încăperile, căci femeia aceasta ar fi fost în stare să mai făptuiască o trădare.

Dar nu se dădu de nicio urmă a perfidei femei, ceea ce însemna că sau se prăbuşise de undeva din înălţime, sau sărise zidul şi devenise liberă.

O bătaie în uşă îl face pe Demon să tresară. Joe îşi face apariţia în odaie.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Rammont, făcându-i semn să se aşeze pe un scaun lângă masă, luând şi el loc apoi.

— Aranka e în Monte Carlo răspunde aghiotantul.

— Eşti sigur de asta, Joe?

— Am văzut-o cu propriii mei ochi, şefule. Conform poruncii tale m-am travestit şi am umblat prin toate hotelurile. La-nceput se părea că nu voi avea noroc, dar în cele din urmă Aranka îmi apăru subit în faţă.

— Unde a fost? întrebă repede Rammont.

— În sala de joc a cazinoului, şefule. Apăruse la braţul unui bărbat pe care-l recomandase drept căpitanul portughez Pueblo. Individul pare că a căzut în cursă. Am observat că era îndrăgostit de ea până peste urechi.

— Cum arăta dânsa, Joe?

— Nu prea rău, şefule. Purta toaletă elegantă şi nimic nu trăda pe chipul ei c-ar fi avut de îndurat clipe grele în ultimele nopţi.

— Bine, Joe. Îţi mulţumesc. Aranka va fi urmărită pas cu pas de oamenii mei şi nu va izbuti uşor să întreprindă ceva fără să aflu şi eu.

— Nu vrei să punem mâna pe ea, şefule, şi s-o aducem aici?

Demonul roşu clatină capul.

— Nu. Asta n-ar avea niciun rost pentru moment. I-am atârnat un fir de picior şi în clipa când voi vrea s-o am în mână, voi trage pur şi simplu de firul acesta şi fluturele nu va mai putea face nicio mişcare.

— Mai ai să-mi dai ceva porunci, şefule?

Rammont se ridică de pe scaun şi întinde mâna, aghiotantului său:

— Pentru astăzi nimic. Reia-ţi slujba de administrator al castelului şi ţine ochii deschişi! Cred că te poţi bizui pe oamenii de jos. N-or fi bănuind ei ce se petrece pe aici?

— N-avea nicio grijă, şefule! Indivizii sunt mai tâmpiţi decât aş fi bănuit eu vreodată.

Se ridicase şi el şi vrea să părăsească odaia.

În clipa aceasta se aude un zgomot ciudat în colţul unde se află statuia unui cavaler medieval. Statuia aceasta nu-i decât un element decorativ.

Zgomotul venea din interiorul scheletului de metal. Era ca şi cum un ciocănaş ar bătea cu putere.

Masca-Roşie schimbă o privire cu Joe.

— Ce să-nsemne semnalul acesta? Ştii ceva, Joe?

Aghiotantul dă din umeri.

— Habar n-am, şefule. E noapte târziu şi nu ştiu ce s-ar putea petrece jos în peşteră, care să facă necesară prezenţa ta acolo.

Câteva clipe domneşte tăcere, apoi ciocăniturile se aud iarăşi în interiorul statuii. Pentru orice om normal, neiniţiat în tainele castelului, zgomotul acesta ar fi apărut misterios. În

realitate însă, nu era decât o conductă, care trecea prin podea şi turn, până jos în peşteră. Ciocăniturile proveneau din faptul că în loc de clopote, fuseseră instalate ciocănaşe.

— Se anunţă pentru a doua oară, spune Rammont. Asta înseamnă că e ceva urgent.

Stă să chibzuiască vreo câteva clipe, apoi se apropie de masa de scris şi apasă pe un buton ascuns sub un vraf de hârtii.

— Vei coborî în peşteră în locul meu, Joe, şi, vei auzi ce vor de la mine.

Amândoi bărbaţii părăsesc cabinetul şi intră în dormitorul „prinţului”. Covorul de pe jos e dat la o parte şi apare trapa. Peste câteva clipe ea e din nou închisă.

Alice doarme la ora asta. Hector se despărţise devreme în seara aceea, spunând că are de lucru. Cu greu izbuti s-o liniştească pe biata femeie, care-i comunicase cu disperare în glas că tatăl ei se află în Monte Carlo şi i-a mirosit urma. Ea mai voia să ştie ce se-ntâmplase cu George Vallières şi Rammont îi răspunse cu seninătate că parizianul se înecase în mare.

Masca-Roşie s-a aşezat din nou la masa de scris şi aşteaptă întoarcerea lui Joe. Nu trece decât vreo jumătate de ceas şi aghiotantul reapare în faţa şefului.

— Ce s-a întâmplat jos? îl întâmpină regele criminalilor.

— Şefule, oamenii au făcut o captură în mare, pe când se-ntorceau cu lăzile furate. E un individ care pretinde, nici mai mult, nici mai puţin, decât să-l primim în Asociaţia noastră.

Masca-Roşie priveşte surprins la Joe.

— Cum s-au întâmplat lucrurile! întreabă el apoi.

Joe povesteşte întocmai, ceea ce auzise de la indivizii din peşteră.

— Oamenii par să-ţi fie credincioşi şi supuşi, şefule, urmează aghiotantul. L-au închis pe individ într-o celulă, aşteptând hotărârea ta. Ăla povestise o istorie întreagă, care poate fi crezută sau nu. Cere, însă, să fie adus în faţa şefului şi nu vrea să dea nicio lămurire celorlalţi.

— Tu l-ai văzut pe individ, Joe?

— Da, şefule, zăcea pe paie, îmbrăcat într-un costum vechi pe care i-l dăduseră oamenii noştri! L-am luminat cu lanterna, privindu-l în faţă, şi i-am spus că l-aşi mai fi văzut eu pe undeva.

— Şi ce a răspuns la asta?

— Dădu din cap, şi spuse că are aceeaşi impresie. Apoi începu să enumere o serie de ascunzători de bandiţi din Paris, încât am rămas uimit de cunoştinţele ce avea. „Se prea poate să ne fi întâlnit pe-acolo”, – zise el. „Spune şefului tău că va avea în mine un ajutor de care şi-ar putea linge degetele”.

— Mare obraznic trebuie să fie, râde Masca-Roşie. Dar lasă că-i închid eu guriţa îndată.

— Ce porunceşti, şefule? Să fie aruncat în mare sau vrei să-i vorbeşti?

— Crezi tu că putem avea încredere într-însul, Joe? Ochi-de-Pisică se află în Monte Carlo şi trebuie să fiu cu băgare de seamă. Nu mă tem decât de un singur om şi acesta este „noul Sherlock Holmes”, cum a fost botezat Hartenberg. Când îşi vâră ceva în cap, îşi pune la bătaie viaţa.

— Crezi c-ar putea fi Ochi-de-Pisică omul acela de jos?

— Nu, el însuşi nu va fi, căci n-ar cuteza să pătrundă aici; ne cunoaştem doar şi ştie ce-l aşteaptă dacă i-aş zări mutra. Dar nu e exclus să fie un ajutor de al lui, pe care l-a instruit cum se cuvine.

— Atunci ar fi mai bine să-l vârâm din nou în sac şi să-i facem vânt în apă.

Masca-Roşie rămâne pe gânduri timp îndelungat, apoi spune:

— Nu. Voi lua eu măsurile necesare ca să aflu adevărul. Mâine-noapte individul va fi adus aici şi va depune examenul. Deocamdată, duceţi-l într-o încăpere din spatele dormitorului meu, de unde să-l pot observa în taină. De ce natură va fi examenul, vei afla în cursul zilei de mâine.

*

În noaptea următoare.

Ochi-de-Pisică zace pe culcuşul de paie din închisoarea sa

din stâncă şi începe să devină neliniştit. Hainele pe care i le dăduseră indivizii îl fac să nu se deosebească de ceilalţi şi el e ferm încredinţat că Masca-Roşie nu-l va recunoaşte.

Arme nu trebuie să ia cu dânsul, căci înainte de a fi adus în faţa regelui criminalilor indivizii îl vor percheziţiona cu amănunţime. Îşi ascunde deci cuţitul în crăpătura stâncii, pentru a şi-l lua înapoi atunci când îl vor readuce în temniţă.

În noaptea trecută Joe venise la el; îl recunoscuse imediat la lumina lanternei. După o scurta convorbire aghiotantul se retrase şi detectivul aştepta să vadă acum ce va urma.

După socoteala lui trebuia să fie noaptea, târziu. Se-ntoarce pe o parte şi e pe punctul să adoarmă, când aude deodată paşi afară.

— Aha! îşi spune el, desigur că acum va începe examenul.

Uşa se deschide şi Tom intră înăuntru, urmat de doi oameni. Unul din aceştia duce o lanternă mare şi pe braţ, un sac. Un fior îi trece prin trup.

— Scoală-te! porunceşte Tom cu glasul tunător.

Ochi-de-Pisică se ridică cu greu.

— Drace! exclamă el necăjit, de ce nu mă lăsaţi să-mi fac somnul? Dacă vreţi ceva de la mine veniţi când voi fi treaz.

— Ţine-ţi gura! se răsteşte Tom la el. Vei fi dus undeva şi în scopul acesta te vom vârî în sacul pe care-l cunoşti de-acum.

Detectivul se vede în pericol. Chiar dacă ar căuta să se apere împotriva acestor trei indivizi, va izbuti cel mult să doboare pe unul din ei. Dar în peşteră se găsesc alţi ticăloşi dintr-aceştia şi atunci soarta i-ar fi pecetluită.

— De ce să mă vâr din nou în sac? întreabă el. Cred că n-aveţi de gând să m-aruncaţi înapoi în apa de unde m-aţi scos?

— Aşteaptă! răspunde Tom.

Făcuse un semn însoţitorilor săi şi cel cu lanterna o pune repede pe pământ. Apoi amândoi se apropie de Ochi-de-Pisică, cu sacul în mână.

Detectivul nu se mai împotriveşte, ci zice doar:

— Probabil că mă duceţi în faţa şefului vostru şi pentru ca să nu văd ce drum apucaţi mă vârâţi în sac?

— Într-un sfert de ceas vei vedea, răspunde Tom şi înalţă

din umeri.

Sacul îi este tras repede peste cap, apoi e legat.

— Înainte! porunceşte Tom şi cei doi indivizi îl ridică, apucând prin gang, spre peştera cea mare.

Cei câţiva bandiţi care se află aici în jurul focului ce arde veşnic, ştiu probabil despre ce e vorba, căci nu se arată uimiţi defel. Tom dispare cu lanterna îndărătul unei stânci colţuroase, urmat de purtătorii sacului.

Merg pe drumul cunoscut spre vechiul turn şi ajunşi acolo Tom face un semn. Se aude un zgomot ca de obloane ridicate, sus se deschide trapa şi Joe coboară jos pe scara de frânghie. Discută ceva în şoaptă cu Tom, apoi urcă din nou sus, în vreme ce indivizii fixează o funie trainică la capătul sacului. Apoi acesta e tras în aer şi după, o călătorie de scurtă durată e aşezat pe pământ.

— Ridicaţi-l! se aude un glas poruncitor, în care Hartenberg îl recunoaşte pe Joe.

Câteva braţe iau în primire sacul şi-l duc prin încăpere. Detectivul aude nişte uşi care se închid şi în cele din urmă se pare c-au ajuns la ţintă cu el, căci îl lasă din nou jos.

Se scurg câteva minute, fără să se întâmple nimic. Apoi, Ochi-de-Pisică îşi încordează auzul căci i se pare că aude paşii mai multor bărbaţi.

— Deschideţi sacul! porunceşte glasul cunoscut al Măştii-Roşii.

Mai mult curios decât stăpânit de teamă, detectivul simte cum cineva taie funia deasupra capului său. Apoi e scos ca un pachet din închisoarea de pânză şi pus pe picioare.

Se află într-o sală mare, cam întunecoasă. Pe pereţi ard un număr de torţe. Podeaua e formată din plăci de piatră. Plafonul a boltit şi construit în formă de cruce. În mijloc, Ochi-de-Pisică vede un inel de fier, prin care e trecută o funie, la capătul de jos al căreia e un laţ. Dedesubtul acestei funii stă cam de o parte un individ vânjos al cărui cap e acoperit cu o glugă neagră, în aşa fel că numai ochii i se văd. În faţa detectivului se află o masă, acoperită cu pânză neagră. Pe aceasta e un cap de mort şi două pumnale stau înfipte în

formă de cruce în faţa acestuia. În spatele mesei e un bărbat.

Detectivul îşi dă seama imediat că se află în faţa Măştii-Roşii. Astăzi Hector Rammont nu poartă masca de catifea roşie, ca de obicei, ci una neagră. Pe umeri are o mantie tot neagră şi largă.

Ochi-de-Pisică îşi trece cu mâna pe faţă, vrând să se arate uimit. Ochii săi rătăcesc neliniştiţi în jur.

Pe lângă pereţi stau vreo şase indivizi. După o pauză scurtă se aude glasul Măştii-Roşii:

— Ştii unde te afli?

— Nu, domnule, răspunde Hartenberg. Presupun că stau în faţa şefului Asociaţiei secrete.

— Fraţii mei, continuă Masca-Roşie, mi-au transmis dorinţa ta, de a deveni unul de-ai noştri. Bagă bine de seamă omule! Dacă te baţi cumva cu gândul să ne trădezi, eşti pierdut. Un singur semn al meu şi eşti spânzurat de funia pe care o vezi atârnată deasupra capului tău.

Hartenberg susţine cu tărie privirea fixă a duşmanului său de moarte.

— Pune-mă la probă, stăpâne, dacă crezi cumva că sunt un spion, spune el apoi. De-altfel, trebuie să-ţi spun că oamenii dumitale nu prea s-au purtat delicat cu mine. M-au făcut să simt tot felul de amabilităţi din clipa când m-au pescuit din mare. Asta ar fi de-acum o probă suficientă.

— Să nu vorbeşti până nu vei fi întrebat! se răsteşte la el Demonul roşu. Ştii tu că în momentul când intri în rândurile noastre trebuie să depui un jurământ de care mulţi s-au speriat până acum?

— Aştept porunca dumitale şi nu mi-e frică defel de acest jurământ.

Ochi-de-Pisică vede că Joe e acela care ţine în mână capătul spânzurătorii. El e convins că viaţa sa e pierdută, dacă va şovăi o clipă. El nu cunoaşte jurământul pe care-l vor sili să-l depună, dar faţă de aceşti bandiţi nu se simte obligat să şi-l ţină. De asemenea nu ştie dacă pe lângă jurământ îl vor sili să mai depună şi alt examen. Punctul acesta este tocmai ceea ce-l îngrijorează mai mult. Dacă nu e vorba să

ucidă pe cineva, el este ferm hotărât să meargă până la capăt.

— Apropie-te de masă! porunceşte Masca-Roşie şi se ridică de pe scaun.

Prefăcându-se zdrobit de calvarul la care fusese supus, Ochi-de-Pisică îndeplineşte porunca.

— Oamenii ăştia m-au strâns ca pe o legătură de lemne, şi de-abia pot sta în picioare, încearcă el să se scuze.

Masca-Roşie îşi încrucişase braţele sub mantie şi pare că vrea să-l înghită pe detectiv cu ochii săi. Deodată i se aude glasul:

— Figura ta mi se pare cunoscută. Îmi face impresia că te-am mai întâlnit pe undeva. Răspunde, înainte de a depune jurământul: ai fost cândva la Berlin?

Detectivul îşi face curaj şi răspunde imediat:

— Se prea poate, stăpâne, să mă fi întâlnit mai demult. O jumătate de an am stat la închisoare şi apoi am rătăcit un timp prin capitala Germaniei. Îmi pare rău că n-am avut cinstea să vă cunosc atunci.

Vorba potolită a străinului pare să îndepărteze bănuiala Măştii-Roşii.

— Pune mâna pe capul de mort de pe masă! se aude porunca.

Fără să şovăie o clipă, Ochi-de-Pisică se supune.

Rammont face un semn din cap şi imediat se apropie doi indivizi şi iau în mâna dreaptă pumnalele ascuţite. Se aşază de ambele părţi ale detectivului, punând câte o mână pe umerii acestuia, în vreme ce cealaltă mână e gata să lovească cu pumnalul. Aceasta se va întâmpla în clipa când noul tovarăş ar refuza să repete jurământul dictat de Masca-Roşie.

— Şi acum jură! porunceşte Rammont, cu glas ameninţător.

Jurământul pe care trebuie să-l depună Hartenberg, este unul din cele mai grozave care a fost depus vreodată. Încetişor, cuvânt cu cuvânt, vorbeşte Demonul roşu, şi detectivul repetă cuvintele, deşi un fior de gheaţă îi trece prin trup. Ochii săi văd pumnalele ridicate ale căror vârfuri îi vor

străpunge inima la cea mai mică şovăială. În cazul acesta toată întreprinderea sa ar fi fost zadarnică.

Şi aşa jură cu glas limpede, hotărât, ceea ce Masca-Roşie cere de la el. Făgăduieşte să asculte de cel mai mic semn al şefului său şi să nu se dea îndărăt chiar de-ar trebui să făptuiască cea mai grozavă crimă. Nu mai are voie să se gândească la familie, la patrie şi la prieteni; totul trebuie jertfit pe altarul Asociaţiei. Dacă şeful ar cere, trebuie să-şi omoare prietenii şi chiar proprii părinţi şi copii.

Cuvintele din urmă Masca-Roşie le pronunţase cu intonaţie deosebită şi detectivul se înfioară, căci i se pare din nou că Demonul roşu bănuieşte ceva. O clipă el stă pe gânduri, dar apoi îşi revine şi rosteşte ultimele cuvinte ale grozavului jurământ.

Masca-Roşie desface braţele pe care le ţinuse încrucişate până atunci şi cei doi indivizi îşi înfig la loc pumnalele în lemnul mesei.

— Acum ai intrat în Asociaţia noastră! spune Hector Rammont şi întinde lui Hartenberg mâna, deasupra mesei acoperite cu negru. Şeful îţi spune bun sosit!

Detectivul e străbătut de un nou fior când se vede nevoit să pună mâna lui cinstită în aceea pătată de sânge a acestui criminal fără pereche. Dar trebuie să-şi înfrângă resentimentele, căci scopul nobil pe care-l urmăreşte merită acest sacrificiu. De aceea strânge mâna pe care i-o întinde celălalt şi spune:

— Îţi mulţumesc, stăpâne, pentru încrederea ce mi-o acorzi. Nădăjduiesc că nu voi mai fi vârât în blestematul acela de sac când voi fi transportat înapoi în peşteră.

— Nu, fireşte că nu, răspunde Rammont şi glasul său capătă deodată o intonaţie misterioasă. Dar, înainte de a lua în primire slujba de servitor personal al meu, aici în castelul maur, va trebui să te mai supui unei probe de onoare.

Detectivul tresare, surprins. Gândul că va rămâne aici, ca servitor al Demonului, trezeşte într-însul nădejdea că nu va trece mult şi o va regăsi pe nenorocita sa Alice.

Şi acum se cere încă o probă de la el! Dar nu are timp să

chibzuiască prea mult, căci Masca-Roşie făcu un semn oamenilor săi, care se aflau în colţul sălii. Joe – călăul – nu se mişcă de la locul său de sub spânzurătoare, aşteptând în tăcere.

— Ce ceri de la mine? întreabă liniştit Ochi-de-Pisică.

— Ia unul din pumnalele acelea de colo şi urmează-mă!

Masca-Roşie păşeşte în jurul mesei şi străbate sala. În faţa unei uşiţe se opreşte şi se-ntoarce spre Ochi-de-Pisică.

— Adu-ţi aminte de jurământul pe care l-ai făcut mai adineauri, i se adresează el, cu glas misterios. De azi încolo nu vei mai avea voinţa proprie ci vei urma numai porunca şefului. În încăperea de aici se află o tânără fată, pe care întâmplarea ne-a adus-o în mână. Ea a fost condamnată la moarte de mine şi tu vei avea să execuţi sentinţa.

Ochi-de-Pisică se cutremură. Strânge cu putere mânerul pumnalului pe care-l ţine în mână. Se află doar la un pas distanţă de Masca-Roşie... Cu arma primejdioasă pe care o are la dispoziţie ar putea să-l culce la pământ pe individul acesta fioros, şi nimeni n-ar putea sări la dânsul să-l împiedice.

Dar Ochi-de-Pisică îşi spune repede că procedând în felul acesta nu-şi atinge ţinta urmărită. Numeroşii bandiţi aflători acolo se vor năpusti asupră-i şi-l vor ucide.

Se gândi apoi şi la Alice, nefericita-i copilă, care trebuia să fie pe aici, pe aproape şi pe care voia s-o salveze cu orice chip.

Dar atunci îl trece din nou un fior de spaimă. Dacă Masca-Roşie s-ar fi plictisit de amanta lui, sau ar fi izbucnit o ceartă între dânşii şi a condamnat-o la moarte?

Detectivul simţea cum se clatină pământul sub picioarele sale. La fugă nu se poate gândi, căci sala nici nu are ferestre. Dar înainte de a putea lua o hotărâre, Rammont a şi deschis uşiţa din zid, şi amândoi intră într-o încăpere destul de mare, din plafonul căreia o lampă roşie aruncă o lumină discretă în jur. În faţa uşii se află un pat şi pe acesta stă culcată... Alice, nefericita sa copilă.

Biată fiinţă pare să doarmă adânc. Pleoapele ei sunt

închise, în jurul gurii pluteşte un zâmbet şi cu un simţimânt care nu poate fi redat în cuvinte, privirile lui Hartenberg se fixează pe trăsăturile fine ale fiicei sale.

— Podeaua e acoperită cu covoare, şopteşte Demonul, arătând cu mana spre Alice. Fata adormită nu va auzi paşii tăi. Înaintează spre ea şi înfige-i pumnalul în inimă. De-abia după ce vei fi îndeplinit lucrul acesta vei fi trecut examenul şi atunci voi şti că pot avea deplină încredere în tine.

Detectivul se simte cuprins de ameţeală, degetele îi tremură şi aproape să-i scape pumnalul din mână. Respiraţia îi devine grea şi ochii i se holbează.

— Nu… nu pot! exclamă el şi se sprijină cu umărul de uşă.

De sub masca neagră a lui Rammont se aude un râs uşor.

— Îţi dau timp trei minute, şi dacă tot mai şovăi, te aşteaptă funia.

Detectivul îşi întoarce privirea şi vede cu spaimă că toţi bandiţii formaseră un semi-cerc în jurul lui, aşa fel că nu mai era putinţă să scape.

— Cere orice altceva de la mine, stăpâne, şi voi îndeplini fără să şovăi o clipă, dar scuteşte-mă să înfig oţelul în inima acestei făpturi nevinovate. Simt că sub fruntea aceea curată nu se ascunde nicio vină…

— A trecut un minut! îl întrerupse Rammont, care-şi încrucişase din nou braţele pe piept.

Alice continuă să doarmă adânc. Probabil că fusese narcotizată de demonul acesta fioros, ca să n-o trezească zgomotul.

Detectivul îşi apasă mâna pe pieptu-i care zvâcneşte în prada unei furtuni de nedescris. Nu-i rămâne decât să aleagă: sau să înfigă pumnalul în trupul propriului său copil sau… să mărturisească totul. Dar în cazul acesta din urmă, cu atât mai sigur este că va fi spânzurat.

— Două minute! se aude vocea de gheaţă a lui Rammont.

Cu o sforţare teribilă detectivul încearcă să se ţină pe picioare. Pumnalul îl ţine strâns în mână. Dacă, tot trebuie să verse sânge, dacă tot e pierdut el însuşi, atunci să vină şi Masca-Roşie cu dânsul în împărăţia morţii.

Un ţipăt răguşit scapă de pe buzele sale, ridică braţul drept în aer şi în aceeaşi clipă Masca-Roşie strigă:

— Trei minute!

Ochi-de-Pisică se avântă în odaie, spre patul unde se află culcată Alice, şi oţelul pumnalului luceşte în aer…

Capitolul 93 – Salvată

Eberhard da Hohenegge sosi la Nisa împreună cu Leonie, după ce se căsătoriseră la Londra. Închiriase o vilă superbă pe ţărmul mării, în care locuieşte numai cu tânăra sa soţie. Mama Leoniei nu se afla împreună cu dânşii, căci Leonie ceruse ca bătrâna să rămână la Hohenegge.

Aşadar, pătimaşa şi perfida femeie îşi atinsese ţelul. Dar ea nu se considera, totuşi, fericită.

Eberhard de Hohenegge nu mai găsise vreo cale să-şi ia înapoi cuvântul dat. Foarte adesea regreta în sinea lui că se lăsase îndemnat la căsătoria aceasta şi din ce în ce mai mult îşi dădea seama că nu se potriveau unul cu altul.

Niciodată nu rostise în faţa ei numele lui Margot, dar simţea că dânsa îl privea cu gelozie, ca şi cum s-ar fi temut ca gândurile lui să nu fie îndreptate spre fata aceea pe care o credea nimicită.

Despre Hector Rammont ea nu mai auzise nimic, dar avea presimţirea că şi dânsul se află aici, pe Riviera; asta ar fi fost bine, căci nu putea să ştie dacă într-o bună zi nu va avea nevoie de omul acesta, care-i făcuse odinioară la Paris un serviciu atât de mare.

Deocamdată făcuse totul ca să-l atragă la sine pe Eberhard, şi când simţise că se produce o înstrăinare inexplicabilă între ca şi soţul ei, mânia ei ascunsă nu mai cunoscu margini.

Pretindea de la Eberhard s-o ducă la toate petrecerile ce aveau loc în Nisa şi în localităţile învecinate şi contele îi făcea întotdeauna pe plac. Niciodată nu-i refuzase cererile de bani, îi comanda de la Paris rochiile cele mai elegante şi închiriate o barcă cu motor pentru excursiile pe mare, pe tot timpul

şederii lor acolo.
În primele două zile Leonie era fericită de aceste plimbări pe întinsul apei, stând alături de Eberhard, pe puntea micului vaporaş. Dar când contele o rugă odată să-l scuze, pretextând unele afaceri ce avea de rezolvat, ea se bosumflă şi renunţă la frumoasele plimbări. Şi astfel, minunatul vas rămase în părăsire pe ţărmul din faţa vilei.

. . . .

E o noapte minunată, cum numai pe Riviera se poate întâlni. Un vântuleţ parfumat încreţeşte apa mării şi lumina lunii face să lucească creştete valurilor.
Prin grădina scăldată de lună a vitei păşeşte o făptură înaltă şi mlădioasă. Este contele Eberhard. Avusese din nou o scenă neplăcută cu frumoasa-i soţie. Aceasta devenise în ultima vreme de o iritabilitate surprinzătoare.
În seara aceasta şedeau amândoi pe balconul vilei şi servitorul le servea masa. La început discutară despre lucruri indiferente, despre distracţiile din Monte Carlo, unde se făceau pregătiri pentru „serbarea rozelor”.
Contele nu ştia sigur cum se făcu, că fusese rostit deodată cuvântul Margot. Probabil că Leonie îl aruncase în toiul conversaţiei, căci de câteva zile ea observase atitudinea ciudată, visătoare a soţului ei, care rămânea rece faţă de dânsa.
Eberhard puse pe masă cuţitul pe care-l avea în mână şi se uită o clipă la Leonie. Dar în acelaşi timp simţi că păleşte.
— Te rog, Leonie, i se adresă el apoi, evitându-i privirea, nu mai rosti niciodată numele acesta. Nu vreau să mi se mai amintească de el, căci în clipa aceasta îmi revin înaintea ochilor zilele de odinioară, cu toate grozăviile lor.
Leonie nici gând n-avea să tacă.
— „Zilele de odinioară cu toate grozăviile lor” repetă ea dispreţuitor. De ce nu aminteşti şi despre zilele de fericire şi dragoste, pe care le-ai gustat cu cocota aia, în parcul de la Hohenegge?
Eberhard îşi încleştă pumnul… dar se ridică de la masă.

— Văd că eşti iritată, Leonie, şi asta e o stare bolnăvicioasă, spuse el, silindu-se să se stăpânească. Te voi lăsa, deci, singură şi voi face o plimbare prin grădină; nu mă aştepta, căci se poate să plec cu barca pe mare, ca să-mi potolesc nervii.. N-ai făcut bine că ai dezgropat trecutul.

Şi se pregătea să plece, când Leonie scoase un ţipăt şi se luă după el.

— Eberhard, vreau să aud de la tine în clipa aceasta, dacă te mai gândeşti la persoana aceea, care s-a pus între noi zi şi noapte... Blestemată fie ucigaşa tatălui tău, fii în sfârşit al meu, numai al meu, cu trup şi suflet.

Se agăţă de braţul lui şi vru să-i reţină.

Eberhard fu cuprins de un simţimânt de repulsie şi se smulse cu violenţă din strânsoarea ei.

— Du-te de te culcă, Leonie, spuse el rece, mâine dimineaţă, când te vei mai fi liniştit, vom continua discuţia.

Trecu repede pragul şi trânti uşa în urma lui.

El nu văzu că Leonie rămăsese în mijlocul încăperii, cu pumnii încleştaţi şi apoi se aruncă pe pat. Buzele ei fierbinţi rostiră din nou numele pe care-l ura atâta, numele lui Margot Hartenberg, despre care nici nu ştia unde se află în momentul de faţă. Dacă o va descoperi, dacă va afla că mai e în viaţă, va cere ajutorul lui Rammont ca s-o nimicească.

Îşi întoarse privirea, căci un zgomot îi atinse urechea. Uşa fu deschisă şi Anton, servitorul, trecu pragul.

— Ce vrei, Anton? îl întrebă ea aspru, căci nu prea îi făcea plăcere apariţia băiatului în clipele acestea.

Anton făcu o mutră plouată şi se pregătea să se îndepărteze.

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnă contesă, dar mi se păruse că m-aţi chemat, zise el.

Fireşte că Anton se folosea de un simplu pretext.

— L-ai văzut acum de curând pe domnul conte? întrebă Leonie.

— Fireşte, doamnă contesă. L-am văzut ducându-se în grădină.

— În cazul acesta urmăreşte-l fără să te simtă şi vino apoi

să-mi raportezi exact încotro a mers şi dacă s-a întâlnit cumva cu cineva! porunci Leonie.

Servitorul făcu o plecăciune adâncă şi părăsi încăperea.

În timpul acesta, Eberhard ajunsese la ţărmul mării şi se apropie de locul unde era barca cu motor. Astăzi nu prea are gust să-l cheme pe cârmaci. Instalaţia micului vas e atât de simplă, încât contele o poate mânui şi singur. Simte nevoia să-şi liniştească nervii şi mijlocul cel mai nimerit e o plimbare pe întinsul apei.

Sare sprinten în barcă şi coboară apoi în cabina micuţă unde se află motorul. Îl pune repede în funcţiune şi peste câteva momente e în larg.

Tocmai în clipa aceasta, Anton ajunse pe ţărm. Se ascunde pe după un copăcel şi priveşte după barca stăpânului său.

— Îmi va fi cam greu să raportez ceva doamnei contese, îşi spune el. Cine ştie ce aventură plănuieşte cuconaşul?

Dând din umeri, se aşază pe o bancă şi de acolo urmăreşte raza de lumină de la farul bărcii lui Eberhard.

Contele stă cu mâna pe cârmă şi priveşte visător pe întinsul mării. Nici nu ţine seamă de direcţia pe care o apucă barca, principalul e să fie singur cu gândurile sale. Sufletul îi este apăsat şi aici, unde nimeni nu-l poate auzi, murmură din nou numele iubit al lui Margot.

De ce zgândărise Leonie în seara asta vechea rană din inima sa?

Eberhard îşi trece mâna peste frunte şi se-ntreabă de ce n-a avut atâta putere să se smulgă cu violenţă din încătuşarea Leoniei, după ce recunoscuse că nu se potrivesc unul cu altul?

El ştie că Masca-Roşie l-a ucis pe tatăl lui şi bănuieşte chiar că omul acesta misterios are anumite legături cu Margot.

De ce nu putuse rupe plasa pe care o ţesuse în jurul său frumoasa baroneasă de Brissac?

Îşi aduse din nou aminte de cuvintele acelea grozave pe care le rostise Margot în faţa lui, şi prin care se învinovăţea singură c-ar fi o stricată, o decăzută.

În nopţi de insomnie, el îşi spunea de zeci de ori că fata nu putuse vorbi în felul acesta decât sub vreo presiune

misterioasă. De ce nu izbutea să dezlege enigma din cauza căreia îi fusese răpită iubita şi fusese nevoit să devină soţul Leoniei?

Pierdut în gândurile sale, Eberhard nu observă că s-a îndepărtat mult de vilă şi era în drum spre Monte Carlo. Deodată apar lumini colorate printre copaci şi atunci el îşi dă seama unde se află.

Dar un zâmbet întristat îi apare pe buze. Ce-i pasă dacă se va întoarce mai târziu acasă? În noaptea aceasta tot nu se va mai întâlni cu Leonie, căci ar însemna ca cearta să izbucnească din nou.

Şopotul monoton al apei pare un cântec de leagăn şi ţinând cârma în mână, contele închide pe jumătate ochii şi buzele sale murmură:

— Cine ştie unde se află acum micuţa mea Margot? Poate că a pierit într-adevăr în mijlocul furtunii vieţii sau a căzut victimă vreunei crime! Dacă aş şti unde se găseşte, cred că n-aş mai avea puterea să rezist… Soarta mea a devenit şi mai nenorocită de când am întins mâna Leoniei, mintea mi se limpezeşte tot mai mult şi-mi dau seama că din prima zi când a venit la Hohenegge s-a dedat unui joc viclean, cu scopul de a mă cuceri.

Deodată liniştea nopţii e străbătută de un ţipăt puternic. Contele tresare speriat şi opreşte motorul. Privirea lui rătăceşte pe mare, căutând să descopere de unde a pornit strigătul.

Constată imediat că se află la o distanţă respectabilă de Monte Carlo şi zăreşte în depărtare contururile castelului maur.

Dar cine a strigat „ajutor”? Era un ţipăt de femeie, asta era uşor de recunoscut – şi iată că zăreşte într-adevăr un obiect întunecat pe valurile mării. Pare să fie o barcă micuţă, gata să se înece.

Strigătul de ajutor al femeii trebuie să fi venit din partea aceea. Cu grabă înfrigurată, contele îşi îndreaptă barca într-acolo. În câteva clipe ajunge şi cu ajutorul unei cange izbuteşte să tragă spre dânsul un obiect greu, care era pe

punctul să se înece.

E un trup omenesc şi când, în cele din urmă, îl aşază pe puntea bărcii, vede că e vorba de o femeie, de pe care apa curge şiroaie.

Contele se apleacă peste dânsa, apoi se ridică iar şi murmură:

— Pare să fie numai leşinată; trebuie să văd dacă nu mai e încă vreo persoană.

Luna iese dintr-un nor şi împrăştie o lumină albă deasupra mării. În apropierea bărcii cu motor se vede o parte a celeilalte bărci, în care fusese „Vipera”.

— Nu mai e nimeni, îşi spuse contele Eberhard, privind în jur.

Uitase pentru moment de propria sa nenorocire şi nu se mai gândea decât la salvarea unei vieţi omeneşti.

— Ciudat! şopteşte el. După cât s-arată, o femeie singură a pornit pe mare cu barca.

Priveşte trăsăturile leşinatei, dar n-o recunoaşte, căci n-o mai văzuse niciodată pe „Vipera”. Atunci scoate din cabină o lanternă mică şi luminează cu ea trupul necunoscutei.

— A stat numai puţin timp în apă, îşi spune el şi chibzuieşte ce e de făcut.

Dar în momentul acesta, privirile sale cad pe picioarele femeii.

— Ce e asta? Nenorocita e legată!

Împrejurarea aceasta îl luminează întrucâtva. Probabil că o vorba de o sinucigaşă, care a pornit singură în largul mării, şi-a legat picioarele şi apoi a răsturnat barca în care se afla. În ultimul moment, însă, fusese cuprinsă de spaimă şi atunci, a scos ţipătul acela de ajutor.

Dar împrejurarea aceasta nu-l poate opri să-ncerce a o salva. Cu ajutorul unui prosop o şterge de apă, uscându-i părul şi faţa. Apoi îi umezeşte buzele cu câteva picături de coniac. Peste câteva clipe, chipul palid al femeii începe să se însufleţească.

— Slavă Domnului! murmură Eberhard, pare că-şi vine în fire.

După alte zece minute, în timpul cărora i-a dezlegat legăturile de la picioare şi i-a pus o pernă sub cap, „Vipera” deschide ochii. Priveşte o clipă rătăcită în jur şi ochii ei se fixează asupra contelui, dar nici dânsa nu bănuieşte încă cine stă în genunchi lângă ea şi o contemplă cu atâta compătimire.

— Ce mi s-a întâmplat? izbuteşte să rostească. Bănuiesc că am căzut în apă şi spaima de moarte m-a făcut să scot ţipătul acela de ajutor.

— Aşa este, stimată doamnă, răspunde contele. Din fericire, mă aflam prin apropiere cu barca mea cu motor. După accent, îmi face impresia că sunteţi germană?

„Vipera” se cutremură.

— Vorbesc câteva limbi domnule, răspunse ea, dar nu vrei să-mi spui cui îi datorez salvarea mea?

— Despre asta mai târziu, răspunde Eberhard. Mă bucur din suflet că aţi scăpat numai cu o baie rece. Nu vreţi să-mi spuneţi unde locuiţi, ca să vă duc acasă?

„Vipera” se ridică încetişor şi-şi dă la o parte părul de pe frunte.

— Vă mulţumesc din suflet, domnule, oricine aţi fi, răspunde ea, mişcată. Nu vă pot spune ce m-a adus prin locurile acestea, pe mine, o femeie singură, dar puteţi fi sigur că n-aţi acordat mila dumneavoastră unei nevrednice.

— De asta eram convins din primul moment, răspunde contele. Vă rog chiar să primiţi ajutorul meu, dacă vă aflaţi cumva într-o situaţie disperată.

— De ce credeţi asta, domnule?

Eberhard îşi îndreaptă privirea asupra legăturilor pe care le tăiase şi femeia pare să-i priceapă gândul.

— Sunteţi în eroare, răspunde ea apoi. Nu e vorba de o încercare de sinucidere, ci de o crimă.

Contele tresare speriat:

— Şi cine a cutezat s-o comită? strigă el.

„Vipera” clatină capul:

— Nu pot vorbi mai mult, domnule, iertaţi-mă! Dacă vreţi să faceţi o faptă bună, duceţi-mă înapoi la Nisa, unde locuiesc

împreună cu fiica mea, în vila „La Patrie”. În numele ei vă mulţumesc înc-odată pentru fapta nobilă pe care aţi săvârşit-o. De viaţa mea proprie nu m-aş fi sinchisit prea mult, dar fiecare picătură de sânge aparţine copilului meu, pentru care trăiesc şi duc o luptă dintre cele mai cumplite.

Contele Eberhard se simte stăpânit de un sentiment ciudat. Sunetul acestui glas trezeşte într-însul o amintire, care face să-i zvâcnească sângele la tâmple. Dar el nu cuteză să stabilească vreo legătură între Margot şi femeia aceasta. Un singur lucru l-a surprins, şi anume faptul că necunoscuta locuieşte în vila a cărei grădină se învecinează cu a sa.

— Trebuie să vă spun, doamnă, că suntem vecini, zice el după o pauză. Locuiesc chiar alături de vila „La Patrie”. Cu atât mai bine deci; avem acelaşi drum şi nu-mi vine deloc greu să vă duc acasă la fiica dumneavoastră. Dar nu credeţi că dânsa va fi înspăimântată când vă va vedea în halul acesta? De aceea, socot nimerit ca să intru eu întâi în casă şi să-i anunţ pe cei de acolo.

— Nu va fi nevoie de asta, domnul meu, se grăbi să răspundă „Vipera”. Fiica mea doarme la ora aceasta şi deoarece nici nu bănuieşte lipsa mea de acasă, pot intra fără niciun pericol în apartamentul meu. Mâine dimineaţă nu se va mai cunoaşte nimic din cele ce am avut de pătimit.

Eberhard clatină capul. Trebuie să se supună dorinţei necunoscutei. Poate că faptul că sunt vecini, îi va înlesni să dobândească lămuriri asupra acestei crime ciudate.

— Pot afla cel puţin numele dumneavoastră sau al fiicei dumneavoastră? întreabă el, în timp ce punea în funcţiune motorul.

— Mă numesc Antoinette Vacher şi fiica mea este văduva bancherului Grosser.

Numele acesta nu trezeşte nicio surpriză în mintea lui Eberhard, căci până acum nu-l auzise niciodată.

Resemnat, el se aşază la cârmă şi barca porneşte ca săgeata spre Nisa.

Între timp, „Vipera” se ridică şi se aşază pe un fotoliu de la prora micului vas, învelindu-se în pătura pe care i-o adusese

contele Eberhard din cabină. În tot timpul drumului, cei doi nu mai vorbesc nimic între dânşii.

— Suntem aproape de destinaţie, spune deodată contele, cârmind spre ţărm.

— Colo unde se vede coloana aceea albă, este debarcaderul vilei „La Patria”, domnule! spune „Vipera”.

Eberhard îndreaptă vasul în direcţia arătată. Peste câteva clipe acostează şi sare imediat pe mal. Priponeşte barca de un stâlp, apoi ajută femeii să debarce.

De-abia în clipa aceasta observă ea că picioarele n-o mai ţin. Dacă n-ar fi sprijinit-o contele, s-ar fi prăbuşit la pământ.

— V-am spus eu, doamnă, că sunteţi prea slabă pentru a putea merge singură. Trebuie să-mi îngăduiţi să vă conduc cel puţin până la uşa de intrare a vilei.

Niciunul din ei nu zărise că în tufişul vilei învecinate, servitorul Anton se ţinea ascuns încă, şi observă acum cu deosebită atenţie întoarcerea bărcii.

La-nceput crezuse că stăpânul său va acosta în faţa vilei lor şi va intra în casă. Dar apoi vede o a doua persoană în barcă şi privirile-i agere recunoscură că era vorba de o femeie. Descoperirea aceasta pare să-l fi umplut de bucurie, căci făcu o săritură în aer, ca un copil mulţumit, apoi se furişă mai aproape de ţărm şi urmări mişcările bărcii.

— Pe cine ne-o fi aducând oare în casă? se-ntreabă Anton. Va fi foarte interesant pentru doamna contesă când îi voi povesti cele ce am observat aici.

De abia îşi sfârşi gândul că barca făcu un viraj şi se îndreptă spre debarcaderul ce aparţinea vilei vecine.

— Ce-o mai fi însemnând şi asta? se-ntreabă tânărul, cu uimire. Domnul conte pare să aibă legături cu vecinii. Ia te uită, asta n-aş fi crezut-o niciodată.

Începu să-şi frece mâinile de bucurie, gândindu-se ce ochi va face contesa când îi va comunica ultimele sale constatări.

Eberhard ajută femeii să coboare şi petrecându-şi braţul în jurul ei dispare cu dânsa pe treptele de piatră care duc spre grădina vilei.

Anton nu mai aşteptă să vadă urmarea, ci se târî ca un

şarpe pe sub tufiş, apoi o luă la fugă spre vila stăpânului său.

Eberhard de Hohenegge ajunsese în partea de sus a grădinii.

— Vă mulţumesc înc-o dată, domnule, spuse „Vipera”, cu glasul mişcat. Voi încerca să merg singură, căci nu ştiu ce-ar zice ăia din vilă dacă ne-ar zări împreună. Rămâneţi cu bine şi poate că va veni ceasul când voi putea să vă dezvălui taina acestei nopţi.

Întinse contelui mâna şi vru să pornească înainte, dar se clătină neputându-se ţine pe picioare.

— Nu, nu, doamnă! spuse contele cu hotărâre. Vă voi duce în casă, căci nu pot să las în părăsire o femeie bolnavă. Fiţi încredinţată că nu voi căuta să pătrund cu forţa tainele dumneavoastră.

„Vipera” nu se mai putu împotrivi. Sprijinită de braţul sigur al contelui, ea păşeşte încet spre vilă.

— Doresc să intru pe terasa laterală, şopteşte femeia. Fiica mea doarme în apartamentul din cealaltă parte şi nu mă va auzi.

Ajunseră la scara îngustă, care ducea spre terasă. În interiorul vilei domnea întuneric adânc. „Vipera” stă acum în faţa camerei care dă pe balcon şi-şi ia rămas bun de la conte:

— Înc-o dată, mulţumirile mele călduroase, domnule.

În aceeaşi clipă se deschide uşa pe dinăuntru şi o rază de lumină se aşterne de-a lungul terasei.

Surprins, Eberhard rămâne locului, privind făptura din faţa sa, îmbrăcată în cămaşă albă, de noapte. E o femeie. Părul ei e despletit şi în lumina lunii luceşte ca aurul, căzând pe umerii rotunzi.

Tânăra ţine o lumânare în mâna dreapta, şi privirile ei se îndreaptă cu îngrijorare asupra chipului „Viperei”.

— Mamă… mamă! exclamă ea speriată. Mă simţeam neliniştită în noaptea asta şi voiam să vin la tine, dar am găsit patul neatins şi atunci am aşteptat plină de teamă să te reîntorci. Unde ai fost, mamă?

De-abia acum vede ea îmbrăcămintea udă şi părul ce cade în dezordine pe fruntea detectivei pariziene.

— Sfinte Dumnezeule! Ai căzut în mare! strigă ea, sprijinindu-se de pervazul uşii.

„Vipera” încearcă s-o liniştească:

— Nu-i nimic grav, copila mea, un mic accident doar! Dar pentru că tot ne-ai surprins, îi poţi mulţumi domnului acesta, care m-a salvat de la o moarte sigură.

Margot se-ntoarce repede, căci până, atunci se uitase numai la mama ei.

Contele Eberhard se dă cu câţiva paşi îndărăt şi-şi duce mâinile la tâmple. Să fie o viziune, o fantasmagorie?

Lumina lunii şi a flăcării lumânării pe care o ţine în mână femeia, îi arată trăsăturile neuitate ale acelei fete, carte a fost fericirea şi nefericirea vieţii sale.

Aşteaptă să se întâmple ceva deosebit, care să-l trezească din visul acesta. Dar când fata se apropie de el şi ochii i se fixează pe chipul său, un strigăt îi scapă de pe buze:

— Margot... Margot... te-am regăsit!

Cu mâinile ridicate cade apoi în genunchi în faţa făpturii albe.

Capitolul 94 – Noul amant al Arankăi

Aranka izbutise într-adevăr s-o şteargă din castelul maur şi să scape astfel de mânia lui Hector Rammont. Joe văzuse bine: cocota pariziană se află la Monte Carlo şi pare să aibă o garderobă elegantă. Aceasta e plătită demult de către George Vallières şi Aranka a regăsit-o intactă în hotelul unde o dusese tânărul parizian, în noaptea aceea, când voise să scape de ea.

În primele clipe, când gelozia sălbatică pusese stăpânire pe dânsa, îşi jurase să prăpădească pe Rammont. Ajunsă la hotel în cursul nopţii, intră în camera sa şi ceasuri întregi se bătu cu gândul să denunţe a doua zi poliţiei, pe fostul ei amant. Dar când se trezi în dimineaţa următoare, se răzgândi şi rămase în odaie.

Peste puţin timp află şi de soarta lui Vallières. Tânărul zăcea bolnav în vila sa şi Aranka izbuti să cumpere pe

servitor, care o informa despre tot ce se petrece.

Avea să se teamă că George va trăda tot ce se petrecuse în castelul maur. Dar deodată i se aduse vestea că tânărul îşi pierduse minţile şi asta o linişti.

Masca-Roşie părea să aibă noroc: George Vallières fusese făcut inofensiv şi Aranka nu îndrăznea să-l trădeze.

După scurt timp, perfida femeie făcu constatarea că mijloacele băneşti îi sunt pe sfârşite. De la vechii ei amanţi nu mai putea nădăjdui nimic. Şi în acest caz nu-i rămânea decât să caute o nouă victimă. Şi astfel se hotărî să păşească din nou pe terasa cazinoului.

Nu-i fu greu să-şi facă intrarea în sala de joc, căci se legitimă ca o pariziană bogată. În a doua seară, Aranka înregistră un succes. Stătu câtva timp în spatele unui bărbat înalt, cu barba, părul şi ochii negri. Omul juca cu toată pasiunea şi înjura de zor atunci când pierdea.

Ca din întâmplare, ochii săi întâlniră pe aceia ai Arankăi, care-i atinsese uşor braţul.

— Señora, zise el deodată cu vocea adâncă şi o flacără ţâşni din privirea sa, vrei să-mi faci o favoare? Pune cu mâna dumitale frumoasă o bancnotă de o mie de franci, pe roşu.

Aranka se prefăcu surprinsă o clipă, dar apoi îi făcu pe plac spaniolului. De data aceasta câştigă roşu şi cu un gest elegant, individul împinse spre Aranka suma câştigată. În aceeaşi seară încă, supară amândoi în restaurantul cel mai de seamă din Monte Carlo şi Aranka legă, astfel, o nouă cunoştinţă...

La-nceput se părea că spaniolul lua cu uşurinţă noua sa legătură. Aranka observă aceasta şi căută un mijloc să lege mai strâns de ea pe bogatul bărbat. Şi prilejul se ivi mai curând decât credea ea.

Cei doi „prieteni” îşi făcură din nou intrarea în una din seri în sala de joc a cazinoului. Jocul era în toi şi Don Pueblo începu să mizeze imediat. Părea iritat şi foarte nervos. Probabil că primise vreo ştire proastă din Marsilia, unde ocupa o casă mare, ca holtei. În orice caz, ar fi fost primejdios să te iei la ceartă cu dânsul.

Şi, colac peste pupăză, cu puţin înainte de a intra în sala de joc, spaniolul dăduse pe gât o sticlă cu şampanie. Aranka îl observase cu atenţie tot timpul şi zadarnic căută să-l liniştească, cu vorbe. În cele din urmă tăcu, dar rămase în apropierea lui.

Se părea că norocul îl părăsise pe Don Pueblo, de când trăia cu Aranka. Cu o zi înainte pierduse o avere la masa verde. Cu toate astea, juca nebuneşte şi ponta sume din ce în ce mai importante.

Atmosfera devenise înăbuşitoare în sala de joc. Spaniolul îşi ştergea fruntea cu o batistă de mătase. Tocmai pierduse iar o sumă mare.

— N-ar fi mai bine să ne-ntoarcem la hotel, Pueblo? îi spuse Aranka pe şoptite, punându-i mâna pe umăr.

— Nu! răspunse el, muşcându-şi buzele, cu o furie abia reţinută.

Apoi scoase din portmoneu ultima bancnotă de o mie de franci, pe care o puse pe o singură carte. După câteva clipe o pierdu şi pe aceasta şi murmurând o înjurătură pe limba lui îşi vârî portmoneul în buzunar.

Timp îndelungat privi rătăcit înaintea lui şi Aranka observă cum îşi încleşta pumnii. Nenorocirea vru ca în clipa următoare privirea lui sălbatică să se întâlnească cu aceea a unui tânăr elegant şi imediat chipul său se învăpăie.

Persoana cealaltă era un englez, care de la intrarea în sală jucase cu sânge rece, vrednic de poporul său. Nu era deloc agitat, fie că pierdea sau câştiga. Norocul începu să-i surâdă şi mormane întregi de aur se-ngrămădeau din ce în ce mai mult înaintea lui.

Don Pueblo îl privi ţintă pe englez şi avu impresia că observă pe chipul său un zâmbet batjocoritor. Şi asta fu de ajuns.

— Zâmbetul dumneavoastră se adresează mie, mister? scrâşni spaniolul.

Celălalt îl privi liniştit şi de-abia acum zâmbi, şi chiar dispreţuitor. Apoi făcu servitorului său un semn să strângă aurul şi bancnotele şi se ridică de pe scaun. Îşi dăduse seama

că se afla în faţa unui om enervat în cel mai înalt grad şi fără să-l învrednicească de un răspuns vru să părăsească sala de Joc. Dar în clipa următoare spaniolul se fixă în faţa lui, cu pumnii încleştaţi şi ochii spumegând de mânie.

— Ţi-am cerut să-mi răspunzi la ceva, mister, scrâşni el din nou.

Tânărul îl măsură din cap până-n picioare şi răspunse într-o germană pocită:

— Nu vreau să vorbesc cu dumneata.

Buzele palide ale lui Don Pueblo striviră o înjurătură, şi nu mai simţi braţul Arankăi care-l strângea cu putere pe al său, ca să evite un scandal. Funcţionarii cazinoului se grăbiră să intervină, numai că... era prea târziu. Cu un ţipăt sălbatic, spaniolul se năpustise asupra englezului şi-l apucă de beregată.

— Pungaş şi bandit englez! răcni el, ieşit din fire. Îţi voi da eu o lecţie să mă ţii minte cât vei trăi.

Dar înainte ca Don Pueblo s-aibă timp să-l trântească la pământ pe adversarul său, acesta îl izbi cu pumnul în bărbie, încât se prăbuşi el în locul celuilalt, scoţând un ţipăt de furie.

Liniştit, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, învingătorul rămase în faţa învinsului. Apoi înălţă din umeri, de parc-ar fi vrut să dea de înţeles spectatorilor că-l socotea drept nebun pe agresorul său. Se pregătea tocmai să părăsească sala, când Don Pueblo sări repede în picioare. Aranka se aruncă înaintea lui şi funcţionarii cazinoului încercară şi ei să-l reţină.

Faţa spaniolului era schimonosită de furie şi ochii păreau că-i ies din orbite. Înainte ca vreunul din cei prezenţi să poată bănui ceva, el scoase un pumnal ascuţit şi se înfipse în faţa englezului. Acesta întinse mâna, încercând să lovească a doua oară pe adversarul său, dar de data aceasta Pueblo fu mai rapid. Cu iuţeala fulgerului se aplecă şi în clipa următoare... Aranka se prăbuşi înaintea lui, cu un ţipăt înfiorător.

Zeci de mâini îl înhăţară pe Don Pueblo şi-l dezarmară cât ai clipi din ochi. Englezul, liniştit ca şi pân-acum, se aplecă asupra frumoasei femei, pe care o ridică ajutat de alţi câţiva,

şi-i examină rana făcută de pumnalul amantului ei.

— Nu-i nicio primejdie, murmură el, zâmbind din nou cu dispreţ şi făcând un semn servitorului, cu care părăsi apoi sala.

Un medic adus în grabă constată şi el că rana nu prezenta nicio gravitate.

Dar Aranka nu se expusese loviturii de dragul vieţii spaniolului, ci pentru că în ultimul moment îi venise o idee ingenioasă în minte. Voia să-l facă pe Don Pueblo să-i rămână îndatorat, în aşa fel ca acesta să se îngrijească apoi de dânsa. Instinctul îi spunea că nu va fi rănită de moarte, ceea ce se şi întâmplă.

Spaniolul rămase înmărmurit în mijlociii sălii. Părea potolit cu desăvârşire în urma celor ce se întâmplaseră.

— Daţi-mi drumul! strigă el şi bărbaţii care îl ţineau se supuseră.

Se apropie încetişor de locul unde Aranka fusese aşezată pe un fotoliu şi pansată de medic. Rana era deasupra umărului. Un poliţist francez, care se afla de faţă, se recomandă lui Don Pueblo, cerându-i să-şi spună numele. Spaniolul îi întinse o carte de vizită şi poliţistul se retrase, înclinându-se.

După câteva minute, spaniolul o conduse pe Aranka la o trăsură. O ajută să urce şi împreună se-ndreptară spre hotelul unde locuiau.

A doua zi dimineaţă, frumoasa femeie se simţea iarăşi bine. Rana o mai durea, dar după toate aparenţele, urma să se vindece cât se poate de repede.

Timp îndelungat, Don Pueblo rămase lângă patul ei, ţinându-i mâna într-a sa. Îşi făcea mustrări pentru fapta-i necugetată şi mărturisi, în cele din urmă Arankăi, că-şi pierduse liniştea din cauza unei veşti proaste pe care o primise de la bancherul său din Marsilia. În timpul scurtei sale şederi în Monte Carlo pierduse o sumă enormă, şi pe ziua de ieri ajunsese la capătul resurselor sale financiare.

După ce-şi termină spovedania, îi propuse Arankăi să părăsească împreună Monte Carlo pentru a întreprinde o

călătorie de plăcere pe Mediterana. Avea un vaporaş propriu, amenajat cu mult lux şi care-l aştepta de multă vreme pe ţărmul mării.

Ochii negri ai Arankăi scânteiară de triumf. Găsise în sfârşit ceea ce căuta. Va putea dispărea în modul cel mai sigur şi rapid.

Don Pueblo se declară de acord cu tot ce-i propuse ea. Fireşte că dânsa nu-i spuse cine era şi pe cine avusese de amant cândva. Seara târziu, după ce făcură în taină pregătirile de plecare – după cum propusese Aranka – părăsiră hotelul, pe o uşă dosnică. Bagajele fuseseră trimise înainte pe vaporaş. Şi îndată ce amanţii se urcară pe bordul lui „Pueblo IV” – aşa se numea vasul – acesta începu să se pregătească de plecare.

În timpul drumului, nu avuseseră niciun fel de neplăcere.

Toate luminile erau aprinse pe minunatul vaporaş, când Don Pueblo o conduse pe Aranka pe punte. Pasarela fu ridicată imediat şi marinarii dezlegară funiile.

În vreme ce Don Pueblo o conducea pe Aranka în interiorul elegant al vasului, pe ţărmul mării apăru o făptură în întuneric.

Era un spion al Demonului roşu. Văzând că vasul se pune în mişcare, individul murmură o înjurătură printre dinţi, dar trebui să se mulţumească numai cu citirea numelui vaporului.

Apoi se înapoie repede şi se pierdu prin labirintul străzilor din Monte Carlo.

Capitolul 95 – Între tată şi fiică

Hartenberg stătea, cu cuţitul ridicat, lângă patul fiicei sale. Întorsese o clipă capul către duşmanii săi şi-i văzu pe toţi cu revolverele îndreptate asupră-i. Nu mai exista nicio scăpare. Sau îndeplinea ceea ce Masca-Roşie îi cerea, sau cădea răpus de gloanţe.

Deodată i se ivi pe buze un zâmbet ciudat pe care nu-l observă nici Rammont, care se apropiase de el.

Ridică în aer cuţitul şi-l înfige până în plăsele în inima fetei adormite. Liniştit de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, se dă îndărăt apoi.

Pumnalul rămăsese înfipt în trupul fetei şi nicio schimbare nu se produse pe chipul palid al acesteia.

Un murmur de aprobare se aude în rândurile bandiţilor.

— Vârâţi armele în buzunar, porunceşte Masca-Roşie. Omul şi-a trecut examenul cu succes.

Ochi-de-Pisică nu aruncă nicio privire asupra fiinţei pe care a înjunghiat-o, ba izbucneşte chiar într-un râs uşor. Rammont îi face semn să se apropie şi privindu-l ţintă, în ochi, îl întreabă cu glas aspru:

— Ştiai că e vorba numai de un manechin de ceară, pe care l-am aşezat pe pat cu scopul ca să te pun la încercare?

— N-aş putea minţi, şefule – răspunde detectivul – că în clipa când m-am apropiat de pat mi-am dat seama de înşelătorie. Admir arta cu care a fost modelat capul. E opera ta proprie, stăpâne?

Demonul roşu zâmbeşte.

— Am la dispoziţie artişti de tot soiul, răspunde el. Şi acum, vei asculta de poruncile intendentului, care-ţi va face rost de o livrea cum se cuvine. Într-o jumătate de ceas vreau să te văd în faţa mea, ca servitor personal. Asta e o dovadă de încredere deosebită, căci vei fi veşnic pe lângă mine.

Ochi-de-Pisică părăseşte împreună cu ceilalţi încăperea.

Peste o jumătate de ceas, se aud bătăi în uşa odăii în care se află falsul prinţ Bentivoglio. Joe apare în prag şi anunţă stăpânului său sosirea noului servitor. La un semn al regelui criminalilor, detectivul intră în cameră. E îmbrăcat cu o livrea albastră, foarte elegantă, cu fireturi de aur. Are o înfăţişare bună, dar nimeni nu va recunoaşte într-însul pe celebrul detectiv.

Cu o plecăciune adâncă el rămâne înfipt în faţa prinţului. La un semn al stăpânului său, Joe a părăsit încăperea.

— Şi acum ascultă ce ai de făcut, începe prinţul. Ştii, desigur, că eu sunt şeful Asociaţiei secrete în rândurile căreia ai intrat. Îţi dau numele de Francisco, pe care-l vei purta atâta

vreme cât voi socoti eu de cuviinţă. Orice s-ar întâmpla în castelul acesta, eşti ţinut să păstrezi secretul faţă de toată lumea. Un singur cuvânt scăpat, şi eşti pierdut. O mişcare din mână doar să fac, şi o duzină de braţe te iau în primire şi te fac să dispari fără să ştii cum. Acum ieşi pe uşa aceea din faţa noastră şi vei intra într-o încăpere, unde vei găsi o tânără fată, care este camerista soţiei mele. Spune-i că eu, prinţul Bentivoglio, doresc să vorbesc stăpânei sale. Adu-mi răspunsul prinţesei!

Ochi-de-Pisică se înclină din nou, deşi în pieptul său se zbate o furtună. El ştia prea bine cine este această „prinţesă”, nimeni alta decât Alice, nefericita sa copilă.

O clipă inima lui e umplută de bucurie şi trebuie să se stăpânească pentru a nu izbucni. Apoi, însă, îl cuprinde din nou teama şi îngrijorarea pentru Alice.

În drum spre odaia copilei sale, se hotărăşte să nu se trădeze deocamdată nici în faţa ei. Dânsa nu bănuieşte că tatăl ei îndeplineşte funcţia de servitor al Măştii-Roşii în castelul maur. De recunoscut nu-l va recunoaşte, nici măcar după glas, pe care noul Sherlock Holmes şi-l poate transforma după voinţă.

În micul vestibul găseşte într-adevăr o tânără fată, pe care o avusese în serviciul său şi Jean Marsiliezul. Ochi-de-Pisică se înţelege repede cu ea…

— Îmi voi întreba stăpâna dacă e dispusă să primească pe Alteţa sa, spune dânsa, privind curios pe noul servitor.

Ochi-de-Pisică rămâne nemişcat lângă uşa îndărătul căreia dispăruse camerista. Nu-l observă nimeni, aşa că se apleacă fără teamă spre gaura cheii. Pieptul îi tresaltă puternic şi mâna începe să-i tremure. Aude toate zgomotele de dincolo şi ochii săi strălucesc de un foc ciudat.

Da, e glasul Alicei, l-ar recunoaşte dintr-o mie de alte glasuri. E ispitit o clipă să deschidă brusc uşa, s-o cuprindă în braţe pe biata fată şi să fugă cu ea. Dar se răzgândeşte repede. Îşi spune că numai cu atenţie deosebită ar putea dobândi ceva în situaţia aceasta. Altfel riscă s-o piardă pe Alice şi să se nenorocească el însuşi.

Camerista deschide uşa şi-i face un semn cu mâna:

— Poţi intra la stăpână.

Făcându-şi curaj, el păşeşte pragul şi iată-l acum în faţa fiicei sale.

Jucându-şi rolul de minune, se opreşte lângă uşa, care e întredeschisă. Chinurile iadului îl cuprind pe nefericitul tată. Trecuse prin situaţii grozave în viaţă, dar niciodată nu se simţise mai doborât ca în clipa de faţă. Îşi muşcă buzele cu furie şi-şi ţine privirea aplecată în pământ ca să nu i se vadă lacrimile.

Încăperea în care se găseşte e elegant mobilată. În apropierea ferestrei înalte este un pat cum puţine se văd, şi pe care stă întinsă Alice. Piei scumpe acoperă podeaua şi Ochi-de-Pisică vede că biata copilă e ţinută într-adevăr ca o prinţesă. Dar vede în acelaşi timp şi figura palidă a fiicei sale, vede cearcănele vinete din jurul ochilor ei şi durerea zugrăvită pe figură. Alice nu e fericită, ea luptă cu sine şi cu inima sa, negăsind nicio ieşire din grădina cu poteci întortocheate a dragostei.

Dar iată că se ridică şi priveşte surprinsă la servitor.

— Nu te-am văzut încă niciodată în castelul acesta, bătrânule, spune ea cu glas obosit. De când eşti în serviciul prinţului Bentivoglio?

— Alteţa sa m-a angajat aseară, stimată prinţesă, răspunde Ochi-de-Pisică, aşteptând cu spaimă să vadă, dacă fiica sa îl recunoaşte sau nu după glas.

— Am impresia că am mai întâlnit cândva chipul dumitale, dar nu-mi pot aminti unde şi cum, spune ea.

— Sunteţi prea bună, Alteţă, dar nu cred să fi avut cinstea de a fi păşit cândva în faţa dumneavoastră, răspunde el liniştit.

Apoi îi comunică dorinţa prinţului şi Alice dă din cap.

În clipa următoare Ochi-de-Pisică trece înapoi pragul budoarului şi se duce să anunţe regelui criminalilor rezultatul. Apoi se înapoiază cu acesta şi rămâne să-l aştepte în micul vestibul. Trebuie să rămână lângă uşă şi n-are voie să se mişte din loc, deşi ştie bine că în odaia alăturată Masca-Roşie

îmbrăţişează pe copila sa şi o ameţeşte din nou cu vorbele sale. În prada unei dureri nebune îşi înfige unghiile în carne şi-şi muşcă buzele până la sânge.

Dar iată că se face seara şi întunericul învăluie misteriosul castel maur. Cu multă atenţie Ochi-de-Pisică observă tot ce se petrece în jurul său. Hector Rammont nu avusese până acum nicio bănuială împotriva lui, căci îşi jucase rolul de minune.

Hartenberg e hotărât să fugă cu Alice chiar în noaptea aceasta. Nădăjduieşte că Masca-Roşie va părăsi castelul pentru câteva ceasuri şi în felul acesta îi va da prilej să-şi pregătească planul de fugă. După cât putuse el constata, nu există altă posibilitate de fugă decât peste zidurile castelului, spre ţărmul mării.

Prin turn, lucrul n-ar fi cu putinţă, căci atunci ar trebui să treacă prin peştera unde sunt adunaţi bandiţii, şi desigur că aceştia nu l-ar întâmpina cu voie bună.

În cursul zilei izbutise să găsească o scară de frânghie şi o funie trainică. Ascunde aceste obiecte într-un loc sigur, pentru ca să-i fie la îndemână mai târziu.

Când se înnoptează bine, falsul prinţ îl cheamă în dormitor şi-i zice:

— Vreau să mă îmbrac spre a merge la cazinou. Spune să tragă trăsura la scară!

— Foarte bine, Alteţă! răspunde Ochi-de-Pisică şi, ieşind, transmite porunca unui alt servitor.

Apoi se înapoiază în dormitor, ca să ajute lui Rammont la îmbrăcat. După ce „prinţul” îşi pune pe cap jobenul strălucitor ca oglinda şi-şi aruncă pe umeri mantia, părăseşte odaia. Se-ndreaptă spre budoarul Alicei şi Ochi-de-Pisică aude şoapte nedesluşite prin uşa lângă care aşteaptă. Un fulger îi luceşte în ochii cenuşii.

— Nădăjduiesc că e ultima dată că o strângi în braţele tale, ticălosule! murmură el.

Uşa se deschide şi Rammont păşeşte afară, liniştit.

— Ce te-ai aşezat aici, de parc-ai vrea să spionezi? se răsteşte el la servitor.

Ochi-de-Pisică bâiguie cuvinte de scuză. Prinţul nu-i

răspunde şi porneşte pe scări în jos, unde îl întâmpină Joe, în holul luminat.

Cei doi bandiţi rămân câtva timp împreună vorbind în şoaptă, dar Hartenberg nu poate pricepe nimic; la sfârşit, falsul intendent spune tare:

— Aşa se va-ntâmpla, şefule! Poţi pleca liniştit!

Peste câteva clipe trăsura iese pe poarta, care se închide în urma ei.

Detectivul rămâne într-o firidă din apropierea scării şi se înapoiază sus de-abia după ce se încredinţează că Masca-Roşie a părăsit într-adevăr castelul.

Nu există niciun indiciu c-ar putea fi trădat, sau numai suspectat. Cu toate acestea, noul Sherlock Holmes îşi ia toată măsurile de prevedere, dictate de împrejurări.

Ajuns sus, îşi caută de lucru prin odăile prinţului.

Se scurge un timp, fără ca Hartenberg să întreprindă ceva. Deschide doar fereastra şi priveşte cu atenţie la zidurile castelului. Jos, în adâncime, marea se izbeşte de stânci. Coborârea cu ajutorul unei scări de frânghie este primejdioasă, dar braţele sale vor fi destul de puternice ca s-o ţină pe scumpa sa Alice.

*

Trecuse un ceas de când Masca-Roşie părăsise castelul. Ochi-de-Pisică păşeşte fără zgomot prin coridorul slab luminat, pentru a-şi da seama dacă nu e nimic suspect pe acolo. La un colţ se-ntâlneşte cu cel de-al doilea servitor, care îmbrăţişează cu patimă pe camerista Alicei. Bieţii de ei rămân înspăimântaţi, dar bătrânul nu le spune nimic, ci păşeşte înainte, făcându-le un semn îngăduitor cu mâna.

— De ăştia doi sunt sigur, îşi spune detectivul, mulţumit.

Se-ndreaptă, pe un drum ocolit, spre apartamentul Alicei şi iată-l ajuns în faţa uşii. Din nou îl cuprind chinurile îndoielii. Îşi reaminteşte de o altă împrejurare, când voia s-o scoată cu forţa pe nenorocita-i copilă din mâinile Măştii-Roşii, dar se văzu nevoit să abandoneze planul, căci fata se opuse, nevoind să-şi părăsească iubitul.

Dacă se va-ntâmpla şi acum la fel? Gândul acesta îl umple de groază.

Îşi lipeşte urechea de uşă şi ascultă cu încordare. Apoi se apropie de intrarea vestibulului şi trage zăvorul. Acum e cel puţin ferit de orice surpriză. Pune mâna pe clanţă şi deschide uşa fără zgomot.

Budoarul Alicei e scăldat într-o lumină roză. Fata stă într-un fotoliu şi priveşte visătoare în noapte. O fereastră e deschisă şi Ochi-de-Pisică vede luna pe cerul albastru al nopţii. Marea străluceşte ca argintul în depărtare.

Ţinându-şi răsuflarea, detectivul păşeşte pragul şi rămâne locului. Podeaua e acoperită cu covoare moi şi înăbuşă paşii.

Alice nu bănuieşte prezenţa tatălui ei.

„La cine s-o fi gândind nenorocita?” se-ntreabă Ochi-de-Pisică.

Poate că o cuprinsese nostalgia după căsuţa părintească din Berlin, unde gustase o fericire atât de nevinovată.

Bietul tată îşi dă seama că orice clipă e preţioasă. Un strigăt înăbuşit îi scapă de pe buze.

— Alice… Alice!

Fata tresare înspăimântată şi se-ntoarce repede. Pe chipul ei palid e zugrăvită groaza. Cine e bătrânul acesta care o priveşte cu ochi holbaţi? Nu-i spusese oare în cursul zilei că fusese angajat de prinţ şi că n-o văzuse niciodată? Şi acum stă în faţa ei gâfâind cu putere şi apăsându-şi pieptul cu mâinile. Dar ceea ce o înspăimântase mai mult era strigătul acela, rostirea numelui ei, şi încă pe un ton care i se părea atât de familial! Genunchii îi tremură, tot încercând să se sprijine de fotoliu.

— Cine eşti dumneata? exclamă dânsa. Cum ai ajuns aici? Te-a trimis prinţul… sau ce alta vrei de la mine?

Ochi-de-Pisică se năpusteşte asupra ei şi-i cuprinde mâinile.

— Nu mă mai recunoşti, nefericita mea copilă? Eu sunt, eu, tatăl tău.

Ca lovită de trăsnet, Alice se clatină pe picioare.

S-ar fi prăbuşit desigur dacă detectivul n-ar fi reţinut-o.

Cu duioşie adevărat părintească, el o duce la pat şi se lasă

în genunchi lângă dânsa. În cuvinte mişcătoare îi zugrăveşte chinurile sale şi disperarea de care era cuprins de câte ori se gândea la dânsa. Şi ţinându-i mâna într-a sa, îi şopteşte privindu-i chipul palid:

— Nu-ţi mai fac nicio imputare, sărmana şi nefericita mea copilă. În genunchi în faţa ta îmi retrag blestemul pe care l-am rostit împotrivă-ţi în noaptea aceea... Făgăduieşte însă un singur lucru mult încercatului tău tată: făgăduieşte-i că te vei despărţi de acest demon, de acest rege al criminalilor, pe care-l blestemă o lume întreagă, şi întoarce-te cu mine acasă. Strălucirea şi bogăţia cu care te înconjoară Masca-Roşie sunt false şi înşelătoare, ele sunt pătate de sânge şi ascund într-însele blestemele a zeci de oameni nevinovaţi. Ştiu, suntem înconjuraţi de spioni. Hector Rammont se pricepe cum să-şi recruteze oamenii săi. E un demon, căruia i-a căzut jertfă până şi inima ta. Acasă, în căsuţa din spatele grădiniţei idilice, te vei însănătoşi iarăşi şi toate prin câte ai trecut vor rămâne ca un vis urât. Masca-Roşie a părăsit castelul de vreun ceas şi se va înapoia probabil spre ziuă. Până atunci trebuie să fim plecaţi de aici. Dacă cunoşti vreo ieşire secretă de care ne putem folosi, spune-mi-o! Dacă nu, voi găsi eu însumi drumul salvării.

În timp ce bătrânul vorbea, Alice stătea întinsă pe pat şi tremura din tot corpul. Sângele îi colcăie la tâmple şi i se pare că-şi pierde minţile. Aude tot ce spune şi durerea îi strânge inima. Tatăl ei are dreptate, ea îndură chinuri de iad în convieţuirea cu Rammont, pentru care nu putuse deveni îngerul bun, după cum nădăjduise. Şi cu toate acestea nu se poate rupe de lângă el, căci simte că va muri fără dânsul.

— Alice! strigă bătrânul cu glas tulburător. Nu m-auzi, Alice? De ce nu răspunzi bietului tău tată? Citesc pe chipul tău că eşti nespus de nenorocită. Spune-mi dacă vrei să mă urmezi sau dacă trebuie să mă dau în lături şi de data asta din faţa Demonului roşu.

Sărmana fată îşi acoperă obrazul cu mâna şi izbucneşte în lacrimi.

— Tată! exclamă ea, ştiu că sunt o mizerabilă şi o fată

pierdută, că nu mai am dreptul să-mi înalţ ochii spre tine, care ai suferit atât de mult de dragul meu. Dar nu te pot urma… Te implor, fii îndurător faţă de mine şi lasă-mă în voia soartei! Nu va trece mult şi flăcăruia vieţii se va stinge în pieptul meu şi atunci vei putea vărsa o lacrimă pentru copila ta nefericită. Dă-mi voie să-ţi sărut mâna, tată, pentru cuvintele frumoase pe care le-ai rostit. Nici nu-ţi poţi închipui cât m-a apăsat blestemul tău! Dar pune-te însuţi la adăpost până nu se înapoiază Rammont, căci nici eu nu te voi putea apăra de furia lui care nu cunoaşte margini.

Ochi-de-Pisică se ridică din genunchi şi priveşte aiurit pe tânăra fată.

— Ai de ales între mine şi demon, Alice! strigă el. Eşti într-adevăr atât de rătăcită încât nu poţi vedea limpede? Poate că-ţi este frică de poliţia din patrie? Dar nu te-ngriji de asta, căci eu voi şti să te apăr. Gândeşte-te bine şi întinde-mi mâna, ca să ne putem salva!

Nenorocita clatină capul din nou şi atunci detectivul strigă aproape furios:

— În cazul acesta, te voi duce cu forţa de aici, silindu-te să accepţi fericirea şi pacea pe care ţi le ofer. Mă duc doar să arunc livreaua aceasta în care am acceptat să mă îmbrac numai de dragul tău şi apoi mă înapoiez aici. Nu vei scoate niciun strigăt, copila mea, căci bandiţii Măştii-Roşii vor da năvală şi mă vor ucide sub ochii tăi. Şi asta n-o vei face, căci ar fi împotriva legilor omeneşti.

Ea întinse rugătoare mâinile spre dânsul, dar detectivul a şi părăsit încăperea. Peste zece minute se înapoiază, transformat cu totul.

În timpul acesta fata fusese cuprinsă de o adevărată disperare. Ea ştie că tovarăşii demonului vor răsări ca din pământ în clipa când va scoate un strigăt de ajutor. O cuprinde ameţeala şi nu ştie ce să facă. De o parte stă tatăl ei, ai cărui ochi rugători nu-i poate uita, – de cealaltă parte o urmăreşte privirea demonică şi ispititoare a Măştii-Roşii… şi ea simte din nou că e la discreţia acestui om, pe veci. Numai moartea ar putea-o elibera din acest impas chinuitor.

N-ar fi mai bine să se arunce de pe fereastră, zdrobindu-se de stâncile mării? Da, acesta ar fi singurul drum pe care s-ar putea salva.

Se apropie de fereastră şi se apleacă peste ea, dar în aceeaşi clipă Ochi-de-Pisică o apucă de braţ O singură privire pe chipul ei, îi trădează gândurile în prada cărora se zbate.

— Lasă-mă, tată, lasă-mă! imploră ea, luptând din răsputeri să se desfacă din strânsoarea bătrânului.

Dar el o târăşte cu blândeţe în mijlocul încăperii. Afară, pe coridor, deschisese de acum o fereastră şi fixase scara de mătase; peste câteva clipe vor plutea coborî pe ea.

— Ai milă, tată, fii îndurător! Nu pot… Nu pot merge cu tine.

Dar detectivul nu-i răspunde. Ea simte cum mâinile sale o strâng tot mai puternic, simte că orice împotrivire ar fi de prisos, simte că tatăl ei o va smulge în noaptea asta din mâinile lui Hector Rammont.

Şi atunci i se aşază o pânză în faţa ochilor şi o cuprinde un leşin adânc. Ochi-de-Pisică îşi dă seama de asta şi o duce repede afară, pe braţe. O aşază câteva clipe jos lângă dânsul şi dă drumul scării în adâncime.

— Şi acum, Dumnezeu să ne aibă în paza sa! murmură detectivul, aplecându-se peste făptura care zace la pământ.

Dar în clipa când braţele lui o ridică, două mâini grele i se aşază pe umăr…

Un ţipăt de furie şi disperare i se opreşte în gâtlej. Vrea să se năpustească asupra agresorului, dar se simte smucit într-o parte şi peste o clipă, zace la pământ, cu mâinile şi picioarele legate fedeleş.

Şase indivizi îl iau în primire şi Joe stă în mijlocul lor, cu un zâmbet triumfător pe buzele sale cărnoase.

— Bănuiala şefului a fost aşadar îndreptăţită, spune el. Luaţi-l şi duceţi-l în închisoarea din turn, unde va rămâne până la întoarcerea stăpânului nostru. Ce mai sărbătoare pentru Masca-Roşie! Ochi-de-Pisică, cel mai înverşunat duşman al nostru, a căzut înc-o dată în cursă! De data asta vom găsi mijloacele să-i facem cu neputinţă fuga.

Îşi încheie cuvintele cu un râs sarcastic şi detectivul ştie acum c-a fost trădat şi toată truda lui a fost zadarnică.

Nu rosteşte niciun cuvânt, dar în ochii săi vioi, aţintiţi asupra banditilor, luceşte o flacără ciudată.

— Sărmană, nefericită copilă! murmură el apoi, pentru sine. Acum nu mai e nicio scăpare pentru tine. Şi eu, tatăl tău, cad sub pumnalul acestui demon.

Capitolul 96 – Dispreţ şi ură

În camera ce dă pe balcon a vilei „La Patrie” se petrecea o scenă emoţionantă în toiul nopţii.

„Vipera” ţine îmbrăţişată pe Margot, care stă într-un fotoliu şi respiră din greu. Contele Eberhard de Hohenegge se află în faţa celor două femei, cu chipul palid şi în prada unei tulburări nespus de grozave.

— Spuneţi-mi, doamnă, izbuteşte el să rostească în cele din urmă, ce să înţeleg din toate acestea? V-aţi recomandat cu un nume străin, mi-aţi spus că fiica dumneavoastră e văduva unui anume bancher Grosser şi când colo... o găsesc pe Margot! Să vă destăinui oare că nici până azi n-am uitat-o încă pe Margot, că întindeam braţele după dânsa în nopţi pline de dor, rechemând-o la mine, după ce o soartă potrivnică ne-a despărţit? O! cât am luptat cu mine însumi! Femeia cealaltă, duşmana ei de moarte, căuta necontenit să mi-o alunge din inimă şi... Margot confirma tot ce spunea Leonie despre dânsa. De ce au distrus ele cu mâinile lor proprii, imaginea sfântă pe care mi-am făurit-o despre Margot?

Deodată îşi schimbă tonul glasului şi se aruncă din nou în genunchi în faţa tinerei femei.

— Ai uitat oare într-adevăr ceasurile acelea pline de farmec pe care le-am trăit împreună, toate jurămintele de dragoste pe care ni le-am jurat unul altuia? Până şi baronul de Bergen, idiotul acela care m-a provocat la duel, ştie că tu eşti mama copilului meu, şi cu toate acestea tu însuţi mă alungi de lângă

tine şi pretinzi chiar să mă căsătoresc cu Leonie de Brissac. Ce-i drept, s-a făcut, ea e acum soţia mea; dar din clipa aceea eu sunt de mii de ori mai nenorocit. Spune-mi un singur cuvânt cald, mărturiseşte-mi ce s-a întâmplat, de te găsesc aici ca văduvă a bancherului Grosser?

Margot simte că hotărârea ei de a rămâne mută ca o statuie, se topeşte ca zăpada în bătaia soarelui. Cuvintele contelui pătrund până în adâncul inimii ei, o tulbură şi stârnesc o adevărată furtună într-însa.

„Vipera”, emoţionată şi ea, se retrage într-un colţ; zadarnic caută o ieşire din această situaţie, care devine chinuitoare.

Şi atunci Margot se hotărăşte să vorbească.

— Am căutat să fug de tine, Eberhard, murmură ea, cu voce duioasă, ca în vremurile de demult, când se afla singură cu bărbatul iubit. Am aflat, într-o zi, că ai deveni nenorocit, dacă n-aş pleca de lângă tine. Leonie de Brissac avea soarta ta în mâinile ei. Am implorat-o să nu te prăpădească, dar ea mi-a făgăduit, numai pentru că şi eu i-am promis că nu-ţi voi mai încrucişa niciodată drumul. Şi astfel am fost dată în faţa ta drept o femeie păcătoasă şi am îndurat toate acuzaţiile ce mi s-au adus. Nu-ţi pot spune cât m-a durut blestemul tău, am îndurat de-atunci nenorociri nespuse, dar nu mă întreba cum am devenit doamna Grosser. În femeia de colo am regăsit-o pe mama demult pierdută… Un lucru îţi jur, însă: bărbatul acela nobil, care m-a luat la el când eram pe marginea prăpastiei, care ştia că port la sân copilul tău, bărbatul acela, zic, nu m-a atins, căci de-abia pe patul morţii am devenit soţia lui. Margot, pe care ai cunoscut-o odinioară, este moartă astăzi, ea nu trebuie să mai trăiască, deoarece altfel ar reîncepe lupta. Şi noi nu trebuie să ne mai vedem şi să ne mai vorbim. Tu eşti soţul Leoniei de Brissac, şi cred că dânsa e mulţumită acum.

Zâmbind cu tristeţe, Margot îşi lasă capul în jos, pentru ca să-şi ascundă lacrimile.

Eberhard, însă, strigă:

— Te-nşeli, Margot, dacă-ţi închipui că sunt fericit cu Leonie. Din ce în ce mai mult simt scârbă faţă de pasiunea

sălbatică a acestei femei; eu nu-i pot da ceea ce dânsa pretinde de la mine, şi deoarece simte asta, începe să mă urască. Am presimţirea că în curând se va produce o catastrofă între noi. Fii îndurătoare, Margot, şi nu mă părăsi acum, în clipa când te-am regăsit. Nu cer decât să rămân în apropierea ta şi să te văd din când în când, chiar dac-ar fi numai printre ramurile tufişului. Mă voi simţi fericit şi ţi-aş mulţumi din suflet dacă vei rămâne aici, şi voi face totul ca s-o abat pe Leonie de pe urmele tale. Ea te urăşte încă, dar nu-i voi îngădui niciodată să-ţi adreseze un singur cuvânt de ocară. În clipa când va cuteza totuşi, o voi sili să se înapoieze la Hohenegge. Şi dacă nu va fi cu putinţă altfel, nu mă tem nici de scandal şi voi divorţa de dânsa.

Margot schimbă o privire rapidă cu mama ei.

— Eberhard, spune ea apoi, cu glas implorator, făgăduieşte-mi sus şi tare că nu te vei despărţi niciodată de Leonie şi că nu vei face nimic pentru a provoca divorţul. Îţi cer aceasta ca o ultimă dovadă de dragoste, căci nu vreau ca să fii distrus de ura acelei femei.

Contele priveşte ţintă la Margot.

— Din nou cuvintele acestea ciudate, Margot! răspunde el. Eu nu le pricep, nu ştiu ce armă are Leonie în mâinile ei pentru ca să mă poată distruge. Spune-mi şi mie ca să văd limpede odată.

— Nu pot asta, Eberhard. Să nu-mi mai ceri asta. Caută de te împacă cu Leonie şi evită s-o întărâţi. Noi doi nu ne putem aparţine niciodată în viaţă, dar îţi făgăduiesc că iubirea mea n-o voi dărui niciunui alt bărbat din lume, după cum inima mea n-a aparţinut nici înainte altcuiva. Şi acum părăseşte-mă, Eberhard, căci simt că mă lasă puterile.

Contele îşi apasă buzele pe mâna ei albă, apoi o priveşte cu ochi rugători.

— Mă alungi, Margot! murmură el. Trebuie să mă supun, căci sunt soţul Leoniei de Brissac şi nu mai am niciun drept să rămân lângă tine. Totuşi, nu voi pleca de aici, până nu-mi vei făgădui că ne vom revedea.

— Nu se poate, Eberhard, răspunde Margot.

— Să nu-ţi fie frică de mine, insistă contele. Îngăduie-mi să te văd doar o clipă, oriunde ar fi, în grădină sau pe mare, căci altfel aş înnebuni.

Margot îşi îndreaptă din nou faţa spre el. Privirile lor se întâlnesc. Aud din nou foşnind frunzişul din parcul din Hohenegge şi privighetorile cântând în nopţile călduroase.

— Eberhard! şopteşte Margot.

Contele uită ca e căsătorit cu alta; nu vede nici pe mama iubitei sale, care se apropie repede.

Cuprinde pătimaş pe fiinţa iubită şi-i lipeşte capul de pieptul său.

— Domnule conte! strigă „Vipera”, ridicând mâinile, implorator.

El nu aude nimic însă, ci acoperă cu sărutări fierbinţi obrajii lui Margot, care se lasă pradă beţiei tulburătoare.

Deodată, se aude o împuşcătură afară pe terasă, geamul de la uşă se face ţăndări şi Eberhard aude şuieratul unui glonte deasupra capului său.

Scoţând un ţipăt, sare-n sus şi-şi îndreaptă privirea spre uşă. Afară, pe terasă, trebuie să fi stat cineva care-i observase. Glontele nu nimerise însă, lovind doar un tablou în perete, care cade la pământ.

— Leonie! exclamă contele, cu glas răguşit.

În clipa următoare se află lângă uşă şi o deschide brusc. Lumina lunii cade pe terasa pustie. De jos se aud paşi care se-ndepărtează în fugă.

Eberhard e hotărât să urmărească pe misteriosul ucigaş, dar în clipa când se pregăteşte să coboare treptele, „Vipera” îl apucă de braţ.

— Oricine ar fi fost, domnule conte, renunţă la urmărire! îi spune fosta detectivă, cu glas aproape poruncitor. Eşti soţul Leoniei de Brissac şi nu trebuie să uiţi lucrul acesta. Întoarce-te în vila dumitale, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Din purtarea soţiei dumitale vei constata lesne dacă bănuiala pe care ai exprimat-o este sau nu întemeiată. Dar chiar în cazul afirmativ, nu va trebui să întreprinzi nimic împotriva Leoniei – te avertizez pentru ultima oară! Margot e pierdută pentru

dumneata, orice ar aduce viitorul cu sine. Acum du-te! Voi rămâne singură cu copila mea.

Eberhard simte ca o ameţeală şi trebuie să se sprijine de uşă.

Dacă Leonie a cutezat într-adevăr... dacă nu şi-a dat în lături nici de la o crimă... atunci va trebui să-şi ispăşească fapta.

— Rămâi cu bine, Margot! strigă el în cameră. Ne vom revedea... şi nădejdea această nu mă va părăsi până-n ultima clipă a vieţii.

Margot dă cu tristeţe din cap. „Vipera”, însă, închide repede uşa.

Clătinându-se pe picioare, contele Eberhard păşeşte prin grădina luminată de lună, îndreptându-se spre ţărm, unde se află barca cu motor. Nu-ntâlneşte pe nimeni în drumul său. Poate c-a fost numai un glonte rătăcit?

Ajungând pe ţărm, îşi roteşte privirea în toate părţile, dar nici aici nu se aude vreun zgomot suspect. Desface liniştit funia care priponeşte micul vas, sare pe punte şi pune motorul în funcţiune. După câteva minute, acostează în faţa vilei sale.

Cu mintea plină de gânduri, urcă treptele spre grădină. Nădăjduieşte, să n-o întâlnească pe Leonie în noaptea aceasta. Simte că nu s-ar putea stăpâni, dacă i-ar ieşi înainte.

Iată-l ajuns la vilă; înconjoară intrarea principală şi deschide o uşă dosnică. Cel mai nimerit lucru ar fi să intre pe ascuns în apartamentul său. Acolo se va trânti într-un fotoliu şi va căuta să-şi rânduiască gândurile; îşi dă prea bine seama că trebuie să se producă deznodământul, căci căsătoria cu Leonie l-a făcut nenorocit.

Păşind fără zgomot pe scara acoperită cu covoare, îşi aminteşte de scena pe care i-o făcuse Leonie în seara trecută.

Bănuise ea ceva despre prezenţa lui Margot?

Ajuns în coridorul de sus, se îndreaptă spre odăile sale. Totul e liniştit în jurul său. Ca de obicei, o lămpiţă arde în perete, luminând sărăcăcios. Deschide o uşă, străbate vestibulul luminat, apoi intră într-o încăpere elegantă.

În clipa când trece pragul, îi scapă de pe buze o exclamaţie de surpriză... În faţa lui se află Leonie, soţia sa. Camera e luminată şi el poate observa trăsăturile femeii.

Contesa e îmbrăcată cu o rochie de culoare închisă. Părul îi este puţin deranjat şi chipul acoperit de o paloare cadaverică.

— Tu aici, Leonie? exclamă contele, fără voie.

— Da, răspunse pătimaşa femeie, cu glas aspru şi în ochii ei pâlpâie o flacără. Probabil că nu te ai aşteptat să mă vezi. De unde vii?

Eberhard dă din umeri şi se îndreaptă spre un fotoliu, în care se aşeză.

— Te rog, Leonie, lasă-mă să dorm noaptea asta, spune el, silindu-se să-şi păstreze liniştea. Dacă ai să-mi spui ceva, e timp mâine. Eu însumi voiam să stau de vorbă cu tine, dar nu e momentul potrivit acum.

Leonie se ridicase în picioare. Stă în faţa mesei şi se sprijină cu mâna de ea. Pieptul îi tresaltă puternic, iar privirile-i vor parcă să-l înghită pe conte.

— Eu însă nu vreau să mă las trimisă la plimbare, ca un copil mic, strigă ea. A trecut vremea aceea! Clocotesc de furie şi mi-e teamă să nu-mi pierd minţile. Nu vezi asta, Eberhard?

Contele clătină capul.

— Eşti foarte enervată, Leonie. Cu atât mai mult te rog să mă laşi singur. Poate că nici eu nu-s în situaţia să stau de vorbă liniştit cu tine. Noapte bună!

— Nu! răcneşte Leonie. Spune-mi unde ai fost!

— Şi dacă nu vreau? întreabă contele. Poate c-am făcut o plimbare în largul mării, lăsându-mă în voia visurilor... Trebuie oare să-ţi dau socoteală despre toate?

— Ai spus o minciună. Nu numai faţa te trădează, ci şi hainele. Eşti ud leoarcă şi ghetele îţi sunt acoperite cu nisip. Îţi voi spune eu unde ai fost.

Se apleacă spre el şi rosteşte cu glas răguşit:

— Ai fost la Margot, la cocota aceea, pe care ai adus-o aici fără ştirea mea, pentru ca s-o ai aproape de tine.

Eberhard sare-n sus de pe scaun. Tot sângele-i dispăruse din obraz, şi-şi încleştează pumnii.

— Te-ai luat după mine, spioano!

— Spioană, eu? răcneşte Leonie, cu faţa schimonosită de furie. Oare n-am dreptul, ca soţie a ta, să blestem o cocotă care ni se pune-n cale? De ce te-ai căsătorit cu mine, dacă te purtai cu gândul de la început să mă înşeli cu Margot aceea?

Dintr-o săritură, Eberhard fu lângă ea şi o scutură de braţ:

— Te-ai luat după mine în noaptea asta, mărturiseşte!

— N-ai niciun drept să-mi pui o astfel de întrebare! strigă Leonie, încercând să se elibereze din strânsoare. De ce nu mi-ai spus din primul moment că te-ai căsătorit cu mine numai de milă, că o iubeai şi o iubeşti încă pe cocota aceea, pe criminala care ţi-a ucis tatăl?

Cuprins de scârbă, contele o împinge încolo şi perfida femeie se prăbuşeşte într-un scaun lângă masă.

— Ţi-ai ieşit din minţi, Leonie! strigă el cu glas tunător. Deoarece mă provoci, ascultă: Da, te-am luat de soţie numai de milă, căci am fost prea nobil pentru a-mi călca cuvântul, pe care mi l-ai stors într-un moment de slăbiciune. Mi-a părut rău de pasul acesta din primul moment, deoarece am simţii că eşti o femeie fără inimă, o femeie pătimaşă; şi ai căutat numai să devii contesă şi stăpână în castelul Hohenegge. Şi acum, poţi afla şi restul: am iubit-o pe Margot, fata aceea simplă, şi o iubesc încă şi astăzi, deşi nenorocita e pierdută pentru mine. Nu ea este criminală, asta o ştiu bine, Leonie! Dar nu vreau deocamdată să dau de rostul tainei, care te leagă de Hector Rammont…

Contesa îşi înfige unghiile în stofa fotoliului şi sare-n sus.

— Ce vrei să spui cu asta? gâfâie dânsa. Doar n-oi fi crezând că eu şi omul acela…

— Să mai aşteptăm puţin! o întrerupse, contele, rece. Poate că bietul meu tată a vrut să se împace în noaptea crimei, cu mine şi cu Margot, dar nu i-a fost dat. Masca-Roşie a fost în dormitorul contelui Bertram, asta e sigur, dar cine i-a dat drumul în castel, rămâne să stabilesc.

— Mizerabile! îi aruncă în faţă Leonie.

Nu se aşteptase ca lucrurile să ajungă atât de departe între ei. Acum ştie însă că ruptura s-a produs. Între ea şi acest

bărbat, care o luase de soţie numai de milă, nu mai poate exista decât ură înverşunată. El va trebui să se ferească, da, căci răzbunarea unei femei e de o mie de ori mai primejdioasă decât a unui bărbat.

— Dar n-am sfârşit încă, urmează contele. Tu singură ai căutat explicaţia aceasta. N-am ştiut nimic de prezenţa lui Margot la Nisa. Şi numai o întâmplare a făcut s-o aflu. Dumnezeu mi-e martor că spun adevărul. Tu, însă, Leonie, te-ai luat după mine, ai intrat în parcul vilei „La Patrie” şi mâna ta a fost aceea care a tras glontele, ce trebuia s-o lovească, pe Margot. Dacă vei cuteza s-o insulţi cu un singur cuvânt pe biata fată, sau să-i pui vreo piedică în cale, îţi jur pe tot ce am mai sfânt, că eu însumi te voi preda pe mâna poliţiei, ca ucigaşă.

Ochii Leoniei se holbează de spaimă. Rămâne nemişcată în faţa contelui, dar în cele din urmă un hohot satanic îi izbucneşte din piept:

— N-ar fi mai bine să m-alungi din casa ta, domnule conte Eberhard de Hohenegge? Deschide uşa şi aruncă-mă afară! Ce mai aştepţi? În clipa aceasta tu însuţi ai rupt legătura care ne-a unit. Citesc în ochii tăi că în loc de iubire îmi porţi ură. Ei bine, îţi voi plăti cu aceeaşi monedă. Nu vreau să mai aud nimic despre dragoste şi pasiune, te răsplătesc cu aceeaşi ură, pe care o simţi tu pentru mine. Şi vom vedea curând de partea cui va fi izbânda.

Contele e stăpânit de o mânie fără margini.

— Se pare că ai uitat, Leonie, că v-am acordat, ţie şi mamei tale, un adăpost în castelul din Hohenegge; cine altul v-ar fi primit, câtă vreme ţi-ai pierdut toată averea în Franţa? Ca o cerşetoare, dar mândră şi îndrăzneaţă, ai păşit în castelul meu, ca o cerşetoare te-am luat de soţie, şi drept răsplată îmi faci din viaţă un infern. Dar acum vom pleca de aici. Acasă, în Germania, vom desface căsătoria noastră, căci nu mai putem trăi împreună.

Se pregăteşte să părăsească încăperea, dar Leonie se apropie în spatele lui şi-i pune mâna pe braţ.

— Îndrăzneşte numai, domnule conte de Hohenegge! îi

şuieră ea în urechi. Dar ia aminte că atunci eşti pierdut şi tu. Te voi azvârli în prăpastia dezastrului şi vei ajunge mai rău ca cel din urmă cerşetor. Nu eu voi părăsi castelul Hohenegge ca o izgonită, ci contele Eberhard va porni cu o legăturică în spinare, dispreţuit şi luat în batjocură de toată lumea, şi în primul rând de propriii săi servitori. Vor da drumul câinilor după dânsul, şi aceştia îl vor sfâşia în bucăţi dacă nu se va grăbi să părăsească în grabă parcul, iar capul şi-l va odihni pe caldarâmul străzii. Nu uita asta, scumpul meu soţ, şi acum n-ai decât să faci ceea ce crezi că este bine.

Ca lovit de trăsnet, contele Eberhard se dă îndărăt. Rămâne ca o statuie în faţa uşii, privind ţintă pe femeia care i-a zvârlit în faţă cuvintele acestea grozave.

— Ce înseamnă asta? murmură el.

Vrea să se năpustească asupra Leoniei, s-o silească la o explicaţie, dar perfida femeie şi părăsise odaia.

Eberhard rămâne singur. Stă ţintuit locului câteva clipe şi în urechi îi răsună ca un ecou cuvintele grozave: „Luat în batjocură de toată lumea şi în primul rând de propriii săi servitori… Capul i se va odihni pa caldarâmul străzii”.

Ce să însemne toate astea? Îşi apăsă mâinile pe fruntea înfierbântată şi clătinându-se se îndreptă spre un scaun.

Simte instinctiv că Leonie va păstra arma aceasta, până în clipa hotărâtoare când îl va putea doborî; astăzi fusese numai o ameninţare. Căci fără îndoială că perfida femeie posedă o armă împotriva sa. Dar ce fel de armă? Asta n-o ştie.

Aşa cum se prezintă lucrurile acum, va urma o luptă până la distrugere reciprocă.

Nu trebuie să cuteze s-o alunge din casă şi nici măcar să intenteze divorţ, căci în cazul acesta s-ar putea ca dânsa să dea în vileag cine ştie ce taină din trecutul său. Dar nici împreună nu mai pot trăi, asta e cert.

Capul îi vâjâie şi nu e în stare să ia o hotărâre, dar simte că trebuie să plece pentru câteva zile, căci în casa aceasta îl va cuprinde nebunia.

Ridicându-se, se îndreaptă spre birou, şi aşterne câteva rânduri pe o hârtie. Scrisoarea e adresată mamei lui Margot şi

are cuprinsul următor:

„Stimată doamnă!

O afacere urgentă mă sileşte să plec la Marsilia chiar în noaptea aceasta. Mă reîntorc de abia peste câteva zile. Contesa Leonie ştie de prezenţa la Nisa a lui Margot, lucru ce l-am aflat chiar de la dânsa. O urăşte pe biata dumneavoastră fiică şi trebuie să vă mărturisesc c-ar fi capabilă de orice faptă, pe faţă sau pe ascuns. Vă implor să fiţi cu toată băgarea de seamă, până la întoarcerea mea. Dacă vă este posibil, părăsiţi vila „La Patrie”, unde nu mai sunteţi în siguranţă.

Contele Eberhard de Hohenegge”.

Contele priveşte la ceas. E târziu, dar el îşi menţine hotărârea luată. Nu mai vrea să rămână nicio clipă sub acelaşi acoperământ cu Leonie.

Printr-o altă scrisoare o pune în cunoştinţa pe soţia sa că trebuie să plece pentru câteva zile şi-i cere să se reţină de la orice pas necugetat. Nu-i dă nicio lămurire cu privire la ţinta călătoriei şi nici asupra motivului acesteia. Pune scrisoarea pe masă şi apasă pe un buton.

După câteva minute apare Anton, servitorul care-l spionase când plecase pe mare.

— Doresc să-mi schimb îmbrăcămintea, Anton, i se adresează contele. De asemeni, doresc să-mi pregăteşti geamantanul cel mare, în care vei pune câteva costume, pentru două, trei zile. Fă repede!

— Foarte bine, domnule conte, răspunde servitorul, fără a trăda nicio surprindere.

Se înclină uşor şi în ochii săi luceşte o scânteie de viclenie.

Nu trece mult şi se înapoiază cu geamantanul, apoi ajută contelui să-şi schimbe hainele.

— Vei părăsi vila odată cu mine, luând şi geamantanul acesta, îi porunceşte Eberhard. Scrisoarea o vei preda mâine dimineaţă doamnei contese.

Stilatul servitor nu trădează nici acum cea mai mică uimire.

Părăseşte vila împreună cu contele şi acesta deschide însuşi poarta. După ce fac câţiva paşi întâlnesc o trăsură, pe care Eberhard o opreşte.

— Aşază geamantanul pe capră şi întoarce-te la vilă! porunceşte el lui Anton.

De-abia după ce acesta se depărtează, contele dă birjarului adresa unui hotel, unde vrea să se odihnească până la ziuă. Apoi se gândeşte într-adevăr să plece la Marsilia, unde are de aranjat nişte afaceri cu un bancher local.

Anton se despărţise de stăpânul său cu o închinăciune respectuoasă, dar după câţiva paşi se furişă în gangul unei case şi de acolo putu s-audă adresa pe care-o dăduse contele Eberhard birjarului.

Frecându-şi mâinile, Anton se îndepărtă apoi şi după câteva minute ajunse înapoi la vilă. Când dă să intre, se întoarse repede, căci i se păruse că aude zgomot de paşi îndărătul copacilor. Se furişează în spatele unei coloane, aşteptând să vadă ce se va petrece.

Se scurge câtva timp, apoi o făptură apare deodată din întuneric. E un bărbat şi în lumina lunii i se poate vedea îmbrăcămintea zdrenţăroasă. O pălărie veche îi stă înfundată în ceafă şi părul negru îi atârnă pe frunte. Ciudatul individ se apropie pe furiş de vilă şi ochii săi alunecă de-a lungul şirului de ferestre.

Iată-l ajuns dedesubtul unui balcon şi privind în sus. În odaia de acolo e încă lumină, sub perdelele lăsate. E dormitorul contesei. Se orientase oare dinainte individul acesta suspect? Aşa se pare, căci ridică deodată braţul în semn de ameninţare.

Anton îl aude murmurând ceva, dar nu izbuteşte să priceapă nimic. Sus în casă se aude zgomotul unei uşi trântite. Vagabondul tresare, se apleacă şi, peste câteva clipe, dispare în tufiş.

Anton deschide uşa şi intră în casă.

— Vom vedea îndată ce-i cu individul acesta, murmură el. Poate c-o fi vreun cunoscut vechi al frumoasei mele stăpâne. Te pomeneşti. Eu cred că slujba pe care o am aici îmi

pregăteşte o carieră strălucită.

Coboară apoi din nou în parc, înarmat cu un revolver, dar zadarnic iscodeşte în toată părţile. Nici urmă de misteriosul vizitator.

Acesta nu era nimeni altul, decât Max Şerparul.

Capitolul 97 – Spovedania unei mame

În noaptea aceasta nu închide ochii nici Margot, nici mama ei, în vila „La Patrie”.

După ce contele Eberhard părăsise casa, „Vipera” o conduce pe fiica ei spre una din odăile din etajul de sus.

Ciudat, Margot se mai liniştise. Pe chipul ei nu mai e zugrăvită spaima, ci o tristeţe adâncă.

Ajunse în camerele locuite de fosta detectivă, aceasta îşi schimbă repede îmbrăcămintea. Câteva picături de coniac sunt de ajuns ca să-i redea vigoarea. După ce-şi pune în ordine părul, se apropie de Margot, care stă întinsă pe pat, cu ochii visători îndreptaţi în tavan.

— Ar trebui să te duci la culcare, scumpă copilă, spune „Vipera” aşezându-se pe un scaun de lângă pat.

Margot cuprinde mâna mamei sale şi clatină încetişor capul.

— Nu-mi cere asta, mamă, nu voi putea închide ochii. Dac-aş fi bănuit că Eberhard va da peste noi aici, desigur că nu veneam încoace.

— Putem pleca, Margot, căci tu singură îţi dai seama că el nu trebuie să ne mai întâlnească, răspunde „Vipera”, căutând s-o liniştească.

Margot rămâne tăcută câteva clipe, apoi întreabă brusc:

— Cine crezi tu c-a tras gloatele care trebuia să mă nimerească pe mine?

— Nu ştiu, copila mea şi nici nu pun temei pe vorbele contelui, rostite în primele clipe de spaimă.

Din nou o pauză de lungă durată. Trupul tânăr al lui Margot e străbătut de un tremur, îşi îndreaptă privirile de câteva ori

spre mama ei şi buzele-i se mişcă, de parc-ar vrea să pună o întrebare.

Bătrâna observă aceasta şi-i spune:

— Vrei să ştii ceva de la mine, Margot? De ce şovăi?

— Mamă, noaptea e liniştită, şi nimeni nu ne va mai tulbura. Nu aud nimic altceva decât freamătul îndepărtat al copacilor şi o tristeţe adâncă îmi sfâşie sufletul. Revăd noaptea aceea când m-ai trimis în castelul Hohenegge, ca să iau pacheţelul din sertarul biroului. Dacă n-ar fi existat acele scrisori, n-ar fi putut să cadă în mâinile Leoniei de Brissac şi cine ştie ce s-ar fi întâmplat?

„Vipera" îşi lasă capul în piept şi pare să chibzuiască. După câtva timp, simte mâna copilei sale pe braţ.

— Mamă, spune ea pe ton implorator, ridicându-se în capul oaselor, vrei să-mi povesteşti întâmplările vieţii tale, toate nenorocirile şi mizeriile care te-au lovit?

„Vipera" face un gest de refuz şi o expresie de spaimă i se întipăreşte pe figură.

— Margot! exclamă ea apoi, îngenunchind în faţa copilului ei şi îngropându-şi faţa în pieptul acesteia, nu cere de la mama ta să-ţi povestească propriile ei păcate. Dacă am tăcut până astăzi am făcut-o pentru că mi-era ruşine de viaţa mea de odinioară.

— Tot ce-ai făcut, mamă, ai ispăşit de mii de ori, răspunde Margot, punând mâna pe capul „Viperei". Nu-s oare şi eu încărcată de păcate şi n-am suferit ca şi tine? Crezi că n-aş fi în stare să pricep cuvintele unei mame, pe care o iubesc? Dar voi fi mai liniştită când îmi vei spune cum s-a petrecut totul. De multe ori, în nopţi fără somn, îmi frământ capul să dezleg taina care apasă asupra ta, dar e în zadar. Numai buzele tale m-ar putea lămuri şi te pot încredinţa că orice ar fi s-aud, iubirea mea pentru tine nu va slăbi deloc.

„Vipera" ridică încetişor capul şi o luptă aprigă pare că se dă într-însa.

— Dacă o ceri de la mine, Margot…

— Te rog, mamă, n-o cer! o întrerupse tânăra fată. Spune-mi ce înseamnă rândurile acelea, pe care le am citit când mi-

a scăpat din mâna pacheţelul cu scrisori îngălbenite, în castelul Hohenegge? Era scris lămurit: „…Eberhard, frumosul tău fiu, nu este din sângele tău. Astăzi, în ziua căsătoriei sale, să te ajungă răzbunarea unei femei părăsite. Eu sunt mama lui şi propriul tău fiu este…!?

„Vipera” se ridicase de la pământ şi se lasă greoi în fotoliu.

— Ştiu, Margot, spune ea cu glas şovăitor, ai citit şi celelalte cuvinte, după cum le-a citit mai târziu şi Leonie de Brissac. Ţi le mai aminteşti?

Margot clatină uşor capul.

— A fost ceva grozav, ce-am citit atunci, murmură ea… „Propriul tău fiu este… progenitura unei ţigănci, al cărei bărbat a murit în temniţă”.

„Vipera” face din nou o mişcare cu mâinile, parc-ar vrea s-alunge o fantomă chinuitoare, apoi trăsăturile sale devin deodată liniştite.

— Mai mult n-ai citit, copila mea?

— Nu, mamă, răspunde Margot. Am rămas la-nceput ca înlemnită de spaimă şi groază, căci cuvintele acelea mărturiseau lămurit că Eberhard de Hohenegge, nu putea fi moştenitorul tatălui său, că naşterea lui e învăluită într-un mister. Poate că aş fi desfăcut hârtia, ca să aflu mai multe, dar în clipa aceea Leonie de Brissac m-a tras îndărăt şi mi-a furat hârtiile. Restul îl cunoşti, mamă.

— Ei bine, copila mea, continuă „Vipera”, cu un glas din ce în ce mai sigur, îţi voi istorisi acum tragedia vieţii mele, cuvânt cu cuvânt, fără să ascund nimic, ca şi cum aş sta în faţa judecăţii de apoi. Simt eu însămi că nu mai trebuie să tac, căci ştii prea bine că Hartenberg, tatăl tău, m-a urât ani de-a rândul, pe mine, soţia lui, şi m-a oprit să trec pragul casei sale. Vei asculta multe lucruri neplăcute, Margot, dar astăzi, după ce ai trecut şi tu prin şcoala nenorocirii şi suferinţei, o vei putea pricepe pe nenorocita ta mamă.

Ascultă deci:

Ca unic copil la părinţii mei, m-am bucurat de o educaţie bună, şi când ei au murit la intervale scurte, împlinisem tocmai optsprezece ani. O rudă îndepărtată mă luă în casă la

ea, dar mi-am dat seama imediat că-i eram o povară. Şi aşa m-am hotărât să muncesc.

Un funcţionar mai în vârstă, fost prieten cu părinţii mei, mi-a dat o scrisoare de recomandare şi cu aceasta m-am dus la o doamnă foarte nobilă, care avea legături cu lumea selectă.

După câteva zile m-am prezentat bătrânei contese de Hohenegge, care avea nevoie de o fată modestă. Înfăţişarea şi felul meu de a fi, au fost, probabil, pe placul castelanei, căci m-a angajat imediat.

Voiam să-mi câştig existenţa cu propriile mele mâini, să nu mai fiu o povară pentru nimeni în lumea aceasta plină de oameni răi.

Cât eram de fericită că mi-am găsit în sfârşit un rost! Dar această fericire n-avea să dureze mult.

Contesa avea un fiu, care tocmai îşi dăduse demisia din armată, pentru a se ocupa de moşia părintească. Contele Bertram de Hohenegge era un bărbat frumos, obişnuit cu aventurile de dragoste, de care nu fusese lipsit în capitală. În pustietatea de la Hohenegge începu să se plictisească îndată şi nenorocirea a vrut să-şi aţintească privirile asupra mea.

Eu nu-mi pusesem întrebarea dacă sunt frumoasă sau urâtă, şi de-abia contele Bertram m-a făcut atentă asupra acestui lucru, care nu mă preocupase niciodată.

La-nceput îmi arunca numai priviri admirative, care îmi aduceau sângele în obraji. Instinctiv am simţit că mă ameninţa un pericol grav, dar nu eram destul de tare să mă împotrivesc cu toată puterea.

În nenorocirea mea m-am destăinuit bătrânei contese, pentru că nu aveam pe nimeni altcineva de la care să pot obţine un sfat sau măcar o mângâiere.

Bătrâna doamnă găsi îngrijorarea mea neîntemeiată. Îmi spuse că nu aveam de ce să mă tem, căci frumosul ei fiu se va căsători în curând şi atunci va veni în castel o femeie tânără. Viaţa de ofiţer îl obişnuise pe Bertram să arunce ocheade tuturor femeilor frumoase, şi atâta tot.

Cu toate acestea, contesa vorbi cu tânărul ei fiu.

Cu două zile mai târziu, acesta mă întâlni în parcul

castelului... Am căutat să fug, el însă mi se puse-n cale şi mă inundă cu-n adevărat potop de vorbe pătimaşe.

Îmi spuse că mă iubeşte, că gândul lui zboară spre mine zi şi noapte, îmi făgădui comori de fericire, bogăţie şi fast.

Niciodată pân-atunci nu auzisem ceva asemănător şi credeam că mă-ngrop în pământ de ruşine şi zăpăceală. El însă stătea drept înaintea mea, cu ochii-i negri aţintiţi asupră-mi şi când, cu o mişcare rapidă, îmi apucă mâinile şi mă trase la dânsul, mă smulsei cu un ţipăt înăbuşit şi fugii în castel.

Nu ştiu de ce, dar n-am cutezat să povestesc bătrânei contese întâmplarea aceasta. Mă temeam poate că va râde din nou de mine. Toată noaptea am plâns în odăiţa mea, luptând ca o nebună cu inima mea, căci... aproape fără să-mi dau seama simţeam ceva pentru frumosul conte Bertram. Am simţit curând că nu mai am puterea să-i rezist, cu atât mai mult că era primul bărbat care apărea în calea vieţii mele.

M-am bătut cu gândul să părăsesc castelul pentru totdeauna şi într-una din nopţi am început să rătăcesc fără ţintă prin parc şi m-am oprit lângă lacul castelului, în care luna îşi oglindea chipul de aur. Şi atunci m-am întrebat dacă n-ar fi mai bine să mi caut în adâncul apei pacea şi liniştea care urmau să-mi fie răpite aici, pe pământ? Nimeni nu va plânge după mine când mă vor scoate la ţărm după o zi sau două. Contele Bertram va uita repede de tot pe micuţa damă de companie a mamei sale şi nimeni altcineva nu exista în lume care să-mi poarte interes.

M-am ridicat şi am făcut câţiva paşi spre ţărm, când ramurile tufişului se dădură la o parte şi cu un ţipăt puternic contele Bertram se aruncă asupra mea.

Probabil că bănuise ce se petrece în sufletul meu şi de aceea mă pusese sub observaţie. În noaptea aceea stătuse la fereastra deschisă a odăii sale, în care nu ardea nicio lumină şi el mă recunoscuse când trecusem pe dinaintea lui prin parcul castelului.

Cum aş putea să-ţi redau cuvintele calde şi jurămintele de dragoste pe care mi le-a spus în noaptea aceea cu lună? Ah! dar şi tu ai auzit vorbele acelea dulci, otrăvite, şi tu ştii ce se

petrece în inima unei tinere fete, când vede la picioarele sale un bărbat pe care-l iubeşte cu toată pasiunea.

Pe jumătate leşinată, contele mă duce pe braţele-i puternice îndărăt în castel. Deasupra noastră fremăta frunzişul copacilor, în depărtare cântau privighetorile şi mireasma ameţitoare a florilor îmi răpea mintea.

Nu ştiam nimic de răutatea omenească, auzeam numai vorbele dulci ale contelui, credeam tot ce-mi spunea, că nu iubeşte pe nimeni alta pe lume şi nu se va despărţi niciodată de mine, orice s-ar întâmpla.

În noaptea aceea am devenit a lui.

„Vipera” lăsă braţele în jos şi Margot auzi respiraţia grea din pieptul ei. Şi copila spuse încetişor, ca un suflu:

— Sărmană mamă! Pricep tot ce ai îndurat, căci şi eu am iubit cu aceeaşi patimă ca tine.

„Vipera” privi ţintă înaintea ei, apoi continuă cu acelaşi glas slab.

— Nu trecu mult şi bătrâna contesă descoperi legătura fiului său. O scenă grozavă avu loc între ea şi Bertram, iar urmarea fu c-am fost nevoită să părăsesc castelul.

Zadarnic am căutat să-l zăresc pe bărbatul căruia îi datoram nenorocirea mea şi care trebuia să-mi ajute acum în nenorocire. El se închisese în apartamentul său şi refuza să se arate.

Cu paşi nesiguri am coborât treptele şi m-am oprit în parc, privind cu ochii scăldaţi în lacrimi spre locul acela unde fusesem fericită, dar de unde mi se trăgea şi nenorocul în acelaşi timp.

Pe atunci, dorul de răzbunare nu încolţise încă în sufletul meu. Iubeam doar pentru prima oară în viaţa mea şi dacă Bertram de Hohenegge ar fi cerut-o de la mine, aş fi murit cu dragă inimă în orice clipă pentru el.

Poate că în ceasul acela lupta şi el cu sine, căci nu putea, desigur, să se împotrivească voinţei bătrânei sale mame. În inima mea eram încredinţată că el mă va urma curând, aducându-mi mângâiere.

Pornii încetişor înainte, în mână cu o gentuţă doar, urmând

ca restul bagajelor să fie adus a doua zi la hanul satului; aşa orânduise bătrâna contesă.

O ruşine de moarte puse stăpânire pe mine, când trecui prin sat, îndreptându-mă spre hanul unde trebuia să aştept sosirea bagajelor. Toţi întrebau curioşi, de ce am părăsit o slujbă atât de bună, şi am fost nevoită să mă stăpânesc cu toată energia, spre a nu mă trăda. Şi totuşi mi se părea că oamenii zâmbeau, cu înţeles în calea mea... Acestea sunt chinuri, pe care numai o femeie îndrăgostită le poate pricepe.

A doua zi, vizitiul contelui îmi aduse bagajul şi-l puse la intrarea hanului. Omul fusese de obicei foarte prietenos cu mine. Acum însă mă privi cam dispreţuitor. Simţeam că mă năpădesc lacrimile, dar n-aveam încotro şi trebuii să-l întreb:

— „Johan, n-ai nimic să-mi spui din partea doamnei contese sau a domnului conte?”

Fără să-mi răspundă duse mâna la buzunar şi scoase o scrisoare, pe care mi-o înmână. Apoi se-ntoarse pe călcâie şi fără a duce măcar mâna la pălărie, se-ndepărtă.

Hangiul şi soţia sa observaseră scena şi-i văzui şuşotindu-şi ceva la ureche. Acum puteam fi încredinţată că a doua zi tot satul va afla ce se petrecuse cu mine la castel.

În odăiţa rece în care mi-am petrecut noaptea, am căzut pe un scaun şi am plâns amar… Apoi abia am deschis scrisoarea, care era de la contele Bertram, după cum am bănuit din primul moment.

În rândurile acelea el îmi repeta jurămintele de dragoste, încredinţându-mă că nu mă va uita niciodată. Amintea, totuşi, de situaţia lui, insistând asupra faptului că depindea în totul de mama sa, de care nu putea să nu asculte. Mă sfătuia sa-ncerc să uit visul dulce şi de scurtă durată, pe care l-am trăit împreună. La sfârşit, mă ruga să mă adresez lui ori de câte ori voi fi la nevoie. Socotea de datoria lui să se-ngrijească de mine, în orice împrejurări.

Am rămas multă vreme cu scrisoarea în mână, apoi am ars-o în foc şi mi-am şters lacrimile. Nu voiam să primesc niciun ban de la dânsul, contesa îmi plătise restul ce mi se cuvenea, şi cu asta speram s-o pot duce câtva timp, până îmi voi fi

găsit o slujbă nouă.

Aş fi vrut să plec departe, să uit cu desăvârşire de Hohenegge şi de patria mea. Pentru moment, însă, nu-mi rămânea altceva de făcut, decât să plec la Berlin. Ruda la care mai stătusem mă primi şi de data aceasta, dar observă imediat de ce părăsisem castelul Hohenegge. Ochii mei plânşi şi chipul palid, trădară femeii cu experienţă, întreaga poveste a vieţii mele. Ea nu era însă fiinţa care să mă priceapă sau să mă consoleze – dimpotrivă, se gândi cum să mă îndepărteze cât mai repede din casă.

Şi-ntr-adevăr aşa sa întâmplă.

Izgonită ca o nevrednică, începui să rătăcesc pe străzile marelui oraş, şi în fiecare zi deveneam tot mai disperată.

După multe căutări găsii o altă slujbă, de data aceasta în casa unui funcţionar superior. Serviciul era greu, căci stăpâna casei era bolnavă de mulţi ani şi-mi trebuia o răbdare îngerească spre a-i suporta capriciile.

Uneori mă furişam în grădiniţa din faţa casei şi mă aşezam pe o bancă, în prada gândurilor mele. Să plec iarăşi, în căutarea unui alt adăpost? Mă îngrozeam la ideea aceasta şi totuşi, de-abia puteam, să mai îndur viaţa în casa noilor mei stăpâni.

Într-o seară mă pomenii cu un bărbat în faţa mea, pe care-l văzusem de câteva ori în casă, dar căruia nu-i dădusem nicio atenţie. Ceea ce m-a izbit a el, era numai ochii-i cu privirea ascuţită, care păreau să mă străpungă de câte ori trecea pe lângă mine, salutându-mă.

De data aceasta îmi vorbi şi deoarece tonul său era cât se poate de cuviincios, căpătai îndată încredere într-însul.

„Vipera” tăcu o clipă, şi se părea că amintirile trecutului o apasă grozav. Apoi, revenindu-şi ca din vis, urmă:

Numele lui era Hartenberg, era de meserie funcţionar şi, după cum îmi spuse, mă compătimise din primul moment când mă văzu. Din vorbă-n vorbă aflai că era singur pe lume, deoarece şi lui îi muriseră amândoi părinţii. În zilele următoare ne-ntâlnirăm din nou în grădină şi stăteam la discuţie câteva minute.

Hartenberg nu suferea comparaţie cu frumosul conte Bertram de Hohenegge şi nu simţeam iubire pentru dânsul, ci o înclinaţie tăcută, nevinovată.

Era ca şi cum vedeam în el un ocrotitor, de care aveam atâta nevoie în clipele acelea!

Deodată se produse deznodământul. Într-o după amiază avu loc din nou o scenă teribilă în odaia stăpânei mele şi aceasta, pradă unei nervozităţi fără seamăn, mă concedie. Seara comunicai faptul acesta lui Hartenberg şi dânsul rămase câtva timp locului, gânditor. Ochii săi cenuşii se fixară asupra mea, apoi mă întrebă cu glas tremurător, dacă sunt dispusă să mai îndur capriciile unei alte stăpâne.

I-am răspuns că nu-mi va rămâne altceva, deoarece sunt orfană şi fără adăpost. Răspunsul meu părea că-i insuflă curaj şi-mi propuse în mod deschis să mă căsătoresc cu el. Îmi oferea o existenţă modestă, în schimb foarte liniştită şi paşnică. Muncea zi şi noapte să-şi îmbunătăţească situaţia, căci voia cu tot dinadinsul să avanseze, dar deocamdată nu izbutise. Îmi lăsa timp câteva zile să-i dau răspunsul.

Se apropia ziua când trebuia să părăsesc slujba şi în seara din ajun m-am întâlnit cu Hartenberg.

Am chibzuit multă vreme, dacă trebuia să primesc propunerea lui. Inima mea aparţinea încă în mare parte contelui Bertram de Hohenegge, care nu mai dădu niciun semn de viaţă în timpul acesta şi care probabil că mă şi uitase.

Către Hartenberg mă atrăgea numai un simţimânt de tandreţe, care nu ştiam dacă se va transforma într-o zi în dragoste.

Ar fi fost de datoria mea să-i mărturisesc deschis, ce se petrecuse la Hohenegge; nu cutezam însă, căci avusesem prilejul să constat că Hartenberg era foarte gelos. Şi astfel am trecut sub tăcere acest episod de dragoste al inimii mele, ceea ce a fost spre propria mea nenorocire.

Să-ţi descriu cum s-au scurs apoi zilele? Cu un cuvânt: am devenit soţia lui Hartenberg, locuind cu el în căsuţa aceea în care te-ai născut tu şi Alice.

Dar se mai născuse un copil, – copilul dragostei mele nefericite.

„Vipera” făcu din nou o pauză, căci vorbele îi ieşeau tot mai greu de pe buze.

Margot o mângâie încetişor pe braţ şi zise:

— A fost frăţiorul acela, mamă? Primul vostru născut despre care am auzit vorbindu-se cu ani în urmă?

— Primul nostru născut, Margot, da. Copilul care a abătut asupra mea disperarea şi mizeria. Hartenberg mă înconjura cu toată dragostea la care m-aş fi putut aştepta de la el. Firea lui nu era creată pentru izbucniri pătimaşe, tăcut şi liniştit, aproape rece se apropia de mine. Cu toate astea ştiam că mă iubeşte mai mult decât oricare altul, care avea vorbe mieroase pe buze.

Încetul cu-ncetul m-am obişnuit cu dânsul şi nădăjduiam că pacea se va instala în casă la noi.

Dar atunci se abătu asupra noastră prima nenorocire. Tatăl tău se îmbolnăvi şi medicii îşi dădură avizul că trebuie să plece neapărat într-o staţiune balneară. Altminteri, viaţa îi era primejduită.

Boala lui consumă ultimele rezerve băneşti ce le aveam şi mă întrebam cu disperare cum să ies la capăt. Nu cutezam să spun pacientului că de-abia mai aveam bani de trai pentru o săptămână; până atunci mă pricepusem să-i înşel atenţia, prin felurite manipulări.

M-am dus la medic şi i-am expus situaţia. Omul dădu din umeri şi-mi răspunse rece:

— În cazul acesta sunt ferm încredinţat că soţul dumitale e pierdut.

Rămăsei o clipă ca paralizată, apoi îmi veni un rând nebunesc.

— Îmi puteţi jura, domnule doctor, că soţul meu va fi salvat, dacă se va duce într-o staţiune balneară?

Fără să şovăie o clipă, medicul răspunse:

— Nu obişnuiesc să jur în astfel de cazuri, dar sunt convins că asta e singura lui salvare.

Murmurând câteva cuvinte de mulţumire, mă îndepărtai.

A doua zi după amiază îi spusei lui Hartenberg că vreau s-o vizitez pe bătrâna mea rudă, despre care-i vorbisem deja. Rugai pe o vecină să îngrijească de el şi mă dusei la... contele Bertram de Hohenegge.

După vizita mea la medic îi trimisesem un bileţel, înştiinţându-l că-l voi aştepta în micul pavilion din parc, care adăpostise pe vremuri iubirea noastră.

Cum mă zări, îmi zâmbi prietenos şi se apropia de mine. Chipul îi era strălucitor de bucurie, ochii-i luceau ca altădată şi vru să mă cuprindă în braţe. Eu mă dădui însă repede înapoi în interiorul pavilionului, care era slab luminat de o fereastră mică.

Contele Bertram veni după mine şi închizând uşa îmi zâmbi fermecător.

Dar pe mine zâmbetul acela mă săgetă în inimă şi nu ştiu cum avui curajul să-l înfrunt.

— „Am primit scrisoarea ta, Antoinette, zise el, şi după cum vezi, sunt punctual. Îţi mulţumesc că-mi dai prilejul să te mai văd o dată, căci trebuie să-ţi mărturisesc sincer că nu te-am putut uita până azi. Mi s-a spus că te-ai fi căsătorit şi auzind vestea aceasta am simţit un pumnal străpungându-mi inima. În definitiv, era cel mai bun lucru ce l-ai fi putut face. Îţi doresc din tot sufletul să fi găsit un bărbat bun.”

Stăteam pe canapeaua acoperită cu o cuvertură de mătase şi am fost năpădită de fel de fel de sentimente. În cele din urmă ridicai privirea spre el, căci trebuia doar să-i spun ce m-a adus acolo. Îi descrisei mizeria din casa noastră, îi vorbii de boala bărbatului meu şi de singura salvare ce există.

Contele Bertram mă privi în tăcere şi văzui apărând un zâmbet pe buzele sale. Apoi se aşeză liniştit lângă mine pe canapea şi-mi luă mâna într-a lui. Eram prea slabă ca să opun rezistentă, deşi sângele începu să clocotească în mine.

Să mă fi făcut oare apropierea lui atât de slabă? Încăperea aceea să fi trezit în mine amintiri de demult şi să nu mă mai fi simţit în stare să rezist acestui bărbat?

El scoase liniştit din portofel câteva bancnote, de două ori mai mult decât aveam nevoie pentru bolnavul meu, şi mi le

întinse. Ascunsei repede banii în buzunarul rochiei şi mă ridicai. Obrajii îmi ardeau ca în friguri.

— Îţi mulţumesc, domnule conte, izbutii să îngân. Rămâi cu bine! Nu trebuie să ne mai vedem. Ceea ce ai făcut azi pentru soţul meu, e necesar să rămână secret de-a pururea, căci aş fi pierdută dac-ar afla vreodată despre asta.

Am vrut să ies repede afară, în parc, căci mă cuprinse o spaimă de moarte. Era însă prea târziu. Contele Bertram mă înlănţui cu braţele şi mă trase îndărăt pe canapea. Îmi sărută buzele, faţa, ca în vremurile de demult şi căzui fără putere în faţa lui.

— De ce fugi de mine, Antoinette? îmi murmură el în ureche. L-ai luat pe celălalt de bărbat, dar iubirea ta e pentru mine, o văd în văpaia din ochii tăi, în tresăririle pieptului tău, şi nu voi lăsa să-mi scape acest ultim ceas al fericirii.

Zadarnic m-am împotrivit, zadarnic l-am implorat să mă cruţe şi să preţuiască cum se cuvine onoarea mea de femeie... El îmi râse în faţă şi am simţit cum se abat asupra noastră valurile pasiunii şi cum am făptuit cel mai mare păcat al vieţii mele, ca soţie a tatălui tău...

Cum am plecat de acolo, cum am nimerit drumul până în oraş – nu ştiu nici azi bine. Atâta doar îmi amintesc că m-am prăbuşit în genunchi în faţa unei cruci aşezată la răspântie.

Era pustiu în jurul meu, cât vedeai cu ochii. Am împreunat mâinile şi cu glas tremurător am implorat iertarea Domnului.

Banii care l-au salvat pe tatăl tău îi aveam în buzunar, dar am vândut pentru dânşii onoarea mea de femeie.

Roua nopţii îmi căzu pe faţă, amestecându-se cu lacrimile care şiroiau din belşug. Vorbele rugătoare pe care le adresam răstignitului deveneau din ce în ce mai slabe şi vântul le ducea peste câmpii. Nu izbuteam să-mi regăsesc liniştea sufletească şi în ceasul acela ştiam că Cerul îmi va răsplăti înmiit păcatul, şi aşa s-a şi întâmplat.

Soarta mă azvârli în noroiul străzii. Zadarnic am strigat după milostivire, astăzi încă apasă asupra mea mâna răsplatei divine.

Ultimele cuvinte „Vipera” le rostise cu glas răguşit, şi îngenunchind lângă Margot exclamă:

— Blestemă-mă, copila mea, ţi-am destăinuit acum păcatul cel mai greu al vieţii mele. Altceva n-am mai făptuit, ci port pe conştiinţă numai ceea ce mi-a adus ceasul de uitare desăvârşită, în pavilionul din grădina castelului Hohenegge.

Capitolul 98 – Tragedia unei mame

Margot e emoţionată până la lacrimi şi simte la fel ca nenorocita ei mamă, ale cărei suferinţe le pricepe ca nimeni alta.

— Eu nu te pot blestema, mamă, răspunde dânsa şi cuprinde capul „Viperei” între mâinile sale. Ceea ce ai făcut atunci, era pentru salvarea tatălui meu. Greşeşti crezând că Cerul te-a pedepsit pentru asta, căci atât de nemilos nu poate fi Dumnezeu.

— Şi totuşi, aşa este, copila mea, răspunde „Vipera”, ridicându-se încetişor de jos şi aşezându-se din nou în scaun. Altfel cum ar fi fost cu putinţă cele ce s-au petrecut pe urmă?

— A aflat tata despre cele petrecute atunci? întrebă Margot.

— Ascultă şi vei afla, scumpa mea copilă. În noaptea aceea m-am întors târziu în căsuţa noastră. Hartenberg dormea neliniştit şi tresări speriat când auzi uşa deschizându-se. Văd încă şi astăzi privirea cu care m-a întâmpinat când am păşit pragul odăii.

— „Unde ai fost, Antoinette?” mă întrebă el, apucându-mi mâna.

M-am aşezat pe un scaun lângă pat şi i-am răspuns că ruda la care am fost m-a reţinut, în schimb am dobândit de la ea mijloacele necesare pentru ca să poată pleca într-o staţiune balneară, conform recomandării medicului. El continua să-mi ţină mâna într-a lui şi a murmurat:

— „Ai friguri, Antoinette. Ţi s-a întâmplat ceva neplăcut în cursul drumului? Spune-mi, căci ştii cât de mult te iubesc,

chiar dacă nu pot exprima simţământul acesta în cuvinte frumoase, cum se pricep alţii s-o facă.”

Vorbele lui mă dureau, dar acum nu mai puteam da înapoi, trebuia să dau minciuna pe faţă. Vecina care s-a îngrijit de Hartenberg mi-a spus mai târziu că bolnavul tresărea mereu din somn şi privea spre uşă, aşteptând să apar în cadrul ei.

După două zile am plecat împreună şi eu am căutat să-l şterg din amintirea mea pe contele Bertram de Hohenegge. Voiam să nu-l mai văd niciodată în viaţă. Dar a trebuit să fie altfel. După cum a prevăzut medicul, aşa s-a întâmplat: Hartenberg s-a însănătoşit repede în sanatoriu şi după câteva săptămâni era în deplinătatea puterilor. Între noi doi domnea înţelegere perfectă, numai că mi se părea că Hartenberg ascundea ceva. Trebuia să fi fost o bănuială uşoară, care s-a cuibărit tot mai mult în inima sa, întărindu-se cu vremea. Tatăl tău poseda un instinct, care făcea să simtă sau să ghicească chiar, lucruri care altor oameni le rămâneau ascunse.

Ne-am înapoiat la Berlin, în căsuţa noastră, şi după un an am dat viaţă unui copil. Hartenberg era nespus de fericit în urma acestui eveniment. Era un băiat, şi soţul meu îşi făurea planuri mari cu el.

Luni întregi am purtat ascunsă în inimă taina acelei seri din Hohenegge. În nopţile când eram singură, strigam în gura mare şi-mi îngropam faţa în perne. Mă rugam lui Dumnezeu să se milostivească de mine, ca Hartenberg să nu afle niciodată de infidelitatea mea.

Soţul meu căpătase altă slujbă şi boala veche părea să fi dispărut pentru totdeauna. Numai că, aveam impresia că devenise mai tăcut ca altădată.

Tocmai părăsisem patul după naştere, simţindu-mă sănătoasă şi veselă, când într-o seară auzii lovituri în uşa casei. Prinţişorul nostru stătea înfundat în perne şi o lumină roză învăluia odaia.

M-am speriat puţin auzind bătăile neaşteptate în uşă, apoi însă am ieşit afară şi am deschis uşa.

Cu un ţipăt înăbuşit m-am dat înapoi. În faţa mea stătea

contele Bertram de Hohenegge. Lumânarea pe care o aveam în mână cădea pe faţa lui şi văzui că aceasta era palidă şi parcă se mai subţiase.

— „Ce vrei de la mine?” exclamai înspăimântată şi întinsei braţele ca să-l împiedic să intre.

El mă privi surâzător, apoi zise:

— „Întâmplarea a făcut, Antoinette, să te zăresc aici, pe când treceam pe stradă. Ai uitat să tragi perdeaua la fereastră şi ţi-am recunoscut silueta, de afară. Te-ai făcut parcă mai frumoasă, Antoinette,” adăugă el şi înainte să-mi pot da seama de ceva, îmi îndepărtă braţul întins şi o luă înaintea mea în casă.

Am vrut să strig după dânsul, să-i poruncesc să părăsească imediat casa, dar spaima de care eram stăpânită, m-a ţinut în loc. Hartenberg trebuia să se întoarcă peste un ceas şi mă gândeam cu groază ce se va întâmpla, văzându-mă împreună cu Bertram. Dar nici vecinii nu trebuiau să ştie ceva de această vizită.

Am încuiat uşa cu cheia şi am intrat în odaia luminată. Îmi dădu în gând că am putea fi văzuţi de afară şi atunci – cu groaza în suflet – m-am dus să trag perdeaua.

Contele Bertram purta un costum elegant şi ţinea jobenul în mână. Când intrai, el stătea lângă pătuţul copilului şi se întoarse zâmbind spre mine.

— „Te felicit, Antoinette, zise el şi se lăsă pe un scaun. Ei, dar de ce eşti atât de înspăimântată? Vin la dumneata ca un prieten vechi şi aş vrea din toată inima să te ajut... Face impresie cam sărăcăcioasă pe la voi. Ai fost obişnuită odinioară cu luxul şi eleganţa din castelul nostru şi cred că greu te vei putea lipsi de acestea.”

Stăteam în apropierea mesei şi luptam cu lacrimile. Contele vedea cum pumnii mi se încleştau de furie. Părea însă, că nu se sinchiseşte de asta.

— „Te implor, îi strigai, pleacă de aici imediat, căci soţul meu se poate întoarce şi atunci sunt pierdută.”

— „Eşti căsătorită cu secretarul de cancelarie Hartenberg, dacă nu mă înşel?” mă întrebă el, liniştit.

I-am răspuns afirmativ.

— „În cazul acesta mai avem un ceas întreg până la întoarcerea soţului, răspunse contele Bertram. Cunosc pe unul din superiorii săi, de asemenea şi orele de birou îmi sunt cunoscute. Hai să stăm puţintel de vorbă, dar nu despre trecut, ci despre prezent. Ştii, Antoinette, că şi eu m-am căsătorit?”

M-am mirat singură cât de rece m-a lăsat vestea aceasta. Mi-am încleştat buzele şi am rămas locului.

— „Dar nu prea sunt fericit, Antoinette, continuă el, privind spre covor. Soţia mea e frumoasă, ce-i drept, dar foarte mândră şi rece. Acum trei zile am căpătat şi un moştenitor, cu toate acestea mulţumirea sufletească a rămas departe de pragul casei noastre. Se pare că nu te prea interesează toate astea, Antoinette, dar eu simt oarecare mulţumire să vorbesc cu dumneata despre ele. Mama mea a murit – poate c-ai aflat. Ultima ei dorinţă a fost să mă căsătoresc cu bogata contesă, o rudă îndepărtată de a noastră. Asta s-a întâmplat curând după ce ai venit dumneata la Hohenegge, în ziua aceea pe care n-o voia uita niciodată. Şi acum sunt şi eu tată de familie!”

Însoţi aceste cuvinte din urmă cu un râs uşor, care mărturisea îndeajuns cât de puţin fericit era.

Eu aşteptam să se ridice de pe scaun şi să plece. Când văzui că n-are de gând să facă asta, mă îndreptai spre el şi, fără să mă mai pot stăpâni, îi strigai în faţă cât de mult am suferit în ultimul timp şi cât mă apăsa păcatul făptuit, ceea ce m-a făcut să-mi blestem viaţa în repetate rânduri.

Atunci el îşi îndreptă ochii spre mine şi privindu-mă zâmbitor, zise:

— „Dar ce vrei, Antoinette? Soţul dumitale ar fi fost acum la cimitir, dacă noi nu l-am fi ajutat Aşa, însă, s-a însănătoşit pe deplin şi dacă n-ai nimic împotrivă voi face ceva pentru cariera lui.”

Eu mă împotrivii repede, căci mi se părea grozav gândul ca Hartenberg să mai primească ceva de la contele Bertram.

— „Cum vrei! răspunse contele, dând din umeri. Acum voi

pleca. Vrei cel puţin să-mi întinzi mâna în semn de rămas bun? Nu pot pricepe de ce ai început să mă urăşti aşa, deodată. Nu m-am arătat fată de dumneata ca un prieten credincios?”

Stătea aproape de mine şi-i simţeam răsuflarea. Sângele mi se urcă la cap şi mă simţeam cuprinsă de ameţeală. Nu puteam striga după ajutor, deşi simţeam că în clipa următoare el mă va cuprinde în braţe.

— „Pleacă, pleacă, conte Bertram!” îi strigai şi voiam să fug spre pătucul copilului.

Dar el fu mai repede decât mine şi apucându-mă de piept îmi acoperi faţa cu sărutări sălbatice. Aproape leşinată mă prăbuşii pe canapea şi de abia atunci el îmi dădu drumul.

— „Rămâi cu bine, Antoinette, – sau mai curând... la revedere! zise el din uşă. Sunt sigur că nu va trece mult şi te vei sătura de viaţa asta sărăcăcioasă, alături de un bărbat tăcut şi rece. Şi atunci, va fi de-ajuns să trimiţi o scrisorică contelui Bertram de Hohenegge. Pentru moment locuiesc în vila „Apollo” din strada Prinţilor, deoarece soţia mea se plictisea la Hohenegge şi ţinea să vină la Berlin.”

Cuvintele sale se păreau că vin de departe. Ca prin ceaţă l-am văzut deschizând uşa şi ieşind în stradă.

Am rămas câteva clipe locului, ascultând fiecare zgomot. De-abia când auzii închizându-se uşa de afară, m-am ridicat şi, apropiindu-mă de pătuţul copilului, căzui pe un scaun. Îmi acoperii faţa cu mâinile şi izbucnii într-un hohot de plâns.

Ce era de făcut acum? Cum să-l hotărăsc pe Hartenberg, să părăsească Berlinul cât mai repede cu putinţă, pentru a ne muta în vreun orăşel îndepărtat? Ar fi fost aproape imposibil lucrul acesta şi o asemenea rugăminte din partea mea ar fi trezit bănuieli într-însul.

În suferinţa mea fără margini, căutam mângâiere la copil. Mă aplecai peste micuţ, care deschise ochii şi începu să-şi mişte mânuţele. Lacrimile mele căzură pe obrăjorul lui. Nu ştiu cât am rămas aşa, dar deodată am tresărit, auzind un zgomot.

Uşa se deschise şi Hartenberg păşi în odaie. Am vrut să-mi

şterg repede urmele lacrimilor, am vrut să-l întâmpin cu un surâs, dar n-am mai avut timp.

Chipul său era de o paloare cadaverică şi avea o expresie grozavă. Ochii-i păreau că ies din orbite şi pumnii i se strânseră cu furie.

Auzeam respiraţia lui şuierătoare şi în clipa aceea am ştiut că avea cunoştinţă de vizita contelui. O privire spre ceas îmi spuse imediat că Hartenberg venise cu mult prea devreme acasă.

— „Te-ai întors de acum?” murmurai în mod mecanic, numai ca să spun ceva.

Se năpusti deodată asupra mea şi atunci mi-a fost dat să-i cunosc caracterul violent, turbat aproape. Mă apucă de mâini şi mă trânti pe un scaun, în celălalt colţ al odăii.

Nici n-am încercat să mă apăr sau să-l îmbunez. Din gura lui ţâşni un adevărat potop de cuvinte. Plecase azi cu un ceas mai devreme de la birou pentru că nu se simţea bine. Când s-a apropiat de casă, l-a izbit faptul că perdeaua era trasă la fereastră. O bănuială puse stăpânire pe sufletul lui.

Intră în grădină şi apropiindu-se de geam izbuti să privească înăuntru printr-o crăpătură a perdelei. Venise în momentul grav, când contele mă cuprinsese în braţe, sărutându-mă cu pasiune… Se prăbuşi la pământ, căci până atunci fusesem pentru el tot ce avea mai sfânt pe lume. Când îşi reveni, contele Bertram ieşea tocmai din casă şi se urcă în trăsura care-l aştepta în apropiere.

Hartenberg, însă, îşi lipi capul de zidul casei şi se gândea să făptuiască o crimă. Voia să se ia după conte şi să-l doboare. Dar se răzgândi, luând hotărârea să se răfuiască în primul rând cu mine.

Scuteşte-mă, copila mea, să-ţi repet cuvintele pe care mi le-a zvârlit în faţă tatăl tău. Îşi ieşise din minţi aproape, niciodată n-aş fi crezut că omul acesta poate ascunde într-însul atâta patimă oarbă. În cele din urmă căzui în genunchi în faţa lui, şi-l implorai să mă ucidă, căci nu găseam alte cuvinte cu care să-i mişc inima.

El însă clătină capul, zăvorî uşa şi se înţepeni în faţa mea.

— „Vreau să aud din gura ta, mărturisirea păcatului! exclamă el cu un glas, care mă înfiora. Să nu îndrăzneşti să-mi ascunzi cel mai mic amănunt.”

Mi-am adunat ultima rămăşiţă de curaj şi, deoarece ştiam că totul ar fi pierdut, dac-ar afla că-şi datorează însănătoşirea raporturilor mele cu contele Bertram, i-am spus numai că acesta mă iubise odată, când eram în serviciu la mama lui, dar că a trebuit să părăsesc castelul când bătrâna doamnă a aflat de legătura fiului ei. I-am mai spus că până azi nu-l mai văzusem pe conte, când a intrat prin surprindere în casă şi nu m-am putut împotrivi asaltului său.

Hartenberg se prăbuşise în faţa mea şi numai din când în când ridica ochii, săgetându-mă cu privirea.

— „Contele Bertram de Hohenegge! murmură el. Unde locuieşte actualmente domnul acesta?”

Căutam să ocolesc răspunsul, dar totul fu în zadar şi în mod aproape inconştient i-am trădat adresa, pe care mi-o indicase însuşi contele.

— „Ce vrei să faci?” strigat la el, văzându-l că se ridică de pe scaun, cu o hotărâre diabolică în ochi.

— „Vei afla mâine din ziare, răspunse el rece.”

Mă târâi în genunchi spre el şi-l implorai s-o cruţe cel puţin pe tânăra contesă, care născuse de curând.

La aceste cuvinte chipul lui Hartenberg căpătă o expresie ciudată. Părea să fi luat o hotărâre nouă, ceva groaznic.

Mă apucă de piept şi mă târî într-o odăiţă dosnică, încuindu-mă acolo. Fereastra era zăbrelită, aşa că nu exista nicio posibilitate de scăpare. Mai mult moartă decât vie, căzui pe o canapea. După câtva timp auzii o uşă deschizându-se şi atunci am ştiut că Hartenberg părăsise casa. Am adormit şi de-abia spre dimineaţă am fost trezită de un nou zgomot. Pricepui că soţul meu se întorsese.

Într-adevăr, peste câteva minute Hartenberg deschise uşa închisorii mele.

— „Hai după mine!” îmi porunci el.

Îl urmai şi amândoi intrarăm în odaia mare. Într-un colţ ardea încă lămpiţa de noapte.

Nu ştiam ce are de gând cu mine, dar deodată ochii lui se holbară în chip nefiresc.

Privii spre pătucul copilului meu şi-l văzui gol…

Am citit în privirea lui Hartenberg, că el trebuie să fi făptuit ceva groaznic în cursul nopţii. Stătea lângă uşă şi urmărea toate mişcările mele.

Mă năpustii la pătuţ, căzui în genunchi şi începui să-mi smulg părul, în prada unei iritaţii vecină cu nebunia.

— „Copilul meu, scumpul meu copilaş, unde eşti?” strigai din tot pieptul.

— „Nu vei mai revedea copilul, niciodată – zise el – l-am dus de aici în cursul nopţii.”

— „Unde l-ai dus?”

— „O vei afla într-o bună, zi, răspunse el, rece. Din partea mea poţi şi să crezi că e mort.”

Atunci mă ridicai din genunchi şi mă uitai la el, înlemnită de groază.

— „De ce ai făcut asta?” strigai la dânsul şi cred că niciodată o mamă n-a simţit o durere mai mare ca mine.

— „Pentru ce? Pentru că socot copilul acesta drept un bastard. E al contelui Bertram de Hohenegge, nu al meu.”

— „Nu-i adevărat, nu-i adevărat! răcnii eu. E copilul tău, al tău e! Dă-mi-l înapoi, căci înnebunesc de durere.”

— „Ce sunt durerile tale, faţă de ale mele, Antoinette?” răspunse el.

Voiam să mă năpustesc spre uşă, să alerg în căutarea copilului, dar după primii paşii mă prăbuşii. Căzui la pat şi tot timpul cât am zăcut, Hartenberg nu m-a părăsit o clipă.

Pot spune că numai îngrijirile lui m-au ţinut în viaţă. Nu cutezam să mai întreb de copilul pe care mi-l luase, dar din unele cuvinte ale lui mi-am dat seama că l-a dat undeva, în îngrijire sigură. Voia, deci, să mă pedepsească numai pentru necredinţa mea, pe care, de altfel, nici n-o cunoştea în întregime. În inima mea se cuibări nădejdea că-l voi putea îndupleca într-o zi să-mi readucă pe micuţ, astfel că am lăsat lucrurile în voia lor deocamdată.

Viaţa îşi reluă cursul normal, şi Dumnezeu ne-a dăruit încă

doi copii: tu, Margot şi Alice, sora ta.

Dar Hartenberg se schimba tot mai mult, zâmbetul îi pierise de pe buze şi oricât căutam să-l îmbunez, nu izbuteam.

Trăiam unul lângă altul, tolerându-ne reciproc şi aşteptam mereu să-l văd într-o zi înapoindu-se acasă, cu copilul pe braţe. Trebuia să fie acum de patru anişori, şi în visurile mele îl vedeam cu părul bucălat, cu guriţa zâmbitoare, umblând ca o sfârlează prin odaie.

L-am botezat cu numele de Erich şi zi şi noapte mă gândeam la dânsul. Dar dorul meu fierbinte nu avea să se împlinească atât de curând.

Patru ani au trecut de la naşterea frăţiorului tău, Margot, a acelui frăţior pe care nu l-ai văzut niciodată. Hartenberg muncea de zor şi iscusinţa lui atrase atenţia prefectului de poliţie, care-l luă pe lângă dânsul. Situaţia materială se îmbunătăţi şi am fi putut trăi în linişte şi fără griji, dacă nu s-ar fi produs din nou un eveniment cu urmări fatale.

Nu mai auzisem nimic despre contele Bertram. Probabil că locuia la Hohenegge, pe domeniul strămoşesc, sau plecase spre Sud cu mândra sa soţie, cum făcea lumea nobilă pe atunci.

Într-o seară uşa casei se deschise şi Hartenberg apăru în faţa mea. Avea aceeaşi înfăţişare ca în ziua când se petrecuse drama cu copilul. Trăsăturile chipului i se mai înăspriseră între timp şi în jurul buzelor sale se săpase o cută care mă înfiora.

Tu, Margot şi Alice, vă jucaţi într-un colţ al odăii, când tatăl tău mi se adresă aspru:

— „Culcă-i pe copii, repede, am de vorbit ceva cu tine!”

O bănuială cumplită mă cuprinse, dar nu-mi rămânea altceva de făcut, decât să-i îndeplinesc porunca.

În cuvinte scurte îmi spuse că-l întâlnise la birou în cursul zilei pe contele Bertram şi între dânşii s-a petrecut o scenă violentă. Hohenegge s-ar fi apropiat de el şi-i oferi protecţia sa, deoarece aflase tocmai că ar fi vacantă o slujbă bună. Dar toată ura acumulată în sufletul lui Hartenberg în decursul anilor, izbucni în clipa aceea.

Aruncă în faţa contelui tot ce avea pe inimă, tot ce aflase de la mine şi pe alte căi. Bertram de Hohenegge devenise palid ca un cadavru. Până atunci el nu bănuise ce se petrecuse în casa noastră, cu patru ani în urmă. Poate că într-adevăr voia să-i facă un serviciu lui Hartenberg, gândindu-se la mine. Dar auzind cuvintele de furie ale soţului meu, sângele începu să-i clocotească în vine şi o scenă grozavă se desfăşură între cei doi bărbaţi. În cele din urmă, contele îi strigă ca un ieşit din minţi:

— „Da, idiotule, soţia ta mi-a fost amantă încă de pe vremea când se afla la Hohenegge şi ai venit tocmai la timp să te căsătoreşti cu ea. Dar n-ai fi astăzi unde eşti, dacă nu ţi-aş fi salvat viaţa odată."

Îngrozit de cele ce auzea, Hartenberg îl sili pe conte să vorbească şi atunci află şi restul... De-abia se mai putea ţine pe picioare de iritaţie şi avu doar puterea să strige:

— „Minţi, domnule conte! Nu pot crede ca soţia mea să se fi dus de bunăvoie la Hohenegge, ca să-şi vândă onoarea de femeie, spre a salva viaţa mea."

Dar hohotul de râs al contelui îl făcu să-şi piardă cumpătul cu desăvârşire şi atunci alergă acasă. Ceea ce am aflat în noaptea aceea de la dânsul, a fost mai rău decât toate: era vorba de soarta copilaşului nostru.

Stăpânit de bănuială scosese afară din casă pruncul, cu hotărârea de a face în aşa fel, încât că nu-l mai văd niciodată. Nu voia să-l ucidă, căci nu avea inimă pentru aşa ceva.

Afară din oraş, pe un loc viran, o şatră de ţigani îşi făcuse sălaşul. Acolo duse el copilul şi-l schimbă cu un nou-născut al unei familii de ţigani. Dădu bulibaşei toate economiile ce le avea şi acesta consimţi să facă târgul monstruos. Puiul de ţigan fu îmbrăcat curăţel şi Hartenberg îl duse în strada Prinţilor, unde se afla vila „Apolo".

Ca un hoţ se furişă înăuntru, izbuti să deschidă uşa de la intrare şi aşa nimeri în camera unde se afla pătuţul micului conte de Hohenegge.

Cu puiul de ţigan pe braţe, Hartenberg se apropie de pătuţ şi spre satisfacţia lui văzu că şi copilul contelui avea părut

negru şi că cei doi prunci s-ar fi putut uşor schimba unul cu altul. Cine să bănuiască a doua zi că vreun străin a pătruns în vilă în cursul nopţii?!

Substituirea s-a făcut uşor şi Hartenberg se furişă înapoi în stradă, cu aceeaşi dibăcie cu care intrase.

Copilul contelui îl dăduse în îngrijirea unor oameni sărmani dintr-o mahala a oraşului, cărora le trimitea în fiecare lună banii pentru întreţinere. Într-o zi, însă, suma îi fu înapoiată, căci cei doi soţi dispăruseră împreună cu copilul şi din cine ştie ce motiv nu spuseseră nimănui încotro porniseră. Cercetările lui Hartenberg rămaseră fără rezultat şi până-n ziua de azi nu se ştie nimic despre ei.

Toate astea mi le spuse Hartenberg, cu o cruzime pe care n-aş fi bănuit-o la el. Se bucura că înşelăciunea n-a fost descoperită de contele Bertram, poate pentru că a doua zi contesa se îmbolnăvi grav, şi după câteva zile muri. În urma acestui fapt, contele nu se mai sinchisi prea mult de copil, pe care-l duse la Hohenegge.

Rămăsei ca lovită de trăsnet când am aflat toate aceste grozăvii din gura lui Hartenberg. Credeam că voi înnebuni dacă voi mai rămâne în casa aceea. Trebuia să aflu ce se făcuse copilul meu şi dacă Hartenberg nu voia să-mi dea o mână de ajutor pentru aceasta, atunci voi merge la contele Bertram. Cât de grozav l-ar fi lovit pe el vestea că moştenitorul său este un pui de ţigan şi că propriul său fiu rătăceşte pe undeva prin lumea largă, îndurând mizeria, în vreme ce tatăl său e posesorul unei averi de milioane.

M-am îmbrăcat repede şi am vrut să părăsesc casa, dar Hartenberg răcni la mine:

— „Încotro te duci?”

— „Vreau să-mi caut copilul, i-am răspuns, şi dacă nu vrei să mă ajuţi tu, atunci o s-o facă Bertram de Hohenegge.”

Tatăl tău ridică braţul şi-mi strigă:

— „Dacă vei păşi pragul casei acelui om, nu mai ai ce căuta aici, Antoinette! După cum ai călcat în picioare, onoarea acestei case, tot astfel te blestem şi te alung pentru totdeauna. Să nu îndrăzneşti să te mai apropii de mine sau de

copiii noştri nevinovaţi! Dacă eşti în stare, trădează-mă justiţiei pentru crima ce am făcut-o şi atunci Margot şi Alice vor rămâne şi fără tată!”

Cuvintele sale n-au fost în măsură să mă reţină. Am pornit prin noapte, ameţită, şi gândurile mi se îndreptară spre contele Bertram, singurul care mă putea ajuta. Acum, când îşi pierduse soţia, desigur că va fi cu totul de partea mea şi va trebui să pună totul în mişcare, pentru ca să-mi regăsesc copilul.

Dacă voi izbuti, nu mă speria nici gândul să mă arunc în lupta vieţii cu dânsul, pentru a-l creşte şi a-l face om.

Mă gândeam desigur şi la voi, la tine şi la Alice, pe care vă iubeam cum numai o mamă nefericită poate iubi, dar auzeam necontenit plânsul frăţiorului vostru şi asta îmi răpea liniştea. Nu prea era uşoară sarcina pe care mi-o luasem, de a căuta copilul care fusese dus, poate, prin ţări străine, dar contele era destul de bogat şi nu-mi va refuza mijloacele.

În drum spre Hohenegge îmi rânduii puţin gândurile. Fiul contelui era deci un ţigan. Răzbunarea contelui ar fi fost grozavă, dac-ar fi aflat de mişelia lui Hartenberg.

De aceea, mă hotărâi să nu-i fac destăinuirea aceasta de la început, mai întâi să-mi regăsesc copilul şi apoi îi voi spune totul.

La o oră târzie din noapte ajunsei în apropiere de Hohenegge şi trăsei la hanul unde mai locuisem odată.

A doua zi dimineaţă am aflat că Bertram se afla la Hohenegge, dar se gândea să plece curând de acolo, împreună cu copilul.

Îmi făcui repede toaleta şi plecai spre castel. În vestibulul acestuia mă întâmpină intendentul.

Omul acesta nu mă prea avea la inimă, încă de pe vremea când mă aflam la castel şi când îi spusei că doresc să-l văd pe stăpânul său, într-o chestiune de mare importanţă, el se uită chiorâş la mine şi-mi spuse răstit:

— „Aşteaptă până vin cu răspunsul domnului conte!”

Trecu cam mult până se deschise uşa din nou. Credeam că Bertram va veni singur, şi-mi pregătisem cuvintele cu care să-

i mişc inima, dar când colo, tot intendentul veni.

— „Domnul conte regretă mult că nu vă poate primi, spuse el cu răceală. Dorinţa, mai bine zis porunca stăpânului meu este să părăsiţi imediat castelul şi parcul.”

Privii înlemnită pe omul acela şi exclamai:

— „Nu-i cu putinţă! Nu i-ai spus că trebuie să-i vorbesc neapărat şi că-l aştept aici?”

— „Ba i-am spus, răcni aproape intendentul. Vă rog să plecaţi şi să nu mă mai reţineţi!”

Deschise uşa şi mă pofti să ies.

Mă simţii cuprinsă de o disperare fără margini. Nu puteam pleca de acolo fără să obţin vreun ajutor. Contele Bertram nu ştia ce vreau de la el. Poate că insulta pe care i-o adresase Hartenberg îl făcuse să mă dispreţuiască, dar dacă ar fi fost necesar i-aş fi căzut în genunchi şi mi-aş fi cerut scuze, dacă ar fi consimţit să mă ajute la regăsirea copilului.

— „Nu plec de aici! strigai ca o nebună. Ştiu bine că mă urăşti şi de aceea îmi vorbeşti în felul acesta. Trebuie să vorbesc contelui Bertram, el nu bănuieşte taina pe care o ascund în inima mea.”

— „Domnul conte nu vrea să mai stea de vorbă cu dumneata, răspunse intendentul schimbând tonul şi ochii săi luciră ameninţător. Te sfătuiesc cu binele să pleci, căci s-ar putea să asmut câinii asupra dumitale.”

Un strigăt răguşit scăpă de pe buzele mele; trecui prin faţa omului şi mă pregăteam să-mi croiesc drum spre apartamentul contelui. Dar de-abia urcai primele trepte şi, ridicând privirea, zării silueta lui Bertram de Hohenegge, care cobora seara. Se opri locului şi mă privi ţintă.

— „Domnule conte, te implor, acordă-mi o convorbire! îi cerui cu voce înecată, căutând să mă smulg din strânsoarea intendentului, care mă ajunse din urmă. Nu ştii ce taină vreau să-ţi dezvălui. Propria dumitale fericire şi onoare atârnă de asta. Soţul meu m-a blestemat, alungându-mă de acasă şi nu mai am pe nimeni în lumea aceasta, care să-mi întindă mâna şi să mă ridice.”

Contele Bertram mai coborî o treaptă, apoi încrucişă

braţele pe piept şi rămase iar locului.

— „Spune-mi repede şi pe scurt, ce mai vrei de la mine, Antoinette Hartenberg! îmi vorbi el de acolo de unde era. Cred că te-am răsplătit suficient pentru serviciile pe care mi le-ai făcut.”

Vorbele acestea fură pentru mine ca nişte lovituri de bici. Ridicai ochii implorator spre el şi pieptul îmi tresălta cu putere.

— „Nu pot vorbi aici, domnule conte, îi spusei, cu glas tremurător. În prezenţa intendentului dumitale îmi este eu neputinţă să vorbesc. Fii îndurător şi acordă-mi o convorbire între patru ochi!”

Contele clătină capul cu hotărâre. Omul care cu câtva timp înainte se oferise să mă ajute în orice împrejurare, căruia i-am jertfit nevinovăţia şi onoarea mea, părea că nu mai simte nimic pentru amanta de odinioară.

— „Antoinette Hartenberg, zise el rece, zadarnic te mai osteneşti. Cuvintele inconştiente ale bărbatului dumitale mă determină să-ţi vorbesc în felul acesta. Nu mai încurca drumul pe aici şi părăseşte castelul! Dacă te împotriveşti, nu va fi vina mea, dacă te voi izgoni cu forţa.”

Se-ntoarse şi urcă scările înapoi spre apartamentul său.

În clipa aceea, se rupse ceva în inima mea. Un fior de gheaţă îmi trecu prin trup şi mă sprijinii de marmura scării. Flăcări roşii îmi jucau pe dinaintea ochilor, flăcări care formau un cuvânt: „Răzbunare”.

În ceasul acela am devenit altă femeie. Întrevedeam clipa când îmi va fi dată posibilitatea să zdrobesc pe castelanul din Hohenegge cu destăinuirea tainei pe care o purtam în inima mea.

Eram atât de pierdută în gândurile mele, încât nici nu simţii mâna nemiloasă a intendentului, care mă târî spre ieşire. Coborâi cele câteva trepte spre parc, ca o lunatecă, şi acolo zării o tânără femeie, care tocmai ieşea de după nişte arbori. Era o guvernantă care ducea de mână un băieţaş ca de vreo patru ani. Micuţul era îmbrăcat ca o păpuşă şi doi ochi luminoşi străluceau pe chipul său. Atunci izbucnii în râs, un

râs de nebună şi copilul se lipi de bona sa. Acest copil va trebui să simtă într-o zi răzbunarea unei femei nenorocite, călcată în picioare de un om nemilos.

Nu-mi mai rămânea nicio speranţă să-mi ating ţinta cu ajutor străin. Eram prea mândră ca să mă mai întorc în casa lui Hartenberg, care mă alungase, blestemându-mă. Numai gândul la voi două, copilele mele, îmi storcea lacrimi din ochi.

M-am înapoiat la Berlin, zdrobită de suferinţă şi am găsit adăpost la o fostă prietenă, o fată săracă. Voiam să aştept acolo hotărârea lui Hartenberg şi, în scopul acesta, i-am trimis o scrisoare.

I-am descris într-însa dorul meu fierbinte după copilul pierdut şi că nu puteam trăi în casa lui, fără să am lângă mine băieţaşul scump. Îi povestii despre vizita la Hohenegge şi despre purtarea contelui Bertram.

Răspunsul nu întârzie, dar el nu veni de la Hartenberg, ci de la un avocat; acesta îmi aduse la cunoştinţă că soţul meu intenţionează să intenteze divorţ şi-mi ceru părerea în aceasta privinţă.

Rănită în amorul meu propriu, i-am răspuns că n-am nimic împotriva despărţirii, şi după puţin timp divorţul fu pronunţat. Copiii rămâneau în seama tatălui, deoarece eu eram vinovată. În sala paşilor pierduţi a Palatului de Justiţie el îmi ieşi înainte şi-mi spuse cu glas rece:

— „Trebuie să rămânem morţi unul pentru altul. Nu voi admite niciodată să te apropii de Margot ţi Alice. Voi veghea asupra cinstei casei mele şi te voi alunga fără pic de milă în clipa când vei cuteza să calci pragul ei.”

Apoi se-ndepărtă calm. Iar în faţa mea stătea viaţa, cu toate luptele ei.

Gândul la răzbunarea împotriva contelui Bertram un mă părăsea nicio clipă. Şi într-o bună zi mi se oferi prilejul.

Scrisesem mai multe scrisori, în care destăinuiam toate secretele trecutului meu, iubirea noastră vinovată, precum şi... originea contelui Eberhard. Voiam să trimit contelui aceste scrisori, una câte una, apoi, însă, am hotărât altfel.

În biroul contelui se afla o casetă care se deschidea numai

atunci când apăsai pe un resort secret. Cu ultimii bani pe care îi aveam am mituit o servitoare a castelului, care a murit puţin după asta, şi i-am dat instrucţiunile necesare asupra casetei, la fel ca şi ţie, Margot. Ea puse pacheţelul cu scrisori la locul cuvenit, după ce avusesem grija să scriu deasupra ca ele să nu fie deschise decât în ziua căsătoriei tânărului conte Eberhard.

Probabil că Bertram nu avusese prilejul să deschidă caseta înainte. A doua zi după căsătoria fiului său, pe care-l ţinea drept un conte de Hohenegge, aveam de gând să-i scriu câteva rânduri, atrăgându-i atenţia asupra casetei.

Gândul la ceasul răzbunării îmi dădu curaj să înfrunt viaţa, până în noaptea aceea, copila mea, când te-am găsit pe tine, şi când m-ai smuls din mâinile Măştii-Roşii, aducându-mă în siguranţă.

Contele Bertram fusese omorât. Tu-l iubeai pe Eberhard şi atunci am fost cuprinsă de o teamă grozavă, ca nu cumva scrisorile acelea să cadă în mâinile tânărului conte.

Renunţasem la răzbunare, şi aşa s-a întâmplat că te-am trimis pe tine – singura în care aveam încredere şi care cunoştea interiorul castelului – ca să aduci scrisorile. Din nenorocire, însă, au căzut în mâinile Leoniei de Brissac, care a dobândit astfel o armă împotriva noastră.

E drept, îndoiala începuse să pună stăpânire pe mine tot mai mult, dacă lucrurile s-au petrecut într-adevăr astfel cum mi le-a zugrăvit Hartenberg în furia lui, şi, dacă nu cumva Eberhard este, chiar adevăratul moştenitor... Trebuie să lăsăm pe seama viitorului lămurirea acestei chestiuni. Dar, atâta vreme cât scrisorile acelea se găsesc în mâinile Leoniei de Brissac, trebuie să fim cu ochii-n patru căci conţinutul lor l-ar putea distruge pe Eberhard.

„Vipera” se opri câteva clipe, apoi continuă:

— La Berlin am încercat în zadar să-mi găsesc un rost. Viaţa devenea din ce în ce mai grea pentru mine, şi cu groază mă-ntrebam ce voi face. De multe ori în timpul acesta mă furişam prin apropierea căsuţei liniştite, ca să arunc o privire pe fereastră, în odaia în care locuiaţi voi. Adesea, mă aşezam

în iarba umedă din grădină şi-mi lipeam fruntea fierbinte de zidul casei.

Într-o astfel de noapte m-a surprins Hartenberg şi atunci am văzut cu câtă lipsă de milă îşi ţinea cuvântul omul acesta. Mă apucă de umeri, aruncându-mă în stradă şi încuie poarta în urma mea.

Ba mai avu curajul să strige după mine că-şi va aduce un câine mare, care să păzească ziua şi noaptea casa...

Nu ştiu dac-ar fi făcut asta într-adevăr, dacă ar fi avut inima să alunge o mamă cu ajutorul câinelui. Eu însă am plecat din Berlin, să-mi găsesc norocul în altă parte.

Nu vreau să-ţi descriu prin câte am trecut în cursul anilor următori. Un singur lucru a rămas în inima mea, săpat cu litere de foc: Trebuia să-mi regăsesc copilul, ale cărui urme le pierdusem cu desăvârşire. Tot ce încercasem până atunci rămăsese fără rezultat. Micul meu Erich trebuia să fi devenit băiat mare, dar unde se afla oare?

De câte ori nu mi-am pus întrebarea aceasta!

Aşa au trecut anii şi eu am îmbătrânit. În zilele de mizerie cumplită pe care am avut să le îndur la Paris, am primit să intru în slujba poliţiei secrete şi în scurt timp am devenit temuta detectivă, cunoscută sub numele de „Vipera”, de care tremurau toţi criminalii marelui oraş. Dar în inima mea mocnea dorul după casa pe care o pierdusem demult şi aşa s-a făcut că Hartenberg a dat peste mine în noaptea aceea în grădină, unde venisem mânată de iubirea fierbinte pentru copiii mei.

Îţi aduci aminte de ceasul acela. Margot, când stăteai îngenuncheată la picioarele tatălui tău, implorând îndurare, pentru că el te credea ucigaşa contelui Bertram. Niciodată n-a trădat el cuiva că omul acela a jucat un rol atât de nenorocit în viaţa sa. Şi taina aceasta întunecată o păstrează şi azi faţă de lume.

Şi acuma, Margot, mi-am terminat spovedania. Ştii ce-a păcătuit şi ce-a suferit mama ta. Mai caut şi acum pe fiul pierdut, căci o voce tainică îmi spune că el trăieşte. De multe ori, când mă aflu pe urmele celor mai temuţi criminali, inima

începe să-mi bată cu putere, ca şi cum aş simţi apropierea copilului meu… În munca aspră de poliţistă am căutat să uit durerile sufletului meu şi nicio sarcină nu mi s-a părut prea grea. De aceea l-am rugat pe şeful meu din Paris să-mi dea sarcina de a urmări pe Masca-Roşie. Ştiam de câte primejdii mă voi lovi în drum, dar sufletul meu era plin de ură împotriva unui om care dispreţuia tot ce este dreptate şi lege. Adesea, când mă aflam pe urmele acestui demon, când mă furişam în mijlocul tovarăşilor săi, mă cuprindea o spaimă grozavă, şi inima începea să-mi bată cu putere. Copilul meu nu se află oare printre oamenii aceştia? mă întrebasem.

Astăzi, însă, nu mai cred în posibilitatea aceasta şi văd pe micuţul meu Erich… cu părul negru şi ochi plini de viaţă, în lumina dragostei de mamă. Poate că Cerul se va milostivi odată şi odată şi-l voi regăsi, după cum te-am regăsit pe tine, Margot şi după cum nădăjduiesc s-o salvez şi pe Alice din mâinile lui Hector Rammont.

„Vipera” sfârşise de vorbit şi glasul ei devenise slab, ca un suflu. După câteva clipe îşi ridică umilă capul spre Margot şi murmură:

— Copila mea, vei dispreţui tu pe mama ta, acum când ai aflat totul din gura ei?

Fata îşi desface braţele şi cuprinde într-însele capul bătrânei.

— Sărmana şi nefericita mea mamă! rosteşte ea cu duioşie nespusă. Să nu mai vorbim niciodată despre dezastrul vieţii tale! O întâmplare nenorocită ţi-a otrăvit viaţa şi mie îmi rămâne speranţa că-ţi voi putea readuce fericirea pierdută, ţie şi probabil Alicei, precum şi… tatălui nostru.

„Vipera” mângâie părul blond al fiicei sale şi simte lacrimile năpădind-o.

Cele două femei se ţinură mult timp îmbrăţişate şi afară în parc razele aurorei colorau în roz frunzişul copacilor.

Capitolul 99 – Maşinaţiuni criminale.

Multă vreme Leonie rămase întinsă pe pat şi buzele ei murmurau cuvinte înăbuşite. Plină de mânie strângea pumnii, apoi sări jos ca o nebună, alergând spre uşă să tragă cu urechea.

Nădăjduia că Eberhard va fi cuprins de regrete şi, în cele din urmă, se va înapoia acasă. Dar văzându-şi speranţele înşelate, îşi cuprindea capul în mâini şi-şi repeta cu groază cuvintele pe care i le aruncase el în faţă.

Deodată, însă, rămase cu auzul încordat şi chipul ei căpătă o expresie de spaimă. Ce zgomot se auzea jos în casă? Ceva asemănător cu uşi trântite şi apoi vocea servitorului Anton.

Să fi părăsit oare contele într-adevăr vila în noaptea aceasta?

Câteva clipe domni tăcere şi în timpul acesta Leonie scoase de sub o cuvertură un revolver mic, care trebuie să fi fost ascuns acolo în grabă. Privi arma cu atenţie, apoi o aruncă pe masă.

— De ce n-am putut nimeri mai bine? scrâşni ea printre dinţi. Cât aş fi vrut s-o văd prăbuşită în faţa mea pe fiinţa aceea păcătoasă, pe care o urăsc din tot sufletul!

Un nou zgomot ce venea de jos, pătrunzând pe fereastra deschisă, o făcu să ia revolverul de pe masă şi să-l ascundă într-o glastră. Apoi se aruncă din nou pe pat şi rămase astfel pierdută în gânduri.

Nu putuse face altfel în noaptea aceasta, trebuia să arunce în faţa contelui cuvintele de ameninţare. El nu ştia despre ce e vorba, dar cu atât mai grozav resimţea lovitura.

Leonie izbucni într-un râs ironic.

— Ştiu că între noi doi nu mai poate interveni împăcare, îşi spuse ea, dar eu mi-am atins scopul, sunt contesă de Hohenegge şi părtaşă la milioanele sale. Odinioară, pe când Hector Rammont făcea parte încă dintre prietenii mei, nu aveam decât ţinta aceasta. Cred chiar că bunul Hector aşteaptă să se aleagă cu o parte din câştigul ce-mi revine în calitate de contesă de Hohenegge. De fapt, el a pus prima

cărămidă la clădirea aceasta, căci dacă bătrânul conte Bertram n-ar fi fost ucis în noaptea aceea, Margot ar fi azi în locul meu, alături de Eberhard.

Se gândi apoi din nou la scrisorile compromiţătoare, pe care le smulsese din mâna lui Margot şi le ascunsese în parcul castelului, unde le găsise Max Şerparul.

Că Max acesta trăia încă, ea era aproape sigură, deşi pădurarul nu dăduse de dânsul. Dar era exclus ca s-o urmărească până aici, în ţară străină.

Dar chiar dacă el scăpase cu viaţă, scrisorile nu se putea să fi scăpat de furia focului. Fireşte, Eberhard nu trebuia să afle niciodată despre aceasta, nici mai târziu, când va trebui să-i spună că nu are niciun drept să se numească Eberhard de Hohenegge.

Din nou se aude zgomot în catul de jos.

Leonie se dă jos din pat şi se-ndreaptă spre fereastră. I se pare că aude glasul lui Eberhard, căruia-i răspunde Anton. Dar iată că se deschide uşa de la intrare şi apare silueta soţului ei. Servitorul îl urmează cu un geamantan de piele în mână şi cei doi dispar în umbra copacilor.

— Aşadar, pleacă într-adevăr! scrâşneşte Leonie şi cu ochii holbaţi priveşte înaintea ei.

Apoi închide fereastra, deschizând însă uşa ce dă pe balcon. Iese şi se trânteşte pe fotoliul de paie, ascultând cu încordare zgomotele ce pătrund de jos, din grădină.

Deodată, tresare. I se pare că aude paşi, paşi străini.

Un gând ciudat o face să se-nfioare. Poate e vreun hoţ, care vine s-o atace? Lucrul n-ar fi exclus, căci vila e izolată, departe de centrul oraşului.

Dar iată că se deschide portiţa de fier şi Anton se înapoiază. Îi recunoaşte bine paşii. Rămâne şi el locului în grădină şi ciuleşte auzul. Dar nu rămâne mult acolo şi peste câteva clipe bate la uşa stăpânei sale.

— Unde s-a dus contele, Anton? îl întreabă dânsa, după ce a intrat în cameră.

Fără să stea o clipă la şovăială, servitorul îi dă raportul, spunându-i şi numele hotelului pe care contele îl indicase

birjarului.

Leonie se joacă nervos cu broderia de la mânecă şi aruncă apoi o privire iscoditoare asupra tânărului, care stă aproape de uşă şi o fixează cu ochi în care se aprind flăcări.

Ea nu ştie încă cum trebuie să se poarte cu omul acesta, căci din când în când surprinde la el câte o privire care-i dă de gândit.

— Altceva nu mai ai să-mi spui, Anton? întreabă ea deodată. Nu te-a surprins nimic când treceai prin grădină?

Servitorul stă să chibzuiască o clipă, apoi răspunde cu glas slab:

— Doamnă contesă, am zărit jos în grădină o persoană care mi s-a părut oarecum suspectă.

— Trebuie să fi fost vreun derbedeu de rând, Anton. Ia o armă şi du-te de vezi, poate dai de el.

— Foarte bine, doamnă contesă, răspunde Anton.

— Aşa, şi apoi vino de-mi comunică rezultatul. Voi rămâne trează până atunci.

Se înapoiază pe balcon, aşezându-se din nou în fotoliu, în vreme ce Anton coborî în grădină, înarmat cu un revolver.

După vreo zece minute se aude o împuşcătură. Leonie tresare, se apucă cu mâinile de balustradă şi ascultă cu auzul încordat.

Dar totul rămâne liniştit.

După alte zece minute Anton se înapoiază. El nu ştie c-a fost observat de contesă.

— Am dat de individ, raportează dânsul, intrând în odaie. Era tocmai la capătul grădinii, unde încep stâncile ţărmului. Mi s-a părut că surprind o mişcare acolo şi am aşteptat în dosul unui copac, până a ieşit luna dintr-un nor, luminând locul. Cu glas poruncitor am strigat individului să se oprească, dar în loc să ţină seamă de cererea mea, individul încercă să fugă. Atunci am tras şi, drept răspuns, am auzit un râs ironic. Când m-am apropiat de locul cu pricina, n-am văzut pe nimeni. Stâncile m-au împiedicat să continui urmărirea, de aceea m-am întors.

Leonie rămâne o clipă tăcută, apoi întreabă:

— Ce părere ai dumneata, Anton?

— Doamnă contesă, n-am putut vedea chipul omului, de aceea nu-mi pot forma o părere sigură. Poate că într-adevăr e vorba numai de un derbedeu, din care sunt cu duiumul pe aici. Pe de altă parte…

Anton se întrerupe şi se uită la contesă cu o privire ciudată.

— Ce vrei să spui cu asta? întreabă contesa, cu glas poruncitor.

— Voiam să spun că va ieşi curând la iveală despre cine e vorba. Vă puteţi încrede în mine, stimată doamnă contesă, şi dacă s-o întâmpla să revină individul, pun mâna pe el în mod sigur.

Leonie zâmbeşte şi dă din cap în semn de aprobare.

— Îţi mulţumesc, Anton, pentru credinţa ce mi-ai dovedit-o o dată mai mult în noaptea asta. Fii încredinţat că nu te voi uita. Acum, însă, vreau să mă duc la culcare.

Făcu un gest de concediere şi-şi dădu capul pe spate. Lumina lămpii cade pe chipul ei minunat, pe gâtul alb ca de lebădă, şi se pare că Anton, servitorul, e gata să se arunce asupra stăpânei sale. O flacără îi luceşte în ochi, răsuflarea îi devine precipitată… dar se întoarce brusc şi părăseşte camera. Îşi spune, desigur, că nu venise încă momentul.

A doua zi nu se petrece nimic deosebit.

Prin Anton, Leonie află că soţul ei se gândeşte să plece pentru câtva timp la Marsilia, spre a aranja acolo unele afaceri bancare.

Noaptea se lăsase din nou şi timpul nu prea e favorabil. Norii rătăcesc pe cer, duşi de vânt şi acoperă din când în când chipul lunii.

Leonie nu-şi găseşte astâmpăr, somnul nu se lipeşte de pleoapele ei; stă din nou în odaia ce dă pe balcon şi gândurile-i zboară în voie.

Deodată s-aud în odaia alăturată zgomote de paşi. Nu poate fi decât Anton. Se aud bătăi în uşă, şi la răspunsul ei, servitorul intră. Leonie recunoaşte imediat că-i aduce o veste importantă.

— L-ai zărit din nou pe omul acela? întreabă dânsa.

— Da, stimată doamnă contesă. În timp ce făceam rondul, am dat peste individ… Părea să fi dormit în dosul unui tufiş, căci era aproape să calc peste el. Ca electrizat sări în sus, îmi dădu un pumn în stomac, lăsându-mă câtva timp în nesimţire, apoi a dispărut.

— Şi nu l-ai putut prinde? întreabă Leonie, înspăimântată.

— A fost în zadar. Acum însă cred că ştiu despre cine e vorba…

— I-ai văzut chipul, Anton?

— Numai o clipă, dar cred că a fost de ajuns. Era grozav de desfigurat. Nu puteau fi decât răni provocate de arsuri, doamnă contesă.

— Max Şerparul! exclamă Leonie, înspăimântată.

— Am auzit la Hohenegge că doamna contesă a fost atacată într-o seară de un individ care avea astfel de arsuri pe faţă. Cred că nu-mi veţi lua în nume de rău, dacă am făcut atunci unele investigaţii, aflând câte ceva. Prea mult n-am aflat. Doar că exista în apropiere de Hohenegge o colibă veche de pădurar, în care locuia un individ, numit Max Şerparul. De curând, coliba a căzut pradă flăcărilor şi se credea că singurul locuitor dintr-însa ar fi pierit şi el cu prilejul acesta. Dar după atacul a cărui victimă aţi fost la Hohenegge, stimată doamnă contesă, mi-am spus că se poate ca acest Max Şerparul să trăiască şi că are vreo ură împotriva dumneavoastră

Leonie priveşte ţintă la Anton, cu ochii-i mari, negri.

— De ce n-ai comunicat nimic contelui, despre descoperirile dumitale? El nu ştie nici azi despre cine e vorba…

Anton zâmbeşte şi-şi freacă mâinile.

— Doamnă contesă, cred că vă fac un serviciu, păstrând tăcere asupra descoperirilor mele.

Urmează o pauză scurtă şi se aude foşnetul frunzişului din grădină, pe fereastra deschisă.

— Mai porunceşte ceva, doamna contesă? întreabă Anton.

Leonie chibzuieşte câteva clipe. Omul acesta îi cunoaşte o parte din secrete şi i-ar putea deveni periculos. Dar de fapt trebuie să aibă pe lângă ea astfel de indivizi, care să se

supună fiecărui gest al ei şi să îndeplinească fapte pe care nu le-ar putea pretinde de la străini.

— Presupune, Anton – se adresează ea servitorului – c-ar fi într-adevăr vorba de Max Şerparul. Omul acesta e nespus de primejdios şi, după cât ştiu eu, de-abia de curând a fost eliberat din închisoare. Mă urăşte din cine ştie ce motiv, sau poate că e nebun. Fii cu băgare de seamă ca nu cumva să încerce să intre şi aici. Mă încred ca desăvârşire în dumneata. Acum poţi pleca, fii însă cu ochii în patru!

Anton se înclină adânc şi se îndepărtează în tăcere.

Zadarnic încearcă Leonie să adoarmă. Nervii ei sunt peste măsură de iritaţi şi ea umblă prin cameră, murmurând cuvinte neînţelese.

Se făcuse târziu şi din grădină suflă un vânt rece. Contesa îşi strânge mantia în jurul trupului şi vrea să închidă uşa de la balcon. Dar în clipa când pune mâna pe mânerul de alamă, se dă îndărăt cu un ţipăt.

Un cap apare îndărătul balustradei, apoi tot trupul, şi cu o îndemnare uimitoare Max Şerparul îşi face vânt pe balcon. Înainte ca Leonie să aibă timp să închidă uşa şi să răsucească cheia, el o şi împinge în lături.

Leonie se dă înapoi şi vrea să fugă. Dar Max Şerparul îi aţine calea şi o alungă în cameră, până cade pe canapea.

Individul ascultă în noapte, dacă nu se aude nimic suspect, apoi lasă uşa deschisă şi-şi aruncă privirile prin odaia luxos mobilată. O singură uşă mai e aici, afară de aceea de pe balcon. El ajunge la ea din doi paşi şi trage zăvorul.

— Aşa, frumoasa mea contesă, acum nu vom fi deranjaţi de nimeni!

— Ce vrei de la mine? exclamă Leonie, cu glas înspăimântat.

— Mă întrebi ce vreau de la dumneata? repetă Max Şerparul şi dând din umeri îşi apropie un scaun de canapeaua pe care stă Leonie.

— Vreau să tratăm în linişte, graba strică treaba de obicei. Şi asta am constatat de curând la Hohenegge, unde am vrut să te gâtui cu mâinile mele… De meritat ai fi meritat-o, căci

nu cred să existe pe pământ o a doua bestie ca dumneata. Când mă gândesc că m-ai ameţit cu privirile, spre a mă împuşca apoi pe la spate şi pentru a mă prăji ca într-o frigare, zău că-mi vine cam greu să mă stăpânesc. Dar am avut destul răgaz, ca să chibzuiesc. Graba şi mânia nu pot decât să strice, precum am mai spus. Ştiu că domnul conte a plecat de acasă şi că nu prea guşti din plin fericirea în căsnicie. Dar asta nu mă priveşte astăzi. Am venit pentru cu totul altă chestiune.

În timp ce el vorbea, Leonie îşi recăpătase stăpânirea de sine.

— Te întreb înc-o dată, ce vrei de la mine? zise ea, rece. Chiar dacă soţul meu nu e acasă, e de-ajuns să apăs pe buton şi servitorul a şi venit.

— Ai uitat, desigur, că am închis uşa?

— Servitorul o poate sparge.

— Bine. Să admitem că izbuteşti să apeşi butonul, dar înainte ca servitorul să fie aici, ai fi moartă, căci de data asta mă simt mai în puteri, ca odinioară. Şi acum, să trecem la chestia ce ne interesează! Ştii desigur tot atât de bine ca mine, ce am discutat atunci în coliba din pădure. Am pus mâna cu prilejul acela pe nişte hârtii secrete, cu care dumneata voiai să-l ţii legat pe domnul conte. Ştiu ce scrie în acele hârtii şi nu-mi poţi lua în nume de rău că le-am citit. Să nu mai vorbim despre asta, deocamdată. Atunci m-ai orbit cu fel de fel de avantaje şi eu am fost destul de prost să cred. Azi, însă, s-au schimbat lucrurile. Nu printr-o minune am scăpat atunci de moartea prin foc, ci datorită unui vechi prieten, care m-a scos cu riscul propriei sale vieţi, ascunzându-mă la el. Ştii ce s-a întâmplat apoi, cunoşti insuccesul meu de la Hohenegge, în urma căruia am fost nevoit să mă ascund zile întregi, până când, într-o noapte, m-am simţit destul de în puteri ca să pornesc la drum. Ştiam încotro ai plecat şi în cursul lungului drum spre Nisa, am avut timp suficient ca să făuresc un plan.

— Şi în ce constă acesta? Aş dori mult să ştiu ce pretinzi de la mine, acum când hârtiile s-au prefăcut demult în cenuşă?

întreabă Leonie, cu ironie.

— Aşteaptă puţintel, îţi vom satisface curiozitatea. Oricât ai fi de frumoasă, nu mai văd azi în dumneata decât bestia sălbatică, ce poartă o mască înşelătoare. Mă îngrozesc de atingerea dumitale, nu vreau să mai ştiu nimic de dumneata, doamnă contesă. N-au decât să-şi piardă alţii minţile, eu unul am renunţat. De când am cunoscut o fată tânără, care m-a îngrijit cu duioşie de mamă şi a vărsat lacrimi pentru mine, un biet om de nimic, s-a produs o schimbare în inima mea. Dar să lăsam astea. Pe scurt: îţi cer o sumă mare de bani pentru hârtiile alea primejdioase. Dacă o voi primi, mă înapoiez în Germania şi nu mă mai interesez de dumneata. Am datoria să mă îngrijesc de bătrânul acela şi de fiică-sa, care mi-au salvat viaţa, şi în scopul acesta te silesc să-mi numeri... hai să zicem cincizeci de mii de mărci. Pentru dumneata e o nimica toată, dar pentru mine şi cei doi oameni înseamnă o existenţă nouă. Îţi făgăduiesc chiar să nici nu mai rămân în Germania, ci vom emigra, căutându-ne o nouă patrie în continentul de peste Ocean. Care e răspunsul dumitale ta propunerea mea?

Leonie ştia acum că nu avea să se mai teamă prea mult de Max Şerparul. El îşi ascundea toată ura şi doru-i de răzbunare în pretenţia aceasta bănească. Ea nu era însă în stare să-i plătească suma, căci contele nu-i acordase dreptul să dispună asupra averii lui. Ar fi putut, desigur, să obţină cele cincizeci de mii de mărci de la un bancher, dar nu se gândea deloc să se lase stoarsă de Max Şerparul.

— De ce mai stai la chibzuială? o întrebă individul văzând că tace. Trebuie doar să recunoşti ce avantaje te aşteaptă. Cred că nici n-ar putea exista o propunere mai bună. De fapt ai fi meritat să te distrug şi lumea ar fi profitat de pe urma asta. Dar mă gândesc la prietenii mei, pe care vreau să-i ajut şi dacă n-ar fi ei, fii sigură că n-aş sta de vorbă în felul acesta cu dumneata.

— Să presupunem că admit să stăm de vorbă asupra propunerii dumitale, răspunde contesa, liniştită. Te tot aud vorbind despre hârtii şi eu nici nu ştiu dacă le posezi, într-adevăr.

— Fireşte că le posed, răspunde Max Şerparul.

— Dar dacă nu vreau să le cred?

— Aşa! Crezi poate că joc o comedie în faţa dumitale şi focul ar fi prefăcut în cenuşă pachetul cu scrisori? Atât de prost n-am fost însă, pentru ca s-ascund documentele primejdioase în colibă. Le-am vârât în scorbura unui copac, departe de casă şi focul le-a cruţat.

Max se desface la haină şi scoate din buzunar un pachet, pe care Leonie îl recunoaşte imediat

O înjurătură îi scăpă de pe buze. Vasăzică individul e încă în posesia acelor documente, pentru care dânsa a făptuit crime oribile.

— Să desfac pachetul ca să-ţi arăt fiecare scrisoare în parte sau să-ţi citesc pasagiile interesante, doamnă contesă? întreabă el în bătaie de joc.

Ea face o mişcare de împotrivire cu mâna.

— Nu e nevoie, păstrează-ţi hârtiile! spune ea scurt.

Max Şerparul o priveşte surprins:

— M-ai înţeles greşit adineauri; spuneam că-ţi înapoiez scrisorile, în clipa când îmi vei număra pe masă cele cincizeci de mii de mărci; fireşte că ai banii în casă, aşa că te rog să nu mă mai ţii mult, căci nu doresc să mă întâlnesc înc-o dată cu servitorul dumitale.

— Te înşeli, răspunde contesa, banii nu-s aici, trebuie deabia să mi-i procur. Contele se află la Marsilia, unde are de aranjat nişte afaceri cu un bancher. Şi de unde să am eu o astfel de sumă aici în casă? Vino mâine-noapte la aceeaşi oră şi, vei găsi banii pregătiţi. Cu toată bunăvoinţa ce o am, nu-ţi pot da alt răspuns.

Max Şerparul se ridică de pe scaun şi pare să chibzuiască. Unele vorbe ale contesei trezesc bănuieli într-însul.

— Bine! spune el după o pauză scurtă. Mâine-noapte, exact la aceeaşi oră, voi fi iar aici; lasă deschisă uşa de la balcon şi îndepărtează pe servitor, ca să nu survină vreun scandal. Hârtiile le ţin la mine şi le voi păstra cu grijă. Procură-ţi banii până atunci. Dar să nu cumva să încerci să mă tragi pe sfoară, sau să pui la cale vreo trădare! Căci în cazul acesta te

încredinţez că voi da în vileag totul, în primul rând contelui şi apoi lumii întregi. Ai timp douăzeci patru de ore. Poimâine vreau să mă înapoiez în Germania, de data aste însă într-un vagon de cale ferată, ca lumea, şi nu pe jos, cum am venit.

— Bine, vino mâine-noapte. Şi acum du-te, te rog. Trebuie s-o iei pe acelaşi drum pe care ai venit, căci în vestibul sau pe coridor te-ai putea întâlni cu servitorul meu.

Max Şerparul îşi pune pălăria pe cap, apoi spune:

— Am văzut jos pe ţărm un mic han unde poţi găsi adăpost pentru noapte, şi o mâncare bună în schimbul sumei de câţiva franci. Banii mei s-au terminat demult, aşa c-aş fi nevoit să-mi petrec noaptea sub cerul liber. Te-aş ruga deci, să m-ajuţi cu ceva.

Contesa ia poşeta şi-i aruncă pe masă câteva monede de aur. Max le vâră în buzunar fără să mulţumească şi se îndreaptă spre uşa care dă pe balcon.

— Pe mâine, deci, strigă el înapoi şi se face nevăzut.

Leonie închide uşa şi trage zăvorul. Trebuie să chibzuiască ce e de făcut. Nu e vorba numai de bani aici, ci mai mult de primejdia pe care o constituie pentru ea, însuşi Max Şerparul, căci contele Eberhard va crede tot ce-i va spune el, când se va produce catastrofa.

— Cum să-l distrug pe individul ăsta? se întreabă ea, prinzându-şi fruntea în palme.

Gândul la crimă n-o înspăimântă. Nu degeaba a trăit în apropierea lui Hector Rammont.

Deodată tresare speriată. Cineva bătuse la uşa pe care Max Şerparul o închisese cu zăvorul. Nu poate fi decât Anton. Deschide repede şi într-adevăr, tânărul servitor păşeşte în odaie. Dintr-o singură privire, Leonie îşi dă seamă că ascultase la uşă.

— Unde ai fost? întrebă ea, scurt.

— Mi se păruse că aud glasul unui bărbat, pe când mă aflam în vestibul... şi atunci am pus urechea la uşă, răspunde servitorul, fără să se tulbure. Fiţi încredinţată c-aş fi pătruns cu forţa, dac-ar fi fost necesar.

Leonie se întoarce, îndreptându-se spre pat:

— Aşadar, ai auzit ce am discutat?
— Cuvânt cu cuvânt, doamnă contesă.
— Şi?
— Mi-am făcut şi eu fel de fel de gânduri, doamnă contesă. Dacă am bătut acum la uşă, am făcut-o numai pentru că voiam să vă cer instrucţiuni. L-aş fi putut prinde pe omul acela pe când cobora pe balcon, o lovitură în cap şi l-aş fi făcut inofensiv, dar i-aţi spus să vină mâine-noapte şi aveţi tot timpul să chibzuiţi în linişte ce e de făcut.

Leonie se trântise pe pat şi tânărul îi urmăreşte fiecare mişcare, cu priviri înflăcărate. Ştie că e singur cu ea în casă şi că dânsa nu se poate baza decât pe ajutorul lui. De ce să mai aştepte cu mărturisirea că graţiile ei fac să-i clocotească sângele?

— Aşează-te colo pe scaun şi ascultă ce am să-ţi spun, Anton.

Supus ca un câine, el se aşază. O priveşte cu lăcomie. Ea îi vorbeşte în şoaptă, îndemnându-l la crimă, făgăduindu-i o răsplată cum nici nu visase...

Contele Eberhard şi-a respins frumoasa soţie şi a părăsit casa în toiul nopţii. Din ceasul acela, Leonie îl urăşte şi sub imboldul acestei uri se va lăsa de bună voie în braţele altui bărbat.

Treaba cu care vrea să-l însărcineze pentru noaptea următoare, nu e atât de uşoară, dar ochii ei pătrund până în adâncul inimii acestui tânăr copleşit de pasiuni sălbatice.

— Ţine bine minte ce ţi-am spus, încheie dânsa şi-i întinse mâna cu braţul descoperit.

Ameţeala e gata să-l cuprindă, vede strălucirea pietrelor din degetele ei, asemănătoare cu ochii de şarpe, dar el urmăreşte liniile fine ale braţului plin, vede pieptul ei ce tresaltă şi căzând în genunchi, duce la buze degetele încărcate de inele.

— Fă cu mine ce vrei, doamnă contesă! strigă el, cu glas pătimaş. Sunt dispus să fac şi o crimă, dacă-mi laşi unica speranţă...

Ea îşi smulse mâna şi, zâmbind, arătă uşa:

— Mâine-noapte, nu uita, Anton! Când opera va fi îndeplinită, vom vedea ce se poate face.

Servitorul părăseşte odaia şi în urma lui perfida femeie izbucneşte în râs:

— Idiotul! Nici tu nu eşti altceva decât o marionetă, pe care o fac să joace după plac. Cât de proşti sunt bărbaţii!…

Capitolul 100 – Trădarea

Noaptea se lăsase din nou.

Cu banii pe care îi dăduse Leonie, Max Şerparul se îmbrăcase, încât făcea acum o impresie destul de bună. Dar chipului său ars de foc nu-i poate da altă înfăţişare şi semnele acestea grozave le va purta până la sfârşitul vieţii. Dar ce-i pasă de asta, câtă vreme ştie că undeva, în patrie, trăieşte o fată care-l iubeşte şi plânge pentru dânsul, cu toată desfigurarea lui?

Dragostea pentru această copilă – dispreţuită de ceilalţi oameni – a făcut dintr-însul un alt om şi a transformat dorul lui de răzbunare, în chibzuială liniştită.

Cu multă nerăbdare aştepta să vină seara şi apoi noaptea. Nici nu se gândea să-şi cumpere o armă, dar chiar de-ar fi vrut, nu mai avea cu ce. Îşi spunea că ar fi cu neputinţă ca Leonie să-l trădeze şi de data aceasta.

La ora convenită se furişează în grădina vilei şi iscodeşte de jur-împrejur, dar nu se vede şi nu se aude nimic suspect. Ferestrele de la parter sunt întunecate, numai deasupra balconului se vede o lumină. Uşa e întredeschisă, ceea ce dovedeşte că Leonie îl aşteaptă…

Încetişor începe să urce de-a lungul plantelor agăţătoare, dar de-abia făcuse câţiva paşi şi din tufişul apropiat se iveşte o siluetă, ridică amândouă braţele şi-l izbeşte cu toată puterea în cap pe bietul Max Şerparul.

Nenorocitul scoate un ţipăt înăbuşit şi se prăbuşeşte pe spate la pământ, unde rămâne nemişcat, în bătaia razelor lunii.

— Cred că i-a fost destul! îşi spune Anton, aplecându-se asupra victimei sale.

Pălăria lui Max căzuse jos şi tânărul servitor îi face vânt cu piciorul. Ca un mort zace întins individul şi Anton îşi întoarce capul cu groază, căci chipul desfigurat trezeşte într-însul un simţământ neliniştitor. Marioneta contesei Leonie ţine încă în mână bucata de lemn cu care dăduse lovitura; acum, însă, o aruncă în tufiş şi scoate un fluierat.

Uşa de la balcon se deschide încetişor şi contesa, în cămaşă de noapte se apropie de balustradă.

— Cum stăm? întrebă ea, privind în jos.

— Totul e în regulă! răspunde celălalt. E ţeapăn. Când lovesc eu, nu prea dau greş, doamnă contesă.

— Taci, Anton, şi nu rosti numele meu. Fă şi restul, apoi vino sus, unde te aştept.

— Puteţi avea încredere în mine! răspunde tânărul şi se depărtează.

Peste câtva timp, ajunge cu victima sa la ţărmul mării. Acolo se află, lângă barca cu motor, o bărcuţă obişnuită.

Gâfâind, Anton, lasă jos pe Max Şerparul şi-şi şterge sudoarea de pe frunte.

— Individul e greu al dracului! murmură el.

Apoi, încredinţându-se că nu e nimeni în jur, adună câteva pietre de pe jos, cu care umple buzunarele celui neînsufleţit. De abia după asta îl aşează în barcă, o desprinde de ţărm şi porneşte în larg.

Drumul nu durează prea mult; se opreşte în apropierea unor stânci, care ies din apă, colţuroase.

Un râs ironic îi scapă de pe buze.

Într-adins nu spusese nimic contesei, c-ar şti ceva despre hârtiile pe care Max Şerparul le purta la el. Ea nu va câştiga prea mult, din faptul că-l îndepărtase pe acest om care-i cunoştea tainele, căci locul lui va fi luat de Anton. Contesa nu bănuieşte lucrul acesta, căci dânsa îi spusese să umple cu pietre buzunarele lui Max şi apoi să-i afunde trupul, pentru ca în felul acesta să fie înmormântată de-a pururea taina.

— Aşa! murmură Anton, acum să-l scotocim niţeluş pe

băiatul ăsta.

Scoate o lanternă din buzunar şi o aprinde. Desface repede haina adormitului şi după puţin timp a găsit pachetul cu scrisori. Îl ascunde în buzunarul său şi încheie la loc haina celuilalt, apoi stinge lanterna.

În clipa însă, când pune mâna pe vâsle pentru a porni în larg, unde trebuia să-l înece pe Max Şerparul, se simte străbătut de un fior de spaimă.

— Opreşte! Nicio mişcare, altfel eşti un copil al morţii! răsună un glas.

Anton scapă lopeţile din mână... O lumina albă, puternică, ţâşneşte deodată, orbindu-l, în aşa fel că el nu poate vedea cum se apropie cu viteză o barcă de a lui şi o mână înarmată cu un revolver ţinteşte spre el.

— Ce vreţi de la mine? strigă el, în prada unei spaime de nedescris.

În cealaltă barcă se află o singură persoană... o femeie.

Nu e nimeni alta decât „Vipera”. De când contele Eberhard fusese în vila „La Patrie”, ea supraveghează necontenit casa şi împrejurimile. Nu-şi îngăduie niciun pic de odihnă, căci simte că femeia aceea primejdioasă nu va renunţa să pună ceva la cale.

Tot spionând prin grădină, auzise în toiul nopţii ţipătul de moarte pe care-l scosese Max Şerparul, când Anton îl lovise cu bucata de lemn.

Era prea târziu să mai intervină pe loc, de aceea se mulţumi să urmărească ce se va petrece în urmă. O barcă se afla oricând pe ţărm, în dreptul vilei şi „Vipera” sări într-însa, îndreptându-se spre vila alăturată. Aici, în umbra unui copac, se puse la pândă.

Nu trecu mult şi-l văzu apărând pe Anton şi aruncând victima la pământ. Luna lumina îndeajuns pentru ca fosta detectivă să poată vedea ce se petrecuse aici.

Lăsă pe celălalt să-şi încarce victima în barcă, apoi urmări direcţia ce o luase şi după ce se îndepărtă o bucată, porni şi ea în larg, tăind drumul lui Anton.

— Cine eşti dumneata? gâfâie criminalul surprins. Ce vrei

de la mine?

— În primul rând să împiedic o crimă, răspunde femeia. Cine e omul din barca dumitale? Răspunde sau te culc la pământ!

Anton şovăie o clipă, dar văzând ţeava revolverului îndreptată spre el, răspunde silit:

— E un vagabond care a vrut să pătrundă la noi şi pe care l-am lovit cam tare în cap.

— Dumneata eşti servitorul contelui de Hohenegge, nu-i aşa? întreabă „Vipera” fără să-şi piardă cumpătul.

Anton şovăie iar. Dar fosta poliţistă strigă cu glas poruncitor:

— Vorbeşte, căci nu-mi pot pierde vremea cu dumneata!

— Da, răspunde el, scurt.

Dac-ar fi ştiut cu cine vorbea! El nu văzuse niciodată chipul „Viperei”, şi nu ştia în ce legături se află cu stăpânii săi.

— Îţi voi spune ce cred eu despre cazul acesta, îi zise femeia. Din însărcinarea şi ordinul contesei Leonie l-ai momit pe omul acesta în grădina vilei voastre şi acolo i-ai făcut de petrecanie. Vrei să mărturiseşti sau nu?

Anton încearcă să strige, apărându-se de această acuzaţie, dar revolverul se apropiase de tâmpla lui şi el vede cum degetele necunoscutei sunt gata să apese pe trăgaci.

— Da, da… gâfâie el şi face ochi mari de groază. Aşa este! Eu sunt însă numai servitorul doamnei contese şi fac ceea ce ea cere de la mine.

— Bine, în privinţa aceasta ne-am lămurit! Acum mai departe. Ce fel de hârtii erau acele din pacheţelul pe care l-ai scos din buzunarul omului?

Anton holbează şi mai mult ochii.

— Cred… c-ar fi o taină… bâlbâie el.

— Cum se numeşte omul pe care l-ai doborât?

— Oamenii îi spun Max Şerparul. Locuieşte prin vecinătatea contelui Hohenegge şi de curând a scăpat cu viaţă dintr-un incendiu. Coliba lui a ars şi un braconier l-ar fi salvat în ultimul moment. Cu hârtiile acestea voia să exercite un şantaj asupra doamnei contese.

Chipul „Viperei” se luminează dintr-odată. Pieptul începe să-i tresalte şi un gând îi fulgeră prin creier.

„Sfinte Dumnezeule! Dacă pacheţelul ăsta ar conţine tocmai scrisorile, pe care pusese pe Margot să le fure din palatul Hohenegge?”

— Şti ce scrie în hârtiile astea? întreabă ea cu glas poruncitor.

— Cred că e vorba de o taină, care poate pierde pe contele de Hohenegge. Nu prea cunosc chestia şi voiam să citesc mai întâi scrisorile.

„Vipera” respiră uşurată.

— Dă pachetul încoace! zice dânsa. Nu şovăi nicio clipă, altminteri trag!

Anton scrâşneşte din dinţi şi întinde femeii pacheţelul.

Aceasta îl ia cu mâna tremurândă şi tot trupul îi este străbătut de un tremur nervos. Sunt scrisorile pentru care luptase atâta, pe care căutase să le recapete.

Ce să facă acum cu servitorul? N-ar avea niciun rost să-l predea poliţiei, căci nu vrea să se cunoască de către autorităţi tainele vieţii ei.

— Ce va spune doamna contesă când te vei înapoia acasă şi-i vei comunica cele întâmplate? întreabă ea deodată.

— Mă voi feri să-i spun adevărul.

— Bine. Pare să nu fii prea prost. Acum adu-l pe omul ăla în barca mea. Dacă mai trăieşte sau nu, voi stabili mai târziu. Ce voiai să faci cu el?

— Din ordinul doamnei contese, voiam să-l înec în mare.

— În cazul acesta te vei înapoia la vilă şi-i vei comunica stăpânei dumitale că ţi-ai îndeplinit misiunea. Mulţumeşte lui Dumnezeu c-ai scăpat atât de ieftin, căci poliţia nu ştie de glumă în cazuri dintr-acestea. Ia-o din loc, deci!

Anton n-avu încotro. Îl ridică pe Max Şerparul şi cu multe sforţări izbuteşte să-l transporte în barca „Viperei”. Apoi începe să vâslească spre ţărm îndepărtându-se de locul unde necunoscuta rămăsese încă cu barca sa.

De-abia când ea îl zăreşte dispărând în zare, aprinde din nou lanterna şi luminează chipul omului întins pe scândurile

bărcii. Îi vede chipul hidos, cu urmele arsurilor, dar prea văzuse ea multe în cariera ei de poliţistă, ca să rămână înspăimântată. Singurul lucru pe care vrea să-l afle, e dacă Max Şerparul e mort sau numai leşinat.

Privirile îi cad din nou, asupra pacheţelului cu scrisori. Îl strânge la piept şi simte o bucurie neţărmurită.

Leonie poate acum să facă ce vrea, poate să facă destăinuiri câte o pofti, totul va fi degeaba, căci nu posedă niciun fel de dovezi şi dânsa, „Vipera”, mai curând şi-ar muşca limba decât să prăpădească pe tânărul conte de Hohenegge.

În clipa aceasta i se parte că aude un oftat uşor de pe buzele omului neînsufleţit din barcă. Repede scoate din buzunar o sticluţă cu nişte picături întăritoare şi o apropie de gura lui Max. După câteva minute trupul acestuia e străbătut de un tremur uşor. „Vipera” zâmbeşte mulţumită, stinge lanterna şi pune mâna pe lopeţi.

Vâsleşte cu putere pe întuneric şi după scurt timp acostează în faţa vilei „La Patrie”. Oricât i-ar veni de greu, nu-i rămâne altceva de făcut decât să ducă singură trupul celui salvat. În vilă nu se află decât camerista lui Margot, dar „Vipera” nu vrea s-o iniţieze în taina ei.

Cu multe sforţări, ea izbuteşte să târască trupul lui Max până la scară şi acolo îl sprijină cu spatele de un copăcel. Dar sus pe scări nu va izbuti să-l ducă singură. De aceea îi mai toarnă câteva picături în gură, până când nenorocitul îşi mai revine puţin. Nu se vede nicio rană, şi asta se explică prin faptul că lovitura a fost atenuată datorită pălăriei; ea l-a doborât la pământ, dar nu l-a ucis.

După vreo zece minute, Max deschide ochii şi priveşte rătăcit. Cine să fie femeia îmbrăcată în negru, care-l priveşte cu atenţie?

— Încearcă de te ridică! îi spune „Vipera”, te voi sprijini şi eu pe cât îmi vor îngădui puterile. Trebuie să urcăm scara. Sus vei găsi un pat, pe care te vei putea odihni.

Tânărul pare că-şi dă seama de ce s-a întâmplat şi în mod cu totul mecanic încearcă să îndeplinească cererea fostei

detective. Ea îl apucă de subţiori şi cu multă greutate, urcă scările de piatră care duc în grădină. În cele din urmă ajung la intrarea vilei. Şi, după cinci minute, Max Şerparul stă întins pe un pat ca lumea, într-una din odăile de la parter.

În timpul acesta Anton ajunsese cu barca la vilă. În cursul drumului îşi făurise planul.

Urcă în grabă scările şi văzu lumină în dormitorul contesei, ceea ce dovedea că e aşteptat. Camerista dormea demult, după cum prea bine ştia Anton.

După câteva minute se afla în faţa Leoniei. Chipul ei era cam palid, în schimb ochii erau plini de văpaie. Anton închise uşa în urma lui şi se apropie cu zâmbetul pe buze de stăpâna sa.

— S-a făcut! spune el în şoaptă şi-şi trece mâna peste frunte, ca şi cum ar fi avut mult de furcă.

Văzu pieptul frumoasei femei tresăltând puternic şi un fior de patimă îi trecu prin trup.

Acum va trebui să fie a lui, căci de dragul ei făcuse totul ce ar fi putut cere o femeie unui bărbat.

Leonie observă cu atenţie toate mişcările tânărului. Era destul de isteaţă ca să-şi dea seama ce va urma. Cu toate astea rămâne nemişcată pe pat, ridicând doar puţin capul încadrat de bucle negre.

— Povesteşte-mi cum s-au petrecut lucrurile, cere ea.

Anton se sprijină cu spatele de o măsuţă şi începe să istorisească cum l-a doborât pe Max Şerparul pe când aceasta se căţăra pe balcon, cum îl transportase în barcă, îi umpluse buzunarele cu pietre şi vâslind spre larg îl afundase în mare.

În tot timpul cât vorbise Anton, Leonie privea ţintă tapiţeria de pe peretele din faţă.

— Era mort? întrebă apoi încetişor.

— Nu ştiu, răspunse Anton, dând din umeri. Lovitura pe care i-am dat-o a fost destul de puternică şi l-a lăsat în nesimţire. Din parte-mi, n-are decât să se trezească, colo jos, în tovărăşia peştilor. El nu vă mai poate fi primejdios, doamnă contesă. După cum vedeţi, v-am îndeplinit ordinul cu exactitate şi nădăjduiesc că răsplata nu va întârzia.

— Te voi răsplăti din belşug, Anton, fii pe pace! Aşteaptă până se întoarce contele, soţul meu, şi-i voi spune să-ţi dea o sumă importantă; dacă vei vrea, nu-ţi va sta nimic în cale să-ţi părăseşti slujba de servitor.

Un hohot de râs îi loveşte auzul.

— Mă simt foarte bine în apropierea dumneavoastră, doamnă contesă, şi dacă permiteţi, rămân deocamdată aici.

— Cum vrei! îi răspunde Leonie. Acum, lasă-mă însă singură, nervii îmi sunt aprinşi şi vei pricepe lesne că lucrul e explicabil. Încuie toate uşile şi poartă de grijă să n-avem vreo vizită neplăcută.

— Am făcut-o asta doamnă contesă, căci – ca să fiu sincer – nici eu n-aş vrea să fiu tulburat în clipele noastre de fericire.

Contesa face pe mirata şi i se adresează cu mândrie:

— Te opresc să-mi vorbeşti în felul acesta, Anton! Ţi-am mai spus-o de câteva ori. Serviciile pe care mi le-ai făcut, ţi le voi răsplăti cu aur. De-altfel…

Nu-şi sfârşi fraza, căci tânărul servitor se şi apropiase de ea, luându-i mâna. Chipul îi era schimonosit de patimă şi ochii săi înghiţeau cu lăcomie făptura minunată pe care o avea în faţă.

— Ai devenit a mea cu trup şi suflet, doamnă contesă! exclamă el cu glas schimbat. Nu te obosi să mă alungi de lângă dumneata. Nu mă mai poate reţine nimic, căci am îndurat chinurile iadului, până-n această clipă a triumfului. Am devenit acum unul al altuia şi nicio deosebire de clasă nu mai există între noi. Eu sunt un ucigaş, dumneata eşti tovarăşa mea. Nu mă interesează taina care te-a legat de nenorocitul acela. Eu mă ţin de ce este al meu şi nimic în lume nu mă poate face să renunţ. Contele se află în clipa de faţă la Marsilia şi nimeni nu e aici pe aproape, ca să ne poată tulbura fericirea. În sfârşit, vei fi a mea, frumoasă contesă.

Servitorul părăsise orice respect şi nu mai era decât un bărbat pe care pusese stăpânire cu furie patima cărnii.

Dar în clipa când vru să-i cuprindă gâtul cu mâinile, ea îl izbi cu pumnul în faţă. Asta, însă, nu făcu decât să sporească excitarea tânărului. Cu brutalitate el îi rupse rochia subţire în

dreptul pieptului, dar contesa ridică mâna dreaptă şi oţelul unui revolver luceşte în aer. Prevăzuse ea ce putea să se-ntâmple şi ascunsese arma sub pernă.

Anton rămâne ca împietrit, privind ţeava revolverului.

— Aşadar, acesta e răspunsul dumitale, doamnă contesă? strigă el, izbucnind într-un hohot aspru de râs.

Voia să dea impresia că e speriat de această întorsătură şi Leonie se lăsă înşelată de aparenţe. Dar peste câteva clipe un ţipăt scăpă de pe buzele ei, căci cu o mişcare fulgerătoare Anton îi apucase mâna şi i-o răsucise.

Două împuşcături detunară, dar gloanţele se înfipseră în covor. După o luptă de câteva minute frumoasa contesă Leonie fu învinsă şi Anton aruncă arma într-un colţ al odăii.

Nimeni nu veni stăpânei sale în ajutor şi astfel ea deveni amanta lui.

Capitolul 101 – Otravă

A doua zi dimineaţă.

În vila contesei domneşte linişte adâncă. Leonie îşi chemă târziu de tot camerista, şi aceasta o găsi pe stăpâna ei foarte palidă, dar destul de bine dispusă.

Anton avea o atitudine cu totul schimbată. În lipsa contelui, se purta ca şi cum ar fi stăpânul casei şi o repezise în câteva rânduri pe cameristă, care-i ceruse ceva. Fata se plânse Leoniei, dar nu prea găsi satisfacţie. Stăpâna îi răspunse rece că Anton o fi avut motiv să întrebuinţeze un ton aspru şi-i spuse să nu mai vină la ea cu asemenea plângeri.

După masă, Leonie părăseşte vila, îmbrăcată într-o rochie elegantă. Anton însuşi îngrijise de trăsură şi ajută să se urce. Amândoi schimbă o privire rapidă şi, în vreme ce contesa se depărtează, servitorul rămâne în vilă. Zâmbeşte ciudat şi-şi freacă mâinile.

Mai poartă încă livreaua de servitor, căci contele se va reîntoarce în curând, şi el nu trebuie să aibă vreo bănuială. Dar Anton e încredinţat că nu va trece mult şi situaţia se va

schimba.

În acest timp, trăsura cu frumoasa femeie se-ndreaptă spre Monaco, unde ea intenţionează să facă o vizită la cazinou. I-ar fi fost cu neputinţă să rămână azi singură cu Anton, care repurtase o izbândă desăvârşită asupra ei. Degeaba ar fi încercat să se mai împotrivească, căci în cele din urmă trebuia să-şi dea seama că nu poate proceda cu destulă energie faţă de el. Un singur lucru o consola: tânărul îi era credincios cu trup şi suflet şi ea îl va putea folosi în multe împrejurări, dacă va fi nevoie.

Ghemuită pe pernele trăsurii, îşi frământa creierul în fel şi chip. Eberhard se va reîntoarce peste o zi, două. Apoi vor pleca spre Hohenegge, de care se leagă amintiri atât de apăsătoare pentru dânsa.

Gândul la această înapoiere o face să scrâşnească din dinţi şi mintea ei făureşte noi planuri întunecate.

Câteva cuvinte doar şi l-ar putea distruge pe Eberhard, căci chiar dacă hârtiile s-au pierdut, ea ştie că destăinuirile ei verbale tot l-ar doborî.

Dar ce va câştiga de pe urma asta? Dacă dânsul nu e conte de Hohenegge, nici ea nu e contesă. Căsătoria lor se va desface şi averea de milioane va trece în stăpânirea statului, căci probabil că nu va fi uşor de găsit adevăratul moştenitor. Şi atunci va rămâne pe drumuri, fără bani şi fără nume.

Trebuie să caute altă cale, pe care să se răzbune.

Trăsura îşi încetineşte mersul. Ajunsese pe străzile Monacoului. În ochii Leoniei se aprinde o flacără ciudată. Un zâmbet îi pluteşte pe buze şi ea murmură deodată:

— Să-mi târăsc viaţa alături de acest moralist? Nu. Când ai făcut primul pas alături de drumul drept, nu trebuie să te mai sperii de alţi paşi, când e vorba să-ţi atingi ţinta. Orice ar fi, eu rămân contesă de Hohenegge şi curând-curând milioanele vor fi în mâna mea, fără ca domnul conte să se poată opune câtuşi de puţin.

Trăsura opreşte. Vizitiul deschide uşiţa şi ajută doamnei să coboare.

— Am ajuns la cazinou, madame, spune el politicos.

Contesa îi întinde o monedă de aur şi păşeşte pe lângă el, în atitudine mândră. Deoarece posedă o carte de intrare în cazinou, nu i se pune nicio piedică şi pătrunde înăuntru.

E o zi minunată cu soare şi natura zâmbeşte cuceritor. Frunzele mari ale palmierilor se leagănă în vânt, florile împrăştie arome îmbătătoare, verdeaţa din parcuri încântă privirea...

Dar nimeni din jurul meselor de joc nu se preocupă de frumuseţea zilei. Chipurile celor mai mulţi sunt palide şi ochii lor urmăresc cursul jocului. Aurul circulă de la unul la altul şi sunetul metalului galben formează o simfonie demnă de un mare compozitor.

Leonie păşeşte încetişor de la o masă la alta, până găseşte în cele din urmă un loc liber. Începe să joace imediat şi patima pune stăpânire pe ea.

Deodată tresare, speriată. O mână îi atinge braţul.

— Mai fă o pauză, doamna mea! aude ea un glas, al cărui sunet o face să se cutremure. Norocul nu rămâne credincios.

Întoarce capul şi vede alături de ea un bărbat elegant, a cărui barbă albă îi dă un aer de distincţie. Simte ochii negri ai acestuia aţintindu-se asupra ei şi ca prin farmec îi dispare roşeaţa din obraji.

Hector Rammont!

Îl recunoaşte cu toată masca-i desăvârşită. Un zâmbet încreţeşte buzele frumoasei femei, apoi dă uşor din cap.

— Îţi mulţumesc, domnule, pentru sfatul bun pe care mi l-ai dat şi în mod excepţional îl voi asculta.

Prinţul Bentivoglio îi ajută să strângă aurul într-o pungă de piele, apoi face semn unui funcţionar al cazinoului căruia-i predă punga, care e plumbuită imediat.

— Unde să ducă banii, doamnă? întreabă el apoi politicos pe contesă.

Leonie dă indicaţia cuvenită şi se depărtează cu prinţul Bentivoglio. Acesta ştie acum că fosta lui prietenă locuieşte într-o vilă din Nisa şi a devenit contesă de Hohenegge.

Fără să-i ceară permisiunea, îi oferă braţul şi o conduce afară. Aici pot schimba câteva cuvinte, fără să fie spionaţi de

cineva.

— M-ai recunoscut îndată, Leonie? întreabă el, oprindu-se sub palmierii înalţi.

— A fost de ajuns să privesc în ochii tăi, Hector. Cine i-a simţit odată fixându-se asupra lui, te recunoaşte dintr-o mie.

— Drace! Asta ar putea fi primejdios pentru mine! murmură Masca-Roşie. Noroc numai că nu posedă toţi spiritul tău de observaţie. Cred c-am avea de vorbit ceva împreună. Nu eşti de părere să căutăm un loc mai sigur decât acesta?

Leonie clatină capul, în semn de aprobare.

Falsul prinţ face semn unui birjar şi cei doi se urcă în trăsură, îndreptându-se spre un local cunoscut.

După zece minute ajunge la destinaţie şi prinţul Bentivoglio pare să fie cunoscut aici, căci chelnerul se înclină, respectuos în faţa lui şi conduce perechea elegantă într-un „separé” din etajul de sus.

După alte zece minute, cei doi se află singuri în odaia bine capitonată, în faţa unei sticle cu vin scump.

— A fost o întâlnire minunată, Leonie, spune Masca-Roşie, râzând. Nu ne poate auzi nimeni aici, cunosc eu bine aceste încăperi. În consecinţă, nu trebuie să te fereşti. Înainte de toate, o întrebare: ai devenit într-adevăr contesă de Hohenegge? Vreau să-nţeleg cu asta dacă eşti considerată ca atare în mod legal, nu numai faţă de oameni.

Leonie răspunde râzând:

— Tot atât de legal ca o lucrătoare care se căsătoreşte cu logodnicul ei.

— De când vă aflaţi aici? Mă miră că nu te-am întâlnit încă niciodată, şi nici pe soţul tău.

Ea îi răspunde în câteva cuvinte.

Falsul prinţ ciocneşte cu dânsa paharul şi spune:

— Eu sunt de mai multă vreme pe lângă Monaco. Vei afla tot ce vrei despre mine, dacă te vei informa la cazinou asupra personajului bătrân cu barba albă şi înfăţişare distinsă. Aşadar: mă numesc actualmente prinţul Bentivoglio şi sunt proprietarul castelului maur, de pe ţărmul mării.

— Desigur că urmăreşti ceva cu asta? întreabă ea.

El dă doar din umeri.

— Despre asta vom sta de vorbă probabil altă dată. Principalul e: ai intrat în posesia milioanelor din Hohenegge? Ştii, odinioară era vorba numai să atingem ţelul acesta. Ţi-am pus la dispoziţie mâna şi capul meu şi cred că nu te poţi plânge de mine, căci în noaptea aceea totul s-a desfăşurat conform programului; o singură zi încă şi ai fi pierdut jocul, deoarece bătrânul conte Bertram începuse să regrete că se purtase atât de aspru cu Margot. Eu le-am încurcat, însă, socotelile amândurora. Aşadar, eşti contesă de Hohenegge. Acum ştiu unde voi putea găsi o prietenă bună, în ceasurile de primejdie. Cu un milion sau două mă vei putea ajuta oricând, cred.

Intervine o mică pauză.

Masca-Roşie observă cu atenţie chipul Leoniei. Apoi zice deodată:

— Mi se pare că văd o umbră pe fruntea ta. După cât s-arată, n-ai găsit fericirea la care te aşteptai, Leonie. Nu cumva o fi aflat domnul conte de mânăriile tale ascunse?

Chipul frumoasei femei căpătă o expresie de groază. Ea se ridică brusc de pe scaun şi apucă braţul lui Rammont.

— Şi dac-ar fi aşa? strigă dânsa. Dacă nu ne mai putem înţelege unul cu altul, dacă mi-a azvârlit în faţă ura şi dispreţul său?

Prinţul Bentivoglio răspunde cu linişte desăvârşită:

— În cazul acesta ţi-aş da sfatul să-l ucizi şi pe el.

Cu toată ticăloşia ei, Leonie se cutremură, la auzul acestor cuvinte. Dar se reculege repede. Acesta a fost gândul pe care-l avuse pe când venea încoace în trăsură. Nu avea însă nicio dispoziţie să-i povestească lui Rammont ce se-ntâmplase între ea şi servitorul Anton.

— Îţi voi aminti probabil de acest cuvânt, Hector! murmură ea, apropiindu-se de el. Află deci că între noi doi nu mai poate exista decât ură şi luptă. Margot Hartenberg, fiica lui Ochi-de-Pisică, duşmanul tău cel mai înverşunat, a ieşit iar la iveală, de parcă ar fi înviat din morţi. Nenorocirea a vrut să fie în apropierea mea şi a trebuit să fiu martoră la scena când

Eberhard a strâns-o în braţe şi a sărutat-o pe frunte. Până atunci eram a lui cu toată pasiunea, dar din clipa aceea am simţit că s-a schimbat ceva în inima mea. Am jurat acestor doi oameni să-i distrug şi n-am ezitat să trag cu revolverul pe fereastră.

— Şi probabil că nu l-ai atins pe niciunul! râse Masca-Roşie, cu ironie.

— Voi găsi alte mijloace, Hector, strigă ea, înfuriată de batjocura lui. Mai întâi vreau să-l văd pe Eberhard la picioarele mele, pe el căruia i-am căzut în genunchi, în nădejdea că pasiunea mea va găsi răsunet şi în inima lui. Când va zace zdrobit în faţa mea, va veni şi rândul lui Margot.

— Asta ar fi trebuit să ţi-o spui ceva mai de vreme, Leonie, răspunde falsul prinţ. E bine să eviţi împuşcăturile, când te afli printre oameni străini, căci, altfel, nu poate ieşi ceva bun. Ce vei face când poliţia te va aresta?

— Nu cutează s-o facă; probabil că soţul meu i-a rugat pe ăia de la poliţie să treacă sub tăcere cazul acesta. M-a părăsit şi se află acum în Marsilia, după cum spunea. Eu simt, însă, că a plecat numai ca să nu mă mai vadă pe mine, căci mă dispreţuieşte mai mult ca pe o femeie de stradă. Ajută-mă, Hector, să mă răzbun pe bărbatul acesta, care mi-a devenit duşman! Aş fi putut să-l nimicesc, aş fi putut să fac dintr-însul un cerşetor, în aşa fel încât să fie alungat cu câinii de la Hohenegge, dar în cele din urmă am renunţat la ideea asta. Vreau să rămân contesă, dar el trebuie să moară şi să mă lase moştenitoare.

Masca-Roşie umplu liniştit paharele golite, îl duse la gură pe al său, apoi răspunse:

— Ce-mi pretinzi deci, Leonie? Vrei un mijloc spre a-l nimici? Probabil că vrei să-l pândesc pe întuneric şi să-l târăsc la ţărmul mării pentru a-l îneca? Să-ţi pun la dispoziţie câţiva din oamenii mei în scopul acesta?

— Nu! exclamă ea cu glas răguşit şi mâinile i se cramponează de masă. Dă-mi o otravă, ca să-l pot ucide pe ascuns! Ştiu bine că tu ai tot felul de picături dintr-acestea. Când Eberhard se va reîntoarce – foarte curând probabil – mă

va sili să plec cu dânsul la Hohenegge. Fie, voi pleca în Germania cu el, dar numai pentru a-l înmormânta în cripta castelului.

— Şi apoi, Leonie? întreabă regele criminalilor. Ce voi aveau eu dacă îţi voi întinde mâna şi de data asta?

Perfida femeie i se aruncă la piept şi-şi încolăceşte braţele în jurul gâtului său.

— Ia-mă cu tine şi fă ce vrei din mine! strigă ea. Odinioară, la Paris, mi-ai jurat să nu mă uiţi niciodată şi să-mi fii prieten la nevoie. Acum a venit vremea să-ţi ţii cuvântul.

— Ai dreptate, Leonie, răspunde el, numai că uiţi că ai dispărut frumuşel într-o bună zi, şi te-am regăsit de-abia la Hohenegge. Dar eu nu-ţi port ură pentru asta şi va veni momentul când îţi voi prezenta socoteala. Şi acum, să discutăm sentinţa de moarte a lui Eberhard de Hohenegge.

— Când îmi vei procura picăturile, Hector? întreabă ea repede.

Un zâmbet drăcesc pluteşte pe figura lui. Îşi reaminteşte deodată de ceasul acela, la „Charité” în Berlin, când Alice îi adusese câteva picături, care-l făcură să pară mort. Acum va face dânsul acelaşi lucru cu domnul conte Eberhard. Cu singura deosebire că nu se va folosi şi de antidot.

— Mâine noapte la ora douăsprezece, un bărbat va veni la poarta vilei tale şi-ţi va înmâna sticluţa, răspunde el, liniştit. Să nu-l întrebi nimic, după cum nici el nu-ţi va adresa niciun cuvânt! Şi acum, fii atentă la ce ţi voi spune: Picăturile pe care ţi le procur, au un efect cu totul deosebit. O ţigancă bătrână m-a învăţat cândva cum să le prepar. Le-am botezat „Aqua toffana”. Cinci picături dintr-acestea, date unui bărbat sau unei femei, trezesc senzualitatea şi pasiunea. Zece picături din lichidul acesta care are limpezimea apei, provoacă rigiditatea trupului care, ţine zile de-a rândul. Douăzeci de picături, determină un atac de apoplexie. Acum, procedează cum vrei Leonie, eu din parte-mi, îţi doresc mult noroc. De fapt, e o coincidenţă ciudată ca tatăl şi fiul să fie ucişi de mâna mea. Vezi cât fac eu pentru tine! Nu uita lucrul acesta, căci voi veni într-o zi să-mi iau răsplata. Hector

Rammont nu uită să-şi încaseze datoriile.

Cei doi ticăloşi îşi strâng mâinile şi după o jumătate de ceas părăsesc localul. De abia când se lăsase noaptea, se-ntoarse Leonie acasă.

Anton umblă bănuitor încolo şi-ncoace. Mutra contesei nu-i place deloc şi dac-ar şti că ea plănuieşte ceva împotriva lui, şi-ar lua măsurile de rigoare.

Târziu noaptea soseşte o telegramă, prin care contele îşi anunţă sosirea pentru a doua zi după-amiază. Leonie zâmbeşte ciudat şi intră în odaia ei.

Pentru a nu da prilej cameristei să intre la bănuială, Anton rămâne rezervat de data asta. Dar când fata se duce la culcare se-ndreaptă spre apartamentul contesei.

Deodată aude o uşă deschizându-se. Anton se lipeşte de perete, la umbra unor plante dintr-un vas mare. Probabil că Leonie plănuieşte din nou ceva, altfel n-ar coborî acum scările, la miezul nopţii.

Servitorul o urmăreşte cu privirile şi când aude deschizându-se uşa principală, se ia după dânsa, în vârful picioarelor.

Leonie ajunge în parc şi păşeşte grăbită spre grilajul care dă în stradă. Nici nu bănuieşte că e urmărită de Anton.

Ea rămâne locului şi priveşte cu încordare. Se scurg câteva minute, apoi se aud din depărtare douăsprezece lovituri de orologiu.

Aproape în aceeaşi clipă se aud şi paşi în stradă şi în faţa grilajului îşi face apariţia o făptură. O mână se strecoară printre zăbrele şi contesa ia în primire sticluţa făgăduită.

Braţul se trage îndărăt şi Leonie dispare ca o umbră, în tufiş. În vreme ce trimisul lui Hector Rammont se îndepărtează şi el, Anton îşi face apariţia de după copac.

— Mii de draci! scrâşneşte el, ce să-nsemne asta? Cei doi nu schimbaseră nici cu cuvânt între dânşii, şi de vreo idilă nici nu poate fi vorba, de asta sunt încredinţat. După cât am putut observa la lumina felinarului din stradă, individul a predat Leoniei un obiect. Trebuie să aflu despre ce e vorba. Sunt sigur că iar a pus la cale o maşinaţiune, scumpa mea contesă.

Pe un drum ocolit se înapoiază în vilă. După oarecare chibzuială, Anton bate la uşa Leoniei, dar de-abia după câteva minute i se răspunde.

— Sunt obosită şi vreau să mă culc! zice ea.

Servitorul strânge pumnii cu furie, dar se linişteşte apoi coboară scara, pentru a se duce în odaia lui.

— Curând de tot voi dezbrăca livreaua de servitor! râde el şi se trânteşte pe pat.

*

A doua zi după amiază, Eberhard de Hohenegge soseşte la vilă. O salută rece pe contesă, în prezenţa cameristei, apoi tânăra pereche ia masa împreună, servită fiind de Anton. Dar în timpul acesta nu schimbă niciun cuvânt între ei.

Eberhard începe îndată să facă pregătirile de plecare. E surprins de faptul că Leonie nu se împotriveşte la proiectul acesta, căci el ştie bine că ea urăşte castelul Hohenegge. Să-şi fi dat seama dânsa că metodele ei nu pot avea niciun succes faţă de el? Nu-şi poate lămuri lucrul acesta, dar şi acum, după ce au trecut câteva zile de la episodul din noaptea aceea, sentimentele din inima lui nu s-au schimbat.

Îngrijorarea pentru viaţa lui Margot îl stăpâneşte de dimineaţa până seara. Înainte de a se îndrepta spre casă, venind de la gară, s-a dus să ia raportul, de la detectivul pe care-l însărcinase cu supravegherea vilei „La Patrie”.

El răsuflă uşurat când află că cele două femei n-au părăsit casa şi detectivul le-a văzut în ajun prin fereastră, luând masa împreună.

Aşadar, Leonie n-a cutezat, în timpul lipsei sale, să întreprindă ceva împotriva lor. Vorbele pe care i le aruncase ea în faţă, cum că va face destăinuiri care îl vor distruge pe dânsul, îl preocupă din ce în ce mai mult. Nu-şi dă seama despre ce poate fi vorba, dar îşi propune să cerceteze lucrurile, atunci când va fi la Hohenegge. Poate că e numai o izbucnire de furie a pătimaşei femei, care-şi dă seama acum că iubirea lui aparţine lui Margot…

Anton îndeplineşte cu mult zel fiecare poruncă pe care i-o

dă stăpânul său. Cuferele trebuie făcute şi plecarea va avea loc a doua zi către seară.

Leonie invocă dureri de cap şi rămâne tot timpul întinsă pe pat, în odaia ei.

— Fă pregătirile pentru plecare! murmură buzele ei. De ce nu comanzi şi sicriul, în care vei fi pus?

Sticluţa trimisă de Rammont e ascunsă într-o mică vază şi o poate scoate lesne când va sosi momentul...

Către seară, Eberhard se lasă greu în fotoliul din faţa biroului. Îşi cuprinde fruntea în mâini şi ochii săi se îndreaptă prin fereastra deschisă spre vila unde trăieşte Margot a lui...

El, însă, devenise soţul unei femei pe care o urăşte, care-şi dăduse jos dintr-odată masca pe care o purtase cu atâta măiestrie. El n-are nici măcar dreptul să-şi ia rămas bun de la femeia care este mama copilului său, o fiinţă ce va vedea în curând lumina zilei.

Ce taină ciudată pluteşte iar în jurul ei, de poartă numele doamnei Grosser?

Gândurile se zbat furtunos în capul contelui şi zadarnic încearcă să se descurce din reţeaua lor. Probabil că la Hohenegge va găsi liniştea după care duce dorul.

Se gândeşte la o despărţire da Leonie, fără să ţină seamă de ameninţările ei, că-l va distruge. Dar, şi asupra acestui lucru va chibzui în linişte, când va ajunge la Hohenegge.

Ia o foaie de hârtie şi începe să scrie o scrisoare lungă de rămas bun către Margot.

Îi zugrăveşte chinurile ce le îndură, starea aproape disperată în care se află şi care-l îndeamnă în unele clipe să-şi curme firul vieţii. Dar îşi exprimă, totuşi, speranţa, că se vor mai regăsi cândva, chiar dac-ar fi să se scurgă ani...

„Copilul tău – îşi încheie el scrisoarea – *este şi al meu şi ţi jur pe viul Dumnezeu că-i voi da numele meu cinstit, tot astfel precum îţi voi reda şi ţie onoarea. Asupra noastră apasă cu greutate mâna destinului, dar soarele trebuie să răsară într-o zi şi pentru noi şi atunci vei lua locul aceleia pentru care resimt în momentul de faţă numai ură şi dispreţ şi care are*

pentru mine aceleaşi sentimente.

Plecăm acum la Hohenegge, unde vom trăi ca nişte străini unul faţă de altul şi toate sforţările mele vor fi îndreptate spre o singură ţintă: să-mi recapăt libertatea. Leonie să-şi ia jumătate din averea mea şi s-o folosească cum va crede de cuviinţă. Atunci va veni ziua fericirii noastre şi eu voi bate la uşa ta ca logodnic şi te voi aduce în casa mea.

Rămâi cu bine, Margot. Implor Cerul să-ţi dea pacea sufletească de care ai atâta nevoie".

Pune scrisoarea într-un plic, pe care-l lipeşte cu grijă. O va arunca singur la cutie, căci se gândeşte să facă o mică plimbare prin oraş, spre a-şi linişti nervii.

Capitolul 102 – Crima

Soarele apune încetişor. Dinspre mare suflă un vântuleţ răcoros, plin de miresme îmbătătoare.

Pe terasele hotelului elegant muzica începe să cânte şi lumea mondenă forfoteşte în lumina globurilor electrice. Aici pe Riviera, toată lumea e veselă şi petrece, luând viaţa uşor.

Numai într-o vilă idilică de pe ţărmul mării stau doi oameni, cărora viaţa le-a dat toate bunurile, dar ei se urăsc între dânşii, se blestemă unul pe altul. Şi ceea ce contele Eberhard nici nu bănuieşte, e că un simplu servitor l-a înşelat în chip ruşinos, se furişează ca un hoţ prin casă şi spionează tot ce se petrece.

Cu un oftat greu contele se ridică şi priveşte în jurul său prin cameră. Într-un colţ stă cufărul gata făcut şi totul are înfăţişare tristă.

Eberhard apasă pe un buton şi cere servitorului să-i aducă pălăria şi mantia. Anton aruncă o privire cercetătoare asupra stăpânului său, dar acesta nu-l observă şi părăseşte vila, în tăcere.

Se strecoară până la ţărmul mării, unde se plimbă gânditor. Valurile liniştite se lovesc de ţărm, aurul soarelui care apune

luceşte pe suprafaţa întinsă…

Contele se opreşte, contemplând tabloul măreţ ce i se oferă. Niciodată nu-i apăruse marea atât de frumoasă, ca în seara asta când o vede, poate, pentru ultima oară. Melodii duioase răsună de departe, apoi pier în taina înserării, odată cu luna ce apare pe cerul minunat.

Contele se simte brusc străbătut de un fior rece. E ciudat că gândurile-i se duc spre un cavou, prin ferestrele căruia pătrunde lumina tremurătoare a lunii.

Abătut şi plin de presimţiri rele, Eberhard se înapoiază la vilă. Intră în odaia sa, îl cheamă pe Anton, şi-i spune cu glas liniştit:

— Du-te sus la contesă şi întreab-o dacă e dispusă să plece mâine cu acceleratul, după cum am aranjat.

Anton se înclină şi părăseşte odaia. După câteva minute se înapoiază:

— Doamna contesă comunică domnului conte că se supune în totul dorinţelor dumisale.

Eberhard dă din cap şi servitorul se îndepărtează.

Contele începe apoi să umble prin odaie, în sus şi în jos. De câteva ori îi dă în gând să se ducă în, vila „La Patrie”, unde trăieşte Margot… Dar îşi spune apoi că nu trebuie să facă asta, căci ea singură l-a rugat să nu mai vină.

Se face târziu şi Anton vine să-l întrebe pe stăpânul său dacă nu doreşte să cineze. Eberhard refuză, spunând servitorului:

— Nu mi-e foame, te poţi duce la culcare, căci mâine vei avea de lucru. Vezi să nu fiu deranjat de nimeni.

Cam pe la ora unsprezece contele se culcă. În casă domneşte linişte adâncă, dar somnul nu se lipeşte de genele lui. În odaie arde o lampă mică, voalată. Draperiile de la ferestrele ce dau în parc, sunt trase.

Într-un târziu, pleoapele îi cad grele şi îl cuprinde un somn uşor.

Anton doarme şi el în odaia lui, de asemeni şi camerista contesei.

Numai în încăperea în care locuieşte Leonie, e încă lumină.

Contesa umblă agitată încolo şi încoace, îmbrăcată într-un neglijé cu broderii bogate. În picioare poartă pantofi uşori, aşa fel că nu face niciun zgomot când merge.

Ea se opreşte deodată în faţa oglinzii de cristal şi priveşte ţintă la tabloul pe care-l reflectează oglinda. Se cutremură de propria-i înfăţişare.

Apoi, îşi aranjează repede părul şi priveşte la ceas. Trecuse de miezul nopţii. Stă şi ascultă cu încordare, dar totul rămâne liniştit. Nici Anton nu va fi martor la ceea ce va face ea în noaptea asta. Mai curând sau mai târziu va căuta să se scape şi de el.

Se îndreaptă spre vaza unde ascunsese sticluţa şi o scoate afară. Se apropie cu ea de lumină şi priveşte lichidul limpede ca apa, cu efecte atât de grozave. Hector Rammont îi dăduse asigurări că picăturile n-au niciun gust.

Ea ştie că Eberhard are pe măsuţa de noapte un pahar cu apă, pe care-l bea când se trezeşte din somn. Ea îşi repetă cuvintele pe care i le spusese Masca-Roşie: „Cinci picături trezesc patima simţurilor, zece picături provoacă rigiditatea trupului şi douăzeci de picături… moartea”.

Leonie vâră sticluţa în buzunar şi deschide încetişor uşiţa tapetată, ţinând în mână o lumânare aprinsă. Ajunge în faţă camerei de dormit a contelui, deschide uşa încetişor şi rămâne locului câteva clipe.

Ochii ei străpung semiîntunericul din odaia în care se aude răsuflarea regulată a aceluia care doarme. Paharul cu apă e la locul său obişnuit. Cu dinţii încleştaţi, ţinându-şi respiraţia, ea se apropie de măsuţa de noapte.

În clipa aceea se cutremură, căci Eberhard făcuse o mişcare, de pare-ar fi vrut să se trezească. Să-l ocrotească oare vreun înger bun în somn?

Nemişcată în faţa patului, Leonie îşi îndreaptă privirile printr-o crăpătură a draperiilor de care e înconjurat acesta şi i se pare că buzele lui se mişcă… Aude şoapte şi-şi apasă repede mâna pe pieptul care zvâcneşte cu putere; un ţipăt e gata să-i scape din gâtlej… Lămurit aude ea numele acelei femei pe care o urăşte de moarte:

„Margot… scumpa mea Margot!”

Dac-ar fi avut un pumnal, Leonie n-ar fi stat o clipă pe gânduri să-l înfigă în trupul lui. Dar, iată că buzele contelui au amuţit din nou şi capul i se odihneşte iar între pernele albe.

Criminala se apropie încetişor de măsuţă şi toarnă picătură cu picătură în pahar.

Numărase mai întâi cinci, dar un zâmbet sinistru îi schimonosi faţa. Nu, nu mai vrea dragostea acestui bărbat, ci moartea lui.

Picăturile cad din nou… zece… apoi mai departe… douăzeci… Culoarea apei nu se schimbă întru nimic.

Leonie închide sticluţa cu dopul şi o vâră în buzunar.

Acum trebuie să se întoarcă repede, aşteptând rezultatul în camera ei. Când soarele va răsări din mare, Eberhard va fi mort şi ea va rămâne singura posesoare a milioanelor familiei de Hohenegge.

În clipa când era să se îndepărteze, contele deschide ochii. Ea vede asta şi fără voie îi scapă un ţipăt de buze. Rămâne în faţa lui, ca o criminală prinsă asupra faptului. Contele se ridică în capul oaselor şi priveşte năuc la ea.

— Tu aici, Leonie? exclamă el. Ce vrei de la mine?

Leonie îşi recăpătase repede stăpânirea de sine. Cu un suspin adânc se lasă în genunchi în faţa patului şi-şi lipeşte capul de marginea acestuia.

— Dorul sălbatic după tine m-a adus încoace, Eberhard! strigă ea şi izbuteşte să se prefacă atât de bine, încât el nu se îndoieşte o clipă de sinceritatea femeii îngenuncheate. M-ai insultat de moarte – continuă ea – ai călcat în picioare iubirea mea şi mi-ai aruncat dispreţul în faţă. Speram să găsesc aici, în Sud, fericirea după care năzuiam atâta şi acum totul e distrus… ne înapoiem la Hohenegge, între zidurile reci ale castelului secular… Eberhard de ce a trebuit să pierd iubirea ta? În noaptea asta n-am putut închide ochii, dorul m-a împins să vin încoace, căci voiam să te văd cel puţin de departe. Iartă-mă pentru ceea ce am făcut! Plec din nou, văd doar din ochii tăi că nu mai ai niciun pic de iubire pentru mine… disperarea mă cuprinde.

Ticăloasa se ridică şi acoperindu-şi faţa cu mâinile se îndreaptă, clătinându-se pe picioare, spre uşiţa pe unde intrase.

Contele rămâne năuc, mişcat de scena aceasta la care nu se aşteptase. Să fi fost oare sinceră spovedania ei? O voce interioară îi strigă: „Nu! E o viclenie la mijloc”. Dar ce-ar putea să fie?

El nici nu se gândeşte măcar la crima oribilă pe care a pus-o la cale ticăloasa.

Clătinând capul priveşte după ea, dar nu izbuteşte să-şi înfrângă sentimentul de dezgust care-l cuprinde şi o lasă să plece.

— Nu, murmură el, privind ţintă în podea. Între noi doi nu mai există nimic. Ea singură a rupt legătura care ne unea.

Somnul nu se mai lipeşte de genele lui. Un zâmbet visător îi pluteşte pe buze.

— Margot! Margot! şopteşte el, dus pe gânduri. Mi-ai apărut în vis, dar tot atât de lămurit ca atunci când stăteam îmbrăţişaţi sub ramurile copacilor din Hohenegge. Îţi mulţumesc, scumpa mea...

Leonie rămâne afară, în pragul uşii şi pieptul îi tresaltă cu putere.

— A mers bine! murmură dânsa. Ce nu e în stare să facă o femeie însufleţită de ură?! El avea pe buze numele ei şi poate că va striga după dânsa când se va zbate în spasmele morţii. Orice scânteie de milă s-a stins din inima mea, aştept cu nerăbdare să aud ultimul horcăit din pieptul său.

Cu paşi liniştiţi porneşte îndărăt spre odaia ei. Rămâne câteva clipe pe gânduri, apoi stinge lumina. Dar nu poate dormi, căci prea îi sunt nervii încordaţi.

Se plimbă în sus şi în jos prin cameră, apoi, deschide uşa de pe balcon şi priveşte jos, în grădină. Luna luminează potecile albe şi, deodată Leonie se dă îndărăt, cu un strigăt răguşit.

O fantomă albă apăruse în umbra tufişurilor, doi ochi înfundaţi în orbite, care o privesc ţintă, cu o expresie de acuzare.

E numai o viziune, dar contesa rămâne speriată de moarte şi se retrage din odaie. Nelinişte a o copleşeşte şi ia hotărârea că pornească din nou spre dormitorul contelui.

Strângându-şi rochia în jurul trupului, pipăind cu mâna zidul rece al coridorului întunecos, înaintează pas cu pas, ca o somnambulă. Ajunsă în faţa uşii, îşi ţine răsuflarea, şi ascultă cu încordare.

Dar nu se aude nimic, nici cel mai uşor zgomot.

— Să fi murit oare de-acum? Fără să scoată un ţipăt măcar! …

Deodată se înfioară toată… Aude lămurit fâşâitul unei cuverturi de mătase şi scârţâitul patului. Apoi un zornăit pe placa de marmură a măsuţei de noapte.

— Paharul de apă! murmură Leonie.

Ea se ţine cu amândouă mâinile de petele, şi tot trupul îi tremură de iritaţie.

Astfel se scurg câteva minute, apoi se aude un zgomot în odaie… un scaun e împins cu putere, se răstoarnă… un ţipăt înăbuşit…

Leonie îşi muşcă buzele şi ar vrea să pătrundă cu privirile prin uşă.

*

Eberhard căutase în zadar să adoarmă, după vizita Leoniei.

Ce voia de la dânsul, femeia aceasta fatală? se întreba el necontenit. E ferm încredinţat că nu dragostea a îndemnat-o să vină pe furiş, în toiul nopţii, în dormitorul lui. Probabil că intenţiona să ducă la îndeplinire vreun plan drăcesc împotriva lui, căci îl urăşte de moarte şi în privinţa aceasta, nu mai poate exista îndoială.

Contele se ridică şi-şi sprijini capul pe braţ.

Îşi frământă creierul, dar fără folos. Timpul se scurge încet şi în cele din urmă el îşi înfundă din nou capul în perne. Gâtlejul îi este uscat şi se simte scuturat de friguri. O clipă şovăie să-şi atingă buzele de pahar… Un gând ciudat îi străfulgeră prin minte, apoi, însă, zâmbeşte cu dispreţ.

„Nu, până acolo nu va merge dânsa. Prea s-ar expune

mizerabila.”

Duce încetişor paharul la buze şi soarbe apa dintr-o singură înghiţitură.

Se scurg câteva minute, dar setea nu i se potolise; dimpotrivă, pare că frigurile îl cuprind şi mai mult şi un tremur nervos îi zguduie tot corpul.

Priveşte în oglinda din faţa patului şi-şi vede chipul schimonosit.

Ce să fie asta? Parcă nici nu-s trăsăturile lui… Un fior rece îi străbate trupul şi cu o ultimă mişcare aruncă de pe el cuvertura şi sare din pat. Vrea să se îndrepte spre uşă, dar nu-l mai ţin picioarele. Îl cuprind dureri cumplite şi cu un ţipăt înăbuşit se prăbuşeşte. Rămâne ţeapăn pe covorul moale, luminat de lampa de noapte.

După un timp, uşa se deschide fără zgomot şi chipul palid al Leoniei se iveşte în deschizătură. Priveşte o clipă trupul neînsufleţit, apoi se strecoară înăuntru.

În faţa cadavrului soţului ei, un hohot sinistru îi scapă din piept. Se apleacă şi fixându-şi ochii asupra chipului schimonosit, murmură:

— Aşa ai vrut tu, idiotule! De ce ţi-ai legat inima de femeia pe care o urăsc? Ţi-ai meritat soarta şi nu va trece mult până când va veni după tine cocota aceea blestemată.

O cruzime sălbatică îi umple inima. E tovarăşa demnă a omului cu mască roşie şi nu se înspăimântă să semene moartea în jurul ei.

— Douăzeci de picături! murmură ea şi chipu-i nu mai păstrează nimic din frumuseţea care-l orbise o clipă şi pe Eberhard de Hohenegge. Hector Rammont se pricepe să-şi prepare otrăvurile. Acum sunt singură, stăpâna milioanelor tale, conte Eberhard.

Îşi apropie urechea de pieptul lui, spre a se încredinţa dacă e mort de-a binelea. Şi rămâne liniştită… Soţul ei e mort.

Se ridică repede şi părăseşte camera, a cărei uşă o încuie cu grijă.

Ajunsă în dormitorul ei se trânteşte pe pat şi pleoapele îi cad grele, ca de plumb.

De unde să ştie ea că ochii bănuitori ai lui Anton o urmăriseră în tot timpul? Şi va veni ziua când va simţi puterea servitorului.

Capitolul 103 – La pândă

Alice se trezeşte din leşin, în camera ei din castelul maur. Lampa mare aruncă o lumină puternică din tavan.

Masca-Roşie umblă încolo şi-ncoace pe covorul moale, aruncând din timp în timp câte o privire asupra patului. Trecuse mai bine de un ceas de când s-a reîntors. Joe îi făcuse raportul şi Hector Rammont ştie acum că bănuielile sale au fost îndreptăţite: noul servitor nu e nimeni altul decât Ochi-de-Pisică, celebrul detectiv, tatăl Alicei, şi între ei nu poate exista nicio împăcare, ci doar luptă la cuţite până la distrugerea completă.

Între timp, Hartenberg a fost dus într-o ascunzătoare sigură şi Masca-Roşie avu destul răgaz să chibzuiască ce trebuie să afle Alice din întâmplarea aceasta. El nu ştie încă ce s-a petrecut între detectiv şi fiica lui, dar dânsa va trebui să-i spună.

Tânăra fată, pe care Rammont o dăduse Alicei drept îngrijitoare, păşeşte încetişor în odaie, aducând ceva bolnavei. Masca-Roşie face apoi un semn cu mâna şi fata se retrage.

Alice deschide ochii şi priveşte buimacă în jurul ei. Rammont se opreşte şi rămâne cu braţele încrucişate. Ochii săi se-ndreaptă spre tânăra femeie. Alice l-a recunoscut. Se ridică în capul oaselor şi un suspin adânc îi iese din piept.

— Hector! exclamă ea, ce s-a întâmplat în vreme ce eu zăceam leşinată? Te implor, spune-mi adevărul şi nu trece nimic sub tăcere!

Masca-Roşie se apropie încetişor de pat, aşezându-se pe un scaun.

— Linişteşte-te, mai întâi, Alice, zice el cu glas cald.

Vrea să-i ia mâna într-a lui, dar fata şi-o retrage repede.

— Nu mă atinge, Hector… sunt aproape nebună. Tu nu ştii ce s-a petrecut în odaia asta, în vreme ce erai la Monaco.

— Poate că totuşi bănuiesc ceva, răspunde Rammont. Tatăl tău a fost aici.

Ea îl priveşte cu spaimă:

— Cutezi să mi-o spui în mod deschis?

— Trebuie doar să vorbim despre asta, răspunde el, dând din umeri. Cel mai nimerit lucru ar fi să dai totul pe faţă. Ochi-de-Pisică, tatăl tău, cel mai mare detectiv al Germaniei, a izbutit să se strecoare în castelul maur, devenind servitorul meu. Trebuie să-ţi mărturisesc că-l urăsc pe omul acesta, după cum mă urăşte şi el pe mine, jurându-mi pieirea. Între noi doi nu mai poate exista împăcare. Când am plecat aseară, i-am dat lui Joe sarcina să-l observe cu atenţie pe noul nostru servitor fără ca el să bage ceva de seamă. Ochi-de-Pisică trebuie să fi aranjat bine lucrurile, căci nu lipsea mult ca să dispară cu tine.

Alice îşi acoperă faţa cu mâinile. Acum îşi aminteşte de tot ce s-a petrecut. Ştie că tatăl ei voia să dispară cu dânsa coborând scara de frânghie atârnată la fereastră, ştie că ea se împotrivise din răsputeri, pentru ca în cele din urmă să-şi piardă cunoştinţa.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl meu când Joe a pus mâna pe el? strigă deodată nenorocita.

Masca-Roşie nu răspunde imediat şi Alice îl apucă de braţ

— L-aţi omorât! strigă dânsa, înspăimântată. Ţi-ai pătat înc-o dată mâinile cu sânge, Hector. O, încep să mă îngrozesc de tine.

O expresie de mânie se-ntăreşte pe chipul falsului prinţ.

— Să nu mai întrebuinţezi cuvinte dintr-astea, Alice! zice el cu asprime. De altfel, poţi fi liniştită, căci tatăl tău trăieşte şi nu i s-a întâmplat nimic până acum.

Ea îl priveşte cu neîncredere, izbucneşte în lacrimi.

— Oh! de-ar fi adevărat, Hector! Tu ştii că eu sunt a ta cu trup şi suflet şi voi rămâne cu tine până-mi va suna ceasul din urmă.

Trăsăturile banditului se luminează.

— E aşa cum ţi-am spus, răspunde el, ceva mai prietenos. Ochi-de-Pisică trăieşte.

— Unde este? întreabă Alice, plină de spaimă.

Hector Rammont o priveşte drept în ochi şi răspunde:

— Joe împreună cu alţi câţiva l-au surprins când voia să fugă cu tine, l-au legat şi l-au dus apoi într-o încăpere pentru a fi în siguranţă. Până la înapoierea mea, Joe n-avea voie să întreprindă nimic cu dânsul.

— Şi apoi, Hector? Nu-ţi întoarce privirea, vreau să citesc în ochii tăi ce s-a întâmplat!

— Am pus să-l aducă în faţa mea şi i-am spus deschis că l-am recunoscut şi că se află acum în mâinile mele. M-a surprins peste măsură curajul cu care m-a întâmpinat, deşi i-am spus că-l aşteaptă moartea dacă nu va face ceea ce îi voi cere. În definitiv, un lucru de nimic, dar de marea însemnătate pentru mine.

Îi cerusem să depună un jurământ că nu va trăda nimic, atât poliţiei din Monaco, cât şi altcuiva despre cele petrecute în castelul acesta, apoi să nu întreprindă nimic împotriva mea sau a oamenilor mei şi să plece încă în noaptea asta, cu acceleratul. Cred că nu i-am cerut prea mult

— Şi el a admis?

Hector Rammont zâmbeşte ciudat.

— Nu, n-a admis, mi-a aruncat dispreţul său în faţă, spunând că nu va depune acest jurământ, cu toată situaţia primejdioasă în care se află.

Nu mi-a rămas altceva de făcut decât să dau semnalul să-l împuşte, căci siguranţa mea şi a oamenilor mei se afla la discreţia lui. În ultimul moment însă, când văzu îndreptate asupra lui vreo şase revolvere, şi eu îl întrebai înc-o dată dacă vrea să depună jurământul cerut…

Masca-Roşie face o pauză şi Alice îl priveşte cu înfiorare.

— Apoi? murmură dânsa.

— A jurat. Şi bine a făcut, căci altfel ar fi trebuit să moară. Poate că în clipa aceea nădăjduia că ne vom mai întâlni o dată în Germania… După depunerea jurământului, doi din oamenii mei l-au dus în stradă cu ochii legaţi. În momentul de

faţă, poate c-a şi plecat.

Se produce o pauză scurtă. Alice răsuflă uşurată şi-şi afundă capul în perne. Rammont rămâne nemişcat pe scaun.

— Eşti mulţumită, Alice? o întreabă el apoi.

Ochii albaştri ai sărmanei fete se îndreaptă asupra lui.

— Ridică mâna dreaptă şi pune-o pe cea stângă pe inima mea, şopteşte dânsa. Acum jură-mi şi tu că nu m-ai înşelat.

El vede lacrimile din ochii ei şi nu şovăie o clipă să îndeplinească cele cerute. Cu glas limpede el jură că Ochi-de Pisică e în viaţă şi că şi-a recăpătat libertatea.

După ce buzele sale rostiră ultimele cuvinte, nenorocita fată îl trage spre sine şi-şi îngroapă faţa în pieptul său; îi povesteşte apoi întreaga scenă care s-a desfăşurat între dânsa şi Hartenberg. Fără s-o întrerupă el o ascultă cu atenţie, apoi spune:

— De ce nu l-ai urmat de bună voie pe tatăl tău, Alice? De fapt, ar trebui să mă urăşti pe mine, cum mă urăşte toată lumea.

Alice îl strânge mai tare în braţe şi murmură cu glas obosit:

— Încetează, Hector! Ştii doar că trebuie să trăiesc şi să mor alături de tine.

. . . .

Noaptea se lăsase din nou asupra castelului maur.

Alice se restabilise complet de pe urma celor îndurate în ultimele ceasuri şi faptul că-l ştie pe tatăl ei în siguranţă, o face să suporte cu uşurinţă situaţia în care se află. Bătrânul o blestemase, o dată, o alungase în stradă în toiul nopţii, dar iubirea părintească se redeşteptase într-însul.

Hector o părăsise din nou, căci veşnic are afaceri de rezolvat. La întrebarea Alicei, cât mai are de gând să rămână la Monaco, el dădu doar din umeri.

— Mai aştept doar să mi se realizeze un plan, care-mi dă mult de lucru, apoi vom pleca probabil la Londra sau mai departe. La momentul potrivit, vei afla şi tu.

Alice trebui să se declare mulţumită. Liniştea se aşternu din nou în odaie. Joe, sau ceilalţi oameni nu trebuie să intre în

apartamentul Alicei, fără o poruncă specială din partea regelui criminalilor. Numai camerista, care fusese şi sub ordinele lui Jean Molitor, are dreptul acesta.

Tocmai în clipa aceasta, fata îşi vâră capul prin draperie şi ochii-i negri o caută pe Alice. Pe chipul ei e o expresie îngrijorată.

Auzind zgomotul uşor, Alice îşi întoarce capul şi priveşte spre cameristă.

— Nu te-am sunat, îi zice ea prietenos.

Fata nu se îndepărtează însă, ci păşeşte încetişor în cameră.

— Ai să-mi comunici vreo taină? întreabă Alice, prietenos.

Fata aprobă din cap, dar priveşte în acelaşi timp speriată spre uşă.

— Dacă domnul va afla că am vorbit, va face să zbor, de-aici! şopteşte ea.

— Ai observat ceva misterios şi vrei să mi-o spui? Aşa e?

Fata dă din cap, dar în acelaşi timp duce degetul la buze.

Alice îi face un semn şi se retrage cu ea într-un colţ al odăii, unde e un fel de foişor, care ocupă toată partea aceea a încăperii; de acolo, nimeni nu le poate asculta ce vorbesc.

Foişorul acesta formează un spaţiu semi-circular, în care se află câteva mobile scumpe. Fereastra, care dă spre mare, e acoperită de o draperie de mătase. O draperie la fel se află peste cele câteva trepte, care duc din cameră în foişor. Alice trage draperia aceasta. O lampă colorată aruncă lumina de sus.

— Acum poţi vorbi! se adresează Alice tinerei cameriste. Aici nu ne poate auzi nimeni.

— Am descoperit ceva ciudat, stăpână, şopteşte fata. Noaptea trecută, pe când mă culcasem de acum, am auzit zgomot de paşi prin faţa uşii mele. Mi se păru că aud glasul lui Joe, care vorbea cu alţi bărbaţi. Mergeau greu, ca şi cum ar fi târât un obiect după dânşii.

Nu ştiu de ce, dar m-a cuprins o nelinişte subită şi apropiindu-mă de uşă, am privit prin crăpătură, afară pe coridor. Şi atunci am observat câteva persoane ducând după

colţ un bărbat legat. Apoi o uşă se închise cu zgomot şi se făcu tăcere. După o jumătate ceas, s-a reîntors prinţul.

— Şi ce ai mai auzit? întreabă Alice.

— Nimic, stăpână, prinţul s-a retras, probabil, în apartamentul său şi a discutat cu Joe asupra celor întâmplate. Azi-dimineaţă, însă, mi-am adus aminte de ceea ce văzusem în cursul nopţii şi deoarece nu mă puteam linişti, am luat-o în aceeaşi direcţie pe unde apucase Joe cu omul legat. Imediat după colţ se făcea o scară îngustă de piatră, care ducea în sus. M-am furişat încetişor pe trepte, am ascultat în toate părţile, dar nu putui auzi nimic. Tocmai voiam să mă întorc, când privirea îmi căzu pe un tablou mic, ce atârna în perete. Rama lată, aurită, se înnegrise în cursul timpului şi figura cavalerului medieval nu mai era de recunoscut. Mi se păru, însă, că unul din colţurile pânzei nu se potrivea bine în cadru. Apăsai pe locul acela şi… tabloul pieri în laturi, iar un gang îngust se ivi în faţa mea. Curioasă peste măsură, am intrat pe gangul acesta, aşezând la loc tabloul în urma mea. De sus, gangul era luminat printr-o ferestruică. Făcui vreo zece paşi şi ajunsei în faţa unei uşi, încuiată solid. Nu ştiu de ce mi-a venit deodată gândul că omul legat fusese dus aici. Mi-am lipit urechea de uşă şi am ascultat… Deodată auzii ceva ca un geamăt omenesc…

Alice o apucă de umeri pe tânăra fată şi spuse plină de spaimă:

— Nu te-ai înşelat, drăguţa mea? Ah! spune-mi adevărul… crezi că omul acela se află în închisoarea secretă?

Camerista o priveşte speriată.

— N-aş putea spune dacă e într-adevăr bărbatul care fusese târât în cursul nopţii de-a lungul coridorului. Dar geamătul l-am auzit… Era ca şi cum un om a ajuns la capătul suferinţei. Am auzit şi un zgomot de parcă s-ar fi rostogolit cineva pe pământ.

— Ei n-ai strigat, n-ai bătut în uşă?

— N-am îndrăznit, stăpână. Prinţul şi Joe se uită întotdeauna la mine cu priviri atât de ciudate. Nu pot dormi nici noaptea, căci mă tem veşnic de viaţa mea… Ah! stăpână,

dac-aş putea ieşi odată din castelul ăsta! Aş renunţa la tot ce am aici şi m-aş duce acasă la părinţii mei, care nici nu ştiu cum îmi merge, căci n-am voie să trimit nicio scrisoare şi sunt păzită ca o prizonieră.

— De ce n-ai bătut în uşă, totuşi? întreabă Alice, cutremurându-se. Poate că omul ţi-ar fi dat un răspuns, şi aş şti acum cine zace acolo.

— Nu fi supărată pe mine, stăpână, n-am cutezat să fac asta şi am pornit-o îndărăt… Dar apoi, m-am gândit toată ziua, dacă n-ar fi bine să destăinui cuiva descoperirea ce am făcut.

Camerista tăcu şi Alice se ridică de pe scaun.

— Îmi vei arăta drumul într-acolo, copila mea, spune ea deodată. Trebuie să mă încredinţez de realitatea faptelor.

— Dar dacă prinţul sau oamenii lui ne vor descoperi? întreabă camerista, cu teamă.

— Vom aştepta până se va face linişte deplină în castel.

Alice trage perdeaua şi coboară îndărăt în odaia ei. O însărcinează pe cameristă să pândească pe coridor şi să-i aducă la cunoştinţă când totul va fi liniştit.

Biata Alice trăieşte un ceas îngrozitor. Cu ochii secaţi de lacrimi priveşte înaintea ei, în gol, şi-şi apasă tâmplele.

Nu-i jurase oare Hector Rammont în noaptea trecută că-i dăduse drumul tatălui ei? Era cu putinţă oare s-o fi înşelat în felul acesta?

Un zâmbet îndurerat îi întunecă chipul: de ce nu s-ar putea preface Masca-Roşie şi în faţa ei, după cum procedează cu toată lumea? Omul acesta e doar un artist desăvârşit, care se pricepe de minune să-şi mascheze sentimentele şi gândurile!

Alice sare în sus de pe canapea şi începe să străbată odaia în lung şi în lat. Dacă e într-adevăr tatăl ei omul închis în celula secretă, atunci trebuie să găsească mijloace să-l elibereze; de urmat nu-l poate urma… asta o simte prea bine… dar viaţa trebuie să i-o salveze.

Se scurse un ceas. Camerista îi comunicase că prinţul se retrăsese cu Joe şi alţi câţiva oameni în cabinetul de lucru. Uşile fuseseră încuiate şi pe coridor rămase un om de pază.

Cineva bate în uşă. Alice îşi pusese între timp o rochie neagră şi-şi strânsese părul la spate. Camerista apare în odaie şi şopteşte cu glas tremurat:

— Paznicul de pe coridor a plecat, stăpână. Cred că prinţul l-a chemat şi pe el în odaie, pare că se petrece ceva misterios acolo.

— În cazul acesta să nu mai stăm pe gânduri. Ia-o înainte şi călăuzeşte-mă!

Alice căutase ceva unelte cu ajutorul cărora să poată sparge broasca de la uşa camerei secrete, dar găsi prea puţin.

Cele două femei pornesc pe coridor, în vârful picioarelor. Trecuse de miezul nopţii.

— Trebuie s-o luăm pe aici în sus, stăpână, zise camerista, oprindu-se în faţa scării înguste.

Alice începe să urce. Luase cu ea o lumânare, pe care o va aprinde de-abia sus.

— Colo e tabloul, stăpână, zice iar camerista.

— Deschide! şopteşte Alice.

Lucrul se face repede. Alice păşeşte înăuntru, urmată de cameristă.

Aprinde lumânarea şi o dă tinerei fete s-o ţină. Încă doi, trei paşi şi ajung în faţa uşii cu zăvoare grele. Dar... aceste zăvoare sunt numai trase, fără să aibă vreun lacăt. Alice apasă clanţa şi, în clipa următoare, poate arunca o privire în încăperea care serveşte de închisoare.

Aceasta nu e prea mare, are plafonul boltit şi pereţii netezi. Podeaua e din piatră şi două inele de fier fixate în perete, precum şi capătul unui lanţ greu, mărturisesc cu îndestulare cărui scop serveşte odaia aceasta.

E o temniţă grozavă căci nu se află într-însa nici măcar un culcuş pe care să-şi poată odihni oasele prizonierul. De asemenea nicio cană cu apă nu se află acolo şi Alice se cutremură gândindu-se că nenorocitul a fost sortit, poate, morţii prin foame.

Ea îşi plimbă privirea prin încăpere dar nu vede pe nimeni.

— Te-ai înşelat probabil! se adresează dânsa cameristei.

Fata rămâne cam încurcată.

— Am auzit totuşi un geamăt, stăpână, spune ea.

— Poate că nenorocitul a fost dus de aici.

În clipa aceasta privirea Alicei cade pe o deschizătură ce de-abia se zăreşte într-un colţ. Se îndreaptă repede într-acolo cu lumânarea în mână, şi, spre nespusa-i uimire, zăreşte o a doua scară de piatră ce duce în jos. Deschizătura e largă cât să poată trece un om printr-însa.

Fără să şovăie o clipă, Alice Hartenberg coboară primele trepte, lăsând-o pe cameristă să aştepte sus. Cu lumânarea în mână păşeşte pe trepte şi deodată i se pune un zid în fată. Luminează piatra şi are impresia că se află aici o instalaţie secretă căci în mai multe locuri se văd unele crăpături. Sus se află o deschizătură, care duce, probabil, în altă încăpere.

Biata fată caută în jurul ei un obiect pe care şi l-ar putea pune sub picioare, ca să ajungă la deschizătura de sus. Un butuc de lemn se află în partea de jos a scării. Ea se urcă pe dânsul şi izbuteşte să privească pe deschizătură.

Vede o sală spaţioasă, al cărei plafon e sprijinit de coloane trainice. Verigi de fier sunt fixate sus şi pardoseala e acoperită cu pete roşii, parcă ar fi sânge. Încăperea e luminată şi Alice se simte orbită o clipă. În urechi o izbeşte un murmur înăbuşit de glasuri bărbăteşti. De-abia după câtva timp izbuteşte să deosebească obiectele din sală. În pereţi ard câteva făclii care împrăştie o lumină roşie.

În fund, sunt adunaţi câţiva oameni şi discută între dânşii. Alice mai zăreşte într-un colţ un cap de mort, în faţa căruia se află două pumnale înfipte în lemnul mesei. Pe scaunul din spatele acesteia nu se află încă nimeni.

— Ce se petrece aici? se întreabă ea, cu înfrigurare.

Inima-i încetează să bată. Odinioară, când era copilă, văzuse tablouri care reprezentau torturile din evul mediu. Să fie şi aici ceva asemănător?

Deodată se cutremură din creştet până în tălpi şi e aproape să scoată un ţipăt.

Nu observase până acum, că dedesubtul coloanei din mijloc se află un om culcat la pământ. Nenorocitul se mişcă acum şi

unul din bărbaţi ia o făclie din perete şi luminează cu dânsa chipul prizonierului.

Alice se clatină pe picioare, apoi cade în genunchi. Recunoscuse pe tatăl ei.

Aşadar, Hector Rammont o minţise, cu tot jurământul lui… Nu-l eliberase pe bătrân, ci-l adusese în faţa unui consiliu de judecată. Gândul acesta grozav, o face pe nenorocita copilă să sară în sus. Trebuie să vadă şi să audă ce se petrece în sala de judecată.

În clipa când părintele ei va trebui să moară, ea îşi va trăda prezenţa printr-un ţipăt; până atunci, însă, se va ţine din toate puterile, căutând vreun mijloc pentru salvarea aceluia care i-a dat viaţă.

Se urcă din nou pe butuc şi priveşte în sala luminată de făclii…

O tăcere adâncă se lăsase acolo. În fundul încăperii se deschide o uşă mascată şi Hector Rammont păşeşte înăuntru. Se apropie de masă şi apasă pe un buton. O sonerie ţârâie prelung.

— Ridicaţi-l în picioare pe prizonier! îl aude Alice spunând.

Capitolul 104 – În faţa judecăţii

Hector Rammont se sfătuise cu Joe, privitor la soarta lui Hartenberg. Nici nu poate fi vorba de eliberarea detectivului german. Omul acesta e prea primejdios pentru dânşii şi numai atunci va dispărea pericolul, când va fi mort, sau va trece în rândurile lor.

Dispoziţiile pentru noaptea următoare sunt luate în grabă. Jurământul pe care Demonul îl făcuse tinerei fete, nu are nicio valoare pentru Hector Rammont.

Noaptea se lăsase şi Joe îşi adună câţiva tovarăşi. E vorba să se hotărască soarta lui Ochi-de-Pisică şi şeful nu vrea să se încarce singur cu răspunderea sentinţei. Probabil că are motive speciale pentru aceasta.

În noaptea când falsul prinţ se întorsese din Monaco, se

îndreptă cu Joe spre aşa-zisa „sală de judecată”, care în veacul trecut servise într-adevăr torturilor şi execuţiilor secrete.

Spiritul de observaţie al lui Joe, izbutise repede să ghicească diferite ganguri tăinuite în castelul maur. Zile de-a rândul răsfoi prin cărţile vechi din bibliotecă şi în cele din urmă descoperi şi planurile secrete.

În posesia acestor planuri, restul era o jucărie.

Când ajunse cu cercetările la sfârşit, Joe se duse să-l anunţe pe şeful său. Îl transportară pe detectiv sus, i se legară mâinile şi picioarele şi fu azvârlit pe podeaua de piatră.

Deoarece funiile i se înfigeau tot mai mult în carne, nenorocitul gemea din când în când şi gemetele acestea fuseseră auzite de tânăra cameristă.

În întunericul închisorii sale, în care aerul îl înăbuşea aproape, Ochi-de-Pisică avusese timp să chibzuiască asupra soartei sale. Aceasta nu-i apărea deloc trandafirie, dar el nu era omul să se îngrozească.

În aceeaşi noapte încă uşa se deschise şi falsul prinţ Bentivoglio intră înăuntru, ţinând în mână o lanternă oarbă.

Hartenberg îl privi cu sânge rece pe duşmanul lui de moarte.

— Vasăzică tot ţi-am venit noi de hac! rânji Masca-Roşie, aţintindu-şi privirea întunecată asupra detectivului. Poţi fi mândru, domnule Hartenberg, că ai izbutit să mă înşeli până mai acum câteva ceasuri. Nu cred să mai existe un al doilea detectiv atât de capabil ca dumneata. Dar acum s-a dus cu norocul dumitale! De multe ori mi-ai tras mie clapa, dar de data asta nu-ţi va mai merge. Fiica dumitale se află în mâinile mele, asta o ştii prea bine. Ţi-aş putea face noi propuneri, dar te cunosc că eşti încăpăţânat peste măsură; unul din noi doi trebuie să dispară din lumea asta, deşi e păcat ca două capete atât de înzestrate, să nu colaboreze împreună. Mâine noapte vom mai sta de vorbă, până atunci ai tot răgazul să chibzuieşti asupra soartei ce te-aşteaptă. Noul Sherlock Holmes este pierdut de data aceasta!

Cu un râs ironic Masca-Roşie se îndepărtă şi închise uşa în

urma lui.

Situaţia deveni insuportabilă pentru Hartenberg. Omul acesta călit în lupta vieţii, învăţat cu toate suferinţele, simţea acum că-l părăsesc puterile. De câteva ori îşi pierduse cunoştinţa, şi asta era un bine pentru dânsul, dar se trezea din nou şi atunci chinurile reîncepeau.

În vreme ce se zvârcolea pe podea, picioarele-i dădură de o deschizătură ce ducea în adânc. Părea să fie o scară şi detectivul luă îndată hotărârea să se rostogolească pe trepte, chiar dacă ar risca să-şi zdrobească trupul.

Dar toate sforţările sale de a pătrunde pe gaură se dovediră inutile.

Deodată auzi un zgomot. Uşa de fier fu deschisă şi Joe îşi făcu apariţia, urmat de doi oameni.

— Ridicaţi-l! porunci aghiotantul Măştii-Roşii.

Ordinul fu executat pe dată.

Joe arătă spre uşa deschisă şi în vreme ce ridica lanterna cu mâna dreaptă, Ochi-de-Pisică fu târât afară pe gang. Probabil că avea el motive speciale să nu-l ducă în sala de judecată, pe drumul secret. Nici nu se mai obosi să pună lacăte la zăvoare şi astfel îi fu cu putinţă Alicei să pătrundă acolo.

Pe coridor, Joe legă ochii lui Hartenberg, apoi coborâtă treptele şi trecură prin alte două încăperi. După câteva minute, detectivul simţi că e aşezat pe pământ.

Ce se va întâmpla ca el acum? Nu putea să vadă nimic, căci ochii îi erau legaţi. Indivizii se retraseră şi nici pe Joe nu-l mai auzea.

Ceva trebuie să se petreacă, de asta era încredinţat. Poate că va avea plăcerea să dea din nou ochi cu regele criminalilor.

Trecu timp îndelungat, fără să se întâmple nimic. Câţiva oameni par să fi intrat în încăpere, vorbindu-şi în şoaptă.

Deodată se făcu tăcere adâncă.

„A venit Masca-Roşie!” îşi zise Hartenberg.

Era gata-gata să-şi piardă din nou cunoştinţa. Zeci de clopote păreau să-i sune în urechi şi sângele ameninţa să-i

inunde creierul.

Şi acum se auzi porunca Măştii-Roşii:

— Ridicaţi-l în picioare pe prizonier!

În aceeaşi clipă câţiva îl smulseră de la pământ şi-l sprijiniră de coloana ce susţinea plafonul în mijloc.

Dar bietul detectiv era prea slab ca să se poată ţine pe picioare. După câteva încercări de a rămâne drept, el se prăbuşi ca o cârpă pe lespezile de piatră.

Un hohot de râs batjocoritor izbucneşte în sală. Faptul acesta îi redă lui Ochi-de-Pisică o parte din puteri. Îşi înfige dinţii în carnea buzelor şi după o sforţare supraomenească izbuteşte să se ridice, fără ajutorul nimănui.

Se sprijină cu spatele de coloana rotundă şi în aceeaşi clipă i se ia legătura de pe ochi.

O privire asupra oamenilor adunaţi aici şi asupra personajului care stă în dosul mesei, îl face să-şi înăbuşe strigătul de durere ce era gata să-i scape de pe buze.

— Ce aveţi de gând cu mine? strigă el cât îl ţin puterile.

— Aşteaptă şi vei vedea! îi răspunde Masca-Roşie.

Bandiţii rămân tăcuţi şi niciun zgomot nu se aude în vasta încăpere.

— Ştii că ai fost recunoscut, Hartenberg! se aude din nou glasul regelui criminalilor. Toată viclenia dumitale n-a servit la nimic. Dar trebuie să recunosc că te-ai comportat admirabil. Nici măcar proba morţii nu te-a speriat şi ai fi împlântat cuţitul în pieptul propriei dumitale fiice, dacă ar fi fost necesar. Dar, în ultimul moment, tot te-ai împiedicat de ultima piatră din cale şi cred că nu vei fi atât de nebun încât să crezi că mai exisă nădejde de salvare pentru dumneata. Eşti în mâinile mele şi un singur semn din parte-mi, va fi de ajuns să te trimită în câmpiile veşniciei. Nimeni nu m-ar mai putea împiedica acum. Priveşte-i pe oamenii din jurul dumitale şi-ţi vei da imediat seama că fiecare din ei te urăşte şi e gata să-ţi împlânte cuţitul în trup. Admir curajul şi inteligenţa dumitale, care ar putea servi de model tuturor detectivilor din lume; un cap atât de genial ar trebui să se pună în slujba altor scopuri şi înainte de a pronunţa sentinţa de moarte asupra dumitale,

vreau să-ţi fac o propunere... dar ultima, ţine bine minte aceasta!

În timp ce Rammont ţinea acest discurs, cu voce aspră, pătrunzătoare, lui Hartenberg îi reveniră puterile. Cu toate astea îi venea greu să vorbească, deoarece gâtlejul îi era uscat.

— Dacă vreţi să am puterea de a vă răspunde, daţi-mi o înghiţitură de coniac sau vin, zice el cu glas slab.

Masca-Roşie face un semn cu mâna şi Joe se apropie de prizonier, întinzându-i un pahar cu vin. Ochi-de-Pisică îl goleşte dintr-o sorbitură şi simte cum puterile îi revin încetul cu încetul. Acum el se simte în stare să răspundă la întrebările pe care bandiţii i le vor pune.

— Trebuie să-ţi spun, domnule, se adresează el apoi Măştii-Roşii, că ai procedat faţă de mine ca un erou. Un tată şi un bărbat, care te urăşte din tot sufletul, te urmăreşte din loc în loc, din ţară-n ţară, nu ţine seamă de nicio primejdie, şi nu va avea linişte până nu te va preda călăului. Care om din banda dumitale, ar fi putut face ce-am făcut eu, spre a pătrunde în castelul maur, ca s-ajung în apropierea copilului meu? Câteva minute doar mi-au lipsit, ca s-o scot pe Alice din temniţa asta fioroasă. Apoi v-aş fi scos şi pe voi de aici, ca să vă dau pe mâna judecătorilor, cărora le-aţi scăpat de atâtea ori. Dar probabil că vreun om al dumitale m-a urmărit tot timpul şi m-a surprins în clipa supremă. Asta e o faptă eroică, pe care n-am destule cuvinte s-o glorific.

Masca-Roşie loveşte cu pumnul în masă. O furie fără margini îl cuprinsese. Îndrăzneala omului din faţa sa este fără margini. Bandiţii din jurul şefului murmură şi dânşii înăbuşit.

Ochi-de-Pisică nu se sinchiseşte, însă, de nimic. Simte o satisfacţie nemărginită că a izbutit să-l înfrunte pe regele criminalilor.

— Taci! se răsteşte acesta, cu voce tunătoare.

Apoi se apleacă pe speteaza fotoliului şi încrucişează braţele pe piept.

— De ce să mă mir de dumneata, Hartenberg? Ai fost întotdeauna original şi altfel decât colegii dumitale. Te

preţuiesc însă atât de mult, încât nu ţin seamă nici de insultele pe care mi le arunci în faţă.

— Te-ai aşteptat să auzi altceva de pe buzele mele? întreabă detectivul, liniştit.

— Ar fi trebuit să fii ceva mai prudent, omule! răspunde Demonul. Când eşti cu un picior în groapă, se impune să-ţi alegi cuvintele.

— Asta depinde de societatea în mijlocul căreia te afli.

— Eşti obraznic din cale afară, Hartenberg! se răsteşte Rammont, silindu-se să-şi păstreze cumpătul. Adu-ţi aminte de câte ori ne-am stat faţă-n faţă. Ori de câte ori ai crezut că mă ai ia mână, ţi-am scăpat ca prin urechile acului.

— Tocmai asta-i marea mea durere, că n-am izbutit să te predau călăului până astăzi. Lumea aşteaptă demult ca Masca-Roşie să păşească pe drumul iadului.

— Va mai aştepta mult, stimabile, răspunde râzând Demonul. Dacă totuşi se va întâmpla într-o zi – ceea ce mi-e imposibil să cred – sunt cel puţin sigur că vestitul detectiv, botezat cu numele de „noul Sherlock Holmes”, nu va avea nicio parte în succesul acesta.

— Nu se poate şti, dragul meu, răspunde Ochi-de-Pisică, cu ton prietenos. Eu simt că nu mi-a sunat încă ceasul din urmă şi norocul se mai poate întoarce de partea mea.

— N-oi fi crezând în mod serios că-ţi voi da drumul din mână, Hartenberg?

— De bună voie, nu.

— Atunci cum? O fugă e doar cu neputinţă. Asta trebuie s-o recunoşti. Aici sunt ziduri trainice şi oameni credincioşi care păzesc cu ochii-n patru. Cum te poţi gândi să scapi? E de râs, zău! Doar dacă ai însuşiri de a zbura prin aer sau să te transformi în fum…

Hartenberg îşi ţine ochii aţintiţi asupra duşmanului său de moarte.

— Eu îmi dau seama întotdeauna de situaţie, răspunde el. Cu toate astea, sunt încredinţat că nu-mi voi găsi sfârşitul în sala aceasta.

— Ţi-aş putea furniza imediat dovada contrară, răspunde

Rammont. Un singur cuvânt şi sângele va ţâşni din inima dumitale, un singur semn şi funia sub care stai te va ridica spre tavan.

— Dacă-ţi face plăcere, n-ai decât să dai porunca respectivă şi treaba s-a făcut, răspunde Ochi-de-Pisică fără să se tulbure. Nu m-am temut niciodată de moarte şi nu mă tem nici acum. Un singur regret voi avea în ultima clipă...

— Şi anume?

— De a nu te putea lua cu mine pe dumneata, pentru ca să scap omenirea de un astfel de monstru.

Deodată se dezlipeşte de coloana lângă care stătea şi se pare că trupul i se înalţă. Îşi recăpătase puterile şi adresându-se bandiţilor din jurul său, rosteşte cu glas tunător:

— Băieţi, vreţi să vă lăsaţi stăpâniţi în vecii-vecilor de omul acesta? Eu ştiu că el este tiranul vostru şi viaţa voastră nu are nicio valoare pentru dânsul; o simplă bănuială de trădare sau nesupunere şi vă trimite pe lumea cealaltă. De ce vă lăsaţi duşi de nas de monstrul acesta? Vedeţi într-însul ceva supraomenesc? E o simplă închipuire a voastră, căci şi dânsul are slăbiciuni ca voi toţi şi un singur pumn îl poate culca la pământ, ca pe oricare altul. Mi-am destinat viaţa să-l distrug şi să-l predau pe mâna justiţiei. Eu ştiu ce gândesc autorităţile şi vă garantez că veţi fi scutiţi de orice pedeapsă, dacă mi-l predaţi pe omul acesta legat de mâini şi de picioare. El stă singur de tot în faţa voastră, nici măcar o armă nu are în mână, şi cele două pumnale de pe masă nu-i vor putea fi de mare folos. Voi aveţi, însă, la brâu cuţite şi revolvere. Puneţi mâna pe el şi predaţi-mi-l mie, ca să-l pot vârî în temniţă. Numai să vreţi şi mâine vă puteţi împrăştia în cele patru vânturi, iar Masca-Roşie nu vă va mai putea înfricoşa, ziua şi noaptea. De ce mai şovăiţi, de ce mă priviţi cu atâta spaimă? Vă-nchipuiţi poate că mă va lovi vreun fulger, numai pentru că am cutezat să-l înfrunt pe omul acesta? Vedeţi doar că stau încă drept în faţa voastră teafăr, şi nevătămat. Înainte, băieţi puneţi mâna pe el şi culcaţi-l la pământ!

Bandiţii credeau că visează. Până şi Joe, cel mai liniştit dintre toţi, îşi trecu mâna prin păr şi privi aiurit la Hector

Rammont, ai cărui ochi scânteiau ciudat.

Înnebunise oare detectivul de cuteza să rostească asemenea cuvinte?

Dacă Masca-Roşie s-ar lăsa stăpânit de furie va pune să-l rupă pe detectiv în mii de bucăţi, fără să-i pese că e tatăl Alicei, iubita sa.

Bandiţii sunt palizi şi nu cutează nici să se mişte. Prin numărul lor l-ar putea doborî dintr-o clipă pe omul acela care-i tiraniza, cu toate acestea niciunul din ei nu se clinteşte auzind propunerea lui Hartenberg.

Acesta clatină capul.

— Vasăzică nu vreţi! spune el, în vreme ce Rammont zâmbeşte ironic.

Curajul cu care vorbise Hartenberg, cutezanţa lui surprinzătoare, avură asupra lui Rammont cu totul alt efect decât acela la care se aşteptaseră Joe şi ceilalţi oameni.

— Sunteţi laşi cu toţii, nişte câini care îşi apleacă capul sub biciul stăpânului, se adresează Ochi-de-Pisică bandiţilor.

De pretutindeni se ridică pumni ameninţători, ici-colo luceşte lama unui cuţit. Joe face un pas înainte, spumegând de furie.

— Dă-ne permisiunea, şefule, să-l ucidem pe omul acesta! strigă el, de-abia stăpânindu-şi mânia. A mai îndrăznit cândva o fiinţă omenească să-ţi vorbească în felul acesta?

— Nu, ai dreptate, Joe, răspunde Masca-Roşie, fără să-şi piardă liniştea. Şi tocmai de asta îl admir pe Hartenberg. Altminteri crezi că mi-aş pierde vremea cu el? Nici faptul că e tatăl aceleia care a devenit iubita mea, nu m-ar împiedeca să-l ucid, căci însăşi fata s-a lepădat de el, aruncându-se la pieptul meu. Oricum, însă, felul cum a vorbit el, nu prea e obişnuit. Şi ăsta e un motiv mai mult ca să rămân la propunerea pe care vreau să i-o fac şi care cred că va fi şi pe placul vostru.

Se opreşte câteva clipe şi bandiţii se uită întrebător la el. Nu prea ghicesc dânşii despre ce-ar putea fi vorba aici.

— Ascultă, Ochi-de-Pisică! zice apoi Masca-Roşie. Am puterea să te supun unor chinuri, care să te ucidă cu-ncetul.

În fiecare ceas, în fiecare zi, voi iscodi ceva nou şi când vei închide ochii vei fi pătimit toate chinurile pe care şi le-ar putea închipui cineva. Buzele dumitale vor murmura rugăciuni fierbinţi, de zeci de ori îi vei implora pe călăi să dea lovitura de graţie, dar totul va fi în zadar şi eu voi sta în faţa dumitale şi voi privi zâmbitor la chinurile pe care le vei îndura. Vorbele dumitale dinainte nu le-am luat în serios. Le-ai rostit ca să provoci mânia mea şi pentru o clipă trebuie să-ţi mărturisesc c-ai izbutit. Este o capodoperă de curaj omenesc, pe care o preţuiesc la adevărata ei valoare. Pe un astfel de om n-aş vrea să-l nimicesc, căci capul dumitale ar mai putea îndeplini lucruri mari… dacă-l vei pune în slujba mea. Te iau alături de mine şi amândoi vom stăpâni peste toţi oamenii aceştia de aici şi încă peste mulţi alţii, care nu-s de faţă. Lumea va rămâne uimită, văzând ce sunt în stare să îndeplinească doi oameni înzestraţi cu inteligenţă şi curaj. În definitiv, ce deosebire este între noi doi? Pe mine viaţa m-a tratat ca pe un copil vitreg, şi atunci am pornit lupta împotriva societăţii şi cu deosebire împotriva clasei avute. Dacă s-a întâmplat uneori să fiu nevoit a mă folosi de mijloace violente nu este numai vina mea. Dar cu cât mai mult sunt fugărit şi urmărit, cu atât mai febril lucrează creierul meu, iscodind noi planuri. Ar trebui să mă admiri şi dumneata cum te admir şi eu, pentru că am găsit în dumneata pentru prima oară un om care mi se potriveşte. Dacă vrei să porneşti alături de mine şi să devii tovarăşul Măştii-Roşii, te smulg din ghearele sărăciei şi te fac dintr-odată bogat şi puternic. După ce ne va reuşi ultima lovitură pe care o pregătesc, şi despre care nu ştii încă nimic, vom părăsi locurile acestea, pornind mai întâi spre Londra. Acolo se mai găsesc câteva milioane în casele de bani ale marilor financiari şi casele cu diamante ale negustorilor de bijuterii. Vei dispărea din faţa lumii ca Hartenberg, „noul Sherlock Holmes”, lăsându-i pe toţi să creadă că te-ai înecat în mare. Şi vei reapare ca partea a doua a Măştii-Roşii. Şi atunci, împreună cu Alice, vom forma o familie… Chibzuieşte la cele propuse şi dă-mi răspunsul.

Detectivul ascultase cu un zâmbet pe buze cuvintele

Demonului roşu. În tot timpul acesta creierul său lucra febril în căutarea unui plan de scăpare. Îşi dă seama însă că e greu şi tot ce poate face deocamdată e să caute a câştiga timp.

— Mă văd nevoit să-ţi admir din nou impertinenţa, Hector Rammont, răspunde el cuvintelor Demonului. Ai dreptate, am fost plătit prost pentru toate serviciile pe care le-am făcut spre binele public. Dacă n-aş fi găsit plăcere în munca mea de detectiv, demult aş fi părăsit viaţa aceasta. Şi totuşi…

Vru să adreseze o nouă amabilitate Măştii-Roşii, dar se răzgândi repede şi zise schimbând tonul:

— Şi ce s-ar întâmpla dacă aş primi propunerea prietenească pe care mi-a făcut-o Masca-Roşie?

Hector Rammont rămase nemişcat în fotoliu.

— Crezi probabil, răspunde demonul – că mă poţi ţine-n loc şi să cauţi între timp prilej de fugă! Degeaba însă. Nu mai cred nici în jurământul pe care l-ai depune pe capul de mort din faţa mea, căci ai mai depus o dată un astfel de jurământ, pentru ca în clipa următoare să-l calci în picioare. Va trebui să-mi dai altă dovadă că mă pot bizui pe dumneata.

— Şi anume? întreabă detectivul.

Masca-Roşie rămâne pe gânduri o clipă.

— Aş putea să te silesc să făptuieşti o crimă în faţa mea şi să-ţi încarc cugetul cu o vină, pentru tot restul zilelor. Am însă altceva, cu mult mai eficace. O voi aduce pe Alice încoace şi dumneata, ca tată, ne vei da binecuvântarea în faţa tuturor, pentru unirea noastră. Dacă, însă, vei face un singur gest suspect cu prilejul acesta, vei fi pierdut. Acum ştii despre ce e vorba şi-ţi cer să te hotărăşti.

Detectivul scrâşneşte din dinţi auzind cuvintele Demonului. La rafinamentul acesta nu s-ar fi gândit.

Oricât era el de maestru în arta de a-şi ascunde sentimentele, nu va putea rămâne liniştit, totuşi, în faţa copilului său. Înainte de a deschide gura pentru a-i binecuvânta pe Alice şi Demonul acesta, şi-ar simţi inima sfâşiată. Simte lucrul acesta şi clatină capul cu energie:

— Renunţ la clemenţa dumitale. În prezenţa Alicei nu voi rosti niciodată numele dumitale, decât cu scârbă şi groază.

Eşti un demon pe care trebuie să-l calc în picioare, ca pe un şarpe veninos. Regret numai că postulatele civilizaţiei nu mai îngăduie călăului să-ţi smulgă de viu carnea de pe trup, sau să te tragă pe roată. Asta ar fi pedeapsa meritată de Hector Rammont. Acum poţi da poruncă să fiu împuşcat sau înjunghiat. Nu vei putea spune niciodată că Ochi-de-Pisică s-a zvârcolit în faţa dumitale.

Tăcere adâncă domneşte în sala imensă. Masca-Roşie îşi părăseşte atitudinea ţeapănă, liniştită şi-şi pune mâinile pe marginea mesei. Se poate vedea lămurit că pieptul i se zbate puternic.

Să ridice braţul pentru a-l nimici pe omul acesta obraznic? În câteva rânduri e gata să deschidă gura pentru a da porunca, dar se răzgândeşte de fiecare dată.

Deodată se ridică încetişor în picioare şi cu glas tunător rosteşte:

— Îţi dau timp de gândire două zile, Hartenberg. Aceasta e o favoare pe care ţi-o fac, ca o mărturie a admiraţiei mele pentru curajul de care ai dat dovadă. Vei primi atâta hrană cât să nu mori de foame. Dar ca să nu poţi veni în contact cu vreo persoană străină, te voi ţine în apropierea mea. În spatele uşii care se vede colo în fund, se află un pat şi eu voi fi atent la orice zgomot ce va veni de aici. Nu vreau s-aud gemete şi ţipete din gura ta şi numai când te vei hotărî să-mi spui că primeşti propunerea mea, îţi voi scoate legăturile.

— Băieţi, legaţi-l de inelul de fier!

Joe împreună cu alţi doi oameni, se aruncară asupra lui Ochi-de-Pisică.

Detectivul zâmbeşte rece şi dispreţuitor. Nici nu-i dă în gând să se împotrivească.

E legat în grabă de inelul de fier fixat în coloana lângă care se află. Picioarele îi sunt puse în nişte cătuşe de fier, legate cu un lanţ de aceeaşi coloană. Bandiţii se dau apoi în lături.

— Două zile! se aude din nou glasul omului cu mască roşie. Adu-ţi aminte de propunerea mea în clipele când vei cădea zdrobit pe pietre, leşinat de suferinţă. Scoateţi făcliile, băieţi, şedinţa s-a închis!

În vreme ce făcliile aprinse sunt scoase din suporturile lor din pereţi, Hector Rammont dispare pe uşă.

Joe dă poruncile de rigoare, apoi se îndreaptă spre peretele din fund al încăperii, urmat de ceilalţi. O apăsare pe un buton şi apare o deschizătură, prin care se furişează toţi, unul după altul.

Făcliile fuseseră stinse şi un miros înăbuşitor domneşte în sala, în care a rămas numai Ochi-de-Pisică.

Joe dispăruse cu oamenii săi în gangul secret, care duce pe scăriţa îngustă în închisoarea pe care o locuise detectivul până atunci.

Cu puţin înainte de a pune în funcţiune mânerul ascuns, Alice se dă înapoi din faţa micii deschizături şi răsuflând din greu urcă scăriţa îngustă unde o aşteaptă camerista.

— Să plecăm, să plecăm! exclamă ea, iritată peste măsură. Dacă ne vor găsi aici, totul e pierdut.

— Sprijiniţi-vă de mine, stăpână, eu nu vă părăsesc, îi spune încet camerista.

Cele două femei se furişează prin intrarea celulei misterioase şi ajung pe gangul întunecos. Alice zăreşte atunci lacătele, descuiate care atârnă de belciuge. Le scoate repede şi le ascunde în sân. Apoi o porneşte înainte, condusă de cameristă, şi înainte ca Hector Rammont să poată bănui măcar că tânăra-i amantă îl spionase în noaptea aceasta, dânsa se afla din nou în odaia ei, unde se prăbuşeşte pe pat cu un geamăt sfâşietor.

Biata fată plânge amarnic şi tot mai mult îşi face loc în mintea ei gândul că trebuie să-şi salveze părintele, oricâte greutăţi ar întâmpina în cale.

Acum va începe lupta cea din urmă, o luptă disperată. Sau îl salvează pe tatăl ei şi în felul acesta îl predă pe Rammont justiţiei, sau se aruncă înc-o dată în braţele Demonului, fără să-i pese de altceva.

— Fii îndurător cu mine, Doamne! exclamă ea în prada disperării sălbatice. Ce-mi va aduce ziua de mâine? O singură dorinţă mai am şi anume: bătrânul meu tată să mă ucidă după ce-i voi fi redat libertatea, căci numai în felul acesta voi

scăpa de chinurile ce mă copleşesc.

Capitolul 105 – Prinţul Boris Dolgornki

Un motiv puternic îl făcuse pe Rammont să nu apară în odaia Alicei, în noaptea aceasta.

Părăsind sala de judecată, intră în odaia lui. După ce-şi aruncă masca şi pălăria, se lăsă greoi într-unul din fotoliile masive.

Aici, între cei patru pereţi, e singur singurel.

Scena pe care o trăise îl atinsese mai mult decât oricare alta de până atunci. Niciodată nu se simţise atât de slab în faţa „noului Sherlock Holmes”, care-l înfruntase cu un curaj la care nu se aşteptase.

Un simţământ cu totul nou pusese stăpânire pe el. Nici un alt om în lumea asta largă, n-ar fi avut curajul să întâmpine cu atâta răceală, o situaţie ca aceea în care se afla Ochi-de-Pisică.

Vasăzică tot există pe pământ un om care se poate măsura cu Hector Rammont? Da, regele criminalilor simte în clipa asta, că Ochi-de-Pisică îi este chiar superior.

Şi gândul acesta îl preocupă cu febrilitate pe Demonul roşu şi-l face să privească întunecat înaintea sa.

N-ar mai avea nicio satisfacţie acum să-l ucidă pur şi simplu pe omul acesta. Resimte o nevoie arzătoare să-l audă pe detectiv implorându-i iertare, sau declarându-se gata să treacă alături de el.

Nu va izbuti el oare să-l înduplece pe omul acesta, să facă dintr-însul un criminal?

Cele mai oribile gânduri fulgeră prin mintea lui Rammont. Ce-i pasă de Alice, copila acestui om, femeia care-l urmează pretutindeni, supusă şi temătoare dar pe care el o înşală necontenit, o minte atunci când e necesar?!

Va avea el oare satisfacţia de a-l atrage pe Hartenberg în banda sa?

Masca-Roşie[7] îi promisese lui Hartenberg în timpul „judecăţii” că-l va păzi personal, dar în realitate, el trebuia să conducă în următoarele ore marea lovitură asupra bijuteriilor prinţului rus, Boris Dolgornki. De aceea, altcineva trebuia să joace rolul falsului prinţ Bentivoglio şi să-l păzească pe Ochi-de-Pisică.

Cap Alb era unul dintre bandiţii săi – numit astfel din cauză că acesta avea părul alb ca un bătrân. Banditul avea aceeaşi înălţime şi alură cu Rammont, aşa că machiat şi aranjat cum trebuie, era foarte uşor să joace rolul falsului conte Bentivoglio.

Pentru ca Hartenberg şi ceilalţi slujitori să creadă că însuşi stăpânul e cel ce-l păzeşte pe detectiv, Masca-Roşie hotărâse deci ca acest Cap Alb să-l înlocuiască în rolul său din castel, în timp ce el va conduce marea lovitură.

Demonul dădu poruncă să se prezinte la el Cap Alb. Când acesta ajunse la uşă, Joe îl introduse în cabinetul stăpânului. Demonul îi explică în puţine cuvinte care era rolul său.

Cu o mişcare scurtă, Masca-Roşie îşi scoase barba şi peruca.

— Priveşte tabloul de colo din perete, Cap Alb, şi fă ca să semeni cu el; uite aici cele trebuitoare, aşază-te apoi la masă şi fii atent la orice zgomot suspect care se va auzi din sala de judecată, de alături. Drumul al doilea e închis, vreau să spun gangul care dă la tabloul mişcător?

— Da, şefule, răspunde Joe.

El nici nu bănuieşte că Alice cunoaşte de-acum taina aceasta. Şi apoi, cum ar putea scăpa Hartenberg? Mâinile şi picioarele îi sunt legate şi aici va sta de pază Cap Alb, travestit ca prinţul Bentivoglio.

Hector Rammont face un semn aghiotantului său şi amândoi păşesc în dormitorul „prinţului”.

Acesta deschide o uşă din perete şi ascultă cu încordare câteva minute. Să mai intre în odaia Alicei ca să vadă dacă

[7] Notă: În scanul original lipseşte pagina 1096. Următoarele patru paragrafe au fost editate de corectorii ediţiei electronice pentru a face legătura între paginile 1095 şi 1097. [nota ed. electronice]

doarme? Totul e liniştit în partea aceea, fata se culcase demult, desigur.

Închide la loc uşa, apoi apasă pe butonul de lângă pat, covorul se răsuceşte pe podea şi deschizătura din turn iese la iveală.

Joe se lasă în genunchi şi atârnă scara de frânghie. Aprinde lanterna şi coboară cel dintâi, urmat de Rammont. De-abia au dispărut şi trapa se închide la loc.

În peştera de jos arde focul ca de obicei. Tom stă la pământ şi câţiva bandiţi stau şi ei împreună, ceva mai departe, discutând între ei.

În alt colţ, luminat de o făclie înfiptă în perete, se află alţi trei indivizi, care joacă cărţi. Din când în când o cană cu vin trece de la unul la altul şi-n cele din urmă, bandiţii intonează un cântec care răsună ciudat în peşteră.

Deodată se face o tăcere de mormânt. Se auzise o lovitură în peretele de stâncă.

— Vine şeful! exclamă cu toţii.

Din întunericul unei crăpături de zid, se iveşte silueta înaltă a lui Hector Rammont.

Privirea lui trece de la unul la altul, dar nu rosteşte nici măcar un cuvânt de salut.

Tom se ridică de jos şi rămâne în aşteptarea ordinelor şefului.

Masca-Roşie se apropie de foc, unde i se face loc imediat, aşternându-se o pătură deasupra pietrei. Rammont se aşază liniştit şi după câtva timp întreabă:

— Am auzit semnalul vostru sus. Ce-aveţi să-mi comunicaţi?

Unul din bandiţi răspunde:

— Tom s-a înapoiat şi el mi-a spus să dau semnalul.

— Dă-ţi raportul, Tom! porunceşte Demonul, cu glas rece.

Banditul, fostul aghiotant al lui Jean Molitor, începe:

— Aduc veşti sigure, despre prinţul rus, stăpâne.

— Ai lipsit două zile, spune Masca-Roşie. Unde ai fost în timpul acesta?

— La Marsilia, stăpâne. După multe sforţări, am izbutit să

dau de urma omului, pe care mi-ai poruncit să-l caut. Prinţul Boris Dolgornki se află acolo de două săptămâni. După relatările personalului hotelului unde locuieşte, ar fi multimilionar, şi le aruncă bacşişuri cu adevărat princiare. Am mai aflat că are de gând să se mute în Monaco, pentru a-şi celebra căsătoria cu frumoasa Ana, fiica unui prinţ rus din Petersburg. Se spune că Dolgornki duce în cuferele sale diamantele familiei, pe care le-a dat de curând unui bijutier din Paris ca să le transforme într-o diademă, pentru tânăra sa soţie. După aprecierile specialiştilor, diadema aceasta ar avea o valoare de cincisprezece milioane…

— Toată astea le cunosc de-acum, îl întrerupe Masca-Roşie, căci agenţii mei secreţi din Paris mi le-au comunicat; de asemeni, tot de la ei ştiam că prinţul va face o oprire la Marsilia. Pentru altceva te-am trimis eu în marele port francez, cu o misiune de încredere, care să-ţi îngăduie să-ţi răscumperi trădarea de altădată.

— Iartă-mă, stăpâne, răspunde Tom cam speriat, credeam însă că dată fiind însemnătatea chestiunii, e necesar să depun un raport amănunţit! Prinţul Dolgornki e un bărbat ca de vreo patruzeci de ani şi cu mult temperament. Se spune c-ar avea proprietăţi mari în Rusia şi a părăsit ţara pentru câteva luni, deoarece conspiratorii politici i-au jurat moartea. Vrea să se folosească de răgazul acesta pentru a se căsători cu frumoasa Ana. Dânsa se află de-acum de trei zile în Monaco şi locuieşte la „Grand Hotel de Brüssel”. E vorba ca banchetul de nuntă să aibă loc în sala de argint a hotelului, a cărui plafon singur a costat un milion de franci. M-am informat apoi cum va face călătoria la Monaco prinţul Dolgornki şi am aflat că mâine-noapte se va îmbarca pe iahtul său propriu, în portul Marsiliei, şi va porni încoace.

— Şi ce-i cu bijuteriile de familie ale prinţului! întreabă Masca-Roşie.

— Se află la bordul iahtului, sub paza a doi poliţişti, pe care prinţul i-a angajat în mod special. Am fost de faţă când cufărul ferecat a fost dus pe vapor. De o parte şi de alta a oamenilor care-l transportau, mergeau cei doi poliţişti

înarmaţi.

Hector Rammont râde satanic:

— Eu cred că-i vom juca o festă onorabilului prinţ şi diadema familiei Dolgornki va trece în proprietatea noastră. Agenţii mei din Paris, Londra şi New-York vor fi destul de iscusiţi să scoată pietrele şi să le vândă apoi.

Tom îşi continuă raportul.

— Mi-am propus apoi să ajung pe iaht. Lucrul acesta era cel mai greu; celelalte preparative le făcusem de-acum, de asemeni aveam pregătită şi lădiţa pe care mi-a predat-o domnul Joe. Ceasuri de-a rândul am dat târcoale prin port îmbrăcat ca marinar, şi am cheltuit mulţi bani ca să leg prietenie cu oamenii de pe acolo. Am mai izbutit apoi să mă împrietenesc cu un individ care urma se fie angajat ca timonier pe iaht. Am intrat cu el într-o cârciumă, şi cam pe la miezul nopţii stătea sub masă, ameţit de vinul tare pe care i-l dădusem de băut. Cu ajutorul cârciumarului am încercat să-l readuc în simţiri, dar eu ştiam prea bine că asta nu se va-ntâmpla, căci îi turnasem pe ascuns câteva picături în pahar. Efectul trebuia să dispară de-abia după vreo douăsprezece ceasuri. Am strecurat în mâna cârciumarului câteva monezi de aur şi apoi am scotocit prin buzunarele omului, luându-i toate hârtiile. Cu acestea m-am dus direct la hotelul unde locuia prinţul Dolgornki. Mi s-a spus că e în restaurant şi trebuie să sosească din moment în moment. L-am aşteptat pe coridor şi peste puţin a apărut într-adevăr. Părea să fi băut mult şi... ca măsură de precauţie... un funcţionar al hotelului mergea alături de el, în vreme ce un altul o luase înainte, ca să-i deschidă apartamentul. Mi-am luat o poziţie respectuoasă, aşteptând ca prinţul să mă vadă. Şi-ntr-adevăr, mă şi zări, uitându-se la mine cam ameninţător:

— „Ce vrea omul acesta?” întrebă el apoi, ca şi cum nici nu s-ar fi adresat mie.

— „Alteţă, îi răspunsei, vin din partea timonierului dumneavoastră. El e un cunoscut de-al meu şi i s-a întâmplat un accident. Zace acum în cârciuma «La bluza albastră». Deoarece îmi spunea că trebuie să pornească mâine-noapte

cu iahtul spre Monaco, dar nu va fi în stare s-o facă, mi-am spus că n-ar fi rău s-o anunţ pe Alteţa Voastră cum stau lucrurile. I-am scos hârtiile din buzunar şi vi le-am adus.”

Prinţul mă privi mânios, de parcă şi-ar fi făcut cine ştie ce gânduri. Ameţeala vinului îi trecu puţintel şi mormăi o înjurătură.

— „Ticălosul ăla blestemat! Măgarul! Tocmai acum i s-a întâmplat, când am nevoie de el ca să pot ajunge cât mai curând la Monaco!”

Deschise cu piciorul uşa odăii sale şi intră, clătinându-se, înăuntru.

— „Să vină încoace individul!” strigă apoi şi eu dădui ascultare.

— „Cine eşti tu de fapt?” întrebă el.

I-am spus numele adăugând c-aş dori să-l înlocuiesc pe celălalt, cu atât mai mult cu cât în vremea din urmă îmi mergea cam prost.

Prinţul părea că vrea să mă-nghită cu privirile… nu din dragoste, fireşte.

— „Hârtii, recomandări, răcni el apoi. Cine vrea să intre în slujbă la prinţul Dolgornki trebuie să prezinte cel puţin douăzeci de recomandări. Pe măgarul ăla de timonier, prietenul tău, îl trimit la toţi dracii. N-am nevoie de oameni pe care nu te poţi bizui.”

Am scos câteva documente, pe care mi le fabricasem din vreme şi le prezentai prinţului. În beţia care îl stăpânea încă nici nu izbutea să citească bine. Se uită la ele ca pisica-n calendar, le aruncă apoi pe masă şi zise scurt:

— „Bine, poţi lua slujba în primire. Unde ai mai servit până acum?”

I-am numit câteva nume de vapoare, pe care mi le notasem dinainte şi prinţul părea că se linişteşte tot mai mult.

— „Ai văzut de-acum iahtul meu în port?” mă întrebă apoi.

I-am spus că-l văzusem în cursul după-amiezii şi că până atunci nu întâlnisem vas mai frumos.

Era foarte sensibil la linguşiri prinţul, căci îl văzui zâmbind radios.

— „Ai citit şi numele care e la proră?”

— „Fireşte, Alteţă; «Anuşka».”

— „Bine. Te vei duce chiar în noaptea asta pe bord şi-ţi vei lua slujba în primire. Vei găsi pe punte doi poliţişti şi un marinar pe care-l vei avea lângă tine, ca ajutor. Prezintă-le hârtia asta şi e de-ajuns.”

Se aşeză la birou şi mâzgăli câteva cuvinte pe o bucată de hârtie.

Nu putui citi ce scria acolo, în schimb aflai că marinarul de pe bord era un rus pe care şi-l adusese din patrie.

După câteva clipe părăsii odaia. Prinţul uitase cu totul să vorbească despre salariu cu mine. Dar nici nu-mi păsa de asta.

M-am îndreptat spre una din străduţele înguste în care am luat locuinţă şi urcai în cămăruţa de la mansardă. Într-o gaură pe care o făcusem în perete pusesem lădiţa dată de domnul Joe şi pe care trebuia s-o păzesc cu mare atenţie. O vârâi într-un geamantan de piele, mai aşezai câteva haine pe deasupra, apoi pornii spre port.

Se făcuse cam întuneric, dar găsii repede locul unde era acostat iahtul. Când pusei piciorul pe podişca ce ducea de pe ţărm pe punte, auzii o voce ameninţătoare, strigându-mi să stau locului.

Un individ veni jos la mine şi mă-ntrebă ce caut acolo. La lumina unei lanterne din apropiere văzui că era unul din poliţiştii angajaţi de prinţ.

Fără să mă las intimidat, i-am prezentat biletul prinţului. El se uită la hârtie, se schimonosi, apoi mi-l dădu îndărăt, spunând că nu văzuse în viaţa lui aşa hârţoagă şi mă-ntrebă ce-nseamnă asta.

— „Vin din partea Alteţei sale, prinţul Boris Dolgornki, care m-a angajat ca timonier pe iahtul său,” i-am răspuns.

Poliţistul încruntă sprâncenele şi mă privi cu uimire.

— „Asta-i o minciună sfruntată, drăguţule, îmi zise el. Se vede că faci parte din vreo bandă şi ai de gând să pescuieşti cevaşilea pe aici. Nu degeaba se zvoneşte că Masca-Roşie ar fi prin apropiere, dar voi sunteţi prea idioţi ca să puteţi înşela

pe un detectiv marsiliez. Cară-te de aici, prinţul a angajat deacum omul care-i trebuie.”

Am început s-o fac pe furiosul şi s-a pornit scandal. Şi ceea ce urmăream s-a şi întâmplat. Marinarul rus veni repede la noi şi află de cele petrecute. Ceru biletul, îl citi, apoi se adresă poliţistului:

— „Omul acesta aduce într-adevăr o poruncă din partea Alteţei Sale, cunosc eu doar scrierea stăpânului meu. Prinţul Dolgornki scrie că primul timonier s-a îmbolnăvit şi acesta de aici a fost angajat de el în locul celuilalt. Trebuie să-şi ia slujba în primire şi să nu părăsească iahtul până la îmbarcarea prinţului, care va avea loc mâine-noapte.”

Vestea aceasta mă cam surprinse şi cerui să mi se citească biletul. Şi aşa era. Cu toată ameţeala lui, prinţul ăla rus părea să fie dat dracului, cum se zice între noi. Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să mă supun inevitabilului.

Poliţistul începu să se scuze şi ne duserăm toţi trei pe iaht. Deoarece în timpul nopţii nu mai avea cine să vină pe vas, marinarul trase puntea şi astfel mi se tăie şi mie drumul spre uscat.

Am fost condus în cabina mea, care se afla în spatele aceleia unde era maşina. Când rămăsei singur, scosei repede lădiţa domnului Joe din geamantan şi căutai o ascunzătoare pentru ea. Găsii repede ceea ce-mi trebuia şi vârâi într-însa maşina infernală.

Cei doi poliţişti se aflau în cabina prinţului. Trecând pe lângă dânsa, am văzut că e amenajată cu un lux rafinat. Principalul lucru pentru mine era însă cufărul acela mare, de formă ciudată, care stătea între cei doi poliţişti şi nu se potrivea deloc cu încăperea elegantă. Păzitorii stăteau în fotolii la dreapta şi la stânga lui şi ar fi fost o adevărată imposibilitate să te atingi de capacul acestui cufăr, fără să te pomeneşti cu un glonte în cap.

Acolo se afla, aşadar, comoara de milioane, pe care trebuia s-o aduc în mâinile tale, stăpâne, ca o dovadă că-ţi aparţin din nou, cu trup şi suflet.

Când nu se mai auzi niciun zgomot pe gang, am pus

maşina infernală pe masă şi am deschis capacul cu cheia secretă. Cu multă băgare de seamă am scos ceasornicul micuţ, l-am întors, potrivindu-l apoi pentru ora anumită.

Socotelile respective mi le dăduse domnul Joe. M-am ţinut cu precizie de ele. Imediat se auzi tic-tacul ceasornicului, care trebuia să provoace la momentul oportun lovitura ciocănaşului. Îl pusei înapoi în cutie şi simţii o sudoare rece pe frunte.

La un centimetru doar dedesubtul ciocănaşului se afla sticluţa umplută cu licoarea grozavă; când ciocănaşul va cădea, acidul se va scurge şi venind în contact cu conţinutul lădiţei va produce explozia.

Închisei capacul la loc şi pusei maşina infernală în ascunzătoare.

De-abia acum am respirat puţin, dar mai că nu îndrăzneam să fac un pas, temându-mă ca ciocanul maşinii infernale să nu se pună în mişcare.

Şi acum, trebuia să dispar cât mai neobservat. Luai o hârtie şi scrisei cu litere mari, neregulate:

„Către prinţul Dolgornki!

Alteţă,

M-am răzgândit. La Marsilia am o iubită, Catinca cea neagră, care-mi va acorda ospitalitate până voi găsi alt stăpân. Nu-mi place viaţa pe iahtul dumneavoastră şi de aceea trebuie să vă părăsesc.

Rămâneţi cu bine!”

Am pus biletul pe masă şi m-am furişat din cabină. Acum se punea chestia să cobor pe uscat, ceea ce nu prea era uşor. Paşii mei ar fi fost auziţi pe punte şi atunci m-aş fi trezit în spinare cu unul din poliţişti, sau cu marinarul rus. Cel puţin de aş fi ştiut unde se afla!

Făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă, am început să urc scara şi în cele din urmă ajunsei sus. O singură privire spre prora iahtului şi am recunoscut că marinarul rus stătea acolo şi privea visător spre larg.

M-am strecurat repede pe după colţul cabinei de pe puntea, a cărei fereastră era acoperită cu perdeluţe de mătase, şi ajungând la parapet, calculai din ochi depărtarea dintre vas şi uscat. Nu-mi rămânea altceva decât să-mi dau drumul în apă şi să înot până la ţărm. Marinarul n-are decât să creadă ce-o vrea, mie îmi era totuna.

Mă aşezai pe marginea parapetului şi după ce aruncai o ultimă privire asupra rusului, îmi dădui drumul în apă.

Ca înotător bun, era pentru mine o nimica toată să ajung la ţărm. Am ales pentru scopul acesta un loc care zăcea în întuneric, de unde pornea în sus o scară de piatră. Când pusei piciorul pe prima treaptă, îmi încordai auzul şi auzii paşi repezi pe puntea iahtului. Era marinarul rus, care se apleca peste parapet strigând:

— „Alo! Ce s-a întâmplat? Vreun accident, ceva?"

Fireşte că nu i-am răspuns, rămânând nemişcat. Şi aşa am stat până l-am văzut dispărând; atunci am pornit-o şi eu în sus şi ajuns într-o tavernă din port am cerut să mi se procure alte haine, spunând c-am alunecat în apă.

Barca cu motor, pe care o pusesem la loc sigur, o găsii repede şi cu viteza maximă am pornit-o încoace.

Acesta e raportul meu, stăpâne!

Masca-Roşie clatină capul, mulţumit.

— Până aici ţi-ai îndeplinit sarcina cum trebuie, răspunde el cu glas rece. Acum, însă, restul. Pentru ce oră este potrivită maşina infernală?

— Explozia se va produce exact la ora douăsprezece şi douăzeci noaptea.

— Aşadar mâine-noapte?

— Da, stăpâne, mâine-noapte iahtul „Anuşka" va porni de la Marsilia spre Monaco, şi dacă până atunci maşina infernală nu va fi descoperită, vasul va sări în aer la ora indicată.

Masca-Roşie priveşte gânditor în pământ şi se-ntoarce apoi spre Joe:

— Calculele tale sunt exacte?

— La secundă, şefule. Iahtul nu va putea desfăşura o viteză prea mare, căci marea va fi cam tulburată mâine-noapte.

Aparatele meteorologice pe care le-am consultat, nu mint. Dacă ceasornicul a fost potrivit pentru ora douăsprezece şi douăzeci, explozia pe „Anuşka” se va produce la vreo trei sute metri de stâncile cenuşii. Cârmaciul nu va lua altă direcţie, căci acesta e drumul obişnuit.

— Trei sute metri depărtare de stâncile cenuşii!... murmură Hector Rammont. Ce adâncime are apa acolo?

— Am calculat şi asta, şefule. De la suprafaţă până pe fund nu-s mai mult de douăzeci şi cinci de metri.

— Bine. V-aţi îngrijit şi de rest?

— Da, şefule.

— Costumele de scafandru sunt pregătite?

— Vor sosi încă în cursul acestei nopţi, şefule.

Masca-Roşie scoate din buzunar un carnet cu foi volante. Scrie repede ceva pe câteva dintre ele, apoi le împarte bandiţilor. Sunt instrucţiuni scurte, dar clare. Apoi, însoţit de Joe, se-ndreaptă spre spărtura din stâncă, înapoindu-se în castel.

Sus, în cabinetul de lucru, îl găseşte pe Cap Alb, care se ridică repede de la birou.

— S-a întâmplat ceva? întreabă Rammont

— Nimic, şefule, răspunde banditul. Mi se păruse la-nceput că s-a furişat cineva pe afară, în apropierea uşii, dar a fost numai o impresie. Am ieşit imediat afară pe coridor, dar n-am întâlnit pe nimeni.

— Şi ce-i cu prizonierul, Ochi-de-Pisică?

— Am privit înăuntru în sala de judecată şi l-am văzut atârnând, de parc-ar fi fost ţintuit în cuie.

— N-a strigat sau gemut?

— Nu, şefule.

— Bine, te poţi duce la culcare, acuş se crapă de ziuă.

Cap Alb îşi scoate barba şi peruca şi se-ndepărtează fără să rostească un cuvânt.

— Trage perdelele de la ferestre, Joe, porunceşte Rammont, lăsându-se greoi într-un scaun. Lumina cenuşie a zorilor pluteşte deasupra mării. Mai avem de pus la punct unele amănunte pentru noaptea viitoare.

Joe se-ndreaptă spre fereastră să-ndeplinească porunca stăpânului său. Draperia grea de mătase se dă în lături şi o rază palidă pătrunde în odaie, apoi stinge lumina electrică, de care nu se mai simte nevoie.

— În dulăpiorul din perete se află o sticlă cu coniac vechi. Ia două pahare şi umple-le, Joe!

Treaba se face repede.

Cu glas liniştit, Masca-Roşie începe să-şi expună noul plan. E o întreprindere îndrăzneaţă. Pentru prima oară atinge un domeniu complet nou pentru el, dar tocmai faptul acesta îl excită. Ceilalţi criminali au predilecţie pentru făgaşul cunoscut, el, însă, se însufleţeşte numai când e vorba de ceva nou, neobişnuit, primejdios.

Afară se luminează din ce în ce mai mult şi umbrele nopţii dispar din încăpere. Într-un târziu, şeful şi aghiotantul se despart.

După câtva timp, Rammont se-ndreaptă spre odaia Alicei. În vestibul o găseşte pe cameristă şi o întreabă cum îi merge stăpânei sale. Lămuririle, pe care îi le dă tânăra fată nu-l prea mulţumesc.

Alice are puţină temperatură şi violente dureri de cap. Ţinea să fie singură şi o îndepărtase pe cameristă.

Rammont chibzuieşte o clipă. Cunoaşte motivul indispoziţiei Alicei, sau cel puţin e încredinţat că-l cunoaşte. Căci nu bănuieşte ce întreprinsese amanta lui, de acord cu camerista.

Cel mai nimerit lucru e s-o lase câtva timp să se liniştească. Va renunţa să mai intre la dânsa, ducându-se doar atunci când îl va chema ea însăşi.

În cursul zilei nu se petrece nimic deosebit. Rammont nu-şi poate stăpâni, însă, dorinţa de a o vedea pe Alice. Îşi calcă prima hotărâre şi după-amiază, se duce la ea.

O găseşte întinsă în pat, cu ochii aprinşi de friguri. Când îl zăreşte ea face o mişcare cu mâna, ca şi cum ar vrea să-l îndepărteze. Un geamăt îi scapă de pe buze.

Masca-Roşie se aşază pe un scaun lângă patul ei şi încearcă s-o liniştească.

— Vei uita ceasurile acelea grozave, pe care ţi le-a procurat tatăl tău, Alice, şopteşte el. Cine l-a pus să pătrundă în castelul maur? Joe şi oamenii mei sunt răspunzători de siguranţa acestor încăperi şi nu le poţi lua în nume de rău că l-au înhăţat atunci când au văzut că vrea să facă un lucru nepermis. Dacă nu mi-ar fi făgăduit solemn să nu întreprindă nimic împotriva mea, de-abia de i-aş fi putut împiedica pe oamenii mei să se răzbune pe dânsul. Dar acum linişteşte-te, Alice, ţi-am spus doar că viaţa lui nu este în primejdie şi-n cele din urmă va recunoaşte că nu te poţi lua la joacă cu Hector Rammont.

Alice ştie că el o înşală din nou şi cu greu se reţine să nu izbucnească de durere şi furie. Îşi spune însă, că în felul acesta ar pierde şi ultima nădejde, pentru eliberarea tatălui ei.

Cu sforţări supraomeneşti se sileşte să se liniştească şi să-i suporte mângâierile. Cu prilejul acesta observă că el e cam distrat, ca şi cum mintea i-ar fi preocupată de gânduri importante.

— Proiectezi iarăşi cava nou, Hector? îl întreabă brusc şi-l priveşte ţintă în ochi.

— Aşa este, Alice. La noapte trebuie să îndeplinesc un plan vast. Poţi fi sigură că tatăl tău n-are niciun rol aici. Pentru liniştirea ta, îţi voi spune că e vorba de diamantele unui prinţ rus, care vine încoace să se căsătorească. Nu va fi mare pagubă pentru multimilionarul acesta, dacă îşi va pierde cufărul cu bijuterii, în timpul drumului.

Alice priveşte speriată la omul din faţa ei, care vorbeşte cu atâta uşurinţă despre noua sa crimă. Pentru prima oară o cuprinde groaza faţă de el.

— Vreţi să-l prădaţi pe prinţ de bijuterii! întreabă ea cu glas slab.

— Îl uşurăm de un singur cufăr doar. Sună mai frumos aşa, dar înseamnă acelaşi lucru, răspunde Demonul, râzând.

— Vei lua şi tu parte, Hector? întreabă fata, cuprinsă de o idee subită.

— Trebuie, căci de data asta chestia nu va merge atât de

uşor.

— Probabil că veţi ieşi în larg şi veţi ataca iahtul!

— Nu, prea ar fi primejdios. Vom aştepta liniştiţi în bărcile noastre, până când iahtului i se va-ntâmpla un mic accident, care-l va sili pe prinţ şi oamenii săi să se folosească de barca de salvare a vasului. În momentul acesta noi vom porni la lucru şi după un ceas cred că totul va fi gata.

Alice bănuieşte că Hector trece sub tăcere unele lucruri, dar deoarece ştie bine că nu va izbuti să stoarcă adevărul, se mulţumeşte cu ce aflase.

Seara coboară încetişor şi cei doi amanţi iau masa împreună. Apoi Rammont se desparte de ea şi trecând în vestibul o însărcinează pe cameristă să vegheze asupra stăpânei sale.

El priveşte lung în ochii tinerei fete, care fusese în serviciul lui Jean Molitor şi caută să afle în felul acesta dacă îi este credincioasă.

Sub privirea pătrunzătoare a Demonului tânăra fată păleşte şi începe să tremure.

— De ce tremuri? o întreabă Rammont. Îmi ascunzi ceva ce nu vrei să ştiu?

Camerista îşi adună tot curajul, căci ştie prea bine c-ar fi pierdută, dacă s-ar trăda.

— Nu, stăpâne, răspunse ea, cu glas încet. Numai că mă simt cuprinsă de frică, atunci când vă uitaţi lung la mine.

Masca-Roşie zâmbeşte şi se-ndepărtează.

Răsuflând uşurată, fata se grăbeşte să intre în odaia stăpânei sale.

— Închide uşile dinspre camerele alăturate, îl spune aceasta. Apoi îmi vei ajuta la îmbrăcat. În noaptea asta trebuie să-l salvăm pe tatăl meu.

Capitolul 106 – Piraţii mării

Pe la unsprezece jumătate noaptea, Hector Rammont părăseşte dormitorul şi ieşind în coridorul luminat, îl

întâlneşte pe Joe.

În câteva cuvinte, aghiotantul îşi dă raportul.

— Unde este Cap Alb? întreabă regele criminalilor.

— I-am trimis vorbă, şefule, şi nu va întârzia să vină.

Se aud paşi din fundul coridorului şi păzitorul lui Hartenberg din noaptea trecută îşi face apariţia.

— Du-te în cabinetul de lucru şi deghizează-te ca şi ieri! îi porunceşte Rammont. Pe masă se află un revolver încărcat. Mai ai vreo armă la tine?

— Da, şefule, un pumnal care-mi va face servicii bune. Nu e pentru prima oară când intru în acţiune.

La un semn al Măştii-Roşii el dispare în cabinetul de lucru.

— Şi acum, nu mai e timp de pierdut, se adresează apoi lui Joe.

Amândoi intră în dormitor şi de acolo coboară în adâncime în peşteră.

Aici se află adunaţi în jurul focului un număr de indivizi, în aşteptarea stăpânului. Poartă pe braţe diferite obiecte, iar pe pământ se afla o maşină de formă ciudată, o pompă de aer, dintr-acelea de care se folosesc scafandrii.

Ca de obicei, Masca-Roşie poartă pe umeri mantia neagră. Dar de data aceasta e fără barbă, căci o lăsase lui Cap Alb. Îmbrăcămintea de dedesubt e de marinar şi îmbibată cu ulei.

— Totul e gata? întreabă el scurt.

— Da, stăpâne, răspunde Tom.

— Atunci, la drum!

Tom, cu lanterna în mână, se-ndreaptă spre o încăpere secretă a peşterii, unde se află două costume de scafandru. Masca-Roşie, care intrase după dânsul, examinează cu atenţie costumele. Joe face acelaşi lucru, apoi porunceşte să fie scoase afară şi duse spre cazanul de apă, unde se află barca lungă, legată cu lanţuri grele. Costumele sunt aruncate în barcă, împreună cu pompa de aer.

Masca-Roşie se-ntoarce şi rosteşte scurt:

— Joe şi trei oameni vor pleca la drum. Se află destule muniţii în barcă?

— Da, stăpâne, răspunde Tom.

Joe îi face semn acestuia şi încă la doi oameni care stau în umbră.

Lanterna, pe care o pusese între timp în barcă, aruncă o lumină slabă şi nu îngăduie nici măcar să se recunoască chipurile indivizilor care iau loc în barcă.

Când cei cinci bărbaţi, împreună cu Masca-Roşie, s-au aşezat, barca e trasă în sus de lanţuri şi peste câteva minute se află sub cerul liber, printre stâncile cenuşii.

— Stingeţi luminile! porunceşte Rammont. Noaptea e într-adevăr întunecoasă, dar nu trebuie să facem lumină, înainte de a se fi produs explozia.

Porunca şefului e îndeplinită îndată şi barca mânată cu putere, porneşte spre larg.

Masca-Roşie scoate de sub mantie o lanternă oarbă, şi la lumina ei, se uită la ceas.

— Încă zece minute! şopteşte el. Iahtul rusului trebuie să fie pe aproape. Trageţi lopeţile înăuntru.

Ciudata barcă începe să se clatine neliniştitor pe apă şi în afara de murmurul valurilor nu se aude nici un alt zgomot.

— Ce să-nsemne asta? exclamă Demonul. Să se fi întâmplat ceva între timp, făcându-l pe prinţ să nu mai pornească la drum?

— Sunt încredinţat, stăpâne, răspunde Tom, că Dolgornki a plecat la timpul potrivit.

Mai trec câteva minute.

Deodată, Masca-Roşie ridică capul. O lumină se iveşte pe întinderea întunecată a mării. Devine din ce în ce mai puternică şi Rammont e încredinţat acum că ea vine din direcţia Marsiliei.

— E „Anuşka”, rosteşte Tom, cu glas încet.

— Lopeţile în mână! porunceşte din nou Demonul. Vom înainta încet spre iaht şi Joe vă va spune când trebuie să opriţi.

Barca porneşte iar, luând direcţia luminiţei din zare.

— Opriţi! răsună peste câteva minute glasul aspru al lui Joe. Vâsliţi spre vest!

Barca apucă în direcţia indicată şi după alte două minute se

aude porunca:

— Trageţi vâslele înapoi, niciun pas mai departe, altminteri suntem în primejdie!

În tăcerea nopţii se aude zgomotul unei elice de vapor. E într-adevăr iahtul prinţului Boris Dolgornki, care se apropie de Monaco, cu viteză potrivită.

Barca în care se află Masca-Roşie cu oamenii săi, rămâne nemişcată, în aşteptare.

— Scoateţi armele şi fiţi gata să trageţi! porunceşte Rammont.

Indivizii scot repede puştile şi-şi încleştează mâinile pe ele.

Cu privirea încordată, Masca-Roşie urmăreşte apropierea iahtului. Pe puntea acestuia pare că se află un om. Trebuie să fie însuşi prinţul, căci Rammont vede că omul încrucişează braţele şi priveşte spre larg. Lângă el se iveşte deodată o altă făptură, care e probabil marinarul. Ce-o fi având să-i comunice stăpânului său, de-şi ridică braţele în aer, ca un disperat?

— Ce s-o fi întâmplat, Joe! întrebă Rammont.

— Cele douăzeci de minute după miezul nopţii au trecut. Explozia nu s-a produs. Asta înseamnă sau că ceasornicul n-a funcţionat bine sau că întreaga lădiţă a fost descoperită.

Tom clatină capul.

— Eu am lucrat cu multă conştiinciozitate! zise el. Numai dacă şi-o fi vârât dracul codiţa, ar fi fost posibil să fie descoperită.

Masca-Roşie se pregăteşte să răspundă ceva, dar în aceeaşi clipă un tunet zguduie văzduhul.

O flacără uriaşă ţâşneşte de pe iaht şi luminează câteva clipe întinsul marii.

Ca un vas-fantomă, „Anuşka” se ridică din valuri, apoi întunericul se lasă din nou.

— Explozia s-a produs! râde Rammont. Acum să vedem ce-o fi mai departe, băieţi. Fiţi gata!

Capitolul 107 – O maşină infernală la bord

În noaptea în care-l angajase pe noul timonier, prinţul Dolgornki se duse la culcare şi dormi dus până dimineaţa. Vinul pe care-l băuse de cu seară îl ameţise rău şi servitorii nu cutezau să-l trezească.

În timpul acesta, unul din poliţiştii de pe „Anuşka” sosi la hotel. El comunică servitorului prinţului că noul timonier, care venise în cursul nopţii pe bord, a şi dispărut.

Pe când vorbea încă, sosi la hotel şi timonierul pe care-l îmbătase Tom, într-un hal fără de hal. Îşi revenise oarecum din ameţeală şi-şi blestema uşurinţa cu care se lăsase înduplecat la băutură, de un om străin.

Cei trei oameni stăteau de vorbă în faţa apartamentului prinţului, când deodată se auzi din dormitor vocea răguşită a acestuia.

Servitorul se repezi în odaie şi-i ajută stăpânului său la îmbrăcat. Cu prilejul acesta îi vesti sosirea poliţistului şi o vechiului timonier.

Prinţul ordonă să fie introdus în primul rând poliţistul, care-şi dădu raportul. Prinţul Dolgornki încruntă sprâncenele şi era gata să izbucnească, vărsându-şi mânia pe bietul om. Dar îşi spuse că nu se afla în Rusia, unde îţi puteai îngădui să calci în picioare pe oricine, atunci când îţi venea pofta.

Cu timonierul, lucrurile se schimbau, însă. După ce-l concedie pe poliţist, prinţul, care se aşezase la masă unde i se pregătise dejunul, strigă servitorului:

— Să intre câinele ăla de marinar!

Bietul timonier intră în odaie, clătinându-se pe picioare.

Cu glas bâlbâit începu să se roage să fie iertat, spunând, că nu băuse mai mult decât de obicei, dar probabil că ticălosul care-l invitase, îi turnase ceva în vin, ameţindu-l.

Prinţul ascultă distrat. În loc de răspuns, repezi o sticlă plină în capul marinarului; dar aceasta nu-şi nimeri ţinta şi se sparse de perete.

Un altul în locul timonierului ar fi căutat s-o şteargă, dar omul nostru se gândi la leafa mare pe care o oferea prinţul şi

făcu doar o strâmbătură, părând că regretă vinul scump care se scursese degeaba pe perete.

Prinţul izbucni într-un adevărat şuvoi de înjurături ruseşti, apoi se adresă timonierului:

— Vino mai încoace, drăguţule!

Omul se apropia şovăind şi rămase cu genunchii îndoiţi în faţa rusului.

— Alteţă, murmură el, ţineţi seama, vă rog, că la urma urmei nu sunteţi decât om…

— Ce? răcni celălalt, încruntând sprâncenele. Eşti o vită îmbătată, un mizerabil fără pereche. Unde dracu e bunul tău prieten, celălalt ticălos? Aţi aranjat împreună povestea, ca să mă furaţi. Hai, mărturiseşte! Ştiai că în cufărul cel mare se aflau diamantele şi de aceea l-ai trimis pe mizerabilul acela pe bord. Las' că vă cunosc eu! Dar v-am distrus planurile. Cei doi poliţişti v-ar fi ciuruit cu revolverele şi prietenul tău, dându-şi seama de asta, a şters putina.

Timonierul rămase plouat, şi după ce-i trecu uimirea, bâlbâi:

— Nu ştiu nimic despre diamante şi despre crima plănuită, Alteţă. L-am întâlnit pentru prima oară pe individul despre care-mi vorbiţi. Îi voi zdrobi oasele dacă-mi va mai ieşi în cale. Primiţi-mă înapoi, Alteţă, şi vă jur că nu voi mai da pe gât nicio picătură de alcool.

Prinţul izbucni în râs şi reveni la sentimente mai bune.

— Bine! zise el, întoarce-te pe bord! La noapte plecăm spre Monaco. Dacă „Anuşka” va întârzia cu un singur minut, să ştii că zbori în apă. Bagă de seamă ce ţi-am spus, fiule!

Marinarul începu să facă plecăciuni şi se îndepărtă.

Restul zilei, prinţul Dolgornki îl folosi ca să-şi revină din beţie, spre a putea păşi cu demnitate în faţa logodnicei sale. Seara luă masa la hotel şi când se apropie timpul hotărât, se urcă în trăsură şi porni spre port.

Timonierul, care avea sub ordinele sale şi pe marinarul rus, se afla la postul său. Prinţul îl privi iscoditor, dar nu spuse nimic şi se duse în cabina sa.

Acolo se aflau poliţiştii, alături de cufărul de formă ciudată,

şi cu revolverele la îndemână. Prinţul examină lacătele cufărului şi se încredinţă că totul e în ordine. Sigiliile de plumb erau şi ele absolut neatinse.

Înainte ca „Anuşka” să-şi ia rămas bun din port poliţiştii fură concediaţi.

Pasarela fu ridicată şi după câteva minute elicea începu să se învârtească. Timonierul aduse cu măiestrie vasul în larg şi călătoria începu sub cele mai frumoase auspicii.

Cam pe la ora douăsprezece fără un sfert, se auziră paşi grăbiţi pe scara care ducea din interiorul vasului. Servitorul personal al prinţului apăru în deschizătura din punte, rămase o clipă nehotărât locului, apoi porni spre stăpânul său.

Prinţul care stătea lungit într-un fotoliu pe punte, auzi paşii şi întoarse repede capul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cam posomorât.

— Alteţă, mă iertaţi! nu ştiu ce să cred... jos se petrece ceva neobişnuit.

— Ce se petrece? îi tăie vorba Dolgornki. Vorbeşte lămurit!

— Trebuie să mărturisesc, rosti cu spaimă servitorul, că fiind zdrobit de oboseală, m-am trântit pe banca din cabina servitorilor. Am aţipit şi, după câtva timp trezindu-mă, mi se păru că aud în apropierea mea un zgomot, asemănător tic-tacului unul ceasornic.

— Ei, şi? zise prinţul răstit. Ce importanţă are faptul că se găseşte un ceasornic acolo?

Servitorul se scărpina la ceafă, ceea ce făcea pentru prima oară în faţa stăpânului său, şi continuă:

— Alteţă, aveam un frate care făcea serviciu la Marele Duce, aceluia căruia i s-a aruncat în aer palatul de vară...

— Ce vrei să zici cu asta? răcni furios Boris Dolgornki.

— Ştie Alteţa voastră că fratele meu şi-a pierdut viaţa atunci? întrebă servitorul prinzând curaj. Înainte de a-şi da sfârşitul la spital, mi-a povestit că în noaptea cu pricina i-a spus stăpânului său de cel puţin zece ori, că auzise sub podea sau în perete tic-tacul unui ceasornic, care trebuia să fie pus în legătură cu o maşină infernală. Marele Duce râse de el şi-l trimise să se culce. După cinci minute palatul sări în aer şi

Marele Duce îşi găsi moartea. De atunci, auzul meu s-a ascuţit şi aud chiar prin ziduri tic-tacul acesta misterios.

Prinţul privi câteva clipe în largul mării, apoi izbucni în râs.

— Astea sunt basme, drăguţule, răspunse el. Povestea cu maşina infernală ar putea găsi crezare la Petersburg sau Moscova. Dar nu aici, pe iahtul meu, care a stat sub paza a doi poliţişti, din clipa când a ancorat în portul Marsilia. Cine să fi adus o maşină infernală pe bord?

— Mă gândesc la timonierul ăla ciudat, care a dispărut atât de misterios, Alteţă, răspunse servitorul.

— Crezi ca el a introdus pe ascuns această maşină infernală pe iaht? întrebă prinţul. Vezi-ţi de treabă, băiete. Atât de prostuţ zău nu te credeam!

Şi făcând un gest poruncitor, îl concedie pe servitor.

Acesta se-ndepărtă, coborând scăriţa ce ducea în interiorul vasului. Încăperile erau luminate electric şi omul clătină capul, îngrijorat

— Am o presimţire că se va întâmpla ceva în noaptea asta! murmură el. Dac-aş găsi cel puţin ceasornicul misterios, de la care se aude tic-tacul! Mi-ar plăcea şi mie ca prinţul să aibă dreptate şi numai teama mea de explozii să mă fi făcut a auzi zgomotul acela. Dar orice s-ar zice, tot din perete vine. Ia să cercetăm niţeluş!

Intră în sala maşinilor şi destăinui temerea sa marinarului rus care se afla acolo. Porniră apoi ambii să asculte tic-tacul maşinii infernale, dar se părea ca de data aceasta amuţise.

Rusul dădu din umeri şi se retrase. Celălalt, însă, se-ntinse din nou pe bancă. Iahtul îşi urma drumul spre Monaco.

Trebuia să fi fost trecut de douăsprezece, când servitorul îşi apropie urechea de perete, dar în aceeaşi clipă aproape se cutremură. Groaza i se întipări pe figură şi amintirea sfârşitului înfiorător al fratelui său păru să-i îngheţe sângele în vine... Din nou auzi tic-tacul acela infernal.

Sări repede de pe bancă, se apropie de peretele opus şi ascultă şi acolo. Ciudat: tic-tacul se auzi din nou.

Încercă să facă haz de necaz, spunându-şi să nu e nimic, dar parcă tot nu-l lăsa inima şi se culcă la pământ, lipindu-şi

urechea de scânduri. Şi aici se auzea tic-tacul! Nu se mai putu reţine şi alergă pentru a doua oară pe punte.

Aruncă o privire la pendula atârnată în gang şi văzu că era douăsprezece şi un sfert. Peste douăzeci de minute trebuiau s-ajungă în portul din Monaco.

Prinţul tresări speriat, auzind din nou paşii servitorului său.

— Alteţă! exclamă omul, cu răsuflarea tăiată, vă conjur, puneţi să se cerceteze tot iahtul, căci tic-tacul ăla misterios se aude pretutindeni. Îmi pierd minţile, nu altceva.

Boris Dolgornki se ridică din fotoliu şi privi înfuriat la servitor.

— Ce dracu, nu mai pot avea un pic de linişte? răcni el. Îţi poruncesc să mă slăbeşti cu basmele tale! Când vom ajunge la Monaco, vei fi liber să-ţi cauţi altă slujbă. N-am poftă să-mi împuieze cineva capul cu explozii, care s-or fi petrecând ele zilnic în sfânta noastră Rusie, iar aici n-au ce căuta, din fericire.

— Alteţă, insistă servitorul, pe care tonul aspru al stăpânului său nu-l intimidă deloc, daţi poruncă să se oprească maşina şi să se cerceteze tot iahtul, ca să putem descoperi cauza tic-tacului misterios.

— Du-te dracului cu sfatul tău cu tot! izbucni rusul.

Stătea cu braţele încrucişate dedesubtul reflectorului electric şi privirile-i rătăceau deasupra mării agitate.

Deodată se păru că făcuse o descoperire... Ce să însemne barca aceea lungă, în care se aflau mai mulţi oameni, care se legăna pe apă fără nicio lumină?

Chestia i se părea suspectă. La un viraj întâmplător al iahtului, raza reflectorului căzuse asupra bărcii Măştii-Roşii, trădând pentru o clipă poziţia acesteia.

Prinţul vru să dea o poruncă în sala maşinilor, când servitorul scoase un strigăt puternic şi căzu în genunchi înaintea lui:

— Aud ciocănituri în perete, Alteţă... simt ca înnebunesc... mi-e frică! Pe Maica Domnului din Cazan, fii milostiv, Alteţă, şi pune să se oprească iahtul! Colo jos arde de-acum. Şi peste o clipă vom sări în aer, ca şi Marele Duce Sergiu şi bietul meu

frate.
Glasul omului păru să-l mişte pe prinţ şi când se aplecă spre el să-l privească în faţă, îşi dădu seama că nenorocitul înnebunise de spaimă.
Ceasul arăta douăsprezece şi douăzeci şi cinci. În aceeaşi clipă, prinţul Dolgornki simţi o izbitură din spate, care-l trânti pe punte ca pe un copac zdrobit de furtună. O bubuitură înăbuşită se auzi, urmată de un vâjâit sinistru.
Bietul prinţ întinse braţele fără voie şi se cramponă de balustradă. Deasupra lui zbură un trup, apoi tot vasul se ridică ca o jucărie în aer, pentru a se prăbuşi apoi în apă, cu un zgomot infernal. O coloană de foc se înălţă din ambele părţi ale „Anuşkăi”, apoi se făcu iar întuneric.
— O explozie pe vapor! Scape cine poate! se auzi atunci glasul înspăimântat al timonierului.
În clipa aceasta, prinţul izbuti să se ridice de jos. Strigă numele servitorului său dar nenorocitul zburase deasupra lui în mare, unde se înecase.
Lumina electrică se stinse, încât nimic nu se mai vedea în jur.
Timonierul alergă zăpăcit spre intrarea cabinei. Acolo atârna o lampă de siguranţă, pe care el o smulse din perete.
La lumina slabă a acesteia coborî în apă barca de salvare. Două perechi de vâsle se aflau întotdeauna într-însa. În clipa când se pregătea să sară într-însa o mână grea îl apucă de umăr şi-l trase îndărăt.
— Trebuie să luăm şi cufărul cu diamante! răcni cu glas tunător prinţul Dolgornki. Câinii au crezut că ne vom pierde viaţa, dar se vor şterge pe bot, căci barca e solidă. Ducă-se dracului iahtul numai diamantele să fie salvate!
Timonierul vru să se împotrivească, dar prinţul îl trase cu forţa spre intrarea cabinei. Îi smulse lanterna din mână şi-i arătă cufărul greu. Datorită mişcării iahtului, care se afunda tot mai mult, cufărul fusese răsturnat.
— Ne înecăm, stăpâne! striga cu glas răguşit timonierul. Lăsaţi cufărul acolo unde e… aud gâlgâitul apei care pătrunde în vapor.

Dar prinţul îl ghionti, făcându-i vânt în cabină. Cu puteri unite izbutiră s-aducă cufărul până lângă uşă. Acolo, însă, cei doi bărbaţi căzură unul peste altul şi norocul lor fu că nu se spărsese lanterna cu prilejul acesta. Iahtul se aplecase pe o parte şi ca să ajungă la barca de salvare, prinţul şi timonierul trebuiau să se grăbească.

— Nu-i nimic de făcut! gâfâi bietul marinar şi începu să dea din mâini şi din picioare. Nu vreau să mă înec ca un câine. Ce mă privesc pe mine, diamantele!

Izbutise că se elibereze din strânsoarea prinţului şi ajunse la barcă, pe care voia s-o desprindă din cârlig. Atunci îşi făcu apariţia şi Dolgornki lângă el. Îşi dăduse seama că nu va reuşi să aducă cufărul în barcă.

— Blestemaţi să fie în vecii-vecilor câinii care mi-au făcut asta! răcni el în noapte şi încleştă pumnii în prada unei mânii de nedescris.

Timonierul desfăcuse barca de iaht şi apucă vâslele. Era şi timpul.

Aveau lanterna cu dânşii şi barca ar fi fost răsturnată de zeci de ori, dacă n-ar fi fost atât de bine construită.

După ce plutiră câtva timp prin mijlocul valurilor furioase, prinţul strigă:

— Opreşte! Trebuie să ştiu ce se întâmplă cu „Anuşka”!

Timonierul execută porunca, deoarece acum primejdia trecuse. Ridică lanterna aprinsă şi la oarecare depărtare văzură un obiect întunecat pe apă, pe care valurile îl aruncau încolo şi încoace.

— Iahtul se scufundă, Alteţă! zise timonierul.

Cu ochi holbaţi, prinţul privi spre locul unde cu câtva timp înainte se afla un vaporaş mândru, în a cărui cabină se aflau bijuterii de valoare nepreţuită. Vru să blesteme, dar gura îi era ca încleştată. Nu se gândea deloc la cei doi oameni care îşi găsiseră sfârşitul în această catastrofă. Se întreba numai cine să fie autorul acestei crime grozave.

Glasul timonierului îl scoase din meditaţie.

— Ia uitaţi-vă, Alteţă, cum se scufundă şi partea de dinainte.

Din iahtul „Anuşka” nu se mai vedea nimic. Se înecase împreună cu marinarul rus, oare fusese ucis, probabil, în cabina sa şi cu diamantele familiei Dolgornki.

— Încotro să vâslesc, Alteţă? întrebă timonierul.

— Ascunde lanterna! răspunse prinţul. Marea s-a mai liniştit pe locul catastrofei şi înainte de a ne îndrepta spre Monaco, aş vrea să văd dacă se petrece cumva ceva în apropierea teatrului nenorocirii.

Timonierul execută porunca şi vâsli îndărăt spre locul unde se înecase „Anuşka”.

De-abia ajunseră acolo, că auziră câteva împuşcături din apropiere. Gloanţele trecură deasupra capetelor lor.

În vreme ce timonierul era gata-gata să scape vâslele din mână din cauza spaimei, prinţul scoase o exclamaţie şuierătoare.

— Acum văd eu că această crimă a fost pusă la cale cu socoteală! scrâşni el. Colo aşteaptă ticăloşii în barca lor, pe care am observat-o încă de pe puntea sărmanei mele „Anuşka”. Mult aş vrea să ştiu însă, cum au îndeplinit ei treaba asta. Păcat că n-am o aripă la mine să trimit cel puţin o salutare bandei.

Dar Dolgornki îşi dădu seama că deocamdată nu poate face nimic, de aceea dădu ordin timonierului să vâslească spre portul din Monaco. Acolo va anunţa poliţia, care va şti ce are de întreprins. Dacă bandiţii se gândiseră să pună mâna pe diamante, atunci s-au înşelat amarnic în nădejdile lor, căci cufărul preţios zăcea de-acum pe fundul mării.

Prinţul nu bănuia, însă, că avea de-a face cu un om care nu-şi găsea pereche în ce priveşte rafinamentul şi ingeniozitatea: Demonul roşu.

Capitolul 108 – O comediantă

Larmă mare se produse pe scara ce ducea spre apartamentul contesei Leonie. Servitorul Anton porni în fugă pe coridor şi dispăru în vestibulul stăpânei sale.

Acolo dădu peste cameristă, care tocmai adusese contesei dejunul şi-i ajutase să-şi facă toaleta. Chipul tânărului era neliniştit când se adresă fetei:

— Se poate vorbi cu doamna contesă?

Camerista îl privi speriată şi-i răspunse:

— Cred că da.

— Atunci anunţă-mă, căci am să-i fac o comunicare extrem de importantă.

— Doamna contesă mi-a spus că doreşte să nu fie deranjată, căci vrea să scrie câteva scrisori, înainte da a pleca din Monaco, răspunse camerista.

— N-are importanţă! o repezi Anton. E vorba despre domnul conte şi comunicarea mea nu suferă nicio amânare.

Discuţia aceasta fiind dusă pe ton ridicat, uşa budoarului Leoniei se deschide şi frumoasa femeie apare în prag. E îmbrăcată cu gust şi schimbă o privire repede cu Anton. Chipul ei este puţin palid, dar în ochii-i luceşte o flacără sinistră.

— Ce s-a întâmplat! întreabă ea, enervată. Ce sunt strigătele astea în faţa uşii mele?

Camerista face o închinăciune şi răspunde încurcată:

— Anton ţinea să vorbească cu dumneavoastră. Şi eu i-am refuzat intrarea.

Servitorul se înclină şi dânsul, dar un zâmbet ciudat flutură pe buzele sale şi privirile cu care o priveşte pe contesă, parcă vor să spună ceva.

— Ce s-a întâmplat de faci atâta tapaj, Anton? întreabă Leonie, păstrându-şi sângele rece.

— Doamnă contesă, răspunde tânărul, nu ştiu ce să cred despre domnul conte. Am bătut de câteva ori în uşa dormitorului său, fără să capăt vreun răspuns. Totuşi, domnul conte mi-a poruncit să-l trezesc la o oră anumită. Mi-e teamă nu i se fi întâmplat ceva.

Camerista tresare speriată, dar Leonie se stăpâneşte cu multa artă.

— Probabil că soţul meu doarme adânc, deoarece a stat prea târziu în timpul nopţii, scriind scrisori, răspunde ea

degajat. Dar mă duc eu însămi să văd ce e. Urmaţi-mă!

Toţi trei pornesc spre dormitorul contelui, unde ajung peste câteva clipe.

— Mai bate o dată în uşă, dar ceva mai tare! porunceşte contesa lui Anton.

Îşi apasă mâna pe pieptul care-i tresaltă şi dinţii i se înfig adânc în carnea buzelor. Pe când Anton bate în uşă, ea îşi reţine respiraţia, căci ştie că nimeni nu va răspunde din interior.

Servitorul dă din umeri şi zice apoi:

— Probabil că s-a întâmplat o nenorocire, doamnă contesă. Trebuie să sparg uşa.

Leonie se clatină pe picioare şi cade zdrobită într-un fotoliu.

— Mai aşteaptă o clipă, Anton, murmură ea, cu glasul stins.

Dar după ce se scurg cinci minute, fără să se audă niciun zgomot din cameră, perfida femeie ridică capul şi spune cu glas tare:

— Sparge uşa! Vreau să ştiu ce s-a petrecut acolo!

Anton aduce în grabă câteva unelte şi după puţin timp broasca e spartă.

Afară e lumină. În dormitorul prinţului arde însă lampa. Draperiile sunt trase la ferestre.

Contesa păşeşte cea dintâi pragul.

— Eberhard! exclamă ea cu glas tremurător.

În clipa următoare rămâne înţepenită locului şi privirile i se opresc asupra trupului neînsufleţit ce zace la pământ... Cu un ţipăt răguşit ea se clatină pe spate, întinzând braţele înainte.

— O crimă! rostesc buzele ei.

Tot trupu-i este cutremurat de groază şi camerista aleargă s-o sprijine, ca să nu se prăbuşească.

Anton se apropie încetişor de trupul nemişcat al lui Eberhard de Hohenegge. De pe chipul său dispăruse orice picătură de sânge, numai ochii îi strălucesc de un foc ciudat.

— Ridică-l pe conte! geme Leonie, din fotoliul unde fusese aşezată. Poate că e numai leşinat...

Anton se lasă în genunchi lângă cadavru şi-l priveşte în faţă. Apoi îi desface cămaşa la piept şi-şi lipeşte urechea de

acesta.

— Stăpânul meu e mort. Rămâne de stabilit în ce fel şi-a pierdut viaţa! zice el cu un glas, al cărui sunet o face pe Leonie să se cutremure. Voi chema un medic; acesta va şti ce e de făcut.

Prefăcându-se zdrobită, Leonie se ridică greoi din scaun şi clătinându-se se-ndreaptă spre cadavrul soţului ei.

— Eberhard! strigă ea, în culmea unei disperări teatrale. Cine ţi-a făcut asta, Eberhard? De ce a trebuit să mă lovească nenorocirea asta grozavă?! Oh! Oh! Eberhard!

În momentul acela dispare pe uşă Anton, cu un zâmbet ironic pe figură.

Ajungând în parc, el îşi freacă mulţumit mâinile.

— Acum e cu totul în mâinile mele şi prea uşor nu-mi va scăpa! murmură el, pornind să-l anunţe pe medic.

Dacă Leonie ar fi putut privi în clipa aceasta faţa servitorului, ar fi devenit mai prevăzătoare în acţiunile ei. Poate că niciodată nu se ivise pentru dânsa un duşman mai înverşunat ca acest Anton.

În vreme ce servitorul ieşise pe poartă, se apropiau dinspre vila învecinată „La Patrie” două persoane, care îşi vorbeau cu voce înceată.

Anton recunoscu în domnul bătrân care o însoţea pe doamna îmbrăcata în negru, un medic pe care-l chemase cândva la stăpânul său, cu prilejul unui accident.

Cu atât mai bine că-l găsea pe doctor în drum.

Îşi luă o înfăţişare îndurerată şi apropiindu-se de cele două persoane, făcu o plecăciune respectuoasă.

— Iertaţi-mă, dacă vă deranjez! Vă rog, domnule doctor, să veniţi la contesa Hohenegge… S-a petrecut ceva groaznic acolo…

Domnul bătrân îşi potrivi ochelarii cu ramă de aur şi privi cu uimire pe băiat

— Eşti în serviciul contelui de Hohenegge? întrebă apoi.

Anton aruncă o privire rapidă asupra femeii care se îndepărtase puţin, ducându-şi mâna la piept.

Era „Vipera”, mama lui Margot.

Ea auzise că servitorul, pe care-l observase în taină de câteva zile, vorbise de ceva grozav care se petrecuse în vilă. Deoarece amintise numele contesei Leonie, nu putea fi vorba decât despre Eberhard, dar nici nu bănuieşte măcar ce-i vor auzi urechile. Totuşi, o presimţire tristă face să i se înmoaie picioarele.

La întrebarea medicului, Anton răspunde:

— E vorba de un caz cu totul inexplicabil, domnule doctor. Azi dimineaţă am bătut la uşa dormitorului contelui Eberhard, dar deoarece nu primeam niciun răspuns dinăuntru, doamna contesă mi-a ordonat să sparg uşa. Atunci, ni s-a înfăţişat grozăvia… Domnul conte zăcea nemişcat pe covor, în mijlocul odăii.

— A murit? exclamă doctorul, speriat.

— Nu ştim, domnule doctor, răspunse Anton, făcând o mutră zdrobită. Spaima ne-a făcut pe toţi să ne pierdem cumpătul.

Medicul se întoarse spre „Vipera” şi-i spuse cu glas încet.

— Ai auzit, doamnă, ce s-a petrecut acolo. Datoria mă cheamă. În ceea priveşte pe tânăra doamnă din vila „La Patrie”, va mai trece câtva timp, până va sosi momentul.

„Vipera” dă din cap doar. I se pare că pământul se scufundă sub picioarele ei şi un tremur nervos o cuprinde.

Auzise bine oare? Nu visase? Contele Eberhard de Hohenegge mort? Bărbatul căruia fiica sa îşi dăruise inima, şi care căzuse în mrejele unei femei criminale!?

„Vipera” e ferm încredinţată că aici s-a petrecut o crimă. Acum îşi reaminteşte de întâmplările din nopţile trecute. Leonie, sau altă persoană din apropierea ei, e amestecată în această faptă oribilă.

Cu paşi nesiguri, biata femeie se apropie de vila unde se petrecuse drama şi-şi încleştează mâinile de grilaj, ca să nu cadă. Medicul tocmai dispăruse cu Anton în grădină.

Cum să facă pentru a trece sub tăcere grozăvia aceasta faţă de Margot? Să-şi încleşteze buzele şi să vadă cum contele Eberhard e pus în sicriu, în vreme ce biata ei copilă va continua să creadă că el se află încă în apropierea ei, sub

soarele scânteietor al Rivierei?

Şi totuşi, ea nu are curajul să comunice vestea înfiorătoare lui Margot, cu atât mai puţin acum când tânăra femeie e aproape să dea naştere copilului contelui Eberhard!

Da, trebuie să tacă, oricât de greu i-ar veni aceasta. Viaţa lui Margot e în joc, căci spaima îi va lua minţile.

Încordându-şi puterile, nenorocita se-ndepărtează spre vila „La Patrie” şi dispare sub copacii grădinii.

Medicul intrase în dormitorul contelui decedat. Draperiile de la ferestre sunt date în lături şi lumina zilei pătrunde în valuri înăuntru.

Anton o face pe călăuza şi cu un gest arată trupul ce zace la pământ.

— N-am cutezat să-l ridicăm pe bietul nostru stăpân, zice el, căci ar fi posibil să se fi petrecut o crimă aici şi justiţia trebuie să-şi facă datoria.

Medicul îşi scoase pardesiul şi pălăria şi se lăsă în genunchi lângă trupul neînsufleţit. Îi descheie cămaşa la piept şi timp de câteva minute examină trupul. Apoi se ridică şi pe chipul său se întipărise o expresie de seriozitate.

— Domnul conte e mort, zice el cu glas tremurător. Împrejurările în care s-a produs decesul sunt foarte ciudate, ceea ce creează obligaţia de a anunţa autorităţile. Poţi să-mi spui dumneata dacă domnul conte a luat ceva în timpul nopţii sau de cu seară? Vreo rană nu se vede nicăieri.

Anton e complet buimăcit. Cu mâna tremurândă arată spre măsuţa de noapte, pe care se află încă paharul de apă.

— Domnul conte mi-a poruncit să pun în fiecare seară un pahar cu apă. În acela de colo nu se mai găseşte nicio picătură de lichid, ceea ce înseamnă că stăpânul meu l-a băut până la fund. Dacă a mai luat şi altceva, n-aş putea spune.

Medicul ia paharul şi miroase câteva clipe. Apoi clatină încetişor capul.

— N-a fost apă curată aici, zice el. Era amestecată cu o substanţă oarecare. Ia paharul şi păstrează-l bine până vor veni medicul-legist şi procurorul. Acum mă duc să-i fac o vizită doamnei contese.

Anton îl conduce pe doctor în budoarul Leoniei. Aceasta stă întinsă într-an fotoliu şi ochii ei strălucitori se fixează asupra medicului când acesta păşeşte pragul.

— Mai sunt speranţe, doctore, nu-i aşa? întreabă ea, întinzându-i mâinile. Sunt îngrijorată din clipa când l-am văzut pe Eberhard întins la pământ. Parc-aş auzi necontenit ultimul său ţipăt de ajutor. Crezi că ştiinţa medicală va izbuti să-l readucă la viaţă pe nenorocitul meu soţ?

Bătrânul medic e adânc mişcat de această durere adâncă.

— Vă rog, doamnă contesă, liniştiţi-vă! rosteşte el încetişor, privind-o cu sinceritate în faţă. Din nenorocire, nu vă pot da multe nădejdi. L-am examinat pe domnul conte şi e de datoria mea să vă comunic că vor trebui anunţate autorităţile, căci după toate aparenţele e vorba de o otrăvire.

Ochii Leoniei se holbează şi mai mult şi chipul ei capătă o expresie de groază. Caută cuvinte şi în cele din urmă izbuteşte să îngâne:

— E cu neputinţă, doctore! Eberhard n-avea niciun motiv să se sinucidă, căci suntem de scurt timp căsătoriţi şi trăiam bine.

Medicul dă din umeri.

— În cazul acesta trebuie să presupunem că s-a făptuit o crimă, doamnă contesă, zice el.

Cu un suspin răsunător, Leonie se prăbuşeşte în fotoliu şi îşi acoperă faţa cu mâinile. Tot trupul îi tremură. Medicul rămâne tăcut câteva clipe şi în cele din urmă zice:

— Dacă doriţi, doamnă contesă, voi anunţa eu însumi autorităţile. Vă asigur că nu se va face multă discuţie în jurul acestui caz şi asta e de natură să vă liniştească, cred. De vreme ce domnul conte e mort, nu există nicio putere în lume care să-l poată reînvia.

Contesa îşi ia mâinile de pe faţă şi murmură cu glas frânt:

— Fă tot ce crezi că e necesar, doctore. Eu nădăjduiesc până la sfârşit că e vorba numai de un leşin adânc…

— Doamnă contesă, răspunde doctorul cu seriozitate, dacă aş fi avut şi eu credinţa aceasta, aş fi dispus imediat ca domnul conte să fie aşezat în pat. Dar există toate indiciile că

dânsul a fost răpus de moarte violentă şi dat fiind faptul acesta, nu trebuie nici măcar să-i schimbăm poziţia corpului. Vă rog să daţi dispoziţii ca niciunul din servitori să nu intre în dormitor, înainte de sosirea autorităţilor.

Spunând acestea, doctorul pleacă.

Anton stă pe scară. Medicul îi mai dă şi lui câteva dispoziţii, apoi părăseşte casa.

Servitorul îl urmăreşte câtva timp cu privirea şi după asta se-ndreaptă spre odaia contesei.

— Aveţi vreo dorinţă sau de dat vreo poruncă, doamnă contesă? o întreabă el, cu ton ciudat.

Ea clatină capul şi murmură iritată:

— Du-te, du-te de aici acum! Nu pot să te văd şi trebuie să rămân singură!

— Şi când vor veni autorităţile, ce să fac? întreabă el.

Frumoasa femeie e străbătută de un fior şi agită braţele, căutând să-l îndepărteze pe servitor.

Acesta se-ndepărtează, cu un zâmbet pe buze.

— Ce să-nsemne asta? murmură contesa. Să aibă el vreo bănuială?…

Trupul i se îngroapă în fotoliu şi rămâne nemişcat, acolo.

*

După vreun ceas, câţiva bărbaţi îşi fac apariţia în vilă. Sunt autorităţile anchetatoare, care au fost anunţate de doctor. Atât servitorul Anton cât şi camerista sunt anchetaţi cu severitate, dar depoziţiile lor nu prea trag în cumpănă.

Medicul legist dă dispoziţii ca mortul să fie aşezat pe pat, apoi încearcă să determine cauza morţii. Dar lucrul acesta nu prea este atât de uşor. Un fapt ciudat, este acela că ochii contelui sunt închişi şi chipul său păstrează o expresie liniştită, ca şi cum n-ar fi luptat deloc cu moartea.

Paharul din care băuse Eberhard este predat de către Anton autorităţilor şi acestea procedează la o examinare amănunţită.

— După convingerea mea e vorba de o otravă pe care o cunosc bine, zice medicul-legist.

Paharul e împachetat, spre a fi trimis unui chimist, care va avea sarcina să analizeze resturile de otravă.

Grefierul comisiei de anchetă redactează procesul-verbal, şi când toate formalităţile sunt îndeplinite, domnii urcă în apartamentul contesei.

Leonie ştie că va fi interogată şi între timp îşi revenise într-atât, încât e în măsură să dea răspunsuri liniştite.

Toţi domnii din comisia de anchetă sunt mişcaţi de durerea ei şi n-au nicio bănuială c-ar avea vreo vină în decesul contelui Eberhard.

Pe la prânz, ei părăsesc vila unde se petrecuse drama. Conform dorinţei Leoniei, trupul contelui trebuia transportat a doua zi dimineaţă, într-un sicriu închis, la Hohenegge, spre a fi aşezat alături de tatăl său, în cavoul familiei.

Anton ia asupra lui să facă toate preparativele necesare. În scopul acesta, Leonie îi pune la dispoziţie o sumă însemnată de bani, căci ea e într-adevăr atât de doborâtă încât nu poate părăsi odaia, şi e încredinţată că nu-şi va găsi liniştea decât atunci când poarta de fier a cavoului se va închide în urma lui Eberhard.

*

În timpul acesta „Vipera” îndură un adevărat martiraj, căutând să ascundă lui Margot cele petrecute. De multe ori jucase ea comedii în viaţă, dar acum când e vorba de liniştea şi fericirea copilei ei, nu izbuteşte. Sub privirea iscoditoare a tinerei femei, care caută să-i pătrundă până-n fundul sufletului, ea se cutremură… Cu toate acestea Margot nu-i pune nicio întrebare directă, ea bănuieşte numai că ceva se petrecuse, şi că mama ei caută să treacă faptul sub tăcere.

În cursul după-amiezii, mama şi fiica stau împreună şi vorbesc despre plecarea, pe care o propusese „Vipera”. Margot priveşte gânditoare înaintea ei, apoi spune încetişor:

— Aş dori să mai rămân câtva timp, mamă, cel puţin atâta cât se află şi Eberhard pe aici… Noi nu ne vom mai vedea niciodată, dar sunt fericită ştiind că el trăieşte la câţiva paşi doar de mine. Şi apoi, mamă, mă simt din ce în ce mai

slabă… tu ştii că în curând va suna ceasul cel greu pentru mine…

— Mai avem puţin timp, Margot, răspunde Vipera”, adunându-şi toate puterile ca să se stăpânească. La urma urmelor tot ar fi mai bine să părăsim locul acesta unde vreo întâmplare ţi-ar putea aduce noi dureri, care ar avea o înrâurire nefastă pentru tine.

După câteva clipe de tăcere, Margot întreabă:

— N-ai aflat, mamă, dacă Eberhard pleacă într-adevăr de aici cu soţia sa şi când se va întâmpla asta?

— N-am auzit nimic, copila mea, răspunde bătrâna. Ar fi mai bine să cauţi a uita ce s-a petrecut între voi.

— Asta e cu neputinţă, mamă. Astăzi o pot spune. Zadarnic am căutat să lupt cu propria mea inimă. Sunt convinsă acum că această iubire va ţine până în ultima clipă a vieţii mele, că voi închide ochii cu numele lui Eberhard, pe buze. Şi cum ar fi cu putinţă ca o femeie să uite vreodată pe tatăl copilului ei!

Palidă ca un cadavru, „Vipera” apropie capul copilei de pieptul ei. Lacrimile stau să-i ţâşnească din ochi şi o durere cumplită îi săgetează inima… Dar nu trebuie să se trădeze cu niciun chip… ea aude ca prin vis ţipătul înspăimântat al lui Margot, când îi va spune că Eberhard nu mai este printre cei vii.

— Sărmana, nefericita mea copilă! murmură ea.

Margot zâmbeşte cu tristeţe.

— Poate că nu-s atât de nefericită, pe cât am crezut, mamă, căci soarta tot mi-l aduce în faţă din când în când pe Eberhard. Şi nu demult, am stat chiar în braţele lui, strânsă la pieptul său care e plin de dragoste pentru mine. Şi ce-mi pasă dacă era cât pe ce să plătesc cu viaţa această fericire, căci ştiu că însăşi Leonie a tras glontele prin fereastră. Ea nu va fi fericită alături de soţul ei, dânsul o va alunga cu dispreţ de la sine şi ea va îndura toate durerile care copleşesc pe o femeie nenorocită. Şi tu însuţi, mamă, nu eşti oare mai liniştită de când scrisorile ţi-au căzut în mână?

— Ai dreptate, Margot, răspunde „Vipera”. Binecuvântez într-adevăr întâmplarea care mi l-a adus în faţă pe Max

Şerparul în noaptea aceea. Individul s-a întremat cu desăvârşire şi că este un om de treabă ne-o dovedeşte faptul că a rămas pe lângă noi, ca să ne ocrotească. Leonie n-are decât să creadă c-a fost mâncat de peşti pe fundul mării, căci ea nu-l va vedea, în schimb noi am dobândit un suflet credincios de bărbat.

— Crezi că va păstra tăcerea asupra tainelor pe care le-a aflat din citirea scrisorilor?

— Sunt ferm încredinţată de asta, copila mea, căci am avut cu dânsul, imediat după ce s-a însănătoşit, o convorbire serioasă. Nu se mai gândeşte să se răzbune pe Leonie, deşi femeia aceasta a căutat să-l asasineze în două rânduri. Mi-a dat cuvântul său că nu va trăda nimic şi nu va întreprinde nimic înainte de a lua avizul meu. Acum se odihneşte încă în cămăruţa ce i-am pus-o la dispoziţie, căci lovitura primită în cap a lăsat urme.

Deodată, Margot începe să tremure, de parc-ar fi fost cuprinsă de friguri.

— Ce ţi s-a întâmplat, copila mea? o întreabă mama, îngrijorată.

— Nu ştiu singură, răspunde tânăra femeie, şi privirea-i înspăimântată rătăceşte prin fereastra deschisă, spre vila învecinată. O teamă nelămurită mi-a cuprins inima, ceva ca o presimţire de moarte. Mamă, dacă voi muri, transmite-i lui Eberhard ultima salutare şi spune-i că m-am gândit la dânsul în fiecare clipă şi m-am rugat până la sfârşit pentru fericirea lui pe acest pământ.

„Vipera” îşi simte inima strânsă de durere, spunându-şi că poate în clipa aceasta dincolo se aşază capacul deasupra sicriului în care au fost depuse rămăşiţele pământeşti ale aceluia care a fost contele Eberhard de Hohenegge.

— Ar trebui să te culci puţin, spune ea, şi Margot se lasă condusă spre patul din apropierea ferestrei.

Şi când biata femeie închide obosită ochii, „Vipera” se furişează în tăcere din odaie.

În vestibul rămâne locului şi-şi apasă mâinile pe pieptul ce se zbate cu putere. Chipul îi este palid şi buzele-i se strâng cu

încordare.

— Nu mai pot îndura situaţia asta! geme ea. Ce sunt toate luptele pe care le-am suportat în viaţă, fată de aceasta de acum? De câte ori buzele copilei mele rostesc numele lui Eberhard, mă cutremur din cap până-n picioare, de parc-aş fi lovită de trăsnet. Doamne, Dumnezeule, fă ca ziua de azi şi cea de mâine să treacă mai repede şi să nu-mi pierd curajul!

Simte nevoia să iasă afară în grădină, la aer curat, căci zidurile ameninţă s-o înăbuşe.

Ca o umbră alunecă pe aleile înguste ale grădinii, fără să bănuie că doi ochi o urmăresc cu îngrijorare de la o fereastră a etajului.

Margot închisese ochii, dar nu izbutise să adoarmă. După câteva clipe se ridică speriată în aşternut, părându-i-se că auzise un strigăt îndepărtat, un glas pe care-l cunoaşte prea bine… glasul lui Eberhard.

Un zgomot uşor, care vine pe fereastra deschisă, o face să-şi întoarcă repede capul. I se păruse că nisipul scârţâie jos, în grădină.

Îşi îndreaptă ochii într-acolo şi o vede pe mama ei.

Margot sare jos din pat şi aplecându-se pe fereastră urmăreşte mişcările bătrânei femei. O vede făcând mişcări disperate cu mâinile, ca şi cum ar vrea să alunge o vedenie înfiorătoare.

— Simt că s-a întâmplat o nenorocire! murmură Margot. Mi se ascunde ceva, văd lămurit lucrul acesta din toată atitudinea ei

Margot zăreşte că „Vipera” se-ndreptase spre un anumit loc din grădină, unde ce face nevăzută.

Ea se hotărăşte imediat s-o urmeze, căci simte c-ar înnebuni dacă ar rămâne în camera aceasta.

— Dacă Eberhard ar fi în primejdie? îşi zice ea. Nu întorsese oare mama privirea când vorbisem înainte despre el?

Se-ndreaptă spre uşă şi părăseşte casa printr-o ieşire dosnică. E după-amiază şi marea sclipeşte în razele soarelui.

Încotro s-a îndreptat „Vipera”?

Asta trebuie s-o afle Margot, orice s-ar întâmpla.

Cu băgare de seamă dânsa se ia pe urmele bătrânei, întipărite în nisipul fin de pe alei. Acestea duc spre promenada de pe ţărmul mării. Privind printr-un tufiş, Margot zăreşte curând pe mama sa, care se lăsase obosită pe o bancă. La picioarele ei se află marea şi deasupra-i foşnesc palmierii înalţi, în bătaia vântului.

„Vipera” stă cu trupul aplecat, într-o atitudine de durere cumplită. Şi deodată, ea îşi duce mâinile la faţă şi tot trupul îi tremură de plâns.

Margot priveşte cu înfiorare scena aceasta şi se apropie încetişor de spatele băncii pe care stă mama ei. În durerea ei, fosta detectivă, cu auzul atât de fin, nu aude paşii uşori ce calcă nisipul. Şi fără să bănuiască ceva, buzele ei se mişcă, murmurând:

— Sfinte Dumnezeule din Ceruri, ajută-mă să îndur ceasurile grele prin care trec! Trebuie s-o scutesc pe copila mea de această grozăvie, căci ar însemna s-o omor, dacă i-aş destăinui adevărul!

De-abia rostise cuvintele acestea şi se înfioră, ca străbătută de un curent electric. O mână i se aşezase pe umăr şi când se întoarse, rămase ca înlemnită.

— Tu aici, Margot? Cum de-ai ajuns încoace şi de ce mă priveşti atât de ciudat? exclamă dânsa, fără să ştie cum va ieşi din situaţia aceasta.

— Te-am urmărit, mamă, şopteşte tânăra femeie. Eram din ce în ce mai neliniştită şi nu-mi mai găseam odihnă. Simt că se petrece ceva, îmi ascunzi un fapt... spune-mi ce s-a întâmplat, te implor!

Cu un oftat sfâşietor, Margot cade în genunchi în faţa mamei sale, înfundându-şi capul în poala acesteia.

Fosta detectivă simte că-şi pierde cumpătul. Îşi dă seama acum că nu mai există scăpare, că nervii ei de oţel de altădată o părăsiseră. Tremură ca varga în faţa copilei nenorocite şi din ochii ei, atât de reci şi pătrunzători altădată, ţâşneşte o flacără cu totul ciudată. E spaimă într-înşii, nimic altceva decât spaimă...

— Margot! geme ea de-abia auzit, de ce m-ai urmărit? Nu

trebuie să-ţi spun ce mă îngrijorează. Mai aşteaptă o zi sau două, apoi vei putea afla totul. Te implor, nu mă sili să vorbesc în ceasul acesta, căci s-ar întâmpla ceva rău…

— Fii îndurătoare, mamă! plânge tânăra femeie, strângând-o tot mai mult la piept pe „Vipera”. Spune-mi adevărul, purul adevăr. Am o presimţire că în vila lui Eberhard s-a întâmplat o nenorocire… Ah! văd că-ţi întorci privirea… Tremuri… Mamă! Mamă! Eberhard a murit!

O linişte ciudată domneşte câteva clipe. E liniştea aceea înspăimântătoare a marilor clipe din viaţa omului. Valurile mării vuiesc molcom şi vântul înfioară frunzişul copacilor.

Capul „Viperei” se apleacă peste gâtul lui Margot, care o ţine îmbrăţişată şi bătrâna femeie murmură:

— Nu pot… nu pot să te mai mint, Margot! Contele Eberhard a fost găsit mort în dormitorul său!

Margot rămâne liniştită, se ridică în mod mecanic de jos şi stă în faţa mamei sale. Dar chipul ei luase o expresie deosebită. E de o paloare cadaverică.

Deodată, un fulger pare că-i străbate trupul. Scoţând un strigăt nearticulat, Margot se prăbuşeşte leşinată la picioarele mamei sale.

„Vipera” se apleacă şi, ridicându-şi fiica, o aşează pe bancă.

— Cerul a fost îndurător! murmură nefericita mamă. Poate că ea va izbuti să înfrunte şi această lovitură grozavă a soartei.

Se-ndreaptă repede spre vilă şi-i comunică lui Max Şerparul cele întâmplate. Tânărul o urmează imediat, ducând cu sine un scaun. O aşază pe leşinată într-însul şi cu puteri unite, o duc spre vilă.

După un sfert de ceas vine şi medicul şi o readuce pe Margot la viaţă. Singurul cuvânt ce-i scapă de pe buzele aprinse, este:

— Eberhard…

Capitolul 109 – La mormântul lui

Se lăsase noaptea. Luna e acoperită de nori deşi; întunericul învăluie marea frământată de valuri.

În odaia mare de la parterul vilei contelui Eberhard, se află un sicriu. Capacul se sprijină de perete. Catafalcul e drapat cu catifea neagră şi coroane de flori sunt împrăştiate deasupra. Sfeşnice înalte, în care ard lumânări, stau în jurul sicriului.

Contele Eberhard stă liniştit în locuinţa îngustă, cu mâinile încrucişate pe piept.

Draperiile de la ferestre sunt trase, numai uşa care dă pe terasă e întredeschisă, şi printr-însa pătrunde aerul răcoros al nopţii.

O tăcere adâncă domneşte în odaia mortuară. Mirosul lumânărilor arse se amestecă cu acela al florilor exotice, care stau împrăştiate în toate părţile.

Ceasurile se scurg unul după altul, se apropie miezul nopţii şi nimeni nu vine lângă omul care doarme somnul de veci.

Nimeni pare că nu simte ceva pentru dânsul, nimeni nu vine să rostească o ultimă rugăciune la căpătâiul său, înainte de a se închide capacul greu, pentru ca sicriul să fie transportat la Hohenegge.

Comisia de anchetă a cerut să se facă autopsia cadavrului, dar contesa se opuse cu energie. Ea spuse că va lăsa la aprecierea justiţiei germane, dacă e necesară sau nu autopsia. Deocamdată, cadavrul va fi depus în cavoul castelului, alături de ceilalţi membri ai familiei de Hohenegge.

O uşă se deschide în fundul odăii şi Anton se furişează înăuntru, îmbrăcat în negru. Păşeşte încetişor, apropiindu-se de sicriul deschis.

Pe chipul său e o expresie de mulţumire, dar în acelaşi timp şi de încordare. Pare să nu fie lămurit într-o anumită privinţă. Îşi roteşte privirea în toată părţile, pentru a se încredinţa că se află singur, apoi apucă cu mâinile marginea sicriului şi înălţându-se în vârful picioarelor, priveşte cu atenţie deosebită chipul decedatului său stăpân.

— Ciudat! murmură el de-abia auzit. Aş pune rămăşag că

avea ochii larg deschişi atunci când am intrat prima oară la el. Chipul îi era încordat pe când acum e liniştit, de parc-ar fi murit fără niciun zbucium.

Anton priveşte clipe de-a rândul faţa pământie a fostului său stăpân.

„Ce să fie oare?” se întreabă el. Dar în cele din urmă îşi întoarce privirile şi murmură pentru sine:

— E mort ca toţi morţii. Mâine dimineaţă vom pune capacul peste sicriu şi-l vom transporta la gară. Când se va odihni în cavoul de la Hohenegge voi putea strânge recolta pe care am semănat-o aici, pe Riviera.

Tot aşa de încet precum intrase, se strecoară pe uşa întredeschisă a terasei şi iese în gradină.

Peste o jumătate de ceas se aude zgomot la o uşă laterală. Silueta frumoasei contese se arată în prag.

În mâna întinsă ţine o lumânare aprinsă, a cărei flacără pâlpâie uşor. Chipul ei e tot atât da palid ca al cadavrului din sicriu. În ochii-i, însă, străluceşte o scânteie ciudată şi pieptul îi palpită cu putere sub mătasea rochiei.

Nu putuse să-şi găsească linişte în odaia ei. Încercase să doarmă şi să uite grozăvia situaţiei, dar tresărea speriată. Nici prafurile pe care le luase nu-i ajutară la nimic, ba o enervară mai mult. În cele din urmă, îi veni un gând disperat.

Ce-i slăbiciunea asta de copil? Nu mai văzuse ea oameni morţi?

Aprinde o lumânare şi, ca o fantomă, coboară scăriţa îngustă, pe unde se dusese şi în noaptea trecută, când îşi otrăvise soţul.

Astăzi, dormitorul zace în întuneric; ea vrea să pătrundă în încăperea unde se află cadavrul, vrea să fie singură cu el şi să-i strige în fapt că totuşi îl învinsese, pentru că dânsul nu voise să se despartă de cealaltă şi o tratase pe ea, soţia lui, cu dispreţ.

Izbucnirea aceasta îi va potoli sufletul apăsat, o va face să redevină vechea Leonie de Brissac, care nu se cutremurase nici odinioară, când îi fusese adus în casă cadavrul celui dintâi soţ, ucis din îndemnul ei.

Uşa se închide încetişor în urma ei şi perfida femeie aruncă o privire cercetătoare prin camera mortuară. Cu braţele încrucişate pe piept se apropie de catafalcul împodobit cu flori. În faţa ei, doarme somnul de veci contele Eberhard de Hohenegge, acela care i-a fost soţ. Îl priveşte ţintă câteva clipe, apoi deschide gura şi un zâmbet dispreţuitor îi flutură pe buze.

— De ce n-ai vrut să fii al meu, de ce n-ai vrut să mi te dai întreg, aşa cum te doream eu, din prima clipă când te-am văzut? exclamă ea. Ai fi făcut o alta din mine, dacă mi-ai fi dăruit iubirea ta, în loc s-o fi dat celeilalte, lui Margot. E drept, la început m-au atras spre tine numai bogăţiile tale, dar mai târziu m-am simţit stăpânită de o patimă nebună, căreia nu-i mai puteam pune frâu. Trebuia să te câştig, şi când am văzut că-mi stă în drum cocota aceea, am fost nevoită s-o nimicesc. Pentru ca să te atrag spre mine, să te leg cu mii de lanţuri, am călcat-o în picioare pe Margot Hartenberg şi am încercat s-o ucid într-una din serile trecute, când v-am văzut îmbrăţişaţi în vila „La Patrie”. Dar glontele meu, care era şi pentru tine, şi-a greşit ţinta, şi astfel tu a trebuit să mori în alt chip, căci mi-ai strigat în faţă că mă urăşti şi că mă vei târî înapoi la Hohenegge, unde îmi apărea în fiecare noapte fantoma tatălui tău ucis. Ţi-am făcut pe plac, idiotule, şi acum te duc acasă, unde te voi aşeza cu solemnitate în cavoul familiei. Apoi, însă, când va sosi vremea, voi pleca de acolo, în lumea largă, spre soare, spre lumină, ca să gust din plin fericirea de a trăi. Margot a ta va cădea în mizerie şi disperare şi voi râde atunci cum râd şi astăzi privind trupul tău ţeapăn.

Ticăloasa nu-şi mai dă seama ce vorbeşte. Nu se mai teme de nimic şi apucând mâinile cadavrului se apleacă peste faţa lui, strigând ca o nebună:

— De ce eşti atât de liniştit, ca şi cum ţi-ai fi găsit fericirea, chiar acum în moarte? Aş dori mai bine să-ţi văd chipul schimonosit de groază şi nelinişte.

Deodată, ea se înfioară. Căci uşa dinspre terasă se deschide. În cadrul ei îşi face apariţia Hector Rammont, sub masca prinţului Bentivoglio. Îşi trece mâna prin barba albă, ca

zăpada, apoi păşeşte încetişor spre Leonie.

— Am aflat de cele întâmplate, zice el, şi de aceea am venit încoace, ca să-ţi vorbesc înainte de plecarea ta în Germania.

Leonie priveşte câteva clipe împietrită la apariţia neaşteptată, apoi murmură:

— Ce cauţi aici, Hector? Cum ai izbutit să pătrunzi în vilă, când poarta e încuiată?

— Asta a fost o jucărie pentru mine, Leonie, răspunde el râzând. Uneltele mele englezeşti deschid ele uşi mai solide ca poarta vilei tale. Dar să vorbim despre ceva mai important.

Se apropie mult de tot de ea, care se aşezase într-un scaun şi o priveşte în tăcere câteva clipe.

— Ai lucrat cu artă, scumpa mea, îi zice apoi.

— Ce înseamnă aluzia asta? întreabă ea, încercând s-o facă pe jignita.

— Să lăsăm comediile, Leonie, o apostrofează el. Contele Eberhard de Hohenegge e mort, ucis de tine. Pentru ce-ţi trebuiau picăturile pe care m-ai rugat să ţi le procur? Le puteai folosi ca să-l înnebuneşti de dragoste, sau să-l ucizi. Ai ales calea din urmă, şi trebuie să mărturisesc că te aprob. Peste câteva zile, idiotul care n-a izbutit să alunge din apropierea lui un demon ca tine, va dormi somnul de veci în cavoul de la Hohenegge şi tu vei deveni singura stăpână a milioanelor sale. O asemenea avere nu-i de dispreţuit.

Ea renunţă să-i răspundă, căci nu găseşte cuvinte.

— S-au ridicat vreunele bănuieli împotriva ta? întreabă el apoi.

— Nu, răspunde ea, scurt.

— Cum a decurs chestia? Vreau să ştiu, poate se-ntâmplă să am şi eu nevoie.

În cuvinte întretăiate de emoţie ea îi raportează cum a decurs ancheta şi ce spuneau medicii.

— Aşadar, e probabil ca domnul conte să fie supus autopsiei când va ajunge în patrie? zise el. Asta-i bine, căci se-ntâmplă uneori ca şi un mort să învie. Cere să i se scoată inima din trup, căci numai în felul acesta vei fi sigură că nu se va mai trezi.

Rămâne o clipa pe gânduri, apoi întreabă iar:

— Te poţi bizui pe servitorii tăi? N-a observat nimeni vizita ta în timpul nopţii?

— Nimeni, răspunde Leonie. M-am folosit de o scară secretă, care duce în dormitorul contelui.

— Bine. Să trecem mai departe. Aş fi dorit să plec cu tine, sau cel puţin în apropierea ta, la Hohenegge, ca să reglăm acolo chestia moştenirii. Dar vezi că mai am unele chestiuni de aranjat în Monaco, aşa că, spre marele meu regret, nu mă pot deplasa. Pleacă singură, deci, dar un uita că ai o datorie faţă de mine. Hohenegge a devenit proprietatea ta, şi nu-l vei înstrăina, ci vei locui acolo din când în când. Se poate întâmpla ca Masca-Roşie să fie încolţit cândva de copoii poliţieneşti şi atunci va avea nevoie de un azil sigur. Pentru scopul acesta, Hohenegge se potriveşte de minune.

Fereşte-te să destăinui unui alt bărbat secretele tale sau să împarţi cu el milioanele dobândite. Nu uita că eu sunt acela care l-a curăţat din drum pe bătrânul conte, pentru ca Eberhard de Hohenegge să nu se poată căsători cu Margot, şi să-ţi rămână ţie calea liberă spre izbândă. Voiam să-ţi spun toate acestea, înainte de a pleca de aici. Milioanele din Hohenegge sunt tot atât ale mele, cât şi ale tale şi dacă voi avea nevoie cândva de un ajutor, va trebui să fii oricând gata să mi-l oferi.

El aştepta răspunsul ei, dar acesta nu se produse. Ticăloasa îşi dădea bine seama că nimeni nu poate scăpa din puterea Măştii-Roşii. Numai când va îi mort, ca şi contele Hohenegge, va fi liniştită dinspre partea lui.

Deocamdată, însă, nu se poate gândi la planul acesta primejdios, deşi mintea îi fu străbătută ca de un fulger, gândindu-se la Anton, servitorul.

— Nu vei avea să te plângi de mine, Hector, răspunde ea şovăitor, ferindu-se de privirile-i pătrunzătoare. Oriunde mă voi duce, tu mă vei găsi.

— Dacă am venit azi la tine, am făcut-o numai pentru a-ţi reaminti toate acestea, scumpa mea. O femeie ca tine uită uşor anumite lucruri, şi asta ar putea deveni primejdios. Şi

acum îngăduie-mi să-l privesc niţeluş pe domnul de Hohenegge.

Ia o lumânare dintr-un sfeşnic ce arde la căpătâiul mortului şi îndreaptă lumina spre faţa cadavrului. Apoi ridică încetişor una din pleoapele acestuia şi murmură:

— Un atac de inimă!

Pleoapa cade îndărăt şi Masca-Roşie aşază lumânarea înapoi în sfeşnic.

În clipa aceea, Leonie se ridică repede de pe scaun şi arată cu mâna spre uşa întredeschisă ce dă pe terasă.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el, strângând mantia în jurul trupului şi trăgându-şi pălăria pe frunte.

— Umblă cineva pe afară! exclamă Leonie. Vreau să văd cine ne-a spionat.

Porneşte cu paşi repezi prin cameră, dar deodată rămâne ca împietrită locului. În uşă stă Margot.

*

În odaia ei de la etaj, din vila „La Patrie”, Margot zace în prada frigurilor, în noaptea asta întunecoasă. Lângă patul ei se află „Vipera” şi răcoreşte din când în când buzele arzătoare şi fruntea nefericitei copile.

În cele din urmă, Margot pare că se mai linişteşte şi spre miezul nopţii adoarme.

— Slavă Ţie, Doamne! murmură bătrâna. Se pare că a trecut cu bine criza.

Zdrobită se ridică de pe scaun şi gâtlejul îi arde ca în flăcări.

— Trebuie să iau o înghiţitură de vin! zice ea, cu glas obosit.

Doar pentru câteva minute se va îndepărta, pentru a-şi relua apoi postul la căpătâiul copilului ei.

— Doarme adânc! murmură „Vipera” şi se furişează din odaie, în vârful picioarelor.

Intră în odaia ei şi dintr-un dulăpior scoate o sticlă cu vin negru, întăritor.

Încăperea e luminată; cuprinsă de oboseală, nefericita

mamă se prăbuşeşte într-un scaun. Pleoapele îi atârnă greu şi ea luptă cu somnul care încearcă s-o doboare. Dar acesta o mai puternic ca dânsa şi-n cele din urmă capul îi cade pe piept şi adoarme adânc.

Nu ştie cât a rămas în starea aceasta, când un zgomot puternic o face să tresară cu putere. Paharul gol îi scapă din mână, spărgându-se în zeci de bucăţi. Îşi duce mâna la frunte şi o spaimă grozavă i se întipăreşte pe figură.

— Margot! exclamă ea. M-am lăsat învinsă de somn, în vreme ce dânsa se află singură în odaie.

Vinul avusese şi partea lui bună, căci acum se simte întărită şi somnul contribuise şi el ca s-o reînsufleţească.

Cu paşi repezi se-ndreaptă spre odaia lui Margot. Ajunsă în vestibul vede deodată o uşă deschisă. Un fior îi săgetează inima. Câţiva paşi încă şi iat-o în mijlocul odăii.

Nenorocirea s-a întâmpla. Margot dispăruse. Era îmbrăcată sumar şi afară noaptea e răcoroasă. Dar „Vipera" bănuieşte drumul pe care-l luase, şi singura-i nădejde este că nu va fi izbutit să pătrundă în vila alăturată prin gardul de mărăcini al vilei „La Patrie".

— Trebuie să mă iau după ea, trebuie s-o aduc îndărăt! îşi spune bătrâna femeie.

O porneşte în goană pe scări şi peste câteva clipe se află în grădină.

— Margot! Margot! strigă ea în noapte.

Dar nimeni nu-i răspunde, totul rămâne tăcut în jur.

. . . .

De-abia părăsise „Vipera" odaia fiicei sale şi o ramură uscată se rupse în faţa ferestrei. Din cauza zgomotului produs, tânăra femeie se trezi speriată şi privi rătăcită în jur. Încet, încet, îi revin în memorie cele petrecute şi gândul la Eberhard n-o mai părăseşte.

— L-au ucis! strigă ea ca ieşită din minţi şi sare din pat.

Nici nu-şi dă seama că e îmbrăcată sumar şi că n-are nimic în picioare.

— Trebuie să mă duc la dânsul, mă aşteaptă, şi desigur că

a întins braţele după mine, înainte de a-şi da sfârşitul. De ce mă reţin aici cu forţa, de vreme ce el e mort? Ce mai înseamnă acum viaţa pentru mine? Vreau să-l văd înc-o dată, să-mi lipesc buzele de ale lui, apoi să mă ucidă şi pe mine! Voi muri cu bucurie.

Întoarce speriată capul, ca şi cum s-ar teme să nu vină mama ei, s-o reţină cu forţa. Apoi chipul ei ia o expresie de nebunie.

— Mă voi furişa pe scara de din dos, şopti ea, şi atunci nu mă va vedea nici mama. Când se vor ivi zorile, mă înapoiez în casă şi mă trântesc pe pat.

Păşeşte încetişor spre ieşire, fără să simtă răcoarea nopţii, toate gândurile ei fiind concentrate să-l vadă pe Eberhard şi să îngenuncheze lângă sicriul său.

Cu instinctul acela ciudat al bolnavului, găseşte locul unde era gardul de mărăcini care desparte cele două vile. Nu-i pasă că picioarele-i sângerează şi că păru-i răvăşit îi cade pe faţă.

— Trebuie să mă furişez pe aici! murmură tea.

Dar prea uşor nu merge asta, căci se agaţă necontenit de ghimpi şi scaieţi. Cu mâinile dă în lături piedicile şi în cele din urmă izbuteşte să se strecoare dincolo.

Porni în grabă pe potecă, apropiindu-se de vilă. Acolo zări raza slabă de lumină, care se strecura pe uşa întredeschisă a camerei mortuare. Lumina asta o atrase ca un magnet şi astfel începu să urce scările de piatră, dibuind în întuneric, până ajunse la intrare. Zări îndată catafalcul, în jurul căruia ardeau lumânările în sfeşnice de argint.

— Eberhard! exclamă ea cu glas înăbuşit de emoţie, rămânând locului în pervazul uşii.

În clipa aceasta o recunoscuseră Leonie şi Hector Rammont.

Regele criminalilor se retrase repede în semiîntunericul odăii, căci voia să vadă ce se va întâmpla aici.

Leonie se năpusti asupra lui Margot şi o apucă cu atâta brutalitate de umeri, încât îi rupse rochia.

— Ce vrei aici, cocotă ordinară? îi răcni, cuprinsă de o mânie fără margini. Cum de îndrăzneşti să pătrunzi în locul

acesta? Probabil că nu ştiai de moartea soţului meu şi veneai să-i faci o vizită în toiul nopţii…

Un râs sinistru izbucni din pieptul femeii demonice.

— Vino mai aproape şi priveşte-l pe amantul tău, pe care vrei să mi-l iei şi mort.

Cu un ghiont o zvârle pe nenorocită în faţa catafalcului, unde aceasta se prăbuşeşte la pământ.

Hector Rammont rămâne nemişcat. Ochii-i negri cu privirile ca vârfurile de pumnal, măsoară încăperea.

El poartă masca prinţului Bentivoglio şi ştie că Margot îl zărise de-acum o dată. Întâlnirea aceea fusese însă prea trecătoare, pentru ca dânsa să-l recunoască acum, în semiîntunericul camerei mortuare.

Nenorocita se ridică cu greu din genunchi şi îndreaptă o privire rugătoare spre Leonie.

Contesa se apleacă atunci asupra ei şi vrea s-o brutalizeze din nou, dar Margot îşi adună toate puterile şi o împinge înapoi. Chipul ei este alb ca varul, dar ochii lucesc de o văpaie ciudată. Din cauza mişcării de a se apăra de atacul duşmanei sale, ea răstoarnă unul din sfeşnicele grele; covorul începuse să ia foc, dar Leonie văzuse pericolul şi înăbuşi flacăra cu piciorul.

Margot se aplecase deasupra cadavrului şi cuprinzându-l cu mâinile, îşi adânceşte ochii în chipul său de ceară. Uitase de tot ce se petrece în jurul ei, nu aude strigătul de furie al Leoniei şi nici n-o vede pe aceasta stând cu pumnii încleştaţi în mijlocul odăii. Ea vede numai trăsăturile iubite ale singurului bărbat pe care-l iubise, ale tatălui copilului ei.

Străbătută de înfiorare, ea apucă cu mâinile capul mortului şi-şi lipeşte buzele de ale lui.

— Mi te-au luat, Eberhard, lumea rea ne pizmuia fericirea pe care ne-am clădit-o odinioară în parcul de la Hohenegge, murmură nefericita. De ce nu mă iei cu tine în regatul veşniciei, Eberhard? Ce să mai caut eu în lumea asta, când tu nu mai eşti?

Deodată, trupul îi este străbătut de un fior:

— Am făptuit un păcat, iubitule, iartă-mă dacă nu mai poţi

auzi cuvintele mele, din lumea unde te afli! Nu sunt eu, oare, mama copilului tău? Nu, nu trebuie să mor, chiar dacă m-ar aştepta mii de suferinţe şi chinuri pe lumea aceasta, căci trebuie să trăiesc pentru copilul tău, ca să-i pot vorbi despre tine. De-abia când voi face dintr-însul un suflet mare şi nobil cum ai fost tu, voi putea închide şi eu ochii.

În semiîntunericul odăii, Hector Rammont îşi schimonoseşte gura într-un zâmbet. Toată tragedia acestei femei nu-l emoţionează deloc. E numai curios să vadă cum se vor desfăşura lucrurile. De ce nu se năpusteşte Leonie asupra rivalei sale, doborând-o la pământ? El nu va mişca niciun deget, nu va interveni deloc în lupta dintre cele două femei.

Un ţipăt de furie izbucneşte din gâtlejul contesei. Apucase cu amândouă mâinile umerii lui Margot şi o împinge cu toată furia la pământ.

— Îndrăzneşti, cocotă ordinară, să te arunci de gâtul decedatului meu soţ? Te voi alunga afară, în mijlocul nopţii, ca o femeie pierdută ce eşti! Groaza întipărită pe chipul tău mă umple de bucurie. Acum, cel puţin, ai pierdut orice nădejde că Eberhard îţi va aparţine cândva. Cine din noi două rămâne învingătoare? Ieşi afară, sau te gâtui cu mâinile mele!

Margot încearcă să se ridice, dar puterile n-o ajută! Apoi îşi dă seama că se află în fata soţiei fostului ei iubit, şi că nicio lege din lume nu-i dă dreptul să rămână aici, împotriva voinţei Leoniei. De aceea încearcă înc-o dată cu rugăminţi şi implorări.

— Eberhard e mort! murmură ea, împreunând mâinile. O singură dată fii milostivă şi îndurătoare, contesă Leonie! Nu mă alunga de aici în ceasul aceste din urmă, când îl văd în faţa mea pe el, tatăl copilului meu. Dânsul mă iubea şi te-a făcut pe dumneata contesă de Hohenegge, pentru că l-ai silit la aceasta. A rămas însă, al meu până la ultima suflare, tot aşa precum şi eu am trăit numai pentru el, chiar dacă am căutat să mă îndepărtez din calea lui. N-ai auzit cuvintele lui din urmă? Nu spunea el, oare, că duce dorul după mine? O! te implor, lasă-mă să îngenunchez lângă sicriul lui, până se vor ivi zorile. Te recunosc ca învingătoare în lupta aceasta

disperată dintre două femei. Soarta a vrut să îngenunchez numai în faţa cadavrului său. Când lumina zilei va pătrunde prin fereastră, mă voi strecura afară de aici şi niciodată nu-ţi voi mai încrucişa drumul!

Un râs aspru, satanic, răspunse cuvintelor ei.

— Îţi voi spune, cocotă, de mâna cui a murit, şi apoi te voi alunga de aici. S-a otrăvit din propria lui voinţă şi asta numai din pricina ta, pentru că eu n-am vrut să-l las liber, pentru a se lega de tine. Acum ştii. Cine te-a pus să vii în apropierea lui şi să ne distrugi nouă fericirea? Tu, numai tu l-ai mânat spre moarte.

Cu privirea rătăcită, Margot se uită la rivala ei.

— A murit de bunăvoie? murmură ea. Din cauza mea a păşit Eberhard pragul veşniciei? Nu-i adevărat... nu-i adevărat, l-ai ucis! Da, l-ai ucis ca să nu mai aibă puterea să rupă lanţurile pe care nu le mai putea duce.

Râsul aspru al Leoniei răsună înc-o dată.

— De ce nu ieşi afară în stradă să strigi în gura mare acuzaţia aceasta? Du-te de cheamă încoace pe oamenii poliţiei şi atunci le voi povesti eu ceva ce li se va face părul măciucă, iar tu, împreună cu copilul tău, veţi înfunda temniţa.

Umbra lui Rammont se mişcă în fundul odăii.

Margot se înfioară deodată. Cine se apropie oare? Are senzaţia că e atacată de un demon, care vrea s-o nimicească.

Cu un strigăt puternic, Margot se ridică şi păşeşte spre uşa care dă pe terasă. Ea recunoscuse din nou ochii lui Rammont, ochii aceia demonici care au făcut-o să se cutremure odinioară.

Din câţiva paşi Masca-Roşie se apropie de Leonie.

— Las-o pe seama mea acum, spune el eu vocea înceată.

Margot întinde braţele şi buzele ei rostesc cu înfrigurare:

— Masca-Roşie, demonul vieţii mele! Dă-mi înapoi cinstea şi numele meu nepătat, răpitor al surorii mele şi ucigaş al fericirii mele!

Hector Rammont îşi dă seama c-a fost recunoscut. De ce să mai continue comedia faţă de această femeie?

Cu o mişcare îşi smulge barba albă şi fixând-o pe Margot cu

ochii săi ca pumnalele, rosteşte;

— Da, eu sunt, Masca-Roşie! Am fost şi eu surprins când am văzut că ai scăpat din beciul palatului Bergen, unde te-am închis eu. Dar nu ţi-a folosit prea mult lucrul acesta. Nu departe de aici mă aşteaptă sora ta, Alice, şi ea e atât de legată de mine, încât şi-a expus viaţa de mii de ori, ca să mă scape.

— Ştiu! murmură Margot.

— Şi poate că mai ştii că nu joc niciun fel de comedie faţă de ea, şi că dânsa îşi dă perfect seama că iubeşte pe Hector Rammont, Masca-Roşie, regele criminalilor!

— Dumnezeu să-i ierte orbirea! răspunde Margot, cu voce slabă.

— Bine. Dar înainte de a pleca din casa aceasta, vreau să-ţi comunic o noutate. Tatăl dumitale, Ochi-de-Pisică, vestitul detectiv german, a căzut în plasa întinsă de mine. De data asta nu-mi va mai scăpa şi i-am pregătit mii de chinuri, pentru a-l răsplăti de tot ce m-a făcut să îndur până-n ziua de azi. Îi voi transmite complimente din partea dumitale, înainte de a-l trimite în iad.

Margot se însufleţeşte dintr-odată. Tatăl ei se afla în mâinile Măştii-Roşii. Şi amândoi sunt aici? În cazul acesta trebuie să plece cât mai repede şi să înştiinţeze poliţia, pentru ca să împiedice o crimă îngrozitoare. Nu mai poate ţine seamă acum de sora ei Alice, care a rămas iubita acestui demon.

Cu mâna tremurândă deschide uşa, apoi se năpusteşte ca o sălbatică pe terasa îmbăiata în lumina lunii.

— Ajutor!... Ajutor! Masca-Roşie se află în casa asta! Baricadaţi ieşirile, ca să nu poată fugi. Ajutor!

Leonie se aruncă asupra lui Rammont şi-i apucă mâinile.

— Ce-ai făcut, Hector? se tânguie ea. Nu vezi cum fuge? Dacă vei fi găsit în casa mea, sunt cu adevărat pierdută. Toată iscusinţa ta nu va fi în stare să înlăture scandalul. Nu trebuie să dispară, nu, nu!

Masca-Roşie schimbă o privire cu fosta lui amantă, apoi răspunde:

— Ai dreptate, a sosit clipa când trebuie să fie nimicită.

Păşeşte repede pe terasă şi vântul îi flutură mantia neagră, dându-i înfăţişarea unui liliac uriaş. Nu vrea să se folosească de revolver spre a nu atrage atenţia cuiva. Are cu sine pumnalul, de care se folosise în atâtea rânduri.

Printre copaci, Margot alunecă întocmai ca o umbră. Rammont se ia după dânsa. Biata fată deschide gura încercând să mai strige o dată după ajutor, dar de pe buzele ei scapă doar un geamăt.

— Nu mai pot, Dumnezeule milostiv, vino-mi în ajutor! murmură Margot.

Se prăbuşeşte la pământ, îndreptându-şi faţa spre locul de unde se aude trosnetul crengilor şi fără voie îşi ridică braţul drept. Ea ştie bine că nu se poate aştepta la niciun fel de îndurare din partea lui Rammont, dacă el e într-adevăr acela care o urmăreşte.

Un braţ puternic dă în lături frunzişul şi apare silueta înaltă a Măştii-Roşii. Ea vede chipu-i luminat de lună, în care lucesc doi ochi scânteietori, dar mai vede şi lama din mâna-i dreaptă, care se ridică pentru a o lovi.

— Jocul s-a sfârşit! rânjeşte el şi în clipa următoare se năpusteşte asupra nenorocitei, care îşi duce mâinile la faţă şi rămâne în nesimţire.

Dar Rammont nu apucă să lovească… În spatele lui Margot, care zace la pământ, apare silueta unei femei îmbrăcată în negru.

— Înapoi! se aude strigătul ei.

Masca-Roşie scoate o înjurătură.

— Drace! Cine-o fi asta?

Femeia care ţine aţintit asupra lui revolverul, răspunde cu glas tăios:

— Mă mai recunoşti, Hector Rammont? Sunt „Vipera” aceea cu care ai avut de furcă la Paris, când l-ai ucis pe baronul de Brissac, în înţelegere cu soţia acestuia. Nenorocita de aici este propria mea copilă, căci eu sunt soţia lui Hartenberg, faimosul detectiv german. Nu numai el te urmăreşte, ci şi eu, căci ca şi dânsul, eu nădăjduiesc să te

predau într-o zi călăului.

Fără voie Rammont lasă să-i cadă mâna în care ţine pumnalul. Tocmai azi nu avea nici o altă armă la el, deoarece îşi spunea că nu-l aştepta nicio primejdie cu prilejul scurtei vizite pe care o va face în vila contesei Leonie.

— Te-aş putea ucide, diavol cu chip de om, continuă „Vipera”, dar nu vreau să mori în felul acesta. Mâna mea e prea miloasă pentru tine. Sfârşitul tău e oricum apropiat, căci mâine dimineaţă toată regiunea va fi încercuită şi atunci vei avea înc-odată prilejul să-ţi arăţi îndemânarea; dar cred că de data aceasta nu-ţi va mai folosi la nimic.

Hector Rammont aruncă o privire asupra lui Margot, care zace neînsufleţită la pământ, apoi se întoarce cu iuţeala fulgerului şi în clipa următoare se face nevăzut.

— Ducă-se pe pustii! murmură „Vipera”, apoi se apleacă asupra tinerei femei şi geme sfâşietor.

Dar îşi dă repede seamă că nu e vreme de pierdut, că trebuie s-o ducă repede în vilă. Încordându-şi puterile, o ia pe braţe pe biata copilă şi porneşte încetişor până la deschizătură din gard, prin care intrase atât dânsa, cât şi Margot.

Stând pe terasă, apăsându-şi pieptul cu mâna, Leonie ascultă cu încordare în noapte. De ce nu se aude încă ţipătul de moarte al rivalei sale? Deodată aude foşnet de frunziş în apropiere şi Masca-Roşie îşi face apariţia pe seară.

— Mi-a fost smulsă înc-o dată din mâini! scrâşneşte el cu furie. În noaptea aste nu se mai poate face nimic, trebuie să plec repede de aici. Mai am o afacere în perspectivă şi dacă voi izbândi, atunci părăsesc Monaco, căci terenul a început să-mi fugă de sub picioare aici. De prins, însă, nu-l vor prinde atât de uşor pe Masca-Roşie.

Leonie vru să-i ceară lămuriri, dar Demonul o şi pornise pe aleea îngustă ce ducea la ţărmul mării.

Capitolul 110 – Copilul lui

A doua zi dimineaţă.

Cerul se acopere de nori şi o ploaie fină se cerne din înălţimi. Marea spumegă neliniştită, izbindu-se de ţărm. Un vânt aspru frământă frunzişul copacilor, scuturându-l de picăturile de apă.

O vreme atât de proastă nu se prea întâlneşte în Monaco. Străinul rămâne rău impresionat în faţa priveliştii ceţoase care se desfăşoară în faţa lui.

Într-o cameră de la parterul vilei „La Patrie”, stau faţă-n faţă „Vipera” şi Max Şerparul. Ochii tânărului sunt fixaţi spre pământ şi pumnul său e încleştat.

— Ştiu că o urăşti pe contesa Leonie de Hohenegge, care locuieşte în vila vecină, zice „Vipera”.

— Da, o urăsc, răspunde Max cu glas iritat. M-am gândit s-o iert şi să caut să obţin de la ea o sumă importantă, cu care s-o pot ajuta pe aceea căreia i-am dăruit inima mea... Dar de când s-a întâmplat ultima ei mârşăvie, de când l-a pus pe Anton să mă ucidă mişeleşte şi să mă arunce apoi în mare, niciun pic de milă nu mai sălăşluieşte în sufletul meu.

„Vipera” clatină capul încetişor.

— Nu te lăsa stăpânit de furie! zice ea cu blândeţe. Îţi pricep ura ce o porţi acestei femei, cred însă, că tot e mai bine să procedezi cu judecată. Leonie de Hohenegge nu va scăpa oricum de soarta ce-i este hărăzită, îţi garantez asta cu propriul meu cap. Las-o pe seama mea şi a justiţiei! Nu te mai gândi la nimic altceva decât la iubita dumitale, care te aşteaptă cu dor. Nu spuneai că vrei s-o iei de soţie pe Ana?

Tânărul lasă-n jos capul, cu tristeţe.

— Aşa socoteam să fac, dacă luam banii contesei. Voiam să-i creez fetei o mică zestre şi aş fi plecat cu dânsa peste ocean, în lumea nouă. Dar acum ce pot face? Sărac cum sunt, să mă unesc cu dânsa şi să trăim în coliba din pădure? Să devin şi eu un braconier ca tatăl ei? Ştiu de pe acum care va fi sfârşitul. O luptă necurmată cu jandarmii, câteva condamnări grele şi apoi, ca încheiere, un glonte în spate sau

în cap. Nu, o astfel de soartă nu vreau să-i hărăzesc Anei, de aceea rămân la gândul dintâi: răzbunarea.

— Şi dacă te-aş ajuta eu? întreabă „Vipera”.

Tânărul ridică încetişor capul.

— V-aş fi recunoscător câte zile voi avea, dacă aţi putea face din mine şi Ana doi oameni cu stare. Dar nu sunteţi destul de bogată ca să puteţi ajuta două persoane străine. În afară, de asta, nu prea vreau să primesc daruri, fără niciun motiv. Serviciu pentru serviciu. Sau lucrez cu mâna, sau cu capul. Hârtiile pe care voiam să le vând contesei, nu erau prea de preţ; ele sunt acum în mâinile dumneavoastră, şi prin asta mi-am plătit întrucâtva faptul că m-aţi scăpat de la o moarte năprasnică. Dacă am mai rămas aici, şi am acceptat să primesc îngrijirea şi sprijinul dumneavoastră, am făcut-o numai în nădejdea că vă voi putea fi de folos într-o zi, dacă-i va da în gând cuiva să vă facă vreun rău.

„Vipera” zâmbeşte imperceptibil.

— Dar dacă nu m-aş gândi să-ţi fac un dar, ci să pretind de la dumneata un mare serviciu?

— Şi anume?

— Ascultă-mă! Ştii că Eberhard de Hohenegge e mort şi urmează să fie transportat în cursul dimineţii de azi la gară şi de acolo în Germania. S-a născut în mintea mea un gând ciudat, care nu vrea să mă mai părăsească. Nu e încă timpul să-ţi dau amănunte complete. Nu cer altceva de la dumneata, decât să pleci astăzi în Germania şi să te aciuezi prin apropierea castelului Hohenegge. Vei observa tot ce se va petrece după sosirea cadavrului contelui şi mă vei ţine la curent. Probabil că mortul va fi aşezat în criptă, chiar în ziua sosirii sale. Cunoşti parcul şi dependinţele castelului. Ţi-ai revenit în puteri, aşa că nu-ţi va veni greu să petreci o noapte afară, sub copaci. Nu ştiu încă ce se va întâmpla, când sicriul lui Eberhard va îi depus în criptă, dar sunt încredinţată că se va petrece ceva surprinzător. Niciodată până azi nu m-a înşelat glasul sufletului meu. Cercetează şi observă fiecare semn suspect, studiază pe toţi oamenii care intră în castel şi vin în contact cu Leonie. Raportează-mi apoi totul şi aşteaptă

ordinele mele.

Max Şerparul răspunde imediat:

— Dacă e numai atât, doamnă, sunt gata să pornesc la drum. Fiţi încredinţată că voi şti să mă furişez ca o vulpe în castel şi nu voi scăpa din ochi pe nimeni care va intra sau va ieşi de acolo. Pe contele decedat, fireşte că nu-l voi putea readuce la viaţă.

„Vipera” clatină capul îngândurată.

— Cine poate şti? murmură ea. Şi în privinţa asta am eu părerile mele. Dacă va fi necesară o intervenţie a dumitale, cu fapta, îţi voi telegrafia la vreme, sau voi veni eu însămi. Acum trebuie însă să-ţi găsesc un deghizament bun.

Max Şerparul pare să mai aibă ceva pe suflet.

— Am voie cel puţin să mă arăt Anei, când voi fi acolo? întreabă el, şovăitor.

„Vipera” se gândeşte câteva clipe, apoi răspunde:

— Dacă te poţi bizui pe discreţia fetei, n-am nimic împotrivă să te întâlneşti cu ea. Te rog numai să-mi făgăduieşti să nu-i spui nimic despre înţelegerea care a avut loc între noi.

— Vă făgăduiesc din toată inima, doamnă, răspunde Max, strângând mâna ce i-o întinsese „Vipera”. O ascunzătoare îmi voi găsi eu, de asta nu duc grijă. Parcul din Hohenegge e destul de mare şi sunt acolo câteva turnuri ruinate, între zidurile cărora – spune poporul – ar umbla fantome. Şi faptul acesta se potriveşte de minune. Voi duce frunziş şi câteva pături acolo, şi sunt sigur ca nimeni nu va da peste mine. În ce priveşte deghizarea, cred c-ar fi suficient să-mi pun o barbă, ceea ce mi-ar acoperi urmele arsurilor de pe faţă.

„Vipera” aprobă totul. Mai discută câtva timp cu tânărul asupra timpului când urmează să plece, apoi îi înmânează o sumă de bani.

— Îi poţi lua fără nicio grijă, zice ea. Serviciul pe care mi-l faci, mie şi încă unei persoane, nu poate fi răsplătit îndeajuns. Când va veni ziua de linişte pentru noi, mă voi îngriji de dumneata şi de Ana, în privinţa asta poţi fi sigur.

Peste o jumătate de ceas, Max Şerparul porneşte spre gară,

îmbrăcat într-un costum simplu, cu o pălărie mare pe cap. În mâna dreaptă ţine o valiză mică. Barba pe care şi-o pusese, îl face de nerecunoscut.

Ajuns la gară, aşteaptă până soseşte sicriul cu decedatul conte Eberhard, care e aşezat într-un vagon mortuar. Apoi se urcă şi el în compartiment şi se aşază într-un colţ, înfundându-şi şi mai mult pălăria pe cap.

Înainte de a se urca, o zărise pe contesa Leonie, în doliu mare, urmată de Anton, omul care-l lovise în cap şi încercase apoi să-l arunce în mare.

— Aveţi puţintică răbdare, îşi zice Max Şerparul, voi proceda acum în alt chip faţă de voi şi de data asta nădăjduiesc să obţin rezultate mai bune.

Locomotiva fluieră prelung şi trenul se pune în mişcare, ducându-l în patrie pe decedatul conte de Hohenegge.

. . . .

De-abia părăsise Max Şerparul vila „La Patrie” şi „Vipera” aude paşi repezi în vestibul.

Cuprinsă de o bănuială neliniştitoare, ea se îndreaptă spre uşă, dar în aceeaşi clipă aceasta se deschide brusc şi camerista lui Margot apare în prag. Fata tremură din tot trupul.

— Ah! doamnă! exclamă ea, de-abia răsuflând, veniţi repede sus! Cred că se petrece ceva îngrozitor.

„Vipera” apucă mâna fetei şi-i pune câteva întrebări în grabă. Camerista nu izbuteşte să răspundă, ci dă doar din cap.

— Repede după doctor! strigă nefericita femeie. Nu întârzia nicio clipă, căci viaţa copilei mele e în primejdie.

Fata părăseşte în grabă odaia, apoi străbate grădina. „Vipera” se repede pe scări în sus, spre camera fiicei sale. Ca mamă, ştie bine ce se va întâmpla. Dacă Margot va trece peste asta, va fi o minune, după câte a îndurat.

Femeia trimisă după medic avusese noroc. Îl găsise repede şi acesta o urmă la vilă.

Margot zace pe pat şi scoate ţipete disperate.

— Trebuie să plec de aici, nu pot rămâne, când îl duc pe el la Hohenegge. Nu e mort, trăieşte şi aşteaptă numai să-l trezesc cu atingerea buzelor mele. Daţi-mi drumul, vreau să ies de aici, fiţi îndurători cu mine şi nu mă ucideţi odată cu dânsul!

Medicul îi face o injecţie şi izbuteşte s-o calmeze. Între timp mai venise un medic şi împreună se ocupă de Margot.

Peste o jumătate de oră, în clipa când sicriul lui Eberhard e aşezat în vagonul mortuar, copilul lui vede lumina zilei.

Cu figura palidă, dar fără nicio lacrimă în ochi şi tăcută, „Vipera” stă la patul fiicei sale şi-i ţine mâna într-a ei. Medicii se îndepărtaseră pentru câteva clipe.

Margot stă cu ochii deschişi, îndreptaţi spre tavan.

— Cum te simţi copila mea? întreabă în şoaptă bătrâna femeie.

Cu spaimă constată, însă, că nenorocita nici n-a înţeles-o. Temperatura îi adumbreşte mintea. Dar un zâmbet de fericire îi flutură în jurul buzelor şi figura-i de copilă e învăluită într-o lumină vie.

— Eberhard! murmură dânsa, şi glasul pare că vine din depărtare. De ce m-ai lăsat să te aştept atât de mult? Nu vezi cum se oglindeşte luna în lacul castelului? Nu simţi mirosul florilor din jurul nostru şi nu auzi cântecul duios al privighetorilor? Cât de mult mi-a fost dor de tine! Acum ai venit, în sfârşit, iubitule şi braţele tale mă cuprind cu patimă! Cât suntem de fericiţi noi amândoi…

Pleoapele i se închid încetişor şi glasul amuţeşte. Numai zâmbetul fericit îi pluteşte încă pe buze şi nu dispare nici în timpul somnului care o cuprinsese pe biata femeie.

„Vipera” se apleacă peste mâna fiicei sale şi-şi lipeşte buzele fierbinţi de degetele albe.

— Sărmană copilă! Când vei găsi în sfârşit pace şi linişte? Tremur pentru viitorul tău şi totuşi nu-mi pierd scânteia de speranţă care mocneşte în mine şi mă îndeamnă să cred că la capătul tuturor suferinţelor, va răsări, în sfârşit, şi soarele fericirii.

Mâna lui Margot alunecă dintr-a ei şi din odaia învecinată

pătrunde scâncetul pruncului.

În vârful picioarelor „Vipera” se îndreaptă spre uşă şi dispare dincolo.

— Copilul lui, fiul contelui Eberhard, căruia voia să-i dea numele său şi tot ce e al lui! murmură mult încercata femeie, privind îndurerată la micuţ.

Capitolul 111 – La stâlpul de tortură

Situaţia lui Ochi-de-Pisică nu prea e de invidiat. Nenorocitul e legat cu frânghii şi lanţuri de coloana din sala de judecată.

Uşile s-au închis şi Hartenberg a rămas singur. Nu şi-a pierdut încă speranţa şi creierul lui caută necontenit să găsească un mijloc de salvare. Funiile şi lanţurile îi intră în carne, pricinuindu-i dureri nespuse. Tâmplele i se zbat şi sângele ameninţă să-i inunde creierul.

Cu extraordinară putere de voinţă, detectivul încearcă să se liniştească, ceea ce şi izbuteşte în oarecare măsură. Cel dintâi lucru ce-l are de făcut, este să caute să-şi desfacă legăturile, altminteri va cădea zdrobit, ca o vită doborâtă.

Dar toate sforţările sale rămân fără niciun rezultat. Bandiţii au ştiut ei ce fac. Numai că atât ei, cât şi Hector Rammont, nu ştiau că „noul Sherlock Holmes” mai fusese cândva într-o situaţie asemănătoare şi scăpase, totuşi, graţie unei împrejurări fericite. Au trecut câţiva ani de atunci dar în vremea asta iscusitul detectiv a căutat să-şi sporească cunoştinţele în anumite domenii.

Primul lucru ce trebuie să facă acum, este să-şi libereze mâinile. După multe sforţări izbuteşte să-şi scoată o mână; după o jumătate de ceas, e liberă şi cealaltă. Acum mai rămân picioarele.

Minunea se întâmplă; cu ajutorul mâinilor el îşi desface lanţurile, fără să ţină seama că-şi sângerase mâinile cu operaţia aceasta.

Dar ce sunt durerile acestea, pe lângă chinurile pe care le îndurase până acum? Şi apoi, îi era doar hărăzită o moarte

grozavă, de care poate că va izbuti să scape acum.

Târându-se în mâini şi pe picioare, prin întuneric, caută să descopere unde se află uşa prin care intrase Rammont cu tovarăşii săi.

Trebuia să fie noapte târziu. Detectivul se loveşte deodată cu capul de perete. Cu răsuflarea oprită ascultă, spunându-şi că prin apropiere trebuie să fie uşa căutată.

Hartenberg îşi aduce aminte de închisoarea ciudată în care fusese dus la-nceput şi că apoi câţiva bărbaţi îl târâră în adâncime.

Aşadar, în afară de uşa aceasta mai era şi o altă ieşire din sala de judecată. Poate că e vorba de o uşă secretă. Dac-ar avea lumină, nu i-ar fi prea greu s-o găsească.

Sprijinindu-se de perete, detectivul chibzuieşte. Nu posedă nicio arma la dânsul, de care să se poată folosi pentru cazul când ar fi surprins. Va trebui să se apere cu pumnii şi lupta aceasta va fi cam inegală.

De-ar găsi mijlocul să se pună în legătură cu Alice, e ferm încredinţat că fata va face totul ca să-şi salveze părintele. Dar îşi spune pe bună dreptate că Masca-Roşie o fi ameţit-o pe biata copilă cu vreo minciună şi ea nici nu bănuieşte în ce primejdie se află tatăl ei.

— Ia să-ncercăm dacă nu se poate face lumină aici, îşi mai zice el.

Târându-se pe pământ, el caută locul din perete unde văzuse arzând făclia. Şi izbuteşte, într-adevăr, să-l găsească. Mâna sa atinge o bucată de lemn, care nu poate fi altceva decât o făclie. Numai de-ar găsi cu ce s-o aprindă!

Deodată o exclamaţie îi scapă de pe buze. Mâna-i dreaptă pătrunse într-o deschizătură a zidului, unde se află diferite obiecte, printre care o cutie cu chibrituri şi o bucată de lumânare.

Cu mâna tremurândă o aprinde şi la lumina slabă izbuteşte să-şi dea seama de locul unde se află.

Hainele îi atârnă în zdrenţe de pe trup, mâinile şi picioarele îi sunt numai răni, dar cu toate astea nu simte nicio oboseală şi cu energie de fier se cramponează de gândul să scape din

mâinile Demonului-roşu.

În dosul mesei acoperită cu negru, cu capul de mort pe deasupra, se află uşa de stejar, căptuşită cu fier.

Prin partea aceasta nici gând s-o şteargă, căci uşa dă în apartamentul lui Rammont.

Deodată, ochii săi zăresc pe masă pumnalele ascuţite în faţa capului de mort. Repede apucă o armă şi o vâră în buzunar. Acum are cel puţin cu ce se apăra.

Cu lumânarea luminează pereţii şi coloanele sălii. Fuseseră cândva pe aici câteva ferestre, dar le zidiseră, aşa că nicio rază de lumină nu pătrunde de afară. Tavanul e boltit şi nu există nicio nădejde să-l poată găuri, pentru a ieşi pe acolo.

Trebuie să găsească uşa secretă prin care l-au târât încoace.

După multe şi obositoare căutări, i se pare că a descoperit locul. O bucată de fier se află în perete şi numai ochiul ager al lui Hartenberg e în măsură să zărească mecanismul secret dintr-însa. Apasă pe el şi o piatră începe să se dea în lături, până când deschizătura devine destul de mare pentru a îngădui trecerea unui bărbat.

Detectivul nu se gândeşte deocamdată să intre în deschizătura întunecoasă, ci o închide la loc cu piatra şi se-ndreaptă spre uşa de stejar, ascultând cu încordare dacă nu se aude ceva.

Şi atunci, un glas îi ajunge la ureche. E al Măştii-Roşii, îl recunoaşte bine.

Îşi lipeşte urechea de uşă şi astfel izbuteşte să surprindă o convorbire între Hector Rammont şi Joe. Află din aceasta că în noaptea următoare vor porni în executarea unui nou plan, în care e vorba de jefuirea prinţului rus Boris Dolgornki, care vine la Monaco pe iahtul său, pe care se află o ladă cu diamante.

Plin de mânie Hartenberg clatină capul şi buzele sale murmură:

— Dacă nu voi izbuti să te împiedic de la această nouă crimă, nădăjduiesc cel puţin că va fi ultima care-ţi va reuşi, Rammont!

Şi continuând să asculte, el aude glasul limpede al lui Joe, care întreabă:

— Vei coborî tu însuţi în apă, şefule? Ar fi cam primejdios şi ţin să te previn!

— Hotărârea mea e luată! răspunde Rammont. Noutatea lucrului e un imbold pentru mine. Până acum am fost stăpân pe pământ, astăzi vreau să văd ce se petrece pe fundul mării. Rămâne aşa precum am spus, Joe, voi îmbrăca costumul de scafandru.

— Atunci îngăduie cel puţin să te însoţesc, şefule. Avem două costume şi un singur om nu va izbuti să aducă la suprafaţă lada cu diamante.

— Bine, fie! răspunde Rammont. În noaptea următoare, la timpul fixat, vom coborî în peşteră, de unde vom porni spre largul mării. Dacă socotelile tale sunt bune, atunci „Anuşka” se va scufunda în locul pe care-l ştim, iar noi ne vom lăsa imediat în apă. Aparatele de pompare funcţionează bine?

— Garantez cu propria mea viaţă, şefule! răspunde Joe.

— Mai ai de spus ceva? întreabă regele criminalilor.

— Da, şefule, răspunde aghiotantul. Aş dori să ştiu, ce ai de gând să faci cu Ochi-de-Pisică?

— Ce te priveşte pe tine?

— Vreau să te previn, şefule, că n-ar fi bine să-l laşi în viaţă pe omul acesta primejdios. E drept că l-am legat cu funii şi lanţuri, în aşa fel că nu poate face nicio mişcare, dar găsesc inutil să-l mai ţinem aici. El nu va deveni niciodată de-ai noştri, sunt în stare să pun capul. Este viclean, curajos şi posedă însuşiri, care ne-ar folosi, dar decât să intre în rândurile noastre, se va sinucide mai curând.

— Să mai aşteptăm o zi, Joe. Apoi voi lua o hotărâre. Uiţi se vede că fiica lui se află în mâinile mele şi asta e cea mai bună armă pe care o am împotriva lui şi de care m-am folosit în câteva rânduri până acum.

Joe răspunde ceva, dar Ochi-de-Pisică nu poate să audă vorbele sale. El îşi spune că aghiotantul ştie să-l judece mai bine decât stăpânul său. Niciodată nu va depune el un jurământ de credinţă în faţa Măştii-Roşii, chiar dacă Alice ar

urma să fie ucisă sub ochii săi.

Se aude o uşă deschizându-se în încăperea alăturată; se pare că Joe se îndepărtează.

Deodată, Hartenberg sare în lături de lângă uşa de stejar. Un zăvor fu tras, apoi se auzi zgomotul produs de o legătură cu chei.

Într-o clipă detectivul ajunge la coloana unde fusese legat, ţinând în mână lumânarea aprinsă. În grabă, aranjează lanţurile în aşa fel, încât să pară legat încă.

Dacă Hector Rammont ar pătrunde în clipa aceasta, va descoperi imediat ce se întâmplase. Dar după cât s-arată, e reţinut pentru moment dincolo.

Hartenberg se foloseşte de răgazul acesta, ca să aranjeze funiile şi lanţurile cât mai bine cu putinţă. Stinge apoi lumânarea, pe care o vâră în buzunarul hainei.

Era şi timpul, căci uşa se deschide în spatele mesei acoperită cu negru.

Lumina zilei pătrunde înăuntru. Masca-Roşie trânteşte uşa de perete, ca să rămână deschisă, şi să nu fie nevoit să aprindă o lanternă. Aceasta îi serveşte de minune lui Hartenberg, căci locul unde se află e în semiîntuneric.

Cu braţele încrucişate pe piept, regele criminalilor se apropie de victima sa, rămânând la doi paşi de dânsa. Acum e momentul hotărâtor pentru detectiv. Dacă Rammont va descoperi că şi-a desfăcut legăturile, atunci toată munca sa de ceasuri va fi fost zadarnică şi dânsul e cu desăvârşire pierdut.

Privirile pătrunzătoare ale criminalului alunecă asupra trupului chircit al detectivului, care luptă din toate puterile să nu i se descopere înşelăciunea.

— Dă-mi ceva de băut, demone! izbucneşte el. Voi muri de sete aici!

Masca-Roşie stă în lumină, între el şi uşa deschisă.

— Zadarnic vei cerşi o picătură de apă sau mila mea, domnule Hartenberg! spune Hector Rammont şi râsul lui răsună sinistru în sala boltită. Pricep bine că noaptea petrecută aici n-a fost deloc plăcută pentru dumneata, dar

posibilitatea de a-ţi schimba situaţia stă în mâinile dumitale. Ştii ce cer de la dumneata şi de fapt în calitatea mea de iubit al Alicei, fiica dumitale, s-ar cuveni să fii mai binevoitor faţă de mine. Jură-mi că vei trece în lagărul nostru, că ne vei binecuvânta pe mine şi pe Alice, în faţa tuturor tovarăşilor mei, şi, în aceeaşi clipă vei fi liber. Demult doresc să am alături un om cu însuşirile dumitale.

Face o pauză, aşteptând răspunsul lui Hartenberg, dar văzând că acesta nu se produce, continuă:

— Ei, n-au fost de ajuns chinurile pe care le-ai îndurat în noaptea trecută, ca să te vindeci puţin de încăpăţânare?

— Du-te dracului, blestematule! zice detectivul cu mânie. Blestemat să fiu dacă gura mea se va deschide cândva pentru a cerşi îndurare de la tine. Zadarnic aştepţi să vină ceasul când îl vei vedea pe Ochi-de-Pisică prăbuşindu-se învins la picioarele tale. Atâta vreme cât va mocni o scânteie de viaţă în mine, nu voi înceta să te urmăresc, pentru a te nimici, diavol cu chip de om.

— Nu te obosi degeaba, Hartenberg, îi răspunde Rammont, cu glas batjocoritor. Nu vezi că s-a sfârşit cu gloria dumitale? Cu Alice pot face tot ce vreau şi apoi, ea îl crede pe scumpul ei tată în Germania.

— Bănuiam eu că ai minţit-o, ticălosule!

— Îţi voi spune ceva mai mult, Hartenberg. La noapte voi pune mâna pe o ladă întreagă cu diamante, o avere de milioane. Ce păcat că nu eşti liber, ca să mi te poţi pune în cale, la momentul potrivit!

— Cine ţi-a spus că lucrul nu se poate întâmpla? Ai puţintică răbdare! răspunde detectivul, privind ţintă pe demon.

Acesta râde zgomotos.

— Astea-s visuri, domnule Hartenberg. De data aceasta ar fi mai mult decât o minune, dacă ne-om întâlni. Aici, sus, pe pământ, totul e posibil, în definitiv, dar nu-mi vine să cred nici măcar că însuşi „noul Sherlock Holmes” ar putea să vină după mine, pe drumul pe care nu l-a călcat încă nimeni, înaintea Măştii-Roşii. Dar n-am poftă să-mi mai pierd vremea cu

dumneata; te părăsesc lăsându-te cu gândurile dumitale. Studiază cât vrei, fă planurile cele mai îndrăzneţe, dar fii încredinţat că nimic nu-ţi va reuşi. După cum văd, băieţii mei te-au legat solid de stâlp, încât nu poţi mişca nicio mână. În afară de asta va sta în odaia alăturată un paznic, care la cel mai uşor zgomot are ordinul să te împuşte. Îmi pare rău că în cursul zilei nu-ţi voi mai putea face nicio vizită, deoarece afaceri urgente îmi reclamă prezenţa la Monaco. Poate că însuşirile dumitale uimitoare îţi vor îngădui să înduri foamea câteva zile. Îţi doresc petrecere bună.

Izbucnind într-un hohot de râs dispreţuitor, Masca-Roşie întoarce spatele detectivului şi se înapoiază în odaia de unde venise. Uşa se închide în urma lui şi o linişte mormântală se aşterne în sala de judecată. Detectivul aude zgomotul cheii răsucite în broască şi râde înfundat.

— Aşadar, tot te-am înşelat, Hector Rammont! zice el.

Din câteva mişcări se eliberează din nou şi aprinde imediat lumânarea.

Minutele se scurg greu. Hartenberg stinge lumânarea şi întinzându-se pe ciment, încearcă să se odihnească, adunându-şi puteri pentru la noapte. Ochii nu trebuie să-i închidă, căci se pot întâmpla surprize.

*

Noaptea se lăsase din nou. În odaia de alături se aude zgomot. Cap Alb e instalat la postul său de veghe.

Se face din nou tăcere, o uşă se aude închizându-se, în depărtare.

Detectivul se ridică de la pământ şi fiecare muşchi îi este încordat să plesnească.

— Acum ori niciodată se va vedea dacă steaua mea mai luceşte! murmură buzele sale.

Aprinde repede lumânarea şi cu ea în mână se-ndreaptă spre fundul sălii, unde pune-n mişcare mecanismul de piatră. Un zgomot scurt, apoi se iveşte o deschizătură întunecoasă. Fără să stea pe gânduri, Hartenberg se strecoară într-însa; apoi aşează piatra la loc.

Nu ştie încă în ce fel va izbuti să iasă din castelul maur, dar nici nu se gândeşte prea mult la asta, ci-şi urmează drumul, pas cu pas.

Capitolul 112 – Cap Alb

Alice stă pe patul din camera ei. Cu respiraţia oprită ascultă să prindă zgomotele din odăile învecinate sau de pe coridor.

Deodată se aude parcă ceva în dosul uşii. Perdelele de mătase din jurul patului sunt trase pe jumătate. În odaie arde lampa de noapte, învăluind în roz obiectele din jur.

Alice se preface că doarme adânc, dar pe furiş deschide ochii şi priveşte prin crăpătura perdelelor.

Zgomotul de la uşă a încetat, dar nenorocita ştie că este Hector, care vine să vadă dacă victima lui doarme, sau a căpătat vreo bănuială.

Alice zăreşte deschizându-se încetişor o uşă tapetată, şi capul unui bărbat apărând în cadrul ei.

E regele criminalilor. Îl recunoaşte după privirea aceea misterioasă, care te pătrunde până-n fundul sufletului. De data aceasta poartă o mască neagră în locul celei roşii şi deoarece pe umeri îi atârnă mantia, Alice ghiceşte îndată că intenţionează să plece de acasă.

Rammont rămâne câteva clipe nemişcat, încercând să audă respiraţia fetei. Se fereşte însă, să intre în cameră, de teamă să n-o trezească.

În cele din urmă clatină mulţumit capul şi se îndepărtează, închizând uşa în urma lui.

Alice îşi ridică capul din perne, un suspin înăbuşit se urcă din pieptul ei şi buzele-i murmură:

— Slavă Domnului că nu bănuieşte că l-am spionat! Acum va părăsi castelul şi eu voi putea începe munca grea.

Mai aşteaptă o jumătate de ceas, apoi sare jos din pat şi se îmbracă repede. În vârful picioarelor se-ndreaptă spre uşă şi-ncearcă s-o deschidă. Dar se dă îndărăt, cu un ţipăt de spaimă… Uşa e încuiată pe dinafară.

Masca-Roşie o făcuse prizonieră, având, probabil, motive puternice, s-o ţină în camera aceasta.
Alice chibzuieşte ce să facă, spunându-şi că nu trebuie să piardă prilejul spre a-l salva pe tatăl ei.
Toată slăbiciunea dispăruse din trupul nenorocitei. Numai dorinţa de a veni în ajutorul aceluia care i-a dat viaţă, mai sălăşluieşte într-însa.
Începe să caute prin cameră, doar o găsi ceva unelte, pentru a sparge uşa. Din nenorocire nu găseşte nimic, nici măcar un cârlig de fier.
Respirând din greu se sprijină de un fotoliu. Fereastra e prea sus, pentru a putea să ajungă în libertate pe calea aceasta.
În vreme ce chibzuieşte cu înfrigurare, pentru a găsi o ieşire din situaţia aceasta, se aude din nou zgomot afară la uşă.
Alice tresare speriată, spunându-şi c-ar fi posibil să se reîntoarcă Rammont. Sau poate să fie Joe, aghiotantul lui, însărcinat s-o păzească, pentru a nu întreprinde nimic.
Se scurg câteva minute, fără să se-ntâmple ceva. Alice nu mai poate îndura situaţia aceasta chinuitoare şi adunându-şi tot curajul, bate cu degetele în uşă. Drept răspuns, aude glasul cameristei.
Hector Rammont n-o consideră deloc primejdioasă pe fata aceasta, şi tocmai într-însa îşi va găsi naşul.
— Dumneata eşti, stăpână? întreabă camerista, de după uşă. N-am putut ieşi până acum din odaie, căci domnul m-a încuiat înăuntru. După multe sforţări am izbutit să ies, printr-o ferestruică, în coridor. Totul e liniştit în castel şi cred că putem porni la lucru.
Alice e cuprinsă de o bucurie nespusă la auzul acestor cuvinte. Acum are cel puţin pe cineva care o va ajuta să deschidă uşa.
— Şi eu sunt încuiată, zice dânsa. Fă tot ce-ţi stă în putinţă să deschizi uşa, căci nu ne mai rămâne mult timp, pentru a-l salva pe nefericitul meu tată.
Câteva clipe domneşte tăcerea, apoi Alice aude paşii

cameristei. După puţin timp se înapoiază şi-şi face de lucru pe la uşă.

— De-aş şti numai unde a pus cheile domnul! zice ea. Broasca e solidă, iar uşa n-o pot sparge.

— Adună-ţi tot curajul şi toată puterea, îi spune Alice. Aş înnebuni dac-ar trebui să rămân aici. Dacă prinţul se înapoiază şi noi n-am făcut nimic, suntem pierdute, căci va vedea că ai umblat la broască.

Din nou se face tăcere. Fata s-a îndepărtat să aducă altă unealtă. Dar după câteva clipe se înapoiază şi Alice aude râsul ei triumfător.

— Am găsit cheia, stăpână, şopteşte ea prin uşă. Atârna în coridor, deasupra vasului cu flori.

Uşa e deschisă repede şi camerista se furişează în odaia Alicei. Cele două femei îşi întind mâinile, căci în noaptea asta se simt legate una de alta, ca două surori iubitoare.

— Acum să pornim la drum, spune Alice, cu hotărâre. Ai descoperit ceva? Nu sunt cumva paznici care să ne observe?

— Un singur, om stă de pază, stăpână, răspunde clipind din ochi camerista. E Cap Alb, cum îl numesc. Stă în odaia de lucru a stăpânului, lungă uşa care dă în sala de judecată. L-am observat pe furiş câteva clipe şi mi-a făcut impresia că se plictiseşte al naibii, cu toate că are în faţă o sticlă mare cu vin. Ciudat e că poartă masca prinţului, barba şi peruca, dar eu l-am recunoscut, totuşi.

— E primejdios omul acesta? întreabă Alice.

Camerista face o mutră serioasă şi răspunde:

— Ăsta nu se mai uită la o viaţă de om, mi-a spus-o singur. Se luase după mine într-o vreme, dar eu nu vreau să ştiu nimic de el, deşi i s-au aprins călcâiele. La caz de mare primejdie, împrejurarea asta ne poate ajuta… încheie, zâmbind camerista.

— De Joe n-ai auzit nimic?

— Cred c-a dispărut împreuna cu prinţul.

— N-ai putut afla unde s-au dus?

— Am fost încuiată în odaia mea, dar după zgomotul paşilor de pe coridor, aş putea zice că s-au dus în peştera de jos.

— Asta ar fi poate norocul nostru.

Amândouă femeile părăsesc odaia. Alice îşi acoperise capul cu o broboadă neagră. Nu posedă nicio armă, căci Hector Rammont se îngrijise să i le ia.

Camerista scoate la iveală o lanternă, pe care o aprinde.

— Ne va aduce mari servicii, stăpână, şopteşte ea.

Încetişor, ciulind urechile în toate părţile, pornesc amândouă de-a lungul coridorului.

E miezul nopţii. Deodată, Alice apucă braţul tovarăşei sale şi-i şopteşte cu spaimă:

— Vine cineva. Unde să ne ascundem? Dacă e vreun paznic al prinţului, suntem pierdute.

Camerista stinge repede lanterna şi o trage pe stăpâna ei într-un colţ al coridorului. Acolo, îndărătul unei vaze înalte cu flori, rămân amândouă nemişcate. În jurul lor e întuneric, numai printr-o fereastră lăturalnică pătrund razele slabe ale lunii.

Paşii pe care îi auzise Alice se opresc, ca şi cum individul ar fi auzit şi el un zgomot suspect. Apoi încep din nou să bată parchetul coridorului şi se aud aproape de tot.

O umbră se desprinde din întuneric şi cele două femei tremură de încordare. Omul n-are lumină la dânsul şi razele lunii sunt prea slabe pentru a îngădui să i se recunoască silueta.

Omul pare să meargă aplecat şi uneori se pare că şi-ar târî cu greu picioarele. Acum trece pe lângă cele două femei şi Alice are impresia că-i aude respiraţia grea. Ca o fantomă, care apare şi dispare subit, astfel de înfăţişare avea omul acesta.

Cele două femei mai rămân câteva minute în ascunzătoarea lor, apoi Alice se ridică încetişor de jos, unde stătuse ghemuită.

— Să fi fost vream paznic? întreabă ea. Poate că face rondul prin castel, urmând porunca prinţului.

Camerista rămâne tăcută câtva timp, apoi răspunde:

— Nu ştiu ce să spun, stăpână; dar bănuiesc că omul acela nu era un tovarăş al prinţului… E ceva misterios la mijloc…

Nu trebuie să mai rămână mult locului, căci timpul trece. Pornesc înainte şi ajung la scăriţa care duce la tabloul în spatele căruia se află uşa secretă.

Una îndărătul celeilalte urcă scara. Luna e acoperită de nori, care se-ndeasă tot mai mult pe cer.

Camerista aprinde din nou lanterna şi luminează tabloul.

— Aici e manivela, stăpână. Vom vedea îndată dacă-l mai putem salva pe nefericitul bărbat.

Alice se şi lăsase în genunchi şi apasă manivela, dar spre spaima-i nespusă, mecanismul nu mai funcţionează de data asta.

— Trebuie să se fi stricat ceva pe aici! exclamă biata femeie, deznădăjduită. Încearcă-ţi şi tu norocul.

Dar nici camerista nu izbuteşte să deschide uşa secretă.

Ce se întâmplase aici? Niciuna din ele n-o poate spune. Atunci Alice ia o hotărâre disperată.

— Nu trebuie să mai şovăi nicio clipă! exclamă ea. Dac-aş avea un cuţit, aş tăia tabloul şi în felul acesta mi-aş face drum. Oricum se va descoperi totul mâine.

Camerista scotoceşte repede prin buzunar şi scoate un cuţit.

— Asta e şi singura arma pe care o posed, stăpână, zice ea.

Alice îl apucă cu înfrigurare şi apropie tăişul de tablou. Dar atât de uşor nu poate fi spintecată pânza groasă. După sforţări mari, izbuteşte, totuşi. O tăietură lungă, de sus până jos, apoi una de-a curmezişul şi camerista intră cea dintâi în deschizătură, urmată de stăpâna ei.

Ajungând înăuntru, tânăra servantă luminează drumul. Cele două femei nu descoperă nimic suspect, totul e ca şi înainte.

— Curând vom ajunge la uşa carcerei, şopteşte Alice. Vom coborî apoi în adâncime şi de acolo voi izbuti să-mi fac drum în sala de judecată, cum o numesc ei.

Camerista stă în faţa uşii carcerei şi priveşte speriată la zăvoarele grele, prevăzute cu lacăte.

— Aici a fost cineva şi a purtat de grijă ca nimeni să nu poată pătrunde înăuntru, şopteşte ea.

Alice rămâne mută. Nu-şi dă seama ce să-nsemne asta.

Să fi fost adus din nou prizonierul în carcera aceasta? Poate că Masca-Roşie a socotit nimerit să facă aceasta, atâta timp cât va lipsi din castel.

Cu o hotărâre subită Alice bate în uşă, dar nu primeşte niciun răspuns. Camerista bate şi ea, dar cu acelaşi rezultat negativ.

— Sunt în apropierea ta, scumpul meu tată, vreau să te salvez. Dacă îţi este posibil, dacă mă auzi, răspunde-mi printr-un semn cât de mic.

Se scurg câteva clipe, dar nu se aude nimic din interior. Oricât ar fi fost de ferecat în lanţuri Hartenberg, tot ar fi putut face o mişcare, producătoare de zgomot.

— Ce nenoroc! murmură Alice, lăsând capul în jos. Lacătele sunt solide şi nici cu cele mai bune instrumente de spargere, mâinile noastre slabe n-ar putea deschide uşa aceasta. Nu mai rămâne decât un singur mijloc, ultimul... Trebuie să-ncercăm să pătrundem în sala de judecată prin cabinetul de lucru al prinţului. Nu voi avea linişte până nu voi şti ce s-a întâmplat cu sărmanul meu tată.

— Într-adevăr, nu mai există nici un alt mijloc, stăpână, răspunde camerista. Şi acum vreau să văd dacă o fată mică, aşa ca mine, nu poate supune pe un băiat îndrăgostit.

Alice pricepe numai în parte cuvintele acestea, dar lucirea ciudată din ochii cameristei sale, îi dă de gândit.

Amândouă pornesc înapoi pe drumul pe care veniseră şi ajung repede în coridorul de jos.

Linişte de mormânt domneşte pretutindeni. Noaptea pare să fie neprietenoasă... luna s-a ascuns după nori, stelele de asemeni.

Cele două femei au intrat într-o odaie întunecoasă. Dindărătul draperiei, care constituie intrarea în altă încăpere, răzbate o rază de lumină. Acolo e cabinetul de lucru al Măştii-Roşii. Podeaua e acoperită cu un covor gros, astfel că paşii celor două femei nu se aud.

Ele se furişează până la draperie şi Alice trage puţin în lături stofa grea. Ea vede un om stând înfundat în fotoliu, un om cu barba albă şi peruca prinţului Bentivoglio. E Cap Alb.

Pe masă, în faţa lui, e o sticlă golită pe jumătate, şi individul stă în fotoliu cu ochii închişi, lăsând impresia că doarme. Dar Alice mai vede revolverul de lângă pahar, pregătit pentru orice eventualitate.

— Doarme! şopteşte ea cameristei.

Fata duce degetul la buze, ca şi cum ar vrea să spună: „În Cap Alb nu te poţi încrede”.

Deodată, Alice se dă speriată îndărăt. Văzu cum individul se mişcase în scaun, parc-ar fi auzit ceva suspect. Fără să facă o mişcare, cele două femei aşteaptă în dosul draperiei.

După câtva timp, camerista o trage pe stăpâna ei într-un colţ îndepărtat al camerei, unde se află un scaun, în spatele unui dulap.

— Aşează-te pe scaunul acesta, stăpână, îi şopteşte ea la ureche. Acum îmi voi aduna tot curajul şi voi încerca să-l ameţesc pe Cap Alb.

— Vrei să intri la el? întreabă Alice, speriată.

— Da, stăpână, altceva nu ne rămâne.

— Dar dacă va observa jocul fals şi te va ucide?

Camerista rămâne tăcută o clipă, apoi răspunde cu voce ciudat de schimbată:

— Poate că i-o voi lua înainte, stăpână... Ştiu că drumul spre libertate din castelul acesta, duce peste cadavre.

Alice se simte cutremurata de groază şi vrea să răspundă ceva, dar se gândeşte imediat la soarta înfiorătoare pe care o pregăteşte Hector Rammont tatălui ei, şi asta o hotărăşte să tacă.

Camerista se-ndreaptă spre draperia care dă în cabinetul de lucru, făcând intenţionat zgomot, ca să trezească atenţia lui Cap Alb. Apoi dă în lături draperia şi zâmbeşte cuceritor către omul pus de pază de către Masca-Roşie.

— Drace, cum de-ai ajuns aici? exclamă criminalul.

Se ridicase de pe scaun şi uită în clipa aceasta că trebuie să joace rolul prinţului Bentivoglio.

— E atâta singurătate şi m-a cuprins frica! răspunde tânăra cameristă, păşind în odaie. Stăpânul m-a închis în camera mea, fără să ştiu de ce. Cuprinsă de disperare, am ieşit pe

fereastră şi am vrut să mă duc la stăpâna. Dar şi acolo am găsit uşile închise. Ce s-o fi petrecând oare în noaptea asta, Cap Alb?

Criminalul duce mâna la frunte, căci în clipa aceasta îşi reaminteşte că trebuie să joace rolul prinţului Bentivoglio.

— Cine e Cap Alb? întreabă el, supărat. Nu te pricep.

Camerista izbucneşte în râs.

— Poţi să te maschezi cât vrei, Cap Alb, pe mine tot nu vei izbuti să mă-nşeli. Te-am recunoscut de la prima vorbă.

Individul face o mutră furioasă, apoi îşi rupe barba şi peruca, pe care le aruncă pe masă.

— Dacă, e vorba p’aşa, pisicuţo, vino-ncoace şi ţine-mi tovărăşie. Ai fost al naibii de rece faţă de mine, deşi eu n-am cruţat nimic ca să pot căpăta un loc în inima ta. Un prilej atât de bun ca astăzi nu se va mai ivi, căci şeful şi toţi ceilalţi au zburat. M-au lăsat pe mine singur aici în cameră, ca să păzesc uşa aia de colo.

— Dar ce-i în spatele ei, de trebuie s-o păzeşti?

— Asta nu te priveşte, mititico, sunt secrete de-ale şefului! râde Cap Alb şi o trage pe cameristă lângă el.

Fata ştie că e frumoasă şi de asemeni e încredinţată că individul aşteaptă cu nerăbdare momentul s-o vadă în braţele sale. Dac-ar avea o cât de mică bănuială că-l amăgeşte, n-ar şovăi o clipă s-o ucidă. Trebuie, deci, să joace o comedie şi să nu se trădeze.

— Ai ceva băuturică, drăguţule? întreabă ea, făcând ochi dulci.

— Cred că ce a mai rămas în sticlă, ajunge pentru noi doi, răspunde criminalul şi o trage pe fată pe genunchii săi.

Apropie paharul, îl umple până la gură şi o îndeamnă pe fată să-l dea pe gât.

— E vin vechi, din care bea numai şeful. Cum îţi miroase?

— Minunat! răspunde camerista şi-l învăluie cu privirea pe individ.

În apropierea acestei fete frumoase, Cap Alb începe să-şi cam piardă liniştea.

Îşi spune că şeful nu se va înapoia înainte de ivirea zorilor,

îi mai rămân deci, câteva ceasuri, pe care le-ar putea petrece de minune în tovărăşia fetei.

Aceasta, însă, resimte scârbă la mângâierile lui. Cu toate astea nu se împotriveşte, ci se supune cu un zâmbet fermecător. Ea ştie doar că alături se află biata stăpână care aşteaptă cu înfrigurare clipa când se va deschide uşa ce dă în sala de judecată.

Gânduri nenumărate roiesc în capul tinerei fete. Niciodată nu şi-a pătat mâna cu sânge omenesc, dar de data asta nu ştie cum s-ar putea scăpa de Cap Alb, fără să devină ucigaşă. Dacă cel puţin ar cădea beat sub masă, i-ar putea lega mâinile şi picioarele, vârându-i şi un căluş pe gură, dar individul bea prea puţin, ba se pare că nici n-ar putea fi îmbătat.

— Ce-i cu revolverul ăla de colo, Cap Alb? întreabă fata, râzând şi dă să apuce arma.

Individul i-o ia înainte, însă; repede îi împinge mâna la o parte şi zice:

— Lasă drăcia acolo, mititico, e încărcată rău şi piedica trasă. Lucruri dintr-astea nu-s pentru o fetiţă ca tine.

— Eşti un prost, Cap Alb! îi răspunde fata şi se preface supărată.

El dă din cap şi priveşte spre uşa ce da în sala de judecată.

— Dacă-i vorba să ştii totul, drăcuşor mic ce eşti, atunci află că dincolo e un om pe care trebuie să-l păzesc. E poruncă aspră de la şef ca nimeni să nu deschidă uşa aia, până mâine dimineaţă. La cea mai mică încercare, dinăuntru sau dinafară, trag. Eşti mulţumită?

Fata face ochi mari şi se uită la uşă cu mirare prefăcută.

— O fi încuiată, Cap Alb?

— Fireşte, prostuţo, uite şi cheia lângă revolver, răspunde criminalul. Omul dinăuntru probabil că a sfârşit-o de-acum cu viaţa… L-am legat de un stâlp, cum legi o vită la abator şi şeful are proiectele lui faţă de dânsul. De fapt, slujba care mi s-a dat astă-seară nu-mi convine deloc, căci mai bine aş fi plecat pe mare, unde se dă o lovitură nouă pe ziua de azi. Acum e vorba să-mi ţii de urât, mititico. Când va fi să primesc

de la şef o răsplată mai mare, voi cere să fiu lăsat liber şi te iau cu mine. Vom răzbate noi prin viaţă, n-avea tu grijă.

Umple din nou paharul şi-l goleşte dintr-o sorbitură. Sângele începe să-i clocotească cu furie şi împotrivirea prefăcută a fetei îl întărâtă tot mai mult.

— Mai lasă şi tu prostiile! ţipă el aproape şi o cuprinde cu putere de braţe. Trebuie să fii a mea, mititico, aici nu ne vede nimeni şi nu ne poate împiedica niciun om.

Dar camerista nu se dă bătută atât de uşor. Deşi braţele lui Cap Alb sunt puternice, fata izbuteşte, totuşi, să-şi elibereze o mână şi cu dânsa pipăie pe masă, după revolver.

— Ce te împotriveşti atâta? strigă el, răguşit. Nu vezi că e degeaba?

Fata pusese mâna pe armă şi o ţine strânsă. Cap Alb nici nu bagă de seamă. Răsuflarea-i fierbinte o loveşte în faţă pe cameristă... cu o mână i-a cuprins mijlocul, cu cealaltă încearcă să-i apropie capul de buzele sale.

Şi în prada beţiei de care e cuprins, el nu mai simte nimic, nu mai vede nimic.

Deodată, însă, strigă ca trezit din somn:

— Ce e asta?

Vrea să se smulgă în lături, căci chipul fetei, care până atunci îi zâmbise fermecător, se schimbase dintr-odată, devenind palid ca al unui cadavru. Ochii ei sunt mari şi ficşi.

— Vei muri, Cap Alb, nu merge altfel! spune dânsa, cu sânge rece.

Cu iuţeala fulgerului, ameţeala criminalului dispare. Braţele sale se întind, gura-i întredeschisă vrea să rostească o înjurătură, dar în aceeaşi clipă se aude o detunătură.

Cap Alb sare-n sus, iar scaunul pe care şezuse cade la pământ. Cu o mână ţine încleştat gâtul fetei, dar aceasta îl loveşte cu patul armei şi degetele sale se desprind.

Scoţând un horcăit, ticălosul se prăbuşeşte cu faţa în jos.

Tremurând din tot trupul, camerista stă sprijinită de birou. Din revolverul pe care-l ţine încă în mână, iese un firicel de fum, care se pierde apoi spre tavan. Cu ochii holbaţi ea priveşte la victima sa.

— E mort! murmură ea în cele din urmă.

În clipa aceea draperia se dă în lături şi Alice apare în odaie. Auzise de dincolo detunătura revolverului, auzise şi zgomotul făcut de scaunul răsturnat şi fără să-şi dea seama ce se petrece, vru să vină în ajutorul cameristei credincioase. Din câţiva paşi ajunge la birou şi apucă braţele fetei. Revolverul cade din mâna acesteia şi rămâne la pământ, alături de trupul neînsufleţit al lui Cap Alb.

— Ce-ai făcut? exclamă Alice, împietrită de groază.

— L-am omorât, stăpână, căci nu mergea altfel. El ar fi făcut acelaşi lucru cu mine, îl cunosc eu doar. Spunea că în dosul uşii se află un bărbat ţintuit la stâlpul de tortură. Aşteptau numai întoarcerea şefului, pentru a-l supune la chinuri. Dar iată cheia de la uşă şi drumul e liber acum pentru noi. Ştiu că sunt pierdută dacă nu voi izbuti să fug de aici, înainte de a se lumina de ziuă, dar am lucrat numai de dragul dumitale, stăpână.

Alice apucă mâna cameristei într-a ei şi şopteşte mişcată până la lacrimi:

— Nu voi uita niciodată, drăguţo, ce-ai făcut pentru mine. Haide să deschidem imediat uşa şi să-l eliberăm pe nenorocitul acela. Nici eu nu trebuie să mai rămân în castelul maur, vom pleca împreună cu tatăl meu. Hector Rammont mă sileşte să-l părăsesc.

Ţinând în mână cheia, ea se îndreaptă spre uşa care dă în sala de judecată. Camerista o urmează de aproape. Cu mâna tremurândă Alice vâră cheia în broască şi o răsuceşte cu înfrigurare. Uşa se deschide încetişor.

— Adu lumină, e întuneric aici înăuntru! spune fiica detectivului.

Camerista, aprinde în grabă lanterna şi amândouă femeile pătrund în sala imensa. Baza albă de lumină se opreşte asupra coloanei de care fusese legat Ochi-de-Pisică.

— Aici trebuie să fi fost, stăpână! murmură camerista.

Alice rămâne în loc şi un ţipăt îi scapă de pe buze. Încăperea e goala. „Noul Sherlock Holmes” dispăruse, tocmai atunci când fiica sa voia să-l salveze.

Capitolul 113 – În peştera tigrului

Ochi-de-Pisică luase cu dânsul mucul de lumânare pe care-l găsise în sala de judecată şi după ce aşeză la loc piatra din zid, aprinse din nou lumânarea. Singura armă pe care o posedă este pumnalul smuls din lemnul mesei.

Membrele îl dor încă, dar energia-i de fier îl face să pornească cu mult curaj înainte. Trebuie să dispară, fie ce-o fi!

Din convorbirea pe care o avusese Masca-Roşie cu Joe, el aflase planul Demonului, ba cunoaşte chiar şi ora când acesta va pătrunde în peştera castelului.

Cea dintâi preocupare a detectivului este să ajungă în coridoarele clădirii. El îndreaptă lumina spre scăriţa îngustă de piatră, care duce sus, în celula unde petrecuse prima noapte. Fără multă greutate izbuteşte să se târască prin deschizătură. În încăperea boltită nu se află niciun păzitor, şi oricât îşi încordează atenţia, nu descoperă nimic suspect.

Începe apoi să-şi pună în ordine îmbrăcămintea zdrenţuită şi să-şi panseze rana sângerândă de la picior. Operaţiile acestea odată terminate, el se-ndreaptă spre uşă, ţinând lumânarea în mână. Spre nespusa-i bucurie constată că uşa nu e încuiată şi cu o singură împinsătură o dă în lături. Înainte să păşească mai departe, stă să chibzuiască o clipă. Aşează apoi lumânarea pe podea şi încuie uşa cu băgare de seama.

Strecurându-se prin gangul îngust, ajunge la tablou şi cu ajutorul pumnalului îl deschide. Ajuns afară, stinge imediat lumânarea şi împinge tabloul înapoi.

Acum începe partea cea mai primejdioasă. Hartenberg coboară scara îngustă până ajunge în galerie. Din când în când se opreşte în loc şi ciuleşte urechile, dar nu se aude niciun zgomot. Numai valurile mării îşi murmură cântecul străvechi. Din fericire, Hartenberg cunoaşte încăperile castelului, căci Masca-Roşie îl onorase cu slujba de servitor.

După o chibzuială matură el îşi spune că trebuie să

găsească un drum spre dormitorul misterios al prinţului Bentivoglio, fără ca să fie văzut. E hotărât să ucidă cu pumnalul pe oricine îl va opri în cale.

Mergând cu băgare de seamă, ajunge într-un coridor şi dendată se opreşte speriat locului. În mâna dreaptă ţine pumnalul pregătit şi astfel trece pe lângă locul unde stă ascunsă biata lui copilă, dar nu se recunosc unii pe alţii.

Şi iată-l ajuns în apropierea camerei lui Rammont. Nimeni nu-i iese în cale, totul e liniştit în jurul lui. Pune mâna pe clanţa unei uşi şi aceasta se deschide. Încăperea e întunecoasă dar asta nu-l poate speria pe vestitul detectiv.

Străbate odaia şi ajunge în alta, luminată strălucitor; o fâşie de lumină pătrunde prin draperia care duce în cabinetul de lucru al prinţului Bentivoglio. Ochi-de-Pisică ştie că acolo stă un om însărcinat să-l păzească pe dânsul.

Un zâmbet ironic îi flutură pe buze. Ceva îl îndeamnă că arunce o privire în interior, asupra omului care nici nu bănuieşte că prizonierul i-a tras clapa.

Cu băgare de seamă dă puţin draperia la o parte, după cum făcu mai târziu şi Alice, şi priveşte în încăperea luminată. Cap Alb stă la masă, cu capul sprijinit în palmă.

Dintr-o singură săritură, Ochi-de-Pisică s-ar putea năpusti asupra criminalului, scăpându-se de el cu o lovitură de cuţit. Chibzuieşte câteva clipe dacă să facă lucrul acesta, apoi, însă, clatină capul cu hotărâre.

De ce să facă o crimă, atunci când o poate evita?

Ca o umbră, se retrage şi peste un minut dispare în dormitorul prinţului, unde domneşte întuneric adânc. Încuie uşa în urma lui, pentru ca nu cumva Cap Alb să-l poată urmări.

Hartenberg priveşte cu atenţie prin cameră, pe care o cunoaşte bine şi ştie şi unde se găseşte locul prin care Masca-Roşie urcă în turn împreună cu tovarăşii săi.

Aruncă o privire în oglindă şi se îngrozeşte văzându-şi chipul. Chinurile îndurate în sala de judecată par să-l fi îmbătrânit cu ani de zile. Obrajii îi sunt scofâlciţi şi ţinuta-i energică de odinioară a dispărut.

Dar ţinta pe care o urmăreşte e prea însemnată, ca să-şi piardă curajul. Aproape că nu mai simte durerile şi cu hotărâre deschide câteva dulapuri, până găseşte în unul din ele o haină lunga pe care şi-o îmbracă. De asemeni dă şi peste o pălărie, pe care şi-o pune pe cap.

Acum totul atârnă de faptul dacă scara de mătase se află în turn, sau a fost scoasă. Plin de nădejde el dă la o parte covorul şi apăsând pe un buton se aude uruitul cunoscut, apoi se cască deschizătura pătrată. Repede se încredinţează că scara de mătase atârnă la locul ei.

Fără să se îngrijească de chepengul care rămâne deschis deasupra lui, el coboară grăbit în adâncime.

Repede a ajuns jos. Pereţii reci şi umezi ai turnului îl înconjoară. Adunându-şi toate puterile, Ochi-de-Pisică se înverşunează împotriva unei pietre şi izbuteşte s-o dea în lături până iese la iveală o deschizătură prin care se poate strecura un om din turn. Acum se află în gangul îngust, cu cotituri ciudate printre stânci. Deodată rămâne locului şi ascultă cu atenţie.

— Mi se pare că aud glasuri, murmură el şi după ce şi-a fixat în memorie drumul, stinge lumânarea.

Pe întuneric înaintează dibuind şi se convinge de data aceasta că auzul nu l-a înşelat, deoarece se aud într-adevăr glasuri.

Dar faptul acesta îi foloseşte, căci se poate conduce după sunetul lor şi lovindu-se mereu cu capul de câte o stâncă ascuţită, ajunge la ieşirea care dă în peşteră.

Nu-i rămâne altceva de făcut decât să se lase cu burta la pământ şi în poziţia aceasta să înainteze încetişor.

Focul din peşteră aruncă o lumină roşie în jur. În apropierea focului e Hector Rammont, care stă de vorbă cu Joe şi acesta transmite ordinele mai departe.

Ca un şarpe detectivul se târăşte până într-un loc care stă în umbră şi unde se află câţiva bandiţi. Ei vorbesc între dânşii cu însufleţire şi nici nu bănuiesc că în spatele lor o persoană străină se ridică încetişor în picioare.

Ochi-de-Pisică îşi trăsese pălăria pe frunte, încât toată faţa

îi este umbrită. Un singur lucru îl supără: în picioare nu mai are ghete şi stofa pantalonului e ruptă până la genunchi. Spre norocul lui, însă, zăreşte în apropiere câteva perechi de cizme de apă, dintr-acelea purtate de pescari şi cu o mişcare rapidă el trage spre sine o pereche, pe care le trage în picioare. Apoi mai ia şi o basma pe care o zăreşte atârnată într-un cui şi cu dânsa îşi acopere bărbia. Acum se simte în siguranţă.

Ca şi cum ar face şi el parte din bandă, se aşează din nou la locul său şi aşteaptă în linişte să vadă ce se va petrece.

Joe se apropie de grupul acesta, după ce vorbise cu cei din jurul focului. El îşi alege câţiva oameni care îl vor urma, apoi se întoarce lângă Masca-Roşie şi primeşte ultimele dispoziţii ale acestuia.

Hartenberg aude atunci în apropierea lui pe un individ mormăind:

— Ducă-se dracului chestia din noaptea asta, eu unul rămân mai bine aici, căci de-abia îmi pot târî picioarele. De ce m-a ales tocmai pe mine?

Schimbându-şi glasul, detectivul răspunde:

— Nimic mai uşor decât asta. Rămâi pur şi simplu aici la locul tău; noaptea o întunecoasă ca păcatul şi eu îţi voi lua locul, fără să dau de bănuit ceva. Fii sigur că înşelăciunea va trece neobservată.

Individul care vorbise se întoarce surprins.

— Cine eşti tu? întreabă el.

Hartenberg îşi dă seamă de primejdia clipei de faţă şi răspunde repede:

— Ei, vrei sau nu vrei? Eu n-am ce pierde dacă rămân, aici; mă învelesc în pătura mea şi trag un pui de somn în lege.

Se fereşte să se apropie mai mult, pentru a nu fi luminat de razele focului, care ajung slabe până aici.

— Dacă vrei să-ţi pui la bătaie capul, atunci n-ai decât să-mi iei locul, răspunde banditul.

Hartenberg clatină capul şi fără să mai stea pe gânduri se îndreaptă prin peşteră spre un grup de indivizi care scot afară dintr-o încăpere a peşterii două costume complete de scafandru, pompe de aer şi diferite unelte.

Nimeni nu-l bagă în seamă şi asta e spre norocul lui.

Masca-Roşie a dat poruncile de rigoare şi Joe se îngrijeşte de aducerea lor la îndeplinire. În mijlocul banditilor, Ochi-de-Pisică porneşte spre bazinul de apă şi-şi ocupă locul ca vâslaş.

Cu ajutorul lanţurilor toţi sunt coborâţi în adâncime, apoi ajung în marea liberă.

Cerul e negru ca păcura. Din când în când se aude o comandă scurtă a lui Joe, apoi barca în care se află şeful şi ajutoarele sale spintecă valurile frământate ale mării Mediterane.

Nimeni nu bănuieşte că împreună cu dânşii se află cel mai înverşunat duşman al lui Hector Rammont, detectivul Ochi-de-Pisică.

Ce s-a întâmplat apoi în noaptea aceea, cititorii ştiu de acum.

Faptul că prinţul Dolgornki a izbutit să se salveze în ultimul moment în barca sa, nu prea era pe placul Măştii-Roşii, dar ce era să facă acum!

Luna străbătuse prin nori şi îmbăiază întinsul mării cu razele sale argintii. În depărtare se zăreşte barca prinţului, gonind spre port. Pe locul unde se scufundase „Anuşka" valurile vuiesc turbate acum.

— Înainte! comandă Joe oamenilor săi.

Barca face un viraj şi se îndreaptă spre punctul acela.

— Aici trebuie să fie! rosteşte Joe cu glas tare şi lasă imediat în adâncime un lanţ de care atârnă o ancoră grea. Acelaşi lucru face un altul de cealaltă parte a bărcii.

— La lucru! comandă acum şi Masca-Roşie.

Două pompe cu aer sunt târâte spre marginea bărcii şi Joe luminează lucrul cu lanterna sa puternică. Rammont îşi aruncă mantia de pe umeri, apoi haina şi-şi îmbracă repede costumul de scafandru. Înainte de a-şi pune pe cap casca grea de metal, el se adresează lui Joe:

— Cred că ţi-ai instruit oamenii ce au de făcut în cazul când pompa nu funcţionează? Cel mai mic defect poate face să pierim ca nişte mizerabili acolo în adâncul mării. De fapt, nu vom avea nevoie mai mult decât de un sfert de ceas ca să

aducem lada cu diamante sus, dar şi timpul acesta e suficient ca să ne pierdem viaţa.

— Garantez cu propria mea viaţa pentru siguranţa ta, şefule răspunde Joe.

— Nici nu-mi trece prin gând să mă îndoiesc de iscusinţa ta, Joe, răspunde Demonul roşu, dar oamenii n-au experienţă şi marea e neliniştită. Mă va însoţi un altul în adâncime, în locul tău, şi tu vei rămâne aici pentru ca să controlezi pompele. Cu asta ţii viaţa mea în mâinile tale şi nu trebuie să şovăi a rămâne aici.

— Cum porunceşti! răspunde Joe. Dar cine va merge în mare alături de tine!

— Un voluntar! zise Rammont, scurt. Grăbiţi-vă, n-avem timp de pierdut.

De pe bancă se ridică un individ şi spune cu glas răguşit:

— Eu sunt gata să merg.

Demonul de-abia întoarce capul.

— Să îmbrace costumul! porunceşte el.

Individul în chestie nu era altul decât Ochi-de-Pisică.

În primul moment, gândul acesta îi apăru cu adevărat nebunesc; apoi, însă, se simţi cuprins de ambiţia aceea fără margini, să nu se lase învins de regele criminalilor.

Barca în care se aflau cu toţii se clătina pe valuri şi Hartenberg avu mult de furcă până să-mbrace costumul. În cele din urmă izbuti, totuşi, şi, acum era sigur că nu va fi recunoscut aşa de uşor.

Joe îi tot şoptise la ureche să fie cu mare băgare de seamă şi detectivul dădu din cap la toate sfaturile aghiotantului.

— Totul e gata, şefule! se adresă apoi Joe Măştii-Roşii.

— În cazul acesta pune-mi şi mie casca! răspunde acesta.

Lucrul se petrece fără zăbavă şi cei doi scafandri sunt gata să intre în acţiune. Cu precauţii nenumărate Demonul roşu coboară în apă şi în acelaşi timp pompa e pusă în funcţiune.

Capitolul 114 – Pe fundul mării

— Înainte! Şeful a ajuns pe fundul mării! se aude glasul lui Joe, care face un semn lui Ochi-de-Pisică. E totul în ordine? se adresează, el celor câţiva oameni care stau în jurul ciudatului scafandru.

Încuietorile sunt examinate înc-o dată, căci cea mai mica neglijenţă înseamnă moartea. Apoi, trei oameni se sprijină de marginea cealaltă a bărcii, pentru a păstra echilibrul acesteia, şi Ochi-de-Pisică începe să coboare fără teamă scăriţa care duce în apă.

În clipa asta el îşi spune că nu vor fi existat mulţi detectivi care să fi întreprins o asemenea escapadă, îmbrăcat ca scafandru, cu capul apărat de casca grea de metal, el este pe punctul să coboare pe fundul mării, pentru a da ochi acolo cu duşmanul său de moarte, Masca-Roşie. La brâu poartă şi el atârnat un cuţit lung şi o lampă electrică.

Jos pe fundul mării e întuneric beznă la ora aceasta şi cei doi scafandri trebuie să dea de epava iahtului, la lumina lanternelor lor.

Hartenberg se afundă încetişor în apă. Nimeni nu rosteşte un cuvânt. Pompa a doua e pusă în funcţiune şi începe să se audă zgomotul pe care-l face funia frecată de marginea bărcii.

Joe îşi îndreaptă lumina lanternei asupra căştii scafandrului, care dispare apoi imediat în apă.

— Îndrăzneţ băiat, camaradul vostru! spune el, adresându-se oamenilor. Altul n-ar fi făcut-o în locul lui.

Barca rămâne în aşteptare pe apă. Cei doi scafandri au dispărut fără urmă.

Ajuns sub apă, Ochi-de-Pisică roteşte capul şi-ncearcă să recunoască ceva în jurul său. Dar nu vede decât o rază de lumină care vine din adânc, probabil de la lanterna lui Rammont, care-l aşteaptă de-acum pe fundul mării.

După câteva minute de ameţeală, detectivul începe să se simtă ceva mai sigur. Îşi duce mâna la cuţitul de la brâu, singura armă cu care s-ar putea apăra, dacă va fi vorba de

vreo luptă. Lanterna o are atârnată pe piept, întocmai ca şi Hector Rammont.

Încet de tot coboară în adâncime. Acum apasă pe butonul lămpii şi lumina ţâşneşte în aceeaşi clipă. Trebuie să-şi obişnuiască în primul rând ochii cu priveliştea ciudată din jurul său.

Iahtul „Anuşka” se scufundase exact în locul unde socotise Joe. Dacă accidentul s-ar fi produs la câteva sute de metri mai departe, ar fi fost aproape cu neputinţă de pătruns la adâncimea aceea, chiar, cu cele mai perfecte costume de scafandru.

Încă doi paşi, şi Ochi-de-Pisică simte teren solid sub picioare. Un vuiet ciudat, asurzitor, îi loveşte auzul.

Terenul este pietros, şi picioarele sale, cu ghete cu talpă de plumb, izbutesc cu greu să înainteze. Plante ciudate cresc din loc în loc şi animale de apă, roiesc încolo şi încoace în apa limpede.

Cu o energie de fier detectivul caută să se familiarizeze cu impresiile noi şi izbuteşte să rămână indiferent.

În apropierea unui bloc de piatră stă al doilea scafandru, Hector Rammont. Un sentiment de admiraţie îl cuprinde fără voie pe detectiv. Omul acesta – ca şi el – se află pentru prima oară într-o astfel de situaţie şi el resimte aceleaşi impresii ciudate, şi el îşi dă seama de primejdiile ce le-ar putea întâmpina aici.

Dar Masca-Roşie rămâne complet liniştit, şi pare că-şi aşteaptă tovarăşul. Ochi-de-Pisică se apropie încetişor de dânsul. Deocamdată vrea să vadă dacă va fi cu putinţă să găsească lada cu diamante în interiorul iahtului.

Masca-Roşie ridică braţul şi arată spre un obiect întunecat, care se află printre blocuri de piatră colţuroase. Amândoi scafandrii îşi îndreaptă lumina într-acolo. Este epava frumosului iaht al prinţului Boris Dolgornki.

Ochi-de-Pisică poate citi lămurit literele aurite, care formează numele „Anuşka”. Apa se pare că a distrus totul. Un mare noroc pentru criminali era faptul că lada cu diamante fusese dusă afară din cabină – după cum ştim – de către prinţ,

cu ajutorul timonierului său. Prin scufundarea vasului şi în vreme ce iahtul se apleca pe o parte, lada aceasta fu azvârlită peste bord. Cei doi scafandri au de făcut numai câţiva paşi până la dânsa… Masca-Roşie trage de funia care răspunde sus, făcând un anumit semn. Joe trebuie să ştie că cei doi scafandri îşi schimbă locurile.

Acum stau în apropierea epavei iahtului. O a doua mişcare din mână a lui Rammont – pe care detectivul o pricepe – şi ei luminează spaţiul înconjurător.

Ei încearcă să se urce pe stânca joasă, operaţie pentru îndeplinirea căreia e necesară multă băgare de seamă. O simplă alunecare a piciorului şi ţeava de aer se poate rupe, ceea ce înseamnă catastrofa. Dar cei doi scafandri îşi dau bine seama de primejdie.

Câteva minute se scurg în linişte. Rămăşiţele iahtului sunt acoperite în parte cu nisip.

Ochi-de-Pisică urmăreşte cu atenţie deosebită fiecare mişcare a regelui criminalilor, el vede cuţitul acestuia şi ştie că nici Rammont nu posedă altă armă.

Deodată, Masca-Roşie face altă mişcare cu braţul; privirile lui Hartenberg o urmăresc cu atenţie şi, în lumina lanternei electrice, apare cufărul cu diamantele prinţului.

Rammont se-ndreaptă cel dintâi spre dânsul şi se pregăteşte să dea semnalul celor de sus, ca să dea drumul în apă lanţurilor… Dar în clipa aceea detectivul vede cum duşmanul său de moarte se dă înapoi, tresărind.

Ce se întâmplase?

Masca-Roşie stă nemişcat la un pas de cufărul preţios şi arată cu mâna spre stâncă, unde se zăreşte ceva întunecat.

Hartenberg se apleacă puţin şi… în momentul acela se simte cuprins de groază.

Dedesubtul cufărului, cramponată în parte de peretele stâncii, atârnă o caracatiţă mare, ale cărei tentacule se îndreaptă în toate părţile. Monstrul pare să aibă numai doi ochi fioroşi şi aceste tentacule grozave. Vai de nenorocitul scafandru, însă, dacă ar fi atacat de ele, cu greu ar găsi posibilitatea să se elibereze.

Cei doi oameni rămân nemişcaţi în faţa grozavei dihanii.

Ce e de făcut? pare că se-ntreabă fiecare în sinea lui.

Atunci detectivul e cuprins subit de un simţământ de uşurare. El îşi dă seama că diamantele prinţului Dolgornki sunt păzite şi că nimeni nu va cuteza atât de uşor, a doua oară, să pătrundă aici pentru a le lua în stăpânire. Deocamdată să rămână aici – îşi spune detectivul – şi mai târziu va vedea el ce e de făcut, pentru ca adevăratul lor stăpân să le redobândească.

Hartenberg nu mai are, de fapt, ce căuta aici şi se gândeşte să dea semnalul de ridicare la suprafaţă. Dar Hector Rammont pare să aibă alte gânduri. Mâna lui pipăie cuţitul lung, pe care-l poartă înfipt la brâu.

„A înnebunit oare?” se întreabă Hartenberg. Dacă se va lua la luptă cu monstrul acesta, va fi cu siguranţă nimicit. Căci în vreme ce el îi va tăia unul din tentacule, altele zece îl vor cuprinde în strânsoarea lor grozavă.

Dar Rammont nu prea pare să renunţe atât de uşor la diamante.

Îşi întoarce capul, cerând, printr-un gest, lui Hartenberg, să rămână şi el, dar acesta face un semn negativ cu mâna.

Cu prilejul acesta, lumina lanternei lui Rammont cade pe casca lui şi probabil că prin sticla din dreptul ochilor recunoscuse strălucirea caracteristică a acestora, căci regele criminalilor tresare speriat, atât cât se poate vedea prin costumul de scafandru.

Hartenberg îşi dă seama îndată de pericolul situaţiei. El îşi muşcă buzele cu furie şi murmură o înjurătură, pe care Masca-Roşie, fireşte, n-o poate auzi.

Lanternele celor doi bărbaţi luminează faţă-n faţă. Ei au amândouă mâinile libere şi fiecare din ei ştie că acum se va da o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Rammont simţise ca o lovitură de trăsnet descoperirea ce o făcuse. Nu e, însă, omul care să se lase descurajat şi smucind cuţitul de la brâu, se apropie de detectiv, gata să lovească. Dar şi Hartenberg trăsese cuţitul şi acum se desfăşoară pe fundul mării cea mai ciudată luptă care a avut loc cândva.

Ciudăţenia situaţiei constă în faptul că niciunul din cei doi luptători nu-şi poate adresa un cuvânt şi că atârnă, ca să zicem aşa, de un fir care se poate rupe în orice moment.

Printr-o mişcare dibace Hartenberg izbuteşte să înlăture lovitura adversarului. Apucă braţul acestuia şi face sforţări disperate să-l dezarmeze, dar prea uşor nu este, căci regele criminalilor ştie cu precizie că-i este viaţa în joc.

Omul acesta, obişnuit să privească lucrurile cu sânge rece, e stăpânit în momentul de faţă de o furie nemărginită. Dacă cel puţin s-ar putea mişca, s-ar năpusti asupra detectivului şi e sigur că l-ar doborî. Dar aici, din cauza apei, orice mişcare îi este îngreuiată şi picioarele aproape că nu i se pot ridica.

Hartenberg îşi dă şi el seama că nu se va putea pune capăt luptei cu ajutorul cuţitelor. Atunci privirea lui cade asupra conductei de aer a costumului adversarului. O singură tăietură cu cuţitul şi în aceeaşi clipă Masca-Roşie va pieri sufocat.

Întinde de acum braţul să execute mişcarea, dar Rammont pricepe imediat care sunt intenţiile adversarului. Acelaşi gând îl avusese şi el.

Sus în barcă pompele lucrează de zor. Probabil că Joe observase de acum mişcările neobişnuite ale funiilor, dar nu-şi poate da seama ce se petrece acolo jos.

Detectivul îşi recăpătase tot sângele rece obişnuit. Stă şi chibzuieşte câteva clipe, apoi se năpusteşte cu furie asupra adversarului. La asta nu se aşteptase Hector Rammont.

Cele două căşti de fier se izbesc una de alta, dar sticla zăbrelită rămâne nevătămată.

Rammont vrea să-l împingă îndărăt pe detectiv, dar nu izbuteşte, din cauza rezistenţei apei. Cuţitul lui Hartenberg atinge conducta de aer a costumului adversarului său şi Rammont ştie că va fi pierdut în clipa următoare, dacă se va produce tăietura. Ar vrea să strige, căci niciodată în viaţă nu trecuse prin clipe asemănătoare, aude încă şuieratul aerului care pătrunde înăuntru şi deodată se produce un gâlgâit ca de clocot. Vrea să lovească cu mâinile şi picioarele în duşmanul său, dar vede, ca printr-un văl, că acesta se dă

înapoi.

Duelul groaznic de pe fundul mării s-a terminat, conducta de aer a Măştii-Roşii fusese tăiată.

Detectivul stă drept în picioare, la doi paşi numai de regele criminalilor. Se aşezase în aşa fel, încât lanterna lui luminează locul din jur. Se scurg câteva secunde, în timpul cărora Masca-Roşie rămâne şi el în picioare, apoi însă, trupul său se clatină. Braţele sale cuprind cu disperare casca de metal vrând s-o smulgă, căci simte cum se apropie moartea grozavă prin asfixiere. Dar sforţările rămân zadarnice, căci casca e prea bine înşurubată.

Trupul lui Rammont e gata să se prăbuşească dar Hartenberg îl apucă repede şi dă semnalul de ridicare, cu funia adversarului său. Trăsese de trei ori, ceea ce înseamnă primejdie de moarte.

Sus în barcă, Joe răcneşte înspăimântat:

— Repede, băieţi! Şeful e în primejdie!

Detectivul vede cum masa neînsufleţită a duşmanului său se înalţă cu-ncetul. În clipa aceasta dă şi el semnalul de ridicare, dar numai de două ori. Durează câtva timp până-l trag şi pe el în sus.

În timpul acesta, oamenii îl aşezaseră în barcă pe şeful lor. Joe începe să deşurubeze în grabă casca şi la lumina lanternei priveşte chipul stăpânului său.

Acesta ţine gura întredeschisă şi ochii închişi. O paloare cadaverică îi acoperă faţa. Trupul său pare neînsufleţit.

— E mort! murmură bandiţii şi privesc temători la Joe.

— Nu se ştie încă! răspunde acesta, posomorât.

În clipa aceasta apare la suprafaţa apei capul acoperit de cască al detectivului. E ridicat repede în barcă şi ajutat să-şi deşurubeze casca. Prima lui privire se-ndreaptă asupra trupului duşmanului său. Apoi, căutând să rămână cât mai în umbră, respiră de câteva ori din adânc.

— Ce s-a petrecut pe fundul mării? Răspunde! strigă la el Joe, din cealaltă parte a bărcii, care apropiase tocmai de buzele lui Rammont o sticlă cu coniac.

Ochi-de-Pisică se preface că se înăbuşe.

— La dracu, lăsaţi-mă să răsuflu niţel! gâfâi e el cu glas schimbat.

Apoi, după câteva clipe:

— Când am ajuns jos, şeful mă aştepta. Am pornit-o printre stânci, spre locul unde zăcea epava iahtului. Tocmai când dădusem de cufăr i s-a întâmplat şefului nenorocirea: alunecase pe o stâncă. Şi se prăbuşi în gaură. Am izbutit să-l apuc în ultimul moment, dar conducta de aer se frecase de o piatră, ascuţită şi a plesnit. Nu mi-a rămas altceva de făcut decât să dau semnalul de ridicare la suprafaţă. Crede cineva dintre voi că n-am procedat bine?

Toţi tac, chiar şi Joe, care stă aplecat deasupra lui Rammont. După câteva clipe, Ochi-de-Pisică întreabă:

— Cum îi merge şefului? Cred că nu e mort?

— Să nădăjduim că nu! răspunde Joe. Deocamdată sunt încredinţat că-l vom readuce la viaţă. Astăzi nu vom mai întreprinde nimic. Să mulţumim lui Dumnezeu dacă vom reuşi să-l readucem pe şef la castel.

Ochi-de-Pisică tace şi-şi lasă capul pe piept. Privirea-i cercetătoare alunecă asupra bandiţilor din barcă şi mai ales asupra chipului palid, al lui Rammont.

N-ar fi deloc mulţumit ca duşmanul său să-şi fi dat sfârşitul, asfixiat, căci el îşi jurase să-l predea pe mâna călăului. Moartea aceasta ar fi fost prea onorabilă pentru un demon ca Hector Rammont.

Joe îşi dă seama şi trebuie să preia acum conducerea.

— Deşurubaţi pompele, trageţi scara de frânghie şi ridicaţi ancorele! porunceşte el cu glas aspru. Când şeful, va fi iar în puteri, vom regăsi lesne locul unde zace comoara. Între timp vom purta de grijă ca nu cumva să se apropie alţii de ea.

După ce oamenii aduc la îndeplinire poruncile lui Joe, apucă lopeţile şi vâslesc cu putere în direcţia castelului maur.

În timpul drumului, Ochi-de-Pisică îşi dezbracă greul costum. Ţinându-se seamă de cele ce suferise, el e scutit de a vâsli. De fapt, nimeni nu-l prea ia în seamă şi pe faptul acesta detectivul îşi construieşte planul său viitor. Stă tocmai la capătul bărcii, care spintecă valurile cu viteză ameţitoare,

apropiindu-se de stâncile colţuroase care împresoară castelul maur.

Marele detectiv apreciază dintr-o privire depărtarea la care se află de mal, şi-şi spune că nu mai trebuie să şovăie. În vreme ce Joe e ocupat cu trupul şefului său, el se ridică pe jumătate în barcă.

— Rămâi dracului pe loc? îi strigă unul din vâslaşi. Ne răstorni barca...

Dar înainte ca celălalt să-şi sfârşească vorba, nenorocirea s-a şi întâmplat: ridicându-se în picioare, el se clatină, câteva clipe şi cu un ţipăt disperat cade în apa spumegândă.

Joe tresare speriat:

— Ei, ce s-a întâmplat acolo?

— Dracu' ştie ce i-a dat în gând ăluia, răspunde unul din bandiţi. Cred că voia să se ducă spre dumneata, dar a alunecat şi acum stă frumuşel în apă.

Joe se apleacă peste marginea bărcii şi strigă din fundul pieptului:

— Ei, alo! Înoată încoace, băiete, ca să te putem trage în barcă.

Ciudat lucru, însă, că nimeni nu-i răspunde. Aghiotantul vede numai un corp întunecat îndepărtându-se.

— Ce să-nsemne asta? exclamă el, uimit. Individul trebuie să fi auzit doar glasul meu! Opriţi din vâslit, băieţi.

Ordinul e îndeplinit fără zăbavă, Joe duce la buze un ţignal şi un fluierat ascuţit sparge văzduhul. Prin asta vrea să indice direcţia, nenorocitului căzut în apă. Dar şi semnalul acesta rămâne fără rezultat.

Joe rămâne pe gânduri. O bănuială neprecisă îl cuprinde.

— Care din voi l-a cunoscut pe ăla? se adresează el vâslaşilor.

Răspunsul pe care-l capătă nu prea e liniştitor.

— Era unul din cei noi.

— Ce înfăţişare avea? Acum de-abia îmi dă în gând că nici nu l-am văzut la faţă.

Toţi dau din umeri şi nimeni nu răspunde.

— Nu cumva o fi vorba de un trădător, un spion?...

murmură Joe ca pentru sine şi pumnii i se încleştează.

Dar oamenii izbucnesc în râs.

— A coborât doar cu şeful pe fundul mării! răspunde unul. Care poliţist ar risca aşa ceva?

Joe îşi dă seama că gândul lui e într-adevăr nebunesc.

— Atunci să ştiţi ca băiatul s-a lovit cu capul de vreo stâncă şi a căzut în nesimţire. Nu-l mai putem salva, căci curentul îl târăşte în largul mării. Puneţi mâna pe lopeţi, căci nu mai putem pierde timpul, viaţa şefului nostru e în primejdie.

După zece minute barca alunecă prin intrarea strâmtă din stâncă şi imediat ajunge în cazanul de apă dedesubtul locului unde se află lanţurile de tras în sus.

În peştera misterioasă barca în care se află trupul neînsufleţit al lui Rammont e întâmpinată de câţiva membri ai bandei. Toţi privesc cu ochii holbaţi la chipul schimonosit al şefului lor. Joe face un semn şi câteva braţe vânjoase iau în primire trupul.

Aghiotantul nădăjduieşte să-l poată readuce la viaţă pe stăpânul său, sus în castel.

Capitolul 115 – Înainte de luptă

După ce se aruncase în mare, Ochi-de-Pisică se afundase imediat sub apă. Marele detectiv îşi dă bine seama în faţa cărei primejdii se află. Curentul puternic care domneşte aici îl poate azvârli din clipă în clipă de o stâncă, zdrobindu-l cu desăvârşire.

Dac-ar fi rămas în barcă, ar fi trebuit să se reîntoarcă în peşteră şi asta nu-i convenea deloc. Planul său era cu totul de altă natură. În vreme ce curentul puternic îl izbeşte încolo şi încoace, el face sforţări disperate să evite colturile ascuţite de stâncă.

Se aţine sub apă câtva timp, şi când socoate că se îndepărtase destul, îşi propune să iasă la suprafaţă şi să se agaţe de una din stânci. Aude prin vuietul mării strigătul lui Joe, dar nici prin gând nu-i dă să răspundă.

Cu o mişcare îndrăzneaţă se caţără pe un bloc de stâncă şi rămâne locului acolo. Privirile sale zăresc lanterna lui Joe şi aude ţignalul ascuţit al acestuia. Dar nici de data aceasta nu se gândeşte să-i dea vreun răspuns. Vede apoi cum barca se pune din nou în mişcare şi respiră uşurat când aceasta se îndepărtează.

Un fior de frig îi străbate trupul. Îmbrăcămintea-i e îmbibată de apă şi puterile ameninţă să-l părăsească. Sforţările şi chinurile îndurate în ultimele două zile întrec puterile omeneşti.

Un singur gând îl mai ţine pe picioare: hotărârea nestrămutată să-l învingă pe Demonul roşu. Şi amintirea faptelor grozave ale acestui om blestemat îi strecoară noi puteri în trup.

— Trebuie să ajung la ţărm, întâmplă-se ce s-o întâmpla! îşi spune el.

Frigul se înteţeşte, membrele îi sunt aproape îngheţate, dar asta nu-l împiedică să-şi dea din nou drumul în apă şi după sforţări nebănuire izbuteşte să ajungă pe ţărmul nisipos.

Câteva minute rămâne nemişcat, căutând să-şi recapete respiraţia. Apoi se ridică încetişor şi-şi scutură îmbrăcămintea umedă. Priveşte în jurul său şi deoarece cunoaşte bine ţărmul din Monaco, îşi dă curând seama unde se află.

Porneşte la drum târându-şi picioarele şi tot mergând îşi recapătă puterile, până când, în cele din urmă, ajunge în oraş.

E încă întuneric, dar în curând se vor ivi zorile. Niciun om nu-l întâmpină în drum, totul e pustiu în juru-i.

Într-o străduţă lăturalnică aude uruitul roţilor unei trăsuri. El se aşază lângă un copac şi aşteaptă ca vehiculul să se apropie. După câteva clipe se văd nu prea departe doua lanterne şi când birjarul nu mai e decât la câţiva metri de detectiv, acesta strigă din toate puterile:

— Ei, iubitule, fii bun de opreşte şi ia-mă în trăsura dumitale!

Dar omul pare să nu prea aibă poftă să-i îndeplinească dorinţa. Prea are înfăţişare suspectă individul aşezat în mijlocul străzii, cu hainele din care apa curge încă, cu

picioarele încălţate în cizme înalte.

— Du-te dracului! strigă birjarul şi dă bice cailor, de parc-ar fi văzut alte alea.

Cum să primească în trăsura lui pe omul acesta care are înfăţişarea de parcă şi-ar fi tăiat ştreangul din jurul gâtului?

Ochi-de-Pisică îşi dă seama îndată de situaţie. Ştie prea bine de ce refuză birjarul să-l primească dar îşi spune că trebuie să ajungă în oraş cât mai repede cu putinţă. Totul atârnă de asta.

Caii o pornesc din loc şi se pare că detectivul va fi zdrobit sub copitele lor.

Dar birjarul nu ţinuse seamă de prezenţa de spirit şi dibăcia „noului Sherlock Holmes”. Acesta, trecut prin ciur şi prin dârmon, ca să zicem aşa, şi deşi e mort de oboseală, mai găseşte totuşi, puterea să facă o săritură în lături.

În clipa următoare, vizitiul vede cu spaimă o făptură ciudată căţărându-se lângă dânsul şi apucându-l de umăr.

— Opreşte, omule, nu cuteza să te împotriveşti! strigă el cu glas ameninţător. Greşeşti mult dacă crezi c-aş fi un bandit.

În spaima de care e cuprins vizitiul, ridică biciul şi vrea să lovească în capul detectivului. Dar şi de data aceasta Hartenberg i-o ia înainte. Cu iuţeala fulgerului răsuceşte mâna birjarului, şi acesta scoţând un ţipăt de durere, scapă jos biciul, în vreme ce Ochi-de-Pisică strânge hăţurile. Trăsura, se opreşte în aceeaşi clipă.

— Acum ascultă ce am să-ţi spun, omule! se adresează detectivul, birjarului înmărmurit. Mi-ai cam făcut dumneata fasonul, nu-i vorbă, şi n-ar trebui să mă port cu mânuşi faţă de dumneata, dar pun totul pe socoteala spaimei ce ai tras-o şi hai să zicem, a prostiei cu care te cam poţi lăuda. Acum uite biciul înapoi şi mână te rog cât mai repede cu putinţă spre locuinţa domnului prefect de poliţie din Monaco. Eu nu-s un bandit de codru şi nici măcar de oraş, după cum crezi mătăluţă, probabil, ci un detectiv poliţienesc. Ştii dumneata ce mâncare de peşte e asta? Ai?

— Cum Dumnezeu să nu ştiu, că prea mă ţii prost, domnule! bâiguie birjarul. Dar de unde să-mi fi dat în minte

aşa ceva?

— Ai dreptate! Mintea pare să fie partea dumitale slabă, drăguţule. Dar ce mai tura-vura! E goală trăsura?

— Da, domnule, am dus acasă un boier, care a cam întârziat la un banchet.

— În regulă. Mă voi aşeza, deci, aşa ud cum sunt, pe pernele caleştii dumitale şi vei binevoi să mă duci cu viteza întâia la locuinţa domnului prefect de poliţie. Fără crâcneală! Ştii unde se află această locuinţă?

— Cum Dumnezeu să nu ştiu, domnule detectiv? Dumneata mă cam insulţi. Ce fel de birjar e ăla, care să nu ştie unde locuieşte prefectul, tătucul nostru? Dar bănuiesc că la ceasul ăsta Excelenţa sa o fi dormind adânc şi nu ştiu zău dacă-i vei putea vorbi.

— Asta las-o pe seama mea. Şi acum, să nu dea dracul să-mi mai faci vreo boroboaţă, căci Doamne fereşte ce se poate întâmpla. Eu nu-s dintr-ăia să-i porţi de nas, aşa să ştii. Şi apoi, nu trebuie să-ţi fie teamă că vei rămâne cu cursa neplătită, voi şti eu să te răsplătesc cum se cuvine.

Spunând acestea, Hartenberg coboară de pe capră şi se urcă în interiorul trăsurii. Caii pornesc în goană şi după scurt timp se opresc în faţa unei clădiri impozante.

E locuinţa prefectului; dar, după cum prevăzuse birjarul, înaltul slujbaş doarme adânc la ora aceasta.

Hartenberg coboară imediat şi începe să tragă cu înverşunare de clopot.

Întorcându-se spre birjar, îl întreabă:

— Cum e numele dumitale, omule? Mâine dimineaţă sau în cursul zilei îţi voi trimite suma cuvenită, căci în momentul acesta n-am niciun gologan la mine. Acolo de unde vin eu e apă multă, dar bani nu prea sunt. Şi acum, drăguţule, poţi pleca.

Birjarul îşi spune adresa, apoi dă bice cailor, bucuros că scăpase atât de ieftin.

Hartenberg începe să-şi cam piardă răbdarea. Tocmai vrea să tragă din nou de mânerul clopotului, când aude paşi în interiorul casei. O ferestruică în uşă se deschide şi o rază de

lumină pătrunde prin aceasta.

— Ce s-a întâmplat? Cine eşti dumneata de cutezi să faci atâta larmă la ora asta? se aude un glas.

E un servitor bătrân al prefectului care, fiind burlac, locuieşte singur în casa asta, după cum prea bine ştie Hartenberg.

— Deschide uşa, domnule, şi trezeşte-l imediat pe stăpânul dumitale! Am de discutat ceva urgent cu el, într-o chestie foarte importantă.

— Oho! Las-o mai încet, stimabile, că doar n-oi fi preşedintele republicii Nicaragua! răspunde servitorul. Nu prea merge aşa cum vrei dumneata. O fi zis el Domnul nostru Isus Hristos: „bate şi ţi se va deschide!” dar vezi mata că pe vremea aia nu existau încă prefecţi de poliţie. Fii bun te rog şi vino mâine dimineaţă. Atunci vei putea să stai de vorbă în linişte cu stăpânul meu, bineînţeles dacă nu cumva tai piroane!

Mare poftă are detectivul să-i tragă câteva înjurături omului, aşa cum ştie el, dar se stăpâneşte.

— Nu pot zăbovi până mâine, domnul meu! răspunde el cu hotărâre. Fă bine, te rog, şi deschide uşa, dacă vrei să n-o păţeşti cu mine! Domnul prefect de poliţie mă cunoaşte, sunt detectivul Hartenberg, supranumit Ochi-de-Pisică sau, dacă-ţi place mai bine aşa, noul Sherlock Holmes. Dacă mă mai faci să aştept, încă zece minute să ştii că… că… anunţ poliţia. Nu râde, cu mine nu-i de joacă!

Tonul energic al detectivului păru să aibă efect. Fiind de mulţi ani în slujba prefectului, bătrânul cunoaşte afacerile acestuia şi numele celebrului detectiv nu-i este nici el străin.

— Scuzaţi-mă, domnule! spune el şi deschide repede uşa.

Dar când detectivul trece pragul, bătrânul se dă speriat înapoi, văzându-l în toaleta aia ciudată, cu faţa zgâriată şi cu hainele leoarcă.

Hartenberg, însă, izbucneşte în râs.

— Nu te uita prea mult la mine, că-ţi vine rău, stimabile. Şi apoi, rău faci că judeci pe om după înfăţişare. Cu meseria mea blestemată se-ntâmplă s-ajung uneori şi în halul ăsta. Pe

unde am fost eu azi-noapte, dumneata nici n-ai visat să fii cândva. Crezi c-am mai avut răgazul să pun fracul pe mine şi cravată albă la gât? Domnul prefect o să înţeleagă el, n-ai grijă.

Servitorul închise uşa la loc şi-l pofti pe detectiv să-l urmeze. Îl duse într-o cameră de la parter şi aprinse lumina.

— Îl voi trezi îndată pe domnul prefect, zice el, şi părăseşte încăperea.

Înaltul slujbaş doarme adânc. Cu toată meseria-i păcătoasă visează frumos în noaptea asta, căci e pe punctul să se căsătorească cu o doamnă bogată. Când se va întâmpla lucrul acesta, se bate cu gândul să demisioneze din slujbă şi s-o facă şi el pe nobilul, cum fac atâţia alţii pe nici, pe care el îi observă de ani de zile şi uneori îi conduce frumuşel şi la închisoare.

Deodată se trezeşte speriat din somnu-i dulce.

Lângă el stă servitorul îmbrăcat sumar şi ţinând în mână o lumânare aprinsă.

— Ce dracu s-a întâmplat, Jean, de mă trezeşti în puterea nopţii? strigă el, aproape furios.

— Mă rog de iertăciune, stăpâne, s-a întâmplat ceva deosebit şi n-aveam încotro... trebuia să vă trezesc. În vestibul aşteaptă detectivul ăla, de-l numiţi dumneavoastră Ochi-de-Pisică.

Prefectul se ridicase într-o rână şi mahmur cum e, mormăie:

— Ducă-se dracului şi Ochi-de-Pisică ăsta!

Apoi duce mâna la butonul de lângă pat şi aprinde lumina electrică.

— Dar ce Dumnezeu s-a întâmplat? Ala nu mai are nici noapte, nici zi. N-avea timp s-aştepte până îmi voi fi făcut somnul?

Servitorul îşi face repede raportul şi explică stăpânului său că detectivul n-a vrut s-aştepte deloc.

Tot gemând şi înjurând se ridică din pat domnul prefect de poliţie. În sinea lui îl trimite la toţi dracii pe noul Sherlock Holmes, dar nu vrea să rişte totuşi, să-l trateze cu refuz pe

omul acela energic, pe care-l cunoscuse de curând. Îşi pune o pijama, îşi trece apoi mâna prin părul vâlvoi, îşi răsuceşte puţin mustaţa şi, urmat de servitor, se-ndreaptă spre vestibul.

Şi iată-l stând faţă-n faţă cu Ochi-de-Pisică. Acesta îi lămureşte în câteva cuvinte rostul vizitei sale neaşteptate.

— Să intrăm în cabinetul dumneavoastră de lucru domnule prefect, îi spune el apoi, cu glas hotărât.

Înaltul slujbaş se codeşte o clipă, ameţit încă de somn, apoi face un gest spre uşa alăturată.

— Poftim, domnule Hartenberg, zice el.

Ajunşi în birou, face lumină şi indică un scaun musafirului său, aşezându-se şi el într-un fotoliu.

— N-avem timp de pierdut, domnule prefect, începe Hartenberg.

— Dar bine, domnule Hartenberg ce-i cu înfăţişarea asta a dumitale? întrebă prefectul. Dacă te-aş întâlni în stradă aşa cum te văd acum, aş pune să te aresteze imediat.

— În câteva cuvinte voi căuta să vă explic totul, domnule prefect, răspunde Hartenberg, cu un zâmbet rece. Vin direct din peştera diavolului.

— Cum?

Poliţistul holbează ochii şi-l priveşte ţintă pe detectiv.

— Ce-ai vrut să spui cu asta? întreabă el din nou.

— Ştiţi prea bine, domnule prefect, că toată viaţa mea, fiecare picătură de sânge, fiecare gând al meu l-am pus şi-l voi pune în slujba prinderii acelui criminal internaţional, care răspunde la numele de Masca-Roşie.

— Fireşte că ştiu asta. Şi fii sigur că ne-ntâlnim pe acelaşi drum, domnule Hartenberg.

Ochi-de-Pisică, zâmbeşte în felul lui, spunându-şi că prefectul acesta somnoros nu prea se potriveşte pentru rolul de a-l prinde pe Hector Rammont.

— De aceea, vă voi spune pe scurt că Masca-Roşie locuieşte sub numele prinţului Bentivoglio în castelul maur şi de săptămâni de zile îşi bate joc de întreg oraşul Monaco.

Prefectul de poliţie îşi spune în clipă aceasta că are un nebun în faţa lui.

— Prinţul Bentivoglio ai spus, domnule Hartenberg? Îmi dai voie să izbucnesc în râs? Ştii dumneata că acum două zile am petrecut de minune la cazinou cu Alteţa sa prinţul?

— Tot ce se poate, domnule prefect, răspunde Hartenberg. Dar una cu alta n-are de-a face. Probabil că n-aţi observat cu prilejul acela, că atât barba, cât şi peruca „Alteţei sale” sunt false. S-a mai întâmplat şi altora, nu vă faceţi griji.

— Şi rămâi la ceea ce ai spus? domnule Hartenberg?

— Nu poate exista nicio eroare, domnule prefect, îi răspunde detectivul, tăios. Sunt absolut sigur de ceea ce afirm. Prinţul Bentivoglio nu e nimeni altul decât faimosul Hector Rammont, supranumit Masca-Roşie. El a pus să fie ucis fostul său tovarăş, Jean Marsiliezul şi continuă să joace rolul acestuia.

Cu preţul unor greutăţi fără seamăn, am izbutit să pătrund în castelul maur, unde am scăpat de la moartea pe care mi-o hărăzise demonul acesta cu chip de om. Despre asta voi vorbi altă dată mai pe larg, domnule prefect. E de ajuns să amintesc că două zile la rând am fost ţinut legat ca o vită la abator, aşteptând să fiu executat din clipă în clipă. Şi apoi, în noaptea asta, în vreme ce dumneavoastră, domnule prefect, dormeaţi fără grija, eu am avut de dus o luptă pe viaţă şi pe moarte cu Demonul roşu, pe fundul mării Mediterane.

Prefectul de poliţie îşi duce necontenit mâna la frunte.

— Aud nişte fapte pe care nu-s în stare să le pricep, răspunse el. E drept că înfăţişarea dumitale mărturiseşte multe, domnule Hartenberg, apa curge de pe îmbrăcămintea dumitale şi fruntea îţi este însângerată, dar când te aud vorbind despre o lupta pe fundul mării cu Masca-Roşie, mintea nu mă ajută să te pricep. Cel puţin lămureşte-mă cum s-a întâmplat chestia asta!

— Purtam amândoi costume de scafandru, asta e singura explicaţie, domnule prefect. Acolo jos sub apă, Demonul m-a recunoscut şi în lupta disperată care s-a încins între noi, nu mi-a rămas altceva de făcut, decât să tai conducta care alimenta cu aer pe duşmanul meu şi să dispun apoi să fie tras sus, unde ajunse în nesimţire.

— Nu e mort? izbuteşte să îngâne poliţistul.

— Nădăjduiesc că şi-a recăpătat cunoştinţa, răspunde Ochi-de-Pisică. Ar fi şi păcat dacă ticălosul acesta ar scăpa de ştreang.

— Dacă într-adevăr ai izbutit să faci ceea ce spui, domnule Hartenberg, nu-mi rămâne decât să-ţi exprim profunda mea admiraţie. Fireşte că stau la dispoziţia dumitale cu toate puterile mele. Dacă prinţul Bentivoglio este într-adevăr ceea ce spui dumneata, dacă omul acesta a izbutit să mă înşele până şi pe mine, atunci sunt cu plăcere dispus să-mi sacrific somnul.

— Nici nu avem timp de pierdut, domnule prefect. Vă rog să daţi dispoziţiile pe care le socot necesare. Să nu vă închipuiţi că izbânda noastră va fi atât de uşoară, căci avem doar de-a face cu cel mai periculos criminal din Europa. Mi-am măsurat în câteva rânduri puterile cu ale lui şi nu mai vreau să dau chix şi de data aceasta. În primul rând îngăduiţi-mi o întrebare: poliţiştii dumneavoastră sunt ei oameni curajoşi şi vrednici de încredere?

— Dar cum te poţi îndoi de asta, domnule Hartenberg? întreabă prefectul, oarecum jignit. De altfel, mă voi pune eu însumi în fruntea oamenilor şi las pe seama dumitale toată conducerea operaţiunilor.

— Vă mulţumesc, domnule prefect, tocmai voiam să vă cer permisiunea aceasta. Apoi încă ceva: în localul poliţiei se află o celulă în care să poţi avea deplină încredere? Printre criminali umblă vorba că Masca-Roşie scapă chiar dacă-l legi cu lanţuri de perete. Vă povesteam de curând cazul din Berlin, când a scăpat din mormânt. Cu omul acesta te poţi aştepta la ce nu-ţi trece prin gând.

— La noi nu va avea norocul acesta, garantez cu propriul meu cap. Ştiu doar cu cine avem de-a face.

Detectivul continuă să-şi desfăşoare planul. Atacul asupra castelului maur trebuie să se producă înainte de ivirea zorilor, din două părţi în acelaşi timp: dinspre uscat şi dinspre mare. Toate forţele poliţieneşti din Monaco se vor pune la dispoziţia lui Ochi-de-Pisică. Pe oamenii cei mai hotărâţi şi curajoşi îi

destină atacului dinspre mare.

— Şi ca ultimă rugăminte, domnule prefect, dispuneţi ca servitorul dumneavoastră să-mi aducă haine uscate, căci precum vedeţi cele de pe mine nu se mai pot purta. Apoi vă mai rog să-mi daţi o înghiţitură de coniac. Între timp, telefonaţi tuturor posturilor de poliţie, pentru ca să nu mai pierdem vremea. Încă o întrebare: în afară de barca cu motor pe care o cunosc, mai posedă poliţia din Monaco vreo barcă îngustă şi solidă, care ar putea susţine un echipaj de vreo şase persoane?

— Avem două bărci dintr-acestea, răspunde prefectul. Se-ntâmplă uneori să nimerim printre stâncile mării, cu prilejul vreunei expediţii, şi atunci bărcile acestea ne aduc servicii nepreţuite.

— În cazul acesta sunt liniştit.

Prefectul apasă pe un buton şi când intră servitorul îi dă însărcinarea să aducă un costum uscat detectivului şi să îndeplinească toate dorinţele acestuia.

Ochi-de-Pisică se-ndepărtează îndată şi prefectul se pune imediat în legătură telefonică cu posturile poliţieneşti. Ordinele sale sunt hotărâte şi scurte.

Fusese cuprins de o însufleţire subită, de parc-ar fi pătruns într-însul ceva din spiritul vestitului detectiv. În sinea lui îşi spune că va putea să adauge un titlu de glorie numelui său, dacă va izbuti să aresteze pe temutul rege al criminalilor.

Îşi pune apoi hainele şi de îndată ce e gata îmbrăcat, apare şi Ochi-de-Pisică în faţa lui. Hartenberg poartă un costum negru din stofă groasă, pe cap o pălărie moale, care-i acoperă fruntea şi o parte din faţă.

— Din nenorocire, n-am nici-o armă, domnule perfect, spune el. Probabil că aveţi o colecţie întreagă pe aici? V-aş ruga să-mi puneţi la dispoziţie un revolver bun.

Prefectul deschide repede uşa dulapului cu arme şi zice:

— Alege-ţi singur, domnule Hartenberg, Vei găsi aici de toate.

Cu privire de cunoscător, detectivul alege un revolver cu opt gloanţe, pe care-l pune în buzunar.

— Acum să mergem, domnule prefect. Unde-i găsim pe oamenii dumneavoastră?

— În apropiere, în piaţa oraşului. Comisarul-şef a aranjat totul.

Cei doi bărbaţi părăsesc casa. Afară e încă întuneric, dar la răsărit se zăreşte o rază slabă de lumină deasupra mării. După vreo sută de paşi ajung la postul de poliţie. Comisarul instruieşte tocmai un număr de opt jandarmi, înarmaţi până-n dinţi.

Prefectul îl recomandă pe Hartenberg în câteva cuvinte. Detectivul pune câteva întrebări fiecăruia în parte şi le atrage atenţia asupra luptei grele ce-i aşteaptă. Toată echipa aceasta, sub conducerea prefectului, va trebui să dea atacul dinspre uscat.

— Veţi fi poate nevoiţi să spargeţi poarta de la intrare, se adresează Hartenberg, comisarului-şef. Luaţi uneltele trebuincioase, precum şi o scară uşoară, cu ajutorul căreia veţi putea urca pe zidul castelului. Nu trebuie să uitaţi apoi câteva funii solide şi cârligele necesare.

Comisarul răspunde că rechizitele acestea se pot procura uşor. Mai discută apoi asupra orei exacte când se va da atacul şi Hartenberg părăseşte împreună cu prefectul secţia poliţienească.

Cu trăsura care aşteaptă afară, cei doi bărbaţi pleacă spre altă secţie. Comisarul-şef de acolo fusese şi el pus în cunoştinţă de prefect despre ce e vorba şi aşteaptă împreună cu şase oameni sosirea detectivului care – după cum îi comunicase prefectul – avea să conducă expediţia dinspre apă.

După câteva minute prefectul părăseşte secţia şi se duce la biroul său. Ochi-de-Pisică rămâne să ia singur hotărârile de rigoare.

Peste un sfert de ceas, el porneşte spre ţărmul mării, în capul oamenilor săi. Comisarul deschide uşa unui şopron, care înaintează în parte în mare. Acolo se află bărcile poliţieneşti. Hartenberg renunţă la barca cu motor. În schimb alege una lungă şi îngustă, solid construită.

Înainte, însă, de a pune barca pe apă, el şopteşte câteva cuvinte comisarului şi acesta dă din cap. Cheamă un jandarm căruia îi dă o poruncă şi omul deschide un dulap din peretele şopronului şi scoate dintr-însul câteva inele de fier şi uneltele necesare, pentru fixarea inelelor de ambele părţi ale bărcii.

Cei şase jandarmi intră apoi în barcă, patru din ei apucă vâslele şi, în vreme ce comisarul dezleagă lanţurile, Ochi-de-Pisică sare şi el în barcă. El se aşază la capătul din faţă, iar comisarul ia loc în spate.

Vâslind cu îndemânare, jandarmii aduc barca în larg. Hartenberg se orientase repede şi ordinele sale sunt executate întocmai de oamenii care îi fuseseră puşi la dispoziţie.

Ca o săgeată aleargă barca pe valuri, îndreptându-se spre castelul maur.

*

În timpul acesta, prefectul cu oamenii săi părăsiră oraşul în două trăsuri, îndreptându-se şi ei spre castelul prinţului Bentivoglio, ale cărui turnuri se siluetează posomorâte pe cerul întunecos. La un semn al prefectului, trăsura în care se află el se opreşte. A doua trăsură urmează pilda celeilalte.

Împreună cu comisarul şi oamenii săi, prefectul coboară.

— Trăsurile s-o ia după colţul străzii şi să aştepte în tufiş, până se va auzi semnalul convenit! ordonă înaltul slujbaş.

Vizitiii îndeplinesc ordinul imediat. Nicio fiinţă omenească nu se zăreşte în jur. Totuşi, prefectul îşi dă bine seama că trebuie să fie cu ochii în patru, căci nu se poate şti dacă nu stau ascunse pe undeva santinele de-ale Demonului roşu.

Îi mai instruieşte o dată pe oamenii săi, apoi face un semn cu mâna şi cu toţii se îndreaptă spre intrarea castelului maur.

Începe să se lumineze de ziuă. La vreo douăzeci de paşi de ţărm, la adăpostul unui tufiş des, mica trupă se opreşte, şi după un ordin al şefului poliţiei se desparte în trei echipe. Prefectul însuşi, împreună cu trei oameni, intenţionează să pornească asupra porţii, pe care vor s-o ia cu asalt. Ceilalţi vor avea sarcina să escaladeze zidurile.

— Încă douăzeci de minute! spune prefectul, uitându-se la ceas. Atacul trebuie dat la ora convenită, niciun minut mai înainte.

În vreme ce echipele celelalte pornesc în direcţii diferite, el cu oamenii săi se îndreaptă spre poarta castelului. Nu trebuie să se grăbească, deoarece interesul e să opereze împreună cu Ochi-de-Pisică.

Ajunşi sub arcadele porţii, ei rămân locului. Totul e liniştit în jur şi după toate aparenţele paznicul doarme tun în ghereta lui.

Prefectul îşi lipeşte de câteva ori urechea de poartă, ca să audă dacă nu cumva se petrece ceva suspect în curtea castelului. Nimic, însă.

— Dacă „noul Sherlock Holmes” nu s-a înşelat, dacă prinţul Bentivoglio e identic cu Masca-Roşie, atunci e sigur că nu ne va scăpa azi din labe, murmură înaltul slujbaş. Acum e ora convenită cu Hartenberg.

Lanterna e aprinsă şi lumina ei cade pe broasca foarte complicată a porţii. După cum se înţelesese cu detectivul, prefectul bate în poartă. Nimeni nu-i răspunde, însă, din interior. Repetă bătaia, de data asta cu mult mai tare şi atunci se aude de sus un zgomot de fereastră deschisă. Paznicul se trezise şi aprinde lumina.

În vreme ce prefectul le strigă oamenilor săi să se ţină în umbră, în aşa fel ca să nu poată fi zăriţi din interior, el însuşi se dă un pas îndărăt şi începe să discute cu portarul.

— Ce se petrece acolo jos? se aude glasul somnoros al omului de la fereastra deschisă. Cine face larma asta în noapte? Căraţi-vă repede, dacă nu vreţi să vă arunc ceva în cap!

Prefectul, însă, răspunde poruncitor:

— Nu face mofturi, omule şi deschide imediat poarta! Eu sunt prefectul poliţiei din Monaco şi am ceva de vorbit cu stăpânul dumitale. Nu te împotrivi, căci altfel vei suporta consecinţele.

— Prefectul poliţiei? exclamă speriat omul de la fereastră. Dar Alteţa sa prinţul a dat ordin sever să nu las să pătrundă

nimeni în timpul nopţii. Trebuie neapărat să-l anunţ mai întâi pe el.

— Să nu faci asta! răspunde repede prefectul. Ia cheia şi deschide poarta, cât despre rest să nu-ţi pese nimic. Poruncile pe care ţi le-a dat stăpânul dumitale, nu se referă şi la persoana mea. Nu am timp de pierdut. Aştept încă cinci minute, apoi voi pune să se spargă poarta.

Fereastra de sus se închide cu zgomot şi portarul dispare cu lumina. Prefectul se apropie repede de poartă şi lipeşte înc-o dată urechea. Aude o uşă deschizându-se şi nişte paşi târşiţi coborând o scară de lemn; acum omul trebuie să fi intrat în boltă, pentru a deschide poarta. Dar cu o înjurătură, prefectul se dă înapoi.

Paşii portarului se îndepărtează în curte. Nu mai există nicio îndoială: se duce să-l anunţe pe prinţul Bentivoglio.

— Înainte! ordonă prefectul oamenilor săi. Poarta trebuie zdrobită. Între timp camarazii voştri vor sări zidul, să nădăjduim.

Jandarmii se pun imediat pe lucru să spargă poarta. Dar nu e atât de uşor să înlăture broasca asta veche. Uneltele par să n-aibă niciun efect asupra ei.

— Luaţi ciocanul cel mare şi spargeţi poarta! strigă prefectul, plin de mânie.

Aude un zgomot care vine din interior, de după zid. Oamenii au pătruns desigur în curte şi acum vor putea da o mână de ajutor.

Deodată se aude un strigăt sălbatic care vine din interiorul castelului. Prefectul dă din cap, satisfăcut.

— Oamenii noştri l-au prins pe portar şi probabil că s-au luat la lupta cu dânsul, spune el. Lucraţi mai departe, nu vă sinchisiţi de ce se petrece înăuntru!

Ţipetele dinăuntru s-au potolit. Probabil că omul fusese repede întins, legat şi încătuşat, aşa fel că nu mai poate face gălăgie.

Lovituri grele de ciocan cad asupra porţii, dar aceasta nu cedează. Unul din poliţişti, ud de sudoare, lasă braţele în jos:

— Nu mai merge, domnule prefect. Poarta asta e făcută

pentru veşnicie.

Prefectul e pe punctul să tragă o înjurătură, dar atunci se aud cheile răsucindu-se în broască, pe dinăuntru. După o clipă poarta e deschisă. Explicaţia e simplă: Din două părţi cele două secţii, sub conducerea comisarului, au escaladat zidul şi însuşi comisarul l-a prins pe portar, tocmai când se îndrepta spre castel. Omul, pe jumătate ameţit, se apăra ca un disperat, dar încă doi oameni veniră în ajutorul poliţistului şi atunci căzu doborât. Fu legat de mâini şi picioare şi i se vârî un căluş pe gură.

— Duceţi-l deoparte şi puneţi-l lângă zid! ordonă comisarul, apoi, spunând ceva oamenilor care se veneau din cealaltă parte se apropie de bolta porţii.

La lumina lanternei sale, comisarul îşi dădu seama îndată că ar fi fost nevoie de o muncă de ceasuri întregi, pentru a sparge poarta aceasta şi se gândi atunci că trebuie să existe pe undeva o cheie.

Cu iuţeala fulgerului urcă scara de lemn spre cămăruţa portarului şi după câtva timp de căutare descoperi o legătură mare cu chei. Coborî înapoi treptele şi începu să descuie poarta.

Prefectul îi strânse mâna cu mulţumire şi ordonă ca poarta să fie încuiată la loc.

— Păstrează cheia, domnule comisar, zise el, şi acum să vedem cum pătrundem în castel. Mă mir mult că toate ferestrele sunt întunecate şi nimic nu se mişcă. Larma de aici, de jos, trebuie doar să fi fost auzită.

— Asta numai în cazul, domnule prefect, când odăile locuite de Masca-Roşie, nu răspund spre mare, spune comisarul. Vuietul valurilor acoperă orice zgomot care vine dinspre uscat.

— Trebuie să mai ţinem seama de altă posibilitate, zice prefectul. Masca-Roşie e urmărit din toate părţile şi se prea poate ca în dosul porţii să fie capcane primejdioase, pe care nu trebuie să le trecem cu vederea. Să procedăm, deci, cu multă băgare de seamă.

Fără să facă zgomot şi ţinându-se în umbra zidurilor, echipa

de poliţişti se apropie de intrarea castelului propriu-zis. Şi aici e uşa încuiată. Prefectul chibzuieşte o clipă, apoi se adresează oamenilor care posedă instrumente de spargere:

— Încercaţi-vă norocul, băieţi!

După vreo zece minute izbutesc să deschidă uşa. Nimeni, în tot castelul, nu pare să aibă vreo bănuială de atacul acesta. În faţa poliţiştilor se deschide o sală mare, întunecoasă. De tavanul boltit atârnă de un lanţ o lampă de formă ciudată, a cărei lumină slabă e tocmai îndestulătoare ca să se recunoască primele trepte ale unei scări de piatră. De-a lungul pereţilor sunt bănci sculptate, iar coloanele sunt împodobite cu arabescuri minunate.

— Păcat că n-am avut prilejul până acum să vizitez interiorul castelului maur, murmură prefectul. M-aş fi putut orienta cel puţin – aşa, însă, trebuie să merg la întâmplare.

La capătul sălii, aproape de uşa care dă afară, prefectul postează doi oameni, poruncindu-le să nu lase pe nimeni să treacă în curte. În caz de împotrivire să facă uz de revolvere.

Cei doi jandarmi se aşază în umbra uşii şi rămân acolo în aşteptare, ţinând revolverele în mână.

Prefectul, în schimb, se îndreaptă spre scara de piatră, urmat de comisar şi ceilalţi poliţişti. O urcă şi ajung într-un coridor boltit, o galerie care priveşte spre mare. O tăcere sinistră domneşte în jur.

Să fi murit Masca-Roşie şi oamenii lui să-şi fi pierdut capul din cauza aceasta?

— Înainte, după mine! ordonă prefectul.

După câţiva paşi, înaltul slujbaş se dă deodată înapoi. Lanternele sunt stinse într-o clipă şi poliţiştii rămân nemişcaţi. Coridorul e întunecos.

Ca un şir de fantome stau poliţiştii lipiţi de zid. Nu ştiu încă ce observase şeful lor şi aşteaptă poruncile acestuia.

Prefectul auzise un zgomot, care venea dinspre o a doua scară. Acum se aud lămurit paşii unui om, urcând treptele. Pare să aibă o lanternă în mână, căci o rază de lumină pătrunde în coridor.

Încă o clipă şi omul îşi face apariţia. E un individ înalt,

vânjos, cu chipul energic; în mâna stângă ţine lanterna zăbrelită, în dreapta un revolver.

Prefectul şi oamenii săi îşi dau repede seama de primejdie. Au de-a face cu un om hotărât la orice. Desigur că individul nu se aşteptase să-i întâlnească aici pe poliţişti, dar iată că lumina lanternei sale cade asupra acestora... Cu o înjurătură înăbuşită tresare şi vrea să stingă lumina.

— Opreşte! Nicio mişcare! Eşti prizonierul meu! îi strigă prefectul, cu glas ameninţător.

Face un pas ca să-i taie drumul individului, dar acesta şi-a dat seama de primejdie. Azvârle lanterna de perete, apoi o ia la fugă înapoi spre scara care duce sus.

— Nu trebuie să ne scape! strigă prefectul şi îndreaptă revolverul spre el, trăgând trei gloanţe la rând.

Se aude o căzătură greoaie apoi un horcăit de moarte.

Prefectul făcuse din nou lumină şi îndreptând lanterna spre scară, se adresează oamenilor săi:

— Luaţi-l în primire şi duceţi-l repede în sala de jos. A primit un glonte în cap şi cred că şi-a luat rămas bun de la viaţă.

Doi poliţişti apucă trupul împuşcatului şi-l duc în sala mare de jos. Se întorc apoi şi prefectul dă un nou ordin:

— Acum nu mai încape şovăială; împuşcăturile trebuie să fi fost auzite şi dacă Masca-Roşie n-a murit ne va face o primire cum se cuvine unor oaspeţi ca noi. Pornim sus, dar fiţi cu armele pregătite!

Luminându-şi drumul cu lanternele, poliţiştii urcă a doua scară, îndreptându-se spre odăile Demonului roşu.

Capitolul 116 – O surpriză neplăcută

Hector Rammont stă întins pe pat, într-una din camerele castelului maur, şi în jurul său câţiva din oamenii lui, în frunte cu Joe.

Aghiotantul Măştii-Roşii îşi scosese haina şi-şi suflecase mânecile cămăşii. Face toate sforţările să readucă la viaţă trupul maestrului său.

„E cu neputinţă să fi murit! murmură dânsul. Un spirit atât de superior nu moare în chip atât de meschin” Ajutaţi-mă, băieţi, să mişc braţele şefului nostru, căci sunt obosit de-acum.

Din nou încep să mişte braţele lui Rammont, în mod mecanic, pentru a-i pompa aer în plămâni, şi deodată faţa Măştii-Roşii tresare.

Joe izbucneşte într-un râs triumfător.

— Spuneam doar că nu e mort şi, acum vom afla şi ce s-a petrecut pe fundul mării.

Bandiţii îşi dublează sforţările şi munca lor e încununată de succes. Regele criminalilor îşi revine din ce în ce mai mult şi după ce Joe i-a turnat câteva picături de coniac pe buze, un tremur îi trece prin trup şi deschide ochii...

Câteva clipe privirile întunecate fixează tavanul odăii, apoi el face o mişcare cu capul, se sprijină cu mâinile în aşternut şi se ridică dintr-odată.

— Ce s-a întâmplat cu mine? întreabă el, cu glas schimbat.

În câteva cuvinte, Joe îi comunică ceea ce ştie.

Hector Rammont priveşte câteva clipe ţintă în faţa sa şi chipul său se însufleţeşte subit. Întâmplările din ultimele ceasuri îi apar înaintea ochilor încetul cu-ncetul, pumnii i se încleştează şi scrâşneşte din dinţi.

— Sunt oare nebun? murmură el.

Deodată întinde mâna lui Joe şi i-o scutură cu putere.

— Îţi mulţumesc, Joe, mi-ai salvat viaţa din nou. Nădăjduiesc să te pot răsplăti cândva.

— Nici să nu te gândeşti, şefule, răspunde aghiotantul. Ştim prea bine că tu ai face la fel pentru fiecare din noi. Acum, însă, spune-ne ce s-a petrecut pe fundul mării? Totul ni se pare misterios încă, deoarece omul care a coborât cu tine în apă este mort.

— Vorbeşti de scafandru, Joe? întreabă Demonul, agitat. Te înşeli amarnic, căci trăieşte. Nu e nimeni altul decât Ochi-de-Pisică sau cum i se mai zice „noul Sherlock Holmes”.

Joe se clatină pe picioare şi câteva clipe nu-şi dă seama dacă visează sau e treaz. Ceilalţi bandiţi se privesc şi ei

întrebător.
— Şefule, ai uitat tu că-l avem pe detectiv în mâinile noastre şi că l-am fixat cu lanţuri şi funii de o coloană din sala de judecată? Cum a putut să ajungă în barca noastră şi în costumul de scafandru? Nu, nu, asta ar fi mai mult decât o minune, şi nu există niciun om să poată aduce la îndeplinire aşa ceva.
Masca-Roşie îşi freacă fruntea.
— Atunci poate c-oi fi eu nebun, zice el. Spune-mi ce s-a petrecut cu individul acesta?
Joe îi răspunde, povestindu-i cele întâmplate.
— A căzut în mare, cu puţin timp înainte de a intra în peşteră? repetă Rammont, îngândurat.
— Întocmai, şefule, răspunde Joe. Cred că şi-a pierdut echilibrul, când am făcut un viraj brusc cu barca. Mă mir cum de s-a înecat atât de repede. Singura explicaţie ar fi că s-a izbit de vreo stâncă şi a rămas în nesimţire. Toate semnalele mele au rămas fără rezultat, astfel că am plecat mai departe, căci prima noastră grijă era să te aducem pe tine în siguranţă, şefule.
— Ar fi trebuit să rămâneţi printre stânci, Joe, murmură Masca-Roşie. Omul s-o fi agăţat de vreun bolovan şi după ce v-a văzut plecaţi pe voi, s-a îndepărtat. „Sherlock Holmesul” ăsta a făcut o treabă care pune în umbră tot ce-am îndeplinit noi doi vreodată.
Dar Joe clatină capul cu energie.
— Nu pot crede ceea ce spui tu, şefule. Eu sunt aproape sigur că Ochi-de-Pisică e legat de coloana din sala de judecată. În odaia de alături, la masa ta de scris, stă, desigur, încă paznicul pe care l-ai lăsat, Cap Alb. Afară de faptul că n-ar fi fost cu neputinţă detectivului să-şi rupă lanţurile şi funiile, cum ar fi putut să dispară din sala de judecată?! Şi apoi, el nu ştie drumul spre peştera de unde am pornit noi spre largul mării. Ochi-de-Pisică ar fi trebuit să fie printre noi, ar fi trebuit să-şi pună costumul, ajutat de noi, ar fi trebuit să coboare în apă odată cu tine, şefule.
— Aşa a şi făcut, Joe, răspunde Demonul roşu. L-am

recunoscut acolo jos, în apă, şi ne-am luat la luptă amândoi, căutând să ne ucidem unul pe altul. El a fost acela care a tăiat conducta de aer a costumului meu, provocând, astfel, accidentul pe care-l cunoaşteţi.

Joe face ochi mari, încleştând pumnii de furie.

— Asta ar fi ceva nemaiauzit, şefule! exclamă el. Totuşi, nu pot să cred. Pentru mine toată chestia apare ca o imposibilitate.

În clipa aceasta uşa e deschisă brusc şi un bărbat pătrunde înăuntru.

— Joe! exclamă acesta cu glas pătruns de emoţie. Am făcut o descoperire grozavă.

Omul zăreşte acum pe şef stând pe pat şi strigă cu bucurie.

— Stăpânul trăieşte! Slavă Domnului!

— Ce ai de comunicat, Tom? întreabă Masca-Roşie, încruntat.

— Stăpâne, răspunde banditul, Cap Alb e mort.

Dintr-o săritură, Rammont e pe picioare.

— Mort? răcneşte el.

— Împuşcat, stăpâne. Glontele i-a găurit capul. Un scaun e răsturnat şi pe masă se află un pahar golit pe jumătate. Lângă cadavrul întins pe covor, am văzut revolverul.

— Eşti sigur că e mort? Poate că mai e o scânteie de viaţă într-însul?

— L-am zguduit, i-am ascultat inima, dar nicio mişcare nu mai e într-însul, răspunde Tom. Ochii săi sunt larg deschişi şi mă fixează cu o privire sticloasă.

— Şi uşa care dă în sala de judecata e cumva spartă?

— Nu, stăpâne. Nu există niciun indiciu că prizonierul ar fi evadat, omorându-l pe Cap Alb cu prilejul acesta.

Rammont rămâne pe gânduri clipe îndelungate, apoi, dintr-odată se pare că întreaga putere îi revine.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat! strigă el şi face un semn lui Joe.

Cu paşi siguri se îndreaptă spre cabinetul de lucru, unde-l lăsase pe Cap Alb. Şi într-adevăr, individul zace mort pe podea, cu revolverul alături. Masca-Roşie ridică arma şi o

examinează câtva timp.

— Un singur glonte a fost tras, zice el. Ridicaţi trupul şi aşezaţi-l într-un scaun. Vreau să cercetez rana.

Ordinul e executat fără zăbavă.

— După cât s-arată, nenorocitul s-a împuşcat singur, îşi dă cu părerea Tom.

Demonul examinează cu atenţie gaura de la frunte, pe unde a pătruns gloatele.

— Arma a fost ţinută aproape de tot de capul omului, căci focul a ars pielea, spune el. Dar nu e vorba de sinucidere, căci nici cu stânga, nici cu dreapta nu s-ar putea împuşca cineva în locul acesta.

Îşi întoarce privirea de la mort şi porunceşte celor din jur:

— Deschideţi uşa!

Joe ia cheia, pe care camerista o lăsase pe masă şi deschide uşa sălii de judecată. Lumina din cabinetul de lucru pătrunde şi în încăperea întunecoasă. Masca-Roşie vede din prima clipă că prizonierul său dispăruse. Funiile şi cercurile de fier zac la pământ.

— A dispărut! scrâşneşte Rammont Acum avem o explicaţie a celor întâmplate. Ochi-de-Pisică trebuie să fi făcut un pact cu diavolul, altminteri nu-mi pot închipui cum a izbutit să ia loc cu noi în barcă şi să ajungă în largul mării. Acest renghi pe care mi l-a jucat, nu-l voi uita niciodată. Staţi! izbucneşte el după o clipă, trebuie să-l fi ajutat altcineva. Vai de acela, însă!

Joe cercetă toate colţurile sălii, cu ajutorul lanternei sale şi descoperi că atât lumânarea cât şi chibriturile, dispăruseră.

— N-a apucat drumul prin cabinetul de lucru, ci prin ieşirea secretă din zid, exclamă el, surprins. Priviţi picăturile de seu scurse din lumânare, care indică exact direcţia.

În vreme ce Masca-Roşie stă cu braţele încrucişate şi cu privirea întunecată în mijlocul sălii, Joe pune în funcţiune mecanismul secret şi se strecoară în deschizătură. Urcă repede scara, şi peste câteva clipe se află înaintea uşii încuiate a carcerei. În faţa acestei constatări se întoarce în sala de judecată.

— De ce nu l-am gâtuit din primul moment, cu propriile

mele mâini? scrâşneşte cu furie Masca-Roşie. O singură mişcare aveam de făcut şi scăpam de el pentru vecii-vecilor. Am fost nebun de l-am lăsat să trăiască?

Înspăimântaţi, bandiţii se dau îndărăt din faţa lui. De când îşi cunosc şeful, nu-l văzuseră atât de furios ca astăzi. Pumnii i se încleştează, chipul ia o expresie sălbatică, iar din ochi ţâşneşte o flacără sinistră.

Nimeni nu cutează să vorbească, toţi îşi ţin respiraţia, până când, în cele din urmă, Demonul se mai linişteşte. Ca trezit dintr-un vis greu, el îşi trece mâna peste frunte şi chipul său se colorează, devenind mai calm.

— Joe! rosteşte el.

— Ce porunceşti, şefule?

— Înarmează-i până-n dinţi pe oameni şi împrăştie-i în tot castelul, căci sunt încredinţat că vom avea de dus o luptă disperată în noaptea asta. Ochi-de-Pisică şi-a redobândit libertatea şi nu va şovăi o clipă să ne atace. Cunoaşte acum tot castelul. Cunoaşte şi tainele noastre şi înainte de răsăritul soarelui soarta noastră va fi hotărâtă. Se înşală, însă, dacă crede că Masca-Roşie se lasă prins cu una, cu două.

O expresie de hotărâre sălbatică apare pe chipul lui Joe:

— Încrede-te în mine, şefule! Înainte ca vreunul să pună mâna pe tine, se va scălda în propriul său sânge.

Se pregăteşte să alerge afară, dar Masca-Roşie îl reţine:

— Mai aşteaptă o clipă, Joe. E de ajuns să trimiţi un om cu o lanternă jos în sala cea mare; acolo va stinge lumina şi va observa dacă se petrece ceva suspect. În peretele sălii se găsesc instalaţiile de alarmă, care răspund sus. E destul să apese pe un singur buton şi vom şti unde suntem. Tu mă vei urma la Alice. Cred că vom afla acolo lucruri interesante.

Joe se apropie de Tom şi-i dă ordin să coboare în sala cea mare de jos. Individul pleacă imediat. Ceea ce s-a întâmplat cu dânsul, ştim de-acum.

În timpul acesta, Rammont porni în grabă spre odaia Alicei. O bănuială cumplită îşi făcuse loc în mintea lui.

Dacă Alice o fi lucrat cumva în înţelegere cu detectivul, oferindu-i ajutorul pentru a-l elibera?

Îi spusese el, nu-i vorba, că Hartenberg plecase de-acum în Germania, îi jurase chiar… Dar cine ştie ce întâmplare putuse face ca fata să afle adevărul?

În vestibul, Rammont aruncă priviri repezi în jurul său.

— Unde e camerista? se adresează el lui Joe, cu ochi scânteietori de mânie.

Aghiotantul nu e în măsură să-i răspundă.

— Hai cu mine, în cameră! porunceşte aspru Demonul. Voi, ceilalţi, rămâneţi aici şi fiţi cu armele pregătite!

Bate cu putere în uşă. Aceasta e închisă, dar, la un semn al stăpânului său, Joe a şi pus umărul s-o zdrobească.

Din interior se aude atunci un ţipăt slab.

Încăperea e luminată. Cu chipul palid, Masca-Roşie trece pragul. În faţa patului, îmbrăcată cu rochia pe care şi-o pusese când pornise, cu camerista în expediţie, sărmana Alice stă îngenuncheată.

Chipul ei are o expresie îndurerată. Părul blond îi atârnă în valuri pe umeri. Ochii mari, albaştri sunt plini de groază şi braţele i se întind în semn de apărare spre Rammont.

Joe îl urmase pe stăpânul său, dar rămâne în uşă. Masca-Roşie se năpusteşte spre Alice şi-i cuprinde mâinile.

— Alice, ce s-a petrecut în noaptea asta, în timpul lipsei mele? răcneşte el, în vreme ce privirile sale o străpung pe nenorocita femeie.

— Tatăl meu… sărmanul meu tată… murmură dânsa.

Un tremur îi zguduie trupul, cu disperare încearcă să se elibereze din strânsoarea lui Rammont.

— În ce stare te găsesc, Alice? izbucneşte Masca-Roşie. Eşti îmbrăcată de parc-ai fi vrut să pleci de-acasă. De ce ai încuiat uşa şi unde este camerista?

Din cauza spaimei, fata e aproape nebună. Câteva clipe rămâne mută, apoi izbucneşte cu glas schimbat:

— M-ai minţit şi m-ai înşelat. Jurământul tău a fost fals, mâna pe care ai ridicat-o va putrezi, căci un jurământ fals e pedepsit de Dumnezeu.

— Vino-ţi în fire; Alice, şi dă-ţi seama ce vorbeşti! strigă înfuriat Demonul. Vreau să ştiu dacă ai aflat ceva despre tatăl

tău şi ce s-a petrecut aici?

— Nu ştiu nimic, nimic! gâfâie nenorocita. L-ai târât undeva, vrei să-l ucizi, cu toată făgăduia ta liniştitoare ce mi-ai făcut-o. Ucide-mă şi pe mine, căci nu mai pot continua viaţa asta îngrozitoare.

Hector Rammont respiră uşurat. Aşadar, fata aceasta nu are nici-o legătură cu dispariţia lui Ochi-de-Pisică. Această descoperire îl linişteşte, deşi toată atitudinea ei e nespus de misterioasă.

— Vino cu mine! îi strigă la ureche, şi încearcă s-o ridice de jos. Trebuie să părăsim castelul maur încă în noaptea asta. Există o ieşire secretă, pe care o cunosc numai eu şi Joe. Te voi duce cu barca în largul mării, în vreme ce oamenii mei vor ţine castelul ocupat.

— Nu vreau să plec, nu părăsesc această cameră! se împotriveşte nenorocita. Tu plănuieşti crime noi şi mă vei minţi până la sfârşitul zilelor mele. Odinioară voiam să devin îngerul tău bun, voiam să stau alături de tine şi să te aduc pe calea cea bună. Dar acum văd că lucrul acesta nu e cu putinţă, căci tu însuti lupţi împotriva mea şi-mi calci pe inimă.

Masca-Roşie priveşte o clipă ţintă în faţa amantei sale.

Să-şi fi pierdut minţile nenorocita?

Dar nu trebuie să rămână aici, căci el e convins că în curând castelul va fi atacat de poliţie.

— Alice, mă sileşti să te scot cu forţa de aici! strigă el.

Încearcă din nou s-o ridice, ea se zbate cu disperare, dar în cele din urmă cade învinsă. El face un semn lui Joe s-o pornească înainte. Acesta ştie unde se află intrarea scării care duce spre uşa secretă. Un ţipăt de ajutor scapă de pe buzele Alicei, dar totul e zadarnic, căci acum au ajuns în dormitorul prinţului Bentivoglio, acolo unde se află intrarea secretă în turn.

— Ce-i asta? exclamă Hector Rammont, zărind chepengul lăsat deschis de Hartenberg. Blestem pe capul lui!

Joe ajunsese de-acum la deschizătură şi apleacă urechea în jos.

— Linişte desăvârşită, şefule! şopteşte el apoi. Un lucru e

sigur: detectivul a intrat în turn pe aici şi apoi a pătruns în peşteră.

— Să nu mai pierdem timpul! strigă Masca-Roşie şi fără să ţină seama de strigătele deznădăjduite ale fetei, încearcă s-o târască într-o încăpere alăturată, unde se află intrarea spre scara secretă.

Dar rămâne locului ca împietrit. Chipul său capătă o expresie de groază. Joe trecuse de-acum pragul încăperii învecinate, dar rămâne şi el cu groaza întipărită pe figură.

— Şefule, am auzit împuşcături în interiorul castelului! rosteşte el, cu glas de nerecunoscut. Poliţia ne-a atacat.

Alice aude şi ea împuşcăturile şi izbuteşte să se elibereze din strânsoarea lui Rammont. Dar acesta o prinde repede şi atunci nenorocita se prăbuşeşte în genunchi.

— Dacă poliţia a pătruns în coridor, ne este tăiat drumul, murmură el. Ne rămâne numai calea prin turn şi de acolo în peşteră. Joe, rămâi aici şi ţine-i în loc pe urmăritori, atâta timp cât îţi va fi posibil. N-am ce-ţi face, Alice, trebuie să cobori cu mine scara de frânghie.

— Nu vreau, nu vreau, mai bine ucide-mă, Hector, se roagă fata. S-a sfârşit totul. L-ai omorât pe tatăl meu şi nu-ţi mai pot privi în ochi.

Masca-Roşie scoate o înjurătură, apoi se-ndreaptă singur spre uşa secretă.

— În cazul acesta rămâi aici, dar fii sigură că ne vom revedea noi într-o zi.

Plin de furie o împinge pe Alice de lângă sine şi e gata să se-ndepărteze.

Dar ce a fost asta?

Din deschizătura care se află în podea ţâşneşte o lumină, apoi apare capul „noului Sherlock Holmes”.

— Vin tocmai la timp! râde Ochi-de-Pisică şi cu o săritură îşi face vânt în odaie.

Capitolul 117 – Pe viaţă şi pe moarte

Barca poliţiştilor aleargă cu iuţeală fantastică deasupra apei. În scurt timp ajunge la stâncile cenuşii, locul unde se află intrarea în peştera misterioasă.

— Atenţie! se aude un glas.

Ochi-de-Pisică îndreaptă lumina lanternei asupra stâncilor colţuroase, care constituie un pericol permanent.

Barca ocoleşte un bloc uriaş de stânci în apropierea căruia se zăreşte o deschizătură îngustă în piatră. Fără să-şi dea seama când şi cum, poliţiştii se trezesc cu barca înăuntru. Cu ochii holbaţi privesc în jurul lor. Se află într-un cazan stâncos, valurile spumegânde se lovesc de pereţi, cu un zgomot asurzitor.

— Trebuie s-o luăm într-acolo! strigă Hartenberg, arătând ca mâna spre un loc anumit.

Lopeţile cad din nou în apă şi după câteva clipe barca se izbeşte de peretele stâncos.

Ochi-de-Pisică leagă lanţurile de barcă, apoi spune ca pentru sine:

— Acum vom da semnalul!

Scoate un fluier din buzunar şi un sunet strident domină vuietul apei. Se scurg câteva minute, apoi se aude de sus acelaşi semnal.

— Acum înseamnă s-avem noroc! murmură marele detectiv. Ţineţi armele pregătite.

O lumină galbenă pătrunde de sus.

În peşteră, unde semnalul fusese auzit, câţiva bandiţi s-au ridicat de lângă foc şi se privesc uimiţi unii pe alţii.

— Ce înseamnă asta? întreabă unul din ei.

— Ştiu eu? răspunde un altul. Poate c-or fi rămas câţiva camarazi afară.

Un altul pusese mâna pe o lanternă mare şi alţi patru indivizi se alătură de el, căci atâţia sunt necesari pentru a trage o barcă în sus.

Au ajuns la deschizătură, în josul căreia se află cazanul cu apă. Dau drumul lanţurilor în adâncime şi după ce primesc

semnalul că acestea au fost fixate, bandiţii încep să tragă în sus. După câteva clipe barca ajunge în peşteră şi Hartenberg sare afară. În aceeaşi clipă îndreaptă revolverul asupra celor cinci oameni, strigând:

— Nu faceţi nicio mişcare, bandiţilor! S-a zis cu voi. Sunteţi prizonieri cu toţii!

Indivizii rămân ca împietriţi. Omul care ţine lanterna o scapă din mână şi aceasta se sparge de pământ. În schimb, poliţiştii îşi aprind lanternele lor.

În clipa următoare, bandiţii izbucnesc în strigăte de furie. Recunoscuseră uniformele poliţiştilor, care ţineau revolverele îndreptate asupra lor.

Ticăloşii nu posedă decât cuţite cu care s-ar putea apăra, deoarece puştile le-au lăsat în peşteră.

Unul din ei face o mişcare, încercând să-l dea la o parte pe Ochi-de-Pisică şi să câştige astfel timp pentru a intra în peştera propriu-zisă. Acolo se află tovarăşi de-ai lor în jurul focului şi nici nu bănuiesc ce-i aşteaptă. În apropierea lor se află puştile încărcate şi dacă ar izbuti să se unească cu tovarăşii lor, atunci ar putea cuteza să încerce o luptă cu poliţiştii.

Individul se aplecase, gata să se năpustească asupra detectivului. Dar acesta i-a prins mişcarea şi îndreptând revolverul asupra lui, îi strigă:

— Încă o singură mişcare şi trupul îţi este ciuruit de gloanţe.

Scrâşnind din dinţi, banditul aruncă cuţitul la pământ şi mormăie:

— Totul e pierdut. Ne-aţi întins o cursă... Blestemaţi să fiţi în vecii-vecilor! Dar dacă credeţi cumva că veţi izbuti să-l prindeţi tot atât de uşor şi pe stăpânul nostru, atunci vă înşelaţi amarnic.

— Nu ne purta de grijă, băiete! îi răspunde Ochi-de-Pisică şi face un semn poliţiştilor.

După câteva minute cei cinci bandiţi zac legaţi la pământ.

— Trebuie să le punem şi câte un căluş, ca să nu-i alarmeze pe ceilalţi prin ţipetele lor, spune Ochi-de Pisică.

Propunerea lui e primită şi adusă la îndeplinire fără zăbavă.

— Asta a mers uşor, zice detectivul, râzând. Acum se pune problema să ne asigurăm şi de cei din peşteră.

Toate lanternele sunt stinse, numai a lui Hartenberg rămâne aprinsă. El se pune în fruntea celorlalţi şi cu multă băgare de seamă curajoşii bărbaţi pătrund în peşteră, prin deschizătura îngustă din stâncă.

Lumina focului care arde zi şi noapte pătrunde până la dânşii. Hartenberg îşi stinge şi el lanterna şi, la un semn al său, poliţiştii se reazemă de perete, unde rămân nemişcaţi. Apoi, se târăşte ca o pisică şi ajungând pe după un colţ de stâncă, priveşte la cei adunaţi în jurul focului.

Spre marea lui mulţumire, îi vede pe bandiţi jucând cărţi şi golind paharele cu vin. În apropierea lor stau puştile încărcate. Niciunul din ei nu pare să bănuiască primejdia care-i ameninţă.

Auziseră semnalul din cazanul cu apă şi văzură pe camarazi plecând să tragă în sus barca dar asta nu era un motiv să se deranjeze de la joc.

Tocmai izbucni în râs unul din ei, care câştigase. Sticla cu vin trecu din nou din mână-n mână. Detectivul auzi deodată pe unul întrebând:

— Cine dintr-ai noştri e în noaptea asta afară pe mare? Mi se pare că niciunul? Cu toate astea s-a dat semnalul şi până acum nu văd pe nimeni. Ce-ar fi să ne ducem să vedem?

Detectivul zâmbeşte. Întâmplarea îi venea în ajutor. Dacă bandiţii se vor îndepărta de la foc, nu vor lua armele cu dânşii. În cazul acesta îi vor ataca şi pe ei, făcându-i nevătămători, ca şi pe ceilalţi.

Dar lucrurile nu se petrec chiar atât de uşor.

— Ce ne interesează pe noi? răspunde un alt bandit. Se vor întoarce ei, nu le purta tu de grijă. Sunt doar cinci şi treaba nu e atât de grea.

— Dar poate or fi ceva lăzi grele de tras sus?

— Ei şi? Facă ce-or şti!

Ceilalţi par să fie de aceeaşi părere şi unul după altul se întind pe pături, în jurul focului.

Detectivul mai rămâne în aşteptare câteva clipe, apoi se târăşte îndărăt la poliţişti.

— N-avem încotro, le spune el în şoaptă, trebuie să ne pregătim de luptă. Indivizii s-au întins la pământ, dar eu nu prea am timp s-aştept până vor adormi. Înainte, deci!

Unul după altul pătrund în peşteră, ţinând revolverele pregătite. Ochi-de-Pisică ştie că există pe undeva un loc, de unde se poate da un semnal electric sus în castel. Asta trebuie s-o împiedice cu orice chip, şi de aceea ochiul său e aţintit asupra bandiţilor.

Aceştia nu bănuiesc încă primejdia. Un zgomot uşor le ajunge la ureche, dar nici nu întorc capul măcar. Probabil că-şi spun că s-au reîntors camarazii. Unul din ei mormăie chiar:

— Ei, v-aţi întors de-acum? Ce era pe-acolo?

Nimeni nu-i răspunde.

La un semn al detectivului, poliţiştii se năpustesc spre foc. În clipa aceasta, unul din bandiţi ridică uşor capul.

— Trădare! răcneşte el ca ieşit din minţi şi apucă puşca de lângă dânsul.

Se aude o împuşcătură şi unul din poliţişti se prăbuşeşte la pământ, mort. Totul se petrecuse cu atâta iuţeală, încât ceilalţi poliţişti se dau înapoi fără voie. Şi în aceste câteva clipe de stupefacţie, ceilalţi bandiţi se ridică de la pământ, cu iuţeala fulgerului.

— Opriţi! strigă Hartenberg, cu glas ameninţător. Mâinile sus, altminteri sunteţi morţi! Degeaba veţi căuta să vă împotriviţi, căci castelul întreg este împresurat.

Bandiţii strâng paturile armelor şi după o clipă de şovăială, acela care împuşcase pe poliţist întoarce capul cu iuţeala fulgerului.

Hartenberg îi urmăreşte direcţia privirii şi descoperă un şnur, care atârnă de perete. Desigur că de aici se dă semnalul de alarmă sus în castel. Îndreptând o ultimă privire asupra poliţiştilor care îl aşază deoparte, pe camaradul lor mort, individul se aruncă spre locul unde atârnă şnurul.

Dar în clipa când întinde mâna să tragă de el, se şi aud detunăturile câtorva gloanţe trase de Hartenberg şi omul se

prăbuşeşte mort, scoţând un horcăit sinistru.

În timpul acesta situaţia între poliţişti şi bandiţii înarmaţi, deveni extrem de încordată. Poliţiştii fierb de mânie din pricina uciderii camaradului lor şi de-abia se stăpânesc să nu pornească lupta de exterminare.

— Lăsa-ţi armele jos în acest moment, dacă vreţi să nu împărtăşiţi soarta ăluia de colo! strigă Hartenberg.

Doi bandiţi se supun. Alţi trei, însă, mormăie înjurături şi ducând arma la ochi trag de mai multe ori la rând. Dar de data aceasta n-au noroc, căci poliţiştii se pleacă la pământ cu iuţeala fulgerului.

O luptă aprigă se încinge. Totul nu durează însă, decât cinci minute. Doi bandiţi au fost ucişi încă, restul sunt grav răniţi şi nu se mai gândesc la împotrivire.

Ochi-de-Pisică dispune ca morţii să fie traşi deoparte, iar cei răniţi sunt legaţi, căci nu se poate şti ce s-ar mai întâmpla dacă ar fi lăsaţi liberi.

— Acum pornim mai departe, domnilor! Vă rog să mă urmaţi! spune Hartenberg.

Îşi încarcă din nou revolverul golit şi poliţiştii fac acelaşi lucru. La lumina lanternei găseşte uşor crăpătura din stâncă, ce formează intrarea spre poteca îngustă, care duce în turn.

În timpul drumului scurt, Hartenberg chibzuieşte cum va proceda să ajungă sus în castel, în cazul când nu va găsi scara de frânghie în turn.

„Îmi va mai rămâne o singură nădejde – îşi zice el – şi aceasta este ca Masca-Roşie să fugă prin turn şi când va ajunge jos vom pune mâna pe dânsul”.

Au ajuns cu toţii la intrarea secretă.

— Trebuie să trecem pe aici! spune detectivul, liniştit.

Cu mâna pune-n mişcare un cârlig de fier şi o piatră alunecă în lături. Aplecându-se, Hartenberg se strecoară prin deschizătură, urmat de ceilalţi.

Un zâmbet triumfător îi flutură pe buze. Scara este acolo şi din câteva smucituri el se încredinţează că e destul de solidă.

— Voi urca eu primul, se adresează el poliţiştilor, şi unul din dumneavoastră mă va urma. Din moment ce va fi liberă

deschizătura de sus, ceilalţi se vor putea căţăra şi ei.

Apoi începe să urce, urmat de comisar. Ajuns la jumătatea drumului i se pare că aude glasuri de sus şi zăreşte chiar o rază de lumină. Acum îşi reaminteşte că lăsase deschis chepengul, atunci când fugise.

— Înainte! ordonă el, fără să deschidă lanterna. Cred că venim la timp.

În grabă se caţără mai sus, urmat de comisar.

Nu aude oare glasul copilului său? Şi al lui Rammont şi al lui Joe?

Ţinând revolverul strâns în mână, Hartenberg îşi scoate capul afară.

Un ţipăt sălbatic răsună. Masca-Roşie l-a recunoscut pe „noul Sherlock Holmes”. Se dă un pas îndărăt şi trage repede revolverul, dar cu o săritură de pisică, detectivul îşi face vânt din gaură. Două gloanţe trec peste capul lui, fără să-l nimerească.

Surpriza îl paralizase aproape pe Rammont. Împuşcăturile şi ţipătul trebuie să fi fost auzite de poliţiştii aflaţi în turn şi Ochi-de-Pisică nădăjduieşte că aceştia îi vor veni în ajutor.

Cu o săritură de adevărat acrobat, el se aruncă asupra lui Rammont. O lovitură cu patul revolverului şi arma din mâna regelui criminalilor cade la pământ.

Chipul lui Rammont capătă o expresie înfiorătoare. Din ochii săi ţâşnesc flăcări şi tot trupul îi tremură de iritare.

Joe se aruncă la pământ în faţa deschizăturii, căci tocmai îl zărise pe comisar, făcându-şi apariţia din aceasta.

— Afară! strigă Masca-Roşie, cu glas tunător, încuie uşile bine, şi caută un drum de scăpare pentru tine şi ceilalţi. Mai târziu voi avea nevoie de tine.

Joe priveşte şovăitor la şeful său, dar înainte ca cineva să-l fi putut opri, a şi ajuns la uşă dispărând în vestibul. Uşa cade cu zgomot şi se aude cum e tras zăvorul pe dinafară.

Comisarul schimbă o privire repede cu Ochi-de-Pisică.

— Să-l urmăresc? întreabă poliţistul.

— Castelul e ocupat şi nu va putea s-o şteargă! răspunde Hartenberg.

— Predă-te, mizerabile! se adresează apoi Măştii-Roşii. Ţi-a venit ceasul şi eu am jurat să te predau călăului. În noaptea asta îmi voi împlini jurământul, în sfârşit. Voi răzbuna toate victimele pe care le-ai făcut, voi răzbuna propria mea carne şi propriul meu sânge. Castelul maur e împresurat din toate părţile. Drumul în peşteră e tăiat. O duzină din oamenii tăi sunt prizonierii mei.

Hector Rammont îşi înalţă trupul. Un hohot dispreţuitor îi scapă de pe buze.

— Crezi într-adevăr, bătrâne, că Masca-Roşie se dă bătut cu atâta uşurinţa? Te înşeli amarnic, precum te-ai înşelat şi odinioară. N-a venit încă ziua scadenţei pentru Hector Rammont. Ascultă ce-ţi spun, Ochi-de-Pisică: nici de data asta nu vei izbuti să mă faci nevătămător.

— Vom trăi şi vom vedea! răspunde detectivul.

Îndărătul lui, poliţiştii se adună, urcând din gaura turnului. Şase revolvere sunt îndreptate asupra lui Rammont. Deodată, acesta sare până-n fundul odăii.

— Stai! tună Hartenberg după el.

Ar fi putut să-l împuşte, căci Rammont nu mai posedă niciun fel de armă, dar n-o face şi opreşte şi pe poliţişti de la aceasta. Vrea să-l prindă viu pe acest demon, care şi-a încărcat sufletul cu atâtea păcate, ca niciun altul până la dânsul.

Atunci se dau în lături perdelele patului şi Hartenberg vede cu groază pe fiica sa făcându-şi apariţia.

În ultimul moment, înainte ca Rammont să fi pus piciorul pe prima treaptă pentru a coborî în adâncime, Alice se târî spre pat şi căzând în genunchi, rămase clipe îndelungate ca ameţită, fără a se putea mişca. Auzi ţipetele şi împuşcăturile, auzi glasul tatălui ei şi o luptă aprigă cu ea însăşi se porni în sufletul ei.

În clipa aceasta trebuia să se hotărască. Avea numai două căi în faţa ei. Sau se alătura din nou de Rammont şi lua asupra ei blestemul grozav al tatălui, sau se arunca în braţele mult încercatului părinte şi îl lăsa pe Masca-Roşie în părăsire.

Nu ajunsese încă la nicio hotărâre, când, deodată, Demonul

roşu se năpusti spre pat şi ea văzu prin crăpătura perdelelor şase revolvere îndreptate asupra lui.

— Tată! strigă ea, fără să-şi dea seama ce face.

Rammont se află în imediata ei apropiere, o apucă cu braţele-i puternice şi ridicând-o în sus o ţine ca pe un scut împotriva poliţiştilor.

— Nu trageţi! strigă Hartenberg în clipa aceasta.

Pare că se repetă scena care mai fusese o dată de ajutor criminalului, pentru a se face nevăzut. Dar încotro s-o apuce acum?

Tremurând de emoţie şi iritare, Hartenberg stă în faţa copilei sale. Ochii tatălui şi ai fiicei se întâlnesc şi nenorocita nu poate suporta privirea acuzatoare a bătrânului. Ea se smulge din strânsoarea lui Rammont şi împreunează mâinile.

— Împuşcă-mă, tată! strigă ea, întinzând braţele. Ucide-mă, căci viaţa nu mai aer niciun scop şi niciun farmec pentru mine, sunt o fiinţă pierdută. Lasă-l, însă, pe el să dispară, căci nu pot îndura gândul să-l ştiu în puterea călăului.

Lacrimile îl podidesc pe detectiv, dar el caută să-şi înăbuşe slăbiciunea.

Să-l lase să plece şi de data asta, ca şi odinioară, când nu avu curajul să primejduiască viaţa copilei sale? Nu. Nu se poate încărca a doua oară cu vina aceasta.

— Nu pot să-l las să fugă! strigă el şi ridică revolverul. Faptele sale cer răzbunare. Atât de grea ţi-a devenit alegerea, Alice? Să-ţi istorisesc la ce chinuri îngrozitoare m-a supus diavolul acesta? Şi acum, când am izbutit să pun mâna pe el, să-i dau drumul numai de dragul rugăminţilor tale? Dă-te înapoi, Alice, el aparţine justiţiei!

— De ce nu tragi, bătrâne? i se adresează batjocoritor Rammont. Cu tot curajul tău vestit, cu toată hotărârea ta proverbială, n-ai puterea să găureşti pieptul acestei copile cu câteva gloanţe.

Detectivul ridică braţul şi ţinteşte, dar atunci privirea lui se întâlneşte din nou cu aceea a Alicei.

— Nu pot... nu pot... bâiguie el! Iartă-mă, Doamne, şi fii îndurător cu mine.

Murmure înăbuşite se aud îndărătul lui. Poliţiştii nu prea sunt dispuşi să-l lase să scape pe regele criminalilor, chiar dacă pricep situaţia disperată a detectivului.

Mândru şi sfidător Masca-Roşie stă în apropierea patului. Cu braţul cuprinsese umerii Alicei, şi obrazul palid al nenorocitei se odihneşte la pieptul său.

El ştie că ar fi nebunie curată să se gândească acum la fugă, căci în spatele său nu se află nicio ieşire secretă şi chiar dacă ar cuteza să facă o săritură în mare, gloanţele poliţiştilor i-ar ciurui trupul, înainte de a ajunge la fereastră. Şi cu toate acestea o nădejde puternică îl însufleţeşte, îl face să privească cu nepăsare la revolverul care se-ndreaptă asupra-i, în vreme ce-şi spune: „Ceasul tău n-a sunat încă, Hector Rammont!"

Se scurg câteva clipe de încordare supremă. Hartenberg îndreaptă o privire disperată asupra copilei sale. Nici el n-o mai poate salva.

Deodată, zăreşte perdelele patului mişcându-se în spatele Măştii-Roşii. O mână mică de femeie apare şi în aceeaşi clipă aproape iese la iveală şi trupul... cameristei.

În spaima ei de moarte fata se ascunsese sub pat şi acum ieşi din nou la lumină. Auzise larma şi împuşcăturile şi-şi dădea perfect seama de cele întâmplate.

În mintea ei ia naştere un plan. Ea vede revolverul îndreptat asupra stăpânei sale şi asupra lui Rammont, îl vede pe detectiv care dă o luptă înverşunată cu sine însuşi şi atunci ea pune mâna pe un sfeşnic greu de argint, aflat pe o măsuţă îndărătul patului.

Hartenberg urmăreşte cu uimire mişcările cameristei şi ca un fulger i se luminează totul.

— Pentru ultima oară îţi cer să te predai, Hector Rammont, şi să dai drumul fetei! răcneşte detectivul.

— Nu! îi răspunde Masca-Roşie, cu acelaşi ton hotărât.

Şi spre nespusa lui uimire, vede cum poliţiştii au lăsat în jos revolverele, ca la o comandă. Văzuseră cu toţii ce se petrece în spatele regelui criminalilor.

Camerista ridicase sfeşnicul cu amândouă mâinile şi cu

toată puterea îl izbeşte în capul lui Rammont. Cu un ţipăt răguşit criminalul se clatină şi caută un sprijin în jur.

Dar Hartenberg a şi smuls-o pe Alice de lângă el şi Rammont cade în nesimţire. În aceeaşi clipă poliţiştii se năpustesc asupra lui şi-l leagă de mâini şi de picioare.

Alice e atât de surprinsă de cele petrecute, încât rămâne năucă. Cade în genunchi în faţa tatălui ei şi ochii i se îndreaptă spre iubitul lungit la pământ, care întinde zadarnic braţul spre ea. Încearcă să se ridice, dar un horcăit îi iese din piept şi capul îi cade greu pe covor. O dâră de sânge îi înroşeşte fruntea albă.

— Ce s-a întâmplat? murmură Alice, cu faţa schimonosită de groază.

Poliţiştii acoperă trupul lui Rammont. În clipa aceea Alice o recunoaşte pe camerista credincioasă, care o însoţise în noaptea aceea, spre a-l elibera pe tatăl ei. Fata ţine încă în mână sfeşnicul de argint, dar deodată acesta cade cu zgomot la pământ.

— N-am putut face altfel! exclamă tânăra, cu tulburate în glas. Iartă-mă, stăpână, el m-ar fi ucis, dacă n-ar fi căzut azi în mâinile poliţiei.

— Tu mi-ai făcut asta?... Tu? izbucneşte Alice.

Ea vede cum poliţiştii duc afară trupul lui Rammont şi atunci sare în sus, în prada unei agitaţii de nedescris.

— Rămâi la mine, Alice! Vei găsi în sfârşit pacea pe care o doreai atâta şi vei uita toate grozăviile îndurate! strigă Hartenberg şi întinde braţele.

Ea însă, se dă înapoi, şi strigă din adâncul pieptului:

— Hector! Hector!

— Pe cine strigi tu, Alice? Nu vei mai primi niciun răspuns de la Demonul acesta! îi zice Hartenberg şi se apropie de ea. Te voi duce de aici, acasă, în căsuţa noastră, pentru ca să nu vezi şi să nu auzi ce se va mai întâmpla aici. De dragul meritelor mele ţi se vor ierta toate păcatele, căci ai fost doar o unealtă fără voinţă în mâna acestui demon.

Dar înainte ca detectivul s-o poată ajunge, ea se îndreptase spre foişorul odăii şi ridicând braţele cu disperare se

adresează detectivului:
— E pierdut! Mâna ta îl conduce la spânzurătoare şi călăul îi va pune funia în jurul gâtului. Nu vreau să se întâmple asta, mai bine să mor eu înaintea lui.
Se năpusteşte la fereastră şi o deschide cu atâta putere, încât geamurile se sparg.
Zorile se lăsaseră deasupra mării, Hartenberg vede brâul de lumină la orizont şi un fior de gheaţă îi străbate trupul.
— Pentru numele lui Dumnezeu, Alice, ce vrei să faci? strigă el.
— Să mor odată cu el, răspunde ea cu hotărâre.
Se şi aplecase pe cerceveaua ferestrei şi cu mâna mai face înapoi un semn de rămas bun bătrânului ei tată.
— Nu! izbucneşte Ochi-de-Pisică, ieşit din minţi. Numai asta nu!
Azvârle revolverul cât colo şi se năpusteşte spre fereastră. Dar în clipa când întinde mâna s-o apuce pe nefericita fată, aceasta scoate un ultim strigăt şi se prăbuşeşte în adâncime.

Capitolul 118 – La castelul din Hohenegge

În faţa colibei din pădure, Ana stă pe o bancă de lemn şi priveşte îngândurată în depărtare.
Biata fată slăbise mult din noaptea aceea când Max Şerparul dispăruse în chip atât de ciudat. Nu primise nicio veste de la el în tot timpul acesta şi simţea cum zi de zi se topeşte de dragul lui.
Bătrânul braconier se întunecă la faţă când citi biletul lăsat de Max.
— Ticălosul a şters-o pur şi simplu şi nici nu-i mai pasă de noi! spune el.
Ana se grăbi să-i ia apărarea, şi căută să-l convingă pe bătrân că iubitul ei o fi avut motive puternice să dispară în mod atât de misterios.
Dar braconierul nici nu voia să audă de aşa ceva.
Seara se lăsase încetişor şi întunericul sporea din ce în ce.

Deodată fata îşi ciuleşte auzul. Din depărtare, se aud sunete de clopot.

— Sună de mort! murmură ea.

Gândul i se duse din nou la Max Şerparul şi două boabe mari de lacrimi îi alunecară pe obrajii palizi.

— De ce nu mi-a trimis o veste cât de neînsemnată, ca să mă pot linişti? El ştie doar că eu voi fi cea din urmă care-l voi trăda, orice ar întreprinde el. Mândra baroană de Brissac a devenit, desigur, între timp, soţia contelui de Hohenegge şi se află cu el departe de aici, în Sud. Să se fi dus şi Max într-acolo? Are el ceva de aranjat cu baroana sau cu contele Eberhard, asta ştiu sigur. Ce taină o fi la mijloc?

Fata scoate din sân o hârtie mototolită şi deşi nu poate citi nimic în semiîntunericul înconjurător, se uită, totuşi, la dânsa.

Sunt cuvintele de rămas bun ale lui Max Şerparul.

Din cuvintele lui se vădea speranţa că se va reîntoarce, atunci când îşi va fi ajuns ţinta şi-şi va fi găsit fericirea. Ba va face chiar din ea soţia lui…

Fata strânge hârtia la piept şi murmura încetişor: „S-a dus să caute fericirea! Cine ştie dacă o va găsi vreodată şi dacă ne vom revedea!”

În tufişul din apropiere se aude un foşnet. Apoi mormăieli de om supărat şi după câteva clipe se iveşte bătrânul braconier.

Individul pare că s-a ramolit mult în ultimul timp. Merge cocoşat, hainele de pe dânsul sunt numai zdrenţe şi chipul său face o impresie grozavă.

— Tu eşti, tată? întreabă Ana.

Bătrânul ridică puţin capul şi o priveşte urât pe fiică-sa.

— Dracu s-o ia de viaţă! izbucneşte el şi se lasă cu greutate pe banca de pe care se ridicase Ana.

— De unde vii, tată?

— Ce-s întrebările astea prosteşti? izbucneşte bătrânul furios. De douăzeci şi patru de ceasuri n-am mai luat nimic în gură, nici eu, nici tu. De-ar fi cel puţin rachiu în casă! Dar măgarul ăla de cârciumar nu mai vrea să-mi dea nicio litruţă pe credit. Ştii tu ce răspuns am căpătat?

Ana simte o durere sfâşiindu-i inima la aceste cuvinte. Ea nu-i poate veni în ajutor bătrânului, niciun gologan nu mai au în casă şi tocmai în zilele astea critice nimeni n-are nevoie de munca ei în sat. De aceea tace.

— M-au aruncat afară, măgarii! răcneşte braconierul, furios. Dar las' că m-oi răzbuna eu odată şi odată. Dacă logodnicul tău, Max Şerparul, nu s-ar fi purtat atât de mojiceşte cu noi, le-am fi impus noi respect jandarmilor şi celorlalţi. Dar nenorocitul ala n-a avut curaj şi a şters putina ca un şcolar sperios.

— Nu, tată, eşti nedrept cu Max, îi răspunde Ana. Curaj avea mai mult decât tot satul şi cu pădurarii împreună. Dacă a plecat aşa cum a plecat, trebuie să fi avut motive temeinice. Apoi, nu uita că ne-a făgăduit să se înapoieze şi atunci vor lua sfârşit şi nevoile noastre.

Biata fată! Nici ea nu crede ce spune.

Bătrânul mormăie o înjurătură.

— Fireşte că-i iei din nou apărarea. Ţi-a sucit capul ticălosul, asta o ştiu. Am crezut şi eu cândva în el, atunci când mi-a arătat banii pe care i-a primit de la baroană. Şi ce mai gură mare avea, Doamne, Doamne! Te ameţea cu vorbele, nu alta. Cică vom scăpa de toate nevoile, se va căsători cu tine, ba şi făurea şi iluzii dintr-alea mari: îţi va cumpăra o fermă, colo peste Ocean, în America!… Şi ce s-a ales din toate astea? Nimic alta că a şters putina în toiul nopţii şi noi stăm acum aici lihniţi de foame.

Văzând că Ana tace, bătrânul urmează:

— Cât despre întoarcerea lui, degeaba îţi mai faci nădejdi. Dacă ar fi avut vreun gând dintr-astea, demult ne-ar fi dat de ştire. Cine ştie dacă mai trăieşte sau dacă nu cumva stă la răcoare! Mi-ar ieşi perii prin căciulă dac-ar fi să-l aştept pe dânsul. Dar trebuie să se-ntâmple ceva, aşa nu poate merge mai departe. Nicio bucăţică de pâine, nicio picătură de rachiu în casă şi ameninţaţi în fiecare zi să fim alungaţi din colibă de către pădurarul acela blestemat. Vânat nu se prea întâlneşte ca altădată şi nu ştiu cine dracu mi-a furat şi puşca. Voi căuta să m-apuc de altceva, poate am mai mult noroc.

Fata îl priveşte pe furiş şi se-ntreabă, ce planuri o fi făurind bătrânul. După o clipă de nehotărâre, îl întreabă:

— Ce vrei să crezi cu vorbele pe care le-ai rostit?

— Mai aşteaptă niţeluş, până va veni momentul, răspunde el. Contele a dispărut din castel şi a luat-o şi pe baroană cu dânsul. În clipa de faţă, numai bătrâna locuieşte în toate odăile, servitori sunt prea puţini, în schimb cu atât mai multă argintărie în dulapuri. Dracu să mă ia dacă n-oi pătrunde într-o noapte acolo să-mi însuşesc şi eu ceva.

— Pentru numele lui Dumnezeu, tată! izbucneşte Ana şi apucă mâna bătrânului. Dacă vei face asta, ar însemna moartea mea.

— Ei aş! Moartea ta! N-am niciun chef să flămânzesc, fetiţo, şi de riscat, trebuie să rişte omul ceva în viaţă.

Braconierul se ridică greoi de pe bancă, o împinge deoparte pe fiică-sa şi intră în colibă. Într-un colţ se află culcuşul său şi fără să se mai dezbrace se întinde cât e de lung.

Afară, în lumina lunii, Ana îşi înalţă privirea spre cer şi împreunează mâinile:

— Numai asta nu, Dumnezeule Atotputernic Opreşte-l pe tatăl meu să făptuiască crime!

După câtva timp, intră şi ea în colibă. Braconierul se întoarce cu faţa la perete, dar rămâne cu ochii deschişi. Nu-şi poate găsi somnul, căci gânduri negre îi trec prin minte.

— Ai auzit sunetul clopotelor, Ana? întreabă el deodată.

— Da! răspunde fata.

— Ţăranii îşi şopteau fel de fel de istorii. Undeva, departe de aici, prin Italia sau cum Dumnezeu s-o numi, cică ar fi murit contele de Hohenegge.

Ana tresare speriată:

— Contele Eberhard de Hohenegge, spuneai?

— Ei, parc-ai fi fost surdă. Da, contele Eberhard.

— Dar asta nu e cu putinţă... Contele Eberhard de-abia s-a căsătorit cu baroana Leonie şi să fi murit de-acum? Vei fi înţeles rău, tată.

— Posibil! mormăie bătrânul. Nici eu n-am prea crezut vestea asta! Dar ei spuneau că clopotele vor suna trei zile la

rând.

În colibă se face linişte deplină. Ana se duce şi ea la culcare, în cămăruţa alăturată. Se dezbracă şi după ce stinge lampa, se întinde în culcuşu-i sărăcăcios.

Prin ferestruică intră în odaie o rază albă de lumină, care se plimbă pe podea, apoi pe perete.

Zadarnic încearcă s-adoarmă fata. Cuvintele tatălui ei n-o lasă în pace. Va trebui să depună toate sforţările, ca să-l împiedice de la crima aceasta.

— Dac-aş şti numai cum m-aş putea pune în legătură cu Max! murmură ea. El îmi va veni în ajutor, de asta sunt sigură!

Ceasurile se scurg unul după altul, dar Ana nu-şi găseşte liniştea. Prin fereastra deschisă se aude freamătul pădurii şi din când în când ţipătul strident al unei păsări de noapte.

Deodată, Ana ridică capul. I se pare că aude paşi uşori apropiindu-se de colibă. O făptură omenească se furişează de-a lungul colibei. În faţa ferestruicii se opreşte.

O spaimă cumplită pune stăpânire pe biata fată. Cu ochii holbaţi stă ca împietrită în culcuşul sărăcăcios şi chibzuieşte dacă să-l trezească sau nu pe bătrân.

Dar iată că în pervazul ferestruicii apare capul unui bărbat şi în aceeaşi clipă Ana scoate un ţipăt înăbuşit:

— Max… Max! Tu eşti sau fantoma ta?

Omul de la fereastră auzise cuvintele şi cu iuţeala fulgerului se face nevăzut. Fata îi aude paşii îndepărtându-se, şi sărind jos din pat aprinde lampa, cu mâna tremurândă.

— Dacă a fost el cu adevărat, de ce a dispărut atunci? murmură ea. Nu, nu, ochii trebuie să mă fi înşelat. Aţipisem şi am visat ceea ce doream.

Stinge din nou lumina, ca să nu fie văzută de afară, apoi se apropie de fereastră.

Nu se aude nimic altceva decât freamătul monoton al pădurii adormite. Paşii misteriosului vizitator se îndepărtaseră demult.

— Am văzut fantoma lui! murmură Ana, din nou. Ţăranii din sat spun că un mort se arată prietenilor săi de aproape,

atunci când şi-a dat sfârşitul în depărtări. Max a murit şi eu nu-l voi mai vedea niciodată!

Fata se întinde iar în culcuşul ei şi-şi petrece noaptea plângând.

A doua zi, tatăl ei e mai închis la suflet ca oricând. Nu mai înjură ca de obicei, ci se aşezase în tufiş, privind întunecat înaintea lui.

Ana s-a dus în sat şi după sforţări supraomeneşti izbuteşte să capete ceva alimente. Se întoarce acasă cu ele şi-l linişteşte întrucâtva pe bătrân. El îi făgăduieşte să părăsească gândul pe care şi-l exprimase seara trecută, dar ea şi-a pierdut încrederea în cuvintele lui. Pare ciudat de tot astăzi şi refuză până şi rachiul pe care dânsa îl adusese din sat.

Din nou se lasă noaptea peste pădure. Nori negri se adună pe cer, alungaţi de furtuna care se porneşte. Copacii gem înfiorător şi rămurelele subţiri cad la pământ.

Pe asemenea vreme, braconierul pleca întotdeauna de acasă, pentru a doborî vreo căprioară sau altă sălbăticiune. Astăzi, însă, nu se mai poată gândi la aşa ceva, căci nu mai are puşcă…

La lumina unei lumânări bătrânul îmbucă ceva din mâncarea adusă de fată.

— Vreau să mă culc devreme astăzi, ca să nu mai aud urletul vântului de afară! mormăie el.

Ana strânge de pe masă şi dă doar din cap. Apoi intră în cămăruţa ei, hotărâtă să nu se culce, pentru a urmări tot ce se va petrece în noaptea asta. E încredinţată că bătrânul îi ascunde ceva.

Pe întuneric se aşază pe marginea patului. Se scurge câtva timp şi deodată i se pare că aude un zgomot în casă. O fi plecat cumva bătrânul?

Deschide uşa cu băgare de seamă şi se furişează pe gang. Uşa cămăruţei din faţă e numai sprijinită şi Ana o deschide încetişor. Înăuntru e întuneric adânc, nimic nu se mişcă. I se pare chiar că aude respiraţia regulată a bătrânului şi, liniştită oarecum, se înapoiază la dânsa.

Cu toate acestea se înşelase. Bătrânul braconier aşteptase

numai până o crezuse pe Ana adormită apoi se ridică din culcuşul său, deschise cu băgare de seamă fereastra şi-şi dădu drumul afară. Fusese destul de deştept să nu iasă prin gang, căci îşi spusese că s-ar putea întâmpla ca Ana să-l audă, totuşi, şi să-l oprească de a porni la drum.

Sărind pe fereastră, bătrânul se îndreaptă repede spre tufiş şi de acolo ia drumul spre parcul castelului din Hohenegge.

El nu se sperie de mugetul furtunii şi de noaptea de iad; e obişnuit cu aşa ceva.

Se apropie acum de parcul castelului şi caută un loc pe unde să poată sări zidul. După câtva timp izbuteşte în întreprinderea sa şi iată-l în interiorul parcului.

Mergând aplecat, braconierul ajunge la un drum larg, aşa-numita „alee a parcului”. Rămâne locului şi ciuleşte urechile în toate părţile, dar nu se simte nimic.

Totuşi, se hotărăşte să apuce pe o potecă laterală, care duce şi ea în apropierea terasei castelului. De aici are intenţia să spargă una din ferestre şi să pătrundă în interior. Are la dânsul un muc de lumânare şi o cutie cu chibrituri, astfel că nu va duce lipsă de lumină când va ajunge în încăperile castelului.

Mai trec vreo zece minute, în cursul cărora braconierul se furişează printre copacii parcului. E pentru prima oară că se gândeşte să făptuiască o nelegiuire adevărată, o spargere. E pregătit pentru orice eventualitate şi dovada e faptul că luase de acasă un drug de fier. În caz extrem, e hotărât să se folosească de el ca armă. Înfometat cum este şi hărţuit de veşnice mizerii, nu se va da înlături nici de la o crimă.

Vremea se făcuse şi mai rea. Braconierul a ajuns pe terasă şi aruncă o privire spre ferestrele castelului. La parter obloanele sunt trase pretutindeni, căci nicio lumină nu pătrunde dinăuntru.

Xaver Birk scapă o înjurătură. La asta nu se aşteptase. Cum să tragă el obloanele în sus? Aşa de uşor nu prea e lucrul acesta.

Bătrânul stă pe gânduri câteva clipe. Să se înapoieze acasă, fără să fi făcut nimic? Dar ce va pune în gură mâine şi

poimâine? Nu, nu vrea să rabde de foame.

Încetişor urcă scările terasei. O răbufnire de vânt mişcă ramurile copacilor. E noapte adâncă. Deodată, se opreşte speriat locului. O rază galbenă de lumină cade pe terasă.

Braconierul se furişează mai departe şi descoperă o fereastră înaltă, încinsă rău cu un oblon de lemn. Printr-o crăpătură pătrunde lumina.

Xaver Birk ciuleşte urechile în toate părţile. Apoi, deoarece nu se aude nimic, se apropie de fereastră şi dă la o parte oblonul.

Vede în faţa sa o încăpere mărişoară, elegant mobilată. Lumina arde, însă, într-o cameră învecinată a cărei uşă e întredeschisă.

Xaver Birk trebuie acum să spargă geamul, pentru a putea trage zăvorul pe dinăuntru. Se pune imediat pe lucru şi în câteva clipe totul e gata. Vâră mâna prin spărtură şi izbuteşte să tragă zăvorul. Fereastra e acum deschisă, şi cu multe precauţii, braconierul sare înăuntru.

Acum se află în încăperea mare, ţinând în mână drugul de fier.

Priveşte în toate părţile şi se simte cutremurat din cap până în picioare.

„Din cauza foamei fac asta!” strigă un glas într-însul. „De ce au nevoie bogaţii de atâţia bani şi lăzile pline cu argintării? Ce strică dacă unul din noi îşi însuşeşte ceva din comorile acestea?”

Cu paşi de pisică se apropie de draperia care acoperă intrarea în odaia alăturată. O linişte de mormânt domneşte în jur. Niciun glas omenesc, nicio mişcare, doar un miros greu de lumânări se simte în aer.

Xaver Birk stă lângă uşă şi trage draperia în lături.

În clipa aceea se dă înfiorat îndărăt. În faţa lui se vede un sicriu, aşezat pe un catafalc înalt, drapat cu negru. Lumânări groase ard în sfeşnice înalte.

O sudoare rece acopere fruntea bătrânului braconier. Răsuflarea îi devine greoaie şi genunchii încep să-i tremure.

Ce se petrecuse oare la Hohenegge? Sicriul e descoperit şi

Birk recunoaşte acum şi trăsăturile mortului. Nu e nimeni altul decât însuşi castelanul, contele Eberhard de Hohenegge.

Acum îşi aduce aminte de cuvintele ce le auzise de la săteni. Vasăzică e adevărat: tânărul conte murise şi pentru el sunaseră clopotele.

Situaţia în care se află spărgătorul îi apare atât de neobişnuită, încât uită pentru moment de scopul venirii sale aici. Nici nu-şi poate dezlipi privirea de la chipul palid al aceluia care se află întins în sicriu.

Să fie într-adevăr un mort? Xaver Birk holbează ochii, căci i se păruse că buzele contelui tocmai se mişcaseră. Lumina lumânărilor pâlpâie şi aruncă raze galbene asupra mortului.

Bătrânul îşi înalţă trupul cu hotărâre. Să se lase intimidat de cadavrul acesta şi să dea înapoi? Venise doar aici cu alt scop şi trebuia să-l ducă la îndeplinire.

Închide draperia la loc şi priveşte iscoditor în încăperea semi-întunecată. Câteva dulapuri cu sticlă stau lipite de perete. Dacă va sparge repede uşile acestora, va găsi, desigur, obiecte de preţ, pe care le va putea vinde uşor în oraş.

Tocmai vrea să se apuce de lucru, dar în clipa aceea aude o uşă scârţâind. În încăperea alăturată intrase cineva.

Braconierul strânge cu putere drugul de fier pe care-l are în mână. Îşi îndreaptă în acelaşi timp privirea spre fereastra care dă pe terasă, ca şi cum ar vrea să se încredinţeze dacă va putea fugi în ultimul moment.

Afară vântul şuieră printre copaci. Foşnetul unei rochii de femeie atinge auzul braconierului. „O fi vreo servitoare – îşi spune el – sau poate însăşi văduva contelui Eberhard”. Trebuie să se încredinţeze şi, apropiindu-se de draperie, o dă în lături şi priveşte în interior.

O făptură înaltă, o femeie, intrase în camera mortuară. E îmbrăcată în negru, ceea ce scoate şi mai mult în evidenţă albeaţa chipului ei.

Xaver Birk zăreşte lămurit trăsăturile ei, dar zadarnic încearcă să găsească într-însele o expresie de durere sau tristeţe.

— Este contesa, fosta baroană Leonie de Brissac! murmură el.

Leonie nu-şi găsise astâmpăr în noaptea asta furtunoasă. Când se lăsase întunericul, sicriul cu contele Eberhard ajunsese în gara apropiată şi de acolo fusese transportat în tăcere la castel. Nimeni nu bănuia ce se întâmplase. Cu ajutorul câtorva oameni, pe care contesa îi înştiinţase telegrafic, sicriul cu contele fu aşezat în sala de jos a castelului. A doua zi urmau să sosească invitaţii, şi de-abia la apusul soarelui trupul trebuia să fie aşezat în cavoul familiei.

Conform dispoziţiei Leoniei, Anton rămăsese la Monaco, căci ea se gândea să plece cât mai curând din Hohenegge, unde nu se simţea deloc bine.

Ceasuri întregi, demonica femeie umblase neliniştită prin camera ei. De câte ori furtuna rupea vreo ramură în grădină, ea se simţea cutremurată şi-şi ducea mâna la pieptul ce tresălta cu putere. Îşi muşca buzele şi era furioasă pe ea însăşi.

Nu mai era oare stăpână pe ea? Cu sânge rece îl omorâse pe conte, pentru că îşi dăduse seama că nu putea proceda altfel. Şi acum, după ce îndeplinise fapta, se cutremura în fiecare clipă… Să fie oare conştiinţa care o mustra?

Izbucneşte în râs, în tăcerea odăii sale, spunându-şi că Leonie de Brissac nu ştiuse niciodată ce sunt mustrările de conştiinţă. Când decedatul conte se va odihni pe veci în cavou, alături de ceilalţi morţi ai familiei, va înceta şi agitaţia ei nervoasă, şi dânsa va redeveni femeia de altădată, care nu se dă în lături de la nimic.

Dar toate gândurile acestea nu izbuteau s-o liniştească în noaptea asta. De câte ori se aşeza pe pat şi încerca să-nchidă ochii, melodia sinistră a vântului o trezea din nou, făcând-o să tresară. Uneori i se părea că cineva bate în tavan şi o strigă pe nume.

— Vreau să văd dacă nu voi izbuti să apar înainte-i şi să-l privesc ţintă în faţă, îşi zice ea, sărind jos din pat. Omul devine slab, atunci când caută să ocolească primejdia din

cale.

Fără să şovăie o clipă, coboară în sala mare de la parter.

Nimeni n-o întâmpină în cale, toţi dorm la castel. Cu paşi de pisică intră în încăperea luminată de lumânările mari şi apropiindu-se de catafalc, urcă prima treaptă. Ridică încetişor privirea şi îşi aţinteşte ochii pe chipul palid al lui Eberhard de Hohenegge. Simte un fior trecându-i prin trup, apoi, însă, se sileşte să râdă.

— Nu mă tem de tine! exclamă ea şi-şi încleştează mâna de marginea sicriului. Acum, când eşti mort, nu mai prezinţi nicio primejdie pentru mine. Ai fost un idiot că te-ai lăsat prins în plasa întinsă de mine. De ce nu ţi-ai dat seama de la-nceput de jocul meu? Ce mutră ai fi făcut, când ai fi descoperit că Leonie de Brissac lucra de comun acord cu Hector Rammont, care i-a ajutat la Paris să-l îndepărteze din cale pe baronul de Brissac şi mai târziu l-a trimis pe lumea cealaltă şi pe bătrânul conte Bertram de Hohenegge! Nici nu bănuiai că Masca-Roşie se afla la Hohenegge şi că mi-a făcut chiar o vizită. Margot Hartenberg nu trebuia să devină contesă, căci locul acesta mi l-am ales eu ca ţintă, şi ceea ce o femeie inteligentă şi energică îşi pune în cap, se şi îndeplineşte. Azi sunt stăpână în castelul acesta, sunt posesoarea milioanelor tale, în vreme ce Margot rătăceşte fără cămin, iar tu eşti un cadavru. Şi acum, dacă poţi, ridică-te şi trage-mă la răspundere!

Xaver Birk îşi înfige unghiile în stofa draperiei, ca să nu se prăbuşească la pământ de uimire.

Să fie oare numai o amăgire a simţurilor, sau o aude pe contesă într-adevăr vorbind la căpătâiul fostului ei soţ? N-a putut auzi totul, dar a auzit îndeajuns pentru a înţelege că aici s-au întâmplat crime grozave. Ce însemnătate are ceea ce intenţiona el să făptuiască în noaptea asta, pe lângă toate acestea? Aici e vorba de milioane, de care sunt legate crime şi fapte îngrozitoare. Dacă ar da draperia în lături, s-o surprindă pe contesă, ce ochi va face aceasta! Ea nu-l cunoaşte, nu-l văzuse niciodată…

O bucurie nespusă pune stăpânire pe inima bătrânului şi se

pregăteşte tocmai să între în sala mortuară, când deodată, un ţipăt îi ajunge la ureche.

Ce se întâmplase oare?

Leonie stă dreaptă în faţa sicriului. Cu amândouă mâinile se ţine de marginea cosciugului şi-şi îndreaptă privirea spre uşa balconului care dă în parc. Acolo se auzise o lovitură înăbuşită. Xaver Birk aude zgomotul unei ferestre sparte. Fără voie Leonie scoase un ţipăt. Braconierul rămâne nemişcat la locul său, aşteptând să vadă ce se va petrece.

Ochii holbaţi ai Leoniei sunt fixaţi pe uşa îngustă. Deodată, aceasta se deschide brusc şi vântul suflă cu putere, abătând flăcările lumânărilor.

În pragul uşii stă Anton. Nu mai poartă livreaua de servitor, ci un costum elegant. Pe cap poartă un joben lucios şi toată atitudinea lui trădează că ar fi tras cam mult la măsea. În cravată stă înfipt un ac, cu o piatră scumpă. Mâinile şi le-a vârât în mănuşi *glacé*, de culoare roşie şi în dreapta ţine un baston englezesc modern.

Cu un zâmbet obraznic el îşi scoate jobenul şi se înclină ironic.

— Prezenţa mea vă indispune poate, scumpă contesă? întreabă el.

Fără să aştepte răspunsul închide uşa balconului în urma sa şi-şi scutură pantalonii de praf.

— A mers cam greu până să mă caţăr aici sus, spune el. Dar n-am vrut să-l scol din somn pe intendent, ca să-mi deschidă uşa.

Leonie stă nemişcată. E greu de ghicit ce se petrece în capul ei. Că nu prea poartă simpatie individului, asta e sigur.

— Ce vrei de la mine? izbucneşte ea deodată şi coboară treapta catafalcului.

— Asta o vei afla imediat, stimata mea! răspunde Anton, apropiindu-se cu un zâmbet obraznic.

Xaver Birk stă încă în odaia alăturată, ţinându-se cu mâinile de draperie. Acesta e noul servitor, pe care contele Eberhard şi-l angajase, cu puţin timp înainte de a pleca spre Sud, împreună cu logodnica sa. Anton se numeşte băiatul, după

cum îşi reaminteşte foarte bine Xaver Birk. Se întâlnise o dată cu el în sat, şi nu lipsise mult să se ia la bătaie. E un individ obraznic şi neruşinat.

Strălucirea diamantului de la cravată îl orbeşte pe braconier. Cum a ajuns slugoiul ăsta să aibă o astfel de piatră preţioasă? Şi cum se explică faptul că vorbeşte atât de obraznic cu contesa Leonie?

Dar deodată se face lumină în mintea bătrânului. Contesa se trădase doar singură mai înainte, lăsând să se înţeleagă că făptuise câteva crime. În cazul acesta, nu poate fi de mirare că e în înţelegere cu neruşinatul acesta de Anton.

— În definitiv, nici nu e nevoie să fur, ci numai să aud ce-şi vor spune cei doi! îşi zice el.

Timp de o jumătate ceas, perechea criminală stă de vorbă în prezenţa cadavrului contelui Hohenegge. Xaver Birk nu mai tremură din picioare, sângele clocoteşte acum în vinele sale şi ar vrea să izbucnească:

— Sunteţi criminali amândoi, o contesă şi lacheul ei! Cu toate milioanele voastre, locul vă e la închisoare şi sub ştreang. Dar acum veţi avea prilejul să-l cunoaşteţi pe bătrânul Xaver Birk. El nu va mai trebui să flămânzească de acum încolo şi să i se usuce gâtlejul după o picătură de rachiu. Dacă nu-l veţi acoperi cu aur de sus până jos şi nu veţi face dintr-însul un om bogat, ca să poată umbla în trăsură proprie cu fiică-sa, atunci veţi avea de-a face cu dânsul. Ticăloşilor!

Uşa balconului se deschide din nou şi Anton se îndepărtează. De-abia a dispărut şi Leonie se repede s-o încuie pe dinăuntru. Birk o vede pe demonica femeie strângând pumnii de furie. Îşi dă seama că mult ar da ticăloasa să-l poată ucide pe individul care-i cunoaşte tainele.

Braconierul se pregăteşte şi el să se îndepărteze. O zi sau două va mai putea el duce fără să flămânzească, apoi însă, o va trimite pe Ana cu un bilet la castel, şi vai de contesa Leonie dacă va căuta să se eschiveze.

Îndreptându-se spre fereastra pe unde intrase, el se loveşte de un scaun şi acesta se răstoarnă cu zgomot. În aceeaşi

clipă aproape o rază puternică de lumină năpădeşte odaia şi contesa Leonie apare în prag.

— Ce se petrece pe aici? întreabă ea, înspăimântată.

Ochii-i strălucitori ca nişte cărbuni aprinşi se aţintesc asupra braconierului şi înfăţişarea acestuia o face să strige:

— Un hoţ… un spărgător… ajutor!

Xaver Birk face o săritură înspre fereastra deschisă. Acolo se opreşte o clipă, agită pumnul şi izbucneşte într-un râs sălbatic:

— Vei auzi curând de mine, doamnă contesă, şi atunci vei afla cine ţi-a făcut o vizită în noaptea asta. Gândeşte-te la picăturile pe care le-ai turnat în paharul cu apă al contelui, gândeşte-te la Masca-Roşie şi la noaptea crimei din Hohenegge.

Leonie se clatină o clipă, ca şi cum ar fi izbit-o cineva cu pumnul în faţă.

Înnebunise oare zdrenţărosul acesta? Ea nu-l cunoaşte, nu ştie cu cine are de-a face… Dar într-o clipă îşi recapătă stăpânirea de sine. Omul o spionase, poate, în timpul convorbirii ei cu Anton şi o ameninţa acum cu trădarea. Îşi duce repede mâna la buzunarul ascuns al rochiei şi după o clipă scânteiază în mâna ei oţelul unui revolver.

La asta nu se aşteptase Xaver Birk. Cu ochii holbaţi, bătrânul priveşte la ţeava întinsă spre el. Birk îşi îndoaie trupul, ca şi cum ar vrea să se năpustească asupra contesei. În mâna dreaptă apucase din nou bara de fier şi cu aceasta ar putea doborî şi un taur. Dar se răzgândeşte şi, azvârlind, drugul în mijlocul odăii, face un salt şi o zbugheşte pe fereastra deschisă.

Afară cade în genunchi, se ridică însă repede, căci îşi spune că furioasa contesă îl va urmări cu revolverul.

Gâfâind, el se îndreaptă spre treptele terasei. În clipa aceasta, Leonie ajunsese la fereastră şi la lumina unui fulger care brăzdează cerul îl recunoaşte pe fugar. Ea ridică braţul şi atunci se aud două împuşcături. Nu poate şti dacă a nimerit sau nu, căci întunericul e negru ca smoala. Dar un foc năvalnic arde în creierul ei, ea îşi spune cu hotărâre sălbatică,

cum că trebuie să-l nimicească pe omul acesta, care o ameninţă cu trădarea. Cu o îndemânare uimitoare face un salt pe fereastră şi cade pe terasă.

Nu ţine seamă că rochia i se rupsese cu prilejul acesta. Şi, aplecându-se peste balustradă, priveşte în jos. Nu se aude oare un foşnet, colo, în tufişul de lângă scară?

— Lumina, lumină, ca să-l pot nimeri pe vagabondul acela! imploră ea, fără să-şi dea seamă cui i se adresează.

Şi, ca şi cum iadul însişi ar fi ţinut să-i vină în ajutor, în clipa aceea un fulger brăzdă norii şi la lumina lui, mizerabila femeie îl zăreşte pe braconier alergând spre un tufiş. Îndreaptă repede arma într-acolo şi, detunătura armei se amestecă cu bubuitul tunetului şi cu un strigăt sălbatic scos din pieptul unui om.

Întunericul se lăsase din nou şi contesa stă ţeapănă lângă balustrada terasei.

— Da data aceasta glontele meu a nimerit, căci am auzit ţipătul lui de moarte! murmură ea, cu bucurie sălbatică.

Se întoarce apoi spre fereastră şi în aceeaşi clipă zăreşte o umbră, în raza de lumină care cade pe treapta de sus.

— Eu sunt, Leonie! aude ea un glas cunoscut. E Anton. Am auzit împuşcăturile, deoarece eram pe aproape şi cred că vei găsi lesne de înţeles faptul că am căutat să aflu ce se petrece pe aici. Ce s-a întâmplat, în definitiv?

În câteva cuvinte, ea îi spune totul.

— Un vagabond, aşadar? întreabă el, cam bănuitor. Eşti sigură că n-a fost vreun cunoscut din sat sau careva din personalul castelului?

— Un individ zdrenţăros cu figura sălbăticită, pe care nu l-am văzut niciodată până acum, răspunde contesa. Ţinea în mână un drug de fier şi fereastra de aici e spartă. Întâmplarea a făcut să fie martor al discuţiei noastre şi constatând lucrul acesta, nu mi-a rămas altceva de făcut decât să trag asupra lui. Va fi găsit mâine dimineaţă cadavrul lui în vreun furiş al parcului.

— Aş vrea şi eu să fie aşa, răspunde Anton. Dar cine ştie dacă nu va fi altfel? Socot nimerit să nu mă înapoiez în oraş în

noaptea asta, ci să rămân aici la dumneata. În definitiv, noi doi suntem ca şi bărbat şi soţie.

Leonie simte cum scârba îi năpădeşte sufletul. Dar ea nu ştie cum s-ar putea scăpa de el în noaptea asta.

O lămurire pentru individul împuşcat va găsi ea, cu atât mai mult, cu cât corpul delict rămăsese în odaie: drugul de fier cu care voia s-o atace.

Capitolul 119 – Dragoste şi răzbunare

Anton închise fereastra şi luând-o de braţ pe femeia criminală, trecură pe lângă sicriul contelui, îndreptându-se spre dormitorul Leoniei.

Ce vorbise Leonie cu Anton, în vreme ce erau spionaţi de braconier?

După ce individul se apropiase de contesă, îşi trase un scaun pe care se aşeză.

— Cred că-mi îngădui, stimată doamnă? întreabă el, zâmbind. Drumul de la gară pună la castel e cam lung, şi din anumite motive n-am vrut să iau trăsură.

Rămâne câteva clipe tăcut, apoi întreabă:

— N-ar fi mai bine să mergem în dormitorul dumitale, Leonie? Nu prea suntem în largul nostru aici în societatea acestui domn tăcut. Ce zici, vrei?

— Nu, răspunde Leonie, aspru. Dacă ai ceva să-mi spui, o poţi face şi aici. În primul rând, însă, aş dori să ştiu de ce nu mi-ai ascultat ordinul şi n-ai rămas în Monaco? Nu ţi-am lăsat destui bani, ca să te poţi distra cum îţi va fi plăcut?

— Asta e adevărat, Leonie, răspunde Anton. Ai trecut cu vederea, însă, unele lucruri, pe care, ţi le voi expune acum. În primul rând, ştii dumneata că, camerista dumitale, care e nepoata intendentului acestui castel, şi pe care ai luat-o la Monaco, a înnebunit după mine, ca să zic aşa?

Leonie ridică, surprinsă, capul.

— Asta e într-adevăr ceva nou pentru mine! exclamă ea. Aşadar, ai început o idilă cu fata?

Anton dă din umeri şi râde:

— Cum vrei s-o iei! Avem doar şi noi ăştia dreptul să ne distrăm niţeluş.

Contesa se miră mult în clipa de faţă că nu observase nimic cu privire la această legătură sentimentală. Anton trebuie să fi fost nespus de şiret, dacă izbutise să se ascundă până şi de privirile ei agere. Şi Dora aceasta, camerista ei, nepoata intendentului castelului, Müller, o făcea doar pe nevinovata.

— De cât timp, durează legătura dintre voi? întreabă ea brusc.

— Ne-am îndrăgostit încă de pe când eram la Hohenegge şi în timpul călătoriei spre Sud idila noastră a căpătat forme mai precise. De-altfel, trebuie să-ţi spun că Dora este un drăcuşor, care-mi cam dă de lucru acum.

— Cum aşa? întrebă Leonie.

— Să mă explic. Prin nu ştiu ce întâmplare, fata a aflat că m-ai primit în dormitorul dumitale unde am rămas ceva mai mult ca de obicei. Urmarea a fost că mi-a făcut un scandal, şi mă mir că n-ai auzit nimic despre asta. Am avut mult de furcă până s-o liniştesc. După cum ştii, fata e inimoasă, şi ar avea căutare oricând, dar ea şi-a pus în cap că trebuie s-o iau de nevastă şi pace! Cu prilejul discuţiei dintre noi, ea mi-a dezvăluit că în noaptea care a precedat moartea contelui, te-a văzut pe dumneata părăsind pe furiş dormitorul. Auzise un zgomot şi te-a urmărit până la scara secretă. Apoi, din ascunzătoarea ei te-a văzut revenind şi ascunzând un obiect în vaza de alabastru din camera dumitale. Îţi aminteşti ce obiect a fost acela?

Leonie se uită cu ochi mari la fostul servitor.

— O fi fost…

— Întocmai, o întrerupe Anton. Era vorba de sticluţa care conţinuse picăturile otrăvitoare. De ce n-ai fost mai atentă şi n-ai aruncat undeva blestemata aia de sticluţă? Dora a scos-o a doua zi din vază şi acum o ţine ascunsă.

Leonie se repede la Anton şi apucându-l de braţ şuieră ca un şarpe:

— Şi nu i-ai smuls-o, n-ai căutat s-o distrugi?

Individul răspunde rece:

— Nu m-am gândit la asta, dar nici Dora nu e atât de proastă precum o crezi. Ea refuză să spună unde a ascuns sticluţa. Dar acum asculta mai departe: Fata nu se gândeşte să-ţi facă ceva greutăţi sau să bată toba mare, dar insistă cu tot dinadinsul s-o iau de nevastă. În ceasul acela mi-a smuls o făgăduială scrisă în sensul acesta şi a trebuit chiar să-i confirm că am lucrat alături de dumneata împotriva contelui şi că dumneata ştii cu precizie de ce boală a murit contele Eberhard.

Leonie se clatină pe picioare şi cade într-un fotoliu. Simte că-i vine nebunia şi, sprijinindu-se de braţele fotoliului, se uită la Anton cu priviri demonice.

— Ce tot vorbeşti de picături de otravă şi de moartea violentă a contelui? N-ai auzit că medicul a stabili cu precizie că Eberhard a murit din cauza unui atac de inimă? Nu-nţeleg ce să-nsemne vorbele tale?

Anton se apleacă spre ea şi-i şopteşte apăsat:

— Vreau să-ţi spun ceva, Leonie: eu însumi te-am văzut îndreptându-te spre dormitorul contelui pentru a-l otrăvi. Aşa, acum ştii şi asta! Dacă nu ţi-am amintit până acum nimic despre asta, am făcut-o cu un anumit scop. Am vrut să te las să-ţi joci comedia în linişte, pentru ca să te capăt apoi cu totul în mână. Şi uite că am ajuns aici. Ştiu că ai pe conştiinţă şi alte crime, în afară de aceasta, şi că ar fi de ajuns să vorbesc numai, spre a te vârî în temniţă. Între noi doi nu mai există nicio deosebire de rang. Dumneata ai devenit şi mai josnică decât sunt eu. Numele nobil nu-ţi mai foloseşte la nimic, căci faptul în sine rămâne.

— Taci! izbucneşte contesa.

Anton, însă, îi râde în faţă şi urmează:

— Să vorbim mai departe despre Dora. Că nu mă voi căsători cu drăcuşorul acela, cred că nu mai e nevoie să-ţi spun. Trebuie să fim, însă, cu băgare de seamă, căci în furia ei fata e în stare de orice. Aş putea eu s-o încânt dacă aş vrea, dar făgăduiala scrisă c-o voi lua în căsătorie n-o va înapoia nici în ruptul capului, căci există într-însa şi unele

destăinuiri, care m-ar putea distruge atât pe mine, cât şi pe dumneata. Cu documentul acesta ea crede că mă are în mână pe deplin. Cum ai plecat dumneata din Monaco, m-am pomenit din nou cu Dora pe cap. Îmi cerea să mă hotărăsc fără zăbavă, ba mai pretindea să obţin de la dumneata o zestre ca lumea. După discuţii îndelungate m-am decis să plec încoace, pentru a pune lucrurile în ordine. Dar Dora nu prea avea încredere în mine, şi de aceea a venit şi ea.

— Cum? izbucni Leonie. A venit şi ea, când eu am lăsat-o intenţionat la Monaco, pentru că voiam să fiu singură aici?

— Linişteşte-te, Leonie, căci nu e chiar aici, ci la Berlin, într-un hotel mic, unde am dus o eu. Nu vrea să mai rămână în serviciul dumitale şi m-a însărcinat pe mine să-ţi comunic asta. Apoi aşteaptă să-mi îndeplinesc făgăduiala şi să mă căsătoresc cu ea.

— Şi cum te-ai hotărât tu, Anton?

— Cum de mai întrebi asta, Leonie? Voi găsi eu de-acum mijloace ca să mă scap de Dora, într-un fel sau altul. La crimă nu mă gândesc, căci asta îmi apare cam primejdios. Un cap inteligent ca al meu, va iscodi altă metodă, pentru a ajunge la ţintă. Mă voi întoarce acum la Berlin şi-i voi îndruga o poveste Dorei, ca s-o liniştesc. După ce o voi fi făcut nevătămătoare, voi veni înapoi să stăm de vorbă. Omul ăsta mort nu ne jenează deloc.

— Ce vrei să spui cu toate cuvintele astea, Anton?

— Ei, să presupunem că mi-am vârât în cap să devin deocamdată administratorul castelului din Hohenegge. Cred că n-ai nimic împotrivă, căci pretenţia e destul de modestă.

— Cu neputinţă, răspunde Leonie. Ştii doar prea bine că bătrânul administrator Müller, îşi îndeplineşte încă slujba şi n-aş putea găsi niciun motiv să-i dau drumul, aşa, pe nepusă masă.

— Ei, ce-are de-a face asta? Dumneata eşti stăpână aici şi poţi face tot ce-ţi pofteşte inima. Dacă-ţi vine greu să faci asta, dă-mi mie câteva rânduri scrise şi mă-ngrijesc eu să-i fac vânt bătrânului. Rămâne aşa cum am spus!

Din tonul cum fuseseră rostite aceste cuvinte, Leonie îşi

dădu seama că orice împotrivire din partea ei ar fi zadarnică. În definitiv, ce-i pasă ei de soarta bătrânului? O duruse inima când l-a aruncat în mizerie pe bătrânul servitor al lui Eberhard?

— Fie! zice ea. Bănuiesc, însă, că ai anumite intenţii cu asta.

— Admir spiritul dumitale de observaţie, Leonie. Slujba de administrator o cer numai ca să pot rămâne în apropierea dumitale, fără să atrag atenţia. După ce va trece anul de doliu, poate şi înainte chiar, îmi vom îngădui să... mă căsătoresc cu dumneata.

Leonie îl priveşte pe Anton cu ochii holbaţi.

— Ţi-ai pierdut minţile? izbucneşte ea.

Fostul servitor încruntă sprâncenele şi o priveşte mirat.

— Te aşteptai cumva la altceva? Crezi poate că mă voi declara mulţumit cu o pungă, două de aur, pentru tot ceea ce am făcut pentru dumneata? E necesar să-ţi reamintesc că ascultând de porunca dumitale l-am ucis pe individul ăla, Max Şerparul? Şi apoi chestia cu contele... ce dracu' cred că sunt motive îndestulătoare ca să ne lege împreună pentru toată viaţa!

— Scoateţi asta din cap! izbucneşte Leonie, furioasă. Din partea mea căsătoreşte-te cu Dora, sau cu orice altă cocotă care-ţi place. Îţi voi pune la dispoziţie o sumă anumită, cu condiţia, însă, să pleci din ţară şi să nu mai dai semne de viaţă.

Anton izbucneşte într-un hohot ironic.

— N-ai decât să-mi pui câte condiţii vrei, nici nu le iau în seamă. Bagă-ţi bine în cap, însă, că eu sunt acela care voi pune condiţii şi dacă vei încerca cumva să faci zâmbre, să ştii că te dau jos de pe tronul unde te-ai cocoţat şi te vâr în temniţă fără multă discuţie. Acum ştii care e planul meu şi putem discuta mai departe, în linişte.

Leonie se ridică furioasă şi scaunul cade la pământ. Pieptul i se zbate să se spargă, nu alta. Stă în faţa lui Anton cu pumnii încleştaţi şi în ochii ei lucesc scântei de mânie.

— Servitor mizerabil! şuieră ea, ca un şarpe. La asemenea

oameni ca tine nici nu mă uitam când treceau pe lângă mine. Mai multă atenţie dădeam unui câine de pe stradă. Şi tu îndrăzneşti să-mi adresezi astfel de cuvinte?

Anton se-ntinde comod în fotoliu.

— Linişteşte-te, scumpă Leonie, toate istericalele astea nu-ţi vor folosi la nimic. Repet, o dată pentru totdeauna: eu sunt stăpânul şi vei avea s-asculţi de ordinele mele. Deocamdată, fireşte, trebuie să joc şi eu în comedia asta şi să te consider drept contesă de Hohenegge… Când vom fi însă singuri, obligaţia aceasta va cădea şi atunci voi fi eu stăpânul dumitale. Ce te zgâieşti la mine cu atâta, furie? Te baţi cu gândul poate să chemi servitorul şi să mă dai pe mâna poliţiei? Încearcă numai, dacă-ţi dă mâna. Dar cred că tot mai bine e să te supui soartei inevitabile şi să-ţi dai seama că trebuie să închei pactul cu mine. Fii logică şi înţelege că nu faci deloc o afacere proastă. Eu sunt destul de inteligent şi voi şti să mă adaptez împrejurărilor.

Spunând acestea se ridică de pe fotoliu şi se apropie de contesă.

Aceasta se simte cuprinsă de o mânie care ameninţă s-o înăbuşe. Tot trupul îi tremură în spasme şi se prăbuşeşte într-un scaun de lângă perete.

S-a dat în mâinile unui servitor, a unui om de rând. Devenise jucăria acestuia şi asta numai din cauză că n-a fost de-ajuns de atentă în urmărirea ţelului.

Anton îi pricepe gândurile şi spune:

— Dacă în loc de a fi fost un simplu servitor, aş avea un titlu de nobleţe, cred că n-ai fi atât de furioasă de propunerea pe care ţi-o fac, Leonie. Te rog, însă, să uiţi că port livreaua de servitor şi spune-ţi că aş fi urmaşul vreunui conte sau baron. Cred chiar că ne vom înţelege de minune, căci ne potrivim unul cu altul. Chestia cu Dora las-o pe seama mea! Mă voi pricepe eu s-o aranjez cum e mai bine. Ca să-ţi dai seama că sunt om cu judecată, voi pleca încă în noaptea asta la Berlin. Dora mă aşteaptă acolo. Nu te superi, dar am nevoie de ceva bani… Călătoria şi unele cheltuieli neprevăzute mi-au golit punga.

Leonie se silise să se liniştească şi acum se ridică de pe scaun. Scoate din buzunar câteva monezi şi le întinde lui Anton.

— Asta nu ajunge, Leonie, râde servitorul. Dar dacă n-ai bani în casă, scrie câteva rânduri bancherului dumitale din Berlin şi mă voi duce eu la dânsul să încasez suma.

Leonie se supune fără să crâcnească. Singura ei dorinţă pentru moment e ca omul acesta să se îndepărteze cât mai repede.

Anton împătureşte hârtia şi o pune în buzunar.

— Îţi mulţumesc, spune el apoi. Deocamdată ajunge suma asta, mai târziu îţi voi mai cere şi cred că nu mă vei refuza.

— Pleacă, nu-ţi mai pot asculta cuvintele! izbucneşte criminala şi arată cu mâna spre uşa balconului.

Anton îşi aşază jobenul şi spune:

— Îţi respect iritaţia, doamnă contesă şi de aceea plec. Îngăduie-mi numai sa-ţi sărut mânuşiţa.

Fără să aştepte ca ea să i-o întindă, el i-o apucă şi o duce la buze. Dânsa vrea să se smulgă, dar e prea târziu, căci el o cuprinde pătimaş în braţe şi apăsându-şi gura pe a ei, o sărută sălbatic.

— Ai fost doar de-acum a mea, Leonie! gâfâie el, dându-i drumul din strânsoare. Şi acum, plec.

În faţa sicriului face o plecăciune ironică şi flutură jobenul:

— Rămâi cu bine, scumpul meu conte.

În clipa următoare deschide uşa balconului şi se face nevăzut în noapte.

Ceea ce s-a întâmplat apoi, ştim. Atras de împuşcături, Anton se înapoie pe terasă. De data aceasta, contesa fu prea slabă ca să poată opune rezistenţă. Anton rămase la castel şi-l părăsi de-abia când se iviră zorile.

*

— Sunt rănit! exclamă Xaver Birk şi clătinându-se, coborî terasa.

Simţi sângele cald ţâşnindu-i din umăr şi-şi dădu seama că Leonie vrusese să-l ucidă. O singură putinţă de salvare exista:

să fugă şi să se ascundă în vreun tufiş dacă nu va putea să alerge mai departe.

Da bine, de rău, coborî treptele terasei şi ajunse în parc. Un fulger destramă întunericul şi în aceeaşi clipă detună de sus o împuşcătură. De data asta, braconierul se prăbuşi la pământ.

— Ah! Sunt pierdut! gemu el.

Îl cuprinse o spaimă de moarte că va trebui să rămână aici şi nu va putea ajunge acasă, pentru a spune fiicei sale ce aflase la castel şi că Leonie de Hohenegge este o criminală. Încercă să se ridice, apucă nişte crengi şi se târî cum putu prin întuneric. Din când în când îşi apăsa rănile cu mâna şi înainta cu un pas, în prada frigurilor care puseseră stăpânire pe el.

O singură jumătate de ceas de s-ar mai fi putut ţine pe picioare, ar fi ajuns la coliba lui din pădure. Dar răsuflarea îi devenea tot mai grea şi în cele din urmă se simţi zdrobit.

— Nu mai pot… gemu el.

Se sprijini de un trunchi şi genunchii i se îndoiră. Furtuna vuia în jurul lui şi bătrânul avea impresia că vede scântei roşii pe dinaintea plivirilor.

— Asta-i moartea! gemu el înc-o dată şi bâjbâi cu mâinile prin aer, prăbuşindu-se în iarbă.

După vreo zece minute, lumina unei lanterne destrămă întunericul. Dintre copaci apăru o făptură. Lumina se apropie tot mai mult şi în cele din urmă se opri deasupra trupului lui Xaver Birk.

— Bine că l-am găsit, murmură tânărul cu lanterna. Nu degeaba am dat târcoale colibei lui ca să aud cel puţin răsuflarea Anei. Bătrânul avea un plan, ştiam eu asta şi nu înţeleg cum s-a făcut că i-am pierdut urma în pădure, când m-am luat după el. Cum de-a ajuns aici?

Max Şerparul, căci el era, se aplecă asupra bătrânului şi-i examină rănile.

— A fost nimerit de câteva gloanţe, sărmanul.

Aşeză lanterna în iarbă şi se apucă să descheie hainele rănitului.

— Sunt gloanţe de revolver, murmură el. S-a întâmplat

ceva în castel şi aş pune rămăşag o mie contra unu că doamna contesă a dat ochi cu bătrânul. Să nădăjduim că nu e mort şi voi afla eu ce s-a petrecut acolo.

Tânărul pansă cum putu rănile braconierului, dar toate sforţările sale de a-l readuce la viaţă, rămaseră fără rezultat. Nu-i rămânea alta decât să-l ducă în spinare până la colibă. Nu prea era uşoară treaba asta, căci braconierul cântărea greu.

Dar Max Şerparul nu se lăsă speriat de gândul acesta, căci îşi spuse că nu demult bătrânul Xaver îşi riscase propria sa viaţă pentru a-l smulge pe el din flăcări.

Zorile nu mai erau departe când Max ajunse cu povara sa în poieniţa din pădure. Îşi stinse lanterna, apoi se târî mai departe cu rănitul până ajunse la colibă. Pe banca din faţa acesteia îl aşeză pe bătrân şi-i puse câteva ramuri sub căpătâi. Apoi îşi lipi urechea de pieptul lui şi murmură;

— Slavă Domnului! Se pare că-şi recapătă cunoştinţa.

Într-adevăr, după câteva clipe, buzele braconierului începură să se mişte:

— În temniţă cu ea... m-a împuşcat... falsa contesă vrea să mă omoare, ca să nu vorbesc nimănui despre crimele ei... Domnul conte a fost otrăvit... Xaver Birk a auzit asta cu propriile sale urechi... servitorul Anton este complicele ei... la temniţă amândoi!

Max Şerparul se dădu repede înapoi. Auzise cuvânt cu cuvânt şi acum ştia de unde venea bătrânul şi restul nu era greu de ghicit.

Ridică ameninţător pumnul, îndreptându-l spre direcţia unde se afla castelul Hohenegge.

— Ne vom socoti odată! murmură el. Poate că nu mai e departe ziua, când îţi vei primi răsplata, contesă Leonie. Aşa cum ai făcut şi cu mine o dată, împuşcându-mă şi incendiind apoi coliba, ai procedat şi faţă de bătrânul acesta. Dar Max Şerparul îl va răzbuna şi pe el.

Rănitul amuţise din nou şi rămase nemişcat. Max se furişă pe după colţul colibei şi se opri sub ferestruica în dosul căreia dormea Ana. Scoase din buzunar un portmoneu şi dintr-însul

o bancnotă albastră. Luă de jos o piatră şi o înfăşură cu bancnota.

Se ridică apoi în vârful picioarelor şi aruncă o privire în odăiţă. În semi-întunericul dinăuntru zări chipul Anei, care tocmai se ridica din culcuş.

— Ana, m-auzi, Ana? şopti el.

Fata stătea pe pat, cu ochii larg deschişi.

— Max! murmură ea şi întinse braţele spre fereastră. Tu eşti şi vei rămâne la mine?

— Tăcere, Ana, răspunse el. N-a venit încă ziua când să ne putem cădea în braţe. Nu uita, însă, ce ţi-am spus în scrisoarea mea de rămas bun şi rămâne-mi credincioasă. Când îmi voi fi îndeplinit sarcina, mă vei vedea la uşa colibei tale şi atunci ne vom lua de mână, ca să începem o viaţă noua împreună. Până atunci aşteaptă cu răbdare.

Ea auzi căzând pe podea un obiect tare şi întrebă uimită:

— Ce e asta, Max? Nu pot înţelege, de ce trebuie să dispari din nou?

— Vei pricepe în curând, Ana. Ia banii pe care ţi i-am aruncat în odaie. Vei avea nevoie de ei, căci tatălui tău i s-a întâmplat o nenorocire. Ieşi afară în faţa colibei şi du-l înăuntru în casă. A fost rănit grav cu gloanţe de revolver, dar nu-ţi pot spune de către cine. Aleargă cât poţi de repede în sat şi adu-l pe bătrânul doctor ca să-l panseze ca lumea. Şi dacă va fi să se întâmple o catastrofă, dacă vei rămâne singură pe lume, să nu-ţi pierzi curajul, ci să te gândeşti că eu mă aflu necontenit în apropierea ta şi aştept doar ceasul când îmi voi fi atins ţinta.

Ana îl văzu dispărând din faţa ferestruicii şi atunci sări pe picioare şi-şi trase la repezeală o rochie pe trup.

Tatăl ei se afla afară, purtând răni grave pe corp? Acum i se lumina mintea. Ştia ce se-ntâmplase. Bătrânul îi spusese doar că vrea să se ducă la castelul Hohenegge şi să fure ceva argintărie. L-or fi prins servitorii şi l-au împuşcat. Max Şerparul l-a adus acasă, ca să nu-l ia jandarmii.

Biata fată ieşi afară şi zări imediat pe bancă trupul îmbrăcat cu zdrenţe al tatălui ei.

— Max... unde eşti, Max? strigă dânsa, sfâşietor.
Dar nimeni nu-i răspunse.

Capitolul 120 – Nepoata intendentului

Castelanul din Hohenegge fu înmormântat în cavoul familiei. Totul a decurs conform programului. Telegrame de condoleanţe au sosit din toate părţile, de la rude, prieteni şi cunoscuţi.

Leonie se retrase în camera ei, unde nu mai primi pe nimeni. Cu un zâmbet triumfător şi ironic în acelaşi timp, ea citi cuvintele de mângâiere şi aruncă în foc hârtiile una după alta.

Anton plecase la Berlin, unde trăia deocamdată alături de iubita sa, nepoata intendentului de la Hohenegge.

Leonie îşi comandă o somptuoasă toaletă de doliu şi luându-şi o mască îndurerată primi vizitele de condoleanţe ale cunoscuţilor.

Coşciugul contelui fusese închis, dar şuruburile nu erau prea tare strânse. Un adevărat munte de covoare îl acoperea.

Niciunul din vizitatorii care veneau la castel nu bănuia ce se petrece în inima tinerei văduve. Căutau să citească pe chipul palid şi frumos, dar nu izbuteau să descifreze ceva.

Pe ici, pe colo, se şoptea câte ceva asupra morţii contelui, dar nimic sigur. Medicul vorbea despre un atac de inimă, dar nimeni nu credea în asta.

Cuvântul „otrăvire” plutea în aer. Dar nimeni nu-l rostea cu hotărâre, şi chiar dacă cineva se gândea la asta, îşi spunea că Eberhard de Hohenegge se otrăvise, nu că fusese otrăvit.

Toţi vedeau acum în Leonie pe moştenitoarea milioanelor şi stăpâna castelului. Şi oamenii căutau să se pună bine cu ea. Contesa însăşi bănuia probabil ce gândeau oamenii despre dânsa. Nu arăta încredere sau interes faţă de nimeni. Suporta vizitele de condoleanţe pentru că nu se putea altfel şi aştepta cu nerăbdare ca să se sfârşească odată ceremoniile acestea.

*

În sunetul orgii din capela castelului, coşciugul lui Eberhard, purtat pe braţe de bătrânii satului, fu dus spre cavou, şi Leonie împreună cu câţiva oaspeţi, coborâră în bolta sinistră.

Pe două şiruri lungi stăteau acolo strămoşii lui Eberhard şi într-o parte se afla un loc liber. Aici urma să se repauzeze ultimul conte de Hohenegge. În vreme ce morţii ceilalţi îşi aveau sarcofagele lor de metal sau piatră, Eberhard fu înmormântat provizoriu, până va sosi de la Berlin sarcofagul comandat.

Sicriul fu aşezat la locul lui şi doi servitori înşurubară şuruburile. Coroanele fură puse pe deasupra şi toţi se dădură în lături.

Leonie se sprijini de braţul unei doamne şi rămase nemişcată în faţa coşciugului. Totul părea mort într-însa, numai ochii-i mari, negri, aveau într-înşii o expresie ciudată. Privirile-i alunecau asupra sicriului fostului ei soţ şi apoi se aţinteau asupra acelui din spate.

Acolo îşi dormea somnul de veci tatăl lui Eberhard, contele Bertram, care fusese asasinat.

„Morţii nu mai vorbesc şi asta-i bine” aude ea un glas interior.

Trupul ei se însufleţeşte din nou acum şi se desprinde de braţul doamnei care o însoţeşte.

— Duceţi-mă sus, nu mai pot suporta aerul acesta! rosteşte ea.

Când oaspeţii părăsiră cavoul şi apoi castelul, Leonie se retrase în camera ei. Servitorii stinseră luminile din cavou şi încuiară apoi poarta grea de fier. Intendentul Müller luă cheia, apoi dădu ultimele dispoziţii servitorilor.

Nimeni nu dăduse vreo atenţie bătrânului şi astfel putu acesta, care-l iubise foarte mult pe stăpânul său, să rămână în urmă. El îngenunche la intrarea cavoului şi rosti o rugăciune caldă pentru odihna sufletului tânărului conte.

Nădăjduise sărmanul să-l vadă întorcându-se, dar nu într-un sicriu, ci cu zâmbetul acela pe buze, care-l făcuse atât de simpatic pe Eberhard.

Müller nu prea avea multă tragere de inimă pentru contesa Leonie. Ea părea să fie mândră, dispreţuitoare şi crudă. De câte ori nu lovise cu biciul pe vreun băiat de grajd sau alungase cu câinii un biet copil care venise să cerşească!

Müller ar fi vrut s-o ţină la dânsul pe nepoata sa şi să nu devină camerista contesei, deşi frumoasa fată mai ocupase la Berlin o astfel de slujbă, dar se înapoiase într-o zi acasă, unde o văzu contesa. Nu-i fu cu putinţă să se împotrivească, mai ales că însuşi contele Eberhard îşi exprimă dorinţa ca Dora să devină camerista viitoarei sale soţii.

După sosirea contesei de la Monaco, Müller se informă imediat despre nepoata sa, dar i se răspunse scurt că Dora rămăsese în Monaco.

Multă amărăciune era în inima bietului intendent când se ridică din genunchi şi se îndreptă spre casă. Nimeni nu-l observase în tot timpul cât stătuse acolo.

Era o zi ploioasă. Ramurile copacilor se aplecau greoaie spre pământ, încărcate de picături de ploaie. Totul era mohorât, de parcă însăşi natura ar deplânge dispariţia din rândurile celor vii a contelui Eberhard.

— Aş demisiona din slujbă chiar astăzi, murmură bătrânul. Dar cine să mă primească la vârsta mea într-o slujbă la fel cu asta? Sunt încredinţat că vor veni vremuri grele aici la Hohenegge, sub stăpânirea contesei Leonie. Chestia cu Dora nu-mi place deloc. Odinioară fata îmi scria regulat şi-mi povestea despre toate ce se întâmplă; de când se află în slujba contesei, pe Riviera, n-am mai primit niciun rând de la ea. Ştie bunul Dumnezeu ce s-o fi petrecut acolo! Mai aştept câteva zile, apoi mă duc la contesă şi-i cer să-mi răspundă pe faţă ce este cu nepoata mea.

Bătrânul ajunse la căscioara sa din spatele castelului. Era văduv de mulţi ani şi niciodată nu se simţise atât de părăsit ca în seara asta. Se lăsă într-un fotoliu bătrânesc din faţa mesei şi citi în biblia mare pe care o avea dinainte-i.

Literele începură curând să-i joace pe dinaintea ochilor şi gândurile i se duceau în altă parte. Apoi întorcea iar privirea pe foaia îngălbenită şi citi despre Cain care l-a omorât pe

Abel. Apoi despre necredinţa femeii… Închise cu tristeţe biblia şi-şi sprijini capul în palme.

— S-a întâmplat ceva în Monaco între răposatul conte şi soţia lui, ceva care reprezintă un mister, murmurară buzele lui. Dar adevărul nu-l voi afla niciodată, oricât mi-aş frământa creierul.

Rămase liniştit o clipă, apoi simţi un fior trecându-i prin trup. Parcă bătuse cineva la fereastră?

Ciuli urechile şi auzi vântul care vuia printre crengi. Geamătul şi şuieratul acesta, Müller îl auzise de acum de sute de ori, dar niciodată nu resimţise o teamă nelămurită, ca în noaptea asta.

Deodată i se păru chiar că aude un glas care-i rosteşte numele. Dar nu, nu putea să fie decât o amăgire a simţurilor. Dacă cineva ar fi avut nevoie de dânsul în castel, se putea folosi de soneria electrică.

În prada unei iritaţii de nedescris, bătrânul se ridică de pe scaun şi se apropie de fereastră. Vântul zguduia cu putere obloanele, ca şi cum ar fi căutat să le deschidă.

Clipe îndelungate rămase lângă fereastră, apoi trase zăvorul şi ascultă în noapte.

— Nu-i nimic alta decât vântul nopţii… murmură el.

Dar în aceeaşi clipă, se dădu speriat înapoi. De data aceasta auzise bine, era un glas omenesc:

— Bunicule!…

Era vocea Dorei, o recunoscuse imediat.

Noapte adâncă se lăsase peste parc. Dar în fâşia galbenă de lumină care cădea din odaie, el văzu o făptură femeiască apropiindu-se de uşă.

— Dora! rosti el cu glas tremurător de surpriză şi emoţie. Eşti tu cu adevărat?

— Deschide-mi, bunicule. Mi-e frică!

Bătrânul închise repede fereastra, apoi se repezi la uşă ca s-o deschidă. Dora intră înăuntru, tremurând de frig şi de spaimă. Hainele ei erau ude de ploaie şi chipu-i palid îţi făcea milă.

— Slavă Domnului! că am ajuns la tine, bunicule, rosti ea,

aproape plângând.

Intendentul închise uşa, apoi se apropie de fată:

— Asta-i o surpriză extraordinară, Dora. De săptămâni de zile n-am mai primit nicio veste de la tine şi te credeam la Monaco. Şi acum te văd deodată apărând aici, cu o expresie de spaimă pe chip. Spune-mi, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat cu tine?

Fata se feri de privirea iscoditoare a bătrânului, gura i se strâmbă ca pentru a izbucni în plâns, dar Müller îi arătă un scaun de lângă masă.

— Fii curajoasă, fetiţo, spuse el. Eşti la bunicul tău şi de el nu trebuie să-ţi fie teamă. Povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat, fie că e vesel sau trist.

Dora se lăsă în scaun, apoi îşi îndreptă speriată privirile spre uşă, ca şi cum s-ar fi aşteptat să apară cineva de acolo.

— De ce te tot uiţi într-acolo, Dora? întrebă Müller, surprins. Eşti urmărită de cineva?

— Nu ştiu, bunicule…

— Nu ştii? Ce vorbă e asta? De ce m-ai strigat pe nume atât de tare, când erai în parc?

— Mi se păruse că e cineva în urma mea, care voia să mă strângă de gât… Dar nu era decât e ramură aplecată spre pământ…

Müller păru că se linişteşte, apoi spuse:

— Toate bune, drăguţa mea, dar e surprinzător, că apari aşa deodată aici, pe timpul ăsta, fără să mă fi vestit măcar prin câteva rânduri. Te-a concediat poate contesa?

— Nu, bunicule, ea nici nu ştie că am părăsit Monaco, împreună cu Anton.

Rostind numele acesta, Müller văzu pe chipul ei o expresie de spaimă.

— Ce ai tu cu Anton ăla, Dora? Vreau să cred că nu există nimic intim între voi doi? Băiatul ăsta mi-a fost antipatic din primul moment când l-am văzut, ba l-am găsit chiar respingător, deşi se bucura de încrederea contelui şi a contesei.

Dora nu se mai putu stăpâni şi ridicându-se de pe scaun,

izbucni într-un hohot de plâns, apoi căzu în genunchi în faţa bătrânului. Din vorbele ei întretăiate de suspine, el nu pricepu nimic, dar ghici cu atât mai mult despre ce e vorba.

— Ai legat dragoste cu Anton? strigă el, ameninţător.

Fata îşi ridică privirile şi se chirci sfioasă, ca şi cum s-ar fi aşteptat în fiece clipă să primească lovitura bătrânului.

— Răspunde, Dora! Trebuie să aflu adevărul.

Ea îşi încleştă buzele, dar privirea ei spunea destul.

— Aşadar, totuşi… murmură el, cu inima sfâşiată, N-aş fi crezut niciodată să-mi faci o astfel de ruşine. Mama ta a fost o nenorocită şi cu toată severitatea mea n-am putut-o opri să urmeze pe un bărbat bogat, care, însă, o părăsi peste câtva timp, lăsând-o pradă mizeriei. Pe atunci eram administrator la castel. Într-o noapte s-a înapoiat aici, bolnavă ca vai de ea şi şi-a dat sfârşitul în cămăruţa aia de alături, lăsându-te pe tine în grija mea, Dora. Eram singur pe lume, căci soţia mea murise demult. Cu toate acestea te-am primit şi am vegheat asupra ta, ca la ochii din cap. L-aş fi ucis pe acela care mi-ar fi spus că Dora mea va deveni o fată pierdută. I-am făgăduit mamei tale că te voi oblădui şi păzi de rele, cât timp va mai fi o suflare de viaţă în mine… şi acum te văd înaintea mea, cu chipul palid şi tremurând din tot trupul şi trebuie să-mi dau seama că toată strădania mea a fost zadarnică. Ai devenit amanta unui servitor, pe care-l urăsc din tot sufletul, pe care-l dispreţuiesc, pentru că-l socot un om ordinar.

Bătrânul lovi cu pumnii în masă şi privi ţintă în gol.

— Să nu-ţi fie teamă că te voi bate, căci acum n-ar mai avea niciun rost pedeapsa asta. Dar mă voi îngriji de tine în alt fel. Răspunde la întrebările mele, ca să-mi dau seama lămurit de situaţie. Când au început relaţiile dintre voi?

Dora mişcă buzele arzătoare, răspunse ceva bâlbâit, dar nu ridică ochii. Pe chipul ei se întipărise o expresie pe care bătrânul nu şi-o lămurea pe deplin. În afară de ruşine şi disperare, trebuia să mai sălăşluiască şi alt sentiment în inima fetei.

— Ştie contesa despre asta?

— Nu, răspunse Dora, scurt şi aspru.

— De ce priveşti atât de întunecată în pământ şi strângi pumnii? Ai vreun gând ascuns!

— Nu.

— Trebuie o răbdare de fier cu tine, Dora! tună bătrânul. Te-ai schimbat mult, dar voi găsi eu unde se ascunde misterul. Ţi-a făgăduit Anton că te va lua în căsătorie?

— Da, bunicule. Mi-a dat chiar o făgăduială în scris, pe care o port la mine.

— S-o văd!

Dora se dădu un pas înapoi şi făcu un gest de împotrivire.

— Nu cere asta de la mine, bunicule, crede-mă pe cuvânt.

— Nu vrei să-mi dai hârtia, ca să-l pot chema încoace pe individul ăla?

— Nu, bunicule, n-o dau din mână, căci stă scris ceva într-însa pe care nu trebuie să-l afli tu, cel puţin nu încă. E o taină care-mi poate fi de folos, în cazul când Anton va refuza să-şi ţină făgăduiala.

Bătrânul clătină capul.

— Asta nu pricep. Ţi-a dat făgăduiala asta de bunăvoie?

— Nu. L-am silit la asta.

Müller încruntă sprâncenele.

— Aşadar l-ai silit? zise el. Aha! acum îmi pot închipui cum a început chestia şi cum se va desfăşura. Patima şi-a potolit-o repede, dar apoi s-a gândit musiu Anton să bată în retragere. Tu, însă, cunoşteai o taină de-a lui şi l-ai silit să-ţi făgăduiască cum că te va lua în căsătorie.

— Da, aşa e, bunicule, dar mai e şi altceva.

— Şi anume?

— Anton şi-a găsit între timp altă iubită şi de aceea voia să se scape de mine. Eu, însă am descoperit faptul şi am descoperit-o şi pe persoana în chestie şi asta mi-a dat posibilitatea să-l silesc.

— Cum se numeşte individa aceea?

— Asta nu ţi-o voi spune, bunicule. Numele ei stă scris în hârtia pe care mi-a dat-o Anton, şi la momentul oportun se va descoperi totul şi vor ieşi la iveală şi toate tainele.

Bătrânul râse îndurerat.

— Aveai mai multă încredere în mine atunci când erai copilă, decât acum când nenorocirea te aduce încoace. Dar n-avea grijă, voi da eu de rostul lucrurilor! De ce ai plecat pe furiş din Monaco?

— Pentru că am vrut să-l urmez pe Anton.

— E aici el?

— Da, bunicule. Când am strigat înainte, în curte, după, ajutor, credeam că se află în urma mea şi mă ameninţă să mă gâtuie.

— Aşadar, te temi de el?

Fata şovăi o clipă, apoi răspunse:

— Da, bunicule, am şi motive să mă tem. Ar fi în stare să mă ucidă, numai ca să-mi smulgă hârtia aceea, pe care mi-a dat-o într-un moment de rătăcire.

Müller îşi împreună mâinile pe masă şi o privi străpungător pe nepoata sa.

— Aşadar, cu un criminal te-ai unit tu, Dora?

Cuvintele acestea o atinseră atât de mult pe fată, încât îşi acoperi faţa cu mâinile.

— E prea târziu pentru păreri de rău, bunicule, zise dânsa. Dar se-nşeală amarnic el dacă îşi închipuie cumva că mă poate strivi ca pe o muscă. Cu făgăduiala asta de căsătorie îl am în mână şi zadarnic ar încerca să-mi scape. Să-mi redea onoarea în faţa altarului, apoi nu mai cer nimic de la el. Deoarece ştiu cum a murit mama mea, ţin neapărat la această cerere.

— Şi crezi tu, Dora, că vei izbuti să-l sileşti pe omul acesta fără conştiinţă? Un ticălos ca ăsta găseşte o mie şi una de mijloace să se scape de o povară.

— Să-ndrăznească numai, că-l distrug! strigă fata.

Bătrânul n-o văzuse încă aşa pe nepoata lui. Se schimbase cu totul în scurtul timp cât stătuse în Monaco.

— Toate astea nu pot avea un sfârşit bun, zise el cu seriozitate. Ar trebui să deschid uşa şi să te arunc afară, în noapte. Ai devenit o femeie pierdută, căci individul ala nu se va căsători niciodată cu tine, de asta sunt ferm încredinţat. Dar mi-e milă de tine, căci ai ochii bietei tale mame, pe care

am iubit-o mult. De ce-ai venit încoace?

— Vreau să vorbesc pentru ultima oară cu el, bunicule. La tine sunt în siguranţă, dacă va veni încoace. Şi apoi, m-a şi bătut…

— Cum, te-a bătut? exclamă bătrânul.

— Când, am sosit de la Monaco, Anton m-a dus la un hotel mic din Berlin. Mi-a spus să rămân acolo, în vreme, ce el se va duce la Hohenegge să-şi dea demisia din slujba contesei. Nădăjduia că văduva contelui nu-i va face niciun fel de greutăţi, ba îmi va da mie şi o sumă frumuşică, drept zestre. Azi după-amiază, însă, Anton s-a înapoiat şi s-a luat la ceartă cu mine. Ţineam să ştiu cu ce rezultat se întorcea de la Hohenegge şi când am început să-i pun întrebări, el îmi răspunse înfuriat. Poate că băuse şi prea mult, căci ochii săi aveau o lucire ciudată. Când am început să-l iau la rost şi i-am cerut pe ton mai ridicat să-şi ţină făgăduiala, pentru ca să pot păşi curată înaintea ta, bunicule, el mi-a râs în faţă şi-mi spus pe şleau că nici nu se gândeşte să mă ia de nevastă şi pretinse să-i înapoiez documentul. Eu, însă, m-am împotrivit din toate puterile şi am început să strig după ajutor. N-a venit însă nimeni şi pentru că nu i-am făcut pe voie, dându-i hârtia, m-a luat la bătaie pentru prima oară. M-a lovit cu pumnul în faţă, şi m-a trântit la pământ. Voia să mă calce în picioare, dar am izbutit să mă ridic şi i-am înfipt dinţii în carne. Apoi am fugit, şi am venit pe jos încoace, pe ploaie şi pe vânt.

Chipul lui Müller se schimbase. Înainte de a putea răspunde, se auziră bătăi în uşă. Bunicul şi nepoata tresăriră speriaţi.

— Cine poate fi? întrebă dânsul.

— E Anton, o simt, bunicule! strigă Dora şi fugi repede în odăiţa învecinată, aceeaşi în care murise mama ei, cu ani în urmă. Lăsă, însă, uşa întredeschisa, ca să audă ce se vorbea dincolo.

Capitolul 121 – Sticluţa cu otravă

Bătrânul administrator se duse la uşă, când tocmai bătaia se repetă şi un glas de afară strigă:

— N-auzi Müller? Eu sunt, Anton.

Müller deschise uşa şi privi întunecat la tânăr.

— Ce vrei de la mine?

Anton trecu pe lângă el şi răspunse ţanţoş:

— Să intrăm în casă, Müller. Am să-ţi fac o comunicare importantă din partea doamnei contese, dar n-am deloc poftă să stau afară, pe ploaie.

Müller înălţă din umeri şi-l urmă pe tânăr, care şi intrase înăuntru. Se aşeză liniştit pe un scaun lângă masă şi, scoţând din buzunar nişte hârtii, le întinse sub lumina lămpii.

— Te miră, desigur, Müller, că vin aici la o oră atât de nepotrivită începu el. Îmi pare rău, dar nu se putea altfel. Am sosit la castel acum vreo jumătate de ceas şi doamna contesă voia să-mi vorbească. De fapt, urma să-ţi aduc mâine dimineaţă vestea, dar ştiam că ai obiceiul să citeşti seara târziu, aşa că mi-am îngăduit să vin acum.

Müller observă că Anton îşi rotea privirile prin odaie. Bătrânul nu văzu, că pe un scaun dintr-un colţ întunecat se afla pălăria şi mantia Dorei. Anton îşi dădu seama imediat că fata se afla aici, dar nu se trădă cu nimic.

— Ce ai să-mi comunici? Spune repede, Anton, nu vreau să stau de vorbă cu dumneata mai mult decât e absolut necesar.

Bătrânul se aşeză pe un scaun şi se uită la hârtiile pe care le adusese servitorul.

Acesta întâmpină cu o privire străpungătoare cuvintele insultătoare ale lui Müller, dar se stăpâni şi dădu doar din umeri.

— Îţi voi spune pe scurt, Müller, despre ce e vorba. Doamna contesă îţi comunică prin mine că ai fost concediat din slujba de administrator al castelului.

Müller se aşteptase la orice, numai la asta nu. Ştia prea bine că contesa Leonie nu prea îl simpatiza, dar îmbătrânise la Hohenegge şi nu-şi putea închipui să închidă ochii în altă

parte.

— Ce-ai spus, Anton? exclamă el, ca în vis. Aşa, în toiul nopţii şi fără nicio introducere îmi citeşte contesa că am fost concediat? Cred că e o glumă proastă din partea dumitale. Nu ştiu să mă îi făcut vinovat cu ceva în exerciţiul serviciului meu sau să nu-mi fi îndeplinit îndatoririle cu punctualitate. De ce, dar, să fiu azvârlit în stradă?

Anton îl privi, zâmbind dispreţuitor.

— Nu mi s-a dat sarcina şi nici n-am dispoziţia să-ţi comunic motivele, care au hotărât-o pe doamna contesă să te concedieze. Uite aici hârtiile respective, totul e pus la punct. Doamna contesă certifică prin ele că ai servit atâţia ani la castel şi eşti concediat pe ziua de azi, deoarece doreşte să aibă în serviciul ei forţe mai tinere. Dacă vrei, poţi afla că eu voi ocupa de acum încolo locul dumitale. Asta ţi-o spun aşa, într-o doară. Ai aici şi o scrisoare către o bancă din Berlin, care-ţi va plăti salariul pentru o jumătate de an înainte, deoarece doamna contesă doreşte să părăseşti castelul cât mai repede cu putinţă, chiar mâine sau poimâine.

În sufletul bătrânului se produse o tulburare adâncă. Sângele i se urcă la cap şi într-o pornire de furie strânse pumnii.

— Aşadar, asta e răsplata pentru ani îndelungaţi de muncă!? pentru o viaţă pe care am închinat-o în întregime numai contelui de Hohenegge? izbucni el. Ştiam eu că odată cu contesa Leonie va intra nenorocirea în castelul acesta… Singurul mijloc ca să se împiedice catastrofa, ar fi fost să i se deschidă ochii tânărului conte Eberhard. Dar eu nu trebuia să vorbesc, eram doar un servitor plătit şi pe ziua de astăzi, când am îngenuncheat în faţa cavoului strămoşilor săi, s-a sfârşit şi cu activitatea mea la Hohenegge. Tu, însă, ticălos fără pereche, care stai în spatele acestor uneltiri, îţi vei primi într-o zi răsplata meritată.

Bătrânul se ridicase şi întinse pumnul spre Anton. Acesta scoase o înjurătură şi cu o furie sălbatică vru să se năpustească asupra lui Müller.

— Ai înnebunit, idiot bătrân? răcni el, fierbând de mânie.

Cum de îndrăzneşti să mă insulţi în felul acesta? Uite aici hârtiile pe care ţi le-am adus. Fie că le iei sau nu, să ştii însă că peste două zile doamna contesă te va alunga în stradă dacă nu vei pleca de bunăvoie. Ia aminte la ce ţi-am spus!

Răsturnă cu piciorul un scaun ce stătea în cale şi vru să se îndepărteze.

— Stai! Între noi doi nu s-a terminat încă! răcni bătrânul, tremurând din tot trupul, de furie. Voi pleca, de asta poţi fi încredinţat, ticălosule! Mâna să-mi putrezească şi limba să-mi paralizeze în gură, dacă mă voi înjosi vreodată să cer milă de la contesă. Îmi stă necontenit înaintea ochilor nenorocitul acela bătrân care a fost scos din lacul castelului, şi pe care tot dânsa îl are pe conştiinţă. Doamna contesă susţinea atunci că el ar fi un criminal şi un hoţ, dar eu am avut cu totul altă părere, atât despre dânsul, cât şi despre ea.

— Bagă de seamă ce vorbeşti, Müller, căci s-ar putea întâmpla să faci cunoştinţă cu temniţa, îl ameninţă Anton.

— Nu-mi pasă de asta, răspunse bătrânul, dârz.

Se puse cu hotărâre în calea tânărului şi acesta se dădu un pas înapoi, încruntând sprâncenele.

— Ce înseamnă asta? tună el.

— Dacă te-am numit ticălos, n-am făcut-o pe nedrept! răcni bătrânul. O ai pe conştiinţa pe nepoata mea Dora şi e bine că ne întâlnim faţă în faţa acum. Vrei să-i redai fetei onoarea pe care i-ai răpit-o şi să te căsătoreşti cu ea? Răspunde, da sau nu?

— Nici nu mă gândesc să mă leg de o cameristă, idiot bătrân, răspunse Anton, cu dispreţ. Ţi-a picat în casă, întocmai ca şi mama ei, care şi ea s-a aruncat de gâtul unui bărbat, pentru ca s-o aducă în viaţă pe Dora, undeva într-un colţ, de lume. De ce n-ai crescut-o mai bine, bătrânule? Ia-o pe conştiinţa dumitale acum, eu am o femeie mai bună, dacă m-aş gândi vreodată să mă căsătoresc.

— Ticălos mizerabili scrâşni bătrânul, clocotind de furie. Cu mâinile astea uscate, care mai au destulă putere într-însele să ţină un scaun, te voi doborî la pământ ca pe un câine râios. Îndrăzneşti tu, nemernicule, să insulţi memoria fiicei mele? Ce

ştii tu de durerile şi suferinţele ei? Tu însuţi eşti un om decăzut, un ticălos ordinar cum rar se găseşte un altul pe suprafaţa pământului. Am recunoscut eu din prima zi când te-am văzut, câte parale faci, netrebnicule ce eşti!

Bătrânul luă un scaun şi-l ridică, gata să se repeadă asupra lui Anton.

Şi, desigur că s-ar fi întâmplat o nenorocire, dacă în clipa aceea Dora n-ar fi deschis uşa, dând buzna în odaie.

— Opreşte, bunicule! răcni fata şi se aşeză între cei doi bărbaţi. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, fii milostiv încă o singură dată şi lasă-mă singură cu omul acesta. Trebuie să vorbesc cu el, înainte de a pleca de aici. Dar nimeni nu trebuie să asculte convorbirea noastră, nici chiar tu, bunicule.

Müller lăsă scaunul să cadă pe podea, şi după o clipă de linişte, răcni ca ieşit din minţi:

— Vorbiţi ce vreţi; vindeţi-vă sufletele diavolului, nu vreau să aud şi să văd nimic. Vreau să ies afară în noapte, pe ploaie şi furtună, căci aici mă înăbuş. Poate că vântul va fi atât de milostiv şi va rupe o ramură grea, care să cadă deasupra, capului meu şi să mă ucidă. Asta e tot ce-mi mai pot dori.

Cuvintele bătrânului aveau un sunet înfiorător. Nu văzu cum nepoata sa întinsese, imploratoare, braţele după el, ci se năpusti spre uşă şi dispăru în noapte.

O linişte mormântală se lăsă în odaie. Nici Dora, nici Anton nu cutezau să facă o mişcare.

— Aşa! spuse după câtva timp fata. Acum vom sta de vorbă amândoi.

Anton se uită la ea cu priviri pline de furie.

— Mi-am închipuit eu că vei alerga aici, la idiotul ăsta bătrân, zise el. Şi te-ai mai apucat să-i spui toată povestea. Mai lipsea numai să-i arăţi documentul cu făgăduiala de căsătorie, şi atunci chiar că ar fi ştiut totul.

— Hârtia o port în sân şi o voi da numai atunci când îmi va fi sunat clipa din urmă, răspunse Dora, cu o expresie ciudată pe chipul ei încordat. M-ai tratat astăzi ca pe un câine, m-ai călcat în picioare şi m-ai lovit cu pumnul în faţa. Să nu mai încerci asta a doua oară, căci atunci nu voi mai ţine seamă de

nimic. Te întreb pentru ultima oară, Anton, vrei să-mi redai onoarea şi să mă faci soţia ta? Insist asupra acestui lucru, nu atât pentru mine, cât de dragul bătrânului, căruia i-am amărât îndeajuns zilele. Nu căuta să te eschivezi, nu invoca motive, căci ştiu prea bine acum că fiecare cuvânt al tău e o minciună. Spune-mi numai că vei merge mâine cu mine la ofiţerul stării civile din Berlin, şi din momentul când voi purta numele tău voi uita tot ce mi-ai făcut.

În timp ce Dora vorbea, Anton stătu să chibzuiască în ce fel ar putea scăpa mai bane din situaţia primejdioasă în care se afla. Ştia prea bine că era în mâinile fetei şi că aceasta l-ar putea nimici. Dar, pe de altă parte, nici prin gând nu-i trecea să se căsătorească cu dânsa. Trebuia să rămână liber, pentru contesa Leonie... îşi pusese în gând asta şi se ţinea de hotărâre.

— Vreau să ştiu, întrebă el, silindu-se să pară liniştit, dacă bătrânul cunoaşte conţinutul documentului?

— În privinţa aceasta poţi fi fără grijă deocamdată, îi răspunse ea.

Anton răsuflă uşurat. Se simţi din nou plin de curaj.

— Am putea să ne întâlnim mâine undeva şi să discutăm în linişte chestia. În momentul acesta, după cele petrecute, îţi închipui lesne că-mi lipseşte dispoziţia să stau de vorbă cu tine. De ce n-ai rămas în oraş, acolo unde te-am dus eu? Era vina ta că m-am înfuriat în aşa fel, încât am ridicat mâna asupra ta.

— Ştiu ce voiai: hârtia pe care o port în sân.

— Aşa este, pentru că nu are niciun rost să mă sileşti şi să mă ameninţi. Am fost un idiot când ţi-am dat făgăduiala scrisă. Cine ştie ce ţi se întâmplă şi poţi pierde petecul acela de hârtie, care va cădea în mâinile vreunui străin şi atunci catastrofa e gata. Ia spune, refuzi într-adevăr să mi-o dai?

— Nu te obosi degeaba, Anton. Hârtia asta e un talisman, pe care nimeni nu mi l-ar putea lua atât de uşor. Vei fi nevoit, deci, să te căsătoreşti cu mine.

Anton izbucni în râs.

— Cred c-ai auzit din odaia de alături ce-am răspuns

bunicului tău când mi-a cerut şi el acelaşi lucru. Îţi răspund şi ţie la fel. Şi acum fă ce pofteşti!

Fata sări în sus, ca un şarpe călcat în picioare. În furia ei era mai frumoasă ca oricând, dar Anton nu mai avea ochi pentru ea.

— Acum ţi-ai dat cel puţin arama pe faţă, ticălosule! izbucni dânsa. Dar tu nu ştii cât de strâns te ţin eu în mâinile mele; în afară de hârtia de care te temi atât de mult, mai posed o armă împotriva ta.

— Şi anume?

— Ţi-o voi spune, ca să ştii ce ai de făcut. Într-o vază de flori am găsit o sticluţă care conţinea picăturile din care contesa Leonie a turnat în paharul cu apă al soţului ei. Îţi aminteşti de asta, dar te înşeli dacă-ţi închipui cumva că am aruncat sticluţa. Ea se află în păstrarea mea şi o pot preda poliţiei în orice moment. Atunci, însă, va fi pierdută şi îngâmfata contesă Leonie, căci în sticluţă se mai găseşte un rest de otravă. O simplă analiză chimică a picăturilor şi autorităţile vor şti din ce cauză a murit contele Eberhard de Hohenegge.

— Ai tu sticluţa asta? izbucneşte Anton şi dintr-o săritură se află lângă Dora. Dă-o încoace, sau te ucid pe loc!

Ea îl izbi cu pumnul în faţă, făcându-l să se clatine pe spate.

— Nu-ţi va folosi la nimic dacă mă vei ucide ticălosule, căci nu port sticluţa la mine. E la loc sigur, şi afară de asta am ascuns undeva un bilet în care dau pe faţă toate tainele. Vezi dar bine că te ţin în mână şi aşa de lesne nu-mi vei scăpa. Nici măcar o crimă nu te va scăpa de ameninţarea mea, căci biletul va fi găsit în orice caz.

Anton holbă ochii şi chipul său schimonosit de furie căpătă brusc o expresie mai liniştită.

— Asta-i prostie! exclamă el şi căzu într-un scaun, lângă masă. De ce să căutăm să ne nimicim unul pe altul, Dora? Mă cunoşti doar cum sunt şi n-ar trebui să mă enervezi necontenit. Ai făcut bine că mi-ai dezvăluit şi chestia cu sticluţa. Aşadar, vom discuta serios cu privire la căsătoria noastră, dar nu aici la castel. Întoarce-te la Berlin la hotelul

unde ai locuit până acum. Mâine sau cel târziu poimâine voi fi la tine şi, poţi fi încredinţată că vom găsi o soluţie paşnică.

Dora îl privi o clipă cu ochii iscoditori. Răsufla agitată şi se lupta să ia o hotărâre.

— Poate că mă minţi din nou şi cauţi să mă opreşti să pornesc la fapte, spuse ea în cele din urmă. Dar fie. Vreau să mai încerc o ultimă dată. Mă voi întoarce la Berlin. Nu mai cutez să apar în faţa bunicului; de altfel, voi pleca chiar în noaptea asta. Dă-mi ceva bani, căci n-am niciun gologan.

Anton scoase din buzunar o monedă de aur şi i-o întinse:

— Asta îţi va ajunge deocamdată.

Ea îl privi sfredelitor.

— Şi tu nu vii cu mine?

El clătină capul.

— Nu pot. Contesa mi-a cerut să rămân la Hohenegge şi să iau în primire, de mâine chiar, slujba bunicului tău. Nu mă întreba mai mult, căci n-am timp, nici poftă să-ţi dau lămuriri. Din moment ce-mi va fi posibil, voi veni la tine.

— Aha! ştiu eu ce se ascunde aici. Leonie de Hohenegge a devenit amanta ta! izbucni fata, cu glas răguşit.

— Noapte bună! spuse el şi se îndepărtă. Ce să începem din nou cearta.

Ea îl lăsă să plece şi rămase nemişcată în mijlocul odăii.

Ajuns afară, Anton porni pe aleea din parc şi murmură pentru sine:

— Mi s-a pus în cale şi o voi călca în picioare, cum calci un vierme. Dar mai întâi va trebui să-mi destăinuiască unde a ascuns sticluţa cu otravă. Restul e o jucărie de copil. Dacă nu mi-ar fi scăpat din mână la Berlin, i-aş fi smuls cu forţa documentul pe care-l ţine în sân. În definitiv e mai bine că s-a întâmplat aşa. Cât de proaste sunt femeile îndrăgostite! Gâsculiţa mi-a trădat acum şi ultimul secret! Ha, ha, ha!

Râsul său fu înghiţit de vântul nopţii şi ca o fantomă, umbra lui dispăru sub terasa castelului.

Dora, însă, rămase clipe îndelungate cu privirea aţintită asupra uşii prin care dispăruse el. Îşi aduse aminte de vorbele bunicului, atunci când părăsise casa, ca un disperat. Să

aştepte până se va înapoia bătrânul şi o va alunga ca pe o netrebnică?

— Se va linişti mai curând dacă nu mă va vedea aici, murmură ea, şi din moment ce voi redeveni cinstită, mă voi întoarce la el.

Un zgomot despre care nu ştia de unde vine, dar care suna ca vocea răguşită a bătrânului, o alungă spre uşă. În clipa următoare se făcu nevăzută în întunericul nopţii.

*

De-abia se închisese uşa şi se auzi în odaie un geamăt venit din adâncimea unui suflet chinuit.

Uşa odăiţei în care se ascunsese Dora înainte, era pe jumătate deschisă. O mână nesigură o dădu în lături cu totul şi imediat îşi făcu apariţia bătrânul administrator concediat.

Părul îi atârna în neorânduială pe frunte, barba îi era încâlcită şi ochii-i luceau sinistru.

Ce-i fusese dat să audă cu urechile sale!

O zbughise afară din casă şi rătăci ca un nebun prin parc. Ploaia, însă, îl readuse la realitate şi atunci îşi zise că datoria sa era să facă ultimele încercări pentru salvarea Dorei.

— Trebuie să mă înapoiez în casă, trebuie să aud ce-şi vor spune cei doi. Poate că aflu taina care există între dânşii şi atunci voi vedea ce am de făcut. Ticălosul acela de Anton e capabil de orice şi dac-aş şti că are ceva întunecat pe conştiinţă, îl voi da pur şi simplu pe mâna poliţiei.

Vorbindu-şi astfel bătrânul intră în casă printr-o uşă dosnică şi se furişă nevăzut în odăiţa unde stătuse Dora la pândă.

În încăpere era atât de întuneric, încât nu putea fi văzut. Sosise tocmai la timp pentru a auzi ceea ce era mai important.

Se făptuise o crimă împotriva tânărului său stăpân, contesa Leonie îşi otrăvise soţul şi Dora avea în mâini dovada îngrozitoare: sticluţa cu restul de otravă.

Aceasta era o armă fioroasă, cu ajutorul căreia Anton putea fi făcut nevătămător. Dar ceea ce era mai grozav… individul acesta stricat devenise amantul contesei Leonie.

Câteva clipe gândurile se încâlceau în creierul sărmanului bătrân. Nebunia ameninţa să pună stăpânire pe el.

— E cu putinţa aşa ceva? se întreba el, înspăimântat.

Dar auzise cât se poate de bine, nu era nicio amăgire a simţurilor. Şi acum plecaseră amândoi, atât Dora cât şi ticălosul.

Müller vru să se năpustească afară, vru s-o reţină pe nepoată-sa şi s-o ducă la poliţie, dar se simţi ca paralizat. De groază nu putea să mişte niciun mădular şi de abia într-un târziu îşi reveni oarecum şi gemând ca o vită înjunghiată se prăbuşi pe un scaun lângă masă.

Începu să chibzuiască ce e de făcut. Dacă cel puţin ar fi cunoscut numele hotelului din Berlin unde trăsese Dora!

Cu orice preţ trebuia să pună stăpânire pe sticluţa cu otravă şi renunţa acum ca nepoata sa să devină soţia lui Anton.

Se ridică încet de la masă şi, clătinându-se ca un om beat, se îndreptă spre uşă.

Deodată, se poticni de un obiect mic care stătea în întuneric. Privi în jos şi se simţi străbătut de un fior. Ochii i se holbară şi mâinile-i începură să tremure.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă el, să fie oare realitate? Asta ar fi un semn al Destinului!

Se aplecă şi, ridicând un obiect mic, îl duse la lumină. Era o sticluţă de formă ciudată, închisă cu grijă. Pe etichetă sa era imprimat un cap da mort.

— Otrava! murmură bătrânul. Dora l-a minţit pe Anton când i-a spus că a ascuns undeva sticluţa, a făcut asta numai din spirit de prevedere. O avea la ea şi trebuie să-i fi căzut din rochie. Acum am în mână o armă grozavă. Dar înainte ca să produc în public acuzaţia şi să dezlănţui furtuna care trebuie s-o prăpădească pe contesa Leonie, vreau să dobândesc deplină siguranţă din toate punctele de vedere.

Capitolul 122 – Anunta ţiganca.

Anton se află la Hohenegge şi o face pe marele faţă de toţi ceilalţi.

Administratorul Müller nu părăsise încă locuinţa, dar ceruse de acum în sat să i se trimită un camion pentru încărcarea lucrurilor.

Anton se fereşte să se întâlnească cu bătrânul. De la Dora primise câteva rânduri, prin care fata îl vestea că se află la hotel şi rămâne în aşteptarea lui.

Citind biletul ei, ticălosul zâmbeşte sarcastic. Preocuparea lui actuală e s-o ţină cât mai mult timp cu speranţe pe geloasa femeie, care-i putea deveni atât de primejdioasă. În vremea asta, va găsi el mijloace s-o amuţească, fără să-şi facă lui niciun rău.

Bătrânul Müller stă singur în coliba lui, cufundat în amintiri. Trebuie să părăsească acum căsuţa asta, unde trăise atâţia ani. Trebuie să plece în lume, printre străini, pentru totdeauna.

Două lacrimi mari îi alunecă pe obraji. El trece cu mâna deasupra şi le şterge. Dacă tânărul conte Eberhard ar mai trăi, nu l-ar alunga pe credinciosul său servitor, asta o ştie prea bine Müller.

— Cel puţin dac-aş fi concediat pe un motiv drept, aş mai îndura soarta crudă, dar faptul că ticălosul acesta de Anton trage sforile, asta, mă doare mai mult ca orice. Dar voi pleca. Sticluţa cu otravă o voi lua cu mine şi îndată ce-mi voi fi închiriat pe undeva o odăiţă, voi spune contesei ce cred despre ea. Dacă se va îngălbeni şi va începe să tremure, voi şti imediat că ea a făptuit crima împotriva stăpânului meu, şi atunci nu voi sta o clipă pe gânduri să anunţ autorităţile. O otrăvitoare nu are dreptul să stăpânească la Hohenegge. Cred că şi Anton e amestecat în această afacere şi poate că-mi va fi dat s-o răzbun pe Dora.

Müller aruncă o privire prin odaie. O parte din bagaje şi le-a trimis de acum în sat. Mai sunt câteva lucruri mici şi un geamantan de piele, pe care trebuie să-l închidă doar şi să-l ia

în mână.

Pe masă arde o lampă care împrăştie lumină slabă în încăpere. Afară se lăsase întunericul şi bătrânul îşi ia dintr-un colţ pălăria şi pardesiul. Înainte de a pleca, vrea să-şi ia rămas bun de la oamenii din castel şi de la contesă. De fapt, dânsa îi trimisese vorbă că renunţă la această vizită de despărţire, dar Müller ţine neapărat să mai păşească odată în faţa noii stăpâne a castelului Hohenegge. Vrea, dacă va fi posibil, să facă vreo observaţie cu prilejul rostirii cuvintelor de rămas bun şi s-o observe pe Leonie cu atenţie în timpul acesta.

Micşorează puţin flacăra lămpii şi părăseşte locuinţa. Afară e ceaţă deasă şi ramurile copacilor atârnă grele sub apa care se îmbibase în ele.

Bătrânul rămâne deodată în loc şi ciuleşte urechile. I se pare că aude un glas de femeie.

— Ce să-nsemne asta? Se-ntreabă el.

Fără să-şi dea seamă păşeşte în parc printr-o portiţă. O rază de lumină învăluie terasa castelului. Müller observă două siluete mişcându-se.

Una din ele e contesa Leonie, după cum îşi dă seamă imediat, dar pe cealaltă n-o recunoaşte. Pare să fie o femeie încovoiată, slabă, care în clipa aceasta întinde braţele spre contesă.

Leonie intră atunci în odaie şi se aude cum dă o poruncă.

Müller stă neclintit la locul său. Trebuie să afle ce se petrece aici. Femeia bătrână pare să fie în prada furiei. Ea se năpusteşte spre uşa pe care dispăruse Leonie şi o zguduie cu putere.

Atunci îşi face apariţia Anton. O apucă pe femeie şi o târăşte pe terasă până la scări. Zadarnic se zbate bătrâna, căci băiatul e mai puternic. Cu o lovitură de picior el o face să se rostogolească pe scări.

Müller îşi schimbă locul, ascunzându-se pe după un stejar bătrân, ţinând privirea aţintită spre terasă. Un simţământ tainic îi spune că se petrece aici ceva, care ar putea fi de mare însemnătate şi pentru el.

Anton stă în capul scării şi rosteşte cuvinte ameninţătoare spre bătrână.

Femeia se ridică atunci de jos şi cu glasu-i piţigăiat rosteşte un blestem la adresa contesei Leonie. Şi când încearcă să urce înapoi treptele spre terasă, Anton fluieră o dată şi bătrâna rămâne pe moment locului.

— Dacă vrei să nu fii sfâşiată de câini, vezi de părăseşte cât mai repede parcul! îi strigă Anton.

Acesta fluieră a doua oară şi atunci se aude din fundul parcului lătratul câinilor care smucesc de lanţuri.

Bătrâna îşi dă seamă de primejdie de data aceasta. Ea agită pumnul încleştat şi-ncepe să blesteme. Dar e prea târziu.

Cei doi câini au fost eliberaţi din lanţuri şi aleargă ca turbaţi prin curte. Müller sare îndărăt în parc, ca s-o apere pe femeie de muşcăturile câinilor, dar bătrâna apucase într-o direcţie opusă aceleia a lui. Se strecoară printre tufe, cu agilitatea unui şarpe.

Anton nu se mai sinchiseşte de ceea ce se petrece în parc. El izbucneşte într-un râs demonic, ascultă o clipă lătratul câinilor, apoi intră în castel. Uşa e închisă şi lumina care învăluise terasa, dispare.

Müller o ia la goană, cu gândul să împiedece o nenorocire. El e împrietenit cu câinii şi n-are a se teme de ei.

O clipă domneşte tăcere desăvârşită, apoi răzbate până la el glasul înspăimântat al bătrânei. În acelaşi timp se aude lătratul furioaselor animale.

Cu mişcări de om tânăr, fostul administrator al castelului îşi face loc printre tufe, conducându-se după strigătele femeii şi lătratul câinilor. Răsuflând din greu ajunge într-un loc liber, nu departe de poarta de intrare a parcului.

E şi timpul să intervină, căci dulăii azvârliseră pe bătrână la pământ şi-şi înfipseseră colţii în carnea ei.

Müller strigă câinii pe nume şi aceştia dădură drumul prăzii. În aceeaşi clipă îi apucă de zgardă şi repezindu-le câte un picior în coaste, îi alungă înapoi în tufiş.

Bătrânul se apleacă apoi asupra făpturii ghemuite la

pământ, dar din cauza întunericului nu-i poate recunoaşte trăsăturile.

— Eşti rănită, femeie? întrebă el.

Dar numai un geamăt îi răspunde.

— Vreau să-ţi vin în ajutor, femeie! spune el din nou. Nu trebuie să-ţi fie teamă. Câinii ascultă de mine şi-i voi pune repede în lanţuri. Rămâi aici până mă voi înapoia, apoi voi vedea ce e de făcut.

Femeia răspunde tot cu un geamăt.

Müller porneşte repede îndărăt spre castel, luând-o pe aleea principală. Drumul e mai scurt şi nu are nevoie să-şi facă loc printre tufe.

Anton intrase înapoi în castel şi sluga care dăduse drumul câinilor umblă probabil prin apropiere, aşteptând ordine noi. Müller dă peste el, tocmai când se apropie de terasă.

— Dar ce s-a petrecut, domnule Müller? întreabă acesta curios. Anton a fluierat după câini şi eu le-am dat drumul, căci mi-am spus că vreun vagabond o fi dând târcoale castelului.

— Se prea poate să fi fost aşa, răspunde fostul administrator. Şi mie mi-a fost atrasă atenţia şi i-am urmărit pe câini. Acum, însă, nu mai e nimeni aici şi te poţi duce îndărăt în odăiţa ta. Pe câini i-am trimis eu de-acum la locurile lor.

Sluga mormăie ceva şi apoi urmează sfatul lui Müller.

Acesta, însă se îndreaptă spre fundul curţii şi la un fluierat al său cei doi câini dau fugă şi se opresc în faţa lui. El îi ia de zgardă şi ducându-i în căsuţele lor, le pune lanţurile.

Apoi se-ndreaptă spre locuinţa sa şi ia o lanternă. Din valiza sa scoate o sticlă cu vin şi câteva batiste, de care se putea folosi pentru pansament.

Când ajunge la oarecare depărtare de castel, aprinde lanterna şi după cinci minute se află la locul unde o lăsase pe femeia încolţită de câini. Aceasta se ridicase pe jumătate şi priveşte cu ochii-i negri pe fostul administrator.

Acesta face întâi un gest liniştitor cu mâna, căci vede că bătrâna se ghemuieşte speriată.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă, ţi-am mai spus-o! i se

adresează el. Am plecat numai să fac rost de o lanternă şi de o sticluţă cu vin, ca să te mai întăreşti.

Femeia e o ţigancă cu fălcile scofâlcite şi păr alb, încâlcit, care-i cade în neorânduială pe faţa slută. Îmbrăcămintea de pe dânsa e numai zdrenţe. Picioarele şi le poartă învelite cu petice, legate cu curele. Braţele-i lungi şi osoase sunt dezgolite. Müller observă imediat câteva răni sângerânde pe gâtul şi pe braţele femeii.

— Unde-s câinii? întreabă dânsa, cu glas răguşit, privind speriată în juru-i.

— I-am legat, nu se mai întorc ei, îi răspunde Müller. Spune-mi acum ce-ai căutat la castelul Hohenegge?

Bătrâna vrea să răspundă ceva, dar apoi aruncă o privire bănuitoare asupra fostului administrator şi rosteşte:

— Ajută-mă să ies din parc, imediat ce voi fi afară voi izbuti eu s-ajung la micul meu trib din pădure.

— Faci parte dintr-o familie de ţigani nomazi?

— Da, aşa e, domnule, răspunde bătrâna, încercând să se ridice.

Dar rămâne cu încercarea, căci e prea sfârşită de puteri şi trupul ei recade la pământ.

— Ei, vezi că nu merge, îi spune Müller. Ia câteva înghiţituri de vin şi lasă-mă apoi să-ţi leg rănile. După aceea te voi ajuta eu o bucată de drum. La caz extrem, voi aduce câţiva băietani din sălaşul vostru.

Bătrâna nu răspunde nimic; duce sticla la gură şi trage câteva înghiţituri. În aceeaşi clipă aproape, trupul ei se însufleţeşte.

Müller pune lanterna pe pământ şi pansează rănile ţigăncii. După ce sfârşeşte cu treaba asta, se adresează din nou femeii:

— Tot nu mi-ai spus încă, ce te-a făcut să vii la castel. Dacă nu mă-nşel, ai avut o ceartă cu contesa de Hohenegge!

Ţiganca îşi îndreaptă privirile întunecate asupra lui.

— Eşti prieten cu frumoasa contesa Leonie? întreabă ea.

Müller clatină capul cu energie:

— Nu numai că nu-i sunt prieten, dar n-am niciun fel de

simpatie faţă de dânsa. Până ieri am fost încă administratorul castelului şi în seara asta părăsesc casa. Am fost aruncat în drum, pur şi simplu.

Ţiganca râde sarcastic.

— În drum, ca şi pe mine, bătrâna Anunta. Asta i-a fost totdeauna năravul frumoasei contese. Să fie, însă, cu băgare de seamă, căci împung ca o viperă.

Cuvintele bătrânei sunt pline de ură.

— O cunoşti demult pe contesa Leonie? întreabă Müller.

— Da, o cunosc de pe când era încă baroneasă de Brissac. Pe atunci venisem cu tribul meu prin locurile astea, şi frumoasa baroană m-a vizitat într-o noapte, pe când ne aflam cu toţii în jurul focului.

Ţiganca se opreşte din vorbă, ca şi cum i-ar fi teamă să continue.

Müller stă aplecat asupra ei şi-i soarbe cuvintele.

— Dacă mi-ai putea comunica ceva asupra contesei, ar fi singura răsplată ce ţi-aş cere pentru ajutorul ce ţi-am dat, spune el deodată. Dacă nu i-aş fi oprit pe câini la vreme, te-ar fi sfâşiat în bucăţi.

Ţiganca clatină capul, dar privirea ei tot bănuitoare rămâne.

— Şi ce anume ai vrea să ştii de la mine? întreabă ea în cele din urmă.

— Spune-mi ce a cerut contesa de la dumneata, când te-a vizitat odinioară în tabără?

Bătrâna rămâne pe gânduri câteva clipe. Apoi ridică repede capul şi un potop de cuvinte ţâşneşte din gura ei:

— Ascultă, deşi nu ştiu la ce ţi-ar putea folosi asta: contesa a cerut de la mine un elixir de dragoste, de care voia să se folosească pentru a trezi amorul unui bărbat, care se arătase rece faţă de ea până atunci. Cuconaşii şi cuconiţele îşi bat joc de astfel de licori, dar în taină tot îşi pun nădejdile în ele; ei sunt mai superstiţioşi decât poporul de jos, numai că nu vor să se dea pe faţă.

— Şi i-ai dat licoarea baroanei de Brissac?

— Da, i-am dat-o, căci mi-a plătit bine. A trebuit să-i

făgăduiesc, însă, să-mi iau tălpăşiţa de prin locurile acelea şi să nu mă mai arăt niciodată.

— Şi licoarea aceea are într-adevăr puterea să producă efectul dorit?

— Dacă crezi într-însa, da.

— Aşadar, ai înşelat-o pe contesă?

Ţiganca râde încetişor:

— Nu mai întreba atâta, ce te priveşte asta pe dumneata? Mi-ai salvat viaţa, dar nu ştiu ce ţi-aş putea da drept răsplată. Tocmai acum ai mei sunt săraci ca nişte şoareci de biserică şi nu ţi-am putea oferi nimic. Şi acesta e chiar motivul pentru care am încercat să vorbesc cu contesa.

— Ştiai că baroana de Brissac a devenit contesă de Hohenegge?

— Da.

— Şi ai venit astă-seară încoace să-i ceri ceva bani?

— Un ajutor, da, domnule. Ea, însă, m-a dat pe uşă afară şi m-a lovit cu cravaşa. Asta m-a înfuriat peste măsură şi am vrut să-i sar de gât. Atunci a intervenit un altul, care m-a dat jos de pe scări. Restul îl ştii şi dumneata. Ea însăşi l-a chemat pe omul acela şi i-a poruncit să asmută câinii asupra mea, ca să mă sfâşie. Asta n-o va uita Anunta câte zilişoare va trăi.

Müller clătină posomorât capul şi murmură:

— Sărmanul şi nenorocitul meu stăpân. Ce se va mai întâmpla acum în castelul acesta, când tu stai în cavou, adormit pe vecie?

Ţiganca devenise atentă.

— Duci doliu după cineva? întrebă ea, iscoditoare.

— Nu ştii că soţul Leoniei, contele Eberhard de Hohenegge, a murit şi a fost aşezat în cavoul castelului? Dac-ar mai fi trăit bunul conte, dânsa n-ar fi cutezat să te alunge cu câinii. Ah! ce păcat că nu există niciun mijloc să-l înviem pe sărmanul meu stăpân!

În mintea ţigăncii pare că se trezesc gânduri noi la auzul cuvintelor lui Müller.

— Eşti îndurerat mult de moartea contelui? întreabă ea încetişor.

— Dacă l-ai fi cunoscut, mi-ai pricepe durerea nemărginită. Şi ceea ce e mai grozav, e faptul că bietul conte a murit în chip atât de neaşteptat şi misterios.

— Dar cum a murit?

Müller o priveşte câtva timp pe femeia slută din faţa lui, apoi se apleacă peste ea şi-i şopteşte:

— Pentru prima oară spun asta cuiva: contele Eberhard de Hohenegge a căzut jertfă unei crime.

Ţiganca pare să-şi fi uitat durerile provocate de muşcăturile câinilor; cu mâna liberă apucă braţul lui Müller şi-l trage spre dânsa.

— O crimă? exclamă ea, cu glas răguşit. Şi contesa Leonie a făptuit-o, nu-i aşa?

— Nu ştiu încă asta, dar voi face totul ca adevărul să iasă la iveală.

— Dacă ai vrea cel puţin să-mi spui cum a murit şi ce i-a făcut dânsa, aş putea, probabil, să fiu de vreun ajutor.

Müller îşi reaminteşte deodată de sticluţa pe care o poartă la el. Fără prea multe speranţe o scoate din buzunar.

— Fireşte că e prea târziu, căci pe morţi nu-i poţi învia. Dar cel puţin de-aş putea afla adevărul, şi la asta mi-ar ajuta cele câteva picături care au mai rămas pe fundul sticluţei.

Braţul Anuntei se întinde repede spre sticluţă. Ochii-i mari, negri, rămân aţintiţi asupra capului de mort. Cu o mişcare însufleţită ea scoate dopul de sticlă.

— Ce faci? strigă Müller speriat, văzând că ţiganca duce la buze sticluţa.

Ea însă, încercă, numai, picăturile cu limba, şi chipul ei tresare cu putere. Întinde apoi sticluţa lui Müller şi-l apucă din nou de braţ.

— Spune-mi, domnule, dacă tânărul conte a murit de otrava asta?

— Da, ştiu în mod sigur! răspunde Müller şi un simţământ ciudat pune stăpânire pe dânsul, la privirile străpungătoare ale femeii.

— Atunci apropie urechea de gura mea, căci vreau să-ţi trădez o taină, şopteşte Anunta.

Fostul administrator se simte împins să asculte de cererea bătrânei. Câteva clipe nu se aude decât şoapta şuierătoare a acesteia. Müller tresare speriat în câteva rânduri, vrea să strige ceva, dar cuvintele îi rămân în gâtlej.

În cele din urmă bătrâna îşi desprinde degetele-i osoase de pe braţul său, şi el se dă înapoi. Fruntea îi este brobonită de sudoare. Ochii îi sunt aţintiţi asupra chipului slut al ţigăncii, care face impresia unei adevărate vrăjitoare.

Un fior rece străbate trupul bătrânului.

— Nu. Nu! exclamă el deodată. Asta e cu neputinţă, absolut cu neputinţă. Nu te cred, îţi baţi joc de mine. Poporul ţigănesc e mincinos şi înşelător. Şterge-o de aici, îmi pare nespus de rău că am stat de vorbă cu dumneata. Pleacă!

Bătrâna clatină capul ascuţit şi râde înfundat. Müller o apucase de braţ şi cu lanterna în mână, păşeşte alături de ea spre ieşirea din parc.

În curând au ajuns într-o potecă ce duce în pădure. În dreptul unei ridicături de pământ Müller se opreşte, văzând în depărtare lumina roşie a unui foc de tabără. În liniştea nopţii se aude sunet de castagnete şi tamburine.

— Mă aşteaptă şi se veselesc că le-am făgăduit bani, spune Anunta, arătând cu mâna spre foc. Ce ochi or să facă ei, când în loc de aur le voi aduce răni sângerânde!

Müller îşi duce mâna la buzunar.

— Mi-ai făcut oricum un mare serviciu, spune el. Ţine asta!

Ţiganca vede strălucirea monezii de aur pe care o întinde bătrânul şi o apucă cu lăcomie. Apoi se apleacă repede şi-i sărută marginea hainei.

— Mii de mulţumiri! şopteşte ea şi vezi de nu uita ce ţi-am spus.

Müller o apucă de mână şi o priveşte adânc în ochi.

— Eu ţi-am făcut un bine în noaptea asta, femeie! exclamă el. Mărturiseşte că ai minţit atunci când mi-ai spus cuvintele acelea!

Dar Anunta clatină capul cu hotărâre:

— Încearcă cel puţin o dată. Încercarea nu costă parale.

Müller rămâne o clipă pe gânduri.

— Bine, murmură el. Vrei să-mi procuri contra-otrava despre care îmi vorbeai?

Ţiganca îşi apropie gura de urechea lui:

— Peste două ceasuri luna se schimbă. Atunci va dispărea şi negura, căci vântul nopţii o va împrăştia.

Cu o exclamaţie el îşi acoperă faţa cu mâinile.

— Dumnezeule sfinte, dacă ar fi adevărat! Dacă ar fi posibilă o minune cu ajutorul acestor picături! Dar nu pot crede, căci nu mai există minuni pe lumea asta.

Când îşi ia mâinile de la ochi, se vede singur în mijlocul drumului. Anunta ţiganca se făcuse nevăzută.

Capitolul 123 – În celula din Monaco

Într-o celulă a poliţiei din Monaco, Hector Rammont se plimbă în sus şi în jos. Mâinile şi picioarele îi sunt legate cu lanţuri şi la fiecare pas târăşte după el inelele grele de fier. Pe fereastra celulei pătrunde prea puţină lumină înăuntru. Gratii solide sunt fixate pe din afară şi Rammont ştie că o santinelă cu arma încărcată stă de pază zi şi noapte în dreptul ferestrei sale.

Fusese dezbrăcat de hainele elegante pe care le purta în noaptea arestării şi acum purta un costum cadrilat, din stofă ordinară. Lovitura pe care i-o dăduse cu sfeşnicul tânăra cameristă, îl ţinu în nesimţire ceasuri întregi şi când îşi reveni în fire se văzu în celulă, cu mâinile şi picioarele în lanţuri.

Poliţiştii se aşteptau la o izbucnire de furie, dar se înşelaseră. Rammont privi rătăcit în celula cu pereţii gri, apoi încercă să se ridice. Capul îl durea grozav, dar izbuti să-şi adune gândurile.

Vasăzică tot izbutise Ochi-de-Pisică să pună mâna pe el. „Noul Sherlock Holmes” trebuie să fi contribuit personal la punerea cătuşelor, după cum recunoscu Rammont după unele semne. Hartenberg, care luase lecţii de la unul dintre cei mai cunoscuţi scamatori ai veacului, cunoştea toate trucurile, cu ajutorul cărora un artist îndemânatec izbutea să-şi desfacă

lanţurile cele mai solide. De data asta, Rammont nu izbuti în încercările sale, cu toate că el însuşi studiase această artă.

Imediat după ce-şi reveni în fire, Demonul fu adus în faţa judecătorului de instrucţie. Află cu prilejul acesta că un număr de tovarăşi de-ai săi au fost arestaţi odată cu el şi puşi în siguranţă. Prin întrebări meşteşugite, regele criminalilor izbuti să afle că Joe, aghiotantul său, izbutise să rămână liber.

Castelul maur fusese ocupat de jur-împrejur de poliţişti şi gangul secret care ducea în peşteră fusese şi el descoperit. Judecătorul de instrucţie ceru Demonului să facă mărturisiri complete, dar acesta îi râse în faţă.

Dată fiind încăpăţânarea de care dădea dovadă, fu dus înapoi în celula sa. A doua zi, uşa acesteia fu deschisă din nou şi Hartenberg păşi pragul.

Era după-amiază şi prin ferestruica zăbrelită soarele îşi trimitea razele sale.

— Lasă-ne singuri! spuse marele detectiv către gardian, care intrase odată cu el.

O clipă Hartenberg îl privi iscoditor pe gardian. El se interesase în amănunţime cu privire la omul acesta, ştie că se numeşte Martineau şi că avusese o purtare ireproşabilă până acum. Se căsătorise în urmă cu doi ani şi are un copil.

Clipe îndelungate cei doi bărbaţi se privesc fără să zică un cuvânt. Apoi Martineau încuie uşa celulei şi se aşază afară, pe gang, pe o bancă.

— De ce m-o fi privind cu atâta atenţie „noul Sherlock Holmes”? murmură gardianul. M-o fi suspectând cumva? N-aş sfătui pe nimeni să se îndoiască de cinstea mea. Martineau ştie ce datorii are fată de ţara care-l hrăneşte.

Ochi-de-Pisică face doi paşi în celulă şi se apropie de Masca-Roşie. Acesta e tot atât de mândru şi sfidător ca altădată, deşi lanţuri grele îi atârnă de picioare. Zâmbind ironic se sprijină cu umărul de peretele din dreptul ferestruicii şi încearcă să încrucişeze braţele pe piept, fără să izbutească, totuşi, căci are cătuşe la ele.

— Cărui motiv datorez deosebita onoare a vizitei dumitale, domnule Hartenberg? întreabă el, după o pauză scurtă.

— Am ceva de vorbit cu dumneata, răspunde detectivul, aşezându-se pe un scaun, singura mobilă din încăpere, afară de pat.

— Îţi stau la dispoziţie, răspundă Rammont, continuând să zâmbească. Ştii prea bine că dacă-ţi pot fi de folos cu ceva, o fac cu toată plăcerea. Pentru moment dumneata eşti învingătorul şi stai deasupra mea. Dar nu triumfa prea devreme, căci s-ar putea întâmpla să se întoarcă lucrurile şi îţi dau cuvântul meu că atunci voi sfârşi repede cu dumneata. Ştie Dumnezeu ce m-a reţinut să nu te dau gata când te-am avut în mâna în sala de judecată a castelului maur. Poate că recunoaşterea meritelor dumitale deosebite, sau o şovăială momentană în faţa omului care s-a dovedit a fi un adevărat geniu în meseria sa. Fapt e că am greşit şi greşeala aceasta se răzbună acum cumplit împotriva mea.

Hartenberg îl lasă pe Rammont să-şi termine vorba, apoi înalţă capul şi-l străpunge cu privirea.

— Te înşeli amarnic, dacă-ţi închipui cumva că vei vârî spaima în mine prin cuvintele dumitale, O dată pentru totdeauna s-a sfârşit cu cariera dumitale de criminal. Vânatul pe care l-am urmărit cu atâta îndârjire, riscând să-mi pierd viaţa de zeci de ori, a fost în sfârşit doborât. De fapt, acum aş fi putut lăsa lucrurile în voia lor şi să privesc ca spectator desfăşurarea lor viitoare, căci demult nu mai sunt în serviciul poliţiei germane.

— Ştiu, domnule Hartenberg, răspunde Masca-Roşie, liniştit. Chestiuni familiale te-au silit să demisionezi din slujbă. Şi urmărirea valoroasei mele persoane a constituit pentru dumneata un soi de sport.

— Numeşte-o cum vrei, fapt e că ai fost învins şi asta e de ajuns.

— Presupunând că nu voi izbuti încă o dată să zbor când nici nu te aştepţi.

Detectivul izbucneşte în râs.

— De data asta poţi părăsi orice nădejde. Trage cât vrei de lanţuri şi de cătuşe, încearcă să rupi gratiile de la ferestre, dar totul va fi zadarnic. Nu ţi-a comunicat judecătorul de

instrucţie că atât pe scara care dă în coridor, cât şi în josul ferestrei stă câte o santinelă cu puşca încărcată, şi au ordin expres să păzească cu cea mai mare atenţie celula nr. 17?

— Ştiu, răspunde Hector Rammont. Cu toate astea trag nădejdea să pot juca o festă atât dumitale cât şi onoratei poliţii din Monaco. E drept, n-a venit încă timpul, dar eu sunt om răbdător şi pot aştepta momentul potrivit.

— Vorbele dumitale sunt curată nebunie, Rammont. Singurul lucru bun pe care l-ai putea face, ar fi să mărturiseşti toate crimele pe care le-ai făptuit, căci ţi-a sosit clipa din urmă.

— Ca să-mi spui toate astea ai venit la mine, domnule Hartenberg? întreabă regele criminalilor.

— Poate că am venit şi din alt motiv, răspunde detectivul. Ştii dumneata că nenorocita mea copilă, Alice, s-a aruncat în mare?

Masca-Roşie tresare uşor şi privirile sale se întâlnesc o clipă cu acelea ale lui Hartenberg.

— Nu! răspunde el apoi. N-am nicio cunoştinţă de faptul acesta.

— Copila mea e moartă! rosteşte detectivul, cu glas schimbat. A preferat moartea, decât să trăiască departe de dumneata, şi aceasta e marea durere a vieţii mele. Nu te cutremură şi pe dumneata sfârşitul năprasnic al Alicei?

Masca-Roşie îşi îndreaptă privirea spre Hartenberg şi răspunde cu glas potolit.

— Poate că e mai bine aşa... În orice caz, îi sunt recunoscător Alicei, că a rămas a mea până în clipa din urmă. Vezi, domnule Hartenberg, toate sforţările au ajutat prea puţin. N-ai izbutit să smulgi de la mine nici măcar pe propria dumitale fiică.

— Aşa e, Rammont! strigă detectivul. Mai bine c-a murit Alice, decât să compară înaintea judecătorilor, alături de dumneata, diavol cu chip de om.

Se ridică de pe scaun şi cu braţele încrucişate, se apropie de regele criminalilor.

— Şi acum te întreb: vrei cu tot dinadinsul să stărui în

îndărătnicia dumitale refuzând să mărturiseşti cu sinceritate crimele făptuite? Trebuie să ştiu lucrul acesta înainte de a pleca de aici şi înainte de a întreprinde alte cercetări.

— De fapt, ţi-aş putea face plăcerea asta, domnule Hartenberg, răspunde Demonul roşu. Dar numai dumitale singur, pentru ca să vezi că înţeleg să mă revanşez. Aşează-te pe scaunul de colo şi-ţi voi înşira aşa-zisele mele nelegiuiri. Vei rămâne uimit, garantez de asta.

Detectivul se aşază pe scaun, fără să-l piardă o clipă din ochi pe prizonier. Acesta se plimbă liniştit prin celulă, târând lanţurile după el.

— Să încep cu copilăria, domnule Hartenberg. Adică, cu cea dintâi crimă a mea, când am azvârlit în apă pe un tovarăş de joacă şi am privit liniştit cum se îneacă. Vrei să cunoşti numele primei mele victime?

— Deocamdată nu ţin la asta. Continuă!

— *„Voilá!”* Acum fii atent şi întipăreşte-ţi în memorie toate datele. La şaisprezece ani am făptuit al doilea păcat al vieţii mele. În tovărăşia a doi complici, am jefuit casieria comunală a localităţii Étienne, de lângă Paris, şi banii i-am cheltuit în câteva nopţi de orgie. Apoi am urmat pe drumul acesta, dând lovitură după lovitură.

Masca-Roşie continuă să povestească, înşirând crime peste crime, jafuri şi iar jafuri. Ceea ce făptuise până la vârsta de douăzeci de ani, ar fi fost îndeajuns să bage în temniţă pentru toată viaţa o duzină întreagă de criminali, şi de abia de la vârsta aceasta începea adevărata carieră a acestui om fără pereche.

Cu un cinism de necrezut, el înşiră lui Ochi-de-Pisică toate crimele sale, apoi îi povesteşte cum a căutat să se instruiască în toate domeniile ştiinţei, pentru a putea deveni cu drept cuvânt regele criminalilor. Zugrăveşte tablouri de omoruri şi sânge, de subterane misterioase, apoi orgii de neînchipuit făcute la Londra sau Paris, sub numele cutărui duce sau prinţ.

Când termină biografia aceasta îngrozitoare, rămâne locului în faţa detectivului şi-l priveşte ţintă în ochi.

— Şi acum, arată-mi şi dumneata cine s-ar putea măsura

cu Hector Rammont, regele criminalilor!

Hartenberg se ridică încetişor şi cu greu îşi stăpâneşte furia.

— Ai dreptate, Rammont! spune el. Pe tot pământul acesta nu se găseşte un demon care să fi făptuit ce-ai făptuit dumneata. Ceea ce mi-ai dezvăluit astăzi, întrece cu mult închipuirile mele. Mă cutremur în faţa acestor grozăvii şi sunt nevoit să-mi spun că nu eşti om, ci o plăsmuire a infernului.

Masca-Roşie izbucneşte în râs:

— Mă bucur, domnule Hartenberg, că ţi-am putut procura un cesuleţ de distracţie.

— Spovedania aceasta o vei repeta în faţa judecătorului de instrucţie şi pentru fiecare crimă în parte se va încheia un proces-verbal.

Dar Masca-Roşie clatină capul.

— Nici nu mă gândesc la asta, răspunde el. Spovedania am făcut-o numai de dragul tatălui Alicei mele. Poate că mai aveam şi un alt motiv. Acum, cel puţin, eşti orientat din toate punctele de vedere şi când voi evada…

— Asta nu se va întâmpla niciodată, îi tăie vorba detectivul.

— Speranţa nu voi lăsa să-mi fie luată, domnule Hartenberg. Lanţurile sunt, din păcate, solide şi grele, santinelele de afară, e drept, mă împiedică şi ele, dar… să aşteptăm. De îndată ce voi fi liber, îmi voi îngădui să-ţi trimit câteva rânduri cu poşta.

Detectivul se apropie de uşă. El îşi dă seama că nu e nimic de făcut cu Demonul acesta.

— Nu vei fi ţinut prea mult timp aici. În curând vei fi trimis de aici, spune el. Ne vom revedea la eşafod.

— Cred că te înşeli şi de data aceasta, prietene Hartenberg. În orice caz, mi-a făcut o deosebită plăcere să pot sta puţintel de vorbă cu dumneata.

Detectivul bate în uşă şi aceasta se deschide imediat. Afară, pe coridor, se adresează gardianului, privindu-l iscoditor:

— Ţi-au fost date ordine speciale, privitoare la criminalul acesta rafinat?

— Fireşte, domnule, răspunde Martineau. De fapt, nici n-ar fi fost nevoie, căci eu îmi cunosc datoria şi mi-o îndeplinesc cu exactitate.

— Cu atât mai bine, răspunde detectivul şi coboară scara.

Se îndreaptă apoi spre cabinetul judecătorului de instrucţie şi rămâne cu acesta un ceas întreg, Apoi iese în stradă, adâncit în gânduri. Şi tot mergând, ajunge la ţărmul mării, unde se întâlneşte cu un pescar bătrân.

— Tot n-ai găsit nimic? îl întreabă el pe acesta care pare să se fi întors acum de pe mare.

— Nu, domnule, răspunde pescarul. Ceasuri întregi am căutat în jurul castelului maur şi a stâncilor cenuşii, dar n-am dat peste niciun cadavru. Probabil că biata fată a fost târâtă în larg şi n-o vom mai găsi niciodată.

Detectivul rămâne mut câteva clipe, apoi aruncă pe masă o monedă de aur şi zice pescarului:

— Cu toate acestea urmează-ţi cercetările. Eu unul nu pot crede încă în moartea copilei mele. N-am nicio dovadă c-ar fi în viaţă, dar un glas interior, îmi strigă necontenit: „Caut-o, e ascunsă pe undeva şi o vei găsi într-o zi”.

— Voi face tot ce pretinzi de la mine, domnule, răspunde bătrânul.

Detectivul se îndepărtează. El ştie că fosta lui soţie se află şi ea în Monaco; intenţionează să-i facă o vizită, pentru a discuta cu ea privitor la Alice. Poate că iscusita femeie va putea să-i fie de vreun ajutor în privinţa aceasta.

De abia părăsise Ochi-de-Pisică celula lui Rammont, că acesta se aşază pe scaun şi începe să-şi vorbească.

— Alice e moartă? Tot ce se poate, dacă s-a aruncat în mare de la fereastra etajului. Cu toate acestea, eu nu cred un lucru până nu mă încredinţez cu ochii mei şi dac-aş fi liber, aş afla imediat dacă trupul ei ispititor a fost înghiţit de valurile mării sau a fost salvat cumva de Joe al meu.

Pare că urmăreşte un gând serios şi, ridicându-se de pe scaun, porneşte de-a lungul peretelui, observând fiecare piatră, fiecare bucată de zid. În colţ se găseşte o instalaţie pentru încălzirea celulei, care e şi ea prevăzută cu gratii.

Deschizătura e atât de mică, încât de-abia s-ar putea strecura un copil printr-însa, dar cu toate acestea Rammont rămâne timp îndelungat în faţa ei. În cele din armă se îndepărtează şi-şi spune liniştit:

— Vom vedea.

Capitolul 124 – Crima gardianului.

În seara aceasta, gardianul Martineau e schimbat pentru două ceasuri, de un camarad. Iese în grabă din clădirea întunecată a închisorii şi aleargă spre locuinţa sa, o căsuţă idilică, înconjurată de o grădiniţă cu tot soiul de flori. În clipa când păşeşte în curte, zăreşte un bărbat mai în vârstă, cu figura zâmbitoare, care iese din casă.

Chipul lui Martineau se întunecă. Acesta o proprietarul căsuţei, lui îi plăteşte el chiria, care e destul de scumpă în Monaco.

— Ce cauţi dumneata pe aici? i se adresează gardianul, cu glas aspru.

Cei doi bărbaţi nu prea se simpatizează şi asta se vede de la prima privire. Motivul e că proprietarul – un burlac bătrân şi bogat – aleargă după soţia lui Martineau, şi acum încercase tocmai din nou să se apropie de ea, cu toate că soţul îi interzisese o dată pentru totdeauna să-i calce pragul casei.

— Cum poţi să mă opreşti că-mi inspectez proprietatea, Martineau? se răsteşte bătrânul.

Începuse să se întunece şi vălurile nopţii acoperă grădina.

— Vreau să ştiu ce treburi ai dumneata la soţia mea? întreabă Martineau şi se pune în calea bătrânului.

O gelozie cumplită pusese stăpânire pe inima lui. Proprietarul e bogat şi în repetate rânduri oferise daruri de preţ, soţiei gardianului. Aceasta se plânsese soţului ei, cerându-i s-o apere de avansurile bătrânului.

— Du-te dracului, Martineau! răcneşte proprietarul din nou. N-am niciun zor să-ţi răspund. Prea ai început să te întreci cu insultele la adresa mea. Ce eşti tu, de fapt? Un biet gardian

de închisoare, prost plătit. Cel din urmă plutaş de pe ţărmul mării, care-şi trăieşte ziua în libertate, te dispreţuieşte. Şi toţi o deplâng pe frumoasa ta soţie, pe care o păzeşti ca un tiran. De abia când vei fi în măsură să-i asiguri o existenţă mai bună, vei avea dreptul să-ţi iei nasul la purtare.

— Eu sunt slujbaş şi-mi fac datoria! răcneşte Martineau, strângând pumnii cu furie. Bagă-ţi minţile în cap şi nu mă întărâta! Ştii prea bine că-mi ies din sărite atunci când mă cuprinde mânia.

— Ce mă interesează asta pe mine, idiotule? Eu te am doar în mână şi numai să vreau, că zbori în stradă cu nevastă şi copil cu tot. Am destui bani ca să pot lăsa casa goală, dacă-mi va place.

— Încearcă numai, şi apoi voi trâmbiţa în Monaco, cum că dai târcoale noaptea ca un hoţ în jurul casei mele, urmărind s-o ameţeşti pe nevastă-mea. Te vor arăta cu degetul oamenii din oraş.

În mânia-i fără margini, paznicul îl apucă de piept pe bătrân şi-l zguduie cu putere.

Acesta ridică bastonul şi-l nimereşte pe Martineau în umăr.

În prada unei mânii fără margini, gardianul i-l smulge din mână şi izbeşte cu toată forţa în capul bătrânului.

— Îndrăzneşti tu să dai în mine, ticălos bătrân? răcneşte el, ca scos din minţi.

Cu un ţipăt sfâşietor, proprietarul se clatină pe picioare, apoi cade doborât la pământ.

Martineau rămâne locului, ca înţepenit. Cu ochii holbaţi priveşte la omul întins în faţa sa, căruia sângele îi şiruie din rana de la cap. Cuprins de o spaimă de moarte, gardianul se aruncă la pământ lângă trupul neînsufleţit şi începe să răcnească:

— Ei! Nu face prostii, n-am vrut doar să te omor. De ce nu te mişti? Ei!

Începe să-l zguduie pe bătrân, dar totul e în zadar.

— L-am ucis, Domnul fie îndurător cu mine! strigă Martineau şi întinde braţele spre cer.

Atunci se deschide uşa casei şi se aud paşi repezi

apropiindu-se. E o femeie tânără şi frumoasă, care poartă în braţe un copilaş.

— Martineau, tu eşti? întreabă femeia, cu glas speriat.

Gardianul tresare ca dintr-un vis. Soţia sa va vedea acum grozăvia. Aproape fără să-şi dea seamă ce face, înşfacă trupul greu al bătrânului şi-l târăşte într-un tufiş, unde-l aşază jos. Era şi timpul, căci femeia se şi apropiase.

Tremurând din tot trupul, Martineau rămâne locului în umbra copacilor. Ochii săi privesc printre frunze, spre soţia sa. Lumina lunii cade pe chipul copilului din braţele femeii. Nenorocitul se sileşte din toate puterile să nu răcnească de disperare.

A comis într-adevăr o crimă? Da, aşa este, căci bătrânul zace la pământ, ţeapăn ca toţi morţii. Să păşească în faţa soţiei sale şi să-i spună că a devenit un criminal? Cine-l va crede că a ucis numai pentru că era în legitimă apărare, şi că acest om l-a adus într-o stare de furie fără margini prin faptul că umbla să-i seducă soţia?

Toţi vor spune că Martineau a devenit un ucigaş, pentru că proprietarul i-a pus în vedere să se mute din casă. Cum va îndura el temniţa, cum va putea trăi ani îndelungaţi departe de soţie şi copil? Nu, asta e peste puterile sale, mai bine moartea.

Dar viaţa veşnică îl înspăimântă şi ea. E prea tânăr şi puternic, ca să renunţe la viaţă şi nădejdea că va putea găsi un drum salvator, se furişează în sufletul său.

— Martineau, unde eşti? se aude din nou glasul soţiei sale.

Tânărul gardian îşi trece cu mâna peste frunte, îşi înfige dinţii în carnea buzelor şi se strecoară prin tufiş.

— De ce strigi atât de speriată după mine, Mia? Uite că am sosit.

Glasul său sună cam răguşit, dar tânăra femeie nu bagă de seamă. Peste o clipă se află în faţa lui, dar nu-i poate observa trăsăturile, din cauza întunericului care se lăsase peste grădină.

De ce n-o îmbrăţişează pătimaş, ca de obicei, de ce îi strânge mâna cu putere şi priveşte speriat la copilul care-i

întinde mânuţele trandafirii?

— Ce-i cu tine, Martineau? întreabă ea, neliniştită. Aşadar nu m-am înşelat când mi s-a părut că aud glasurile voastre! Dar fii fără grijă, scumpul meu bărbăţel, căci l-am alungat cum se cuvine şi poate că i-am tăiat pofta pentru totdeauna să mai dea pe aici.

— L-am întâlnit la ieşire! spune Martineau, posomorât. Ne-am cam luat la ceartă şi i-am interzis din nou să mai dea pe aici.

— Mi-am închipuit eu, zise tânăra femeie. Şi ce spunea, renunţă să mai vină?

— Nu, nu va mai veni, răspunde gardianul, şovăind.

Porniră pe poteca din grădină şi ajunseră repede în casă. Mia ştie că soţul ei nu dispune decât vreo două ceasuri de libertate. De obicei şi le petrec giugiulindu-se şi făcând planuri de viitor.

Astăzi, însă, Martineau este tăcut şi foarte rău dispus. Zadarnic încearcă femeia să-l înveselească. El se fereşte chiar de mângâierile ei, şi nici nu se apropie de copil, ca să-l sărute.

— Am multe necazuri cu slujba, Mia, răspunde el la întrebările ei insistente. Mă bat cu gândul să-mi dau demisia şi să plec, undeva, departe, cu tine. Ai vrea tu asta, Mia?

— Ce înţelegi prin asta? întreabă ea, mirată.

El îi cuprinde mâinile şi dânsa simte că ale lui ard ca focul.

— Vreau să spun dacă dragostea ta e destul de puternică, pentru ca să porneşti împreună cu mine în lumea largă, şi să ne aşezăm în vreun locşor, unde să trăim în linişte şi pace.

Frumoasa femeie îşi lipeşte capul de umărul lui şi-l priveşte cu ochi înlăcrimaţi.

— Aş face orice pentru tine şi de dragul tău, Martineau, răspunde ea, te rog, totuşi, să mai înduri câtva timp necazurile. Suntem săraci şi trebuie să aşteptăm zile mai bune, ca să ne agonisim banii trebuitori.

Martineau o cuprinde în braţe pe Mia, dar n-o sărută pe buze, ca îndrăgostiţii, ci pe frunte, părinteşte.

— Îţi mulţumesc, Mia! şopteşte el mişcat. Acum, însă, trebuie să te părăsesc, căci înainte de a mă înapoia la slujbă,

mai am să cumpăr ceva din oraş pentru superiorul meu.

Îşi ia rămas bun de la ea şi Mia îl însoţeşte până la poartă. Se făcuse întuneric adânc, căci luna se ascunsese printre nori. Din depărtare se aude murmurul valurilor. Cei doi soţi stau în poartă şi Martineau îşi lipeşte buzele de mâna Miei. Când îşi ridică capul, ea întreabă speriată:

— Plângi, Martineau?

El se sileşte să râdă.

— Te înşeli, Mia. Cum aş putea să plâng, acum, când ştiu că pot fi sigur de dragostea ta, în orice împrejurare?

O mai strânge o dată în braţe, apoi se face nevăzut în taina nopţii. Mia se înapoiază în casă.

În clipa când ea închide uşa, Martineau sare gardul îndărăt în grădină. Nu trebuie să lase cadavrul acolo, căci până mâine-seară nu mai vine acasă. Trebuie să-l ascundă undeva, fie ce-o fi.

Pe poteca îngustă el se opreşte şi stă s-asculte dacă nu se aude vreun zgomot. Totul rămâne liniştit, însă Mia l-a aşezat, desigur, în leagăn pe micuţ şi Martineau o vede aşezându-se apoi la masă şi sprijinindu-şi frumosul cap în palme.

Se gândeşte, probabil, la înţelesul cuvintelor pe care i le spusese el în seara asta. Dac-ar şti dânsa, ce se petrece în sufletul lui!

Tânărul gardian simte lacrimile năpădindu-i ochii. Trebuie să găsească un mijloc să ascundă crima pe care o făptuise într-o clipă de patimă nestăpânită, s-o ascundă cel puţin pentru un timp, până va putea obţine concedierea. Apoi va pleca undeva cu tânăra-i soţie şi cu copilaşul, va munci din răsputeri ca să le asigure existenţa, şi vor trăi fericiţi.

Tresare înfiorat auzind un zgomot uşor, care vine dintr-un colţ al grădinii. Dar nu e decât trosnetul unei crengi…

— Am devenit într-adevăr un criminal, pe care conştiinţa îl mustră necontenit? se întreabă el înspăimântat.

Încearcă, însă, să-şi facă curaj şi caută locul unde aşezase cadavrul proprietarului. Îl găseşte imediat. Luna pătrunde printr-o spărtură a tufişului. Martineau se dă un pas înapoi, îngrozit, văzând chipul palid şi însângerat al victimei sale.

Încotro să-l ducă? Ca să-l îngroape în pământ, nu are timp destul. Apoi, se mai teme să nu fie surprins de Mia în timpul lucrului. Cel mai nimerit va fi să aştepte până la noaptea viitoare, când îl va duce pe mort la ţărmul mării şi acolo îi va da drumul în apă.

Căsuţa are un şopron mic de scânduri; lui Martineau nu-i rămâne alta de făcut, decât să ducă acolo cadavrul şi să-l acopere cu paie şi tot ce-o mai găsi la îndemână.

Învingându-şi groaza el ridică trupul neînsufleţit şi-l târăşte prin tufiş. După multe sforţări ajunge la intrarea şopronului şi lasă cadavrul jos. Ciuleşte urechile din nou, căci dacă ar veni acum cineva, totul ar fi pierdut.

Chipul său, luminat de lună, capătă o expresie înfiorătoare. În dosul ferestrei acoperită cu o perdea, Mia cântă ca s-adoarmă copilul. Martineau aude şi murmură cu glas sfâşiat de durere:

— Ea nu bănuieşte nimic... probabil că visează la fericirea viitoare.

Deschide apoi uşa şopronului şi-şi face de lucru în fundul lui. Dă la o parte toate lăzile şi scândurile îngrămădite acolo, apoi aşază cadavrul într-un colţ. Cu răsuflarea oprită pune deasupra lemnărie, paie şi tot ce-i cade la-ndemână. Ieşind afară încuie uşa, ca să fie sigur că nu se poate întâmpla nimic.

Se opreşte în grădină şi-şi şterge fruntea de sudoare. Adunându-şi puterile, se-ndreaptă spre poartă şi, înainte de a păşi în stradă, se-ntoarce pentru ultima oară şi murmurând cuvinte neînţelese, face cu mâna un semn spre casă. Îşi ia rămas bun de la Mia...

În clipa aceasta el nu bănuieşte că nu-şi va mai revedea soţia şi copilul, dar un fior ciudat îi trece prin trup, în vreme ce se-ndreaptă cu paşi grăbiţi spre clădirea închisorii.

Aici îşi ia slujba în primire şi al doilea gardian din coridor, îl priveşte cam surprins.

— Te-ai cam grăbit cu băutura, Martineau! îi spune acesta, zâmbind cu înţeles.

Martineau vrea să-i răspundă supărat, dar se stăpâneşte şi

murmură doar:

— De ce să fi băut?

— Ai o înfăţişare cam ciudată, răspunde celălalt. Aveai întotdeauna chipul râzător şi vesel, ceea ce nu mă miră deloc, căci tânăra ta soţie era cea mai frumoasă fată de pe ţărmul din Monaco. În tot cazul, ai avut noroc cu ea. Astăzi, însă, arăţi aşa de rău, de parcă v-aţi certat amândoi şi ca să-ţi omori necazul te-ai dus la cârciumă.

Martineau clatină capul cu hotărâre:

— Eu şi Mia formăm o inimă şi un suflet, asta s-o ştii. Am avut o întâlnire neplăcută cu un fost prieten, – asta-i totul. Dealtfel, nu prea ştiu de ce te interesezi de mutra mea?

— Ho, ho! intervine celălalt, îndepărtându-se. Nu fi atât de războinic, Martineau. Noapte bună! Voi bea o sticluţă în sănătatea ta.

Martineau nu răspunde, ci priveşte ţintă în jos. Apoi se-ndreaptă spre ghereta care-i serveşte de adăpost. Se întinde pe pat şi-şi pune mâinile sub cap. Totul într-însul tremură.

Cei din închisoare nu ştiu nimic din ce făcuse el. Dar dânsul nu e mai bun decât aceia care zac în celulele întunecoase.

— Nu, nu, îşi zice el apoi, ceea ce am făcut era o urmare a unei moment de rătăcire. De ce dădea târcoale proprietarul, vrând să-mi seducă nevasta?

Martineau nu resimte nicio părere de rău pentru fapta în sine, ci îl doare numai soarta care-i aşteaptă pe Mia şi pe copilaş, în cazul când...

— Voi izbuti să ascund crima, apoi îmi voi da demisia din slujbă, se consolează el, pentru a-şi redobândi liniştea. După aceea vom pleca de aici, departe, în altă ţară, şi poate ca Mia nu va afla niciodată de cele petrecute în noaptea asta.

Se gândeşte câtva timp asupra posibilităţilor de salvare, apoi se ridică pe jumătate şi-şi sprijină capul în palmă.

— Dac-aş avea bani, totul ar fi o simplă joacă de copil. De azi înainte fiecare zi va fi pentru mine o aşteptare chinuitoare. Cine să-mi împrumute banii necesari să pot pleca repede din Monaco, împreună cu Mia?

O sonerie stridentă îl aduce la realitate. Trebuie să-şi facă

rondul. Se ridică repede de pe pat şi-şi pune în picioare nişte pantofi de pâslă.

Merge de la celulă la celulă, ridică ferestruica şi priveşte înăuntru.

Iată-l în faţa celulei nr. 17, în care se află Masca-Roşie. Personalul de pază îşi şopteşte cele mai de necrezut zvonuri asupra acestui om. Se spune că nicio închisoare, niciun fel de lanţuri, n-au fost pentru dânsul destul de solide. A scăpat de pretutindeni. Cei mai iscusiţi poliţişti au fost înfundaţi de el şi n-ar exista nicio piedică pentru regele criminalilor, când şi-a pus în gând s-o şteargă. De zece ori de acum a fost în mâinile poliţiei şi tot de atâtea ori a scăpat.

Toate amănuntele acestea erau cunoscute autorităţilor din Monaco şi de aceea se luaseră măsuri de siguranţă din cele mai straşnice. Numai printr-o adevărată minune se putea să scape.

Martineau caută să-l descopere pe Hector Rammont şi-l zăreşte întins pe pat. Pare să doarmă liniştit, ca şi cum n-ar apăsa asupra lui atâtea nelegiuiri.

Ciudat lucru! În vreme ce Martineau tremură din tot trupul, gândindu-se la crima ce făptuise, Masca-Roşie doarme paşnic, el nu vede fantoma călăului care apare în umbră şi face semn cu mâna.

Martineau lasă ferestruica în jos şi se îndepărtează. Şi-a îndeplinit primul rond şi acum se poate odihni niţel.

Aşezându-se pe marginea patului, îşi sprijină capul în palme şi gândurile i se învălmăşesc în minte.

De ce este mereu preocupat de arestatul de la nr. 17?

Paznicii şi celalalt personal vorbeau nu numai despre crimele făptuite de Hector Rammont ci şi de faptul că omul acesta lucra cu milioane. Se spunea, anume, că pentru el e o nimica toată să adune bogăţii cu o singură mişcare a mâinii… Nu era al lui, oare, minunatul castel maur şi nu-i umpluse cu aur pe oamenii din banda sa?

— O mână de aur cum dăruieşte zilnic Masca-Roşie, şi aş fi salvat împreună cu soţia şi copilul! murmură Martineau, aproape fără să vrea.

Se făcuse miezul nopţii. Închisoarea e cufundată în tăcere. Martineau se apropie de ferestruica gheretei sale şi priveşte afară în noapte. E întuneric şi doar din când în când se zăreşte o lumină pe mare.

Clopoţelul electric sună iarăşi. Martineau părăseşte încăperea şi-şi face din nou rondul.

În apropierea celulei nr. 17 se opreşte fără voie. Parcă se auzise un zgomot în zid! Auzul lui e foarte fin şi cu greu s-ar putea înşela.

Dar după câteva clipe clatină capul, căci totul rămâne liniştit. Trebuie să se fi înşelat. Cu toate astea se apropie de ferestruică şi, cu precauţii deosebite, o ridică. În clipa aceea tresare speriat şi se freacă la ochi.

— Prostie! murmură el. Se vede treaba că am orbul găinilor în noaptea asta.

Priveşte din nou înăuntru şi de data asta îşi dă seama că nu se înşelase: celula nr. 17 e goală. Regele criminalilor dispăruse.

Martineau rămâne câteva clipe împietrit. Vede în faţa sa uşa încuiată cu zăvoare trainice şi lacăte mari, nu aude niciun zgomot şi de abia înainte cu un ceas făcuse ultimul rond. Şi atunci Masca-Roşie se afla acolo, întins pe pat şi părea că doarme.

Gândurile aleargă nebuneşte prin creierul lui Martineau. Va cădea oare victima unei manopere diavoleşti? Sub ochii săi să fi dispărut regele criminalilor?

Datoria sa imediată, ar fi să tragă clopotele de alarmă, dar se simte cuprins de un tremur care-i paralizează voinţa. Se teme să apară în faţa directorului închisorii. Acesta va presupune, desigur, că Martineau şi-a neglijat serviciul şi-l va concedia imediat.

Tânărul gardian se simte cuprins atunci de o ambiţie puternică: vrea să intre singur în celulă şi să vadă cum izbutise să scape acest demon cu chip de om.

Se îndreaptă repede spre ghereta sa şi scoate cheile, apoi se înapoiază şi cu mâna tremurândă deschide uşa celulei nr. 17. Cu paşi nesiguri intră înăuntru şi priveşte în jur.

E goală, într-adevăr.

Deodată, un zgomot uşor, îndepărtat, îi ajunge la ureche. Îşi îndreaptă privirea spre un loc anumit şi în aceeaşi clipă tresare cu putere. Ştie unde se află Rammont şi e sigur că nu-i poate scăpa din mână.

Capitolul 125 – În ghearele Demonului

Masca-Roşie ştie prea bine că e controlat în fiecare ceas. Când se lasă umbrele serii, se aprinde becul electric în plafonul celulei şi paznicul îi duce mâncarea.

După ce acesta a părăsit celula, Rammont rămâne câteva clipe pe gânduri. Paznicii se schimbaseră, desigur, căci figura aceasta e cu totul nouă.

Aruncă o privire dispreţuitoare spre cana cu apă şi spre codrul de pâine neagră. Loveşte cu piciorul într-însele, apoi se întinde pe pat şi rămâne în nemişcare.

Din ceas în ceas e ridicată ferestruica de la uşă şi doi ochi caută să-l descopere...

Rammont se gândeşte cum ar putea scăpa. Piedica principală sunt zăbrelele de la fereastră şi lanţurile cu care e legat. Dacă Ochi-de-Pisică n-ar fi colaborat la punerea lanţurilor, ar fi găsit el mijlocul acum să se scape de ele. Dar aşa, se pare într-adevăr că nu mai există nicio scăpare.

Şi cu toate acestea, creierul regelui criminalilor lucrează de zor. Gândul că a fost învins îl face să-şi piardă minţile aproape.

— Nu! scrâşneşte el deodată, chiar dacă m-ar înconjura cu o armată întreagă de soldaţi, care şi-ar îndrepta armele împotriva mea, tot le voi scăpa din mână. Tocmai acum să mă părăsească norocul care m-a favorizat întotdeauna? Nu! Credinţa în steaua mea rămâne nestrămutată.

Multa vreme rămâne întins pe pat, făurind planuri noi. În acelaşi timp lucrează necontenit să-şi elibereze o mână. Oricare altul în locul său ar fi renunţat la gândul acesta imposibil de realizat. Rammont însă, e croit din alt material.

După ce Martineau făcuse ultimul rond înainte de miezul nopţii, Rammont se ridică fără zgomot şi începe să facă ciudate exerciţii corporale.

Îşi întinse trupul mlădios, apoi îşi introduse braţele printre drugii de fier ai patului. Şi lucrul imposibil se înfăptui: mâna dreaptă era liberă deşi sângera cu putere.

Apoi începu să se târască spre colţul celulei, unde se afla deschizătura instalaţiei de încălzire. Gratiile din faţa acesteia nu-i îngăduiau nici măcar să-şi treacă mâna.

— Trebuie să rup aceste gratii! îşi spune Rammont.

Cu ajutorul bucăţii de fier pe care o purtase la mâini, izbuti să îndoaie gratiile, apoi să le rupă.

Deschizătura era liberă acum. Dar – precum am mai amintit – aceasta era atât de mică, încât de-abia ar fi putut trece un copil printr-însa. În afară de asta, era o nebunie să crezi că pe aici ai putea găsi un drum spre libertate.

Cu toate acestea, Rammont se crampona de speranţa aceasta, căci pentru moment nu vedea altă posibilitate. Se întinse la pământ şi-şi strânse trupul în aşa fel, încât izbuti, într-adevăr, să-şi strecoare întâi capul, apoi bustul, în deschizătură.

Milimetru cu milimetru îşi trase şi restul trupului. Descoperi îndată că un soi de canal pornea în sus, care ducea probabil în coş. Începu să urce, ajutându-se de scările de fier care se aflau acolo, dar deodată se izbi cu capul de o piedică şi o înjurătură îi scăpă fără voie. Erau şi aici zăbrele! Direcţia închisorii ştiuse să se asigure.

— Blestemaţi să fie câinii aceştia! scrâşni Rammont.

Nu-i mai rămânea decât să rupă zăbrelele.

Inima îi bătea cu putere şi sudoarea îi curgea şiroaie pe frunte. Dar izbuti şi de data aceasta, oricât ar părea de necrezut. Acum va putea urca mai departe, dar deodată simţi un miros greu de fum. Pipăind cu mâna, el descoperi o deschizătură mai mare, în peretele lateral. Acolo se afla coşul propriu-zis şi Rammont îşi spuse imediat că la caz de nevoie va putea încerca să iasă pe aici.

— Încă câteva minute şi voi respira aer curat! îşi şopti el.

Acum atinse într-adevăr acea parte a coşului, prin care s-ar fi putut strecura, dar, ceea ce prevăzuse, se întâmplă: aici era un capac care închidea ieşirea. Rammont îşi adună puterile şi cu spatele începu să se opintească în capac. Dar totul părea în zadar. Încercă în alt fel, dar cu acelaşi rezultat.

Cu capul sprijinit de unul din pereţii coşului şi cu picioarele înţepenite în cel opus, Rammont rămase în aşteptare câteva clipe. Răsuflarea îi devenise greoaie şi furia îl făcea să scrâşnească din dinţi. Totul fusese zadarnic, peste cel mult o jumătate de ceas îl vor descoperi şi atunci totul va fi pierdut.

— Înapoi în jos! hotărî el.

Se gândea la deschizătura care ducea în coşul propriu-zis. Se lăsă încetişor în jos şi ajunse la o gaură în care îşi vârî capul. Un fum înecăcios venea din adâncime.

Înainte, însă, de a-şi da drumul pe coş, trebuia să ştie cum era fundul acestuia. Izbuti să desprindă câteva pietre din zid, cărora le dădu drumul în coş. După câteva clipe auzi un sunet metalic, ceea ce însemna că şi acolo se afla un capac. Cu toate acestea, Rammont era hotărât să întreprindă drumul acesta.

Fumul devenea din ce în ce mai înăbuşitor, îngreuindu-i respiraţia. Dacă nu va izbuti cât mai repede să ajungă în libertate, probabil în vreo bucătărie şi de acolo în curte, atunci se va asfixia aici.

Întinse mâna şi cercetă coşul. Dar după o clipă o retrase şi izbucni într-un râs răguşit.

— S-a dus, ţi-ai greşit socotelile de data asta, Rammont!

Cam la o jumătate, de metru în josul deschizăturii, coşul era închis de câţiva drugi de fier. Masca-Roşie îşi dădea prea bine seama că nu va avea forţa necesară să smulgă aceşti drugi, căci până să izbutească, fumul îl va înăbuşi.

E cu neputinţă, de descris furia care-l cuprinsese pe regele criminalilor. Îşi strânse pumnii cu turbare şi spume i se îngrămădeau la gură. Dar totul nu ajuta la nimic şi nu-i mai rămânea decât să se înapoieze în celulă.

Îşi dădu drumul încetişor şi ajungând în partea de jos a deschizăturii, rămase un moment pe gânduri, întrebându-se

dacă n-ar fi mai bine să se lase asfixiat.

— Nu! îşi spuse el, în cele din urmă, chiar în clipa când voi simţi cuţitul ghilotinei la gat, tot mai poate interveni ceva care să mă salveze. Mă înapoiez în celulă!

Se furişă, prin deschizătură, tocmai în clipa când Martineau venise cu cheile să deschidă uşa. Când scoase capul afară şi privi în jur, îl zări pe gardian la doi paşi de el.

Martineau se uită îngrozit la tabloul ce-l avea în faţă. Nu-i venea să creadă că un om se putuse strecura, asemenea unui şarpe, prin conducta coşului.

Revenindu-şi repede în fire, se năpusteşte spre Masca-Roşie şi-l apucă de gât.

— Ai vrut să evadezi! răcneşte el ca un ieşit din minţi. Asta te va costa cam scump, şefule!

Masca-Roşie simte degetele gardianului strângându-i gâtul, dar cu o smucitură izbuteşte să se elibereze.

— Voi da alarma, ticălosule! strigă Martineau. Ţi se vor pune lanţuri duble şi vei fi legat de inelele de fier din perete. Vei vedea tu cum este tratat un diavol ca tine.

În înfrigurarea îndeplinirii datoriei, Martineau uitase de propria sa nenorocire. Se-ndreaptă spre uşă ca să apese pe butonul electric de afară. În mai puţin de două minute va fi la faţa locului postul de gardă şi toată închisoarea va şti ce s-a petrecut aici.

— Opreşte! se aude glasul poruncitor al Demonului roşu.

Fără voie, Martineau rămâne locului.

— Ce vrei? întreabă el, repede.

— Vezi ce s-a petrecut aici! răspunde Demonul, liniştit. Degeaba aş încerca să mint. Eram pe punctul să evadez, căci până acum n-a fost nicio închisoare din care Masca-Roşie să nu izbutească să scape. Astăzi, însă, m-a urmărit nenorocul şi am fost nevoit să mă dau bătut. Înainte, însă, ca să alarmezi personalul, stai o clipă şi chibzuieşte. Eu sunt un întemniţat şi ca atare duc dorul după libertate, după cum e şi firesc. Presupune că dumneata însuţi ai fi comis o crimă şi ai fi vârât la închisoare... Afară soarele râde, două braţe de femeie se-ntind cu dor după dumneata... Şi nu e explicabil în asemenea

împrejurări să pui totul în joc pentru a-ţi redobândi libertatea?

Martineau priveşte cu ochii holbaţi spre Masca-Roşie. Parcă vorbea diavolul într-însul! De ce îi amintea tocmai despre fapta pe care o comisese cu câteva ceasuri înainte? I-o fi citind poate în fundul sufletului...

Tânărul gardian se simte cutremurat şi-şi întoarce privirea de la Rammont.

— Ce ştii dumneata despre mine? întreabă el, în mod mecanic.

Masca-Roşie, bunul cunoscător de oameni, se apropie de Martineau şi-i şopteşte în ureche:

— Ai ceva pe conştiinţă, citesc pe faţa dumitale, omule! Destăinuieşte-mi totul şi-ţi dau cuvântul meu că te voi ajuta să scapi, oricât ar fi de grea situaţia în care te afli.

Martineau începe să tremure şi mai tare. Ar vrea să alerge afară, să strige după ajutor, dar simte o greutate de plumb la picioare şi rămâne locului.

— Ce vrei de fapt de la mine? izbuteşte el să îngâne şi ridică mâna, ca şi cum ar vrea să-l lovească pe omul din faţa sa.

Rammont se dă un pas înapoi şi cu iuţeala fulgerului ridică şi el mâna, de care e fixat încă lanţul greu. O singură mişcare şi Martineau ar cădea la pământ, cu capul sfărâmat.

Însă acesta observă în ultimul moment primejdia, se apleacă şi întinde mâinile. Dar asta nu i-ar fi ajutat. El vede moartea înaintea ochilor şi pentru o clipă se face noapte în jurul lui.

— Mia! gâfâie el şi genunchii încep să-i tremure.

Totuşi, nu se întâmplă nimic. Mâna ridicată a Măştii-Roşii recade încetişor şi un râs demonic răsună în celulă.

Tânărul gardian deschide ochii şi nu ştie ce s-a întâmplat cu el.

Rammont stă liniştit în faţa lui şi zice:

— Viaţa dumitale a fost în mâinile mele, omule; eşti cam neglijent în slujba dumitale. Îţi dăruiesc viaţa, cer, însă, în schimb, să-mi faci şi dumneata un mic serviciu. Ajută-mi să-mi redobândesc libertatea.

Martineau clătină capul cu energie.

— Nu, eu sunt slujbaş şi am jurat când am intrat în serviciu. Cum îţi dă prin gând aşa ceva? Voi chema paznicii să te pună în lanţuri din nou. Eşti un diavol care se joacă cu inimile omeneşti.

— Oi fi într-adevăr, omule, răspunde Masca-Roşie. Dar să venim la chestiune. Te temi şi dumneata de temniţă căci mâna îţi este pătată de sânge. Nu e mult timp de când ai făptuit o crimă. Te-am observat aseară şi pe fruntea dumitale era linişte şi pace. Astăzi, însă, zăresc o cută trădătoare... Numai cu greu te ţii pe picioare, spaima face să-ţi tremure trupul şi ţi se întipăreşte pe figură. De ce nu fugi, atâta vreme cât mai eşti liber?

Martineau e gata să se înăbuşe.

— Să fug... să fug... bâlbâie el. Aş fi făcut-o încă în noaptea asta, cu Mia şi copilul meu... dac-ar fi fost cu putinţă. Dar sunt sărac, nespus de sărac.

Mărturisise... Bietul gardian fusese învins de propria sa conştiinţă neîmpăcată.

Masca-Roşie câştigase procesul. Steaua lui norocoasă se aprinsese din nou pe cerul nopţii. Martineau, idiotul acesta, îi va deschide drumul spre libertate.

Rammont îşi aşează mâna liberă pe umărul gardianului.

— Ascultă, omule! Nu vreau să ştiu care este crima ce-ai făptuit-o, ştiu însă, că te aşteaptă ani grei de temniţă, dacă lucrurile vor ieşi la iveală, căci nu posezi destul sânge rece ca să te poţi arăta senin în faţa lumii, cum ar face un profesionist al crimei. Singurul lucru ce-ţi rămâne este fuga; dar nu vei putea întreprinde nimic, atâta vreme, cât nu vei poseda mijloacele băneşti necesare. N-ai auzit dumneata vorbindu-se despre bogăţiile Măştii-Roşii? Serviciu pentru serviciu: vei face ceea ce îţi voi cere, în schimb eu te voi ajuta să fugi împreună cu cei ce-ţi sunt scumpi. Va fi de-ajuns să repeţi câteva cuvinte, pe care ţi le voi spune eu acum, şi când voi ajunge la Marsilia ţi se vor plăti pe masă cincizeci de mii de franci, fără să ţi se pună vreo întrebare sau să fii pus sub observaţie. Chibzuieşte repede, căci n-avem vreme de pierdut, în curând

se luminează de zi.

Martineau priveşte cu ochii zgâiţi la omul din faţa sa.

— Cincizeci de mii de franci? murmură el şi scântei îi joacă pe dinaintea ochilor.

Dacă va munci ca un rob timp de patruzeci de ani, zi la zi, şi tot nu va izbuti să adune această sumă. Mia lui şi bietul copilaş ar putea, în sfârşit, să guste farmecul vieţii şi grijile ar dispărea pentru totdeauna din casa lor.

O luptă grozavă se dă în pieptul nenorocitului, el nu bănuieşte că e unealta lui Hector Rammont, a acestui diavol cu chip de om.

— Răspunde, omule! se aude glasul Măştii-Roşii. Dacă primeşti propunerea mea, atunci ascultă poruncile ce ţi le voi da, de refuzi, însă, du-te de alarmează paznicii! Dar în aceeaşi clipă, să ştii că te voi preda eu însumi pe mâna justiţiei, căci eşti un criminal. Vor căuta apoi în locuinţa dumitale, unde vor găsi victima.

Martineau îşi frânge mâinile şi îndreaptă o privire imploratoare spre Masca-Roşie.

— Nu mă chinui, domnule! bâlbâie el. Am fost cinstit şi conştiincios în împlinirea datoriei, şi nu sunt un om păcătos. Numai o clipă de rătăcire a făcut să-mi pătez mâinile cu sânge. Cine mă va crede când voi spune că am fost în legitimă apărare ucigând un om!

— Nimeni nu te va crede, ai dreptate! răspunde Masca-Roşie. Şi, acum, hotărăşte-te!

Clipele trec una după alta, o tăcere de moarte domneşte în întreaga închisoare, şi deodată buzele tremurătoare ale lui Martineau rostesc:

— Dacă îmi dăruieşti viitorul, mie şi alor mei, îţi voi reda şi eu libertatea. Cum se va întâmpla, însă, aceasta, nu ştiu nici eu până în clipa de faţă.

Capitolul 126 – Foc în închisoare

Un orologiu sună două noaptea. Dinspre închisoare se aud

clopotele de alarmă.

Străzile încep să se însufleţească şi în special funcţionari în uniformă dau buzna din case şi se îndreaptă spre un punct al oraşului.

Deodată răsună alt semnal. Un clopot începe să se tânguie jalnic în noapte, trezind pe fiecare locuitor din somn.

— Foc!

O flacără roşie ţâşneşte spre cer, aruncând luciri sinistre de jur-împrejur.

Închisoarea e în flăcări.

Ochi-de-Pisică, vestitul detectiv german, care locuieşte într-un hotel al oraşului, sare din pat la primul semnal de alarmă şi se năpusteşte spre fereastră.

— Ce s-a întâmplat? se întreabă el. Dincotro vin strigătele?

Îşi îndreaptă privirea spre un loc îndepărtat, unde se află clădirea închisorii. De când făcuse o vizită Măştii-Roşii, îşi găseşte cu greu odihna.

Nu-i spusese oare însuşi Rammont, că nu e totul sfârşit încă şi că soarta îl mai poate favoriza în clipa din urmă?

Oricât de nebunească ar fi fost afirmaţia aceasta, un spin se înfipse, totuşi, în inima detectivului.

Acum sărise jos din pat la primul semnal de alarmă şi lumina roşie îl izbeşte în ochi.

— Foc în închisoare! O nouă operă a lui Hector Rammont? Doamne Dumnezeule! să fi izbutit ticălosul acesta din nou să aducă la îndeplinire un plan cutezător?

Se îmbracă cu iuţeala fulgerului şi-şi ia revolverul încărcat. În clipa aceasta se aude bubuitul tunului închisorii. Asta înseamnă că s-a produs o revoltă în secţia criminalilor.

Hartenberg ajunge în stradă. Câţiva oameni trec pe lângă el şi marele detectiv aude necontenit aceleaşi cuvinte:

— Închisoarea arde, prizonierii vor să-i ucidă pe paznici.

Toţi ştiu tot atât de puţin, ca şi detectivul.

O trăsură trece pe acolo. Într-o clipă Hartenberg se află lângă vizitiu şi-i strigă:

— Du-mă repede la închisoare.

— Nu pot... sunt ocupat... încearcă să spună omul de pe

capră.

Dar Hartenberg i-a şi smuls biciul şi hăţurile din mână.

— Mă vei trage la răspundere mai târziu pentru ceea ce fac acum, spune el. Pentru moment e ceva mai important în joc.

Vizitiul îşi închipuie că omul aceste şi-a pierdut minţile, dar Ochi-de-Pisică a şi început să lovească cu biciul spinarea cailor şi aceştia o pornesc în goană de-a lungul străzilor din Monaco.

Poarta închisorii e închisă. O mulţime imensă înconjoară clădirea pe dinafară. Din când în când se deschide o portiţă laterală şi funcţionari în uniformă, precum şi câţiva civili, sunt lăsaţi sa intre.

În clipa când Hartenberg bate cu putere în poartă şi-şi spune numele, o pompă a pompierilor trece în goană prin faţa închisorii. Trompeta răsună şi poarta cea mare se deschide.

Uruind dispare vehiculul greu şi porţile se închid cu zgomot. Tot cerul e înroşit pe o mare întindere.

Ochi-de-Pisică îşi face vânt prin portiţa din zid şi nici nu-şi mai ia oboseala să-şi decline calitatea jandarmilor care îl întâmpină. După câteva clipe se află în faţa prefectului de poliţie, care venise şi el la faţa locului.

— Domnule prefect, strigă Hartenberg, ce s-a întâmplat? Bănuiesc că e o nouă operă a Măştii-Roşii. De unde a luat naştere focul?

Prefectul era cam nervos. Îl sculaseră doar din pat şi lui nu-i prea plăcea lucrul acesta, după cum am văzut cu alt prilej. Îl recunoscu imediat pe detectiv, pentru însuşirile căruia avea un respect deosebit.

— Nici eu nu ştiu ce s-a întâmplat, domnule Hartenberg, răspunse el. De-abia am sosit şi panica e prea mare pentru ca să putem lămuri lucrurile. Dacă nu mă-nşel arde tocmai aripa în care se află celula regelui criminalilor.

— E încă în celula lui? întreabă repede noul Sherlock Holmes. În cazul acesta n-ar fi încă nimic pierdut.

Îl părăseşte pe prefectul adormit şi porneşte înainte. Cunoaşte câţiva funcţionari ai închisorii şi de la aceştia capătă răspunsuri la întrebările sale.

Pompierii se sileau acum, împreună cu personalul să înăbuşe focul din trei părţi.

— Nu suntem încă edificaţi cum a putut izbucni focul, îl lămureşte directorul închisorii pe detectiv. Dormeam când m-a trezit servitorul şi în acelaşi timp am auzit clopotele de alarmă. Am ieşit repede pe coridor şi am văzut prin ferestre flăcările înălţându-se spre cer. Oamenii erau cu toţi la posturile lor şi încercau să urce pe scări pentru a descoperi cuibul focului.

— Şi unde era acesta? întreabă repede detectivul.

— N-am putut stabili cu precizie. Masca-Roşie era în celula nr. 17. Două celule alăturate erau pentru moment goale. Acolo începuse să ardă, oricât ar părea de ciudat lucrul acesta. Dar flăcările au izbucnit în acelaşi timp şi sub celula nr. 17, precum şi de partea cealaltă a acesteia. Oamenii mei n-au putut face nimic cu aparatele lor de stins şi au fost nevoiţi să se retragă. Vedeţi, acolo sunt duşi criminalii periculoşi spre aripa principală, care n-a fost atinsă de flăcări.

Hartenberg îl părăseşte şi pe director şi porneşte mai departe. Focul luminează ca ziua.

— Mai sunt întemniţaţi sus? se adresează el gardianului care însoţeşte transportul de criminali primejdioşi.

— Masca-Roşie la numărul şaptesprezece, i se răspunde.

Detectivul rămâne pe gânduri câteva clipe, apoi strigă ca pentru sine:

— Stăpânul iadului i-a întins înc-o dată mâna regelui criminalilor. Dar voi descoperi eu ce s-a petrecut în noaptea asta aici.

Apoi se adresează comandantului jandarmilor, care tocmai trece prin faţa lui:

— Vă rog, trimiteţi câţiva oameni într-un punct al zidului, pe unde s-ar putea urca sus. Masca-Roşie este autorul acestui incendiu şi speră să poată scăpa în toiul panicii generale.

— Fiţi fără grijă, domnule, răspunde comandantul. S-au dat de-acum ordinele necesare. Oricine nu se opreşte în momentul când va fi somat, e împuşcat fără discuţie.

Hartenberg intră în sala mare de la parter. Pompierii şi

personalul închisorii lucrează de zor, încercând să ajungă în coridorul de sus, pe scară.

— Unde-i gardianul Măştii-Roşii? Cine l-a păzit în noaptea asta? întreabă detectivul.

— Martineau, răspunde cineva. Uite-l că vine.

Prin norii groşi de fum se zăreşte venind un om. Uniforma îi atârnă în zdrenţe pe trup. Ca un om beat, Martineau se târăşte spre ieşire.

— E pe jumătate asfixiat bietul de el! zice un camarad al său. Lăsaţi-l să iasă afară, medicii îi vor da ajutorul de care are nevoie. De aici nu există nicio posibilitate pentru noi să pătrundem în coridorul de sus. Trebuie să încercăm înc-o dată să urcăm zidul pe scări şi să-l salvăm pe Masca-Roşie.

Martineau se făcuse nevăzut printre ceilalţi slujbaşi ai închisorii. Îşi ţine mâna în faţa ochilor, căci fumul şi flăcările îl orbiseră aproape. Se târăşte aşa spre partea dindărăt a curţii.

Detectivul rămâne ca împietrit. Îl văzuse pe paznicul care i-ar fi putut da unele lămuriri asupra lui Rammont, voia să-l oprească, dar omul alerga ca un ieşit din minţi.

O bănuială pune stăpânire pe mintea lui. Iese repede din sală, îşi roteşte privirea încolo şi încoace, dar Martineau parcă intrase în pământ.

În schimb, sunt aduse două scări înalte şi aşezate în dreptul celulelor cruţate de foc. Zăbrelele sunt rupte la repezeală cu ajutorul topoarelor.

— Fereastra e liberă! strigă, un glas de sus.

Omul îşi face vânt în celulă, urmat de Ochi-de-Pisică. Detectivul îşi procurase repede o mască împotriva fumului şi astfel înarmat pătrunde în celulă.

Uşa dinspre coridor nu-i încuiată. Cum o descuie detectivul, o limbă de foc îl izbeşte în faţă şi el se vede nevoit să dea înapoi. Un fum înăbuşitor pătrunde în celulă şi sileşte pe omul care intrase întâi să se retragă.

Detectivul, însă, nu se lasă învins şi pune mâna pe securea pe care celălalt o lăsase jos.

— Trebuie să aflu ce taină se ascunde în celula nr. 17! îşi spune el.

Se apropie de uşă. Spre norocul lui pompele stropesc prin fereastră în coridor şi înăbuşesc întrucâtva focul. Timp de o clipă, Hartenberg vede la lumina focului celula nr. 17. Uşa e întredeschisă, dar în jurul ei flăcările se încolăcesc, luând forme fantastice. Deoarece fumul pluteşte la înălţime şi la pământ aerul e relativ curat, Hartenberg se aşează pe coate şi genunchi şi se târăşte de-a buşilea prin coridorul în flăcări.

Astfel ajunge în apropierea uşii celulei. O lovitură puternică cu securea şi uşa carbonizată se deschide cu totul. Interiorul e plin de fum şi flăcări, dar de jos apa continuă să fie aruncată în valuri.

Hartenberg se forţează să descopere ceva şi deodată aproape să-i scape un ţipăt de pe buze: în mijlocul celulei zăreşte întinsă pe podea o formă omenească.

— Hector Rammont! exclamă el.

Dar trupul întins pe jos nu se mişcă. Un nor negru de fum trece pe deasupra lui. O bârnă se desprinde din plafon şi Ochi-de Pisică se retrage la timp ca să nu fie doborât.

Hartenberg nu mai are răgaz să stea pe gânduri, căci şederea aici poate deveni extrem de primejdioasă.

Cu braţul drept apucă trupul nemişcat al Măştii-Roşii şi-l târăşte spre ieşirea celulei. Încearcă să recunoască trăsăturile omului desfigurat de arsuri, dar lucrul e cu neputinţă. Un cadavru pe jumătate carbonizat stă în faţa lui.

Adunându-şi puterile, Ochi-de-Pisică târăşte prin coridorul cuprins de flăcări trupul întemniţatului. În celula de alături pătrunsese între timp aer proaspăt. Prin fereastră intră câţiva pompieri.

— Aici e prizonierul de la nr. 17, le strigă Hartenberg scoţându-şi masca. A căzut pradă flăcărilor, nenorocitul. Duceţi-l jos în curte, căci omul aparţine justiţiei, deşi e mort!

Oamenii înfăşoară într-o pânză rămăşiţele pământeşti ale aceluia care a fost Masca-Roşie şi coboară cu el scara. Hartenberg îi urmează. Jos, în curte, aşteaptă directorul închisorii.

— E într-adevăr Hector Rammont, domnule Hartenberg? întreabă el.

— Priviţi şi dumneavoastră uniforma de puşcăriaş din care a mai rămas o parte, tocmai aceea pe care e imprimat nr. 17, răspunde detectivul. Cred că nu mai poate exista nicio îndoială. Dacă el e acela care a pus focul, şi-a luat pedeapsa meritată. Îmi pare rău că nu-mi pot ţine jurământul de a-l preda călăului pe Hector Rammont.

— Dar cum a izbucnit incendiul? întreabă directorul.

— În privinţa aceasta ne va lămuri Martineau, gardianul, răspunde Ochi-de-Pisică. Nu l-aţi văzut mai adineauri trecând pe aici?

— Nu! răspunde directorul.

— În cazul acesta trebuie să-l căutăm imediat! spune repede detectivul.

Un gând îi trece prin minte cu iuţeala fulgerului. Din câţiva paşi ajunge la locul unde zac la pământ rămăşiţele carbonizate ale regelui criminalilor.

— Aduceţi repede o lanternă! strigă el.

— Dar ce vrei să faci? întreabă uimit directorul închisorii, care se luase după el.

— Trebuie să mă încredinţez dacă n-am fost victima unei înşelătorii! răspunde detectivul.

Lanterna e adusă şi lumina ei cade asupra trupului neînsufleţit. Hartenberg ridică mâna dreaptă şi strigă triumfător:

— Şi totuşi, el este. Masca-Roşie purta întotdeauna un inel pe care-l cunosc bine şi pe care-l văd pe unul din degetele sale. Inelul acesta e atât de caracteristic, încât aproape că nu poate exista un al doilea exemplar. Regele criminalilor nu mai există!

Aproape în aceeaşi clipă, directorul închisorii apucă braţul detectivului şi arată cu mâna spre un tufiş cam îndepărtat. În umbra căruia apăruse tocmai un cap omenesc. Hartenberg holbează ochii.

— Dumnezeule sfinte! răcneşte el şi se clatină de parcă l-ar fi izbit cineva cu pumnul în frunte. Acesta e…

— Fireşte, Martineau, gardianul, completează directorul închisorii.

— Vreau să mă încredinţez imediat! strigă Ochi-de-Pisică şi aleargă ca un ieşit din minţi spre tufiş.

Dar capul misterios dispăruse de-acum.

Capitolul 127 – Martineau a murit

A doua zi dimineaţa Hartenberg se află în cabinetul directorului închisorii.

Incendiul fusese stins. Cauza lui nu e încă stabilită, dar nu mai există dubiu că fusese pus de o mână criminală. Dar cine să fi făcut asta? Şi cu ce scop?

Hartenberg e perfect încredinţat că Masca-Roşie e autorul. Probabil că izbutise să câştige de partea lui un gardian şi acesta o fi pus focul. În panica ce se va fi produs, nădăjduia apoi să dispară.

La lumina zilei detectivul examina încă o dată cadavrul carbonizat. Din trăsăturile obrazului nu se mai poate recunoaşte nimic, dar inelul din deget continuă să strălucească cu putere. Hartenberg privi în tăcere rămăşiţele pământeşti ale nenorocitului, şi pe chipul său se zugrăvi o expresie ciudată.

„El este, sau nu e el?”

Întrebarea aceasta şi-o pune necontenit. Atât directorul închisorii cât şi restul personalului nu se îndoiesc deloc că Masca-Roşie fusese carbonizat în celula sa. Probabil că în ultima clipă regele criminalilor se văzu împiedicat să părăsească celula şi se prăbuşi în mijlocul flăcărilor.

Singur Hartenberg are rezerve în faţa acestei presupuneri pe care o împărtăşesc toţi. Demonul acesta îi jucase doar atâtea renghiuri până acum!

Noaptea, trecută se ivise chiar pentru o clipă o figură asemănătoare cu a lui Rammont, prin frunzişul unui tufiş. Deşi era înnegrită de fum, Hartenberg ar fi putut jura că e mutra duşmanului său de moarte. Se repezi ca un nebun într-acolo, îşi făcu drum prin tufiş, dar toate cercetările sale rămaseră fără rezultat.

Iscoadele trimise în urmărire se întoarseră şi ele fără să fi găsit ceva. Directorul închisorii era convins că figura pe care o zărise, era a gardianului Martineau.

Toată noaptea detectivul făcu cercetări peste cercetări, dar în zadar. Plecă la hotel să se odihnească puţin şi când se făcuse bine ziuă porni înapoi la închisoare.

— Înainte de toate aş dori să ştiu ce s-a întâmplat cu Martineau, care îl avea în paza sa pe Masca-Roşie, se adresează el directorului închisorii.

Acesta scoate o foaie de hârtie din sertarul biroului şi răspunde:

— Martineau e mort, domnule Hartenberg. Asta e tot ce vă pot spune.

— Ce tot vorbeşti, domnule director? Crezi că el s-a sinucis ca să scape de eventuale răspunderi?

— Da. Aşa cred. Mi s-a comunicat tocmai de la secţia poliţienească de pe ţărmul mării, că pe o stâncă din mare s-au găsit câteva obiecte de îmbrăcăminte care nu puteau aparţine decât lui Martineau. Era şi şapca acolo. Alături se afla un petec de hârtie pe care-l am în faţa mea. Citeşte, te rog, dumneata singur!

Ochi-de-Pisică ia hârtia, pe care sunt aşternute cu creionul următoarele cuvinte:

„Masca-Roşie mi-a făgăduit o sumă mare de bani şi eu m-am lăsat îndemnat să-l ajut să fugă. Ascultând de vorbele lui am pus foc închisorii şi regele criminalilor nădăjduia să poată fugi în toiul panicii generale, ajutat de mine. N-am izbutit să duc pe întemniţat afară căci coridorul fu imediat ocupat de paznici. Din cauza aceasta Masca-Roşie a cerut el însuşi să rămână în celula sa, până ce focul se va fi întins mai mult, pentru ca santinelele să fie nevoite să se îndepărteze.

Când am vrut să-l scot în cele din urmă, era de-acum prea târziu, căci focul îl cuprinsese, doborându-l la pământ.

Conştiinţa mă mustră… Diavolul acesta cu chip de om m-a orbit cu făgăduielile lui şi simt că nu voi mai putea trăi cu păcatul pe suflet.

Rog pe superiorii mei să mă ierte, atât cât le stă în putinţă. Transmiteţi sărmanei mele soţii ultimul salut al unui om nenorocit. Îi cer, să caute să mă dea uitării şi să treacă sub tăcere faţă de copilul nostru, cine a fost tatăl lui.

Martineau"

— Acum ştii cum a izbucnit incendiul, zice directorul închisorii, luând hârtia din mâna lui Hartenberg.

Detectivul mişcă buzele în chip ciudat, dar nu spune nimic.

— Voiai să zici ceva? întreabă directorul după câtva timp.

„Noul Sherlock Holmes" se ridică de pe scaun.

— Nu, îţi mulţumesc pentru comunicarea ce mi-ai făcut-o, domnule director, răspunde el, rece. Aşadar, Hector Rammont a pierit şi odată cu el ultimul său complice. Păcat. Lumea pierde o senzaţie mare prin moartea lui. Îngăduie-mi încă o întrebare scurtă.

— Cu plăcere.

— Cadavrul lui Martineau a fost pescuit din mare?

— Despre asta nu mi s-a comunicat nimic. Este căutat necontenit, dar de obicei nu e atât de uşor să scoţi la iveală pe cei care se îneacă.

Ochi-de-Pisică se înclină politicos şi părăseşte cabinetul.

Primul drum care-l face e spre secţia poliţienească de pe ţărmul mării. În tot timpul până acolo privi gânditor în pământ. Era un punct care-l neliniştea în toată chestia aceasta.

Ajungând la secţia de poliţie cere să fie anunţat comisarului de serviciu. E introdus repede şi poliţistul se pune cu amabilitate la dispoziţia detectivului cu renume european.

— Şi n-aţi găsit cadavrul înecatului? întreabă Ochi-de-Pisică.

— Nu. Toate sforţările oamenilor mei au fost zadarnice.

— Aţi întrerupt cercetările?

— Deocamdată da. În schimb, pescarii care locuiesc pe ţărm şi care pleacă pe mare cu bărcile lor, au fost înştiinţaţi de cele petrecute şi e probabil să primim ceva veşti în cursul zilei.

— Hainele lui Martineau se află aici? întreabă Ochi-de-Pisică.

— Fireşte.

— Aş putea să le văd şi eu?

— Cu plăcere.

Comisarul însărcină pe un funcţionar să-l conducă pe detectiv în camera unde se aflau hainele înecatului.

Hartenberg întoarce obiectele pe toate părţile, fără să spună ceva. Apoi le aşază la loc. În buzunare nu găsise nimic. Întorcându-se îndărăt la comisar îl roagă pe acesta să-i pună la dispoziţie un om care să-l conducă la locul unde s-ar fi aruncat în mare Martineau. Cererea îi este aprobată şi detectivul, însoţit de poliţist, se îndreptă spre ţărmul mării. Câteva minute păşesc în linişte unul alături de altul, şi în cele din urmă poliţistul se opreşte şi arată spre o stâncă ce înaintează în mare.

— Aici am găsit tunica şi şapca, zice el. Şi în crăpătura aceasta se afla scrisoarea.

Ochi-de-Pisică cercetează în tăcere locul de jur-împrejur. Dacă Martineau s-a aruncat de aici în mare, trebuia mai întâi să se urce pe marginea stâncii ascuţite. O clipă detectivul rămâne pe gânduri, apoi se caţără pe stâncă, în vreme ce poliţistul rămâne jos.

— Ce căutaţi acolo sus? întrebă el, uimit.

Dar Hartenberg nu-l învredniceşte cu vreun răspuns. Cu ochii şi vârfurile degetelor cercetează piatra acoperită cu nisip, apoi coboară înapoi.

— E bine, zise el. Îţi mulţumesc.

Cu aceasta se desparte de poliţist şi se îndreaptă spre oraş.

— Dacă Martineau s-a aruncat într-adevăr în mare, atunci nu s-a întâmplat în locul acela! murmură el, dus pe gânduri.

Ştie că gardianul avea o soţie tânără şi un copilaş, de asemeni ceruse să i se indice unde se afla locuinţa lui. Acum simte un îndemn să pornească într-acolo, unde nădăjduieşte să afle ceva important. Din câte ştie, tânăra femeie nu fusese înştiinţată încă de tragicul sfârşit al soţului ei.

După vreo jumătate de ceas, Hartenberg se află în faţa

porţii lui Martineau.

E după amiază şi soarele îmbăiază grădiniţa. Căsuţa idilică se află în fund. Totul pare liniştit şi paşnic aici. Hartenberg clatină capul, gânditor.

Îl cunoscuse pe gardian şi acum îşi pune întrebarea dacă numai banii făgăduiţi de Rammont l-au îndemnat să se abată din calea datoriei... Trăia doar în deplină fericire, după cât se arăta...

Detectivul deschide poarta şi porneşte pe alee. La o cotitură rămâne locului deodată. Ochii săi descoperiseră o pată întunecată pe pământ... Priveşte repede în jur şi constatând că nu e observat de nimeni, se lasă în genunchi pe nisip.

— Ăsta-i sânge! murmură el după câteva clipe. Aici s-a petrecut ceva misterios. Pământul e scormonit, ca după o luptă.

Se ridică şi mintea lui lucrează cu febrilitate. El vede iarba călcată, pe care fusese târât un trup omenesc şi poate descoperi chiar urmele. Fără să şovăie se furişează sub frunzişul des. În câteva clipe ajunse la locul unde zăcuse cadavrul bătrânului Don Juan.

— Aici s-a petrecut o crimă şi îndată ce voi lămuri chestia aceasta, voi găsi şi legătura care există între dânsa şi evadarea lui Hector Rammont, îşi zice el.

Priveşte din nou pământul din locul acela şi murmură:

— Aici a zăcut un cadavru sau o fiinţă în stare de nesimţire, urmele se pot observa cât se poate de bine. Era un om nu prea înalt, cu un umăr lăsat în jos, probabil un bătrân. Aici încep din nou urme de picioare. Acestea sunt ale aceluia care a dus corpul în altă parte. Acum trebuie să aflu unde a fost transportat cadavrul.

Aplecat şi evitând orice zgomot, detectivul porneşte înainte şi ajunge în partea dindărăt a grădinii. Acolo se află şopronul. Pas cu pas el se apropie de intrarea acestuia.

— Cadavrul a fost ascuns aici! îşi spune el, cu hotărâre.

Priveşte cu atenţie uşa încuiată cu grijă, apoi se întoarce tot prin tufiş până la locul unde văzuse pata de sânge, îşi

roteşte ochii în toate părţile şi după câteva clipe exclamă tulburat:

— Am găsit şi arma ucigaşă.

Pe jumătate acoperit de iarbă se află bastonul greu, cu care Martineau doborâse la pământ pe bătrânul proprietar. Ochi-de-Pisică priveşte măciulia bastonului şi dă din cap.

— Aici sunt lipite câteva fire de păr, zice el. Sunt complet orientat acum şi nu-mi lipseşte să cunosc decât motivele. Martineau a făptuit o crimă, asta e sigur, şi în asemenea împrejurări nu mai putea rămâne în slujbă. Şi atunci s-a produs oferta ispititoare a lui Hector Rammont, ceea ce i-a picat de minune.

Hartenberg aşază corpul delict într-un loc ascuns, apoi se îndreaptă spre căsuţa din fundul grădinii. Nici nu bătuse încă bine la uşă, că aceasta se deschide şi Mia iese în prag. Ea duce în braţe un copilaş şi priveşte uimită la străin.

— Scuzaţi, vă rog, începe detectivul, dumneavoastră sunteţi doamna Martineau?

— Da, domnule, răspunde tânăra femeie, sfioasă. Doriţi să-i vorbiţi soţului meu, probabil?

Hartenberg se simte o clipă atins până în adâncul inimii, dar îşi dă seama că nu merge altfel.

— Vreţi să-mi îngăduiţi, doamnă Martineau, să intru în casă? întreabă el. Nu aveţi a vă teme de mine, sunt funcţionar poliţienesc.

Asta păru s-o liniştească pe Mia în oarecare măsură. Se întâmpla adesea ca vreun poliţist să vină la ei, ca să-i comunice lui Martineau ceva.

La intrarea în odăiţa idilică, Hartenberg îşi simţi din nou inima sfâşiată, căci îşi dădea seama că aici sălăşluise într-adevăr pacea conjugală. Privi la chipul frumoasei femei, care nu avea încă nicio bănuială de nenorocirea care dăduse peste ea, apoi la copilaşul care bătea vesel cu mânuţele în aer.

— Aşezaţi-l pe prinţişorul dumneavoastră în pătuţ, zise el şi se aşeză pe scaun. Doresc să vă pun câteva întrebări importante.

Mia îndeplineşte cererea detectivului.

— Aţi auzit probabil, începe Hartenberg, că astă noapte a izbucnit un incendiu la închisoare?

Mia se sperie la auzul acestor cuvinte.

— Aseară am închis obloanele de la ferestre şi am adormit adânc, răspunde ea. Mi se păruse într-un moment că aud o bubuitură de tun, dar am adormit iarăşi. Pentru numele lui Dumnezeu, i s-a întâmplat ceva lui Martineau?

— Deocamdată daţi-mi voie să vă mai pun câteva întrebări, o întrerupse detectivul. Aseară, când a venit acasă soţul dumneavoastră, aţi observat ceva deosebit la el?

Mia rămâne o clipă pe gânduri şi-şi trece mâna peste frunte.

— De-abia acum îmi dă în gând, că fusese altfel ca de obicei, murmură ea. Nici n-a rămas două ceasuri întregi, ca de obicei şi spunea că trebuie să plece mai devreme. Glasul său era schimbat, părea tremurător... Sfinte Dumnezeule, i s-a întâmplat o nenorocire! O simt în inima mea, nu mă chinui, domnule, ci spune-mi adevărul!

Ea întinse implorator mâinile spre detectiv.

— Ei bine, află ceea ce nu ţi se poate ascunde, sărmană femeie, răspunse Hartenberg, compătimitor. Soţul dumitale s-a făcut vinovat de o mare abatere prin faptul că, după cum ni s-a mărturisit de cineva, ar fi pus foc închisorii. A fost îndemnat la asta de făgăduielile băneşti pe care i le făcuse vestitul criminal Hector Rammont, cunoscut sub numele de Masca-Roşie, care nădăjduia să poată evada când se va fi produs panica generală. Dar Masca-Roşie şi-a pierdut viaţa în cursul incendiului. Cuprins de remuşcări pentru fapta sa, Martineau, soţul dumitale s-a înecat în mare.

Mia scoate un ţipăt de spaimă şi capul îi cade pe masă. Un plâns cu sughiţuri îi zguduie tot trupul.

— Martineau e mort! rosteşte ea printre lacrimi. Nu-l vom mai revedea niciodată, nici eu, nici copilul.

Ochi-de-Pisică îi pune uşor mâna pe umăr:

— Încearcă de te reculege, sărmană femeie, pricep durerea dumitale adâncă, dar nu se putea să ţi se ascundă adevărul. Dacă am venit încoace să-ţi pun câteva întrebări importante,

am făcut-o numai pentru că sunt încredinţat că au fost în joc unele împrejurări deosebite, pentru a-l duce la păcat pe soţul dumitale. N-ai spus oare că l-ai văzut aseară cu totul schimbat? Nu te-ai întrebat care să fie motivul!

Femeia se linişteşte puţin. Se ridică de pe scaun şi clătinându-se pe picioare se-ndreaptă spre pătuţul copilului, unde cade în genunchi.

— Ce să vă mai spun, domnule! zice ea cu glasul înecat de plâns. N-aveam pe nimeni în lume decât pe soţul meu şi ne iubeam cu pasiune. Acum voi fi silită să-mi iau copilul în braţe şi să ies la drum ca să întind mâna.

— Chiar aşa de rău nu se va întâmpla, draga mea, îi răspunde Hartenberg. Voi face tot ce va fi cu putinţă ca să poţi asigura viitorul copilului dumitale. Spune-mi te rog numai un singur lucru: exista în căsnicia voastră vreo neînţelegere sau vreo grijă ascunsă?

Mia clatină capul:

— Eu nu ştiu de nimic, domnule. Leafa lui Martineau era mică, e drept, dar eu mă pricepeam s-o scot la capăt şi amândoi ne bucuram de fiecare rază de soare care cădea asupra căsuţei noastre.

Ochi-de-Pisică nu e mulţumit de răspunsul acesta.

— Totuşi, trebuie să fi existat ceva care să fi înrâurit în mod nefast asupra soţului dumitale, zice el cu hotărâre. Avea vreun duşman?

— Cine să-i fi purtat lui ură? şopteşte Mia.

Detectivului îi dă ceva nou în gând:

— Dumneata eşti frumoasă, doamnă Martineau şi n-ar fi fost de mirare dacă ai fi aprins şi inimile altor bărbaţi. Exista un astfel de bărbat care-ţi dădea târcoale?

Mia îşi înalţă capul şi-l priveşte înlemnită pe detectiv.

— De ce-mi puneţi această întrebare, domnule?

— Trebuie să ştiu, ca să pot face deducţiile ce se impun.

— Ei bine, da, răspunde tânăra femeie, cu glas stins. Proprietarul nostru, un bărbat bătrân cu însuşiri rele, umbla după mine de mult timp şi-mi făcea propuneri ruşinoase. Martineau ştia de asta şi în câteva rânduri i-a interzis să mai

vină în casă la noi. Dar asta era şi singura neînţelegere pe care a avut-o cândva Martineau cu vreo persoană.

În ochii detectivului se aprinde o scânteie. Se apropiase de ţinta sa.

— Care-i numele proprietarului dumneavoastră?

Mia răspunde şi Ochi-de-Pisică îşi notează numele într-un carneţel.

— Acum încă ceva: S-au întâlnit cumva cei doi bărbaţi aseară în gradină?

— Da, răspunde femeia, fără să priceapă rostul întrebării. Martineau însuşi mi-a vorbit de asta, când ne-am întâlnit în faţa casei. Trebuie să fi avut o ceartă violentă cu bătrânul, căci era foarte enervat.

— Şi de atunci l-ai mai văzut pe bătrân?

— Nu! Probabil că nu mai avea curajul să vină încoace.

Ochi-de-Pisică ştie acum cu precizie cum s-au petrecut lucrurile. Se ridică de pe scaun şi cu glas mişcat se adresează tinerei femei:

— Doamnă Martineau, vei avea de întâmpinat zile grele, dar gândeşte-te la copilul dumitale, care nu mai are decât pe mama sa, şi nu te lăsa doborâtă de disperare. Eşti tânără şi viaţa îţi surâde. Martineau a fost lovit de mâna destinului şi morţii nu mai pot fi înviaţi. Dacă, însă, zilele viitoare îţi vor aduce încercări şi mai grele, gândeşte-te necontenit că după furtună străluceşte iar soarele pe cer.

Tânăra femeie nu sesizează înţelesul cuvintelor sale profunde. Durerea ei izbucneşte din nou, sălbatică:

— Martineau, de ce-ai plecat de lângă mine? De ce te-ai lăsat orbit de aurul criminalului? Sărmani şi simpli cum eram, fericirea sălăşluia totuşi în casa noastră. Acum pricep cuvintele tale ciudate, cu care te-ai despărţit de mine. Voiai să pleci departe şi pentru asta aveai nevoie de bani. O, de ce nu mi te-ai spovedit, înainte de a face pasul acesta?! Martineau, Martineau, de ce-ai plecat de lângă noi?

Îl revede cum îşi luase rămas bun de la ea şi o sărută cu mai multă căldură ca oricând. Aude sunetul ultimelor lui cuvinte şi, în hohote de plâns, strânge la piept copilaşul.

Hartenberg îşi dă seama că vorbele sale de mângâiere n-ar avea niciun efect acum. Trebuie să plece şi să-şi ducă până la sfârşit misiunea. În tăcere părăseşte casa văduvei Martineau.

În urma unei convorbiri pe care o are cu prefectul poliţiei, femeia împreună cu copilul sunt duşi în casa unei bătrâne din vecinătate, ca să nu vadă când e scos afară cadavrul din şopron.

Biata soţie se lasă în voie să fie dusă, fără să caute a afla motivul. Sub conducerea lui Ochi-de-Pisică uşa şopronului este spartă şi după câteva minute iese la iveală cadavrul proprietarului.

Acesta e transportat în grabă de acolo. Ochi-de-Pisică avea acum ultimul inel din lanţul materialului doveditor. Singurul lucru ce-l preocupă încă, este dacă omul carbonizat pe care l-a scos din celula închisorii a fost Martineau sau Masca-Roşie?

Capitolul 128 – Morţii învie

Decedatul conte Eberhard de Hohenegge petrecuse o noapte în cavoul castelului. Conform poruncii Leoniei, a doua zi dimineaţă sunt îndepărtate decoraţiunile funebre. Nu vrea să mai păstreze în memorie întunecatul episod.

Anton, noul administrator al castelului, conduce toate treburile acestea. Personalul nu-l prea are la inimă, el ştie bine asta, dar prea puţin se sinchiseşte.

În minunatul ei budoar, Leonie stă întinsă pe pat, cu mâinile sub cap. Chipul îi este puţin palid de pe urma iritaţiilor din ultima vreme, dar ochii-i negri lucesc mai vioi ca oricând. Gura minunată schiţează un zâmbet triumfător.

— Acum am ajuns la ţintă! murmură ea.

Nimeni n-o poate auzi, căci e singură.

Prin fereastră pătrunde lumina dimineţii de toamnă. Ea urăşte rochiile de doliu şi nici nu se gândeşte să se îmbrace în negru, atunci când e singură. Afară, va juca câtva timp comedia, dar prea mult nu.

Îşi face planuri unde să plece deocamdată. Dacă n-ar exista

acest Anton, care începe să-i fie o sarcină prea grea! Apoi mai există încă un om… spărgătorul acela necunoscut, care spionase convorbirea ei cu Anton.

Toate aceste gânduri o neliniştesc oarecum, dar Leonie nu e femeia care să se lase doborâtă de ele. Mai ales acum, când e posesoarea milioanelor contelui Eberhard. Va putea găsi mijloace să preîntâmpine orice situaţie.

— De ce m-a înfruntat Eberhard? exclamă dânsa. Un timp îndelungat l-am iubit cu patimă aprinsă, e foarte adevărat. De ce n-o putea uita pe Margot, pe cocota aceea?

Taina naşterii sale se afla în mâinile mele şi tot l-aş fi putut nimici, dar mi-am zăgăzuit la timp dorul de răzbunare. Trebuia să rămân contesă de Hohenegge şi astfel nu aveam decât o singură cale: moartea lui Eberhard.

Leonie se adânceşte în gânduri. În ochii ei negri lucesc la răstimpuri scântei şi mâinile i se încleştează.

Anton, călăul ei de azi, trebuie să cadă şi el, ca şi celălalt, care i se pusese în drum. El nu poate păşi cu fruntea senină în faţa ei, căci conştiinţa îi este încărcată cu un omor. Ea e ferm încredinţată că l-a azvârlit în mare pe Max Şerparul.

— Se va feri să rostească o acuzaţie împotriva mea, în faţa justiţiei, murmură dânsa.

Deodată, se aude zgomot în încăperea alăturată.

Leonie întoarce capul, fără voie. Nu-i spusese cameristei că nu e acasă, pentru nimeni? Ce sunt paşii aceştia repezi ce se aud alături?

Uşa se deschide brusc şi tânăra fată apare în prag, tremurând din tot trupul. Ochii ei sunt holbaţi de spaimă şi zadarnic încearcă să mişte buzele pentru a vorbi.

— Ce s-a întâmplat? Ţi-ai pierdut minţile? strigă Leonie, ridicându-se în capul oaselor.

— Doamnă contesă, izbuteşte să-ngâne fata. Mo… mor… de groază…

— Vorbeşte odată! Ce s-a întâmplat? răcneşte Leonie.

— Mo… morţii… în… învie. Decedatul conte, a… a… venit… înapoi…

Dintr-o săritură Leonie e în mijlocul odăii. Înnebunise oare

cu adevărat fata aceasta? Încruntă sprâncenele şi vrea să se năpustească la cameristă…

În clipa aceea, însă, draperia e dată în lături şi în prag apare… contele Eberhard de Hohenegge.

. . . .

Cu zece minute în urmă, un bărbat elegant îmbrăcat în negru urca scările terasei. Ajuns sus rămâne o clipă locului să-şi recapete răsuflarea. Chipul său e palid ca al unui cadavru, dar o trăsătură hotărâtă se desenează în jurul buzelor sale.

— Paharul e umplut, murmură el şi-şi trece mâna peste frunte. Acum o voi preda pe mâna justiţiei, fără niciun pic de milă.

Se luptă să-şi alunge slăbiciunea care ameninţă să-l copleşească, şi deschide uşa care duce în sala mare a castelului. De-abia păşise înăuntru, că aude un zgomot. Un servitor vine dintr-un gang lateral şi se opreşte încremenit locului:

— Dumnezeule sfinte, morţii au înviat!

Fără să ţină seama de chemarea stăpânului sau, omul o ia la goană în sus pe scări. Se poticneşte, cade, dar nu simte nicio durere.

Cu un zâmbet ciudat, domnul elegant începe să urce şi el scara. În coridorul pe care se afla apartamentul contesei, îi iese înainte camerista. Fata rămâne şi ea încremenită, ca lovită de trăsnet.

— Anunţă-mă stăpânei tale! zice domnul în negru, cu voce slabă.

În clipa aceasta camerista îşi revine în simţiri, vrea să strige, dar nu izbuteşte să scoată decât un sunet nearticulat.

— Nu m-ai înţeles? Anunţă stăpânei tale pe contele Eberhard de Hohenegge, repetă înviatul din morţi.

Fata o zbugheşte pe uşa alăturată şi contele o urmează la pas. O cută întunecată îi apare pe frunte. O şi vede pe criminală prăbuşindu-se sub acuzaţia lui, o vede zvârcolindu-se la pământ, cerşind îndurare… Dar el nu va avea niciun pic de milă, faţă de femeia care s-a furişat în toiul nopţii lângă

patul lui, pentru a-i turna otravă în paharul cu apă.

El o vede pe cameristă intrând în budoarul contesei, o aude bâlbâind cuvinte întretăiate şi, fără să mai aştepte întoarcerea ei, intră în odaie.

. . . .

Fata se lipeşte de uşă, gâfâind şi tremurând din tot trupul.

— Părăseşte-ne şi vezi să nu ne deranjeze nimeni! îi porunceşte contele cu voce hotărâtă, împingând-o încetişor pe uşă.

Leonie nu-şi poate crede privirilor. I se pare un vis fioros, ochii-i holbaţi se aţintesc pe chipul palid al contelui. Pieptul îi tresaltă cu putere şi un fior îi trece prin trup.

De ce nu se trezeşte din visul acesta înfiorător? Sau îşi pierduse minţile poate?

— Vin cam pe neaşteptate, Leonie, începe contele, cu voce fermă. Văd că nici n-ai pus doliu pe tine, după soţul ucis. Tremuri de mine? Frumosul tău chip de sirenă e schimonosit de spaimă şi groază. Femeie mizerabilă! Îngenunchează şi mărturiseşte toate păcatele pe care le-ai făptuit!

Într-o pornire de mânie nestăpânită, o apucă de mâini şi o trânteşte la pământ. Prin asta Leonie îşi recapătă stăpânirea de sine şi se trezeşte din amorţeală. Se chirceşte sub braţul său ridicat, temându-se să nu fie doborâtă.

Dar contele Eberhard pare că se ruşinează cu izbucnirea sa de mânie, căci se retrage lângă uşă, unde cade într-un fotoliu.

— Nu vreau să-mi pătez mâna cu sânge, deşi un diavol ca tine ar merita moartea de zeci de ori, murmură el şi o priveşte cu dispreţ.

Leonie se ridicase de la pământ şi gândurile îi aleargă nebuneşte prin cap. Se uită la el şi vede că e slăbit, ca după o boală grea, dar n-are deloc înfăţişare de cadavru. Vocea lui sună limpede şi puternic, chiar dacă se observă un tremur uşor într-însa.

O mânie sălbatică o cuprinde la gândul că Hector Rammont o înşelase. Picăturile care i le dăduse nu provocaseră moartea lui Eberhard, ci numai o stare de nesimţire, care ţinuse câteva

zile.

Nu-şi dă seama ce să-l fi îndemnat pe regele criminalilor să-i joace renghiul acesta şi nici nu are timp să-şi bată capul deocamdată. Acum se pune problema să se salveze din situaţia grozavă în care se află, dacă nu vrea să fie pierdută. Contele Eberhard trebuie să se înşele înc-o dată în ce priveşte femeia demonică pe care o luase de soţie.

Leonie îşi adună toate puterile şi apropiindu-se de masă, rămâne dreaptă în faţa celui înviat din morţi.

— Ce-nseamnă toate astea? izbucneşte dânsa. Voi chema servitorii în ajutor.

Eberhard loveşte cu pumnul în braţul fotoliului.

— Cutezi să mai apari în faţa mea cu fruntea senină, ticăloaso? Află, deci, că sunt hotărât să nu mai am niciun fel de milă pentru tine şi te voi preda astăzi încă justiţiei. Tu nu ştii că am fost numai în stare de catalepsie şi că am auzit fiecare cuvânt care fusese rostit în apropierea mea. Ştiu că ai izbucnit într-un râs dispreţuitor în faţa cadavrului meu şi mai ştiu, din propriile tale cuvinte, cine ţi-a dat otrava. În afară de asta, am aflat că ai devenit amanta unui servitor, pentru că el te avea în mână şi te putea nimici în orice clipă. Sunteţi doi oameni care vă potriviţi de minune. Blestemat să fie ceasul când m-am lăsat îndemnat de milă să te fac soţia mea. Acum poţi să afli, ceea ce ţi-aş fi putut spune de atunci încă. Inima mea aparţinea în întregime acelei fete nenorocite, pe care tu ai alungat-o din castel şi ai lăsat-o fără adăpost. Tu însăţi ai pus la cale uciderea tatălui meu, căci Hector Rammont, Masca-Roşie, fusese încă din Paris amantul tău. În faţa ochilor mei totul apare acum limpede, căci am auzit cu propriile urechi întreaga dramă a vieţii mele. Şi crezi tu că un bărbat, care a fost înşelat în chipul acesta, te-ar mai putea cruţa? În Monaco m-ai ameninţat cu dezvăluirea unei taine, de pe urma căreia mi-aş fi pierdut numele şi averea. Nu mă mai tem de aceste ameninţări, ci le aştept cu bărbăţie. De-abia acum mă vei cunoaşte, femeie ticăloasă!

Contele face o pauză să răsufle puţin. Sub privirile-i înflăcărate contesa tremură. E pierdută, e nevoită să

recunoască. Dar trebuie să găsească un mijloc salvator, chiar dac-ar fi să pună în mişcare cerul şi pământul.

— Nu eşti mort? îngână ea, ca să câştige timp.

— Nu, nu sunt mort, o vezi doar, căci stau lingă tine, respir şi vorbesc, şi aş putea să te nimicesc, răspunde dânsul. Capacul sicriului a fost deschis, în ce fel şi cum, asta e deocamdată secretul meu. Mai există un prieten în castelul acesta, care a trecut de partea mea şi va rămâne şi de-acum încolo lângă mine. Dacă am apărut întâi în faţa ta, am făcut-o numai pentru că, într-o ultimă pornire de milă, am vrut să-ţi dau prilejul să scapi de spânzurătoare sau de temniţă.

— Ce vrei să spui cu asta? îngână Leonie.

— Ascultă-mă! Toate crimele tale au ieşit la iveală. Le pot înşira la rând în faţa procurorului şi eu, ca soţul tău, voi fi martorul principal în timpul instrucţiei. Dar tu porţi numele nepătat al strămoşilor mei, ai devenit soţia mea, chiar dacă ai ajuns la asta prin şiretenie şi înşelăciune. Te întreb, deci, dacă vrei să alegi moartea de bună voie, chiar acum, în ceasul acesta, pentru ca să evităm un scandal monstru, care va pune în mişcare întreaga Germanie. Gândeşte-te că este o dovadă de mărinimie din partea mea, dacă-ţi dau prilejul să scapi de o viaţă încărcată de păcate. Voi găsi mai târziu mijloace să acopăr crimele de care te-ai făcut vinovată. Cu complicele tău, ticălosul acela de Anton, voi sfârşi repede. Între timp, i s-a împlinit soarta şi lui Hector Rammont, după cum am aflat azi dimineaţă. În închisoarea unde era închis, focul l-a carbonizat în întregime. Hotărăşte-te repede. Îţi dau timp un sfert de oră, nici o clipă mai mult. Soţul tău înşelat a devenit judecător, şi te condamnă aici pe loc, unde stăm faţă în faţă amândoi. Modul în care te vei sinucide, îl las la alegerea ta. Nu voi părăsi această încăpere până nu te voi vedea moartă la picioarele mele, sau voi auzi din gura ta că preferi să fii vârâtă în temniţă sau să sfârşeşti în spânzurătoare.

Leonie, cu chipul palid ca al unui cadavru, izbucneşte într-un râs scurt. Ochii ei vor parcă să-l străpungă pe conte.

— Crezi într-adevăr că mă voi lăsa intimidată de

ameninţările tale? îl înfruntă ea. Da, te-am urât şi am vrut să te nimicesc, pentru c-ai dăruit iubirea ta mizerabilei aceleia de Margot. Aveam în mână mijlocul să te aduc la sapă de lemn, după cum ţi-am mai spus-o, dar n-am făcut-o, căci – ţi-o pot afirma fără teamă – doream milioanele tale, conte Eberhard, voiam să devin bogată şi înconjurată de fast. Şi de vreme ce-ai aflat asta, mai poţi afla că l-am îndepărtat din calea mea şi pe primul meu soţ, baronul de Brissac, cu ajutorul lui Hector Rammont. Şi am făcut-o pentru că voiam să fiu liberă. Moartea ta mi-a dat în mână ceea ce năzuiam să posed demult: milioane! Şi crezi tu acum că mă voi lăsa intimidată, că mă voi sinucide pentru ca să te poţi căsători apoi cu mizerabila aceea de Margot? Nu, mută-ţi gândul, conte Eberhard de Hohenegge! Sunt în stare să înfrunt o armată întreagă de procurori, nu unul singur. Păzeşte-te, domnule conte, de o femeie rafinată ca mine! Îţi închipui că ai în faţa ta o fiinţă care-ţi va cădea la picioare ca să-ţi cerşească mila, dar te poţi înşela amarnic.

În vreme ce dânsa vorbea, contele tresărise şi nu-şi dădea seama ce se petrece cu el. Cuteza ticăloasa aceasta să-l înfrunte cu astfel de cuvinte?

— Ţi-ai ieşit din minţi? răcneşte el spumegând de furie. Ei bine, dacă vrei tu, fie! Nu răspund de ceea ce se va întâmpla.

Vrea să se ridice şi să părăsească odaia, dar în clipa aceea Leonie răcneşte:

— Ajutor! Ajutori Scăpaţi-mă de înşelătorul acesta, care vrea să-mi stoarcă banii.

Apasă pe butonul soneriei electrice şi imediat se aud paşi pe coridor.

Contele Eberhard rămâne ca lovit de trăsnet în pragul odăii.

— Cum de îndrăzneşti, mizerabilo? răcneşte el, în culmea furiei.

Ţipetele femeii răsună din ce în ce mai puternic. Servitorimea aleargă din toate părţile. Sunt în majoritate oameni noi, dar văzuseră cu toţii cadavrul contelui şi-l recunosc. Eberhard dă în lături draperia care răspunde în vestibul şi iese în întâmpinarea servitorilor.

— Plecaţi de aici! le strigă, el cu glas ameninţător. Eu sunt stăpân în castel şi de-acum încolo numai cuvântul meu are greutate.

Câţiva bărbaţi şi câteva femei se află la intrarea coridorului. Ei nu pricep ce înseamnă toate astea şi privirile lor se-ndreaptă spre aceea pe care o considerau stăpână.

Tremură cu toţii de spaimă şi iritare, dar Leonie îşi face apariţia din budoarul ei.

— Ce staţi aici ca nişte momâi? răcneşte dânsa. Aveţi în faţa voastră un criminal, care se foloseşte de asemănarea sa cu defunctul conte Eberhard şi vrea să-mi stoarcă bani. Luaţi-l în primire şi legaţi-l de mâini şi de picioare. Îl veţi duce apoi în pivniţă, până va veni poliţia să-l ia.

Contele Eberhard îşi dă seama de intenţia Leoniei. La asta nu se aşteptase. Disperarea de a se vedea pe marginea prăpastiei, o făcuse să recurgă la această soluţie. Dar planul ei se va nărui ca un castel din cărţi de joc.

— Mă cunoaşteţi cu toţii, m-aţi văzut, şi auziţi doar glasul unui om viu! strigă el servitorilor. Nu pe mine trebuie să mă legaţi, ci dimpotrivă, pe contesă. Îngrijiţi să nu dispară, până va veni poliţia s-o ia în primire.

În clipa aceea apare pe coridor Anton, noul administrator al castelului. Venise cu câteva minute înainte din sat şi auzise de cele petrecute. Alergase ca un nebun pe scări, împinse în lături pe oamenii din cale şi păşeşte în vestibul.

— Tu eşti, ticălosule? îl întâmpină contele Eberhard. Luaţi-l în primire pe individul acesta – se adresează apoi servitorilor – şi faceţi cu el ceea ce doamna contesă v-a poruncit să faceţi cu mine.

Anton îşi roteşte privirile-i sălbatice de la conte spre Leonie. Văzuse imediat că în faţa lui se află adevăratul Eberhard de Hohenegge. Totul se năruie într-însul şi se poartă cu gândul să sară pe fereastră, căci oamenii ocupaseră uşa în spatele său.

Leonie îşi dă seama ce se petrece în creierul înspăimântat al complicelui ei, de care are atâta nevoie tocmai în clipele acestea.

— Anton, îi strigă ea, cred că vei avea mai mult curaj decât colegii tăi, cărora le clănţănesc dinţii în gură de spaimă. N-ai fost tu acela care ai înşurubat capacul sicriului în care se afla stăpânul tău? Nimeni nu-l cunoaşte mai bine ca noi doi. Omul din faţa noastră e un înşelător, un criminal, pe care trebuie să-l facem nevătămător. Ia-l în primire cât mai repede şi ţine-l bine până va veni poliţia!

Anton pricepe în sfârşit gândul demonic al contesei.

— Puneţi mâna, băieţi! răcneşte el servitorilor nehotărâţi şi sângele începe să-i colcăie în vine. Aruncaţi-vă asupra ticălosului şi să-l târâm în pivniţă, până vor veni oamenii legii!

Şi nehotărârea pare într-adevăr să dispară din rândurile oamenilor îngrămădiţi în uşă. Spre nespusa lui uimire, contele Eberhard vede cum toate privirile se-ndreaptă ameninţătoare asupra lui şi cum toţi, sub conducerea lui Anton, sunt gata că se arunce asupra sa.

— Înapoi! răcneşte el şi ridică pumnul.

Anton se şi află în faţa lui, cu braţul ridicat ameninţător, dar contele îl izbeşte cu pumnul în faţă şi mizerabilul se clatină pe spate.

Cu chipul schimonosit, Lonie stă lângă uşă şi-i îndeamnă pe oameni să pună mâna pe Eberhard.

— Ne vom socoti noi, mizerabilo! răcneşte acesta, îndreptându-se repede spre ieşire. Ceasul răfuielii e aproape de tot. Vei auzi în curând de mine.

Lovind cu pumnii în dreapta şi în stânga, ajunge pe coridor şi, în, clipa următoare, coboară în grabă scara şi iese afară în parc.

— Laşilor! Ticăloşilor! răcneşte Leonie şi intră clătinându-se, în budoarul ei.

Anton îşi şterge cu mâneca faţa plină de sânge şi strigă oamenilor:

— După el! Dă drumul câinilor, ca să-l înhaţe şi să-l sfâşie, înainte de a părăsi castelul! Ei, ce mai staţi?

Ochii începuseră să se injecteze, încât vede cu greu înaintea sa. Oamenii pornesc fricoşi spre sala de jos. Niciunul nu se gândeşte să-l urmărească pe conte.

Văzându-se rămas singur, Anton izbucneşte într-o ploaie de înjurături. Apoi se îndreaptă spre budoarul Leoniei, şi o găseşte pe aceasta întinsă pe pat, mai mult moartă decât vie.

— Ce ne facem acum? întreabă el, cu glas tremurător.

— De ce n-ai pus mâna pe el ca să-l târăşti în pivniţă? Acolo am fi găsit lesne un mijloc să ne scăpăm de dânsul pentru totdeauna... Vreo întâmplare infernală i-a venit în ajutor, trezindu-l din morţi.

— Dar singur nu putea să fi ieşit afară, şi oricât ar fi strigat şi lovit cu pumnii, nu l-ar fi putut auzi nimeni.

— Nu importă cum a ieşit din sicriu; dacă-l duceam acum în pivniţă, l-am fi ucis acolo de-a binelea şi peste noapte i-am fi aşezat cadavrul din nou la locul său. Oamenii s-ar fi împăcat cu gândul că înşelătorul – cum l-am numit faţă de ei – a dispărut, şi atâta tot. Ştii ce se va întâmpla acum?

— Nu! mormăie Anton, tot ştergându-şi faţa de sânge.

— Contele va anunţa pe procuror şi foarte curând vom avea vizita poliţiei la castel. Există doar un singur mijloc ca să ne salvăm, sau poate îţi face plăcere să intri pe viaţă în temniţă, ba poate chiar să ţi se atârne ştreangul de gât?

— Nici nu mă gândesc la asta! Mai curând o şterg imediat şi pentru totdeauna. Ai destui bani în castel sau ţi-i poţi procura la repezeală. Dă-mi un cec pentru banca din Berlin şi plec pe dată. Te sfătuiesc să faci la fel.

Leonie izbucneşte într-un hohot sălbatic.

— Eşti un mare nătâng, Anton, dacă-ţi închipui că întâmplarea asta nenorocită mă poate doborî. Tocmai în ceasuri grele ca acestea, însuşirile mele ies la iveală. Ascultă ce am să-ţi spun! Nu uita o silabă şi urmează cu sfinţenie fiecare ordin al meu! Şi te încredinţez că vom ieşi învingători din luptă şi de data aceasta.

Anton face o mutră tâmpită. Femeia aceasta are într-adevăr ceva misterios într-însa. E, totuşi, curios să afle ce mai iscodise.

— Apropie-te de mine, căci şi pereţii au urechi! porunceşte Leonie.

Şi perechea criminală stă împreună în budoar şi pune la

cale un nou plan de distrugere.

*

În timpul acesta contele Eberhard ajunsese în parc şi se opreşte câteva clipe ca să răsufle.

— E de neconceput ca o femeie să aibă într-însa un suflet atât de ticăloşit! exclamă el, ducându-şi mâinile la frunte. Bănuiesc eu ce intenţionase mizerabila. M-ar fi omorât pentru a doua oară, de data aceasta definitiv, pentru a reda sicriului cadavrul dispărut. Dar diavoliţa nu va ajunge să-şi vadă planul împlinit, căci în curând se va porni furtuna, care o va nimici cu desăvârşire.

Deoarece nu vrea să mai dea ochii cu personalul castelului, se îndepărtează repede. Ajunge în curând pe drumul care duce la gară.

Pe o bancă umbrită de arbori deşi, se lasă greu, toamna aşternuse un covor galben înaintea sa.

Un foşnet se aude în tufiş şi bătrânul administrator Müller îşi face apariţia.

— Scumpul şi bunul meu stăpân! murmură mişcat omul şi cade în genunchi. Am aşteptat ascuns în parc întoarcerea dumneavoastră şi după expresia feţei am recunoscut că s-a întâmplat o nouă nenorocire. De ce aţi fugit din castelul strămoşilor dumneavoastră, în vreme ce banda criminală a rămas acolo?

În câteva cuvinte, contele îi explică bătrânului ce se petrecuse.

— Îţi datorez totul dumitale, Müller, fără dumneata aş fi murit cu adevărat în cavoul familiei mele! rosteşte el şi-i strânge mâna călduros. Cred că nu e nevoie să-ţi făgăduiesc că nu voi uita niciodată serviciul acesta, atâta vreme cât va exista un conte de Hohenegge. În momentul de faţă, însă, contesa Leonie şi ticălosul acela de Anton au hăţurile în mână şi m-au înfruntat cu curajul disperării. Voiau să mă dea drept un înşelător şi să cheme poliţia să mă ia în primire. Înainte ca criminala mea soţie să pună în aplicare un nou plan, soarta ei va fi hotărâtă şi justiţia îşi va spune cuvântul.

— Ce vrei să faci, stăpâne? întreabă Müller.

— Nu există alegere pentru mine, trebuie să aduc la cunoştinţa procurorului ceea ce s-a întâmplat.

— În cazul acesta va izbucni un scandal monstru, îşi dă cu părerea fostul administrator.

Contele înalţă din umeri.

— Arată-mi altă cale, Müller şi sunt dispus să apuc pe ea.

— Din păcate nu cunosc niciuna, stăpâne.

— Nici eu, şi de aceea te rog să fii liniştit, căci eu urmăresc cu stricteţe ţinta mea, care este să-i alung pe criminali de la Hohenegge şi să fac să-şi ia pedeapsa cuvenită. Datorez asta în primul rând tatălui meu, poate şi unei fete sărmane, care până azi a trecut prin suferinţe nespuse.

— O credeţi pe domnişoara Margot cea blondă, care a fost învinovăţită de uciderea tatălui dumneavoastră?

— Da, Müller, răspunde contele şi glasul său devine deodată cald. Poate că cerul se va milostivi de mine şi-mi va reda raza de soare, pe care Leonie mi-a întunecat-o. Căsătoria noastră e desfăcută pentru totdeauna. Leonie a pierdut orice drept asupra persoanei şi averii mele. Să piară în închisoare sau sub securea călăului, dacă nu vrea să moară de bună voie, cum i-am propus. Eu voi căuta apoi s-o regăsesc pe Margot şi ne vom pitula amândoi în vreun colţişor de lume, unde mai înfloreşte încă floarea fericirii. Acum să mergem în sat la locuinţa dumitale, ca să mă mai odihnesc puţin şi să-mi rânduiesc gândurile pentru ceea ce am de făcut.

Contele înviat din morţi şi servitorul său credincios porniră amândoi spre sat.

Capitolul 129 – Alice trăieşte

Zile întunecate se abătuse asupra vilei „La Patrie” din Monaco.

Margot dăduse naştere unui copil, dar ea însăşi era încă greu bolnavă, fiind nevoită să stea în pat.

„Vipera” veghea ca o leoaică asupra fiicei sale. Nici noaptea nu se odihnea şi umbla pe întuneric prin coridoare şi odăi, ciulind urechile în toate părţile, dacă nu se aude pe undeva vreun zgomot suspect

Din fericire, izbutise să găsească o îngrijitoare de încredere pentru Margot. Fata n-avea voie să părăsească grădina vilei niciodată, pentru simplul motiv că ar fi putut fi întrebată de una, de alta, în oraş.

Nici „Vipera” nu ieşea. În schimb, era perfect informată asupra celor ce se petreceau în exterior. Vila învecinată stătea goală de câtva timp. Fosta poliţistă se informă de la grădinar, şi află că Leonie îşi transportase soţul defunct în Germania şi că puţin timp după plecarea ei, porniseră şi Anton cu camerista contesei. Vila fusese, însă, închiriata pentru mai mult timp de contele Eberhard, astfel că era posibil ca văduva lui să se înapoieze peste câteva săptămâni.

Max Şerparul, care, după cum ştim, plecase la Hohenegge din însărcinarea „Viperei”, trimitea necontenit veşti. Scria credinciosul tânăr că veghea cu ochii deschişi asupra celor ce se petrec la castel. Şi astfel află bătrâna poliţistă că Anton devenise amantul contesei Leonie, ceea ce o făcu să-şi spună că se vor petrece multe lucruri interesante de-acum încolo.

Ea îi trimise lui Max în diferite rânduri sume de bani şi-i scrise să vegheze cu deosebire în cursul nopţilor asupra castelului şi a cavoului în care îşi dormea somnul de veci contele Eberhard.

Margot continua să zacă în prada frigurilor, faţă de care nici bătrânul doctor nu putea face nimic. În schimb, copilul se bucura de sănătate deplină. Era un micuţ plin de farmec şi avea ochii albaştri ai mamei sale. „Vipera” stătea ceasuri întregi lângă dânsul şi-i făcea de joacă.

În odaia alăturată, însă, răsuna, glasul nefericitei mame. Erau unele momente în care Margot uita cu totul de prezent. Vorbea în şoaptă către Eberhard, crezându-se împreună cu el în parcul castelului din Hohenegge, făcând planuri de viitor. Apoi, însă, veneau iar ceasuri de disperare sălbatică. Bolnava scotea ţipete de ajutor şi-şi frângea mâinile. Striga că

Eberhard fusese otrăvit, că voiau să-l ducă într-o ţară străină şi că ea nu-i va putea supravieţui.

— Ajutaţi-l! răcnea dânsa şi strigătul se pierdea prin încăperile vilei. Nu e mort, trăieşte şi cu toate astea îl închid în sicriu... Trebuie să mă duc la el, vreau să-l scot afară ca să nu se asfixieze în cavoul întunecos.

„Vipera” se consulta cu bătrânul medic şi acesta făcu tot ce-i sta în putinţă ca să calmeze pe bolnavă. Şi încetul cu încetul părea că starea tinerei mame se îmbunătăţeşte. Dar pe chipul ei se întipărise o durere adâncă.

*

O dimineaţă strălucitoare, cum numai pe Coasta de Azur se poate vedea. În camera unde se află Margot soarele pătrunde în valuri.

Tânăra mamă deschide ochii şi pare să fie azi mai liniştită ca oricând. La pieptul ei se odihneşte copilaşul. Mâna ei slabă mângâie căpşorul acoperit cu fire subţiri de păr mătăsos. Câtă dragoste luceşte în ochii lui Margot!

Este doar copilul ei, carnea şi sângele lui Eberhard.

O coroniţă de conte voia el să-i aşeze pe căpşor, şi-i jurase ei în repetate rânduri lucrul acesta. Acum, însă, el zăcea în cavoul rece, iar dânsa printre străini, bolnavă, o femeie fără nume, care-şi pierduse toată fericirea...

Draperia se dă încetişor la o parte şi „Vipera” intră înăuntru. Se îndreaptă spre pat şi o sărută pe frunte pe Margot

— Îţi este mai bine, copila mea? şopteşte ea cu glas moale.

Margot răspunde numai printr-o privire, care spune, însă, mai mult decât zeci de cuvinte.

În aceeaşi clipă copilul deschide ochişorii, şi mânuţele încep să se agite prin aer. Margot îşi lipeşte buzele de ale micuţului şi-l sărută cu foc. Pentru un moment ea uită toate chinurile care îi frământă inima şi râzând încetişor murmură:

— Ia te uită, mamă, mititelul zâmbeşte la mine. Ai văzut şi tu?

„Vipera” dă din cap şi e nespus de fericită că starea fiicei

sale s-a îmbunătăţit.

— Dă-mi-l mie pe micuţ, Margot, se roagă ea. Voi chema doica, deoarece cred că prinţişorului îi este foame. Uite că începe să plângă, ăsta e semnul cel mai sigur.

„Vipera” sună şi doica îşi face apariţia imediat. Ea împinge pătuţul în apropierea mamei, pentru că aceasta vrea să-l aibă pe micuţ necontenit lângă ea.

„Vipera” se uită la ceas şi zice:

— Trebuie să mă duc la ţărm, Margot. Aştept să vină pescarul care ne aduce alimentele din oraş. Peste un sfert de ceas mă înapoiez, n-ai de ce te teme căci poarta cea mare care dă spre stradă e încuiată şi în afară de bătrânul medic, în care putem avea deplină încredere, nimeni nu are cheia.

Margot aprobă din cap, zâmbind, şi bătrâna coboară scările.

O expresie aproape întunecată îi apare pe figură. Ea se îndreaptă spre ţărmul mării şi printre atâtea alte gânduri care o frământă, e şi acela care o face să-şi aducă aminte de al doilea ei copil, Alice.

Aflase şi ea că poliţia, sub conducerea lui Ochi-de-Pisică, fostul ei bărbat, a pus stăpânire pe castelul maur şi l-a arestat pe Hector Rammont. Focul de la închisoare nu se produsese încă, „Vipera” ştie numai că regele criminalilor e închis într-o celulă şi păzit cu severitate.

Fără voie admiră energia de fier şi curajul lui Hartenberg. Ziarele sunt pline de laude la adresa marelui detectiv. În vitrinele librăriilor se văd ilustraţii care reprezintă lupta lui Hartenberg cu Masca-Roşie pe fundul mării.

Unde se află Hartenberg în ceasul de faţă? se întreabă „Vipera”. Ea se luase după dânsul în noaptea aceea pe mare şi era aproape să-şi găsească moartea cu prilejul acesta, deoarece tovarăşii Măştii-Roşii îi găuriseră barca. Contele Eberhard o salvase.

Între timp, însă, Hartenberg îşi pusese la bătaie viaţa şi pătrunsese în castelul maur. Ştia sau bănuia numai el că fosta lui soţie fusese aceea care-l urmărise cu barca?

La o scrisoare pe care o adresase prefectului de poliţie din

Monaco, acesta îi răspunsese, comunicându-i cele petrecute în castelul maur. Unul din cei mai primejdioşi bandiţi, Joe, aghiotantul Demonului roşu, dispăruse fără urmă şi odată cu el încă câţiva. Încotro se îndreptase banda, rămânea un secret deocamdată. Rammont era păzit cu străşnicie în celula sa şi împreună cu el se afla un număr de tovarăşi de-ai lui.

Alice, însă, fata aceea care nu putea să fie decât iubita regelui criminalilor, se aruncase de la etaj, în mare, în clipa când poliţiştii voiau s-o ducă de lângă acela pe care-l iubea. Cercetările pentru a se da de cadavrul ei rămaseră fără rezultat, deşi însuşi „noul Sherlock Holmes” le condusese personal.

Chipul fostei detective franceze se întuneca tot mai mult, când ajunse la treptele de piatră, ce duceau la debarcader.

Apa mării sclipea în lumina dimineţii. „Vipera” scoase o cheie din buzunar şi descuie portiţa. Apoi s-o aşeză pentru câteva clipe pe o bancă ce se afla-n apropiere de ţărm.

Deodată se auziră lovituri de lopeţi şi de după un colţ de stâncă, se ivi o barcă. Într-însa se afla un marinar bătrân care, când o văzu pe „Vipera”, strigă de departe un „bună dimineaţa” şi peste câteva clipe fu la ţărm.

— Nu ne-am văzut de două zile, i se adresează, fosta detectivă, observând ceva deosebit pe chipul bătrânului. Ce ţi s-a întâmplat de priveşti cu atâta seriozitate?

Pescarul se scărpină la ceafă şi se uită uimit la femeie.

— Aveţi un ochi foarte ager, doamnă, spuse el după o clipă. M-am mirat de multe ori cu câtă uşurinţă pătrundeţi în sufletele oamenilor.

„Vipera” zâmbeşte, apoi spune:

— Aşadar, am ghicit din nou? Dar ce s-a întâmplat, moşule? Îmi povesteai cândva că ai un fiu pe insula voastră micuţa, şi că pe băiat îl bătea gândul să se căsătorească în curând. S-au certat cumva îndrăgostiţii!?

— Întocmai aşa s-a întâmplat, doamnă, răspunde repede pescarul. Sunt uimit când vă aud vorbind astfel. N-aţi fost încă niciodată la noi pe insulă şi cu toate acestea ştiţi tot ce se petrece acolo.

— Te-nşeli, moş Matteo, răspunde „Vipera”. Dimpotrivă, nu ştiu nimic ce-i pe la voi. Am văzut, însă, cuta întunecată de pe fruntea dumitale şi când ai în casă o tânără pereche de îndrăgostiţi, lesne se pot întâmpla certuri. Dar numai pentru atâta lucru eşti supărat?

Bătrânul îşi freacă mâinile de zor.

— Vedeţi dumneavoastră, doamnă, răspunde el, mai e ceva la mijloc şi voiam să vă comunic în orice caz lucrul acesta: Fiul meu îşi cunoaşte logodnica, o fată frumoasă, de vreun an de zile şi peste patru săptămâni voiau să facă nunta. Ea e puţintel cam geloasă, dar lucrurile au mers totuşi bine între ei doi. Şi deodată i se întâmplă tânărului nenorocirea că trebuie să aducă în casă persoana aceea…

— De care persoană vorbeşti, moş Matteo?

— Într-o dimineaţă, pe când mă aflam încă în pat, aud bătăi puternice în fereastră. După cum ştiţi, doamnă, soţia mea e moartă demult şi eu cu fiu-meu îngrijim de gospodărie. Mă reped la fereastră, o deschid şi pe cine văd? Fiul meu! Stătea în faţa mea şi purta pe braţe o tânără femeie, de pe care curgea apa. M-am speriat grozav văzând tabloul acesta, dar băiatul îmi strigă: „Deschide repede, tată, aduc o femeie care s-a înecat”. M-am repezit la uşă, am deschis-o şi le-am dat drumul în casă. Băiatul o aşază pe tânăra înecată pe o bancă şi ea pare moartă. „Ce să fie asta?” strigai fiului meu. „Dacă ai scos-o din apă pe ţărm, nu era nevoie s-o aduci în casă”. După cum ştiţi, doamnă, noi pescarii am ridicat un fel de „casă a morţilor”, într-un loc îndepărtat din tufiş. Se întâmplă adesea să pescuim cadavre din mare şi atunci, fie că e bărbat sau femeie, îl depunem în „casa morţilor” şi anunţăm poliţia din Monte Carlo. Peste zi soseşte un funcţionar, cercetează cadavrul şi îi dă răvaş de drum pe lumea cealaltă. De obicei îi înmormântăm chiar acolo şi înfigem în pământ o cruce, cu un număr pe dânsa. M-am necăjit rău că băiatul n-a dus-o pe înecată direct la „casa morţilor”. Atunci îmi ceru să fac rost de haine uscate, iar dânsul se va duce până la casa logodnicei sale să o trezească din somn, şi s-o aducă încoace ca să se ocupe de nenorocita înecată. Era încredinţat că necunoscută

mai trăia încă.

Bătrânul pescar se întrerupe brusc, căci i se păruse că „Vipera” scosese o exclamaţie de uimire. Când priveşte, însă, în ochii ei o vede complet liniştită.

Moş Matteo nu poate şti ce furtună se stârnise în inima fostei detective franceze, de pe urma vorbelor sale.

— Urmează cu povestirea! zice ea. Mă interesez mult de asemenea accidente, ştii doar şi dumneata.

— Fireşte, fireşte, doamnă. Ca s-o scurtez, deci: Fiul meu alergă peste drum şi-şi aduse logodnica, care rămase şi ea surprinsă de trezirea bruscă din somn. Între timp, eu am scos din ladă câteva boarfe de la răposata mea soţie. Aprinsei focul în vatră şi am pus de ceai. Logodnica fiului meu ne ceru să plecăm afară căci voia să fie singură cu fata. După câteva minute o dezbrăcase de hainele ude şi-i pusese pe cele uscate. O aşeză apoi pe patul meu, învelind-o bine.

În cele din urmă ne îngădui să intrăm îndărăt în cameră, pentru a o readuce la viaţă pe tânăra femeie. Am muncit de ne curgea sudoarea de pe faţă, dar după un ceas ne-am dat seama că vom izbândi. Nenorocita scoase un oftat adânc şi deschise ochii.

În clipa aceasta „Vipera” întinse amândouă mâinile bătrânului pescar.

— A fost foarte frumos din partea voastră, moş Matteo, zise ea. Îngăduie să vă fac un dar, dumitale şi tinerei perechi.

Şi femeia pune în mâna omului două monezi de aur.

— Mulţumesc din inimă, doamnă, răspunde el. Lucrurile au luat, însă, o întorsătură blestemată. Fata pe care a salvat-o băiatul meu de la moarte, a devenit, ca să zic aşa, un măr al discordiei.

— Cum asta? întreabă poliţista. Voiam în orice caz să te rog să-mi povesteşti ceva despre nenorocită. Cred că ştii de-acum despre cine e vorba şi cum se numeşte fata?

— Atât de uşor nu e asta, doamnă. Pe fată am salvat-o, după cum vă spusei, dar nădejdile noastre de a afla ceva lămuriri de la ea, au rămas fără împlinire. O cuprinseră frigurile cu atâta putere, încât am crezut câtva timp că o vom

pierde. Începu să rostească vorbe fără şir, şi când o ascultam vorbind aiurea, mi se făcea părut măciucă, nu alta.

— Dar ce spunea nenorocita?

— Se temea de ceva; asta-i sfânt, dar de ce anume, n-aş putea să vă spun, doamnă. I se părea că e urmărită de o bandă întreagă de ucigaşi, care voia s-o omoare pe ea şi pe tatăl ei. Apoi începu să se tânguie după un bărbat, pe care nu-l poate părăsi şi care ar fi diavolul în persoană. Acesta îi smulsese inima din trup şi acum trebuie să trăiască fără inimă. În viaţa mea n-am mai auzit astfel de vorbe.

— N-a spus niciun nume? intervine din nou „Vipera”.

Bătrânul îşi freacă fruntea cu degetele-i osoase şi răspunde:

— În noaptea aceea am auzit atâtea cuvinte, încât îmi vâjâia capul; cu greu mi-aş putea aminti de un nume, căci ea le încurca pe toate. O dată, mi se păru că o aud: „Masca-Roşie vrea să mă aibă. Nu trebuie să-l condamnaţi la moarte, căci el mă aşteaptă pe mine, ca să-l eliberez!”.

„Vipera” priveşte ţintă la apa dinaintea ei. Trebuia să se ţină cu toate puterile, ca să nu să trădeze.

Nu poate exista nicio îndoială că fata se aruncase în mare, dar în spaima care o cuprinsese se agăţă de o scândură plutitoare şi astfel ajunse la ţărm, unde o salvase fiul bătrânului.

— De Masca-Roşie a vorbit tânăra femeie? Cred că nu te-ai înşelat, moş Matteo? întrebă ea.

Pescarul clatină capul.

— Asta ştiu în mod precis. Spusese într-adevăr: Masca-Roşie. În Monaco am auzit ce-i cu Masca-Roşie ăla. Cică ar fi unul din cei mai fioroşi criminali din câţi există pe lume. Poate că fata a încăput şi ea pe mâinile acestui om, care după ce a jefuit-o, a aruncat-o în mare.

— N-a povestit nimic despre trecutul ei, fata pe care aţi salvat-o?

— Nici n-ar fi putut-o face, căci capul ei nu e încă limpede. Din când în când mai rosteşte câte o vorbă ca lumea, dar degeaba o întrebăm cine e şi de unde e, – ea dă din cap şi iar

începe să îndruge vrute şi nevrute. Cred că s-o fi lovit la cap în noaptea aceea şi urmările vor ţine multă vreme.

„Vipera” pare să fi luat o hotărâre.

— Nu mi-ai spus până acum, moş Matteo, de ce a devenit nenorocita asta un măr al discordiei în casa dumneavoastră?

— Ei doamnă, blestemata de gelozie e de vină în povestea asta. La-nceput, logodnica fiului meu, nu mai ştia ce să facă, pentru a o îngriji pe nenorocită. Fiu-meu, însă, stătea şi el ceasuri întregi în odaie şi o privea pe fată. Logodnica se înfuria după o vreme şi-l trimitea afară.

Cu toate astea, dânsa îl mai găsi în câteva rânduri în odaie, fiind atent la vorbele fără şir ale fetei. O scenă violentă s-a produs între cei doi logodnici şi când cearta era în toi, m-au chemat şi pe mine. Am luat apărarea băiatului, şi asta a fost, de ajuns… Fata a spus făţiş, că va desface logodna, dacă nu vom îndepărta din casă pe străină, cât mai repede cu putinţă. Un sfat bun mi-ar fi de mult folos, şi v-aş fi foarte recunoscător, doamnă, dacă mi-aţi spune cum aş putea ieşi din încurcătură.

„Vipera” privi cu linişte la bătrân.

— Astea sunt certuri din dragoste, fără motiv temeinic. Tinerii se vor împăca ei, afară de cazul dacă fiul dumitale nu s-a îndrăgostit într-adevăr de străina aceea…

— Ştiu eu ce să spun, doamnă?! mormăi pescarul. De câte ori am căutat să-l provoc la vorbă pe băiat, ridica din umeri şi o lua din loc. Dar după un ceas se-ntorcea iar în odaie. Ceva trebuie să fie, totuşi, căci tânărul îşi neglijează treburile, dar pe de altă parte, nici eu n-o pot alunga pe fata aceea din casă, aşa cu una, cu două.

— Aţi dat de ştire poliţiei? întreabă „Vipera”.

— Nu, doamnă, căci străina, în cele câteva clipe de luciditate pe care le-a avut, ne-a rugat să păstrăm tăcerea faţă de oricine, asupra faptului că am pescuit-o din apă şi am adăpostit-o la noi. Trebuie să rămână ascunsă şi ne-a implorat cu lacrimi în ochi s-o mai ţinem în casă câtva timp, până îşi va reveni în puteri, apoi va dispărea fără urmă.

— Şi n-aţi găsit nimic asupra ei, care să vă dea un indiciu

despre cine e vorba?

— Nimic, doamnă, niciun petec de hârtie, bani sau altceva.

„Vipera” luase o hotărâre. Ea ştie acum ce are de făcut.

— Ascultă-ncoa, moş Matteo, spune ea. Poţi veni la noapte, cam pe la ora zece, în locul acesta şi să mă duci cu barca dumitale pe insula unde locuieşti? Aş vrea s-o văd cu ochii mei pe nenorocita aceea şi poate că voi izbuti să scot ceva din gura ei. Mi-ar părea rău dacă prezenţa străinei aceleia ar fi motiv să se distrugă pacea în familia voastră.

— Asta ar fi cel mai bun lucru, zice Matteo, cu însufleţire. Fireşte că voi veni la ora zece aici, cu bărcuţa mea şi după ce veţi fi vorbit cu străina, vă voi aduce îndărăt.

— Bine, zice „Vipera”. Ia lucrurile pe care mi le-ai adus din oraş şi du-le până la intrarea vilei. După aceea vei putea pleca.

Bătrânul duce pachetele până la intrarea vilei, apoi îşi scoate pălăria şi se face nevăzut.

„Vipera” intră în casă şi o cheamă pe camerista lui Margot.

— Du pachetele înăuntru! spune ea scurt şi se îndepărtează, pentru a-şi ascunde emoţia.

Peste câteva ceasuri se va afla la căpătâiul celeilalte copile a ei, va privi chipul palid al Alicei...

„Şi apoi?” se-ntreabă ea, fără să găsească un răspuns.

Nu-şi propusese oare să nu facă niciun pas din vila „la Patrie” atâta vreme cât Margot se află acolo?

Dar o iubeşte şi pe cealaltă copilă şi n-o poate lăsa în părăsire pe insula singuratică, fără să întreprindă ceva pentru salvarea ei.

Copleşită de durere, ea se prăbuşi într-un fotoliu din vestibul.

— Dac-aş avea lângă mine un om, în care să mă pot încrede cu totul, care ar şti să păstreze tainele acestea şi să încerce salvarea Alicei! Există unul singur, şi acesta e Hartenberg. Dar unde să-l găsesc? Şi mă pot oare apropia de el, de omul care mi-a aruncat în faţă tot dispreţul său? Un singur gând ne este comun, să-l doborâm pe demonul acela fioros, pe Masca-Roşie. Mi se pare c-am citit ieri în gazete că

Hartenberg a plecat să se înţeleagă cu poliţiile franceză şi germană... Cum să fac, s-o păzesc pe Margot şi în acelaşi timp să plec pe insula unde se află Alice?

În clipa aceasta se aude zgomot pe scara de sus. „Vipera” îşi îndreaptă privirea într-acolo şi-l zăreşte pe bătrânul medic care vine din odaia lui Margot.

Fosta detectivă se ridică din fotoliu şi după câteva clipe stă în faţa medicului, care-i spune:

— Bolnava doarme. E un somn care prevesteşte însănătoşire. Am privit numai prin crăpătura uşii şi n-am mai vrut s-o deranjez.

„Vipera” se clătină deodată pe picioare. Ochii i se holbează şi gura i se deschide pentru a scoate un ţipăt. Apoi simte un fior rece trecându-i prin trup şi întinde braţele în semn de apărare.

— Hartenberg! exclamă ea, cu glas înăbuşit.

Să fie oare cu putinţă? N-o înşela auzul? Vocea aceasta îi este prea cunoscută... şi cu toate astea în faţa ei stă bătrânul medic cu barba albă şi părul la fel...

„Vipera” îşi trece mâna peste frunte, de parcă vrea să alunge o vedenie, dar „medicul” continuă.

— Zadarnic am încercat, doamnă, să pătrund aici pe cale obişnuită. Eram informat că locuieşti în această casă şi înainte de a fi plecat din Monaco aş fi căutat să-ţi vorbesc, folosindu-mă de un prilej oarecare, dar acum, după întâmplările din noaptea trecută, lucrul a devenit urgent. Nu mi-a rămas, deci, altceva, de făcut, decât să mă pun în legătură cu medicul care posedă o cheie de la poarta vilei. Sa nu-ţi fie teamă că bătrânul doctor va fi indiscret, căci i-am spus numai strictul necesar, dar m-am văzut, totuşi, nevoit să fac uz de calitatea mea de poliţist. Şi ca să nu înspăimânt pe servitori şi pe bolnavă, mi-am compus masca aceasta. Da, doamnă, în faţa dumitale se află „noul Sherlock Holmes”.

Intervine o mică pauză, apoi Ochi-de-Pisică se apropie de „Vipera”.

— Doamnă, începe el, de ce nu mi-ai spus că tânăra femeie care zace pe patul de suferinţă în această casă, este fiica mea

Margot? Ştii doar ce taine grozave ascunde trecutul. Am socotit-o moartă pe copila mea şi am alergat după Alice, ca s-o scap din mâinile acelui demon. Nenorocirea, pe care trebuie s-o ascund de lume, m-a mânat încoace, ca să stau de vorbă cu dumneata şi cu această ocazie am zărit-o pe Margot. Fii liniştită, n-am trezit-o din somn... ea nu ştie cine a fost în apropierea ei... Cer acum de la dumneata lămuriri complete în toate privinţele. Nu voi părăsi această casă, până nu voi fi ridicat vălul de pe întâmplările din ultimele luni. Să nu cauţi să scapi, doamnă! Nu importă faptul că între noi doi relaţiile sunt încordate. Când ne-am despărţit pentru ultima oară, ultimele noastre cuvinte glăsuiau: distrugerea Măştii-Roşii. Cu gândul acosta păşesc şi azi în faţa dumitale. Ştii ce s-a petrecut noaptea trecută?

„Vipera” îşi revine tot mai mult; ea ştie că trebuie să vorbească, şi că nu există niciun mijloc să ascundă ceva. Ultima întrebare a lui Hartenberg, o înspăimântă, totuşi.

— Noaptea trecută? întrebă ea. Ce să se fi întâmplat?

— N-ai auzit bubuitul tunului în oraş?

„Vipera” tresare speriată.

— Am auzit o bubuitură înăbuşită, dar nu ştiam despre ce e vorba! Masca-Roşie?...

— ...a dat din nou o lovitură infernală şi dacă mi-ai privi mâinile, care poartă urmele arsurilor îţi vei lămuri mai bine ceea ce vreau să-ţi povestesc. Să intrăm într-o odaie, unde nu vom fi tulburaţi de nimeni.

Cei doi soţi despărţiţi, păşesc unul lângă altul şi intră în dormitorul „Viperei”. Peste o jumătate de ceas, Hartenberg părăseşte odaia sub aceeaşi mască a bătrânului medic. Vorbise ce avusese de vorbit cu fosta lui tovarăşă de viaţă.

Despre o împăcare între ei nu poate fi vorba nici acum. Dar luptă amândoi pentru copiii lor, loviţi de o soartă atât de crudă.

— Nu vrei să vezi copilul lui Margot, Hartenberg? întrebă „Vipera” pe când detectivul se îndreaptă spre uşă.

O clipă se pare că Ochi-de-Pisică vrea să dea un răspuns drastic, dar se răzgândeşte şi face un semn cu mâna.

— Nu simt nevoia! zice el cu glas slab şi se îndepărtează.

„Vipera” urcă încetişor scara. În noaptea asta va putea dormi liniştită. Moş Matteo va duce un bărbat în barca sa, în locul unei femei.

Capitolul 130 – Insula din mare

Exact la ceasul convenit, bătrânul pescar aşteaptă cu barca sa la debarcaderul din faţa vilei.

Stă liniştit pe bancă şi priveşte la cer. Deodată se aude un pas uşor şi moş Matteo murmură.

— Doamna e punctuală şi ăsta e un semn bun.

— Eşti acolo, moş Matteo? se aude un glas în noapte.

Bătrânul ridică speriat capul şi vede în faţa lui un bărbat.

— Ei, cine eşti dumneata şi cum ai ajuns aici? întreabă el.

Străinul e îmbrăcat ca un pescar şi complet ras.

— Nu face mofturi bătrâne, răspunde Hartenberg. Doamna cu care ai vorbit azi în cursul zilei a fost reţinută. Şi mi-a predat mie sarcina de a merge pe insulă.

Fără să mai aştepte răspunsul pescarului, Ochi-de-Pisică s-a şi urcat în barcă.

— Dar nici nu mi-ai spus cine eşti, domnule? întreabă pescarul.

— Numele meu n-are nicio însemnătate în chestia asta, moşulică. Ia vâslele şi dă-i drumul. N-avem timp de pierdut, căci înainte de se face ziuă vreau să m-aduci înapoi. Te voi răsplăti cum se cuvine, n-avea grijă.

— Nu! strigă deodată bătrânul. Afacerea asta nu-mi miroase a bine şi de aceea nu vreau să plec de aici. Mă voi duce sus în vilă şi o voi întreba pe doamna de ce n-a venit ea singură.

Ochi-de-Pisică apucă braţul bătrânului şi, apropiindu-şi gura de urechea lui, îi strigă:

— Ascultă-ncoa, moşule! Sau dai drumul bărcii imediat şi faci ceea ce voi cere de la dumneata, ori de nu, un singur ţignal să dau şi vor apărea câţiva poliţişti, care te vor însoţi

tot drumul.

— Ce să-nsemne asta? strigă bătrânul, speriat. Cine eşti dumneata?

— Ţi-am mai spus că lucrul acesta nu te priveşte. Află numai că adeseori vin în contact personal cu domnul prefect al poliţiei din Monaco.

Moş Matteo nu mai rosti o vorbă şi cu mâini tremurânde apucă vâslele şi porni pe valuri.

Peste trei sferturi de ceas ajunseră la insulă.

— Colo la dreapta e coliba mea, domnule, spune bătrânul, arătând cu mâna spre o căsuţă pitulată printre copaci.

După câteva clipe ajung la dânsa şi amândoi intră înăuntru.

Pe un scaun dintr-un colţ al odăii, stă fiul pescarului. Face o impresie plăcută băiatul acesta sănătos şi voinic, numai chipul său cam întunecat, nu prea se potriveşte cu întreaga-i înfăţişare. Pe patul bătrânului Matteo stă întinsă Alice.

O lămpiţă atârnată în perete luminează încăperea.

Hartenberg îşi stăpâneşte cu greu emoţia de care se simte cuprins. Priveşte câteva clipe la chipul palid al fiicei sale, vede cum îi tresare pieptul şi, adresându-se celorlalţi doi bărbaţi, spune:

— Lăsaţi-mă singur cu ea, trebuie să-i vorbesc.

Tânărul de pe scaun se uită ameninţător la detectiv.

— Cu ce drept vrei asta, domnule? întreabă el.

— Ţi-o va spune tatăl dumitale când veţi fi afară, răspunde Ochi-de-Pisică. Nu mai pierdeţi vremea degeaba şi faceţi aşa cum am spus!

Tânărul simte că e ceva duşmănos în cuvintele detectivului şi nu se mişcă de pe scaun.

Ochii lui Hartenberg scapără fulgere; fără să stea mult pe gânduri, el se apropie de băiat şi-l apucă de guler. Cu o singură smucitură îl ridică de pe scaun, apoi îl împinge pe uşă afară.

— Mii de draci! scrâşneşte tânărul. Aşa ceva nu înghit eu.

— Măsoară-ţi cuvintele! se aude din prag vocea detectivului. Să nu mai rosteşti o vorbă şi rămâi afară până-ţi voi spune eu că poţi intra iarăşi în colibă.

Se înapoiază în odăiţă şi închide uşa cu zăvorul.

Bătrânul pescar aşază mâna pe braţul fiului său, căutând să-l liniştească.

— Cine este străinul acesta, tată? întreabă tânărul. De ce l-ai adus în casă? Probabil că vrea să ne-o ia pe fată de aici…

— Să aşteptăm şi-om vedea ce va fi, dragul meu, răspunde bătrânul împăciuitor. Nu ştiu ce să spun despre el, dar un singur lucru pot afirma: ciudatul nostru musafir are poliţia în spatele său şi în cazul acesta nu-i nimic de făcut.

Hartenberg aşteaptă până nu se mai aude zgomot afară, apoi se duce la fereastră şi lasă perdeaua. Acum e singur cu copila sa.

Simte cum tot curajul său piere în clipa aceasta şi de-abia izbuteşte să îngâne, apropiindu-se de pat:

— Alice… copila mea! Trăieşti, soarta a avut milă de tine. Te regăsesc acum pe bucata asta de pământ uitată de lume…

Tremurând din tot trupul se apleacă peste făptura întinsă pe pat şi mâinile sale mângâie buclele aurii.

— Ai vrut să mori de dragul diavolului acela, Alice! Nu vezi că Cerul însuşi n-a vrut să fie aşa? De ce nu vrei să te desparţi de Hector Rammont? Totul s-ar putea îmbunătăţi, dacă vei consimţi să te înapoiezi acasă cu mine, în căsuţa noastră liniştită. Margot şi Alice! V-am regăsit pe amândouă şi aş putea nădăjdui să-mi recapăt, în sfârşit, pacea sufletului, căci Hector Rammont e mort. Mi te vei împotrivi din nou când te voi ruga: „Vino cu mine de aici, şi să uităm tot trecutul; eu, tatăl tău, voi duce lupta să te scap de pedeapsa ce te-ar putea lovi, ca tovarăşă a Măştii-Roşii”.

Vorbise cu glas tare, fără să-şi dea seama.

Alice tresare şi buzele i se mişcă:

— Tată… sunt o fiinţă pierdută, blestemată! El mi-a smuls inima din piept şi zadarnic încerc să mi-o redobândesc.

— Blestemat să fie el! strigă plin de mânie detectivul.

Alice deschide ochii dintr-odată şi priveşte la chipul palid al tatălui ei. Se sprijină cu amândouă mâinile în aşternut şi se ridică pe jumătate.

— Sfinte Dumnezeule exclamă ea. Unde sunt?… ce s-a

întâmplat cu mine?

Emoţionat peste măsură, detectivul întinde braţele.

— Mă recunoşti, Alice? Eu sunt, tatăl tău nenorocit, căruia i-ai provocat atâtea dureri! De ce te-ai muls din mâinile mele, pentru a te arunca în mare? Nu vezi tu oare că Cerul nu vrea să te primească, şi dimpotrivă, vrea să trăieşti, pentru fericirea părintelui tău?

Alice se luminează la faţă.

— Da, te recunosc, tată, murmură ea, şi ştiu cum s-a întâmplat. Am vrut să te salvez, n-am vrut să te las pradă morţii şi din cauza asta am îndurat suferinţe groaznice. Dar totul e zadarnic, sunt pierdută, tată…

— Nu, Alice, nu vorbi astfel, căci soarele va mai străluci pentru tine. În noaptea aceasta te voi duce de aici, te vei însănătoşi şi vei uita. Te implor, te rog în genunchi, mărturiseşte-mi un singur lucru: mai e în sufletul tău o singură scânteie de dragoste pentru demonul acela care ţi-a otrăvit viaţa? Blestemă-l, cum am făcut-o şi eu de mii de ori până acum, căci el înoată în sânge şi sufletul lui e vândut diavolului.

Alice îşi acoperă faţa cu mâinile.

— Nu-l pot blestema, tată, ştii prea bine că am înfruntat moartea, pentru că n-aş fi putut supravieţui sfârşitului său.

În pieptul lui Hartenberg se zbate o furtună. Acum trebuie să joace ultima carte, trebuie să smulgă din inima Alicei ultima rămăşiţă de amintire pentru demonul acesta.

— Atunci află, nefericită copilă, strigă el, privind-o în faţă, că Masca-Roşie înfăptuit o nouă crimă în închisoare; el a mituit pe unul dintre paznici şi a dat foc clădirii în care se afla închis. Dar de data asta i s-a împlinit şi lui destinul: n-a putut ieşi la vreme din celula sa şi…

— Şi, tată?… Şi?… exclamă nenorocita bolnavă.

— Din Hector Rammont n-a mai rămas decât un trup carbonizat.

Alice rămâne o clipă împietrită, apoi un ţipăt înfiorător scapă de pe buzele ei.

— Mort!… Mort! În cazul ăsta lăsaţi-mă şi pe mine să mor…

nu vreau să mai trăiesc!

Detectivul cuprinde în braţele sale pe copila care pare să-şi piardă minţile de durere.

— Alice! strigă el, fie-ţi milă de bătrânul tău tată!

Chipul Alicei capătă atunci o înfăţişare cu totul ciudată şi privirile-i aiurite se-ndreaptă spre fereastră.

— Ascultă, murmură ea, nu auzi cum bate oare afară?… El e, el e! Face semn cu mâna! Vin, Hector… vin îndată!

Ochi-de-Pisică se-ntoarce cu iuţeala fulgerului. O lasă din braţe pe copila sa şi se năpusteşte la fereastră. Deşi trăsese perdeaua, mai rămăsese o crăpătură, prin care un om ar fi putut privi înlăuntru. De-abia acum observă asta Hartenberg.

Cu o smucitură dă perdeaua în lături şi tot atât de repede deschise fereastra.

Afară e noapte adâncă şi nu se aude decât vuietul valurilor, care se izbesc de ţărm.

— Cine e acolo? strigă el.

Alice vorbise în friguri, asta era neîndoios. Nu văzuse pe nimeni la fereastră, căci nici nu putea să vadă.

Totuşi… Detectivul se simte străbătut de un fior de gheaţă, căci în raza de lumină ce se strecoară din odaie, apare fantomatic un cap în bezna nopţii. Ochii aceştia îi cunoaşte el, i-ar recunoaşte dintr-o mie.

— Masca-Roşie! răcneşte el ca ieşit din minţi şi se loveşte cu palma peste frunte.

Chipul din faţa lui rânjeşte ciudat şi o voce aspră îl izbeşte în ureche, o voce care domină chiar vuietul mării.

— Trebuie să te scoli mai devreme, Hartenberg, dacă vrei să-l prinzi pe Hector Rammont. Sunt liber din nou şi acum vom vedea care din noi doi va ieşi învingător.

Chipul lui Mască-Roşie dispare în întuneric şi detectivul aude un râs sinistru, care se pierde repede în depărtare.

Cu ochii holbaţi, şi tremurând din tot trupul, Hartenberg se îndreaptă spre uşă. Aruncă o privire asupra Alicei, şi vede că aceasta stă nemişcată în pat. Ochii ei sunt închişi şi nenorocita nu mai ştie ce se petrece cu ea.

Ochi-de-Pisică deschide brusc uşa şi piere în bezna nopţii.

O singură clipă ţinuse slăbiciunea sa, acum a învins-o cu desăvârşire şi energia-i de altădată îl însufleţeşte din nou.

Lumina unei lanterne îl izbeşte în faţa. Bătrânul pescar vine fuga împreună cu fiul său. Auziseră zgomotul din colibă şi asta îi atrăsese.

— Ce s-a întâmplat? întreabă pescarul, cu glas tremurător.

— Fiecare clipă e preţioasă răspunde repede detectivul. Cel mai fioros criminal din lume, vestitul Mască-Roşie, se află pe insula voastră. A stat în faţa colibei, l-am văzut cu ochii mei şi i-am auzit glasul. Toată lumea e încredinţată că a pierit în flăcări, dar iată-l că apare din nou. Trebuie să-l prindem neapărat, înainte ca să găsească prilejul să dispară.

— Dar ce putem face noi? întreabă pescarul bătrân, înspăimântat.

— Înarmaţi-vă cu drugi de fier şi cuţite, luaţi ce vă cade în mână şi urmaţi-mă! răspunde detectivul. Dacă-l găsiţi, ucideţi-l pe loc, dar nu-l lăsaţi să scape.

Tatăl şi fiul păreau să fi priceput. Bătrânul Matteo adusese vestea arestării lui Rammont, şi de la el o ştia şi fiu-său. Ei se îndreaptă spre colibă, îşi fac rost de ceva arme şi împreună cu Ochi-de-Pisică pornesc în cercetare.

Detectivul luase lanterna din mâna bătrânului şi plimbând lumina împrejur, caută să descopere ceva. Ochii săi experimentaţi zăriră repede urmele a două picioare în pământul moale.

— S-a urcat pe moviliţa de colo! strigă el pescarilor. Porniţi unul într-o parte şi altul într-alta şi căutaţi să-i tăiaţi drumul! Eu voi lua direcţia direct spre moviliţă.

Ca o furtună Hartenberg se năpusteşte înainte, iar cei doi însoţitori rămân în urmă. Ajunge pe movilă şi ascunde lanterna în dosul unui bloc de piatră, ca să nu ofere o ţintă sigură criminalului în cazul când acesta ar poseda o armă.

Dar de-abia luase măsura aceasta de precauţie că se şi aud câteva împuşcături. Gloanţele trec pe deasupra capului detectivului, dar nu-l nimeresc.

— Ticălosul are arme! scrâşneşte Hartenberg.

Fără să stea mult pe gânduri, el lasă lanterna unde o

pusese, căci lumina i-ar putea deveni primejdioasă. Coboară de partea cealaltă a movilei şi-şi roteşte privirea în toate părţile.

În câteva colibe de pe insulă se aprind lumini. Oamenii au auzit împuşcăturile şi se trezesc din somn, ca să vadă ce s-a întâmplat. Asta îi poate fi de folos detectivului, căci ar pune pescarii să păzească ţărmul, ca să taie retragerea banditului.

Peste o clipă ajunse lângă tânărul pescar. Omul se ridică greu de la pământ, înjurând de zor. Ochi-de-Pisică îl ajută să se ţină pe picioare, dar deodată rămâne în loc şi ciuleşte urechile.

Se aud parcă glasuri din depărtare şi câteva clipe de gândire, detectivul aleargă în direcţia de unde vin ele. Era bătrânul moş Matteo, care striga ceva cu glas tare. Ochi-de-Pisică recunoscuse îndată vocea.

— Spune repede, omule, ce s-a întâmplat aici! îi strigă el. Ai căzut jos din cauză întunericului sau te-ai întâlnit cu Masca-Roşie?

— L-am avut în mână pe bandit! gâfâie bătrânul. Era colo, în dosul blocului de stânci, atunci când l-am zărit. M-am năpustit la el şi am vrut să-l dobor cu lopata. El, însă, m-a apucat de gâtlej şi lovitura mea a dat greş. După o clipă eram întins la pământ.

— Încotro a apucat-o? întreabă repede Hartenberg.

— Spre ţărm, răspunde Matteo.

— După el! Văd acolo şi nişte lanterne. Sunt probabil locuitori de pe insulă. Pune-i la curent cu cele întâmplate, ca să ne ajute să-l înhăţăm pe criminal.

Fără să mai aştepte răspunsul pescarului, detectivul porneşte în goană spre ţărm. În mâna dreaptă ţine revolverul, gata să tragă în fiece moment.

Deodată, luna apare dintre nori şi luminează împrejurimile. În clipa aceasta Ochi-de-Pisică se simte străbătut de un curent electric. Îl descoperise pe Mască-Roşie.

Regele criminalilor se află pe coama unei stânci, care se apleacă în mare. Ştie bunul Dumnezeu cum ajunsese acolo. Un lucru pare sigur, însă: îndărăt nu mai poate veni, înainte

ca Hartenberg să fie şi el la faţa locului.

Cu sărituri de căprioară, detectivul aleargă. Masca-Roşie l-a recunoscut şi dânsul şi, în aceeaşi clipă se aude o împuşcătură. Dar glontele nu-şi atinge ţinta, căci „noul Sherlock Holmes” se aplecase, apoi fără să-i pese de primejdie, se căţără şi el pe stânci unde se află duşmanul său de moarte.

— Predă-te, demone! strigă dânsul. Dacă vei scăpa cu viaţă şi de data asta, nu te vei bucura mult timp de libertate. Marea clocoteşte la picioarele tale şi nu-ţi va rămâne decât să te iei la luptă cu mine pe coama acestei stânci, sau să te arunci în apă. Jur că nu voi da îndărăt, atâta vreme cât va mai fi o scânteie de viaţă în mine.

Masca-Roşie răspunde ceva, dar glasul său e acoperit de zgomotul valurilor. El ridică din nou revolverul, dar nu se produce nicio împuşcătură. Detectivul aude cum cade cocoşul armei şi izbucneşte în râs. Masca-Roşie a rămas fără gloanţe. În aceeaşi clipă vede cum Rammont aruncă revolverul, cu o înjurătură.

— Aici, băieţi! strigă el.

La lumina lunii pescarii văd siluetele celor doi oameni pe stânca de lângă apă.

— Băgaţi de seamă ca ticălosul să nu sară în apă, sau dacă totuşi se-ntâmplă asta, pescuiţi-l imediat! strigă detectivul.

Oamenii par să-l fi înţeles. Se împrăştie de-a lungul ţărmului şi rămân cu ochii aţintiţi spre apă.

Ochi-de-Pisică se apropie de Rammont. Iată-i doar la cinci metri unul de altul.

— Cheamă-l în ajutor pe diavol, patronul tău! strigă detectivul, regelui criminalilor. De aici nu mai scapi atât de uşor.

Rammont stă călare pe coama stâncii şi încrucişează braţele pe piept.

— Încearcă-ţi norocul, Hartenberg! răspunde el, liniştit, şi în clipa următoare face o mişcate cu iuţeala fulgerului.

Dar detectivul a şi ridicat revolverul şi glontele porneşte. Locul unde se afla Rammont cu o clipă înainte… e gol. El se

prăbuşise în jos, şi Hartenberg nu ştie dacă împuşcătura sa a nimerit sau nu.

Ţinându-se cu mâinile de piatra stâncii, Ochi-de-Pisică se târăşte mai departe. Ajunge şi el pe creştet.

— Alo! băieţii răcneşte el în noapte. Ticălosul s-a prăbuşit şi trebuie să fie sau în apă, sau atârnat de stâncă.

Lanternele pescarilor se apropie din amândouă părţile şi ar fi cu neputinţă ca Demonul să mai scape acum.

Ochi-de-Pisică ajunsese jos, smulge lanterna din mâna unui pescar şi aleargă mai departe. Deodată, rămâne locului ca încremenit. În mijlocul valurilor spumegânde apare o barcă mică în care se află un bărbat care vâsleşte cu putere.

Un strigăt de furie izbucneşte din rândurile oamenilor care stau împrăştiaţi pe mal.

— E Masca-Roşie! strigă şi Hartenberg.

Oare omul acesta e într-adevăr legat cu diavolul? De unde i-a venit lui Rammont barca salvatoare tocmai în clipa cea mai primejdioasă?

Detectivul îndreaptă revolverul asupra fugarului, şi trage glonte după glonte, până când încărcătorul se goleşte. Printre valurile biciuite de vânt, barca dansează şi la lumina slabă a lanternelor văd cu toţii silueta regelui criminalilor, ridicându-se o clipă, pentru a se prăbuşi apoi. Dar nimeni nu ştie dacă dânsul a fost atins sau a scăpat şi de data asta.

Barca este târâtă de un val puternic şi aruncată ca o coajă de nucă.

— Se va îneca întocmai ca un şobolan! strigă pescarii de pe ţărm.

Detectivul se trezeşte dintr-un vis parcă.

— A scăpat iarăşi, cu toată urmărirea înfrigurată, murmură el. Va învinge oare întotdeauna diavolul acesta? Nu, nu! Ceasul lui va bate odată şi odată. Atâta vreme cât voi mai fi în stare să mişc un deget, voi nădăjdui aceasta.

Se-ntoarce spre unul din pescari şi cere să fie adusă imediat o barcă bună, pentru a porni cu câţiva oameni în urmărirea fugarului. După zece minute, barca cu şase pescari şi detectivul porneşte pe valurile înfuriate.

Un ceas întreg scotocesc în jurul insulei, dar nu descoperă nimic. Marea pare să fi înghiţit barca în care se afla cel mai temut criminal al secolului: Masca-Roşie.

Capitolul 131 – Fuga lui Rammont

Să ne-ntoarcem la ziua când Hector Rammont a izbutit să evadeze din închisoare.

L-am părăsit în clipa când paznicul Martineau a descoperit încercarea lui de fugă şi era pe punctul să alarmeze personalul închisorii.

Martineau nu ştia singur de ce şovăia atât de mult să-şi facă datoria. Dar criminalul acesta, care îngrozise lumea întreagă cu faptele lui sângeroase, părea să aibă puterea să-i privească până-n adâncul sufletului.

După cum ştim, nu dură mult şi Rammont ştia tot ce făptuise Martineau în noaptea asta. Omul devenise o unealtă fără voinţă în mâna lui. Îşi desfăşură planul în amănunţime şi gardianul avea să-l aducă la îndeplinire.

Peste un ceas venea rondul format din trei jandarmi, care cercetau fiecare celulă în parte. Apoi, însă, le rămânea un răgaz de câteva ceasuri. Trebuiau s-aştepte trecerea jandarmilor.

Între timp, Rammont rămase singur în celula sa, Martineau plecând să facă pregătirile. În ghereta lui rămase multă vreme, cu capul înfundat în palme.

Ceea ce urma să aducă la îndeplinire, făcea dintr-însul un complice al Măştii-Roşii. Ştia prea bine lucrul acesta, dar nu mai încăpea alegere. Numai cu ajutorul unei mari sume de bani, putea să-şi creeze o viaţă nouă. Căci nu va trece mult şi se va descoperi dispariţia proprietarului său şi imediat va fi scotocită grădina, apoi şopronul unde ascunsese cadavrul.

E drept, îndoieli începură să pună stăpânire pe sufletul lui, spunându-şi că regele criminalilor ar putea să-l înşele la urmă, dar Rammont exercitase de-acum o înrâurire atât de mare asupră-i, încât nu mai putea da înapoi.

Afară, pe coridor, se auzi zgomot. Martineau se ridică şi dădu raportul celor trei jandarmi care urmau să facă rondul.

Noroc că oamenii erau cam adormiţi şi se-ndepărtară repede, altfel ar fi observat roşeaţa ruşinii care acoperea obrazul colegului lor, după ce le spuse că nu zărise nimic suspect în timpul rondului său.

Un sfert de ceas se scurse.

Martineau spusese Măştii-Roşii că nici el, ca gardian, nu putea ieşi atât de uşor din închisoare, în toiul nopţii. Aşa că trebuia găsit alt mijloc pentru plănuita evadare.

Rammont avea planul pregătit: Era vorba să se dea foc clădirii închisorii.

Martineau se făcu palid ca un cadavru auzind propunerea aceasta, dar nu avu puterea să se împotrivească cu toată energia.

După ce trecu rondul celor trei jandarmi, el adună câteva obiecte uşor inflamabile, între care şi un bidon cu petrol. Trebuia să aducă toate acestea în celula lui Rammont. Cu multe precauţii făcu lucrul acesta.

Când intră în celula nr. 17, Demonul stătea liniştit întins pe pat.

— Bine că vii, Martineau, îi spuse el. Credeam că ai întâmpinat vreo piedică.

Gardianul îşi şterse fruntea de sudoare şi puse jos lucrurile aduse.

— Rondul a trecut, spuse el cu glas stins.

— Am auzit şi eu paşii, răspunse Masca-Roşie. Acum ne vom pune pe lucru şi dacă ai făcut ceea ce ţi-am poruncit, planul trebuie să izbutească. Ai adus al doilea costum?

— Da, răspunse gardianul, arătând o legăturică.

— Bine, te poţi dezbrăca şi să-mi dai mie uniforma dumitale. Apoi o vei pune pe cealaltă, care e ceva mai ruptă dar nu face nimic. Nu te uiţi la lux acum. Vei izbuti să ajungi în stradă, şi asta e principalul. Ştii unde îţi poţi încasa banii pe care ţi i-am făgăduit. Ai biletul în buzunar?

— Da, răspunde Martineau, cu privirea aţintită în pământ.

— Atunci, înainte! Să nu pierdem nicio clipă.

În semiîntunericul din celulă, Martineau se dezbracă, şi când e gata, se pregăteşte să pună pe el celălalt costum.

Masca-Roşie urmărise fiecare mişcare a nenorocitului gardian. El ia apoi uniforma şi o pune pe pat.

Martineau răsuflă din greu. Începe să-l mustre conştiinţa, şi mai-mai să dea înapoi...

Îşi trăsese pantalonii costumului pe care-l adusese şi se apleacă să ridice tunica de jos. În clipa aceea, chipul lui Hector Rammont se schimonoseşte demonic. Cu iuţeala fulgerului scoate din mânecă o bucată de fier pe care o ascunsese acolo şi cu aceeaşi repeziciune loveşte cu dânsa în capul lui Martineau.

Cu un strigăt înăbuşit nenorocitul gardian se prăbuşeşte. Ochii-i holbaţi privesc spre ucigaşul care se năpusteşte asupra lui.

— Ajutor!... ajutor!...

Rammont ştie că lovitura ce o dăduse e mortală, dar victima va mai avea destulă putere să alarmeze personalul închisorii cu ţipetele sale. Santinela de sub fereastră va auzi îndată ţipatul şi atunci totul e pierdut. Şi, înainte ca nenorocitul să poată scoate un al doilea ţipăt, mâinile puternice ale regelui criminalilor îi cuprind gâtul şi-l strâng de zor...

În câteva clipe totul e sfârşit şi la pământ zace cadavrul lui Martineau. Masca-Roşie se ridică liniştit şi murmură:

— Nu s-a putut altfel, ţin mai mult la viaţa mea decât la a lui.

Fără să-i mai pese de omul neînsufleţit, Rammont începe să se îmbrace cu uniforma care aparţinuse nenorocitului. După ce sfârşi cu treaba asta îl îmbrăcă pe mort cu propriile sale haine şi, scoţându-şi inelul din deget, îl pune pe a celuilalt.

— E bine să ţii seamă de toate! murmură el, zâmbind ciudat. Sunt sigur că Ochi-de-Pisică e prin apropiere şi nu va întârzia să fie printre cei dintâi când limbile de flăcări se vor înălţa spre cer. Nădăjduiesc că va mai rămâne o bucăţică din cadavrul acesta şi deoarece „noul Sherlock Holmes” cunoaşte bine inelul meu, înşelăciunea va prinde de minune.

Rammont simte deodată un fior străbătându-i trupul, căci i se pare că aude un zgomot afară pe coridor. De-ar veni acum un alt gardian şi ar privi în celulă, crima aceasta ar fi fost zadarnică.

Cu mişcări repezi îl târăşte pe mort după uşă, în aşa fel ca eventualul gardian, privind înăuntru, să nu-l poală zări imediat.

— Drace! scrâşneşte el deodată, lipind urechea de uşă, care nu e nici măcar încuiată, pare că vine într-adevăr cineva.

Dar spre norocul lui, gardianul trece pe dinaintea uşii şi după câteva clipe paşii lui se pierd în depărtare.

Rammont mai aşteptă puţin, apoi ia diferitele obiecte inflamabile, aduse de Martineau, precum şi bidonul cu petrol şi păşeşte în vârful picioarelor pe coridor.

În câteva locuri ascunse, îngrămădeşte materialul, toarnă deasupra petrol şi dă foc. De asemenea nu neglijează să stropească şi pereţii cu lichidul inflamabil. Întors în celulă, toarnă restul din bidon pe trupul lui Martineau.

Apăsându-şi şapca pe cap iese pe coridor. Îşi alesese din vreme un loc ascuns lângă fereastră, unde poate rămâne la adăpost, până la momentul potrivit.

După câteva clipe tot coridorul e cuprins de flăcări. Fumul devine înăbuşitor, dar Rammont rezistă cu mult curaj.

Câteva minute se scurg în tăcere, apoi, deodată, se aud strigăte în noapte. Soneriile electrice încep să ţârâie pretutindeni, uşile se deschid cu zgomot.

Întemniţaţii din celule se trezesc speriaţi din somn şi-şi dau repede seama că închisoarea luase foc. Răcnetele lor de groază sunt înfiorătoare.

— Salvaţi-ne, nu vrem să ardem de vii! se aude din toate părţile.

Hector Rammont aude ţipetele acestea care nu mai au nimic omenesc în ele, dar rămâne liniştit şi niciun muşchi nu tresare în toată fiinţa sa.

Porţile grele de fier se deschid şi pompierii dau năvală în curtea închisorii. Pompele sunt puse în funcţiune şi apa ţâşneşte peste flăcări.

Rammont se ridică încetişor de la pământ, unde se ghemuise. Personalul aleargă pe dinaintea lui, deschizând uşile celulelor, pentru a-i scoate pe cei dinăuntru. Şi când cei dintâi sunt duşi afară, spre scară, el se amestecă în rândurile lor. Ajuns în josul scării, se desparte de ceilalţi şi o porneşte repede prin sala de la parter.

Ceea ce s-a petrecut apoi, ştim. În vreme ce Ochi-de-Pisică îl căuta prin tufiş, Masca-Roşie se caţără cu agilitatea unei pisici pe acoperişul unui şopron din apropiere. Târându-se până în partea cealaltă, îşi adună toată energia şi fără să ţină seama de primejdii, îşi face vânt în stradă.

Pentru moment, se poate socoti salvat. Dar cu costumul de gardian pe el şi fără un franc în buzunar, nu poate ajunge departe. La castelul maur nu se poate întoarce, căci acesta fusese luat în stăpânire de poliţie. Cel puţin dac-ar şti unde se află Joe!

Ce e de făcut? Câteva clipe regele criminalilor stă pe gânduri, apoi se-ndreaptă spre fundul străzii, care e închisă de o casă largă şi dărăpănată. Alături se află o grădină. Poarta e uşor de deschis şi intrând printr-însa, el străbate grădina şi iese într-o stradă largă pe partea cealaltă.

Creierul său făurise un nou plan diabolic. Liniştit de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, o porneşte pe străzi şi după scurt timp ajunge în cartierul cu vile al oraşului. Spre norocul lui nu întâlneşte niciun poliţist sau jandarm. Toţi sunt la locul incendiului.

Înainte de toate trebuie să-şi procure alte haine şi ceva bani, precum şi o armă de care să se poată folosi la caz de nevoie.

Intră într-o stradă liniştită cu vile şi se opreşte la intrarea unei case. Zâmbeşte citind firmuliţa de metal. Zidul care împrejmuieşte grădiniţa nu e prea înalt şi poate fi escaladat eu uşurinţă. Lucrul se face repede şi Rammont intră în grădină. Priveşte încolo şi-ncoace şi, dându-şi seamă că nu e observat de nimeni, se apropie de casă. Ca singură armă are un mie drug de fier, pe care-l luase din închisoare.

Urcă scările unei terase şi apropiindu-se de o uşă de sticlă

priveşte într-o încăpere slab luminată, înalţă din umeri şi coboară înapoi în grădină. O apucă după colţul casei şi zăreşte deodată o altă fereastră, prin care pătrunde lumină. O scară e sprijinită de zid şi Rammont începe să urce imediat

Privirea lui străbate prin perdelele subţiri ale ferestrei, şi spre marea lui mulţumire zăreşte un bătrân în livrea de servitor, adormit într-un fotoliu.

Rammont coboară şi, după câteva minute, folosindu-se de drugul de fier deschide uşa terasei şi păşeşte în încăpere. Cu mirosul său fin descoperă repede odaia unde-l zărise pe servitor. Privind prin gaura cheii, dobândeşte siguranţa ca bătrânul continuă să doarmă. Cu băgare de seamă, Rammont deschide uşa aceasta şi păşeşte înăuntru.

Cu paşi de pisică se apropie de bătrân şi, punându-i mâinile în gât, îl scutură cu putere.

— Ce s-a întâmplat? horcăie servitorul, trezit din somn.

— Să nu scoţi niciun strigăt, căci altfel eşti mort! îi răspunde regele criminalilor, eliberându-l din strânsoare.

— Dar ce vrei de la mine? întreabă celălalt, tremurând din tot trupul.

— O nimica toată, moşule. Am o afacere de aranjat în această casă şi aş dori să nu mă tulburi în timpul lucrului. În scopul acesta te voi lega de fotoliu, ca să nu-ţi dea în gând să mi te aşezi în cale.

Bătrânul se trezise de-a binelea. Îşi dă seama că are în faţa sa un spărgător şi datoria sa e să se apere până la extrema limită. Dar în clipa când face o mişcare să se ridice, Rammont îl împinge cu brutalitate înapoi.

— Nu-s obişnuit să repet o poruncă, strigă el. Sau te supui hotărârilor mele, ori de nu, te trimit pe lumea cealaltă în doi timpi şi trei mişcări.

Bătrânul zăreşte mâna ridicată a regelui criminalilor, cu drugul de fier, şi atunci nu se mai gândeşte să se împotrivească.

— Dumnezeu să fie îndurător cu mine! bâlbâie el şi rămâne nemişcat.

Cu o îndemânare de adevărat spărgător, Rammont a rupt

câteva şnururi de la perdea şi îl leagă cu atâta măiestrie pe servitor de scaun, încât acesta nu se mai poate clinti niciun milimetru. Apoi, rupând o bucată din stofa perdelei, face dintr-însa un căluş şi-l înfundă în gura bătrânului.

— Rămâi sănătos, moşulică! zice el şi dispare pe uşă.

În vârful picioarelor, Rammont păşeşte pe coridor şi se îndreaptă spre intrarea casei. Ia la rând odăile, aprinde lumina electrică şi tot aşa mergând din una în alta, ajunge în încăperea pe care o caută. E cabinetul de lucru al stăpânului casei. În faţa biroului de diplomat, încărcat cu obiecte de preţ, se află un fotoliu de piele şi pretutindeni în cameră se observă bibelouri scumpe, vaze de flori şi tablouri. Proprietarul trebuie să fie un om bogat şi amator de lucruri de artă.

Rammont poartă încă uniforma de gardian al închisorii şi faţa îi este acoperită de funingine. Cu toate acestea, nu poate rezista ispitei să se aşeze pentru câteva clipe în fotoliul de piele atât de primitor.

— Aş vrea să văd ce mutră ar face onorabilul stăpân al casei, zărindu-mă aici. Dar să nu pierd vremea zadarnic!

Se ridică repede şi se-ndreaptă spre fundul încăperii, unde se află casa de bani. Un zâmbet i se înfiripă în jurul buzelor.

— Idiotul! murmură el. Atâta încredere la un om, mai rar. A lăsat casa deschisă, de parcă n-ar mai exista pungaşi pe lumea asta.

Fără să stea pe gânduri, Rammont deschide uşa grea şi în aceeaşi clipă ochii săi scânteiază de lăcomie, zărind un portmoneu doldora de bancnote, pe poliţa de sus. Îl desface repede şi un număr de bancnote ies la iveală.

— E o mică avere, care-mi poate fi de mare folos! murmură el. E bine, însă, să caut şi ceva aur.

Vâră portmoneul în buzunar şi deschide o altă încăpere. În fişicuri aranjate în ordine, sunt vreo treizeci de mii de franci.

— Grele al dracului! Dar n-am încotro, trebuie să le trag după mine.

Scoate fişicurile afară şi zăreşte cu prilejul acesta o pungă de piele, goală. Vâră repede aurul în punga aceasta şi tocmai când vrea să se retragă, aude o uşă deschizându-se.

Stăpânul casei se întorsese pe neaşteptate. Ce era de făcut acum?

Din câţiva paşi, Rammont ar fi putut ajunge la fereastră şi spărgând-o, ar fi putut sări afară în grădină. Dar după câteva clipe de chibzuială, el stinge lumânarea pe care o ţinea în mână şi rămâne nemişcat în nişa unde se afla casa de fier.

Capitolul 132 – O nouă lovitură

Se scurg câteva minute fără să se întâmple ceva. Rammont ar fi putut s-o şteargă nesupărat, dar acum nu se mai gândeşte la asta.

Deodată, se aude un glas în camera alăturată. Vorbitorul pare să fie necăjit rău. Draperia e dată în lături şi... prefectul poliţiei din Monaco intră în cabinetu-i de lucru.

— Ştie dracu ce i-a dat azi în gând bătrânului că a aprins luminile în toate odăile!? mormăie el. Sunt obosit mort de pe urma incendiului ăla de la închisoare şi de-abia mă pot ţine pe picioare.

Tot mormăind, prefectul se îndreaptă spre un dulăpior şi scoate din el o sticlă mare. Cu mâna oarecum nesigură toarnă un pahar după altul şi le dă pe gât. Apoi se lasă în fotoliul din spatele biroului şi, după câteva clipe, închide ochii.

Rammont aude sforăitul vajnicului poliţist. Atunci el se furişează din ascunzătoarea sa şi păşeşte fără zgomot pe covor. Pe placa biroului este un revolver pe care Demonul şi-l însuşeşte repede. Drugul de fier îl lăsase în casa de bani.

O examinare scurtă şi el se încredinţează că revolverul e încărcat. Îşi încrucişează braţele pe piept şi sprijinindu-se de birou, începe să tuşească încetişor.

Prefectul mormăie ceva în barbă, deschide ochii şi priveşte rătăcit spre omul care stă în faţa lui.

— Cine eşti dumneata, ei? Cum ai ajuns aici? Îl voi alunga dracului pe bătrânul meu servitor, dacă nu va fi mai băgător de seamă. Vii de la închisoare şi ai să-mi aduci la cunoştinţă ceva?

Hector Rammont zâmbeşte misterios şi răspunde:
— E drept, vin de la închisoare, domnule prefect, şi am să vă fac o comunicare.
— Ei, dă-i drumul repede şi du-te dracului apoi! tună poliţistul, ţinând cu greu ochii deschişi.
— Am să vă predau ceva din partea prietenului dumneavoastră, prinţul Bentivoglio, domnule prefect.
La auzul acestui nume, prefectul se trezeşte de-a binelea.
— Cum, ce? strigă el, nedumerit. După câte ştiu, prinţul Bentivoglio a fost un ticălos pe care l-am închis demult.
— Dar aţi jucat în repetate rânduri la cazinou cu domnul acesta…
— Ce te priveşte asta pe dumneata, omule?
— E adevărat, nu mă priveşte. În schimb, îmi veţi da voie să vă comunic că vestitul rege al criminalilor, Hector Rammont, denumit Masca-Roşie, a dispărut din nou noaptea trecută.
Prefectul zâmbeşte înciudat.
— Da, a şters-o, asta o ştiu şi eu. A ars până la oase. Dar ia spune, băiete, ce vrei de la mine?
Hector Rammont îşi drege glasul, apoi răspunde:
— Nu vreau să vă reţin, stimate domnule prefect, de aceea îmi îngădui să vă aduc la cunoştinţă, că din trupul acela carbonizat, pe care l-aţi văzut cu ochii dumneavoastră a reînviat din propria sa cenuşă, ca pasărea Phoenix, vestitul Mască-Roşie. Acestea spuse, vă rog să-mi daţi voie să mă prezint: Hector Rammont cunoscut în lumea întreagă sub numele de Masca-Roşie.
Prefectul holbează nişte ochi înfiorători, se sprijini de fotoliu şi sare în sus.
— Ai înnebunit, omule! răcneşte el apoi.
— Deloc, stimate domn, şi vă rog să ascultaţi mai departe. Rămâneţi vă rog la locul dumneavoastră, altfel nu garantez dacă veţi scăpa teafăr.
— Cum, ce? răcneşte din nou prefectul şi întinde mâna spre soneria de alarmă.
Dar în clipa aceea simte ceva rece la frunte şi fără să vrea

cade înapoi în fotoliu.

— Dar, asta e…

Mai mult nu poate rosti. În capul său e o adevărată furtună, dinţii încep să-i clănţăne în gură, răsuflarea îi devine grea.

— Asta e o nouă lovitură a Măştii-Roşii, îndreptată asupra domnului prefect al poliţiei din Monaco, răspunde omul în uniforma de gardian. Dar nu vă faceţi supărări din cauza aceasta, căci vom putea să ne înţelegem lesne, cu puţină bunăvoinţă. Nu veţi rosti niciun cuvânt asupra vizitei din noaptea asta, şi deoarece tot vă bate gândul să intraţi în viaţa particulară în scurt timp – după cum am auzit vorbindu-se – amintirea acestui incident neplăcut se va şterge repede din memoria dumneavoastră.

— Dar ce anume vrei de la mine? izbuteşte să îngâne prefectul.

— Mai nimic, răspunde vizitatorul nocturn. Veţi suporta uşor pierderea banilor pe care mi-am permis să-i iau din casa dumneavoastră, cu atât mai mult, cu cât am auzit că viitoarea dumneavoastră soţie e putred de bogată. Acum vă mai rog să-mi îngăduiţi să-mi aleg câte ceva din vasta dumneavoastră garderobă. Aş putea să îmbrac uniforma dumneavoastră oficială, dar renunţ la asta. De asemeni, nu vă veţi supăra, dacă voi lua ca amintire revolverul acesta, pe care-l ţin în mână. Mai departe, trebuie să vă comunic că l-am făcut nevătămător pe bătrânul dumneavoastră servitor. Nu l-am ucis însă – ferească Dumnezeu! – ci l-am legat numai de scaun, în odaia sa. Mâine dimineaţă îl veţi putea elibera, căci vă voi face serviciul să pun în vedere unui sergent de stradă să se prezinte mâine dimineaţă la ora şapte aici, pentru a primi ordinele dumneavoastră.

— Şi până atunci ce se va întâmpla cu mine? întreabă prefectul, cuprins de o bănuială.

— Vă veţi duce la culcare, după ce veţi goli restul acestei sticle, răspunde Rammont. Cunosc licoarea aceasta şi efectul ce produce. Veţi dormi buştean până dimineaţă şi sergentul trimis de mine vă va trezi. De-altfel, nu voi pleca de aici până nu voi fi încredinţat că nu aţi căzut în braţele lui Morfeu.

Prefectul făcu nişte ochi cât roata carului.

— Şi dacă refuz să mă supun acestei porunci nebuneşti? întreabă el.

— În cazul acesta îmi va părea nespus de rău, răspunde regele criminalilor, rotind semnificativ revolverul. Vă sfătuiesc să acceptaţi fără discuţie tot ce vă propun. Aşa, acum voi umple paharul şi vă rog să-l beţi dintr-o sorbitură.

Zicând acestea, Rammont trece la fapte. Prefectul îşi roteşte privirea în toate părţile, dar îşi dă repede seama că nimeni nu-i poate veni în ajutor.

— Ei, ce-aveţi de gând, onorate domnule prefect? întreabă Masca-Roşie.

Poliţistul scrâşneşte din dinţi şi încleştează pumnii, dar zărind revolverul îndreptat asupra sa, apucă paharul şi-l duce la buze. Ştie că va cădea ca o bucată de lemn după ce va bea conţinutul dar nu găseşte altă ieşire din această situaţie.

Cu un oftat greu, trânteşte paharul gol pe masă şi se lasă pe speteaza fotoliului.

Hector Rammont pare că se amuză de minune. După ce-şi contemplă victima câteva clipe, se apropie de dulăpiorul din perete, îl deschide şi scoate dintr-însul altă sticlă. Toarnă din ea în pahar, dar în clipa aceea îi dă ceva în gând şi se sprijină de marginea biroului.

— Era cât pe ce să uit – se adresează el prefectului – am nevoie de cheile de la garderoba dumneavoastră. De ce să-mi pierd vreme încercând să sparg uşa?

Prefectul turbează de mânie.

— Asta te va costa scump, scrâşneşte el.

— Nu face nimic, onorabile, îi răspunde criminalul. Grăbiţi-vă, vă rog, vreau să termin mai repede. Unde sunt cheile?

Cu mâna nesigură, înaltul slujbaş deschide un sertar al biroului şi scrâşneşte:

— Aici sunt!

Rammont ia legătura cu chei şi înclinându-se ironic, o vârî în buzunar.

— Cred că voi găsi şi o mică valiză în odaia dumneavoastră, de toaletă, domnule prefect, nu-i aşa? În felul acesta voi avea

tot ce-mi trebuie, şi vă rog să continuaţi a bea.

— Nu mai pot! exclamă poliţistul, cu glas înăbuşit. Mă voi întinde pe pat şi voi dormi, după cum îmi ceri, dar de băut nu mai pot bea.

Dar Rammont nici nu aude vorbele sale, ci-i împinge mai aproape paharul.

— Daţi-i drumul, domnule prefect, şi lăsaţi vorba! Ştiu că v-aţi lăudat adesea că aveţi multă rezistenţă la băutură şi vă rog să vă dovediţi talentele.

Prefectul dibuie paharul, dar e atât de ameţit încât nu dă de el.

— Îmi daţi voie, stimate domn! se oferă Rammont şi-l ajută să ducă paharul la buze.

Nenorocitul bău jumătate, apoi vrea să verse restul, dar Masca-Roşie fu mai repede decât dânsul. Cu o mişcare îndemânatecă împinge pe spate capul prefectului şi-i toarnă restul pe gât.

Măsura era întrecută. Omul se clatină în fotoliu, îşi pierde echilibrul şi cu un zgomot înfundat cade la pământ.

Masca-Roşie râde încetişor, împinge fotoliul la o parte şi contemplă făptura nemişcată.

— Credeam că e în stare de mai mult, spune el. Cu atât mai bine, nu mă va mai deranja.

Îl apucă pe prefectul ameţit şi-l târăşte câţiva paşi prin odaie. Într-un colţ se află o sofa pe care-l aşază.

Lăsându-l în plata Domnului, regele criminalilor intră în camera învecinată. Cu ajutorul cheilor pe care i le dăduse prefectul, el deschide unul din dulapuri şi alege la repezeală un costum, cu care se îmbracă. E o haină de culoare închisă, care-l prinde de minune, apoi îşi pune pe deasupra un pardesiu şi pe cap o pălărie moale. Îşi vâră apoi revolverul în buzunar şi caută o valiză în care să pună banii furaţi şi uniforma lui Martineau. O găseşte şi pe aceasta şi aşază totul într-însa.

— Aşa! murmură el bine dispus, acum pot pleca.

Intră din nou în cabinetul de lucru şi se înclină cu ironie în faţa omului adormit.

Totul e liniştit în casă când Hector Rammont străbate coridoarele, îndreptându-se spre ieşire. Astfel ajunge în grădină şi sare zidul. Cu valiza în mână o ia de-a lungul străzii, îndreptându-se spre interiorul oraşului.

Dar de data aceasta pare că-l urmăreşte ghinionul. Cu totul pe neaşteptate se iveşte în faţa lui un om în uniformă şi în aceeaşi clipă străinul scoate o exclamaţie de surpriză:

— Hector Rammont! Trăieşti?

Este medicul închisorii, care-l cunoaşte foarte bine pe Rammont.

— Diavolul, te aduce în faţa mea! strigă Masca-Roşie, stăpânit de o mânie fără margini.

Medicul se îndrepta spre oraş, unde avea probabil chestiuni de rezolvat. Acum, însă, se năpusteşte asupra criminalului şi vrea să-l apuce de mâini.

— Înapoi! strigă Rammont şi scoate revolverul din buzunar.

Dar medicul îşi cunoaşte datoria şi afară de asta îşi dă seama de pericolul pe care-l constituie omul acesta în stare de libertate.

— Ajutor! răcneşte el în noapte. Poliţişti, veniţi încoace!

Rammont aruncă o privire spre capătul străzii şi o înjurătură îi scapă de pe buze, căci vede ivindu-se un jandarm. Îşi dă seama că nu mai există scăpare şi, ridicând revolverul trage două gloanţe. Medicul închisorii se prăbuşeşte la pământ, iar Masca-Roşie trece peste trupul lui spre cealaltă parte a străzii. Aude în spatele lui o împuşcătură, glonţul trece şuierând prin aer, dar el aleargă nebuneşte înainte.

Jandarmul ajunsese între timp lângă medicul prăbuşit la pământ şi se apleacă asupra lui.

— Sunteţi rănit? întreabă el şi încearcă să-l ridice.

Dar glontele lui Rammont a nimerit în plin de astă dată.

— Grăbeşte-te… grăbeşte-te… mai izbuteşte să îngâne nenorocitul. E un criminal periculos… un diavol cu chip de om… nu trebuie să dispară.

Jandarmul îl vede închizând ochii şi-şi dă seama că totul e pierdut. O ia la goană de-a lungul străzii, scoţând fluierături

stridente.

Rammont aude şi el fluierăturile acestea. El aleargă nebuneşte, cu valiza într-o mână, cu revolverul în cealaltă, gata să culce la pământ pe oricine i-ar sta în cale.

La o mică depărtare se iveşte alt jandarm şi acesta îşi dă seama îndată de situaţie. Ridicând pistolul greu, ţinteşte asupra Măştii-Roşii. Acesta se apleacă repede şi glontele trece pe deasupra lui. Apoi o tuleşte grabnic într-o stradă laterală şi la adăpostul zidurilor se furişează înainte.

De data aceasta, însă, situaţia lui e cât se poate de primejdioasă. Fluierăturile primului jandarm îi atrăsese pe colegii lui şi aceştia dau năvală din toate părţile.

Rammont îşi dă seama că singura lui salvare e la ţărmul mării. Cu paşi repezi porneşte într-acolo şi zăreşte pe dreapta, în apă, un podeţ îngust care înaintează în mare şi la capătul acestuia o mică barcă cu motor. Din ferestruica îngustă a cabinei răzbate o lumină.

După toate aparenţele, micul vas aparţine vreunui bogătaş. Deocamdată pare că nu se află nimeni pe bord. La începutul podeţului stă sprijinit de balustradă un tânăr marinar, care priveşte plictisit deasupra apei.

Hector Rammont ia o hotărâre disperată. Altuia nu i-ar fi dat în gând aşa ceva, el, însă, nu şovăie o clipă să-şi aducă planul la îndeplinire.

Cu o repeziciune uimitoare ajunge la o magazie, în umbra căreia se poate ascunde pentru câtva timp. Dar vede imediat apropiindu-se un număr de poliţişti. Acum îi este închis cu desăvârşire drumul spre oraş.

Câteva clipe, jandarmii rămân locului privind în toate părţile, apoi unul din ei strigă tare, în aşa fel că Rammont aude fiecare cuvânt:

— Trebuie să împresurăm magazia aia de colo, camarazi, numai într-însa putea să se fi refugiat.

Regele criminalilor îi vede pe jandarmi năpustindu-se înspre locul unde se află el şi atunci, adunându-şi toate puterile, porneşte ca o săgeată spre ţărmul mării, unde se află podeţul.

Îndărătul lui se aud strigăte puternice, dar el nici nu ţine seamă de ele. Scândurile podeţului se clatină sub paşii lui şi tânărul marinar se întoarce speriat.

— Ce-nseamnă asta? strigă el deodată şi se aşază în drumul lui Rammont.

Acesta, însă, nu-şi dezlipeşte ochii de la barca cu motor şi de la funia de care e priponită. Fără să-i răspundă un cuvânt, Rammont îl apucă pe tânăr şi-l trânteşte de balustrada podeţului. Aceasta se rupe cu zgomot şi marinarul cade în apă.

Marea nu e însă adâncă în locul acesta şi după sforţări energice, băiatul izbuteşte să ajungă la ţărm. Dar atacul prea fusese neaşteptat, pentru ca bietul om să-şi revină repede în fire.

Regele criminalilor se foloseşte de împrejurarea aceasta şi, din câteva sărituri ajunge pe coverta bărcii cu motor. O secure se află lângă scăriţa care duce în cabina maşinilor. Rammont apucă repede securea şi cu o singură lovitură taie funia care leagă de podeţ micul vas. În acelaşi timp împinge barca spre larg şi aceasta e târâtă de valuri.

Un strigăt de furie ieşit din şase piepturi se aude de pe ţărm. Jandarmii ajunseră acolo şi rămân ca înlemniţi. Cel din fruntea lor răcneşte cu glas tunător:

— După el. Chiar de-ar trebui să ne înecăm cu toţii.

Se năpustesc pe podeţ, dar în clipa când ajung la capătul lui, aud duduitul motorului de pe barca furată de Rammont.

— Ticălosul ăla e în tovărăşie cu diavolul! strigă unul din jandarmi. Uite că a luat-o spre larg.

— Dar cine e el? întreabă un altul.

Porniseră din toate părţile în urmărirea fugarului, dar niciunul din ei nu ştie cu cine are de-a face. Acela care-l găsise pe medicul muribund uitase în clipele de surpriză să-l întrebe de numele criminalului.

Întorcându-se spre ţărm, jandarmii se întâlnesc cu doi bărbaţi, care rămân şi ei surprinşi constatând dispariţia vasului lor. Marinarul care ieşise din apă le comunică cele întâmplate.

Nu rămâne altceva de făcut, decât să ia barca poliţiei şi să pornească în urmărire.

Aşa şi fac. Peste câteva clipe, micul vas echipat cu toate cele trebuitoare taie valurile. La proră stă un comisar de poliţie care cercetează cu binoclul întinsul apei. El ştie că viteza bărcii sale e superioară aceleia a fugarului şi că o va putea ajunge lesne pe aceasta dacă va izbuti să-i descopere urma.

În spatele comisarului stau câţiva jandarmi, în mână cu puşti sistematice. Motorul funcţionează cu toată puterea şi omul de la cârmă învârteşte necontenit roata, urmărind indicaţiile şefului său.

Cerul începe să se lumineze, căci e aproape să se facă ziua. Se îndepărtaseră mult de ţărm şi deodată comisarul se adresează unui poliţist de lângă el:

— Ia uită-te şi dumneata prin binoclu! Vezi colo spre apus o barcă?

Celălalt priveşte în direcţia arătată şi zice:

— Într-adevăr, aşa e, şi cred că nu e alta decât barca fugarului nostru.

Comisarul dă imediat ordinele necesare şi barca porneşte eu viteză ameţitoare. Jandarmii se ţin de parapet să nu cadă, dar nu-şi dezlipesc privirea de la punctul negru ce se zăreşte în zare. La proră arde încă o lumină albă, căci nu se luminase bine de ziuă.

— Aha! exclamă comisarul, deodată. Individul ne-a observat şi el, căci manevrează spre partea cealaltă. Unde suntem acum?

— În apropierea insulei pescarilor, răspunde poliţistul de lângă el, aruncând o privire pe compas.

— Mii de bombe! scrâşneşte comisarul. Trebuie să punem mâna pe individ, înainte ca el să izbutească să acosteze acolo.

În timpul acesta, Masca-Roşie stătea la cârma vasului său şi tocmai zărise lumina albă a bărcii urmăritorilor. Îşi dădu imediat seama că e vorba de poliţie şi atunci dă viteză maximă la motor. Trebuie să scape cu orice preţ şi mai bine

să se înece, decât să cadă din nou în mâinile urmăritorilor.

Deodată, zăreşte spre dreapta ceva care seamănă cu o stâncă şi atunci îşi recapătă tot curajul. E pământ, vreo insulă – îşi spune el – şi cârmeşte barca într-acolo.

Comisarul observase şi el prin binoclu insula pescarilor.

— Vrea să debarce acolo! murmură el. Dar nu va izbuti, căci îl ajungem noi înainte. Luaţi armele în mâini! porunceşte el apoi jandarmilor, şi trimiteţi câteva gloanţe ca ameninţare.

Jandarmii se supun imediat şi carabinele lor trag toate în aceeaşi clipă. Geamul de la ferestruica bărcii lui Rammont se face ţăndări.

— Lucrul devine serios, murmură regele criminalilor şi imprimă bărcii viteza maximă.

Comisarul observă aceasta şi strigă cârmaciului:

— Ciocneşte-l în coastă, nu mai e altă soluţie.

Se scurg câteva clipe, apoi se aude o pocnitură puternică şi ciocul de fier al bărcii poliţiei se înalţă în aer. Izbitura e atât de violentă, încât câţiva jandarmi se prăbuşiră la pământ, de unde se ridică cu greu. Cârmaciul întoarce repede roata, şi motorul e oprit.

Barca lui Rammont fusese ruptă în două. Pe coverta vasului poliţiei, ordinele comisarului răsună lămurite. Doi marinari stau alături de el.

În haosul valurilor furioase şi a bărcii sfărâmate, oamenii caută trupul fugarului. Că acesta a căzut în apă, e neîndoios, dar deocamdată nu se vede nimic. Să fi fost rănit mortal şi să fi căzut pe fundul mării?

— Aduceţi câteva căngi şi cârlige, ca să ne încredinţăm cum stau lucrările! ordonă poliţistul.

Treaba se face imediat şi o bărcuţă de rezervă e lăsată pe apă. Doi marinari şi un poliţist iau loc într-însa. Oamenii vâslesc în cerc, în jurul locului unde zăcea epava bărcii lui Rammont. Cercetările durează o jumătate de ceas, dar fără niciun rezultat. Atunci, comisarul dă ordinul de întoarcere la Monaco. El e încredinţat că criminalul şi-a găsit moartea în valuri.

Capitolul 133 – Aruncat pe ţărm

Regele criminalilor vede cu groază cum se apropie barca poliţiei. Îşi dă seama că nu mai există nicio posibilitate de scăpare şi că toate sforţările sale au fost zadarnice.

Atunci îşi ia valiza şi, din câteva sărituri ajunge pe covertă. Tocmai în clipa aceasta, ciocul bărcii poliţiei izbeşte peretele vasului său. Ca într-un vis fantastic se simte aruncat în aer, apoi se prăbuşeşte în apă la o mare depărtare.

Se afundă şi încearcă să se îndepărteze, în direcţia stâncii. Dar îi este cu neputinţă să ţină valiza, riscând astfel să fie târât pe fund. Atunci o împinge pe aceasta înspre stâncă, în nădejdea că o va regăsi acolo.

Acum are braţele libere şi înotând cu disperare, ajunge după vreo zece minute la piciorul unei stânci. Valiza, însă, dispăruse, cu tot ce era într-însa. În schimb, dobândise libertatea, şi asta valora mai mult decât banii.

Nu ştie încă unde se găseşte, dar se mângâie cu gândul că va afla îndată. Vede cum barca poliţiei se-ntoarce, luând-o spre larg.

— După cât s-arată, mă aflu pe o insulă mică, îşi spune el. Cu atât mai bine.

După ce urmăritorii săi se fac nevăzuţi, Rammont coboară pe ţărm, căci nădăjduieşte încă să-şi regăsească valiza. Şi o zăreşte într-adevăr, înfiptă în nisip.

— Din nou mă favorizează norocul! murmură el, cu un zâmbet satisfăcut. Acum să vedem ce mai e pe aici.

Fără să stea mult pe gânduri, porneşte prin insulă. După zece minute a străbătut-o în întregime şi se opreşte în faţa unei colibe de pescar, din care pătrunde puţină lumină.

Priveşte prin fereastră şi zăreşte stând la masă un bărbat. Câteva clipe doar şovăie el, apoi bate cu hotărâre în uşă. Aproape imediat se aud paşi grei, uşa e deschisă şi pescarul întreabă uimit ce vrea de la el.

Cu o mutră nevinovată, Rammont începe să povestească că barca în care se afla cu un prieten, a naufragiat în larg şi în vreme ce prietenul se înecase, el a izbutit să ajungă pe insulă.

Pescarul îl crede şi, fiind om milos, îl pofteşte în casă. Fără multă vorbă scoate la iveală un rând de haine uscate, şi Rammont se îmbracă cu ele, dând pescarului o monedă de aur în schimb.

— Vă puteţi odihni puţin în cămăruţa de alături, spune omul. Când se va lumina de ziuă eu o pornesc cu barca mea spre Monaco şi până seara nu mă înapoiez. Somn uşor!

Apoi părăseşte coliba şi Rammont se lasă în voia gândurilor. Posedă valiza cu uniforma lui Martineau şi asta îi va îngădui să-şi înfăptuiască planul, căci ţine foarte mult ca Masca-Roşie să treacă drept mort, ca şi paznicul pe care-l ucisese cu mâna lui.

O hârtie va găsi el pe aici. Se ridică de pe scaun şi scotocind prin încăpere descoperă în spatele oglinzii câteva foi de hârtie albă. Pe un răftuleţ, zăreşte o sticluţă cu cerneală şi alături de ea un condei. Se apucă repede să scrie câteva rânduri apoi îndoaie hârtia.

Afară de haine, pescarul îi mai dăduse o şapcă şi nişte cizme înalte.

— Aş putea face inspecţie pe insulă, până se întoarce buna mea gazdă, îşi spune Rammont.

Deschide uşa colibei şi se furişează afară. Cine l-ar fi văzut în îmbrăcămintea aceasta de luntraş, l-ar fi luat drept un locuitor al insulei.

Păşind la întâmplare, el ajunge în dreptul altei colibe, din care străbate de asemeni lumină. Nimeni nu se aflâ în apropiere, ca să-l poată împiedeca să privească prin fereastră.

Înălţându-se în vârful picioarelor, ochii săi pătrunzători cercetează interiorul încăperii. În aceeaşi clipă, însă, se dă speriat înapoi, ca străbătut de un curent electric.

— Mii de bombe! scrâşneşte el, nu m-au înşelat oare ochii? Sau să-mi fi pierdut minţile? Nu mi s-a spus în închisoare că Alice s-a aruncat în mare, unde s-a înecat? Femeia aceea de pe pat e…

Un zgomot ce vine din casă îl face să se dea îndărăt de la postul său de observaţie. Ca o pisică se furişează într-un tufiş

apropiat, unde nu-l poate vedea nimeni.

Femeia pe care o zărise întinsă pe pat, nu e nimeni alta decât Alice, amanta lui. Recunoscuse trăsăturile ei din primul moment, dar în acelaşi timp văzuse şi că nenorocita se găsea într-o stare de slăbiciune extremă.

Cu paşi repezi se înapoiază la coliba pescarului care-i acordase ospitalitate. Când intră într-însa şi se lăsă pe un scaun, îşi face apariţia din nou pescarul.

— Rămâi cu bine până diseară, domnule! îi spune el, întinzându-i mâna. Caută să-ţi omori timpul dormind, căci alte distracţii nu se găsesc pe la noi. Să-ţi aduc ceva din oraş?

— Nu, răspunde Rammont, ridicându-se, dar aş avea altă rugăminte: Ia-mă cu dumneata. Am de aranjat unele chestiuni la Monaco şi apoi aş vrea să dau de ştire prietenilor mei.

Pescarul încruntă sprâncenele, ca şi cum n-ar pricepe rugămintea străinului, dar în cele din urmă se declară dispus să-i facă pe plac.

Masca-Roşie râde în sinea lui. Cât de uşor îi poţi purta de nas pe oamenii aceştia simpli, când ştii cum să-i iei. Fireşte că se va întoarce pe insula unde o ştie pe Alice şi prilejul îl va găsi lesne.

— Dar cum o să stai cu hainele ude, domnule? întreabă pescarul, când părăsesc casa.

— Uite ce e, moşule, păstrează dumneata hainele acelea şi lasă-mi-le mie pe astea, ca amintire a aventurii prin care am trecut. Şi ca să nu te crezi prea mult păgubit, uite că mai dau pe deasupra o monedă de aur.

Pescarul primeşte târgul şi păşind alături de Rammont, se îndreaptă spre ţărm, unde se află barca sa. Ajungând acolo se urcă amândoi într-însa şi apucând pe drumul cel mai scurt sosesc la Monaco. Rammont se desparte cu o strângere de mână de bătrân şi se face nevăzut printre copacii de pe ţărm. Fireşte că nu uitase să-şi ia valiza.

Acum trebuie să se grăbească, dacă ţine să-şi înfăptuiască planul, înainte de a se lumina de ziuă. După câteva minute de mers, ajunge într-un loc unde stâncile se afundă în mare. Încredinţându-se că nu-l vede nimeni, deschide valiza şi

scoate din ea uniforma lui Martineau. Le azvârle pe pământ, aşază hârtia scrisă într-o crăpătură a stâncii, apoi se îndepărtează cu paşi grăbiţi.

După alte câteva minute intră într-o cârciumă de pe ţărm şi se aşază la o masă dintr-un colţ, comandând un pahar de rachiu. Ştie că nu va fi căutat aici şi când se va lăsa întunericul, va găsi pe cineva care să-l ducă pe insula pescarilor. Ce nu se poate face cu bani în lumea asta?

Capitolul 134 – Cine este înşelătorul?

Înviatul din morţi conte Eberhard de Hohenegge stă înaintea primului procuror din Berlin. Lumina mohorâtă a unei zile de toamnă cade în cabinet.

Procurorul îşi aţinteşte privirea-i pătrunzătoare asupra contelui, pe care nu-l cunoaşte personal, şi zice:

— Nu pot să ascund, domnule, că destăinuirile dumitale mă surprind în mod extraordinar. Învinovăţeşti pe contesa Leonie de Hohenegge de a fi încercat să-l otrăvească pe soţul ei, contele Eberhard, şi te dai dumneata singur drept acesta. Mă vei ierta însă, dacă va trebui să intru în amănunte, înainte de a putea lua o hotărâre. Acuzarea pe care o aduci iese cu totul din comun. După cât ştiu eu, contele Eberhard s-a căsătorit de curând cu văduvă baronului de Brissac, o femeie foarte frumoasă şi distinsă. Căsătoria a avut loc în străinătate şi mi s-a spus că ar fi fericită. În mod surprinzător a venit apoi vestea morţii castelanului din Hohenegge, al cărui cadavru a fost depus apoi în cripta familiei. Şi acum, cu câteva ceasuri înainte mi s-a anunţat vizita unui domn, care se dă drept conte Hohenegge, şi care doreşte să-mi vorbească într-o chestiune foarte urgentă. Aş putea obţine ceva lămuriri în privinţa aceasta?

Eberhard observă, că procurorul evită să-l numească pe nume. E bănuitor, vasăzică. Dar nu i-o poate lua în nume de rău, căci acuzaţiile sunt într-adevăr cât se poate de neobişnuite. Ridică deci capul şi zice cu glas hotărât:

— Domnule procuror, pricep bine situaţia dumneavoastră, va îndoiţi de faptul că eu sunt contele Eberhard de Hohenegge, soţul contesei Leonie. Nădăjduiesc, totuşi, să vă conving repede de faptul că am dreptate.

Începe apoi să povestească, lămurit cum s-au petrecut lucrurile la Monaco, şi cum a observat în nenumărate rânduri că soţia sa îi este duşmană.

— O clipă, te rog, intervine procurorul general. Care a fost motivul crimei făptuită de soţia dumitale? – dacă poate fi vorba de crimă.

Eberhard răspunde cam şovăielnic:

— Domnule procuror, aici sunt în joc unele secrete de familie, pe care nu le pot dezvălui încă. Puteţi presupune că doamna contesă a început să aibă bănuieli de infidelitate din partea mea, la mijloc fiind o femeie pe care o cunoşteam mai demult. O femeie căreia – trebuie s-o mărturisesc – îi aparţine inima mea şi care a avut mult de suferit de pe urma urii contesei. S-au iscat certuri între mine şi soţia mea şi într-un rând i-am spus că ne vom înapoia la castelul Hohenegge. Acolo mă gândeam să intentez divorţ. Deoarece contesa era însufleţită dintru început numai de dorinţa de a deveni co-proprietara milioanelor mele, fireşte că a fost foarte mult atinsă de hotărârea mea şi atunci s-a gândit să scape de mine, printr-o crimă.

Procurorul rămâne liniştit la locul său. Îşi ia notiţe necontenit.

— Te-aş ruga, spune el apoi, să-mi istoriseşti ce ai observat în noaptea premergătoare morţii dumitale!

Eberhard se supune acestei cereri şi raportează că ar fi auzit un zgomot suspect în odaie şi că apoi a căzut pe podea după ce a băut paharul cu apă pe care şi-l pregătea de obicei pe noptieră.

— Acum, însă, urmează el, se produce faptul cel mai ciudat, ceva care pare o minune, dar este, totuşi, realitate. Eu însumi am trecut prin asta şi nu voi povesti decât ceea ce am văzut şi auzit cu ochii şi urechile mele. La început mi se părea că un val mi se pune pe minte, sângele îmi colcăia la tâmple şi în

cap simţeam o durere arzătoare. Curând, însă, durerea se potoli, numai inima îmi bătea sălbatic în piept. Zăceam la pământ – după cum îmi dădeam seamă prea bine – voiam să mă ridic, voiam să strig după ajutor, dar niciun sunet nu-mi ieşi din gură. Cu groază făcui descoperirea că nu puteam să mişc nici mâna, nici piciorul, pe scurt: căzusem într-o stare de catalepsie. Căutam să-mi aud bătăile inimii, dar nu auzii nimic. Ce se întâmplase cu mine? Îmi frământam creierul, căci puteam să gândesc normal. Ochii îmi erau deschişi dar pleoapele nu se mişcau, întocmai ca buzele. O răceală de gheaţă îmi cuprinse trupul şi aveam impresia că am murit, dar cu toate acestea auzeam şi vedeam tot ce se petrecea în jurul meu. Scântei roşii, aurii, zburau necontenit prin faţa privirilor mele, în răstimpuri, şi atunci nu mai deosebeam obiectele din cameră. N-aş putea spune cât timp a ţinut starea aceasta grozavă, dar deodată auzii glasuri, dintre care recunoscui bine pe acela al soţiei mele Leonie. Se aplecase peste trupul meu, şi auzeam, lămurit cum îşi bătea joc de mine, exprimându-şi mulţumirea pentru moartea mea. Nu ştiu cine mi-a închis atunci pleoapele, dar din clipa aceea începu să domnească noapte adâncă în jurul meu. Şi în întunericul de care eram înconjurat, auzeam fel de fel de voci. Un medic m-a examinat şi l-am auzit spunând că am murit în urma unui atac de inimă. Am putut deosebi apoi lămurit glasul servitorului meu Anton, care e un ticălos fără pereche. Pot susţine acum cu tărie că el întreţinea legături vinovate cu contesa Leonie şi era mâna ei dreaptă când era vorba de aducerea la îndeplinire a crimelor plănuite de ea.

Procurorul clătină capul încetişor.

— Acuzaţiile dumitale iau proporţii fantastice, spune el, liniştit. Un simplu servitor care avea să se îngrijească de conte, să fi fost în acelaşi timp amantul frumoasei contese Leonie de Hohenegge, să se fi întovărăşit cu ea pentru a-l ucide pe soţ? Nu crezi că prea e îndrăzneaţă afirmaţia aceasta?

Eberhard priveşte întunecat la procuror. Ce avea omul acesta de se îndoia de spusele sale? De ce îl suspecta pe

dânsul, căruia sinceritatea i se citea pe figură?

— Voi susţine cu tărie fiecare cuvânt din acuzaţia mea, domnule procuror, răspunde Eberhard. Eu, şi restul lumii, ne-am înşelat în ceea ce priveşte caracterul contesei Leonie, căci în femeia aceasta dormitează un demon. Vreme îndelungată am căutat să evit scandalul, acum, însă, jocul s-a sfârşit şi o voi preda justiţiei.

— Puţintică răbdare, domnule, chiar atât de departe n-am ajuns încă, răspunde magistratul. Până acum tot nu ştiu ce s-a întâmplat, în special în ce mod te-ai trezit dumneata din catalepsie.

Contele de Hohenegge continuă calm:

— N-aş putea să redau în cuvinte ce-am simţit în clipele când auzeam în jurul meu făcându-se pregătiri pentru a fi transportat în Germania. Am fost aşezat într-un sicriu, mi s-au aprins lumânări la căpătâi, care ardeau zi şi noapte. Apoi, s-a petrecut lângă catafalcul meu o scenă groaznică, la a cărei amintire mă cutremur şi acum. O tânără şi nefericită femeie, aceea pe care ura omenească a înstrăinat-o de mine, aflase de moartea mea şi pătrunse noaptea în camera mortuară. Contesa Leonie, o apucă cu sălbăticie pe biata fiinţă şi o azvârli lângă catafalc. Încă o persoană se afla în apropiere, cunoscutul rege al criminalilor, Hector Rammont, sau Masca-Roşie.

Magistratul tresare surprins:

— Ce vrei să spui cu asta? Masca-Roşie avea legături cu contesa Leonie?

— Aşa este, domnule procuror. Susţin chiar, că contesa şi-a procurat picăturile cu care a vrut să mă otrăvească de la Masca-Roşie. Felul legăturilor dintre aceşti doi oameni, vor fi stabilite de onorata justiţie. Cutez, totuşi, să afirm de pe acum, că Hector Rammont este şi autorul uciderii tatălui meu, contele Bertram de Hohenegge.

Procurorul îşi trece cu mâna peste frunte. Prea era de tot ceea ce auzise.

Omul din faţa sa face o impresie cât se poate de simpatică. Chipul său este palid, de parc-ar fi îndurat într-adevăr

suferinţe multe, dar acuzaţiile ce le aduce depăşesc orice măsură.

— Capacul sicriului a fost bătut deasupra mea, continuă contele Eberhard, şi nici în clipele acelea grozave nu puteam mişca un deget, nu puteam scoate un sunet. M-am simţit ridicat şi transportat la gară într-o trăsură. În timpul nopţii am ajuns la Hohenegge şi am fost aşezat pe catafalc în sala albă. Servitori noi angajaţi începură să defileze în faţa presupusului meu cadavru, unii vărsară câteva lacrimi, dar pentru cei mai mulţi eram un străin. Un singur om a plâns cu sinceritate la căpătâiul meu şi acesta era bătrânul administrator al castelului, Müller. Mă văzuse cu puţin înainte sănătos şi teafăr şi nu putea pricepe cum de m-a ajuns moartea atât de fulgerător. Contesa a venit şi ea lângă sicriul deschis. Deşi nu puteam deschide ochii, simţeam, totuşi, privirile ei triumfătoare, am auzit din nou cuvintele ei batjocoritoare dar nu puteam face nimic. În ultima noapte, înainte de a fi aşezat în cavoul strămoşilor mei, s-a petrecut din nou o scenă scandaloasă în faţa catafalcului meu. Am auzit spovedaniile contesei şi ale amantului ei, banditul acela de Anton, şi atunci am aflat că amândoi au pe conştiinţă o serie de crime. Anton a atacat pe furiş, apoi a aruncat în mare pe un tânăr cu numele de Max Şerparul, cunoscut prin apropiere de Hohenegge. În urma acestui fapt o silea pe contesă să-i împlinească dorinţele şi a cerut chiar – mai mult sau mai puţin precis – ca Leonie să-i devină soţie. În ceasurile acelea am îndurat chinuri îngrozitoare. Şedeam de-acum de două zile în sicriu şi dacă nu m-aş trezi în cele din urmă, eram pierdut pentru totdeauna. Veni şi momentul în care trebuia să fiu transportat. Capacul fu din nou aşezat deasupra-mi şi înşurubat. Auzeam ca din depărtare glasuri omeneşti, m-am simţit dus de acolo şi aşezat apoi într-un loc oarecare. Sunete de orgă îmi ajungeau la ureche, căutam să-mi adun toate puterile ca să strig, sau să sparg capacul sicriului. Dar n-am izbutit. Fusei ridicat din nou şi coborâră o scară cu mine. Mă cuprinde o groază fără margini. Fusei aşezat alături de strămoşii mei decedaţi, coroanele fură presărate deasupra

sicriului, apoi îmi pierdui cunoştinţa. Nu ştiu cât timp am stat astfel, dacă au fost minute, ceasuri sau zile, dar deodată m-am trezit din nou. Nici acum nu mă puteam mişca, mi-am adunat însă gândurile, întrebându-mă cum e posibil ca un om să trăiască în starea asta. Mi-am spus apoi că sunt închis, desigur, în cripta castelului, că poarta este încuiată şi nimeni nu va veni atât de curând. Deodată, însă, mi se păru că aud paşi. Cineva umbla în apropierea sicriului meu. Un singur strigăt de-aş fi putut scoate şi aş fi fost salvat. În clipa aceea am simţit pentru prima oară foame şi sete şi mă gândeam cu groază la ceasul când starea de catalepsie va dispărea şi eu nu voi putea face nimic ca să ies din sicriu. Se scurse câtva timp, o adevărată veşnicie pentru mine, apoi auzii scârţâituri la coşciug. Începui să nădăjduiesc. Şuruburile fură slăbite, apoi capacul fu ridicat…

— „Sărmanul, nefericitul meu stăpân!” auzii un glas.

De văzut, nu puteam vedea nimic, dar ştiam, totuşi, cine se afla în faţa sicriului meu deschis. Era administratorul castelului, Müller.

— „Ce să-l fi determinat pe credinciosul servitor să ridice capacul?” mă întrebam atunci.

Deodată, se petrecu ceva neaşteptat. Simţii cum dinţii mi se descleştează, apoi îmi căzură câteva picături pe limbă şi de acolo în gâtlej. Ce se-ntâmpla aici? Dar dintr-odată simţii o văpaie străbătându-mi trupul amorţit. Spre nespusa mea bucurie auzii cum inima începea din nou să bată…

— „Trăieşte! se auzi din nou glasul bătrânului Müller. Slavă Domnului că s-a întâmplat minunea aceasta!”

Mâinile mele, amorţite până atunci, începură să se mişte, întredeschisei buzele, scosei o exclamaţie, apoi deschisei ochii. Chipul blând şi sincer al administratorului castelului se apleca deasupra mea. După câteva minute, sprijinit de bătrân, izbutii să înalţ capul şi mă aşezai în sicriu, ridicat pe jumătate. Cu ochii rătăciţi privii în jur şi-mi dădui imediat seama că mă aflam într-adevăr în cripta castelului. Bătrânul Müller stătea lângă sicriu, tremurând din tot trupul. Ochii săi exprimau o bucurie neţărmurită.

— „Sărmanul, scumpul meu stăpân!” îi auzii din nou glasul.

Din ce în ce mai mult îmi reveneau puterile şi în cele din urmă izbutii, cu ajutorul lui Müller, să mă dau jos din sicriu. Dar picioarele nu mă ţineau încă şi atunci mă aşezai pe un soclu şi după câtva timp simţii că-mi revine graiul.

— „Pentru numele lui Dumnezeu, Müller, spune-mi dacă visez sau e realitate? mă adresai bătrânului administrator. Nu ştiu... Am fost nebun sau într-adevăr s-au petrecut toate grozăviile astea cu mine?”

Müller clătină capul palid.

— „E bine aşa, stăpâne! răspunse el. Dacă aţi auzit ce s-a petrecut în jurul dumneavoastră în ultimele zile, mă mir numai că n-aţi înnebunit de durere.”

Sării deodată în sus şi-l apucai braţul lui Müller.

— „Spune-mi, te rog, cum ai ajuns aici, şi ce mijloace ai întrebuinţat ca să înlături starea de catalepsie? Acum ştiu că îţi datorez dumitale reînvierea mea şi niciodată nu-ţi voi uita serviciul acesta.”

Bătrânul începu să-mi povestească de întâlnirea sa cu ţiganca care-i dăduse picăturile, ca să se răzbune pe soţia mea Leonie, care o maltratase. Înarmat cu aceste picături, Müller coborâse în cavou şi deschise sicriul. Contesa nu ştia nimic de asta, căci ea îl concediase pe dânsul, pentru a-l pune în loc pe favoritul ei, Anton. Furtuna care se dezlănţuise în mine nu-mi îngădui să rostesc niciun cuvânt şi singurul lucru ce l-am putut face, a fost să apuc mâinile bătrânului şi să i le strâng cu putere. Müller plângea de emoţie şi se apleca necontenit să-mi sărute mâinile. Se bucura ca un copil că avusese posibilitatea să redea viaţa stăpânului său. Nu simţeam niciun fel de dureri, numai trupul îmi era încă rigid, din cauza odihnei forţate. Dar constatai cu bucurie că pot mişca normal picioarele şi mâinile şi sângele circula prin vine. Müller îmi întinse o sticluţă cu vin roşu şi după ce trăsei câteva înghiţituri, mă simţii întărit.

— Să plecăm de aici, Müller spusei cu groază. Nicio clipă nu vreau sa mai rămân în cavoul acesta sinistru. Cum voi putea zugrăvi eu vreodată în faţa lumii, prin ce clipe grozave am

trecut? Să mergem imediat sus, contesa trebuie să-şi primească pedeapsa.”

— „Ce ai de gând să faci, stăpâne?” întrebă speriat, bătrânul.

Îi spusei că voiam s-o trag îndată la răspundere pe Leonie şi pe ticălosul Anton. Probabil că amândoi se aflau împreună în momentul acela şi se bucurau de crima ce le izbutise. Apariţia mea să fie ca o lovitură de trăsnet pentru ei şi să-i doboare la pământ. Niciun fel de consideraţie nu mai puteam avea, voiam să fac curăţenie completă la Hohenegge, căci acum eram ferm încredinţat că-mi legasem viaţa de a unei criminale, care jucase de-acum un rol în uciderea bătrânului meu tată. Cu o privire rugătoare, Müller mă reţinu, însă, de la aceasta.

— „Sunteţi încă slab şi trebuie să vă întăriţi, stăpâne, îmi spuse el. E noapte târziu şi am putea ajunge neobservaţi în sat, unde am închiriat o cămăruţă. Va fi timp destul mâine dimineaţă să faceţi o vizită la castel. De scăpat, nu mai poate să vă scape dânsa.”

După câteva clipe de gândire, am găsit că Müller avea dreptate. Aveam nevoie de câteva ceasuri de odihnă, pentru ca să-mi revin în puteri. Înainte de a părăsi cavoul îmi veni un gând, pe care-l adusei la îndeplinire imediat. Îl rugai pe Müller să-mi ajute să închid sicriul la loc pentru ca să nu se observe nimic din ceea ce se petrecuse acolo. Bătrânul aprobă ideea mea şi închiserăm sicriul la loc, aşa cum fusese înainte. Cu lanterna în mână, urcarăm apoi treptele spre ieşire. Era o noapte întunecoasă şi doar din când în când apărea luna dintre nori. Deoarece trecuse de miezul nopţii, nu aveam a ne teme că am putea fi întâlniţi de cineva. Din spirit de precauţie, însă, apucarăm pe o potecuţă lăturalnică, care ducea pe şosea. Respirai cu nesaţ aerul proaspăt. Müller păşea lângă mine prin faţa capelei castelului şi ne dădurăm repede în lături, ca să nu ne zărească cineva dintre servitori. În clipa aceasta se auzi un foşnet într-un tufiş apropiat. Bătrânul administrator îmi şopti repede câteva cuvinte, şi ne oprirăm amândoi, rămânând nemişcaţi.

— Păcat că ai stins lumina, Müller, îi spusei încetişor. Am fi ştiut ce se-ntâmplă pe aici.

Chibzuiam tocmai dacă să pătrund în bezna desişului sau să pornim mai departe, când luna se ivi pentru câteva clipe dintr-un nor. Mă apropiai repede de frunziş şi dând ramurile înlături, strigai cu ton ameninţător.

— Cine este acolo?

La mică distantă de mine se mişca o făptură printre copaci.

N-am putut să recunosc cine este şi atunci am strigat a doua oară:

— Stai pe loc!

Drept răspuns, făptura întunecată se-ntoarse şi-ncepu să facă mişcări de apărare. Lumina lunii căzu atunci asupra ei şi fără voie m-am dat îndărăt zărindu-i chipul, căci mi se părea cunoscut. Îl mai zărisem o dată pe omul acesta, într-o seară, când contesa Leonie fusese atacată chiar în castel de un presupus vagabond. Înainte de a putea lua vreo hotărâre, ciudatul personaj se făcuse nevăzut. Nici până astăzi nu ştiu ce căutase în parc şi toate încercările noastre de a-i da de urmă au rămas fără rezultat. Am pornit de-acolo şi peste puţin timp ajunserăm în sat. În căsuţa lui Müller am îmbucat ceva şi culcându-mă apoi, am căzut într-un somn adânc. M-am trezit dimineaţa. Müller stătea lângă patul meu şi-şi freca mâinile de fericire…

Contele Eberhard făcu o nouă pauză şi-l privi cercetător pe magistrat. Mutra acestuia nu-i plăcea deloc. Se părea că el nu acordă nicio încredere povestitorului, ci mai curând îl crede un înşelător.

— Şi ce-ai făcut apoi, domnule? se auzi vocea procurorului, care tot timpul luase notiţe.

— Am stat să chibzuim cum trebuie să procedez, răspunse contele. N-aveam niciun ban la mine – cum era şi firesc – şi atunci am recurs la ajutorul lui Müller. Am fost înmormântat în haine negre de gală, şi aşa mă gândeam să mă prezint în faţa Leoniei.

Eberhard descrise apoi cum s-a înfăţişat la castel şi tot ce a urmat. Procurorul clatină încetişor capul.

— Aşadar, contesa nu te-a recunoscut drept soţul ei înviat din morţi şi intenţiona să cheme poliţia să te aresteze? întrebă el apoi.

— Aşa e, domnule procuror. Am izbutit, însă, să fug, căci nu-mi ardea deloc să mă las pe mâna unor servitori. Părăsind castelul, eram într-o stare de agitaţie de nedescris. M-am aşezat pe o bancă de pe şosea, unde credinciosul Müller a dat peste mine. Am mers împreună în sat şi a doua zi dimineaţa am venit încoace, pentru a aranja, în sfârşit, socotelile cu doamna contesă Leonie. Cer de la dumneavoastră, domnule procuror, să mă luaţi sub scutul legii şi să dispuneţi pe de altă parte arestarea femeii-demon, care este Leonie de Hohenegge. O învinovăţesc de nenumărate crime, şi cred că instrucţia va mai scoate la iveală fapte senzaţionale, dacă va izbuti s-o confrunte şi cu Masca-Roşie. După cât am auzit, regele criminalilor a fost arestat între timp la Monaco.

Procurorul ridică puţintel capul:

— Ţi-am mai spus o dată că socot povestirea dumitale drept romantică şi de necrezut, în cel mai înalt grad. Deoarece e vorba de o doamnă de cea mai pură nobleţe, purtătoarea unui nume respectat, trebuie să fim cu băgare de seamă. De aceea, te rog să-mi mai răspunzi la câteva întrebări.

Contele se declară dispus la aceasta:

— Nici mie nu mi-ar veni la socoteală să provoc un scandal public. Vă propun să mergem împreună la Hohenegge, într-o trăsură închisă. În altă trăsură vor veni câţiva agenţi, care vor avea sarcina s-o aresteze pe contesa Leonie.

Procurorul pare să treacă cu vederea cuvintele acestea.

— L-ai adus cumva cu dumneata pe bătrânul Müller, care ar putea întări spusele dumitale? întrebă el.

— Fireşte, domnule procuror. Omul aşteaptă afară pe sală şi va veni de îndată ce-l veţi chema.

Magistratul apasă pe un buton şi când aprodul intră, îi porunceşte să-l introducă pe fostul administrator.

— Pe dumneata, te rog, se adresează el apoi contelui, să intri în camera învecinată. Interogatoriul bătrânului nu va ţine

mult.

Eberhard se înclină şi intră în odaia de alături. După câteva clipe, Müller apare în faţa procurorului.

Agitat peste măsură, bătrânul începe să povestească tot ce ştie şi procurorul ia notiţe, fără să-l întrerupă cu un cuvânt. Apoi spune calm:

— Deocamdată poţi pleca, domnule Müller, mi-am notat adresa dumitale şi dacă va fi necesar te voi chema.

Müller face ochi mari, căci se aşteptase la alt răspuns.

— Şi nefericitul meu stăpân, contele de Hohenegge? întreabă el. Aş dori să-l aştept afară, domnule procuror. Poate că va mai fi nevoie de prezenţa mea, când contesa Leonie va fi arestată.

— Asta las-o în grija mea! îi taie vorba procurorul.

Posomorât, bătrânul se retrage, apoi este introdus din nou contele Eberhard.

— Cred, începe procurorul, că există în Berlin o persoană nepărtinitoare, pe care s-o putem chema în grabă şi care ar fi în măsură să ne spună dacă într-adevăr dumneata eşti contele Eberhard de Hohenegge.

Castelanul încruntă sprâncenele.

— Cuvântul meu nu vă este de ajuns, domnule procuror? Nici mărturia bătrânului şi credinciosului meu administrator?

— Ţi-am mai spus că trebuie să fin cu mare băgare de seamă în cazul de faţă. Poziţia pe care o avea în societate contele de Hohenegge, trebuie să-l fi adus în contact cu multe persoane din Berlin. O confruntare ar da imediat altă întorsătură lucrurilor.

Incidentul acesta e cam supărător pentru Eberhard:

— De când cu logodna şi apoi căsătoria mea cu Leonie de Brissac, am rupt legăturile cu toţi cunoscuţii ce-i aveam. O singură persoană cunosc, de care sunt sigur că ar depune favorabil pentru mine. Dar gândiţi-vă că au trecut câteva luni de când nu l-am mai văzut pe acest prieten şi apoi, suferinţele de neînchipuit pe care le-am îndurat în ultimele zile, m-au schimbat foarte mult la faţă.

— Cine, este persoana aceea? întreabă procurorul.

— Contele de Platen. Locuieşte într-o vilă pe strada Bellevue şi cred că poate fi găsit ca uşurinţă.

Procurorul începe să răsfoiască într-un anuar:

— Conte Adolf de Platen… da, numele se potriveşte. Mă voi informa îndată. O clipă.

Ia receptorul telefonului şi cere numărul vilei din strada Bellevue. Din nefericire pentru Eberhard i se răspunde de la locuinţa contelui că acesta a plecat din oraş pentru două zile.

— Alţi cunoscuţi nu mai ai? întreabă procurorul.

— Nu. Mărturia domnului conte de Platen va fi îndestulătoare cred, şi sunt hotărât să aştept până se va înapoia. Între timp, contesa îşi va face desigur pregătirile la Hohenegge, căci ea ştie prea bine că n-o voi cruţa, dar scăpare nu mai există pentru dânsa. Vă rog numai să dispuneţi ca atât castelul, cât şi Leonie şi Anton să fie puşi sub supravegherea unor agenţi secreţi.

— Lasă pe seama mea asta, domnule, răspunde procurorul, cam supărat.

Apoi îndreptând o privire rece asupra contelui:

— Aşadar, va dura două zile până când contele de Platen se va putea înfăţişa în faţa noastră. Între timp se pot întâmpla unele fapte şi deoarece dumneata refuzi să-mi indici alţi martori, îmi pare rău că sunt nevoit să-ţi comunic că, în interesul lămuririi acestei afaceri, trebuie să te arestez.

Spunând aceste cuvinte procurorul apasă pe un buton şi în clipa când uşa se deschide, Eberhard se dezmeticeşte din surpriza momentană şi strigă cu glas răguşit:

— Să mă arestaţi? Pe mine… contele de Hohenegge? De ce nu arestaţi pe adevăratul culpabil, pe ticăloasa mea soţie, Leonie? E cu putinţă oare aşa ceva?

— Iau eu răspunderea acestui lucru, domnule, răspunde procurorul, rece. Supune-te dispoziţiei mele şi-ţi garantez că nu vei avea a te plânge de tratamentul din timpul arestării. În caz contrar voi fi nevoit…

Contele, cu faţa roşie de mânie şi durere, îşi lasă în jos braţul pe care-l ridicase.

— Voi bea cupa până la fund, domnule procuror, spune el,

şi ceasul în care veţi recunoaşte ce nedreptate strigătoare la cer aţi făcut acestui om greu încercat de soartă, va şterge, desigur, sentimentul pe care-l resimt în clipa aceasta pentru dumneavoastră. Dar, îngăduiţi-mi încă o întrebare, domnule procuror. Îl consideraţi şi pe bătrânul Müller tot ca pe un înşelător?

— Pentru moment am hotărât să-l arestez şi pe el. Bătrânul a fost concediat şi ar fi lesne cu putinţă ca în schimbul unei răsplate băneşti să se fi pus în slujba unui înşelător.

Apoi, adresându-se funcţionarului care intrase, procurorul îi spuse:

— Mai e în sală bătrânul care a fost adineauri la mine?

— Nu, domnule procuror, chiar în clipa aceasta a plecat.

— Atunci, dă imediat dispoziţiuni să fie adus înapoi şi arestat.

— Foarte bine, domnule procuror! răspunde slujbaşul şi se face nevăzut.

Contele Eberhard se prăbuşeşte pe un scaun. Un geamăt iese din pieptul său, dar procurorul consideră asta un semn al vinovăţiei sale.

La chemarea procurorului intră în cabinet doi funcţionari.

— Conduceţi la arest pe omul acesta, care se dă drept contele Eberhard de Hohenegge.

Fără să se împotrivească, Eberhard înalţă doar din umeri şi se lasă condus de cei doi oameni.

Tot atunci se înapoiază primul funcţionar şi comunică procurorului că bătrânul Müller n-a putut fi găsit.

Magistratul îşi muşcă buzele, supărat. Desigur că omul ascultase la uşă, îşi spune el, şi ca să scape arestare, a şters repede putina.

— Sunt încredinţat că nu-l vom găsi nici la adresa pe care ne-a indicat-o! murmură apoi, şi strângându-şi actele de pe birou, părăseşte cabinetul.

Capitolul 135 – O lovitură diabolică

Telegraful lucra în toate direcţiile.

Într-adevăr, Müller nu se înapoiase la locuinţa lui din sat, nimeni nu-l văzuse, nimeni nu ştia încotro se îndreptase. Şi astfel, martorul principal al contelui arestat, dispăruse.

În aceeaşi zi încă, contesa Leonie primeşte vizita unui funcţionar poliţienesc, care stă mult timp de vorbă cu ea.

Vicleana femeie se pricepe să jongleze atât de dibaci cu vorbele, încât funcţionarul se scuză politicos pentru deranj şi părăseşte castelul.

Anton se afla de-acum de două zile la Berlin, unde s-a întâlnit şi cu Leonie, după cum vom vedea mai târziu.

E timpul să se întâmple ceva, căci Anton ştie mai bine decât contesa că Eberhard, deşi arestat, nu va lăsa lucrurile baltă. Trebuie folosit un mijloc energic faţă de el, pentru a-i lua pentru totdeauna terenul de sub picioare. Pentru asta va fi necesar ajutorul Dorei care, după cum ştim, locuia la un hotel mic din Berlin. Anton o cunoaşte bine pe fată şi ştie că are o fire pătimaşă. Dacă-i va făgădui Dorei că o va lua în căsătorie, o va putea juca cum îi va veni lui mai bine.

Leonie aflase de arestarea soţului ei şi, fiind singură în odaie, izbucneşte într-un râs triumfător.

— Minunat! exclamă ea, întinzându-se în fotoliu. Între cei patru pereţi ai celulei sale îşi poate ţese mai departe visul de a se uni cu scumpa lui Margot. A vrut să se despartă de mine, m-a acoperit cu dispreţ şi ură, ba a vrut să mă dea pe mâna parchetului, ca să-mi sfârşesc viaţa în închisoare... Dar las’ că e mai bine aşa cum s-a întâmplat! Sicriul din cavou n-are decât să rămână gol până-n ziua de apoi şi nimeni să nu mai pătrundă acolo jos. Voi da poruncă să se pună lacăte noi la uşă, pentru ca nici mizerabilul acela de Müller să nu mai poată intra.

Cu mâinile sub cap, Leonie priveşte spre tavan

— Anton vrea să aducă la îndeplinire un plan – îşi urmează ea şirul gândurilor – şi deşi nu ştiu încă despre e vorba, sunt totuşi încredinţată că el îşi va ajunge ţinta. Am făcut bine că

nu l-am înlăturat până acum, căci mă pot folosi de el în situaţia aceasta primejdioasă. Mai târziu, când voi fi scăpată de toate pericolele ce mă ameninţă, voi găsi lesne un mijloc să-l dau la o parte din calea mea.

*

În dimineaţa zilei următoare sosesc la Hohenegge două trăsuri închise şi Leonie zăreşte prin fereastră mai multe persoane coborând din ele. Vicleana femeie păleşte şi inima începe să-i bată cu putere.

Domnii aceia străini fac asupra ei o impresie neplăcută, sunt îmbrăcaţi în negru şi au mutre grave. Rămân câteva clipe în faţa trăsurilor, discutând între ei. Leonie scoate o exclamaţie şi dându-se cu un pas îndărăt îşi încleştează pumnii.

Unul dintre bărbaţi nu a nimeni altul decât soţul ei, contele Eberhard de Hohenegge. Acum îşi dă seama cum stau lucrurile.

Este o comisie judiciară, venită la castel să facă cercetări. Contele arestat fusese adus şi el, ca să fie confruntat cu dânsa.

Deşi Leonie era obişnuită să scape din situaţiile cele mai primejdioase, de data aceasta avu nevoie de câteva minute până să-şi revină în fire. Îşi dă bine seama ca trebuie să păşească cu fruntea senină, atât în faţa străinilor, cât şi a lui Eberhard.

O cheamă repede pe cameristă.

— Anton nu s-a înapoiat încă? întreabă ea, iritată.

— Nu, doamnă contesă, răspunde fata. În schimb au sosit două trăsuri cu nişte domni străini la castel.

— Nu te-am întrebat asta! Pleacă! strigă contesa şi fata se îndepărtează repede.

*

Ce se întâmplase la Berlin, pentru ca o comisie judiciară, să vină la Hohenegge? Vom lămuri chestia în câteva cuvinte:

Bătrânul Müller dispăruse şi dispărut rămăsese, deşi

contele Eberhard, căruia i se aduse la cunoştinţă faptul, nu ştia ce să creadă.

Între timp, contele de Platen fusese chemat telegrafic la Berlin şi imediat ce sosi fu adus în faţa lui Eberhard.

Platen nu stătu o clipa pe gânduri, ci întinse imediat mâinile fostului camarad de arme şi nu găsi destule cuvinte de imputare la adresa procurorului, pentru faptul că dispusese arestarea unui om, care era într-adevăr contele Eberhard de Hohenegge.

Procurorul n-avu încotro şi-l eliberă pe conte, care plecă împreună cu prietenul său la vila acestuia din strada Bellevue. A doua zi dimineaţa urma să se facă o vizită la Hohenegge şi să se procedeze la arestarea contesei Leonie, în cazul când nu va izbuti să îndepărteze acuzaţia de otrăvire, pe care o ridicase soţul ei.

Eberhard propusese mijlocul cel mai sigur pentru a se dovedi susţinerile sale: deschiderea sicriului în care zăcuse câteva zile. Fireşte că acesta va fi gol şi atunci acuzaţia sa se va dovedi întemeiată.

Şi probabil că aflând de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, bătrânul Müller se va înapoia şi va putea veni în sprijinul contelui, prin mărturisirile sale.

Din comisia judiciară făceau parte şi un medic legist, precum şi doi agenţi poliţieneşti, care aveau sarcina să procedeze la arestarea contesei Leonie. Contele de Platen se alătură prietenului său, cu care stătu împreună tot drumul până la castel.

Ajunşi în curtea castelului, procurorul dădu câteva indicaţii agenţilor, apoi pătrunse în casă împreună cu doi domni şi contele Eberhard. Platen îi urma şi el.

În vestibul fură întâmpinaţi de un servitor galonat căruia procurorul i se adresează:

— Comunică doamnei contese de Hohenegge că primul procuror din Berlin doreşte să-i vorbească într-o chestiune de mare importanţă.

Servitorul se retrage şi reapare după câtva timp.

— Doamna contesă vă roagă să poftiţi în salonul roşu, unde

va veni şi domnia sa, spune el.

În acelaşi timp, deschide o uşă şi-i invită pe străini să intre.

Se scurg câteva minute, apoi se aude foşnetul unei rochii. Leonie îşi schimbase toaleta între timp. Ea ştie foarte bine că în acest moment primejdios trebuie să se înfăţişeze comisiei judiciare cu tot farmecul frumuseţii sale. Draperia este dată în lături şi ea păşeşte în încăpere, cu capul sus.

Poartă o rochie de doliu, care scoate în evidenţă şi mai mult albeaţa figurii ei.

— Cărei împrejurări, datorez cinstea vizitei dumneavoastră, domnule procuror? întreabă ea, liniştită, şi-i invită să ia loc.

În clipa când intrase, aruncase o privire pe furiş, spre locul unde stătea Eberhard, cu bărbatul acela străin, pe care-l cunoştea în mod fugitiv. Dar ea se stăpâneşte, de parcă nici n-ar observa prezenţa soţului ei.

— Doamnă contesă, începe procurorul, unul din funcţionarii mei v-a făcut o vizită de curând şi v-a adus la cunoştinţă cele petrecute în ultimele zile. Acum îmi iau îngăduinţa să vă vestesc, că domnul conte, soţul dumneavoastră, presupus mort, a izbutit să dovedească în faţa justiţiei că el e într-adevăr acela drept care se dădea. Mărturia neîndoielnică a domnului de Platen, camaradul său de regiment, constituie un sprijin puternic pentru el. Prin aceasta, lucrurile au luat cu totul altă întorsătură. Domnul conte de Hohenegge îşi menţine în totul acuzaţiile împotriva dumneavoastră, şi eu am venit aici să vă întreb dacă voiţi să-l recunoaşteţi pe domnul de colo, drept soţul dumneavoastră.

Contesa zâmbeşte cu ironie.

— V-aş face această plăcere, domnule procuror, răspunde ea, cu glas hotărât, dar risc prea mult prin aceasta. Contele Eberhard de Hohenegge, nefericitul meu soţ, îşi doarme somnul de veci în cavoul strămoşilor săi şi omul acela de colo nu este nimic altceva decât un impostor.

— Vă rog, domnule conte! se adresează magistratul către Eberhard.

Acesta îşi trece mâna peste fruntea palidă. Cu paşi măsuraţi se apropie de Leonie şi câteva clipe privirile celor

doi se străpung ca pumnalele.

O tăcere adâncă domneşte în salon. Procurorul şi însoţitorii săi fixează chipurile contesei şi contelui.

Glasul lui Eberhard răsuna deodată:

— Îndrăzneşti şi în clipa aceasta să ţii fruntea sus, femeie nenorocită? Priveşte în faţa mea, care poartă încă semnele suferinţelor din ultimele zile! Când vei cădea în genunchi oare şi vei mărturisi în faţa întregii lumi: „Da, sunt o criminală, judecaţi-mă!”?

Zâmbetul de pe buzele Leoniei dispare şi ea se adresează procurorului:

— Vă rog să mă scutiţi, domnul meu, să aud vorbele unui impostor sau nebun, poate. Vă repet ceea ce am mai spus; nu-l cunosc pe omul acesta, el nu este soţul meu, care a decedat, după cum ştiţi. Tot ce a spus dânsul împotriva mea, sunt fantezii bolnave, sau lucrează, probabil după un plan stabilit. Nu v-aţi pus întrebarea dacă nu cumva este în legătură cu prea cunoscutul rege al criminalilor, Masca-Roşie, care l-a îndemnat, poate, să urzească această afacere? În felul acesta aţi avea o explicaţie cum nu se poate mai bună.

Procurorul nu ştie cum să procedeze în cazul de faţă. Pentru prima oară în cariera sa se află într-o astfel de situaţie. Una din două; sau contesa de Hohenegge este o criminală cum nu mai întâlnise până atunci – o femeie cu nervi de oţel şi extraordinară putere de stăpânire – sau este complet nevinovată, fiind victima unui şarlatan, care vrea s-o nimicească prin acuzaţiile sale.

Atunci, contele de Platen vine în ajutorul prietenului său:

— Iertaţi-mă, doamnă contesă, dacă mă amestec şi eu în chestia aceasta, zice el politicos dar cu multă hotărâre. N-am şovăit o clipă atunci când am fost chemat să stabilesc identitatea prietenului şi camaradului meu de regiment, Sunt convins pe de-a-ntregul că acesta este contele Eberhard de Hohenegge, şi nicidecum un străin, cu atât mai puţin un impostor, cum îl numiţi dumneavoastră.

Contesa îl priveşte pe vorbitor ţintă în ochi.

— Nu vă iau în nume de rău asta, domnule conte, răspunde

ea, cu glas tremurător. V-a înşelat şi pe dumneavoastră asemănarea izbitoare dintre cei doi bărbaţi. Probabil că impostorul acesta a cules unele informaţii şi date de la castel şi expunându-le în faţa dumneavoastră, v-a adormit, ca să zic aşa, făcându-vă să-l consideraţi într-adevăr drept contele de Hohenegge. Eu, însă, vă pot spune, că omul acesta nu e soţul meu, pe care nimeni nu l-a cunoscut mai bine ca soţia lui.

Contele Eberhard se întoarce spre procuror:

— În cazul acesta vă rog să întrerupem deocamdată interogatoriul şi să mergem în cavou. Acolo se va lămuri misterul, căci veţi găsi gol sicriul în cave contesa susţine că zace soţul ei.

Procurorul aprobă propunerea şi i se adresează din nou Leoniei:

— Aveţi de spus ceva, doamnă contesă?

Leonie nu se aşteptase la această cerere a lui Eberhard. Gândurile i se învălmăşesc în creier. Ce se va întâmpla dacă onorata comisie va deschide într-adevăr sicriul? Se gândeşte la Anton, care avusese un plan în această privinţă, dar care probabil că nu reuşise, căci altfel ar fi dat vreun semn de viaţă până acum.

— Protestez cu energie împotriva intenţiei de a tulbura liniştea morţilor! răspunse ea, cu glas hotărât. Imediat după înmormântare cavoul a fost închis şi de atunci nimeni n-a mai pătruns în el.

— Domnul conte susţine, însă, contrariul, obiectează magistratul. Bătrânul administrator Müller avusese cheile şi, cu ajutorul unor picături date de o ţigancă, a îndepărtat starea de catalepsie a contelui.

— Astea sunt fantezii şi minciuni! răspunde Leonie, netulburată. După o tradiţie a casei contale, în cavou nu se poate intra decât cu prilejul unei înmormântări, apoi rămâne închis până la producerea unui alt eveniment de aceeaşi natură. Vă rog să-mi împliniţi rugămintea, domnule procuror, şi să renunţaţi la deschiderea cavoului. Acuzaţiile acestui om vor cădea de la sine, dacă-l veţi ţine arestat câteva zile şi-l veţi confrunta cu Masca-Roşie. Nu-i oare o adevărată nebunie

să se dea crezare unor astfel de susţineri? Sunt eu oare o femeie de stradă, care am pătruns aici pe căi necinstite, pentru a deveni contesă de Hohenegge? Vedeţi în mine cu adevărat un monstru, o criminală, cum vrea să mă arate înşelătorul acesta?

Procurorul se uita întrebător la Eberhard.

— Persistaţi în cererea dumneavoastră, domnule conte? întreabă el. Îmi permit să observ că ar trebui să cunoaşteţi şi dumneavoastră tradiţia casei, despre care vorbea doamna contesă, dacă există o asemenea tradiţie.

— Nu există! răspunde Eberhard, cu hotărâre. Tot ce a susţinut doamna contesă, are ca scop numai că-i înduplece pe domnii din comisie de ancheta, să renunţe la deschiderea cavoului.

— Şi dumneavoastră menţineţi cererea?

— Fireşte, cu toată hotărârea.

— În cazul acesta regret că nu vă pot împlini dorinţa, doamnă contesă, zice procurorul. Ba, mai mult decât atât, vă rog să ne urmaţi îţi cavou. Câţiva servitori vor trebui să ne însoţească, activând uneltele necesare pentru ea să putem îndepărta capacul, pe care domnul conte susţine că l-a înşurubat la loc, după ce a evadat din sicriu.

Leonie îşi dă seama că nu mai există scăpare. Să coboare şi ea în cavou şi să fie de faţă când se va descoperi sicriul gol?

— Îngăduiţi-mi să rămân aici, domnule procuror, mă simt prea doborâtă de ultimele evenimente şi n-aş putea lua parte la un asemenea sacrilegiu, spune ea, cu vocea oarecum nesigură.

Întinde mâna spre draperie şi vrea să se retragă, dar la un semn al procurorului se apropie cei doi agenţi de ea, care tocmai intraseră în vestibul.

— Vă rog, doamnă contesă, prezenţa dumneavoastră e absolut necesară, spune magistratul, cu glas marţial.

Leonie se cutremură şi îndreaptă o privire plină de ură asupra omului legii.

— Ce înseamnă asta, domnule? izbucneşte ea. Nu uitaţi că trebuie să aveţi anumite consideraţii pentru o femeie din

societatea înaltă.

Procurorul se înclină uşor.

— Îmi cunosc îndatoririle, doamnă contesă, şi-mi iau întreaga răspundere a faptelor mele.

La un semn al lui, cei doi agenţi trec în spatele Leoniei şi-i închid drumul spre odaia alăturată. Nu-i rămâne altceva decât să urmeze comisia judiciară. Îşi spune că tot mai bine o să-şi păstreze sângele rece, decât să se dea învinsă.

— Mă voi plânge ministrului de justiţie, domnul meu! spune ea, cu glas tremurat de mânie. Pentru moment trebuie să mă supun forţei.

Apasă pe butonul unei sonerii şi servitorul galonat îşi face apariţia.

— Jean, dă ordin ca doi lucrători să se pună la dispoziţia domnilor din comisia judiciară, aducând cu ei uneltele necesare pentru deschiderea unui sicriu din cavou. Grăbeşte-te!

Servitorul se face nevăzut, cu o mutră speriată.

Comisia porneşte încetişor spre capela castelului. Contele Eberhard merge înainte cu prietenul său, în urma lor vine procurorul, alături de contesa Leonie, Figura ei e complet liniştită acum, numai în ochi îi pâlpâie un foc ciudat. Grupul e încheiat de cei doi agenţi.

În drum se alătură de ei doi lucrători cu unelte. Procurorul le face un semn, apoi se adresează Leoniei:

— Era să uit, cine are cheile de la capelă şi cavou?

Leonie nu ştie nici ea. În schimb, contele Eberhard răspunde:

— Probabil că ele se află în fosta locuinţă a lui Müller. După cum îmi spunea, le-a pus înapoi, după ce m-a scos pe mine.

Servitorul e trimis să le aducă şi după câteva minute se înapoiază cu ele în mână.

Ajung repede în faţa grilajului de fier, unde se opresc cu toţii. Leonie întoarce fără voie capul şi priveşte la dreapta şi la stânga în parc. Eberhard se uită la ea cu atenţie. Pare că-i ghiceşte gândurile.

Ce văzuse ea? Dânsul urmează direcţia privirilor ei, dar nu

poate descoperi nimic. Vede doar un tufiş, ale cărui ramuri se mişcă. Aţintindu-şi tot mai atent privirea asupra soţiei sale, observă lămurit un zâmbet triumfător în jurul buzelor ei.

Ce să-nsemne toate acestea?

Servitorul, care adusese cu el şi o lanternă, deschide poarta capelei. La porunca procurorului el o închide din nou după ce pătrund cu toţii înăuntru.

Prin ferestrele colorate lumina se revarsă mohorâtă asupra lespezilor de piatră.

Servitorul aprinde lanterna şi se-ndreaptă spre fund, unde aşteaptă de-acum lucrătorii.

— Deschideţi! li se adresează procurorul.

Uşa de fier este deschisă şi se ivesc treptele care duc în jos. Magistratul face un gest de invitaţie către Leonie:

— Aveţi bunătatea să ne conduceţi, doamnă contesă. Ştiţi mai bine ca oricare altul unde se află sicriul contelui.

Medicul-legist se aşezase alături de procuror şi în vreme ce Leonie o ia înainte, ceilalţi o urmează. Servitorul cu lanterna merge alături de contesă, iar lucrătorii rămân la urmă.

Ajunşi jos, aerul rece îi izbeşte în faţă.

— Unde se află sicriul cu rămăşiţele pământeşti ale soţului dumneavoastră, doamnă contesă? întreabă procurorul.

— Aici, răspunde contele Eberhard în locul soţiei sale.

Toţi se apropie de coşciugul indicat şi magistratul citeşte cu glas tare:

„Conte Eberhard de Hohenegge, ultimul vlăstar al familiei sale”.

Urmează apoi data naşterii şi aceea a morţii.

— Apropiaţi-vă, băieţi! porunceşte procurorul, celor doi lucrători. Îndepărtaţi coroanele şi deşurubaţi capacul!

Oamenii se supun imediat.

Cu braţele încrucişate pe piept şi chipul palid, Eberhard stă lângă capătul sicriului, iar alături de dânsul se află contele de Platen. Amândoi ştiu prea bine ce se va întâmpla în clipa următoare.

— Am scos şuruburile! anunţă unul din lucrători.

Procurorul atârnă lanterna pe un cârlig înfipt într-o coloană

pentru ca lumina şi cadă în întregime deasupra sicriului, apoi porunceşte:

— Ridicaţi capacul!

Lucrătorii apucă de amândouă capetele şi cu o singură smucitură capacul e ridicat în sus.

Un strigăt de surpriză scapă de pe buzele celor prezenţi... În interiorul sicriului zace un cadavru, care începuse să intre în putrefacţie.

Contele Eberhard se clatină pe picioare şi-şi duce mâinile la frunte.

— Mi-am pierdut minţile oare? exclamă el holbând ochii. Cum a ajuns aici mortul acesta? Cine este el?

Leonie rămăsese şi ea împietrită. Zâmbetul de pe buze îi dispăruse. Ea nu-şi poate dezlipi privirile de la tabloul grozav ce i se înfăţişează. Bărbatul acesta din sicriu... nu poartă aceleaşi haine ca şi contele Eberhard? Trăsăturile lui nu sunt la fel?

Cu voce glacială procurorul se adresează contelui de Platen:

— Recunoaşteţi mortul de aici, domnule conte?

— Da! exclamă acesta, cu glas răguşit. Nu ştiu nici eu ce să mai cred. Gândurile îmi aleargă nebuneşte prin creier. Omul acesta de aici... e adevărat...

Tulburarea îi înăbuşe glasul.

Procurorul se apropie de el şi i se adresează din nou:

— Drept cine îl recunoaşteţi pe mortul acesta de aici, domnule conte? Gândiţi-vă la însemnătatea răspunsului dumneavoastră.

Contele se sileşte să-şi redobândească cumpătul.

— Mortul acesta nu e nimeni altul decât Eberhard de Hohenegge, rosteşte el cu voce stinsă.

Un ţipăt răguşit răsună lângă el:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Platen, ce vorbeşti!? Cadavrul acesta nu poate fi al contelui Eberhard de Hohenegge, omul pe care îl cunoşti atât de bine şi cu care eşti prieten! Cine ştie prin ce maşinaţiune infernală sicriul acesta a căpătat un înlocuitor... Eu sunt doar camaradul tău

de regiment, eu şi nimeni altul. Vino lângă mine, ia-mi mâna într-a ta şi strigă-i domnului procuror că demonul acela cu chip de femeie, a pus la cale o nouă infamie, cu ajutorul căreia nădăjduieşte să mă piardă.

— Ei, domnule conte? întreabă procurorul, el însuşi tulburat peste măsură.

— Nu ştiu... nu ştiu... rosteşte Platen. Nu mai pot spune în clipa de faţă dacă mortul a fost un înşelător... sau acela care se află alături de mine.

Procurorul se înclină uşor şi spune:

— Vă mulţumesc, domnule conte.

Capitolul 136 – La o cupă de şampanie

Să ne-ntoarcem cu două zile înapoi.

Anton plecase din Hohenegge la Berlin. Despre ceea ce vorbise cu castelana, nu aflase nimeni nimic. Servitorii însă, îşi dau seama din ce în ce mai mult că între Anton şi contesă există unele legături tăinuite.

După plecarea noului administrator, contesa stă tot timpul în apartamentul ei. E foarte neliniştită şi aleargă dintr-o odaie într-alta. De câte ori se aude un zgomot în castel, ea ciuleşte urechile şi se aşteaptă să intre camerista, aducându-i vreo veste proastă.

În cursul după-amiezii uşa se deschise într-adevăr, şi fata înmână o telegramă stăpânei sale. Leonie o deschise şi vede îndată că e de la Anton. Conţinutul e următorul:

„Vino imediat aici!”

Leonie clătină capul cu mulţumire şi arde hârtia. Apoi sună pe cameristă s-o ajute la îmbrăcat. În acelaşi timp porunci să vină trăsura, pentru a o transporta la gară.

Fără să spună vreun cuvânt lămuritor servitorilor, Leonie se urcă în trăsură şi aceasta porneşte spre gară, unde trenul

aşteaptă de-acum la peron.

Începuse să se întunece când Leonie ajunge la Berlin. Luă repede o trăsură şi aceasta o duse până la colţul tusei străduţe, unde ea coborî şi plăti birjarului. Aşteptă pe trotuar până se îndepărtă trăsura, apoi începu să observe numerele de pe partea dreaptă a străzii.

Cu paşi măsuraţi o luă înainte, privind speriată la fiecare trecător, deoarece se temea să n-o recunoască cineva, în cartierul acesta prea puţin nobil. După câteva minute de mers, ajunse în faţa unei case mari, cu înfăţişare mai arătoasă. Era un hotel.

Leonie se furişă în grabă înăuntru şi se adresă portarului, întrebându-l de un domn, care locuia aici.

Tânărul portar o preţui dintr-o privire pe eleganta vizitatoare şi nu-şi putu reţine un zâmbet plin de înţeles.

— Da, stimată doamnă, răspunse el, domnul moşier Francke şi soţia sa locuiesc la etajul doi, camerele nr. 14 şi 15. Voi chema îndată pe cineva să vă conducă sus.

Contesa refuză cu grabă:

— Nu e nevoie, voi găsi singură camerele respective. Ţi-aş fi chiar recunoscătoare dac-ai purta de grijă să nu fiu deranjată timp de vreo jumătate de ceas.

Spunând acestea strecură o monedă de aur în mâna portarului.

Acesta se schimbă ca prin farmec. Făcu o plecăciune adâncă şi făgădui să nu lase pe nimeni s-o tulbure pe nobila vizitatoare. La urmă, adăugă cu un zâmbet plin de înţeles:

— Cred că soţia domnului moşier nu e momentan acasă.

Contesa dădu mulţumită din cap, fără să ţină seamă de aluzia tânărului, apoi începu să urce scara. Găsi repede apartamentul căutat şi bătu la uşa camerei nr. 16. Aceasta fu deschisă şi Anton apăru în prag.

— E foarte frumos din partea dumitale, doamnă contesă, că eşti atât de punctuală, spuse el râzând şi închise uşa în urma lor.

Leonie, însă, se răsti la el:

— Nu-mi rosti titlul, cu atât mai puţin numele, căci într-o

casă străină au şi pereţii urechi.

— De acord, Leonie, răspunse el. Şi la adicătelea, de ce aş folosi titlul, de vreme ce suntem singuri?

Contesa se aşeză pe un scaun şi-l privi pe Anton, care tocmai trăgea zăvorul la uşă.

Individul se cam schimbase la înfăţişare. Chipul său era, fireşte, ca şi în trecut, cu o expresie de brutalitate şi viclenie, dar îmbrăcămintea făcea să pară cu totul altfel. Se purta elegant şi-şi însuşise maniere de nobil... La cravată îşi înfipsese un ac cu briliant şi degetele îi erau încărcate cu inele scumpe.

În odaia învecinată locuia Dora, nepoata bătrânului Müller, fostul administrator al castelului din Hohenegge. Anton, care se înscrisese ca moşier în registrul de pasageri al hotelului, o dădu pe fată drept soţia sa şi-i cumpărase toalete corespunzătoare rangului.

Contesa îşi îndreptă privirea spre uşa care dădea în odaia învecinată şi întrebă:

— Acolo locuieşte Dora?

— Întocmai! răspunse Anton. Astăzi, însă, nu vom fi deranjaţi de ea, căci nu va veni acasă.

Leonie se ridică şi, îndreptându-se spre uşa odăii, o deschise şi privi înăuntru. Văzu imediat că nu se află nimeni acolo, dar ca măsură de prevedere, lăsă uşa deschisă.

Între timp se făcuse întuneric şi Anton aprinse lumina. Apoi sună pe chelner şi comandă o sticlă de şampanie, care-i fu adusă imediat.

— Aşa, zise el apoi, bine dispus, aşezându-se în faţa Leoniei; acum putem veni la chestiunea noastră. Întâi de toate, Leonie, spune-mi te rog ce s-a petrecut la Hohenegge în lipsa mea?

Ea îi comunică totul în câteva cuvinte. Lucrurile nu prea se prezentau favorabil pentru ea, căci era atât de inteligentă să-şi spună că Eberhard nu se va lăsa până nu va determina pe procuror să facă e vizită la cavou şi atunci catastrofa era de neînlăturat.

— Cum evităm asta? întrebă ea, privindu-l pe Anton în ochi.

Anton duse paharul la gură, apoi spuse râzând:

— Bună-i şampania de pe aici, Leonie. Hai să ciocnim pentru fericirea noastră!

Ea îi satisfăcu în silă cererea, căci se aşteptase la alt răspuns la întrebarea ei. Anton părea, totuşi, să aibă un plan, dar nu voia să vorbească încă. Leonie deveni nervoasă:

— De ce nu-mi răspunzi cum trebuie?

Anton îşi aprinse o ţigaretă şi se lăsă comod în fotoliu. Apoi zise cu voce veselă:

— Am făcut de-acum pregătirile şi cred că le voi juca un renghi şi domnilor de la poliţie. Chestia importantă e numai să-mi reuşească planul pe care l-am iscodit. Atât de uşor nu e însă, Leonie. Dar mi-am dat seama din primul moment că trebuie să facem pe dracu-n patru – cum se zice – pentru a iscodi ceva original. Dacă nu mi-ar fi venit în ajutor întâmplarea, am fi intrat rău la apă. Aşa, însă…

Se întrerupse brusc, ceea ce o făcu pe contesă să se răstească din nou la el:

— Aş putea şti, în sfârşit, despre ce e vorba?

— Încă nu Leonie, răspunse el. Îmi pare nespus de rău că nu te pot satisface pe moment. Un, singur lucru îţi pot spune, ascultă bine: dacă planul meu reuşeşte, îmi voi scoate pălăria în faţa mea însumi, în semn de stimă şi consideraţie, cum s-ar zice.

— Dar ce se va întâmpla? întrebă Leonie, din ce în ce mai iritată.

— Asta ţi-o voi spune, comoara mea, răspunse fostul servitor şi se aplecă spre contesă. Astă-seară vom supa împreună.

Leonie tresări surprinsă.

— Pentru ce anume? Nu-s deloc dispusă să-mi pierd vremea cu astfel de prostii.

— Aşteaptă să vezi, drăguţa mea, dacă sunt într-adevăr prostii, cum le numeşti tu. Ehe-he! Eu port un cap mare pe trup, nici nu ştii de asta. Îţi garantez că astă-seară vei avea o surpriză, la care nu te-ai fi aşteptat niciodată în viaţa ta.

Ea îl privi uimită, căci nu ştia unde voia să ajungă.

— De ce nu-mi vorbeşti deschis, ca să ştiu despre ce e vorba? întreabă dânsa, necăjită.

Anton înălţă din umeri şi o privi cu şiretenie.

— Există motiv pentru toate, drăguţo. Mai aşteaptă câteva ceasuri şi-ţi garantez că vei fi cu atât mai mulţumită. Dacă n-ai nimic împotrivă, hai să plecăm!

Contesa îşi dădea seama că nu va putea scoate nimic de la Anton şi nici ea însăşi nu găsea vreo lămurire satisfăcătoare, de aceea schimbă subiectul discuţiei şi întrebă:

— Unde este Dora?

— A ieşit în oraş. Poate că o vei vedea astă-seară.

— În ce raporturi te afli cu fata? Cred că nu te vei lăsa prins în mreje de prostuţa aia?

Anton izbucneşte într-un râs răsunător:

— Nu-ţi face nicio grijă, Leonie! Dacă m-am apropiat din nou de dânsa, după ce bunicu-său a alungat-o din casă, am făcut-o numai pentru că între timp am urzit un nou plan. Ea îmi va servi numai ca unealtă, altceva nimic. Pe de altă parte, trebuie să redobândesc hârtia aceea compromiţătoare, prin care îi făgăduiam s-o iau în căsătorie şi care, după cum ştii, conţine şi unele indicaţii care ne-ar putea deveni foarte primejdioase.

Dădu paharul pe gât, apoi se duse la dulap şi scoase dintr-însul pardesiul şi jobenul. Îşi vârî mâinile în mănuşi la modă şi puse sub braţ bastonul cu măciulie de argint.

Unul lângă altul coboară apoi scara hotelului. Ajunşi afară, Anton i se adresează:

— Să ieşim cât mai repede din strada asta păcătoasă.

Luând-o de braţ se-ndreaptă cu dânsa pe după colţ şi Anton face semn unei trăsuri, care se opreşte imediat.

În vreme ce Leonie se urcă, însoţitorul ei dă birjarului adresa unui restaurant. Omul de pe capră dădu bice cailor şi trăsura începu să alunece prin străzile luminate ale metropolei.

După vreo douăzeci de mânute cotiră într-o stradă laterală din centrul Berlinului. Acolo se afla localul căutat, deasupra intrării căruia ardea o lampă electrică mare.

Eleganta pereche îşi făcu intrarea în interiorul localului şi Anton se adresă imediat unui chelner, care-i invită apoi politicos să-l urmeze. Intrară apoi într-o încăpere mică, în care se aflau câteva mese acoperite, şi de aici urcară o scară spre primul etaj.

Chelnerul deschise acum o uşiţă laterală şi răsuceşte butonul electric. În faţa lor văd un mic separeu, elegant instalat; o singură masă se aflâ într-însul. La perete e un divan larg, iar în jurul mesei sunt două fotolii. Pe jos covoare moi, pe pereţi reproduceri după pictori celebri, în colţuri flori scumpe în vaze nu mai puţin preţioase.

— Cred că domnul baron se va simţi cât se poate de bine aici! se adresează chelnerul lui Anton, făcând o plecăciune.

Nu-l cunoştea pe acesta, dar aici veneau numai baroni şi conţi. Anton caută să-şi dea într-adevăr aer de nobil şi-l privi pe chelner de la înălţime.

— Voi stabili imediat supeul, dragul meu, zise el.

Chelnerul rămase afară pe gang, în aşteptarea ordinelor domnului „baron”.

— O clipă, comoara mea! se adresă apoi Anton contesei, în vreme ce aceasta începuse să-şi descheie mantia.

Dânsul ieşi în urmă afară pe coridor şi închise cu atenţie uşa în urma sa.

— Ascultă-mă, dragul meu, se adresă el acolo chelnerului; va veni, probabil, în curând o doamnă, care va purta o pălărie alb-galben, cu flori roşii. Vei fi atent asupra ei şi a însoţitorului cu care va veni. Domnul e un bun prieten al meu şi, ca să zic aşa, ne-am înţeles în taină. Condu perechea respectivă în separeul vecin cu al nostru. Cred ca e liber, nu?

— Fireşte, domnule baron, răspunde chelnerul, care nu găsi nimic deosebit în cererea clientului. Îşi spunea că bacşişul va fi cu atât mai mare.

— Bine! zise Anton. Îngrijeşte, deci, ca să nu poată fi ocupat separeul prin cealaltă parte.

— Îl voi rezerva îndată, luând cheia la mine, domnule baron.

— Văd că-ţi pricepi interesul, râde Anton. Aşadar, notează

bine: o pălărie alb-galben cu flori roşii. Vezi să nu dai greş.

— Asta nu se va întâmpla în niciun caz, domnule baron.

— Bine! spune Anton şi chelnerul se retrage, înclinându-se.

Tovarăşul Leoniei se înapoiază apoi în separeu. O găsi pe contesă stând în faţa oglinzii şi scoţându-şi pălăria. Anton îi ajută la dezbrăcat. Îşi scoate şi el pardesiul, apoi întreabă:

— Cum îţi place aici, Leonie?

Ea cunoaşte mai bine decât dânsul asemenea încăpere şi înălţă din umeri, răspunzând cu totul altceva:

— Tot nu ştiu încă de ce m-ai adus încoace, Anton.

— O vei afla îndată, Leonie. Între timp vom supa împreună, cum se obişnuieşte aici când vine o pereche de îndrăgostiţi. Te rog, dă-ţi jos masca mândrei contese de Hohenegge şi fii numai comoara mea.

Contesa se cutremură de scârbă la auzul acestor cuvinte, dar trebui să-şi spună că n-avea încotro deocamdată.

Anton apăsă pe un buton şi imediat îşi făcu apariţia chelnerul. Cu ajutorul Leoniei, fostul servitor stabili un supeu. Deoarece servise în case mari, el ştia ce-i bun şi scump, iar cât priveşte de bani, nu trebuia să facă economie.

Nu trecu mult şi masa era încărcată cu bunătăţi, iar într-o baterie se aflau două sticle cu gâtul aurit.

Anton deveni îndată cât se poate de bine dispus. Din când în când privea la ceas şi atunci clătina de-abia vizibil capul. Era încă prea devreme pentru ca să sosească doamna cu pălărie galbenă, împreună cu aşa-zisul prieten. De altfel, se ferea să povestească ceva Leoniei despre aceste două persoane aşteptate, căci tocmai asta constituia surpriza.

Şampania scumpă curgea în valuri şi într-o explozie de bună dispoziţie, Anton îşi trecu braţul pe după umerii contesei.

Şedeau acum pe divanul cu perne roşii şi zadarnic aştepta Leonie „surpriza” făgăduită. În repetate rânduri trebui să ciocnească paharul cu al amantului ei şi nu putea să se ferească de sărutările lui.

Dar ea fierbea de furie şi iritaţie. Dacă se va dovedi că el o adusese aici numai ca să-şi satisfacă poftele cărnii, atunci va

avea să îndure mânia ei.

Dar de ce aruncase atunci cuvintele acelea enigmatice?

Şampania i se urcase la cap tânărului şi el deveni şi mai insistent. Ea se împotrivi din toate puterile, dar nu prea avu succes.

— Ei, la dracu, Leonie! se răsti el deodată. Ce să-nsemne toată rezistenta asta? Eşti, sau nu eşti a mea? Cred că nu mai există nicio îndoială, nu? Noi doi ne aparţinem până la sfârşitul vieţii. Eu unul nu ştiu în ce fel am putea fi despărţiţi unul de altul.

Ea, însă, o ştiu prea bine şi în ochii ei negri se aprinse un foc mistuitor, dar nu poseda încă mijloacele să se elibereze de Anton.

Deodată se auzi un zgomot în odaia de alături. Un scaun fusese răsturnat sau poate uşa a fost trântită cu putere.

Purtarea lui Anton se schimbă ca prin farmec.

— Ascultă! spuse el încetişor, holbând ochii. N-ai auzit nimic?

Leonie îl priveşte uimită.

— Am auzit un zgomot uşor, ce părea să vină din camera alăturată, spuse ea, fără să-i dea în gând ceva deosebit. Probabil că a intrat şi acolo o pereche, ca noi.

Anton se ridicase de pe divan şi începe să facă ocolul mesei.

— Să păstrăm linişte, şopteşte el Leoniei.

Ea îl privi cu uimire adâncă, în vreme ce dânsul îşi lipi urechea de perete şi ascultă.

Într-adevăr, alături se auzeau glasuri. Unul de bărbat, altul de femeie. De înţeles, nu se putea înţelege nimic, însă.

Anton se ridică din atitudinea lui aplecată şi făcu o mutră necăjită. O clipă păru că chibzuieşte, apoi dădu din cap şi gura i se schimonosi într-un zâmbet batjocoritor. Din buzunar scoase un briceag ascuţit, îl deschise, apoi căută un loc potrivit în perete.

Leonie urmărea cu atenţie toate acestea. Şi acum părea să vină partea cea mai interesantă. Se ridică şi ea de pe divan şi se apropie de bărbat.

— Ce vrei să faci? Ce înseamnă toată aceste pregătiri? întrebă ea.

Individul făcu un gest care voia să-nsemne să fie cu băgare de seamă. Apoi trase un scaun lângă perete şi se urcă pe el. Scoase un tablou înfipt în perete şi-l dădu Leoniei să-l pună deoparte.

Cu îndemânare şi atenţie deosebită, Anton tăie apoi o gaură mică în perete. Scoase bucata tăiată şi lucră mai departe cu cuţitul. Deodată se opri.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Leonie, în şoaptă.

Acum era încredinţată că Anton îşi va ţine făgăduiala, că îi va da prilejul să vadă ceva interesant.

— A intrat chelnerul, trebuie să facem o pauză, răspunse el.

Se scurseră zece minute, fără ca cei doi să se mişte. Alături se auzea râsul a doi oameni, ciocnete de pahare şi deodată Anton spuse:

— Sunt iarăşi singuri.

Începu din nou să lucreze cu cuţitul şi în cele din urmă lucrarea fu gata.

O deschizătură rotundă, de mărimea unui ochi omenesc, fusese practicată în perete. Anton îşi lipi faţa de dânsa şi privi cu încordare. Rămase câteva clipe în poziţia aceasta, apoi coborî de pe scaun şi se apropia de Leonie, care aştepta încordată lângă masă.

— Poate că te interesează să priveşti prin gaură, spuse el cu voce care suna cam ciudat. Cred, că ţi-ai înfrânat destul timp curiozitatea. Îţi voi ajuta eu să urci pe scaun.

Sprijinită de Anton ea se urcă într-adevăr pe scaun. Lipi ochiul de găurica din perete şi privi înăuntru. Era un separeu la fel cu acela în care se afla şi dânsa cu Anton. Masa era pusă şi şampania spuma în pahare. Pe divanul cu perne îmbrăcate în roşu, văzu o femeie în toaletă decoltată şi un bărbat. O singură clipă privi Leonie la femeie, apoi se dădu înapoi ca muşcată de şarpe. Se pregătea tocmai să coboare, când Anton sări lângă ea şi-i şopti grabnic:

— Rămâi acolo, Leonie, şi nu scoate nicio exclamaţie, altminteri suntem descoperiţi.

— Dar asta e…

Anton îşi schimonosi gura într-un rânjet triumfător:

— Ai recunoscut-o?

— Dora, fosta mea cameristă… murmură Leonie.

Anton dădu din cap, liniştit.

— Cum a ajuns ea aici, în toaleta asta scumpă? mai întrebă contesa.

Anton înălţă din umeri.

— Probabil că a petrecut câteva ceasuri într-un local de dans, unde vin tineri Don-Juani. Dar ce spui de bărbatul în tovărăşia căruia se află?

— Nu i-am văzut încă faţa, răspunde Leonie.

Anton râse uşor.

— Ah! Aşa! făcu el. Atunci fii te rog bună şi mai priveşte o dată, pe gaură. Poate că-i zăreşti mutra…

Contesa făcu întocmai. În separeul de alături se auzi zgomot de pahare ciocnite. Omul care şedea pe scaun, părea să aparţină clasei nobile. Era de statură potrivită şi un simţământ ciudat o cuprinse pe Leonie când îl privi din spate.

Fără să vrea, trebuia să se gândească la Eberhard. Aproape aceeaşi făptură, ba chiar şi mişcările erau ale soţului ei.

Era, însă, exclus ca Eberhard însuşi să fi venit în separeul acesta. Asemenea glume nu-şi îngăduia contele de Hohenegge.

Râsul bărbatului străin o străpunse pe Leonie ca un pumnal. Nu râdea oare la fel Eberhard? Numai că glasul acestuia era cam răguşit, probabil din cauza şampaniei din care băuse peste măsură.

Fata de pe divan era într-adevăr Dora, fosta ei cameristă. Cum şi în ce fel venise fata în contact cu domnul acesta străin, ce intenţii avea cu dânsul? Asta nu putea să ghicească Leonie.

Ea aşteptă acum ca bărbatul să se întoarcă pentru o clipă, ca să-i poată zări faţa. Şi într-adevăr, el râse deodată cu hohot şi, luând paharul cu şampanie, se ridică în picioare.

— Să ciocnim, scumpa mea, pentru dragostea noastră! spuse el.

De-abia se mai putea ţine drept. Dora luă şi ea paharul în mână şi-l ridică. Bărbatul se apropie de fosta cameristă şi se aşeză alături. Faţa-i aprinsă se apropia de a fetei şi cu prilejul acesta paharele lor se ciocniră cu atâta putere, încât se sparseră.

— Ducă-se dracului! îl auzi Leonie răcnind, apoi văzu cum o trage la sine pe Dora.

Dar în aceeaşi clipă contesa scoase o exclamaţie şi căzu de pe scaun.

Noroc că Anton se afla acolo şi o prinse în braţele sale. Tânărul nu rosti niciun cuvânt, dar părea să ştie ce provocase tulburarea amantei sale. O sili să se aşeze pe divan şi o privi în adâncul ochilor.

— Ei, şopti dânsul, nu-i aşa că n-am minţit când ţi-am spus că te aşteaptă o surpriză mare? Ce zici despre vecinii noştri?

Leonie caută să-şi revină în fire. Ea era o femeie care se acomoda repede cu toate situaţiile din viaţă, dar ceea ce zărise aici, întrecea aşteptările sale.

— Spune-mi dacă nu m-au înşelat ochii, dacă nu mi-am pierdut minţile! exclamă ea şi apucă braţul lui Anton. Omul de alături, care o sărută pe Dora cu atâta patimă, este într-adevăr contele Eberhard, soţul meu?

Anton stătea cu braţele încrucişate pe piept în faţa ei şi părea să fie mulţumit de efectul pe care-l făcuse priveliştea din odaia alăturată, asupra Leoniei.

— L-ai recunoscut bine? întrebă ea încetişor. I-ai văzut şi trăsăturile, părul, culoarea ochilor?

Leonie îl privi ca năucă pe Anton:

— Cine este? Înnebunesc dacă nu-mi răspunzi!

Dar celălalt păstră un mutism desăvârşit. Atunci Leonie sări în sus şi strigă:

— Alarmez localul, voi pune să se deschidă uşa separeului vecin şi voi păşi în faţa bărbatului. Dacă e într-adevăr contele Eberhard, soţul meu, atunci am o nouă armă în mâini împotriva lui.

Anton o împinse uşurel îndărăt.

— Ţi-ai pierdut cu totul minţile, Leonie, se răsteşte el la

dânsa. Presupunând chiar că este contele Eberhard, cum vei lămuri tu prezenţa ta în acest local?

— Voi spune că l-am urmărit. Cine m-ar fi putut opri s-o fac?

Anton clătină capul.

— Tot ce spui sunt idioţenii, draga mea. Ascultă-mă cu atenţie şi apoi vei putea face ce-ţi va plăcea. Partea doua a comediei pusă la cale de mine începe acum. Pentru asta nu mai am nevoie de tine. Dacă totul decurge aşa cum trebuie, ceea ce nădăjduiesc, voi sosi la vreme la Hohenegge şi-l vom putea aştepta în toată liniştea pe domnul procuror din Berlin. Dacă însă planul nu reuşeşte, atunci stăm rău de tot şi va trebui să fim cu ochii-n patru.

Îi făcu semn cu mâna să păstreze tăcere, apoi, luând tabloul pe care-l desprinsese din perete, îl atârnă la loc, aşa cum fusese mai înainte.

— Acum putem vorbi ceva mai tare, căci nu vom fi auziţi de cei de alături.

Un sfert de ceas cei doi criminali discutară împreună, apoi Anton umplu din nou paharele cu şampanie şi ciocniră pentru izbândirea părţii a doua a planului.

— Cum o voi aduce la îndeplinire, asta treaba mea, Leonie. Dacă lovitura senzaţională a izbutit, îmi voi lua eu de-acum răsplata de la tine. Să ne terminăm supeul în linişte, apoi vei putea pleca înapoi la Hohenegge. Mare plăcere aş avea să te ţin aici lângă mine, dar, din păcate, nu merge. Prezenţa ta la castel este cu mult mai necesară.

Îşi scoase ceasul de aur, apoi zise:

— Peste trei sferturi de oră, pleacă trenul. Vei lua o trăsură până la gară.

După câteva minute, Anton sună chelnerul şi-i ceru socoteala. Dădu un bacşiş gras, apoi spuse:

— Porunceşte să vină o trăsură pentru doamna!

— Imediat, domnule baron! răspunse cu umilinţă chelnerul.

— Şi acum, vino, draga mea!

El o cuprinse obraznic pe după umeri şi, cu toată împotrivirea ei, o trase la sine. Îi apucă capul între mâini şi o

sărută cu patimă sălbatică.

De-abia după asta o ajută la îmbrăcat şi-şi puse şi el pardesiul.

Contesa îşi puse voalul des pe faţă şi alături de fostul ei servitor ieşi din cabinet.

Chelnerul se afla pe coridor.

— Domnul conte se poate folosi de scara dosnică, zise el. Trăsura aşteaptă în faţa uşii.

Anton o conduse pe Leonie pe scară şi ajunseră la trăsură.

— La gara Anhalt! porunci el birjarului şi urcă în acelaşi timp cu dânsa.

Cu câteva minute înainte de plecarea trenului, cei doi păşiră pe peronul gării. După ce o plasă pe frumoasa femeie într-un compartiment de clasa întâia, el îi strânse mână şi-i spuse doar:

— La revedere!

Trenul porni imediat, pufăind, iar Anton se înapoie spre oraş, gândindu-se ce are de făcut de-acum încolo.

Luă repede o hotărâre.

Făcu un semn unei trăsuri, spuse birjarului o adresă şi urcă.

— Acum să vedem cum se va desfăşura partea a doua a comediei, îşi spuse el, ghemuindu-se pe perne.

Capitolul 137 – Un birjar ciudat

În apropierea restaurantului unde se petrecuseră cele descrise în capitolul precedent, opreşte o trăsură goală. Birjarul tocmai sosise şi aştepta acum clienţi noi.

Se făcuse târziu între timp.

Cam tot pe atunci, Anton opri trăsura sa în celălalt colţ al străzii şi se apropie din nou de restaurant. Se feri de data aceasta să intre prin faţă şi se folosi de o uşă dosnică.

Fără să şovăie, o deschise şi intră înăuntru. După primii paşi, însă, se văzu oprit de un bărbat. Acesta purta o şapcă brodată cu fire de aur şi o mantie albastră.

— Scuzaţi, domnule, spuse el cu voce hotărâtă, pe aici nu

se intră. Probabil că aţi greşit uşa.

Anton încruntă sprâncenele şi-l privi ţintă pe individ.

— Se vede că nu mă mai cunoşti, omule? îl întreabă el. Nu e nicio jumătate de ceas de când am ieşit prin uşa asta, şi anume cu o doamnă. Mai am de aranjat ceva sus şi te rog să-mi dai drumul.

Portarul se lăsă intimidat de tonul arogant al domnului cu înfăţişare distinsă. Se dădu în lături şi murmură o scuză.

Anton urcă scările şi ajunse imediat pe gangul unde se aflau separeurile. Privi în jur şi nevăzând pe nimeni, puse urechea la uşa în dosul căreia o ştia pe Dora cu amantul ei ocazional. Apoi îşi frecă mâinile mulţumit.

— E încă împreună cu dânsa şi, din glasul său răguşit recunosc că nu se mai ţine bine pe picioare!

În clipa aceasta se auzi un zgomot de partea cealaltă. Anton se dădu repede îndărăt şi tocmai atunci apăru şi chelnerul care-l servise. Acesta îl privi cam surprins pe „baron”.

— Am uitat ceva în cameră şi m-am întors să-l iau, zise Anton. Ce voiam să mai întreb?… Ah, da: domnul din separeul alăturat mai e aici?

— Fireşte, domnule baron, de asemeni şi doamna cu pălăria alb şi galben. Am îndeplinit cu exactitate dorinţele exprimate de domnul baron.

— Adevărat, am trecut ce vederea să te răsplătesc şi pentru asta, zise Anton şi întinse chelnerului o monedă de aur. Şi acum vrei să-mi răspunzi la câteva întrebări?

— Cu cea mai mare plăcere, domnule baron.

— Domnul, pe care nu vreau să-l deranjez tocmai acum – deşi locuim împreună la acelaşi hotel – a băut, cred, ceva mai mult decât trebuia. Desigur că dumneata ştii asta mai bine ca oricare altul.

Chelnerul făcu o mutră încurcată:

— Domnule baron, nu ştiu ce să răspund la întrebarea dumneavoastră.

— Nu trebuie să te jenezi, amice. Spune liniştit dacă vechiul meu prieten mai e în stare să se ţină pe picioare sau nu?

— Dacă domnul baron porunceşte… Domnul care a venit cu doamna cu pălărie alb şi galben, e într-adevăr turmentat rău şi cred că vom fi nevoiţi să aducem o trăsură pentru el.

— Îţi mulţumesc, spuse Anton şi se îndreptă spre scara laterală.

După câteva clipe era afară.

Acum se mai afla încă o trăsură în afară de cea cu care venise el. Asta părea să-l supere pe Anton şi se furişă în gangul unei case învecinate, de unde ţinea sub supraveghere cele două trăsuri.

— Dacă una din ele nu va pleca în curând, voi fi nevoit să iscodesc altceva, îşi spuse el.

Dar norocul părea să-l favorizeze. O pereche ieşi din restaurant şi se apropie de una din trăsuri. Domnul îi ajută doamnei la urcare şi trăsura porni imediat.

— Acum e timpul, murmură Anton.

Traversă strada şi se apropie de birjarul care dormita pe capră.

— Ei, domnule, i se adresă el. Am o afacere pentru dumneata.

Birjarul tresări şi apucă biciul.

— Încotro, domnule?

— Deocamdată nicăieri. Fii bun te rog de coboară şi ascultă ce am să-ţi spun. Fii sigur că nu vei avea ce pierde.

Birjarul văzu că are de-a face cu un domn elegant şi catadicsi să coboare de pe capră.

— Despre ce e vorba, domnule? întrebă el.

Anton îl studiase între timp pe individ şi-şi spuse că găsise ceea ce-i trebuia.

— Ascultă-mă, începu el, în şoaptă. Am nevoie pentru câteva ceasuri de trăsura dumitale, E vorba de o glumă studenţească. Vrei să mi-o încredinţezi? Fireşte că depun garanţia respectivă, nici nu încape vorbă. Afară de asta te voi plăti atât de bine, încât o săptămână de zile de-acum încolo vei putea sta toată ziua la cârciumă.

Birjarul rămase câteva clipe uimit în faţa domnului elegant. Aşa ceva nu i se mai întâmplase încă în toată cariera lui.

Stătea nopţi întregi şi picotea pe capră, în aşteptarea unui client, pentru câţiva gologani acolo… şi, acum, deodată, vine un Făt-Frumos şi-i cere să-i închirieze trăsura pentru mai mult timp, făgăduindu-i o răsplată princiară.

— De ce nu, domnule, răspunse el în cele din urmă. Spuneţi-mi numai încotro trebuie să merg şi vă încredinţez că nu veţi avea a vă plânge de mine. Când e vorba de o glumă, sunt cu plăcere dispus să iau parte.

Anton clatină capul.

— Nu aşa am crezut, moşule dragă. Nu am nevoie numai de trăsura dumitale – cu cal, fireşte – ci şi de livreaua pe care o porţi, precum şi de pălărie, ca să pot urca eu însumi pe capră. Nu e nevoie să-ţi mai spun că ştiu să mân caii, altminteri nici nu m-aş fi gândit la treaba asta.

— Asta nu trebuie s-o fac, domnule! E împotriva regulamentului poliţienesc. Dacă afacerea iese la iveală, voi sta opt zile la închisoare, nu la cârciumă.

— Prostii! Nu da norocului cu piciorul! Cum ar putea să iasă la iveală? Peste cel mult trei ceasuri primeşti înapoi trăsura în aceeaşi stare. Rolul dumitale va fi să te aşezi în cârciuma de colo, şi să aştepţi până mă înapoiez. La cât preţuieşti trăsura şi calul?

— Păi… la vreo opt sute de mărci, ba poate şi mai mult.

— Ţine colea o mie de mărci, ca să fii mai sigur. Jumătate din banii ăştia sunt ai dumitale, când îţi voi aduce trăsura îndărăt, peste vreo trei ceasuri, cum spuneam. Te asigur că nimeni nu va afla de afacerea noastră. Ei, tot mai stai la gânduri?

Bătrânul birjar privi cu ochii holbaţi la cele o mie de mărci, pe care Anton îi le întindea. Cinci, sute de mărci câştig pentru trei ceasuri!

— Ei? întrebă Anton din nou. Nu prea am mult timp de pierdut. Dacă nu primeşti târgul, găsesc repede un altul mai deştept ca dumneata.

Birjarul păru că se trezeşte dintr-un vis şi răspunse cu hotărâre:

— Primesc târgul, domnule. Voi aştepta în localul de peste

drum şi când vă înapoiaţi, acolo mă găsiţi.

— Bine, moşule. Du-te în gangul de alături şi scoate-ţi livreaua.

Peste două minute, Anton era îmbrăcat cu livreaua birjarului. Ridică gulerul şi-şi trase pălăria pe ochi.

— Unde-i biciul? întreabă el.

— Pe capră, domnule.

„Domnul” se şi urcase pe capră şi de acolo se adresă birjarului:

— Să nu-ţi pese de ceea ce fac; aşează-te în cârciumă şi aşteaptă!

Dădu bice cailor şi trăsura porni din loc.

Clătinând capul, bătrânul birjar se îndreptă spre cârciumă, unde comandă ceva de mâncare. De data aceasta nu trebuia să se gândească la economie, căci avea o mie de mărci în buzunar.

Anton porni repede şi ieşi din stradă. Încotro mergea?

Manevra era cam nelămurită la început. Dar scopul său era ca bătrânul birjar să creadă că plecase de acolo.

După ce mai goni prin două străzi, se-ntoarsa îndărăt şi opri trăsura în acelaşi loc unde stătuse înainte cu zece minute.

Stând pe capră, cu gulerul ridicat şi pălăria dată pe ochi, ar fi fost greu să-l recunoască cineva.

Începu să aştepte, răbdător. După o jumătate de oră, în sfârşit, uşa mică a restaurantului se deschise.

Portarul ieşi în stradă şi fluieră o dată scurt. În acelaşi timp făcu un semn lui Anton – pe care-l luă drept vizitiu – să tragă cu trăsura la scară.

Dar Anton nu se clinti. Trebuia întâi să fie sigur de lucrul său. Dacă va apărea în uşă o pereche străină, va spune pur şi simplu că e ocupat.

Dar în cadrul uşii apăru… pălăria alb cu galben a Dorei.

În aceeaşi clipă el atinse caii cu biciul şi opri în faţa intrării.

Privind peste marginea gulerului înalt, el observă cele două persoane, care păşiră acum pe trotuar. După cât se vedea lesne, Dora băuse mult mai puţin ca însoţitorul ei, căci se ţinea încă bine pe picioare. În schimb, amorezul era sprijinit

din două părţi de chelner şi de portar. Altminteri părea să se simtă foarte bine, căci începu să cânte în gura mare un refren la modă.

Urcară amândoi în trăsură şi chelnerul – care fusese probabil avizat din timp – strigă vizitiului numele unui hotel. Omul de pe capră clătină doar capul şi dădu bice cailor.

La început, Dora nu fu deloc atentă pe unde o luase trăsura. Ei îi era scârbă de comedia pe care fusese nevoită s-o joace în noaptea aceasta. Numai de dragul lui Anton se lăsase îndemnată.

Ceea ce urmărea iubitul ei cu aceasta, n-avea cum să ghicească. El îi făgăduise solemn, însă, să-i împlinească dorinţa luând-o de soţie.

Cu multă greutate suportă biata fată mângâierile străinului, a cărui înfăţişare o făcea să se cutremure, căci îi amintea de trăsăturile decedatului conte Eberhard de Hohenegge, fostul ei stăpân. Dar că nu era dânsul, asta o ştia prea bine.

Totuşi, asemănarea era surprinzătoare. Numai vocea străinului – care se recomandase baron Breitling – suna străin. Slavă Domnului că baronul se îmbătase atât de rău, încât stătea ca mort în colţul trăsurii.

Locuia într-un hotel îndepărtat şi ceruse ca Dora să-l conducă acolo. Ea încercă să refuze, dar dânsul se înfurie atunci peste măsură şi biata fată nu avu încotro. Nădejdea ei era că baronul se ameţise atât de rău, încât nu mai ştia pe ce lume se afla.

Deodată, beţivul se trezi din picoteală şi strigă din colţul întunecos al trăsurii:

— Unde eşti, comoara mea? Vino încoace pe genunchii mei!

Dora nu se clinti, însă.

Atunci celălalt îşi întinse mâna spre ea şi căută s-o tragă spre sine.

— Nu m-am purtat eu frumos faţă de tine? mai zise el.

Îi cuprinse braţul cu mâna, dar fata îl împinse înapoi cu putere, făcându-l să cadă în perne. El mormăi câteva înjurături nelămurite, apoi începu să sforăie de ţi-era mai

mare dragul.

— Slavă Domnului! murmură ea. Când vom ajunge în faţa hotelului voi coborî din trăsură şi mă voi înapoia la Anton.

Tremurând de iritaţie se înfundă şi ea în perne şi închise ochii. În cele din urmă adormi.

Acum nu mai ştia că trăsura părăsise străzile luminate şi alerga sub frunzişul copacilor. Pe ici, pe colo răsărea câte un felinar în noapte şi trecătorii deveneau tot mai rari.

Deodată trăsura se poticni de nişte pietre aşezate în drum. Dora deschise ochii şi căută să-şi rânduiască gândurile.

Unde se afla?

Începea să-şi aducă aminte că supase cu un bărbat străin la restaurant şi acum îl conducea la hotel. Dar cum se putea să nu fi ajuns încă?

Ea îşi lipi ochii de fereastra trăsurii şi căută să examineze ţinutul. Ei, dar asta era ciudat de tot! La dreapta şi la stânga tufişuri şi copaci. Nicio casă cât zăreai cu privirea. Probabil că birjarul apucase pe un drum cu totul greşit. Nu auzise numele hotelului în care locuia baronul Breitling?

Intrigată peste măsură, Dora trase de şnurul clopoţelului, cerând birjarului să oprească.

Dar acestuia părea că nici nu-i pasă. Trăsura alerga nebuneşte pe şosea, apoi coti deodată după un colţ de pădure şi de-abia după ce Dora mai dădu o dată semnalul de oprire, trăsura îşi încetini viteza.

Peste câteva clipe opri şi în aceeaşi clipă Dora deschise portiera.

— Ei, birjar! strigă ea. Îmi pare c-ai apucat un drum greşit. Adu-ne înapoi unde trebuie.

— Imediat, doamnă! se auzi răspunsul celuilalt.

Anton îşi schimbase vocea şi coborî de pe capră, apropiindu-se de portieră.

— Ce vreţi de la mine, domnişoară? întrebă el.

Dora tresari.

Glasul acesta… Sfinte Dumnezeule! Îşi pierduse minţile, sau şampania îşi arăta efectul?

— Cine eşti dumneata? întrebă ea repede şi caută să

privească în faţa omului.

Un râs înăbuşit dindărătul gulerului livrelei, îi lămuri totul.

Dintr-o săritură fu jos şi-l apucă pe Anton de braţ. Lumina felinarului din depărtare îi căzu pe faţă.

— Mizerabile! răcni Dora ca ieşită din minţi. Ce gânduri ai cu mine? Unde este birjarul care trebuia să ne ducă la hotel?

Anton o apucă de mâini şi o împinse la o parte.

— Taci! strigă el cu glas înfiorător. Cu tine n-am nimic, ci cu acela dinăuntru. Vai ţie dacă-mi vei pune vreo piedică în îndeplinirea planului meu.

Se apropie de portieră şi strigă:

— Vino afară, omule!

Împietrită de groază, Dora rămase în aşteptare.

Bărbatul din colţul trăsurii părea să se trezească datorită aerului rece care pătrundea înăuntru. Glasurile celor doi îi loviră auzul. Întinse capul spre uşa trăsurii şi-şi aţinti privirile în întuneric. Dar prea mult nu izbuteşte să recunoască, deoarece felinarul îndepărtat arunca prea puţină lumină încoace.

— Ce dracu’ se petrece aici? izbuti el să îngâne.

Vede în faţa trăsurii pe vizitiu şi-şi închipuie că femeiuşca cu care fusese împreună o ştersese. Gândul acesta îl face să se înfurie grozav şi ridicându-se cu greu, coboară pe pământ.

— Îmi răspunzi ce s-a întâmplat sau nu? răcneşte el.

În aceeaşi clipă se trezeşte cu un pumn în frunte şi cu un ţipăt înăbuşit se clatină pe picioare.

— Ajutor! Aju...

Ţipătul îi moare însă pe buze şi se prăbuşeşte cu spatele în trăsură.

Dora se smulge din starea de împietrire în care căzuse şi se năpusteşte în spre Anton. Ea vede cum dânsul îl apucă de umeri pe omul în nesimţire şi-l trage cu brutalitate afară. În umbra unui tufiş îl culcă la pământ şi se apropie apoi de iubita lui de odinioară.

— Ce ai de gând cu omul acesta, Anton? Vrei să-l omori? întreabă ea cu glas tremurat de groază.

El îi împinge înapoi braţul întins şi înfuriat peste măsură îi

strigă:

— Taci din gură! Să nu-ţi pese de ceea ce se petrece aici!

Ea, însă, nu se mai ponte stăpâni. Vălul de pe mintea ei se rupsese dintr-odată.

— Eşti un criminal! răcneşte ea cu glas răguşit. Cum ai ajuns în livreaua unui birjar şi cu ce scop ne-ai adus în ţinutul acesta îndepărtat?

— Treaba mea! răspunde Anton şi dă să se întoarcă la trăsură.

Atunci aude un strigăt îndărătul său. Dora se luase după el şi-l apucă de braţul stâng.

— Acum ştiu că am legat tovărăşie cu un diavol! strigă ea. Dar nu mai am deloc poftă să rămân alături de tine. De ce m-ai adus aici împreună cu străinul acesta necunoscut, care seamănă cu decedatul conte Eberhard de Hohenegge? Ai de gând să dai vreo lovitură, probabil. Voi striga după ajutor până va veni poliţia, dacă nu-l ridici imediat pe nenorocitul de colo şi să ne duci pe amândoi în oraş.

Nu prea procedase bine Dora că-l ameninţase în felul acesta pe Anton. Ar fi trebuit să-şi spună că un caracter ca al lui, pe care-l cunoştea doar destul de bine, nu se lasă ţinut în frâu de strigătele unei fete.

El se întoarce cu iuţeala fulgerului şi, apucând-o de gât, o sileşte să se lase în genunchi. Ea luptă din toate puterile să se smulgă din strânsoarea care ameninţă s-o înăbuşe.

O luptă scurtă dar disperată se încinge în noapte. Anton ştie exact ce este în joc pentru el şi gândul că Dora i-ar putea strica toate socotelile, face să-i clocotească sângele în vine.

El priveşte în ochii ei holbaţi şi plini de spaimă, dar nu simte niciun pic de milă. Degetele ei se înfig în carnea mâinilor lui, dar asta nu ajută la nimic, căci strânsoarea celuilalt o înăbuşise aproape. Anton simte că va rămâne învingător şi cu o ultimă izbitura o aruncă pe nenorocita leşinată într-un tufiş din apropiere.

Se ridică apoi încetişor şi-şi pipăie mâinile.

— M-a zgâriat rău pisica, murmură el, cu glas răguşit.

Îşi întoarce capul când la dreapta, când la stânga,

ascultând în noapte. Ar fi pierdut dacă s-ar apropia acum cineva. Pierdut în sensul că ar trebui să se arunce pe capra trăsurii şi să plece în goană de acolo. Or, noaptea aceasta avea o însemnătate cu mult mai mare pentru el.

După câteva clipe începe să râdă mulţumit. Totul rămâne liniştit în jurul său. Doar vântul îşi cântă melodia în frunzişul copacilor.

— Am avut noroc şi de data aceasta! murmură el şi se-ndreaptă spre bărbatul pe care-l culcase la pământ.

Pumnul pe care i-l dăduse îl ameţise complet pe nenorocit. Îl apucă şi-l trage îndărăt la trăsură, vârându-l înăuntru.

— Leşinul va ţine pe puţin un sfert de ceas! murmură el. Până atunci voi ajunge acolo unde trebuie.

Închide portiera, apoi se-ndreaptă spre locul unde o azvârlise pe Dora.

— Aproape că era să uit ceva! Şi tocmai ce e mai principal.

Îi vâră mâna în sân şi caută documentul prin care îi făcuse făgăduinţa de a o lua în căsătorie. Găseşte repede hârtia şi cu un râs triumfător o scoate afară.

— Aşa, acum n-are decât să doarmă cât o pofti. Se va feri să anunţe poliţia, de asta sunt sigur. În hotelul unde locuiseră împreună, va putea să aştepte mult şi bine sosirea moşierului Francke.

Ascunde hârtia în buzunarul de la piept şi sare pe capră. După câteva clipe trăsura dispare pe şosea.

*

După vreun sfert de ceas Dora începe să se mişte. Se ridică cu greu în capul oaselor şi simte crengile lovindu-i faţa.

— Unde sunt… şi ce mi s-a întâmplat? murmură dânsa.

Gândurile încep să i se limpezească încetul cu încetul. Băuse cam multă şampanie, apoi plecase cu o trăsură… cineva o strânsese de gât… Ah! Anton a fost acela… mizerabilul căruia îi dăruise tot ce are mai sfânt o femeie.

Cu băgare de seamă dă ramurile la o parte şi iese afară pe şosea. Întuneric şi tăcere de moarte domneşte în jurul ei.

— Unde e trăsura? se-ntreabă ea.

Nu se poate ţine încă pe picioare şi se sprijină de trunchiul unui copac. Dar oricât se sileşte să pătrundă întunericul, nu izbuteşte să descopere vehiculul care o adusese încoace.

Un vântuleţ rece o face să tremure din tot trupul. De-abia acum îşi dă seama în ce hal îi este îmbrăcămintea. Un fior o cuprinde pe tânăra fata, încearcă să-şi acopere goliciunea cu mâinile şi în clipa aceea un ţipăt răguşit îi scapă de pe buze.

— Făgăduiala de căsătorie! Mi-a furat-o!

Zadarnic mai caută – hârtia a dispărut! Anton i-o luase şi probabil că a şi distrus-o.

Apoi îşi aduse aminte de străinul cu care venise aici în trăsură...

— Mă duc să anunţ poliţia, poate nu e încă prea târziu, strigă ea, ca ieşită din minţi.

Se târăşte cu greutate pe şosea, apoi se opreşte iar şi-şi acoperă faţa cu mâinile.

— Dar ce voi spune la poliţie? se-ntreabă ea. Nici nu mă pot înfăţişa în halul acesta, căci toţi mă vor lua drept o prostituată ordinară... Să le spun poliţiştilor că mi-am petrecut seara cu un străin pe care l-am văzut pentru prima oară, că am vrut să-l urmez la hotel şi că am fost atacaţi aici de birjarul deghizat? Mă vor aresta imediat, până la limpezirea completă a lucrurilor... Asta nu trebuie s-o fac, căci sunt complicea lui vinovată.

Biata fată e cuprinsă de un acces de disperare. Anton calculase bine, el îşi spusese că Dora nu va cuteza să depună plângere la poliţie.

Nenorocita nu ştie încotro să-şi îndrepte paşii. Nu are niciun ban la dânsa, ca să poată lua o trăsură, care s-o ducă la hotelul unde locuieşte... Dar şi acolo nu se poate prezenta în halul acesta; căci personalul va intra imediat la bănuială şi o va alunga, poate.

Atunci se-ntâmplă ceva nou.

Dintr-acolo unde se zăreşte felinarul, se apropie câteva făpturi bărbăteşti. Şepcile pe care le poartă pe cap, îi spun imediat Dorei că are de-a face cu niscaiva vagabonzi sau derbedei. Vai de ea dac-ar cădea în mâna acestor indivizi!

Ei încep să cânte şi glasurile lor răguşite trădează că sunt beţi turtă. Când fură aproape de şosea, unul din ei strigă deodată:

— Drace! pe aici se plimbă o femeiuşcă. Ia s-o vedem şi noi la mutrişoară.

Dora aude aceste cuvinte şi ştie bine ce-o aşteaptă dacă nu va izbuti să şteargă putina.

Fără să ştie unde se află sau unde va ajunge, ea se năpusteşte în desiş. Îndărătul ei aude râsul şi strigătele indivizilor, care se iau după ea.

Din ce în ce mai aproape îi simte Dora pe urmăritorii ei, dar dânsa aleargă ca o disperată, lovindu-se de crengi şi sângerându-şi trupul.

Derbedeii – patru la număr – o luaseră şi ei la goană şi caută să-i taie drumul din două părţi. O rază de lumină pătrunde de undeva în tufiş. În faţa Dorei apare mutra suspectă a unuia din urmăritori. Acesta fluieră o dată printre dinţi, ceea ce este un semnal care dă de ştire celorlalţi unde se află victima.

— Mai bine să mor decât să cad în mâinile lor! îşi spune Dora.

E într-o stare mai mult decât disperată. Nenorocita încearcă să scoată un strigăt de ajutor, dar gâtlejul îi este parcă sugrumat.

Deodată, vede în faţa ei ceva strălucitor… E apă!

Dora se năpusteşte într-acolo. Nu mai există scăpare pentru ea, îşi va încredinţa trupul acestui râu, care îi va ascunde ruşinea şi nenorocirea.

— Pune mâna pe ea! se aude iar glasul unuia din ticăloşi.

Câteva clipe nenorocita luptă cu ea însăşi. Apoi ia o hotărâre curajoasă, întinde braţele să se arunce în apă, dar în acelaşi moment se simte totuşi reţinută de dorul de a trăi.

Şi simte atunci o mână apucând-o de gât, o mână care o ţine cu putere.

— Lăsaţi-mă… lăsaţi-mă… mai bine să mor!

Un râs răguşit îi răspunde doar.

— Te vei răzgândi, comoara mea. Nu fi atât de prostuţă!

Dar de-abia rostise aceste cuvinte că fata îi şi scăpase din mână şi se năpusti spre malul apei.

Individul sare îndărăt, căci pământul îi alunecă sub picioare şi nu lipsea mult să cadă şi el în apă. Ceilalţi stau de-acum lângă el.

— Scoate-o afară! strigă deodată unul şi-l împinge pe tovarăşul său.

— Du-te dracului! răcneşte acesta. De ce nu sari tu în apă! Crezi tu că m-am amorezat de nebuna aia de cocotă? Dac-a vrut să se înece, n-are decât!

Cei patru au dispărut cu toţii cât ai clipi din ochi.

Corpul Dorei dispare sub apa rece, el se mai iveşte de câteva ori la suprafaţă, dar în cele din urmă se afundă pentru totdeauna.

Nepoata bătrânului administrator al castelului Hohenegge, îşi găsise odihna de veci în noaptea aceasta.

Capitolul 138 – Arestat

Eberhard de Hohenegge priveşte năuc la procuror şi la toţi din jurul său. În faţă i se află sicriul cu mortul care-l înlocuise.

Zadarnic se freacă la ochi ca să alunge visul fioros, mutrele severe ale reprezentanţilor justiţiei îi spun lămurit că e pură realitate tot ce se petrece aici.

Bunul său prieten, contele de Platen, se făcuse şi el alb ca varul. Evită chiar să arunce o privire asupra lui Eberhard, ceea ce înseamnă că singurul martor în care-şi pusese nădejdea acesta, devenise şi el nesigur.

— Ce ai de răspuns la surpriza aceasta, domnul meu? se adresează procurorul, contelui de Hohenegge.

Nenorocitul caută să-şi revină în fire. Pumnii i se încleştează şi privirile sale se-ndreaptă spre Leonie, pe buzele căreia flutură un zâmbet triumfător.

— Aici s-a jucat o comedie josnică, domnule procuror, răspunde Eberhard, spumegând de furie. Omul din sicriu îmi seamănă de minune, e drept, dar e un străin, pe care nu l-am

văzut niciodată în viaţa mea. Cer o expertiză medicală a cadavrului. Sunt de pe acum încredinţat că s-a comis o crimă şi se va putea dovedi cu uşurinţă cauza morţii.

— E de la sine înţeles că expertiza se va face, răspunde procurorul.

Atunci intervine Leonie:

— Nu e de ajuns, oare, domnule procuror, că aţi tulburat liniştea morţilor, deschizând capacul sicriului nenorocitului meu soţ? După cum ştiţi, m-am împotrivit până-n ultima clipă la acest sacrilegiu, dar acum cred că aţi văzut destul, ca să vă daţi seama că aveţi de-a face cu un impostor. Vârâţi-l pe acest om la închisoare şi deschideţi acţiune publică împotriva lui. Îndrăzneala lui nu merită altceva.

Procurorul face un gest energic spre Eberhard, căci acesta se pregătea să se năpustească asupra Leoniei.

Să fie această femeia din care el făcuse soţia sa, stăpână, ca şi dânsul, pe milioanele nobilei familii de Hohenegge? În ochii ei sclipeşte numai ură şi dorinţă de distrugere, deşi ea e perfect încredinţată că în faţa ei se află adevăratul conte de Hohenegge, soţul ei.

— Cu părere de rău, trebuie să vă comunic, doamnă contesă, răspunde procurorul, că nu pot ţine seamă de dorinţa dumneavoastră de a nu face autopsia cadavrului. Interesele justiţiei o cer. În consecinţă, voi dispune ca sicriul să fie închis şi-l voi pecetlui. Mâine sau poimâine se va face autopsia legală.

— Şi până atunci? întreabă Leonie cu grabă.

Procurorul ocoleşte răspunsul. El se adresează contelui Eberhard:

— După cum vedeţi, domnul meu, şi ultima dumneavoastră dovadă a căzut în baltă. De asemeni, nici domnul conte de Platen nu-şi mai susţine afirmaţia de la-nceput. Nu-mi rămâne, deci, altceva de făcut, decât să dispun din nou arestarea dumneavoastră. Vă rog să-i urmaţi la trăsură pe funcţionarii mei, care vă vor duce la arestul preventiv.

Eberhard ascultă în linişte cuvintele acestea. Dar înainte de a urma pe cei doi poliţişti, se adresează prietenului său:

— Platen, am făcut împreună şcoala de război şi apoi am fost camarazi de regiment. Tu trebuie să mă recunoşti doar mai bine ca oricare altul şi mă-ntreb cu stupefacţie cum de e posibil să stai în cumpănă cu răspunsul.

Contele de Platen se-ntoarce încetişor. E lesne de văzut cum în sufletul său se dă o luptă grozavă, dar o privire aruncată asupra cadavrului din sicriu, îl face să se înfioare. Nu, îi este imposibil acum să se hotărască, pentru unul sau pentru altul.

Atunci Eberhard îşi lasă capul pe piept şi rosteşte resemnat:

— Vă stau la dispoziţie, domnule procuror.

Acesta face un semn poliţiştilor şi cele trei persoane părăsesc cavoul.

În vechea capelă de sus, contele se opreşte o clipă. Stă în faţa crucifixului, unde căzuse în genunchi când îl salvase Müller. O rugăciune caldă îi ieşise atunci din piept, căci se crezuse liber şi acuzator al Leoniei. Dar acum, femeia aceasta demonică repurtase o nouă victorie asupra lui şi-l călca în picioare, pe dânsul, un conte de Hohenegge.

— Să mergem! rosteşte unul din poliţişti.

Fără să răspundă ceva, Eberhard iese cu dânşii afară în parc, şi se-ndreaptă spre trăsura în care se suie, ca arestat.

După un sfert de ceas, comisia părăseşte castelul Hohenegge şi porneşte spre Berlin. Sicriul din cavou fusese pecetluit de procuror. Data autopsiei se va fixa ulterior.

De-abia părăsiseră trăsurile castelul, că Leonie se trânteşte pe sofaua din budoarul ei. Un zâmbet demonic îi pluteşte pe buzele ei.

— Am izbândit şi de data aceasta! murmură ea.

Dar deodată, o spaimă neînţeleasă pune stăpânire pe dânsa.

— Cum de a fost cu putinţă comedia aceasta? se întreabă. De ce nu m-a înştiinţat Anton dinainte? Nu lipsea mult să mă trădez, din cauza neliniştii. Cu judecătorii din Berlin nu e de glumit, doar.

Se ridică de pe sofa şi sună după cameristă. Urăşte toaleta

de doliu pe care trebuie s-o poarte de faţa lumii şi vrea să se schimbe.

Fata intră şi dezbrăcând-o pe stăpâna sa, aceasta îi strigă:

— Ia-o de aici! Nu vreau să mai văd drapelul ăsta negru. Îşi îmbracă apoi un capot din mătase roz, cu broderii bogate şi murmură:

— Mult o să mă lase Anton ăla să-l aştept? Dacă nu m-au înşelat ochii, cred că l-am văzut stând la pândă într-un boschet din apropierea cavoului, unde aştepta rezultatul anchetei judiciare.

Frumoasa contesă se lasă în voia visurilor ei de viitor.

Eberhard se trezise din morţi, o ştie bine, dar nu-şi poate da seama cum a fost cu putinţă aceasta. Bătrânul Müller dispăruse deocamdată şi în felul aceste contele era lipsit de un sprijin puternic, căci el ar fi singurul care ar putea da lămuriri.

Un lucru e sigur: Hector Rammont o înşelase cu picăturile, sau poate nu cunoştea nici el prea bine însuşirea lor. Oricum ar fi, însă, ea se va apăra până la extrema limită. Nici nu se gândeşte măcar să împartă cu cineva milioanele care i-au căzut plocon, şi când va fi trecut primejdia cea mare, când contele Eberhard va fi condamnat ca înşelător, ea va găsi mijloace să scape şi de Anton, ca milionară îi stau deschise toate drumurile.

Deodată, tresare speriată. Auzise un zgomot uşor îndărătul uşii care duce în dormitor. Draperia se dă în lături şi chipul rânjitor al lui Anton se iveşte în deschizătură.

Leonie se ridică repede.

— Cum de-ai intrat pe-acolo? se răsteşte ea la dânsul.

Anton îşi clatină capul pe umeri, apoi răspunde:

— Asta-i o jucărie de copil pentru mine! Ai uitat probabil că o scăriţă duce din parc spre odaia de toaletă din spatele dormitorului tău! De altminteri, presupun că ai dori să-mi vorbeşti, nu?

— Încuie uşa de colo, spune ea şi Anton execută porunca imediat.

Apoi se apropie de sofaua lângă care se află demna sa

tovarăşă. Îşi trage aproape un fotoliu de mătase şi se aşază în voie.

— Nu te jena, Leonie, spune el şi arată spre sofa. Văd că te-ai făcut comodă şi ai dezbrăcat rochia de doliu.

Contesa îl priveşte cercetător.

— De când eşti în Hohenegge? întreabă ea repede.

— Am sosit în zorii zilei, răspunde el. Dar am socotit nimerit să rămân ascuns deocamdată, ca să văd cum se vor desfăşura lucrurile.

— Ştiai că va veni procurorul din Berlin?

— Bănuiam cel puţin, altminteri nu m-aş fi grăbit atât de mult cu treburile mele.

La vorbele acestea, pe figura sa se iveşte o expresie urâcioasă. Contesa se-nfioară fără voie.

— Al cui e cadavrul din sicriu? întrebă ea cu glasul schimbat.

Anton îşi freacă mâinile şi dă din umeri.

— De ce te interesezi atât de mult de el, Leonie? Lucrul de seamă e că am izbutit să-i înşelăm pe domnii împărţitori de dreptate.

— Atâta vreme cât nu voi şti cine este mortul, nu voi fi liniştită, Anton.

— Ei, atunci află: e un baron cu numele de Breitling.

Ea aude numele acesta pentru prima oară.

— Cum l-ai cunoscut?

— Printr-o întâmplare.

— Povesteşte!

Anton se ridică şi, ducându-se la un dulăpior elegant din colţul camerei, scoate dintr-însul o sticlă cu coniac.

— Cred că-mi permiţi, scumpa mea? spune el şi-şi trage o măsuţă cu rotile lângă fotoliu.

Îşi toarnă un păhărel şi-l duce la gură.

— Când vorbesc mi se usucă gâtul de obicei, zice el, râzând.

În timpul acesta contesa se întinde în voie pe sofa.

— Aşadar, vrei să ştii cum l-am cunoscut pe domnul baron? începe criminalul. După cum am mai spus, întâmplarea îşi are

rolul aici, în cea mai mare parte. Am izbutit s-o fac pe amorezatul faţă de Dora. Idioata aceea m-a crezut şi, după ce am îndulcit-o cu câteva cadouri fără nicio valoare pentru mine, o aveam în mână şi puteam s-o joc după pofta inimii. Pe când ea era dusă în oraş, eu m-am apucat să-i scotocesc printre boarfe şi aşa am dat peste un bileţel, pe care trebuie să-l fi primit cu câteva ceasuri înainte. Un anume baron Breitling îi comunica printr-însul că ar dori să-i facă cunoştinţă şi o ruga să-i acorde o întâlnire. Mai târziu am aflat de la Dora că baronul acesta – un om de viaţă – o văzuse în câteva rânduri într-o cofetărie şi-i vorbise chiar. Printr-o întâmplare aflase adresa ei şi atunci şi-a luat curajul să scrie. Partea interesantă este că domnişorul acesta, ştie Dumnezeu din ce motive, pusese în scrisoare şi fotografia lui. În primul moment m-am frecat la ochi, căci credeam că-l văd pe domnul, soţul dumneavoastră, contele Eberhard de Hohenegge. Lucrul acesta nu era cu putinţă, însă, şi atunci mi-am făurit imediat un plan. După ce Dora s-a înapoiat din oraş, i-am făcut o mică scenă şi i-am spus pe şleau, c-am descoperit corespondenţa ei cu baronul Breitling. Fata încercă să se apere şi se jură că nu purta niciun interes acestui bărbat, dar că el o urmăreşte şi-i cere mereu o întâlnire. M-am priceput eu să aduc lucrurile acolo, încât s-o fac pe Dora să creadă că am un anumit interes să-l văd o dată pe baronul acesta, şi i-am propus să se întâlnească cu el într-un loc fixat de mine. La-nceput nici n-a vrut să audă de aşa ceva, apoi mi-a cerut să-i spun ce intenţionez cu asta. Dar n-aveam deloc poftă să-i mărturisesc adevărul şi atunci i-am îndrugat că proiectez unele afaceri, pentru care am nevoie de un bărbat cu nume nobil. Pentru-nceput, ea, Dora, trebuia să-mi înlesnească prilejul să-l văd numai, restul se va aranja de la sine. Ea se pricepe prea puţin în chestii de afaceri – o ştii doar! – şi astfel s-a lăsat convinsă, prostuţa. După ce i-am făgăduit pentru a nu ştiu câta oară că-mi voi ţine cuvântul şi o voi lua în căsătorie – că altă treabă n-aveam! – ea se duse la locul întâlnirii. Era o cofetărie cunoscută din centrul Berlinului. Eu eram tot acolo, în fund, însă, de unde îi puteam observa de minune. Baronul nu se

lăsă aşteptat prea mult. Dar chiar în clipa când intră în local, elegant îmbrăcat, cu jobenul sclipitor pe cap, m-am simţit cutremurat. Asemănarea sa cu contele Eberhard era direct uimitoare. Cred că dacă ar fi stat amândoi unul lângă altul, ar fi fost greu să-i deosebeşti, mai cu seamă că aveau aceiaşi statură şi aceleaşi maniere elegante. Numai glasurile nu prea erau la fel, dar asta nu mă jena deloc.

Începu să discute însufleţit cu Dora. După cum ştii, fata e frumuşică şi eu i-am cumpărat rochii elegante, aşa că avea înfăţişarea unei doamne din societate. Rochia o face doar pe femeie, ăsta-i lucru cunoscut. După vreo jumătate de ceas părăsiră împreună cofetăria, şi eu socotii că n-am ceva mai bun de făcut decât să-i urmez, fără să atrag atenţia. Baronul părea să se fi îndrăgostit rău de ea, căci l-am văzut în câteva rânduri sărutându-i mâinile şi cerându-i ceva. La hotel ne-am întâlnit apoi din nou. Ea îmi spuse atunci că baronul e burlac şi locuia de puţin timp la Berlin, unde închiriase un apartament la un hotel elegant. Se gândea, însă, să plece în curând şi-i spuse Dorei că-şi făcuse şi bagajele. Apoi, fata îmi mai spuse că baronul îi ceruse încă o întâlnire pentru a doua seară, urmând să petreacă împreună într-un local. Şi cu întrebări meşteşugite am mai scos de la ea că baronul n-o credea soţie de moşier, cum se recomandase, ci o cocotă de condiţie mai bună... Şi tocmai asta era ceea ce o enervase pe Dora..

— „Nu mă mai duc la el, asta a fost pentru ultima oară!” îmi spuse ea, cu hotărâre.

Dar în felul acesta, interesele mele nu erau servite şi trebuia să-i mut gândul, cu orice preţ. Am avut mult de furcă cu ea, dar odată ce mi-am puse ceva în cap, trebuie să izbutesc. Mai mult am silit-o decât am convins-o să trimită domnului baron un bilet roz, prin care îi acorda o întâlnire pentru seara următoare. Apoi m-am dus cu ea în oraş, i-am comandat o rochie ţipătoare, şi m-am înapoiat singur acasă, căci Dora trebuia să rămână la probă. Pentru seara întâlnirii i-am dat unele instrucţiuni şi ea îmi făgădui să le urmeze cu stricteţe. Urma să se ducă cu baronul întâi la „Sala amorului”

– localul prea bine cunoscut al Berlinului – şi după ce se va fi ameţit puţin să-l convingă să meargă cu ea la restaurantul acela, unde am fost şi noi, Leonie. Între timp, m-am întâlnit cu tine la hotel, după cum îţi aminteşti prea bine. Ceea ce s-a petrecut apoi, ştii şi tu.

Anton îşi toarnă încă un păhărel cu coniac şi face o mică pauză.

Leonie îşi aţinteşte privirile-i întunecate asupra lui.

— Introducerea o cunosc acum, zice ea, dar cred că ceea ce urmează e mai interesant. Pentru orice eventualitate, te poţi da mai aproape, ca să nu fii nevoit să vorbeşti atât de tare. Pereţii au urechi – spune proverbul – şi ceea ce va urma acum e mai primejdios decât toate.

Anton îi urmează sfatul şi se apropie atât de mult de sofa, încât trupurile lor aproape că se ating. Leonie îşi pusese braţul sub cap şi priveşte gânditoare spre tavan. Calm de parcă ar povesti ceva cu totul banal, Anton îi narează cele întâmplate. Scena cu Dora i-o istoriseşte aproape întocmai cum s-a petrecut.

— Şi apoi? întreabă contesa, văzându-l că se opreşte din nou.

Anton se ridică brusc de pe scaun şi face un ocol prin cameră. Chipul îi devenise palid, răsuflarea greoaie. Degetele lungi ale mâinilor îi tremură.

— A fost o poveste urâcioasă! În timpul drumului individul şi-a revenit şi a vrut să sară din trăsură. Ne-am luat la luptă şi el se apăra cu îndârjire. Am avut mult de furcă cu dânsul, căci nu trebuia să-l rănesc. În cele din urmă am izbutit să-l dobor din nou şi am pornit în goană spre Hohenegge. În viaţa mea n-am muncit atât de mult ca în noaptea aceea. Îmi simt încă şi acum oasele zdrobite. Cheile cavoului atârnau în locuinţa administratorului, după cum ştiam, şi nimeni nu m-a zărit pe când duceam corpul ţeapăn al baronului prin parcul cufundat în întuneric. Până să deschid cavoul şi până să aranjez ce era de aranjat, a mai trecut o jumătate de ceas şi când am văzut ultimul şurub la locul lui, am luat-o la sănătoasa. Bunul baron de Breitling se odihneşte acum liniştit în cavoul familiei de

Hohenegge. I-am închis ochii cu propriile mele mâini şi nici cea mai mică zgârietură nu trădează lupta care a avut loc între noi. Afară de asta, poartă haine la fel ca Eberhard. Şi după ce mi-am făcut treaba cum trebuie, am pornit-o în grabă înapoi la Berlin. Ajunsei la periferia oraşului, când începu să se lumineze de ziuă. Am predat trăsura celui în drept, apoi am intrat într-o cafenea, m-am spălat şi m-am dichisit, după care am luat primul tren spre Hohenegge. Între timp se făcuse după-amiază. Mă simţeam obosit mort, dar n-aveam dreptul să mă odihnesc, până nu voi fi văzut cum se desfăşoară finalul comediei pusă în scenă de mine. Restul îl ştii. Asta e tot ce aveam să-ţi povestesc şi cred că eşti mulţumită de mine, comoara mea.

Leonie observă că Anton vrea să se aplece spre ea s-o sărute. Îşi recăpătase liniştea de odinioară şi se oprise din plimbarea prin cameră. Dar ea izbuteşte să scape din braţele lui şi-l întreabă grăbit:

— Asupra unui punct nu sunt încă lămurită. N-ai spus că ai azvârlit-o pe Dora într-un boschet?

— Aşa e. Ce mă interesează pe mine cocota aceea?

Leonie râde nervos.

— Ţi-ai ieşit din minţi, Anton? Fata îşi va reveni în simţiri, dacă… n-ai ucis-o cumva şi pe dânsa.

— Nu, n-am izbutit s-o fac, răspunde el. O fi rămas acolo un sfert de ceas, sau poate şi mai mult, apoi îşi va îi revenit în simţiri.

— Şi acum?

— Ce-ţi închipui că va face?

— Nimic altceva decât că va alerga la poliţie şi va trăda totul.

— În privinţa asta poţi fi complet liniştită, Leonie. Fata se va feri să facă scandal. Rochia de mătase pe care i-am cumpărat-o e atât de ţipătoare, cum poartă numai cocotele, care ies în stradă să agaţe trecători. Ruptă şi prăpădită cum am lăsat-o nu va cuteza ea să intre în oraş. Pe de altă parte, i-am luat din sân documentul cu făgăduiala de căsătorie, pe care l-am şi ars. Astfel că nu mai are în mână nicio armă

împotriva mea. Dacă se va prezenta la poliţie, va îi arestată şi trimisă într-o casă de corecţie. E destul de deşteaptă ca să-şi spună singură asta. Nu, nu, comoara mea, dinspre partea acestei pisici suntem în deplină siguranţă. Afară de asta, am luat şi măsuri preventive.

— Ce vrei să crezi cu asta?

— Cunoşteam doar adresa baronului de Breitling. Deoarece cunoşteam şi scrierea lui, am trimis imediat o scrisoare direcţiei hotelului unde locuia, indicând că am fost nevoit să plec pe neaşteptate şi rugam, – eu, adică baronul Breitling! – să mi se trimită cuferele la o adresă din München. Suma datorată, pentru apartament, urma să fie rambursată.

— Şi crezi că direcţia hotelului nu va avea niciun fel de bănuială?

— Fireşte că nu va avea, scumpo. Peste câteva ceasuri voi şti precis dacă şmecheria mea a prins, sau nu. Cum voi aduce lucrurile baronului de la München, mă voi mai gândi. Prea greu nu va fi. Pe scurt: baronul a plecat pur şi simplu din Berlin şi a dispărut fără urmă de pe suprafaţa pământului, fără ca cineva să întrebe de el. Tocmai lucrul acesta din urmă trebuie să-l evit, căci contele Eberhard, cu toate că se află arestat acum, va pune în mişcare cerul şi pământul, pentru a se salva pe el. Dar voi purta eu de grijă să nu izbutească.

Leonie se simte acum mult mai liniştită. Nu l-ar fi crezut capabil pe Anton de toate faptele acestea îndrăzneţe. Entuziasmată, ea îi întinde mâna.

— Ai făcut mult pentru mine, Anton, şi nu voi uita asta niciodată. Dacă vom ţine ochii deschişi şi vom da imediat în lături piedicile ce se vor ivi în cale, sunt sigură că vom repurta şi izbânda finală.

Anton o cuprinde în braţe pe frumoasa femeie.

— Nu numai de dragul bogăţiei am făcut ceea ce am făcut, devenind un criminal! izbucneşte el cu glas răguşit de patimă trupească. Ci mai mult pentru că vreau să te leg pentru totdeauna de mine, pe tine, cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o cândva.

Ea vrea să se desprindă din îmbrăţişarea lui, dar sărutările

lui brutale o ameţesc şi pe ea şi atunci i se dă cu totul, în budoarul îmbâcsit de aerul crimei.

Capitolul 139 – O întâmplare scandaloasă.

A doua zi, noii servitori ai castelului simt că Anton stăpâneşte iar la Hohenegge. Se arată mândru şi poruncitor şi nu suferă nici cea mai mică contrazicere. Numai faţă de personalul feminin se poartă ceva mai frumos, dar zâmbetul lui are ceva ordinar într-însul. Nu-şi poate stăpâni deloc instinctele bestiale.

E drept, simte o pasiune sălbatică pentru Leonie, dar nici trupul unei cameriste sau al unei bucătărese nu e de dispreţuit.

Contesa ceruse să i se comunice detaliat mersul instrucţiei judiciare.

Conform dispoziţiei procurorului, a doua zi sicriul sigilat fu deschis din nou. Autopsia cadavrului se făcu în capela castelului. Anton, noul administrator, trebuia să fie de faţă. Operaţia, îndeplinită de doi medici, profesori universitari, ţinu un ceas încheiat.

— Moartea contelui a fost provocată într-adevăr de un atac de inimă! îl aude Anton pe unul din medici murmurând.

Nu fusese descoperită nicio rană mortală. Procurorul încheie un proces verbal asupra celor stabilite la autopsie şi dispuse ca mortul să fie aşezat la loc în sicriu, pentru totdeauna.

Comisia judiciară părăseşte castelul şi Anton aleargă la contesă să-i comunice rezultatul îmbucurător.

— Acum suntem în cea mai deplină siguranţă, râde el demonic.

Se aşază alături de Leonie şi discută cu ea ce au de făcut de-acum încolo. Dânsa voia să plece de la Hohenegge cât mai curând posibil.

La Monaco mai locuia încă blestemata aceea de Margot, căreia îi jurase pieirea. Ba mai era acum şi un copil al lui

Eberhard şi criminala plănuia cum putea să-l piardă şi pe micuţul nevinovat.

Margot purta un nume fals şi faptul acesta trebuia să fie legat de o taină. Lucrurile vor putea fi făcute în aşa fel încât contesa să nici nu fie nevoită să intervină personal.

Ea propuse ca Anton să rămână câtva timp la Hohenegge, ca administrator, dar ticălosul se împotrivi din răsputeri. Se plictisea grozav printre servitori, cum spunea el, şi dorea să trăiască pe picior mare, în vreun oraş îndepărtat. Averea Leoniei era doar şi a lui şi dânsul îi spuse deschis că va trebui să-l ia de bărbat, după ce se va fi scurs anul de doliu.

Leonie încercă să-i scoată din cap gândul acesta, dar el nu se dădu bătut. Cu ajutorul milioanelor va izbuti, spunea el, să-şi cumpere un titlu de nobleţe, pentru a putea păşi, ca baron sau conte, alături de Leonie.

Se scurseră trei zile de la autopsia baronului de Breitling. Anton nu-şi prea găsea linişte în timpul nopţilor. Era el un ticălos, nu-i vorbă, dar de data aceasta nervii nu-i dădeau pace. Adeseori se trezea speriat în toiul nopţii, părându-i-se că aude strigătul de ajutor al victimei sale. Se scula a doua zi dimineaţa scăldat de sudoare şi căuta să uite scornind tot soiul de distracţii.

*

Se lăsase noaptea şi Anton se plimba posomorât prin sala mare a castelului. Bătuse la odaia contesei, dar dânsa îi trimisese vorbă că nu se simte deloc bine şi că nu-l poate primi.

Furios peste măsură, el coborî la parter. După câteva clipe de plimbare prin sală, deschise uşa şi ieşi în parc.

Dar liniştea nu se lipea de el. Dimpotrivă, tot mai nervos, devenea şi în cele din urmă se înapoie în castel.

O rază de lumină ieşea prin ferestrele de la parter şi cădea în noapte. Acolo se aflau bucătăriile şi locuinţele servitorilor. Anton auzi un râs puternic şi oprindu-se în loc aruncă o privire prin fereastră.

— Ăia de jos par că se amuză de minune.

Bucătarul, un individ gras, cu bluză albă şi tichia la fel, stă cocoţat pe marginea unei mese, cu braţele încrucişate pe piept. Două servitoare tinere şi frumoase, cu ochi strălucitori şi dinţi albi, stau lângă masă. Mai sunt de faţă două persoane, un tânăr ajutor de grădinar şi nou-angajatul servitor de vânătoare. Sunt cu toţii bine dispuşi şi Anton ghiceşte imediat că s-au adunat cu un scop deosebit.

În mijlocul mesei e o vază cu flori proaspete. Una din fete aduce câteva sticle cu vin şi paharele sunt aşezate pe masă. Lichidul rubiniu le umple şi toţi ciocnesc cu un „Prosit” răsunător.

Anton simte brusc nevoia să se amestece şi el în societatea asta veselă şi fără să stea mult pe gânduri intră înăuntru.

— Ce sărbătoare e astăzi? întreabă el de cum păşeşte pragul.

Bucătarul sărise repede de pe masă şi veselia dispăru de pe faţa lui. Ca şi ceilalţi, nici el nu-l prea are la inimă pe noul administrator al castelului, dar toţi trebuie să asculte de dânsul.

— Nu ne-o luaţi în nume de rău, domnule Anton, spune una din fete, făcând o plecăciune în faţa lui. Astăzi e ziua mea şi ne-am hotărât s-o sărbătorim în felul nostru. Doamna contesă n-are nevoie de noi pentru moment.

Ceilalţi rămân cam încurcaţi şi nu-şi pot da seama încă în ce fel se vor întoarce lucrurile. Dar Anton zâmbeşte şi închizând uşa în urma lui, spune:

— Dacă îngăduiţi, voi rămâne şi eu aici, ca să petrecem împreună. În pivniţă e vin destul şi nu trebuie să facem economie. Ei, domnule bucătar, pregăteşte tot ce-ai mai bun şi mai scump. Răspund eu de toate.

Bucătarul face ochi mari, închipuindu-şi că Anton e beat. Apoi, însă, strigă şi el râzând:

— Dacă luaţi răspunderea, domnule Anton, atunci e totul în regulă, nu veţi avea a vă plânge de mine.

Dispare apoi în bucătărie şi dă câteva porunci ajutorului său.

Bănuielile servitorilor au dispărut acum cu desăvârşire,

văzându-l pe Anton atât de vesel şi bine dispus. Goleşte câteva pahare cu vin şi când bucătarul începe să aducă bunătăţile la masă, domnul administrator povesteşte glume.

Vinul curge în valuri şi după două ceasuri toţi sunt beţi turtă. Nemaidându-şi seama de nimic, Anton apucă o sticlă şi o izbeşte de perete. Sticla se face ţăndări, în mijlocul veseliei generale.

— Acum începem cu şampanie! strigă el şi-şi petrece braţul pe două şoldul unei fete.

— Să vină o baterie proaspătă din pivniţă. De azi încolo nu mai bem decât şampanie, căci eu sunt stăpânul la Hohenegge şi nimeni altul.

La aceste cuvinte, fetele, care băuseră şi ele multişor, izbucnesc în râs.

— Ai uitat-o probabil pe doamna contesă, domnule Anton? zice una din ele.

Anton e într-o stare când nu mai ştie ce face şi ce spune.

— Eu nu uit nimic! strigă el cu îngâmfare şi-i priveşte pe toţi la rând. Contesa de Hohenegge va dansa cum îi voi cânta eu. Numai să vreau.

— Ei, ei! se aude glasul gros al bucătarului, ai spus cam prea mult, domnule Anton. Doamna contesă rămâne şi de aici încolo stăpâna noastră şi dacă va vrea dânsa, va zbura şi domnul Anton din castel.

— Ce? urlă administratorul şi loveşte cu pumnul în masă, răsturnând paharele şi sticlele. Idiotule, ţi-aş putea dovedi imediat contrariul. Contele Eberhard e în mormânt şi a părăsit lumea tocmai la vreme.

— Nu vorbi în felul ăsta! strigă tânărul ajutor de grădinar. Te porţi aşa ca şi cum ai sta pe picior egal cu doamna contesă.

Anton îl fixează pe băiat, de parc-ar vrea să-l înghită.

— Şi dac-ar fi într-adevăr aşa, maimuţoiule? Slavă Domnului, se întrerupse el, uite că vine şampania. După ce veţi fi dat câteva pahare pe gât, vă veţi schimba gândurile.

Se clatină pe picioare, îndreptându-se spre coşul cu sticle pe care-l adusese un servitor. Loveşte de marginea mesei

gâturile câtorva sticle şi toarnă în pahare băutura scumpă.

După un sfert de ceas sunt atât de ameţiţi cu toţii, încât izbucnesc în cântece şi ţipete. Anton se luase la ceartă cu bucătarul.

— Minţi, domnule administrator! răcneşte bucătarul. Dovedeşte mai întâi că eşti amantul doamnei contese, după cum ai afirmat cu gura ta murdară. Numai după aceasta te voi crede. Până atunci eşti un câine râios!

Anton caută să apuce o sticlă ca s-o arunce în capul bucătarului. Dar atunci se reped la el cele două fete, îl împing îndărăt şi-l aşază în scaun.

— Lasă te rog, domnule Anton! îi spune una din fete. Nu trebuie să spui astfel de lucruri despre doamna contesă, căci nici nu poate fi adevărat.

Deodată Anton se ridică de pe scaun şi-şi vâră mâna în vesta descheiată.

— Şi ce-aţi spune voi dacă aş aduce-o aici pe doamna contesă, ca să ciocnească în sănătatea aceleia care-şi serbează azi onomastica?

Cei din jurul său rămân o clipă tăcuţi. Deşi sunt beţi turtă, le-a mai rămas destulă limpezime de minte ca să-şi spună că declaraţiile acestea ale lui Anton ar putea face ca să-şi piardă slujba cu toţii. Probabil că făcuse un serviciu mare contesei şi se bazează astfel pe recunoştinţa ei. Dar ca s-o silească să vină aici jos, asta e cu neputinţă.

Bucătarul cel gras clătină capul şi agită braţele prin aer.

— Eşti un lăudăros, da, asta eşti! mai spune el şi se lasă pe un scaun.

Anton vrea să se năpustească din nou la el şi atunci se produce o larmă infernală.

Deodată, uşa se deschide brusc şi una din fete strigă cu voce speriată:

— Pentru numele lui Dumnezeu, tăceţi din gură! Doamna contesă e afară pe sală şi pare să fi fost atrasă de zgomot.

Toţi tresar speriaţi, numai Anton se ridică de pe scaun, clătinându-se.

— Ce tot răcniţi aşa de parcă aţi înnebunit cu toţii? strigă el

şi holbează ochii. Las-o să stea afară pe frumoasa Leonie. Vă voi da îndată dovada că am rostit adevărul. Ea ascultă de mine ca şi câinele de vânător.

Toi clătinându-se se-ndreaptă spre uşă şi se poticneşte de prag. Uşa rămăsese întredeschisă şi cei dinăuntru aud o ceartă violentă în sala luminată a castelului.

Bucătarul cel gras se ridică de pe scaun, ca să se ascundă în bucătărie. Cele două fete se lipesc şi ele de pereţi, înspăimântate, iar tinerii rămân nehotărâţi la locurile lor.

Între timp Anton ajunsese în sala cea mare a castelului.

Leonie auzise într-adevăr zgomot venind dinspre bucătărie. Se uită la ceas şi văzu că era de-acum destul de târziu.

— Voi coborî singură jos şi dacă într-adevăr servitorii au aranjat un zaiafet în spatele meu, vor avea de-a face cu mine! îşi zice ea.

Coboară în sala cea mare, de unde duce o uşă spre parter. Bucătăria se află acolo şi Leonie se îndreaptă cu paşi hotărâţi, spumegând de mânie.

Dar aude deodată paşi apropiindu-se. Omul care vine e beat, asta se poate recunoaşte lesne din felul cum merge.

Contesa îşi ia o figură importantă, îşi strânge mantia în jurul trupului şi rămase locului, în aşteptare. Făptura necunoscutului se ivi atunci pe coridor şi lumina din sală căzu pe faţa lui. Leonie tresări speriată şi o exclamaţie de mânie îi scăpă de pe buze.

Era Anton în persoană.

Ochii lui păreau măriţi peste măsură şi străluceau de un foc misterios. Căută să se sprijine cu mâna dreaptă, apoi făcu câţiva paşi înainte şi se înfipse în faţa contesei.

— Buna seara, Leonie! izbucni el, cu un râs răguşit. E frumos din partea ta că ţi-ai luat oboseală să vii la noi. Tocmai mă gândeam să te rog respectuos să ne ţii tovărăşie. Avem o mică sărbătoare şi suntem bine dispuşi. Banda aia de maimuţoi nu vrea să creadă că e de-ajuns să fac un semn cu degetul cel mic, ca să te fac să vii la noi. Fii bună te rog şi dă-mi braţul! Te voi prezenta în mod solemn chefliilor.

Contesa stă ca împietrită în faţa administratorului ei.

— Ai înnebunit, Anton? exclamă ea, dar atât de încet, încât numai el o poate auzi.

— Cum ai spus? se răsteşte dânsul, străpungând-o cu privirea. Te sfătuiesc cu binişorul, lasă dracului mândria aceea blestemată şi fă aşa cum dispun eu. Mi-am dat cuvântul de onoare porcului ăla beat de colo jos că te voi aduce. Aşadar, te rog să ai bunătatea...

Încearcă s-o ia de braţ şi s-o tragă spre uşă.

Leonie se apleacă atunci spre el şi pe chipul ei e zugrăvită mânie, furie şi scârbă.

— V-aţi îmbătat cu toţii din vinul meu, şleahtă blestemată! îi aruncă ea în faţă. Nici nu mi-ar fi dat în gând c-ai fi şi tu printre ei. Dar mâine voi orândui o judecată, ca să vă săturaţi cu toţii. Pentru moment trimite-i pe ticăloşii aceia în odăile lor şi spune-le să se ferească a face cel mai mic zgomot. Pe tine vreau să te văd mâine dimineaţă, când te vei fi trezit din beţie.

Vrea să se stoarcă pentru a urca scara, dar Anton, care între timp îşi mai recăpătase echilibrul, o ajunge repede din urmă şi o apucă cu brutalitate de umeri.

— Ce-ţi dă în gând, Leonie! strigă el. O faci pe mironosiţa faţă de mine! Ţi-am spus doar că le-am făgăduit celor de jos să te aduc la serbare şi aşa rămâne! Înainte marş! Vei ciocni cu mine un pahar în sănătatea noastră a tuturor, apoi te vei putea întoarce sus, dacă vei vrea. Adică, vreau să spun că voi merge şi eu cu tine, păpuşico!

El o trage cu putere, dar dânsa îl loveşte cu pumnul atât de tare, încât el se clatină o clipă.

— Eşti beat şi nebun de-a binelea! Mie scârbă de apropierea ta! îi aruncă ea în faţă.

Anton, căruia băutura îi luase într-adevăr minţile, se năpusteşte cu un râs sălbatic asupra Leoniei.

— Cu forţa te voi duce colo jos, aşa să ştii! răcneşte el.

Ea se împotriveşte din toate puterile, dar nici dânsul nu se lasă bătut. O apucase de rochie şi trage de ea până se rupe.

— Ptiu! strigă ea, şi încearcă din nou să se smulgă.

Dar nu izbuteşte, căci în mod cu totul neaşteptat Anton îi

cuprinde talia cu braţul şi o trage pe scări în jos. Ea se împiedică în rochie şi cade în genunchi.

Individul, cu ochii ieşiţi din orbite, o târăşte cu o furie sălbatică, fără să ţină seama că-i rupsese rochia cu totul şi că sânul ei frumos şi alb ca marmura iese la iveală. Şi faptul că ea îl izbeşte mereu cu pumnul în faţă, îl face să turbeze şi mai mult.

— Să te păzeşti, Anton! gâfâie ea în ultimul moment, când ajung aproape de uşa deschisă a bucătăriei. Te urăsc şi te dispreţuiesc ca pe nimeni altul până acum.

Dar dânsul îi răspunde doar printr-un hohot sălbatic şi peste o clipă ea se simte târâtă peste pragul bucătăriei, cu rochia ruptă până jos, cu sânul dezgolit şi tremurând din tot corpul, de furie.

— Ei, ce vă spuneam eu? strigă Anton şi face un gest triumfător cu mâne dreaptă. V-am minţit oare când v-am făgăduit să v-o aduc aici pe frumoasa contesă? Priviţi-o, e vie în faţa voastră! Umpleţi paharele cu şampanie, să ciocnim cu toţii! La dracu! De ce nu va mişcaţi, idioţilor? Nu vedeţi că doamna contesă are nevoie de un întăritor, căci abia de mai respiră? Vreţi să umpleţi paharele, sau nu?

Apucase un scaun şi se pare că se pregăteşte să-l arunce în capul celor de faţă.

Unul din tineri îşi ia inima în dinţi şi începe să toarne în pahare. O face, însă, în mod cu totul mecanic şi nu ştie singur unde-i stă capul.

— În sănătatea ta, frumoasă Leonie! râde Anton şi ia unul din pahare.

Vrea s-o silească pe contesă să ia şi dânsa un pahar, dar un ţipăt sălbatic scapă de pe buzele ei. Îşi eliberase o mână şi apucă gâtul unei sticle. Chipul ci devenise cadaveric şi schimonosit de furie.

Anton goleşte paharul cu şampanie dintr-o sorbitură, apoi o apucă brutal de gât pe Leonie şi o trage la el.

— Ia priviţi încoace, colegii strigă el. Am chiar permisiunea, specială s-o sărut ca logodnic pe frumoasa contesă de Hohenegge.

Zadarnic încearcă ea să scape, Anton îşi lipeşte buzele de gâtul şi de sânul ei plin şi o sărută cu patimă sălbatică.

Dar acum se pare că puterile ei s-au îndoit. Lovit de pumnul ei, Anton se clatină şi înainte ca să se poată năpusti din nou asupra ei, Leonie apucă sticla şi-l izbeşte cu putere în cap. Cu o înjurătură furioasă el ridică braţele în aer, apoi se prăbuşeşte la pământ. În cădere, trage după el două scaune, care îl acoperă în întregime.

Contesa rămâne câteva clipe ca împietrită în faţa acestui spectacol, apoi sticla îi cade din mâna cu un pocnet surd.

Ea nu observă că toate privirile sunt îndreptate spre dânsa şi nici nu se gândeşte să-şi acopere sânii, cu mâinile. În ochii ei luceşte o flacără de mânie sălbatică, înspăimântătoare.

Fără să rostească un cuvânt, strângând buzele, ea se întoarce şi părăseşte încăperea.

O linişte de moarte se aşterne în urma ei. Bucătarul stă în genunchi într-un colţ şi se sprijină cu mâinile de podea. Cele două fete se pitulaseră şi ele îndărătul dulapului, iar tinerii se lipiseră de perete şi tremură din tot trupul.

Sus, în sală, se aude zgomotul unei uşi care se închide. Toţi resimt o uşurare şi cel dintâi care îşi revine este bucătarul cel gras.

— Ne-am dus pe copcă cu toţii! se vaită el şi încearcă să se ridice de la pământ, dar nu izbuteşte.

Ceilalţi încep să-şi revină cu-ncetul.

— Să ne cărăbănim de aici! îi sfătuieşte ajutorul de grădinar. Aşa de repede nu mă voi arăta la castel, dacă nu cumva vom fi ridicaţi chiar mâine dimineaţă de onorata poliţie.

Spunând acestea o ia repede la picior şi ne face nevăzut. Celălalt băiat îi urmează pilda, apoi fetele se furişează pe uşă, tremurând din tot trupul.

Rămân numai bucătarul cel gras şi Anton, care zace nemişcat pe podea. Scaunele sunt împrăştiate în toate părţile, faţa de masă e pătată cu vin, pahare şi sticle stau răsturnate pe podea.

Cu sforţări extreme bucătarul izbuteşte să se ridice pe

picioare. Priveşte rătăcit în jur şi-şi şterge fruntea cu dosul palmei.

— S-a dus, totul s-a dus! murmură el.

Ochii lui se îndreaptă spre făptura nemişcată de la pământ.

— Ticălosul ăsta ne-a jucat festa. Mai că-mi vine să-i dau şi eu una în căpăţâna aia.

Dar veselul bucătar renunţă la gândul acesta şi târându-se pe lângă pereţi, se furişează în bucătărie. Încuie bine uşa şi întinzându-se pe pat, adoarme buştean.

*

A doua zi dimineaţa Leonie îşi sună camerista. Fata apare tremurând din tot trupul şi palidă la faţă.

— De unde şi până unde ai ajuns tu să iei parte la zaiafetul ticăloşilor ăia de jos? se răsteşte la ea contesa.

Fata izbucneşte în plâns amar.

— Doamnă contesă, iertaţi-mă, bucătarul m-a îndemnat... Îmi spunea că vor să sărbătorească onomastica unei fete şi că totul va decurge în mod liniştit.

Contesa, cu chipul încă palid, n-o lăsă să isprăvească bine:

— Vreau să-mi dai răspuns scurt şi lămurit. Fereşte-te să-mi îndrugi vreo minciună, căci în cazul acesta vei părăsi castelul imediat şi voi purta eu de grijă să nu te angajeze nimeni.

Fata continuă să plângă şi clatină capul.

— Cum s-a făcut că administratorul castelului, Anton, a participat şi el la beţie? Cine l-a chemat acolo?

— Domnul administrator a venit singur şi a pus să se aducă şampanie din pivniţă, doamnă contesă, răspunde fata.

— L-ai văzut în dimineaţa asta pe administrator?

— Nu, doamnă contesă.

— Atunci, du-te de-l caută şi spune-i că doresc să-i vorbesc imediat. Nu ţin seamă de niciun fel de scuză. Cât priveşte pe ceilalţi participanţi la orgia de ieri, le voi comunica hotărârea ce am luat-o. Spune, însă bucătarului şi celorlalţi că-şi pot lua rămas bun de la slujbele lor, dacă vor rosti un singur cuvânt despre ceea ce s-a petrecut aseară, din vina unui om beat şi nebun. Pleacă acum!

Fata iese repede din cameră.

Leonie sare enervată din pat şi începe să se plimbe prin cameră. Pumnii ei se încleştează de furie şi ruşine, pentru înjosirea la care o supusese Anton, în prezenţa personalului castelului. La aşa ceva nu se aşteptase. Individul este mai primejdios decât crezuse ea. Nu simţise niciodată un cât de slab simţământ de simpatie pentru el, acum însă, îl urăşte cum urăşti un şarpe pe care-l întâlneşti în cale.

E destul de inteligentă, însă, ca să ţină seamă până şi-n clipele acestea de anumite consideraţiuni. Pentru moment vrea să-i vorbească şi nu se mai teme acum că o va înfrunta, cum făcuse ieri.

Uşa se deschide şi Anton întră în odaie. Aşteaptă o clipă nemişcat în prag, apoi se-ndreaptă spre Leonie, şovăitor.

Chipul îi este palid şi pe frunte se observă o dungă roşietică. E urma lăsată de lovitura pe care i-o dăduse Leonie cu sticla, şi numai printr-o minune scăpase cu ţeasta întreagă.

Cei doi criminali stau acum faţă-n faţa. Leonie cu chipul schimonosit de ură şi ochi învăpăiaţi, Anton, puţin cam rătăcit, dar cu mândrie de stăpân.

— Ai trimis după mine, Leonie! rosteşte el în cele din urmă.

Contesa izbucneşte fără milă:

— Ticălosule! Nenorocitule!

O clipă se face tăcere în odaie. Anton nici n-a tresărit la cuvintele care pe un altul l-ar fi lovit ca un bici. El înalţă doar din umeri şi răspunde:

— Ceea ce a fost, a trecut şi nu se mai poate schimba nimic. Ai face bine să te resemnezi cu soarta. Am fost beat, de ce-aş minţi? Îmi pierdusem minţile când te-am târât în faţa servitorilor, ba chiar te-am sărutat înaintea lor, dacă-mi amintesc bine. Ei, dar ce pot face acum? Eu nu văd niciun mijloc ca să îndrept lucrurile.

Leonie nu ştie ce să-i răspundă. Socoteşte inutil să-i facă imputări sau să-l acopere cu insulte.

Se-ndreaptă spre fereastră şi apăsându-şi pieptul cu mâinile, rosteşte cu glas slab:

— Ce ruşine, ce izbucnire nesăbuită! Va trebui să-mi dai

socoteală odată şi odată, nu uita! Acum, însă, nu-s în stare să mă întreţin cu tine, să te întreb cum a fost cu putinţă să te îmbeţi atât de porceşte. Avem ceva mai important de rezolvat în clipa de faţă, voi fi nevoită să concediez pe toţi aceia care au fost martori aseară la înjosirea mea.

— Cred şi eu că nu rămâne altceva de făcut, răspunde Anton, calm. Aşadar, afară cu ei!

Contesa îl priveşte uimită.

— Şi dacă vor povesti chestia aceea scandaloasă?

Anton face un gest dispreţuitor cu mâna.

— Se vor feri să facă asta. Cine-i va crede? Primul care va deschide gura, va fi citat în faţa judecătorului de instrucţie şi va fi azvârlit în închisoare pentru calomnie. În orice caz, eu sunt persoana principală şi voi jura că totul e minciună, din ceea ce ar cuteza să spună vreunul dintre ei.

Contesa se mai linişteşte puţin.

— Voi compune imediat scrisorile de concediere, zice ea. Acum să ne întoarcem la tine.

Anton se lasă într-un fotoliu şi-şi aşază picior peste picior:

— Mă scuzi, Leonie. Sunt încă grozav de obosit şi nu pot sta mult în picioare. În ce mă priveşte pe mine, nu e nevoie să-ţi frământi mult creierul. Ţi-am spus-o de-acum că-mi pare rău de ieşirea violentă ce-am avut-o şi că pe viitor voi căuta să nu se mai întâmple aşa ceva. De altminteri, ai putea să-ţi faci ţie însăţi imputări. De ce te-ai împotrivit cu atâta furie? Tu n-ai băut deloc şi ţi-ar fi venit uşor să mă aduci pe calea cea bună, prin câteva cuvinte la locul lor.

— Nu vreau s-aud de asta. Anton! Mai mult sau mai puţin, cele petrecute aseară vor fi făcute publice, chiar dacă-i voi concedia pe toţi servitorii care au fost de faţă, ameninţându-i în acelaşi timp să-i dau pe mâna poliţiei, dacă vor rosti vreun cuvânt. Există o singură cale pentru mine: mâine voi părăsi castelul Hohenegge, înapoindu-mă la Monaco.

Anton se înclină:

— Foarte inteligent din partea ta. Nici mie nu-mi convine să stau aici, mai ales toamna, când totul e trist şi mohorât. Pe Riviera e mult mai frumos. Aşadar, când pornim la drum?

— Tu vei rămâne aici! răspunde contesa, cu un zâmbet silit. Cer asta de la tine şi insist chiar s-o faci! Nu e vorba numai de dorinţele mele, sau dacă-ţi place ţie mai mult pe Riviera. Tu nu ştii încă ce s-a petrecut aseară, căci n-am socotit necesar să ţi-o spun.

— S-a întâmplat ceva? întreabă surprins Anton şi o priveşte pe contesă ţintă în ochi. E vorba despre contele Eberhard?

În loc de răspuns, Leonie deschide un dulăpior şi scoate dintr-însul o telegramă, pe care o primise la o oră târzie, în cursul nopţii trecute.

— Citeşte! spune ea, scurt

Anton ia hârtia şi o parcurge repede cu privirea. Apoi o aruncă pe masă şi murmură o înjurătură.

— La dracu! Dar ce s-a întâmplat iarăşi?

— Deocamdată nu ştiu încă. Rămâne aşa cum am spus, mâine seară plec din Hohenegge, cu destinaţia Monaco. Tu rămâi aici şi vei ţine ochii deschişi mai mult ca până acum. Sunt încredinţată că se vor petrece lucruri interesante. Fii atent la cavou şi observă cine se furişează noaptea prin parc. Ţine-mă la curent cu tot ce se va petrece pe-aici sau la Berlin. Vei recunoaşte lesne că prezenţa ta la Hohenegge este absolut necesară, în vreme ce şi eu am de aranjat la Monaco unele chestiuni importante.

— Desigur că te gândeşti iarăşi la Margot aceea. N-ar fi mai bine s-o laşi în plata Domnului?

— Nu! îi răspunde repede Leonie. Acum mai mult ca oricând trebuie să mă ţin pe urmele ei, şi dacă va fi nevoie, dacă Eberhard va da de dânsa şi vor căuta să se unească, le voi da lovitura de graţie.

— Şi cum vei face asta, Leonie? o întreabă Anton, curios.

— Las-o în grija mea. Arma pentru dânsa e pregătită de-acum şi aşteaptă numai momentul potrivit, pentru a-şi îndeplini menirea. Şi acum te rog să mă părăseşti, căci vreau să rămân singură.

Anton se ridică greoi din fotoliu. Vrea să mai răspundă ceva, dar se răzgândeşte şi murmurând cuvinte de neînţeles se-ndreaptă spre uşă.

În seara următoare Leonie părăseşte Hohenegge, precum fusese stabilit. Bucătarul şi ceilalţi servitori care luaseră parte la orgie, au fost concediaţi. Personalul nou urma să sosească din Berlin, după plecarea contesei.

Anton o conduse pe Leonie la gară, în trăsură, şi se înapoie posomorât la castel.

Capitolul 140 – Masca-Roşie a dispărut

După câteva ceasuri de călătorie pe apă, Ochi-de-Pisică se înapoiază pe insula pescarilor.

Hector Rammont, diavolul acesta cu chip de om, dispăruse sau a căzut pradă valurilor. Marea fusese înfuriată şi detectivul văzuse cu propriii săi ochi cum coaja de nucă pe care se îmbarcase regele criminalilor fusese sfărâmată de furia apei. Numai că „noul Sherlock Holmes” ştie din experienţa trecutului, că omul acesta blestemat izbutea întotdeauna să se salveze din situaţiile cele mai primejdioase.

Hartenberg e într-o dispoziţie din cele mai proaste.

Copila lui zace pradă frigurilor în coliba pescarului, iar el se înapoiază cu mâinile goale pe ţărm. Cel puţin dac-ar fi pus mâna pe demonul acesta! Nu l-ar mai fi slăbit o clipă din ochi şi ar fi pus să se construiască pentru dânsul o celulă specială.

Vasăzică Rammont nu şi-a pierdut viaţa în incendiul de la închisoare. L-a mituit pe nenorocitul Martineau, i-a luat apoi costumul de gardian şi după ce s-a văzut cu mâinile libere, l-a ucis.

Focul a îndeplinit restul.

Hartenberg ştia acum în ce fel se petrecuseră lucrurile, mintea lui ascuţită izbutise să lămurească totul, numai de vizita lui Rammont la prefectul poliţiei nu ştia nimic.

În privinţa acestuia, lucrurile se petrecuseră aşa cum se aşteptase regele criminalilor. Înaltul slujbaş se trezi singur a doua zi, de-abia pe la amiază. Îl dezlegă pe bătrânul servitor, şi-i porunci să nu rostească o vorbă asupra celor întâmplate în noaptea trecută.

După ce se-ntoarse cu barca de pe mare, Ochi-de-Pisică se sfătui cu pescarii care îi dăduseră o mână da ajutor. Aceştia ştiau acum că au de-a face cu un detectiv şi căpătară respect pentru el.

Se luminase de zi între timp şi cu toate că Hartenberg îşi simţea oasele zdrobite, nici nu se gândea să se odihnească. Dăduse dispoziţii ca tot ţărmul să fie cercetat din nou şi în curând oamenii se-ntoarseră. Rezultatul era destul de surprinzător. Marea aruncase la mal câteva scânduri şi pe una din ele se putea citi numele „Antier”. Unul din pescari confirmă că scândura aceasta aparţinea bărcii dispărute, cu care fugise Masca-Roşie.

— Sunt sigur că s-a înecat, spune el, căci n-avea cum să se salveze pe marea furtunoasă.

Ochi-de-Pisică priveşte gânditor la rămăşiţele bărcii.

Aşadar, Masca-Roşie să fi murit? De-ar putea crede asta! Îl cunoaşte prea bine pe demon, pentru ca să-şi dea seama că va scăpa şi acum.

De îndată ce se va înapoia la Monaco, va cere poliţiei să trimită telegrame în toate părţile lumii. Deocamdată nu se mai poate face nimic şi detectivul îşi spune că a sosit timpul să se înapoieze la Alice. Cel puţin izbutise s-o scape pe copila sa din mâinile acestui diavol cu chip de om. Nenorocita zace pe patul de suferinţă şi cere necontenit să fie dusă la acela care-i răpise inima. Dar asta e numai din cauza febrei şi mai târziu totul va trece.

Cu capul aplecat sub povara gândurilor, detectivul se îndreaptă spre coliba pescarului. Moş Matteo păşeşte alături şi din când în când îşi aruncă privirea la el.

— E fiica dumneavoastră, domnule? întreabă el de-odată, când sunt aproape de tot de colibă.

— Da, moşule, răspunde Hartenberg.

Păşesc înăuntru şi o găsesc pe logodnica tânărului pescar, stând la patul Alicei.

Fata fusese trezită şi ea din somn de larma care se produsese pe insulă şi i se aduse îndată la cunoştinţă ceea ce se întâmplase. Inima ei bună o îndemnă să vină să vegheze la

patul bolnavei, în vreme ce bărbaţii erau cu toţi plecaţi pe mare, în urmărirea criminalului.

Uşa se deschide şi Ochi-de-Pisică intră înăuntru.

— Doarme, domnule, spune încetişor tânăra fată.

Hartenberg clatină capul şi se apropie în vârful picioarelor de patul fiicei sale.

— Ştie Dumnezeu dacă se va mai însănătoşi, murmură el.

— Eu cred că o vom pune pe picioare, spune bătrânul pescar în spatele detectivului. Noi ăştia care trăim pe insule, avem leacurile noastre, care adeseori fac minuni mai mari decât doctoriile scumpe ale spiţerilor de la oraş. Acum câţiva ani am mai avut aici o fată bolnavă, şi era mai rău chiar decât asta a dumitale. Era o prinţesă tânără, de vreo douăzeci de ani doar, care-şi pierduse toată averea la cărţi, apoi s-a aruncat în apă. Din fericire, unul de-ai noştri a pescuit-o la vreme şi a adus-o încoace. Plutea între viaţă şi moarte zile de-a rândul şi doctorul pe care l-am adus din Monaco spunea că nu mai e nimic de făcut. Noi, însă, am vindecat-o cu leacurile noastre şi după cât am auzit trăieşte acum fericită la Paris. Şi acum mai port încă lanţul ceasornicului şi moneda de aur pe care mi-a dăruit-o. Era ultimul ban pe care-l avea în buzunar.

Ochi-de-Pisică stă mult timp cu privirile aţintite asupra Alicei. Prin groaznice suferinţe trebuie să fi trecut nenorocita, până ce soarta a adus-o pe insula aceasta. Dar el nădăjduieşte acum că fiica lui se va însănătoşi.

Nu mai poate rămâne aici, căci are mult de lucru la Monaco. Transportarea Alicei ar fi cu neputinţă deocamdată. În coliba aceasta de oameni sărmani dar cu inimi calde, ea va putea aştepta, până-i vor reveni puterile.

Hartenberg îl trage deoparte pe bătrânul pescar şi vorbeşte în şoaptă cu el. Matteo e de acord cu propunerile lui şi-n cele din urmă cei doi bărbaţi îşi întind mâinile.

— Vă puteţi încrede în mine şi în prietenii mei, domnule, zice Matteo, cu seriozitate. Vă făgăduiesc că voi veghea asupra fetei şi n-o voi lăsa singură nicio clipă în cele două zile următoare. Spre bucuria mea văd că logodnica băiatului meu a revenit la sentimente mai bune. Probabil că a dispărut

gelozia din inima ei.

— Nu uita un lucru, moş Matteo, zice detectivul şi trăsăturile sale devin din nou aspre, păzeşte bine în timpul nopţilor uşa şi fereastra până mă înapoiez eu. După părerea voastră, a pescarilor, demonul acesta s-ar fi înecat în mare, dar eu ştiu că nu e pentru prima oară că învie din morţi. Înarmaţi-vă bine, şi culcaţi-l la pământ, dacă cumva se iveşte pe aici. De altfel, voi veni cât voi putea mai des pe aici, căci nu e prea departe. Peste câteva zile nădăjduiesc s-o pot lua cu mine la Monaco şi o voi îngriji acolo mai departe. Vă voi răsplăti cum se cuvine pentru bunătatea voastră.

Moş Matteo strânge înc-o dată mâna lui Hartenberg şi acesta adresează apoi câteva cuvinte prieteneşti logodnicei tânărului pescar.

— N-ai niciun motiv să fii geloasă, încheie el. În curând o vom lua pe Alice de aici şi atunci vei dansa din nou cu logodnicul dumitale. La nuntă vă voi trimite un dar frumos.

Fata îl asigură şi ea că va veghea asupra bolnavei şi după ce Hartenberg se aplecase să sărute fruntea acesteia, părăseşte în tăcere coliba.

În mai puţin de un ceas ajunge la Monaco. Se-ndreaptă spre hotelul unde locuieşte, îşi face în grabă toaleta şi după ce îmbucă ceva, porneşte spre poliţie. Comunică acolo tot ce stabilise până atunci cu privire la Masca-Roşie, dar se fereşte să amintească de Alice, căci nu vrea s-o implice pe nenorocita sa copilă în această afacere. O va judeca el singur dacă inima lui de tată îi va spune că este vinovată.

Cam pe la orele zece, se află în faţa vilei „La Patrie”. Servitorul primise ordin de la „Vipera” să-l lase să intre pe bărbatul care va prezenta o carte de vizita cu semnătura ei.

Ochi-de-Pisică poartă iarăşi o barbă căruntă şi are înfăţişarea unui rentier bătrân care venise să petreacă la Monaco câtva timp.

Într-o cameră de la parter el o aşteaptă pe fosta lui soţie. După zece minute dânsa îşi face apariţia.

Fără să-l întrerupă cu o vorbă, ea ascultă povestea detectivului, lângă care se aşezase pe un scaun.

— Aşadar, ai găsit-o pe Alice! murmură ea, când Ochi-de-Pisică face o pauză scurtă

— Da, răspunde el.

— Şi ce vei face acum?

— Pentru moment aştept ca starea ei să se îmbunătăţească. N-am comunicat nimic poliţiei despre dânsa, deşi ar fi fost de datoria mea s-o fac. Pentru serviciile pe care le-am adus autorităţilor, fără să primesc în schimb o răsplată corespunzătoare, îmi iau dreptul să smulg închisorii o fiinţă care este sânge din sângele meu. Fac aceasta cu riscul de a mă pierde pe mine însumi.

„Vipera” îl învăluie pe fostul ei soţ cu o privire caldă.

— Îţi mulţumesc pentru cuvintele acestea, spune ea apoi.

El face un gest de refuz cu mâna.

— Nu-i nevoie, doamnă. Ştiu eu singur ce am de făcut. Să revenim la chestiune, deci: O voi aduce în taină pe Alice la Monaco şi voi găsi pentru ea vreo odăiţă pe ţărmul mării, unde s-o pot îngriji. Nu vom rămâne prea mult aici şi când se va fi însănătoşit oarecum o voi transporta la Berlin, în căsuţa noastră care zace părăsită de atâta timp. Voi sta acolo cu dânsa, până când sufletul ei se va însănătoşi, până când niciunul din gândurile ei nu va mai fi pentru demonul acela care i-a otrăvit viaţa. De-abia după ce se va întâmpla minunea aceasta, voi reîncepe vânătoarea după regele criminalilor, căci sunt aproape sigur că el a scăpat cu viaţă şi de data aceasta.

„Vipera” rămâne tăcută o clipă, apoi răspunde:

— Nici măcar o rugăminte n-am voie să-ţi adresez, după cât îmi dau seama, Hartenberg. Ai rămas încă faţă de mine tot aşa de crud şi neîmpăcat ca odinioară… Rămâi pe loc, nu te voi mai deranja cu astfel de amintiri… Aşadar, te înapoiezi cu Alice la Berlin. Probabil că nu te voi mai vedea, şi nici pe Alice, înainte de plecare, căci, bănuiesc că vei căuta să împiedici întâlnirea noastră…

— Ai dreptate, doamnă, nu vei ajuta cu nimic, dacă vei da ochii cu Alice, răspunde rece detectivul.

„Vipera” pare să lupte cu o hotărâre. În cele din urmă ridică

capul şi-l priveşte pe Hartenberg cu o expresie rugătoare.

— Margot e aici în casă, spune ea, încetişor. Ştii şi dumneata asta. E şi dânsa copila dumitale, Hartenberg, şi a suferit tot atât de mult ca şi Alice. Nu simţi nevoie să te apropii de ea şi să schimbi câteva cuvinte prieteneşti?

Detectivul stă pe scaunul său, cu capul posomorât. O iubeşte pe Margot cu aceeaşi căldură ca pe Alice, dar ea a fugit de la el, deşi căutase s-o reţină. E drept, o dată o alungase din casă, deoarece o socotea ucigaşa contelui Bertram de Hohenegge. Mai târziu, însă, a început să se îndoiască de vinovăţia ei şi o apărase pe copila sa de toate acuzaţiile ce i-au fost aduse.

Dar apoi o întâlnise într-o străduţă, în spatele palatului baronului de Bergen, şi atunci auzise din chiar gura ei că devenise o cocotă. Da, aşa îi spusese! Şi acum o găseşte aici, mama copilului contelui Eberhard de Hohenegge. Sau poate că acest copil nici nu e măcar al aceluia care jurase că o va lua de soţie, pentru a-şi răscumpăra astfel vina sa.

Sângele i se urcă la cap, la gândul acesta.

— Nu vreau s-o văd pe nemernica aceea! exclamă el. Ştiu bine ce s-a petrecut în casa aceasta, doamnă, ştiu că un copil a văzut lumina zilei. Uiţi însă, că a trebuit s-o rup cu Margot, pentru că ea singură s-a despărţit de mine. Contele Eberhard e mort, şi pot susţine că a fost ucis de Leonie, soţia lui, deşi n-am încă nicio dovadă în mână. Fiinţa căreia i-a dat viaţă Margot, n-are nici nume, nici tată, e un bastard, pe care eu nu pot face altceva decât să-l blestem, ca un părinte nenorocit ce sunt.

— Nu vorbi aşa, Hartenberg! strigă „Vipera” cu glas tremurător. O judeci greşit pe Margot. Dacă a afirmat în faţa dumitale că este cocotă, a avut motivele ei să facă asta.

— Te rog să-mi spui şi mie care au fost motivele acestea, dacă ţii să-mi schimb părerea pe care mi-am făcut-o despre Margot.

— Bine, vei afla şi asta şi sunt sigură ca vei gândi altfel mai târziu.

În cuvinte întretăiate „Vipera” dezvăluie fostului ei soţ taina

întunecată a castelului de Hohenegge, încheind astfel:

— Deoarece Margot a aflat întâmplător despre asta, deoarece Leonie i-a smuls hârtiile din mână şi ea nu avusese inimă să-l dea pe Eberhard pradă disperării, s-a acoperit singură de ruşine, pentru ca el să renunţe la dânsa şi s-o facă pe cealaltă contesă. Acum ştii totul.

Detectivul îşi duce mâna la frunte. Privirile sale par să scormonească trecutul, când copiii erau încă mici şi el se juca cu dânşii, ca un tată fericit. Dar câte nu s-au întâmplat de atunci?

— Dacă am fost nedrept, îmi pare nespus de rău! murmură el. Îţi mulţumesc în orice caz pentru ceea ce mi-ai spus, Antoinette. Sunt unele lucruri nelămurite şi trebuie să le descurc mai întâi; poate că ne va fi dat să facem unele descoperiri senzaţionale. Dacă ar trăi încă Eberhard de Hohenegge, s-ar putea lămuri unele lucruri întunecate. Dar morţii nu se mai pot apăra.

— Şi pentru Margot n-ai nici acum un cuvânt părintesc, Hartenberg?

— Încă nu. Ea trăieşte aici sub numele unei văduve Grosser, poartă, deci, o a doua taină cu dânsa şi va da copilului pe care l-a născut, numele bătrânului ei soţ decedat. Altceva nici nu poate face. Faţă de lume vrea şi trebuie să fie moartă. Dar faptul că eu, tatăl ei, temutul poliţist de odinioară, trebuie să târăsc după mine aceste secrete de familie, asta mă face să nu-mi pot recăpăta liniştea. Simt ceva în mine care mă îndeamnă să fiu cu băgare de seamă. Poate că pândeşte pe undeva o nouă primejdie şi mâna destinului se va lăsa grea asupra lui Margot. Uiţi probabil că mizerabila aceea de contesă ştie de existenta ei şi o simplă înştiinţare adresată poliţiei va fi de-ajuns pentru ca fiica noastră să fie arestată.

— Nu va cuteza să facă asta, Hartenberg, căci ar risca prea mult.

— Să aşteptăm puţintel şi să ţinem ochii deschişi, lucru la care nu te pot sfătui îndeajuns, răspunde detectivul.

S-a ridicat de pe scaun şi se pregăteşte de plecare.

— Acum ştii cum stau lucrurile, Antoinette. Fă-ţi pregătirile şi caută să pleci de aici cât mai repede cu putinţă. Nu vreau să te întreb unde te vei duce, principalul e s-o transporţi pe nenorocita femeie într-un loc unde să puteţi trăi ascunse.

„Vipera” stă înaintea fostului ei soţ ca în faţa unui judecător. Un fior îi străbate trupul. De ce nu găseşte cuvinte potrivite pentru a mişca inima acestui om, pentru care simte şi astăzi încă o simpatie mare, deşi el o umileşte ori de câte ori are prilejul?

În clipa aceasta pe aleea din grădina servitorul se apropie de vilă cu o scrisoare pe care i-o dăduse poştaşul. „Vipera” vede aceasta şi se adresează detectivului.

— Nu vrei să mai aştepţi o clipă, Hartenberg? Scrisoarea vine probabil din Germania, de la un om pe care l-am trimis în apropiere de Hohenegge, ca să-mi comunice tot ce se petrece la castel. Cred că te va interesa ca şi pe mine, dacă se întâmplă lucruri deosebite acolo.

Ochi-de-Pisică nu răspunde nimic, dar se aşează înapoi în fotoliu. După câteva clipe, „Vipera? ţine scrisoarea în mână şi o deschide repede. Se apropie de fereastră ca să poată citi cât mai bine, dar de-abia îşi aruncase ochii pe scrisoare şi chipul ei devine palid.

— Dumnezeule sfinte! exclamă apoi şi mâna în care ţine hârtia începe să-i tremure. E oare cu putinţă, nu mă înşală ochii? Nu, nu, aici stă scris negru pe alb, lămurit şi limpede…

Detectivul îşi întoarce încetişor capul spre ea şi întreabă, calm ca de obicei:

— S-a întâmplat ceva deosebit la Hohenegge, doamnă? Dacă pot să ştiu şi eu, atunci comunică-mi te rog, dacă nu – voi pleca.

— Încă o clipă, Hartenberg, vreau să citesc până la capăt…

După câteva minute se apropie clătinându-se de masă şi-i întinde detectivului scrisoarea.

— Citeşte, citeşte, pentru numele lui Dumnezeu! Omul meu de încredere, Max Şerparul, îmi vesteşte că Eberhard de Hohenegge a părăsit sicriul în timpul nopţii şi este viu şi sănătos ca toţi oamenii.

Hartenberg se uită o clipă înlemnit la „Vipera”, apoi la hârtia din mâna sa.

— Ţi-ai pierdut minţile, Antoinette?

Ea clatină capul şi arată spre scrisoare. Atunci el începe să citească şi când sfârşeşte, ridică încetişor privirea şi rosteşte cu glas schimbat:

— E adevărat! Contele Eberhard de Hohenegge, înmormântat în cavoul strămoşilor săi, s-a întors la viaţă, şi va căuta să se răzbune pe criminala sa soţie.

Atunci se aude în spatele celor doi oameni un strigăt pătrunzător.

Margot intrase neobservată în odaia de alături. Văzuse prin fereastră un bărbat păşind pe aleea din grădină. Chipul lui i se păru cunoscut, cu toată deghizarea de care se folosise.

— E Hartenberg, tatăl meu. Vine la mama! exclamă ea.

Atunci nu se mai putu reţine şi împinsă de un simţământ puternic se dădu jos din pat şi coborî scara spre parterul vilei. Sosise tocmai în clipa când cei doi erau pe punctul să se despartă, căci trebuise să-şi pună întâi o rochie pe dânsa şi apoi îi venea greu să umble.

Desfăcuse draperia şi era gata să se năpustească în odaie, pentru a se arunca la picioarele tatălui ei, dar tocmai atunci intrase servitorul cu scrisoarea.

La început nu dăduse nicio atenţie acestui fapt dar când o vede pe mama ei citind scrisoarea şi scoţând acea exclamaţie de neţărmurită uimire, un fior îi străbate trupul.

I-ar fi fost cu neputinţă să se mai reţină. Cu un ţipăt se năpusteşte în odaie, ochii ei aruncă scântei, întinde braţele, cuprinsă de o fericire fără margini.

— Trăieşte… trăieşte! Eberhard nu e mort. Cerul a făcut o minune.

Cu aceste cuvinte se îndreaptă clătinându-se spre tatăl ei. Vrea să se arunce în genunchi în faţa lui, să-l roage s-o ierte pentru durerile ce i le-a cauzat, dar atunci i se întunecă înaintea ochilor şi se prăbuşeşte la pământ.

— A leşinat de bucurie! exclamă „Vipera”. Nu vrei să-mi

ajuţi s-o aşez pe divan?

Cu puteri unite, mama şi tata o aşază între perne pe femeia leşinată.

— Oh! numai să nu moară tocmai acum! strigă deodată fosta poliţistă franceză, cuprinzând în mâinile ei capul blond al copilei.

— Nu moare nimeni de bucurie, doamnă! răspunde Ochi-de-Pisică, cu glas ciudat de rece.

Nefericita mamă acoperă cu sărutări fierbinţi fruntea lui Margot. Detectivul, însă, se retrage spre uşă. De acolo se întoarce înc-o dată şi spune cu glas tare:

— Rămâi cu bine, doamnă. O las pe leşinată în îngrijirea mamei sale şi asta e de-ajuns. Situaţia s-a schimbat cu totul, din clipa când am aflat că Eberhard e în viaţă. Voi vedea ce e de făcut. După ce o voi fi transportat pe Alice la Berlin şi dacă nu se va petrece nimic nou între timp, voi reveni, probabil, aici şi o voi lua şi pe Margot... Dar asta numai în cazul când contele Eberhard de Hohenegge îmi va jura că se va despărţi de Leonie şi va reda copilei mele onoarea. Te rog să comunici asta lui Margot, după ce se va trezi din leşin.

Uşa se închide pe dinafară şi Ochi-de-Pisică părăseşte vila „La Patrie”. Chipul său îşi reia expresia calmă şi nepăsătoare şi nimeni din cei ce-l întâlnesc pe stradă, n-ar bănui ce furtună se zbate în sufletul acestui om.

Cum a intrat în odaia sa de la hotel, privirea îi cade pe o telegramă ce se află pe masă. Sună pe omul de serviciu şi-l întreabă când a sosit telegrama.

— Înainte cu zece minute, domnule, îi răspunde acesta.

Cu un gest scurt îl concediază. Încruntând sprâncenele, el întinde apoi mâna spre depeşă. Simte cu precizie că vestea aceasta îi va aduce iarăşi zile grele de luptă.

O desface şi parcurge repede conţinutul... Apoi râde înăbuşit şi murmură:

— Am ştiut eu!

Telegrama vine din Marsilia şi conţinutul ei plăsmuieşte:

„Subsemnatul aduce la cunoştinţa domnului prefect al

poliţiei din Monaco, precum şi domnului Hartenberg, că a sosit cu bine în portul Marsilia.

Masca-Roşie”

Capitolul 141 – Un prieten la nevoie

Contele Eberhard de Hohenegge se află din nou închis într-una din celulele arestului preventiv. În repetate rânduri ceruse judecătorului să-i acorde eliberarea pe cauţiune, pentru a se putea ocupa singur de problema sa, dar până acum cererea nu-i fusese admisă.

Procurorul pare să fie ferm încredinţat că are de-a face cu un înşelător foarte iscusit.

Nenorocitul conte simte că se înăbuşe în celulă. Cu un blestem de mânie se ridică de pe banca lipită de perete şi începe să măsoare încăperea în lung şi în lat.

Prin fereastra zăbrelită pătrund ultimele raze ale soarelui ce apune. Afară e toamnă şi în curând se va lăsa noaptea. Şi nopţile sunt îngrozitoare pentru dânsul. E bărbat îndeajuns ca să se resemneze în nenorocire, dar în cele din urmă tot îi vine greu.

La Hohenegge stăpâneşte diavoliţa Leonie, şi alături de dânsa ticălosul de Anton. Zadarnic îşi frământă el capul ca să ghicească încotro plecase Müller. Frica să-l fi hotărât pe bătrân să se ascundă?

După multă chibzuială contele îşi spune, însă, că nici Müller nu i-ar putea fi de vreun folos în împrejurările de faţă.

În cavoul din Hohenegge se află un cadavru în sicriul din care fugise Eberhard. Un singur mijloc există pentru a dovedi adevărul susţinerilor sale: trebuia să descopere cine este mortul acesta. Dacă izbuteşte în aceasta, va fi necesar să dea de urma ucigaşului, ceea ce nu va fi prea greu.

El este convins că e vorba de o crimă aici, chiar dacă medicul legist susţinuse că e moarte naturală.

Tot plimbându-se prin încăperea strâmtă, gândurile i se încâlcesc în minte şi-l apasă grozav. Deodată rămâne locului

şi privirile-i se aţintesc pe pământ.

— Pun mâna în foc că îndărătul acestei ticăloşii se află Anton! murmură el. Acum se pune chestia să fac pe dracu în patru ca să pot dovedi vinovăţia mizerabilului.

Dar un zâmbet îndurerat îi flutură pe buze..

— Cum pot eu să descopăr adevărul, atâta vreme cât sunt închis între aceşti patru pereţi de închisoare? Dar mâine dis-de-dimineaţă voi cere cu stăruinţă să mă ducă în faţa procurorului. Trebuie să mă asculte înc-o dată şi poate că contele de Platen va fi din nou confruntat cu mine. Nu pot pricepe cum de vechiul meu camarad de arme şovăie să mă recunoască drept acela care sunt în realitate.

Umbrele nopţii coboară peste marele oraş. Lumina palidă dindărătul zăbrelelor devine tot mai slabă până ce se stinge cu totul. Din depărtare prizonierul aude zgomotul înăbuşit al metropolei.

Gardianul deschide uşa şi aduce contelui mâncarea. Eberhard se lasă tăcut pe bancă şi tot aşa de tăcut se retrage gardianul. Mâncarea rămâne neatinsă.

După câtva timp se aruncă pe pat şi în lungile ceasuri de insomnie se gândeşte la nenorocirea care se abătuse asupra vieţii sale.

A doua zi dimineaţă gardianul intră în celulă, şi-l anunţă:

— Domnul procuror doreşte să-ţi vorbească.

Eberhard clătină mulţumit din cap. Tocmai ce voia şi el. Se ridică de pe pat şi-l urmează pe gardian în tăcere.

În cabinetu-i elegant, procurorul Braun stă la birou. După ce contele intrase, el se adresează gardianului care-l însoţise:

— Te poţi retrage!

Apoi, întorcându-se către Eberhard:

— Am să-ţi fac o comunicare importantă. Ai transmis judecătorului de instrucţie o cerere de eliberare pe cauţiune materială. Am luat notă de asta, dar n-am putut admite aşa, cu una, cu două.

— Probabil că mă consideraţi încă drept un înşelător! intervine Eberhard.

— Nu vreau să formulez nicio părere faţă de dumneata,

sună răspunsul. Acum ascultă mai departe. Aseară târziu s-a anunţat la mine domnul conte de Platen. Am fost cam surprins la început, căci nu-mi puteam închipui ce are să ne mai comunice domnia sa după ce şi-a exprimat părerea cu prilejul anchetei de la Hohenegge. Primindu-l însă, am constatat cu şi mai mare surpriză, că el şi-a schimbat cu desăvârşire părerile şi acum stă cu totul de partea dumitale.

Chipul lui Eberhard se luminează de bucurie.

— Să fie adevărat oare, domnule procuror? Contele de Platen, fostul meu camarad de regiment, a revenit la sentimente mai bune?

— Eu n-am căderea să judec care sunt motivele pentru schimbarea survenită în părerile domnului conte. Pentru mine e suficient faptul că domnia sa e o persoană cunoscută şi respectată, în cercurile cele mai înalte. L-am ascultat timp de o oră încheiată şi la sfârşit s-a declarat dispus să depună în schimbul eliberării dumitale, o cauţiune de o sută de mii de mărci. Am acceptat, şi acum îţi comunic că eşti liber.

Eberhard îşi duce mâinile la frunte. În sfârşit, o rază de speranţă în întunericul de care e înconjurat. Acum va putea cel puţin să respire în voie.

— Domnule procuror, murmură el, covârşit de emoţie, dacă vechiul meu prieten, contele de Platen, a pus la bătaie o sumă atât de mare, pentru mine, cred că ar trebui să vă schimbaţi părerea şi dumneavoastră. Dumnezeu mi-e martor, eu nu-s un înşelător. S-a pus la cale un complot împotriva mea şi mortul din sicriu este victima unei crime. Ar fi bine să vă ocupaţi mai îndeaproape cu acest caz, domnule procuror, şi sunt sigur că în cele din urmă veţi pune mâna pe vinovaţi. O sumă de împrejurări îmi stau împotrivă şi deocamdată mă puteţi socoti vinovat. Dac-aş avea, însă, autorităţile de partea mea, misterul ar fi lămurit mai repede decât ne-am putea închipui.

Procurorul nu prea se simte mişcat de cuvintele acestea.

— Lasă pe seama noastră măsurile ce sunt de luat, răspunde el, înţepat. E de la sine înţeles că nu vom trece nimic cu vederea pentru a limpezi taina. Deocamdată eşti şi

dumneata liber şi te poţi ocupa singur de chestiune.

— Aşa şi voi face, domnule procuror. Nici nu aveam altă dorinţă.

Magistratul redactase între timp mandatul de eliberare şi-l întinde contelui, care-l semnează.

Înapoind hârtia, contele observă un zâmbet uşor pe buzele procurorului. Omul acesta nu e nici acum convins de nevinovăţia contelui. Dar ce-ar putea face el ca să-l înduplece?

— Ai citit conţinutul documentului? întreabă procurorul.

Eberhard mărturiseşte că din cauza emoţiei uitase să-l citească.

— Atunci ascultă te rog, zice magistratul:

„Arestatul în prevenţie, cu nume necunoscut, care se dă drept răposatul conte Eberhard de Hohenegge, este eliberat din închisoare pe ziua de azi, în schimbul unei cauţiuni de una sută mii mărci. Urmărirea pornită împotriva sa pentru înşelăciune gravă, va fi continuată. Eliberatul este ţinut să nu părăsească Germania. În cazul când va trece frontiera, se va cere statului respectiv extrădarea sa şi el va fi arestat din nou”.

Contele Eberhard păleşte auzind cuvintele acestea. Pumnii i se încleştează şi o furie de nedescris pune stăpânire pe dânsul.

Se resemnează însă repede şi cu glas rece se adresează procurorului:

— Vă mulţumesc. Mai stă ceva în calea eliberării mele?

— Nu! răspunde reprezentantul justiţiei. Te-aş ruga, însă, să mai zăboveşti o clipă. În încăperea alăturată te aşteaptă domnul conte de Platen.

Apasă pe un buton şi peste câteva clipe apare servitorul.

— Domnul conte să poftească! spune el.

După câteva clipe, foştii camarazi de regiment îşi stau faţa-n faţă. Fără să şovăie o clipă, Platen întinde lui Eberhard amândouă mâinile.

— Îmi vei ierta şovăiala pe care am avut-o zilele trecute? întreabă contele.

— Ai reparat greşeala, dragul meu, şi într-un mod atât de strălucit, încât îmi lipsesc pentru moment cuvintele ca să-ţi mulţumesc. Sunt însă încredinţat că va veni vremea când mă voi putea revanşa.

— Să nu vorbim acum de asta, Eberhard, ci urmează-mă mai bine. Trăsura mea aşteaptă afară şi te voi duce acasă la mine, unde vei găsi tot ce-ţi trebuie. Din păcate, domnul procuror nu e încă încredinţat de identitatea ta, deşi i-am spus că pun mâna în foc pentru tine. Dacă n-ar fi aşa, am fi câştigat jocul şi cei de la Hohenegge n-ar fi triumfat multă vreme. Din păcate, şi şovăiala mea de la început, a cam întârziat deznodământul firesc. Dar acum consider de datoria mea să stau mereu alături de tine.

Cei doi prieteni se înclină în faţa procurorului şi părăsesc cabinetul. Aerul proaspăt al dimineţii îi face bine lui Eberhard.

— Liber… în sfârşit liber! exclamă el.

Şi după o clipă:

— Acum vor învăţa ei să se teamă de mine.

Platen dă din cap, zâmbind:

— Deocamdată, însă, te vei odihni puţin şi vei chibzui tot ce ai de făcut, căci avem de-a face cu vulpi şirete, care nu-s atât de lesne de doborât

Se urcă în trăsură şi aceasta porneşte în galop pe străzile marelui oraş.

Contele de Platen locuieşte într-o vilă minunată în strada Bellevue, cu o grădină mare şi frumoasă. E burlac, dar cu toate acestea are o armată întreagă de servitori. În grădină se află un pavilion mare, cu câteva încăperi.

Cei doi prieteni se aşază la o masă în faţa unei sticle cu vin şi contele de Platen se adresează lui Eberhard:

— Cred, dragul meu, c-ar fi bine să te instalezi în pavilionul din grădină, unde nu te va tulbura nimeni şi vei avea la dispoziţie toţi servitorii mei. După cum ştii, primesc multe vizite, şi n-aş vrea să te simţi stingherit, în cazul când vei locui împreună cu mine în vilă.

Eberhard era cât se poate de mulţumit cu propunerea prietenului său. Încă în după-amiaza aceleiaşi zile îşi ocupă locuinţa în pavilion, care era frumos amenajat şi oferea un adăpost plăcut multîncercatului bărbat.

Seara, prietenii sunt iar împreună. Mai e şi un al treilea bărbat, unul din cei mai buni detectivi particulari, pe care de Platen îl angajase pentru prietenul său. Fusese pus în cunoştinţa în parte cu afacerea misterioasă de la Hohenegge şi Eberhard îl mai lămureşte în unele privinţe.

Detectivul, un bărbat pleşuv, cu faţa complet rasă, priveşte gânditor la paharul cu vin din faţa sa. Din când în când îşi notează ceva în scriere secretă, în carneţelul său.

Contele sfârşise cu lămuririle şi-l întreabă pe detectiv:

— Sunteţi complet orientat acum? Dacă mai doriţi să ştiţi ceva, vă rog să mă întrebaţi.

— Mulţumesc, domnule conte, răspunde celălalt. Sunt perfect încredinţat că lucrurile stau întocmai aşa cum mi le-aţi povestit. Nu prea îmi place să am de-a face cu persoane, în care eu însumi n-am încredere. Nu vă voi ascunde însă faptul, domnule conte, că va fi o luptă cât se poate de grea, până când vinovaţii să-şi primească pedeapsa.

— Asta ştiu şi eu, răspunde Eberhard. Nu prea ţin mult ca soţia mea să fie pedepsită de justiţie, ba chiar aş vrea să evit asta, dac-ar fi cu putinţă.

— Nu cred să meargă, domnule conte, răspunde detectivul. Dacă într-adevăr contesa a făptuit toate crimele de care o învinovăţiţi, atunci o aşteaptă temniţa. În ceea ce-l priveşte pe Anton, vă sfătuiesc să procedaţi cu toată energia împotriva lui, căci individul e destul de copt pentru spânzurătoare. Asupra lui îmi voi îndrepta cu deosebire atenţia.

Contele Eberhard rămâne tăcut câteva clipe, apoi întreabă din nou:

— În ce fel vă veţi începe activitatea?

— Primul lucru ce-l voi face, va fi să stabilesc cine e mortul din sicriu, răspunde detectivul.

— Foarte bine! zice Eberhard. Ce părere aveţi în privinţa asta? Atât de uşor nu poate dispărea un om doar. Sunt ferm

încredinţat că aici e vorba de o crimă.

— Nu-mi pot forma încă o părere precisă, domnule conte. Din păcate n-am fost la autopsie şi va fi greu pentru mine, poate chiar imposibil, să văd cadavrul. Ar trebui să mă folosesc de o şiretenie, sau de forţă. Singura nădejde e să pot pătrunde noaptea în cavou.

— Aţi avea curajul să faceţi asta? întreabă contele Eberhard, uimit peste măsură.

— Dac-aş avea curajul?! Ehei! Am făcut eu altele mai grele. Dar, deocamdată trebuie să-mi formez un plan de lucru. Un om ca acela din sicriu, care vă seamănă atât de bine, nu poate dispărea fără urmă. Am făcut unele lucrări pregătitoare, deoarece domnul conte de Platen m-a iniţiat în chestiunea aceasta, încă de acum câteva zile.

Cercetările făcute la hotelurile din Berlin n-au dus la niciun rezultat. De dispărut n-a dispărut nimeni, de plecat, însă, au plecat mulţi, cum e şi firesc. Am căutat să stabilesc dacă unul sau altul avea asemănare cu dumneavoastră, şi pentru asta m-am folosit de o fotografie pe care mi-a dat-o domnul conte de Platen.

— Şi tot n-aţi izbutit să stabiliţi ceva? întreabă Eberhard.

— Portarii de la diferitele hoteluri căutau să-şi amintească de o persoană cu astfel de trăsături, dar ceva precis n-am putut scoate de la ei. În cele din urmă am renunţat la calea aceasta. Rămânea să mai cercetez la morgă. Îmi spuneam că s-ar fi putut ca necunoscutul să fi fost adus acolo ca sinucigaş şi apoi revendicat de persoane care s-au dat drept rude. Cu bani şi cu concursul unor elemente fără conştiinţă, lucrul e posibil. Dar nici aici n-am avut succes. Singurul cadavru care fusese adus acolo în ultimele zile era al unei tinere fete, probabil o prostituată, care fusese scoasă dintr-un lac din pădure şi purta încă o rochie zdrenţuită de mătase. Cine să fi fost fata aceea, nu ştia nimeni, şi apoi faptul n-avea niciun interes pentru mine. Tocmai când voiam să mă îndepărtez, sosi un bătrân care o recunoscu pe moartă, drept nepoata lui. Rar am auzit ţipete atât de disperate din gura unui bărbat, ca în clipa aceea. „Dora, sărmana mea Dora!” – am mai auzit, pe

când ieşeam în stradă. „Ticălosul te-a omorât şi eu nu pot nici măcar să păşesc în faţa lui”. Asemenea izbucniri de durere se aud adesea şi de aceea nu m-am emoţionat prea mult, ci mi-am urmat drumul.

Detectivul simte de-odată mâna contelui pe braţul său.

— Cum spuneai că o chema pe moartă? întrebă Eberhard, cu răsuflarea oprită. Parcă spuneai că un bărbat bătrân a recunoscut într-însa pe nepoata sa?

— Aşa e, domnule conte, răspunse detectivul, uimit. Am auzit lămurit numele: Dora.

— Ce înfăţişare avea bărbatul? întreabă din nou Eberhard, cu glas tremurător. Descrie-mi-l cât mai exact cu putinţă, te rog!

Detectivul îndeplineşte dorinţa contelui şi când sfârşeşte, acesta strigă emoţionat:

— A fost bătrânul Müller, fostul administrator al castelului Hohenegge, pe care l-am căutat zadarnic până acum. Dora era nepoata lui şi amanta ticălosului acela de Anton.

Detectivul ridică privirea, surprins.

— Ce tot spuneţi acolo, domnule conte! Atunci am făcut o mare prostie că n-am rămas să stau de vorbă cu bătrânul. Dar cum să-mi dea în gând c-ar putea avea o legătură cu chestia noastră!

Contele Eberhard îl roagă pe detectiv să pună totul în mişcare, ca să afle unde locuieşte Müller.

— Probabil că bătrânul stă ascuns, de teama arestării, zice el, dar acum nu-l mai ameninţă niciun pericol, şi aş ţine mult să-l am în apropierea mea. Tocmai acum, când l-a lovit nenorocirea, aş dori să-i vin în ajutor, după cum a făcut şi el cu mine. Moartea nefericitei sale nepoate constituie pentru noi un indiciu preţios.

Detectivul spune că nu-i va veni prea greu să dea de urma bătrânului. Desigur că a luat parte la înmormântarea fetei şi o fi lăsat adresa lui funcţionarului de la morgă. Chiar dacă şi-a dat un nume fals se poate stabili repede unde locuieşte.

Eberhard îşi frământă capul să afle în ce fel şi-a găsit moartea biata Dora. El simte că bătrânul Müller avusese

dreptate cu exclamaţia sa de la morgă. Anton o are pe conştiinţă pe fată. Dora la ameninţat probabil cu dezvăluirea unor taine, care puteau aduce distrugerea atât a contesei cât şi a noului ei amant, şi atunci acesta a înlăturat-o. În ce fel s-a întâmplat asta, rămâne un mister, pe care detectivul va izbuti poate să-l lămurească.

Se despărţiră, dar în seara următoare detectivul veni iarăşi la pavilionul din grădină. De data aceasta e însoţit de un bărbat bătrân, care păşeşte greu şi cu spatele încovoiat alături de el.

— Ai găsit ceva nou, domnule Werner? îl întreabă contele Eberhard pe detectiv.

— Cam aşa, domnule, răspunde acesta. În primul rând, îngăduiţi-mi să vă prezint pe însoţitorul meu.

În cadrul uşii apare făptura îmbrăcată în negru a bătrânului Müller. Cu pălăria în mână, el se apropie de stăpânul său.

— Domnule conte, mă bucur ca un copil că aţi fost eliberat din închisoare! zice el.

Eberhard sare în sus şi cuprinde amândouă mâinile bătrânului.

— Te-am căutat mult, Müller, dar dacă întâmplarea nu mi-ar fi venit în ajutor, cine ştie cât timp am mai fi fost departe unul de altul! Acum, însă, vei rămâne aici în casa asta minunată, care mi-a fost pusă la dispoziţie de bunul meu prieten, contele de Platen. Cred că domnul Werner ţi-a spus că n-ai de ce te teme de poliţie. Ai şi dumneata nevoie de odihnă şi mângâiere, căci ştiu ce s-a întâmplat între timp.

Bătrânul îşi apleacă pe piept capul şi plânsul îl podideşte în vreme ce spune:

— Nepoata mea Dora e moartă, înecată, după cum a stabilit medicul legist. Am trecut întâmplător pe la morgă şi nu ştiu ce m-a făcut să intru înăuntru… Atunci am găsit-o pe biata Dora întinsă pe catafalc, cu o rochie de mătase pe dânsa, cu o expresie de spaimă şi disperare pe figură. Nişte muncitori din pădure au scos-o dintr-un lac şi medicul spunea că s-a aruncat, probabil, de bunăvoie în apă. Eu, însă, nu pot crede asta, domnule conte. Pe gâtul ei am descoperit pete

închise şi chiar dacă nimeni nu-mi va da dreptate, eu voi susţine sus şi tare că un bărbat a vrut s-o ucidă, ba poate că a şi aruncat-o în lac, şi mizerabilul care a făcut treaba asta, nu poate fi altcineva decât servitorul Anton, care o face acum pe stăpânul la Hohenegge.

Contele Eberhard îl sili pe bătrân să se aşeze pe un scaun şi căută să-l mângâie cu vorbe calde.

— Asta vom stabili noi, Müller, ai încredere în viitor. Dacă Anton a făptuit şi această crimă, fii sigur că-şi va primi pedeapsa. Din păcate, morţii nu învie, altfel fii sigur că ţi-aş reda-o pe Dora.

Bătrânul clătină capul, îndurerat.

— Sunt sigur că şi dânsa are o mare parte de vină în sfârşitul pe care l-a avut. De ce n-a rămas la mine, în căsuţa mea simplă dar cinstită? De ce s-a încrezut în cuvintele ticălosului acela de Anton şi a devenit amanta lui? Ştia de pe atunci că legătura dintre ei nu putea să aibă un sfârşit bun. Când a fost ultima oară la mine, mi-a spus că de-abia atunci va păşi din nou în faţa mea, când Anton îi va fi redat cinstea pe care i-o răpise. Dar n-a mai venit, şi acum e moartă…

Contele Eberhard începe să se sfătuiască cu detectivul, care scoate un carnet din buzunar şi-şi ia notiţe.

— Mai am să vă fac unele comunicări, domnule conte, zise Werner. În primul rând aflaţi că am fost la Hohenegge. În castel n-am putut pătrunde, căci prea ar fi fost riscant. Dar am putut face unele constatări pe din afară. M-am aşezat în cârciuma din sat şi acolo am adus vorba despre întâmplările de la castel. Şi astfel am aflat unele lucruri interesante. Cârciumarul, care-i cunoştea pe servitori, nici n-a vrut la început să vorbească. Dar cu ajutorul unei sticle de vin, i-am dezlegat limba. Îmi spuse atunci că în ultima vreme s-au petrecut lucruri ciudate la Hohenegge. În primul rând, era peste măsură de mirat că un servitor, cu numele de Anton, o făcea pe stăpânul acolo, de când contele Eberhard zăcea în cavou. Individul ar avea o purtare scandaloasă şi plângerile la contesa Leonie n-ar aduce niciun rezultat. Servitorii îşi şopteau chiar că Anton trăieşte bine cu contesa. Tocmai când

discutam în toi cu cârciumarul, se produse zgomot afară pe gang. Câteva persoane intraseră şi uşa se deschise imediat. Un domn gras, cu mutra înfuriată, păşi pragul. Alţi doi bărbaţi tineri îl urmau, iar în spatele acestora veneau două fete bine îmbrăcate, care păreau să fie cameriste sau cam aşa ceva. Cârciumarul se ridicase de pe scaun ca să salute pe noii-veniţi pe care părea să-i cunoască. Toate persoanele acelea veneau de la Hohenegge, unde fuseseră în serviciu. Domnul cel gras era bucătarul-şef, ceilalţi doi ajutorul său şi grădinarul. Una din fete era cameristă, cealaltă servitoare. Toţi au fost concediaţi pe loc.

Contele Eberhard ridică, surprins, capul.

— S-o fi petrecut ceva deosebit, domnule Werner, spune el, căci nu se concediază cinci persoane deodată.

— Aşa e, domnule conte, zâmbeşte detectivul. Oamenii au păstrat tăcere la început, căci probabil că au fost ameninţaţi, dar furia şi dorul de răzbunare le-au dezlegat limbile în cele din urmă şi din cele spuse mi-am făcut o imagine asupra întâmplărilor de la castelul Hohenegge. Anton joacă şi de data aceasta rolul principal.

— Dar despre ce e vorba? întreabă contele Eberhard.

— Trebuia să-mi încordez auzul ca să aud şoaptele celor cinci persoane, căci chiar faţă de cârciumar pe care-l cunoşteau bine, nu cutezau să vorbească deschis. Dar păreau să fie furioşi cu toţii. După cât am observat, aveau bani, ceea ce înseamnă că li se plătise leafa, înainte de a fi aruncaţi în stradă. Cel mai pornit era bucătarul. El a lovit într-un rând cu pumnul în masă şi a răcnit: „Toată porcăria asta a făcut-o măgarul de Anton. De ce dracu a ţinut cu tot dinadinsul s-o târască pe contesă în bucătărie? Aşa ceva nu putea doar să admită dânsa, oricât ar fi de apropiaţi cei doi, unul de altul. Fireşte că el stă bine şi acum îşi râde de noi care am zburat de la castel. Dar ulciorul merge la apă numai până se sparge. Noi trebuie să păstrăm tăcere asupra afacerii scandaloase care s-a petrecut acolo, căci cine e nebunul să se vâre în gura lupului; dar parcă-l văd şi pe domnul Anton alungat în stradă şi poate că atunci va fi înhăţat de un poliţist care-l va duce

frumuşel la închisoare. Din cauza unui asemenea ticălos să ne pierdem noi slujbele…” Ceilalţi căutau să-l potolească şi aruncau priviri bănuitoare spre mine. Dac-ar fi ştiut cât eram eu de interesat în chestia asta, s-ar fi ferit să rostească vreun cuvânt. După câtva timp părăsiră cârciuma şi se urcară într-o trăsură, care-i duse la gară. Cârciumarul mi-a povestit apoi că erau servitori de la castel, care fuseseră concediaţi, dintr-un motiv oarecare. Numai Anton, principalul vinovat, rămăsese încă în graţiile contesei Leonie. În locul celor plecaţi vor fi angajaţi alţii noi, iar contesa avea de gând să plece spre Sud, unde locuise şi înainte, cu răposatul conte.

Eberhard strigă din nou:

— Contesa Leonie vrea să plece! Eşti încredinţat de asta? Poate să fie numai o părere a oamenilor.

Detectivul clătină capul:

— Am căutat să iau şi alte informaţii şi am aflat de la un grădinar bătrân, pe care l-am întâlnit la poarta parcului, că doamna contesă e într-adevăr hotărâtă să plece cât mai repede. Anton, însă, va rămâne la Hohenegge, în calitate de administrator al castelului.

Contele rămâne câteva clipe tăcut, apoi ridică privirea şi spune cu glas hotărât:

— Dacă Leonie se înapoiază la Monaco, atunci nici eu nu voi mai putea rămâne aici. Trebuie să mă iau după ea, trebuie să fiu în apropiere, căci sunt sigur că pune la cale o nouă mârşăvie.

Contele de Platen priveşte surprins la prietenul său.

— Dar ştii că-ţi este interzis să părăseşti Germania, Eberhard! Va fi imposibil să dobândeşti permisiunea pentru a trece frontiera.

Contele de Hohenegge se ridică enervat de pe scaun şi începe să umble neliniştit prin odaie.

— Aşadar sunt şi acum prizonier… trebuie să rămân aici, să mă prăpădesc de grija pentru Margot, care a rămas acolo la Monaco şi nici nu bănuieşte că demonul acesta cu chip de femeie caută s-o nimicească!…

— Nu spuneai că se află împreună cu mama ei, fosta

detectivă pariziană? întreabă contele de Platen.

— Fireşte, „Vipera” e cu dânsa, şi o va apăra, atât cât îi va sta în puteri. Dar n-aveţi idee ce isteaţă şi fără frică e nemernica asta de Leonie! Ura ei o face capabilă de orice. Şi că o urăşte pe Margot şi i-a jurat moartea, asta o ştiu demult. Dar tocmai acum trebuie să fiu alături de biata fată, căci bănuiesc că e ameninţată rău.

Detectivul se ridică şi-şi ia rămas bun, căci îşi dăduse întâlnire cu nişte persoane, care aveau să-l ducă pe urme noi.

Eberhard rămâne cu Müller şi Platen.

— Nu pot să mai stau aici, este absolut imposibil! exclamă dânsul. Tu mă vei pricepe, Platen, căci îmi cunoşti situaţia, mai bine ca oricare altul.

— Pricep totul, Eberhard. Dar împotriva legii nu se poate face nimic.

Bătrânul Müller stă tăcut pe scaunul său. Ar fi vrut cu dragă inimă să-i ajute stăpânului său, dar nici el nu ştie cum.

— Este interzis prevenitului care-şi spune Eberhard de Hohenegge să părăsească Germania! strigă contele deodată şi rămâne în faţa mesei. Bine, în cazul acesta voi călători sub nume străin. Cunosc primejdiile la care mă expun, ştiu că mă aşteaptă arestarea dacă voi fi trădat. Dar cine să mă trădeze? În voi doi pot avea doar deplină încredere. Müller va rămâne aici şi va aştepta veşti de la mine, din Monaco. Poate că voi avea norocul să mă pun imediat în legătură cu Margot şi s-o hotărăsc să plece cu mine. Aici la Berlin voi găsi un adăpost pentru ea şi voi putea să veghez asupră-i până ce vinovaţii de la Hohenegge îşi vor primi pedeapsa meritată. Şi atunci când se va fi rupt lanţul care mă ţine legat de acest demon de femeie, care este Leonie, nu mă va mai reţine nimic să fac din mama copilului meu, soţia mea. Ea este nevinovată de crima grozavă care planează încă asupra ei, şi eu sunt încredinţat că voi şti să lămuresc şi chestia aceasta întunecată.

— Nu spuneai tu, Eberhard, că această Margot, care e moartă pentru autorităţile germane, poartă acum un nume fals? întreabă contele de Platen.

— Nu chiar fals, ci unul care nu i se cuvine de drept,

răspunde Eberhard. S-a căsătorit cu bancherul Grosser, când acesta se afla pe patul de moarte şi trăieşte acum împreună cu mama sa ca văduva lui şi moştenitoarea milioanelor sale.

— Ai fost încurcat în nişte chestiuni foarte ciudate Eberhard, murmură de Platen. Mă tem chiar că norii care atârnă deasupra capului tău, nu se vor împrăştia atât de uşor. Să nădăjduim că trăsnetul nu va cădea ca să distrugă totul.

Contele Eberhard face un gest de apărare.

— Sunt liber şi pot lucra, te am pe tine alături ca un prieten credincios şi mă simt în putere şi plin de curaj să pornesc lupta împotriva puterilor întunericului. Inteligentul domn procuror Braun mă ţine încă drept un escroc, şi dacă ar fi fost după dumnealui, aş mai sta şi azi în închisoare, până în ziua de apoi. Dar voi rămâne numai puţin timp departe de ţară, până o voi aduce pe Margot încoace, apoi voi fi liniştit în privinţa soartei ei şi vom putea formula dovezile de vinovăţie punct cu punct. Vrei să-mi faci acest ultim şi mare serviciu, Platen?

Rămâne locului în faţa contelui şi-l priveşte adânc în ochi. Câteva clipe Platen chibzuieşte, apoi îi întinde mâna.

— Mă simt îndatorat faţă de tine, Eberhard, căci prin şovăiala mea din cavoul de la Hohenegge, m-am încărcat cu o vină. Bine, notează-mi ce anume ai nevoie pentru ca să te deghizezi şi sub ce nume vei călători, şi eu îţi voi procura tot ce e necesar.

Cei doi prieteni îşi strâng mâinile în tăcere.

A doua seară, Eberhard părăseşte Berlinul, cu expresul de Riviera. Nimeni nu va recunoaşte într-însul pe castelanul de la Hohenegge, căci îşi schimbase înfăţişarea cu totul. O barbă lungă, cu fire argintii, îi ajunge până pe piept. Părul capului e şi el cărunt, dar niciun om nu va spune că e vopsit.

Capitolul 142 – Iahtul spaniolului

Masca-Roşie îşi dăduse drumul cu iuţeala fulgerului de pe peretele de stâncă.

— Mai bine în mare decât în mâinile lui Ochi-de-Pisică! îşi zice el.

Piciorul i se loveşte de piatră. Rammont pipăie cu mâinile în jur, căutând un punct de sprijin. La lumina slabă a lunii ce răzbate printre nori, el vede valurile agitate ale mării, izbindu-se de stânci, dar în aceeaşi clipă mai zăreşte o barcă aproape distrusă, şi fără să stea pe gânduri îşi face vânt pe dânsa.

Începe să vâslească nebuneşte căci ştie bine că a fost descoperit.

Barca e zvârlită încolo şi încoace, dar tot mai mult se îndepărtează de ţărm şi regele criminalilor se simte uşurat, deşi un val îi smulsese o lopată.

Strigăte furioase îi ajung la ureche, urmăritorii l-au descoperit, şi probabil că se vor lua după dânsul cu o barcă pescărească.

Şi el n-are nici măcar o armă, totul a rămas în apă. Şi valiza în care pusese banii luaţi de la prefectul poliţiei din Monaco, s-a prăpădit. Masca-Roşie a rămas numai cu viaţa.

Deocamdată nu zăreşte nicio barcă pe urmele sale. El e azvârlit încolo şi-ncoace pe marea înfuriată şi nu mai poate stabili unde se află insula pescarilor. Din când în când o rază de lună pătrunde dintre nori şi lumina palidă joacă pe apă. Cât cuprinde cu privirea nu se zăreşte niciun vapor. Dar mult nu va dura şi se vor apropia urmăritorii şi atunci lupta va fi disperată.

În afară de lopata bătută cu fier la vârf, regele criminalilor nu posedă nici o altă armă. Şi el e aproape sigur că la o eventuală întâlnire pe mare, va fi învins. Cinci, şase sau mai multe căngi vor prinde barca lui pe jumătate umplută cu apă şi orice împotrivire va fi atunci zadarnică.

— Mii de draci! scrâşneşte Rammont, tocmai acum să mă părăsească norocul, după ce am adus la îndeplinire cele mai îndrăzneţe fapte, pentru a scăpa de călăii mei?

Cu mâinile trebuie să arunce afară apa din barcă, deoarece altminteri e ameninţat să se înece. Apoi începe să vâslească din nou cu singura lopată ce o are şi-şi croieşte drum printre valurile furioase.

Deodată, regele criminalilor tresare.

— Nu m-a înşelat auzul oare? exclamă el.

Ciuleşte urechile, apoi izbucneşte:

— E o sirenă ele vapor! Un semnal de alarmă pentru a evita ciocnirea cu vreo barcă, din cauza ceţii. O fi vreun iaht prin apropiere.

Apucă din nou lopata şi vâsleşte din toate puterile. Dar marea devine tot mai neliniştită şi dacă nu va ajunge curând la ţărm sau pe vreun vas, va fi pierdut.

Sirena vasului misterios amuţise. În schimb, ochii săi zăresc o rază slabă de lumină în ceaţă. Aceasta devine din ce în ce mai mare şi Rammont recunoaşte farul unui vapor.

Aici e salvarea lui, sau nicăieri.

El îşi dă seama prea bine că nu va fi luat pe bord atât de uşor, şi chiar dacă va fi primit, totuşi, e în primejdie să cadă în mâinile poliţiei.

Din nou se aude semnalul de alarmă peste marea biciuită de furtună. Încă o clipă, două, şi barca lui va fi zărită de marinarii vasului străin. Dar Rammont caută să evite asta. Se ghemuieşte cât poate mai mult şi trage lopata înăuntru. Coaja de nucă pe care se află, e zvârlită cu furie încoace şi-ncolo.

Cu viteză sporită iahtul solid spintecă valurile Mării Mediterane. Rammont înalţă capul cu precauţie. E ud până la piele şi picăturile de apă i se scurg pe faţă şi pe gât. Toată atenţia lui e concentrată asupra unui singur punct. Trebuie să găsească un adăpost pe iahtul acesta, orice ar fi.

Un val năprasnic îl ridică în sus cu barcă cu tot şi înainte de a-şi da seama ce se petrece cu el, se trezeşte în apă…

O clipă, Rammont se afundă în mare, gata să se înece, dar luptă din răsputeri şi iese din nou la suprafaţă, la câţiva metri doar de prora vasului străin. Câteva mişcări de înot şi iese din vâltoarea primejdioasă.

Rammont mai are timp o jumătate de minut, şi dacă pierde prilejul acesta, se poate socoti pierdut. Apa îl biciuieşte cu putere în faţă şi cu multă greutate izbuteşte să ţină ochii deschişi.

Deodată, însă, zăreşte o funie lungă şi groasă, care atârnă

în apă, de pe puntea iahtului. Vreo neglijenţă de-a marinarilor, dar un adevărat noroc pentru regele criminalilor.

Începe să înoate cu disperare şi întinde mâna spre funie. Câteva clipe se luptă s-o apuce, căci apa i-o smulge mereu dintre degete, dar în cele din urmă o ţine strâns în mână.

Cu un salt de panteră el se atârnă de funie şi numai picioarele îi mai stau în apă. Braţele-i sunt paralizate, dar voinţa de fier a regelui criminalilor învinge şi de data aceasta. Încetişor se caţără pe pântecele de metal al iahtului şi după câteva clipe escaladează parapetul de metal al punţii.

Se află în partea dindărăt a vasului; în apropierea sa sunt lăzi şi legături cu funii.

Tremurând din tot trupul, Rammont se aşază pe punte. Se simte salvat, dar dac-ar veni acum cineva să-l aresteze, n-ar mai fi avut putere să se apere.

Rămâne acolo nemişcat clipe îndelungate, pitulat printre lăzi şi frânghii. Nimeni nu observase episodul acesta, probabil că e vorba de un iaht de plăcere şi proprietarul doarme în cabina lui, iar cei câţiva marinari se preocupă prea puţin de întâmplările de pe mare.

Astfel se scurge un sfert de ceas, apoi Rammont se ridică încetişor, cu gândul să-şi caute o ascunzătoare. De-odată, însă, tresare speriat.

Sirena se aude din nou. În acelaşi timp el percepe glasurile marinarilor de la prora vasului:

— Ei! Luaţi-o alături, voi ăia de pe mare, altfel sunteţi pierduţi.

Desigur, e o barcă de pe insula pescarilor, care nimerise în drumul iahtului.

Rammont îşi încordează auzul. Îşi strecoară capul printre lăzi, doar, doar va recunoaşte ceva. Pe mare luminează câteva lanterne.

O barcă mare, cu câţiva pescari într-însa, se apropie de iaht. Masca-Roşie zăreşte lămurit silueta lui Ochi-de-Pisică.

— Opriţi maşinile! se aude glasul tunător al „noului Sherlock Holmes”. Ordinul poliţiei!

Se aude o înjurătură a marinarului de veghe, apoi

timonierul comunică prin acustic ordinul în sala maşinilor, pentru oprirea vasului.

Pe punte bocănesc saboţii marinarilor. Între timp barca pescarilor se apropiase mult.

— Ce vreţi de la noi? strigă timonierul către Ochi-de-Pisică.

— Cui aparţine vasul acesta? întreabă detectivul cu un glas ce domină vuietul valurilor.

— Stăpânului nostru, Don Pueblo. Citiţi numele pe peretele vasului dacă aveţi ochi!

— Dincotro veniţi şi încotro mergeţi? întreabă din nou Hartenberg.

— De la Monaco spre Toulon. Poate că ne oprim câtva timp la Marsilia, dacă ţii să ştii cu tot dinadinsul. De ce ne-aţi oprit?

— Un criminal periculos ne-a scăpat la Monaco şi suntem pe urmele lui. S-a avântat pe mare cu o barcă mică şi trebuie să fie undeva pe aici. N-aţi observat nimic suspect?

— N-am văzut şi n-am observat nimic! Ar fi fost mai mult decât imposibil pentru individul ăla să se furişeze pe iahtul nostru, fără ca noi să observăm ceva. Căutaţi-l în altă parte, căci aici nu veţi da de el!

Cu toată situaţia periculoasă în care se află Rammont râde ironic în ascunzătoarea sa. Deocamdată se crede în siguranţă, căci Ochi-de-Pisică nu va cuteza să cerceteze iahtul.

— Atunci te rog să mă scuzi! se aude răspunsul detectivului.

Marinarii murmurară câteva înjurături în diferite limbi, apoi elicea începe din nou să se învârtească şi iahtul lui Don Pueblo goneşte înainte.

În clipa aceasta se aud paşi pe scara ce porneşte din interiorul vasului şi silueta stăpânului apare în deschizătura chepengului.

— Ce dracu s-a întâmplat de aţi oprit maşina? răcneşte el.

În câteva cuvinte marinarii îl lămuresc.

— Duceţi-vă dracului! strigă Don Pueblo spre barca de pescari care fusese înghiţită de ceaţă.

Apoi se întoarce spre timonier şi-l întreabă:

— Când acostăm la Marsilia?

Omul îi dă lămuriri precise, Don Pueblo clatină capul, se-ntoarce şi coboară din nou în interiorul vasului.

Iahtul de plăcere al spaniolului este amenajat cu un lux princiar. Lumina electrică arde jos în gangurile înguste acoperite cu covoare roşii şi împrăştie pretutindeni o lumină plăcută. În oamenii săi, Don Pueblo are o încredere neţărmurită, de aceea nu se preocupă de ce se petrece pe punte.

Încetişor, spaniolul se îndreaptă spre o uşă de pe coridor şi o deschide.

Intră într-o cabină elegantă acoperită de covoare în culori vii. Pueblo se apropie de altă uşă şi o deschide.

— Degeaba te-ai speriat, Aranka, spune el şi păşeşte spre frumoasa femeie elegant îmbrăcată, care stă întinsă pe divan.

Aceasta a doua încăpere e amenajata cu un lux oriental. Pueblo îşi ţine amanta – cocota Aranka – ascunsă, întocmai cum face un paşă cu femeile sale. El nu-i îngăduie să se arate pe punte, când vasul acostează în vreun port.

Îi satisface toate gusturile pe care şi le exprimă. Cele mai scumpe vinuri îi stau la dispoziţie, bijuterii preţioase de la cei mai mari negustori orientali. Conform dorinţei sale, Aranka se îmbrăcase tot în costume orientale, în aşa fel încât nimeni n-ar recunoaşte într-însa o europeană. Perle preţioase strălucesc în părul ei negru, iar pe frunte poartă un colier cu diamante ce aruncă scântei în toate culorile.

Podeaua e şi aici acoperită cu covoare moi. Un parfum ameţitor învăluie aerul. Încăperea e astfel aşezată, încât nu pătrunde până acolo nici zgomotul maşinilor.

Pueblo, ai cărui ochi negri sunt plini de patimă, se aşază lângă Aranka pe divan. Frumoasa cocotă îl priveşte scrutător.

— Vasul s-a oprit brusc, Pueblo, şopteşte ea. Am simţit imediat lucrul acesta. Suntem în largul mării, în toiul nopţii. De ce nu-mi spui ce s-a întâmplat?

Pueblo pare să nu acorde nicio atenţie faptului.

— Un poliţist din Monaco e în urmărirea unui criminal periculos. Marinarii mei l-au trimis la plimbare pe domnul poliţist, dar vasul au trebuit să-l oprească, altfel lucrul ar fi

părut bănuitor.

— Un criminal primejdios? murmură buzele roşii ale cocotei.

De ce o străfulgerase gândul ciudat, că ar putea fi vorba de Hector Rammont? După cât ştie ea, dânsul fusese arestat şi vârât în închisoarea din Monaco. Despre incendierea acesteia nu aflase încă nimic, căci Pueblo o ţine în necunoştinţă asupra celor ce se întâmplă în lumea de afară.

Aranka se fereşte, însă, să-şi trădeze gândurile fată de gelosul spaniol. Ştie că Pueblo poate deveni îngrozitor în mânia sa. Îi ceruse să trăiască numai pentru el, şi să nu se gândească la nici un alt bărbat.

— Cunoşti numele criminalului dispărut? întreabă ea într-o doară, înfigând mâinile în părul negru, al spaniolului, ca să-i dea siguranţa că-l iubeşte.

— Nu, marinarii n-au întrebat despre cine-i vorba şi când am sosit eu pe punte, barca dispăruse din nou. Dar să lăsăm dracului chestia asta, să trăim mai bine numai pentru dragostea noastră.

Se târâse în genunchi pe covorul moale din faţa divanului şi cuprinde în braţe trupul minunat al frumoasei femei.

Astăzi, însă, Aranka pare să fie în dispoziţie proastă. Se lăsă în voia mângâierilor pătimaşe ale spaniolului, dar de-abia dacă răspunde la ele.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Aranka? întreabă el, cu o flacără sinistră în ochi. Nici nu te uiţi la mine şi o umbră îţi învăluie chipul. Te gândeşti la un alt bărbat?

Ea vede albeaţa dinţilor lui şi-i aude respiraţia gâfâitoare. Trebuie s-o întoarcă repede, altminteri e primejdie să izbucnească în furie.

— Mă gândeam la timpul când eram încă liberă şi când mă duceam oriunde îmi plăcea, răspunde ea cu tristeţe bine jucată. Tu mă înconjori cu toate bogăţiile, mă acoperi cu bijuterii şi pietre scumpe, iar la mesele noastre se găsesc mâncărurile cele mai de preţ. Dar îmi răpeşti libertatea, pe care şi cea din urmă vieţuitoare o posedă. Te-am rugat de atâtea ori să mă laşi să cobor pe uscat, când iahtul va acosta

în vreun port! Doresc să mă arăt printre oameni, să mai stau de vorbă şi cu alte fiinţe, nu numai cu marinarii aceştia brutali. N-ai niciun motiv să mă păzeşti cu atâta gelozie şi să mă ţii ca pe o prizonieră. Ai putea doar să rămâi lângă mine şi în felul acesta n-ar exista niciun pericol să mă pierzi.

Don Pueblo se ridică de jos. Figura lui se întunecase. Fulgere îi scapără din ochi.

— Nu-mi mai vorbi despre asta, Aranka! răcneşte el, cu glas răguşit. Ştiu bine că inima ta e necredincioasă, deşi de multe zile n-ai mai privit în chipul unui alt bărbat. Vei rămâne aici atâta timp, până când patima mea pentru tine se va fi potolit. Poate ca asta să ţină ani de-a rândul, poate până la moartea unuia din noi. Da, aici vei rămâne!

— Ca prizoniera ta? strigă Aranka.

— Ca prizoniera mea, da, râde Pueblo. Îţi lipseşte ceva poate? Spune-mi dorinţele şi dacă nu este ceva absolut imposibil, îţi voi împlini totul. Numai libertatea nu ţi-o pot dărui.

Vrea să se repeadă la ea, s-o cuprindă în braţe cu pasiune, dar dânsa îl împinge îndărăt cu amândouă mâinile.

Don Pueblo rămâne locului, tremurând din tot trupul. Aranka nu cutezase încă niciodată să i se împotrivească în felul acesta. Dar acum se pare într-adevăr că nu se mai teme de el ca odinioară, căci stă nemişcată pe divan şi aşteaptă să vadă ce se va-ntâmpla.

— Eşti sclava mea şi pot face cu tine tot ce vreau, Aranka! Nu uita lucrul acesta! strigă el.

Un hohot de râs se aude în încăpere.

— Ai trecut cu vederea, însă, că trăim într-o ţară civilizată şi că nu ai alt drept asupra mea, decât acela pe care ţi-l acord eu. Dacă voi ieşi pe punte când vom ajunge la Marsilia şi voi striga după ajutor, autorităţile mă vor elibera imediat. Am devenit iubita ta din propria mea voinţă, dar nu sunt prizonieră.

— Cine mă poate împiedica să te ucid? strigă el cu furie nestăpânită. Te-am luat la Monaco pe vasul meu, şi ţi-am spus că vei deveni cu totul a mea. Şi trebuie să recunoşti că

până acum am izbutit să te ţin ascunsă de privirile străinilor. Uşile cabinei sunt trainice şi prea uşor nu-ţi va veni să le spargi. Cei câţiva marinari pe care îi am aici fac totul pentru mine, căci îi plătesc împărăteşte. Ferestruica de colo, care dă spre mare, este mult prea mică, pentru ca să te poţi strecura prin ea. Şi apoi, mai e şi zăbrelită. Vezi, deci că nu-ţi rămâne altceva, decât să fii prizoniera mea, atâta timp cât voi vrea eu. În definitiv, cuşca asta de aur nici nu e atât de groaznică, cum ai vrea să afirmi tu. Ce mai ceri de la mine, Aranka?

Ea îl lăsase să vorbească până la capăt, apoi îşi dă capul pe spate cu o mişcare graţioasă şi răspunde cu hotărâre:

— Vreau să plec, vreau să revăd Parisul şi să petrec acolo după pofta inimii. Du-mă la Paris şi te încredinţez că nu vei mai avea să te plângi de mine.

— Nu! scrâşneşte Don Pueblo. Asta nu se va întâmpla niciodată, căci flăcările geloziei mi-ar arde sufletul.

— Bine! Atunci să ştii că mă voi folosi de primul prilej ca să rup lanţurile care mă ţin legată.

— Lanţurile acestea nu le vei rupe niciodată, Aranka. În privinţa asta am purtat eu de grijă.

Se-ndreaptă spre ieşire, căci îşi dă prea bine seama că acum nu mai e nimic de făcut cu femeia aceasta.

Dar nu ajunsese încă la uşă, când se aude sus pe punte zarvă mare.

— Ce să-nsemne asta? exclamă el.

Într-o clipă a dat uşa în,lături, apoi o ia repede pe gangul îngust.

Larma devine din ce în ce mai mare. Aude lămurit glasurile cunoscute ale marinarilor.

Deodată, Don Pueblo tresare speriat. Auzise un glas cu totul străin.

Din câţiva paşi ajunge pe punte. E noapte adâncă în jur şi valurile lovesc furioase în pereţii vasului.

— Ce s-a întâmplat? răcneşte spaniolul.

Vede câţiva oameni adunaţi şi după cât s-arată, aceştia caută să ţină un bărbat, care se smuceşte din mâinile lor.

Un marinar vânjos se desprinde din grup şi se apropie de

Don Pueblo.

— Stăpâne, începe el cu glas agitat, ni s-a întâmplat ceva cu totul deosebit. Acum câteva minute Jan voia să ia nişte funii de la proră, dar în clipa când întinse braţul, se dădu speriat îndărăt, căci atinsese capul unui om, care se ascunsese acolo.

— Un bărbat străin pe vasul meu? şuieră spaniolul. Ia să-l văd şi eu, repede!

Cei doi marinari care îl ţin pe Rammont, îl prinseră fiecare de câte un braţ.

Înfăţişarea Demonului roşu e cam suspectă. Hainele ude îi atârnă pe trup, părul îi cade pe frunte. Ochii săi aruncă fulgere spre Don Pueblo.

Cu omul acesta jucase el nu demult în sala luxoasă a cazinoului din Monte Carlo, dar pe atunci el purta masca prinţului de Bentivoglio, şi Don Pueblo nu e în stare să-l recunoască pe tovarăşul de joc de odinioară.

Spaniolul se apropiase.

— Aprindeţi o lanternă, ca să pot vedea mai bine mutra acestui om! porunceşte el marinarilor.

Ordinul e executat îndată.

Regele criminalilor se resemnase cu soarta şa. Îşi dă seama că trebuie să răspundă în mod inteligent şi fără şovăială. Nu se poate şti, dacă însuşi Don Pueblo nu-l va ajuta să-şi redobândească libertatea.

Cu braţele încrucişate, spaniolul stă în faţa prizonierului şi-l priveşte în faţă.

— Cum te numeşti, băiatule? întreabă el, cu glas ameninţător.

Hector Rammont întâmpină cu linişte privirea străpungătoare a proprietarului iahtului, apoi răspunde fără teamă:

— Vă voi spune fără niciun înconjur, domnule, dar nu faţă de maimuţoii aceştia.

Cu o smucitură se eliberează din strânsoare şi adaugă:

— Nu trebuie să vă fie frică, şleahtă de păcătoşi. Nu voi fugi şi nici în apă n-am să sar. Dumneavoastră domnule, vă voi

răspunde precis, dacă vreţi să-mi acordaţi favoarea să staţi de vorbă cu mine.

Don Pueblo rămâne cam surprins. Individul, acesta, rupt şi prăpădit, cutează să vorbească pe un astfel de ton? El vede cum marinarii stau cu pumnii încleştaţi în faţa străinului, gata să se năpustească asupra lui, şi desigur că i-ar fi sunat ceasul regelui criminalilor, dacă Don Pueblo nu le-ar fi strigat:

— Daţi-vă înapoi!

Apoi se apropie şi mai mult de Masca-Roşie şi-l măsoară din cap până în picioare.

— Murdară gură ai, şefule, îi spune el, de data asta mai liniştit. Dar poate că e rost să aud ceva interesant. Vino cu mine!

Marinarii holbează ochii auzind cuvintele stăpânului lor. Acesta, milionarul Don Pueblo, omul ciudat care străbate mările cu iahtul său, acceptă să stea de vorbă cu un individ suspect; asta n-ar fi crezut cu putinţă niciunul din ei.

Cei doi ajunseră la deschizătura chepengului.

— Coboară! ordonă scurt spaniolul.

Hector Rammont se supune invitaţiei, cu fruntea sus, de parcă ar păşi într-o sală de bal.

Capitolul 143 – Amanta lui Don Pueblo

Într-o cabină aranjată cu lux orbitor, Don Pueblo se lasă într-un fotoliu şi în faţa lui stă Masca-Roşie.

Apa şiroieşte încă din hainele zdrenţuite ale acestuia, dar nici spaniolul mândru nu se poate sustrage expresiei demonice a privirilor omului care a înspăimântat o lume întreagă.

— Ei, acum dă-i drumul şefule, şi fă-o cât mai scurtă, se adresează Don Pueblo, Măştii-Roşii. Vreau să ştiu cum ai ajuns pe vasul meu.

Regele criminalilor îşi recăpătase tot sângele rece. Un plan încolţise în creierul său, pe când cobora treptele în interiorul vasului.

Don Pueblo nu e oare multimilionarul, care o luase cu sine pe Aranka, atunci când aceasta a fugit din castelul maur? Drace! n-o fi rost aici de o nouă lovitură de maestru? Dar Rammont se feri să-şi trădeze gândurile.

— Sunt victima unui naufragiu, domnule, răspunde el la întrebarea prea puţin politicoasă a spaniolului. Vedeţi lesne după îmbrăcămintea mea că sunt un biet pescar, care-şi câştigă cu greu pâinea. Veneam de la Monaco spre insula noastră, când valurile mi-au înghiţit barca şi m-au azvârlit în apă. M-am lăsat în voia norocului şi aşa am ajuns lângă vasul dumneavoastră.

Rammont face o pauză scurtă pentru a observa efectul cuvintelor sale asupra spaniolului.

— Mai departe! spune acesta, scurt.

— M-aş fi înecat ca un şobolan, urmează Demonul, dacă n-aş fi zărit în ultima clipă o funie, care atârna în apă de pe puntea iahtului. Fără să stau mult pe gânduri m-am căţărat pe dânsa şi astfel am ajuns pe vapor. Marinarii nu m-au descoperit căci e al naibii de întuneric în noaptea asta. Deoarece eram obosit de moarte m-am aciuit printre nişte lăzi, cu gând să mă odihnesc câteva clipe. Ce-s eu vinovat dacă marinarii dumneavoastră au dat de mine acolo şi m-au tras afară ca pe o pisică? Dacă s-ar fi purtat mai blând, nu s-ar fi produs scandal. Dar măgarii s-au năpustit cu pumnii asupra mea şi au dat fără milă. Aşa ceva nu trec eu cu vederea.

— Cum te numeşti? întreabă Don Pueblo.

— Matteo! răspunde repede şi sigur de sine Masca-Roşie.

— Şi ce ai de gând să faci de acum încolo?

— Ceea ce se poate face în asemenea împrejurări. Veţi avea bunătatea să daţi ordin oamenilor dumneavoastră să-mi pună la dispoziţie haine uscate, şi când iahtul se va opri în vreun port, mă veţi debarca pur şi simplu. Vă voi mulţumi cum se cuvine şi treaba e terminată. După umila mea părere, aşa cred că se întâmplă de obicei, în cazuri de naufragii.

Don Pueblo izbucneşte într-un hohot de râs.

— Ce înseamnă asta, domnule? întreabă Hector Rammont,

furios.

Nu cumva spaniolul îl bănuieşte? se întreabă apoi.

Don Pueblo se ridică puţin în fotoliu, îşi împreunează mâinile cu degetele încărcate de inele şi-şi îndreaptă privirile pătrunzătoare asupra lui Rammont

— Ascultă care e părerea mea în privinţa asta. Hm! Hm! Toată povestea cu naufragiul e iscodită. Vei fi fost tu pe o barcă, nu neg, dar sunt sigur că aia a fost furată şi în spatele tău era poliţia din Monaco, din mâinile căreia ai scăpat. Dracul să te creadă că te numeşti Matteo, eu nu! Şi te mai dai drept pescar! Ha, ha, ha! E de ajuns să-ţi privesc mâinile fine şi-mi dau seama îndată că ai minţit. Dar s-o scurtăm, şefule! Tu eşti criminalul primejdios care a scăpat din mâinile autorităţilor din Monaco şi pe care-l căuta mai adineauri un poliţist. Te-ai furişat pe vasul meu, ca să le scapi mai uşor. Şi acum află ce am de gând să fac cu tine. Mă îndrept cu iahtul spre Toulon, dar am de gând să fac o escală la Marsilia, voi da imediat ordin să ţi se pună la dispoziţie haine uscate, ca să nu răceşti cumva, ferească Dumnezeu! Dar după aceea te voi închide în vreo gaură întunecoasă a vaporului, în care vei rămâne până vom ajunge la Toulon. Acolo voi face ceea ce e de datoria oricărui om de treabă să facă: voi înştiinţa autorităţile. Şi ele vor şti unde să te transporte, n-avea grijă, băiatule!

Hector Rammont ascultase tot timpul fără să clipească din ochi. Şi când spaniolul sfârşi, un zâmbet rece îi flutură pe buze.

— Admir spiritul dumitale de observaţie! mărturiseşte el, calm. De ce-aş mai minţi acum? Da, e adevărat, sunt un criminal fugit din puterea autorităţilor. Ajuns pe insula pescarilor din apropierea oraşului Monaco, am şterpelit o barcă şi mi-am făcut vânt în largul mării. Îmi pare numai rău că n-am ajuns mai departe cu dânsa, după cum nădăjduiam. Acum sunt în puterea dumneavoastră şi n-am încotro. Să nu vă aşteptaţi să vă copleşesc cu rugăminţi sau să vă cerşesc îndurare. Nu-s eu omul acela şi cine mă cunoaşte ştie prea bine lucrul ăsta. Dar dacă-mi veţi da haine uscate, vă voi fi

într-adevăr recunoscător.

Don Pueblo rămâne încremenit în faţa omului care stă lângă el. Dar nu se poate reţine să-i strige:

— Vei urla ca o fiară când poliţiştii din Toulon îţi vor pune cătuşele şi te vor vârî într-una din celulele temutei închisori din marele port militar francez.

— Vă înşelaţi, stimate domn, eu n-am urlat şi n-am tremurat niciodată în viaţa mea.

— Numele Matteo, pe care mi l-ai spus, e iscodit. Cum te numeşti în realitate?

— Nu vă mai obosiţi cu întrebarea aceasta, căci nu voi răspunde.

— Ce crimă ai făptuit? Cel puţin asta cred c-aş putea afla!

— Am sucit gâtul unui milionar şi apoi am şters putina! răspunde Demonul, râzând.

— Nu cumva eşti un membru al bandei care-şi avea sălaşul în castelul maur din Monaco şi care a fost descoperiţi de poliţie? întreabă spaniolul.

— Poate da, poate nu, domnule. Deoarece ştiţi acum în ce fel stau lucrurile cu mine, sunt de părere să punem capăt discuţiei. Puteţi da ordin oamenilor să mă aducă în siguranţă. Încă o întrebare, dacă nu vă supăraţi când ajungem la Marsilia?

— Probabil peste două ceasuri. Dar ce te interesează lucrul acesta?

— Hm! De ce n-aş căuta să mă orientez! răspunde Demonul, batjocoritor. De altfel, vă mulţumesc că-mi veţi îngădui să rămân pe bord în timpul cât iahtul va opri la Marsilia. Oraşul acesta nu-mi prea place, mai cu seamă poliţia de acolo... Hm! Hm!

Spaniolul se ridică din fotoliu.

— Las’ că-ţi va trece pofta să fii obraznic, sunt încredinţat de asta! murmură el.

Apasă pe un buton de sonerie şi peste câteva clipe îşi fac apariţia cei doi marinari care îl ţinuseră pe Rammont.

— Luaţi-l pe individul ăsta şi daţi-i un rând de haine vechi, porunceşte spaniolul. După aceea îl veţi duce în cămăruţa

zăbrelită din spatele maşinii şi veţi încuia bine uşa. În tot timpul cât vom rămâne la Marsilia, îl veţi lăsa să zacă acolo. Rămâne pe iaht până vom ajunge la Toulon. Şi acum aşteptaţi ordinele mele viitoare.

Cei doi marinari îl apucă pe Rammont de braţe şi-l târăsc afară din cabină. Uşa se închide în urma lor şi Don Pueblo se lasă din nou în fotoliu.

— Al dracului individ! murmură el. De când tot colind mările, nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva şi apoi... îmi face impresia că l-am mai văzut pe băiatul ăsta... Mă voi interesa la Toulon de persoana lui şi nădăjduiesc că voi afla lucruri interesante.

Don Pueblo rămâne pe gânduri câteva clipe.

Aranka, amanta sa, nu trebuie să afle nimic de chestia asta, fireşte. Probabil că auzise şi ea larma de pe punte, dar n-are de unde să ştie ce s-a întâmplat.

Să se ducă din nou la dânsa, pentru a încerca s-o împace? Nu, căci pentru moment n-ar avea niciun rost asta.

Peste vreo două ceasuri iahtul va ancora la Marsilia şi va rămâne acolo până după-amiază, când îşi va urma drumul spre Toulon. În oraşul acesta va da de veste autorităţilor din port şi criminalul va fi luat în primire.

— Voi dormi şi eu aceste două ceasuri, murmură spaniolul.

Intră în dormitorul micuţ, dar luxos amenajat şi se trânteşte în pernele de mătase.

*

Să ne întoarcem acum la Masca-Roşie.

Cei doi marinari îl târăsc pe gangul îngust şi ajunşi în fundul acestuia, deschid o uşă. Rammont vede în faţa sa o încăpere mai mare, luminată electric.

— Intră, băiete! răcneşte unul din marinari şi nu poate rezista ispitei să-i dea un ghiont.

Regele criminalilor nu ripostează, ci păşeşte înăuntru şi rămâne în aşteptare.

— Şi acum ce aveţi de gând cu mine? întreabă el apoi.

— Ţine gura! îi răspunde marinarul.

În vreme ce unul din paznicii săi închide uşa, celălalt deschide un dulap şi scotoceşte printre mormane de haine până dă de ceea ce-i trebuie.

— Ai auzit ce a poruncit stăpânul nostru, spune el apoi. Uite aici haine uscate, meştere! Îmbracă-te cu ele, dar fă-o repede!

Rammont clatină doar capul.

Cei doi marinari părăsesc încăperea şi regele criminalilor rămâne singur. Respiră uşurat, de parcă s-ar fi trezit din nou la viaţă. Făcuse un pas înainte, căpătând haine uscate. Îşi scoate repede bulendrele ude, le aruncă într-un colţ şi se îmbracă cu celelalte.

Acum, când nu mai simte umezeala pe trup, energia şi curajul de luptă îi revin. Nu posedă nicio armă, dar îşi spune cu hotărâre că trebuie să găsească vreo unealtă, cu ajutorul căreia să spargă uşa celulei în care va fi închis. Señor Pueblo nu poate pretinde de la dânsul să aştepte până ce iahtul va ajunge la Toulon, unde avea de gând să-l dea pe mâna autorităţilor.

Cu privirile-i agere, Rammont cercetează încăperea în care se află. Începe să alerge dintr-un colţ într-altul, pipăie pereţii, podeaua, doar, doar o găsi ceea ce-i trebuie. Deodată tresare.

Lângă ferestruică, găseşte un drug de oţel, lung de vreo douăzeci centimetri. Cu iuţeala fulgerului, Rammont vâră unealta preţioasă în buzunarul lung al pantalonului. Era şi timpul, căci uşa se deschide şi marinarii îşi fac apariţia.

— Gata? întreabă unul din ei.

— Vă stau la dispoziţie, domnilor! răspunde în batjocură Demonul.

Cei doi îl apucă de braţe şi pornesc iarăşi pe gang. Ajung la o cotitură a acestuia, de unde se aude bine zgomotul maşinii. O lampă electrică împrăştie o lumină murdară din tavan. În fund se zăreşte o uşă de fier şi când ajung la dânsa, unul din marinari o deschide.

Aici va fi deocamdată noua locuinţă a Demonului roşu. Lumina de pe gang nu-i îngăduie să vadă interiorul. În orice caz, singurul mobilier e o bancă fixată în perete. De vreo

fereastră nici nu poate fi vorba.

— E plăcută locuinţa aceasta! nu se poate reţine să spună Rammont. Transmiteţi mulţumirile mele stăpânului dumneavoastră, a fost foarte drăguţ cu mine.

— Ţine-ţi fleoanca, altminteri te trezeşti cu câţiva ghionţi în scăfârlie! răcneşte unul din marinari, şi cu un picior în moalele trupului, îi face vânt în celulă.

Uşa e închisă, o cheie se răsuceşte în broască şi marinarii se îndepărtează râzând.

Rammont se izbise cu capul de perete, dar nu scoate niciun geamăt. Un întuneric de iad domneşte în jurul său. Pipăie pereţii şi descoperind banca se aşază pe ea. Drugul de oţel pe care-l ascunsese în buzunar e la locul său şi niciunul din marinari nu se gândise să-i scotocească hainele.

— Nădăjduiesc să vă joc o festă ca să mă ţineţi minte! murmură el.

Rămâne câteva clipe să se odihnească, apoi se ridică şi dibuie uşa, îşi încordează auzul, dar nu aude nimic suspect. Întrebarea dacă Aranka, fosta lui amantă, se află sau nu la bord, îl preocupă iarăşi. El ştie bine că posedă o înrâurire demonică asupra femeilor. Poate va izbuti s-o aducă de partea sa?

Ajuns la uşă, el începe să examineze broasca. Pare să fie solidă de tot, căci oricât împinge cu umărul în tăblie, uşa nu se clinteşte din loc.

Se întoarce înapoi la bancă cu gând să făurească un plan de evadare. Cu uşa nu-i nimic de făcut, în privinţa asta e perfect încredinţat.

Se ridică şi scoţând drugul, îi examinează cu atenţie vârful.

— Oţelul e bun! murmură el. Pot avea încredere într-însul. Prin uşă nu voi putea ieşi şi nici prin peretele care desparte cabina mea de aceea unde se află maşina iahtului. Rămâne o singură cale: colţul dedesubtul băncii. Acolo e lemn şi poate voi izbuti să desprind o scândură.

Se pune imediat pe lucru şi reuşeşte într-adevăr să scoată o scândură. Nimeni nu-l deranjează, dar pe de altă parte, e ferm hotărât să zdrobească într-o clipă capul primului marinar

care va intra în celulă.
Vâră mâna în deschizătură şi constată ca e un gang dedesubt.
Încă un sfert de ceas se scurge şi o nouă scândură e desprinsă din podea. Rammont nu mai stă o clipă pe gânduri şi-şi strecoară trupul prin deschizătură. Picioarele lui dau de apă, dar asta nu-l sperie.
Pas cu pas se furişează mai departe şi deodată se poticneşte de un obiect ce-i sta în drum. E o barieră care nu poate fi trecută, căci gangul devine prea îngust pentru un trup omenesc.
Masca-Roşie scrâşneşte de furie. Să se întoarcă înapoi în celulă şi să aştepte acolo până l vor da pe mâna poliţiei? Nu, asta niciodată.
Dar ce-ar fi să încerce să ajungă la cabinele elegante ale iahtului? E cam riscată întreprinderea e drept, dar Rammont nu e omul care să se teamă de o primejdie, oricât ar fi de mare ea.
Îşi lipeşte urechea de perete şi caută să perceapă cel mai mic zgomot. Şi deodată i se pare că aude un sforăit zgomotos! Se apleacă şi ascultă tot mai încordat…
Da, nu mai încape îndoială. De partea cealaltă e un dormitor şi sforăitul e al lui Don Pueblo.
Demonul e hotărât acum să facă o spărtură în perete şi, punându-se pe lucru, izbuteşte într-adevăr să desprindă o scândură fixată cu şuruburi. Vâră mâna în deschizătură şi simte o materie mătăsoasă.
— E o cabină elegantă tapisată cu mătase! îşi spune el.
Îşi urmează lucrul şi izbuteşte să desprindă alte câteva scânduri.
Deschizătura e acum destul de mare, ca să se poată strecura printr-însa.
Dar tapiseria de mătase îi închide drumul.
Să se lase împiedicat de atâta lucru? Nu, în niciun caz. Cu drugul de oţel face o gaură în stofă, apoi o rupe de sus până jos.
O lumină vie îl orbeşte aproape şi aruncând o privire

înăuntru, Rammont vede că încăperea e goală.

Fără să stea o clipă pe gânduri păşeşte în cabină şi rămâne o clipă locului. Deodată, însă, tresare speriat şi o exclamaţie de furie îi scapă de pe buze. Întoarce capul cu iuţeala fulgerului şi ridică drugul ca să zdrobească fără nicio şovăială capul aceluia care l-a surprins... Dar cu aceeaşi iuţeală lasă braţul în jos... În faţa lui stă, îmbrăcată în costum de orientală, cu perle în jurul gâtului şi diamante în părul negru... Aranka, fosta sa amantă.

Capitolul 144 – O revedere

Aranka stătea întinsă pe divan şi zadarnic încerca să adoarmă.

Deodată i se păru că aude un zgomot în încăperea alăturată. La început nu prea dăduse atenţie faptului, dar în cele din urmă se ridică şi se furişă în vârful picioarelor până la draperia care închidea cele două cabine.

Îşi roti ochii în toate părţile, dar nu văzu nimic. Deodată se produse o ruptură şi sub ochii ei tapetul de mătase al peretelui se desfăcu în două.

Aranka se înspăimântă atât de tare, încât era cât pe ce să scoată un ţipăt.

Voia să se repeadă la sonerie ca să alarmeze marinarii, dar în clipa următoare se reţinu. Îşi recăpătase tot sângele rece şi curiozitatea era mai mare decât spaima. Se furişă în vârful picioarelor în cabină şi pe când Hector Rammont stătea cu spatele la ea, frumoasa cocotă îi puse mâinile pe umăr.

El se întoarse repede şi după ce lăsase în jos braţul înarmat cu drugul de oţel, exclamă:

— Aranka!

Privirile ei se însufleţiră. Îşi aduse aminte dintr-odată de toate suferinţele pe care i le căşunase omul acesta, pe care îl recunoscuse imediat... Dar cu toate acestea şovăia să se îndrepte spre uşă, pentru a apăsa pe butonul soneriei electrice.

— Hector Rammont! murmură dânsa, întinzând braţele.

Fără să stea o clipă pe gânduri, el o cuprinde la pieptul său.

— Eşti singură, Aranka? întrebă dânsul, adâncindu-şi privirile într-ale ei.

Frumoasa femeie clatină capul şi arată spre cabina învecinată:

— Vino acolo, te voi putea ascunde mai uşor când se va apropia primejdia.

Înainte de a o urma, el întoarce capul spre ruptura din perete.

— Dacă Don Pueblo, amantul tău, ar intra aici, va observa îndată ce s-a petrecut, şopteşte el. Stai o clipă!

Zărise un tablou mare în peretele opus şi scoţându-l repede, îl atârnă deasupra rupturii din perete.

— Aşa, acum e bine! murmură el.

O urmează pe Aranka în cabina învecinată şi amândoi se aşază pe divanul cu perne de mătase. Mâinile ei îi cuprind capul şi-l trag spre piept.

— Cum ai ajuns aici, Hector, spune-mi repede, căci tremur de curiozitate. Ştii unde te afli?

Dânsul o acoperă cu sărutări pătimaşe, apoi răspunde:

— Mă aflu pe iahtul amantului tău, Don Pueblo. Îţi voi lămuri în câteva cuvinte ce s-a întâmplat cu mine.

Ţinând-o de mână, el îi povesteşte repede întâmplările din noaptea aceasta, precum şi în ce fel a scăpat din închisoarea din Monaco.

— După cum vezi, încheie el, mă aflu într-o situaţie nu tocmai plăcută, ba aş putea spune chiar primejdioasă. Ştiu că Don Pueblo se va opri cu iahtul la Marsilia, iar pe mine urmează să mă ducă la Toulon, unde voi fi predat autorităţilor. Şi nu cred să mi-o iei în nume de rău că perspectiva aceasta nu mă încântă deloc. Pe când mă aflam în gaura aceea din fundul vasului, m-am gândit mereu la tine, şi vezi că soarta mi-a fost înc-odată favorabilă. Îmi vei da o mână de ajutor ca să mă salvez, Aranka?

Frumoasa cocotă îl priveşte cu patimă.

— Nu vreau să dezgrop trecutul, Hector, îi răspunde ea. În

furia ta m-ai călcat în picioare, ai vrut să mă străpungi cu pumnalul şi câte altele, la amintirea cărora mă înfior. Eu, însă, îţi aduc şi azi iubirea de altădată şi n-aş putea să te arunc în ghearele primejdiei.

Cu o exclamaţie de bucurie, Masca-Roşie o trage la pieptul său şi o clipă buzele lor se lipesc într-un sărut plin de înfocare.

— Vorbeşte mai departe! spune el apoi. Cere de la mine tot ce vrei, Aranka, demult mi-am dat seama cât de nedrept am fost faţă de tine. Unde mai găsesc o femeie care să-ţi fie egală în frumuseţe şi curaj?

— Alice! scrâşneşte Aranka. Unde e făptura aceea?

Demonul roşu face un gest de dispreţ

— S-a aruncat în mare şi a înghiţit prea multă apă. Asta s-a întâmplat în noaptea aceea când Ochi-de-Pisică m-a împresurat din două părţi în castelul maur. Cred că ai auzit de asta?

— Nu. N-am auzit, scumpul meu, căci Don Pueblo mă ţine ca pe o prizonieră pe iahtul acesta.

— Are vreun drept să te ţină sechestrată, Aranka? N-ai devenit de bunăvoie amanta lui?

— Îl urăsc! scrâşneşte ea. Acum, când te strâng din nou în braţele mele, aş putea făptui o crimă, ca să mă eliberez din lanţuri.

— Să chibzuim în linişte, Aranka! Marinarii, care m-au zvârlit în gaura aia întunecată, nu-şi închipuie că voi izbuti la Marsilia să evadez de pe vapor. Cunoşti tu vreun drum salvator, scumpa mea?

Ea priveşte gânditoare în gol, apoi răspunde cu mânie:

— Asta ar fi posibil numai prin viclenie sau forţă, Hector! Uşor nu va fi şi probabil că va trebui să jertfim pe unul din marinari. Dacă-ţi voi ajuta însă, să-ţi recapeţi libertatea, cer să mă iei şi pe mine. Vom găsi noi mijloace, căci avem o mie de ascunzători.

Rammont îi sărută mâinile şi exclamă cu însufleţire:

— Fireşte că te iau cu mine, iubito! De abia de acum încolo vom rămâne împreună şi vom oferi lumii probleme noi de dezlegat. Dar în ce fel te gândeşti să fugim? După cât îl

cunosc eu pe Don Pueblo al tău sunt convins că în cele câteva ceasuri de popas la Marsilia, va lua cele mai severe măsuri de pază. Marinarii îi sunt credincioşi până la jertfirea de sine şi nu vor asculta de poruncile tale.

— Asta-i adevărat, Hector, de aceea trebuie să procedăm cu inteligenţă.

Rammont se pregătea sa răspundă ceva, dar în clipa aceea aude zgomotul făcut de un zăvor tras.

— Mii de bombe! Vine cineva! scrâşneşte el, sărind în sus de pe divan.

— Don Pueblo! exclamă Aranka, şi arată repede cu mâna spre draperiile grele ale patului.

— Ascunde-te acolo, altminteri suntem pierduţi!

Rammont şi ajunse la ascunzătoarea aceasta şi într-o clipă strânse draperiile în aşa fel, încât nu s-ar fi putut bănui de afară că se ascunde cineva acolo. Ţinându-şi respiraţia se ghemuieşte la perete. Drugul de oţel îl are la dânsul şi nu va şovăi o clipă să se folosească de el.

Spaniolul păşi înăuntru şi cu privirea iscoditoare cercetă încăperea.

— Nu ştiu de ce, Aranka, dar am impresia că pluteşte ceva străin în aer, zise el. Ai vorbit cu cineva sau s-a întâmplat ceva?

Frumoasa cocotă se întinsese din nou pe divan. Se reculesese între timp, numai pieptul îi tresălta uşor.

— Nu pricep ce vrei să zici, Pueblo, răspunse ea. De ce-mi tulburi liniştea din nou? Vrei să-mi îndeplineşti în sfârşit dorinţa şi să mă duci printre oameni când vom ajunge la Marsilia?

Spaniolul făcu un gest de împotrivire.

— Nu-mi mai vorbi despre asta, Aranka, te rog stăruitor.

Se apropie apoi de ea şi se aşeză posomorât pe un scaun din faţa divanului.

— M-am culcat puţintel, căci voiam să fiu odihnit mâine dimineaţă, pentru ca să-mi pot vedea de treburi la Marsilia, dar un vis urât m-a făcut să mă trezesc speriat. Am văzut aplecându-se deasupra mea botul unui tigru, care mă fixa cu

ochi fioroşi. Mi-era nu ştiu cum să rămân singur şi atunci am venit încoace. Hai să stăm de vorbă, Aranka, până se va lumina de ziuă!

Dar frumoasa cocotă clătină capul, obosită.

— Nu mă simt în stare pentru asta, Pueblo. Pleoapele îmi atârnă grele ca plumbul. Fă-mi plăcerea şi lasă-mă singură! Dacă vei coborî pe uscat la Marsilia, nu uita să-mi aduci ceva daruri. Asta-i singurul lucru ce-mi face puţină bucurie în situaţia mea nenorocită.

— Îţi voi îndeplini dorinţa, Aranka, şi voi pleca de lângă tine, deşi în pieptul meu arde o văpaie ca în adâncurile vulcanului Vezuviu. Dormi câteva ceasuri şi între timp vom ajunge în portul Marsiliei. Acolo voi coborî pe uscat şi într-un ceas voi fi înapoi. La revedere, scumpa mea.

O cuprinse în braţe şi o acoperi cu sărutări, apoi se îndreptă spre uşă. Din prag, însă, se întoarse înc-odată şi aruncă o privire lungă spre amanta sa.

— Aranka, şopti el, nu pot scăpa de gândul că eşti în căutarea unui mijloc ca să te eliberezi. Fii cu băgare de seamă, căci asta te-ar putea costa viaţa!

Ea nu găseşte cu cale să-i răspundă, ci-şi întoarce capul spre perete, prefăcându-se că doarme.

Spaniolul îşi muşcă buzele şi se îndepărtează.

Din dosul draperiilor patului, Hector Rammont auzise fiecare cuvânt schimbat între cei doi.

— Să procedăm cu cap, Aranka, îi spune el după câteva clipe. Tu vrei să dobândeşti libertatea, eu la fel. Numai la Marsilia vom izbuti. Cum voi face, nu ştiu încă, dar cred că greutăţile nu vor fi atât de mari. Curaj şi hotărâre am în cantitate suficientă, şi astea sunt elementele principale în asemenea întreprinderi.

— Îmi vei rupe şi mie lanţurile sclaviei şi după douăzeci şi patru de ore vom fi la Paris.

— Dar cum stăm cu banii, iubito?

— Nu ai nimic, Hector?

El râde cu dispreţ.

— Am avut destul ca să trăiesc ca un paşă un an întreg, dar

a trebuit să renunţ la tot şi să mă mulţumesc cu viaţa.

— Stăm prost în cazul acesta, căci afară de bijuteriile de pe mine, nici eu nu posed bani.

Rammont se plimbă câteva clipe prin cabină. Se opreşte apoi brusc şi rămâne în faţa frumoasei femei.

— Señor Pueblo, e milionar după cât ştiu, şopteşte el, dar cred că-şi ţine banii pe la băncile din străinătate. Însă, tot trebuie să existe vreo casetă pe bordul iahtului şi conţinutul ei cred că va fi suficient ca să ne asigure existenţa pentru câtva timp.

Ochii Arankăi aruncă fulgere.

— Ştiu unde se află caseta, Hector! Don Pueblo mi-a arătat-o o dată. Sunt într-însa peste o sută de mii de franci în aur şi bancnote.

Masca-Roşie zâmbeşte satisfăcut.

— Am bănuit eu asta, dovadă că sunt om inteligent. Comoara trebuie să intre în mâinile mele, dar cum se va întâmpla, e încă o enigmă. Pentru moment descrie-mi locul unde se află caseta şi cum se poate ajunge în încăperea respectivă.

— Don Pueblo ocupă trei încăperi, îi răspunde ea. În cea din fund se află caseta de oţel, înşurubată în podea. E însă, închisă cu o încuietoare secretă. Uşile celor două cabine dinainte sunt şi ele închise cu cea mai mare grijă, când Don Pueblo coboară pe uscat. De pază rămâne întotdeauna un marinar.

— Conţinutul casetei va cădea în mâinile mele, de asta sunt aproape sigur! răspunde Rammont, cu hotărâre. Fireşte că trebuie să aşteptăm până ce onorabilul Don Pueblo va părăsi iahtul.

— Dar cum vei ajunge în încăperile sale, Hector?

— Pe acelaşi drum pe care am venit încoace, scumpo. De data asta va merge mai lesne, căci desigur că ai la îndemână diferite unelte, care mi-ar putea uşura lucrul. Trebuie să-mi indici exact unde se află dormitorul lui.

— Vrei să cobori din nou în încăperea unde te-au închis?

— De ce nu, scumpa mea? Când e vorba de adus la

îndeplinire o faptă mare, greutăţile nu m-au speriat niciodată. Cât e ceasul?

Aranka îi răspunde la întrebare.

— Atunci, vom fi peste o jumătate de ceas în portul Marsilia. Afară e încă întuneric, cu atât mai bine pentru noi. Acum mă înapoiez pe unde am venit şi tu vei aşeza la loc tabloul deasupra rupturii din tapet

Cu ajutorul Arankăi, Rammont caută un cuţit şi alte obiecte trebuincioase. După câteva minute se strecurase prin deschizătură şi frumoasa cocotă atârnă la loc tabloul. Apoi se întinde înapoi pe divan, aşteptând desfăşurarea evenimentelor.

Se scursese ca la vreo jumătate de ceas şi de pe punte se auzi fluieratul strident al sirenei. Marsilia se vedea în zare.

Iahtul ancorează într-un loc retras al portului şi maşina e oprită. Între vas şi ţărm mai e o distanţă de câţiva metri. Marinarii primiseră poruncă severă să nu arunce puntea deocamdată.

Don Pueblo se îmbrăcase şi acum străbate gangul îngust. Figura lui e posomorâtă. Ca întotdeauna când coboară pe uscat, are în buzunarul de la spate un revolver cu şase gloanţe şi la brâu îi atârnă un cuţit spaniol, cu lama lată.

Pe covertă se întâlneşte faţă în faţă cu un marinar.

— Ce face individul din celula de jos? întreabă el, aspru.

— Stă nemişcat, stăpâne. Am fost mai acum câteva minute acolo şi am constatat că uşa e încuiată bine.

Fără să răspundă ceva, Don Pueblo se îndreaptă spre balustrada vasului şi face un semn celor trei marinari, care formează echipajul iahtului. Doi oameni aduc puntea şi o aruncă spre mal.

— Care din voi e de santinelă astăzi? întreabă Pueblo, înainte de a pleca.

Cârmaciul se apropie de el:

— Eu, señor. Cei doi camarazi ai mei vă roagă să le acordaţi o jumătate oră de libertate. Vor să şi cumpere ceva din oraş.

— Bine, răspunde spaniolul. Voi doi puteţi pleca, dar peste

o jumătate de ceas să fiţi înapoi pe bord, altminteri sunteţi concediaţi. Tu, însă, Jan, vei retrage imediat puntea şi te voi aşeza de santinelă. Vei rămâne acolo până mă înapoiez eu. Revolverul îl ai?

— Da, señor. Alte ordine mai aveţi să-mi daţi?

Don Pueblo pusese de-acum piciorul pe punte şi răspunde:

— Nimeni nu trebuie să părăsească iahtul împotriva voinţei mele. Dacă prizonierul de jos, sau doamna din cabină, ar izbuti să scape şi să vină pe punte, alungă-i înapoi cu revolverul. În caz extrem poţi să-i împuşti şi eu nu te voi trage la răspundere.

Jan, timonierul, clătină capul.

Spaniolul ajunse pe ţărm şi se facu nevăzut în ceaţă.

După cum am amintit, locul unde ancorase iahtul e cam izolat.

După plecarea lui Pueblo, se îndepărtează şi cei doi marinari, care căpătaseră permisie pentru ei jumătate de ceas. Jan retrage puntea şi închide portiţa de metal a balustradei.

Coboară apoi în cabina sa, îşi ia revolverul greu şi o manta, apoi se reîntoarce pe punte. Îşi trage un scaun lângă balustradă şi se aşază pe el.

Pe ţărm totul e liniştit. Ceaţa e atât de groasă, încât de-abia se vede mâna înaintea ochilor. Maşina e oprită, niciun zgomot nu se aude din adâncul vasului. Toate astea au o înrâurire adormitoare şi într-adevăr, nu trece mult şi Jan începe să sforăie, cu capul rezemat de balustradă.

În timpul acesta, Hector Rammont făcuse în grabă o gaură în peretele dublu, destul de mare ca să se poată strecura printr-însa.

Şi iată-l ajuns în prima cabină a spaniolului, unde luminile sunt aprinse. Străbate repede încăperea şi intră în dormitorul luxos mobilat. Dar uşa spre cabina unde se afla caseta, e încuiată.

O înjurătură scapă de pe buzele Demonului. Broasca pare să fie solidă, dar cu toate acestea trebuie s-o spargă, fie ce-o fi.

În afară de drugul de fier, are şi un ciocan şi un cuţit ascuţit. Dar aceste două unelte nu-i pot fi de niciun folos. Se întoarce în prima cabină şi caută un instrument mai bun. Aproape de tot de uşă se află fixat cu şuruburi de podea, un sfeşnic mare de bronz.

Cu o opintire, Rammont îl smulge şi-l trage spre uşa care duce în cabina unde se află caseta. Se foloseşte de sfeşnicul acesta ca de o pârghie şi izbuteşte într-adevăr să deschidă uşa.

Încăperea e mică şi neluminată, dar lumina care vine din dormitor e îndestulătoare. Caseta se află acolo, Rammont se lasă la pământ şi încearcă să deschidă capacul cu lovituri de ciocan.

Deodată, izbucneşte în râs.

Spaniolul uitase să încuie caseta. Capacul sare în sus la prima atingere şi mâinile Demonului se îngroapă în mormanul de aur şi bancnote.

Cu o repeziciune uimitoare Demonul îşi umple buzunarele, apoi, fără să mai piardă o clipă, coboară înapoi în închisoarea lui, de unde intră la Aranka.

Cei doi îşi cad în braţe, sărutându-se cu patimă.

Frumoasa cocotă îşi dezbrăcase între timp costumul oriental şi pusese pe dânsa o rochie obişnuită. Pe cap poartă o pălărioară de voiaj şi o mantie modernă îi învăluie trupul.

— Ai vreo armă, Aranka? întreabă Rammont.

— Niciuna! răspunde ea.

— În cazul acesta nu ne rămân decât ciocanul şi drugul de oţel; în definitiv ajunge şi nici zgomot nu face! murmură regele criminalilor.

El se pune pe lucru la broasca uşii şi în zece minute aceasta e deschisă.

— Acum să fim cu băgare de seamă! spune el încetişor. Mă voi strecura în cabina unde se află hainele marinarilor şi voi lua o mantie şi o pălărie. În costumul pe care îl am m-ar lua la ochi poliţiştii din port, rămâi aici lângă scară şi aşteaptă-mă până mă întorc!

Aranka se supune fără să rostească un cuvânt! E grozav de

iritată căci peste câteva minute va fi liberă. Pueblo a plecat în oraş, dar se poate întoarce din clipă în clipă, căci gelozia îi roade inima.

Se scurg câteva minute până la înapoierea lui Rammont. Poartă o mantie de culoare închisă şi o pălărie largă pe cap.

— Pe punte vom da de o santinelă, fii cu băgare de seamă! murmură ea.

El dă din cap şi se apleacă spre urechea ei.

— Voi urca singur sus, ca să-mi dau seama de situaţie. Dacă e o singură santinelă, nădăjduiesc să termin repede cu el. În afacerea asta tu nu-mi poţi fi de niciun folos, aşadar aşteaptă-mă până-ţi voi da un semn.

Ea vrea să-i mai răspundă ceva, vrea să-i spună că începe să pună la îndoială cuvintele sale, că el ar fi în stare s-o mai înşele o dată, dar Rammont o şi pornise pe scară în sus, ca o pisică.

Privirile-i agere examinează puntea iahtului. La mică depărtare vede o făptură sprijinită de balustradă.

— Asta e santinela!

De sub manta se vede ceva strălucind.

— O armă, murmură Rammont. Fii cu ochii în patru, băiete! Dar uite că doarme! Îl aud cum sforăie! Ehei, fiule, asta ţi-e pierzania!

Demonul se ridică încetişor şi păşeşte pe punte, cu ciocanul în mână, încă o clipă şi arma grozavă izbeşte cu putere…

Timonierul ridică mâinile în aer şi vrea să scoată un ţipăt, dar acesta îi moare pe buze. Ucigaşul îl înşfacă repede şi cât ai clipi îl azvârle în apa neagră.

— S-a făcut şi asta! murmură el apoi, cu un cinism revoltător.

Apoi, ca şi cum nimic nu s-a întâmplat, îşi pipăie buzunarele să vadă dacă banii sunt acolo, şi se îndreaptă spre portiţa balustradei, pe care o deschide repede. Puntea e aşezată repede şi în clipa când pune piciorul pe ea, aude un zgomot în spatele său.

— Drace! exclamă el.

E Aranka!

— Hector! strigă ea, cu glas înăbuşit. Ce s-a întâmplat? Am auzit căderea unui corp în apă… Nu cumva ai omo?…

— Taci! strigă Demonul, care se oprise o clipă. Mi se pare că văd colo în ceaţă o făptură suspectă. Rămâi o clipă pe punte. Voi coborî pe ţărm să văd dacă „aerul e curat”.

— Nu mă înşeli, Hector? întreabă femeia, tremurând de spaimă.

— Ce tot îndrugi la prostii? Vezi şi tu dacă n-am dreptate!

Într-adevăr, o umbră se mişcă în ceaţă. Señor Pueblo nu poate fi, dar e probabil vreun marinar din port.

— Fereşte-te, însă, să-mi tragi clapa! mormăie frumoasa cocotă, în vreme ce el şi începuse să coboare puntea, tot pipăindu-şi aurul din buzunare.

Ajuns pe ţărm, Demonul îşi grăbeşte paşii, în vreme ce umbra se apropie tot mai mult.

— Opreşte! Stai pe loc! se aude deodată în tăcerea nopţii.

— Mii de bombe! scrâşneşte Masca-Roşie. Ăsta-i spaniolul. Trebuie să lucrez repede!

Îi dă în gând că nu are nicio armă la el. Ciocanul îl aruncase în apă şi cuţitul îl uitase în cabină. Doar cu mâinile putea lupta, faţă de revolverul spaniolului.

Acesta se apropie cu paşi mari de locul unde se află Rammont, şi în clipa când ajung faţă în faţă, Demonul se apleacă cu iuţeala fulgerului şi cu o săritură de pisică se dă în lături.

Un strigăt de furie scapă de pe buzele lui Don Pueblo şi în aceeaşi clipă a şi tras revolverul. Trei împuşcături se aud una după alta, dar răspunsul este un râs hohotitor.

— Individul a venit de pe iahtul meu şi nu e niciunul din marinari! scrâşneşte Don Pueblo. S-a întâmplat ceva, sunt sigur! Vai de Aranka, dacă are vreun amestec în treaba asta!

Îşi vâră repede revolverul în buzunar, în schimb scoate un pumnal ascuţit. N-ar avea niciun rost să pornească în urmărirea fugarului, căci ceaţa e prea deasă. Toată atenţia lui e îndreptată acum asupra iahtului. Cu paşi repezi se îndreaptă într-acolo, dar înainte de a pune piciorul pe punte, încearcă să pătrundă întunericul cu privirea.

Nu se zăreşte colo o făptură femeiască pe covertă? Da, da, e Aranka.

O gelozie turbată, amestecată cu furie, pune stăpânire pe sufletul spaniolului. Sângele începe să i se urce la cap, tâmplele îi zvâcnesc cu putere şi picioarele îi tremură. Numai degetele sale strâng cu putere pumnalul, a cărui lamă scânteiază în noapte.

*

Aranka auzise într-adevăr strigătul pe ţărm. O spaimă neţărmurită o cuprinse, căci recunoscuse glasul lui Don Pueblo. Probabil că gelozia îl făcuse să se înapoieze mai curând decât îşi propusese.

Văzuse bine cum Masca-Roşie dispăruse în ceaţă, auzise cele trei împuşcături, dar şi hohotul sinistru al Demonului.

Ea îşi adună tot curajul şi se apropie de portiţa balustradei. Doi, trei paşi pe puntea care se clatină şi va ajunge pe ţărm. Îşi strânge repede mantia în jurul trupului şi pune piciorul pe scândura umedă. Pe la jumătatea acesteia, însă, rămâne înlemnită în loc, căci Don Pueblo o ajunsese şi o apucă de umăr.

— Tu eşti, Aranka! răcneşte el.

— Dă-mi drumul! strigă şi ea, ca ieşită din minţi. Nu vreau să mă mai întorc în închisoarea în care m-ai ţinut, n-ai niciun drept să mă reţii împotriva voinţei mele. Voi striga după ajutor.

— Cocotă ordinară! scrâşneşte spaniolul şi ridică braţul să lovească. Ai fost a mea şi a mea vei rămâne, atâta vreme cât voi dori eu. Vei veni înapoi pe iaht şi voi purta eu de grijă să nu-mi mai scapi atât de uşor.

— Nu vreau! Ajutor!... Ajutor!

— Te ucid dacă mai scoţi un singur strigăt! răcneşte Don Pueblo.

O luptă crâncenă se încinge între cei doi pe scândura îngustă. Un singur pas greşit şi unul din ei va cădea în mare.

Spaniolul întoarce repede capul, căci un sunet suspect îi ajunsese, la ureche. Vine dinspre partea unde se află postul

de poliţie. Probabil că strigătul Arankăi fusese auzit.

— Ajutor! Veniţi-mi repede în ajutor! strigă cu disperare femeia. Vrea să mă omoare! Ajutor!

Se aud glasuri în ceaţă. Poliţiştii se apropie.

Spaniolul ridică pumnalul şi-l apropie de pieptul Arankăi. Ea caută să se smulgă, vrea să fugă în ultima clipă, dar simte ceva rece pătrunzându-i în inimă. Ţipătul îi moare pe buze şi se transformă într-un gâlgâit înfiorător. Mâinile ei se încleştează de braţul lui Don Pueblo, ca şi cum ar vrea să-l tragă după sine în bezna morţii. El, însă, o împinge cu furie şi trupul nenorocitei femei se prăbuşeşte în apa Mării Mediterana.

În aceeaşi clipă îşi fac apariţia doi poliţişti.

— Ei, ce s-a întâmplat aici? strigă unul din ei, omului care stă nemişcat pe scândura de legătură a iahtului. Răspunde, sau de nu, tragem!

Don Pueblo se apropie de ţărm.

— Nu e nevoie să trageţi, spune el, cu glas obosit. Vă stau la dispoziţie.

— Cine eşti dumneata şi ce au fost ţipetele de ajutor?

Liniştea şi demnitatea cu care se prezintă spaniolul în faţa poliţiştilor, fac o impresie puternică asupra acestora. Unul din ei îndreaptă lumina lanternei asupra lui şi făptura bine legată a lui Don Pueblo, îmbrăcat cu eleganţă, apare în toată măreţia ei.

— Cine sunteţi? întreabă poliţistul, de data aceasta mai politicos.

— Proprietarul iahtului pe care-l vedeţi în faţa dumneavoastră, răspunde calm cel întrebat. Numele meu este Don Pueblo. Voi prezenta hârtiile la poliţie.

Auzind numele acesta, reprezentanţii forţei publice duc mâna la chipiu, salutând respectuos.

— Îmi pot îngădui întrebarea ce rost aveau strigătele de ajutor, señor? întreabă în cele din urmă unul din poliţişti. Ni s-a părut că am zărit o a doua persoană lângă dumneavoastră pe punte. Ne-am înşelat oare?

— Nu, domnilor, nu v-aţi înşelat deloc, răspunde spaniolul.

Am vârât pumnalul în inima amantei mele, o cocotă pariziană pe care o ţineam de câtva timp pe iahtul meu. Cadavrul l-am aruncat în mare, nu vă mai daţi osteneala să o salvaţi! Când mâna lui Pueblo mânuieşte pumnalul nimereşte la sigur. Veţi pescui doar un cadavru din apă şi pentru asta aveţi timp destul când se va lumina de ziuă.

Vorbise cu o linişte înfiorătoare. Poliţiştii rămân înlemniţi şi nu ştiu ce să răspundă. În cele din urmă unul dintre ei spune cu glas nesigur:

— Don Pueblo, vă somez să mă urmaţi la secţie, unde domnul comisar vă va lua interogatoriul. Dacă lucrurile stau într-adevăr aşa cum susţineţi, atunci fireşte că…

Poliţistul se opreşte fără voie. Don Pueblo râde încetişor.

— Te pricep prea bine, spune el. Am comis o crimă împotriva unei femei, care m-a înşelat cu un criminal primejdios, pe care l-am pescuit din mare în cursul drumului. Ştiu că fapta comisă de mine, înseamnă în acelaşi timp pierzania mea. Aveţi bunătatea şi veniţi cu mine pe corvetă. Nu aud nicio mişcare acolo şi bănuiesc că singura santinelă pe care am lăsat-o de pază, a căzut victima acestor doi mizerabili.

— În privinţa aceasta veţi avea lămuriri mâine dimineaţă, când va fi cercetată apa. Ce vreţi să faceţi pe iaht, señor? întreabă cu bănuială, poliţistul.

— Vreau să-mi iau hârtiile şi cred că n-aveţi motiv să-mi refuzaţi cererea aceasta.

— Dacă ne îngăduiţi să vă însoţim, n-avem nimic împotrivă.

Pe buzele spaniolului se înfiripă un zâmbet ciudat, în vreme ce urcă puntea spre coverta iahtului. Poliţiştii îl urmează, dar nu pot observa zâmbetul lui.

Pueblo ajunsese la locul unde fusese doborâtă santinela.

— Fiţi buni şi îndreptaţi încoace lumina lanternei, se adresează el poliţiştilor.

Aceştia se execută imediat. Spaniolul se apleacă şi ridică de jos ciocanul greu.

— E pătat de sânge, zice el, calm. Acum ştiu în mod precis că fuga plănuită a amantei mele, a fost precedată de uciderea

timonierului. Luaţi în păstrare arma aceasta, domnilor!

Poliţistul ia ciocanul din mâna spaniolului, apoi îl urmează pe acesta în interiorul iahtului. Ajuns în faţa cabinei sale, Don Pueblo o deschide.

— De fugit nu pot fugi, domnilor; mă puteţi aştepta afară! zice el, cu o privire ciudată în ochii întredeschişi. În cinci minute sunt îndărăt şi vă stau cu totul la dispoziţie.

Poliţiştii aprobă din cap şi Don Pueblo intră în cabină, închizând uşa în urma sa.

*

Spaniolul rămâne în mijlocul încăperii luminate şi de-abia acum chipul i se schimonoseşte în mod groaznic. Cu un răcnet de mânie se năpusteşte în cabina din fund şi în aceiaşi clipă a şi descoperit furtul.

Dar pierderea banilor nu l-ar îndurera prea mult, dacă prin aceasta n-ar avea o dovadă că Aranka l-a înşelat într-adevăr cu un ticălos.

Pueblo rămâne nemişcat clipe îndelungate, răsuflând din greu. O lume întreagă de sentimente îi trece prin suflet... apoi dă din umeri şi se-ndreaptă calm spre un dulăpior, care se află într-un colţ al cabinei. Îl deschide şi atunci ies la iveală câteva sticluţe, din care alege repede una. Cu un zâmbet înfiorător o duce la gură, dă pe gât conţinutul, apoi o aruncă pe podea.

Don Pueblo rămâne câteva clipe nemişcat în mijlocul cabinei, apoi trupul începe să i se clatine pe picioare şi chipul i se schimonoseşte. Cu o lovitură surdă cade la pământ, unde rămâne neînsufleţit.

Poliţiştii aşteaptă zadarnic pe coridor, în faţa uşii. În cele din urmă, unul din ei o deschide încetişor şi din câţiva paşi ajunge în cabină unde zace întins cadavrul. Se apleacă asupra lui şi murmură către colegul său:

— E mort ca toţi morţii. Oamenii ăştia bogaţi au întotdeauna la-ndemână mijlocul să scape din încurcătură. Rămâi tu aici de pază, Louis, eu mă duc să anunţ la secţie.

Peste zece minute, comisarul vine însoţit de câţiva agenţi.

Iahtul lui Don Pueblo este sechestrat până la sosirea reprezentanţilor parchetului.

Între timp, Masca-Roşie ajunsese la o casă dărăpănată unde găseşte o ascunzătoare. Dar nu rămâne mult timp acolo, căci arde de curiozitate să ştie ce s-a petrecut pe ţărm.

Ca un şarpe se furişează în umbra caselor şi ajunge la un loc de unde poate observa nestingherit desfăşurarea lucrurilor.

Aranka e moartă, ucisă cu pumnalul de spaniolul gelos. Asta şi voise el.

După un sfert de ceas se furişează mai departe prin străduţele întortocheate ale marelui port francez şi a doua zi trage la un hotel din centrul oraşului, după ce îşi schimbase cu totul înfăţişarea. De aici trimisese telegrama către Ochi-de-Pisică, dar înainte ca acesta să poată ajunge la Marsilia, Demonul călătorea în expres spre Paris.

Capitolul 145 – Copilul lui

În vila „La Patrie”, „Vipera” continuă să vegheze cu grijă asupra copilei sale, Margot.

Tânăra mamă se restabilise aproape complet. Copilul contelui Eberhard stă culcat în perniţe de mătase şi Margot se îngrijeşte de el cu duioşie nespusă.

Adesea lacrimi fierbinţi o podidesc şi se aruncă în genunchi lângă pătuţul micuţului nevinovat.

De la Eberhard nu aflase nimic. Şi cu toate acestea, însănătoşirea ei începuse din ziua când aflase că scumpul ei iubit trăieşte.

Într-o după amiază se auzi clopotul la poarta vilei. Servitorul alergă într-acolo şi văzu un străin la grilaj.

— Trebuie să vorbesc imediat doamnei Vacher, într-o chestiune foarte importantă, zice acesta.

— Numele dumneavoastră, domnule? întreabă servitorul.

Străinul stă pe gânduri câteva clipe, apoi răspunde calm:

— Aş dori să rostesc numele meu numai în faţa stăpânei

dumitale. Nu trebuie să te temi că aş putea face vreun rău uneia din cele două doamne. Îţi dau chiar asigurarea că nu vei avea de îndurat niciun fel de neplăceri dacă-mi vei da drumul să intru, fără să mă anunţi.

Cuvintele liniştitoare ale străinului izbutesc să înfrângă cerbicia servitorului credincios. El primise poruncă să nu lase acces în vilă niciunui om străin, dar de data aceasta un glas interior îl îndeamnă să facă o excepţie.

— Am toată încrederea în cuvintele dumneavoastră, domnule, spune el şi deschide poarta.

Vizitatorul e elegant îmbrăcat, înalt de statură şi face o impresie cât se poate de bună. Alături de servitor el păşeşte pe aleea ce duce spre vilă.

— O voi anunţa pe doamna Vacher, spune servitorul.

Dar în aceeaşi clipă se deschide o uşă şi în pragul ei îşi face apariţia, „Vipera”.

Străinul se apropie repede de ea.

— Mă iertaţi, doamnă, dacă am cutezat să intru în felul acesta, zice el. Daţi-mi voie să vă spun ce mă aduce încoace şi atunci cred că nu-mi veţi lua în nume de rău.

„Vipera” pălise. Ea face un semn servitorului să se-ndepărteze, apoi se adresează vizitatorului, cu glas tremurat de emoţie:

— Dumneata aici, conte Eberhard? Am auzit doar de curând că ai fost arestat şi judecătorul de instrucţie refuză să-ţi acorde liberarea pe cauţiune?

Contele Eberhard – căci el e – răspunde:

— Aşa e, doamnă. S-a făptuit o adevărată crimă judiciară împotriva mea, prin aceea că am fost arestat, numai pentru faptul ca am căutat s-o trag la răspundere pe nemernica mea soţie. Dar ce vreţi? Leonie nu se dă în lături de la niciun mijloc. Ea ar fi în stare să calce peste cadavre, căci ştie prea bine că ar fi pierdută, dacă lumea m-ar recunoaşte pe mine drept soţul ei. Trebuia, deci, găsită o cale salvatoare pentru ea şi, oricât ar părea de necrezut, a găsit-o. În coşciugul de la Hohenegge zace un bărbat pe care eu nu-l cunosc, dar care se aseamănă în chip uimitor cu mine şi asupra mea continuă

să apese bănuiala unei înşelătorii monstruoase.

— Şi cu toate astea ai izbutit să fii liber! zice „Vipera” şi arată spre un scaun.

El o lămureşte în câteva cuvinte asupra celor petrecute şi adaugă:

— Dacă mă vedeţi aici înseamnă, de fapt, că am comis o ilegalitate. Mi-a fost interzis să părăsesc Germania, atâta vreme cât apasă asupra mea o bănuială. Dar eram grozav de neliniştit, simţeam nevoia să vin încoace, la Monaco, căci Leonie e şi ea aici şi pune la cale o nouă faptă criminală. Am plecat sub nume fals şi deghizat. O ştiam pe Margot sub scutul dumneavoastră, dar în definitiv sunteţi numai două femei şi nu ştiaţi nimic de faptul că Leonie a sosit din nou aici.

„Vipera” priveşte surprinsă.

— Într-adevăr, n-aveam nicio bănuială în privinţa asta, domnule conte, mărturiseşte ea. Şi asta e cu atât mai de mirare, cu cât nu fac parte dintre acele femei care suferă de miopie, ca să zic aşa. Ocupaţia mea dinainte, în serviciul poliţiei secrete din Paris, mi-a ascuţit simţurile foarte mult. Fireşte, însă, că n-am putut bănui prezenţa aici a contesei Leonie, tocmai acum, când se simte atâta nevoie de ea la Hohenegge. Dar credeţi într-adevăr că femeia aceasta criminală plănuieşte ceva împotriva lui Margot?

— Sunt perfect convins de aceasta şi presimţirile mele nu m-au înşelat niciodată. De aceea n-am mai avut astâmpăr în Germania, când am auzit că Leonie a plecat încoace. Nădăjduiesc că ea nu bănuieşte nimic despre prezenţa mea şi trebuia să facem tot posibilul să nici nu afle.

„Vipera” îşi trece mâna peste frunte.

— Dar ce se va-ntâmpla acum, domnule conte? întreabă ea.

Eberhard îşi îndreaptă privirea-i întristată asupra mamei lui Margot:

— Eu sunt aici, doamnă, şi ştiu că numai la câţiva paşi de mine trăieşte femeia căreia îi aparţine inima mea şi-i va aparţine întotdeauna. Tremur la gândul că nenorocita ar putea cădea jertfă vreunei curse întinse de Leonie şi aş fi în

stare să stau de pază zi şi noapte la pragul uşii sale. Dar mai ştiu încă ceva, un lucru care m-a tulburat în mod grozav, dar în acelaşi timp m-a făcut să simt o fericire dumnezeiască. Margot a devenit mamă, mama copilului meu! Nu e aşa, doamnă?

„Vipera” înclină uşor capul.

Contele Eberhard îşi acoperă faţa cu mâinile.

— Mama copilului meu! geme el. Bănuiţi oare, ce cuprinzătoare sunt cuvintele acestea pentru mine? Am vrut să fac din Margot soţia mea şi Dumnezeu mi-e martor că n-am avut niciun gând ascuns, atunci când din îmbrăţişarea trupurilor noastre s-a pus temelia unei vieţi noi. Dar soarta a dezlănţuit o furtună asupra capetelor noastre, fulgerele ne-au lovit în plin şi distrugându-ne fericirea. Tatăl meu ucis, Margot sub acuzaţia unei crime înfiorătoare, părăsită de propriul ei tată şi eu nevoit să cred în vinovăţia ei. Am suferit vum nici nu vă puteţi face idee. Şi apoi, când a început să mi se lumineze înaintea ochilor, când am vrut s-o atrag spre mine, ca să lupt împotriva Leoniei şi a lumii întregi, Margot, m-a respins! Bănuiesc sau ştiu în parte astăzi de ce s-a întâmplat aceasta… numai de dragul propriei mele fericiri. Şi astfel am devenit soţul Leoniei şi prin asta cel mai nefericit om de pe pământ. Doamnă, lăsaţi-mă să păşesc în faţa lui Margot, îngăduiţi-mi favoarea să-i pot săruta mâinile. Nu vreau s-o înspăimânt, şi mă voi retrage în tăcere, dacă ea va cere asta de la mine. Dar nu pot să rămân aici fără să arunc măcar o privire asupra copilului meu, pentru care tremur azi ca şi pentru Margot.

Contele Eberhard face o pauză şi rămâne în faţa „Viperei”, respirând din greu. În odaie domneşte linişte de moarte, o rază de soare tremură pe covorul colorat şi fosta detectivă pariziană se ridică încetişor.

— Îţi pricep bine suferinţa, domnule conte, zice ea, privindu-l cu compătimire. Dea Domnul să nu dureze prea mult până ce nevinovăţia dumitale va ieşi la lumină şi femeia aceea demonică îşi va primi pedeapsa. Dar dacă pentru Margot va mei străluci cândva soarele, asta nu cutez să

nădăjduiesc, căci nenorocita a suferit prea mult.

— Pot s-o văd, doamnă? întreabă din nou contele, cu ton rugător. Duceţi-vă la dânsa şi pregătiţi-o pentru sosirea mea. Nu vreau s-o înspăimânt, voi rămâne ca un cerşetor în faţa ei, dacă aşa va cere. Numai vă rog să nu mă trimiteţi nemângâiat de aici.

— Vino! spune „Vipera”, după o clipă de gândire.

Eberhard o urmează pe fosta detectivă şi amândoi urcă scara spre etaj.

— Aşteaptă o clipă aici, domnule conte, spune „Vipera”, în coridor.

Eberhard începe să meargă cu paşi repezi încolo şi-ncoace. Inima îi bate cu putere şi cele câteva minute de aşteptare îi par o adevărată veşnicie. În sfârşit, uşa se deschide încetişor.

— Intră înăuntru, domnule conte, Margot te aşteaptă, zice fosta detectivă, cu vocea slabă.

Eberhard îşi apasă mâna pe piept, intră în vestibul, apoi desface draperia care dă în odaia lui Margot.

În încăperea cochet aranjată zăreşte pătuţul copilului şi alături făptura tinerei mame. Ea este palidă, dar stăpână pe sine şi numai mâinile şi le apasă pe pieptul ce zvâcneşte cu putere. Copilaşul doarme liniştit în pernele de mătase şi nu bănuieşte nimic din ce se petrece în jurul său.

„Vipera” se retrăsese în vârful picioarelor. Nu vrea să-i deranjeze pe cei doi prin prezenţa sa.

— Margot! exclamă buzele tremurânde ale contelui.

Privirile celor doi se întâlnesc, adâncindu-se unele întraltele. Şi deodată, Eberhard întinde braţele şi se prăbuşeşte în genunchi în faţa femeii iubite. Ea vrea să se dea în lături, vrea să fugă, dar o părăsesc puterile. El îi şi apucase mâna şi o acoperă cu sărutări fierbinţi.

— În sfârşit, în sfârşit, îmi dăruieşti fericirea să pot fi în apropierea ta, Margot! murmură el, emoţionat peste măsură.

Apoi se ridică din genunchi şi ţinând-o de o mână, priveşte cu simţământ de nespusă duioşie, spre copilul din pătuţ.

— Copilul nostru! murmură el şi fericirea de care se simte cuprins îl face să se clatine pe picioare. De ce refuzi încă şi

acum să-mi mărturiseşti, Margot, că inima ta îmi aparţine numai mie, că mă iubeşti şi acum cu aceeaşi căldură, ca atunci, în parcul din Hohenegge? Am auzit cuvintele tale disperate, când zăceam în stare de catalepsie în vila alăturată, pe catafalc. Am simţit cum te lupţi cu Leonie şi deşi înduram chinuri groaznice, nu-ţi puteam veni în ajutor. Faţă de lume tu erai nevoită să treci drept moartă, copilului nostru a trebuit să-i dai un nume străin, dar acum noi doi să stăm împreună şi să ne sfătuim dacă nu există niciun mijloc, pentru a redobândi fericirea pierdută.

Cuvintele lui au un efect binefăcător şi Margot răspunde:

— Noi nu ne mai putem bucura de fericire în lumea asta, ea ne-a fost răpită pentru totdeauna, Eberhard.

Atunci, braţele lui o cuprind cu patimă, ca în vremurile de odinioară, şi lipindu-şi capul de umărul bărbatului iubit, ea plânge multă vreme ca un copil.

Eberhard o duce spre pat şi amândoi se aşează, unul lângă altul.

— Lacrimile îţi vor aduce uşurare, Margot, şi apoi vom vorbi despre viitorul nostru, spune el cu glas blând şi-i mângâie părul blond.

Deodată ea tresare speriată şi se dă în lături.

— Ce fac, Dumnezeule? Orice s-ar întâmpla, tu eşti soţul Leoniei şi gura ta nu trebuie să mă atingă. Ruşinea şi dispreţul va urmări şi pe bietul copilaş, până la sfârşitul vieţii sale.

Dar contele Eberhard clatină capul cu energie. Acum, când se află iarăşi în apropierea lui Margot, curajul pune din nou stăpânire pe el şi cu glas hotărât răspunde:

— Nu, Margot, nu vorbi în felul acesta! Voi cunoaşte de acum încolo o singură ţintă în viaţă, pe care o voi urmări cu jertfirea ultimei picături de sânge din mine. Şi această ţintă este să redau copilului de colo numele meu şi onoarea ce i se cuvine. Fireşte, Leonie a devenit, cu numele, soţia mea, dar demult m-am depărtat de ea cu scârbă, şi i-am apus lucrul acesta în faţă, iar ea m-a împroşcat cu vorbe grozave.

— Dar ce ţi-a spus, Eberhard? întreabă Margot, cu spaimă.

— N-am înţeles-o prea bine poate că numai furia fără margini a făcut-o să rostească aceste cuvinte: sărac ca un cerşetor, alungat cu câinii, să părăsesc domeniul meu, Hohenegge, dacă va vrea dânsa astfel. Întrucâtva şi-a adus la îndeplinire ameninţarea, atunci când am venit ca s-o predau pe mâna parchetului. M-a făcut escroc, învinuindu-mă că nu urmăresc altceva decât să dobândesc titlul şi averea decedatului conte.

Margot se simte uşurată.

— Nu ţi-a amintit nimic despre vreo taină? întreabă ea.

— Nu, nimic. Enigma asta întunecată apare necontenit şi eu caut zadarnic s-o dezleg. Tu posezi cheia, Margot, probabil şi mama ta, dar niciuna din voi nu vreţi şi vorbiţi. N-a venit încă timpul să mă lămuriţi şi pe mine?

— Nu mă chinui, Eberhard, te implor! Mama trebuie şi ea să tacă! De ce o face încă Leonie, deşi tu i-ai aruncat dispreţul în faţă, bănuiesc întrucâtva dar prea bine nu pricep. Dacă aş cunoaşte vreun mijloc să fac să dispară acest secret din lume, aş fi cât se poate de fericită, dar din nenorocire nu există niciunul şi de aceea trebuie să tac până la mormânt. Îl implor pe Dumnezeu zi şi noapte, ca Leonie să nu se folosească de această taină, pentru a ne arunca în nenorocire.

Contele Eberhard clatină capul şi pe fruntea lui apare o cută întunecată.

— Aşadar, mă lăsaţi să rătăcesc în ceaţă, probabil pe marginea unei prăpăstii, pe care nici măcar n-o văd. Poate că m-aş putea apăra, dar voi refuzaţi a-mi da vreo indicaţie asupra drumului salvator.

În cuvintele lui e multă amărăciune. Margot i se aruncă atunci la picioare şi ridică mâinile implorator:

— Nu mi-o lua în nume de rău, Eberhard! Dacă tac, este numai pentru că tremur de dragul tău, al fericirii tale.

— Eu cred însă că această fericire se va pierde tocmai prin faptul că nu vreţi să vorbiţi, murmură dânsul. Dar îţi făgăduiesc, Margot, că nu vreau să mai insist, deoarece văd că nu vom ajunge la niciun rezultat. Acum, însă, să vorbim despre viitorul nostru, care se arată în culorile cele mai

întunecate.

În cuvinte repezi, întrerupt adesea de Margot, el îşi istoriseşte păţaniile din ultimul timp. Ea se lipeşte sfioasă de dânsul şi din când în când buzele ei murmură:

— Sărman bărbat!

— Margot! strigă în cele din urma Eberhard, cu glas hotărât. De mult am rupt în inima mea legătura care mă ţinea strâns de Leonie. I-am spus deschis că imediat după înapoierea noastră la Hohenegge, voi introduce divorţul. Dar ea mi-a luat-o înainte, încercând să mă otrăvească. Acum s-a iscat între noi doi o luptă disperată. Dreptatea va ieşi învingătoare, în privinţa asta sunt sigur. Va mai trece puţin timp, până ce această femeie va zăcea la pământ, doborâtă. Atunci voi aduce o altă stăpână la Hohenegge şi aceea vei fi tu şi nimeni alta, Margot

El o priveşte cu dragoste nespusă, dar mâna ei, pe care o strânge într-a lui, tremură.

— Nu pot crede încă în minunea asta, Eberhard. Uiţi de piedicile care stau în calea noastră!

— Dimpotrivă, scumpa mea, mă gândesc la fiecare piedică, pe care duşmanii ne-o aruncă în cale. Bănuiala de omor, care plana cândva asupră-ţi, azi nu mai există. Ochi-de-Pisică, tatăl tău e şi el ferm încredinţat – ca şi procurorul – că Masca-Roşie l-a omorât pe tatăl meu. Numai dovezile precise lipsesc deocamdată. Eu voi aduce însă poliţia pe o urmă nouă, îi voi spune că Masca-Roşie a comis fapta în complicitate cu mizerabila Leonie, pentru ca să te distrugă pe tine, Margot. Lovitura a reuşit, după cum ştii prea bine. Între timp, însă, s-au petrecut multe lucruri, care se înlănţuie între ele, dar trebuie numai omul care să strângă toate inelele la un loc. Şi pentru scopul acesta îmi voi dedica eu toate puterile, îndată ce vântul îşi va schimba direcţia, nădejdile noastre vor reînvia din nou şi totul va fi bine cu timpul. Divorţul, care va aduce în public toată chestia scandaloasă, nu prea e necesar, cred, căci ştiu că până şi cel mai mare criminal, când vede că jocul e pierdut pentru el, recurge la ultimul mijloc ce-i stă la dispoziţie. Eu nu-i voi refuza Leoniei cele câteva picături de

otravă, dacă mi le va cere.

Margot se cutremură şi murmură:

— Poţi face asta, Eberhard?

— Eu însumi nu, dar îi voi da prilejul şi voi purta de grijă ca poliţia să n-o stânjenească. Asta e mai mult decât o favoare, dacă te gândeşti cu câte crime s-a încărcat femeia asta.

— Şi dacă va refuza, Eberhard? Aş pune rămăşag de pe acum că aşa va face. O femeie ca Leonie nădăjduieşte până în ultima clipă şi niciodată nu-şi va lua viaţa de bună voie.

— În cazul acesta nu voi avea nevoie de nicio consideraţie, ci voi lăsa în sarcina justiţiei să facă cu dânsa ce trebuie. Şi acum încă ceva, Margot. Leonie a părăsit Hohenegge şi a venit încoace. A ştiut să se ascundă cu atâta dibăcie, încât nici măcar mama ta, vigilenta poliţistă franceză, nu ştie de prezenţa ei. Asta nu prevesteşte nimic bun, şi deoarece nu pot lipsi prea mult timp din Berlin, ţi-aş face propunerea să pleci cât mai curând. În Berlin se poate găsi lesne un adăpost pentru tine şi pentru mama ta. Acolo te voi putea lua sub ocrotirea mea şi a prietenului meu, pe câtă vreme aici, în Monaco, lucrul ar merge foarte greu. Nu trebuie să şovăim prea mult, căci simt cu precizie că Leonie plănuieşte o crimă nouă. Eşti de acord să plecăm chiar mâine după-amiază?

Margot rămâne surprinsă la auzul acestei veşti.

— Nu ştiu ce să răspund la propunerea asta, Eberhard, spune ea. Dacă Leonie se află într-adevăr în vila învecinată, atunci a venit probabil să aranjeze unele chestiuni pe care le-a lăsat baltă, din pricina presupusei tale morţi. Nu va cuteza să întreprindă ceva împotrivă-mi, deşi până acum nu s-a dat în lături.

Eberhard clatină capul şi priveşte gânditor în pământ.

— Tăcerea ei nu-mi place deloc, Margot, este la fel ca liniştea dinaintea furtunii. Ce te reţine aici în Monaco? Vei găsi şi în patrie un adăpost plăcut, voi purta eu de grijă pentru asta. Mama ta va fi de acord cu propunerea mea. Vrei s-o chem să ne sfătuim împreună?

— Poate că e mai bine aşa, Eberhard.

Contele deschide uşa şi se adresează servitorului pe care-l

întâlneşte pe coridor.

— Roag-o pe stăpâna dumitale să vină puţin până sus!

Peste câteva clipe „Vipera” îşi face apariţia. Dintr-o singură privire ea îşi dă seama de situaţie. Margot şi Eberhard şi-au spus ce aveau să-şi spună şi asta e cât se poate de bine, chiar dacă misterul întunecat asupra naşterii contelui nu trebuie să fie dat pe faţă încă.

Cele trei persoane stau acum de vorbă liniştite, sfătuindu-se asupra viitorului.

Cuvintele contelui găsesc teren prielnic la „Vipera”. Şi dânsa găseşte că tăcerea din vila învecinată nu este de bun augur.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, Margot, sunt şi eu de acord să plecăm mâine spre casă, în Germania, zice ea.

Toţi rămân înţeleşi şi după ce Eberhard îşi ia rămas bun de la cele două femei, părăseşte vila „Da Patrie”.

Capitolul 146 – Arestată

Ziua trece încetişor.

Contele Eberhard trăsese sub nume fals la un hotel, dar o nelinişte ciudată îl alungă parcă din casă. El ştie prea bine că „Vipera” veghează cu ochi deschişi asupra lui Margot şi că e obişnuită să observe totul din jurul ei, dar tocmai faptul că nu s-a petrecut încă nimic, îi dă de gândit.

Când se lasă întunericul, el îşi ia înfăţişarea pe care o avusese în cursul drumului de la Berlin încoace şi părăseşte pe furiş hotelul. Trebuie să comande trăsura care le va duce pe „Vipera” şi pe Margot la gară.

După ce a rezolvat chestia asta, se îndreaptă spre cartierul vilelor, în care locuiesc cele două femei cărora le poartă acum un interes atât de mare.

În faţa grilajului vilei „La Patrie” se opreşte şi se uită în grădină; totul e liniştit, nimic nu se mişcă.

„Vipera” se pregăteşte, probabil, pentru călătorie şi la ora hotărâtă se va urca cu Margot în trăsura ce va aştepta în faţa

casei. De abia la Berlin, contele Eberhard se va apropia de ele, deşi va călători împreună în acelaşi tren. Aşa stabiliseră.

Încetişor, păşeşte mai departe. O forţă misterioasă îl atrage spre casa, în care locuise câtăva vreme cu Leonie. Se opreşte şi aici în faţa grilajului şi zeci de gânduri îi trec prin minte.

— Şi ea e totuşi aici! murmură el.

Rămâne pe gânduri, ca în prada unei nehotărâri, apoi încleştează pumnii şi şopteşte din nou:

— Ne vom socoti noi, n-avea grijă!

Se întoarce, îndreptându-se iarăşi spre vila „La Patrie”. Deodată, tresare puternic.

— Ce să însemne trăsura oprită acolo?

Câteva persoane coborâseră, tocmai dintr-însa. Lumina felinarului e destul de vie ca să-i îngăduie să recunoască cum că sunt slujbaşi ai justiţiei din Monaco. Ba chiar e şi un comisar în uniformă.

Un fior îi trece prin spate. Clopotul fusese tras şi servitorul îşi face apariţia.

— Ce doriţi, domnilor? întreabă el cu glas tare.

Un bărbat îmbrăcat în negru şi cu înfăţişare severă, răspunde:

— Deschide, în numele legii!

Servitorul se dă cu un pas înapoi, speriat, în vreme ce lui Eberhard nu-i vine să-şi creadă urechilor.

— Sfinte Dumnezeule, dar ce caută poliţia din Monaco în vila „La Patrie”? se întreabă el. Tocmai acum, cu câteva ceasuri înainte de plecarea lui Margot să se ivească o piedică în cale? Asta e cu neputinţă!

El stă în umbra zidului, şi poate auzi şi vedea totul.

Împotriva lui Margot şi a mamei sale nu poate exista niciun fel de bănuială doar, altfel n-ar fi rămas până astăzi netulburate. Să fi trădat cineva prezenţa lui?

— Nu auzi ce-ţi spun? se aude din nou glasul domnului îmbrăcat în negru. Te somez să deschizi poarta şi aceasta în numele legii, al cărei reprezentant sunt. Dacă şovăi o singură clipă, voi pune să se spargă broasca.

Servitorul îşi dă seama că n-are încotro şi deschide.

— Îmi veţi îngădui, domnilor, s-o înştiinţez pe stăpâna mea de vizita dumneavoastră! zice el. Pe cine trebuie să anunţ şi în ce chestiune veniţi?

Contele Eberhard nu prea aude lămurit răspunsul reprezentantului justiţiei, dar cu toate acestea se cutremură de groază. Domnii intraseră în parc şi numai vizitiul rămăsese pe capră. Câteva clipe stă gânditor, apoi coboară şi-şi face de lucru, pe la cai. Eberhard se foloseşte de împrejurarea aceasta pentru a deschide portiţa, care rămăsese descuiată, şi a intră şi el în parc.

Pe un drum lăturalnic el ajunge la vilă, tocmai când reprezentanţii legii pătrund în sala de la parter. Aceasta e luminată şi o mulţime de cufere stau îngrămădite lângă perete.

— Anunţ-o pe doamna Vacher că dorim să-i vorbim! spune domnul îmbrăcat în negru, în vreme ce comisarul discută în şoaptă cu un alt domn.

Servitorul vrea să se îndepărteze, dar tocmai atunci îşi face apariţia „Vipera” pe scară. E palidă la faţă căci se speriase la vederea persoanelor străine, între care se afla şi un poliţist.

Contele Eberhard intrase şi el în sală. Face în aşa fel încât să nu poată fi observat şi se ascunde într-un colţ.

— Ce vă aduce la mine, domnilor? întreabă „Vipera” cu glas tremurător. Nu sunt obişnuită să primesc vizite neanunţate şi v-aş ruga să-mi spuneţi de ce nu m-aţi înştiinţat prin servitor?

— Veţi auzi îndată, doamnă, de ce nu ne-am folosit de calea obişnuită, răspunde domnul în negru. În numele legii, al cărei reprezentant sunt, vă întreb dacă se află încă în casa aceasta presupusa văduvă a bancherului german Grosser?

„Vipera” îl priveşte cu semeţie pe interlocutorul ei.

— Aţi spus „presupusa” văduvă, domnule? întreabă ea. Doamna Grosser e încă aici, dar suntem tocmai pe punctul de a pleca în Germania.

Domnul în negru zâmbeşte ciudat:

— Ştim asta. Aveţi bunătatea şi chemaţi-o aici pe doamna Grosser.

— Nu va fi posibil, domnule, răspunde fosta detectivă

franceză. Doamna Grosser a devenit mamă şi se află lângă copilul ei.

— Nu face nimic, cred că aveţi vreo doică sau o cameristă, care s-o poată înlocui câteva clipe, sună răspunsul aspru. Dacă doriţi, însă, să mergem noi la dânsa, nu avem nimic de obiectat.

— Nu, nu, se împotriveşte cu grabă „Vipera”. Vă rog să-mi spuneţi un singur lucru, înainte de a o chema încoace pe doamna Grosser: ce vină apasă asupra ei?

— Veţi auzi când doamna se va afla în faţa noastră.

Fără să mai răspundă un cuvânt, „Vipera” se îndepărtează.

Contele Eberhard se stăpâneşte cu greu. El îi vede pe domnii rămaşi singuri în sală, vorbind în şoaptă între ei. Cuvintele pe care izbuteşte să le prindă, fac ca sângele să-i clocotească în vine. Nori grei s-au abătut dintr-odată asupra acestei case şi fulgerele au şi început să izbucnească dintr-înşii.

— Cine ne-a făcut asta? murmură el, ducându-şi mâna la frunte.

În clipa aceasta mama şi fiica îşi fac apariţia în capul scării. Amândouă par liniştite şi, ţinându-se de mână, coboară treptele.

— Eu sunt doamna Grosser, spune Margot, privind liniştită spre domnii din comisie. Ce doriţi să aflaţi de la mine?

Procurorul din Monaco, care conduce personal această acţiune, o măsoară pe tânăra femeie cu o privire pătrunzătoare. E frumoasă şi el simte o uşoară părere de rău că nu poate proceda cu mai multă consideraţie faţă de dânsa.

— Voi veni repede la chestiune, doamnă, răspunde el. Pretindeţi că sunteţi văduva răposatului bancher Grosser din Berlin?

— Aşa şi este, domnule.

— Bine, rămâneţi vasăzică la această susţinere. Spuneaţi că vreţi să plecaţi mâine, adică doamna de lângă dumneavoastră spunea lucrul acesta. Aş putea să ştiu încotro?

— Spre Germania, domnule, şi nu ştiu de ce n-aş avea

dreptul să fac asta?

— Aveaţi de gând să plecaţi singură?

— Nu. Doamna Vacher urmează să mă însoţească, de asemeni intenţionez să iau cu mine şi copilul nou născut precum şi servitorii.

Procurorul schimbă o privire cu domnul de lângă el.

— Cine e tatăl copilului dumneavoastră? întreabă apoi. Mă iertaţi dacă vă pun această întrebare, care e însă foarte necesară.

— Trebuie să vă răspund la dânsa, domnule? întreabă Margot, îmbujorându-se. Ca văduvă a bancherului, întrebarea e de prisos.

— Rămâne la aprecierea dumneavoastră să răspundeţi sau nu. Vă avertizez, însă, că consecinţele le veţi suporta din vina dumneavoastră.

— De acord. Refuz să răspund la întrebarea aceasta, pentru faptul că în sinea ei este o insultă pentru mine.

— Ce legături există între dumneavoastră şi doamna Vacher? întreabă procurorul.

— Legături foarte fireşti, domnule. Doamna Vacher este mama mea.

— În cazul acesta găsesc foarte ciudat că aţi trecut sub tăcere până azi acest fapt.

— Aveam motive puternice.

— Să venim la chestiune, doamnă! zice procurorul aspru, străpungând-o cu privirea pe Margot. Poliţia din Monaco a primit în cursul zilei de astăzi un raport detailat, prin care sunteţi învinovăţită că trăiţi sub nume fals. Mai sunteţi acuzată că tot sub nume fals v-aţi căsătorit cu bancherul muribund Grosser, pentru a intra, astfel, în posesia marii sale averi. Dumneata n-ai fost fiica adoptivă a bancherului, ci Margot Hartenberg, urmărită în Germania pentru crimă. Negi lucrul acesta?

O tăcere de mormânt învăluie încăperea. Ca un trăsnet o loveşte pe Margot destăinuirea procurorului. Ea schimbă cu „Vipera” o privire disperată, dar în clipa aceasta nici fosta detectivă franceză nu-i poate da vreun sfat. Prea a venit pe

neaşteptate totul.

— Te întreb înc-o dată dacă te numeşti Margot Hartenberg şi dacă recunoşti că ai fost învinovăţită de a-l fi ucis pe contele Bertram de Hohenegge? se aude glasul tăios al procurorului.

Din ascunzătoarea sa, Eberhard vede zugrăvită pe chipul lui Margot drama care se desfăşoară în sufletul ei. Pieptul îi palpită cu putere şi privirile-i disperate rătăcesc de la unul la altul, dar nicăieri nu vede un semn de ajutor. Până şi mama ei stă ca împietrită.

Atunci el vrea să se năpustească în mijlocul sălii, vrea să se alăture de Margot şi să strige în gura mare, că totul e o înscenare a contesei Leonie. Dar în clipa aceasta buzele palide ale femeii iubite, murmură:

— Nu neg, domnule. Eu sunt presupusa moartă, Margot Hartenberg, dar mâna mea e curată şi nu eu l-am ucis pe contele Bertram de Hohenegge, chiar dacă toate indiciile sunt împotriva mea – ci un altul e ucigaşul, personajul acela demonic, care răspunde la numele de Masca-Roşie.

Procurorul dă din cap. Cuvintele acestea par să nu-l fi surprins prea mult.

— Masca-Roşie, regele criminalilor, care ne-a scăpat şi nouă în ultimul moment! Dar se va dovedi poate că dumneata ai fost în legătură încă de atunci cu acest ticălos fără pereche, în vremea când erai infirmieră în castelul Hohenegge şi în acelaşi timp amanta tânărului conte Eberhard.

Un ţipăt răsunător se aude în încăpere. Contele de Hohenegge nu se mai putuse stăpâni, se năpustise din ascunzătoarea sa şi se apropie de Margot, a cărei mână o ia într-a sa.

— Asta e o minciună diabolică, o înscenare murdară, căreia trebuie să-i cadă jertfă o fiinţă nevinovată! răcneşte el, tremurând din tot trupul.

Procurorul şi toţi ceilalţi rămân ca împietriţi.

— Ce-nseamnă asta? Cine eşti dumneata, de îndrăzneşti să intervii în felul acesta neobişnuit, în cursul anchetei noastre?

— Eu sunt contele Eberhard de Hohenegge, presupus mort!

Cuvintele acestea produc o adevărată stupoare. Procurorul auzise în treacăt de chestia morţii subite a contelui de Hohenegge, la Monaco, şi de transportarea în patrie de către soţia sa.

Dar că acest conte a înviat din morţi, asta nu ştia.

În clipa aceasta „Vipera” se apropie cu grabă de Eberhard, căci îşi dăduse seama imediat de situaţia primejdioasă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule conte! exclamă ea, în şoaptă, nu mai rosti niciun cuvânt, altminteri eşti pierdut! Pe Margot n-o putem salva în clipa de faţă, din nenorocire, şi trebuie să lăsăm ca lucrurile să-şi urmeze calea lor, oricât ar fi de grozavă această cale. Dar dacă dumneata vei fi arestat din nou, atunci înseamnă că nenorocita va avea un prieten mai puţin.

Eberhard priveşte spre fiinţa iubită şi murmură:

— Margot, cum te-aş putea lăsa pe mâna acestor oameni? Voi lupta pentru tine până la ultima suflare. Acum când ştiu că îmi aparţii cu trup şi suflet, norii întunecaţi de deasupra capului meu s-au împrăştiat cu totul. Domnule procuror – se adresează el apoi magistratului, – vă rog să-mi îngăduiţi o scurtă convorbire în particular cu aceste două doamne. Vă dau cuvântul de cinste, că nu voi face nimic pentru a sprijini vreo încercare de fugă.

Procurorul rămâne pe gânduri câteva clipe, apoi clatină capul ca hotărâre:

— Îmi pare rău, domnule, că nu vă pot satisface dorinţa. Am primit dispoziţii precise din partea justiţiei germane şi Margot Hartenberg – sau cum se mai numeşte – va fi expediată în ţara ei arestată. Aşadar, nici rămas bun nu vă puteţi lua de la dânsa.

Contele Eberhard se apleacă şi sărută mâna iubitei sale. Ea îl priveşte cu adâncă tristeţe, dar e complet resemnată.

— Să nu ne facem sânge rău, domnule conte, spune ea, cu ton mândru. Sunt pregătită pentru orice şi-mi dau seama că mi-aş putea înrăutăţi situaţia, dacă aş recurge la un mijloc disperat. Domnule procuror, vă făgăduiesc să vă urmez fără niciun fel de împotrivire, dar vă rog să-mi îngăduiţi a-mi lua

rămas bun de la copil.

De data asta, procurorul răspunde imediat:

— Dacă admiţi ca faptul să aibă loc în prezenţa mea, n-am nimic împotrivă. Între timp, doamna Vacher îţi va împacheta lucrurile trebuincioase, apoi te voi ruga, să mă urmezi la trăsură.

Contele ţine încă mâna lui Margot într-a sa. Ea simte că un fior străbate trupul lui şi că izbuteşte numai cu greu să se stăpânească.

— Rămâi cu bine, Margot, inima mea sângerează, lăsându-te în părăsire, dar simt că n-am încotro! murmură el, cu glas înăbuşit de emoţie. Îţi fac însă o făgăduială, pe care o vei lua cu tine pe calea spinoasă: nu mă voi odihni până nu voi izbuti să scot la iveală întreaga ta nevinovăţie şi până nu-i voi fi strivit pe duşmanii tăi. Sunt perfect încredinţat că această comedie a fost pusă în scenă de Leonie. Vai de ea, dacă va da ochi cu mine acum!

Procurorul găseşte de cuviinţă să întrerupă convorbirea dintre cei doi.

— Grăbeşte-te, Margot Hartenberg!

Tânăra mamă scoate un oftat şi apleacă resemnată capul.

Alături de „Vipera” urcă scările, urmată de procuror şi ceilalţi domni din comisie.

Contele Eberhard rămâne singur în sală, se prăbuşeşte într-un fotoliu şi-şi îngroapă capul în mâini. Îşi dă bine seama nefericitul bărbat că pentru moment nu există nicio cale de scăpare. Demonul acela de femeie triumfase înc-o dată asupra lui.

După un sfert de ceas se aude sus deschizându-se o uşă. Eberhard se ridică din fotoliu şi păşeşte spre ieşire. Piciorul lui e nesigur, se clatină ca un om beat.

Cele două femei, urmate de oamenii legii, coboară încetişor treptele. El le vede, întorcându-se din uşă.

Margot poartă o rochie simplă de călătorie. Unul din domni, duce valiza în care „Vipera” pusese obiectele trebuitoare. Acum se apropie cu toţii de uşa unde stă contele. În trecere, Margot îşi ridică privirile, îndreptându-le cu durere şi iubire, în

acelaşi timp, spre chipul bărbatului, apoi îi întinde mâna.

— Rămâi cu bine şi nu mă uita! murmură buzele ei.

În afară de Eberhard, nimeni nu pricepuse aceste cuvinte.

— Niciodată nu te voi uita, ţi-o jur, Margot! spune el, şi se dă în lături.

„Vipera” îşi conduce copila până la trăsură.

— Urcă, te rog! se adresează procurorul tinerei femei.

Aceasta se aruncă înc-o dată la pieptul mamei sale şi câteva clipe nu se aud decât suspine înăbuşite. Apoi „Vipera” însăşi îi desprinde braţele şi o împinge încetişor în trăsură.

— Mai există încă un Dumnezeu pentru noi, Margot! spune ea, cu glas emoţionat. Crede într-însul, şi roagă-te lui, când disperarea va ameninţa să te cuprindă, în nopţile întunecoase. Trei oameni lucrează pentru tine şi va veni ziua când nevinovăţia ta va ieşi la lumină.

Margot nu mai are puterea să răspundă, ci se prăbuşeşte în colţul trăsurii.

Procurorul şi încă un domn urcă şi ei, apoi caii pornesc în goană pe caldarâmul străzii.

„Vipera” mai rămâne câteva clipe locului, ca împietrită. E cu neputinţă de descris simţămintele care se zbat în inima ei.

În cele din urmă se-ntoarce şi păşeşte încetişor spre vilă. Nici ea nu va mai rămâne acum aici, pe pământ străin, când scumpa-i copilă a fost dusă la închisoare.

Contele Eberhard îi apare în faţă.

— A plecat? exclamă el, cu un glas care o face pe biata femeie să se cutremure.

— Da! răspunde ea, aproape fără să-şi dea seama. Reculege-te, domnule conte, trebuie să ne adunăm forţele acum, ca să ne putem împotrivi puterilor duşmane. Ce gândeşti să faci?

Eberhard clatină capul şi în ochii săi luceşte o expresie sălbatică.

— Leonie e aici, o presimt, şi aş putea afirma chiar că s-a ascuns pe undeva, prin parc, pentru a vedea dacă lovitura ei criminală a izbutit. Dacă a cutezat într-adevăr să facă asta, dacă…

„Vipera” pune repede mâna pe braţul lui.

— Nu face imprudenţe, conte Eberhard, te implor în numele lui Margot! Fiica mea a plecat resemnată de aici, după ce i-am făgăduit să nu mă despart o clipă de bietul ei copil. Asta a liniştit-o mult. Nu vrei să vii cu mine în casă, ca să stăm de vorbă asupra celor ce ne rămân de făcut?

— Voi veni, doamnă, fireşte că voi veni... dar acum lasă-mă, trebuie să ies de aici, altfel mă înăbuş!

Ea vrea să-l reţină, căci are o bănuială grozavă, dar el s-a smuls din mâinile ei şi se năpusteşte ca un ieşit din minţi spre poarta parcului.

— Sărmanul de el! murmură dânsa, privind lung după el. Ajută-i Doamne, să nu făptuiască o imprudenţă!

Bătrânul servitor al bancherului Grosser, pe care Margot îl luase cu dânsa din Berlin, vine dinspre vilă. Credinciosul om are lacrimi în ochi.

— Ce nenorocire, doamnă! exclamă el.

— Să nu ne pierdem nădejdea, moşule! îi zice „Vipera”. Şi acum încuie bine poarta, căci trebuie să fim cu ochii-n patru asupra copilaşului care se află în camera de sus.

Bătrânul clatină doar capul şi se îndepărtează să îndeplinească porunca.

Capitolul 147 – Lupta unui demon

Contesa Leonie de Hohenegge a sosit într-adevăr la vila ei din Monaco.

Camerista Dora dispăruse şi Anton rămăsese în Germania. Nu-i rămânea, deci, decât să angajeze noi servitori.

Fata pe care o angajase demonica femeie, nu ştie nimic despre întâmplările misterioase din ultimul timp. Stăpâna ei n-o scapă o clipă din ochi şi i-a dat poruncă să nu se arate în afara parcului şi să nu stea de vorbă cu nimeni.

Prin faptul că nici Leonie nu părăsise casa în timpul zilei, prezenţa ei rămase tăinuită. Cu toate acestea, începuse din prima clipă să lucreze la planul ce-l făurise.

Aflase că Margot continuă să locuiască în vila „La Patrie” împreună cu femeia aceea bătrână, fosta poliţistă în serviciul poliţiei secrete din Paris.

Timp îndelungat contesa stătuse la gânduri dacă să cuteze într-adevăr s-o trădeze pe Margot şi să determine arestarea ei. În cele din urmă se hotărî, căci se temea că Eberhard, fiind în libertate, va căuta s-o recucerească pe fosta lui amantă.

Ea nu ştie că soţul ei părăsise Berlinul, pentru a veni la Monaco, dar presupune că va trimite un om de încredere pentru a o readuce în patrie pe Margot.

Ura ei împotriva acestei femei nu se micşorase deloc, dimpotrivă, căpătase un caracter fanatic. Nu numai pe Margot vrea s-o piardă, ci şi pe copilul ei.

Prima lovitură o îndreaptă asupra tinerei mame. Doar două telegrame adresate poliţiei din Berlin şi soarta lui Margot e pecetluită. Autorităţile din Monaco vor fi rugate pe cale oficială să aresteze şi să extrădeze pe numita Margot Hartenberg, urmărită sub bănuiala de crimă şi care a fost considerată moartă câtva timp.

Leonie calculase cu exactitate cât timp va trebui să dureze, până să se producă arestarea. Când începu să se însereze, ea nu-şi mai găsi astâmpăr în casă şi ieşind afară, se furişă până la gardul de verdeaţă, care despărţea vila ei de aceea a lut Margot. Găsi repede un loc de unde putea observa intrarea în „La Patrie” şi se puse la pândă.

Un ceas întreg aşteaptă, dar nimic nu se întâmplă.

Deodată, însă, i se pare că aude uruitul unor roţi de trăsură. Şi-ntr-adevăr, în faţa vilei vecine se opreşte o trăsură.

— Ei sunt! murmură criminala, cu glas tremurat.

În faţa intrării vilei „La Patrie” arde o lanternă. Servitorul apare la poartă, apoi dispare din nou.

Leonie nu simte niciun fel de oboseală, deşi stă de mai bine de un ceas pe locul acesta. Ochii ei scânteiază de curiozitate şi rămân fixaţi asupra intrării vilei.

Se scurg încă vreo câteva minute, apoi se aude iarăşi zgomot de paşi: câteva persoane urcă treptele casei.

— Sunt reprezentanţii justiţiei, bucură-te, cocotă ordinară!

scrâşneşte ea. Îşi propune să rămână aici, până ce femeia pe care o urăşte de moarte, se va urca în trăsură.

Deodată, însă, tresare speriată, căci pe treptele vilei apare o siluetă bărbătească. Ea nu-i poate vedea chipul, dar fără voie se loveşte cu mâna peste frunte.

— Contele Eberhard! murmură ea. Dar nu... nu... asta e cu neputinţă. Chiar dacă a fost eliberat din arestul preventiv, i s-a pus, desigur, în vedere să nu părăsească Germania. Trebuie să mă fi înşelat.

Se scurge o bucată bună de timp, apoi apar din nou persoane în uşa vilei.

— Vin! Ei sunt, cu Margot prizonieră în mijlocul lor! şopteşte Leonie. Ah! ce bine-mi pare! Planul meu a reuşit de minune.

După ce vede trăsura îndepărtându-se, Leonie se înapoiază în grădină. Merge gânditoare, cu pieptul tresăltând de bucurie. Îşi propune să plece cât mai curând din locurile acestea, îndreptându-se spre Londra sau Paris.

Deodată se opreşte brusc. Cum de putuse să uite că dincolo, în vila „La Patria”, mai e încă un duşman al ei, – copilul?!

Mama în închisoare şi copilul... răpit şi aruncat în mare. Da, asta trebuie să facă.

Cu paşi repezi se îndreaptă spre casă. Simte nevoia să rămână singură în noaptea asta, pentru a întocmi planul în amănunţime. Prea uşor nu va fi să pună mâna pe micuţ, căci desigur că „Vipera” veghează cu străşnicie asupra lui. Dar Leonie a învins greutăţi mult mai mari şi e sigură că va izbândi şi de data aceasta.

Ajunsă în faţa vilei, demonica femeie tresare speriată. Cine se plimbă prin parc la ora asta târzie?

Ea se întoarce repede, căutând o ascunzătoare. Dar în aceeaşi clipă apare la câţiva paşi doar de dânsa silueta unui bărbat.

Cei doi oameni se privesc ţintă câteva clipe, apoi străinul se năpusteşte la ea, cu un ţipăt înăbuşit. Dânsa încearcă să fugă, vrea să scoată un ţipăt, dar celălalt a şi ajuns-o, o apucă cu mâinile şi o împinge la pământ.

— Contele Eberhard! exclamă ea, ca în vis. Ce vrei de la mine?

— Ah! Mă recunoşti în sfârşit ca soţul tău! strigă el, în tăcerea nopţii. Suntem singuri acum, niciun procuror sau judecător de instrucţie nu se află pe aproape ca să ne poată auzi. Mărturiseşte că tu ai pus la cale comedia de astăzi împotriva bietei Margot!

Leonie îşi revenise din spaimă şi încearcă cu disperare să scape din strânsoarea lui.

— Strig după ajutor, poliţia te va aresta ca escroc! răcneşte ea.

— Cine este mortul pe care l-ai băgat în sicriul mei, cu ajutorul ticălosului tău amant, Anton? o întreabă el, pe ton agresiv, strângând mai tare mâinile în jurul gâtului ei.

— Ah! lasă-mă! gâfâie criminala. Vrei să făptuieşti un omor?

— Ţi-ai meritat moartea de mii de ori, căci eşti un diavol, nu o femeie.

Ea vede lucirea sinistră din ochii lui, ştie prea bine că nimeni nu-i poate veni în ajutor, căci servitorii dorm probabil. Şi atunci, se simte cuprinsă de o spaimă de moarte.

— Ucigaşule! strigă ea, înăbuşit.

Încearcă să se ridice, dar în zadar, căci el o apasă tot mai mult şi negru i se face în faţa ochilor. Sfârşitul i se apropie… îl simte. Gândul acesta îi trece ca un fulger prin minte şi nici contele Eberhard nu se gândeşte s-o cruţe. El nu vrea să ţină seamă de urmările posibile ale faptei sale, dorul de răzbunare e prea puternic ca să-l facă să dea înapoi.

Deodată, însă, se simte tras înapoi cu putere.

— Ţi-ai pierdut minţile? se aude un glas aspru îndărătul lui.

Contesa căzuse în nesimţire la pământ, în vreme ce Eberhard se ridică speriat, ca trezit dintr-un vis. Aruncă o privire plină de furie asupra soţiei sale care zace nemişcată, apoi îşi îndreaptă ochii spre bărbatul care-l trăsese înapoi. După cât se pare, e un grădinar.

— Ce vrei de la mine? izbucneşte contele şi-şi şterge năduşeala de pe frunte. Mă priveşte pe mine ceea ce fac!

Pleacă de aici, repede!

Dar grădinarul rămâne locului şi clatină capul.

— Nu, domnule conte, rămân aici, sau, mai bine zis, vom părăsi împreună locul acesta.

Eberhard se dă îndărăt fără voie. În lumina lunii vede chipul străinului.

— Ochi-de-Pisică, „noul Sherlock Holmes”! exclamă el, uimit.

— Întocmai, domnule conte, Ochi-de-Pisică, n-aţi greşit! Mulţumesc soartei care m-a făcut să intervin la momentul potrivit, pentru a vă împiedica să înfăptuiţi o mare imprudenţă!

Cum a ajuns detectivul în grădina acestei vile?

Vom explica faptul în câteva cuvinte.

După cum ştim, Hartenberg rămăsese la Monaco. Masca-Roşie îi scăpase din mână, ba cutezase chiar să-şi bată joc de el, trimiţându-i o telegramă, de asemenea şi prefecturii poliţiei.

Fireşte că telegraful începu să lucreze în toate direcţiile, dar în cele din urmă autorităţile fură nevoite să-şi dea seama că regele criminalilor nu poate fi prins.

Din Marsilia sosi, în schimb, vestea celor petrecute pe iahtul bogatului spaniol Don Pueblo. Ochi-de-Pisică plecă imediat în marele oraş francez şi recunoscu în femeia ucisă pe fosta amantă a Măştii-Roşii, care fusese pescuită din mare. De asemeni, examină şi cadavrul timonierului şi după felul cum fusese dată lovitura, îşi dădu seama imediat că este opera lui Hector Rammont. Vasăzică Demonul se furişase pe iahtul spaniolului, prilejuind moartea a trei oameni, apoi se făcuse nevăzut.

Deocamdată, Ochi-de-Pisică nu mai avea ce căuta la Marsilia, căci după indiciile ce le culesese, regele criminalilor părăsise oraşul chiar în aceeaşi zi şi plecase ştie Dumnezeu unde.

Detectivul se înapoie la Monaco şi află acolo ce se petrecuse în Germania. Se duse imediat la „Vipera” şi împreună se sfătuiră ce era de făcut. Atunci sosi şi vestea

eliberării contelui Eberhard.

Din clipa aceasta, Ochi-de-Pisică veghea în taină, asupra vilei „La Patrie”, căci bănuia pe drept cuvânt că Eberhard va face încercarea să se apropie de Margot.

Cu prilejul acesta descoperi reîntoarcerea Leoniei.

Faptul era de un interes deosebit pentru dânsul şi îl îndemnă să-şi dubleze vigilenţa.

Văzu în seara asta trăsura procurorului şi stătea în apropiere când Eberhard îi urmă în vilă pe reprezentanţii justiţiei. El îşi dădu seama imediat ce se petrece. Era tot atât de îndurerat ca şi Eberhard, dar poseda arta de a se stăpâni chiar în cele mai groaznice clipe ale vieţii. Fără ca vizitiul sau altcineva să bănuiască, se furişă şi el în parcul întunecat şi observă tot ce se petrece, stând în apropierea intrării principale. O văzu pe Margot plecând şi atunci simţi şi el îndemnul să se arunce în faţa trăsurii şi să caute a o apăra pe nenorocita-i copilă. Dar se răzgândi şi plecă capul cu resemnare, ştiind că asta nu va ajuta la nimic. „Vipera” rămânea cu copilul, trebuia, deci să stea vorbă înc-o dată cu fosta lui soţie.

Aşadar – îşi spuse el – contele părăsise într-adevăr Germania, în taină, pentru a veni s-o apere pe Margot. Sosise însă prea târziu, pentru a o putea duce pe nenorocita femeie la Berlin. Contesa Leonie i-o luase înainte.

Îl văzu pe Eberhard pornind ca un nebun de la vilă, şi-şi dădu imediat seama încotro se duce. Înainte ca servitorul să încuie poarta, detectivul se şi află în stradă, şi-l urmă pe conte.

— Dacă ăştia doi se vor întâlni, se întâmplă o a doua nenorocire! murmură Hartenberg. Trebuie să întru în grădină după el, dacă nu va fi prea târziu de-acum!

Atunci văzu venind spre el un om bătrân, grădinar purtând tunica obişnuită cu nasturi de metal şi o şapcă pe cap. În jurul şoldurilor, un şorţ de piele. Detectivul îi făcu un semn să stea pe loc şi i se adresă repede:

— Ascultă, omule, vrei să câştigi o monedă de aur?

— De ce nu, domnule? râse celălalt. Ce am de făcut?

— O nimica toată. Dă-mi tunica şi şorţul dumitale pentru un sfert de ceas. În timpul acesta vei purta hainele mele. Colo, după colţul străzii, e o cârciumă, unde mă poţi aştepta până mă întorc.

— Dar ce vrei să faci cu hainele mele? întrebă grădinarul.

— Asta mă priveşte pe mine. Vrei, sau nu vrei?

Grădinarul se scărpină pe după ureche, apoi răspunse hotărât:

— Nu, nu vreau, atâta vreme cât nu ştiu dacă vorba de o afacere cinstită.

Ochi-de-Pisică îşi dădu seama că nu e timp de pierdut:

— Ascultă, omule, priveşte insigna asta de aici! Prefectura poliţiei din Monaco, mi-a dat împuternicirea să chem în ajutor orice reprezentant al forţei publice. Ai auzit vreodată vorbindu-se despre un detectiv secret?

Cuvintele acestea avută efect.

— În regulă, domnule, răspunse grădinarul. Pricep cum devine cazul.

După câteva minute deghizarea e făcută şi detectivul se şi află în interiorul parcului. Din buzunarul pantalonului său, Hartenberg îşi scosese o barbă falsă pe care şi-o aplicase cât ai clipi din ochi, astfel că nimeni nu l-ar fi putut recunoaşte din primul moment.

*

— Dumneata eşti, Hartenberg? Dac-aş fi bănuit asta! exclamă contele.

— Un moment, numai. Vreau să văd dacă nu i-ai făcut prea mult rău contesei Leonie. Numai de dragul dumitale fac asta, domnule conte, crede-mă!

Detectivul se lasă în genunchi lângă făptura nemişcată, şi-şi lipeşte urechea de pieptul ei, apoi se ridică şi zâmbeşte:

— E numai, leşinată. Apucă şi dumneata, domnule conte, s-o ducem în apropierea vilei.

— Nu! răspunde Eberhard, cu glas hotărât. Nu cere asta de la mine, căci femeia aceasta mi-a produs cele mai mari suferinţe pe care ar fi putut să le îndure vreodată un bărbat.

Sub masca unei femei păşeşte prin lume ca un vampir, împrăştiind numai nenorocire în juru-i. Dacă într-adevăr e încă în viaţa, îmi pare nespus de rău. Nu m-am mai putut stăpâni când am văzut cele petrecute în seara asta. Probabil că dumneata nu ştii încă cum că Margot...

— Ştiu totul, domnule conte, îl întrerupe detectivul. Te-am văzut chiar şi pe dumneata în vila „La Patrie”.

— Cum, ai fost în apropiere şi n-ai sărit în ajutor, când propria dumitale copilă a fost târâtă de acolo, învinovăţită din nou de crimă?

— Fireşte, domnule conte, dar fii încredinţat că n-aş fi şovăit o clipă să dobor cu revolverul zece oameni, dacă aş fi fost convins că prin aceasta îi pot fi de folos copilului meu. Aşa cum se prezentau lucrurile, însă, nu mi-a rămas altceva de făcut decât să mă abţin de la orice manifestare violentă şi singurul lucru inteligent mi s-a părut să te urmez pe dumneata, pentru ca nu cumva printr-o nebunie să-ţi distrugi tot viitorul.

— Ce vrei să spui cu asta, Hartenberg?

— Nu vreau ca domnul conte Eberhard de Hohenegge, omul care a rămas până acum nepătat, să devină un ucigaş, cu toate că femeia aceasta nu merită altceva decât moartea de zeci de ori! Ştii, domnule conte, că eu nu prea îl aveam la inimă pe tatăl dumitale... e o chestiune întunecată de familie... şi eram pornit şi împotriva dumitale, pentru că te ţineam drept seducătorul lui Margot. Între timp, însă, părerile mele s-au schimbat puţin, dar nu e timpul acum să intrăm în amănunte. Un lucru ştiu, însă, şi anume: că am de-a face cu un caracter nobil şi asta e de ajuns. Dacă insişti ca Leonie să rămână aici, nu mă opun. Nu va trece mult până să-şi revină în fire şi atunci se va târî ea în casă.

Contele Eberhard rămâne o clipă în loc, cu privirea întunecată şi răsuflând din greu.

— Şi să plec de aici, Hartenberg, s-o las pe femeia aceasta nepedepsită? Pe femeia care mi-a răpit toată fericirea vieţii mele, care a aşezat în sicriul meu un cadavru străin, ca să facă din mine un înşelător? Cum să plec de aici când în

pieptul meu se zbate o furtună şi disperarea ameninţă să-mi răpească minţile, când mă gândesc la soarta tristă a lui Margot?

Detectivul se apropie de conte:

— Ţi-am mai spus-o că şi cu sufăr tot atât da mult ca dumneata, dar singura cale inteligentă este aceea a resemnării, până va veni momentul să putem proceda cu hotărâre. Contesa Leonie nu va scăpa de soarta ei, mai curând sau mai târziu o va lovi pedeapsa. Dumneata, însă, te afli în mare pericol, căci acum când soţia dumitale ştie că ai părăsit Berlinul, e de ajuns să dea o singură telegramă şi te trezeşti arestat şi transportat în Germania, ca şi Margot. Fii cu judecată, domnule conte, şi urmează-mă! Ne vom sfătui repede ce e de făcut şi te rog să vezi în mine un sincer prieten.

Eberhard întinde detectivului mâna, şi cei doi bărbaţi se privesc câteva clipe în tăcere.

— Îţi mulţumesc, Hartenberg, pentru cuvintele rostite şi, de azi încolo, mă las cu totul condus de dumneata.

— În cazul acesta vei ajunge la ţintă, şi te rog să nu uiţi că eu ţi-am făgăduit aceasta.

După câteva clipe au părăsit grădina şi la colţul străzii se despart pentru scurt timp.

— Trebuie să predau grădinarului hainele sale. În zece minute mă înapoiez.

Contele, Eberhard chibzuieşte câteva clipe, apoi zice:

— Vino la hotel la mine. Acolo vom fi netulburaţi.

Îi spune detectivului numele hotelului şi numărul camerei sale.

Peste o jumătate de oră cei doi bărbaţi sunt împreună în odaia luminată.

— M-am gândit la toate, domnule conte – începe Hartenberg – şi primul sfat ce ţi-l pot da, este să părăseşti deocamdată Monaco şi să te înapoiezi la Berlin. Sunt convins că mâine dimineaţă Leonie va trimite o telegramă judecătorului de instrucţie în care va trăda prezenţa dumitale aici. Dumneata trebuie să i-o iei înainte şi sunt sigur că

magistratul te va crede că ai plecat pentru câtva timp în interiorul ţării, pentru a rezolva nişte afaceri urgente. Cu asta vei distruge planul Leoniei. Apoi nu va trebui să părăseşti Berlinul sub niciun motiv, căci vei fi pus sub observaţie severă. Adresa dumitale o cunosc, locuieşti la domnul conte de Platen. Îţi voi comunica tot ce se petrece aici şi te rog să faci acelaşi lucru în privinţa lui Margot. Eu o voi spiona în ascuns pe contesa Leonie, dar cred că nu va trebui să fac asta mult timp, căci după întâmplarea de astăzi, ea va părăsi oraşul, pentru a se duce în vreo capitală străină. Ca o umbră o voi urmări, căci bănuiesc că se va întâlni cu omul acela, a cărui distrugere este ţinta vieţii mele: Masca-Roşie. Perechea aceasta demonică nu va putea să scape până la urmă şi într-o bună zi se va prinde în plasa pe care i-o întindem din toate părţile. Priveşte cu încredere în faţa dumitale, domnule conte! Nu eşti de aceeaşi părere cu mine?

Eberhard întinde detectivului mâna.

— Nu, Hartenberg, nu am nicio îndoială în privinţa aceasta. Ai dreptate, e mai bine s-o las deocamdată pe Leonie în plata Domnului şi să părăsesc Monaco. Când pleacă primul tren?

— Mai e timp o jumătate de ceas, tocmai cât e necesar să-ţi faci bagajele. Când vei ajunge la Berlin, telegrafiază-mi îndată, ca să ştiu cum stăm.

— Şi ce va fi cu mama lui Margot, care a rămas de veghe lângă copilul meu? întreabă contele, cu glas tremurat.

Detectivul priveşte câteva clipe îngândurat.

— Îl recunoşti într-adevăr drept copilul dumitale? întreabă el în cele din urmă.

— Da, Hartenberg, ba ceva mai mult: îţi jur, dumitale, în calitate de tată a lui Margot, că voi face din fiica dumitale soţia mea şi voi da copilului numele cinstit al conţilor de Hohenegge.

— Îţi mulţumesc, conte Eberhard.

Liniştit rosteşte detectivul aceste cuvinte, apoi continuă:

— „Vipera”, mama lui Margot a luat copilul sub protecţia ei. Pentru moment asta e de-ajuns, eu voi pune însă pe cineva alături de dânsa, ca să-i poată veni în ajutor atunci când va fi

nevoie. Nu trebuie să-ţi fie teamă, deci, că Leonie ar mai putea întreprinde ceva şi împotriva copilului. Din moment ce mizerabila va părăsi Monaco, dispare şi pericolul acesta, dar atâta vreme cât va fi aici, n-o voi părăsi din ochi o singură clipă.

*

După o jumătate de ceas, contele Eberhard e în drum spre Germania.

În ziua următoare, Hartenberg primeşte o telegramă din partea lui, prin care îl anunţă că a sosit cu bine la Berlin şi s-a prezentat îndată judecătorului de instrucţie. În vreme ce se afla acolo, sosi o depeşă din partea contesei Leonie, care cerea autorităţilor germane să emită un mandat de arestare împotriva „falsului conte Eberhard de Hohenegge”, aflător în Monaco.

Judecătorul de instrucţie îi făcu cunoscut conţinutul telegramei.

— Ai făcut un pas primejdios, spune el apoi. Dar să considerăm că nu s-a întâmplat nimic şi dă-mi cuvântul dumitale că nu vei mai părăsi oraşul.

Contele se supune acestei cereri.

Astfel află Ochi-de-Pisică că Eberhard se găseşte din nou în casa prietenului său, împreună cu credinciosul Müller, fostul administrator al castelului din Hohenegge.

Cu multă greutate, „noul Sherlock Holmes” izbuteşte să se apropie de noua cameristă a Leoniei, de la care află următoarele:

Contesa se restabilise destul de repede şi imediat trimise telegrama la Berlin. Apoi îşi manifestase dorinţa să plece fără zăbavă din Monaco şi anume la Londra.

Detectivul obţine făgăduiala cameristei să-i dea de veste îndată ce va afla ora exactă a plecării contesei.

Se scurg încă douăzeci şi patru de ore şi, deoarece nu se petrece nimic, Ochi-de-Pisică se hotărăşte să escaladeze în timpul nopţii zidul parcului, pentru a da ochi cu camerista, care probabil că nu găsise prilejul să pună în crăpătura de

lângă poartă, bileţelul făgăduit. Ajuns în grădină, păşeşte încetişor pe alee şi deodată zăreşte înaintea sa, o rază slabă de lumină. Făcând un ocol, se apropie de locul cu pricina.

— Aha! exclamă el, observând-o pe contesă făcându-şi de lucru, cu o lanternă în mână, pe lângă gardul de mărăcini care desparte vila ei de „La Patrie”.

Cu ajutorul unui foarfece de grădinar, mizerabila taie crengile pentru a-şi face drum în interiorul curţii învecinate.

— Copilul! murmură Hartenberg şi un fior îi străbate trupul.

Mergând pe urmele Leoniei, detectivul ajunge şi el în grădina vilei „La Patrie”.

Cum de e cu putinţă ca „Vipera” fosta poliţistă franceză, să fie atât de neprevăzătoare încât să nu pună nicio pază, care să preîntâmpine intrarea persoanelor străine în parc? Felinarul, care arde de obicei în faţa porţii, e stins astăzi. Cerul e acoperit de nori, care sunt alungaţi de vânt.

Ochi-de-Pisică rămâne în loc şi-şi încordează auzul. Umbra slabă a Leoniei dispăruse, şi el trebuie să stabilească în primul rând direcţia pe care o luase.

La etajul întâi, o fereastră e luminată. Acolo veghează probabil „Vipera” lângă copilul fiicei sale. Deodată se aude un zgomot uşor de geam spart şi detectivul ştie îndată ce înseamnă asta.

Se scurg două minute şi, deodată, se petrece ceva neaşteptat. Un glas puternic se aude, apoi un zgomot de corp ce cade şi trosnetul unor crengi uscate. După o clipă, două detunături de revolver tulbură liniştea nopţii şi prin faţa detectivului, trece în goană o făptură. El aude înjurături înăbuşite, mai aude respiraţia gâfâită a Leoniei, şi-şi dă seama că „Vipera” stătuse de pază şi nu şovăise s-o întâmpine cu gloanţe pe femeia demonică.

Mulţumit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, Hartenberg se ia după Leonie, dar văzând-o înapoindu-se în casă se hotărăşte s-o lase în plata Domnului.

Liniştit, el sare zidul din nou şi, ajuns în stradă, introduce mâna în spărtura de lângă poartă. Acum găseşte bileţelul cameristei, probabil că-l aşezase acolo, folosindu-se de

prilejul absenţei din vilă a stăpânei sale. Cu paşi repezi el se îndreaptă spre un felinar şi-l citeşte.

— Care vasăzică, pleacă mâine dimineaţă, murmură el, zâmbind. şi încă spre Londra, adaugă el. E şi firesc să fi încercat ca, înainte de plecare, să îndepărteze copilul. Dar lasă c-o urmez eu unde s-o duce. Dacă a spus că pleacă spre capitala Angliei, e sigur că merge la Paris.

Capitolul 148 – Vânzarea colibei

Xaver Birk, grav rănit de contesa Leonie, zace în culcuşul sau mizerabil din colibă. Ana, fiica lui, îl îngrijeşte cu dragoste nespusă şi în câteva rânduri venise şi un medic din oraş.

După multe rugăminţi, biata fată izbutise să-l înduplece pe doctor să nu facă nicio comunicare autorităţilor. După convingerea lui, era vorba de o împuşcătură pe care braconierul o căpătase cu prilejul unei escapade nocturne prin pădure. În cele din urmă medicul declară că nu va mai veni, căci starea rănitului nu mai îngăduia nicio speranţă.

Ana părăsea numai arareori patul bolnavului care devenise un adevărat schelet, frământându-se zi şi noapte în dureri grozave. Din când în când, în clipele mai liniştite, o chema pe fată să stea lângă el şi începea să vorbească despre Max Şerparul. De câtva timp căpătase o ură grozavă împotriva tânărului pentru că nu-şi ţinea făgăduiala şi nu dădea niciun semn de viaţă.

Ana îl rugă în repetate rânduri pe bătrân, să nu vorbească în felul acesta. Xaver Birk nici nu bănuia măcar că tocmai Max era acela care îi dăduse mijloacele necesare, pentru a trăi liniştiţi câtva timp.

La două nopţi o dată, fata găsea sub banca din faţa colibei un pachet, conţinând alimente, vin şi ceva bani. Niciodată nu găsise, însă, vreun bileţel.

Braconierul credea că vreo câţiva săteni, din sat puneau mână de la mână, ca să nu-l lase să moară de foame. Ana ştia însă că lucrurile nu stau astfel.

Uneori în timpul nopţii, când rănitul nu putea închide ochii, fata îl auzea murmurând cuvinte ciudate. Vorbea despre o crimă pe care ar putea s-o dea la iveală, numai să vrea şi a cărei dezvăluire l-ar face om bogat, dacă s-ar putea ţine pe picioare. De altfel, credea cu tărie în vindecarea sa şi numai asta îl determina să nu trădeze nimănui taina.

Ana ştia că Max Şerparul se aţinea prin pădurea din jurul colibei. O misiune secretă îl adusese înapoi la Hohenegge şi probabil că făcuse o făgăduială să nu se pună în legătură cu ea.

. . . .

O dimineaţă posomorâtă şi ploioasă.

Cu o zi înainte, Ana primise o veste tristă din partea pădurarului. Unul din ajutoarele acestuia trecuse pe la dânsa şi-i spusese că şeful său ceruse autorităţilor să-l evacueze pe Xaver Birk din colibă şi să-l transporte la spitalul din sat. Fata n-avea decât să intre ca slujnică pe undeva, câştigându-şi existenţa în felul acesta.

Ana îşi aduse aminte că pădurarul o urmărise o dată cu propuneri ruşinoase şi pentru că ea îl respinse cu hotărâre, îi purta pică.

În disperarea ei, fata se duse la primarul satului şi-l rugă să-i îngăduie să rămână în coliba lor. Dar primarul dădu din umeri şi-i răspunse că de vreme ce pădurarul cere aceasta, el nu poate face nimic. În afară de asta, pădurarul făcuse o petiţie autorităţilor superioare şi acestea i-a dat încuviinţarea să scoată la licitaţie coliba. Singura cale ce rămânea fetei, era s-o cumpere ea, dacă avea bani.

Neştiind cui să se mai adreseze, Ana se duse la pădurar, dar acesta o luă în râs şi-l dădu acelaşi răspuns.

Îndurerată, fata se întoarse acasă, pe înserat. Ea ştia că bătrânul Xaver Birk avea unele fapte pe conştiinţă, că nu se prenumăra printre sfinţi, dar în definitiv ea era copila lui şi tremura la gândul că nenorocitul va fi alungat pur şi simplu din casă şi dus la spital, unde va fi lăsat în părăsire, ca toţi oamenii săraci.

Nu avu curajul să spună ceva bătrânului, dar pe la miezul nopţii se furişă afară din colibă şi aşteptă cu înfrigurare, doar, doar, o veni Max Şerparul. Dar trecu noaptea şi nimeni nu se arătă.

Nu avea încotro, trebuia să-i comunice bătrânului ce-l aştepta. Cu vorbe cât mai potrivite, Ana îi spuse cele necesare.

Braconierul o privi împietrit câteva clipe, apoi începu să înjure cu atâta furie, încât biata fată fu cuprinsă de spaimă.

— Să îndrăznească dumnealor să mă alunge cu forţa din casă! scrâşni el. Le voi povesti atunci o istorie, că li se va face părul măciucă în cap. Unde este contesa de Hohenegge? Tot nu s-a înapoiat încă? De ce refuzi să te duci la castel şi s-o rogi să vină încoace?

Ana se uită cu groază la bătrân, căci credea că aiurează.

— Contesa Leonie a plecat, după cum am auzit ieri, tată. Nu-i poţi vorbi, deci! răspunse ea, numai ca să spună ceva.

— A plecat! scrâşni cu furie Xaver Birk. Atunci trebuie să rămân în viaţă până se va reîntoarce, căci două cuvinte să vorbesc doar de dânsa şi am scăpat de toate nevoile.

Se întrerupse şi-şi îndreptă privirea spre ferestruică.

— I-auzi, Ana, cred că banda vine de-acum! Aşează-mă mai bine, ca să pot cel puţin auzi ce dracu vorbesc între dânşii. Deschide fereastra, nu vreau să mă înăbuş în gaura asta!

Ana făcu ceea ce îi cerea bătrânul.

Afară, pe potecă, se vedeau într-adevăr venind mai mulţi bărbaţi, care vorbeau tare. Ana îşi apăsă mâinile pe piept şi se adresă cu glas rugător tatălui ei:

— Încearcă să te stăpâneşti, tată, poale că Dumnezeu ne va trimite ajutor în ultima clipă.

Nu ştia singură de ce îi venise deodată speranţa aceasta. Ieşi repede afară, în vreme ce în urma ei izbucni un râs înăbuşit.

Era primarul satului, însoţit de pădurar şi câţiva săteni.

— Am venit să scoatem coliba la licitaţie, fecioară Ana! spuse primarul şi înfipse un băţ gros în pământul umed.

De ani de zile nu mai venise încoace, la fel şi cei câţiva

săteni. Coliba avea o înfăţişare prăpădită şi spre marea-i mulţumire, Ana văzu că niciunul din săteni nu prea era entuziasmat. Pădurarul observă şi el impresia ce făcuse asupra sătenilor şi căuta să dreagă lucrurile:

— Pietrele sunt bune şi s-ar mai putea face ceva cu ele. De asemeni uşile şi ferestrele se mai pot întrebuinţa. În spate e un şopron mic, care nu e deloc de dispreţuit. Să nu ne pierdem vremea cu formalităţi, ci să începem îndată cu licitaţia. Cine vrea să vadă casa pe dinăuntru, o poate face în voie.

Doi săteni intrară pe gangul strâmt şi-şi vârâră capetele în odaie. Se dădură, însă, repede îndărăt când zăriră chipul de cadavru al bolnavului şi auziră înjurăturile lui.

— Duceţi-vă dracului cu toţii, ticăloşilor! strigă Xaver Birk, cu ultimele puteri ce-i mai rămăseseră.

Primarul schimbă câteva cuvinte cu secretarul său, apoi începu licitaţia. Ana stătea sprijinită de uşă, cu braţele încrucişate pe piept. Ochii ei înotau în lacrimi, gândindu-se că va fi alungată din casă împreună cu bătrânul bolnav, şi că nu mai există niciun ajutor pentru el.

— O sută de mărci! strigă primarul. Cine dă mai mult?

Pădurarul făcu o mutră cam surprinsă, numai ca să sporească puţin interesul cumpărătorilor, apoi oferi el însuşi suma îndoită.

— Două sute de mărci! strigă primarul, pentru a doua oară.

Un alt ţăran adăugă zece mărci la suma aceasta. Dar nimeni nu voia să dea mai mult.

— Două sute douăzeci de mărci! strigă pădurarul.

Sătenii se retraseră şi pădurarul scrâşni din dinţi de mânie, căci sub niciun motiv nu voia să se adjudece asupra lui dărăpănătura.

Puse mâna pe umărul vecinului său şi căută să-l convingă:

— Ce Dumnezeu, Peter, încă zece mărci mai poţi da şi tu. Examinează bine coliba şi vezi dacă nu face!

Ţăranul se scarpină după ceafă şi spuse cu şovăială:

— Două sute treizeci de mărci dau, dar niciun gologan mai mult.

Ceilalţi săteni clătinară din cap şi primarul voia tocmai să încheie licitaţia, când se auzi deodată o voce puternică:

— Trei sute de mărci!

Toţi îşi întoarseră capetele şi de pe buzele Anei scăpă un strigăt înăbuşit de bucurie. Recunoscuse în omul care apăruse dindărătul copacilor, pe Max Şerparul. O roşeaţă vie se ivi pe faţa tinerei fete şi tremurând de emoţie se sprijini de peretele colibei.

Max purta un costum nou, pe cap avea o pălărie frumoasă şi cizme înalte în picioare. Fără să se sinchisească de mutrele uimite ale sătenilor, el păşi cu hotărâre în mijlocul lor.

Primarul îşi reveni cel dintâi din surpriză.

— Ce să însemne asta? exclamă el. Cine eşti dumneata de te amesteci în treburile noastre?

Din cuvintele acestea, Max Şerparul îşi dă seama că arsurile de pe faţă îl făcuseră de nerecunoscut. Dar deşi simte o împunsătură în inimă la gândul acesta, pe de altă parte e mulţumit.

Salută respectuos şi priveşte calm pe primar.

— Credeam că este o licitaţie publică, la care poate participa oricine, zice el. Am întârziat puţintel, dar cred că nu face nimic. Am oferit trei sute de mărci şi, dacă e cineva care oferă mai mult, nu trebuie să se jeneze.

În clipa aceasta, pădurarul l-a recunoscut, totuşi. Îi pune mâna pe braţ şi exclamă, tulburat peste măsură:

— Max Şerparul!

Tânărul se întoarce, calm, şi răspunde:

— Mă bucur că m-ai recunoscut în cele din urmă, domnule pădurar, cu toate că arsurile de pe faţă m-au schimonosit.

— Credeam că ai ars sub ruinele colibei tale! continuă pădurarul, de-abia revenindu-şi în fire.

— După cum vezi, te-ai înşelat! zâmbeşte Max.

Pădurarul se dă înapoi cu câţiva paşi şi bate cu degetele în masa care se află în faţa colibei.

— Cu omul acesta nu-i lucru curat! strigă el furios. La început, toţi credeau că e mort, apoi se răspândi zvonul că umblă noaptea prin pădure. În ultimul timp dispăruse fără

urmă şi eu credeam că oamenii se înşelaseră, crezând că trăieşte. Acum, însă, îl văd în faţa mea, în carne şi oase. Max Şerparul şi-a îngăduit o glumă proastă cu noi. Sfârşeşte licitaţia, primarule!

În clipa aceea, Max îndreaptă spre pădurar o privire ameninţătoare.

— Te fac atent, domnule pădurar, zice el, cu hotărâre, că nimeni nu are dreptul să mă împiedice să fac ceea ce vreau. Licitaţia aceasta e publică şi eu ofer trei sute de mărci pentru colibă. Ceea ce voi face cu dânsa, e treaba mea! Banii îi pun pe masă, colo şi cred că nici nu puteţi pretinde altceva. Dacă domnul primar refuză să primească, voi face plângere unde trebuie.

Pădurarul mormăie câteva înjurături în barbă:

— Ticălos blestemat! Cum aş mai vrea să te apuc de guler şi să-ţi arăt ce pot!

Primarul rămâne nehotărât, neştiind ce să facă. Îşi dă însă seama că Max Şerparul are dreptate, licitaţia este publică, aşa cum voise însăşi pădurarul.

— Trei sute de mărci! strigă el, luând o hotărâre bruscă. Cine oferă mai mult?

Pentru aşa ceva nimeni nu e dispus. Sătenii murmură ceva, apoi se dau în lături.

Max Şerparul rămâne nemişcat în faţa mesei. Aşteaptă câteva clipe, apoi spune ameninţător:

— Ei, domnule primar, vrei să adjudeci coliba asupra mea, sau nu?

Pădurarul dă un ghiont în spate unuia din ţărani, dar acesta clătină capul, negativ. În cele din urmă, primarul vede că n-are încotro şi strigă:

— Trei sute de mărci pentru colibă şi inventarul ei, în afară de ceea ce aparţine lui Xaver Birk.

Max clatină uşor din cap. Aruncă o singura privire spre Ana, care-i mulţumeşte din ochi, apoi scoate din buzunar un portofel şi extrage dintr-însul câteva bancnote.

— Numără bine, domnule primar, nu vreau să spui cumva mai târziu că a fost o greşeală! zice el.

Primarul priveşte banii cu ochi holbaţi, îi numără, apoi spune:

— Exact, Şerparule. Secretarul îţi va da îndată chitanţa. Aş dori însă să ştiu, cum de ai pus mâna pe atâţia bani!

— Nu te priveşte, de furat nu i-am furat şi nici vreun om n-am omorât.

Apoi se apropie de Ana şi-i întinde mâna:

— Bună ziua, Ana, trebuie să mă ierţi c-am venit atât de târziu, dar n-a mers altfel. Ce face tata?

Tânăra îl priveşte cu ochii înecaţi în lacrimi, apoi răspunde în şoaptă:

— Îi merge rău, Max, foarte rău. Mă tem că i se apropie sfârşitul.

Spumegând de mânie, pădurarul se apropiase de primar şi strigă:

— Lucru curat nu-i la mijloc. Individul a ieşit din închisoare fără o haină pe el şi în coliba incendiată nu cred să fi găsit vreo comoară. Să dovedească de unde are banii!

Max Şerparul se întoarce şi-l priveşte ironic pe pădurar, măsurându-l din cap până în picioare.

— Degeaba te frământi, pădurarule! Pot dovedi în orice clipă de unde am banii, dar asta o voi face numai la cererea procurorului. Dacă doreşti, îi pot spune unde locuiesc: în sat, la hanul „Boul albastru”. Îţi stau la dispoziţie oricând, de azi încolo.

Pădurarul mormăie ceva, apoi îşi aruncă arma pe umăr şi adaugă:

— Las’ că mai stăm noi de vorbă în alt fel!

Primarul îşi pusese şi el pălăria pe cap. Secretarul strânge hârtiile de pe masă şi le vâră în buzunar.

— Mai doreşti ceva, domnule pădurar? îl întreabă primarul.

La răspunsul negativ se întoarce spre Ana şi-i spune cu glas aspru:

— Coliba a fost vândută lui Max Şerparul, după cum ai auzit. Conform legii, trebuie să părăsiţi casa în decurs de douăzeci şi patru de ore…

— Nu te îngriji dumneata ce se va întâmpla cu coliba şi

locuitorii ei! îi taie vorba Max. Dacă vreau eu, fac pe numele lui Xaver Birk şi a fiicei sale coliba şi tot ce mai ţine de dânsa. Acum vă rog faceţi-mi plăcerea şi căraţi-vă!

Primarul loveşte furios cu bastonul în pământ şi priveşte încruntat la Max.

Ce îndrăzneţ devenise individul acesta! Înainte umbla cu capul plecat şi se ascundea de câte ori îi ieşea în cale cineva.

— Bine, bine! strigă el şi porneşte din loc.

Sătenii se pregătesc şi ei de plecare, în frunte cu pădurarul. Acesta, însă, se mai întoarce în ultimul moment şi, ridicând ameninţător braţul, strigă:

— N-avea grijă, Şerparule, nu te scap eu din ochi, şi când te-oi prinde pe drumuri oprite, îţi vei putea face rugăciunea din urmă!

Max nu-i răspunde, ci se întoarce spre Ana şi-i cuprinde din nou mâinile:

— Să nu-ţi pese de nimic, Ano, totul se va întoarce în bine!

Câteva clipe cei doi amorezaţi se privesc în ochi, cu dragoste adâncă. Deodată, se aude prin fereastra deschisă glasul răguşit al bătrânului:

— Ei, ce Dumnezeu, nu mai vine nimeni lângă mine? Să crap aici ca un câine? Unde sunt ticăloşii ăia care vor să arunce în drum pe un bătrân sărac şi bolnav? Vreau să vină aici procurorul, ca să-i povestesc în câteva cuvinte cum se poate deveni contesă de Hohenegge!

Max Şerparul strânge mâna fetei, cu înfrigurare. Ana tremură de spaimă.

— Ce vrea să zică cu asta? întreabă ea, în şoaptă.

— Tăcere! Sunt aproape convins că bătrânul ne poate face nouă şi chiar contelui Eberhard un mare serviciu. Să intrăm înăuntru!

Fata păşeşte înainte şi deschide uşa.

— Tată! exclamă ea, apropiindu-se de culcuşul bolnavului. Primarul şi pădurarul au plecat, iar noi nu mai trebuie să părăsim coliba. Dumnezeu ne-a trimis un ajutor la vreme.

Xaver Birk încearcă să se sprijine în cot şi ochii lui aruncă scântei.

— Aha! probabil că a intervenit doamna contesă în chestia asta! gâfâie el. Care vasăzică tot mai are conştiinţă! Am ştiut eu că nu va lăsa să ajungă lucrurile la extrem.

Ana se cutremură din nou auzind cuvintele acestea ciudate.

— Te înşeli, tată, nici nu poate fi vorba de doamna contesă. Un prieten al nostru a cumpărat coliba şi ne-o dăruieşte nouă. E aici, lângă mine şi vrea să-ţi vorbească.

În clipa aceasta Max Şerparul îşi face apariţia.

— Hai noroc, Xaver Birk! spune el, scoţându-şi pălăria.

Braconierul holbează ochii şi vrea să se ridice, dar cade îndărăt cu un geamăt.

— Max Şerparul! murmură el. Aşadar, mai trăieşti? De ce n-ai dat vreun semn de viaţă atâta vreme?

— Asta ţi-o voi spune altă dată, Birk, nu e timpul potrivit acum. Întâi să te văd iar pe picioare.

Bătrânul începe să se vaiete şi Ana, împreună cu iubitul ei, îl aşază mai bine în culcuş.

— Dă-i doctoria, Ana, pe care v-am trimis-o de curând! spune Max. E rău de tot, bătrânul, văd şi eu. Dar tocmai acum nu trebuie să se prăpădească.

Capitolul 149 – Moartea braconierului

Seara coborâse peste poiana din pădure, care adăposteşte mizerabila colibă a braconierului.

Pe banca din faţă stau doi oameni strâns lipiţi unul de altul: Ana şi Max Şerparul îşi ţin mâinile împreunate şi nu rostesc niciun cuvânt.

În noaptea care urmase licitaţiei, tânărul părăsise poiana, dar a doua zi dimineaţă veni din nou. Aduse cu sine un medic, care să-l examineze pe bătrânul bolnav.

Afară, în faţa colibei, Max aşteaptă raportul doctorului. E o sentinţă de moarte! Zilele, ba poate chiar ceasurile bătrânului braconier, sunt numărate.

După ce doctorul plecă, Max se întoarse în colibă. Xaver Birt zăcea în culcuşul său de frunziş şi-i înjura de zor pe

medici, care îi făceau numai rău de câte ori veneau.

— N-am nevoie de vraci dintr-ăştia, mă fac sănătos şi fără ei. Asta şi aştept şi nu trebuie să mor, căci mai am de jumulit o găinuşă colo la castel.

Max Şerparul nu ţinu seamă de vorbele sale. Se feri şi acum să deschidă discuţia cu bătrânul, căci îşi spunea că atât el cât şi Ana nu vor putea conta mai târziu ca martori vrednici de crezare. Toată ziua trecută rumegase însă un alt gând.

Căută să-l liniştească pe braconier şi-i spuse că fusese nevoit să părăsească ţinutul, având de aranjat o afacere importantă, care-l reţinuse până acum. Banii pentru cumpărarea colibei îi primise de la o doamnă foarte bogată, pentru care lucra.

Când se făcu seară şi bătrânul aţipise, Max ieşi afară şi se aşeză pe bancă. Ana veni lângă el şi amândoi rămaseră câteva clipe tăcuţi, furaţi de vraja dragostei ce-l lega cu atâta putere. Tânărul simţea nevoia să se spovedească fetei, singura fiinţă în care avea deplină încredere. Îi povesti toate întâmplările din ultimul timp şi încheie:

— Contesa de Hohenegge este un diavol cu chip de om. Am ştiut asta încă de atunci când am scos hârtiile secrete din fântâna din parcul castelului. Apoi nu ştiu cum s-a făcut că s-a furişat în mine duhul rău, când dânsa a venit să-mi facă o vizită la colibă. Bine a fost, însă, că domnul conte a sosit la timp. Am meritat cu prisosinţă loviturile de bici pe care mi le-a dat atunci. Ea, însă, m-a împuşcat pe la spate, ce pe un câine turbat şi s-a bucurat crezând că am murit sub ruinele colibei incendiate. Tatăl tău m-a salvat. Şi pentru asta îi datorez mult. Voiam să mai apar o dată în faţa contesei, deoarece prima oară n-am izbutit s-o gâtui, după cum aveam de gând, în furia de care eram cuprins. Intenţionam s-o iert, cerându-i în schimb, o sumă mare de bani, care să ne îngăduie să plecăm în lume. Ea, însă, m-a trădat din nou, şi, numai o minune m-a salvat de la moarte. Şi minunea aceasta a fost întruchipată de o femeie, „Vipera”. Din noaptea aceea totul s-a schimbat în mine, şi-ţi jur că nu mă voi mai abate niciodată de pe drumul cinstei, căci buna doamnă mi-a

făgăduit să se îngrijească de viitorul meu, de al nostru, Ano!

Fata nu răspunde nimic la cuvintele iubitului, dar îşi lipeşte capul de umărul lui şi plânge încetişor. Amândoi rămân tăcuţi câteva minute, apoi Max urmează:

— Mai avem o sarcină mare înainte-ne, Ana, şi nu trebuie să ne dăm în lături de la îndeplinirea ei, căci de ea atârnă fericirea unor oameni nobili. Cică, domnul conte Eberhard ar zace într-un sicriu din cavoul familiei, şi în acelaşi timp se spune că a apărut în faţa soţiei sale, cerându-şi drepturile. Moartea lui n-ar fi fost decât o stare de catalepsie. Eu aş putea da unele indicaţii preţioase autorităţilor, căci în noaptea dinaintea sosirii la castel a comisiei de anchetă, care trebuia să deschidă sicriul, am dat târcoale prin parc şi am observat unele lucruri suspecte. „Vipera" a fost înştiinţată de mine şi ştie totul. Din câte am aflat, contele Eberhard se află la Berlin şi a fost eliberat din arestul preventiv, în schimbul unei cauţiuni materiale. Aş dori să mă pun în legătură cu el, dar nu vreau să-l părăsesc pe tatăl tău tocmai acum.

— Te gândeşti că nu mai are mult de trăit? întreabă Ana încetişor.

— Da, răspunde Max. Salvare nu mai există pentru el. Doctorul mi-a spus azi-dimineaţă, că până mâine catastrofa se va fi produs.

Ana tremură din tot trupul şi e gata să izbucnească în plâns, dar se stăpâneşte cu toată puterea.

— Ştii tu unde a fost tata în noaptea când i s-a întâmplat nenorocirea? întreabă ea în şoaptă.

— Bănuiesc numai, Ana. Siguranţa o voi dobândi numai după ce va spune el însuşi, şi nu trebuie să moară înainte de a fi vorbit.

— A fost poate la castel, după cum îşi propusese?

— Da, acolo a fost, şi gloanţele care l-au nimerit, au fost trase de contesa Leonie. De data asta crima îi va fi fatală, însă, căci înainte ca bătrânul să moară va ridica acuzaţia împotriva ei.

— Şi crezi tu că vom fi crezuţi când vom istorisi judecătorului ceea ce tata ne-a lăsat cu limbă de moarte?

— Asta e tocmai ce-mi munceşte gândul, de ieri. O singură cale există: trebuie să aducem aici o persoană, a cărei mărturie să cadă mai greu în cumpănă, decât a noastră.

Fata clatină capul, cu tristeţe.

— Cine va primi să vină încoace? Primarul n-o va face, cât despre ceilalţi săteni, sunt bucuroşi dacă-s lăsaţi să-şi vadă de treburile lor, necum să se mai amestece în ale altora.

— Ai dreptate, Ana, dar eu nădăjduiesc că tot se va găsi un om care să ne ajute în această chestie importantă. Înainte de a fi fost vârât la închisoare, am făcut cuiva un serviciu, pentru care mi-a făgăduit că-mi va fi recunoscător. Este Eindhofer, tânărul moşier, care-şi are proprietăţile colo peste deal.

— Şi crezi că va veni dacă-l vei chema? Şi apoi, va primi să fie de faţă la spovedania tatei?

— Sunt convins, Ana. Partea proastă e că trebuie să-l vestim cât mai repede, căci mâine dimineaţă va fi poate prea târziu.

— Atunci rămâi tu cu tata, Max. Voi lua o lanternă şi voi porni repede prin pădure.

Max se ridicase de pe bancă.

— De fapt, ar trebui să mă duc chiar eu, dar deoarece tatăl tău n-a trădat încă taina acelei nopţi şi apoi nu ştiu dacă moşierul va veni, destul de repede... pricepi tu! Eşti, doar, curajoasă, Ana, o ştiu bine. Pentru orice eventualitate ia cu tine revolverul acesta încărcat, pe care-l port aspra mea, de câtva timp. Moşierului îi spui doar atât: „Max Şerparul te roagă să-i faci, un serviciu”. Va şti el atunci despre ce-i vorba.

În clipa când tânărul sfârşi de vorbit, se aude din colibă strigătul răguşit al bolnavului. Glasul e grozav de schimbat, un glas de om căruia i se apropie sfârşitul.

— Grăbeşte-te, Ano, am aşteptat poate prea mult, zice Max, apoi intră în coliba slab luminată şi se aşază la căpătâiul muribundului.

Braconierul se zvârcoleşte neliniştit, geme din când în când şi pumnii i se încleştează.

— Vreau s-o am aici! strigă el cât poate. De ce nu mi-o aduceţi încoace, ca să-i pot spune ce am auzit prin uşă? Va

face nişte ochi cât roata carului.

Max îşi aşază mâna pe braţul bătrânului şi caută să-l liniştească:

— De cine vorbeşti, Xaver Birk? Dacă ţii atât de mult să vorbeşti cu cineva, ţi-aş putea aduce încoace persoana respectivă.

Muribundul priveşte bănuitor la tânăr:

— Nu mai am prea multă încredere în tine, Max. Nu ne-ai făgăduit, oare, că vei aduce bani, ca să putem pleca de aici?

— N-am avut încă norocul, Xaver, răspunde celălalt. Pe contesa de Hohenegge vrei s-o ai aici?

— Da! murmură bătrânul, cu glas stins. Tu ştii tot atât de bine ca şi mine că e un diavol, pe care trebuie să-l strivim.

— Nu vrei să-mi încredinţezi taina acelei nopţi, Xaver?

Muribundul îndrugă ceva nelămurit. Max urmează:

— Dacă ţi-aş putea fi de folos, aş face-o din toată inima, Xaver. Dar la ce bun să mă duc la castel, de vreme ce contesa e plecată în străinătate şi cine ştie când se înapoiază? Dacă vrei să chemi poliţia, o pot face îndată.

— Nu, n-am nevoie de copoii aceştia. Ăia or să mă întrebe cine m-a împuşcat şi ar fi în stare să mă vâre în temniţă aşa cum sunt.

O pauză lungă intervine. Bătrânul aţipise, dar deodată deschide iar ochii. Privirile lui sunt fixe, ca ale unui mort.

— Ei!… Max, unde eşti? M-ai părăsit?

— Aici sunt, Xaver Birk, poţi fi liniştit, căci voi rămâne lângă tine cât timp va fi nevoie.

— Fă lumină în odaie, nu mai văd nimic! horcăie bătrânul.

Max se ridică şi aşază lampa pe o policioară din apropierea culcuşului muribundului.

— Cine ciocăneşte colo în colţ? murmură acesta şi broboane de sudoare îi acoperă fruntea. Ah! asta e contesa! Mă priveşte cu ochii ei negri ca păcatul şi vrea să mă gâtuie. Scoate-o afară şi ucide-o, ca să am linişte odată!

Max îi şterge sudoarea rece de pe frunte şi spune cu voce hotărâtă:

— Aiurezi numai, Xaver Birk, aici în colibă suntem doar noi

doi.

Bolnavul închide ochii.

— Atunci... e bine, Max! murmură el

Se mai scurge un sfert de oră în tăcere. Ana ar fi trebuit să fie înapoi până acum. Ce se întâmplase?

Xaver Birk îşi încleştează deodată degetele de braţul tei Max şi horcăie:

— Cred că s-a sfârşit cu mine... da... da... Mai dă-mi o linguriţă cu doctorie, ca să pot vorbi câteva clipe, căci acum trebuie să-ţi spun ce am auzit atunci.

Tânărul îi aduce repede doctoria şi Xaver Birk se linişteşte într-adevăr.

— Acum ascultă! geme el.

În clipa aceasta, Max se ridică de pe scaun.

— Ce s-a întâmplat? întreabă muribundul.

— Ana se înapoiază, răspunde tânărul.

Se repede apoi la uşă şi vede lumina lanternei fetei şi că aceasta nu era singură.

— Slavă Domnului! exclamă Max Şerparul. Era şi timpul să veniţi. Ano, du-te înăuntru şi spune-i tatălui tău că-i aducem un martor, faţă de care poate vorbi fără teamă.

În câteva cuvinte Max îl iniţiază pe moşier:

— E vorba să lămurim un mister întunecat, în care sunt amestecaţi contesa Leonie şi contele Eberhard de Hohenegge. Lucruri grozave atârnă de asta. Făgăduieşte-mi, însă, un lucru, înainte de a păşi lângă patul bolnavului, şi anume că vei păstra tăcere deplină asupra celor ce vei auzi, până ce-ţi voi cere eu să vorbeşti.

— Şi dacă n-aş putea face asta? întreabă celălalt.

— Atunci nici să nu intri.

Moşierul chibzui puţin, apoi întinse din nou mâna binefăcătorului său de altădată, pe care-l socotea prieten adevărat, şi zise:

— Probabil că ştii tu de ce ceri făgăduiala asta de la mine, de aceea ţi-o dau.

După câteva clipe stau cu toţii, la căpătâiul muribundului. Sprijinit de fiică-sa, bătrânul începe să povestească şi la urmă

spune:

— Contesa e un diavol, o criminală pe care trebuie s-o striveşti în picioare. Duceţi-o în faţa justiţiei, între baionete. A vrut să-l ucidă şi pe Max Şerparul, l-a aruncat în foc şi-mi pare rău că n-am putut-o împuşca atunci când am văzut-o fugind de la locul incendiului.

Moşierul devenise palid şi un fior îi trece prin trup. Aproape că nu-i vine să creadă ce auzise.

— Ţi-ai întipărit în minte totul? îl întreabă Max Şerparul.

— Da, cuvânt cu cuvânt. Dacă vei avea nevoie cândva de mărturia mea, ştii unde mă poţi găsi. Până atunci nu voi sufla un cuvânt.

Mai aruncă o privire spre muribund, apoi strânge mâna lui Max şi Anei şi părăseşte coliba.

Nu ajunsese încă pe poteca din pădure, când Xaver Birk îşi dădu sufletul.

Ana îi închide ochii, ar vrea să izbucnească în lacrimi, dar un fior de gheaţă îi trece prin trup.

Prin fereastra întredeschisa pătrunde ţipătul unei păsări de noapte, apoi o tăcere adâncă se lasă peste pădure.

Peste noapte Max şi Ana veghează la căpătâiul lui Xaver Birk. A doua zi dimineaţă, Şerparul se duce în sat şi vesteşte autorităţilor moartea braconierului.

Cei doi tineri rămân singuri, după ce groparul a aruncat ultima lopată de ţărână. Înalţă spre cer o rugăciune fierbinte pentru odihna sufletului celui răposat, apoi păşesc mână în mână pe şoseaua învăluită în umbrele serii.

Tot timpul nu rostesc niciun cuvânt, doar din când în când ochii lor se întâlnesc, cu o sclipire de nădejde într-înşii. Încă puţin şi Max Şerparul nădăjduieşte să poată părăsi ţinutul, împreună cu aleasa inimii sale.

Coliba e acum mai pustie ca întotdeauna.

— Nu trebuie să rămân la tine, căci nu vreau ca sătenii să bârfească asupra noastră, zice tânărul. Nu-ţi este frică să stai singură, în vreme ce eu mă voi duce să-l caut pe contele Eberhard ca să discut cu el o chestiune importantă?

Fata îi întinde amândouă mâinile şi răspunde:

— Nu, Max, nu mi-e frică. Voi rămâne atâta vreme până vei veni şi mă vei lua. Nimeni nu va îndrăzni să se apropie de mine şi chiar dacă s-ar întâmpla asta, voi şti să mă apăr.

— Bine, Ano. Ţine uşa şi fereastra bine închise în timpul nopţilor şi nu lăsa revolverul de lângă tine. Dacă norocul îmi va sta în ajutor, peste câteva zile vin să te iau şi voi găsi un adăpost pentru tine la Berlin. Nu mai are niciun rost să rămâi în coliba aceasta, dar deocamdată trebuie să stau de vorbă cu contele Eberhard.

Se despart cu multă duioşie şi Max Şerparul străbate pădurea, cufundat în gândiri. Deodată, are impresia că este observat de cineva. Priveşte cu atenţie în toate părţile, dar nu izbuteşte să recunoască nimic.

— Probabil că mi s-a năzărit! murmură el şi păşeşte încetişor mai departe.

Tocmai în clipa aceasta luna se furişează dintre nori, luminând ţinutul. În tufişurile din apropiere se aud foşnete. Max se întoarce cu iuţeala fulgerului şi… o împuşcătură sparge liniştea nopţii şi-i dă jos pălăria de pe cap.

Înainte ca misteriosul individ să poată trage a doua oară, Max Şerparul dă la o parte crengile tufişului şi în lumina nesigură a lunii zăreşte o făptură care încearcă să fugă.

— Opreşte, mizerabile! răcneşte el şi probabil că fugarul ar fi izbutit să scape, dacă nu s-ar fi împiedicai de ceva, întinzându-se la pământ.

Max îl apucă de ceafă şi între cei doi se încinge o luptă disperată. Alături de fugar se află o puşcă de vânătoare.

— Dă-mi drumul! gâfâie criminalul, încercând să se elibereze.

— Întâi să te văd la faţă, ticălosule! scrâşneşte Max Şerparul.

Începe să care la pumni pe capul celuilalt şi în cele din urmă izbuteşte să-l reducă la neputinţă, târându-l în luminiş. În aceeaşi clipă tresare speriat, căci la lumina lunii zărise chipul atacatorului.

— Tu eşti, câine mizerabil? strigă el. Noul administrator al castelului, domnul Anton!

Scrâşnind de furie, Anton priveşte cu ochii holbaţi la Max Şerparul.

— Ne mai întâlnim noi o dată şi atunci ne vom socoti! gâfâie el.

Se smulge repede din mâna duşmanului şi se năpusteşte în parcul castelului, care se află alături. Arma rămâne în mâinile lui Max Şerparul. Acesta o priveşte cu atenţie în lumina lunii.

— Ticălosul bănuieşte probabil că l-am observat în noaptea cu pricina. Mărturisirea mea i-ar putea deveni primejdioasă şi de aceea căutase să mă suprime. Ştie acum ce înfăţişare am şi cred c-aş face bine să dispar pentru o bucata de timp. Arma, însă, o voi păstra, căci îmi va folosi, poate, mai târziu.

Furişându-se pe lângă copaci, Max Şerparul ajunge în şosea şi de acolo la gară.

Capitolul 150 – Conte şi bandit

Într-unul din cele mai elegante palate din Paris, locuia de câtva timp contele Kadorff, un nobil german, după cum spuneau servitorii de care era înconjurat. Contele ar fi posesorul unei averi de multe milioane şi se întorsese de curând dintr-o expediţie făcută la Polul Nord.

Era un bărbat de statură înaltă, cu ochi misterioşi, negri şi o barbă de aceeaşi culoare. Îmbrăcămintea sa trăda din primul moment pe omul de lume. Un diamant minunat strălucea pe degetul inelar, şi la cravată purta un ac ce trebuie să fi costat o mică avere.

Din cauza lipsei îndelungate din Paris, contele părea să nu aibă nicio legătură de prietenie, căci totdeauna era văzut singur, când făcea vreo plimbare cu maşina sa, ceea ce se întâmpla de obicei spre seară.

Toamna era pe sfârşite. Parisul se pregătea pentru baluri şi serate, teatrele anunţau noutăţi şi sezonul monden era aşteptat cu nerăbdare de toată lumea.

Într-o dimineaţă, contele Kadorff stă în luxosu-i cabinet de lucru şi-şi mângâie barba ce-i ajunge până la piept. În faţa sa,

pe masă, se află numeroase hârtii, acoperite cu semne ciudate.

Un servitor galonat îşi face apariţia şi anunţă:

— Şoferul angajat de domnul conte a sosit şi întreabă dacă se poate prezenta.

— Da, doresc să stau de vorbă cu el, Baptist. Spune-i să intre.

După câteva clipe, noul şofer se află în faţa contelui.

Acesta nu prea era mulţumit cu cel de până atunci, pe care i-l procurase un birou de plasare şi-l concedie, plătindu-i salariul pe trei luni.

Privirile reci şi pătrunzătoare ale nobilului german se îndreaptă asupra vizitatorului.

— Dumneata te-ai oferit pentru locul cel nou? întreabă el.

— Da, domnule, răspunde celălalt, tot atât de calm.

Contele Kadorff se ridică şi trecând prin faţa şoferului, se îndreaptă spre draperia care dă în vestibul şi ridicând-o, priveşte în încăpere, apoi intră iar înăuntru şi trage zăvorul la uşă. După câteva clipe se înapoiază şi se aşază liniştit într-un fotoliu.

— Suntem singuri, Joe, acum poţi vorbi!

Cu o mişcare îndemânatică, „şoferul” îşi smulge mustaţa şi… apare într-adevăr Joe, aghiotantul Demonului roşu.

— Te-am recunoscut imediat, şefule, pe când mă aflam aseară sub portalul luminat al hotelului şi tu te-ai oprit cu maşina, spune banditul, luând loc în faţa contelui, care nu este nimeni altul, decât Hector Rammont, vechiul nostru cunoscut.

— Cum ai scăpat atunci, când am fost alungaţi din castelul maur din Monaco? întreabă Masca-Roşie.

Joe zâmbeşte liniştit, apoi spune:

— De fapt, n-a fost decât o joacă de copil, căci poliţia din Monaco nu face două parale. Ochi de-pisică, singurul de care avem a ne teme în mod serios, era prea ocupat cu prinderea ta şefule, ca să se mai intereseze de fiecare membru în parte al bandei noastre. Înainte de a ni se tăia drumul, am deschis în grabă o uşă secretă şi am coborât scăriţa îngustă. Îmi

dădusem imediat seama că sus nu mai era nimic de salvat, altminteri aş fi luptat pentru tine până la ultima suflare. Mi-am zis atunci că trebuia să mă pun eu în siguranţă, pentru a încerca apoi să te salvez pe tine. Dar mi-ai luat-o înainte, şefule, şi ţi-ai rupt lanţurile, fără să mai dai răgaz prietenilor să-ţi vină în ajutor.

— Aţi rămas la Monaco în timp ce eu eram la închisoare? întreabă Rammont.

— Puţin timp numai, apoi m-am deghizat şi am luat drumul spre Paris, iar ceilalţi m-au urmat unul câte unul, deghizaţi şi dânşii. Aici ne-am reîntâlnit şi urma să punem la punct planul care să ducă la eliberarea ta din închisoare. Prea uşor n-ar fi fost, căci Ochi-de-Pisică veghea cu străşnicie, dar în cele din urmă tot am fi ajuns la ţintă. Cu pregătirile s-au scurs câteva săptămâni, şi când venise timpul să dăm lovitura, ni s-a adus vestea că Masca-Roşie a căzut jertfă focului din închisoare.

— Probabil, însă, că n-ai dat crezare faptului, Joe?

— Aşa e, şefule, te cunoşteam eu destul de bine şi mi-am dat seama că nu se poate să fie aşa, şi că ai jucat o festă atât poliţiei cât şi lui Ochi-de-Pisică.

— Te înşeli, Joe, poliţia aş fi putut-o înşela, în definitiv, dar pe „noul Sherlock Holmes”, mai greu. Omul acesta e tot atât de genial ca şi mine şi numai pentru dânsul am respect. Dacă va fi să se sfârşească vreodată cariera mea, să ştii că numai el va fi cauza, de asta sunt încredinţat.

Joe priveşte cam uimit la şeful său. Chipul întunecat al acestuia îi dă de gândit.

— Doar nu te temi, cred, de Ochi-de-Pisică, şefule?

— Să lăsăm deoparte deocamdată chestia şi să vorbim de alte lucruri. Aşadar, vei rămâne aici în casă, în locul şoferului concediat. E singura cale ca să putem fi în legătură, fără să batem la ochi. I-ai înştiinţat pe băieţi?

— Da, şefule, încă în cursul nopţii trecute.

— Câţi oameni ai aici?

— Vreo şaisprezece, ultima rămăşiţă a puternicei noastre asociaţii.

— O vom spori repede, n-avea grijă, Joe! Şi acum îţi voi

spune de ce am socotit că vin la Paris, după fuga izbutită din Monaco. În metropola franceză, într-un loc sigur din catacombe, se află încă dulapul secret, pe care l-am luat din subteranele Băncii Franţei. Mi-am pus în gând să transport în Germania opera aceasta de artă, căci intenţionez ca tocmai acum, când se desfăşoară la Berlin cele mai primejdioase întâmplări pentru mine, să mă arunc în gura lupului.

— Vrei să te înapoiezi la Berlin, şefule? Asta ar fi prea mare cutezanţă!

— Planul meu e complet pus la punct, Joe. Şederea mea aici îmi este necesară numai pentru a putea făuri în linişte noi planuri de acţiune şi apoi, am nevoie şi de bani. Vreo lovitură nu mă gândesc să dau la Paris, căci ni s-ar putea face apoi greutăţi la plecarea spre Germania. Voi rămâne numai atâta vreme în capitala Franţei, până când contesa Leonie de Hohenegge, îmi va pune la dispoziţie sumele cerute.

— Unde se află actualmente contesa? întreabă aghiotantul.

— Ea a făcut ce a făcut şi a scăpat din nou de soţul ei şi prin asta a devenit posesoarea necontestată a multor milioane de mărci. E în mâna mea, o ştie, prea bine, şi de aceea i-am transmis rugămintea sau porunca, – cum vrei s-o iei! — să-mi pună la dispoziţie banii de care am nevoie.

— Şi, dacă refuză?

— Cam greu va face asta. E destul de inteligentă ca să-şi dea seama că în aceeaşi clipă soarta i-ar fi pecetluită…

De altfel, agentul meu din Berlin, îmi vesteşte că Leonie a părăsit din nou Hohenegge şi a plecat spre Monaco, de unde nădăjduiesc să capăt în curând veşti.

— Poate că contesa nici n-a primit scrisoarea ta cifrată, şefule!

— Asta o vom vedea, Joe.

Masca-Roşie vrea să continue, dar în aceeaşi clipă se aude soneria telefonului. El duce receptorul la ureche şi după câteva clipe îl pune la loc, spunând doar:

— E în regulă.

Apoi adresându-se aghiotantului:

— Tocmai mi se comunică faptul că Leonie a plecat şi din

Monaco, luând drumul spre Paris, deşi ea lăsase vorbă că se îndreaptă spre Londra.

— Aha! Asta are cântec! zice Joe. Numai de n-ar fi iar la mijloc Ochi-de-Pisică!

— Nu face nimic. Vom avea cel mult înc-o dată plăcerea să ne măsurăm aici la Paris cu „noul Sherlock Holmes”.

— Ai ceva ordine să-mi dai, şefule? întreabă Joe.

Masca-Roşie face câteva însemnări cu creionul pe o bucată de hârtie, pe care o întinde apoi aghiotantului.

— Uite aici dispoziţiile mele. La noapte doresc să stau de vorbă cu băieţii. Aveţi vreun local sigur unde ne putem întâlni?

— Ne întrunim la tunelul „Floarea roşie”.

— Bine, la ora unu după miezul nopţii, voi fi acolo. Spune patroanei, pe care o cunosc, să facă vânt tuturor clienţilor suspecţi. Uşile din fund sunt destul de trainice, cred, pentru cazul când va fi să ne surprindă poliţia?

— Totul e în regulă, şefule, dar cred că nici nu visează poliţiştii parizieni că Masca-Roşie ar fi aici. La ce oră să vin să te iau?

— La douăsprezece şi jumătate să fii cu maşina la colţul străzii. Cred că suntem înţeleşi.

Capitolul 151 – La „Floarea roşie”

Cu câteva minute înainte de ora unu, automobilul contelui Kadorff opreşte într-o piaţă slab luminată. Un bărbat îmbrăcat cu o mantie lungă, cu o pălărie moale pe cap, sare dintr-însul şi după ce schimbă câteva cuvinte cu şoferul de la volan, maşina se îndepărtează repede.

Cartierul nu prea se bucură de renume bun şi după ce Rammont face câţiva paşi, se izbeşte faţă în faţă cu un individ, care i se adresează:

— Fiţi atât de bun, domnule, şi spuneţi-mi cât e ceasul!

În mâna dreaptă omul ţine un baston noduros şi de jur-împrejur nu se zăreşte ţipenie de om.

— Cu plăcere, dragul meu, îi răspunde Demonul roşu şi se apropie de individ.

Dar înainte ca acesta să-şi dea seama ce se petrece, primeşte în frunte un pumn zdravăn, care-l culcă la pământ.

Calm, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, Masca-Roşie îşi urmează drumul. Coteşte într-o stradă lăturalnică şi mai prost luminată ca cea dinainte. Cam pe la mijlocul ei zăreşte lumina roşie a unui felinar, deasupra intrării unei case. E spelunca „Floarea roşie”.

După câteva minute, „contele” ajunge în dreptul ei şi după ce aruncă o privire în dreapta şi în stânga, coboară cele câteva trepte care duc jos şi împinge o uşă.

Bolta aceasta nu e prea mare, în schimb e plină cu fum şi atmosferă înăbuşitoare. O lampă murdară atârnă de tavan, împrăştiind o lumină confuză.

Masca-Roşie, care se deghizase din nou de data aceasta, se îndreaptă spre locul unde stă patroana. Vagabonzii din partea opusă îşi încordează auzul, ca să prindă ceva din ceea ce vorbesc cei doi, dar e în zadar. Ei văd numai cum femeia deschide deodată ochii mari, apoi apasă pe un buton electric din apropierea sa. Privirile ei speriate se fixează necontenit asupra clientului întârziat.

Acesta îşi întorsese spatele şi măsoară din cap până în picioare pe indivizii aşezaţi la mesele de lângă peretele opus. Apoi se adresează patroanei, cu o voce slabă:

— Adu băieţilor rachiu cât poftesc. Plătesc eu totul.

Femeia face o plecăciune şi în aceeaşi clipă se deschide în fundul boltei o uşiţă îngustă. Un individ, cu cap deformat şi umeri strâmbi, îşi face apariţia în speluncă.

Masca-Roşie păşeşte spre el şi-i face un semn. Stârpitura ştie probabil ce înseamnă asta, căci fără să răspundă ceva împinge uşa şi Hector Rammont îl urmează într-un gang îngust şi întunecos. De abia după ce a închis uşa, călăuza scoate din buzunar o lanternă, cu care luminează locul.

Vagabonzii rămaşi în speluncă sar de pe scaune şi, clătinându-se pe picioare, se îndreaptă spre patroană.

— Ia spune, ce legături ai cu domnul care a intrat

adineauri! o întreabă unul din ei, cu glas aproape ameninţător.

Femeia se reculesese între timp. Ea ştie bine că un singur cuvânt trădător ar costa-o capul. De aceea, iscodeşte o poveste:

— Ăsta n-a mai fost demult pe aici. A scăpat din închisoare şi vrea să-şi reia afacerile aici, la Paris. Pare să fie în franci, totuşi, căci mi-a spus să vă dau de băut pe socoteala lui. E un client fain, domnul baron!

— Ce? răcneşte unul din indivizi. E baron?

— Ei, a fost o dată, dragii mei. Acum compatrioţii săi, nu mai vor să ştie de el şi de aceea dânsul le-a jurat moartea. Dar ţineţi-vă gura şi nu vă ocupaţi deocamdată de el. E un tip ciudat şi dacă va avea nevoie de unul din voi, vă va da de ştire. Fiecare serviciu îl plăteşte cu aur.

Indivizii privesc cu lăcomie la sticla mare cu rachiu, pe care patroana o luase de pe o poliţă, pentru ca să le umple apoi paharele.

— Nouă n-are ce să ne strice, dacă domnul baron se gândeşte la noi, spune unul din ei. Să aşteptăm niţeluş, poate se întoarce.

— Nu cred! răspunde patroana. Mi-a cerut să-i procur un loc unde să poată dormi noaptea aceasta, fără să se teamă că l-ar putea deranja poliţia. Pierre al meu l-a dus sus. Mâine noapte îl vom revedea şi e posibil ca până atunci să fi hotărât ceva nou.

*

Masca-Roşie merge în urma călăuzei prin gangul întunecat. În faţa unei uşi de lemn stârpitura se opreşte, scoate o cheie mare din buzunar şi deschide.

— A sosit de acum cineva? întreabă Rammont.

— Nu, şefule! răspunde celălalt.

— Atunci fii atent la semnal!

Călăuza deschide altă uşă, de data asta însă, prin apăsarea pe un loc anumit din perete. Intră într-o încăpere boltită, unde aerul e înăbuşitor. În mijloc se află o masă lungă, iar lângă

pereţi două bănci şi un scaun jos. Prin colţuri se văd câteva legături de paie.

— Aprinde lumina! porunceşte Masca-Roşie.

Individul se urcă pe scaun şi aprinde o lampă atârnată de plafon.

— Acum vreau să rămân singur! spune Demonul şi celălalt părăseşte încăperea.

Masca-Roşie îşi aruncă pălăria pe masă şi-şi dă jos mantia de pe umeri. Scoate apoi un pumnal din buzunar şi-l înfige în tăblia mesei. Alături aşază revolverul încărcat.

După cinci minute se aude un zgomot la uşă şi un individ cam de vreo treizeci de ani păşeşte în începere. El rămâne un moment locului şi priveşte temător la omul cu barbă. Masca-Roşie face un semn din cap şi noul intrat ia loc pe bancă.

Cei doi nu schimbă nicio vorbă între ei; după câteva minute uşa se deschide din nou şi intră trei bărbaţi, care se aşază alături de primul.

Peste alte cinci minute îşi face apariţia Joe. Sub mantia până peste genunchi poartă livreaua elegantă de şofer al contelui. La ordinul lui Rammont, aghiotantul lăsase maşina în seama unui om de încredere şi venise să ia parte la consfătuire.

După încă un sfert de ceas, sunt adunaţi toţi cei şaptesprezece oameni, câţi au mai rămas din bandă.

Masca-Roşie îşi numără tovarăşii, apoi face un semn cu mâna, lui Joe. Acesta se ridică şi păşeşte spre uşă pe care o deschide şi şopteşte câteva cuvinte omului care stă de pază pe gang.

După câteva minute stârpitura se înapoiază cu un urcior mare cu vin şi paharele trebuincioase. În faţa Măştii-Roşii aşază un pocal de argint.

După ce paharele sunt umplute, Joe se ridică şi face un semn cu mâna că vrea să vorbească.

O tăcere de mormânt se face în jur.

— Camarazi, începe el, v-am transmis semnalul convenit şi aţi răspuns cu toţii la chemarea mea. Despre ce e vorba, cred că ştiţi, căci vedeţi în mijlocul vostru pe omul pe care toţi l-aţi

socotit pierdut. Ridicaţi paharele şi strigaţi după mine: „Trăiască stăpânul şi maestrul nostru, Masca-Roşie!”

— Trăiască Masca-Roşie, şeful nostru! Să trăiască şi să ne conducă şi mai departe! răsună, şaisprezece glasuri în bolta misterioasă.

Rammont se ridică de pe scaun. Cu dreapta înalţă pocalul de argint, apoi spune:

— Bun venit, camarazi! Încrederea pe care v-aţi pus-o în mine se va dovedi întemeiată şi braţul Măştii-Roşii vă va conduce din nou! Beau pentru norocul nostru, al tuturor!

— Trăiască şeful! Trăiască şeful! se aude din toate părţile.

— Şi acum, să ne punem imediat pe lucru! rosteşte Demonul. Joe mi-a spus că v-aţi găsit o ascunzătoare aici, la Paris. Aţi rămas numai şaptesprezece oameni din întreaga asociaţie. O parte din camarazii noştri au fost ucişi, alţii se găsesc în închisoarea din Monaco. Deocamdată nu există nicio nădejde să-i eliberam. Trebuie să aşteptăm până se va ivi un prilej mai bun. De un singur lucru vă rog să fiţi siguri: niciunul din ei nu va trăda secretele ce ne leagă pe noi. Am venit la Paris, dar nu mă gândesc să rămân aici, căci terenul nu prea e sigur. Poliţia franceză are la dispoziţie mijloace rafinate şi eu am nevoie de un loc unde să ne putem strânge rândurile din nou. Ne vom înapoia, deci, la Berlin, unde am mai lucrat noi nu demult, şi încă cu succes.

Criminalii nu se aşteptau, probabil, la propunerea aceasta. Masca-Roşie observă impresia neplăcută şi intervine repede:

— Vă temeţi poate să urmaţi chemarea mea? Să aud părerea voastră!

Un individ cu barba căruntă şi cu ochi adânciţi în orbite se ridică şi spune:

— Recunoaştem cu toţii curajul tău şi sângele rece de care ai dat dovadă întotdeauna şi în care nu te-a întrecut încă nimeni, nici măcar cel mai vestit dintre toţi detectivii; „noul Sherlock Holmes” care ne dă cel mai mult de lucru. Dar părerea mea este că tocmai de Berlin trebuie să ne ţinem departe câtva timp, căci acolo se va ivi din nou Ochi-de-Pisică şi va porni vânătoarea împotriva noastră.

— Şi dacă am ales Berlinul, tocmai din pricina asta? întreabă Rammont, cu ironie în glas.

Bătrânul criminal nu ştie ce să răspundă. Ceilalţi murmură ceva nedesluşit, apoi Rammont intervine din nou:

— Rămâne aşa cum am stabilit: ne înapoiem la Berlin. Am pus ochii acolo pe un castel vechi, lângă un lac mare, şi se poate ajunge la el atât pe apă, cât şi pe uscat. Proprietarul va fi bucuros dacă va scăpa de el pe un preţ bun, căci el nu mai locuieşte într-însul. Peste două zile, Joe va pleca la Berlin şi va încheia afacerea. Noi îl vom urma peste opt zile. Care dintre voi a fost de faţă când am ascuns în catacombe dulapul secret luat din subteranele Băncii Franţei?

Doi dintre criminali se ridică în picioare.

— Şi aţi putea da de locul acela? întreabă Rammont

Unul din indivizi se scarpină după ureche şi răspunde:

— Nu-mi prea aduc bine aminte, stăpâne.

— Şi tu? se adresează Rammont celuilalt.

Acesta răspunde repede:

— Voi găsi locul, poţi avea toată încrederea. Mai erau încă trei oameni cu mine, dar ăştia lipsesc acum. Cap Alb a făcut nişte semne cu creionul roşu pe pereţi, astfel că voi recunoaşte drumul…

— Bine, răspunde Rammont. Din păcate, Cap Alb nu vă mai poate fi de niciun folos, căci a fost străpuns de un glonte. Dulapul despre care vă vorbeam e încuiat şi numai eu cunosc literele, care trebuie orânduite, pentru a se deschide mecanismul secret. Conţinutul lui a fost scos demult şi vândut pe preţ bun. Mă gândesc, însă, să duc dulapul la castelul ce-l voi cumpăra lângă Berlin şi să păstrez în el documentele mele. În scopul acesta, el trebuie să fie transportat pe ascuns în Germania. Joe vă va da indicaţiile necesare, pe care le veţi urma întocmai.

În ce priveşte răsplata pentru munca voastră, veniţi mâine noapte la ora unu aici şi vă asigur că nu veţi avea de ce vă plânge. Până atunci, buzunarele mele vor fi din nou umplute.

Indivizii izbucnesc în urale puternice, dar amuţesc îndată la un semn al lui Rammont, care spune:

— Cred că nu e nevoie să mai accentuez, că trebuie să fiţi cu ochii în patru. Nu rămâneţi niciodată în grup, ci împrăştiaţi-vă, cât mai departe unul de altul. Dacă întâmplarea ar face ca unul din voi să fie arestat de un poliţist, iar un tovarăş se află prin apropiere, acesta să nu facă niciun gest care l-ar putea trăda, ci să vină să mă anunţe imediat. Acum umpleţi din nou paharul şi să ciocnim de despărţire. Mâine noapte la ora unu, mă găsiţi în acelaşi loc.

Se aude zgomotul făcut de paharele care se ciocnesc şi plescăitul limbilor celor şaptesprezece.

— E vreunul nou printre voi? întreabă deodată Rammont. Era cât pe ce să uit să-l întreb pe Joe de asta, deşi el răspunde cu propriul său cap de siguranţa noastră.

Dintr-un colţ se ridică un individ de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu figura palidă şi scofâlcită. Ochii lui au o expresie ciudată, visătoare, dar în acelaşi timp şi vicleană.

— Eu, şefule, am venit pentru prima oară în rândurile voastre, spune el cu glas tare, privind ţintă la Masca-Roşie. Tovarăşul Joe mi-a luat jurământul cuvenit şi mi-a spus că pot cuteza să vin aici…

Demonul schimbă o privire cu aghiotantul său.

— Garantezi tu de el, Joe? întreabă apoi, tare.

— Da, şefule! se aude răspunsul.

— Atunci, să depună jurământul şi în faţa şefului! porunceşte Rammont.

Ceilalţi criminali ştiu despre ce e vorba. Dintr-odată se ridică cu toţii.

Un strigăt răguşit izbucneşte din pieptul tânărului, căci fără să bănuiască măcar, se simte înşfăcat din mai multe părţi de pumni puternici şi apăsat în jos. El cade în genunchi şi cu toată împotrivirea disperată e târât până în dreptul Măştii-Roşii, care aşteaptă liniştit, cu braţele încrucişate pe piept.

— Ce se va întâmpla cu mine? bâlbâie noul tovarăş, speriat de moarte.

— Taci! răcneşte Rammont. Scoateţi cuţitele, băieţi!

Cei şaptesprezece fac un cerc în jurul novicelui. În lumina slabă a lămpii din tavan scânteiază un număr de cuţite.

— Apropiaţi-vă şi loviţi în clipa când vă voi face un semn din ochi! se aude din nou glasul tăios al regelui criminalilor.

— Ce crimă am făcut? întreabă cu glas înăbuşit tânărul, căruia broboane de sudoare rece începuseră să-i acopere fruntea. Eu nu-s trădător, mai îngână el.

— Te cred, răspunde Masca-Roşie. Dar acum vei repeta jurământul pe care ţi-l voi dicta eu. O singură clipă dacă eziţi, ţi se vor înfige în inimă cuţitele camarazilor. Ai intrat în peştera leului, ai depus primul jurământ şi nu mai poţi da înapoi. Una din două: sau devii dintr-ai noştri cu trup şi suflet, pentru totdeauna, sau vei muri în locul acesta.

Individul răsuflă adânc şi pare că se liniştise puţin.

E adevărat, nu se gândise la trădare, dar ceremonialul acesta de aici îl cam tulburase.

Hector Rammont începe să rostească jurământul, cu glas limpede. După primele cuvinte se opreşte, aşteptând ca noul tovarăş, să repete întocmai. Şi astfel face mereu, până la sfârşit.

Acum Demonul roşu face un semn, novicele e ridicat de jos şi şeful îi întinde pocalul de argint.

— Ai devenit dintr-ai noştri! spune el, scurt. Bea în norocul asociaţiei.

Cu mâna tremurândă tânărul duce cupa la gură şi soarbe dintr-însa. De abia isprăvise, că se aude un semnat, de sus. Într-o clipă Joe e la uşa pe care o deschide brusc. Bandiţii ştiu bine ce înseamnă asta.

E alarmă! Se impune s-o şteargă cât mai repede cu putinţă.

Joe se întoarce spre cei din încăpere şi strigă:

— Poliţiştii bat la intrarea principală. Am pregătit de acum cele necesare.

— Atunci, luaţi-o înainte! zice Masca-Roşie, fără să se tulbure prea mult. Iei tu conducerea, Joe! N-avem nicio clipă de pierdut.

Într-o clipă, urciorul cu vin şi paharele au dispărut în dosul unui bolovan, pe care doi oameni îl scot din perete. Masa e mutată de la locul ei, băncile de asemenea.

Masca-Roşie stă afară, în anticameră, şi urmăreşte cu

atenţie lucrările acestea. Prin faţa lui trece Joe, urmat de alţi trei indivizi. Ei urcă sus, în gangul umed şi întunecos, spre taverna bătrânei gazde de hoţi.

Din depărtare se aud glasuri răstite şi lovituri puternice în uşă.

Joe adresează câteva cuvinte stârpiturii şi acesta clatină capul în semn afirmativ.

— Uite-i colo în faţă! spune el.

La intrarea în tavernă, zac la pământ doi vagabonzi beţi. Ei sunt luaţi în primire, şi târâţi prin gang, apoi pe scară, în încăperea secretă, unde avusese foc consfătuirea Demonului cu asociaţii săi. Sunt aruncaţi pe paie, apoi toţi ceilalţi se retrag şi închid uşa în urma lor.

Masca-Roşie stă acum sub scară, unde se vede o gaură mare.

— După mine! strigă el celorlalţi.

Capitolul 152 – Ghinionul poliţiei

După vreo cinci minute, poliţiştii ajung în gangul îngust, cu revolverele în mână.

Unul din agenţii secreţi ai siguranţei pariziene observase în noaptea aceasta că prea mulţi indivizi se îndreaptă spre „Floarea roşie”. Se aşeză într-un loc ascuns şi de acolo spionă intrarea în speluncă. Chiar dacă indivizii veneau izolaţi, se vedea, totuşi, că aparţin aceleaşi bande şi că s-au înţeles să se întâlnească cu toţi în acelaşi loc.

În cele din urmă, lumina roşie se stinse în faţa intrării tavernei şi agentul se gândi atunci să înştiinţeze primul post de poliţie. I se puse la dispoziţie un comisar cu opt oameni, înarmaţi până în dinţi.

În cercurile poliţieneşti din Paris, umbla zvonul că o parte din banda Măştii-Roşii, scăpată din Monaco, se afla la Paris, căutând să se reorganizeze. „Floarea roşie” era cunoscută demult autorităţilor, ca o ascunzătoare a celor mai ticăloşi indivizi.

Comisarul se apropia cât mai fără zgomot de intrarea tavernei. Coborî cele câteva trepte şi-şi încordă auzul, ca să prindă ceva zgomote suspecte.

În cele din urmă bătu în uşă, dar fără rezultat. Repetă bătaia, strigând:

— Ei! Deschideţi, în numele legii! Dacă refuzaţi, dau ordinul să se spargă uşa.

Dar nici acum nu primi vreun răspuns.

Comisarul urcă în stradă şi se sfătui cu agentul secret. Coborî apoi din nou şi cu ajutorul câtorva poliţişti, sparse uşa. La câţiva paşi de dânsul stătea patroana localului, ţinând în mână o lampă aprinsă.

— Muiere blestemată! strigă înfuriatul comisar, de ce n-ai deschis când am dat poruncă?

Îşi plimbă lumina lanternei sale prin încăpere şi dădu câteva ordine oamenilor. Doi poliţişti rămaseră să păzească la uşă, ceilalţi îl urmară pe şeful lor.

Patroana începu să se vaiete, jurându-se că e nevinovată şi că nu ştie ce vrea onorata poliţie de la dânsa. Avusese câţiva clienţi, care ceruseră să-i lase să rămână acolo, ceea ce le-a îngăduit, din bunătate de inimă. Apoi a stins lumina şi se pregătea tocmai să se culce.

După felul cum vorbea, comisarul era gata s-o creadă. Agentul, însă, o privi cu ochi străpungători şi zise celuilalt:

— Bătrâna asta minte cu neruşinare. Ei! uite că vine unul încoace!

Din gangul îngust îşi făcu apariţia stârpitura. Avea numai pantaloni pe el, iar cămaşa era doar formată din câteva petece cusute laolaltă.

— Ce s-a întâmplat aici, doamnă patroană? întrebă el, cu glasul răguşit. Domnii de la onorata poliţie caută probabil vreun criminal?

— Ţine-ţi gura! strigă la el comisarul.

Apoi se apropie de patroană şi-i zise, cu glas poruncitor:

— Acum lasă minciunile la o parte şi spune adevărul! Ştim că o mulţime de indivizi au intrat în tavernă şi n-au mai ieşit de aici. O fi vreo gaură colo jos, unde s-au întâlnit „domnii”.

Vrei să ne mărturiseşti unde se află ticăloşii?

Bătrâna începu din nou să se vaiete şi să se jure:

— Dumnezeu să mă pedepsească, dacă nu spun adevărul. Nu ştiu nimic despre indivizii aceia care ar fi dispărut aici! Veţi găsi câţiva oameni sărmani, dar pe altcineva, ferească Sfântul! Domnul poliţist care v-a adus la cunoştinţă faptul, trebuie să se fi înşelat. Poate că aceia pe care îi căutaţi au dispărut în casa de alături!

Agentul secret şopteşte câteva cuvinte comisarului.

— Luaţi-o în primire pe bătrână şi vedeţi să nu vă scape, spune acesta.

Patroana e aşezată cu forţa pe un scaun şi un poliţist se postează lângă ea.

Agentul înhaţă acum pe stârpitură.

— Cu tine o vom face scurtă de tot, ticălosule! îi strigă el. Ne vei conduce imediat acolo unde s-au ascuns ăia din bandă! Dacă refuzi, s-a zis cu tine! Înainte!

Cu o lovitură în spate, îl împinge în gangul întunecos, unde îl urmează ceilalţi, cu lanternele aprinse.

— Înainte! porunceşte comisarul, păşind în frunte, alături de detectiv.

Cocoşatul căzuse la pământ şi scoate un răcnet de fiară.

— Se preface! murmură agentul. Îl cunosc eu prea bine, căci nu e pentru prima oară când îmi cade sub mână.

Cu o smucitură îl ridică de jos şi-l împinge mai departe. Acum stau cu toţii în faţa scării care duce în adâncime.

— Aha! exclamă comisarul, cred că suntem pe drumul cel bun. Acum să fim cu băgare de seamă, ca nu cumva să ne întindă vreo cursă mizerabilii.

Coboară treptele cu atenţie, călăuziţi de cocoşat, care scoate din când în când o înjurătură.

— Colo e o uşă, deschide-o! porunceşte comisarul şi arată spre intrarea beciului unde se adunaseră cu puţin înainte tovarăşii lui Hector Rammont.

Cocoşului descuie uşa, cu mâna tremurătoare şi poliţiştii privesc în încăperea slab luminată. Dar spre marea lor uimire, nu găsesc nici urmă de bandă. Agentul de siguranţă intră

înăuntru şi luminează cu lanterna în toate părţile.

— Aerul e grozav de înăbuşitor aici, miroase a vin. Cum explici asta? se adresează el cocoşatului, scuturându-l de braţ.

— Nu ştiu, domnule poliţist, răspunde acesta făcând o mutră nevinovată. Probabil că vine de la butoiul cu vin pe care l-am coborât ieri în pivniţă şi din care s-a scurs puţintel afară.

Agentul îşi dă seama că în felul acesta nu va ajunge la niciun rezultat. Se gândeşte tocmai să recurgă la altă metodă, când se aude glasul comisarului:

— Uite colo doi oameni!

Lanternele sunt îndreptate spre colţul beciului, unde zac pe paie cei doi vagabonzi.

— Nu face să ne ocupăm de ăştia, zice detectivul.

Dar comisarul îl şi trezise pe unul din ei şi fără să ţină seama de mutra lui înspăimântată, îl întreabă cu glas ameninţător:

— De cât timp zaci în locul acesta?

Dar zadarnic aşteptă răspuns, căci omul e într-o stare că nu poate îngăima nici două cuvinte.

— Nu-i nimic de făcut! zice agentul şi se îndreaptă spre ieşire.

Ajungând la scară însă, el se întoarce. Aici jos există, probabil, o a doua intrare sau ieşire. Privirile-i ascuţite se opresc asupra unei găuri în perete. Pământul este aici prea puţin acoperit cu praf. Cu toate acestea, agentului i se pare că descoperă urme de paşi omeneşti. Împinge cu piciorul uşiţa care se vede acolo şi luminează interiorul. Dar se întoarce, înălţând din umeri. Nu se vede nimic altceva decât o movilă de cărbuni.

Înjurând şi blestemând, poliţiştii urcă în tavernă, apoi ies în stradă, în vreme ce patroana şi cocoşatul se uită după ei cu priviri triumfătoare. Agentul este cel mai înfuriat.

— Aş da capul meu că banda s-a întrunit în noaptea asta, la „Floarea roşie”, spune el comisarului, în drum spre poliţie. Dacă lucrurile stau într-adevăr astfel după cum umblă zvonul,

dacă Masca-Roşie a înviat din nou din morţi şi se află la Paris, atunci nu e de mirare că banda lui ne-a jucat din nou un renghi.

În vreme ce stau încă de vorbă în faţa secţiei poliţieneşti, o maşină luxoasă trece prin faţa lor. Un şofer în livrea elegantă se află la volan, iar în fund stă aşezat un bărbat, cu gulerul pardesiului ridicat, aşa fel încât nu se vede din chipul lui decât ochii negri, străpungători. Doar o clipă a zărit agentul secret aceşti ochi şi tresare ca muşcat de şarpe.

— Ochii aceştia… ochii aceştia! exclamă el. Jur pe bunul Dumnezeu că a fost Masca-Roşie!

Face câţiva paşi în stradă ca să urmărească cu privirea maşina, dar aceasta dispăruse demult pe după colţ.

— N-ai observat numărul, domnule comisar? întreabă el pe poliţist.

— Nu, din păcate! răspunde acesta.

— Mii de bombe! Carevasăzică, Masca-Roşie a sosit iarăşi la Paris. Lupta începe!

Capitolul 153 – O pereche criminală

La ambasadorul Germaniei e zi de primire. Palatul în care Excelenţa Sa, împreună cu tânăra-i şi frumoasa soţie primeşte musafirii, e luminat strălucitor.

Trăsurile elegante sosesc mereu şi invitaţii, oameni din clasele cele mai înalte ale societăţii, urcă scara de onoare acoperită cu un covor de preţ şi sunt întâmpinaţi de un lacheu în livrea aurită.

— Contele Kadorff! anunţă acesta deodată.

Câteva priviri se îndreaptă spre uşă, în pragul căreia îşi făcuse apariţia făptura înaltă a contelui. Doamnele îşi duc evantaiele la faţă şi privesc pe furiş la bărbatul cu părul negru, cu maniere de om de lume şi cu privirea pătrunzătoare, care le strecoară în trup fiori de voluptate şi de nelinişte în acelaşi timp.

Persoanele prezente aici îl mai întâlniseră pe conte şi în

altă societate, aşa că nu sunt prea surprinse de apariţia lui. Se întorsese de curând din Germania, aducând de acolo recomandări strălucite, astfel încât toate cercurile înalte îl primiră cu braţele deschise.

Locuia într-un palat dintr-un cartier elegant el Parisului şi se vorbea mult de întinsele sale moşii din Germania. Felul cum se comporta în societate, nu lăsa nicio îndoială asupra lucrurilor bune ce se spuneau despre el.

După cum spunea el însuşi, voia să rămână câtva timp la Paris, apoi va întreprinde o călătorie în jurul lumii, fiind un pasionat al voiajurilor.

Însuşi faptul acesta îl făcea interesant, în special în ochii cucoanelor. Unii se mirară la început că nobilul german nu era însurat, apoi, însă, îşi explicară faptul, după ce contele însuşi le spuse că pasiunea lui pentru călătorii, nu-i îngăduie să se căsătorească deocamdată.

Numai într-un mic grup de domni erau unele divergenţe de păreri. În vreme ce contele tocmai strângea mâna ambasadorului german, unul din musafiri, francez, spunea:

— Nu ştiu de ce, dar acest domn conte Kadorff nu-mi prea place.

Ceilalţi îl priviră uimiţi.

— Dar bine, domnule viconte, ce-ai putea spune dumneata împotriva contelui german? zise un tânăr ofiţer. Am avut de curând prilejul să-l cunosc mai de-aproape şi l-am găsit încântător, dacă-mi îngădui expresia aceasta. Un cavaler din tălpi până în creştet şi, ce e mai important, putred de bogat. Între noi rămâne: am organizat o mică partidă de joc şi cu prilejul acesta contele Kadorff a pierdut cincizeci de mii de franci, fără să clipească din ochi.

— Şi a plătit suma într-adevăr? întrebă vicontele.

— Fireşte c-a plătit-o! A doua zi, e drept, şi în bancnote germane.

Vicontele ridică din umeri.

— În cazul acesta, contele nostru trebuie să aibă sume importante la dispoziţie... Cu toate acestea, când mă uit la dânsul, la figura sa, pe care toţi o găsesc interesantă, şi mai

cu seamă doamnele, am de fiecare dată un sentiment ciudat. Îmi face impresia că domnul conte Kadorff poartă o mască, că n-ar fi el, ci cu totul altcineva. Dar se prea poate să mă înşel. Şi dacă se va dovedi lucrul acesta, îmi va fi cu atât mai simpatic.

Deoarece contele se apropia cu însuşi ambasadorul german de grupul cu pricina, discuţia fu întreruptă brusc. Festivitatea începu şi se desfăşură cu toată pompa.

Orchestra tocmai atacă un vals nou şi perechile se pregătesc pentru dans.

În clipa aceasta, contele Kadorff se îndreaptă liniştit spre un grup de doamne frumoase şi se înclină adânc în faţa unei brunete cu ochi scânteietori şi cu toaletă plină de rafinament.

— Vreţi să-mi acordaţi mie dansul acesta, stimată doamnă contesă? întreabă el, cu glas melodios.

Doamna tresare speriată, aruncă apoi o privire spre cei din jur şi zâmbeşte, ca să-şi ascundă tulburarea. Apoi întinde contelui braţul şi amândoi se aruncă în vâltoarea dansului.

În vreme ce orchestra îmbăiază sala în tonuri armonioase, în vreme ce totul scânteiază în diamante în jurul lor, şi parfumurile cele mai fine ameţesc simţurile, contele Kadorff strânge cu atâta putere mâna partenerei sale încât aceasta aproape să strige de durere.

— Tăcere! îi şopteşte el, cu chipul zâmbitor. Nu scoate niciun sunet, să nu faci niciun gest trădător, altminteri e vai de tine.

— Dar ce vrei de la mine? întreabă ea tot în şoaptă, spionând mereu în juru-i, dacă nu e observată de cineva. Cum ai ajuns aici, şi de ce te porţi atât de duşmănos cu mine?

Contele Kadorff, răspunde cu obişnuitul zâmbet:

— Aici nu e locul pentru explicaţii mai amănunţite, Leonie, şi apoi, ţi-aş putea adresa aceeaşi întrebare. Acum câteva zile, te credeam încă la Monaco sau la Hohenegge. Agenţii mei mi-au vestit însă, între timp, că ai plecat, lăsând vorbă că te îndrepţi spre Londra. Atunci am ştiut că vei veni la Paris. Şi după cum văd, nu m-am înşelat.

— Te întreb înc-o dată, ce vrei de la mine, Hector? Dansul

se apropie de sfârşit şi va fi în propriul tău interes să nu fim luaţi la ochi de nimeni.

— Ai dreptate, scumpa mea. În două cuvinte: e vorba de o mica afacere. Ai primit scrisoarea mea?

Ea îşi muşcă buzele şi tăcu câteva clipe. Şi atunci el îşi dădu seama că dânsa n-a vrut să-i răspundă.

— Nu-ţi va folosi la nimic, dacă ai cumva intenţia să scapi de mine, spune Rammont, încetişor. De când cu prima noastră întâlnire la Paris, cu care prilej ţi-am ajutat să-l îndepărtezi pe baronul de Brissac, ai căzut în mâinile mele şi nimeni în lumea asta nu te-ar putea elibera. De altminteri, ai operat cu măiestrie şi trebuie să te felicit pentru felul cum ai ştiut să aduci în patrimoniul tău milioanele familiei de Hohenegge.

— Ştii tu că contele Eberhard a înviat din morţi?

— Trăieşte? întreabă el, calm.

— Da, trăieşte, după ce noi l-am coborât în cavoul familiei! scrâşneşte Leonie. M-ai înşelat cu otrava aceea!

— Nu, nu, te-am înşelat. Există un singur remediu care înlătură starea de catalepsie, şi această contra-otravă am încercat-o asupra mea însumi. În două sau trei zile catalepsia încetează şi atunci se produce moartea.

— Atunci se vede că cineva a întrebuinţat faţă de contele Eberhard această contra-otravă, căci a apărut viu şi natural în faţa mea, ba m-a reclamat chiar şi parchetului.

— Ei, drace, asta e interesant de tot! Dar uite că muzica încetează. Ne vom despărţi pentru câtva timp, dar te aştept apoi în sala mică, unde se află bustul lui Molière. Vom fi singuri câteva clipe acolo şi vom discuta ce mai avem de discutat.

— De ce numaidecât astăzi? Ai putea veni mâine la hotelul unde locuiesc, sau în altă parte…

— N-am vreme să aştept până atunci, o întrerupe Rammont. Rămâne stabilit: în sala cu bustul lui Molière!

Muzica încetează şi contele Kadorff îşi conduce partenera la locul ei, apoi îşi ia rămas bun, cu o plecăciune adâncă.

După vreo zece minute, cei doi se reîntâlnesc în sala

indicată. Se aşază pe o banchetă de marmură fină şi „contele” începe:

— Ne vom spune ce avem de spus, cât mai pe scurt, Leonie. În ceea ce priveşte chestia cu Eberhard, propun s-o amânăm pentru altă dată. Îţi pot da, însă, de pe acum asigurarea, că mă pun cu totul la dispoziţia ta, pentru cazul când vei avea nevoie de sfatul sau de braţul meu. Acum altceva: am nevoie de bani şi încă imediat. Unde locuieşti?

— La „Hotel de Bruxelles”. Probabil, însă, că peste câteva zile îmi voi închiria o vilă.

— Eşti în măsură să-mi vii în ajutor cu vreo sută de mii de franci? Am cheltuit tot ce aveam şi acum sunt fără o para chioară în pungă. Ultimii cincizeci de mii de franci – în bancnote germane falsificate – i-am pierdut la joc. Am nevoie de bani, deci!

Contesa îşi muşcă nervos buzele.

— O sută de mii de franci nu prea e o jucărie, Hector. De unde să-ţi procur aceşti bani atât de repede?

— Eşti doar milionară, şi o singură înştiinţare adresată bancherului tău e suficientă ca să ţi se pună la dispoziţie orice sumă. Ceea pe vreau să ştiu deocamdată, este dacă îmi vei procura banii ceruţi?

— Şi dacă refuz? izbucneşte deodată Leonie şi-l priveşte ameninţător pe Rammont.

El zâmbeşte în felul lui ciudat, apoi spune:

— Răspunsul tău mi-e suficient!

Îşi scoate ceasul şi aruncă o privire pe dânsul.

— E aproape unsprezece şi jumătate. Într-un sfert de oră te vei retrage, motivând o indispoziţie subită şi vei pleca cu trăsura ta la „Hotel de Bruxelles”. Voi fi şi eu în trăsură.

— Şi apoi? îl întrerupe Leonie.

— Apoi vei urca sus în apartamentul tău şi-mi vei aduce cei o sută de mii de franci. Te voi aştepta în trăsură; dar să ştii că nu-ţi dau răgaz mai mult de cinci minute. Nu uita toate acestea şi acum îţi zic la revedere.

Făcând o plecăciune el se retrage, iar Leonie sare în sus cu un scrâşnet de furie. Tremură din tot corpul şi nu se poate

abţine să exclame:

— Eşti un diavol, Hector Rammont! O, dac-aş cunoaşte vreun mijloc să mă scap de tine!

După zece minute coboară într-adevăr, cu figura palidă, scara de marmură a palatului legaţiei germane şi un servitor îi deschide portiera trăsurii. În interior se află de-acum Hector Rammont. Caii o pornesc în goană prin străzile luminate ale Parisului. După vreun sfert de ceas, opresc în faţa „Hotelul de Bruxelles”.

— Aştept aici întoarcerea ta, Leonie! spune Masca-Roşie. O sută de mii de franci, nu uita! Deocamdată îmi ajunge această sumă, ca să mă pun pe picioare oarecum. Mai târziu îţi voi mai da de veste. Atâta vreme cât te vei supune cererilor mele nu trebuie să te temi de nimic; în caz contrar însă...

Se întrerupe, căci Leonie deschisese portiera şi sărise din trăsură. Vizitiul aşteaptă, căci Rammont îi dăduse instrucţiuni precise.

Ajunsă în camera ei, Leonie scrâşneşte din dinţi şi se aruncă pe pat. Îşi înfige mâinile în păr şi ochii-i negri, pătimaşi, privesc în gol.

După câteva clipe se ridică şi se-ndreaptă spre un dulăpior din colţul odăii. Îşi muşcă buzele de furie neputincioasă şi deschizând dulăpiorul scoate o sută de mii de franci în bancnote şi-i introduce într-un plic.

Ajunsă jos, deschide portiera trăsurii şi se furişează înăuntru. Aproape în aceeaşi clipă caii pornesc pe acelaşi drum pe care l-au străbătut cu puţin înainte.

— Ai adus banii? întreabă Rammont.

Ea îi întinde plicul, fără să rostească un cuvânt. Demonul îl deschide, cercetând cu o singură privire conţinutul.

— E în regulă! spune el, uitând măcar să mulţumească.

— Şi acum ce mai vrei de la mine? întreabă Leonie.

— Vei afla îndată, comoara mea..

Tăcerea se aşterne între cei doi. La ce bun să-l mai asalteze cu întrebări? Desigur că Masca-Roşie şi-a făurit un plan, pe care-l va aduce la îndeplinire fără zăbavă.

Trăsura opreşte brusc. Prin fereastră Leonie zăreşte o piaţă

mare, slab luminată de un felinar îndepărtat.

— Eu am ajuns, zise Demonul, şi vizitiul te va duce pe tine acasă.

Înainte ca ea să-l mai poată întreba ceva, el coborâse şi trântise portiera.

*

E aproape de ora unu după miezul nopţii, când Rammont se furişează prin străduţa mizerabilă în care se află taverna „Floarea roşie”. O ploaie măruntă de toamnă începe să pice din cer, învăluind totul în ceaţă. Rammont ajunge repede în apropierea cârciumii, când deodată aude în urma sa zgomot de paşi, şi apoi un glas strigând:

— Opreşte!

În lumina nesigură el recunoaşte un poliţist.

— Ce doreşti, domnule sergent? i se adresează Demonul, foarte politicos.

Poliţistul îşi dă seama că are de-a face cu un domn distins, dar asta nu-l face să-şi schimbe tonul.

— Încotro, domnule? întreabă el, punându-se în calea celuilalt. Aici nu e un loc unde să se plimbe cineva după miezul nopţii.

— Nu prea eşti politicos! îi răspunde regele criminalilor. Sunt de-abia de câteva zile în Paris şi am întârziat puţin la o petrecere iar trăsura care mă aducea acasă a avut de suferit un accident, stricându-i-se o roată. N-am vrut să aştept până va face reparaţia, astfel că am luat-o pe jos. Dar m-am rătăcit şi am ajuns într-o regiune care îmi este complet necunoscută. N-am întâlnit niciun poliţist şi atunci am luat hotărârea să intru în prima cârciumă pe care o voi găsi deschisă şi să mă informez de drum.

— Şi astfel aţi ajuns la „Floarea roşie”, domnule?

— Nu ştiu ce vrei să crezi cu asta, cu atât mai puţin ce e aia „Floarea roşie”, răspunde liniştit Demonul. După cum văd, totul e adormit în strada asta şi numai colo e puţină lumină. Acum, însă, nu mai am nevoie să mă-ndrept spre cârciuma aia, căci desigur că dumneata vei fi atât de amabil şi-mi vei

arătă drumul.

Poliţistul îşi cam pierduse cumpătul. După toate aparenţele, e vorba de un personaj distins, de aceea îşi schimbă tonul şi întreabă:

— Numele dumneavoastră, domnule?

— Contele Kadorff. Eventual sunt dispus să te însoţesc la primul post de poliţie şi să mă legitimez. Dar nu voi întârzia mâine să mă plâng legaţiunii germane, asupra felului cum se poartă poliţiştii francezi cu străinii. Acum, fă ce ştii!

— Dacă lucrurile stau într-adevăr astfel cum susţineţi, domnule conte, atunci vă rog să mă scuzaţi, zice poliţistul. Vă stau cu plăcere la dispoziţie să vă însoţesc o bucată de drum. Încotro doriţi să mergeţi?

Cei doi păşesc alături unul de altul, prin strada liniştită. La o cotitură, contele se opreşte şi mulţumind scurt, se îndepărtează.

— Era s-o fac boacănă! murmură poliţistul, îndreptându-se spre postul său. Cine ştie în ce bucluc mă mai vâra domnul conte ăsta!

Hector Rammont, însă, zâmbeşte cu satisfacţie în vreme ce merge în goană prin strada întunecoasă. Coteşte pe după un colţ şi după câteva minute apare în faţa unui gang de casă. Se furişează înăuntru şi pe un drum cunoscut numai de el, ajunge în pivniţa cu cărbuni, care se află dedesubtul tavernei „Floarea roşie”. De acolo, după câteva clipe se află în încăperea unde fusese cu o seara înainte.

— S-a întâmplat ceva nou? întreabă el, aşezându-se pe un scaun, în capul mesei.

— Nu! răspund toţi, în cor.

— Poliţia a pus probabil posturi de pază, dar tocmai acolo unde nu trebuie, spune unul din bandiţi.

— Acesta nu-i motiv să nu fiţi cu ochii în patru! răspunde Masca-Roşie. Feriţi-vă să mai veniţi în localul acesta. Bănuiesc că Ochi-de-Pisică ne va sări în spate în curând, şi de aceea ar fi bine să ne căutăm alt loc de adunare. Şi acum veţi primi avansul făgăduit. Joe va face plata.

Cu aceste cuvinte întinde aghiotantului plicul cu bancnote.

— Câţi suntem? întreabă Joe şi începe să numere capetele.

Ultimul intrat în bandă primeşte numai jumătate din suma cuvenită celorlalţi, dar el este complet mulţumit.

După ce toţi şi-au luat partea, un bandit mai în vârstă întreabă:

— Şi şefului ce-i rămâne?

Masca-Roşie face un gest de împotrivire, apoi spune:

— Nu vă sinchisiţi de mine! Deocamdată mai am cu ce mă ţine şi când vom fi în Germania, a singură lovitură ca lumea ne face bogaţi pe toţi. Nu uitaţi că am orânduit să plecăm cu toţii. Niciunul să nu stea în cumpănă! Interzic de asemeni fiecăruia să facă vreo faptă care l-ar putea aduce în contact cu poliţia, înainte de plecare. Deghizamentele vor fi hotărâte de Joe. Acum vârâţi banii în buzunar şi să bem un pahar de rămas bun!

Cocoşatul e chemat de la postul său de pază şi peste cinci minute soseşte, aducând câteva căni cu vin şi paharele necesare. Vinul începe să curgă în valuri, câţiva din bandiţi izbucnesc în urale şi veselia e generală.

Demonul se ridică în cele din urmă şi şopteşte câteva cuvinte lui Joe:

— Îmi garantezi cu capul tău că indivizii nu vor face prostii. Cine e beat rămâne aici, până se va fi trezit din ameţeală.

— Poţi avea deplină încredere în mine, şefule! răspunde Joe.

Masca-Roşie îi strânge mâna:

— Restul îl ştii. Ne întâlnim în Berlin la locul indicat. Vei începe imediat tratativele cu proprietarul castelului. După cât ştiu eu, individul o chiar grăbit să-l vândă. Pentru început, e de-ajuns să mobilezi câteva camere de la parter, pentru mine. Celelalte comunicări le vei primi la timpul oportun.

— Şi banii pentru prima rată vor sosi la vreme, şefule? întreabă Joe.

— De asta să nu te îngrijeşti.

Cu aceste cuvinte se despart.

Capitolul 154 – Procesul ucigaşei

Prima zăpadă căzuse deasupra Berlinului.

Trăsuri şi maşini nenumărate se îndreaptă spre cartierul Moabit, unde se află palatul Curţii cu Juri. Procesul care se judecă astăzi, este unul din cele mai interesante din ultimii ani.

În faţa juriului stă Margot Hartenberg, acuzată de a-l fi omorât pe bătrânul conte Bertram de Hohenegge.

Împrejurările în care a fost comisă această crimă, personalitatea acuzatei – fiica celui mai mare detectiv german – precum şi legăturile ei cu tânărul conte Eberhard de Hohenegge, toate astea sunt de natură să trezească interesul publicului.

Biletele de intrare sunt complet epuizate din prima zi şi mulţi doritori de a participa la şedinţe se văd nevoiţi să se înapoieze.

Preşedintele a deschis şedinţa şi dă ordin să fie introdusă acuzata, Margot Hartenberg. Toate privirile se-ndreaptă spre făptura mlădioasă, îmbrăcată în negru, care păşeşte în sală, cu faţa palidă, dar curajoasă şi resemnată.

Ochi-de-Pisică e şi el de faţă. De asemenea şi contele Eberhard. Apoi mai sunt contesa Leonie, precum şi actualul administrator al castelului, Anton.

Alice, sora acuzatei, e bolnavă, şi doctorul care o îngrijeşte a confirmat în faţă justiţiei că pacienta sa nu se poate prezenta.

În tăcerea solemnă a publicului, începe interogatoriul acuzatei.

Cu voce liniştită, hotărâtă, Margot afirmă de la primele cuvinte că este nevinovată. Preşedintele îi cere să vorbească despre întâmplările din noaptea crimei şi tânăra femeie se supune. Numai când mărturiseşte că între dânsa şi contele Eberhard exista o legătură tainică de dragoste, obrajii i se îmbujorează.

— Susţii, deci, acuzato – întreabă preşedintele – că domnul conte Eberhard de Hohenegge, fiul castelanului milionar, era

hotărât să facă din dumneata soţia lui?

— Da, aşa este! Contele Eberhard mă iubea şi eu răspundeam sentimentelor sale, dar din prima clipă mi-a dat cuvântul că va face din mine soţia lui. Astfel ar fi fost cu neputinţă să se apropie de mine.

— Dar, pe atunci nu erai decât o simplă îngrijitoare a bătrânului conte Bertram? Cum puteai crede că fiul marelui bogătaş se va lega pentru toată viaţa de dumneata?

— De la-nceput i-am mărturisit contelui Eberhard rezervele mele, el, însă, mi-a întărit prin jurământ făgăduiala dată. Sunt şi acum ferm încredinţată că Eberhard şi-ar fi ţinut cuvântul, dacă împrejurări nenorocite nu l-ar fi împiedicat s-o facă.

— Chestia asta o vom lămuri mai târziu. Acum să ne descrii amănunţit ce-ai făcut în noaptea când contele Bertram a fost omorât.

Margot povesteşte întocmai, ceea ce noi ştim de-acum. Ea nu trece nimic sub tăcere şi nici nu adaugă ceva.

Preşedintele intervine:

— Ai părăsit atunci castelul în grabă şi e lucru dovedit că şi contele Eberhard, aşa-zisul logodnic al dumitale, te ţinea şi dânsul drept ucigaşă. Conteşti lucrul acesta?

— Nu, murmură tânăra femeie. Eberhard era îngrozit de crima aceea şi totul era de natură să învedereze cum că eu şi nimeni alta a făptuit grozăvia. Astfel s-a făcut că Eberhard de Hohenegge a venit la Berlin şi găsindu-mă în casa tatălui meu, mi-a sugerat gândul să fug cât mai repede.

— N-a vrut să-ţi dea contele şi mijloacele necesare pentru fugă?

— Da. A făcut-o, însă, numai din milă. Dar eu am refuzat să primesc ceva, căci mă simţeam nevinovată.

— Acum să venim la un punct primejdios, care îngreuiază foarte mult situaţia dumitale, acuzato. Ştim că însuşi tatăl dumitale – unul din cei mai ageri poliţişti ai noştri – nu credea în nevinovăţia copilei sale, ba chiar a alungat-o din casă. E adevărat?

— Da, e adevărat, răspunde Margot. Tatăl meu trebuia să creadă – ca toţi ceilalţi – în vinovăţia mea, şi m-a alungat în

noapte, ca să nu-i fac ruşinea de a-l arăta lumea cu degetul, ca părintele unei ucigaşe de rând.

După terminarea interogatoriului acuzatei, sunt chemaţi martorii. Primul intri în sală detectivul Hartenberg. Toate privirile sunt aţintite asupra lui.

Ochi-de-Pisică mărturiseşte fără ocol, că la început crezuse şi el în vinovăţia fiicei sale şi de aceea o alungase din casă, în prada unei furii grozave. Mai târziu, însă, a dobândit convingerea că crima de la castel n-a fost făptuită de copila sa, ci de regele criminalilor, Masca-Roşie.

Din clipa aceea, a făcut totul să poată stabili nevinovăţia fiicei sale şi dacă a mers prea departe, căutând s-o apere de cercetările poliţiei pe aceea care e carne din carnea sa, roagă Curtea să nu i-o ia în nume de rău, căci îşi iubeşte copila din adâncul sufletului.

Cuvintele mişcătoare ale detectivului, fac o impresie puternică asupra juraţilor. Preşedintele îl priveşte atent, apoi zice:

— Ai amintit numele unui cunoscut criminal, Masca-Roşie. Ce legătură ar exista între omul acestei şi crima de la castelul Hohenegge? După cât ştiu, nu s-a furat nimic şi Masca-Roşie recurge la crime numai atunci când are ceva de luat.

Hartenberg răspunde calm:

— Asupra acestui punct n-aş dori să vorbesc deocamdată mai mult. Stau, însă, la dispoziţia domnului preşedinte, după ce vor fi depus declaraţii şi ceilalţi martori.

— Ce vrei să spui cu asta, domnule Hartenberg?

— Ar trebui să numesc o persoană care se află în rândurile martorilor citaţi de dumneavoastră. Deocamdată, însă, nu vreau s-o fac. Îngăduiţi, domnule preşedinte, să amân pentru mai târziu declaraţiile mele.

Este introdusă în sală „Vipera”, fosta detectivă franceză.

Antoinette Vacher, mama Alicei şi a lui Margot, depune şi dânsa în favoarea copilei sale, susţinând cu tărie că nimeni altul decât Hector Rammont regele criminalilor, este cel ce a comis crima din castelul Hohenegge. Întrebată asupra motivelor care l-ar fi determinat să făptuiască omorul,

„Vipera” răspunde:

— Poate că în privinţa aceasta contesa Leonie v-ar putea da lămuriri mai precise.

Răspunsul ei cade ca un trăsnet în mijlocul publicului. Acum ieşise la iveală pe cine bănuia Ochi-de-Pisică, cu prilejul mărturiei sale.

Este introdus martorul conte Eberhard de Hohenegge. Încordarea în public sporeşte mereu. Toate privirile sunt îndreptate asupra făpturii înalte a contelui, care se apropie de masa judecătorilor.

— Te dai drept contele Eberhard de Hohenegge? întreabă preşedintele, măsurându-l cu privirea pe martorul din faţa lui.

— Sunt contele Eberhard de Hohenegge, fiul ucisului conte Bertram! sună răspunsul.

— Ştii, continuă preşedintele, că s-a deschis acţiune împotriva dumitale, pentru vina de a-ţi fi însuşit un nume şi un titlu care nu-ţi aparţin. Contesa de Hohenegge, pe care o dai drept soţia dumitale, contestă să te fi cunoscut vreodată. Soţul ei adevărat, e înmormântat în cavoul familiei, lucru ce a fost stabilit de comisia judiciară de anchetă.

— Acela e un străin, domnule preşedinte, răspunde Eberhard, calm. Într-o bună zi va ieşi la iveală înşelătoria şi mulţi vor rămâne uimiţi, că o femeie demonică a izbutit să inducă în eroare autorităţile.

— Să nu insistăm mai mult decât e necesar asupra acestei chestiuni, ci să continuăm interogatoriul dumitale în ceea ce o priveşte pe acuzata Margot Hartenberg, îi taie vorba preşedintele.

— Întrebaţi, domnule preşedinte şi vă voi răspunde atâta cât stă în puterile mele.

— Să presupunem, deci, că ai fi într-adevăr contele Eberhard de Hohenegge, după cum susţii mereu. Povesteşte-ne ceva din anii tinereţii şi despre convieţuirea cu tatăl dumitale, contele Bertram.

Eberhard se supune şi evocă o serie întreagă de amintiri.

— Acum te rog să ne zugrăveşti, legătura de dragoste, pe care ai fi avut-o cu acuzata! cere preşedintele.

— M-am apropiat de domnişoara Margot Hartenberg cu propunerea de a deveni soţia mea. Dacă am ascuns câtva timp legătura noastră amoroasă, am făcut-o de dragul tatălui meu, care avea un temperament cam violent. Dar jur în faţa acestui public, că aşteptam ceasul când să pot înfrânge rezistenta părintelui meu şi ştiu că tocmai în seara crimei, tata era însufleţit de sentimente mai blânde, chiar dacă cu puţin înainte a alungat-o din castel pe Margot.

— Vasăzică recunoşti lucrul acesta? întreabă preşedintele Curţii.

— Îl recunosc, pentru că este adevărat. Dar tot atât de adevărat este că după primele clipe de furie, contele Bertram şi-a adus aminte de serviciile credincioase pe care i le-a făcut Margot, pe care o iubea ca pe copilul său. N-ar fi devenit niciodată atât de furios şi pornit împotriva iubitei mele, dacă n-ar fi intervenit altă persoană, care l-a întărâtat.

— Cine a fost această persoană?

— Viitoarea mea soţie Leonie, fostă baroană de Brissac.

— Ce motiv avea dânsa să-l întărâte pe bătrânul conte?

— Leonie şi-a aruncat ochii asupra mea, fără ca eu să am vreo bănuială în privinţa aceasta. Condiţiile ei materiale deveniseră cam precare şi probabil din acest motiv se gândea să facă o căsătorie bogată.

Preşedintele ridică capul:

— Vrei să susţii prin aceasta, că baroneasa de Brissac ţinea s-o alunge pe rivala ei, ba poate s-o nimicească chiar, pentru a-i lua locul?

— Da, domnule preşedinte, nu ezit o singura clipă să afirm lucrul acesta.

Preşedintele clatină capul. Acum, lucrurile se limpezesc oarecum pentru dânsul, deşi nu crede încă în nevinovăţia lui Margot. Declaraţiile următoare ale lui Eberhard, tind s-o despovăreze pe acuzată din toate punctele de vedere şi s-o aşeze în cea mai bună lumină.

Ba el declară chiar în mod solemn, că nu va avea linişte decât atunci când Margot Hartenberg va fi devenit soţia lui, căci divorţul lui de Leonie a fost hotărât din clipa când văzuse

că nu e cu putinţă să ducă viaţă comună cu această femeie. Dar contesa Leonie i-o luase înainte, turnându-i otravă în paharul de apă.

Această acuzaţie grozavă nu are efectul corespunzător, căci contele Eberhard ridicase de-acum aceleaşi acuzaţii în faţa procurorului, fără să-şi atingă ţinta.

Preşedintele îşi ia câteva note, apoi întreabă;

— Din mărturiile de până acum, am putut deduce că persoana aceea misterioasă, cunoscută în lumea criminală sub numele de Masca-Roşie, a jucat un rol în noaptea crimei de la Hohenegge. Ce ai de adăugat asupra acestui punct?

— Pot vorbi în mod deschis, domnule preşedinte? întreabă Eberhard.

— Te rog chiar s-o faci!

— Hector Rammont, temutul rege al criminalilor, omul ale cărui mâini sunt pătate cu sânge, a fost, după convingerea mea fermă, amantul Leoniei, şi a fost adus de dânsa la Hohenegge, numai pentru a-i servi scopurile ei printr-o crimă. Baroana de Brissac ştia că eu o iubesc pe Margot şi că voiam să vorbesc cu tatăl meu, în privinţa aceasta. Îi era desigur, teamă că bătrânul conte Bertram va ceda, consimţind la căsătoria mea cu fiica detectivului Hartenberg şi atunci nu i-a rămas decât o singură cale: omorul, şi în acelaşi timp o manevră calculată, în aşa fel ca toată vina să cadă asupra iubitei mele. Şi ticăloşii aceştia au lucrat cu atâta măiestrie, încât eu însumi am crezut o clipă în vinovăţia lui Margot. Ridic astăzi din nou şi în faţa lumii întregi, acuzaţia împotriva contesei Leonie de Hohenegge, că s-a pus în legătură cu Masca-Roşie şi a fost complice la uciderea tatălui meu, şi că de atunci a urmărit pas cu pas ţinta de a deveni contesă de Hohenegge şi stăpână pe milioanele acestei familii vechi şi respectate. Mai ridic împotriva ei acuzaţia că s-a întovărăşit cu unul din foştii mei servitori – actualul administrator ăl castelului, Anton – ca să mă răpună pe mine, apoi, după ce eu am izbutit să evadez din sicriu, să pună în locul cadavrului meu un altul, al unui necunoscut. Actualul administrator al castelului este chiar amantul contesei Leonie, căci eu am

auzit ce discutau dânşii, în vreme ce zăceam în stare de catalepsie. În locul acelei femei nenorocite care stă pe banca acuzării, ar trebui să stea contesa Leonie şi complicii ei, Hector Rammont şi servitorul Anton.

O rumoare se produce în public, la aceste cuvinte. Numai juraţii rămân liniştiţi.

— Din păcate, acestea sunt chestiuni care nu ne interesează deocamdată, zice preşedintele. Domnul procuror, în faţa căruia ai ridicat aceleaşi acuzaţii, n-a găsit de cuviinţă să pornească ceva împotriva contesei Leonie şi a administratorului ei. Poate că istoria cu starea de catalepsie şi cadavrul necunoscut din sicriu, trăieşte numai în imaginaţia dumitale. Acum voi proceda la ascultarea doamnei contese.

Foşnind din rochia-i elegantă de mătase, Leonie îşi face intrarea în sală. În jurul ei răspândeşte unul din cele mai fine parfumuri pariziene şi toţi asistenţii întind capetele să zărească fermecătoarea apariţie.

Cu vocea oarecum tremurată a început, contesa a răspunde primelor întrebări ale preşedintelui. Din ce în ce glasul ei devine mai hotărât şi mai sigur. Ştie ce este în joc aici pentru ea şi că orice şovăială i-ar putea deveni primejdioasă.

Cu o zi înainte sosise cu expresul din Paris şi trăsese la unul din cele mai elegante hoteluri ale oraşului. Rammont e şi el de faţă, printre asistenţi, ferindu-se, însă, să se trădeze printr-un singur gest.

Preşedintele o tratează cu o politeţe desăvârşită. Totuşi, îi pune o serie de întrebări căutând s-o încurce, dar ea se pricepe să se strecoare cu măiestrie.

Otravă şi ură este în cuvintele Leoniei, îndreptate asupra acuzatei. Publicul pricepe, însă, pornirea ei şi simpatiile pentru Margot scad din ce în ce mai mult. E foarte explicabil ca această doamnă frumoasă şi mândră să urască o persoană care voise să-i răpească logodnicul.

E seară când încep pledoariile. Procurorul o consideră vinovată pe Margot şi în rechizitoriul său nu scapă prilejul să lovească în acuzată, cu fiecare cuvânt ce-l rosteşte.

Încheind, el îşi drege glasul şi rosteşte în tăcerea adâncă din sală:

— În faţa, domniilor voastre se află o vinovată, domnilor juraţi. Nu vă lăsaţi emoţionaţi de ochii albaştri de copil ai acestei persoane şi apreciaţi cum se cuvine cuvintele ei mincinoase. Înşelătoria, minciuna şi crima au fost armele principale în viaţa acuzatei. Ea şi nimeni altul, a ucis pe contele Bertram de Hohenegge şi această crimă grozavă cere să fie ispăşită.

Rechizitoriul pătimaş al procurorului face o impresie puternică.

După o pauză scurtă, începe să vorbească apărătorul. Sarcina lui e nespus de grea, dar cu toate acestea scoate la lumină fiecare punct, care ar putea veni în ajutorul clientei sale. Cu cât mai mult vorbeşte, cu atât mai mult îşi dă seama cu precizie, că nu va mai fi în stare s-o salveze pe Margot Hartenberg. Dovezile de vinovăţie expuse de procuror, sunt prea puternice. Avocatul luptă cu înverşunare să spulbere părerea tuturor, cum că ar fi vorba de o cocotă, de o femeie pierdută. În ultima parte a pledoariei sale, apărătorul vorbise cu o căldură, cum rar s-a întâlnit.

Capitolul 155 – Un incident

Preşedintele tocmai vrea să se ridice, pentru a pune acuzatei întrebările obişnuite, înainte de a se retrage juraţii, când se aude de afară o larmă infernală.

— Ce înseamnă asta, aprod? Ia vezi ce-i acolo! ordonă prezidentul.

Aprodul părăseşte repede sala. Între acestea zgomotele devin tot mai puternice şi se aud glasuri agitate.

— Vreau să intru! strigă cineva şi Margot se înfioară la auzul acestei voci. Dacă voi povesti judecătorilor cine sunt şi pentru ce am venit aici, îmi vor fi recunoscători.

Uşa se deschide şi în pragul ei apare un om cu faţa plină de urme de răni.

— Cine eşti dumneata şi ce vrei? se răsteşte la el aprodul.

— Cer să fiu ascultat ca martor. Spune domnului preşedinte că am să fac unele comunicări, care sunt mai importante ca toate cele de până acum.

— Numele dumitale?

— Mă numesc Hermann Erbach şi fiica adoptivă a răposatului bancher Grosser a fost soţia mea.

— Aşteaptă o clipă!

Intră în sală şi apropiindu-se de masa judecătorilor, spune:

— Domnule preşedinte, afară e un om care se numeşte Hermann Erbach şi susţine că e soţul fiicei adoptive a răposatului bancher Grosser. Doreşte să depună ca martor în acest proces.

— Hermann Erbach? rosteşte preşedintele, surprins. Ştii ceva despre acest om, acuzato?

Margot vrea să vorbească, dar nu izbuteşte să scoată niciun cuvânt.

O agitaţie vie cuprinde publicul şi plenul juraţilor. Preşedintele intervine din nou:

— Ai fost învinovăţită că ai luat locul înecatei fiice adoptive a bancherului Grosser şi te-ai căsătorit ca Berta Walther, cu muribundul. Cunoşti cumva dacă Berta Walther a fost căsătorită cu numitul Hermann Erbach?

Margot priveşte la preşedinte cu o expresie rugătoare în ochi. Totul e încâlcit în mintea ei şi nu mai cunoaşte nicio ieşire. În jurul ei stau Hartenberg, „Vipera” şi contele Eberhard, dar toţi au figurile palide.

— Aşadar, nu vrei să ne dai nicio lămurire, acuzato. Ei bine, mă văd nevoit să rog pe domnii juraţi să amâne puţin deliberarea. Aprod, să intre omul acela!

Erbach păşeşte în sală şi aruncă o privire plină de mânie asupra lui Margot.

Preşedintele îi cere să se apropie şi-l întreabă:

— Cum te numeşti?

— Hermann Erbach.

— Ce meserie ai?

— Domnule preşedinte, n-am prea avut noroc în viaţă,

răspunde el, după câteva clipe de şovăială. Oamenii îşi puneau multe nădejdi în mine, dar cum s-a întâmplat, soarta a orânduit altfel. În cele din urmă am devenit călăreţ de circ şi îmi câştigam astfel existenţa.

— Atunci ai cunoscut-o pe fiica adoptivă a bancherului Grosser?

— Da, domnule preşedinte. Aveam cele mai frumoase intenţii cu ea, după cum vă voi dovedi imediat. Tânăra fată era foarte îndrăgostită de mine, deşi domnul bancher nu trebuia să ştie nimic despre asta. El n-a vrut să ne dea nici în ruptul capului consimţământul pentru unirea noastră şi, deoarece Berta m-a rugat cu lacrimi în ochi să n-o părăsesc, nu ne-a rămas altceva decât să ne căsătorim în taină.

— Ai fost căsătorit legal cu Berta Walther?

— Fireşte. Mi-am procurat şi documentele referitoare, pe care am onoarea să vi le prezint.

Preşedintele cercetează în fugă actele, apoi spune:

— Într-adevăr, e trecut aici anul şi ziua căsătoriei dumitale cu Berta Walther. Acum te rog să ne spui ce ştii despre acuzata de faţă. O cunoşti, cred?

— Da, domnule preşedinte.

Apoi, dregându-şi glasul, urmează:

— Mi-am dat toată osteneala s-o apăr de nevoi pe tânăra mea soţie, dar nenorociri peste nenorociri s-au abătut asupra noastră. În cele din urmă foamea a început să bată la uşa noastră şi pe lângă asta a intervenit faptul că Berta ducea dorul după patria ei. Banchetul o ţinuse numai în puf, ca să zic aşa, şi eu nu-i puteam oferi bunătăţile cu care fusese obişnuită.

Din cauza unui accident survenit la circ mi-am pierdut slujba şi viaţa a început să devină din ce în ce mai grea. Într-o bună, zi Berta a dispărut şi după puţin timp am constatat că se întorsese la Berlin, unde nădăjduia să fie reprimită de tatăl ei.

Bătrânul bancher era furios, fireşte, atât pe dânsa cât şi pe mine, şi îi interzisese fetei să mai calce pragul casei. Ceea ce s-a petrecut în ultimele două zile, n-aş putea spune, căci am

revăzut-o pe Berta Walther la morgă, unde fusese expusă în sala de autopsie.

Hermann Erbach face o pauză, ferindu-se să dea amănunte complimentare, căci asta ar fi fost în defavoarea sa.

— Continuă te rog, îi cere preşedintele.

— Da, voi continua. Vă închipuiţi în ce stare eram, când am găsit-o pe fosta mea soţie, întinsă pe masa morgii! Am recunoscut-o imediat după unele amănunte, deşi purta îmbrăcăminte cu totul străină.

Partea ciudată era că se aflau încă două persoane lângă cadavru şi acestea susţineau că moarta ar fi acuzata pe care o aveţi în faţa dumneavoastră, domnule preşedinte.

— Ai recunoaşte aceste persoane? întreabă preşedintele.

— Da, una din ele a fost femeia de colo, răspunde fostul călăreţ de circ, arătând cu mâna spre „Vipera”.

— Nu contest aceasta, domnule preşedinte, intervine repede fosta detectivă franceză.

Prezidentul clatină capul şi zice:

— Vom reveni mai târziu asupra acestui punct.

Apoi se adresează lui Erbach:

— Şi cealaltă persoană?

— Pe aceasta n-o văd aici.

— Eşti bună să ne dai lămuriri asupra acestei chestiuni, doamnă Vacher? întreabă preşedintele. Cine a fost însoţitorul dumneavoastră?

— Doctorul Bertrand, pe care poliţia secretă franceză mi l-a pus la dispoziţie, ca ajutor.

— Continuă, domnule Erbach! spune preşedintele. Cum s-au desfăşurat apoi lucrurile? După convingerea dumitale, Berta Walther era moartă. Ar fi fost de datoria dumitale să anunţi faptul autorităţilor sau bancherului Grosser. Dar n-ai făcut-o! Presupun că ai avut motivele dumitale ascunse. Urmăreai numai să tragi foloase de pe urma aceasta.

Hermann Erbach aruncă o privire oarecum înfuriată asupra preşedintelui care, după părerea lui, n-avea doar nimic cu el.

— Domnule preşedinte, spuneam adineaori că mă aflam într-o situaţie cât se poate de proastă şi posedam numai atâta

cât să-mi potolesc foamea. Dacă m-aş fi dus la poliţie să anunţ moartea tinerei mele soţii, n-aş fi fost luat în seamă. La bancherul Grosser nu mă puteam duce, căci m-a mai alungat el o dată din casă. Foamea te sâcâie rău de tot şi de aceea mi-am frământat capul într-adevăr, cum să-mi procur bani pe altă cale...

— Nu mai trăncăni atâta şi vino la chestie! îl întrerupse preşedintele. Ai lăsat, deci, lucrurile în voia lor, aşteptând până ce o persoană străină – de pildă Margot Hartenberg – a luat locul decedatei dumitale soţii.

— Domnule preşedinte, de abia mai târziu am aflat asta, când am făcut o vizită la palatul bancherului Grosser.

— Ce căutai acolo? Probabil că urmăreai să storci ceva?

— Domnule preşedinte, îmi permit să spun înc-o dată că eram soţul legal al Bertei Walther şi aveam prin aceasta un drept asupra averii tatălui ei adoptiv. Bancherul o făcuse moştenitoare pe fiica sa.

— Poate că te înşeli în privinţa asta, domnule! E lucru constatat că Grosser, când s-a căsătorit pe patul de moarte cu acuzata aici de faţă, ştia cu cine are de-a face. Un testament în sensul arătat de dumneata n-a existat. Averea pe care o poseda decedatul, a trecut-o pe numele acuzatei.

— Domnule preşedinte, vă înşelaţii exclamă Erbach. A trecut-o pe numele Bertei Walther, fiica sa adoptivă. Această Berta, chiar dacă era moartă, a fost soţia mea şi în consecinţă eu sunt părtaş la moştenire.

— Pretenţiile acestea le poţi ridica în altă parte. Noi trebuie să constatăm dacă ai continuat să duci jocul fals cu acuzata, sau cum au decurs lucrurile de atunci încolo.

Erbach îşi trece mâinile prin păr şi urmează ceva mai atent:

— Domnule preşedinte, când am vizitat-o pe moştenitoare şi am ajuns să constat falsul, am fost furios, fireşte. Acuzata a încercat să mă liniştească şi mi-a dat speranţe pentru viitor.

— Nu-i adevărat! exclamă în clipa aceasta Margot.

— Te rog să nu întrerupi, acuzato! intervine preşedintele, aspru. Continuă, Erbach!

— După cum spuneam, domnule preşedinte, eram înfuriat

rău şi că m-am lăsat târât de mânie să ridic braţul împotriva falsei persoane, regret astăzi foarte mult, dar vă rog să vă puneţi dumneavoastră în situaţia mea şi atunci mă veţi pricepe. Dar de-abia am atins-o puţin pe falsa moştenitoare, că a şi apărut un domn elegant şi ne-am luat la ceartă. În cele din urmă am fost alungat cu forţa din casă.

— Cine era domnul acela?

— Cred că era baronul de Bergen, care întreţinea legături de dragoste cu acuzata.

Margot încearcă din nou să vorbească dar preşedintele intervine repede:

— Ce zici de asta, acuzato? Probabil că şi declaraţiile acestea sunt neadevărate?

— Da, domnule preşedinte. Dumnezeu mi-e martor că Erbach mă bănuieşte pe nedrept. E adevărat că baronul de Bergen avea o înclinaţie puternică pentru mine, dar eu i-am mărturisit-o deschis, că nu voi putea fi niciodată a lui şi atunci s-a retras, resemnat.

— O întrebare, acuzato: ştia baronul de Bergen, că nu eşti fiica adoptivă a bancherului Grosser, ci Margot Hartenberg?

— Nu ştiu, domnule preşedintei murmură cu vocea stinsă Margot.

— Asta e suficient deocamdată, zice preşedintele. Ajungem la sfârşit acum. Ce ai mai întreprins împotriva acuzatei, Erbach?

— Domnule preşedinte, mă aflam, ca să zic aşa, pe drumuri, umblam după o coajă de pâine, în vreme ce persoana aceea înota în bogăţie. E de înţeles deci, că m-am adresat ei, cerându-i bani. Dacă refuza, o ameninţam că voi da totul în vileag.

Preşedintele zâmbeşte.

— Ştii cum se numeşte procedarea dumitale? Şantaj, domnule, şi asta se pedepseşte cu asprime.

— Domnule preşedinte, eram în drepturile mele!

— Despre asta vom vorbi mai târziu. Carevasăzică ai ameninţat-o, cerându-i bani. Hm! Şi ai primit ceva?

— Da, răspunde în şoaptă fostul călăreţ de circ. Dar era o

nimica toată.

Şovăie, căci îşi dă seama că lucrul poate deveni primejdios pentru el.

Preşedintele răsfoieşte unele acte şi-l priveşte ţintă apoi pe martor:

— Presupun că tot prin ameninţări ai izbutit s-o aduci pe acuzată la dumneata acasă, când ţi-a dat şi bani. Locuiai atunci în acea cameră cu o criminală căutată de poliţie, numită Aranka, care între timp şi-a găsit moartea la Marsilia. Între dumneata şi acuzată a avut loc o luptă disperată şi în cursul acesteia ai fost atacat de propriul dumitale câine. După cum vezi, ştim totul.

Hermann Erbach se schimbase la faţă, dar îşi propune să fie cu băgare de seamă.

— Domnule preşedinte, răspunde el, nu vreau să neg că văduva bancherului Grosser m-a vizitat atunci. Am rugat-o să vină la mine şi să-mi aducă suma necesară ca să pot pleca în străinătate, căci nu mai voiam să rămân la Berlin. Ea a venit şi mi-a adus banii.

— Ce sumă a fost?

— Hm! nici n-am numărat bine, domnule preşedinte. Aranka mi-a furat oricum toată suma şi a dispărut cu dânsa, în vreme ce eu eram sfâşiat de câine.

— Atunci îţi voi spune eu ce sumă era, intervine preşedintele.

El indică suma exactă, apoi adaugă:

— Ai vrut să dai acuzatei o chitanţă asupra acestor bani, prin care să mărturiseşti că renunţi la toate pretenţiile dumitale, dar când ai văzut banii pe masă, te-ai năpustit asupra femeii şi ai vrut s-o siluieşti. Fireşte că Aranka aceea ţi-a stat în ajutor cu prilejul acesta. Faptul că dulăul s-a smuls din lanţ, a fost numai o întâmplare, căci altfel ai fi doborât-o uşor pe acuzată. Aşa e, ori nu e aşa?

Hermann Erbach strânge pumnii cu furie şi răspunde:

— Da, domnule preşedinte, aşa este.

— Constat deci, zice preşedintele, că ai continuat jocul cu acuzata, vreme îndelungată. În afară de asta, te-ai făcut

vinovat de şantaje repetate. În consecinţă, dispun imediata dumitale arestare.

Fostul călăreţ de circ tresare speriat.

— Domnule preşedinte, bănuiesc că n-o luaţi în serios… Vin încoace să lămuresc lucrările şi când colo mă trezesc înhăţat. Asta ar fi o nedreptate strigătoare la cer.

Preşedintele făcuse un semn aprodului şi imediat apar doi funcţionari în sală.

— În privinţa nedreptăţii care crezi că ţi se face, te vei putea plânge mai târziu, Erbach, zice preşedintele.

Fostul călăreţ de circ izbucneşte în înjurături şi spumegă cu turbare. Loveşte cu pumnii în dreapta şi în stânga, dar totul e în zadar. Cei trei oameni îl înhaţă şi-l duc afară din sală.

Preşedintele agită clopoţelul:

— Curtea regretă incidentul acesta neprevăzut. Domnul apărător mai are ceva de adăugat?

Avocatul lui Margot se înclină. El îşi dă seama că acest incident îngreuiază şi mai mult situaţia clientei sale şi încearcă să facă atmosferă mai bună.

După avocat, ia cuvântul în replică reprezentantul ministerului public, căutând din nou să scoată în evidenţă vinovăţia acuzatei.

După ce preşedintele dă câteva indicaţii de procedură juraţilor, aceştia se retrag în camera de deliberare.

Se scurge un ceas întreg, o veşnicie pentru cei în cauză. În cele din urmă se deschid uşile şi juraţii îşi fac apariţia. Primul jurat anunţă cu glas tare verdictul, care conchide la vinovăţia acuzatei de omor şi înşelăciune.

Nicio mişcare nu se produse în sala imensă. Nici măcar contele Eberhard nu tresare.

Pe baza sentinţei juraţilor, procurorul cere pedeapsa capitală. Curtea deliberează câteva clipe, apoi preşedintele anunţă cu glas sonor

— Margot Hartenberg este vinovată de uciderea contelui Bertram de Hohenegge şi de înşelăciune împotriva decedatului bancher Grosser, fapte pentru care este condamnată la moarte.

Margot îşi încleştează degetele de balustrada boxei acuzaţilor. O clipă se pare că nici nu ştie despre ce e vorba. Ochii ei albaştri privesc în gol, totuşi cuvintele înfiorătoare îi izbesc auzul.

Condamnată la moarte! Încetul cu încetul îşi revine în fire şi buzele îi tremură, de parc-ar vrea să plângă.

De ce a fost condamnată? A făcut vreo crimă, ca să merite această pedeapsă?

Deodată, o fantomă neagră îi apare dinaintea ochilor, ceva grozav la vedere şi care ia proporţii din ce în ce mai mari. Braţe lungi cu mâini osoase se întind spre ea... e călăul care o înhaţă şi caută s-o târască după el. Cu un ţipăt sfâşietor Margot se prăbuşeşte. Capul îi cade greu pe lemnul băncii şi negru i se face înaintea ochilor.

Preşedintele porunceşte cu glas emoţionat:

— Aprod, îngrijeşte ca acuzata să fie condusă imediat în celulă şi vesteşte-l şi pe medic. Şedinţa s-a terminat.

Contele Eberhard îşi vede iubita prăbuşindu-se şi din doi paşi ajunge lângă ea, dar paznicii îl împing îndărăt:

— Nimeni n-are dreptul s-o atingă pe acuzată! strigă ei. Înapoi!

Nici „Vipera” nu se poate apropia de fiica ei, de asemenea nici Ochi-de-Pisică.

Ceva mai la o parte stă contesa Leonie. Zâmbeşte şi de data aceasta. Comedia s-a sfârşit, victoria e a ei!

Acum nu se mai teme nici de Eberhard. Nu va trece mult şi justiţia îl va declara drept escroc şi înşelător, trimiţându-l să-şi facă osânda în temniţă. Între timp, ea va şti să prefacă în bani domeniul Hohenegge şi va dispărea.

Hartenberg cuprinde braţul „Viperei”.

— Astăzi am pierdut partida, Antoinette! exclamă el. Dar nenorocita n-a încăput încă pe mâna călăului, piesa nu s-a sfârşit încă. Dacă Hector Rammont, Masca-Roşie...

Se întrerupe brusc şi se clatină pe picioare, ochii i se holbează şi întinde braţele spre public.

— Sfinte Dumnezeule, ce s-a întâmplat? exclamă? „Vipera”.

— Masca-Roşie! strigă Hartenberg.

„Vipera” urmează direcţia privirilor sale, dar nu poate recunoaşte nimic. Publicul, însă, auzise strigătul răguşit al detectivului şi se produce un tumult sălbatic.

Masca-Roşie, cunoscutul rege al criminalilor, să fie aici în sală? Asta e ceva de necrezut.

Ochi-de-Pisică împinge în lături pe cei din jurul său şi strigă ca din gaură de şarpe:

— Daţi-mi drumul, altfel scapă din nou demonul acesta!

Îşi croieşte drum spre uşă, iese afară pe sală, dar nu se mai vede nici urmă de Hector Rammont.

Capitolul 156 – În mâinile banditului

În căsuţa detectivului Hartenberg domneşte o linişte paşnică în noaptea aceasta. Vântul şuieră afară printre crengile copacilor, şi melodia lui monotonă se aşterne peste case.

În odaie arde o lampă, împrăştiind o lumină gălbuie. Într-un fotoliu din apropierea sobei încălzite, şade sărmana Alice. Ea ştie că astăzi e ziua procesului şi că judecătorii au de pronunţat sentinţa asupra lui Margot. I se pare că vede chipul palid al surorii ei şi cu spaimă se gândeşte la acuzarea grozavă ce planează asupra tinerei femei.

Timpul se scurge încet. Deodată i se pare că aude un zgomot afară în grădină. Şi după câteva minute de aşteptare încordată, un alt zgomot se produce în dosul uşii ce dă în odaia alăturată. Încă o clipă şi uşa se dă înlături, iar în prag se iveşte o făptură înaltă.

Alice sare în sus ca muşcată de şarpe, întinde braţele şi cu un ţipăt înăbuşit se prăbuşeşte îndărăt în fotoliu:

— Hector!… Masca-Roşie!

Într-adevăr, nu e nimeni altul decât regele criminalilor. Din câţiva paşi ajunge lângă ea şi-i cuprinde braţele.

— În sfârşit, te-am regăsit, Alice; iată-ne din nou împreună! exclamă Demonul.

Ea încearcă să-şi revină în fire şi cu greu izbuteşte să

vorbească.

— Ce vrei de la mine? Fii îndurător şi pleacă de aici! Mâinile tale sunt pătate de sânge, crime nenumărate îţi apasă conştiinţa şi toate poliţiile din lume au pornit vânătoarea împotriva ta. Pleacă, pleacă, înainte ca tata să se reîntoarcă şi să te găsească aici!

Masca-Roşie izbucneşte în râs:

— L-ai cunoscut vreodată pe Hector Rammont ca un om fricos, Alice? Eu merg pe drumul pe care am apucat şi cu cât e mai primejdios, cu atât mai bine! Tatăl tău se va reîntoarce cel puţin peste o jumătate de ceas, ştiu unde se află şi i-am luat-o înainte.

— Ai fost la Curtea cu Juri? întreabă Alice şi-l priveşte ţintă pe demon.

— Da, am cutezat să intru în văgăuna leului. Nimeni nu m-a recunoscut, căci am ştiut să-mi aleg o mască bună.

— Şi sentinţa? strigă nenorocita. S-a dat sentinţa?

— Da, murmură el, privind întunecat în pământ. Margot, sora ta, a fost condamnată la moarte.

Cu un ţipăt uşor Alice cade leşinată în fotoliu. El ştie, însă, ce e de făcut în asemenea cazuri, pentru a o readuce repede în simţiri.

— Să revenim la chestiune, Alice, minutele sunt numărate! urmează el. Tatăl tău a izbutit să-mi întindă o cursă la Monaco şi mult nu lipsea ca să-mi văd sfârşitul carierei. Totuşi, i-am scăpat înc-o dată şi nădăjduiesc s-o scot la capăt şi de acum încolo. Hartenberg s-a priceput, însă, să mă despartă de tine, a vrut să te facă să uiţi, să începi o nouă viaţă. Dar îmi vine să râd la gândul acesta. E de ajuns să-ţi ating mâinile, să privesc numai în ochii tăi şi tu începi să tremuri şi să te clatini ca o trestie slabă în bătaia vântului. Da, Alice, soarta noastră e strâns legată până la sfârşit. Poţi încerca să te împotriveşti cât vei vrea, drumurile noastre merg împreună şi ca întotdeauna mă vei urma şi de data aceasta.

Îi apucă din nou mâinile şi se apleacă asupra ei.

— Dar unde vrei să mă duci, Hector? întreabă ea, fără să-şi dea seama aproape ce spune. Nu ţi-e milă de bătrânul care a

suferit şi mai suferă încă atâta, când vede că propriul lui copil se dă cu totul duşmanului lui de moarte?

— Să nu vorbim de asta, acum, Alice. Mă simt atras către tine şi noi doi suntem legaţi pentru vecie unul de altul. Tatăl tău este, de fapt, singurul faţă de care am respect, ba uneori chiar şi frică. Dar tocmai de asta nu va putea exista niciodată pace între noi, ci numai luptă şi iar luptă. Te văd palidă şi tremurătoare, Alice, dar nu trebuie să te îngrijeşti, căci nu va trece mult şi vei fi iarăşi, complet sănătoasă. Căci Hector Rammont are la îndemână cu totul alte mijloace cu care se caută bolnavii, decât medicii. O trăsură ne aşteaptă afară şi peste câtva timp putem fi în siguranţă.

— Dar ce va face tata când va găsi casa goală? Poţi lua această crimă nouă asupra ta, Hector?

— Nu te îngriji de asta. Detectivul Hartenberg se va mângâia, ca întotdeauna în situaţiile disperate ale vieţii sale. Mă va acoperi cu blesteme şi înjurături şi va începe din nou lupta împotriva Măştii-Roşii. Dar tocmai pentru asta vreau să te atrag iarăşi lângă mine, Alice: să fim împreună, când tatăl tău va porni războiul de exterminare.

— Te înşeli amarnic, Hector! strigă Alice cu disperare. Dacă voi fugi din nou acum şi nu voi ţine seamă de toate rugăminţile şi prevenirile bătrânului, când va vedea că m-am dat cu totul pe mâinile Măştii-Roşii, el îşi va smulge din inimă ultimă rămăşiţă de dragoste părintească şi ne va distruge pe amândoi.

— Aş vrea să ajungă acolo, dar cred că-l cunosc pe Hartenberg mai bine decât, tine, Alice. Şi acum vino, nu mai şovăi, căci am de îndeplinit ceva.

— Ce anume?

— Vei afla mai târziu, nu astăzi! răspunde ragele criminalilor.

Apoi, încolăcindu-şi braţele în jurul trupului ei, o ridică încetişor de pe scaun şi-i şopteşte dulceag la ureche:

— Vino şi nu te mai împotrivi atâta, Alice!

— Nu vreau, nu pot să te urmez, Hector. Te rog, te implor, ai milă de bătrânul meu tată!

— Nu, Alice, nu mă gândesc la el, ci la noi amândoi şi nicio putere din lume nu mă va putea opri să-mi aduc la îndeplinire proiectul.

O împinge încetişor spre ieşirea din cameră. Ea se împotriveşte, dar prea e slăbită, pentru ca puterile s-o ajute.

— Lasă-mă, Hector, fii îndurător! murmură dânsa.

El nu-i răspunde, căci ştie prea bine că acum o are în mâinile sale.

Ajunşi în stradă, Masca-Roşie îşi îndreaptă privirea în toate părţile. Ducând-o în braţe, el se îndreaptă spre trăsura care aşteaptă. Lângă portieră stă o făptură omenească.

— E leşinată! murmură Rammont. O voi aşeza în trăsură şi până într-un sfert de ceas nu e de temut că se va trezi. Vezi, însă, de fii cu băgare de seamă.

— Ai încredere în mine, şefule!

Aşezând-o pe Alice pe perne, criminalul închide portiera şi rămâne jos, lângă trăsură. Câteva clipe stă locului, ascultând cu încordare, apoi porneşte pe acelaşi drum înapoi în casă.

Ajuns în gang aprinde lampa electrică de buzunar pe care o are la el şi păşind încetişor se îndreaptă spre camera de lucru a detectivului. Deschide repede uşa cu ajutorul câtorva instrumente de spargere şi pătrunde în încăpere. Mobila principală e un birou mare cu numeroase sertare.

— Vream să aflu tainele acestui om, vreau să cunosc enigma vieţii sale! murmură regele criminalilor. Astăzi am prilejul acestei şi nu trebuie să-l scap. În sertarele acestea trebuie să se afle ceva, cu ajutorul căruia să pot ridică vălul de pe trecutul său.

Spărgând încuietorile una după alte, Rammont scotoceşte printre hârtii, dar nu găseşte nimic de seamă. Deodată, însă, tresare şi exclamă:

— Aha!

În fundul unui sertar dă de un plic pe care stă scris: *„Taina vieţii mele”*.

Îl întoarce pe ambele părţi şi constată că e sigilat. Ia un cuţit de pe masă şi desface plicul, cu o înfrigurare sălbatică.

— Pentru prima dată în viaţa mea sunt curios ca o fată

mare, murmură el, cu un zâmbet ciudat. Ia să vedem, nenişorule, ce taine are monsieur Hartenberg!

În plic se aflau câteva foi de hârtie scrise pe ambele părţi. Rammont le scoate şi începe să citească. Din ce în ce mai mult chipul său se însufleţeşte, ochii-i capătă o expresie de încordare şi deodată, tresare ca muşcat de şarpe.

— Ce e asta? exclamă el şi se încleştează cu mâinile de fotoliu. Numele acestea nu-mi sunt străine, le-am auzit în vremuri de demult. Cum a ajuns Hartenberg la asta?

Cu înfrigurare citeşte mai departe, pieptul începe să-i tresalte, şi răsuflarea îi devine gâfâitoare.

Uitând de tot, nemaiţinând seamă de faptul că detectivul ar putea apărea din clipă în clipă, el se prăbuşeşte în fotoliul din faţa biroului şi priveşte ţintă la hârtia care tremură în mâinile sale. Şi deodată, ca ieşit din minţi, loveşte aerul cu mâinile.

— Medalionul! Atârnă cu un şnur de gâtul copilului, fiica bulibaşei ţiganilor Pullmann, Zibra aceea… nu, nu… nu pot şi nu vreau s-o cred! O voi căuta pe Zibra şi chiar de va trebui s-o scot din groapă, o voi face să vorbească! Numai ea poate să dezmintă grozăvia conţinută în rândurile astea! Alice Hartenberg, fiica lui Ochi-de Pisică, ar fi…

Sare de pe scaun şi se clatină pe picioare ca un om beat. Un hohot sălbatic izbucneşte din pieptul său.

— Acum ştiu de la cine am moştenit inteligenţa ascuţită şi toate celelalte însuşiri! murmură el.

O clipă rămâne locului în mijlocul încăperii, neştiind ce să facă, apoi, însă, se smulge din starea aceasta şi o hotărâre sălbatică se întipăreşte pe chipul său.

— De abia acum o voi ţine în mâinile mele! scrâşneşte el. Îmi va servi ca ostatică, pentru cazul când Hartenberg va îndrăzni să mă atace, căutând să mă distrugă. Ceea ce mărturiseşte el aici în spovedania vieţii sale, nu vreau să cred însă, voi căuta să aflu adevărul, ceea ce-mi va fi posibil când voi da de urma mamei mele.

Într-o clipă ajunge afară, lângă trăsură.

— Nu dă niciun semn de viaţă, şefule! spune vizitiul.

— Atunci ia-o din loc repede de tot, chiar de-ar fi să crape

caii. Trebuie să ajungem la castel înainte de a se face ziuă!

Smulge portiera şi se aruncă în pernele moi.

Capitolul 157 – Taina detectivului

De-abia se pierduse în depărtare uruitul roţilor trăsurii lui Rammont, că un zgomot asemănător se aude din direcţie contrară. Un vehicul se opreşte în faţa căsuţei şi Ochi-de Pisică se dă jos din el.

Cu paşi nesiguri detectivul se apropie de intrarea casei şi aproape în mod mecanic descuie uşa. Pe coridor fusese o lampă aprinsă, dar se vede, că s-a stins, căci acum e beznă adâncă. Cu capul aplecat sub povara gândurilor, Hartenberg păşeşte spre odaia de locuit şi intră înăuntru.

— Alice! murmură el şi priveşte spre fotoliul unde o lăsase şezând.

Dar acesta e gol.

Nu-i dă încă în gând ceea ce s-a petrecut, şi aruncându-şi pălăria pe canapea, se apropie de uşa camerei învecinate.

— Eşti aici, Alice? strigă el înăuntru.

Niciun răspuns, însă.

O bănuială grozavă pune stăpânire pe el. Repede părăseşte casa şi se îndreaptă spre locuinţa vecinei. Femeia rămâne speriată, auzind că Alice nu e de găsit. Stătuse doar lângă dânsa mult timp, şi plecase numai atunci când fata îi spusese că vrea să se odihnească.

— Fii bună te rog, doamnă, îi cere detectivul, şi trimite-l pe fiul dumitale la primul post poliţienesc, să spună comisarului de serviciu să-mi trimită un om sau doi.

Cu groaza în suflet Hartenberg se înapoiază în casă şi se aşază zdrobit, într-un scaun lângă masă.

— Alice a plecat! murmură el. Doamne Dumnezeule, fă să nu fi căzut din nou în mâinile acelui demon fioros! I-am zărit ochii în sala de judecată, l-am recunoscut bine cu toată deghizarea lui! Şi acum, când mă înapoiez acasă, cu sufletul sfâşiat, când voiam să cuprind la pieptul meu pe ultimul copil

ce mi-a mai rămas… Alice a dispărut şi ea! Dacă tot Rammont a făcut şi asta, nu ştiu dacă voi avea puterea să supravieţuiesc loviturii!

Timp îndelungat nenorocitul părinte rămâne cu privirea aţintită în gol, apoi creierul său reîncepe să lucreze cu înfrigurare; se ridică cu hotărâre şi se îndreaptă spre camera-i de lucru.

Dintr-o singură privire aruncată spre birou, îşi dă seamă de situaţie.

— Masca-Roşie a fost aici! exclamă el şi un fior rece îi străbate trupul.

Şi după ce examinează cu atenţie sertarele, un ţipăt îi scapă de pe buze:

— A pus mâna pe taina mea! Doamne, Dumnezeule!

Ţintuit rămâne clipe îndelungate în fotoliu. În situaţia grozavă care pusese stăpânire pe el, nu aude că o uşă se deschide şi se închide la loc.

Deodată ridică ochii şi zăreşte în prag o făptură femeiască. Hartenberg tresare speriat, apoi exclamă:

— Ce cauţi aici, Antoinette?

— Ce caut aici mă întrebi, Hartenberg? Nu mi-am găsit astâmpăr, acum, când Margot a noastră a fost condamnată la moarte şi condusă la închisoare. Simţeam nevoia să citesc în sufletul tău. Ştiu bine că sub înfăţişarea ta rece, bate o inimă caldă, sfâşiată de mii de răni. Ştiu demult asta şi de aceea am venit încoace, ca să fiu alături de tine, în ceasul acesta greu.

Detectivul rămâne câteva clipe îngândurat, apoi spune:

— Ştii ce s-a petrecut aici între timp, Antoinette?

„Vipera” tresare speriată.

— Alice! exclamă ea şi sare de pe scaun.

— Da, răspunde dânsul. Am adus-o încoace, unde credeam că va fi în siguranţă. Şi deodată, se iveşte din nou demonul acela şi o răpeşte din casa părintească.

Antoinette Vacher se clatină pe picioare şi caută un sprijin în jurul ei. Câteva clipe domneşte tăcere adâncă în mica încăpere, apoi ea spune:

— Mă vei alunga şi de data asta, Hartenberg? Nu vrei să

îngădui ca o mamă să lupte alături de tine pentru copilul ei? Atât de fioros nu cred să fii!

— Bine, rămâi aici şi ajută-mi s-o salvăm pe nenorocită! rosteşte el după câteva clipe.

— Da, Hartenberg, îţi făgăduiesc tot ajutorul, şi nu numai pentru salvarea Alicei, ci şi a lui Margot.

— Şi în ce fel crezi că s-ar putea întâmpla asta? murmură Ochi-de-Pisică.

— Totul depinde de arestarea Demonului roşu, răspunde „Vipera". Dacă vom izbuti să punem mâna pe acest diavol şi să-l facem să-şi mărturisească toate crimele, atunci vor fi salvate şi cele două copile ale noastre. Prea mult nu trebuie să întârziem, însă, căci altfel Margot va cădea sub securea călăului.

— Cât am luptat eu să-l dobor pe omul acesta fără pereche, şi de câte ori n-am fost la un pas de ţintă! răspunde Hartenberg. Dar în ultima clipă mi-a scăpat din mâini întotdeauna, ca şi cum ar fi fost înzestrat cu puteri supraomeneşti. Aş dori numai să ştiu de la cine a moştenit el toate aceste însuşiri, îndrăzneala fără pereche şi viclenia, care caracterizează toate faptele sale.

„Vipera" priveşte îngândurată în gol. Imagini ciudate îi apar în faţa ochilor minţii. Deodată, privirea ei cade asupra sertarului deschis al biroului. În clipa aceea ea simte că s-a petrecut ceva nou, ceva însemnat. Se apleacă spre detectiv şi-i cuprinde braţul.

— Hartenberg, pe tine te apasă ceva, în afară de soarta copiilor noştri. De ce nu-mi spui şi mie?

O luptă grea se dă în sufletul lui Ochi-de-Pisică. El priveşte în sertarul gol din care Masca-Roşie a scos scrisoarea cu pricina, apoi îşi întoarce chipul palid spre fosta-i soţie:

— Există într-adevăr o taină mare în viaţa mea, Antoinette, care trebuia să fie cunoscută de-abia după moartea mea. Era închisă într-un plic, aici în sertarul acesta, dar Demonul acela care ne-a otrăvit viaţa a mirosit probabil ceva, şi acum se află în stăpânirea acelui secret şi de vreme ce el îl cunoaşte, îl poţi afla şi tu, Antoinette. Îţi aminteşti, desigur, de noaptea aceea

îndepărtată, când am luat copilul din pătuc şi am plecat ca să mă răzbun. Mai târziu ţi-am spus ce s-a întâmplat cu copilul. M-am dus la o tabără de ţigani din afara oraşului şi le-am predat lor copilul meu, luând în schimb un pui de ţigan, care cam semăna cu el. Pe vremea aceea eram ferm încredinţat că copilul nou născut de tine era al contelui Bertram de Hohenegge şi procedarea mea avea ca scop să lovească într-însul. Am luat puiul de ţigan şi cu el în braţe am pătruns în vila contelui Bertram, căsătorit de curând. Căpătase şi el un moştenitor, după câte ştiam, şi pe faptul acesta mi-am clădit planul de răzbunare. Nu te-ai întrebat niciodată, Antoinette, de ce am tot amânat ani de-a rândul ducerea la îndeplinire a răzbunării mele? Trebuia doar să mă duc la contele Bertram şi să-i spun cum stau lucrurile şi atunci mi-aş fi potolit setea care mă chinuia. Dar aveam motive să n-o fac, şi astea le vei afla îndată. Ieşind din vila contelui, cu copilul în braţe – copilul schimbat – m-am dus cu el la un individ care locuia în afara oraşului, şi care se numea Meinhardt. Omul acesta îmi datora recunoştinţă şi condiţiile de viaţă în care trăia, îl sileau să-şi creeze venituri cum şi de unde putea. Mi-a făgăduit să ţină copilul la el, considerându-l drept al său, atâta vreme cât voi fi socotit eu necesar lucrul acesta. Era căsătorit de curând şi lucrul n-ar fi fost bătător la ochi. I-am promis să-i plătesc o sumă lunară pentru întreţinerea micuţului, apoi am plecat. De-abia după mulţi ani m-am întâlnit iarăşi cu Meinhardt. Omul venise din America şi era într-un hal fără de hal. Cu glas îndurerat îmi povesti soarta tristă de care avusese parte în viaţă. Un domn din lumea mare îi dăduse o sumă importantă de bani, silindu-l în schimb să emigreze în America, împreună cu soţia. La început norocul îi surâse, dar în curând începu să cadă din treaptă în treaptă. În cele din urmă veni în conflict cu legea şi fu vârât în temniţă. Când se eliberă, era un om prăpădit, şi dorul de patrie îl aduse înapoi în Germania. Aici am îngrijit eu de dânsul şi după ce l-am lăsat să-şi revină în fire, l-am întrebat ce s-a făcut cu copilul. Omul şi-a dat seama că eu nu-s dintr-aceia cărora să le poţi ascunde adevărul şi atunci mi-a mărturisit că cu puţin înainte de plecarea lui spre

noul continent, venise la el un domn distins şi-i luă copilul. Îi dădu în schimb o sumă importantă de bani, dar fu nevoit să făgăduiască în scris, că va părăsi Europa şi nu va mai da semne de viaţă. Şi omul acela nu era altul decât contele Bertram de Hohenegge.

Meinhardt se împotrivi din toate puterile la început, nevrând să dea copilul, dar contele îi povesti atunci o istorie ciudată, şi asta îl făcu să consimtă a face târgul.

— Ce fel de istorie a fost aceea, Hartenberg? întreabă „Vipera”.

— O vei auzi îndată, Antoinette, răspunde detectivul. În noaptea când am pătruns în vila contelui Bertram şi am făcut schimbul copiilor, tânăra ţigancă Zibra – căreia îi dădusem copilul nostru – m-a urmărit de aproape şi a observat tot ce am făcut, fără ca eu să fi avut vreo bănuială. Poporul ţigănesc este viclean nevoie mare, şi pe lângă asta foarte lacom de bani. Zibra şi bulibaşa Pullmann au luat de la mine o sumă însemnată, dar nu s-au declarat mulţumiţi cu atâta. După cum îţi spuneam, femeia s-a luat după mine, s-a furişat în vilă şi luându-şi copilul înapoi, vru să se întoarcă în tabăra lor. Avea acum şi copilul şi banii. Dar vezi că lucrurile au luat altă întorsătură. Pe când se furişa prin parcul vilei, contele Bertram dădu peste ea, o trase repede înăuntru în casă şi atunci ţiganca se văzu nevoită său povestească, cum că un domn venise la ea în tabără şi-i oferi o sumă mare de bani, ca să consimtă să schimbe copilul ei cu al lui. Acesta din urmă avea la gât un lănţişor cu un medalion, după care putea fi recunoscut mai târziu. Plângând şi văietându-se, Zibra spuse că regretase târgul şi de aceea se luase după omul străin şi bănuind că acesta făcuse un schimb cu copilul, căută să şi-l ia înapoi. Contele Bertram desfăcu pânza în care ţiganca îşi învelise copilul şi constată adevărul spuselor ei. Nu era fiul său, ci un pui de ţigan. Bănuia, desigur, cine-i făcuse aceasta, căci eu îi jurasem pe faţă răzbunare dar nu cuteza să recurgă la ajutorul poliţiei, împotriva mea. O lăsă să plece pe ţigancă cu copilul ei, iar el se puse să-şi caute odrasla adevărată. Cu ajutorul unui detectiv particular, el izbuti să dea de urma lui

Meinhardt şi astfel îşi recăpătă copilul. Toate astea mi le povesti mie Meinhardt şi peste o săptămână, bietul om muri răpus de o boală care se încuibase în trupul său, în timpul anilor petrecuţi la închisoare. După câteva luni, m-am întâlnit cu contele Bertram de Hohenegge. Era într-un loc unde nu ne putea vedea nimeni. Contele căută să evite această întâlnire, căci ştia prea bine că-l urăsc din tot sufletul. Dar în cele din urmă văzu că n-are încotro şi luând o atitudine mândră, mă înfruntă cu vorbele: „Îţi închipui, poate, că te-ai răzbunat îngrozitor împotriva mea, Hartenberg! Te înşeli amarnic, însă. Copilul pe care mi l-ai furat, mi l-am recăpătat demult îndărăt şi acum îl păzesc destul de bine ca să nu te mai poţi apropia de el.” „Ştiu tot ce s-a petrecut, domnule conte!” i-am răspuns. „Meinhardt mi-a povestit cum au decurs lucrurile, dar el a murit între timp.” Contele dădu din umeri şi ne-am despărţit unul de altul. Din clipa aceea nu l-am mai revăzut

— Şi copilul nostru, Hartenberg? întreabă deodată „Vipera”, cu înfrigurare. Unde a rămas fiul nostru?

— Nu ştiu, Antoinette, te rog să mă crezi. Multă vreme l-am căutat în Târgul lumii, dar în cele din urmă m-am văzut nevoit să renunţ la cercetări, căci nu se întrevedea nicio licărire de speranţă.

— Crezi cumva că fiul nostru a murit, Hartenberg?

— Uneori îmi vine să cred asta, căci era plăpând şi probabil că ţiganii l-au tratat prost. Alteori, însă, am impresia hotărâtă că trăieşte, că se află în apropierea mea… Totuşi, nu-mi vine să cred că-l voi mai revedea vreodată.

— Eu cred dimpotrivă, Hartenberg, o voce interioară îmi spune că el trăieşte şi că într-o bună zi ne vom uni din nou cu el. Atunci menirea noastră în viaţă va fi complet împlinită şi ne vom putea îngădui o odihnă bine meritată.

— Ha, ha, ha! râde sinistru detectivul. Deocamdată, însă, trebuie să facem pregătirile pentru aceasta: distrugerea Demonului roşu! Numai când capul său va cădea sub securea călăului, norocul ne va zâmbi din nou în ceea ce vom întreprinde.

— Sunt şi eu de aceeaşi părere, Hartenberg! răspunde

„Vipera”. Mi-ai luat azi o povară grea de pe inimă şi-ţi mulţumesc mult pentru asta.

Ea îi întinde mâna şi după o tăcere de câteva clipe întreabă:

— Îmi dai voie să caut să descopăr urmele ţigăncii Zibra sau ale bulibaşei Pullmann, Hartenberg?

— Încearcă, Antoinette, poate vei avea mai mult noroc ca mine.

— Bine, o voia căuta şi nădăjduiesc că o voi şi găsi.

În clipa aceasta amândoi tresar speriaţi. Cineva bătuse afară la uşă.

— Ce-a fost asta? întreabă detectivul şi îndreptându-se spre intrarea principală a casei o deschide.

Un funcţionar în uniformă stă în faţa lui şi-i predă o scrisoare sigilată.

— De la cine e? întreabă Ochi-de-Pisică.

— Veţi vedea citind-o, răspunde omul şi dispare în noapte.

Cu scrisoarea în mână detectivul se înapoiază în odaie. O deschide şi de la primele rânduri citite, izbucneşte în înjurături furioase.

— Obrăznicia acestui Demon întrece orice margine. Se află în siguranţă şi-mi transmite salutări, în bătaie de joc. Dar ceea ce urmează este cu adevărat culmea.

— Îmi dai voie să citesc, Hartenberg?

— Poftim!

Conţinutul scrisorii era următorul:

„O ţin acum pe Alice la mine, ca ostatică. Jur lui Hartenberg şi „Viperei” că nu mă voi atinge de fata aceasta, care a fost iubita mea, şi că o voi trata ca şi cum mi-ar fi soră. O voi ţine cu forţa departe de voi, până-n ziua când marea lovitură de şah ce-o plănuiesc, îmi va izbuti. Atunci o veţi reprimi, vie şi nevătămată. Feriţi-vă, însă, până atunci să porniţi vânătoarea împotriva mea, căci dacă voi da la iveală taina vieţii mele, disperarea se va abate asupra voastră. Luaţi aminte şi feriţi-vă din drumul meu!

Masca-Roşie”

— Ce înseamnă asta? exclamă „Vipera”, privind cu uimire la detectiv.

— Vreun nou plan rafinat al Demonului, desigur. Dar nu va izbuti el să ne înspăimânte. Drumul meu e trasat şi-l voi urma cu hotărâre.

Capitolul 158 – Castelul de lângă mare

Vântul biciuieşte cu furie suprafaţa mării. Valurile se izbesc cu putere de ţărm, apoi se întorc obosite îndărăt. Picături de ploaie, amestecate cu zăpadă, lovesc în faţă pe puţinii trecători de pe străzi.

Un orologiu îndepărtat sună miezul nopţii.

Tocmai intrase în staţie trenul de persoane. Dintr-un vagon de clasa a II-a coboară un domn elegant însoţit de o tânără femeie. Sunt Hector Rammont şi Alice, fiica detectivului Hartenberg.

Ajunşi în faţa gării, Demonul deschide umbrela şi luând-o pe fată de braţ se îndepărtează cu ea.

— Unde mă duci, Hector? exclamă în clipa aceasta nenorocita.

— Nu vorbi atât de tare, Alice! o roagă el. Îmi pare nespus de rău că trebuie să te port prin ploaia asta. Aveam de gând să merg cu trăsura până aici, dar vizitiul ăla idiot a avut un accident în drum şi mare noroc am avut c-am prins trenul. Vino, acum! Ţine-te lipită de mine, nu va trece mult şi te vei putea odihni cât îţi va plăcea.

Păşeşte alături de ea pe străzile umede şi deodată coteşte într-o ulicioară, care duce la ţărmul mării.

— Nu mi-ai răspuns unde mă duci, Hector! spune ea din nou. Eram leşinată când m-ai vârât în trăsură... N-am avut puterea să strig după ajutor şi aşa ai izbutit să mă răpeşti. Mai bine aş muri decât să îndur chinurile acestea.

Masca-Roşie scrâşneşte din dinţi, apoi răspunde potolit:

— Am cumpărat un castel pe malul mării, unde vei fi în

deplină siguranţă, Alice.

Ea vrea să răspundă ceva, dar vântul îi taie răsuflarea.

Ajunşi în apropierea ţărmului, Demonul dă un semnal convenit şi apare Joe.

— Unde este barca? întreabă regele criminalilor.

— Aici, şefule, totul e pregătit.

Rammont o duce pe Alice spre barcă şi o aşază pe bancă, acoperind-o cu pături. Sărmana fată cade zdrobită şi nu mai încearcă să se împotrivească.

— Dezlegaţi barca şi daţi-i drumul! porunceşte Rammont.

Totul se îndeplineşte întocmai. Oamenii vâslesc de zor, în vreme ce Joe stă la cârmă.

— Atenţie! exclamă deodată Masca-Roşie. E un curent primejdios pe aici...

Joe clatină capul. Prin întuneric recunoaşte exact brâul larg de apă, pe care-l poate străbate numai într-un singur loc. Dar tocmai acum, când barca se apropie de punctul cu pricina, se porneşte o furtună şi barca e azvârlită de o stâncă.

— Mii de draci! scrâşneşte Joe.

Ciocnirea fu atât de neaşteptată, încât el scăpă cârma din mână. Aceasta se rupse şi acum barca e o jucărie a apei. Valurile o izbesc din toate părţile, cu furie, şi toţi dintr-însa cad în apă.

Alice părea pierdută. Un leşin o cuprinse şi dacă Rammont nu i-ar fi venit repede în ajutor, nenorocita se îneca.

După câteva minute, el ajunge cu dânsa pe ţărm. Ţinând-o în braţe aleargă cu ea mai departe şi astfel ajunge în castel.

Pătrunde în vestibul şi de acolo în altă odaie.

În clipa aceasta o fată drăguţă sare speriată din fotoliul în care adormise.

— Repede! îi strigă Rammont, am avut un accident pe mare. Stăpâna a căzut în apă, dar cred că-şi va reveni peste puţin. Dezbrac-o, pune-o în pat şi rămâi lângă ea. Vin şi eu mai târziu.

Fata, o cameristă nou angajată, deschide repede altă uşă care dă într-un dormitor luxos aranjat şi Rammont o aşază, pe Alice pe un divan. Apoi îşi lipeşte urechea de pieptul ei şi

după câteva clipe de ascultare încordată, murmură satisfăcut:
— Trăieşte! În curând îşi va reveni din leşin.
Dând câteva dispoziţiuni fetei, părăseşte odaia şi intră în altă încăpere, unde îşi schimbă hainele ude. Îşi toarnă apoi un păhăruţ cu rom şi după ce-l dă pe gât, se lasă într-un fotoliu încăpător.
Nu trec decât vreo cinci minute şi Joe îşi face apariţia. Pe chipul său e întipărită o expresie, care-i dă de gândit lui Rammont.
— Ce s-a întâmplat, Joe? întreabă acesta.
— Şefule, răspunde aghiotantul, am fost spionaţi pe când debarcam. Un individ s-a ţinut ascuns în parc şi cred că a auzit tot ce vorbeam.
— Mii de bombe! Cred, însă, că nu l-aţi scăpat din mână pe individ?
— Aşa e, şefule, l-am prins!
— Minunat. Vreau să-i vorbesc îndată. Adu-mi-l încoace!
— Să-i scoatem căluşul din gură, şefule?
— Fireşte. Voi purta eu de grijă să nu facă prea multă gălăgie. Şi acum ascultă încă ceva! E posibil ca stăpâna, pe care am readus-o acum, să facă încercarea să fugă. Fireşte că planul ei nu trebuie să se realizeze şi de aceea vei lua toate măsurile necesare. Mecanismul de dedesubtul dormitorului ei funcţionează, cred?
— Fii liniştit, şefule. L-am încercat chiar în seara asta. O singură apăsare pe butonul acesta din perete şi podeaua se scufundă. O a doua apăsare şi se deschide uşa de fier, aşa fel că apa mării poate da năvală înăuntru.
— Bine, acum adu-l încoace pe prizonier.
Joe se retrage.
Masca-Roşie se ridică din fotoliu şi începe să se plimbe prin cameră, încolo şi încoace. E singur şi pe chipul său apare o expresie ciudată.
Încleştează pumnii şi răsuflarea îi devine agitată.
— Dacă într-adevăr grozăvia aceasta se dovedeşte a fi întemeiată, dacă Alice este…
Se pare că nu poate rosti cuvântul acesta, îşi simte gâtlejul

strâns de o mână nevăzută.

— Nu! izbucneşte el apoi. Nu vreau să cred încă în asta.

Se lasă apoi în fotoliu şi un zâmbet fioros îi pluteşte pe buze.

— Dar de ce n-ar fi oare aşa? În felul acesta aş avea dintr-odată explicaţii pentru tot ceea ce s-a petrecut în viaţa mea plină de mistere. Ochi-de-Pisică şi „Vipera”, Alice şi Margot...

Capitolul 159 – Un nou prizonier

Cu o exclamaţie înăbuşită, Rammont se întrerupe. Cu ochii în gol se adânceşte în gânduri şi e trezit de abia de intrarea lui Joe.

— L-am adus pe prizonier, şefule! spune aghiotantul.

Individul pare să fie în vârstă de vreo douăzeci şi cinci de ani, e bine îmbrăcat, dar mâinile îi sunt legate cu frânghii groase.

Masca-Roşie îl priveşte în tăcere câteva clipe, apoi se adresează lui Joe:

— Dezleagă-i mâinile!

După ce operaţia e terminată şi uşa încuiată cu grijă, îl întreabă pe prizonier:

— Cum te numeşti?

Fără să şovăie şi mai mult silit de privirea străpungătoare a Demonului, prizonierul răspunde:

— Franz Brake.

— Ce meserie ai?

— Am fost vizitiu la fostul proprietar al acestui castel.

— Te-a concediat baronul?

— Da, şi-a vândut castelul fiind la mare ananghie şi apoi şi-a concediat tot personalul.

— Cunoşti ceva din tainele baronului?

— Ce vreţi să înţelegeţi prin asta?

— Vreau să spun, dacă ştii de ce ducea el o viaţă atât de retrasă?

— Da. Sunt poate singurul care cunosc tainele lui.

— Aşadar, ştii şi că baronul fusese falsificator de bani şi că fabrica în castelul acesta bancnote străine?

Franz Brake holbează ochii de uimire.

— De unde ştiţi asta, domnule? bâlbâie el.

— Mă priveşte, băiete. Oamenii mei au dat de tine noaptea asta, în parc. Răspunde-mi ce te-a adus încoace?

Franz Brake simte o sudoare rece acoperindu-i fruntea.

— Nu pot s-o spun, domnule! îngână el, în cele din urmă.

— În cazul acesta voi pune să te lege din nou şi vei fi vârât într-o celulă din pivniţă. Apoi voi examina locul din parc unde ai lucrat cu lopata, după cum mi s-a spus, poate că aflu atunci fără ajutorul tău motivul care te-a adus încoace. Îţi dau timp un minut să te gândeşti. Dacă nu răspunzi, ştii ce te aşteaptă!

Franz Brake strânge pumnii. Adunându-şi puţin curaj se adresează pe ton ridicat lui Rammont:

— Cine vă dă dreptul să procedaţi în felul acosta împotriva mea? Sunteţi, desigur, noul proprietar al castelului; pedeapsa ce mi se cuvine ar fi să mă azvârliţi înapoi peste gard sau să mă predaţi poliţiei. Alt drept n-aveţi asupra persoanei mele.

— Nu te voi arunca nici peste gard şi nici poliţiei nu te voi preda. Dimpotrivă, vei rămâne aici şi viaţa ta e în mâinile mele. Un singur semn din parte-mi şi te stingi ca o lumânare. Mie nu-mi pasă de oameni şi de legile lor. Ai auzit tu vreodată de Masca-Roşie, băiatule?

— Masca-Roşie? bâlbâie tânărul şi-şi încleştează mâinile de speteaza unui scaun. Dumneata eşti, domnule?

— Da, eu sunt! Cu viaţă nu scapi din castelul acesta, dacă refuzi să faci ceea ce-ţi cer. Vrei să răspunzi, sau nu?

— Da, domnule, vreau! izbuteşte să îngâne Franz Brake.

— Atunci vorbeşte! Ce te-a adus aici în noaptea asta?

— Domnule, am în Berlin o logodnică, pe care o iubesc foarte mult. Demult ne-am pus în gând să ne căsătorim, dar fata refuză să-mi dea încuviinţarea, deoarece n-am destui bani. Cum s-a făcut, am căpătat o slujbă la domnul baron şi încetul cu încetul am descoperit tainele lui.

În timpul uneia din numeroasele sale călătorii, am găsit prilejul să pun mâna pe o sumă însemnata de bani,

nefalsificată. Erau vreo douăzeci de mii de mărci.
— Şi ai ascuns banii aceştia în parc? îl întrerupe Masca-Roşie.
— Da, domnule, mărturiseşte Franz Brake. N-am vrut să vorbesc cu logodnica mea despre asta. Voiam să las să treacă un timp oarecare şi apoi să-i scot la iveală. Am socotit momentul oportun în noaptea asta, dar oamenii dumneavoastră au dat peste mine şi ceea ce s-a petrecut ştiţi prea bine.
— Aşadar douăzeci de mii ai îngropat acolo? întreabă Masca-Roşie.
— Da, domnule!
— Şi pentru bagatela asta ţi-ai primejduit tu viaţa?
— Pentru unul ca mine, douăzeci de mii de mărci e o adevărată avere.
— Te gândeşti într-adevăr s-o iei de nevastă pe logodnica ta?
— Da, domnule! răspunde cu hotărâre Franz Brake.
— Şi ea nu ştie nici până azi de banii aceia?
— Nu, n-am cutezat să-i mărturisesc.
— Ascultă ce-ţi spun, Franz Brake! Tu ne-ai spionat, pe când veneam încoace cu barca şi ai văzut cu prilejul acesta că am transportat în castel o tânără fată. Pe de altă parte, ştii acum în faţa cui te afli. Există două căi pentru tine; una duce la moarte, şi e de ajuns să fac un singur semn, ca oamenii mei să te ia în primire şi să te facă să dispari pentru totdeauna. Să nu-ţi închipui că eu mă dau în lături de la o crimă, când e vorba să mă apăr de un trădător.
Franz Brake începe să tremure.
— Nu mă gândesc la trădare, domnule, ţi-o jur! bâlbâie el.
— Bine! Acum ascultă care e a doua cale! Să intri în asociaţia mea, în banda Măştii-Roşii!
Tânărul sare speriat în sus şi întinde mâinile ca pentru apărare.
— Nu cere asta de la mine, domnule, eu nu-s criminal.
— Te înşeli, scumpule! îi răspunde Rammont. Eşti destul de copt pentru temniţă, căci ai făptuit o spargere, după cum

singur ai mărturisit. De aici până la crimă nu e decât un pas. Tinerii ca mătăluţă îmbobocesc repede sub conducerea mea. Timpul de probă îl voi face cât mai scurt pentru tine. Rămâi aici şi de formă vei îndeplini acelaşi serviciu pe care-l aveai la baron. Vei fi deci vizitiul meu. Din când în când vei putea să-ţi vizitezi logodnica la Berlin, dar vai de tine dacă vei rosti un singur cuvânt trădător. În noaptea asta încă vei depune jurământul de credinţă şi vei preda imediat banii ascunşi în parc, casei generale a asociaţiei noastre. Nu vei duce niciun fel de lipsă şi poţi făgădui logodnicei tale că te vei uni cu ea în curând.

Franz Brake începe să răsufle cu greutate. El ştie precis ce înseamnă pentru dânsul această propunere.

Din dragoste devenise spărgător şi hoţ, poate şi pentru că îşi dăduse seama că şi stăpânul său era un om certat cu morala. Dar niciodată nu s-a gândit la ceva mai mult.

Şi acum, să intre în banda celui mai primejdios criminal din lume!

Genunchii încep să-i tremure, fără voie se gândeşte la Lisbeth, logodnica sa, care se va depărta cu scârbă de el, în ziua când va afla ce a devenit. Apoi, însă, îi dădu în gând că avea numai o singură viaţă şi că Masca-Roşie îşi va executa cu siguranţă ameninţarea, dacă va refuza să depună jurământul cerut. Şi atunci va fi pierdută şi Lisbeth.

Hector Rammont părea să ghicească ce se petrece în sufletul tânărului. Fără să-şi dea seama de ce, individul acesta îi place. El va putea deveni o unealtă de preţ pentru bandă.

— Ei, cum te-ai hotărât? întreabă deodată regele criminalilor.

Franz Brake cade în genunchi.

— Redă-mi libertatea, domnule, imploră el, nu mă sili să devin un criminal, un ucigaş de oameni! Îţi jur pe tot ce am mai scump, că nu voi trăda nimic din tot ce am aflat în noaptea asta aici! Las asociaţiei şi banii îngropaţi în parc, voi munci cinstit şi mai bine să aştept câţiva ani încă, până să mă pot căsători cu scumpa mea Lisbeth.

Rammont se ridică încet din fotoliu.

— Vasăzică nu vrei? întreabă el. Bine!

O lovitură în masă şi în aceeaşi clipă apar Joe şi cei doi indivizi care îl aduseră încoace pe Franz Brake.

— Fii îndurător, domnule! imploră nenorocitul târându-se în genunchi până la masa de care se sprijinea Rammont.

— Cunoşti condiţiile. Ori îndeplineşti ceea ce pretind de la tine, ori îţi faci rugăciunea din urmă! răspunde Demonul.

— Nu pot, nu pot... îngână nenorocitul.

— Joe, ştii ce ai de făcut! porunceşte Rammont Să fie păzit cu străşnicie, până voi da eu ordinele cunoscute. Să nu se atingă însă nimeni de un fir de păr din capul lui. Duceţi-l de aici!

*

Tăcere domneşte în castel. Numai vântul se jeluieşte afară în parc. Cu toată încordarea nervoasă de peste zi, Masca-Roşie nu poate dormi. Ceva îl mână spre Alice. Dar cu totul altfel de intenţii, va păşi de acum încolo în faţa ei. Ea, mai mult ca oricare altcineva, nu trebuie să afle, ceea ce a descoperit dânsul, cu prilejul spargerii din biroul lui Hartenberg.

Păşind încetişor pe coridor, Rammont se îndreaptă spre camera Alicei. Nenorocita stă întinsă pe pat şi pare că doarme. El o priveşte clipe îndelungate, dar expresia ochilor săi e de data aceasta cu totul alta şi omul care a făptuit cu cel mai desăvârşit sânge rece crimele de care s-a îngrozit o lume întreagă, se simte acum străbătut de un fior şi de pe buzele sale se desprinde un murmur de duioşie:

— Alice! Nu mai pot îndrepta ceea ce s-a întâmplat între noi, o soartă crudă şi-a râs de noi. Dacă va fi cu putinţă, nu vei afla niciodată cine a fost Hector Rammont în realitate!

Vrea să se retragă din odaia aceasta în care se simte tulburat peste măsură, dar deodată Alice deschide ochii şi ridicându-se în capul oaselor se uită ţintă la el.

— Unde mă aflu? murmură ea.

— La mine, Alice, răspunde Rammont. Nu-ţi fie teamă, nu-ţi va lipsi nimic.

— Iarăşi în puterea ta, Hector? M-ai smuls cu forţa din casa bietului meu tată şi m-ai adus aici în vizuina ta, printre bandiţi şi criminali. Tremur din tot trupul în apropierea ta, aş muri dacă m-ai atinge înc-o dată, căci iubirea pe care am simţit-o cândva pentru tine, e moartă acum.

Hector Rammont o priveşte cu ochii holbaţi.

— Alice, nu ştii ce vorbeşti, ai călduri probabil…

— Nu, acum mi s-a lămurit în sfârşit totul, ştiu precis ce spun. Nu te mai iubesc, dimpotrivă, te urăsc cum te urăşte toată lumea. Eu, însă, nu mă tem de tine, ţi-aş fi chiar recunoscătoare dacă mi-ai lua viaţa şi mie, la fel cum ai distrus-o pe aceea a lui Margot. Tu singur ai făptuit crima grozavă de la castelul Hohenegge, pentru care biata mea soră va cădea acum jertfă călăului. Mâinile tale sunt pătate de sânge, de sânge nevinovat. Blestem să cadă asupra capului tău, de mii şi mii de ori!

Masca-Roşie se repede la dânsa şi vrea să-i cuprindă mâinile.

— Minţi, Alice! gâfâie el, pierzându-şi cumpătul.

— Lasă-mă, nu mă atinge, mai bine omoară-mă, dar nu mai vreau să fiu a ta, nu, nu, de o mie de ori nu! strigă ea, ca ieşită din minţi.

Rammont se dă îndărăt.

— Vasăzică mă urăşti, Alice? murmură el. Nu vreau să cunosc motivele care au ridicat zidul acesta despărţitor în inima ta. Să nu-ţi fie teamă de mine, însă! Dacă jurămintele mele n-au nicio valoare pentru ceilalţi oameni, faţă de tine voi face o excepţie. Îţi jur, Alice, că niciodată de acum încolo nu mă voi apropia de tine cu gânduri murdare. Te voi consideră drept o… soră. Eşti mulţumită?

Ea se uită la dânsul, ca şi cum nu ar pricepe.

— De ce nu mă laşi liberă mai bine? întreabă ea în cele din urmă. Bietul tata se va lovi cu pumnii în cap când va găsi casa goală.

— Nu mă întreba de ce trebuie să-ţi refuz această rugăminte, Alice. Trebuie să rămânem împreună până ce lovitura mare ce o plănuiesc se va înfăptui. În clipa când voi

înota în aur, când voi avea milioane la dispoziţie, se va deschide uşa temniţei tale şi vei fi liberă pentru totdeauna.

— Minţi, Hector! Nu te mai cred!

— Ba trebuie să mă crezi, Alice! Roagă-te ca planurile mele să se realizeze cât mai curând, şi să nu fiu lovit de nicio nenorocire, şi în clipa când voi pluti pe mare, spre ţărmuri îndepărtate, vei fi şi tu liberă, ca o păsărică.

Spunând acestea el se îndreaptă spre uşă şi părăseşte încăperea. Ajuns în odaia de lucru se aşază la birou şi scoate din sertar câteva foi de hârtie albă. Moaie peniţa în cerneală şi începe să scrie. Pe tot latul paginii, aşterne cu litere groase:

„Taina omului cu mască roşie”.

Capitolul 160 – Fiica poliţistului

Trecuseră opt zile din noaptea când Franz Brake încercase să ridice comoara ascunsă în parcul castelului.

Iarăşi se lăsase noapte peste Fire. Franz căpătase învoirea şefului să plece la oraş. Depusese jurământul cuvenit şi acum făcea parte din bandă.

Ajuns la Berlin, tânărul se îndreptă spre locuinţa fetei, logodnica sa, care locuia împreună cu tatăl ei, subcomisar de poliţie.

— Bună seara, Lisbeth, spuse el, te surprinde, desigur, că vin în mod atât de neaşteptat?

Fata observă şovăiala din glasul iubitului şi răspunde cam bosumflată:

— Bună seara, Franz. Desigur că mă surprinde că ai mai găsit chiar drumul la noi, după atâta timp de lipsă.

— Pot intra? Tata e de serviciu?

— Da, vine probabil, peste un ceas.

Amândoi intră în odaia luminată, unde masa e pusă pentru poliţistul care trebuie să se întoarcă de la slujbă.

— Aşază-te colo pe scaun, şi să stăm de vorbă cum se cuvine, Franz, spune fata. Aş dori să ştiu pe unde mi-ai umblat în cursul acestor opt zile de când n-ai mai dat pe la

noi?

— Eşti atât de rece faţă de mine astăzi, Lisbeth! Îţi poţi doar închipui că au fost motive puternice care m-au ţinut departe.

— Tocmai ce vreau să cunosc şi eu. Mi-ai comunicat că baronul te-a concediat din slujbă, plătindu-ţi leafa pe trei luni înainte. Vreau să cred că n-ai chefuit cu banii aceştia în timpul celor opt zile?

— Nu, Lisbeth, asta n-am făcut-o, te rog să mă crezi!

— În cazul acesta, chiar nu pricep de ce n-ai dat semne de viaţă.

El începe să-i povestească despre o călătorie pe care o făcuse în nădejdea de a-şi găsi o slujbă bună, şi că întârziase mai mult decât crezuse.

— Şi unde ai fost?

— La Frankfurt şi de acolo am plecat la Wiesbaden.

Fata începe să râdă dispreţuitor.

— Nu-ţi mai da osteneală, Franz, tot ce spui e minciună sfruntată.

— Cum, nu mă crezi, Lisbeth?

— Nu! Dac-ai venit numai să-mi îndrugi baliverne dintr-astea, mai bine rămâneai acolo unde ai fost.

Ea începe să plângă cu hohote, ceea ce Franz nu poate suporta. Îi pune mâna pe umăr şi o roagă stăruitor:

— Fii cuminte, Lisbeth. Nu iubesc pe nimeni alta decât pe tine. Gelozia e fără rost, crede-mă!

Ea ridică brusc capul şi-şi şterge lacrimile.

— Dacă vrei să te cred, atunci îţi cer să fii sincer faţă de mine. Mutra ta nu-mi place deloc astăzi. Am observat din primul moment că ascunzi ceva. Ce s-a petrecut cu tine în cursul acestor opt zile?

— Nu pot să-ţi spun, Lisbeth. Mulţumeşte-te dacă-ţi declar că nu e amestecată nicio femeie la mijloc

— Tocmai asta nu te cred. Ce mai cauţi la mine, dacă umbli cu taine? Dacă nu-mi mărturiseşti imediat ce s-a petrecut cu tine, îţi arăt uşa!

— Nu ştii ce ceri de la mine, Lisbeth! izbucneşte el. E mai

bine să nu cauţi să afli taina ce o ascund în mine. Mai curând, plec pentru totdeauna decât să deschid gura şi s-o fac pe trădătorul.

— Pe trădătorul? Ce înseamnă vorbele astea? Ai întrat în vreo asociaţie de criminali, care te ţine legat printr-un jurământ?

Franz Brake se prăbuşeşte într-un scaun de lângă masă şi-şi acoperă faţa cu mâinile.

— Franz, pentru numele lui Dumnezeu, ce-i cu tine? strigă fata şi-i apucă braţul.

— Nu mă întreba, alungă-mă de aici, e mai bine aşa! Rămâi cu bine Lisbeth, pentru totdeauna!

Se ridică, de pe scaun şi ca un zănatic se îndreaptă spre uşă. Dar fata se ia după dânsul şi-i taie drumul.

— Nu, acum vei rămâne şi-mi vei povesti totul, Franz. La început, e drept a fost gelozia, dar acum m-a cuprins o spaimă grozavă ca nu cumva să ţi se fi întâmplat ceva care să te ducă la pierzanie.

— Degeaba, Lisbeth, nu căuta să afli, căci oricum sunt pierdut.

— Pierdut, Franz? Nu, nimeni nu e pierdut, atunci când mai are curaj în el. Priveşte în faţa mea şi crede-mă că acum, când am auzit cuvântul acesta din gura ta, ţin mai mult la tine ca oricând.

El se lasă înduplecat de insistenţele ei şi-i povesteşte ce s-a petrecut la castel în noaptea aceea.

— Un membru al bandei Măştii-Roşii, murmură fata, când el sfârşise de povestit.

Deodată îşi îndreaptă trupul cu hotărâre şi strigă:

— Nu trebuie să te mai înapoiezi la castel, Franz! Trebuie să fugi încă din noaptea asta! Îţi voi pune la dispoziţie toate economiile mele ca să poţi pleca în străinătate, unde să te ascunzi câtva timp, până îţi vor pierde urma. Îţi cunosc slăbiciunea, Franz, şi te voi ierta într-o zi pentru ceea ce ai făcut acum.

Ea se îndreaptă spre scrin, ca să scoată banii ce-i pusese deoparte în cursul anilor.

Franz Brake îşi ţine capul în palme.

— Nu, Lisbeth, nu mă pot folosi de banii aceştia.

— De ce nu?

— Pentru că nu pot pleca din ţară. Tu nici nu bănuieşti de ce forţă dispune regele criminalilor. Dacă nu mă întorc la noapte la castel, mâine de dimineaţă agenţii lui secreţi sunt pe urmele mele şi în cel mult douăsprezece ore m-au înhăţat şi m-au ucis.

Palidă şi tremurând, fata se apropie de el şi privindu-l cu compătimire îi şopteşte:

— Să chibzuim puţin, Franz, trebuie doar să existe o cale de scăpare din situaţia asta grozavă.

Franz Brake, însă, face un gest de refuz.

— Creierul îmi arde parcă şi nu mai sunt în stare să gândesc limpede.

Lisbeth vrea să răspundă ceva, dar deodată tresare speriată, căci auzise bătăi în uşa de afară.

— Dumnezeule, e tata! exclamă ea. A venit mai devreme decât îl aşteptam. Nu trebuie să te vadă şi să-ţi vorbească, altminteri suntem pierduţi!

— Dar cum să mă sustrag, Lisbeth?

— Intră în bucătărie şi aşteaptă acolo până voi intra cu tata în odaie. Apoi te vei strecura afară. Îţi voi da de veste când vei putea să mă vezi.

— Să-mi scrii post-restant sub numele „Speranţă” la Friedrichshagen! mai spune el şi dispare pe uşa bucătăriei.

Fata se îndreaptă apoi spre uşa de la intrare şi o deschide.

— Bună seara, tată, spune ea, căutând să se stăpânească. Ai bătut mult?

— Dracu ştie ce ai azi, fato, că m-ai lăsat să fac anticameră. Unde ai fost?

— Nu fi supărat, tăticule! zice ea cu glas duios şi încearcă să zâmbească. Am fost în odăiţa din fund şi mi-am aranjat rochiile în garderobă. De altfel, ai venit azi mai devreme ca de obicei.

— Aşa crezi tu, fato! Ia te uită la ceas.

Într-adevăr, Lisbeth îşi dă seama abia acum că povestirea

lui Franz o ţinuse încordată, atât de mult, încât nici nu observase trecerea timpului.

Wachtel, aşa se numea subcomisarul, îşi scoate mantaua şi o atârnă în cuier. Privirea lui cade pe scaunul trântit la pământ de Franz, în graba lui de a intra în bucătărie.

— Trebuie să te fi grăbit al dracului, fato, că ai răsturnat mobilele! mormăie el şi se aşeză la masă.

Deodată, lasă jos furculiţa şi cuţitul şi priveşte ţintă la Lisbeth, care luase loc în faţa lui.

— Ia spune, fato, ce s-a întâmplat de fapt aici? întreabă el, cu un glas care nu sună deloc binevoitor. Povestea aia cu aşteptarea afară nu prea îmi intră în cap. E ceva la mijloc.

— Dar ce să fie, tată?

În aceeaşi clipă poliţistul se ridică brusc de pe scaun şi, îndreptându-se spre uşa care dă în coridor, o deschide cu violenţă.

— Tată, ce vrei să faci? îngână fata, speriată.

— Tăcere! Am auzit un zgomot la uşă.

— Te-ai înşelat, tată!

— Nu! În asemenea chestiuni nu mă înşel niciodată.

Fără să mai privească la fiică-sa, Wachtel începe să alerge pe coridor şi deschide uşa brusc. Priveşte pe scară în jos şi nezărind pe nimeni se întoarce înapoi, clătinând capul.

— Ciudată istorie! murmură el. Aş putea pune rămăşag că omul care a dispărut în gangul casei, nu e altul decât Franz Brake. Afară de asta, am observat că uşa de la coridor nici nu era încuiată. Ce să însemne asta, Lisbeth?

— Nu ştiu nimic, tată.

Poliţistul se înapoiază în odaie, dar de data asta pare că şi-a pierdut liniştea.

— Te sfătuiesc, Lisbeth, fii cât mai cu băgare de seamă, se adresează el fetei. Tot soiul de indivizi dau târcoale acum prin casele oamenilor. Chiar dacă nu ascundem averi pe aici, se prea poate, totuşi, ca unul din membrii bandei roşii să-ţi facă o vizită în timpul lipsei mele.

Lisbeth trebuie să se ţină de scaun ca să nu se prăbuşească de spaimă.

— Cum de ţi-a dat în gând tocmai banda roşie, tată? întreabă ea, cu vocea sugrumată.

— Pentru că am dobândit convingerea, noi ăştia din poliţie, că Masca-Roşie, regele criminalilor, se află la Berlin, ascuns într-un loc sigur. Prefectul nostru a dat o circulară, prin care se acordă un premiu de zece mii de mărci, pentru prinderea acestui bandit periculos. Aşa o sumă mare n-a fost oferită încă niciodată. Se spune că la premiul acesta a contribuit un domn nobil, contele de Hohenegge, sau prietenul său.

Lisbeth nu ştie ce să răspundă. Îi vâjâie urechile şi pământul i se clatină sub picioare. Subcomisarul se plimbă agitat prin cameră, dar deodată rămâne locului şi loveşte cu pumnul în masă.

— Ce s-a petrecut aici în timpul lipsei mele, Lisbeth? izbucneşte el, brusc. Ai primit vreo vizită?

— Nu, tată... murmură fata, dar simte că-şi pierde stăpânirea de sine.

Bătrânul poliţist ridică din umeri, necăjit, şi se îndreaptă spre fereastră. Deodată, scoate o exclamaţie de furie. Ca un uliu se repede la mucul de ţigaretă care se află pe scândura ferestrei. Un lucru de nimic o trădase pe Lisbeth. El ştie bine cine fumase, căci cunoaşte marca preferată de Franz Brake.

Fata rămâne înlemnită. Chipul ei e palid ca ceara.

— Aşadar tot m-ai minţit! scrâşneşte bătrânul, cu sprâncenele încruntate. Franz Brake a fost aici şi acum ştiu că el era acela pe care l-am zărit furişându-se prin gang. A stat la tine, în vreme ce eu băteam la uşă afară. Vasăzică de aceea a trebuit să aştept atât de mult!

Loveşte cu pumnul în masă cu atâta putere, încât un pahar se sparge în bucăţi.

— Tată! izbuteşte doar să exclame fata, împreunând mâinile, rugător.

Bătrânul se pregăteşte să izbucnească din nou, dar deodată o linişte desăvârşită pune stăpânire pe el. Se îndreaptă spre uşă şi răsucind cheia în broască, o pune apoi în buzunar. După aceea se întoarce la masă şi se lasă greoi într-un scaun.

— Vino-ncoa, Lisbeth! rosteşte el cu voce aspră.

Niciodată nu-l auzise încă vorbindu-i astfel. Ea nu cutează, însă, să i se împotrivească. Tremurând se apropie de dânsul.

— Vreau să-mi mărturiseşti acum în mod deschis ce s-a petrecut între voi! Trebuie să existe un motiv puternic, care te face să fii atât de palidă, fato. Vrei să-mi spui, ori nu?

Lisbeth cade în genunchi în faţa tatălui ei. Ea ştie că e în joc acum soarta lui Franz Brake, ar vrea să-i păstreze taina, dar în faţa privirilor crunte ale părintelui ei, îşi pierde cumpătul cu desăvârşire.

— Fii îndurător, tată, şi renunţă la întrebări! imploră ea, împreunând mâinile. Fără să mă aştept a venit el în noaptea asta, după o lipsă de opt zile. Am avut o scenă violentă cu el şi în cele din urmă mi-a comunicat ce s-a petrecut între timp. Dar tocmai asta nu trebuie să trădez. Ne-am nenoroci cu toţii…

În vreme ce fata rostea aceste cuvinte, subcomisarul n-o scăpase din ochi.

— Nu pricep nimic din tot ceea ce-mi spui, Lisbeth, zice el în cele din urmă. De ce am deveni nenorociţi, prin simplul fapt că mi-ai comunica ceea ce ţi-a destăinuit băiatul? Vorbeşte, fato, un poliţist bătrân ca mine nu se înfricoşează atât de uşor.

Silită de privirea pătrunzătoare a tatălui ei, fata mărturiseşte totul. Subcomisarul ştie acum unde se află Masca-Roşie şi că viitorul său ginere face parte din banda acestuia. Lisbeth îşi pleacă în jos capul şi-şi acoperă fata cu mâinile.

— Nu ţi-am spus tată, că vom deveni nenorociţi cu toţii acum? oftează ea. Franz a fost silit de Masca-Roşie să depună jurământul, altfel trebuia să moară şi el nu voia asta, pentru că mă iubeşte.

Poliţistul priveşte întunecat înaintea sa, ca şi cum munceşte să făurească un plan.

Lisbeth se ridică din genunchi şi se târăşte până la un scaun.

— Ce vrei să faci, tată? întreabă ea.

— Tocmai chibzuiesc ce e de făcut, răspunde bătrânul.

Iar după o pauză de câteva clipe:

— Îmbracă-te repede, Lisbeth, trebuie să plecăm!

— Să plecăm? repetă ea, înspăimântată. Unde?

— Vei vedeai răspunde Wachtel, scurt.

Cu mâini tremurânde fata îşi pune mantia şi pălăria.

— Vino! rosteşte aspru poliţistul.

Amândoi părăsesc locuinţa, după ce bătrânul a stins lumina şi a încuiat uşile. Ajunşi în stradă, Wachtel opreşte o trăsură şi tatăl cu fiica urcă într-însa.

După câteva minute ajung la Prefectura de poliţie.

— Coboară! spune cu glas poruncitor subcomisarul.

Lisbeth se supune, tremurând din tot trupul. Cei doi intră în cabinetul unui funcţionar superior şi Wachtel spune:

— Am de făcut o comunicare importantă, domnule comisar. În scopul acesta o aduc pe fata aceasta şi v-aş ruga s-o ţineţi câteva zile sub pază severă, căci nu trebuie să vină în contact cu un om primejdios.

— Cine e fata? întreabă celălalt.

— Fiica mea, Lisbeth! răspunde bătrânul.

Comisarul holbează ochii de uimire.

— Ai friguri sau ai băut un păhărel mai mult, Wachtel? întreabă el.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule comisar! Nici n-am băut, nici friguri nu am. Vă voi da imediat lămuririle necesare. E vorba de arestarea Măştii-Roşii, a cărui ascunzătoare am dibuit-o, graţie fiicei mele.

— Drace! exclamă comisarul. În cazul acesta mai vii de-acasă!

El apăsă pe un buton de sonerie şi Wachtel ştie ce înseamnă asta. În vreme ce aşteaptă sosirea celui chemat, subcomisarul se adresează fiicei sale:

— Lisbeth, ştii acum ce am hotărât. Voi purta de grijă să nu-ţi lipsească nimic şi să ţi se dea o celulă cât mai bună. Nu eşti arestată, dar deoarece avem de-a face cu un individ atât de primejdios ca Masca-Roşie, trebuie să luăm toate măsurile de prevedere.

Lisbeth nu izbuteşte încă să priceapă bine ce s-a petrecut cu ea. Ca ameţită cuprinde braţul părintelui el şi strigă:

— Dar cu Franz Brake ce se va întâmpla, tată?

— Voi vedea eu ce e de făcut. Poate că izbutesc să-l smulg din ghearele acestei bande.

În clipa aceasta uşa se deschide şi intră un agent. Comisarul i se adresează cu ton poruncitor:

— Ia-o pe domnişoara şi du-o la secret! Te fac atent asupra faptului că nu trebuie tratată ca o arestată de rând, dar n-are voie să primească niciun fel de vizite.

După ce agentul a plecat cu fata, Wachtel începe să povestească ce aflase de la fiica sa.

Capitolul 161 – Se luminează de ziuă

Într-o trăsură deschisă, contele Eberhard străbate străzile Berlinului. Deodată, din mulţimea împestriţată care umple străzile la ora aceasta matinală, se aude un ţipăt răguşit. Eberhard întoarce capul şi zăreşte un bărbat mai în vârstă, care-l priveşte cu ochii holbaţi şi face gesturi disperate cu braţele.

Contele face un semn vizitiului şi trăsura opreşte. Bătrânul se apropie şi, ajungând lângă scara trăsurii, îşi duce mâinile la frunte şi izbucneşte cu glas emoţionat:

— Franz, scumpul meu Franz, nu mă mai recunoşti? Nu-s eu tatăl tău care te caută cu disperare de atâta timp?

Eberhard nu-şi crede urechilor. După primele clipe de uimire, răspunde agitat:

— Te-nşeli, domnule! Probabil că mă asemuieşti cu cineva.

— Nu, nu te asemuiesc! bâlbâie străinul. O astfel de asemănare e cu neputinţă. Tu eşti Franz, unicul meu fiu şi acum vrei să-ţi negi originea. Ai plecat de lângă mine şi eu ţi-am scris o scrisoare cam aspră, deoarece am auzit că ai intrat în societate proastă. Mi-a părut rău imediat, însă, şi ţi-am trimis telegrame peste telegrame, rugându-te să vii acasă. Dar mi-au fost înapoiate toate de la hotelul unde locuiai. Ai

fost plecat, Franz?

— Dumneata eşti aşadar?... exclamă Eberhard, cuprins de o bănuială cumplită.

— Baronul de Breitling, nenorocitul tău tată, cine altul vrei să fiu, Franz? îl întrerupse bătrânul.

Oamenii se adună în număr tot mai mare în jurul trăsurii şi Eberhard se adresează atunci străinului:

— Ia te rog loc în trăsură lângă mine, domnule baron. Te asigur că chestia se va lămuri curând de tot.

Îi ajută bătrânului să urce şi trăsura porneşte în goană, lăsând mulţimea de curioşi cu gurile căscate.

— Unde vrei să mă duci? întreabă străinul, îndreptând o privire îndurerată asupra lui Eberhard.

— Locuiesc la un prieten, contele de Platen, în strada Bellevue şi te rog să vii cu mine acolo. Eu nu-s cel căutat de dumneata, dar totuşi trebuie să vorbesc cu dumneata, căci am o bănuială grozavă.

— Cum, nu eşti Franz? Nu eşti fiul meu? murmură bătrânul.

— Eu sunt contele Eberhard de Hohenegge şi prietenul meu, contele de Platen, îţi va confirma lucrul acesta. Dar aş fi în măsură să-ţi dau o indicaţie unde se află fiul dumitale dispărut.

— Ştii ceva despre el? întreabă bătrânul baron.

— Poate! răspunde Eberhard.

Ajunşi la vila din strada Bellevue, contele îşi conduce musafirul în pavilionul din grădină. Bătrânul clatină întristat capul şi aşezându-se pe un scaun, rosteşte cu glas slab:

— Mă bucuram ca un nebun crezând că mi-am regăsit în fine fiul pierdut şi deodată sunt nevoit să fac constatarea că m-am înşelat. Dacă nu mi-ai fi dat cuvântul dumitale că eşti contele Eberhard de Hohenegge, nu te-aş fi crezut.

— Ai poate la dumneata o fotografie a fiului dumitale, domnule baron?

Bătrânul scoate un portvizit din buzunar şi extrage din el o fotografie, pe care o întinde contelui. Acesta o priveşte cu atenţie, apoi spune, cu glasul tulburat de emoţie:

— Asemănarea dintre noi doi e cu adevărat surprinzătoare.

N-aş fi crezut niciodată cu putinţă aşa ceva.

— Nu ştiu de ce, spune bătrânul, dar sunt cuprins de un sentiment de nelinişte grozavă. Inima îmi spune că fiul meu s-ar afla în mare primejdie, sau poate chiar că… Ziceai parcă dumneata, că mi-ai putea da o indicaţie în privinţa lui?

Eberhard îi povesteşte o serie de amănunte pe care izbutise să le culeagă în legătură cu înlocuirea cadavrului din sicriu, fără să atingă, însă, punctul principal.

— Ai vreo bănuială, domnule conte, întreabă vioi bătrânul, cine să fi fost omul acela care a dispărut cu bagajele fiului meu?

— Da, bănuiesc, răspunde Eberhard. Nu ştiu cum să fac, domnule baron, ca să-ţi comunic un fapt care te va îndurera adânc… Fiul dumitale a venit în contact cu oameni răi, probabil, şi neprevederea sa i-a adus pierzania… E mort…

— Mort! răcneşte bătrânul ca ieşit din minţi şi sare de pe scaun. Oh! asta e groaznic. Dar vreau să ştiu, vreau să aud totul. Nu-mi ascunde nimic, domnule conte!

Oricât i-ar veni de greu, Eberhard îi destăinuie ceea ce ştie.

— După convingerea mea fermă, fiul dumitale a fost ucis, într-un scop anumit, de un ticălos pe care-l cunosc personal şi care a luat apoi cuferele sale de la hotel. Asemănarea izbitoare dintre fiul dumitale şi mine, a fost cauza principală a nenorocirii sale, dar dacă ar fi deschis mai bine ochii, evitând să intre în legătură cu oameni ticăloşi, nu i s-ar fi întâmplat nimic.

— A fost ucis? Fiul meu a fost ucis, domnule conte?

Eberhard se ridică şi-i aduce bătrânului un pahar cu vin.

— Încearcă să te reculegi, domnule baron. E groaznic ceea ce ţi-am destăinuit, dar nimic nu se mai poate repara.

— Da, da, nu-l mai pot învia pe bietul meu Franz, chiar dacă aş fi gata să dau propria mea viaţă în schimb. Dar voi căuta să mă răzbun, pentru ca să închid ochii liniştit.

Capitolul 162 – Prins în capcană

Cu ajutorul tinerei Lisbeth, poliţia a izbutit să dea de Franz Brake şi acesta făcu mărturisiri complete asupra intrării sale în banda Măştii-Roşii. Hartenberg, care fusese invitat în cabinetul prefectului de poliţie, făurise imediat un plan şi porni fără zăbavă la îndeplinirea lui.

Iată-l pe „noul Sherlock Holmes” într-un compartiment de tren, deghizat admirabil ca Franz Brake. Trenul aleargă în noapte, străbătând sate şi orăşele şi în cele din urmă glasul conductorului răsună pe peron:

— Friedrichshagen, domnilor!

*

Hector Rammont se află în cabinetu-i de lucru, mobilat cu eleganţă. Linişte deplină domneşte în aer. În faţa sa, pe birou, se află câteva coli de hârtie, unele din ele scrise de sus până jos. Într-un colţ al odăii se află dulapul secret, pe care Masca-Roşie îl luase din subteranele Băncii Franţei şi pe care-l transportase apoi aici.

Hector Rammont îşi scrie memoriile. Gânduri întunecate îi aleargă prin minte, în vreme ce aşterne pe hârtie grozăviile pe care le-a făptuit în viaţă. Deodată, apasă pe un buton de sonerie şi Joe îşi face apariţia.

— Dorinţa, şefule? întreabă aghiotantul.

— Nu ştiu de ce, Joe, răspunde Demonul, dar mă simt grozav de apăsat în noaptea asta. Să ţi-o spun, deoarece am o încredere desăvârşită în tine. Ai observat ceva suspect? S-a interesat cumva poliţia despre noul proprietar al castelului şi pregăteşte vreo lovitură decisivă împotriva noastră?

— N-am observat nimic din toate astea, şefule, răspunde aghiotantul. Ochii mei sunt pretutindeni şi cu greu mi-ar putea scăpa ceva. Dimpotrivă, cred că nicăieri n-am putea fi în mai deplină siguranţă ca aici. Unul singur de n-ar fi pe lumea asta…

— Te gândeşti la Ochi-de Pisică, Joe?

— Da, şefule, atâta vreme cât omul acesta e în viaţă, nu te

vei bucura de linişte. El se ţine ca o umbră de persoana ta, până ce unul din voi va trebui să cadă.

— Ştiu asta, Joe, de ce-mi mai aminteşti? Dar tocmai războiul acesta cu un inamic cu forţe egale e ceea ce mă excită. De ceilalţi poliţişti nici nu mă sinchisesc.

Joe tace. Din când în când aruncă o privire cercetătoare şi plină de grijă asupra şefului său.

Deodată, Rammont ridică capul cu hotărâre.

— Voiam să te întreb dacă Franz Brake a plecat într-adevăr la Berlin?

— Da, şefule!

— Şi ai trimis un spion după el?

— Doi, şefule, care nu-l vor părăsi o clipă din ochi.

— Bine, se va înapoia el, şi nu cred să îndrăznească a ne trăda. Ştie precis ce-l aşteaptă în caz că-şi va călca jurământul. Dragostea aia a lui trebuie să înceteze, fireşte. Ai izbutit să afli cine e tatăl iubitei sale?

— Da, şefule. Îmi pare rău că trebuie să-ţi comunic că Franz Brake n-a prea fost sincer cu noi. Tatăl fetei este subcomisarul Wachtel din poliţia berlineză.

Hector Rammont mormăie o înjurătură.

— Vai de Franz ăla dacă-i va da în gând să mă dea de gol! zice el apoi.

Demonul se aşază din nou în fotoliu.

— În cazul acesta legătura de dragoste trebuie să înceteze cu atât mai curând. Şi acum încă ceva: ce face Alice?

— Am auzit de la cameristă c-ar fi dormind.

— I-a mai cerut fetei s-o ajute să fugă?

— În câteva rânduri, şefule, dar poţi avea plină încredere în cameristă.

Rammont priveşte câteva clipe în gol, apoi ridică încetişor capul.

— Fii cu ochii în patru în noaptea asta, Joe, zice el, deodată. Inima îmi spune că încă înainte de a se lumina de ziuă vom avea o surpriză.

Aghiotantul părăseşte încăperea fără să răspundă ceva.

Masca-Roşie ia din nou condeiul în mână şi continuă să

scrie. În curând va fi la sfârşitul memoriilor sale. Acestea vor fi păstrate în dulapul secret, alături de alte câteva documente importante.

Timpul se scurge încet. Demonul îşi strânge hârtiile şi priveşte la ceas.

— E vreme să mă culc! murmură el. Ştie dracu' de ce mă năpădesc astăzi gânduri atât de întunecate! O fi din cauză că am început azi să aştern pe hârtie tainele vieţii mele. Ar fi cam ciudat ca omul cu nervii de oţel să înceapă să devină sentimental!

În clipa când vrea să se îndrepte spre camera alăturată, tresare brusc. De afară, din vestibul, se aude un zgomot. Nu trece mult şi uşa se deschide, iar în pragul ei apare… Franz Brake.

Masca-Roşie rămâne locului, nemişcat şi priveşte ţintă la omul din faţa lui. Joe, aghiotantul, primise doar ordin să nu lase pe nimeni să intre neanunţat în cabinetul de lucru al şefului!…

— Ce vrei? strigă în cele din urmă Rammont, cu glas aspru. Unde este Joe? Cum de ţi-ai îngăduit să pătrunzi la mine, aşa, pe nepusă masă?

Brake, care nu era altul decât Hartenberg, încearcă să dea un răspuns, mascându-şi glasul. Dar Hector Rammont nu-i dă răgaz prea mult.

— Ai să-mi comunici ceva deosebit de important, Franz? întreabă el.

Spunând acestea se aşază liniştit în fotoliu, la birou.

Dar deodată, se petrece un lucru neaşteptat. Lampa de pe masă îşi întoarce lumina în aşa fel, încât făptura detectivului e învăluită într-o lumină vie.

Demonul fu în picioare dintr-o săritură şi, înainte ca Ochi-de-Pisică să poată face o mişcare, vede în faţa sa ţeava unui revolver.

— Niciun ţipăt, niciun gest, altminteri eşti un copil al morţii! scrâşneşte el.

Detectivul îşi muşcă buzele, cu furie, înc-o dată învins de duşmanul său de moarte! Lupta dintre el şi acest om

misterios, devine din ce în ce mai năprasnică. Dar poate că nu e decât o încercare din partea celuilalt, o probă! Cât mai liniştit cu putinţă, îl priveşte pe Rammont drept în faţă.

— Ce vrei de la mine, şefule? De ce mă ameninţi cu moartea? întreabă el, cu glasul schimbat.

Demonul izbucneşte într-un hohot de râs:

— Nu te mai osteni degeaba, monsieur Hartenberg, pe Masca-Roşie nu-l poţi înşela dumneata atât de uşor. Nu vreau să cercetez cum ai izbutit să pătrunzi aici, dar după cum vezi, toată arta pe care ai întrebuinţat-o, a fost zadarnică. Te-am recunoscut, şi un singur semn să fac, că treci în lumea drepţilor.

„Noul Sherlock Holmes” îşi dă seama de situaţia primejdioasă în care se află, dar nu-şi pierde cumpătul.

— Deghizarea mea mi-a procurat cel puţin plăcerea să-ţi pot vorbi personal înc-o dată, răspunde el, liniştit. De vreme ce m-ai recunoscut, îţi voi spune deschis că Franz Brake, a cărui figură mi-am luat-o, se află acum într-o celulă de închisoare. A fost arestat astă-noapte, şi a făcut mărturisiri complete. Poţi să mă ucizi, dar asta nu-ţi va folosi la nimic. De zeci de ori mi-am pus la bătaie viaţa de dragul dumitale şi dacă va trebui s-o pierd astăzi într-adevăr, acesta va fi preţul pentru propriul dumitale cap.

Masca-Roşie continuă să ţină îndreptat revolverul asupra lui Hartenberg.

— Ce vrei să zici cu asta, Ochi-de-Pisică? întreabă el.

— Crezi cumva că „noul Sherlock Holmes” s-a aruncat aşa, într-o doară, în gura lupului? Îmi permit să-ţi pun în vedere că de jur-împrejur castelul e împresurat de poliţişti, atât dinspre apă cât şi dinspre uscat. La prima împuşcătură pe care o vor auzi de aici, vor da năvală înăuntru, arestând pe oricine va căuta să treacă pragul. Şi nici dumneata nu vei izbuti să scapi, fii sigur de asta, Hector Rammont!l

Demonul se cutremură fără voie. Se considerase în castelul acesta în deplină siguranţă şi acum să-l ajungă sfârşitul tocmai aici? Asta i se pare aproape de neînţeles.

— Minţi! strigă el deodată. Eu mă mai pot bizui încă pe

oamenii mei. Demult ar fi răsunat semnalul de alarmă, dacă s-ar fi arătat în parc sau pe ţărmul mării un singur individ suspect.

— Vezi însă, că şi eu am izbutit să pătrund fără să atrag atenţia cuiva.

— Pentru că eşti diavolul în persoană! scrâşneşte Hector Rammont.

— Eşti prea amabil, domnule! Şi acum dă-mi voie să te întreb: vrei să mi te predai de bună voie, sau preferi să ne luptăm până în pânzele albe?

Demonul aruncă o privire sălbatică asupra duşmanului său.

— În iad cu tine, câine blestemat! răcneşte apoi, ridicând mâna în care ţine revolverul.

În clipă, însă, când ochii celor doi se întâlnesc, regele criminalilor e străbătut de un fior. E, poate, pentru prima oară în viaţă că i se întâmplă ceva asemănător. Nu izbuteşte să apese degetul pe trăgaci, de parcă i-ar fi paralizată mâna.

În faţa ochilor minţii sale apare deodată misterul întunecat al vieţii sale. Nu, nu-l poate ucide pe omul din faţa lui. Deşi ştie prea bine că detectivul nu are decât o singură ţintă în viaţă: să-l predea călăului pe Demonul roşu.

Încetişor, lasă în jos mâna înarmată, apoi pune revolverul pe masă.

— Aş putea să te ucid, o ştii prea bine, Hartenberg, zice el, cu glasul potolit, dar renunţ s-o fac. Poate că într-o zi vei afla de ce n-am slobozit acum glontele ucigaş, şi atunci va fi ceasul cel mai greu din viaţa dumitale.

Hartenberg rămâne uimit ascultând aceste cuvinte.

— Vrei să-ţi spun de ce nu te poţi hotărî să mă omori? întreabă el apoi.

Demonul încrucişase braţele pe piept şi priveşte liniştit la detectiv.

— Dacă crezi că ştii, poţi să spui, dar sunt sigur că adevărul tot nu-l vei ghici.

Detectivul se apropie de Rammont şi-i strigă în faţă:

— Pentru că sunt tatăl fetei pe care o ţii ascunsă în castelul acesta, deşi Alice nu mai are pentru dumneata decât scârbă

şi dispreţ.

— Fie şi aşa, Hartenberg! Şi apoi? Crezi că sunt eu omul care să-şi întindă de bună voie mâinile pentru a i se pune cătuşele? Atât de uşor nu se predă Masca-Roşie, chiar dacă tot castelul ar fi înţesat de poliţişti înarmaţi până în dinţi. Ca şi cu prilejul primei noastre întâlniri, care a avut loc la Berlin, mi-am rezervat un mic truc, care cred că va avea efect.

— Vrei adică să mă sileşti din nou, să-ţi dăruiesc libertatea, de dragul copilei mele? Nu, domnule. De data asta nu mai merge! Sunt gata chiar s-o sacrific pe Alice, dacă nu va fi cu putinţă altminteri. Dar cred că nu voi ajunge acolo.

— Vom vedea! Vezi colea pe masă un mic buton? E în legătură cu un cablu electric, care trece prin ziduri. O singură apăsare pe butonul acesta şi podeaua odăii în care se află Alice, se scufundă. Şi acolo jos, domnule Hartenberg, este apa adâncă a mării, care înghite orice vieţuitoare. După cum vezi, nu trebuie decât să apăs cu degetul şi lucrul e gata. Te întreb, deci, dacă mai eşti hotărât să-l predai poliţiei pe Masca-Roşie?

Detectivul vede că Rammont are degetul lipit de buton şi-şi dă seama că vorbele sale n-au fost simple ameninţări. Căutând să se stăpânească, el răspunde:

— Eram pregătit la aşa ceva din partea dumitale. Cu alte cuvinte, vrei să-ţi încoronezi opera criminală azvârlind în ghearele pierzaniei fiinţa pe care demult ai distrus-o sufleteşte?

— Stă în puterea dumitale să-ţi salvezi fiica! răspunde Demonul. De fereastra din vestibul atârnă o scară de frânghie; noaptea e întunecoasă, îngăduie-mi să plec pe acolo şi ca recunoştinţă ţi-o redau pe Alice. Ba îţi voi da ceva mai mult, Hartenberg! Odată cu fiica, ţi-am luat şi un document, care conţine taina vieţii dumitale.

— Da, mi-ai furat plicul acela! Dar ce vrei să faci cu el?

— Asta e taina mea, deocamdată. Şi acum, te întreb pentru ultima oară: vrei să-mi dai posibilitatea să fug, în schimbul Alicei, pe care ţi-o redau?

— Nu! răspunde Ochi-de-Pisică, cu hotărâre. O dată am făcut-o, dar acum n-o mai fac.

— Bine. Fă cum crezi!

Degetul său atinge butonul, dar în aceeaşi clipă Hartenberg strigă:

— Opreşte! Încă o întrebare, diavol cu chip de om: văd colo pe masă nişte hârtii scrise. Ce scriai în noaptea asta, la o oră atât de înaintată?

— Îţi voi spune, Hartenberg! Îmi scriam memoriile. Nu crezi că vor fi interesante? Şi acum, mi-a dat ceva în gând. Sunt gata să mă predau în mâinile dumitale, căci văd că nu mai e niciun mijloc de scăpare. Dar mai am o rugăminte, pe care cred că mi-o vei îndeplini. Voi scrie câteva cuvinte pe o foaie de hârtie, pe care o voi pune într-un plic şi pe acest plic voi scrie un cifru. Făgăduieşte-mi că vei pune această scrisoare într-o cutie de poştă, fără s-o deschizi. De altfel, nici nu vei înţelege mare lucru din conţinut, căci e în scriere secretă.

— Scrie! răspunde Hartenberg. Îţi făgăduiesc ceea ce-mi ceri, chiar cu riscul ca scrisoarea să conţină o comunicare adresată vreunui tovarăş al dumitale, care să te ajute la evadare.

Rammont zâmbeşte:

— Îţi mulţumesc, Hartenberg. În cuvântul dumitale am toată încrederea.

Ia condeiul şi aşterne în grabă câteva rânduri, apoi, vârând foaia într-un plic, îl predă detectivului.

— Şi acum, a doua şi ultima rugăminte, Hartenberg! Aş dori să alătur aceste hârtii de pe masă, la celelalte care se află de-acum în dulapul de colo. Îngădui asta?

Ochi-de-Pisică priveşte spre colţul odăii, dar nu poate vedea decât o parte a dulapului de fier, căci acesta e acoperit de o draperie grea. El se-ndreaptă într-acolo şi în vreme ce dă la o parte perdeaua, Masca-Roşie aşterne repede câteva cuvinte pe o foaie de hârtie, de data asta, însă, nu în scriere secretă. Pune foaia deasupra celorlalte care se află pe masă, şi se-ndreaptă apoi spre detectiv. În grabă deschide uşa grea de fier şi aruncă hârtiile înăuntru. Hartenberg îi apucă mâna, ca să-l împiedice să închidă dulapul secret, pe care nu-l va putea deschide niciodată, dar Rammont i-o ia înainte şi

trânteşte uşa care rămâne încuiată.

— Aşa! rosteşte regele criminalilor, triumfător, s-a făcut şi ultimul lucru.

Cu un singur pas ajunge la masă, şi înainte ca detectivul să-l poată opri, a şi apăsat butonul negru, care înseamnă pierzania Alicei.

Hartenberg trage revolverul din buzunar, cu gând să-l împuşte pe Demon, dar apoi se răzgândeşte şi aruncă arma pe masă. La ce-i poate folosi moartea acestui diavol? Scoţând un fluier din buzunar, el dă câteva ţignale stridente şi în aceeaşi clipă aproape pătrund în odaie poliţiştii care se aflau pe coridor.

— Puneţi mâna pe el şi vedeţi să nu scape! le strigă „noul Sherlock Holmes”. Legaţi-l cu funii!

Capitolul 163 – Taina dulapului

Berlinul trăieşte zile de senzaţie.

Hector Rammont, regele criminalilor, a fost prins, şi se află ferecat în lanţuri, într-una din celulele cele mai sigure ale arestului preventiv.

Percheziţia castelului de pe ţărmul mării se îndeplini sub conducerea personală a lui Hartenberg. În camera unde fusese Alice se dădu peste o groapă umplută cu apă, dar nici urmă de cadavrul bietei fete. Dulapul secret fu adus la Berlin, dar încercările de a-l deschide rămaseră zadarnice.

Şeful poliţiei secrete şi-a convocat tot personalul superior, printre care se află şi câteva detective, în cabinetul său de la prefectura poliţiei. Dulapul secret fusese aşezat şi el acolo şi în jurul său se află adunaţi vreo douăzeci de oameni.

Deodată, cineva bate la uşă şi imediat îşi face apariţia un gardian, care aduce un plic închis.

— E din partea arestatului Masca-Roşie.

Şeful poliţiei ia scrisoarea cu mâinile tremurânde şi deschizând-o, o citeşte cu glas tare:

„Domnule şef,

Bănuiesc că studiaţi încă lacătul secret al dulapului meu. Deoarece vreau să vă vin în ajutor, vă rog să fiţi atent asupra celor ce urmează:

Din cele douăzeci şi cinci litere ale alfabetului german, luaţi cinci, dintre care una de două ori, şi aranjaţi-le în aşa fel, încât să dea un cuvânt; cu ajutorul acestuia, veţi deschide uşa exterioară a dulapului, dar rămâne cea interioară. Din primul cuvânt, cu putină deducţie, veţi izbuti să-l aflaţi pe al doilea, şi astfel veţi ajunge să puteţi scoate din dulap documentele mele secrete.

Şi ca să vă dovedesc că este de mare importanţă pentru dumneavoastră să găsiţi cuvântul acesta, vă spun următoarele:

Primo: *Vi se va dezvălui dintr-odată taina numelui meu şi a originii mele şi veţi şti atunci de la cine am moştenit viclenia pe care o posed*.

Secundo: *Exact la ora aceea, cu toate că am fost pus în lanţuri, voi izbuti s-o şterg*.

Terţo: *Din documentele găsite în dulap, veţi afla în ce mod voi avea putinţa să fug şi cine îmi va ajuta la asta, silit de taina mea*.

Şi acum rămâneţi cu bine şi vă doresc noroc la găsirea cuvântului cu pricina.

Masca-Roşie.

Se aud strigăte de furie în rândurile celor prezenţi. Înainte, însă, ca şeful poliţiei să poată da dispoziţiile necesare pentru paza cât mai severă a celulei arestatului, se produce ceva neaşteptat

Uşa dulapului secret se deschide deodată cu un zgomot mare.

Hartenberg găsise cuvântul, fără ca cineva să fi observat cum aranjase literele respective. Aranjează acum repede literele celui de-al doilea cuvânt şi atunci se deschide şi aşa interioară.

Şeful poliţiei secrete sare în sus şi împreună cu ceilalţi

funcţionari îl înconjoară pe „noul Sherlock Holmes”.

Dar ce e asta?

Cu un strigăt răguşit, Hartenberg se dă îndărăt, după ce aruncase o privire în interiorul dulapului, şi uşile se închid la loc, cu iuţeala fulgerului. Literele se aranjează la loc cum au fost şi Hartenberg se prăbuşeşte la pământ, ca lovit de dambla. Se produce un tumult îngrozitor.

— Ce Dumnezeu se petrece aici? Ridicaţi-l de jos! răcneşte şeful poliţiei. Marele nostru detectiv a aflat cuvântul tainic, să ni-l spună şi nouă ca să putem deschide dulapul.

Câteva braţe îl apucă pe detectiv şi-l ridică de la pământ. Unul din cei prezenţi aduce un scaun, pe care Ochi-de-Pisică cade fără viaţă. Cu ochii holbaţi priveşte la cei din jur şi tot trupul îi este străbătut de un fior de groază. Ochii săi se întâlnesc în clipa aceasta cu aceia ai „Viperei”, care este de faţă şi chipul său se schimonoseşte, ca şi cam i-ar apare înainte o fantomă înspăimântătoare.

— Spune-ne cuvântul! strigă şeful poliţiei, aplecându-se deasupra detectivului. L-ai găsit, Hartenberg şi trebuie să ni-l spui, ca să putem deschide dulapul din nou!

Dar nenorocitul pare că nu înţelege ce i se vorbeşte. Clatină doar capul, şi murmură:

— Nu-l mai ştiu… l-am uitat. Duceţi-mă acasă!

Capu-i cade pe umăr şi trupul său s-ar fi prăbuşit din nou, dacă n-ar fi fost ţinut de câteva mâini puternice.

Şeful poliţiei secrete rămâne cu gura căscată. E oare cu putinţă ca un om să uite două cuvinte, în câteva clipe doar?

O trăsură se opreşte în faţa clădirii prefecturii. Doi funcţionari ai justiţiei coboară dintr-însa şi urcă în grabă scările.

— Trebuie să vorbim imediat domnului şef al poliţiei! strigă ei şi, fără să mai aştepte ca servitorul să-i anunţe, dau buzna în cabinetul şefului.

Acesta le iese înainte şi cu voce iritată îi întreabă:

— Veniţi de la închisoarea preventivă? Ce s-a întâmplat cu Masca-Roşie?

— A fugit! răspund în acelaşi timp slujbaşii.

Ca o lovitură de trăsnet cad aceste cuvinte asupra celor de faţă.

— Vă înşelaţi, desigur! răcneşte ca un turbat şeful poliţiei. Dacă Masca-Roşie a izbutit să se elibereze şi de data aceasta, înseamnă că e în legătură cu diavolul.

— Din nefericire, regele criminalilor a fugit într-adevăr! răspunde unul din slujbaşi. Lanţurile atârnă de pereţi, tăiate cu un instrument ascuţit. A fost, desigur, ajutat de cineva. În locul arestatului zace moartă pe cimentul celulei, o fată.

Hartenberg aude ca prin vis aceste cuvinte. Se încleştează cu amândouă mâinile de rezemătoarele fotoliului şi se ridică cu greu. Ochii-i ies din orbite. Fata aceea... nu cumva o fi Alice?

„Vipera” rămâne şi ea cu chipul palid, în spatele şefului poliţiei.

— Cine e fata? întreabă acesta, cu glas tunător.

— Va fi greu să i se stabilească identitatea, răspunde funcţionarul, căci e... fără cap. Masca-Roşie l-a luat cu sine.

Toţi rămân ca împietriţi. Câteva clipe domneşte o tăcere de moarte, apoi şeful poliţiei spune:

— Datoria îmi porunceşte să mă duc la arestul preventiv. Probabil că procurorul şi medicul legist mă şi aşteaptă acolo. Vrei să mă însoţeşti, domnule Hartenberg?

Dar detectivul clatină doar din cap, negativ.

— Cruţaţi-l până mâine, domnule şef! se roagă „Vipera”. Nervii îi sunt complet zdrobiţi şi îndată ce va fi în măsură, va fi la datorie.

Camera se goleşte repede. Cei doi soţi rămân singuri.

— Ai auzit, Antoinette? întreabă Hartenberg, cu glas din altă lume. Ştii tu cine e fata fără cap, din celula Demonului? E Alice, nenorocita noastră copilă. Cum de a ajuns în închisoarea preventivă în noaptea aceasta, de ce l-a ajutat din nou pe Demon să-şi redobândească libertatea, astea vor rămâne probabil enigme pentru totdeauna.

„Vipera” priveşte ţintă în pământ.

— Poate că ne înşelăm, Hartenberg! spune ea în cele din urmă. Trebuie să aşteptăm în orice caz rezultatul anchetei.

Mai mult decât orice mă preocupă acum ceea ce ţi s-a întâmplat ţie, când te-ai prăbuşit la pământ deodată, ca un copac doborât de furtună. Sunt sigură că n-ai spus adevărul, cum că ai uitat cuvintele cu ajutorul cărora se deschide dulapul secret. Trebuie să fi aflat ceva înfiorător privind în interiorul lui, Hartenberg! Ce au văzut ochii tăi? Spune-mi, te rog!

— Nu-ţi pot răspunde, Antoinette, cel puţin deocamdată încă nu. Fii îndurătoare şi nu mă mai chinui cu întrebările, e mai bine şi pentru tine să nu afli. Un singur lucru îţi pot spune numai: Dacă e adevărat ceea ce am văzut scris pe o foaie de hârtie, aşezată la vedere, în interiorul dulapului, atunci bunul Dumnezeu ne-a lovit în chipul cel mai groaznic, şi noi doi suntem cei mai nefericiţi părinţi de pe suprafaţa pământului.

Fără să-şi mai spună un cuvânt, ei părăsesc localul prefecturii de poliţie şi se-ndreaptă spre locuinţa detectivului.

În odaia plăcut mobilată, Hartenberg se prăbuşeşte pe un scaun şi „Vipera” ia loc lângă dânsul. Minutele se scurg unul după altul, în tăcere deplină. Deodată, Ochi-de-Pisică îşi ridică capul şi privirea lui cade fără voie asupra unui obiect, pe care nu-l observase până atunci. E o lădiţă de formă pătrată, aşezată pe masa de lângă el. De fapt, lădiţa aceasta nu prezintă nimic deosebit, cu toate acestea rămâne cu ochii holbaţi la dânsa.

— Ce ai? întreabă „Vipera” şi urmează direcţia privirilor lui.

— Lădiţa de colo… Cum a ajuns aici?

Îşi întinde capul, o expresie fioroasă se aşterne pe chipul său şi mâna sa strânge ca într-un cleşte braţul „Viperei”.

— Azi după-amiază n-a fost aici! continuă el, cu glas de nerecunoscut. N-am luat eu oare cu mine cheia casei? Cine putea să fi intrat aici în timpul lipsei mele? Adu o lampă, Antoinette!

În vreme ce femeia aduce lampa, detectivul se sprijină cu mâinile de masă, şi ochii săi privesc cu teamă lădiţa.

— Nu vrei s-o deschizi, Hartenberg? întreabă „Vipera”.

— Îndată, îndată, voi afla totul! gâfâie dânsul.

„Vipera” ridică lampa deasupra capului şi cu o hotărâre

sălbatică Ochi-de-Pisică smulge capacul.

Un ţipăt groaznic, ieşit în acelaşi timp din piepturile amândurora, se aude. Hartenberg se clatină pe picioare şi întinde braţele, ca şi cum ar vrea să alunge o fantomă.

În ladă se află capul unei fete şi detectivul recunoaşte într-însul trăsăturile fiicei sale, Alice.

„Vipera” se clatină şi ea pe picioare, iar lampa aprinsă îi cade din mână şi se stinge. Un întuneric adânc domneşte în odaie. Detectivul îşi acoperise faţa cu mâinile şi se prăbuşise pe un scaun.

— Hartenberg... unde eşti? Groaza mă copleşeşte! îngână nefericita femeie.

Detectivul întinde mâinile şi simte sub ele capul soţiei sale, care se apropie de el, târându-se, şi-şi îngroapă faţa în genunchii săi.

— Dumnezeu ne-a părăsit! murmură buzele ei. Acum ştim că soarele nu mai străluceşte pentru noi.

— Nu ştii încă totul, Antoinette, şopteşte el. Ştii tu cine este Masca-Roşie, diavolul acela cu chip de om? E fiul nostru pierdut, fratele Alicei şi a lui Margot!

În întunericul desăvârşit din jur, nu poate vedea ce impresie făcuseră vorbele sale asupra „Viperei”. Aude numai respiraţia greoaie a femeii, un strigăt înăbuşit, apoi o bufnitură, şi nenorocita fiinţă se prăbuşeşte la pământ.

Capitolul 164 – O întâlnire neaşteptată

Expresul de Paris străbate o câmpie întinsă, şi se apropie apoi de un oraş de provincie, unde are oprire câteva minute.

O femeie demonică se află în colţul unui compartiment de clasa întâia. E singură de tot şi dăduse un bacşiş conducătorului, ca să nu fie deranjată de nimeni. Perdelele dinspre culoar sunt trase, căci Leonie nu doreşte să fie privită de călători.

În clipa aceasta lasă cartea din mână şi priveşte în gol. Ea zâmbeşte, dar zâmbetul ei are ceva misterios.

— Asta ar fi o lovitură! murmură buzele ei. La ora aceasta, iubitul meu soţ şi baronul Breitling îşi fac, desigur, destăinuirile în faţa judecătorului de instrucţie. Aş fi fost arestată imediat şi condusă la închisoarea preventivă. Dar le-am stricat eu socotelile. La Paris, nădăjduiesc să mă arunc în vârtejul plăcerilor, împreună cu noul meu amant, ducele de Launé. M-am săturat de Germania! Anton ăla mă ameninţă necontenit şi cine ştie ce-ar mai fi în stare să facă. Mult aş vrea să dobândesc mijlocul să-l distrug şi pe el. Atunci nu voi mai avea să mă tem de nimic!

Se-ntrerupe brusc, căci trenul frânează cu zgomot.

— Probabil că avem oprire! murmură Leonie. Vreau să sper că domnul conductor nu-mi va aduce vreun pasager nedorit în compartiment. Mai plăcut mi-ar fi fost să plec împreună cu ducele, dar calitatea sa de ataşat de legaţie l-a împiedicat să mă ia. Peste câteva zile, însă, ne vom întâlni în vila micuţă din rue des Batignolles.

În clipa aceasta trenul se opreşte. Leonie vrea tocmai să ia din nou în mână romanul pe care-l citise până atunci, dar un zgomot se aude la uşă şi o reţine. Vocea conductorului îi izbeşte urechea:

— Nu vreţi să luaţi loc în compartimentul de alături? Doamna de aici e cam bolnavă.

— Îmi pare rău, domnule conductor! răspunde cineva. Celelalte compartimente sunt aproape pline şi e nedrept ca în aceasta de aici să călătorească numai o singură persoană. Deschide dumneata, mă voi înţelege eu cu doamna.

Uşa se şi dă în lături şi călătorul intră în compartiment. Fără să se sinchisească de contesă, el îşi aruncă valiza în plasă şi se-ntoarce apoi spre conductor, care rămăsese în uşă:

— E în regulă, domnule, spune el. Nu mai am nevoie de dumneata, biletul ţi l-am arătat, şi acum te rog să ai bunătatea să mă părăseşti.

Conductorul mormăie ceva în barbă şi se retrage, căci în clipa aceasta trenul se pune din nou în mişcare.

Leonie stă în apropierea ferestrei, cu pumnii încleştaţi şi e gata-gata să izbucnească de mânie. Dar străinul se-ntoarce

spre ea şi-şi dă în jos gulerul mantiei.

Contesa holbează ochii şi întinde braţele, în chip de apărare.

— Dumneata aici? exclamă ea. Cum de ai ajuns în staţia asta şi în compartimentul meu?

Călătorul nu e nimeni altul decât Anton, administratorul castelului Hohenegge şi amantul Leoniei. Zâmbind impertinent el îşi scoate mantia şi pălăria şi se apropie de Leonie.

— Ţi-am făcut o surpriză, nu-i aşa? întreabă râzând, şi-i întinde mâna.

Ea se aşezase la loc pe canapea şi continuă să se uite la el cu ochii zgâiţi.

— Eşti rău dispusă, Leonie! urmează Anton şi ia loc în faţa ei. Sunt obişnuit cu toanele tale şi nu mă mai sinchisesc. Ce mai vorbă multă, draga mea: am început să mă plictisesc de moarte la Hohenegge, şi atunci, mi-am pus în gând să iau calea Parisului. La cele două scrisori pe care ţi le-am trimis la Berlin, nici n-ai găsit de cuviinţă să răspunzi. La Hohenegge l-am lăsat ca administrator pe grădinar, am pus în buzunar bănişorii ce-i aveam şi am pornit cu trăsura să prind trenul aici. Trecând prin coridor mi-am aruncat o privire în compartimentul acesta, şi astfel am avut marele noroc să te descopăr.

Contesa îşi recăpătase stăpânirea de sine în vremea asta. Tocmai acum, când un tânăr ataşat de legaţie francez se îndrăgostise de ea şi-i făgăduieşte zile de fericire la Paris, mizerabilul acesta de Anton îi stă în cale. Dar ea ştie că dânsul îi poate deveni şi primejdios, dacă-l va trata cu violenţă. A încercat-o de-acum o dată şi a plătit-o scump. Ura ei împotriva lui devenise cu atât mai mare, de-atunci, dar e destul de inteligentă ca să se stăpânească.

— Anton, începe ea, ştii bine că Eberhard pune totul în mişcare ca să mă doboare pe mine şi pe dumneata. Până acum n-a avut succes, dar dacă va afla că ai dispărut de la Hohenegge, va considera asta drept fugă.

— Nu-mi pasă deloc de ceea ce crede contele ăla!

răspunde Anton şi se apropie de Leonie. De ce n-ai rămas tu la Hohenegge? Ţi-a plăcut mai mult la Paris, şi în cazul acesta îmi pot permite şi eu luxul de a petrece în capitala lumii. De altfel, trebuie să-ţi comunic că sunt prea îndrăgostit de tine ca să pot suporta o despărţire de durată mai lungă. Ce mă împiedecă să-mi iau numele unui baron sau conte şi să apar alături de tine în saloanele Parisului? Sau mă crezi prea mitocan pentru aceasta?

— Nechibzuinţa dumitale ne va duce la pierzanie, Anton! răspunde ea, evitând să-l tutuiască.

— Ia mai lasă-ncolo, „dumneata”-ul ăla, Leonie! Nu prea se potriveşte, aşa cum stăm noi unul faţă de altul. Noi ne aparţinem până la sfârşitul vieţii şi nimic în lume n-ar fi în măsură să ne despartă.

Leonie îşi muşcă buzele cu nervozitate. De-ar găsi numai un mijloc să se scape de el! La Paris nu-l poate lua doar, căci acolo o aşteaptă ducele de Launé.

Folosindu-se de toată arta de care dispune, ea izbuteşte să-l înşele pe Anton asupra simţămintelor ei adevărate. Numai cu viclenie poate avea succes faţă de acest individ.

O discuţie înflăcărată ia naştere între cei doi. Anton cuprinde cu braţul drept trupul Leoniei şi dacă nu s-ar fi aflat într-un vagon de cale ferată, s-ar fi dedat şi la mai mult.

— Ştii ceva, Leonie! zice el deodată. Vom întrerupe călătoria şi vom rămâne peste noapte într-un hotel. Mâine dimineaţă ne continuăm drumul.

Contesa e gata să izbucnească, vrea să-i arunce în faţă toată scârba de care se simte cuprinsă, dar deodată un gând îi străfulgera mintea. Ea îşi închipuie că a găsit mijlocul să se despartă de dânsul. Trebuie însă, să mai joace înc-o dată faţă de el comedia femeii răbdătoare. Dar asta n-are nicio însemnătate, când scopul va putea fi atins.

Se declară dispusă să întrerupă călătoria.

După un ceas coboară amândoi din tren, într-un oraş mai mare. Peste alt sfert de oră, ei stau în salonul elegant al unui hotel. Fireşte că o dăduse pe contesă drept soţia sa, iar el însuşi îşi luase un nume fals.

În timpul acesta, Leonie îşi făurise planul. Ea se pricepe să i-l expună cu atâta măiestrie, încât dânsul se declară de acord în cele din urmă. Peste câteva zile va veni la Paris, unde ea îl va aştepta. Voiajul său prea fusese pripit, şi dânsul recunoaşte acum lucrul acesta. Faţă de autorităţi şi în special fată de contele Eberhard, el trebuie să se arate cu fruntea senină.

După ce Leonie adusese lucrurile până acolo, încât adormise în el orice bănuială, se arată nespus de drăgăstoasă şi propune să facă o mică petrecere împreună, în camera de hotel. Mănâncă şi beau până se-mbată, apoi cad amândoi pe pat. A doua zi dimineaţă Leonie urma să-şi continue călătoria la Paris, iar Anton se va înapoia la Hohenegge.

Ticălosul se trezeşte cel dintâi în zorii zilei, îşi freacă ochii şi priveşte spre patul în care doarme Leonie. E frumoasă femeia aceasta, şi acum, în somn, pare mai frumoasă şi mai ispititoare ca oricând.

— E a mea şi a mea va rămâne! murmură el, înghiţind-o din ochi pe femeia pe jumătate goală. Vai de acela care-mi va ieşi în cale, ca să mi-o ia!

Se simte stăpânit deodată de o gelozie sălbatică, fără să-şi dea seama însă, împotriva cui. Privirea lui se opreşte brusc asupra unui bileţel roz care se află sub masă. O bănuială îl cuprinde şi, dându-se jos din pat, ridică hârtia. O singură ochire aruncă doar pe dânsa şi tresare.

— Drace! ce-o mai fi şi asta! exclamă el. O scrisorică de dragoste, adresată Leoniei? Dar de unde o fi venind?

Anton vrea să descifreze semnătura, dar în aceeaşi clipă ascunde repede bileţelul, căci Leonie se trezeşte. El se apropie de dânsa şi se aşază pe marginea patului, spumegând de gelozie şi furie, în acelaşi timp.

— Ce-i cu tine? întreabă ea, ridicându-se în capul oaselor. Faci o mutră atât de ciudată! Ţi s-a întâmplat ceva neplăcut?

Ea nu bănuieşte încă, cum că el găsise scrisorica ducelui de Launé. Anton se stăpâneşte cât îi stă în putere.

— Am dormit prost de tot, mormăie el. Vinul o fi fost falsificat şi capul îmi vâjâie cumplit. Să nu te îngrijeşti de asta,

însă! Dacă vrei să prinzi acceleratul de Paris, e timpul să te scoli.

Fără să-i răspundă un cuvânt, ea se dă jos din pat şi se îmbracă. După ce iau împreună micul dejun, o trăsură îi duce la gară. Ajung tocmai la timp, căci trenul soseşte în staţie.

— Aşadar, peste cinci sau şase zile, la adresa pe care mi-ai lăsat-o, spune el, şi-i întinde mâna. Cred că atunci mă vei întâmpina mai bine dispusă ca ieri.

Privirea lui are o expresie ciudată şi demonica femeie se cutremură fără voie.

— Îmi ascunzi ceva! exclamă dânsa, brusc. Ar fi caraghios s-o faci pe misteriosul faţă de mine.

— Nu-ţi ascund nimic, absolut nimic, te-nşeli amarnic! răspunde el. Nu uita numai că rămâi a mea până la ultima clipă şi că nicio putere din lumea asta nu mi te poate smulge. Şi acum la revedere, căci s-a dat semnatul de plecare.

— La revedere! murmură contesa, de la fereastră şi retrăgându-se în colţul ei, adaugă, pentru sine: Nu prea va fi o revedere plăcută pentru tine, canalie!

Acceleratul porneşte cu viteză. Anton mai rămâne câteva clipe pe peron şi în creierul său se zbat tot felul de gânduri.

— Aşa! murmură el apoi, şi-şi duce mâna la buzunarul de la piept. Acum să citim în linişte scrisorica!

Se îndreaptă spre restaurant şi, aşezându-se la o masă cere chelnerului să-i aducă o consumaţie. Cu mişcări grăbite despătureşte scrisoarea şi caută semnătura.

— Aha! gâfâie el, mi-am spus eu din primul moment că trebuie să fie un individ mai fin, hârtia însăşi mi-a dovedit asta. André, duce de Launé! Măi să fie, aşa mai zic şi eu! Ia să vedem mai departe!

Cu privirea înflăcărată parcurge rândurile aşternute pe hârtie.

— E într-adevăr o scrisoare de dragoste, redactată în cuvinte pătimaşe. Domnul duce de Launé pare să fie îndrăgostit până peste urechi de frumoasa Leonie.

Anton pricepe asta, căci el cunoaşte mai bine ca oricare altul farmecele pe care le posedă această femeie, dar în

acelaşi timp îşi încleştează pumnii cu furie şi vinele de la gât i se umflă de enervare.

— Îl voi gâtui pe ticălosul acela! scrâşneşte el. Las' că-l găsesc eu! Dacă n-o fi mulţumit cu ce i-oi face, să nu-mi zică pe nume!

„Peste cinci zile te aştept, iubita sufletului meu! glăsuieşte scrisoarea. Voi veni cu puţin înainte la Paris, voi îngriji de toate cele necesare şi voi împodobi locuinţa mea de burlac, aşa cum se cuvine pentru o femeie ca tine. De ce treci sub tăcere, locul unde vei trage la Paris, când vei sosi? De ce atâta suspiciune faţă de André al tău? Nimeni pe acest pământ nu te-a iubit vreodată cu mai multă patimă ca mine! Aşadar, peste cinci zile, la vila „Desiré", din rue de Batignolles! Rămâi cu bine, iubita sufletului meu!"

Scrisoarea mai avea un „post-scriptum" în care era indicată adresa din Berlin a tânărului duce.

— Îndată ce voi sosi la Berlin îl voi pune sub observaţie pe domnişorul acesta! murmură Anton.

Spre seară ajunse în capitala Germaniei, şi trase la un hotel de mâna a doua. Îşi schimbă toaleta şi în aceeaşi seară încă porneşte spre Wilhelmstrasse unde îşi avea domiciliul ducele de Launé.

Casa cu numărul indicat în scrisoare, e un adevărat palat. Încăperile de la parter sunt viu luminate în seara aceasta. În faţa uşii stă un portar galonat, care întâmpină trăsurile ce aduc musafiri.

Tocmai acum se opreşte o maşină, din care coboară un bărbat elegant şi o doamnă mai în vârstă. Portarul se dă respectuos la o parte şi face loc noilor sosiţi, apoi maşina se îndepărtează.

În timpul acesta, Anton stătuse numai la câţiva paşi de intrare şi observase cu atenţie pe toţi cei care veneau şi plecau. Acum se apropie de portar şi, scoţându-şi pălăria respectuos, i se adresează:

— Îmi permiteţi, domnule, să vă cer o informaţie. Sunt

funcţionar într-un minister şi am fost însărcinat să predau o comunicare urgentă, sosită din Paris, unui domn care se află în casa aceasta. Dar după cât s-arată, e vreo festivitate aici, şi nu ştiu în ce mod aş putea da ochi cu persoana respectivă.

— Despre cine e vorba? întreabă, cam surprins, portarul.

— E ducele de Launé, ataşat de legaţie, pe care cred că-l cunoaşteţi.

— Ah, aşa! În cazul acesta aţi fi avut cel mai nimerit prilej să-i predaţi scrisoarea mai acum câteva clipe, când a coborât din maşină, însoţit de soţia unui domn ministru.

— Acela e fost? exclamă Anton, prefăcându-se foarte surprins.

— Da. De altfel, aţi putea să-mi lăsaţi scrisoarea mie şi voi purta de grijă să ajungă în mâinile domnului duce. O fi, poate, în legătură cu voiajul său de mâine.

— Nu ştiu nimic despre un astfel de voiaj! spune Anton, bucurându-se în sinea lui.

— Da, pleacă mâine! răspunde portarul. La ora unsprezece noaptea, cu acceleratul de Paris, ne părăseşte.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru bunăvoinţă, şi vă rog să-i predaţi domnului duce această scrisoare.

Anton îşi pregătise de acasă un plic cu adresa rivalului său în dragoste, dar care nu conţinea decât o foaie de hârtie goală. Predându-l portarului, îi mulţumeşte înc-o dată apoi se îndepărtează.

— Carevasăzică, mi-a reuşit şi asta! râde el. Mâine noapte la ora unsprezece. Voi fi punctual, domnule conte de Launé! Vei avea o dezamăgire cum n-ai mai avut în viaţa dumitale, dacă îţi închipui cumva că te vei desfăta în braţele contesei Leonie.

Se înapoiază la hotel, şi se culcă liniştit.

A doua zi dimineaţa, îşi aranjează unele treburi şi restul zilei şi-l petrece făcând plimbări prin oraş. Cu puţin înainte de ora unsprezece noaptea, porneşte spre gară.

Mai sunt câteva minute până la plecarea acceleratului de Paris. Dar ducele de Launé nu sosise încă.

Anton îşi roteşte privirea în toate părţile şi tocmai, când

credea că francezul i-a tras clapa, îşi face apariţia un bărbat, de statură înaltă, cu un palton elegant şi joben lucitor pe cap. În urma sa vine un servitor cu câteva geamantane.

O singură privire, şi Anton îl recunoaşte. Ducele e în vârstă cam de vreo douăzeci şi şase de ani, cu înfăţişarea cât se poate de distinsă. Se urcă în vagon şi în aceeaşi clipă se aude glasul conductorului.

— Urcaţi în vagoane, domnilor!

Întâmplător, privirile celor doi rivali se întâlnesc. Ducele priveşte surprins la călătorul necunoscut, care se uită atât de duşmănos la el. Dar apoi nu-i mai dă nicio atenţie şi-şi vede de ale sale.

Capitolul 165 – Dispariţia lui Anton

Eberhard de Hohenegge ascultă cu încordare raportul lui Max Şerparul, pe care-l trimisese la Hohenegge să iscodească ce se petrece pe acolo. Îndată după moartea lui Xaver Birk, tânărul se prezentase la conte şi acesta îl luase în serviciul său, dându-şi seama că va putea trage unele foloase de pe urma acestui om.

— Administratorul castelului a dispărut, domnule conte, raportează Max. L-a lăsat pe grădinar în locul său, dar n-a spus încotro pleacă. Atât a zis doar, că va da semne de viaţă, dacă va crede el necesar.

— Şi ce părere ai tu despre asta? întreabă Eberhard, gânditor.

— Îmi cam miroase a fugă, domnule conte, răspunde Max. M-am informat pe la servitorii castelului, doar-doar voi afla ce s-a petrecut în ultimul timp acolo, dar n-am prea avut noroc. În tot cazul, nimeni nu e mulţumit cu stăpânirea lui Anton. E un „vânător de fuste” de cea mai ordinară speţă, cum spun toţi. Apoi mai e şi brutal şi fără nicio consideraţie, beţiv şi câte şi mai câte.

— Pricep totul! zice contele Eberhard. Dar ce folos, căci suntem legaţi de mâini şi de picioare şi nu cunosc niciun

mijloc să rup lanţurile acestea.
În clipa aceasta, îşi face apariţia contele de Platen.
— O comunicare urgentă din partea procurorului, pentru tine, spune el şi întinde contelui un plic oficial.
Eberhard îl deschide şi un zâmbet amar pluteşte în jurul buzelor.
— Ce este? Ce-ţi comunică procurorul? întreabă Platen.
— Ceva, care vine din nou prea târziu, răspunde contele de Hohenegge. Magistratul s-a hotărât, în sfârşit, să-l instruiască pe Anton. Vrea să se ducă la Hohenegge şi mă invită să merg şi eu. Mă duc la procuror şi-l iau şi pe Max cu mine. Informaţiile sale sunt de mare preţ acum.
Trăsura trage la scară şi cei doi pornesc spre Palatul Justiţiei.
Procurorul e nespus de surprins de faptul că tocmai acum, când pregătise un mandat de arestare împotriva administratorului castelului, acesta dispăruse.
— Prea departe nu va ajunge, însă! strigă magistratul, înfuriat. Trimit imediat un mandat de urmărire şi până în douăzeci şi patru de ore nădăjduiesc să-l am aici pe domnul Anton.

*

O zi şi o noapte se scurg, fără ca să sosească vestea arestării lui Anton. A doua zi dimineaţa, contele primeşte o nouă invitaţie să se prezinte la cabinetul procurorului. De data aceasta, e însoţit de Platen.
— A fost arestat ticălosul? întreabă Eberhard, de cum dă ochi cu magistratul.
— Te-am chemat aici, domnule conte, răspunde acesta, să-ţi comunic o veste importantă pe care am primit-o. Mandatul de urmărire lansat împotriva lui Anton a avut efectul, că ştim unde se află pentru moment cel căutat.
— Şi anume?
— Ascultă ce-ţi spun, domnule conte. În cursul zilei trecute, detectivii noştri au stabilit că administratorul de la Hohenegge a plecat, şi anume cu gândul să se ducă în

străinătate. Acest simplu fapt este suspect. La o staţie de încrucişare, a luat acceleratul de Paris şi şi-a continuat călătoria. Acum vine partea interesantă. În ziua următoare îl găsim din nou în Berlin, într-un hotel mic. Agenţii noştri au continuat să-l urmărească stabilind că a părăsit iar capitala, cu trenul de noapte, de la ora unsprezece, tot cu destinaţia Paris. Am dat dispoziţiuni să fie arestat la coborâre în gara din Paris, dar n-am avut succes. Administratorul de la Hohenegge nici n-a ajuns în capitala Franţei.

— Dar unde să fie, domnule procuror? întreabă Eberhard.

— E mort, după, cum a relatat un călător, poliţiei pariziene. Aşadar, individul şi a luat viaţa, căutând să scape astfel de soarta ce-l aşteaptă.

— Mort?! exclamă contele. La asta nu m-aş fi aşteptat, domnule procuror. Nu treceţi cu vederea că avem de a face cu un individ cât se poate de viclean, care a jucat numai o comedie, ca să inducă în eroare autorităţile? Se ştie în ce fel şi-a pierdut viaţa?

— Întrucâtva! răspunde procurorul. Poliţia franceză a cercetat pe călătorii vagonului în care voiaja administratorul, dar acesta nu era de găsit. La o cercetare mai amănunţită s-a dat de un geamantan luxos, fără stăpân. Fiind deschis, s-a dovedit că conţinea câteva bărbi false şi alte obiecte suspecte. Tot acolo s-a mai dat peste un paşaport, cu numele administratorului. Dar unde era el însuşi? Funcţionarii trenului au venit în ajutorul poliţiei. Au descoperit imediat că o uşă laterală, care ducea afară, nici nu era închisă, ceea ce putea duce la presupunerea că se deschisese în timpul drumului şi călătorul a căzut pe terasament. Un domn, elegant, care călătorea în compartimentul de alături, îşi aduse aminte că auzise în timpul nopţii un strigăt răguşit, dar n-a prea dat atenţie faptului, întrucât era cam mahmur. Apoi a mai auzit şi o căzătură. Acestea le-a declarat călătorul în faţa comisarului de poliţie. Omul e vrednic de încredere, căci s-a legitimat ca fiind ducele André de Launé, o persoană care locuise la Berlin până acum de curând. Nu trebuie să punem la îndoială spusele sale, cu atât mai mult, cu cât ducele poate fi

interogat oricând, având la Paris locuinţa în rue de Batignolles.

Fără să-şi dea seama de ce, la auzul acestui nume Eberhard fu cuprins de un simţământ ciudat. Să fie ducele de Launé, de a cărui existenţă auzea acum pentru prima oară, în vreo anumită legătură cu ticălosul acela de Anton?

— Presupuneţi, domnule procuror, că mizerabilul a căzut din tren în timpul mersului şi şi-a găsit moartea cu prilejul acesta?

— Nu numai că presupun, dar ştiu chiar în mod absolut sigur! răspunde magistratul. Cercetările întreprinse de poliţie au avut succes. Toată linia ferată a fost examinată în timpul nopţii, la lumina lanternelor. N-a trecut mult şi călătorul accidentat a fost găsit sub podul de la Barbonne şi trupul lui este în aşa fel zdrobit, încât nu greu poate fi recunoscut. Cadavrul a fost adus în staţia Barbonne şi poliţia franceză a luat chestia pe mână. În buzunarele mortului s-au găsit unele acte, care dovedesc că e vorba, într-adevăr, de fostul administrator al castelului, Anton. Justiţia divină a făcut dreptate. De la el, deci, nu mai putem obţine niciun fel de lămurire în chestiunile acestea misterioase, ce ne interesează.

— Asta înseamnă pentru mine o nouă lovitură, domnule procuror, zice Eberhard şi se ridică de pe scaun.

Câteva clipe rămâne locului, ca zdrobit, apoi ridică brusc capul şi ochii-i vii se îndreaptă spre magistrat.

— Domnule procuror, nu ştiu cum se face, dar toată povestea asta cu accidentul de cale ferată, îmi apare misterioasă. Desigur, nu se pot pune la îndoială declaraţiile ducelui de Launé. Cu toate acestea aş îndrăzni să susţin că mortul găsit sub podul de la Barbonne, nu e urmăritul Anton... Cine ştie ce se mai ascunde în dosul acestei afaceri?

Procurorul rămâne surprins.

— Dar n-avem nicio dovadă despre asta, domnule conte! răspunde el. Admit că moartea acestui om, pe care l-am lăsat prea mult timp în libertate, e o lovitură pentru dumneata, dar pe altă parte cred cu fermitate că el e într-adevăr mort. Pe ce

întemeieri bănuiala dumitale?

— Deocamdată, e drept, ea nu se întemeiază pe nimic, domnule procuror. Dar un glas în interiorul meu îmi strigă, din ce în ce mai tare: „Nu crede în moartea acestui ticălos, el a înşelat lumea în nenumărate rânduri până acum!” Poate că a simţit că pământul a început să-i ardă sub picioare şi de aceea a şters-o la fugă. Dar un individ atât de viclean ca Anton, trebuie să fi găsit mijloace să se asigure. Şi-o fi spus că morţii nu-s urmăriţi şi a recurs la o metodă drăcească, pentru a se da drept dispărut… şi totuşi să rămână în viaţă. Aş dori să mă încredinţez personal, dacă mortul e într-adevăr Anton, pe care-l cunosc bine. Nimeni altul nu ştie că fostul meu servitor avea un tatuaj mic pe braţul stâng. Acest semn îl poate da de gol acum. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, domnule procuror, voi pleca în Franţa şi mă voi pune în legătură cu poliţia de acolo.

Magistratul chibzuieşte câteva clipe, apoi răspunde:

— Propunerea dumitale e bună şi poate aduce oarecare lumină în această afacere întunecată. Poţi pleca şi Dumnezeu să-ţi ajute! Îţi voi da recomandările necesare către poliţia franceză. Dacă într-adevăr lucrurile stau astfel precum presupui dumneata, înseamnă că suntem în faţa unui caz, cum se întâmplă o dată într-o sută de ani.

— Vom vedea dacă nu voi izbuti să-l readuc la viaţă pe ticălosul acela! răspunde Eberhard. La revedere, domnule procuror!

Capitolul 166 – În casa de nebuni

Alice se ridică încet de la pământ. Pipăie cu mâinile împrejur şi nu ştie unde se află şi ce s-a întâmplat cu ea. Nu-şi mai aduce aminte că s-a izbit cu capul de un zid şi că şi-a pierdut cunoştinţa apoi. De asemeni, n-ar putea spune cât timp zăcuse în zăpada de afară.

Se târăşte dea lungul zidului şi priveşte rătăcită înaintea ei. Îşi vârî mâinile în păr şi un râs sinistru îi vine din gâtlej.

— Capul, capul... Trebuie să-l am înapoi, nu pot doar să umblu în lume fără cap!

Deodată, gândurile ei par să ia altă direcţie, întinde braţele în semn de apărare şi ţipete înăbuşite îi scapă de pe buze.

— Lăsaţi-mă! Lăsaţi-mă! Trebuie doar să-l eliberez! Nu ştiţi, oare că el e fratele şi iubitul meu în acelaşi timp? Nu-l pot lăsa pe mâna călăului. Ne vom regăsi noi şi atunci vom muri împreună.

Dinspre colţul străzii se aude uruitul unei trăsuri. Alice începe să alerge zăpăcită şi deodată se izbeşte faţă-n faţă cu un poliţist.

— De unde vii dumneata? Cine eşti? o întreabă păzitorul ordinei şi o apucă de braţ.

El aprinde o lampă de buzunar şi-i luminează chipul. Dânsa îl priveşte cu o expresie care-l face pe poliţist să se cutremure, apoi izbucneşte într-un râs fioros şi se smulge din strânsoarea celuilalt. Aleargă înainte şi omul legii se uită năuc după ea.

— Ce-a fost asta? murmură el. Nu poate fi vorba de o prostituată, e clar. E o bolnavă, o nebună. Voi raporta la comisariat. Poată că s-or găsi ceva rude de-ale ei.

Alice, însă, goneşte spre oraş, se poticneşte la fiece pas, cade, se ridică şi continuă goana nebună. Ajunge într-un parc pustiu, se aşază câteva clipe pe o bancă, apoi porneşte din nou, cu aceeaşi goană sălbatică.

Când se luminează de ziuă, făptura ei care-ţi inspiră milă, se târăşte pe o potecă ce duce spre un sat mic. Ochii fetei sunt măriţi peste măsură şi flăcări sinistre ard într-înşii. Figura ei s-a îngustat parcă şi în jurul buzelor pluteşte un zâmbet îndurerat. În timpul fugii îşi agăţase rochia de mărăcini şi acum trupul îi e acoperit doar de zdrenţe. Părul despletit îi cade pe frunte. Nenorocita nu ştie unde se află şi mereu îngână cuvinte nelămurite, amintind despre capul pe care trebuie să-l caute, ca să-l ducă la Berlin.

Se târăşte mai departe, şi după un timp se zăresc căsuţele joase ale satului. Încă o jumătate ceas merge astfel şi se apropie de cea din urmă casă. Din coşul acesteia se înalţă

fum, dovadă că locuieşte cineva într-însa.

Dar înainte de a ajunge la locuinţa aceasta omenească, puterile o părăsesc pe nenorocită şi ea se prăbuşeşte la pământ. Ochii i se închid şi totul piere din mintea ei.

După câteva minute se deschide uşa casei. Un bărbat bătrân, cu căciulă pe cap şi pipa între dinţi priveşte în drum.

— Ei, dar ce o mai fi şi asta? exclamă el, zărind făptura nemişcată din zăpadă. Ei, nevastă, ia vino-ncoa să vezi ceva! strigă apoi, întorcând capul spre interiorul casei.

Imediat apare în deschizătura uşii capul unei bătrâne, care rămâne înspăimântată zărind priveliştea.

— E o femeie, Hans, spune ea. Ia vezi, poate că-i mai putem veni în ajutor!

Bătrânul ţăran se îndreaptă spre fata prăbuşită în zăpadă şi, ajutat de soţia sa, o ridică pe nenorocită.

— Încă e caldă, zise Hang. Nu cred să zacă demult aici. S-o ducem în casă şi s-o frecăm cu zăpadă.

Cei doi bătrâni o târăsc pe Alice în căsuţa lor. Hans aduce un lighean cu zăpadă şi începe să frece faţa şi gâtul fetei.

În sobă arde focul, răspândind o căldură plăcută în încăpere. În curând, bătrânii fac constatarea că nenorocita nu îngheţase, ci se prăbuşise numai, probabil din cauza oboselii.

— Îi voi turna pe gât câteva picături de rachiu tare, asta o va readuce în simţiri, zise Hans. Tu, bătrânico, îngrijeşte să capete ceva întăritor de mâncare.

Nu trece mult şi Alice se trezeşte într-adevăr din leşin. Învăluită de căldura plăcută din odaie ea se ridică în capul oaselor şi priveşte năucă în jur. Dar mintea continuă încă să-i plutească în umbră.

— Unde este capul? întreabă ea şi face un semn bătrânului să se apropie. L-aţi găsit poate pe undeva sau îl ascundeţi cumva de mine? Daţi-mi-l îndărăt, trebuie să-l duc la Berlin, unde îl caută!

Cei doi soţi schimbă o privire speriată între dânşii.

— Despre ce cap vorbiţi, domnişoară? întreabă Hans, privind-o cu curiozitate.

Ea se uită la el cu ochi sticloşi şi după câteva clipe

izbucneşte:

— Vin!… Vin! Nu-i auziţi? Uite-i că ridică spânzurătoarea şi-l trag într-acolo! Colo în fund stă omul cu sabia sub mantie. Ajutor! Ajutor!

Bietul ţăran nu ştie ce să facă.

— Rămâi cu ea, bătrânico, zice el, m-oi duce la vecin să-l rog să trimită băiatul la ospiciul de nebuni. Acolo sunt doctori care se pricep mai bine ca noi.

— Grăbeşte-te, moşule, mă tem de fata asta!

Hans iese din casă şi după câteva minute se înapoiază.

— Peste o jumătate de ceas vor fi aici şi atunci vom scăpa de bolnavă! zice dânsul.

Alice căzuse într-o stare de somnolenţă, care ţine până soseşte medicul.

— Ei, ce s-a întâmplat pe la voi, Hans? întreabă acesta. O fi bolnava aceea care a fugit de la noi acum două zile şi pe care n-am putut-o găsi până acum. Numai de asta m-am hotărât să vin încoace şi am adus şi un paznic cu mine.

Doctorul se apropie de patul pe care zace Alice, în vreme ce paznicul rămâne lângă uşă.

— Nu, m-am înşelat, zice el. Asta e o străină pe care n-am văzut-o încă până acum. Ei, de vreme ce sunt aici, ia să vedem ce-i cu dânsa. Unde aţi găsit-o şi în ce împrejurări?

Ţăranul îl lămureşte şi doctorul contemplă cu atenţie chipul palid şi frumos ai tinerei tete.

— N-are ceva hârtii la ea, din care să putem vedea cine e şi de unde vine? întreabă el.

— Nici nu ne-a dat în gând să cercetăm! răspunde bătrânul.

În clipa aceasta Alice deschide ochii şi se uită cu priviri rătăcite la cei din jurul ei.

— Ce vreţi de la mine? exclamă ea, cu o expresie de spaimă întipărită pe figură. N-am putut proceda altfel, e doar fratele meu. Voi aţi fi făcut întocmai ca mine. Numai capul, capul trebuie să mi-l redobândesc.

Medicul se întoarce spre cei doi ţărani şi spune repede:

— E o nebună, o vom lua cu noi. Ce-o mai fi, om vedea!

Făcând un semn paznicului care aşteaptă la uşă, acesta se

apropie de patul bolnavei.

Alice, însă, simte pericolul şi dintr-o săritură e pe picioare.

— Nu mă atingeţi! răcneşte ea, cu glas înfiorător. Trebuie să plec, trebuie să mă întâlnesc cu el, şi apoi vom muri împreună.

Medicul face un semn energic şi mâinile puternice ale paznicului înşfacă trupul gingaş al fetei. Ea se apără cu disperare, dar puterile n-o ajută şi astfel e târâtă la trăsură.

— Ai făcut o faptă creştinească, Hans! zice medicul. Când vom afla cine e nenorocita, probabil că veţi avea şi voi o răsplată.

— Nu e nevoie de răsplată, domnule doctor! răspunde ţăranul, conducându-l pe medic.

*

Trăsura ajunge la ospiciu peste o jumătate da ceas. Un servitor, care auzise uruitul roţilor, iese repede în curte şi deschide portiera. Şeful ospiciului e în cabinetul său, dar ştie că unul din medici plecase în sat, unde fusese chemat la o bolnavă.

— Coboară! te rog, domnişoară, am ajuns acasă! se adresează medicul, Alicei.

Fata se ridică şi, foarte liniştită de data aceasta, se supune ca un copil.

— Acasă, da, acasă! Mi-e foame şi mi-e frig! murmură ea. Aş vrea să dorm, căci sunt moartă de oboseală.

În vreme ce medicul se îndreaptă spre intrare, se apropie de cealaltă poartă a parcului doi bărbaţi. Unul dintre ei este de statură înaltă, tânăr şi are figură simpatică. Cu privirile aţintite în pământ, păşeşte liniştit alături de însoţitorul său. Acesta e un paznic, care-l întovărăşeşte în plimbările-i zilnice.

Deodată, tânărul se opreşte în loc şi un ţipăt răguşit izbucneşte din pieptul său. Se pregăteşte să alerge spre Alice, dar paznicul îl apucă de braţ.

— Ce s-a întâmplat, domnule? i se adresează el.

— Dă-mi drumul! gâfâie tânărul, tremurând din tot trupul. Eu nu-s nebun, ţi-o jur! Pe fata aceea o cunosc. Cum de a

ajuns aici la ospiciu?

Cu o putere pe care nimeni n-ar fi bănuit-o într-însul se smulge din mâinile paznicului şi izbuteşte să ajungă la Alice. În vreme ce dânsa se uită cu priviri rătăcite, fără să-l recunoască, el se aruncă în genunchi în faţa ei.

— Alice! Nu mă mai recunoşti? Eu sunt acela care poartă în inima lui chipul dumitale, şi care şi-a pus în gând să te caute până la capătul lumii, de-ar fi fost nevoie. Nu mă mai recunoşti, într-adevăr? Eu sunt George Vallières, căruia Masca-Roşie i-a răpit fericirea vieţii.

E chiar nenorocitul nepot al şefului poliţiei din Paris, de care ne mai amintim, desigur, din capitolele precedente ale romanului nostru.

Dar Alice zâmbeşte îndurerat şi-i răspunde cu glas slab:

— Nu te cunosc!

— Sfinte Dumnezeule! exclamă George, ridicându-se de la pământ. Din ce cauză şi-a pierdut minţile, domnule doctor? se adresează el medicului. Vă implor! Pe tot ce aveţi mai scump în lumea asta, credeţi-mă că mintea îmi este în clipa aceasta tot atât de limpede ca şi a dumneavoastră. O cunosc pe fata asta, o iubesc şi cauza nenorocirii mele a fost că dragostea noastră a fost urmărită de o fatalitate oarbă. Duceţi-mă la domnul medic-şef, trebuie să vorbesc imediat cu dânsul! Vreo spaimă subită, o întâmplare îngrozitoare i-o fi luat minţile. Lăsaţi-mă să vorbesc singur cu ea câteva clipe, vreau să-i redeştept memoria şi s-o scot din noaptea fioroasă a nebuniei!

Ridică mâinile ca pentru rugăciune, dar medicul zâmbeşte rece.

— Eşti bolnav, domnule Vallières, spune el. Linişteşte-te mai întâi, apoi vom mai sta de vorbă. Înapoiază-te în camera dumitale şi culcă-te puţintel.

George Vallières izbucneşte cu disperare:

— Nu vreţi să mă credeţi, toţi presupun că sunt nebun, cum am fost cândva, în Monaco! Vă spun, totuşi, că o cunosc pe nenorocita asta, ea e aceea căreia i-am dăruit inima mea întreagă, deşi înota în noroiul păcatului şi ai crimei.

Medicul şopteşte paznicului de lângă el:

— E o idee fixă, cunoaştem noi cazuri dintr-astea. La revedere, domnule de Vallières. Vom vorbi mai târziu.

O ia de braţ pe Alice şi ajutat de paznic, o conduc în interiorul ospiciului.

George Vallières vrea să se ia după dânşii, dar paznicul îl reţine cu toată puterea de data ceasta.

— Fiţi liniştit, domnule! îi spune el, cu blândeţe. Nu vă dorim decât binele, asta o ştiţi doar.

Un zâmbet amar încolţeşte în jurul buzelor tânărului El se lasă condus spre camera sa şi acolo îşi lipeşte fruntea de geamul rece, privind în parcul îmbrăcat în haină de iarnă.

— Ea e aici, murmură el. A devenit tot atât de nenorocită ca şi mine! Când o voi revedea oare?

Capitolul 167 – Falsul Duce

În rue de Batignolles din Paris, se află o vilă micuţă şi fermecătoare, aparţinând ducelui de Launé. E înconjurată de un parc minunat, închis spre stradă de un grilaj înalt.

În timpul lipsei stăpânului, rămăsese în vilă numai un servitor bătrân, dar şi acesta va părăsi casa în dimineaţa asta, căci în cursul după amiezii trecute primise de la tânărul duce o comunicare, prin care i se punea în vedere să închidă toate uşile şi să predea cheile comisariatului de poliţie din apropiere. În scrisoare se afla o bancnotă de o mie de franci şi oricât de dureroasă este pentru bătrân concedierea din slujbă, îşi dă seama că n-are încotro.

După ce pune totul în ordine, el părăseşte casa, păşind cu capul plecat, fără să-i pese de trecătorii de pe stradă, fără să zărească pe omul îmbrăcat cu mantia largă, cu gulerul ridicat, care stă peste drum de vilă şi care acum îl urmează.

— Totul decurge conform programului! îşi spune Anton, căci el e acela care stătuse de pândă în faţa vilei.

Bătrânul servitor iese curând din localul comisariatului şi se urcă într-un tramvai.

— Aşa, acum totul e în regulă! murmură Anton şi mă pot muta în noua locuinţă.

După o jumătate de ceas intră în localul comisariatului şi înmânează unui funcţionar cartea de vizită, spunând cu un aer mândru:

— Bătrânul meu servitor trebuie să fi predat astăzi cheile vilei de la nr. 17. Fiţi bun, vă rog, şi predaţi-mi-le!

Poliţistul aruncă o privire pe cartonaşul alb şi, foarte serviabil, îi aduce cheile.

— Mulţumesc! spune Anton şi părăseşte încăperea.

În aceeaşi după amiază încă îşi face intrarea în eleganta vilă a ducelui de Launé. În primul rând vizitează toate încăperile, zâmbind mulţumit.

Dar chipul său capătă o expresie de furie când se opreşte în faţa patului larg, cu aşternut de mătase, cu perdele de purpură. Anton bănuieşte că ducele aranjase aceste încăperi pentru Leonie, noua sa amantă. Se linişteşte, însă, repede, spunându-şi că e stăpân pe situaţie şi va putea conduce lucrurile după bunul său plac.

— Aşteaptă niţeluş, rânjeşte el şi se aruncă în aşternutul de mătase, îl vei cunoaşte îndată pe iubitul tău duce!

După ce se odihneşte un ceas, pleacă în oraş, la un birou de plasare şi angajează un servitor. Acesta e venit de curând la Paris şi n-are de unde să-l cunoască pe ducele de Launé.

Anton e într-o dispoziţie minunată. Nici nu şi-ar fi putut dori ca lucrurile să se desfăşoare mai bine. Are asupra lui toate documentele celui ucis şi-i cunoaşte chestiunile particulare. Deocamdată, îi ajunge suma pe care o găsise asupra victimei sale. Mai târziu va fi de-ajuns să se adreseze băncii unde are depusă Launé imensa avere, şi banii vor curge din belşug.

Cercetând încăperile vilei, Anton găseşte o garderobă bogată, aparţinând tânărului duce. Asta se potriveşte de minune, mai ales că hainele îi vin bine.

Servitorul nou angajat primeşte instrucţiuni precise. Spre seară, criminalul se îmbracă elegant şi face o plimbare prin străzile orbitor luminate ale marelui oraş. Bine dispus cum e, intră într-un restaurant şi, după ce mănâncă şi bea bine, se

înapoiază acasă, fredonând şi clătinându-se pe picioare.

În salon, falsul duce azvârle jobenul într-un colţ, spărgând cu prilejul acesta o vază preţioasă aşezată pe un piedestal. În uşa deschisă servitorul stă şi priveşte uimit. Dar Anton izbucneşte într-un râs sălbatic, întinde picioarele cât poate şi răcneşte:

— Vino-ncoa, tâmpitule! Ce gândeai în clipa asta, în căpăţâna aia idioată? Răspunde repede, altminteri te-nghit!

— Alteţă... bâlbâie servitorul şi face o plecăciune până la pământ. Eu am năravul să nu gândesc deloc, ci să îndeplinesc doar poruncile şi dorinţele nobililor mei stăpâni.

— Mare noroc ai avut c-ai vorbit aşa, mormăie Anton.

Apoi, dându-şi seama de situaţia sa, îşi ia o atitudine mai nobilă şi zice:

— Doresc să merg la culcare.

Servitorul se-ndreaptă spre odaia învecinată şi face lumină. În clipa aceea Anton îl cheamă îndărăt şi întreabă cu bănuială:

— S-a întâmplat ceva în timpul lipsei mele Jean? A venit vreo scrisoare!

— Fireşte, Alteţă, am pus-o pe birou.

— Adu-o repede încoa!

Servitorul îi aduce pe o tavă de argint scrisoarea. Criminalul o ia cu mâini tremurânde, o duce la nas şi o expresie de tulburare se iveşte pe chipul său. E de la Leonie, cunoaşte parfumul ei preferat.

— Deocamdată n-am nevoie de tine! se adresează servitorului.

Acesta se depărtează şi Anton rămâne singur. Priveşte, câteva clipe la adresă, care glăsuieşte: *„Alteţei sale ducelui André de Launé”*.

— Eu sunt acum ducele, şi sunt îndreptăţit să deschid toate scrisorile ce-mi sunt adresate! rânjeşte fostul servitor.

Rupe plicul şi citeşte:

„Scumpul meu!

Presupun că ai sosit între timp în micul tău paradis din rue de Batignolles. De ce mă laşi atâta vreme fără să dai un semn

de viaţă? Eşti înspăimântat încă de aventura din tren? Cât mi-a părut de rău că a trebuit să ţi se întâmple acest incident neplăcut! Nu mai pot aştepta, iubitule, mi-e dor de îmbrăţişările tale calde, de sărutările tale pătimaşe. Pregăteşte-te să mă primeşti joi la ora zece. Vei putea dispune de mine în totul. Micul şi deşteptul meu duce, va şti ce are de făcut, pentru a o face fericită pe Leonie a sa. Vom gusta viaţa din plin, – nu-i aşa?

Trebuie să-ţi comunic o noutate. Îţi aduci aminte, desigur, că ţi-am povestit în treacăt despre administratorul castelului meu, pe care l-am lăsat la Hohenegge. Ei bine, el e acela care a căzut din tren, în vreme ce acesta trecea peste podul de lângă Barbonne. De la notarul meu din Germania, am primit un raport amănunţit asupra accidentului. Anton ăla trebuia să fi plănuit ceva rău, hotărându-se să plece la Paris. De multă vreme eram nemulţumită cu el şi voiam să-l concediez. Prin moartea sa, lucrurile s-au aranjat de la sine, în chip mulţumitor. Între noi fie vorba, a fost un om scârbos, o fire brutală şi obraznică, care trebuia ţinut numai cu biciul. Dacă nu m-ar fi rugat în genunchi de zeci de ori să nu-l concediez, demult i-aş fi dat paşaportul. Moartea sa nu mă atinge câtuşi de puţin, ba dimpotrivă!... Îţi comunic asta, pentru ca să ştii că Leonie a ta nu-şi pierde buna dispoziţie din cauza unei astfel de bagatele.

Joi seara voi fi la tine şi voi sorbi de pe buzele tale nectarul fericirii. Aşteaptă-mă în salonul roşu, voi veni înfometată şi însetată, şi dornică de îmbrăţişările tale.

Cu mii de sărutări pentru micuţul meu duce,

A ta Leonie”.

Anton izbucneşte într-un hohot sălbatic de râs.

— Asta-i admirabil, ceva ca din poveşti! hohoteşte el, lovindu-se cu palmele peste genunchi. Aşadar, mâine seară, căci mâine e joi. Îi voi pregăti scumpei mele Leonie o primire dumnezeiască.

Împăturind scrisoarea o pune în buzunar, apoi îşi sună servitorul, care soseşte imediat.

— Acum mă voi duce la culcare. Te rog dezbracă-mă!

Operaţia se îndeplineşte repede şi falsul duce se întinde în pat. Dar nu poate adormi atât de uşor. Îl tot frământă gândul la cele conţinute în scrisoare şi din când în când izbucneşte în râs.

— Mâine seară la ora zece! Ce mutră o să facă scumpa mea Leonie!

De-abia spre ziuă închide ochii şi adoarme.

*

E aproape ora zece seara.

O maşină coteşte în rue de Batignolles. Ea opreşte în faţa vilei ducelui de Launé şi o doamnă coboară repede.

E Leonie, contesa de Hohenegge. Se apropie de poartă şi apasă pe butonul soneriei. Un bec electric se aprinde în parc şi un servitor îmbrăcat în negru îşi face apariţia. Fără să pună vreo întrebare el deschide poarta şi contesa păşeşte înăuntru.

— Alteţa sa mă aşteaptă? întreabă dânsa, cu aroganţă.

— Fireşte, stimată doamnă. Am primit poruncă să vă conduc în salonul roşu. Alteţa sa se şi află acolo.

Leonie clatină doar capul şi păşeşte spre intrarea vilei. Ajunsă în vestibul, îl vede pe servitor că vrea s-o ia înainte ca să-l anunţe pe stăpânul său şi atunci îi vine un gând.

— Aşteaptă! spune ea. Doresc să-i fac o surpriză Alteţei sale. Dacă vom avea nevoie de dumneata, îţi vom da de ştire.

Omul se retrage, fără să rostească un cuvânt de împotrivire.

Păşind pe covorul moale, demonica femeie se-ndreaptă spre uşa ce dă în salonul roşu. O deschide şi zăreşte încăperea învăluită într-o lumină roză. Masa e pregătită pentru două persoane şi străluceşte de cristaluri şi argintării. Sticle de şampanie stau în răcitoare de nichel şi florile minunate împrăştie un parfum îmbătător.

Leonie îşi plimbă privirile prin odaie şi deodată zăreşte ceea ce căuta. Într-o nişă se află o măsuţă cu câteva fotolii de mătase. Acolo stă ducele, amantul ei, întins într-un fotoliu, cu spatele spre dânsa. Pare adâncit în visuri... Pe măsuţa din

faţa lui e fotografia ei, a Leoniei.

Cu paşi de pisică, dânsa se apropie, palpitând de emoţie. Întinde braţele, îi aşază mâinile pe umeri şi izbucneşte cu patimă:

— André! Scumpul meu!

Ducele tresare speriat, ea, însă, îi trage capul spre pieptul său şi buzele-i caută pe ale lui. Dar în aceeaşi clipă se dă înapoi cu un ţipăt de groază şi împiedicându-se de un scaun, cade în genunchi. Anton o apucă repede de braţe şi un rânjet îi schimonoseşte chipul.

— De ce mă priveşti atât de înspăimântată, comoara mea? zice el. De ce ţi-e groază de mine? Credeam doar că-l aştepţi pe iubitul tău André! Ridică-te şi cuprinde-mă cu braţele tale moi! Sau poate nu-ţi place aranjamentul de aici? Şi eu care credeam că m-am îngrijit să nu lipsească nimic!

Cu toată situaţia grozavă în care se află, Leonie – obişnuită cu toate ciudăţeniile vieţii – îşi redobândeşte încetul cu-ncetul stăpânirea de sine. Dar expresia de groază din ochii ei persistă încă.

Deodată sare în sus şi cu glas gâfâitor strigă:

— Anton! Tu eşti, mizerabile? Unde este ducele de Launé?

Un râs răguşit izbucneşte din pieptul fostului servitor.

— Domnul duce de Launé a trecut în împărăţia morţilor, ceea ce am onoarea să comunic doamnei contese de Hohenegge.

— Mort? răcneşte Leonie.

Groaza o înăbuşă. Îşi dă seama imediat că se petrecuse ceva înfiorător. Ca o nebună se năpusteşte la el şi-l apucă de piept.

— Vreau să ştiu ce s-a petrecut cu ducele de Launé, mizerabile! urlă ea.

— E mort, ce Dumnezeu, cred că vorbesc destul de lămurit!

— În cazul acesta, tu l-ai ucis… tu singur!

— Da, eu l-am ucis. Noi n-avem nevoie să jucăm teatru unul faţă de altul, dar îmi îngădui să iau unele măsuri de apărare.

Părăseşte repede salonul şi de afară se aude cum trage

zăvorul la o uşă. Apoi se înapoiază şi, apropiindu-se de ea, rosteşte liniştit:

— Aşa, acum suntem netulburaţi şi putem sta de vorbă în linişte.

Ea pare să-şi dea seama deodată cum stau lucrurile.

— Deschide uşa, Anton! răcneşte dânsa. Nicio clipă nu mai rămân aici, vreau să plec! Mă voi duce la poliţie să vestesc că nu eşti mort, după cum s-a crezut, ci ai luat locul ucisului duce de Launé. Acum mi-e tot una, chiar dacă va trebui să pier şi eu odată cu tine.

O mânie cumplită pusese stăpânire pe ea. Vrea să-l îndepărteze pe Anton din cale, vrea să-şi facă loc spre uşă, dar atunci furia îl cuprinde şi pe falsul duce. Cu o brutalitate de fiară el o apucă pe amanta sa şi o târăşte până la pat, unde o aruncă jos, pe covor. Ea vrea să se ridice, dar dânsul o înhaţă din nou şi o azvârle în aşternut, de data aceasta.

— Eşti a mea, vreau să-ţi dovedesc asta, dacă n-ai avut dovada până acum.

Ea se luptă din răsputeri, dar totul e în zadar. Rochia se preface în bucăţi şi mâna lui rupe totul, cu o furie sălbatică.

— Eşti o bestie, răcneşte ea şi încearcă să-l muşte cu dinţii.

Dar Anton nu mai aude cuvintele ei. O strânge ca într-un cleşte, o sărută sălbatic şi trupul ei devine o jucărie în mâinile lui.

Capitolul 168 – „Eu sunt ucigaşul!”

Se luminase de ziuă. Pe poarta deschisă a închisorii iese un bărbat de statură înaltă, îmbrăcat în negru. Pe cap poartă un joben strălucitor şi ochii săi sunt reci şi fără expresie.

Se apropie de estrada pe care e ridicat eşafodul, o examinează din toate părţile şi arată un loc din apropierea pânzei negre.

Oamenii care lucrează aici pricep ce vrea. Cu ajutorul câtorva puşcăriaşi ridică un butuc mare de lemn, leagă câteva funii de inelele de fier fixate într-însul, apoi se retrag.

Bărbatul cel înalt priveşte înc-o dată la aranjamentul macabru şi dă din cap, în semn de aprobare.

— Totul e în ordine! murmură el.

Scoate ceasul şi se uită pe el. Încă zece minute şi va intra în celula condamnatei, îi va tăia părut şi-i va dezgoli gâtul.

Omul acesta e călăul. Cele două ajutoare ale sale sunt îmbrăcaţi tot în negru şi aşteaptă cu sânge rece execuţia.

În interiorul închisorii se produce zgomot. Sosiseră câţiva poliţişti care sunt postaţi în curte. Se aude uruitul unor trăsuri. S-au eliberat foarte puţine cărţi de intrare, pentru reprezentanţii presei şi alte persoane cu trecere, care ţineau să asiste la execuţie.

Călăul face un semn ajutoarelor sale şi cele trei persoane dispar în dosul uşii deschise. Se îndreaptă spre celula condamnaţilor la moarte şi acolo sunt aşteptaţi de bătrânul paznic, care le deschide uşa.

Margot îngenunchează în faţa preotului şi, cu mâinile împreunate, buzele ei murmură o rugăciune

— A sosit timpul! zice călăul.

Preotul ştie ce înseamnă asta şi pune înc-o dată mâinile pe capul lui Margot.

— Fii curajoasă, copila mea, îndreaptă-ţi gândurile spre Dumnezeu, care-ţi va sta în ajutor în ultima clipă! rosteşte el.

Margot priveşte rătăcită la bărbaţii care se apropie de ea. Vrea să se refugieze în colţul celulei, dar e înhăţată de o mână puternică şi trântită pe un scaun. Omul îi desface părul minunat şi foarfeca intră în funcţiune. Nenorocita închide ochii, un fior îi trece prin trup, ar vrea să strige în gura mare, dar nu izbuteşte să scoată niciun geamăt.

Ultima toaletă e făcută repede şi pe gang se aud paşi. Soseşte procurorul s-o ia pe condamnată la locul de execuţie. Dar Margot nu mai e în stare să meargă singură, ea trebuie să fie sprijinită de preotul închisorii şi de unul din paznici.

Călăul cu cele două ajutoare a părăsit celula şi acum stă în curte, unde deschide o ladă misterioasă.

Afară, reprezentanţii justiţiei iau loc la masa acoperită cu negru. Încă vreo câteva clipe şi condamnata trebuie să apară.

În momentul când procurorul se-ndreaptă spre ieşire, urmat de Margot, un strigăt puternic îi loveşte auzul. Fără voie îşi întoarce privirea în direcţia de unde venise strigătul.

Directorul închisorii se apropie în fugă de el şi cu glas sugrumat comunică:

— Domnule procuror, vă rog să mă iertaţi că pătrund aici, dar s-a întâmplat ceva cu totul deosebit. Un om a cerut să fie lăsat să intre, susţinând morţiş că este ucigaşul bătrânului conte de Hohenegge. Dacă ar fi adevărat, înseamnă că va fi executată o nevinovată.

Magistratul încruntă sprâncenele şi se uită chiorâş la directorul închisorii.

— Ce înseamnă asta? întreabă el apoi, cu glas aspru. Despre cine e vorba?

— Viaţa condamnatei atârnă de un fir de păr, răspunde directorul. Dacă l-aş fi reţinut doar câteva clipe încă pe omul acela, capul lui Margot Hartenberg ar fi căzut. Dar eu sunt creştin, domnule procuror, şi nu-mi pot încărca conştiinţa cu o crimă, fie ea chiar legală, pe care aş putea-o împiedica. Omul se dă drept baronul de Bergen şi chiar dacă face o impresie cam proastă, lucrul e uşor explicabil, dacă ţinem seama de starea de enervare în care se află.

Procurorul face un semn celorlalte persoane, apoi întrebă:

— Şi acest baron de Bergen, al cărui nume mi-e foarte cunoscut din proces, se învinovăţeşte singur de a fi ucigaşul contelui de Hohenegge? Asta e imposibil. Dar bine, fie! Duceţi-o pentru moment înapoi în celulă pe condamnată.

Apoi se-ndreaptă cu paşi grăbiţi spre odaia unde se află Erwin de Bergen.

Tânărul nobil e palid de tot şi cu multă greutate izbutesc paznicii să-l reţină, căci vrea să se năpustească afară pe gang şi să strige în gura mare că Margot Hartenberg e nevinovată şi că el trebuie să fie executat în locul ei.

— Ce e cu acuzaţia asta, pe care o îndrepţi împotriva dumitale însuţi, domnule baron? întreabă procurorul. Susţii că ai săvârşit crima împotriva bătrânului conte de Hohenegge?

— Aşa e, domnule procuror! izbucneşte baronul, cu o lucire

ciudată în ochi. Dar înainte de a vă spune cum stau lucrurile, vă implor, pentru numele lui Dumnezeu, spuneţi-mi dacă nenorocita mai trăieşte, sau dacă am venit prea târziu…

— Am amânat pentru moment execuţia, dar să nu-ţi închipui că prin aceasta Margot Hartenberg a scăpat de pedeapsă. Dacă afirmaţiile dumitale se vor dovedi neîntemeiate, vei fi pedepsit şi execuţia vinovatei va avea loc cel mai târziu mâine dimineaţă.

Erwin de Bergen răsuflă uşurat.

— Sunt gata să mărturisesc totul, domnule procuror, dar nu aici, răspunde el. Dispuneţi să fiu arestat şi transportaţi-mă în închisoarea palatului justiţiei.

Magistratul îşi dă seama că n-are încotro şi-i face pe plac.

După un ceas Erwin de Bergen e adus în cabinetul şefului poliţiei criminale, unde se află de faţă şi procurorul şi judecătorul de instrucţie.

— Continui să susţii că ai făptuit crima împotriva contelui de Hohenegge? întreabă judecătorul.

— Da! răspunse baronul.

— De ce n-ai mărturisit până azi?

— Aveam motivele mele.

— Nu vrei să ni le spui şi nouă?

— Nu.

— Nu te putem sili, dar poate că vor ieşi la iveală în cursul interogatoriului. Aşadar, susţii că în noaptea aceea te-ai furişat în castelul Hohenegge şi l-ai ucis pe conte în patul său. Care sunt motivele pentru care ai făcut asta?

— Veneam tocmai atunci din America, unde am dus o viaţă aventuroasă, începe el, cu oarecare şovăială. Cu puţin înainte de plecarea mea din New-York, am întâlnit pe un fost servitor al tatălui meu, pe care soarta l-a adus tocmai în continentul nou. De la acesta am aflat nişte chestiuni întunecate de familie, în care bătrânul conte de Hohenegge a jucat un rol. După cum îmi spuse servitorul, contele Bertram ne-a urmărit ani de zile, în taină, pe tatăl meu şi pe mine şi el singur poartă vina că tata m-a alungat din casă, lăsându-mă pe drumuri, ca să zic aşa. O femeie a jucat şi ea un rol în

afacerea asta, o femeie care mi-e foarte scumpă, dar care zace demult sub pământ. Nu mă mai întrebaţi ce şi cum, domnule judecător, căci voi refuza a vă răspunde. E de ajuns să vă spun că am pătruns noaptea în castel şi după o discuţie violentă cu bătrânul conte, l-am strâns de gât. Imediat după aceea am plecat îndărăt la Berlin şi a doua zi dimineaţă am aflat că şi tatăl meu murise. Probabil c-a fost ucis de Masca-Roşie. Că regele criminalilor a jucat rolul meu şi că a fost înhăţat în cele din urmă de „noul „Sherlock Holmes" vă este cunoscut, domnule judecător.

— Şi motivele care te-au îndemnat să făptuieşti crima, nu vrei să ni le spui?

— Nu! Cu niciun preţ!

— Şi dacă îţi voi zice că toate mărturisirile dumitale sunt neadevărate?

— Dar ce vreţi să vă spun mai mult, decât că eu sunt criminalul? Cred că e de ajuns?

— Te înşeli. Voi dispune imediat să se facă cercetările necesare şi numai dacă până diseară se dovedeşte că ai fost la Hohenegge, că ai avut oarecare legături cu contele ucis, mărturisirile dumitale vor sta pe teren solid. Deocamdată vei fi recondus în celulă.

Judecătorul sună şi imediat apare un paznic, care-l ia în primire pe arestat.

Capitolul 169 – Jertfă zadarnică

Începuse să se întunece, când Erwin de Bergen fu chemat din nou la interogatoriu.

— Domnule baron, începe judecătorul de instrucţie, nu vreau să cercetez deocamdată ce te-a îndemnat să te învinovăţeşti de o crimă atât de grozavă.

— De ce nu vreţi să mă credeţi că eu l-am ucis pe contele Bertram de Hohenegge? întrerupse repede tânărul. E nevoie de ceva mai mult decât de propria mea mărturisire?

— Da, domnule baron, există cazuri când o asemenea auto-

acuzare, trebuie cercetată cât mai precis, ceea ce am şi făcut. Cunoaştem exact ziua şi ora când te-ai înapoiat din America. Ba am şi aflat ce-ai făcut atunci. Îţi pot spune că nici n-ai fost măcar la Hohenegge în timpul acela, ci ai sosit la Berlin abia după ce crima a fost făptuită.

— Cum puteţi dovedi lucrul acesta?

Judecătorul de instrucţie e ispitit să zâmbească. Rolurile sunt schimbate; un om stă în faţa magistratului şi-i cere acestuia dovezi că n-a făptuit o crimă…

— O voi face scurt de tot, domnule baron, răspunde reprezentantul legii. Ai cunoscut-o pe condamnata Margot Hartenberg şi probabil c-o iubeşti, deşi din punct de vedere omenesc, eu trebuie să regret această… rătăcire, ca să nu-i zic altfel. Margot aceasta a fost iubita tânărului conte de Hohenegge. Desigur că nu-ţi este necunoscut amănuntul acesta. Cu toate astea, patima dumitale nesăbuită e atât de puternică, încât nu-ţi mai găseşti astâmpăr. Ai avut chiar şi un duel cu contele Eberhard. După cum vezi, ştim şi asta. Principalul lucru e, domnule baron, că dumneata n-ai nimic de-a face cu omorul de la Hohenegge şi dacă te-ai acuzat singur, ai făcut-o într-un moment de agitaţie nebună şi pentru că nădăjduiai că în felul acesta o vei salva pe condamnată. Nu-mi rămâne decât să dispun eliberarea dumitale.

— Mă alungaţi de aici? Vasăzică nu mă arestaţi deşi v-am mărturisit totul?

— Tot ce-ai spus sunt invenţii şi încă de prost gust. Probabil că nici n-ai avut măcar de-a face cu cel ucis. Pentru întreruperea execuţiei, pe care ai provocat-o ieri, vei fi pedepsit mai târziu, deocamdată, însă, poţi pleca.

Erwin de Bergen îşi duce mâinile la tâmple. Cu paşi de om beat, iese afară pe gang, unde se sprijină de un zid, ca să nu cadă jos.

Totul a fost în zadar. A vrut să se jertfească pentru nenorocita Margot, n-a şovăit să ofere călăului propriul său cap, dar degeaba!

Un glas îi izbeşte urechea. Se-ntoarce şi recunoaşte pe paznicul închisorii, care-l adusese la interogatoriu.

— Nu vă simţiţi bine, domnule baron? întreabă omul.
Erwin clatină capul.
— Ieşiţi la aer curat, sunteţi doar liber acum, insistă celălalt.
Tânărul baron nici nu simte că slujbaşul îl ia de braţ şi-l conduce spre ieşire.
Iată-l în stradă, în mijlocul vieţii agitate a oraşului. Picioarele îl tremură şi de-abia izbuteşte s-ajungă la o bancă, pe care se aşază.
Deodată, aude un glas lângă el.
— Domnul baron de Bergen?
Tânărul ridică privirea şi-l zăreşte pe contele de Hohenegge. Clipe îndelungate cei doi oameni se uită unul la altul în tăcere.
— Vii din palatul justiţiei, domnule baron! exclamă Eberhard. Te-am văzut ieşind de acolo, şi la început nu-mi venea să-mi cred ochilor. Aşadar, ai fost eliberat?
Erwin de Bergen uitase cu desăvârşire că într-o vreme îndreptase revolverul asupra acestui om. Răspunde cu glas slab:
— Au refuzat să creadă că eu am făptuit crima împotriva tatălui dumitale. Jertfa pe care voiam s-o fac, a fost zadarnică. Au deschis uşile şi m-au alungat în noapte!
Eberhard de Hohenegge rămâne o clipă ca împietrit. De-abia acum îşi dă seama lămurit de tot ce voise să facă omul acesta, pentru a o salva, de o moarte groaznică pe Margot a lui.
— Domnule baron! izbucneşte el şi întinde amândouă mâinile celui din faţa sa, în momentul acesta îţi cer scuze de mii de ori pentru toate cuvintele aspre ce le-am rostit cândva împotriva dumitale. Ceea ce ai făcut e groaznic, dar te înţeleg bine, căci şi mie mi-a venit un gând asemănător.
Se aşază lângă baron, şi, în vreme ce viaţa marelui oraş îşi cântă simfonia în jurul lor, cei doi bărbaţi încercaţi de soartă, vorbesc despre ceea ce au de făcut de-acum încolo. Dar nicio idee salvatoare nu le vine în minte, totul le stă împotrivă.
— Nu mai putem rămâne aici, domnule baron, căci riscăm

să atragem atenţia asupra noastră! spune Eberhard. Îmi dai voie să te invit la mine?

Erwin de Bergen se ridică, în mod mecanic, iau o trăsura care-i duce la hotelul unde locuieşte contele, care se mutase de la prietenul său, de Platen. Acolo, într-o cameră de la etajul întâi, discută înc-odată situaţia grozavă. Judecătorul de instrucţie îi spusese răspicat baronului, că execuţia amânată va avea loc a doua zi în zori. Eberhard aşteaptă sosirea consilierului său juridic, cu care vrea să examineze încă o dată posibilităţile de a se mai amâna, cel puţin, moartea ce o aşteaptă pe Margot Hartenberg.

După vreun ceas soseşte avocatul. Cei trei bărbaţi îşi frământă, însă, zadarnic creierii. Nimic nu se mai poate face, aceasta e concluzia.

— Mâine dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui soarta nefericitei femei e hotărâtă, spune în cele din urmă avocatul. Toată ştiinţa mea nu mai are nicio putere

Cu aceasta se desparte de cei doi. Niciunul din ei nu poate dormi în noaptea asta. Erwin de Bergen nici nu se mai înapoiază la palatul său. Stă pe un scaun, lângă masă, în faţa lui Eberhard. Din când în când unul din ei sare în sus şi se apucă cu mâinile de frunte, măsurând odaia în lung şi-n lat. Ceasurile trec încet de tot şi se apropie dimineaţa.

Figura lui Erwin de Bergen se subţiase, buzele-i tremură ca în friguri, dinţii îi clănţăne în gură.

— Nu mai pot rămâne aici, domnule conte! strigă el deodată şi se ridică de pe scaun.

— Dar încotro vrei să te duci? întreabă Eberhard, al cărui chip devenise de o paloare cadaverică.

— Afară la aer, altminteri mă înăbuş. Trebuie să fiu în apropierea închisorii, mă voi sprijini acolo de perete şi voi căută să prind zgomotul căderii toporului călăului. O singură dorinţă mă mai însufleţeşte: să mor şi eu în aceeaşi clipă!

— Sărmane! murmură Eberhard cu glas stins.

Baronul îşi pusese mantia pe umăr şi se apropie de uşă.

— Crezi că te voi lăsă să pleci singur? strigă Eberhard de Hohenegge. Voi ieşi şi eu, vom încerca cel puţin s-o mai

vedem o dată pe nefericita femeie, înainte de a păşi pe drumul veşniciei. Toate petiţiile mele au fost respinse, nici împăratul n-a vrut să facă uz de dreptul său de graţiere. Dar poate că întâmplarea ne mai vine în ajutor!

Ies în stradă şi aerul proaspăt îi înviorează. Se luminase de ziuă. Oraşul imens se trezeşte la viaţă.

Erwin de Bergen se smulge cu violenţă de la braţul contelui.

— Trebuie să mă omoare şi pe mine! strigă el.

Se prăbuşeşte în mijlocul drumului şi Eberhard se apleacă peste el, îl ridică şi-l duce la o trăsură, cu care pornesc spre închisoarea, unde trebuie să aibă loc execuţia.

— Margot, sărmana, mea Margot! geme contele. De ce nu pot fi lângă tine în clipa aceasta grozavă? Oamenii sunt mai fioroşi decât animalele sălbatice.

Ajunşi la intrarea străzii care duce spre închisoare, un număr de poliţişti îi opresc să înainteze.

— Niciun pas mai departe, avem ordin strict!

Eberhard rămâne ca împietrit; el vede deschizându-se poarta grea a închisorii şi mai mulţi bărbaţi îşi fac apariţia. În unul dintr-înşii i se pare că-l recunoaşte pe un medic cunoscut, care îi datorează multă recunoştinţă. Acesta se urcă într-o trăsură şi pleacă.

Eberhard se dă la o parte. E hotărât să oprească trăsura, după ce va fi trecut de cordonul de poliţişti.

— Opreşte, birjar! strigă el, când caii se apropiaseră.

Omul de pe capră strânge hăţurile, instinctiv. Aproape în neştire, Eberhard se năpusteşte la uşa trăsurii şi o deschide cu violenţă.

— Doctore Lehmann! răcneşte el, cu glasul schimbat. Trebuie să-ţi vorbesc neapărat, întâmplă-se ce s-o întâmpla!

— Dumneata eşti, domnule conte? exclamă medicul, uimit peste măsură. Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i înfăţişarea asta a dumitale? Ah, aşa! adaugă el imediat, ai fost împins în apropierea închisorii, pentru că Margot Hartenberg…

Eberhard îi încleştează braţul cu mâinile.

— Ce-i cu dânsa? I s-a retezat capul?

Medicul şovăie cu răspunsul.

— Nu mă face să-mi pierd minţile, domnule doctor! strigă contele şi în aceeaşi clipă apare în spatele său chipul lui Erwin de Bergen.

Doctorul Lehmann părăseşte trăsura şi priveşte emoţionat la cei doi bărbaţi.

— Mă întrebi de soarta nenorocitei Margot Hartenberg! zice el. Sunt obligat, de fapt să nu vorbesc nimic deocamdată, dar faţă de dumneata, domnule conte, îmi voi călca datoria. Lumea va afla oricum în cursul zilei, ceea ce-ţi spun acum!

— Margot! Ce-i cu Margot? strigă Eberhard, clătinându-se pe picioare.

Doctorul se apleacă spre el şi-i şopteşte câteva cuvinte.

Ca lovit de trăsnet contele Eberhard rămâne împietrit locului. Medicul însă se urcă în trăsură şi aceasta porneşte în goana cailor.

— Cufundată în noaptea veşnică! murmură contele şi cuprinde mâna tânărului baron.

Capitolul 170 – La balul Operei

Leonie se află încă la Paris. Locuieşte împreună cu Anton în minunata vilă din rue de Batignolles. Îi jurase ticălosului răzbunare groaznică, dar nu se poate despărţi atât de uşor de el. În tot timpul acesta, însă, creierul ei lucrează febril să iscodească noi planuri pentru a-l face nevătămător pe administratorul castelului.

În marele oraş balurile şi petrecerile mondene încep mai devreme ca oriunde. Anton vrea să guste viaţa din plin, alături de Leonie, pe care o dă drept şotia sa.

Se înserează.

Criminala femeie e ocupată să-şi îmbrace o toaletă elegantă, cu ajutorul unei cameriste nou angajată. Pe masă se află o măscuţă de catifea.

Astăzi e primul bal la Opera Mare, unde îşi dă întâlnire lumea distinsă.

În sfârşit, terminase cu toaleta.

Anton, care intrase în budoar, o priveşte cu admiraţie, apoi spune:

— Am dat ordin lui Jean să vină trăsura. Cum îţi plac în rasa mea de călugăr?

Ea îi răspunde prin câteva cuvinte banale, iar el îi aruncă, pe furiş, o privire de ameninţare şi furie.

— Te sfătuiesc, Leonie, să nu cauţi să-mi strici buna dispoziţie, de care am nevoie la balul Operei Mari. Cred că ai revenit, în fine la sentimente mai bune! Noi doi trebuie să rămânem uniţi pentru tot restul vieţii, sau vom pieri împreună. Nu uita asta!

*

Un şir nesfârşit de echipaje se scurge prin faţa portalului Operei Mari. Făpturi care sclipesc în aur urcă în grabă treptele scării de marmură, acoperite cu covoare moi. Ferestrele înalte, luminate, ale imensei clădiri, îşi aruncă razele în stradă, şi muzica divina răsună până departe…

În sala cea mare o orchestră de ţigani intonează melodii săltăreţe. După miezul nopţii se văd figuri încălzite şi ochi scânteietori pe sub măştile de mătase sau catifea. Perechi nenumărate se plimbă sub palmierii de seră, dispărând în săliţele învecinate.

Printre numeroasele măscuţe care circulă prin sala minunat împodobită, se zăreşte o făptură înaltă, purtând un costum roşu de diavol. Leonie, frumoasa turcoaică, la braţul unui om de lume, se apropie tocmai de fereastră, când se ciocneşte faţă-n faţă cu diavolul roşu. Figura acestuia e acoperită aproape în întregime de o mască, astfel că nu i se pot vedea decât ochii şi o parte din bărbie. Fără voie, privirile celor doi se întâlnesc, în vreme ce orchestra intonează o arie zgomotoasă. De jur-împrejur se aud râsete zglobii şi vorbe rostite în şoaptă, aşa că se produce un soi de bâzâit, prin care străbat deodată cuvintele:

— În salonul albastru!

Leonie se cutremură fără voie la auzul acestor cuvinte. Din

fericire, partenerul ei n-a observat nimic. Un fior rece îi trece prin trup, criminalei femei. Glasul acesta îi este cunoscut, el trezeşte într-însa o lume de amintiri.

După o jumătate de oră, în salonul albastru.

— Hector Rammont! exclamă Leonie, mai emoţionată ca oricând, în prezenţa Demonului. De când te afli aici, Hector?

— Tăcere! şopteşte Demonul. Am impresia, că n-am fi în deplină siguranţă în locul acesta. N-ai auzit foşnete îndărătul palmierului de colo?

— Nu! râde ea încetişor. Cine să ne spioneze? Cum m-ai recunoscut printre atâtea măşti? urmează ea.

— Te-aş fi recunoscut dintre zece mii, Leonie, răspunde Demonul, râzând. Nu degeaba ne-am iubit noi odată un timp scurt. Dar să vorbim despre lucruri mai serioase! Ai avut motiv să părăseşti Hohenegge şi Germania?

— Da, Hector, sunt în puterea unui om ordinar, de care zadarnic am căutat să scap. De aceea am plecat, de aceea mă aflu acum în Paris.

— Şi te-ai eliberat de el?

— Nu! M-a găsit şi aici şi trebuie să rabd apropierea lui, deşi îl urăsc ca pe un şarpe veninos, pe care aş vrea să-l strivesc.

— Probabil că e vorba de servitorul tău Anton? Şi locuiţi împreună la Paris?

— Da, m-a silit la aceasta.

— Şi cum stai cu Eberhard de Hohenegge? Poliţia e convinsă, în sfârşit, că mortul din cavou este contele?

— Părerile sunt împărţite încă, Hector. N-am vrut să mai rămân la Berlin, căci terenul a devenit nesigur acolo. Mai bine transformam totul în bani şi plecam undeva unde nu m-ar fi putut găsi atât de lesne.

Masca-Roşie clatină capul, parc-ar făuri un plan.

— În privinţa asta vom mai putea sta de vorbă, Leonie, răspunde el apoi. Ai ştiut că am jucat un nou renghi poliţiei berlineze?

— Da. Cum era să n-o aflu, când toate ziarele vorbeau

despre asta? Oamenii se cutremură când aud povestindu-se chestia asta. De ce ai luat cu tine capul aceleia care te-a salvat?

— Nu e momentul să-ţi explic aceasta. De altfel, îţi dau cuvântul meu că fata era de acum moartă, când i-am tăiat capul.

— Detectivul Ochi-de-Pisică, probabil că consideră capul acesta drept al fiicei sale, Alice.

— Asta a fost şi intenţia mea. Am vrut să-i treacă pofta, în sfârşit, să se ocupe de mine. Până acum, vânătoarea nu i-a adus mare lucru.

Leonie îl priveşte cercetător.

— Îmi dai voie să te previn, Hector! Se spune că detectivul a părăsit Berlinul: de asemenea şi Eberhard a dispărut. Poate că se află amândoi în Paris şi ne caută pe noi.

— N-au decât s-o facă! râde Demonul. Atât de uşor nu mă mai prind ei pe mine.

— Ai vreun proiect nou?

— Asta e secretul meu, în care nu te pot iniţia nici chiar pe tine. Te-am recunoscut în sală şi deoarece mi-am spus că nu strică niciodată să reiei legăturile cu vechii prieteni, ţi-am dat întâlnirea aceasta. Ai aflat şi de faptul că Margot şi-a pierdut minţile în ziua când urma să fie executată?

— Da. Şi mai ştiu că nebunul acela de baron de Bergen s-a dat drept ucigaşul bătrânului conte Bertram şi a cerut să fie executat în locul ei.

Leonie rostise aceste cuvinte ceva mai tare ca cele dinainte. Masca-Roşie îi spune, aproape răstit:

— Ţi-am zis să vorbeşti mai încet! Că iubita lui Eberhard nu este ucigaşa bătrânului conte, ştiu tot atât de bine ca şi tine. Eu însumi l-am gâtuit în noaptea aceea, ascultând de cererea ta. Tu ai dobândit, ceea ce intenţionai, şi probabil că vom gusta încă împreună fructul acestei fapte.

— Ce vrei să spui, Hector?

El o priveşte o clipă gânditor.

— A început să mă preocupe gândul să întorc spatele bătrânei Europe şi să mă aciuez undeva prin lumea nouă.

Chiar un om ca mine şi tot oboseşte. Dar acolo mă vei însoţi şi vei lua cu tine milioanele din Hohenegge.

— Şi Anton? întreabă contesa, cu intonaţie ciudată în glas.

— Vrei să fie înlăturat individul?

— Da, o mărturisesc deschis. Îl urăsc din toată inima. Îşi exercită asupra mea toată brutalitatea, îşi bate joc de rugăminţile şi ţipetele mele, ba mă şi bate, când găseşte el necesar.

— Ce nume şi-a luat el acum?

— Ducele André de Launé.

— Măi să fie! De data asta individul a avut gust bun! Dacă nu mă-nşel, ducele de Launé a fost ataşat de legaţie la Berlin?

— S-a înapoiat la Paris cu acelaşi tren cu care a venit Anton şi au fost vecini de compartiment.

— Pricep cum stă chestia! râde Demonul. L-a ucis pe naivul duce, i-a furat hârtiile, apoi i-a luat locul în lume.

— Vrei să-mi vii în ajutor, Hector? întreabă Leonie, după o pauză scurtă. Ştii că eu îţi pot fi recunoscătoare.

— Unde locuieşti?

— Rue de Batignolles, în vila „Desiré”.

— Bine. Ne vom despărţi acum, căci ducele tău e desigur, şi el pe aici şi ar putea intra la bănuială. Mâine noapte sunteţi liberi sau aveţi vreo invitaţie?

— Suntem liberi.

— În cazul acesta îi voi trimite domnului Duce un bileţel, prin care o doamnă îi anunţă că-l aşteaptă precis la ora douăsprezece, în faţa catedralei Notre Dame.

— Şi apoi? întreabă Leonie.

— Joe va şti ce are de făcut.

— E şi el în Paris?

— Da. Tăcere, însă, aud zgomot pe coridor. Dacă lovitura va reuşi, ştiu unde să te găsesc. La revedere!

Se depărtează şi ridică draperia de catifea. În faţa lui stă un călugăr, cu gluga trasă peste faţă, şi încă cu o mască deasupra.

— Pardon! spune el încetişor şi se dă la o parte.

Călugărul e însoţit de o persoană micuţă, care se atârnă de

el cu amândouă braţele şi vorbeşte necontenit.

La vederea diavolului roşu micuţa scoate un ţipăt de spaimă şi vrea să fugă. Călugărul, însă, o reţine şi izbucneşte în râs.

— Ce ne interesează pe noi individul ăsta roşu? Ducă-se acolo de unde aparţine, la dracul.

Glasul e al lui Anton. Masca-Roşie se îndepărtase repede.

În clipa când călugărul cu partenera sa pătrund în salonul albastru, Leonie tocmai părăseşte nişa. Cei doi amanţi se recunosc imediat.

— Asta e o surpriză plăcută! exclamă Leonie. Cum de-ai ajuns aici?

Mica dansatoare nu ştie pe unde să scoată cămaşa şi priveşte uimită la frumoasa turcoaică. Anton însă, râde dispreţuitor:

— Ce te priveşte pe tine Leonie? Plătesc cu aceeaşi monedă. N-ai avut şi tu un partener mai înainte? L-am văzut doar cu ochii mei pe diavolul roşu ieşind din grota albastră! Fiecare dintre noi petrece cum poate.

— Vă cunoaşteţi? întreabă sfioasă, micuţa îmbrăcată cu un domino roz.

— E soţul meu, domnişoară! răspunde Leonie, aspru.

Fata scoate un ţipăt, şi smulgându-se de la braţul călugărului, dispare din salon.

Anton murmură o înjurătură şi cu pumnii încleştaţi se apropie de Leonie.

— Cum de ţi-ai permis să-mi strici idila? răcneşte el. Ai vreun drept să-mi impui ce trebuie să fac şi ce nu? – tu, care cu câteva săptămâni înainte de-abia ai fost iubita ducelui de Launé? Odată pentru totdeauna îţi interzic să te amesteci în treburile mele, bagă bine de seamă!

Leonie nu e deloc geloasă, se temea numai că Anton ar putea comite o imprudenţă.

— Fă ce vrei, spune ea, nu uita, însă că ne paşte o mare primejdie pe amândoi, dacă te încurci cu prostuţa aia!

Fără să mai aştepte răspunsul lui, dispare din salonul albastru.

Anton se uită după ea câteva clipe, apoi izbucneşte în râs:

— Te voi pune eu cu botul pe labe, drăguţo, şi în afacerile mele particulare n-ai să te mai amesteci mult timp. M-am săturat să mai fiu sub tutela ta.

Încetişor, se ia după turcoaică. În salonul albastru se făcuse iar linişte, numai muzica se aude din depărtare.

Atunci se mişcă din nou frunzişul palmierului din colţ. Un cap îşi face apariţia din umbră. O mână pătrunde printre frunze şi le dă la o parte.

— Putem ieşi, domnule conte! se aude atunci un glas.

Un al doilea cap îşi face apariţia şi doi bărbaţi păşesc în salon. Sunt îmbrăcaţi amândoi cu dominouri de culoare închisă. Îşi scoaseră măştile, pe care le ţin în mână.

— Ce spui de asta, domnule conte? întreabă Hartenberg, „noul Sherlock Holmes”.

Contele Eberhard, care sosise de-abia în cursul după amiezii la Paris, unde se întâlnise ca Hartenberg, se afla în prada unei agitaţii de nedescris.

— A fost Hector Rammont, Masca-Roşie! spune el. Stătea doar la un pas de noi şi turcoaica aceea n-a fost alta decât mizerabila mea soţie.

— Nu lipsea mult şi s-ar fi produs catastrofa, râde Hartenberg. Individul e al dracului de prevăzător şi dacă n-am fi fost acoperiţi de frunziş, cine ştie dac-am mai fi fost în viaţă acum.

— L-am fi putut, însă, doborî repede! observă Eberhard.

— Bănuiesc că poartă la el arme otrăvite şi e de ajuns să ne facă o singură zgârietură, pentru a ne provoca moartea. Omul acesta fioros are toate mijloacele să-i amuţească pe duşmanii săi cât se poate mai repede. Nu, nu trebuia să lăsăm să se întâmple asta! Am dobândit ceva cu mult mai important astă seară, sunt iarăşi plin de curaj şi credinţă în izbândă. Acum nu ne va mai scăpa atât de uşor Demonul roşu.

Nu vrei să iei măsuri ca să se închidă imediat toate ieşirile, Hartenberg?

— Nu, asta ar fi prea riscat. S-ar produce prea mare panică şi tocmai asta i-ar îngădui lui Rammont s-o ştargă. Găsim noi

altă cale.

Capitolul 171 – Sfârşitul lui Joe

Vreme rea la Paris. Întunericul acoperă cu mantia sa marele oraş. Ploaia cade în picături fine, care pătrund până la piele.

Cineva sună afară, la vila „Desiré”.

Jean se îndreaptă spre poartă şi preia corespondenţa, pe care o predă factorul. Pe o tavă de argint, o aduce apoi stăpânului său.

Anton nu prea e în bună dispoziţie astăzi. Capul îi este încă greu de şampania pe care o băuse în noaptea trecută. Apoi, e necăjit că a pierdut-o pe mica dansatoare. Îşi mai aminteşte doar că a supat cu ea în apropierea Operei Mari şi că i-a făgăduit un rendez-vous. Dar ceva precis nu ştie.

Cu aer plictisit, Anton ia corespondenţa pe care i-o adusese servitorul. Cele două scrisori pe care te deschide întâi nu-l interesează. În schimb a treia…

— Dominoul roz! exclamă el, plin de veselie.

O deschide şi începe să citească:

„Micuţul meu Duce!

Am luptat până acum cu mine însămi, dacă să-ţi acord întâlnirea de care m-ai rugat, sau nu. Dar ai fost atât de bun cu mine ieri, încât eu nu pot fi crudă. Trebuie să fiu, însă, cu mare băgare de seamă, căci precum ştii, bătrânul meu Othello mă urmăreşte pas cu pas.

Într-o străduţă lăturalnică din apropierea catedralei Notre Dame locuieşte o colegă de a mea, care îmi acordă ospitalitate. Acolo te voi aştepta la noapte. Bătrânul servitor al prietenei mele te va conduce la mine. Încrede-te într-însul fără grijă; doar câţiva paşi veţi avea de mers. Când va bate miezul nopţii, călăuza te va aştepta sub portalul dinspre răsărit al catedralei Notre Dame.

Semnul de recunoaştere va fi chemarea: «Dominoul roz».

Aştept cu nerăbdare să te sărut, micuţul meu duce, şi, cred că şi tu eşti însufleţit de aceeaşi dorinţă.
Dominoul roz”.

Anton se simte în al şaptelea cer. Se ridică de pe scaun şi proasta dispoziţie i-a dispărut ca prin farmec.
— Fireşte că mă voi duce! râde el. Ar fi murdar din partea mea s-o fac pe mititica să m-aştepte zadarnic.
Uşa se deschide în clipa aceea şi Leonie îşi face apariţia. Ea rămâne surprinsă locului.
— Dar ce faci? îl întreabă, privindu-l cercetător. Dansezi prin cameră, de parcă ai vrea să inventezi un dans nou. Ţi-a adus poşta vreo veste bună?
Anton vâră repede scrisoarea în buzunar şi se uită furios la Leonie.
— Ce dai buzna aşa în odaie? Şi apoi, ce te privesc afacerile mele? Fac ce-mi place; înjur, râd, plâng, după cum îmi vine cheful! Ce vrei?
— Am auzit sunând la poarta vilei şi am vrut să văd dacă nu cumva a adus ceva pentru mine servitorul.
— Poate de la domnul conte de Hohenegge? Regret mult, doamnă, n-a sosit nimic. De altfel, ţin să-ţi comunic că am astă-seară o mică întâlnire în oraş şi probabil că mă voi reîntoarce cam târziu; aşadar, nu e nevoie să mă aştepţi.
— Cu cine ai întâlnire?
— N-am poftă să-ţi spun, şi cu asta, basta! răcneşte fostul servitor.
Prefăcându-se supărată, Leonie se îndepărtează. Anton s-ar fi mirat mult, însă, dac-ar fi putut vedea zâmbetul demonic care plutea în jurul buzelor ei.
— Scrisoarea şi-a făcut efectul! murmură ea, ajunsă în camera ei. Mâine dimineaţă voi fi scăpat de monstrul acesta!

*

După puţin timp Anton părăseşte vila, pe jos. E încă prea devreme să se ducă la Notre Dame. Se îndreaptă spre un restaurant elegant, unde petrece câtva timp. În sfârşit, se

apropie de miezul nopţii.

— Alo! Birjar! strigă fostul servitor, şi o trăsură se opreşte în faţa restaurantului.

Cu câteva minute înainte de ora douăsprezece, ajunge la Notre Dame.

Ridicând gulerul mantiei şi înfundându-şi pălăria pe cap, se apropie de portalul de răsărit. Un felinar împrăştie o lumină slabă în apropiere. E de-ajuns, însă, ca să poată recunoaşte o făptură ghemuită, într-una din firidele catedralei. Pare să fie un bărbat mai în vârstă. Desigur, trimisul „Dominoului roz”. Aşadar, îşi ţinuse cuvântul, fata. El se apropie de portal şi strigă încetişor:

— Domino roz!

Omul se mişcă. Anton aude ca un fel de fluierat

— Drace! ce-o mai fi şi asta? exclamă, el.

Vrea să sară înapoi, dar atunci apar din ceaţă câteva făpturi, care se năpustesc asupra lui. Înainte ca să poată scoate un strigăt, un pumn vânjos îl culcă la pământ. Totul se petrece atât de repede, încât nenorocitul de abia îşi poate da seama ce se petrece cu el.

Omul care stătuse ghemuit în firidă, se apropie acum.

— A reuşit? întreabă el, scurt.

— Cred că deocamdată e de ajuns, restul va urma! se aude răspunsul individului uriaş, acelaşi care-l doborâse cu pumnul pe fostul servitor.

— Atunci ridicaţi-l repede şi porniţi cu el de aici, mi se pare că aud paşi.

Individul se apleacă, dar în aceeaşi clipă se aud din trei părţi ţignalele poliţiştilor. Ca din pământ, apar făpturi întunecate, ţinând în mână lămpi de buzunar.

— Mii de bombe! scrâşneşte omul care stătuse ghemuit în firidă. Asta e trădare!

Scoate revolverul şi trage. Un poliţist se prăbuşeşte la pământ. Se produce o panică, de care se foloseşte uriaşul, pentru a-l ridica pe Anton de jos şi aruncându-l pe umăr, dispare în noapte, urmat de tovarăşii săi. În vreme ce o parte din poliţişti se iau pe urmele fugarilor, ceilalţi îl înconjoară pe

acela care rămăsese sub portalul catedralei.

— Împresuraţi-l! Nu trebuie să ne scape! Ăsta e, probabil, însuşi Masca-Roşie! se aude un glas.

Din nou răsună câteva împuşcături, dar de data aceasta niciuna nu-şi nimereşte ţinta.

— Predă-te, mizerabile! răcneşte un bărbat îmbrăcat în negru, care se află în mijlocul poliţiştilor.

— Cine eşti dumneata? strigă criminalul.

— Eu sunt Ochi-de Pisică, supranumit „noul Sherlock Holmes”! sună răspunsul.

O înjurătură sălbatică se aude dinspre portalul catedralei şi revolverul criminalului scuipă încă un foc.

Hartenberg simte că fusese nimerit la umăr de un glonte şi se apleacă fără voie. Cercul poliţiştilor se strânge tot mai mult.

Criminalul pare să-şi fi încărcat din nou revolverul, căci trage un glonte după altul, neîncetat. Poliţiştii îşi scot şi ei armele atunci şi trag în plin.

— Opriţi! strigă deodată Ochi-de-Pisică. Nu mai trageţi, camarazi, trebuie să-l prindem viu!

Fără să se sinchisească de ploaia de gloanţe, el se năpusteşte spre criminalul care stă sprijinit de uşa catedralei. Dar înainte ca să-l poată atinge, omul se prăbuşeşte la pământ, cu nu horcăit. Gloanţele poliţiştilor i-au ciuruit trupul.

— Faceţi lumină ca să-l pot vedea la faţă! strigă Hartenberg.

Poliţiştii se apropie şi-şi îndreaptă lămpile spre făptura care zace pe asfalt.

— E Joe, aghiotantul regelui criminalilor! exclamă Ochi-de-Pisică.

Rămâne câteva clipe nemişcat în faţa cadavrului, apoi se adresează celorlalţi:

— S-a zis cu el! Duceţi-l de aici, băieţi!

Capitolul 172 – Taina casei de nebuni

Alice Hartenberg se afla de câteva zile în ospiciu. Medicii nu ştiau ce să facă cu dânsa şi nu găseau niciun mijloc s-o determine să vorbească. Nenorocita nu rostea niciun cuvânt, părea complet prostită, şi habar n-avea că şi sora ei, Margot, fusese adusă sub acelaşi acoperământ.

Condamnata la moarte a fost transportată aici puţin timp după Alice, dar se afla în aripa din spate, care era păzită cu severitate.

Trecuseră opt zile de când nenorocita amantă a Demonului roşu se afla în casa de nebuni.

E o dimineaţă veselă de iarnă. Peste noapte ninsese şi copacii din parc sunt acoperiţi acum cu zăpadă.

Servitorii lucrează de un ceas să cureţe câteva alei, căci bolnavii care sunt pe cale de însănătoşire, urmează să iasă la plimbare de dimineaţă.

George Vallières se bucură şi el de această libertate, şi încă mai mult ca alţii. Medicul-şef dăduse chiar dispoziţia ca tânărul francez să se plimbe neînsoţit, întrucât se bucura aproape de deplinătatea facultăţilor sale mintale.

Şi în dimineaţa aceasta Vallières iese în parc. El respiră cu nesaţ aerul proaspăt de iarnă şi se simte însănătoşit. Se va întoarce la Paris, unde va fi primit cu braţele deschise de ai săi. Amintirile trecutului se trezesc într-însul mai lămurite ca oricând. Pumnii i se încleştează fără voie, căci revede în memorie făptura omului în frac elegant, a lui Hector Rammont. El e acela care l-a făcut să-şi piardă minţile şi care a dus-o şi pe Alice pe calea pierzaniei.

Cufundat în gânduri triste, George îşi urmează drumul. Păşeşte sub copacii tăcuţi, fără să se întâlnească cu nimeni, fără să audă cel mai mic zgomot în jurul său.

Fără să-şi dea seama cum, tânărul se apropiase de partea parcului, în care, de regulă, n-au dreptul să calce bărbaţii. Dar niciun paznic nu-l opreşte în cale.

Deodată, i se pare că aude paşi uşori. Cu băgare de seamă dă în lături ramurile boschetului în spatele căruia se aflã şi

priveşte cu încordare. Chipu-i palid se face roşu ca racul.

Păşind pe sub copacii îmbrăcaţi în haină albă, se apropie o fată... Braţele îi atârnă obosite în jos, chipul îi este ofilit şi în jurul ochilor are cearcăne vinete.

George Vallières îşi duce mâna la inimă. O recunoscuse pe Alice! Deoarece o vede liberă, îşi spune îndată că starea ei s-a îmbunătăţit.

Un potop de sentimente năpădeşte pieptul tânărului. Îşi duce mâna la fruntea înfierbântată şi se întreabă dacă se simte destul de tare să apară în faţa fiinţei iubite.

Dar e singură oare dânsa? Asta ar fi aproape cu neputinţă. Iată că se zăreşte în spatele ei silueta femeii care o însoţeşte.

Tânărul francez vede cum nenorocita fiică a detectivului german se opreşte în faţa fântânii arteziene şi priveşte înăuntru. Zâmbeşte îndurerată şi clatină încetişor capul. Cine ştie ce amintiri i-au apărut în minte!

George se hotărăşte repede. Trebuie să se pună în legătură cu însoţitoarea Alicei, trebuie s-o determine să-i îngăduie o convorbire cu fata.

Dând ramurile la o parte, el se apropie de dânsa, oprindu-se la câţiva paşi. Femeia rămâne uimită, apoi îl întreabă:

— Doriţi să-mi vorbiţi, domnule Vallières? N-aveţi însoţitor?

— Nu, n-am! Ştii, doar, că domnul medic-şef mi-a îngăduit să ies singur la plimbare. Eu nu mai sunt nebun, spiritul meu s-a însănătoşit pe deplin.

— Şi cum se face, domnule Vallières, că aţi pătruns aici, unde e rezervat numai pentru femei?

— Drept să-ţi spun, nici eu nu ştiu. Dar s-a întâmplat şi nu face să mai vorbim despre asta. În schimb, am o mare rugăminte la dumneata! Îndeplineşte-mi-o şi voi şti să mă arăt recunoscător. Îndată ce voi ajunge la Paris, între ai mei, îţi voi trimite zece mii de franci, dacă-mi îngădui să stau puţin de vorbă cu pacienta pe care o însoţeşti.

Femeia devenise palidă de agitaţie. Suma oferită de francez e enormă pentru ea. Şi încă pentru un serviciu atât de mic, cum e acela pe care i-l cere!

— Cred că glumiţi, domnule Vallières! răspunde ea. Poate

că mintea dumneavoastră nu s-a însănătoşit încă pe deplin…

Francezul râde cu amărăciune.

— Îţi dau înc-o dată asigurarea şi în acelaşi timp, cuvântul meu de cinste, că ştiu ce fac şi ce vorbesc. Uite, îţi dau înscris că-ţi datorez o sumă de zece mii de franci, dacă îmi mijloceşti o întrevedere cu pacienta dumitale.

— Asta înseamnă că trebuie să aveţi un interes deosebit să staţi de vorbă cu fata, domnule Vallières, spune femeia.

— Într-adevăr, aşa este.

Femeia rămâne pe gânduri câteva clipe şi pe dinaintea ochilor îi joacă necontenit cifra ispititoare: „zece mii de franci”. În cele din urmă îşi ia inima în dinţi şi răspunde:

— Îmi încalc datoria, domnule Vallières, ştiu bine asta. Dar dacă propunerea dumneavoastră e serioasă, dacă-mi făgăduiţi s-o părăsiţi pe bolnavă în momentul când va căpăta vreun acces, atunci… voi închide ochii, ca să zic aşa!

— Îţi făgăduiesc tot ce-mi ceri, şi te asigur că nu te vei înşela în privinţa mea.

Femeia se retrage îndărătul copacilor şi rămâne acolo de pază. În tot timpul discuţiei dintre cei doi, Alice nici nu se mişcase de la locul ei. Ea stă şi acum în faţa fântânii şi desenează ceva cu piciorul în zăpadă.

George Vallières se apropie de ea în vârful picioarelor. Ajunge lângă dânsa şi aproape fără voie buzele sale murmură:

— Alice!

Fata ridică ochii şi-l priveşte. Dar nimic nu trădează că l-ar recunoaşte.

— Ce doriţi de la mine? întreabă ea, cu glas lipsit de intonaţie.

Inima lui George se strânge dureros. Să-şi fi pierdut oare dânsa memoria cu desăvârşire? Nu-şi mai reaminteşte oare deloc de ceea ce se petrecuse între ei?

— Alice! repetă el, cu ton mai cald. Mă priveşti ca şi cum aş fi un străin, pe care l-ai vedea pentru prima oară în viaţă. Dar adu-ţi aminte, ca nu e mult de când stăteam la picioarele tale şi-ţi mărturiseam dragoste fierbinte. Am fost şi eu zvârlit în

braţele nebuniei în vreme ce demonul acela, care te are şi pe dumneata pe conştiinţă, a triumfat asupra mea. Acum însă, când soarta ne-a adus împreună, vreau să pun totul în mişcare ca să te salvez, să te redau vieţii, unei vieţi noi. Dar spune-mi, ce s-a întâmplat între timp, ce te-a adus aici?

— Nici nu te cunosc! zice din nou Alice, zâmbind de data aceasta. Dar îmi placi mult, vorbeşte mai departe, te rog!

George îşi apasă mâna pe piept. Să fie totul în zadar, oare? Să se fi cufundat oare ea pentru totdeauna în noaptea nebuniei?

— Alice, vreau să încerc să-ţi redeştept spiritul, urmează el, apropiindu-se de ea şi mai mult. Nu-ţi mai reaminteşti de acel George Vallières, căruia i-ai arătat drumul spre libertate, când Demonul roşu mă ţinea în puterea lui? Am cunoscut multe femei înaintea ta, dar niciuna n-a izbutit să-mi cucerească inima, până la tine. Nu te pot lăsa în starea aceasta, trebuie să fac ceva ca să-ţi redobândeşti pacea sufletului şi sănătatea. Într-adevăr, nu-ţi reaminteşti de George Vallières?

— George Vallières? murmură nenorocita şi ochii ei par să caute ceva, în depărtare. Da, da, acum îmi aduc aminte cu precizie. A fost un om bun, nobil, francezul acela tânăr, şi de fapt îl iubeam chiar, dar nu îndrăzneam să i-o mărturisesc. Am vărsat lacrimi pentru dânsul, ştiind că suferă atât de mult, dar celălalt m-a luat iar în braţele sale şi mi-a ars sufletul cu ochii lui. George Vallières e mort, o ştiu bine!

Francezul caută mâna Alicei.

— Nu e mort, trăieşte şi se află în faţa ta, răspunde el. Eu sunt bogat şi banii au putere mare. Orice s-ar fi întâmplat între timp, eu cunosc mijloace să te duc de aici la Paris, sau în altă parte, unde nimeni nu va afla ceva de trecutul tău.

Ea nu se împotriveşte deloc şi-l lasă să-i ţină mâna într-a lui.

— George Vallières trăieşte? murmură nenorocita. Asta n-o pot crede, domnule! Îl voi revedea într-o zi, dar nu aici, ci pe lumea cealaltă. Vrei să mă însoţeşti acolo?

Tânărul îşi desprinde mâna dintr-a ei. Oftând din adâncul inimii, se retrage cu un pas. Totul e în zadar, nici el nu-i poate

aduce salvarea acestei nenorocite. Spiritul ei pluteşte în beznă şi probabil că nu există niciun mijloc pentru a îndepărta vălul greu.

— Alice... Alice! strigă el, tulburat peste măsură. Dumnezeu să-l pedepsească pe ticălosul acela care te-a adus în starea aceasta! Mii de blesteme să cadă pe capul lui Hector Rammont, Masca-Roşie!

În clipa aceea, însoţitoarea Alicei se năpusteşte spre cei doi şi strigă repede:

— Domnule Vallières, vine cineva, aud paşi. Îndepărtează-te, te rog, repede, altminteri sunt pierdută.

Tânărul francez se supune. Peste câteva clipe şi dispăruse în spatele boschetului.

Omul care vine e un medic, care face rondul prin parc, în vreme ce bolnavii se plimbă. El se opreşte în faţa Alicei, îi pune câteva întrebări, apoi păşeşte mai departe.

Femeia o ia de braţ pe tânăra fată şi amândouă păşesc liniştite, îndreptându-se spre clădirea ospiciului.

Deodată, Alice se opreşte, în faţa unui zid înalt. Sus, la etaj, sunt ferestruici zăbrelite, în dosul cărora se află închise bolnavele arestate.

La una din aceste ferestruici apare un cap de femeie. Chipul ei este palid, ochii holbaţi. Ea priveşte cu o expresie de groază spre Alice.

Aceasta rămâne ca împietrită şi un fior îi scutură trupul. Dar deodată ridică braţele în aer, şi, cu un ţipăt sfâşietor se năpusteşte înainte:

— Margot! Margot!

Însoţitoarea se repede la dânsa o cuprinde de mijloc.

— Ce s-a întâmplat? Ce-ai văzut? strigă ea.

Nu primeşte, însă, niciun răspuns.

Margot, peste mintea căreia coborâse de asemeni noaptea adâncă, auzise strigătul şi pe chipul ei apăruse o expresie de uimire. Ceva se luminează într-însa, dintr-odată. Buzele-i se mişcă şi rostesc, ca în vis:

— Margot! Cine m-a strigat pe nume?

O clipă rămâne ca împietrită, pieptul îi tresaltă cu putere,

apoi perdeaua întunecată e sfâşiată de o mână puternică în mintea ei.

— Sora mea Alice a fost aceea care m-a strigat! Oh! m-au adus în casa de nebuni! Ajutor! Ajutor!

Se năpusteşte la uşă şi începe să lovească cu putere într-însa.

— Lăsaţi-mă să mă duc la sora mea, suntem amândouă nenorocite în lumea asta, suntem victimele omului cu masca roşie! strigă ea, din toate puterile.

Dar nimeni nu-i răspunde.

Capitolul 173 – Noul Duce fals

O trăsură închisă opreşte în faţa vilei din rue Batignolles. Pasagerul coboară şi se-ndreaptă spre poartă, unde apasă pe butonul soneriei.

Servitorul Jean vine în grabă şi deschide portiţa.

— Doamna ducesă e acasă? întreabă vizitatorul.

— Numele dumneavoastră, domnule!

Străinul scoate din buzunar un portvizit şi din acesta un cartonaş alb.

— Cred că Doamna ducesă mă va primi, spune el, întinzând servitorului cartea de vizită.

Vizitatorul intră apoi înăuntru şi îndreptându-se spre vilă, ia loc în salonaşul de aşteptare.

E ora zece dimineaţa. Contesa Leonie petrecuse o noapte proastă, tresărind mereu, de câte ori auzea un zgomot afară. Dar Anton nu s-a reîntors şi ea rămâne cu credinţa că Hector Rammont îşi ţinuse cuvântul.

Dar ce să fie cu vizita aceasta matinală, pe care i-o anunţă Jean? Întoarce carta de vizită pe toată părţile şi citeşte.

— Viconte de Brunelles.

Numele acesta îi este străin. Dar poate că-l întâlnise pe respectivul bărbat la vreuna din seratele la care luase parte în ultimele zile.

— Ce înfăţişare are vicontele, Jean? întreabă ea pe servitor.

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu vă pot spune dacă l-am mai întâlnit vreodată.

— Dacă venea pe la vilă şi înainte de sosirea mea aici, atunci nu-l pot primi.

Jean face o mutră cam surprinsă.

— Doamnă ducesă, v-am spus că nu l-am văzut niciodată pe vizitatorul de acum. E foarte elegant îmbrăcat, ultima modă pariziană şi, după cât am putut observa, pe inelarul mâinii stângi, poartă un inel minunat, reprezentând două pumnale încrucişate.

Jean nu observă clipirea ciudată din ochii stăpânii sale.

— Îl rog pe domnul viconte să aştepte câteva clipe, spune ea.

Înclinându-se adânc, servitorul se retrage. Leonie ascultă cum se îndepărtează, aude glasul său în salonaşul de primire, apoi cum deschide uşa şi iese afară.

Demonica femeie nu se mai poate abţine. Cu paşi repezi se îndreaptă spre draperie, o dă în lături şi privind la vizitator, exclamă:

— Hector!

Presupusul viconte de Brunelles dă din cap, cu înţeles.

Apoi se îndreaptă spre uşa care dă pe coridor şi trage zăvorul.

— E mai bine să nu ne tulbure nimeni, râde el încetişor.

Ea se apropie de dânsul şi-i strânge braţul.

— S-a făcut? Răspunde-mi repede! Nu vezi că tremur din tot corpul de iritaţie?

— Aşa de mult ţineai să te scapi de individul acela? întreabă el cu o indiferenţă plină de cruzime.

— M-a înjosit ca pe o cocotă! scrâşneşte ea. A făcut din mine jucăria lui, din mine, aceeaşi Leonie care i-a jucat pe degete pe bărbaţi.

— Ai fi trebuit să te gândeşti mai demult la toate astea, Leonie. Cu asemenea indivizi nu trebuie să te-ncurci niciodată. Dacă n-aş fi fost eu, ce te făceai?

Ea îl trage în budoar şi-l îndeamnă să se aşeze într-un fotoliu. Chipul îi devenise palid, ochii ei aruncau scântei:

— De ce nu vorbeşti, Hector? gâfâie ea, zgâlţâindu-l cu putere. Nu fi atât de crud şi spune-mi odată! Toată noaptea am stat cu ochii deschişi şi-am aşteptat să te văd venind.

— În asemenea chestiuni obişnuiesc să las să treacă timpul necesar, draga mea. Dar fii liniştită: când Hector Rammont şi-a propus să facă ceva, când şi-a dat cuvântul, şi-l încasează el.

— Ticălosul de Anton... e?...

Demonul zâmbeşte ciudat.

— Nu mai trebuie să te temi de el, a dispărut din calea ta.

— Slavă Ţie, Doamne! murmură demonica femeie.

Chipul ei se schimonoseşte de un râs sinistru. Bucuria ei pentru moartea lui Anton nu mai cunoaşte margini.

Masca-Roşie rămâne nemişcat şi priveşte cu dispreţ pe femeia din faţa lui.

— Când te vei calma şi vei fi în măsură să stai de vorbă în linişte cu mine, te rog să mi-o spui! i se adresează el.

— Povesteşte-mi cum s-a întâmplat, Hector! îi cere ea, arzând de nerăbdare.

Regele criminalilor aruncă rotocoale de fum în aer şi-şi aşază un picior peste altul.

— Astea nu-s lucruri de povestit femeilor! zice el. Fie-ţi de-ajuns când îţi spun că s-a aranjat chestia. În ce mod îmi rezolv eu afacerile, o ştii doar din alte vremuri. Să vorbim mai bine de lucruri mai importante. De individul ăla primejdios ai scăpat, dar ce ai de gând acum?

Ea înaltă din umeri.

— Nu ştiu nici eu însămi. N-ai vrea să-mi dai un sfat?

— Poate că ceva mai mult chiar decât un sfat. Eu voi făuri planul şi las pe seama ta executarea lui.

— Vrei să mă sileşti, Hector?

— Ce-nseamnă „să te silesc”, între noi? Suntem doar oricum legaţi unul de altul, la ce mai e nevoie să te silesc? Ascultă ce-ţi spun! Am scăpat înc-o dată ca prin urechile acului de Ochi-de-Pisică. De data aceasta eram gata-gata să-i cad în mână fără posibilitate de scăpare. Ştii că individul se află la Paris, împreună cu soţul tău, Eberhard de Hohenegge?

Pe Anton ăla al tău, falsul duce de Launé, trebuie să-l fi luat gura pe dinainte la balul de la Opera Mare. Bănuiesc numai, fără să fiu complet sigur. Cineva a prins de veste despre întâlnirea aceea de la catedrala Notre Dame. Puţin lipsea să te dea şi pe tine în braţele pierzaniei. Poliţia, în frunte, fireşte, cu Ochi-de-Pisică, a venit la faţa locului şi, probabil că duşmanul meu neîmpăcat se aştepta să dea de mine acolo. Unul din tovarăşii mei, cel mai bun, aghiotantul Joe, a căzut cu prilejul acesta. Mare noroc că gloanţele l-au lovit drept în inimă. În felul acesta n-a mai fost silit, cel puţin, să mărturisească ceva. Ceilalţi au şters putina. Aşadar, n-avem a ne teme de niciun fel de trădare. Şi acum vine partea a doua. După cum vezi, mi-am schimbat din nou înfăţişarea, dar Hartenberg are o privire ageră şi în afară de asta există mulţi detectivi la Paris. Simt că pământul începe să-mi ardă sub picioare şi e timpul să dispar cât mai repede cu putinţă. În ultima vreme stau cam prost cu finanţele, căci n-am avut prilejul să dau o lovitură de pe urma căreia să mă pricopsesc Am nevoie momentan de un milion, sumă rotundă. Binecuvântez, deci, fericita împrejurare a întâlnirii noastre, fireşte că mă vei ajuta. Cu ajutorul meu ai devenit contesă de Hohenegge. Ce-ai mai făcut apoi nu mă priveşte. Ultimul om care te-ar fi putut înfunda, Anton, a dispărut şi el astă-noapte. Să venim la chestiune! Cred ca nu-ţi va veni prea greu să vinzi domeniul Hohenegge şi tot ce mai aparţine de el. De fapt, ar face o impresie cam proastă această vânzare acum, când a ieşit la iveală contele Eberhard şi îşi revendică drepturile, dar după cum ştii, va mai avea mult de furcă până să-şi poată dovedi autenticitatea. De altfel, ar fi de ajuns să ceri unui bancher berlinez să-ţi avanseze vreo două milioane asupra obiectului de vânzare. Suma aceasta o vom împărţi frăţeşte, scumpa mea.

— Ce vrei să înţelegi prin asta, Hector?

— Începi să devii cam grea de cap, drăguţo. În două cuvinte: eşti dispusă să procuri aceşti bani şi să părăseşti Parisul, împreună cu mine în câteva zile? Ţinta călătoriei ţi-o voi comunica în clipa când ne vom întâlni în gară. Trebuie să-

mi îngădui să fiu precaut.

— Şi dacă n-aş avea poftă să fac ceea ce-mi propui?

— Sunt sigur că vei face ce voi orândui eu, de voie, sau de nevoie.

— Cu alte cuvinte mă sileşti?

— Ţi-am mai spus-o, drăguţo, că nu e nevoie de presiune între noi, căci suntem legaţi doar unul de altul. Mai bine ai face să-mi mulţumeşti că te-am scăpat de individul ăla care-ţi stătea pe cap, Anton.

— Pentru asta îţi şi mulţumesc, Hector. Dar de ce nu vrei să mă laşi singură între ai mei? Pentru moment nu mă tem de nimic, contele de Hohenegge e inofensiv pentru mine, până una alta.

— Ştiu ce vrei să zici. Chestia cu bătrânul baron de Breitling, care-şi căuta fiul şi pe care ai ştiut să-l îndepărtezi atât de bine. Îmi dai voie să te felicit pentru felul cum ai lucrat. Constat că eleva mea face progrese simţitoare. Talent pentru astfel de lucruri ai avut întotdeauna.

— Ştii şi asta, Hector? exclamă ea, holbând ochii. Eşti în legătură cu diavolul, zău aşa! Pe vremea aceea erai doar arestat în închisoarea preventivă din Berlin şi acolo n-a avut cine să-ţi transmită vestea.

— Ce importantă are în ce fel am aflat! Principalul lucru e că ştiu. Voiam să-ţi arăt prin asta că sunt perfect orientat asupra fiecărui pas ce-l faci. Şi acum presupun că eşti de acord cu propunerea mea. Cum stăm cu servitorii pe aici? Câţi ai acum în vilă?

— Feciorul Jean şi camerista mea.

Hector Rammont se aşază bine în fotoliu şi spune liniştit:

— Acest Jean va fi, fireşte, concediat. Chestiunea asta o poţi aranja încă în cursul zilei.

— E absolut necesar?

— Cred că pricepi singură! Servitorul cunoaşte drept duce de Launé pe fostul său coleg de meserie Anton. Acest Anton nu se va mai ivi pe aici şi în locul lui voi sta eu ca duce de Launé. Pentru asta e necesar să angajăm alţi servitori. Aşadar, plăteşte-le amândurora leafa ce li se cuvine şi, dă-le

drumul! Încă în seara asta să-şi ia catrafusele, şi atunci când vor pleca ei, îmi voi face eu intrarea.

Leonie rămâne pe gânduri clipe îndelungate. Ar vrea să se opună din răsputeri, dar în cele din urmă îşi dă seama că totul ar fi în zadar.

— Bine, spune ea, le voi da drumul amândurora. Când vrei să-ţi faci tu intrarea?

— Când se va întuneca bine. Omul trebuie să fie prevăzător.

— Şi crezi că, în calitate de duce de Launé şi cu masca asta nouă ce ţi-ai luat-o, eşti în siguranţă faţă de Ochi-de Pisică?

— Da, cred, altminteri nu m-aş fi hotărât să aleg calea aceasta. Dar, după cum spuneam, şederea mea aici va fi de scurtă durată – numai câteva zile – atât cât să-ţi poţi aranja tu afacerile din Germania. Apoi ne cărăm de aici şi eu cunosc un loc unde Ochi-de-Pisică nu mă poate ajunge.

— N-ai vrea să-mi spui şi mie care e locul acesta, Hector?

— Nu. Asta se va întâmpla numai în momentul plecării.

— Mă socoţi capabilă de trădare?

— Hm! La asta e greu de răspuns. De femei trebuie să te păzeşti. Aşa rămâne, deci. Şi acum îmi voi permite să plec.

Leonie se simte neliniştită şi nu se poate stăpâni să nu vorbească:

— Nu ştiu de ce, Hector, dar de când Ochi-de-Pisică se află în Paris, şi încă împreuna cu contele Eberhard, inima îmi este apăsată de o povară. După afacerea de la Notre Dame ţi-ar putea da de urmă, totuşi, şi odată cu asta să mă arunce şi pe mine în braţele pierzaniei.

— În cazul acesta trebuie să te grăbeşti cu atât mai mult cu vânzarea despre care ţi-am vorbit, răspunde Rammont, calm.

Îşi striveşte ţigareta în scrumieră şi aruncând o privire în oglinda din perete, spune:

— Aşa de uşor nu voi fi recunoscut, orice-ai zice. Poliţiştii vor mai avea încă de furcă cu mine!

Demonul nu bănuieşte că, cu tot norocul lui orb, zilele carierei sale de criminal sunt numărate. Soarta îi pregătea o cursă, în care urma să cadă într-un mod pe care nici nu-l

bănuia.

Îşi ia rămas bun de la Leonie şi după câteva minute iese în stradă. Opreşte o maşină în care se urcă şi dispare după colţul străzii.

Capitolul 174 – Noua cameristă

A doua zi dimineaţă.

Într-un birou de plasare din apropierea lui rue de Batignolles e zarvă mare. De o parte stau funcţionarii, de cealaltă tot felul de oameni care veniseră să-şi ofere serviciile. O doamnă corpolentă o face pe directoarea. Lumea vine şi pleacă, unii găsesc ce le trebuie, alţii sunt rugaţi să mai treacă pe acolo.

La un moment dat îşi face apariţia un bărbat cu înfăţişare cam sărăcăcioasă. Funcţionarul de la ghişeu îi face semn să se apropie. Îl ia drept un postulant, ca toţi ceilalţi.

— Cum te numeşti? Unde ai servit în ultimul timp şi ce fel de slujbă ai îndeplinit? îl întreabă el, repede.

Bărbatul cu înfăţişarea sărăcăcioasă îşi freacă mâinile îngheţate şi răspunde cu sfială aproape:

— Aş dori să vorbesc doamnei directoare într-o chestiune importantă.

— Ţii numaidecât? întreabă funcţionarul. Doamna e foarte ocupată şi nu-şi poate pierde vremea cu fiecare postulant în parte.

— Aş ruga totuşi, dacă se poate…

În clipa aceasta se iveşte doamna corpolentă şi auzind discuţia dintre cei doi, întreabă:

— Despre ce e vorba aici? Ce doreşti dumneata, domnule?

Omul îşi repetă rugămintea.

Directoarea e gata să-l refuze, dar se răzgândeşte în ultimul moment şi spune scurt:

— Vino înăuntru!

Individul urmează invitaţia şi pătrunde în cabinetul particular al doamnei.

— V-aş ruga să închideţi uşa, căci n-aş dori să asculte cineva convorbirea noastră! spune el încetişor.

Femeia tresare speriată.

— Nu cumva vei fi fiind?…

Individul clătină uşor capul. Doamna se îndreaptă spre uşă şi o încuie.

— Acum, poţi vorbi, domnule! zice ea înapoindu-se şi arătând vizitatorului un scaun. Dacă nu mă înşel eşti de la poliţie? Ochii mei nu mă prea înşală.

Străinul se aşază pe scaun şi în jurul buzelor sale înfloreşte un zâmbet ciudat.

— Ai ghicit, doamnă, răspunde el. Şi acum te rog să asculţi ce mă aduce la dumneata.

Îşi drege glasul, apoi urmează:

— Cunoşti poate pe ducele de Launé, din strada Batignolles?

— Da, răspunde femeia. De curând am procurat chiar domnului duce, care se întorcea dintr-o călătorie, un servilor cu numele de Jean. După cât ştiam eu, ducele era holtei. După puţin timp însă, vine la mine o doamnă foarte elegantă, care mi se recomandă drept ducesă de Launé, şi-mi cere să-i procur o cameristă. Am servit-o, fireşte, după cum l-am servit şi pe domnul duce. Servitorul şi camerista au intrat în slujbă şi, după certificatele ce le aveau, păreau să fie elemente foarte harnice. Şi ce să-ţi spun, domnul meu, aseară au fost concediaţi amândoi pe nepusă masă, plătindu-li-se leafa pe trei luni înainte.

Detectivul exclamă surprins:

— Amândoi au fost concediaţi? Asta mă interesează mai mult decât îţi închipui. Dar urmează, te rog.

— Prea mult nu mai am de povestit. Motivele concedierii au rămas o taină. Doamna ducesă, le-a spus numai că e hotărâtă să plece din Paris.

Detectivul rămâne pe gânduri câteva clipe, apoi întreabă:

— Şi crezi dumneata că doamna ducesă a afirmat adevărul, spunând că are de gând să plece?

Femeia înalţă din umeri:

— Ştiu eu? În asemenea cazuri, nu avem niciun interes să dibuim adevărul. E treaba autorităţilor.

— Ai dreptate, doamnă. Şi acum aş avea o rugăminte. Nu-ţi cer altceva decât să comunici imediat primului comisariat poliţienesc, telefonic, dacă se petrece ceva nou referitor la vila „Desiré". Cu alte cuvinte, dacă doamna ducesă, cu toată plecarea anunţată, va veni să angajeze o nouă cameristă, sau domnul duce un nou servitor. Biroul dumitale e cel mai important aici în apropiere şi cred că perechea ducală nu se va gândi să se adreseze în altă parte, la caz de nevoie.

— Aşa cred şi eu, domnule. Voi face întocmai precum îmi ceri.

Detectivul se ridică.

— În cazul acesta, deocamdată nu mai am ce căuta aici. Cred că nu e nevoie să te rog să păstrezi secretul faţă de fiecare, cu privire la persoana mea.

Vrea să se îndrepte spre uşă, dar rămâne brusc locului.

— Se pare că primeşti o vizită nouă; doamna e cam nervoasă, după cum recunosc, din glasul ei.

— Mă duc să văd.

Directoarea deschide uşa şi priveşte în birou. Acolo îşi făcuse apariţia o femeie voalată, dar foarte elegant îmbrăcată. Pretinde funcţionarului s-o introducă în cabinetul directoarei.

Detectivul deghizat îşi ia o mutră şi mai sărăcăcioasă, se înclină servil în faţa femeii şi se înapoiază în birou.

— Vă stau cu totul la dispoziţie, Alteţă! spune proprietara biroului de plasare. Îmi faceţi o deosebită cinste venind din nou la mine.

Străina nu e alta decât Leonie. Ea nu se poate dispensa de o cameristă şi cu toate observaţiile aspre ale lui Rammont, care-şi luase domiciliul la vila „Desiré", ea se urcă într-o trăsură şi venise încoace. Are nevoie de o cameristă nouă.

Părăsind biroul, detectivul îşi întoarce privirea înc-o dată şi o urmăreşte pe eleganta ducesă. Apoi se face nevăzut.

După câteva minute, telefonul sună la comisariatul de poliţe din apropiere. În biroul şefului se află şi omul sărăcăcios

îmbrăcat, în care directoarea oficiului de plasare recunoscuse un detectiv.

Comisarul ia receptorul şi adresându-se poliţistului deghizat, spune:

— Vrei să asculţi dumneata însuţi ce ne comunică doamna?

Detectivul se apropie de aparat şi află următoarele:

Doamna ducesă venise să angajeze o nouă cameristă. Nu i-a putut, însă, satisface dorinţa imediat, dar a făgăduit, că-i va trimite la vilă în cursul dimineţii o persoană care să-i fie pe plac.

Detectivul răspunde repede:

— Deocamdată să nu te pui în legătură cu camerista pe care vrei s-o trimiţi ducesei, căci mai am să-ţi fac o comunicare importantă. Nu vei avea nimic de pierdut, fii sigură. Voi veni la dumneata, însă voi intra pe uşa din dos. Aşteaptă-mă!

Atârnă receptorul şi luându-şi rămas bun de la comisar, se îndreaptă spre biroul de plasare. După câteva minute, se află din nou în faţa directoarei. Aceasta e pe deplin satisfăcută cu propunerea ce i-o face.

— Dacă fata corespunde într-adevăr pretenţiilor doamnei ducese, atunci îmi va fi foarte plăcut având posibilitatea s-o servesc atât de prompt.

— Fata pe care ţi-o recomand eu, e ceea ce trebuie, zice detectivul. Şi ca o arvună pentru osteneala dumitale, doamnă, te rog să primeşti…

Scoate portvizitul şi dintr-însul o bancnotă de o sută de franci. Chipul femeii se luminează.

— Îţi stau cu plăcere la dispoziţie, domnule, dacă vei mai avea nevoie de mine în viitor.

— Deocamdată nu doresc altceva, zice detectivul zâmbind, decât s-o recomanzi cât se poate de călduros pe micuţa cameristă, pe care ţi-o voi trimite aici peste o jumătate de ceas. Principalul lucru e să fie acceptată de doamna ducesă. Restul lasă-l pe seama noastră.

Detectivul se ridică de pe scaun şi părăseşte odaia. Aranjase lucrurile cum e mai bine.

Corpolenta femeie clatină capul în urma lui:

— Se petrec lucruri misterioase în vila „Desiré”, miros eu. Dar ce mă priveşte pe mine? Camerista pe care se gândeşte să mi-o trimită detectivul e, desigur, o spioană poliţienească, pe care vrea s-o introducă acolo. Dar nici de asta nu-mi pasă. De altfel, cam rar a fost poliţia atât de generoasă ca de data aceasta.

Nu trecu nicio jumătate de ceas de la plecarea detectivului şi fata făgăduită de acesta şi soseşte la directoarea biroului de plasare. E o micuţă plină de vino-ncoa, cu dinţi albi ca laptele şi cu un năsuc simpatic. E curat îmbrăcată, dar nu ţipător. Nu prea pare să fie obişnuită cu munca, deoarece degetele ei prea sunt bine îngrijite. Se numeşte Charlotte, şi mai pe scurt „Lo”.

— Ai certificate, drăguţo? întreabă directoarea.

Micuţa izbucneşte în râs.

— Se poate să n-am, doamnă? Câte vrei!

Şi tot râzând, scoate din buzunar un plic mare, în care se găsesc certificatele cele mai strălucite.

Acestea provin de la cele mai nobile familii din Paris, la care servise „Lo”.

După cum făgăduise detectivului, patroana îi dă fetei o recomandare foarte călduroasă, micuţa părăseşte camera şi, ieşind în stradă, se urcă în trăsura care o aşteaptă şi care o duce repede la adresa indicată.

În faţa ducesei, Lo face o plecăciune graţioasă. După un scurt examen, fata e angajată şi se declară dispusă să rămână imediat la vilă.

În clipa aceasta, Rammont intră şi el în budoarul Leoniei.

— Ei, cum stăm, scumpa mea? întreabă dânsul. O reţii pe domnişoara?

Demonica femeie răspunde liniştită:

— Da, am fost satisfăcută de examenul la care am supus-o, de asemeni şi certificatele fetei sunt cât se poate de bune.

— Bine, murmură Masca-Roşie. Acum o rog pe duduia să mă urmeze în camera mea, ca să afle ce am să-i spun şi eu.

Lo face o plecăciune în faţa ducesei şi-l urmează pe

bărbatul cu înfăţişare distinsă. În camera de lucru a acestuia, e chestionată asupra faptului dacă va fi în măsură să-şi îndeplinească atribuţiile cum se cuvine într-o casă nobilă; apoi, dacă s-ar putea hotărî să părăsească Parisul peste câteva zile, împreună cu perechea ducală, la care fata răspunde afirmativ.

După ce Hector îi mai dădu ordin sever să nu deschidă niciunui străin, oricine ar fi, face un semn de concediere, cu mâna.

Prima zi trece în deplină linişte. Când se înserează, Leonie şi Hector îşi fac toaleta, urmând să plece la un bal. Înainte de a părăsi casa, ducesa se adresează fetei, cu un zâmbet îndărătul căruia se ascunde oarecare nelinişte:

— Nu te temi să rămâi singură o noapte, Lo? Servitorul cel nou va sosi de-abia mâine.

— Eu nu ştiu ce-i aia teamă, doamnă! răspunde micuţa, de altfel, mă voi închide în odăiţa mea şi nu voi deschide nimănui, până nu se vor înapoia Alteţele voastre.

Perechea criminală pleacă.

Lo ştie că e singură acum. Închisese uşa intrării principale şi atât de uşor n-ar putea nimeni pătrunde cu forţa. Pentru orice eventualitate, posedă telefonul, cu ajutorul căruia poate anunţa comisariatul cel mai apropiat.

Chipul atât de zâmbitor al micii cameriste, luă deodată o expresie serioasă.

— N-aş fi făcut asta în niciun caz, dacă nenorocirea n-ar fi vrut ca el să mă ţină atât de strâns în mâinile sale! murmură ea, păşind prin coridor şi intrând într-una din odăi. Se aşază într-un fotoliu şi priveşte gânditoare în gol.

— Va veni el oare astăzi, sau va trimite pe cineva? şopteşte ea după câtva timp.

Îşi aranjează cârlionţii de pe frunte şi urmează să vorbească cu ea însăşi:

— E încă mult prea de vreme. Dar va şti el cum să mă încunoştinţeze.

Ieşind pe coridor, se îndreaptă spre odăiţa ei, care se află lângă budoarul stăpânei.

Putem spune cititorilor, că mica Lo nu e nimeni alta decât dansatoarea care supase cu Anton, după balul de la Opera Mare. Detectivul Hartenberg o observase şi cu talentul său recunoscut izbutise să facă dintr-însa o aliată.

E aproape de miezul nopţii. Întinsă pe canapea, spioana poliţienească priveşte spre tavan. Simte un fior străbătându-i trupul.

— Nu prea mă potrivesc eu pentru meseria asta! murmură dânsa. Dacă chestia cu care sunt însărcinată va reuşi, mi se va da o sumă importantă, apoi mă reîntorc la viaţa din trecut.

În clipa următoare tresare speriată. Ce zgomot fusese acesta?

Adunându-şi tot curajul, ea se îndreaptă spre fereastră şi, cu o smucitură, deschide larg. Şi în vreme ce în deschizătură apare o figură omenească, fata întinde revolverul...

— Îndărăt, sau eşti al morţii! strigă ea, cu glas tremurat.

— Ei, la dracu! Ia mai stai fetiţo! Încredinţează-te mai întâi cine-ţi vine în vizită! se aude glasul misteriosului străin.

Fata întinde capul şi murmură, uimită:

— Dumneata eşti?

— A fost greu să mă caţăr! răspunde străinul. În asemenea momente ai dori să fii o maimuţă. De altfel, nu lipsea mult să mă trimiţi în câmpiile veşnice. Oricât de mult îţi apreciez curajul şi sângele rece, pot să-ţi spun că domnul şef al poliţiei n-ar fi fost deloc mulţumit dacă ai fi ucis pe unul din oamenii lui.

— Eram atât de înspăimântată la început... căută să se scuze Lo.

— Nu face nimic, drăguţo! răspunde străinul. Principalul e că a mers bine. Şi acum să nu mai pierdem vremea cu vorbe de clacă. Eşti singură în casă?

— Da.

Ochi-de-Pisică, căci el era, se aşază pe un scaun.

— Domnul duce şi doamna ducesă au plecat la un bal, spune fata.

— Ştiu asta. Am stat la pândă, deşi mi-au îngheţat tun picioarele.

— Dar de ce ai venit de-abia acum, de vreme ce ai văzut când au plecat dumnealor? Nu ştiai că nu mai e niciun servitor în casă?

— Ştiam prea bine, duduiţă, dar am socotit că se cuvine să fiu prevăzător, dat fiindcă avem de-a face cu o pereche criminală de la care te poţi aştepta la orice.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vei afla îndată, drăguţo. Cam după vreun ceas de la plecarea perechii ducale, s-a apropiat din partea cealaltă o trăsură. Nu departe de intrarea vilei „Desiré” aceasta s-a oprit, şi cine crezi că a coborât dintr-însa? Însuşi domnul duce de Launé. S-a apropiat de vilă, a scos o cheie din buzunar şi a deschis poarta. Probabil că nu ştii nimic despre treaba asta?

— Nu, mărturiseşte Lo. Dar ce să-l fi adus înapoi?

— Nimic altceva decât spiritul de prevedere. Presupun că Alteţa sa a făcut înconjurul întregii vile, a pus urechea la fiecare uşă, pentru ca apoi, încredinţându-se că nu se petrece nimic suspect, că se îndepărteze. După un sfert de ceas, l-am văzut urcându-se din nou în trăsură.

— Şi ce ai de gând să faci acum? Ce pretinzi de la mine? întreabă fata.

Detectivul răspunde, calm:

— Să-mi povesteşti numai cum i-ai găsit pe domnul duce şi pe doamna ducesă, ce ai observat în tot timpul cât ai stat aici.

Lo îi raportează totul.

— Aşadar, se înapoiază acasă către ziuă, probabil? întreabă Hartenberg, după ce fata isprăvise de povestit.

— Doamna ducesă mi-a spus să rămân îmbrăcată şi la un semnal convenit din partea ei, să-i deschid portiţa vilei, deoarece servitorul cel nou soseşte de-abia mâne.

— Aha! Şi care e semnalul acela? Presupun că ducele sună într-un anumit fel?

— Fireşte, domnule. Va suna de trei ori la rând repede.

— Bine, drăguţă! Ce părere ai despre domnul „duce”? Fii sinceră!

Lo îşi trece mâna peste frunte, apoi zice:

— Mă tem de el! În ochii săi străluceşte o flacără care mă face să mă cutremur.

— Eşti de părere că omul acesta ar fi în stare să făptuiască o crimă fioroasă?

— Da, sunt sigură de asta. Cred că acest om, cu o privire atât de ciudată, ar fi în stare să gâtuiască pe cineva cu cel mai desăvârşit sânge rece.

— Să gâtuiască? Stai! Aş vrea să ne oprim puţintel asupra acestui punct! Crezi cumva că acest duce de Launé ar putea fi vestitul rege al criminalilor, Masca-Roşie?

Camerista se îngălbeneşte la faţă. Ea ştie ce însemnătate are numele acesta în cercurile poliţieneşti şi mai ştie, de asemenea, că se pusese un premiu mare pe capul lui.

— Nu ştiu ce să răspund la asta, domnule! zice ea. Dar dacă e într-adevăr vorba de Masca-Roşie, de criminalul acela de care se înfioară o lume întreagă, atunci ştiu de ce mă cutremur când îl privesc la faţă.

— În mod sigur nu ştii însă dacă e el?

— Nu, domnule.

— În cazul acesta nu-mi rămâne decât să mă încredinţez singur.

— Dar bine, domnule, cum vrei să faci asta? strigă speriată camerista. Îndată după ce se va reîntoarce, ducele se va retrage cu soţia sa în apartamentele lor.

— Ei, mă voi ascunde şi eu undeva pe acolo, fetiţo. Îndărătul vreunei draperii sau al unei portiere, se va găsi un locşor pentru mine.

— Asta, e ceva mult prea primejdios.

— Primejdios? Eu nu mă tem de primejdie, când e vorba să-l urmăresc pe acest individ. De câte ori n-am fost la un pus de moarte, în vânătoarea mea după el? Dar până acum n-am căzut încă în lupta împotriva Măştii-Roşii. Aşadar, nu mai sta mult pe gânduri, draga mea şi vino de-mi arată toate încăperile ca să-mi găsesc locul unde să mă ascund.

Lo îşi dă seama că n-are încotro şi urmată de detectiv, îl conduce în toate odăile vilei. În cabinetul de lucru al falsului duce, Hartenberg priveşte câteva clipe biroul elegant, şi

spune:

— E un vulpoi şiret, dumnealui. Cu toate acestea nădăjduiesc să-l prind de data asta, din moment ce voi fi sigur că el este. O explicaţie pentru prezenţa sa aici se găseşte uşor. Fireşte că ducesa de Launé nu e nimeni alta decât Leonie, criminala aceea care a făcut atâtea victime şi căreia îi voi veni de hac, la fel ca tovarăşului ei.

Şi acum, fetiţo, stinge te rog lumina şi să mergem în salonul roşu, care dă în budoarul stăpânei tale. Acolo am descoperit o nişă, acoperită în parte de o draperie.

Lo nu mai răspunde nimic, căci îşi dă seama că acest om are un plan hotărât, pe care-l urmăreşte cu toată înverşunarea.

Hartenberg are la el numai un revolver. E puţin, dar el se bizuie mult pe curajul său.

— Acum du-le îndărăt în odăiţa dumitale, domnişoară, şi rămâi liniştită acolo, până vei auzi sunând la poartă. Deschide fără teamă şi lasă-i să intre pe stăpânii dumitale.

Aceste spuse, el dă la o parte draperia din faţa uşii şi se furişează înăuntru. Lângă perete se află un scaun, pe care el ia loc.

Fata părăseşte camera şi intră în încăperea ei. Ceasul e aproape de ora două.

Se aşază pe un scaun, obosită. În clipa aceasta, se aude afară soneria. Lo sare în picioare. Totul tremură în ea.

Să fie ducele, care se înapoiază? Se aude a doua oară ţârâitul, apoi a treia oară.

Fata îşi ia repede ceva pe dânsa şi aleargă prin grădină, până la portiţă. O trăsură aşteaptă afară.

— Deschide! se aude o voce poruncitoare.

E ducele, ea îl recunoaşte imediat. Aşadar, perechea ducală se înapoiază înainte de vreme. Cheia se răsuceşte în broască şi portiţa se deschide.

— Închide bine poarta! porunceşte Rammont, în vreme ce trece înainte, ţinând-o de braţ pe Leonie.

Capitolul 175 – Moştenitorul milioanelor

Hartenberg stătea ascuns în nişa lui, când cei doi „soţi” intrară în salonul roşu. Din cuvintele schimbate între dânşii el îşi dă repede seama că are de-a face într-adevăr cu Hector Rammont şi Leonie. Cu iscusinţa sa recunoscută, Ochi-de-Pisică izbuteşte să iasă din vilă, pe fereastră şi îndreptându-se spre comisariatul de poliţie, se reîntoarce însoţit de doi agenţi. Toţi trei pătrund în casă cu ajutorul unor chei false.

Dar ce se petrecuse în timpul acesta?

Seara târziu, sosise un curier care adusese o telegramă pentru ducele de Launé. Lo preluase depeşa şi, deoarece stăpânii ei erau plecaţi, o pusese pe măsuţa de lângă patul ducelui. Fata uitase să-i spună despre lucrul acesta, aşa că atunci când falsul Launé intră în dormitorul său, dădu peste depeşă.

El o luă repede în mână şi, desfăcând-o citi cu înfrigurare:

„Doamna ducesă grav bolnavă. Se află la hotel Bristol Berlin şi doreşte să-l vadă ne nepotul ei.

Kuhnert”

Ochii lui Rammont luciră ciudat. Trebuia să afle cu precizie cine este această ducesă. Avea doar toate documentele de familie ale ducelui ucis de Anton. Cercetând repede, constată ca era vorba de o mătuşă bătrână şi foarte bogată a ducelui de Launé. Averea ei era preţuită la peste douăzeci milioane franci. N-avea copii şi singurul moştenitor părea să fie tânărul André.

Acum locuia la Berlin şi anume la hotel Bristol. Depeşa vorbea de o îmbolnăvire stabilă şi bătrâna voia să-şi vadă nepotul, înainte de a muri. Masca-Roşie îşi dă imediat seama de profitul ce l-ar putea trage de pe urma aceasta şi se hotărăşte să lucreze în grabă.

Se îmbracă repede cu un costum de călătorie şi umple o valiză cu obiectele necesare. Apoi se îndreaptă spre odaia Leoniei.

— Ce s-a întâmplat? întreabă demonica femeie, oarecum înspăimântată. Credeam că te-ai culcat demult.

Rammont scoate din buzunar telegrama şi i-o întinde:

— Citeşte! spune el.

Ea parcurge repede rândurile şi înalţă din umeri.

— Nu pricep nimic, Hector!

— Atunci îţi voi lămuri în două cuvinte cum stau lucrurile. Mult timp nu prea am, căci după cât ştiu, mai e doar vreo jumătate de ceas până la plecarea trenului spre Berlin. Aşadar, ducesa de Brionne – despre care e vorba – este mătuşa bogată a adevăratului duce de Launé. S-a îmbolnăvit grav şi semnatarul telegramei, Kuhnert, o fi vreun bătrân servitor al ei, care-l anunţă pe nepot să vină de urgenţă la patul bolnavei. Dacă moare, nepotul acesta, pune mâna pe vreo douăzeci de milioane, fără nicio formalitate. Aşadar, ar trebui să fiu un idiot şi jumătate dacă nu m-aş folosi de acest prilej favorabil. Probabil că atunci când voi ajunge, ducesa va fi de acum moartă, dacă nu…

Se întrerupe şi schimbă o privire cu Leonie.

— În sfârşit, urmează el, voi şti să-mi apăr interesele. Şi acum trebuie să plec.

— Vrei să pleci la Berlin, tocmai în momentele de faţă, când nici nu s-a potolit încă agitaţia asupra ultimelor tale fapte? Păzeşte-te! Se poate lesne întâmpla să te duci la pierzanie.

— Pe mine nu mă înspăimântă primejdiile, când e vorba să am un profit. Rămâne aşa cum am hotărât: plec la Berlin, unde voi ajunge mâine seară. Peste două zile voi putea fi îndărăt, ca moştenitor de milioane. Şi atunci va fi sosit momentul să părăsim pământul Europei. Moştenirea ducesei de Brionne va fi fost ultima lovitură a mea. Noapte bună, Leonie.

Cu aceste cuvinte părăseşte casa şi ajuns în stradă opreşte o trăsură, care-l duce la gară.

Când Hartenberg se întorsese la vilă, însoţit de cei doi agenţi poliţieneşti, trebui să constate că Demonul ştersese putina, şi află repede pricina.

Capitolul 176 – Arestarea Demonului

Într-o cameră elegantă a hotelului Bristol, zace ducesa de Brionne. Sosise cu o zi înainte în capitala Germaniei şi chiar în aceeaşi seară suferise un grav accident de automobil. Medicii nu-i mai dădeau nicio speranţă de scăpare.

La căpătâiul ei se află medicul şi camerista. Doctorul se ridică încetişor şi păşeşte spre uşă. Auzise un zgomot afară şi presupunea că e Kuhnert, secretarul şi însoţitorul în călătorii al ducesei, care avea pasiunea voiajurilor. Într-adevăr, el este. Păşind în vestibul, medicul discută încetişor cu dânsul.

— Crezi că domnul duce a primit telegrama la timp, pentru ca să poată sosi încă în seara asta?

— Aşa presupun, domnule doctor.

— Vreau să spun cu asta, că doamna ducesă n-o va mai duce până mâine dimineaţă.

Kuhnert e adânc tulburat. Doctorul pare să mai aibă o întrebare pe buze. După oarecare şovăială îi dă drumul:

— Tânărul acesta, nepotul ducesei de Brionne, este probabil singurul ei moştenitor?

— Aşa e, domnule doctor.

— Va pune mâna pe o moştenire frumoasă, după cum am auzit din însăşi gura ducesei.

— Peste douăzeci de milioane! murmură Kuhnert.

— E demn de invidiat, zău aşa.

Se scurge un sfert de oră. Kuhnert stă pe un scaun în faţa mesei şi-şi sprijină capul în palme.

Afară, pe coridor, se aud zgomote. Kuhnert tresare şi-şi îndreaptă privirea spre uşă. După o bătaie scurtă, aceasta se deschide. Directorul hotelului îşi face apariţia.

— Scuzaţi, domnule secretar, spune el, Alteţa sa, ducele de Launé doreşte să fie condus imediat la dumneavoastră.

Kuhnert sare de pe scaun şi-şi îndreaptă privirile asupra unei alte persoane, care tocmai apăruse în dosul uşii.

— E în regulă, nu mai am nevoie de ajutorul dumitale, se adresează noul venit, către directorul hotelului.

Acesta se retrage, înclinându-se adânc şi uşa se închide în

urma lui.

Kuhnert rămâne într-o atitudine respectuoasă în faţa nepotului, care nu e altul decât Hector Rammont.

— Eu sunt ducele de Launé! spune el, cu glas care trădează emoţia. Cum îi merge iubitei mele mătuşi? Spune-mi repede!

Kuhnert face un gest disperat, apoi răspunde:

— Foarte prost, Alteţă. Medicii nu mai dau nicio speranţă.

— E posibil s-o văd imediat? Ce voiam să zic?... Da. Dumneata eşti domnul Kuhnert, secretarul particular al mătuşii mele?

— Întocmai, Alteţă.

— Şi de cât timp eşti în serviciul ei?

— Numai de patru luni, Alteţă.

— Ca secretar al mătuşii mele, cred că cunoşti toate documentele ei. Te-ai ocupat şi de chestiunea moştenirii?

— Da, Alteţă.

— Bine! Condu-mă, te rog, la căpătâiul bolnavei.

În vârful picioarelor, amândoi păşesc spre odaia unde se află muribunda. Medicul le iese înainte şi Rammont se prezintă, rece, apoi întreabă:

— Dumneata eşti medicul mătuşii mele?

— Da, Alteţă.

— În ce stare se află bolnava?

— Doamna ducesă nu va mai ajunge ziua de mâine, ştiinţa medicală şi-a spus ultimul cuvânt.

— E trează?

— Deocamdată nu va dura probabil o jumătate de ceas, poate şi mai mult, până să se trezească pentru puţin timp. Probabil că va fi şi ultima oară.

— Voi arunca o privire asupra ei, apoi mă voi retrage într-o cameră din apropiere. Am primit telegrama în cursul nopţii şi nici n-am avut timpul măcar să-mi fac toaleta ca lumea, Apoi, sunt complet epuizat din cauza călătoriei. Te rog să mă anunţi imediat ce se va trezi!

— Foarte bine, Alteţă!

Masca-Roşie se apropie de patul muribundei; îndărătul acestuia se afla o persoană mai în vârstă, cu figura speriată. E

camerista ducesei. Falsul Launé nici nu observă închinăciunea ei adâncă şi îndreptându-şi privirea spre bolnava cu chipul palid, simulează o tulburare profundă. Rămâne mult timp fără să rostească un cuvânt, apoi se întoarce şi păşeşte spre ieşire.

După câteva clipe se află în odaia ce-i fusese rezervată şi se odihneşte de oboseala călătoriei, după ce-şi făcuse toaleta. Se uită la ceas şi vede că e aproape de miezul nopţii. Deodată se aude o bătaie în uşă. E Kuhnert.

— Alteţă, spune acesta, speriat, doamna ducesă tocmai s-a trezit şi i-am comunicat că mult aşteptatul ei nepot a sosit. Nu vă supăraţi, Alteţă, să veniţi în odaia ei.

Hector Rammont îl urmează pe secretar şi în coridor pune mâna pe braţul acestuia şi-i spune cu glas poruncitor:

— În clipele acestea din urmă, doresc să fiu singur de tot cu mătuşa mea. Du-te înăuntru şi comunică aceasta cameristei. Domnii medici să fie şi dumnealor atât de buni şi să se retragă, până voi socoti eu că pot intra înapoi.

Kuhnert nu găseşte nimic surprinzător în cererea aceasta a ducelui. El intră repede în odaia bolnavei şi Rammont aude glasul pierdut al acesteia:

— Unde e scumpul meu nepot?

Draperia se dă în lături şi medicii, Kuhnert şi camerista îşi fac apariţia. Ei se înclină în faţa moştenitorului şi părăsesc odaia.

De-abia când uşa se închide în urma lor, el intră la bolnavă. Ţinând o mână în faţa ochilor, ca să-şi ascundă faţa pe cât se poate, el se apropie de pat şi cu glas înăbuşit exclamă:

— Scumpa mea mătuşă! Durerea mă copleşeşte văzându-te în starea asta.

Demonul vrea să îngenuncheze în faţa patului, ca să joace mai bine comedia, dar mâna bolnavei se întinde spre el.

— Nu aşa, André. Îmi simt sfârşitul apropiat. Dar voiam să te mai văd odată, scumpul mea nepot. Lasă-mă să privesc la faţa ta, aşează-ţi mâna moale pe fruntea mea, ca să adorm liniştită.

Rammont n-are încotro, trebuie să se ridice. Când privirea

lui se întâlneşte cu a ducesei, aceasta scoate un ţipăt înăbuşit:

— Acesta nu e André, nu e André! Ajutor! ajutor! Un escroc a pătruns aici şi vrea să mă jefuiască!

Tristeţea de ocazie de pe figura falsului duce, dispare ca prin farmec. În locul ei apare o expresie de sălbăticie.

— Taci, muiere bătrână! scrâşneşte el şi ridică pumnul să lovească.

Dar spaima de moarte a femeii îi împrumută puteri nebănuite. Ea se ridică brusc şi-şi înfige mâinile slăbite în braţele lui. Deschide gura ca să strige, dar Rammont se smulge din strânsoare şi o trânteşte înapoi pe perne.

— Nu vei strica tu socotelile Măştii-Roşii, ducesă de Brionne. Aceasta trebuie să fie ultima şi cea mai strălucită lovitură a mea. În iad cu tine!

Pumnul său cade cu putere pe capul nenorocitei. Ea nu scoate niciun ţipăt, ochii-i holbaţi privesc ţintă la criminal. Apoi îşi dă sufletul.

— Am învins! murmură Demonul. Lumea e a mea acum!

Vrea să se întoarcă, dar în clipa aceea un fior îi străbate prin trup. Îşi simte umărul apăsat de o mână grea… Cu o smucitură se roteşte pe călcâie şi ochii-i întâlnesc pe acei… ai lui Hartenberg.

Chipul regelui criminalilor se schimonoseşte în chip groaznic. Duce repede mâna la buzunar, dar o înjurătură sălbatică îi scapă de pe buze: uitase revolverul în camera sa.

— Aşadar, tot am pus mâna pe tine, şi de data aceasta probabil în mod definitiv, spune Hartenberg, cu glas liniştit. Lasă mâinile jos, omule, cariera ta sângeroasă s-a sfârşit!

Hector Rammont se dă un pas îndărăt, pregătindu-se să facă o săritură. Trebuie să-l înlăture din cale pe detectiv, trebuie să ajungă la uşă. Altfel e pierdut, îşi dă bine seamă.

Zadarnic, însă, căci se şi arată chipurile câtorva poliţişti în uniformă, în vreme ce afară Kuhnert, medicii şi camerista stau ca împietriţi.

— Puneţi mâna pe el, ordonă „noul Sherlock Holmes” şi doi agenţi îl înhaţă repede şi-i pun cătuşele.

Ultima lovitură a Măştii-Roşii a dat greş şi de aici i se va trage sfârşitul.

Capitolul 177 – Planuri de fugă

George Vallières se află în camera lui de la ospiciu. Medicul-şef îi comunicase că poate pleca, deoarece e pe deplin sănătos.

Dar ciudat lucru, el nu prea e dispus să părăsească institutul. Directorul zâmbeşte când tânărul francez îl roagă să-i îngăduie să mai râmate câteva zile.

Cufundat în gândurile sale, George aude deodată bătăi în uşă şi imediat apare femeia care o îngrijeşte pe Alice.

— Vino înăuntrul spune el, repede. Probabil că-mi aduci vreo veste de la fata pe care o iubesc.

Femeia cunoaşte puţin din drama acestui tânăr francez. Ea se aşază pe un scaun şi spune imediat:

— Trebuie să vă aduc vestea bucuroasă, domnule Vallières, că domnişoara Alice merge spre însănătoşire, după cât se pare. Vorbeşte cât se poate de la locul lui. Numai faţă de medici joacă un fel de comedie, ca să nu se trădeze. Desigur că are motivele ei pentru aceasta.

— Eşti sigură de ceea ce spui, cucoană?

— Da, da. Întorsătura favorabilă din starea fetei datează din clipa când s-a prăbuşit în parc, scoţând un ţipăt şi am dus-o aproape leşinată în odaia ei.

— Aşadar, totuşi… murmură George. O spaimă mare i-a răpit minţile şi o nouă tulburate i le-a redat. N-ar fi deloc imposibil lucrul acesta. Şi ce vorbeşte acum? I-ai povestit despre mine?

— Am făcut-o cu băgare de seamă. De aceea am şi venit aici. Domnişoara Alice vrea să vă vorbească, trebuie să-i ajutaţi, căci pare să nu ştie ce trebuie să facă. În medic sau în altcineva nu poate avea încredere, prea e mare pericolul.

George Vallières pricepe cum stau lucrurile.

— Fireşte că se gândeşte la nenorocita ei soră, Margot, zice

el.

— Aşa e, dar n-a mărturisit asta. M-a rugat numai să-i mijlocesc o convorbire cu dumneavoastră.

— Şi posibilitatea asta o avem în clipa de faţă?

— Dacă nu vom avea ghinion, domnule de Vallières, atunci da. Personalul de pază e ocupat acum în cealaltă aripă şi cred că aţi putea ajunge lesne în odăiţa mea, unde domnişoara Alice vă aşteaptă. Cred că cunoaşteţi drumul!

— Da, da, mergi dumneata înainte şi în cel mult zece minute sunt şi eu acolo.

În odaia femeii, Alice aşteaptă într-adevăr sosirea lui George. Stă pe un scaun în faţa ferestrei şi chipul ei este încă palid, dar ochii îi sunt limpezi, şi păstrează într-înşii o expresie de nelinişte.

Uşa se deschide şi îngrijitoarea ei îşi face apariţia.

— Domnul de Vallières va veni îndată domnişoară, spune ea.

— Îţi mulţumesc! răspunde Alice, cu un suspin de uşurare. Nu vom uita niciodată ce-ai făcut pentru noi.

Se scurg vreo zece minute, apoi se aud bătăi în uşă. Alice se ridică de pe scaun. Faţa îi e îmbujorată. Fără voie, ea îşi apasă mâna pe pieptul care tresaltă cu putere. Mintea ei se limpezise într-adevăr cu totul şi acum îşi reaminteşte de tot ce se petrecuse în ultimul timp.

George Vallières intră în cameră.

— Eu voi aştepta afară, ca să nu dea cineva peste dumneavoastră! şopteşte îngrijitoarea şi se şi retrage.

— Alice! exclamă tulburat tânărul şi cuprinde mâinile tremurânde ale fetei. Mă recunoşti într-adevăr, Alice? Dacă noaptea întunecoasă a dispărut din mintea ta, atunci totul va fi iar bine şi vom avea parte de fericire pe acest pământ.

Ea nu izbuteşte să răspundă imediat, buzele îi tremură şi aproape să se înăbuşe de emoţie.

George o aşază încetişor pe un scaun şi, îngenunchind în faţa ei, îi acoperă mâinile cu sărutări calde. Gura lui murmură din nou cuvinte de dragoste, dar de data aceasta fata le întâmpină altfel şi lacrimi calde îi şiroiesc pe obraji.

— Ai trimis să mă cheme, Alice, urmează tânărul. Am ghicit îndată că e vorba despre sora dumitale Margot. Nefericita e nevinovată, aş pune mâna-n foc în orice clipă pentru dânsa. Cât de grozav trebuie să fie pentru dumneata să te ştii sub acelaşi acoperământ cu ea şi în acelaşi timp să fii încredinţată că o aşteaptă o moarte atât de fioroasă!

— Asta e tocmai ce m-a îndemnat să te chem încoace, domnule Vallières, rosteşte nefericita fată, printre lacrimi. Mintea mi s-a limpezit din nou, văd totul ce am suferit până acum, văd viitorul şi prezentul în adevărata lor lumină. Când vei afla prin câte am trecut, îţi vei da lesne seama că nu e de mirare că mi-am pierdut minţile pentru un timp. Dar dacă m-ai iubit într-adevăr odată, atunci ajută-mă, te rog, să-mi salvez sora! Nu pot nici măcar să cutez să mă arăt medicilor ca însănătoşită. M-ar întreba de unde vin, care-i numele meu şi atunci totul ar fi pierdut. Aşa că o fac pe nebuna mai departe, oricât de grozav ar fi lucrul acesta. Dar dumneata şi îngrijitoarea mea trebuie să aflaţi adevărul. Dumneata poţi ieşi din ospiciu, după cum am aflat, nimeni nu te controlează, nimeni nu te reţine. Şi apoi, dumneata eşti bărbat, pe câtă vreme eu sunt o fată slabă... Ştiu că nefericita mea soră are prieteni buni, care vor fi căutând cu disperare un mijloc s-o salveze. Ea nu trebuie să moară de mâna călăului, căci asta ar fi o eroare judiciară dintre cele mai grozave. Dacă mai târziu va fi descoperit adevăratul vinovat, grozăvia nu s-ar mai putea repara.

O cută adâncă se întipări pe fruntea francezului.

— Masca-Roşie, Hector Rammont! exclamă el. Desigur că şi dumneata crezi, Alice, că el a săvârşit crima?

Ea îşi acoperă faţa cu mâinile.

— Nu rosti acum numele lui, domnule Vallières, nici nu bănuieşti ce furtună stârneşti prin asta în sufletul meu. După ce Margot va fi liberă te voi răsplăti pentru nobleţea dumitale de suflet şi atunci vei afla şi cine este în realitate Masca-Roşie şi taina legăturii dintre noi. Şi sunt sigură că te vei îndepărta cu scârbă de mine şi probabil că vei blestema ceasul când soarta a vrut să te îndrăgosteşti de mine.

— Niciodată nu se va întâmpla asta, Alice, îţi jur pe tot ce am mai sfânt. Nimic în lumea aceasta n-ar putea să stingă în inima mea dragostea aceea puternică, pe care am resimţit-o pentru dumneata, atunci la Paris. Cea mai mare grozăvie nu m-ar înspăimânta şi nu voi vedea în dumneata decât o victimă vrednică de compătimit a omului acela demonic. Dar acum să vorbim despre sora dumitale; timpul e preţios şi nici nu putem rămâne mult timp împreună, ca să nu stârnim bănuieli. Sunt liber, într-adevăr, şi mâine chiar voi părăsi ospiciul, ca să mă pun în legătură cu prietenii credincioşi ai bietei dumitale surori. Care ar fi aceştia, Alice?

— Contele Eberhard de Hohenegge, apoi tatăl nostru, detectivul Hartenberg.

— Îl crezi pe vestitul Ochi-de-Pisică? o întrerupe George, repede. Cu alte cuvine eşti încredinţată că tatăl dumitale crede şi el de-acum în nevinovăţia lui Margot?

— Da, sunt sigură, dar nici el n-o fi cunoscând vreo cale ca să înlăture grozăvia. Poţi avea deplină încredere într-însul şi să-i spui totul, dacă-l vei găsi, după cum nădăjduiesc.

În clipa aceasta îngrijitoarea intră în odaie.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule Vallières, spune ea, dar cred că e timpul să vă reîntoarce în camera dumneavoastră, căci personalul de pază se înapoiază şi s-ar putea să vă descopere.

Ea se furişează înapoi în coridor, ca să lase timp celor doi să-şi ia rămas bun.

Tânărul duce la buze mâna Alicei şi o priveşte adânc în ochi.

— Ne vom cuceri fericirea, Alice, fii încredinţată de asta, orice s-ar mai întâmpla de-acum încolo. Rămâi cu bine deocamdată, vei auzi în curând de mine.

Ea simte pe frunte o sărutare, apoi rămâne singură.

A doua zi dimineaţă, Vallières, părăseşte ospiciul, spunând medicului-şef că are de rezolvat unele chestiuni importante. Nimeni nu bănuieşte ceva.

Drumul care duce la ospiciu, trece printr-o pădurice. În după-amiaza aceleaşi zile, câţiva bărbaţi stau în spatele unor

copăcei din această pădurice şi vorbesc cu glas şoptit. Unul din ei poartă o blană largă, al cărei guler îl ridicase, iar pe cap are o căciulă. Cei trei indivizi care discută cu însufleţire între dânşii, par să fie ţărani. Sunt oameni riguroşi, cu trăsături hotărâte. Ei ascultă cu interes ceea ce le explică omul cu blană. Din când în când, unul din ei murmură câte ceva. Omul cu blană scoate o pungă din buzunar şi întinde fiecăruia câte o monedă de aur.

— Ca arvună, zice el. Fiţi gata la chemarea mea şi înainte de toate păstraţi tăcerea cea mai desăvârşită.

Indivizii vâră banii în buzunar, răspund ceva, apoi se-ndepărtează în direcţii diferite.

Omul cu blană rămâne câtva timp locului, şi în clipa când vrea să plece şi el, tresare speriat. Vede în faţa lui o făptură ivindu-se din ceaţa zilei de iarnă. De unde vine omul acesta? Se pare că stătuse ascuns tot timpul în dosul unui copac şi ascultase tot ce vorbiseră ceilalţi.

Omul cu blană îşi dă seama că e prea târziu ca să se ascundă. Rămâne în loc şi aşteaptă apropierea celuilalt. Cei doi îşi stau acum faţă în faţă şi se măsoară cu privirea.

— Îmi daţi voie să vă pun o întrebare? zice omul apărut pe neaşteptate. Căutaţi, probabil, drumul spre ospiciu?

Omul cu blană tresare uşor:

— De ce mă-ntrebi asta?

— Întâmplător am fost martor la convorbirea dumneavoastră cu cei trei ţărani şi m-ar interesa să aflu ce legătură poate avea un domn atât de elegant cu nişte oameni din popor şi încă într-un loc ca acesta.

— Şi de ce te interesează, mă rog?

— N-aţi fi bun să-mi spuneţi numele dumneavoastră, domnule?

Omul cu blană rămâne pe gânduri câteva clipe, apoi răspunde:

— Sunt baronul Erwin de Bergen.

— George Vallières! se prezintă celălalt. Nu ştiu, urmează el, dar mi se pare că am mai auzit numele acesta, şi anume, în legătură cu Margot Hartenberg, nenorocita condamnată la

moarte şi acum internată în ospiciul din apropiere.

Chipul lui Erwin de Bergen se transformă ca prin farmec. În ochii săi luceşte o scânteie de nelinişte şi frică.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule Vallières! exclamă el, spune-mi ce ştii despre nenorocita aceea. Îmi faci impresia unui om în care pot avea încredere. Dar pericolul e prea mare şi nu pot vorbi aşa cum aş vrea.

— În cazul acesta te voi ajuta eu, domnule de Bergen, zice George. Eşti poate în legătură cu contele Eberhard de Hohenegge?

— Fireşte! răspunde Erwin.

— Cunoşti relaţiile dintre el şi nenorocita condamnată?

— Cunosc totul, chiar şi tainele cele mai întunecate.

Erwin de Bergen întinde francezului mâna.

— Văd că pot avea deplină încredere în dumneata, zice el. O iubesc pe Margot Hartenberg, dar e o iubire nenorocită, căci inima ei aparţine contelui Eberhard. Cu toate acestea, am umblat ca un nebun să găsesc mijlocul de a o salva şi mai umblu şi acum şi în primul rând caut s-o scot din ospiciu. M-am pus în legătură şi cu contele Eberhard şi ştim amândoi că e nevinovată şi că într-o zi va ieşi la iveală criminalul. Am face o faptă bună dacă am izbuti s-o scăpăm din mâinile justiţiei oarbe.

— Da, cred şi eu. Află, însă, că şi Alice Hartenberg e închisă în acelaşi ospiciu.

— Cum ai spus? Sora lui Margot? Vino cu mine în sat, acolo e o cârciumă, care are o cameră dosnică unde putem sta de vorbă în largul nostru.

Pornesc amândoi spre sat şi ajungând la cârciuma cu pricina se încuie în odăiţa dosnică. Erwin de Bergen începe să povestească francezului despre tot ce ştie, apoi îi supune planul de răpire, pe care îl şi făurise în parte.

— În scopul acesta am angajat câţiva oameni hotărâţi, spune el. Sunt ăia pe care i-ai văzut stând de vorbă cu mine în pădure. Le-am făgăduit o răsplată mare şi mă pot bizui pe dânşii. Deocamdată urmează să aştepte, până vor primi instrucţiuni de la mine. Chiar la noapte trebuie să facem

încercarea s-o scoatem pe Margot din ospiciu.

— Şi contele Eberhard? întreabă George. Unde e el, acela căruia îi aparţine dragostea lui Margot?

— Contele Eberhard e la Paris, unde a pus-o sub observaţie pe criminala sa soţie. Dar el se înapoiază chiar în seara aceasta la Berlin, după cum mi-a comunicat. Am găsit şi un loc de-acum unde s-o ascundem pentru câtva timp pe Margot, după ce o vom elibera.

Tânărul francez priveşte îngândurat la Erwin. În cele din urmă întreabă deschis:

— Mărturiseşti singur, domnule baron, că dragostea lui Margot nu-ţi aparţine dumitale, ci contelui Eberhard. În cazul acesta, cum se explică faptul că te osteneşti atât de mult pentru nenorocita femeie? Îţi închipui, poate, că se va produce o schimbare în inima lui Margot?

Erwin de Bergen clatină trist capul, apoi răspunde:

— Nu mă gândesc la asta. Consider atât de curată iubirea dintre Margot şi contele Eberhard, încât ea nu se poate şterge nici chiar prin moarte.

— Şi cu toate acestea, vrei să-ţi pui în joc averea şi libertatea, numai ca s-o scapi pe Margot!

— Nu pot altfel. Iubirea aceasta a devenit destinul meu şi poate că din cauza ei mă voi şi prăpădi. Acum, însă, domnule Vallières, să discutăm ce se poate face, pentru ca planul nostru sa izbândească. Fără ajutorul dumitale, care poţi întra şi ieşi în voie în ospiciu, întreprinderea n-ar fi putut reuşi poate.

Stând la masă, apropiaţi unul de altul, cei doi îşi vorbesc în şoaptă, timp de o jumătate de ceas, punând totul la punct. Apoi Erwin de Bergen se ridică.

— Trebuie să mă duc să întâmpin pe contele Eberhard, spune el. Fii încredinţat că vom fi punctuali, la locul indicat.

În vreme ce Vallières porneşte înapoi la ospiciu, Erwin se întoarce la Berlin.

Capitolul 178 – O jertfă nobilă

Îngrijitoarea Alicei stă de vorbă cu o colegă, în odăiţa acesteia. Discuţia se învârteşte în jurul condamnatei la moarte, Margot.

— E păcat de fata asta drăgălaşă, spune îngrijitoarea. Crezi tu că ea e într-adevăr criminala aceea drept care o dau judecătorii?

— Ce pot spune eu în privinţa aceasta, draga mea? răspunse cealaltă. Dac-ar fi după mine, aş căuta vinovaţii în altă parte. Dar pe noi nu ne întreabă nimeni, ce şi cum.

După câtăva vreme, ea se ridică şi se îndreaptă spre fereastră să tragă perdelele. Răstimpul acesta e îndestulător pentru îngrijitoarea Alicei, ca să-i toarne colegei sale un praf în paharul cu vin de pe masă. Înapoindu-se de la fereastră, femeia se aşază pe scaun şi amândouă îşi golesc paharele.

Tot vorbind de una şi de alta, timpul trece. Îngrijitoarea care o supraveghează pe Margot şi posedă cheia de la celula acesteia, devine din ce în ce mai neliniştită. Deodată, îşi duce mâna la fruntea asudată şi spune:

— Nu ştiu de ce, dar încep, să simt o greutate ciudată în cap.

Cealaltă sare de pe scaun şi luând-o de braţ o conduce la patul din fundul încăperii.

— Va trece! murmură bolnava şi priveşte recunoscător la colega ei.

Dar starea ciudată se înrăutăţeşte şi frigurile încep s-o scuture cu putere. Membrele îi sunt ca paralizate.

— E un atac de panică! spune colega ei. Dar cred că dacă vei sta câteva ceasuri în pat şi vei bea câteva ceşti cu ceai fierbinte, te vei face bine până mâine dimineaţă.

— Nu se poate, draga mea, căci sunt de serviciu astă-noapte.

— Nu te-n griji de asta, te voi înlocui eu. Spune-mi numai dacă e ceva deosebit de făcut şi lasă totul în seama mea

— Îţi mulţumesc, dragă Amelia, pentru cât eşti de bună…

Vrea să mai spună ceva, dar cuvântul îi moare pe buze,

capul îi cade în perne şi rămâne nemişcat.

— Aşa! murmură Amelia. Treaba s-a făcut. Va trebui să mă ierte că am procedat în felul acesta prea puţin delicat. Dar va primi şi dânsa o parte din răsplata pe care mi-a făgăduit-o domnul Vallières. Şi atunci vom părăsi amândouă încăperile astea întunecate şi vom trăi o viaţă mai omenească.

Stinge lumina din cameră şi iese afară. Priveşte la ceasul-brăţară şi vede că e ora unsprezece fără un sfert. Când orologiul ospiciului va bătea de unsprezece, bărbaţii care stau de partea cealaltă a zidului aşteaptă un semnal luminos, care le va da de veste că în interiorul ospiciului se lucrează. La ora aceea, George Vallières cu Alice Hartenberg se vor furişa afară, printr-o portiţă dosnică. Fuga lor e mai uşoară decât aceea a lui Margot.

Amelia stă în faţa uşii îndărătul căreia se află condamnata la moarte. Cu băgare de seamă o deschide şi intră înăuntru.

— Cine este? se aude un glas din colţ.

— Tăcere! şopteşte îngrijitoarea. Fii liniştita şi vei afla îndată cu ce gânduri am venit.

Nenorocita stă pe pat, îmbrăcată şi ochii ei mari privesc ţintă la femeie.

— Cine eşti dumneata? Ce înseamnă cuvintele pe care le-ai rostit? murmură ea.

— Sunt trimisă de prietenii dumitale. De partea cealaltă a zidului te aşteaptă câţiva bărbaţi, care te vor duce într-un loc sigur. Toţi sunt încredinţaţi că eşti nevinovată şi de aceea au pus la cale să te salveze. Şi acum te rog să nu mai pui nicio întrebare, ci lasă-mă să dau prietenilor dumitale semnalul convenit.

Se-ndreaptă spre fereastră, ridică lanterna pe care o ţine în mână, apoi coboară iar braţul.

— Trebuie să tăiem zăbrelele; uneltele trebuitoare le-am adus. Deşi eşti slăbită, îmi vei putea da, totuşi, un mic ajutor. Uite, am adus şi o scară de frânghie pe care o voi fixa aici, şi care-ţi va îngădui să cobori în curtea închisorii.

Fără să mai piardă vremea, Amelia începe sa taie zăbrelele cu ferestrăul. Mugetul vântului de iarnă împiedică să se audă

zgomotul făcut de operaţia aceasta. Margot îşi adună toate puterile, ca să-i vină în ajutor femeii. E vorba doar de salvarea ei.

Ultima bară de fier e tăiată.

— Acum adună-ţi tot curajul! şopteşte îngrijitoarea către Margot. Te voi ajuta să pui piciorul pe scara de frânghie, dar apoi va trebui să cobori singură în curte.

După ce îi dă lămuririle necesare, pe care le primise la rândul ei de la George Vallières, buna femeie o urcă pe fereastră. Margot se încleştează cu amândouă mâinile de scară şi în ultima clipă mai rosteşte:

— Rămâi cu bine! Dumnezeu îţi va răsplăti fapta aceasta.

— Margot, Margot! Eu sunt aici şi te voi salva! se aude în parc glasul lui Eberhard.

Dar înainte ca nenorocita femeie să poată da un răspuns, se aude strigătul ameninţător al paznicului, care descoperise scara de frânghie şi făptura care se cobora pe dânsa. Fără să stea mult pe gânduri, duce arma la ochi.

— Ajută-mă, Eberhard! Ajută-mă! strigă Margot, care-şi dă seama de ceea ce se petrece.

În clipa aceea se şi aude o împuşcătură şi Margot se prăbuşeşte la pământ. Paznicul aleargă la clopotul de alarmă, şi începe să tragă de el cu disperare. Peste câteva minute tot ospiciul va fi pe picioare.

Eberhard de Hohenegge se ridică de jos ţinând-o în braţe pe Margot.

— A fost atinsă? întreabă cu glas răguşit Erwin de Bergen, care se află lângă el.

— Nu ştiu, am prins-o în momentul când s-a prăbuşit...

— Să fugim! Să fugim! şopteşte cu înfrigurare tânărul baron. Alarma a fost dată şi se şi aude zgomot. Domnul de Vallières o fi ajuns de-acum la trăsură şi să tragem nădejde că vom ajunge şi noi.

Cu Margot în braţe, Eberhard porneşte repede printre copacii parcului, urmat de Erwin.

În ospiciu se produce zarvă mare. Pretutindeni se ivesc lumini şi se aud porunci rostite cu glas tare.

— Trebuie s-o luăm pe acolo, domnule conte, la dreapta! spune tânărul baron. Când vei fi ajuns la rondul cel mic, urmează aleea cea largă şi apoi vei ajunge afară, unde aşteaptă trăsura cu domnul Vallières. Restul e o joacă.

Din toate părţile ţâşnesc lumini şi strigătele paznicilor se aud tot mai apropiate. În tufiş se zăreşte o deschizătură, doar la douăzeci de metri de fugari. Erwin de Bergen rămâne deodată locului.

— Ia-o înainte, domnule conte, eu voi acoperi fuga voastră cu propria mea viaţă. Nu te împotrivi, căci altminteri totul e pierdut. Înainte! Înainte!

Contele Eberhard îşi dă seama că n-are încotro, dacă ţine s-o salveze pe Margot a lui. Într-o clipă dispare în tufiş, în vreme ce Erwin aşteaptă sosirea paznicilor, care dau năvală din toate părţile. Le vede uniformele şi armele întinse pe care le ţin în mâini.

— Opriţi! strigă el, cu un glas înfiorător, înapoi, dacă ţineţi la viaţa voastră!

Trăsese revolverul şi-l îndreaptă spre năvălitori. Aceştia se opresc fără voie, ceea ce îngăduie lui Eberhard să capete un avans. La lumina lanternelor, paznicii printre care sunt şi poliţişti, însărcinaţi cu paza nebunilor arestaţi, recunosc un bărbat îmbrăcat cu blană, care le închide drumul.

— Cine eşti dumneata? răcneşte comisarul, care se afla în fruntea oamenilor. Arestaţi-l pe individul acosta, căci a ajutat, probabil, la fugă!

Erwin de Bergen îşi dă seama că joacă ultima carte. Întinde braţul cu revolverul, gloanţele pornesc unul după altul, doi oameni se prăbuşesc la pământ, dar ceilalţi duc armele la ochi şi trag asupra lui. Lovit de trei gloanţe în inimă, tânărul baron cade în zăpadă.

— Ea a scăpat… a trebuit s-o apăr cu propria mea viaţă! Rămâi cu bine, blondă Margot!

Acestea au fost ultimele cuvinte rostite de el.

În timpul acesta Eberhard ajunsese cu iubita lui la trăsura care aştepta ocrotită de nişte copaci.

— Domnule conte! se aude atunci glasul lui George

Vallières, din întuneric.

— Aici sunt, o aduc pe Margot, care e leşinată. Dar de-abia mă mai pot ţine pe picioare.

Francezul îi vine repede în ajutor, şi îi aşază pe amândoi în trăsură.

— Unde e domnul baron de Bergen? întreabă apoi, cu nelinişte în glas.

— A rămas în urmă, n-a vrut să-l aştept. Sunt aproape sigur că s-a aruncat de bună voie în braţele morţii.

— În cazul acesta nu trebuie să mai rămânem aici, poate că mă întorc mai târziu să văd ce s-a întâmplat cu el. Dă bice cailor, vizitiu, repede, repede! Trebuie să scăpăm cu orice preţ!

Capitolul 179 – Răzbunarea ticălosului

Într-o groapă de pământ zace Anton. Trecuse mult timp până să-şi revină în fire. Pe jumătate asfixiat, acoperit de noroi şi apă, nimeni n-ar fi putut crede că se va trezi la viaţă.

Un întuneric de nepătruns îl înconjoară. Cu greutate deschide ochii, dar nu recunoaşte nimic în jurul său. Încordându-şi toate puterile, se ridică pe jumătate şi rămâne ca înţepenit.

Începe să mormăie cuvinte nelămurite şi deodată, îşi aduce aminte de săritura în canal. Se luptase cu cineva şi fusese împins în apă.

Cu toată starea disperată în care se află, el strânge pumnii şi un ţipăt răguşit îi scapă de pe buze:

— Aici e Leonie amestecată! Îmi dau seama lămurit de lucrul acesta. S-a unit cu Masca-Roşie şi au pus la cale îndepărtarea mea, pentru că i-am devenit incomod. Dar vai şi amar de ea! O voi gâtui cu mâinile mele!

Încearcă să se ridice, dar cade înapoi, cu capul de zid. O înjurătură îi scapă de pe baze.

— Drace! Aş vrea să ştiu unde sunt şi ce s-a întâmplat cu mine. Îmbrăcămintea îmi e umedă şi cleioasă, ceea ce

înseamnă că am fost tras din canal de cineva. M-au dus aici pe uscat şi m-au lăsat, crezându-mă mort. De-aş şti numai pe unde se poate ieşi afară!

Îşi adună toate puterile şi începe să pipăie pereţii. Dar rezultatul nu e deloc îmbucurător, căci nu se arată niciun locşor, pe unde ar avea putinţa să iasă.

— O voi rupe în bucăţi când voi pune mâna pe ea! scrâşneşte el. Dar în primul rând trebuie să scap de aici!

Începe să chibzuiască cu înfrigurare ce e de făcut. Deodată îşi întinde gâtul şi ascultă cu încordare. I se pare că aude glasuri omeneşti, apoi scârţâitul unei uşi.

Să fie oare aceia care l-au aruncat aici? Vin poate să-l ia, sau să vadă ce s-a făcut cu el! Cât timp zăcuse în temniţa aceasta, n-are de unde şti, de asemeni nici dacă afară e zi sau noapte.

O voce aspră de bărbat se aude acum aproape de tot. Anton îşi încordează auzul şi izbuteşte să prindă o convorbire. Unul din oameni spune lămurit de tot:

— N-avem încotro, trebuie să vedem dacă individul a dat ortul popii! Şeful a poruncit aşa şi vai de acela care nu-i îndeplineşte porunca. Pe ăla nu-l poţi înşela cu una cu două, căci pătrunde până-n adâncul sufletului.

Un alt glas rosteşte mai apoi:

— Vrei să spui că dacă nu e complet mort încă, să-i dăm lovitura de gratie?

— Fireşte că asta vreau să spun.

Anton se simte străbătut de un fior. La intrarea închisorii sale stau ucigaşii, care ţin probabil arma în mână şi se pregătesc să-i dea lovitura de graţie.

Şi el stă ghemuit aici, tremurând de frig, pe jumătate înecat în nămol, fără nicio armă cu care să se poată apăra. Şi toate astea se datorează acelei mizerabile care se lăfăieşte acum în vila ducelui de Launé şi se bucură, probabil, împreună cu Masca-Roşie de izbânda ei.

Câteva clipe domnise tăcere afară. Acum Anton aude din nou vorbă:

— Îndărătul acestei afaceri se află o femeie, mi-am dat eu

seama îndată de asta. Individul i-o fi devenit incomod acestei femei şi atunci ea s-a adresat şefului, care s-a grăbit să-i facă pe plac. Am avut mult de furcă, zău aşa! Dar cu atât mai mare va fi răsplata. Înainte de a se face ziuă, şeful va cere să-i raportez cum a mers treaba. Aşadar, trebuie să fiu sigur că individul e achitat pentru totdeauna.

Celălalt răspunde:

— Ştii, eu nu prea mă vâr cu plăcere în astfel de afaceri. Când e vorba de o viaţă de om, mai bine stau deoparte. De trădare din partea mea nu trebuie să te temi, vreau doar să n-am de-a face cu călăul. Fiecare poate face ce-o vrea, mi-ar fi mai plăcut, însă, dacă vei aranja toată chestia în afara casei mele.

— Eşti un laş! răspunde celălalt.

— N-ai decât să-l scoţi de aici şi să-l duci în altă parte. Sunt destule locuri unde-l poţi face să dispară, fără să dai de bănuit.

— Bine! Până una-alta să dăm de o parte lăzile şi tot ce-am mai îngrămădit acolo şi să vedem ce mai face drăguţul de el. Tocmai îmi dă în gând că în apropierea boltei prăbuşite, jos în canal, am zărit o groapă în care l-aş putea arunca, dacă e într-adevăr mort. Din fericire, şeful nu trebuie să-l vadă, e de-ajuns dacă-i voi spune că treaba s-a făcut aşa cum a cerut-o el.

Anton se cutremură de groază. Îşi dă seama că se află în pivniţa unei spelunci de criminali. Cum ar putea să scape? Desigur, numai prin viclenie.

Acum aude cum lăzile şi celelalte lucruri îngrămădite la intrare sunt date deoparte. Oamenii de afară nu mai vorbesc acum. O mână smuceşte de o scândură groasă, care formează un soi de uşă.

— Dă încoace ciocanul! se aude glasul aspru al primului individ.

— Fă-o mai bine în altă parte! răspunde al doilea.

Un mormăit neînţeles îi răspunde.

În clipa aceasta Anton se aruncă la pământ, ascunzându-şi faţa şi întinzând braţele, prefăcându-se mort.

Scândura de la intrare e smulsă şi o rază galbenă de lumină pătrunde înăuntru. Un cap se strecoară prin spărtură, urmat de mâna care ţine lanterna. E uriaşul care-l atacase pe Anton la portalul catedralei Notre Dame şi care a sărit apoi cu dânsul în apă.

— Individul pare să fie într-adevăr mort! spune uriaşul.

— Slavă Domnului! zice celălalt. Ce vrei să faci cu dânsul?

— Nu-mi rămâne altceva decât să-l iau pe umeri şi să-l duc în gangul prăbuşit. Să ne apucăm imediat de lucru, căci trebuie să plec să dau şefului raportul.

— Te aşteaptă Masca-Roşie într-un loc anumit?

— Nu. Îi voi scrie câteva cuvinte pe o bucată de hârtie şi bileţelul acesta îi voi lăsa acolo unde am convenit cu dânsul. Ia pune şi tu mâna, sau mai bine ia lanterna şi mergi înainte!

— Aşadar, în gangul vechi de jos? spune celălalt ridicând lumina deasupra capului.

— Da, şi fii cu băgare de seamă să nu te loveşti de pereţi, căci ăia sunt atât de năruiţi încât se dărâmă fără să ştii când.

Uriaşul se apleacă şi-l azvârle pe Anton pe umăr. Acesta se lasă în voie, făcând-o pe mortul, dar creierul său lucrează cu înfrigurare. E vorba să fie aruncat într-o groapă, care se află într-un loc primejdios. Dacă va izbuti să joace încă un timp rolul de mort, atunci va fi salvat, poate. Cu condiţia să găsească un drum de ieşire din groapa aceasta.

Uriaşul gâfâie sub povara lui Anton, şi mormăie:

— În curând am ajuns.

Mai înaintează câţiva paşi, apoi se opresc.

— Colo în colţ este gaura, zice uriaşul. Am săpat-o eu acum câteva luni cu un scop anumit.

Anton ştie că acum sosise pentru el clipa fatală. Va fi aruncat în gaură, unde va domni întuneric adânc, ceea ce va fi o piedică mare pentru dânsul când va căuta mai târziu să-şi facă drum afară, spre apa canalului. Aşadar, trebuie să-şi întipărească locul cu precizie. Timp are pentru asta căci uriaşul îi şi dăduse drumul la pământ.

— Şefule, se adresează uriaşul celuilalt, ia luminează-i puţin faţa. Trebuie să mă încredinţez că e mort de-a binelea!

Patronul speluncii se supune cererii criminalului.

— Ce e bine nu e rău! mormăie uriaşul şi se scotoceşte prin buzunare.

Anton se cutremură de groază. Desigur că criminalul îi va împlânta un cuţit în inimă şi apoi îi va da drumul în gaura.

— Ce vrei să faci? strigă patronul, înspăimântat.

— Vei vedea îndată! răspunde celălalt. Într-adevăr, uriaşul scosese un cuţit mare şi-l apucă pe Anton de piept.

— La ce bun să faci asta? întreabă patronul. Nu vezi că nu se mişcă deloc? Fă-mi plăcerea şi lasă-l în pace!

— Bine! Hai să te ascult de data asta. În schimb, mă voi asigura în alt fel.

Anton îşi simte fruntea năpădită de o sudoare rece. Ce să însemne vorbele acestea ale uriaşului?

Două mâini vânjoase îl înhaţă şi-l trag spre marginea gropii. Cu un picior repezit în spate îl azvârle înăuntru. Anton rămâne nemişcat, cu faţa la pământ. Încă câteva minute şi va fi singur.

— Repede, repede! zice patronul. Câteva pietre m-au şi izbit în spinare, e primejdios loc pe aici.

— Îmi pare rău, dragă, dar trebuie să zidesc gaura! răspunde uriaşul.

Anton vrea să ţipe dar se simte ca paralizat, îşi dă seamă că totul s-a sfârşit acum.

Cei doi au şi început să arunce nisip şi bolovani în groapă. Anton se simte îngropat, dar disperarea face să încolţească o nădejde sălbatică în sufletul lui. Deşi e aproape mort, el aude glasul uriaşului:

— E destul, hai să ne cărăm de aici! L-am asigurat pentru vecii-vecilor.

Anton mai aşteaptă câteva clipe, apoi începe să se zvârcolească, cu disperare. Nisipul îi pătrunde în ochi şi urechi şi e gata să se înăbuşe.

O ultimă sforţare, şi norocul îi veni în ajutor. Îşi scoate capul afară şi începe să respire cu putere. Noapte neagră e în jurul său. După ce îşi adună forţele, se smulge cu totul din îmbrăţişarea grozavă a nisipului şi pietrelor şi urcă chiar până

la marginea gropii. Acolo găseşte sapa cu care lucrase uriaşul şi cu bucurie îşi spune că acum are cel puţin o armă cu care se va putea apăra la caz de nevoie.

O singură posibilitate de salvare există; trebuie să caute să ajungă la apa din canale. Da, altă cale de scăpare nu există şi cu o hotărâre disperată începe să înainteze pe drumul pe unde venise şi în curând ajunge la trotuarul îngust de piatră, de-a lungul zidurilor canalului, pe care-l folosesc lucrătorii care vin să cureţe aici sub pământ.

Acum trebuie să găsească drumul de ieşire. Înaintează cu băgare de seamă de-a lungul zidului, ajunge într-un canal lateral şi zăreşte deodată deasupra lui o gaură rotundă, o deschizătură, prin care pătrunde o lumină slabă. Acolo sus trebuie să fie strada sau vreo piaţă unde sunt felinare.

Pas cu pas se apropie de deschizătura luminată şi deodată se loveşte cu capul de o placă rotundă de fier. Îşi încordează auzul şi i se pare că distinge uruitul roţilor unei trăsuri.

Trebuie să fie cu mare băgare de seamă, căci dacă vreun poliţist observă că se ridică capacul canalului, nu va întârzia să-şi facă apariţia şi să-l ia în primire pe misteriosul individ.

Dar nu se aude niciun zgomot suspect. Din depărtare nu mai pătrund decât sunetele unui orologiu. E miezul nopţii.

Ca un disperat aleargă cât îl duc picioarele, de-a lungul zidurilor caselor. Deodată, fostul servitor se izbeşte în faţă cu o persoană şi s-ar fi prăbuşit la pământ, dacă două braţe nu l-ar fi prins.

E o femeie, probabil o prostituată.

— Ce-i cu dumneata? exclamă ea, speriată.

Anton îşi dă seamă imediat de situaţie.

— Salvează-mă, poliţia e pe urmele mele! şuşoteşte el. Te voi răsplăti, n-avea grijă!

— Vino! zice prostituata şi-l trage spre casa de unde tocmai ieşise.

— Locuieşti în casa asta? murmură Anton.

— Da, în clădirea din fund.

— Nu trebuie să fiu văzut de nimeni, du-mă în odaia ta şi acolo vom sta de vorbă.

— Bine, vino! spune femeia. Nădăjduiesc, că nu-ţi vei uita făgăduiala.

Pe întuneric îl duce prin curte şi ajung în clădirea din fund. În camera prostituatei arde pe masă o lampă cu abajur roşu.

— Încuie uşa şi ai grijă să nu fim deranjaţi de nimeni! spune Anton.

Se târăşte până la un scaun şi se aşează. Prostituata se uită cu atenţie la el şi scoate un ţipăt de spaimă:

— Doamne Dumnezeule! Ce ţi s-a întâmplat? Ce înfăţişare ai?

— Ei, nu răcni aşa! Am căzut în apă şi am ieşit prin canal. Atâta tot! Procură-mi nişte haine uscate şi mă vei vedea curând sub altă înfăţişare.

Fata se lasă într-un scaun şi pare cu totul dezorientată. Începe să-i pară rău ca l-a adus pe omul acesta aici. Ochii lui au ceva ameninţător într-înşii, încât ea se cutremură fără voie.

— Te gândeşti poate să scapi de mine? izbucneşte Anton. Mută-ţi gândul, fetiţo! În noaptea asta şi poate şi ziua de mâine trebuie să mă ţii aici, fie că vrei sau nu vrei. Răsplata o vei primi, de asta să n-ai grijă!

Fata îşi dă seama că trebuie să se supună.

Anton o priveşte ameninţător:

— Dacă te bate cumva gândul să mă dai pe mâna poliţiei, află că vei suferi o dezamăgire amarnică. Voi declara că ne cunoaştem demult şi că ai fost complicea mea, în câteva crime.

— Nici nu-mi trece prin gând să te trădez, spune fata, făcându-se palidă.

Fără să se mai sinchisească de ceva, Anton îşi dezbracă hainele pline de noroi şi începe să se cureţe atât cât se poate. Deschide apoi o ladă pe care o zăreşte în colţul odăii şi găseşte într-însa un costum bărbătesc.

— E de la fostul meu logodnic, care a murit împuşcat de poliţişti, zice fata şi două lacrimi îi apar în colţul ochilor.

Anton le cercetează şi deşi sunt cam vechi, constată totuşi, că i se potrivesc. Le îmbracă repede şi se înfige în faţa

prostituatei.

— Acum mă poţi privi fără frică, zice el. Noaptea asta rămânem împreună. Cred că n-ai de gând să ieşi în stradă să-ţi cauţi vreun client.

— Nu. Rămân aici.

Din când în când Anton e scuturat de un fior şi dinţii îi clănţăne în gură.

— Vreau să sper că nu mă voi îmbolnăvi, înainte ca să-mi potolesc setea de răzbunare! răcneşte el brusc cu glas răguşit.

Spunând acestea, intră în odăiţa alăturată şi se trânteşte pe pat. Fata, cuprinsă de spaimă, se aşază pe un scaun şi aţipeşte. De-abia când se luminase de ziuă, tresare speriată, auzind glasul, răguşit al lui Anton, care o cheamă la el.

Stând întins în pat, dânsul îi spune că nu se va da jos în cursul zilei, căci trebuie să-şi adune forţele pentru la noapte. Îi cere apoi să-i procure ceva de mâncare.

Fata nu îndrăzneşte să se opună şi îndeplineşte tot ce-i ceruse.

Ziua se scurge astfel şi când se lasă întunericul, prostituata stă pe un scaun în faţa mesei şi privirile ei se îndreaptă cu spaimă spre uşa deschisă a camerei de culcare. E îmbrăcată spre a ieşi în oraş. Dar nu cutează să-l roage pe Anton s-o lase să plece. Trebuie doar să câştige ceva, altfel e ameninţată să moară de foame.

Deodată, se aude din nou glasul fostului servitor:

— Aha! Te-ai pregătit de plecare! Văd eu că nu te poţi abţine, trebuie să-ţi faci meseria! Bine, pleacă, dar lasă aici cheia de la uşă, ca să pot ieşi când va fi nevoie.

— Vrei să pleci în noaptea asta? întreabă fata, temătoare.

— Poate da, poate nu; precis nu ştiu încă. După ce voi fi încheiat socotelile cu bogata mea prietenă, voi reveni aici să-mi plătesc datoria.

Nenorocita nu îndrăzneşte să mai pună vreo întrebare, fiind mulţumită că-i dă voie să plece. După câteva minute şi dispăruse.

Anton se scoală din pat şi face constatarea că de-abia se

poate ţine pe picioare. Începe să scotocească pretutindeni, în nădejdea că va găsi ceva bani, cât de cât. Un dulap se află în odaie şi, cu ajutorul unui cârlig de la sobă, el sparge broasca. Aruncă totul jos şi în cele din urmă descoperă o cutie de carton, în care se aude sunând ceva, de parc-ar fi bani. O deschide repede şi găseşte într-însa vreo sută de franci în monedă metalică.

— Îmi închipuiam eu! murmură dânsul. E cam puţin, dar de stricat nu poate să-mi strice.

De-abia vârâse banii în buzunar, că uşa se şi deschide şi fata intră în odaie. Se înapoiase mai repede decât îşi propusese, căci era cuprinsă de nelinişte. Dintr-o singură privire îşi dă seama de cele petrecute. Cutia de carton, în care păstra micile ei economii, se afla deschisă pe podea.

— M-ai jefuit, eşti un hoţ, un spărgător! strigă ea.

Vrea să se retragă spre uşă, pentru a ieşi afară, dar Anton a şi ajuns-o şi o apucă de umeri.

— Taci! răcneşte el şi o împinge îndărăt în odaie. Un singur ţipăt dacă mai scoţi, şi-ţi curm firul vieţii.

Fata se prăbuşeşte în genunchi înaintea lui şi deodată Anton îşi lasă pumnul greu deasupra ei. Cu un geamăt sfâşietor nenorocita se prăbuşeşte şi rămâne întinsă la pământ.

Anton îşi îndeasă pălăria pe cap, mai aruncă o privire asupra leşinatei, apoi se îndreaptă spre uşă.

— Aşa, şi acum la dânsa! scrâşneşte el. Încă înainte de a se face ziuă trebuie să încheiem socotelile!

Capitolul 180 – Ucis de mâna mamei

Masca-Roşie se află închis în aceeaşi celulă din care fugise ultima oară. De data aceasta însă, se luaseră toate măsurile ca să nu mai poată scăpa şi lanţurile cu care e legat n-ar fi putut fi rupte nici cu tunul.

Judecătorul de instrucţie încercase în repetate rânduri să-l facă să mărturisească totul, dar nu izbutise. Regele

criminalilor rămăsese mut

Într-o dimineaţă, fosta poliţistă franceză Antoinette Vacher soseşte la prefectura poliţiei. Ea e înarmată cu un permis special din partea judecătorului de instrucţie, pe baza căruia îi este îngăduită intrarea în celula prizonierului. Ceva mai mult: are dreptul sa rămână singură cu criminalul, atât cât va socoti necesar.

Paznicul-şef îi deschide uşa celulei.

Peste câteva clipe se află în faţa arestatului.

Hector Rammont stă sprijinit cu spatele de perete.

— Cred că mă recunoşti? i se adresează „Vipera” apăsându-şi mâna pe piept.

— Am o memorie bună, doamnă! răspunde criminalul, încercând să zâmbească dispreţuitor. Cine ar putea-o uita atât de uşor pe Antoinette Vacher, numită „Vipera”! Păcat că bunul dumitale prieten şi fost soţ ţi-a răpit gloria de a mă fi învins pe mine!

„Vipera” răsuflă din greu, se apropie până la un pas de criminal şi-l priveşte ţintă în ochi. Fără voie el se cutremură în faţa acestei priviri.

— Am venit ca să te îndemn să-ţi mărturiseşti toate crimele ce le-ai făptuit! zice ea.

— Degeaba, doamnă! răspunde demonul, izbucnind în râs. De ce n-aş da puţin de lucru domnilor judecători? Oricum nu mai am nimic de câştigat, fie că mărturisesc sau nu. Capul tot trebuie să-i pierd şi m-am împăcat, de-acum cu gândul acesta.

„Vipera” se aşază pe singurul scaun ce se află în celulă. Hector Rammont o priveşte cu atenţie.

— De ce-ai venit aici, doamnă? izbucneşte el deodată. Trebuie să existe un motiv cu totul special! Nu e numai interesul profesional, citesc în ochii dumitale cu totul altceva. Vorbeşte deschis, te rog!

„Vipera” îşi acoperă faţa cu mâinile şi un geamăt se aude în celulă. Apoi îşi îndreaptă trupul şi cu o intonaţie care-l face să se cutremure până şi pe regele criminalilor, strigă:

— Ştii tu, nenorocitule, că mama ta e aceea care-ţi

vorbeşte în clipa de faţă?

Masca-Roşie smuceşte de lanţuri şi vrea să se repeadă la dânsa, dar încercarea rămâne zadarnică.

— Mama mea!? murmură el, îngrozit.

— Ascultă-mă, nenorocitule, şi vei înţelege totul. Vei auzi acum ceea ce inima mea de mamă a ţinut ascuns ani de-a rândul şi a făcut din mine cea mai nenorocită femeie din lume. Cu tatăl tău, Ochi-de-Pisică, m-am împăcat şi nu mai există niciun punct nelămurit între noi.

Cu glas ciudat de monoton, „Vipera” dezvăluie criminalului din faţa ei, toată nenorocirea vieţii sale. Şi după ce-i spusese totul, ea se aruncă brusc în genunchi înaintea lui.

— Mama ta e aceea care îngenunchează la picioarele tale, Hector Rammont, diavol cu chip de om! Ştiu că ţi-ai meritat moartea de o mie de ori, că nimeni nu mai ridică glasul în favoarea ta, că eşti o fiară care trebuie ucisă. Cu toate acestea în pieptul meu bate o inimă de mamă şi n-aş putea suporta ca fiul meu, oricât e el de blestemat de lumea întreagă, să moară sub securea călăului.

Chipul Demonului devenise palid, dinţii îi clănţăne în gură şi ochii-i holbaţi o fixează pe femeia îngenuncheată.

— Vrei să mă salvezi, mamă? spune el, cu glas răguşit.

„Vipera” se cutremură la cuvântul „mamă”, pe care gura acestui nelegiuit îl rosteşte pentru prima oară.

— Da, să te salvez, fiul meu! îngână ea. Dar cu o singură condiţie, la care nu pot renunţa.

— Spune-mi-o! murmură criminalul.

— Vei mărturisi judecătorului de instrucţie toate crimele tale, pentru ca dânsul să le consemneze într-un proces-verbal. Asta e cea din urmă şi cea mai fierbinte rugăminte pe care ţi-o adresează nefericita-ţi mamă.

— Şi apoi? murmură dânsul. Cum vrei să mă salvezi?

— Vei afla, după ce-mi vei fi îndeplinit rugămintea. Îţi jur că nu vei muri sub securea călăului.

Câteva clipe domneşte o tăcere apăsătoare, apoi buzele criminalului murmură:

— O voi face!

Privirea lui nu mai e cea de altădată. Lacrimile stau gata să ţâşnească.

„Vipera” se ridică şi îndreptându-se spre uşă, bate într-însa. Paznicul deschide şi ea iese afară.

După un ceas judecătorul de instrucţie, însoţit de un grefier, soseşte la închisoare şi intră în celula arestatului. Masca-Roşie începe să povestească cu glas slab, toate crimele comise în cariera sa aventuroasă. Vorbeşte şi despre cadavrul fără cap găsit în celulă, după ultima sa evadare. N-a fost o crimă făptuită de dânsul, lucru de care rămâne încredinţat şi judecătorul.

„Vipera” se află într-o cameră de la etaj. Ea stă pe un scaun, tremurând din tot trupul şi murmurând cuvinte neînţelese. O jumătate de ceas rămâne astfel, până ce judecătorul de instrucţie îşi face apariţia.

— S-a făcut! rosteşte el, cu glas mişcat. Masca-Roşie a făcut mărturisiri complete. De când sunt magistrat, nu mi s-au făcut destăinuiri atât de senzaţionale. Lumea se va îngrozi când va lua cunoştinţă de ele.

— Şi acum, îmi vei îngădui, domnule judecător, să mai intru o dată în celuia prizonierului. Vreau să-i mai spun câteva cuvinte, ultimele.

— Nu mă opun, doamnă.

Antoinette Vacher coboară obosită scara şi intră pentru a doua oară în celula Măştii-Roşii. Între timp, acestuia i se făcuse favoarea să fie dezlegat de la perete, şi acum stă pe marginea patului, cu mâinile şi picioarele legate. Capul îl ţine aplecat pe piept, ca un om zdrobit.

— Ai văzut, mamă, că ţi-am împlinit dorinţa? spune el.

— Da, şi o femeie nenorocită îţi mulţumeşte pentru asta, răspunde „Vipera”.

— Şi acum, mamă, spune-mi repede cum vrei să mă salvezi! De unul din lanţuri am scăpat, dezleagă-mi-le pe celelalte!

Dar „Vipera” clatină capul, îndurerată.

— Nu pot, Hector, va trebui să mori în lanţuri.

— M-aţi înşelat! M-aţi înşelat! răcneşte Demonul. De ce mi-

ai jurat că mă vei scăpa de securea călăului, dacă voi face mărturisiri complete?

— Îmi voi ţine jurământul, Hector!

El o priveşte năucit. „Vipera”, însă, scoate din deget un inel ciudat, cu o piatră roşie ca sângele.

— Cunoşti obiecte de soiul acesta, Hector? întreabă ea, cu glas tremurător.

Regele criminalilor tresare speriat.

— În felul acesta vrei să mă salvezi, mamă? Omorându-mă?

— Da, şi trebuie să recunoşti că-mi ţin jurământul, scăpându-te din mâinile călăului. Nimeni nu va afla taina, numai în îndepărtata Indie se ştie că îndărătul pietrei roşii se află un prăfuleţ care adoarme pentru totdeauna pe acela ce-l înghite. Medicii vor căuta zadarnic să afle cauza morţii.

Masca-Roşie pare cu totul doborât. Pe dinaintea ochilor îi apare o viziune, ceva de care uitase cu totul în ultimul timp. Nu-i profetizase oare o ţigancă, cum că, cu toate crimele ce le făptuise în viaţă, el nu va muri de mâna călăului, ci în braţele mamei sale?

— Tu eşti, mamă? şopteşte el, ca trezit dintr-un vis.

„Vipera” se apleacă asupra lui şi-i înmânează inelul.

— De o mie de ori mai frumos e să primeşti moartea din mâna mamei tale, decât din aceea a călăului. Şi mai şovăi încă, nenorocitule?

— Şi tu, mamă? murmură criminalul, cu glas din altă lume.

— Te voi urma curând, fiul meu.

Între degetele-i tremurânde ţine inelul misterios… Căpăcelul roşu sare în sus. Şi o pulbere fină, gălbuie, iese la iveală.

— Voi face ceea ce-mi ceri, mamă! Nu simt niciun regret pentru crimele comise, căci pornirea spre nelegiuiri a fost în sângele meu. Numai faţă de tine, mamă, mă simt mic şi slab. Îţi mulţumesc că mi-ai dat o mână de ajutor să pot aduce la îndeplinire ultima lovitură a vieţii mele!

Cu o mişcare repede duce la gură inelul şi înghite praful dintr-însul.

„Vipera” se aruncă asupra lui şi-i cuprinde gâtul cu braţele.

Dar otrava şi începuse să-şi facă efectul. Se zvârcoleşte cu turbare pe patul mizerabil, pleoapele i se închid şi capul îi cade greu.

— Mamă! e ultimul cuvânt rostit de buzele sale.

O lacrimă apare în ochii femeii. Mâna ei rece mângâie fruntea adormitului în veci şi cu durerea întipărită pe figură ea se-ndreaptă spre uşă.

— Doarme... îngăduiţi-i câteva minute de odihnă! spune ea paznicului de afară.

Acesta trage zăvorul, şi o singură privire aruncată prin ferestruică îl încredinţează că Hector Rammont adormise într-adevăr...

Capitolul 181 – Mărturisirea ţigăncii

Cu figura întunecată, Hartenberg se plimbă prin odaie. A izbutit să pună mâna pe Masca-Roşie şi de data aceasta e încredinţat că nu-i va mai scăpa. Dar de când cunoaşte taina vieţii sale, a devenit şi dânsul un alt om. Îşi simte umerii apăsaţi de o povară care-l zdrobeşte.

Deodată se aude o bătaie în uşă.

— Deschide, Hartenberg, sunt eu, contele Eberhard!

Peste o clipă contele se află în odaie.

— Ce te aduce la mine în noaptea asta, domnule conte? întreabă Ochi-de-Pisică.

— Vino cu mine la fiicele dumitale, Hartenberg, răspunde Eberhard.

Detectivul se dă cu un pus îndărăt.

— Nu pricep ce vrei să zici, domnule conte!

— Alice şi Margot.

— Alice şi Margot! murmură nefericitul părinte. Alice e moartă şi Margot şi-a pierdut minţile!

— Nu, greşeşti, Hartenberg, Alice trăieşte şi Margot, scumpa mea Margot, a fost eliberată de mine, cu ajutorul câtorva prieteni. Ea este nevinovată şi vom pune totul în mişcare ca să dovedim aceasta. Şi mintea ei nu mai e

întunecată.

Hartenberg se reculege cu greu. De-abia după ce Eberhard îi povesteşte ceea ce s-a întâmplat în cursul nopţii trecute, începe să-şi dea seama de realitate.

Într-o trăsură, cei doi bărbaţi pornesc prin noapte. După un timp, caii opresc.

— Nu mai avem nevoie de tine, Johann, se adresează contele, vizitiului. Te poţi înapoia!

Trăsura întoarce şi detectivul, însoţit de Eberhard, pornesc spre pădure, unde se află ascunsă Margot într-o căsuţă.

Deodată, contele îl apucă de braţ pe Ochi-de-Pisică.

— N-auzi nimic? întreabă el.

— Ah! pare să fie geamătul unui om. Trebuie să vedem ce s-a întâmplat, domnule conte.

Se apropie de locul de unde se aud gemetele şi contele luminează cu lampa-i de buzunar o făptură de femeiuşcă, îngropată în zăpadă.

— Cine eşti dumneata şi cum ai ajuns aici? întreabă Hartenberg, încercând s-o ridice pe femeie.

— Sunt bolnavă şi am vrut să merg în sat, dar puterile m-au părăsit…

— Ai rude prin apropiere?

— Nu, au murit cu toţii, numai Zibra a mai rămas pe lume.

— Zibra? răcneşte Hartenberg. Nu cumva eşti fiica lui Pullmann, bulibaşa?

— Da, eu sunt, murmură ţiganca.

— Şi mă mai cunoşti? urmează detectivul. Îţi mai aduci aminte de noaptea aceea îndepărtată când un bărbat ţi-a adus un copil, pe care l-ai făcut apoi să dispară?

Ţiganca se uita la detectiv cu ochii holbaţi, apoi izbucneşte:

— Ce vrei să zici cu asta, domnule? Ţiganii sunt oameni cinstiţi.

— Bine, bine! o întrerupe Ochi-de-Pisică. Trebuie să-mi mărturiseşti ce s-a întâmplat cu copilul! Ştiu că avea atârnat de gât un lănţişor, cu un medalion.

Bătrâna ţigancă se chirceşte şi privind cu spaimă la detectiv, murmură:

— Medalionul l-am scos de pe gâtul copilului, căci micuţul a murit. L-am atârnat apoi unui altuia, fiului lui Kaspar cel roşu, care îndată după ce s-a născut băiatul a fost spânzurat pentru crimă şi jaf.

Hartenberg se repede la ţigancă şi o apucă de umeri.

— Aşadar, Hector Rammont, Masca-Roşie, nu este copilul care ţi-a fost predat? Ah, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc! Vasăzică Masca-Roşie e fiul unui criminal, nu este sânge din sângele meu, nu este fratele Alicei! Dumnezeule, cât eşti tu de milostiv!

Contele urmărise scena cu interes crescând. El nu prea pricepuse totul, dar de un singur lucru îşi dă seama: ţiganca nu trebuie lăsată să plece, ea trebuie să fie luată în coliba din pădure. Zibra nu se împotriveşte, ea simte că mai poate trage foloase de pe urma asta. Sprijinită de cei doi bărbaţi, păşeşte printre copaci şi după un sfert de ceas ajung cu toţii la colibă. Ţiganca e dată în grija pădurarului şi contele păşeşte cu Hartenberg în casă.

— Tată! Tată! izbucneşte Alice şi cade în braţele părintelui ei.

Detectivul e palid de emoţie. Cu greu se desprinde din îmbrăţişarea fiicei sale şi ţinându-se de mână, amândoi intră în odăiţa alăturată. George Vallières aşteaptă acolo şi din fund se desprinde o făptură de femeie, îmbrăcată în negru.

— Margot!

Detectivul se smulge de la braţul Alicei şi întinde mâinile spre nefericita-i copilă.

— Margot! Sărmana mea Margot!

Tatăl şi fiica plâng unul în braţele celuilalt…

De-abia spre dimineaţă se-ntoarce Hartenberg acasă. Noaptea aceasta a dat o întorsătură neaşteptată vieţii sale.

Intrând în casă el deschide repede uşa odăii sale. Pe masă arde o lampă şi obloanele sunt trase la ferestre. Pe un scaun stă o femeie îmbrăcată în negru, cu capul aplecat pe piept, ţinând în mână un obiect pe care se pregăteşte să-l ducă la gură.

Cu un ţipăt, Hartenberg de repede spre ea şi-i smulge

sticluţa. Aceasta conţine otravă, el ştie prea bine.

— Ce vrei să faci, Antoinette? întreabă el, înspăimântat.

— Vreau să mor! răspunde ea, cu glas slab.

— Nu! exclamă el, cu hotărâre. Vei trăi, căci şi eu am renăscut la viaţă! E mort fiul nostru, acela pe care l-am predat atunci ţigăncii.

— Da, mort, eu singură i-am dat arma în mână! murmură femeia.

— Ce tot vorbeşti, Antoinette? Ascultă ce-ţi spun eu!

În cuvinte scurte el îi povesteşte tot ce descoperise în noaptea trecută. „Vipera” se ridică încetişor de pe scaun. Figura ei căpătă o expresie de fericire neţărmurită.

— Hector Rammont, Masca-Roşie, nu este… bâlbâie ea.

— Vino cu mine, Antoinette, la coliba din pădure şi acolo vei afla tot adevărul. Zibra, ţiganca, e ţinută acolo şi ne serveşte de martoră. Dar vom face mai bine să păstrăm taina pentru noi, căci n-are niciun rost s-o dezvăluim în faţa lumii.

Şi încă înainte de a se face bine ziuă, cei doi părăsesc casa, îndreptându-se spre coliba din pădure.

Epilog

E noapte şi o furtună năprasnică scutură copacii din parcul vilei „Desiré”. Leonie se plimbă neliniştită prin dormitorul ei, murmurând cuvinte pline de furie. Ceasurile trec unul după altul şi din ce în ce mai mult sufletul ei e hărţuit de tulburate. Deodată sare în sus înspăimântată şi un ţipăt îi scapă de pe buze:

— Ce-a fost asta? Parcă a spart cineva un geam.

Sfărâmăturile cad în odaie şi cu ochii holbaţi de groază ea zăreşte ivindu-se prin deschizătură un chip pe care-l cunoaşte bine.

Sfinte Dumnezeule, acesta e Anton, pe care-l credea demult în împărăţia morţilor. Şi ce înfăţişare groaznică! E bandajat la faţă şi sângele pătează pânza albă. Îmbrăcămintea este numai zdrenţe. Ochii îi strălucesc ca în frigurile nebuniei.

Cu o săritura de fiară, Anton e în mijlocul odăii şi mâinile-i pătate de sânge se înfig în rochia de mătase a fostei sale amante şi o târăsc pe aceasta spre pat.

— Am pus mâna pe tine, în sfârşit! gâfâie el. Ai vrut să mă îndepărtezi din calea ta şi bunul tău prieten, Masca-Roşie, a pus lucrurile la cale cum nici nu se poate mai bine.

Mâinile îi cuprind gâtul ei alb şi demonica femeie îşi dă seama că e pierdută.

— Ajutor!... izbuteşte ea să mai strige, dar el o strânge din ce în ce mar tare şi o luptă disperată se încinge.

În clipa aceea se aud bătăi puternice în uşă. Poliţiştii care, fuseseră puşi de pază în parc, auziseră zgomotul şi alergară în grabă. Dar Anton nici nu se sinchiseşte; el îşi încleştează mâinile în gâtul Leoniei şi rânjeşte sinistru.

O clipă, ei rămân înspăimântaţi în faţa priveliştei ce li se oferă. Anton se întoarce spre dânşii şi gâfâie:

— A murit de aceeaşi moarte, pe care i-a dat-o contelui Bertram de Hohenegge! S-a făcut dreptate!

În clipa următoare e înhăţat de poliţişti care îl leagă şi-l duc afară.

Iar Leonie îşi dăduse demult sufletul!

. . . .

E primăvară.

Nevinovăţia completă a lui Margot Hartenberg ieşise la iveală şi Eberhard de Hohenegge se logodise cu ea, în cerc strict intim. Căsătoria urma să aibă loc la Berlin, apoi tânăra pereche va pleca spre Sud. Max Şerparul, noul administrator al castelului, îi va însoţi alături de Ana, cu care se căsătorise.

La castel se mai află câteva persoane. În primul rând Antoinette Vacher, care se căsătorise din nou cu Hartenberg şi îngrijeşte acum de copilul lui Margot. Ochi-de-Pisică e şi el acolo. El va rămâne aici, căci ginerele său îl rugase stăruitor să renunţe la meseria sa şi să-şi petreacă în tihnă bătrâneţile.

Alice se află demult la Paris, împreună cu soţul ei, George Vallières. Se căsătoriseră cu câteva luni în urmă, la Londra.

Hartenberg e fericit. Se plimbă în fiecare zi prin parcul castelului, gândindu-se cu bucurie că are o familie în jurul său, şi că nicio ameninţare nu mai apasă deasupra lor.

Dreptatea şi adevărul înving întotdeauna!

– Sfârşit –

